

Thiên
Cổ
Nại
Hà

Hình Xăm Thức Tỉnh

THỨC TỈNH HÌNH XĂM

Tác giả: Thiên Cổ Nại Hà

Thể loại: Đô Thị, Sắc Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Khi một tiếng sét xé toạc màn đêm và mặt trăng máu hạ xuống, thế giới đã thay đổi mãi mãi, tất cả các loài thú tiến hóa, thảm thực vật phát triển mạnh mẽ và linh trí đã được mở ra.

Chỉ trong một đêm, cả thế giới rơi vào hỗn loạn đẫm máu, loài người bất lực không thể ngăn cản những con thú biến dị càn quét, những loài thực vật bắt đầu quá trình tiến hóa, vô số con người trở thành bữa ăn của chúng.

Tuy nhiên, những người có hình xăm đã kinh ngạc phát hiện ra rằng những hình xăm trên bề mặt cơ thể của họ cũng đã thức tỉnh, mang đến cho họ sức mạnh vô song.

Cô Trường Khanh may mắn có cơ hội ‘trọng sinh’ trở về vào trước ngày mà thảm họa nhân loại ập tới...

Table of contents

<u>Chương 1: Quay Lại Trước Thời Khắc Đột Biến, Hình Xăm Cũng Có Thể Thức Tỉnh (1)</u>
<u>Chương 19: Chuẩn Bị Phát Sóng Trực Tiếp, Định Hải Thần Châm Của Quốc Gia Xuất Hiện (2)</u>
<u>Chương 34: Uy Vọng Của Cổ Trường Khanh (2)</u>
<u>Chương 49: Thay Đổi Lão Bản</u>
<u>Chương 64: Lại Xuất Hiện Một Người Muốn Liên Thủ Giết Cổ Trường Khanh</u>
<u>Chương 66: Lưu Hành Đơn Vị Tiên Tệ Mới</u>
<u>Chương 68: Tam Thái Tử Tây Trục Môn: Mạnh Lan (1)</u>
<u>Chương 91: Người Xấu!</u>
<u>Chương 112: Người Không Còn Thời Gian Suy Nghĩ Nữa Rồi, Cổ Trường Khanh Cường Thế Giáng Lâm (1)</u>
<u>Chương 136: Phân Chia Bảo Vật, Đánh Chủ Ý Lên Ma Minh</u>
<u>Chương 159: Triệt Để Trở Mặt, Hợp Tác Với Nền Tảng Alpha</u>
<u>Chương 178: Hắc Long Xuất Hiện, Cổ Tháp Của Nghê Nguyệt Đế Tộc</u>
<u>Chương 198: Tàn Nhẫn Tra Tấn</u>
<u>Chương 219: Diệt Tộc (2)</u>
<u>Chương 235: Mật Ngọt Nơi Khuê Phòng</u>
<u>Chương 252: Hoa Sen Tái Sinh</u>
<u>Chương 267: Người Thừa Kế Xuất Hiện</u>
<u>Chương 283: Kẻ Thôn Phệ Tinh Không</u>
<u>Chương 298: Chuyện Xưa Của Đế Tân và Cửu Vĩ Yêu Hồ</u>
<u>Chương 311: Cứ Như Vậy Mà Biến Mất?</u>
<u>Chương 327: Có Năng Lực Thì Người Cũng Phải Chết</u>
<u>Chương 342: Áo Choàng Bị Xé Rách</u>
<u>Chương 359: Cầu Kết Làm Việc Xấu, Liên Tục Có Hành Tinh Diệt Vong</u>
<u>Chương 380: Chuẩn Bị Đầy Đủ Mọi Việc Trước Khi Rời Đi -</u>
<u>Chương 399: Bóc Trần Sự Giả Dối</u>
<u>Chương 400: Đồng Tộc Tương Tàn, Quân Chúng Ăn Dừa -</u>
<u>Chương 417: Thành Công Rồi!</u>
<u>Chương 418: Gurgon Đột Kích - Chương 435: Truyền Thuyết Về Chủ Nhân Của Một Thời Đại Lịch Sử (Đại Kết Cục)</u>

Chương 1: Quay Lại Trước Thời Khắc Đột Biến, Hình Xăm Cũng Có Thể Thức Tỉnh (1)

Khi một tiếng sét xé toạc màn đêm và mặt trăng máu hạ xuống, thế giới đã thay đổi mãi mãi, tất cả các loài thú tiến hóa, thảm thực vật phát triển mạnh mẽ và linh trí đã được mở ra.

Chỉ trong một đêm, cả thế giới rơi vào hỗn loạn đẫm máu, loài người bất lực không thể ngăn cản những con thú biến dị tàn quét, những loài thực vật bắt đầu quá trình tiến hóa, vô số con người trở thành bữa ăn của chúng.

Tuy nhiên, những người có hình xăm đã kinh ngạc phát hiện ra rằng những hình xăm trên bề mặt cơ thể của họ cũng đã thức tỉnh, mang đến cho họ sức mạnh vô song.

Cố Trường Khanh may mắn có cơ hội ‘trọng sinh’ trở về vào trước ngày mà thảm họa nhân loại ập tới...

Chương 1: Quay Lại Trước Thời Khắc Đột Biến, Hình Xăm Cũng Có Thể Thức Tỉnh (1)

Hồng học... Hồng học...

“Ta... ta chết rồi sao?”

Thành phố Long Giang, trong một căn phòng sang trọng nằm trong một khu biệt thự biệt lập, trên chiếc giường to lớn

với tấm đệm mềm mại, có một người đàn ông tuấn tú với mái tóc rối bù đột ngột đứng bật dậy.

Hắn thở hắt hắt nặng nề, kinh ngạc nhìn chằm chằm hoàn cảnh xung quanh một lượt.

“Đây là...”

Nhìn thấy căn phòng vừa quen thuộc mà cũng hết sức xa lạ này, tinh thần của người đàn ông hơi chấn động, hắn với lấy chiếc điện thoại di động trên tủ đầu giường mở ra xem.

“Ngày 1 tháng 4, 28 năm...”

Nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại di động, hắn sững sờ tới ngây người, ngơ ngác lắm bầm một mình: “Ta vừa mới du hành thời gian trở về, hay đây chỉ là một giấc mộng?”

Người đàn ông này tên là Cố Trường Khanh, năm nay hắn chỉ mới 26 tuổi nhưng đã sở hữu một công ty niêm yết giá trị trường lên đến 100 tỷ nhân dân tệ, đây chính là số tiền mà hắn được thừa kế từ cha mẹ, sau khi ông bà ấy qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi.

Bấy giờ, Cố Trường Khanh thật sự không biết liệu có phải mình vừa nằm mơ hay không, hay hắn đã thật sự quay ngược thời gian trở về trước khi cơn ác mộng thảm họa diễn ra.

Bởi vì những gì xảy ra trong giấc mơ của hắn rất chân thật.

Vào lúc 0 giờ ngày 1 tháng 6, một tia sét đột ngột giáng xuống, chiếu rọi màn đêm tối đen, âm thanh vang vọng chói tai, hết như bầu trời vừa mới đổ sụp.

Không bao lâu sau, hệ thực vật và động vật trên thế giới bắt đầu biến đổi nhanh chóng.

Đến nỗi mà một con kiến nhỏ nhoi lại bất chợt biến lớn, còn to hơn cả một con chó sói trưởng thành chỉ trong thoáng chốc.

Ngay cả một ngọn cỏ nhỏ trong sân cũng tức khắc nảy mầm bén rễ, trong nháy mắt đã cao lên tới vài mét.

Tất cả các loài động vật và thực vật đã trải qua những thay đổi kinh thiên động địa, và dường như tiếng sét kinh khủng kia đã mở mang linh trí cho bọn chúng.

Chỉ qua một đêm, hết thảy đều hóa thành kẻ săn ngược nhân loại, lấy con người làm thức ăn.

Các quốc gia trên toàn thế giới tạm thời lâm vào tình cảnh tê liệt, mãi đến nửa tháng sau mới dần có dấu hiệu hoạt động trở lại, bước đầu sử dụng vũ khí lợi hại trên quy mô lớn để đối phó với động vật và thực vật biến dị.

Trong khoảng thời gian này, vô số nhân loại đã trở thành con mồi trong miệng của đám quái vật ấy.

Thế nhưng, cũng chính trong thời kỳ tai ương đó, một nhóm nhân loại cường đại cũng hết như tiếng sấm kia, đột ngột trỗi dậy, hay nói đúng hơn là hình xăm khắc trên người họ đã thức tỉnh, cho dù chỉ là hình xăm hoa hồng thì sau khi thức tỉnh cũng có thể mang đến cho vật chủ lực lượng cường đại không gì sánh được.

Dĩ nhiên, chỉ có những hình xăm chân chính lợi hại thì mới có thể biến thành áo giáp khiến đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Mọi người gọi những người này là siêu hình xăm, hoặc là siêu văn nhân. Trong số bọn họ, có vị siêu hình xăm gia nhập vào tổ chức dưới trướng quốc gia để chiến đấu chống lại động thực vật biến dị, nhưng cũng có kẻ lại càng ngày càng tiến xa hơn trên con đường tội ác, hết thảy chính là vì đột nhiên có được sức mạnh không tưởng như thế.

Mà trong cơn ác mộng kia, Cố Trường Khanh chính là kẻ không có hình xăm, phải lay lắt dờ sống dờ chết suốt ba năm

trời, cuối cùng không phải bỏ mạng trong miệng đám quái vật hung hăng, mà là chết dưới tay những kẻ điên rồ ấy.

“Hừ! Đây là...”

Ngay khi Cố Trường Khanh còn đang tự hỏi bản thân xem rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, thì bỗng dưng hắn thấy trong lòng bàn tay mình xuất hiện một dấu vết kỳ quái nhưng lại khá quen mắt.

Hắn còn nhớ, dấu vết này chính là do bị ngọn lửa kỳ bí màu xám đốt cháy ngay khi thảm họa vừa mới bắt đầu.

“Lẽ nào ta thực sự không nằm mơ?”

Ánh mắt Cố Trường Khanh ánh lên sự hưng phấn xen lẫn một chút điên cuồng.

Bởi vì kiếp trước trên người không có một hình xăm nào nên hắn trở thành đối tượng thấp nhất trong đáy xã hội, bị sỉ nhục chà đạp không khác gì súc sinh...

Trong thời kỳ thảm khốc và hỗn loạn đó, những con người bình thường như hắn đều bị giam giữ dưới những bức tường cao vờn vờn, ngày ngày ra sức lao động hết sức vất vả.

Mặc dù vẫn còn những ràng buộc và luật lệ của chính phủ, nhưng nói trắng ra, những quy định ấy chỉ có thể áp lên những người bình thường như Cố Trường Khanh, chứ hoàn toàn không có tác dụng đối với những người có hình xăm siêu phàm.

Bởi vì chỉ có họ mới có thể chiến đấu chống lại những con quái vật đột biến ngoài kia, bảo vệ các thành phố còn sót lại của nhân loại.

Nghĩ đến đây, Cố Trường Khanh liền nhắc máy lên gọi cho thư ký.

“Xin chào Chủ tịch, xin hỏi ngài có gì cần phân phó?”

Đầu dây bên kia vang lên thanh âm dễ nghe của một cô gái.

Cố Trường Khanh bình tĩnh nói: “Tìm một thợ xăm giỏi nhất tới đây cho ta, giá cả tùy ý, ta muốn gặp đối phương trước bảy giờ tối nay!”

Theo như hần biết thì trước khi tai họa xảy ra, hình xăm trên người ai càng chân thực, thì năng lượng mang đến cho người đó sau khi thức tỉnh lại càng mạnh.

Nói rõ hơn thì sức mạnh của cùng một loại hình xăm phụ thuộc vào độ khắc họa chân thực. Ngoài ra, các hình xăm cùng loại có thể hấp thu và củng cố lẫn nhau, đây cũng là lý do khiến giai đoạn về sau, các siêu hình xăm bắt đầu tàn sát các siêu hình xăm khác để đoạt lấy lực lượng của đối phương.

Chương 2: Quay Lại Trước Thời Khắc Đột Biến, Hình Xăm Cũng Có Thể Thức Tỉnh (2) Chương 2: Quay Lại Trước Thời Khắc Đột Biến, Hình Xăm Cũng Có Thể Thức Tỉnh (2)

“Vâng, Chủ tịch, ngài còn phân phó điều gì khác không?”

“Không. Nhớ kỹ, người ta muốn là bậc thầy xăm hình hàng đầu thế giới, không ai bì kịp, nếu người tìm một kẻ vớ vẩn đến đây thì đừng trách ta.”

Thanh âm của Cố Trường Khanh cực kỳ lạnh lùng.

Dĩ nhiên hần phải tìm một đại sư xăm hình giỏi nhất, bởi vì điều này có quan hệ mật thiết đối với địa vị của hần sau khi thảm họa diễn ra, nếu cô thư ký này dám làm hỏng việc tốt của mình, thì chính Cố Trường Khanh hần sẽ là người đầu tiên giết cô ta ngay sau khi thảm họa ập tới.

Đừng nghi ngờ tính cách của Cố Trường Khanh hần làm gì, ba năm kinh khủng, cố gắng giành giật lấy sự sống đã khiến tính cách của hần trở nên vô cùng méo mó, tăm tối. Hần nói được thì sẽ làm được!

“Chủ tịch, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ mời bậc thầy xăm mình lợi hại nhất tới cho ngài.”

Giọng nữ trong điện thoại đáp lại.

Cố Trường Khanh ừ một tiếng xem như trả lời, sau đó nhanh chóng cúp điện thoại.

Hắn đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bầu trời trong xanh bên ngoài, chưa bao giờ hắn cảm thấy trân trọng thời gian và bầu không khí hiện tại như lúc này.

Rất nhanh thôi, ngày 1 tháng 6 tới đây, cả thế giới sẽ bị bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc.

Mặc dù khi đó vẫn còn có ban ngày và ban đêm, nhưng bầu trời ban ngày lại âm u đầy tử khí hết như đã ngả chiều, còn khi màn đêm buông xuống thì phía trên trời cao lại là một mặt trăng máu nhìn cực kỳ quỷ dị.

“Chỉ còn hai tháng nữa là đến thời điểm phát sinh dị biến, ta nhất định phải tranh thủ thời gian kiến tạo một hầm trú ẩn cho mình.”

Cố Trường Khanh đi về phía phòng tắm, sở dĩ hắn muốn xây một cái hầm trú ẩn là bởi vì một khi đại nạn đến, cho dù chỉ là một ngọn cỏ bé nhỏ ngày thường thì nay cũng sẽ hóa thân thành bùa đòi mạng.

Tới lúc ấy, sẽ có rất ít địa điểm mà con người còn có thể sinh sống.

Vì vậy, dưới tình huống hắn không thiếu nhân lực, không thiếu tài chính thì nhất định Cố Trường Khanh phải tranh thủ cho người xây dựng một nơi trú ẩn quy mô lớn, một nơi mà bom đạn bình thường không thể phá hủy được, đồng thời hắn còn phải mau chóng tích trữ mọi vật tư thiết yếu.

Ước chừng nửa giờ đồng hồ sau, Cố Trường Khanh từ buồng tắm đi ra, đứng nhìn hình ảnh bản thân phản chiếu từ tấm gương cao lớn trong phòng ngủ.

Trong gương là thân ảnh một người mảnh khảnh, cao hơn 1.8 mét, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh không chút tì vết.

Hiện giờ trên người Cố Trường Khanh không có một mảnh vải che thân, lộ rõ đường cong cơ bắp hoàn hảo, không quá nhiều cũng không quá ít, hết thấy đều cực kỳ hoàn mỹ.

Thế nhưng, hẳn biết cơ thể đẹp mắt này sẽ sớm được phủ kín bởi nhiều hình xăm khác nhau.

Cố Trường Khanh sấy khô tóc xong thì mặc một vào một bộ đồ ngủ màu đen, sau đó mở cửa đi xuống lầu.

Dưới đại sảnh sang trọng ở tầng một, có một người phụ nữ trung niên khoảng tầm ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi đang chăm chỉ quét dọn, nghe thấy tiếng bước chân của hắn liền ngừng công việc trong tay lại, ngẩng đầu lên, thân thiết hỏi: “Thiếu gia, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi, ngài có muốn ăn luôn không?”

Cố Trường Thanh âm ừ đáp lại, đi thẳng xuống phòng ăn.

Người phụ nữ này tên là Vương Dung, từ khi Cố Trường Khanh còn rất nhỏ thì Vương Dung đã được phu nhân trong nhà mời về làm bảo mẫu riêng cho Cố Trường Khanh, tính đến nay cũng đã chăm sóc hầu hạ hắn được hơn mười lăm, mười sáu năm, dĩ nhiên cô biết rất rõ thói quen ăn uống của vị thiếu gia này.

“Thiếu gia, buổi chiều...”

Vương Dung bung chén cơm tới, còn chưa nói xong thì đã bị Cố Trường Thanh cắt ngang: “Đi đi!”

Vương Dung kinh ngạc hỏi, “Ồ! Thiếu gia, làm sao ngài biết ta muốn nói cái gì?”

Cố Trường Khanh cầm ly sữa trên bàn, đưa lên môi hớp một nửa, hắn biết rõ người chồng của vị bảo mẫu này là một tên nghiện nặng cờ bạc, hơn nữa còn đã đi vay nặng lãi khắp nơi. Nếu như hắn nhớ không lầm thì ở ‘đời trước’, đối phương đã bị dồn ép tới mức nhảy lầu, tự tìm cái chết.

Vì người chồng vô dụng của mình mà Vương Dung đã phải vay hẳn hàng trăm nghìn đô la để trả nợ thay cho ông ta.

Mặc dù đối với hắn mà nói thì đây chỉ là một số tiền nhỏ, nhưng Cố Trường Khanh vốn cho rằng, loại rác rưởi không biết ăn năn hối cải đó thì có chết cũng là chuyện xứng đáng!

“Tốt quá, vậy ta đi trước đây thiếu gia.”

Mặc dù Vương Dung vẫn thấy rất khó hiểu, không rõ tại sao Cố Trường Khanh lại biết mình định xin nghỉ phép, có điều hiện tại không phải là lúc nên hỏi nhiều, Vương Dung vội vàng xuống dưới tầng hầm, lái chiếc xe gia dụng mà thiếu gia đã mua cho trước đó, vội vàng rời đi.

Chương 3: Xây Dựng Một Nơi Trú Ẩn Lớn, Khắc Những Hình Xăm Lợi Hại Nhất (1) Chương 3: Xây Dựng Một Nơi Trú Ẩn Lớn, Khắc Những Hình Xăm Lợi Hại Nhất (1)

Sau khi Vương Dung rời đi, Cố Trường Khanh lại nhắc máy lên gọi một cuộc điện thoại.

“Xin chào, Chủ tịch, ngài có gì cần phân phó?”

Đầu dây điện thoại bên kia vang lên giọng nói nịnh nọt của một người đàn ông trung niên.

Cố Trường Khanh bình tĩnh nói: “Hãy điều tra cho ta xem ở Long Giang thành có một nhà tù bỏ hoang nào không, xem thử nếu có thì có mua lại được không.”

Tập đoàn Hằng Vũ mà cha mẹ hắn để lại bao gồm rất nhiều lĩnh vực, bất động sản chính là một trong số đó.

Người đàn ông mà Cố Trường Khanh đang nói chuyện hiện giờ chính là Ngô Duệ: tổng giám đốc phụ trách lĩnh vực bất động sản của công ty.

“Báo cáo Chủ tịch, theo ta được biết thì đúng là có hai địa điểm như ngài nói. Một cái nằm ở ngoại ô phía tây, tổng diện tích hơn 500.000 mét vuông, lớn hơn nhiều so với quảng trường Thiên An, hình như đây là công trình xây dựng đã có từ thế kỷ trước, hiện tại giá rao bán là 700 triệu, cái kia...”

“Chọn nó đi!”

Cố Trường Khanh cắt ngang lời của Ngô Duệ, nhà tù mà ông ta vừa giới thiệu nằm ở khu vực hoang vắng của vùng ngoại ô phía tây, trước mắt khá thích hợp với yêu cầu của hắn.

“Khoan đã Chủ tịch, lẽ nào ngài muốn...”

Giọng nói khó hiểu của Ngô Duệ vang lên ở đầu dây bên kia.

Cố Trường Khanh không buồn nhiều lời, nói thẳng vào vấn đề: “Lập tức liên hệ với người phụ trách ngục giam này, nhanh chóng hoàn thiện thủ tục mua lại, sau đó bắt đầu xây dựng cái tạo lại cho ta.”

“Xây hàng rào bao quanh thật cao, chí ít cũng phải khoảng 500 mét, độ dày tối thiểu là 10 mét, làm bằng bê tông cốt thép hoàn toàn, mặt đất cũng như vậy, mặt ngoài cùng của mặt đất cũng phải dùng thép tấm thật dày bao phủ!”

“Mục tiêu của ta là kiến tạo một cái hầm trú ẩn thật lớn, ngoài ra người cũng thu xếp cho người đi tích trữ vật tư và những vật dụng thiết yếu khác, ít nhất phải để cho mấy ngàn người đủ ăn đủ uống trong ba năm, dĩ nhiên càng nhiều càng tốt, người đã hiểu chưa?”

Ngô Duệ hơi bối rối trước một loạt chỉ lệnh kỳ lạ của Cố Trường Khanh, thế nhưng rất nhanh, ông ta đã tính toán một lượt, vội trả lời: “Chủ tịch, ta tính toán áng chừng đại khái thôi nhé, dựa theo lời ngài nói mà xây dựng hầm trú ẩn như vậy thì tối thiểu phải chi ra 30 đến 40 triệu tệ, cộng thêm số tiền 700 triệu tệ thu mua nhà giam trước đó nữa, tổng cộng cũng phải tiêu tốn đến trên trăm triệu tệ, ngài đã quyết định chắc chắn chưa?”

“Ta sẽ bảo kế toán giải ngân cho ngươi 10 tỷ, trong vòng năm mươi ngày ngươi nhất định phải hoàn thành mọi công việc ta giao, nếu 10 tỷ không đủ thì cứ tùy thời gọi điện thoại cho ta!”

Cố Trường Khanh dặn dò: “Nhớ kỹ, phải xây dựng cho ta một nơi tương tự như pháo đài kiên cố trong ngày tận thế, tiền bạc không thành vấn đề!”

Đối với Cố Trường Khanh hiện tại, tiền bạc chỉ đơn giản là một dãy số.

Chưa nói đến giá trị thị trường của Tập đoàn Hằng Vũ phải lên tới hàng trăm tỷ, mà chỉ tính riêng khoản tiền thừa kế do cha mẹ hắn để lại thì cũng không dưới 70 tỷ.

Hơn nữa, sau khi thảm họa xảy ra thì Liên Hợp Quốc sẽ đưa ra một loại tiền tệ thống nhất để ổn định tình hình, cũng như để tiện cho những người còn sống sót có thể giao dịch mua bán. Đến lúc ấy, chỉ có vàng và những thứ tương tự mới còn giá trị lưu hành.

Cố Trường Khanh đã lên kế hoạch bán Tập đoàn Hằng Vũ, và dùng toàn bộ số tiền còn lại để mua thật nhiều vàng và các kim loại đất hiếm khác.

“Vâng, Chủ tịch đã quyết là được, chỉ cần có đủ tài chính thì ngài cứ yên tâm, ta sẽ đích thân giám sát công việc, trong

vòng năm mươi ngày, ta nhất định sẽ cho ngài thấy một tòa pháo đài kiên cố tới nỗi ngay cả tận thế có ập tới thì cũng không thể nào phá hủy được.”

Mặc dù Ngô Duệ vẫn không hiểu tại sao Chủ tịch lại bỏ ra một số tiền lớn kinh người như vậy chỉ để mua lại một trại giam đã bỏ hoang từ lâu, nhưng làm việc cùng nhau đã nhiều năm, ông ta biết rõ tính cách nói một thì không nói hai của hắn, cho nên Ngô Duệ cũng không dám nhiều lời, trực tiếp vỗ ngực nhận lệnh.

Ai cần một kẻ như ông dạy đời người giàu nhất Long Giang thành này cách xài tiền chứ? Quên đi thôi!

“Tốt, ta sẽ điều động kế toán lập tức giải ngân sớm chi phí sang cho người, người mau chóng đi làm việc đi!”

“Vâng, Chủ tịch, ta nhất định sẽ không khiến ngài thất vọng!”

“Làm xong càng nhanh càng tốt, thường xuyên báo cáo tiến độ cho ta biết!”

Cố Trường Khanh dứt lời liền cúp điện thoại.

Vấn đề về nơi ẩn náu tạm thời đã được giải quyết, bây giờ hắn chỉ cần chờ vị thợ xăm hàng đầu mà thư ký tìm về nữa là được.

Nghĩ đến đây, Cố Trường Khanh liền nhanh chóng ăn xong bữa trưa, sau đó tiến về phía chiếc sofa sang trọng trong phòng khách, bắt đầu lên mạng tra Baidu tìm những hình xăm phù hợp.

Chương 4: Xây Dựng Một Nơi Trú Ẩn Lớn, Khắc Những Hình Xăm Lợi Hại Nhất (2) Chương 4: Xây Dựng Một Nơi Trú Ẩn Lớn, Khắc Những Hình Xăm Lợi Hại Nhất (2)

Cố Trường Khanh lên mạng, nhanh chóng tra Baidu để tìm những hình xăm phù hợp.

Cuối cùng, hắn chọn ra được mười cái hình xăm phù hợp, bao gồm: La Hầu, Kỳ Lân, Bạch Hổ, Hắc Long, Tử Thần, Tu La, Thần Minh, Khô Lâu, Đại Thánh, Na Tra!

Nếu mà xăm hết thấy những hình này lên trên cơ thể, vậy thì một khi thế giới thay đổi, những hình xăm ấy thức tỉnh thì chắc chắn sức mạnh của hắn cũng sẽ tăng lên nghiêng trời lệch đất, hắn quả thật không dám tưởng tượng.

Còn nhớ ở kiếp trước, những người có hình xăm rồng xanh hay kỳ lân, v.v., đều là sự tồn tại hết sức cường đại, bọn hắn chân chính đứng ở trên đỉnh cao của tinh cầu này.

Bất quá, đám yêu thú biến dị cũng hoàn toàn không hề kém cạnh, bọn chúng liên tục đột phá, dùng thực lực kinh người để đối kháng lại những vị siêu hình xăm kia.

Cố Trường Khanh còn nhớ, trên núi Côn Lôn có một con rắn vàng, năm thứ nhất hóa thành giao long, năm thứ hai hóa thành rồng, năm thứ ba thì trực tiếp hóa thành kim long.

Không chỉ vậy, trên núi Nga Mi còn có một tôn Hầu vương trời dậy. Với thực lực cường hãn khủng khiếp, nó nhanh chóng thống trị và dẫn dắt toàn bộ loài khi trên khắp hành tinh chống lại con người, tạo ra một địa bàn riêng để cai trị.

Sau khi thiên địa biến đổi, đã không còn cảnh nhân loại là giống loài thống trị độc tôn ở hành tinh này nữa, những vị vương thú đã chia nhau thống trị trái đất, máu chốt ở chỗ, bọn chúng đều có thực lực mạnh mẽ tới độ có thể dễ dàng phá hủy một thành phố chỉ trong chớp mắt.

Ở giai đoạn đầu, loài người dựa vào vũ khí hạt nhân và vũ khí nóng để cường ngạnh chống lại động thực vật biến dị,

nhưng tới giai đoạn sau, chính các siêu hình xăm mới là thứ ‘vũ khí’ mạnh mẽ nhất để bảo vệ con người.

Tương tự với động thực vật, người siêu cấp cũng có thể tiến hóa. Phải biết, trong cơ thể dị thú có một hạt tinh thể, các vị siêu hình xăm có thể hấp thu thứ này để cường hóa cơ thể của chính mình.

...

Buổi tối, một chiếc xe ô tô sang trọng màu đen chậm rãi lái vào bãi đậu xe ở bên ngoài biệt thự.

Cửa ghế phụ mở ra, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là một đôi chân dài miên man của một mỹ nữ cực kỳ gợi cảm, theo sau cô là một người đàn ông cao lớn, mặc âu phục chuyên nghiệp, có điều mái tóc lại nhuộm đỏ rực hết như phụ nữ.

Bọn họ đi xuống mở cửa cho một người trung niên ngoại quốc ngồi ở ghế sau, sau đấy nhanh chóng mở cốp xe, nhắc từng kiện, từng kiện đồ nghề chuyên dụng ra ngoài.

“Anil tiên sinh, xin mời.”

Tô Ấu Vi bước lên phía trước, làm cử chỉ mời người đàn ông ngoại quốc kia.

Anil ngấm nhìn hoàn cảnh xung quanh một lượt rồi mới thông dong đi về phía cổng chính biệt thự.

Nhóm người tiến vào đại sảnh biệt thự xa hoa, nhất thời không thấy Cố Trường Khanh đâu, Tô Ấu Vi liền mời Anil ngồi xuống trước, đoạn bảo: “Anil tiên sinh, mời ngài ngồi đợi một lát, ta đi gọi điện thoại xong sẽ lập tức quay lại!”

Rất nhanh, điện thoại đã được kết nối, giọng nói đầy nam tính của Cố Trường Khanh vang lên: “Ta xuống ngay!”

Hắn vừa mới vào phòng gym trên lầu tập luyện một chút, vốn còn đang định vào phòng tắm ngâm mình, nhưng vừa rồi

trí tuệ nhân tạo đã nhắc nhở có bốn người tiến vào biệt thự, vì vậy hẳn liền biết hẳn là thư ký của mình đã mời được bậc thầy xăm hình tới.

“Vâng.”

Sau khi cúp điện thoại, Tô Ấu Vi liền nhanh nhẹn đi pha trà, mỉm cười nói: “Chủ tịch sẽ xuống ngay, làm phiền ngài chờ một chút!”

“Thoải mái đi, cái giá mà người trả xứng đáng để ta chờ đợi!”

Anil xua tay, trả lời bằng tiếng Trung trúc trắc, phát âm không chuẩn lắm.

Một lúc sau, tiếng bước chân từ trên lầu truyền đến. Cố Trường Khanh mặc một bộ đồ ngủ màu đen rộng rãi, thoải mái.

“Chủ tịch!” Tô Ấu Vi tiến lên chào hỏi và giới thiệu: “Đây là Anil tiên sinh, một bậc thầy xăm hình nổi tiếng thế giới.”

“Xin chào, Cố tiên sinh!”

Anil đứng dậy, chủ động chìa tay ra bắt.

“Xin chào, cảm ơn ngài đã lặn lội đường xa tới đây.”

Cố Trường Khanh lịch sự vươn tay bắt lại, sau đó ngồi xuống ghế sofa đối diện.

“Chủ tịch, ngài Anil, mời các vị dùng trà!”

Tô Ấu Vi đưa tách cho từng người.

Anil nhấp một ngụm, không nhiều lời lắm nhằm mà là đi thẳng vào vấn đề: “Cố tiên sinh, ngài muốn xăm hình như thế nào?”

Cố Trường Khanh cười đáp: “Ta muốn ngài xăm giúp ta mười hình, bao gồm: La Hài, Kỳ Lân, Bạch Hổ, Hắc Long,

Tử Thần, Tu La, Thần Minh, Khô Lâu, Đại Thánh, Na Tra!”

“Cái này... Cố tiên sinh, không biết ngài có tín ngưỡng nào hay không?”

Nghe câu trả lời của chàng trai trẻ trước mặt, thú thật ngay cả bậc thầy đại sư từng xăm qua vô vàn hình xăm như Anil cũng thấy cực kỳ ngạc nhiên.

Dĩ nhiên, tuy là người ngoại quốc nhưng Anil cũng đã từng nghiên cứu không ít về các hình tượng tiêu biểu của người phương Đông, những hình ảnh mà Cố Trường Khanh vừa đề cập đều là sự tồn tại kinh khủng trong văn hóa của bọn họ.

Cố Trường Khanh nhấp một ngụm trà, cười nhạt đáp: “Ngài chỉ cần chuyên tâm, dùng trạng thái thật tốt để khắc họa cho ta những hình xăm sinh động nhất là được. Những vấn đề khác, ngài không cần quan tâm.”

“Nếu Cố tiên sinh đã nói như vậy thì ta không nhiều lời thêm nữa. Ngài định khi nào thì bắt đầu?”

“Tiên sinh đi đường xa mệt mỏi, chỉ bằng trước tiên cứ nghỉ ngơi một đêm đi, trưa mai bắt đầu vào việc có được không?”

“Được, ta cũng nghĩ như vậy.” Anil gật đầu đồng tình.

Lúc này, Tô Ấu Vi liền chủ động lên tiếng: “Chủ tịch yên tâm, ta đã đặt khách sạn cho Anil tiên sinh rồi.”

Mặc dù rất kinh ngạc trước việc Cố Trường Khanh quyết định xăm nhiều hình như vậy, nhưng Tô Ấu Vi biết rất rõ tính cách chủ tịch nhà mình, thế nên cô không dám tùy tiện hỏi nhiều.

Chương 5: Bắt Đầu Xây Dựng Hàm Trú Ẩn, Tin Tức Chấn Động Cả Quốc Gia (1) Chương 5: Bắt Đầu Xây Dựng Hàm Trú Ẩn, Tin Tức Chấn Động Cả Quốc Gia (1)

Buổi chiều ngày hôm sau.

Tô Âu Vi đã sớm đợi ở bên ngoài cửa phòng Cố Trường Khanh. Thế nhưng mãi đến khi mặt trời lặn xuống thì cửa phòng mới mở ra.

Anil bước ra ngoài cùng với hai người phụ tá của mình.

“Anil tiên sinh, thế nào rồi?”

Tô Âu Vi sốt ruột bước tới hỏi.

Anil gật đầu xem như chào hỏi, mỉm cười đáp: “Tô tiểu thư yên tâm đi, hình xăm của Chủ tịch nhà các người được khắc họa rất hoàn hảo, đây có lẽ là khoảng thời gian mà ta tập trung nhất trong cả cuộc đời làm nghề này đây.”

“Cố tiên sinh cũng bảo ta khắc cho người một hình xăm, người thích cái gì? Tối nay ta đã đặt vé trở về, khắc xong cho người liền đi!”

“Sao?”

Tô Âu Vi sửng người, không nghĩ tới Cố Trường Khanh lại yêu cầu kỳ lạ như vậy.

“Nhất định phải khắc, ít nhất là một hình!”

Giọng nói nghiêm khắc của Cố Trường Khanh từ trong phòng vang lên.

“Vâng.”

Tô Âu Vi bất đắc dĩ đáp ứng, đành nói: “Khắc một cái lên cánh tay của ta...”

“Khắc hình nữ La Sát đi.”

Cô còn chưa nói hết câu thì đã bị âm thanh của Cố Trường Khanh cắt ngang.

“Cái này...” Tô Âu Vi thở dài, rồi nói: “Thôi được, đều nghe theo Chủ tịch.”

“Tô tiểu thư, xin mời!”

Anil ra hiệu.

“Vâng!”

Bốn người bọn họ đi vào căn phòng bên cạnh.

Một lúc sau, Cố Trường Khanh để trần nửa thân trên đi ra khỏi phòng.

Trên cánh tay trái là một con rồng đen, trên cánh tay phải là một con hổ trắng.

Trước ngực là một con kỳ lân, sau lưng là Tu La.

Bên hông trái là Đại Thánh, bên hông phải là Na Tra.

Chân trái là Tử Thần, chân phải là La Hầu.

Một chiếc đầu lâu được khắc trên mu bàn tay trái, còn lại vị thần của thế giới ngầm thì được khắc trên mu bàn tay phải.

Ngoài ra còn có một cây huyết mâu được khắc giữa lòng mày.

Cố Trường Khanh không biết, khi hình xăm thức tỉnh thì hình xăm nào càng lợi hại, thì người sở hữu nó lại càng phải gánh chịu phản lực đau đớn dữ dội.

Kiếp trước hẳn không phải là siêu hình xăm nên hoàn toàn không biết chuyện này, chỉ biết là quá trình thức tỉnh có chút thống khổ.

Với số lượng hình xăm khủng bố trên cơ thể hiện tại, Cố Trường Khanh hoàn toàn có khả năng nổ tung thân thể ngay tại thời điểm hình xăm thức tỉnh.

Có điều tạm thời Cố Trường Khanh còn chưa biết, mà dù có biết thì có lẽ hẳn cũng chẳng thèm đếm xia.

Không thành công thì thành nhân, Cố Trường Khanh vẫn chưa quên được cơn ác mộng ba năm tù đầy chỉ vì bản thân là phế vật như thế nào.

...

Đêm đen kịt, khoảng chín giờ, Cố Trường Khanh tiễn mấy người Anil đi.

“Chủ tịch, tại sao ngài...”

Trong phòng, Tô Ấu Vi nhìn chủ tịch mở cửa bước vào, khắp người đều là hình xăm, cô thật sự không thể nào hiểu nổi hành vi của hắn.

“Người sẽ cảm thấy biết ơn ta sớm thôi, tin ta đi.”

Cố Trường Khanh liếc nàng một cái, yêu cầu cô ấy khắc hình xăm hoàn toàn là vì cô ấy đã ở bên hắn sáu bảy năm, có thể coi như tri kỷ.

Hắn dặn dò: “Sau khi trở về, nói với Bộ tài chính làm đơn giải ngân, giao cho Ngô Duệ quyền sử dụng mười tỷ trước đi, sau đó chuẩn bị sẵn ngân quỹ, tùy thời giải ngân thêm theo yêu cầu của ta.”

“Mười tỉ?”

Tô Ấu Vi vội vàng hỏi: “Ngô Duệ cần số tiền lớn như vậy làm gì?”

Đây không phải là số tiền nhỏ, thế nên mặc dù cô biết Chủ tịch không thích người khác hỏi chuyện của mình, nhưng vẫn buộc phải mở miệng hỏi.

Có điều quả thật tính cách Cố Trường Khanh không thích tùy tiện giải thích cho người khác biết quyết định của mình, vì

vậy hần nhân nhậ nói: “Không nên hỏi thì cũng đừng hỏi.”

“Đã hiểu, Chủ tịch.”

Tô Âu Vi đã làm việc với Cố Trường Khanh nhiều năm, biết rõ tính cách của đôi phương bạc tình bạc nghĩa, lãnh khốc như thế nào, thế nhưng đăi ngộ đối với thuộc hạ thì lại hoàn toàn không thể chê.

...

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt đã tới ngày Quốc tế Lao động, mông 1 tháng Năm.

[Tiếp theo là tin tức mới nhất đang rất được nhiều khán giả quan tâm ở địa phương, người giàu nhất ở Long Giang không rõ vì sao lại bỏ ra một số tiền cực lớn mua lại một nhà tù lớn đã bỏ hoang ở ngoại ô phía tây thành phố. Và có vẻ đang cho công nhân cải tạo, xây dựng lại thành một nơi trú ẩn quy mô lớn. Theo chuyên gia ước tính, nếu tiếp tục xây dựng theo quy mô hiện tại thì chỉ ít phải tiêu tốn ba mươi đến bốn mươi triệu tệ thì mới có thể hoàn thiện, thậm chí có khả năng còn nhiều hơn.]

Kể từ khi đội ngũ dưới trướng Ngô Duệ bắt đầu khởi công từ 20 ngày trước, thì giới phóng viên đã đánh hơi được tin tức, rất nhiều phương tiện truyền thông túc trực thường xuyên tại phụ cận nhà giam để hóng tin hiện trường.

Hàng nghìn công nhân bắt tay vào làm việc ngày đêm, chưa đầy 1 tháng mà đã xây dựng được hơn $\frac{2}{3}$ công trình, với tốc độ hiện tại, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hần chỉ cần khoảng 10 ngày nữa là sẽ hoàn công.

Những người bình thường khi nghe tin này đều chỉ nghĩ rằng, đúng là trò ‘ăn no rừng mỡ’ của giới siêu giàu, không có gì làm thì tiêu tiền lung tung vô tội vạ, chẳng một ai nghĩ rằng

đây là dấu hiệu có người đã bắt đầu âm thầm chuẩn bị cho ngày tận thế sắp sửa diễn ra.

Cố Trường Khanh đương nhiên không quan tâm đến suy nghĩ của người ngoài, suốt một tháng này, hắn chỉ chuyên tâm tập luyện trong phòng gym tại gia, tích cực nâng cao thể lực.

Kiếp trước hắn đã từng nghe nói, nếu như thời điểm hình xăm thức tỉnh mà thể trạng của chính chủ quá yếu thì có khi không thể chịu nổi lực lượng bành trướng mà dẫn tới tử vong, cho nên hắn nhất định phải chăm chỉ rèn luyện thể trạng bản thân cho thật tốt.

Chương 6: Bắt Đầu Xây Dựng Hàm Trú Ân, Tin Tức Chấn Động Cả Quốc Gia (2) Chương 6: Bắt Đầu Xây Dựng Hàm Trú Ân, Tin Tức Chấn Động Cả Quốc Gia (2)

Hôm nay, Cố Trường Khanh vừa tắm rửa xong sau mấy tiếng miệt mài rèn luyện trong phòng tập, hiện giờ hắn ngồi ở trên ghế sofa trong đại sảnh, ngẩn người nhìn dấu vết kỳ lạ ở trên lòng bàn tay phải.

Cố Trường Khanh nghi ngờ lý do khiến hắn có thể ‘trọng sinh’ trở về 3 năm trước như này, hắn là có liên quan mật thiết đến dấu vết màu xám trắng trước mắt.

Kể ra dấu vết ấy cũng rất lạ, dù hắn có cố tẩy xóa cách nào đi nữa thì cũng không làm nó biến mất được.

Ting!

Đúng lúc này, âm báo báo hiệu có tin nhắn mới vang lên từ điện thoại di động trên bàn.

Cố Trường Khanh liếc mắt nhìn qua liền thấy đây là tin nhắn của ngân hàng, thông báo biến động số dư lên tới hơn 90 tỷ.

Rất nhanh, Tô Âu Vi đã gọi đến. “Chủ tịch, ngài nhận được tiền chưa?”

Cố Trường Khanh khẽ ừ một tiếng, hài lòng nói: “Làm tốt lắm, mau trở về đi!”

“Cái này... Chủ tịch, ta rất tiếc nhưng ta muốn xin... từ chức.”

Tô Âu Vi hết sức do dự, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn nói ra.

Hiện tại, cô không còn thấy được sự nhiệt huyết hay nghiêm túc trong công việc từ Cố Trường Khanh, mà chỉ thấy sự sa đọa, bất kham khó che giấu toát ra từ người hấn.

Vả lại... Cao Tân: người thu mua Tập đoàn Hằng Vũ đã đưa ra lời mời, mong cô tiếp tục ở lại công ty, đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở đây.

Tô Âu Vi vốn là một người phụ nữ có nhiều hoài bão, cô thực sự không thể chỉ vì một người đàn ông dễ dàng đồng ý bán hết tài sản mà cha mẹ anh ta tâm huyết bao năm để lại, sau đó lại tùy tiện bỏ ra hàng chục tỷ đồng để xây dựng một nơi vô dụng, mà vẫn quyết tâm gắn bó đi theo anh ta được.

“Được! Ta sẽ nhấn trợ lý chuyển tiền lương tháng này vào tài khoản của ngươi.”

Cố Trường Khanh nhàn nhạt đáp, sắc mặt không chút thay đổi, bình tĩnh cúp điện thoại.

Sự ra đi của Tô Âu Vi hoàn toàn không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của hấn một chút nào. Cố Trường Khanh biết, ai cũng có kế hoạch và quyết định của riêng mình. Có điều bây giờ cô ấy đã lựa chọn rời khỏi, vậy thì sau này cũng đừng quay trở lại bên cạnh hấn nữa.

“Lão đại.”

Không bao lâu sau, có một người đàn ông cao gầy mặc âu phục màu đen bước nhanh vào phòng khách.

Cố Trường Khanh cầm tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm, ngược mắt hỏi: “Làm tới đâu rồi?”

“Lão đại, ta làm việc mà ngài còn phải lo lắng sao?”

Trương Hồ cười cười, ngồi xuống đối diện Cố Trường Khanh, y tự rót cho mình một tách trà rồi nói tiếp: “Chúng ta có hơn trăm huynh đệ, ta đều đã cho thợ khắc hình xăm ác ma lên người bọn họ, hơn nữa những huynh đệ này đều là cô nhi, bọn họ đã được rèn luyện nhiều năm, sẽ tuyệt đối trung thành với lão đại nên ngài cứ yên tâm.”

Nói đến đây, y chợt hạ thấp giọng, hỏi: “Lão đại, lẽ nào là tận thế sắp đến?”

Khó trách y lại nghĩ như vậy, bằng không thì tại sao Cố Trường Khanh lại đột ngột muốn xây dựng một nơi trú ẩn có kích thước vô cùng rộng lớn ở ngoại ô phía tây?

“Không tệ!”

Cố Trường Khanh gật đầu tán thưởng, cũng không định giấu giếm đối phương, bởi vì đây chính là huynh đệ thân thiết kiếp trước, thậm chí Trương Hồ đã từng thay hắn đỡ một đao, suýt nữa đã mất mạng tại chỗ.

“Chết tiệt, bảo sao lão đại lại làm ra động thái lớn như vậy, có điều ta vẫn chưa hiểu, tận thế thì có liên quan gì đến việc xăm mình?”

Trương Hồ thật sự kinh ngạc, nhưng không có chút ý tứ nào nghi ngờ lời nói của Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh mỉm cười, ra vẻ thần bí: “Đến lúc đó người sẽ biết!”

Trương Hồ xoa xoa nắm tay, “Tự dưng ta thấy thật kích động!”

Cố Trường Khanh cầm hộp thuốc lá trên bàn lên, lấy ra một điếu ném cho Trương Hồ, sau đó lại tự châm cho mình một điếu, hẩn hít một hơi thật sâu, bình tĩnh dặn dò: “Tiểu Hồ, để tránh phát sinh việc ngoài ý muốn, ngươi hãy chú tâm đến công trình ở ngoại ô phía tây giúp ta, nhớ dẫn người qua giám sát thường xuyên, tốt nhất là trong vòng mười ngày nữa phải hoàn thành. Ngoài ra còn phải cho người vận chuyển các loại vật tư thiết yếu tới đó.”

Trương Hồ dụi tắt điếu thuốc trong tay, nghiêm túc gật đầu, đứng dậy nói: “Lão đại, ta đi trước đây.”

Dứt lời y liền nhanh chóng rời đi.

Thấy bóng lưng y khuất dạng rồi, Cố Trường Khanh mới nhắc máy lên, ấn xuống một dãy số.

“Tiểu Cố! Một tháng qua ngươi liên tục làm ra động tĩnh không nhỏ, nhỉ?”

Ngay khi điện thoại được kết nối, một giọng nói già nua vang lên từ đầu dây bên kia.

Rất rõ ràng, việc Cố Trường Khanh không tiếc bỏ ra một số tiền cực lớn để cải tạo lại nhà tù bỏ hoang đã khiến dư luận âm ỉ bàn tán không ít.

“Đã để Hà lão chê cười rồi.”

Cố Trường Khanh lễ phép đáp, sau đó nói thẳng vào vấn đề: “Hà lão, ta muốn mua vàng thỏi số lượng lớn, ước chừng 160 tỷ, Hà lão có thể hỗ trợ ta được không?”

“Cái gì... Ngươi cần nhiều vàng như vậy làm gì?”

Giọng nói già nua lộ rõ vẻ kinh ngạc.

“Hà lão đừng hỏi, ta có việc cần dùng mà.” Vừa nói, Cố Trường Khanh vừa thao tác chuyển khoản 1 tỷ vào tài khoản của Hà lão.

Không ai biết rõ hơn hẳn, một khi thảm họa xảy ra, các quốc gia sẽ thống nhất lại tiền tệ lưu hành, tới lúc đó, giá trị của những đồng tiền hiện tại sẽ bị trượt giá nhiều như thế nào.

“Được rồi, ta sẽ giúp ngươi.”

Có lẽ Hà lão đã nhận được thông báo biến động số dư ngân hàng, thế nên mới giây trước còn ngập ngừng hỏi thăm tình huống, giây sau đã thay đổi thái độ, lập tức đồng ý.

“Làm phiền Hà lão, trong vòng một tuần có thể bàn giao toàn bộ cho ta được không?”

“Được, không thành vấn đề, đến lúc đó chúng ta một tay giao vàng, một tay giao tiền.”

“Tốt, hôm nào dành thời gian cho ta nhé, mời ngài ăn ngon một bữa.”

Khách sáo thêm vài câu, Cố Trường Khanh liền cúp điện thoại.

Chương 7: Vạn Sự Sẵn Sàng, Chỉ Đợi Dị Biến Đến (1)
Chương 7: Vạn Sự Sẵn Sàng, Chỉ Đợi Dị Biến Đến (1)

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã đến ngày 28 tháng 5.

Vùng ngoại ô phía tây thành phố Long Giang.

Chỗ tránh nạn mở rộng gấp bội, chiếm diện tích hơn năm mươi vạn mét vuông, tựa như một toà thành trì nhỏ tọa lạc ở chỗ này, gây ấn tượng thị giác rất lớn cho những người hiếu kỳ kéo đến xem.

Tường thành đồ sộ cao hơn sáu trăm mét, dày hơn hai mươi mét, được rèn đúc bằng cốt thép hỗn hợp với bùn đất.

Tầng trong tầng ngoài đều có một lớp thép dày chừng bốn mươi centimet, cách một đoạn lại có một cối xay gió phát điện đứng sừng sững.

Trên không trung có lưới điện bao trùm, phòng ngừa chim muông hung ác tập kích, trên tường thành cố định trưng bày rất nhiều tấm pin năng lượng mặt trời.

Không chỉ tường vây quanh thành sử dụng cốt thép trộn bùn đất, mặt đất bên trong chỗ tránh nạn cũng hết như thế, thậm chí tầng dưới chót hay mặt ngoài đều được bao trùm bởi tấm thép dày nặng.

Sắp tới khi thiên địa đại biến, trừ những người không có hình xăm thì vạn vật đều sẽ tiến hóa, đến con chuột con kiến cũng có thể gây nguy hại cực lớn.

Bên trong tường vây, phóng tầm mắt có thể trông thấy những dãy nhà lầu san sát, chỉ ít có thể cung cấp chỗ sinh tồn cho mấy vạn người.

“Kính thật! Rốt cuộc quy mô nơi này khổng lồ tới cỡ nào?”

“Vị đại gia kia muốn kiến thiết một chỗ tránh nạn như thế này là muốn làm gì?”

“Nghe nói hần thậm chí đã bán hết cả tập đoàn Hằng Vũ, chẳng lẽ... tận thế thường thấy trong tiểu thuyết phim ảnh thật sự sắp ập đến sao?”

“Tận thế? Ha ha, làm sao có thể, chẳng qua là hần dư tiền không có chỗ xài mà thôi, chuyện bán đi tập đoàn Hằng Vũ có lẽ là bởi vì nguyên nhân khác.”

“Đúng, tư duy của đám tư bản không phải thứ chúng ta có thể hiểu được, có lẽ chỉ là vì thấy vui, hoặc là vì muốn đầu tư vào lĩnh vực nào đó khác.”

Bên ngoài khu tránh nạn có rất nhiều streamer vây xem cùng với vô số người không tiếc ngàn dặm xa xôi kéo đến xem náo nhiệt.

Nhìn tòa nhà khổng lồ như pháo đài trước mắt này, ai nấy đều không tránh khỏi rung động tâm can.

...

“Ô tiểu thư, lấy quan hệ của ngươi và Cố Trường Khanh, chẳng lẽ ngươi không biết chút nào về lý do hắn muốn kiến tạo khu tránh nạn này sao?”

Trong chiếc xe thương vụ xa hoa, ngồi ở ghế phía sau là một vị nữ tử xinh đẹp, lời nói cử chỉ hiển thị rõ nét quý khí, ánh mắt nàng thu hồi khỏi tòa nhà khổng lồ đằng xa, quay sang nhìn về phía Tô Ấu Vi đang ngồi kế bên.

Vị này chính là người đứng sau thu mua tập đoàn Hằng Vũ, thiên kim tiểu thư Lâm Thủy Dao của Lâm gia, một trong năm đại gia tộc ở thủ đô.

Vóc người đôi phương rất hút mắt, đường cong thuột tha, khí chất cao nhã tôn quý, gương mặt xinh đẹp động lòng người không có chút tỳ vết nào.

Tô Ấu Vi đắng chát lắc đầu: “Lão bản, Cố tổng thực sự không nói gì với ta hết, nếu như ngươi có hiểu biết về hắn thì hắn cũng rõ Cố tổng là dạng người gì. Hắn tuyệt đối không có khả năng tiết lộ kế hoạch hay suy nghĩ trong lòng cho cấp dưới biết.”

“Dĩ nhiên ta hiểu Cố Trường Khanh là người thế nào, ta và hắn đâu phải chỉ quan hệ gặp mặt một lần, hắn đúng là kẻ khiến cho người ta khó mà nhìn thấu.”

Lâm Thủy Dao trầm tư nói: “Theo ta được biết, mấy hôm trước có tin tức bên ngoài vận chuyển vào không ít vật tư, chỉ cần bảo quản thỏa đáng thì chỉ ít số vật tư ấy có thể giúp cho

vạn người sinh tồn ba năm trở lên, vì sao hẳn lại muốn làm vậy?”

Đâu chỉ mình nàng ta nghi hoặc, mà hiện tại có vô số cao tầng của nhiều tập đoàn khác đều cảm thấy khó hiểu trước hành vi của Cố Trường Khanh.

Nhưng chẳng một ai nghĩ đến chuyện tận thế.

Bất quá, cho dù bọn họ có biết thì cũng chẳng kịp làm gì.

Đúng lúc này, trên mặt đất phương xa bốc lên vô số khói bụi, hơn trăm chiếc xe Jeep quân dụng tiền hô hậu ủng đi theo một chiếc xe thương vụ xa hoa có rèm che tiến về phía bên này.

Mỗi một chiếc xe Jeep quân dụng đều có bốn người, tính cả lái xe.

Bọn họ ăn mặc một thân tây trang màu đen, đeo kính râm, thân thể cường tráng, thần sắc ai nấy đều vô cùng lãnh khốc.

“Tới rồi, mời quý vị khán giả chú ý đón xem, đây là đội xe của người giàu nhất thành phố Long Giang, Cố Trường Khanh.”

Nhóm streamer nhao nhao đưa thiết bị ghi hình nhắm ngay vào đội xe đang trùng trùng điệp điệp lái tới.

Nếu nói về streamer nổi tiếng nhất ở đây thì không ai qua được người tên Tiểu Đoàn Đoàn, trong thời gian mà đối phương livestream có thể thu hút tới mười mấy vạn người vào xem.

Đội xe không chú ý tới đám streamer hay đám người vây xem xung quanh, họ lặng lẽ dừng lại bên ngoài cánh cổng sắt dày nặng to lớn.

Lúc này, cửa sắt nặng nề từ từ mở ra, một người đàn ông trung niên mặc đồ vest bước nhanh ra ngoài, tiến vào chiếc xe

thương vụ xa hoa cỡ lớn.

Sau đó, đội xe lại tiếp tục tiến lên, lái vào khu vực phong kín kia.

Bên trong xe.

“Chủ tịch, không phụ sự kỳ vọng của ngài, Ngô Duệ dám lấy tính mệnh đảm bảo khu nhà tránh nạn này tuyệt đối không để lại nửa điểm tai họa ngầm.” Ngô Duệ ngồi xuống đối diện Cố Trường Khanh, vỗ ngực cam đoan, đoạn hỏi: “Thứ lỗi cho ta nhiều lời, nhưng ta vẫn rất muốn biết vì sao ngài lại muốn kiến tạo nơi này?”

Trương Hồ rót cho ông ta nửa ly rượu vang, nhếch môi đáp: “Đương nhiên là vì tận thế sắp xảy ra, chính là vào ngày mùng 1 tháng 6, ngày Quốc tế thiếu nhi sắp tới đây.”

Chương 8: Vạn Sự Sẵn Sàng, Chỉ Đợi Dị Biến Đến (2)
Chương 8: Vạn Sự Sẵn Sàng, Chỉ Đợi Dị Biến Đến (2)

Trương Hồ rót cho Ngô Duệ nửa ly rượu vang, nhếch môi nói: “Đương nhiên là vì tận thế sắp xảy ra, chính là vào ngày mùng 1 tháng 6, ngày Quốc tế thiếu nhi sắp tới đây.”

“Cái gì?”

Ngô Duệ nghe được lời này, trên mặt lộ ra vẻ chần chờ.

Trương Hồ cũng tự rót cho chính mình một ly rượu vang, đoạn nói: “Tin hay không thì tùy người, dù sao ta vẫn luôn tin tưởng lời của lão đại, nếu như người cũng tin thì hai ngày tới tốt nhất mang người nhà của người cùng đến đây.”

“Chuyện này...” Ngô Duệ há mồm muốn nói.

Cố Trường Khanh nhấp một ngụm rượu vang, nhàn nhạt cắt ngang: “Không vội, người có một ngày để cân nhắc.”

“Ta tin Chủ tịch.” Ngô Duệ hạ quyết tâm, “Ngày mai ta sẽ mang người nhà tới.”

Dù sao ngày mừng 1 tháng 6 cũng sắp đến rồi, nếu chuyện này là thật thì quá may mắn, nếu chỉ là tin giả thì cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Ngô Duệ, Cố Trường Khanh bắt đầu đi tham quan khu tránh nạn khổng lồ này.

Khu phát điện có quạt gió chuyên phát điện, tấm năng lượng mặt trời và năm vạn máy phát điện cỡ lớn, số lượng dầu mỏ dự trữ trên ba mươi vạn lít được cất giữ dưới lòng đất.

Biện pháp phòng hộ đều được bố trí đến cực hạn.

Ở rất nhiều nơi đều đào xuống dưới mặt đất sâu mấy chục mét, sau đó dùng hỗn hợp bùn đất và tấm thép hợp kim làm thành lớp bảo vệ.

Điều duy nhất cần lo lắng ở nơi này chính là lưới điện bao trùm bầu trời xuất hiện tình huống điện lực không đủ, khiến cho đám chim muông hung ác có thể xông tới.

Nơi đây còn có vài khu nhà máy, ví dụ như nhà máy may, gia công thực phẩm, sản xuất vật dụng bách hóa thường ngày...

Vật tư cung cấp sản xuất cũng đều được cất giữ ở chỗ này.

Còn có một số khu đồng ruộng, khu trồng rau quả. Nhiều loại hạt giống đã được chuẩn bị và bảo quản cẩn thận.

Về phần các loại thịt thì lúc đó chỉ cần săn giết đám quái thú biến dị là đủ. Thịt của bọn nó ngon vô cùng. Dĩ nhiên, trong khu đông lạnh cũng đã tồn trữ không ít.

Cố Trường Khanh tuần tra giám sát trong chỗ tránh nạn một vòng cũng đã đến chạng vạng tối, cơ hồ mỗi một khu yếu

địa trọng tâm thì hẳn đều phải tỉ mỉ kiểm tra một lượt, tổng thể mà nói thì hẳn cực kỳ hài lòng.

Cẩn thận dạo qua một vòng, cuối cùng đoàn người mới đi vào trong biệt thự lớn nhất của chỗ tránh nạn.

Hôm nay là ngày 28, Ngô Duệ không ở lại mà là nhanh chóng trở về nói rõ tình hình với người nhà của hắn.

Cố Trường Khanh không định rời đi, số vàng trị giá một trăm sáu mươi tỷ đã được vận chuyển tới từ hôm qua.

Hiện tại vạn sự đều đã sẵn sàng, chỉ còn đợi tới rạng sáng ngày mùng 1 tháng 6 nữa thôi.

...

Phú hào giàu nhất thành phố Long Giang bỏ ra một món tiền khổng lồ chế tạo một chỗ tránh nạn cỡ lớn, các tập đoàn lớn trong nước đều chỉ coi rằng Cố Trường Khanh hẳn đang đốt tiền chỉ để giải trí.

Không một ai nghĩ đến chuyện tận thế sắp sửa diễn ra.

Ma dù Cố Trường Khanh có công khai thông báo chuyện này thì sợ là cũng chẳng có mấy người tin tưởng.

Hôm nay là ngày ngày 31 tháng 5, mười một giờ đêm.

Trong chỗ tránh nạn đèn đuốc sáng trưng nhưng lại lộ ra không khí quạnh quẽ.

Trên đài quan sát, Cố Trường Khanh đang uống trà nói chuyện phiếm với Trương Hồ.

Bầu trời đêm ánh sao lấp lánh, vàng trắng bạc treo trên cao.

Gió êm sóng lặng chẳng hề có chút điềm báo nào.

“Lão đại, ta hưng phấn quá!”

Trương Hồ uống một ngụm rượu, trong nội tâm hưng phấn khó mà nói nên lời, y đốt điếu thuốc hung hăng hít sâu một hơi.

“Thời đại trật tự sụp đổ đang bắt đầu đếm ngược rồi.”

Cố Trường Khanh lộ ra nụ cười đầy tà ý, hần lấy ra một điếu thuốc đặt lên bên môi, Trương Hồ thấy thế vội đánh lửa cho hần.

Trương Hồ cũng là cô nhi, năm Cố Trường Khanh mười bảy tuổi từng bị bắt cóc, là gã đã liều mạng bảo vệ cho Cố Trường Khanh.

Từ đó trở đi, Cố Trường Khanh bèn đôi đũa với Trương Hồ như anh em thân thiết.

Khi đó, Trương Hồ cũng mới mười sáu tuổi, nhưng gã lại có thể vì hần mà không thềm đếm xỉa đến tính mạng.

“Lão đại, ta chỉ tiếc là không thể kiếm được súng ống đạn dược.” Trương Hồ tiếc hận nói.

Cố Trường Khanh nhẹ nhàng đáp lời: “Đối với chúng ta thì thứ đó vô dụng!”

“Thật vậy ư? Khó trách lão đại không căn dặn ở phương diện này, ngược lại nguoi cho người chế tạo không ít vũ khí hợp kim lạnh.”

Trương Hồ không hề có chút hoài nghi nào đối với lời của đôi phương.

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đảo mắt đã đến mười một giờ năm mươi lăm phút.

Lúc này, Vương Dung bung tới một đĩa hoa quả điểm tâm.

Chồng của bà đã nhảy lầu tự sát, trong nhà cũng chẳng còn con cái, hiện giờ Cố Trường Khanh chính là mối bận tâm duy nhất của bà.

Đoạn thời gian trước khi bà quay trở về nhà, Cố Trường Khanh cũng đã thu xếp cho bà khắc lên người một hình xăm.

Trong chỗ tránh nạn bây giờ chỉ có Ngô Duệ đầy đủ một nhà ba người, cùng với 108 anh em dưới tay Trương Hồ, tất cả bọn họ đều đã xăm hình.

“Thiếu gia, ăn chút trái cây đi! Không còn sớm nữa rồi, ngài nên nghỉ ngơi thôi.”

Vương Dung đặt đĩa trái cây bên cạnh khay trà, thấp giọng dặn dò.

Cố Trường Khanh lấy một trái nho cho vào trong miệng, nhàn nhạt nói: “Tối nay là một đêm không ngủ!”

Vương Dung không hiểu ý tứ trong lời của hắn, bà bảo: “Vậy ta đi nghỉ trước nhé?”

Cố Trường Khanh gật đầu: “Đi đi thôi!”

Vương Dung khẽ đáp một tiếng, sau đó quay người xuống lầu.

Chương 9: Lôi Đình Xé Mở Màn Đêm, Một Vầng Huyết Nguyệt Treo Trên Cao, Vạn Vật Dị Biến! (1) Chương 9: Lôi Đình Xé Mở Màn Đêm, Một Vầng Huyết Nguyệt Treo Trên Cao, Vạn Vật Dị Biến! (1)

“Lão đại, năm mươi tám phút rồi.”

Tâm trạng Trương Hồ lúc này hơi lằng lằng, vừa phấn khởi, vừa xen lẫn một chút cảm giác hồi hộp. Y châm một điếu thuốc, dùng sức rít lấy một hơi, hai mắt nhìn chòng chọc thời gian đếm ngược trên màn hình điện thoại di động.

Cố Trường Khanh cũng khẽ nhả khói, kỷ nguyên mới chỉ còn một phút đếm ngược nữa là sẽ tới.

“10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2...”

Trương Hồ lẩm bẩm đếm ngược.

Ầm ầm! Răng rắc!!!

Sau khi y đếm đến một, đột nhiên trên trời cao lóe ra một tia chớp đỏ ngòm như muốn xé đôi cả tầng khí quyển, sau đó tiếng nổ vang ầm ầm hết như trời sập vang lên.

“Mẹ k*!”

Trương Hồ bị dọa nhảy dựng lên, y há mồm kinh hô.

Không chỉ y mà hơn bảy tỷ người trên toàn cầu lúc này đều không khỏi bị tiếng sấm kia hù cho nhịp tim suýt nữa đình chỉ, thậm chí đã hù chết không biết bao nhiêu kẻ mắc bệnh tim.

Màu máu đỏ yêu diễm chiếu sáng cả bầu trời đêm trên bán cầu.

Khi quang mang biến mất, vàng trắng vốn sáng trong dịu êm lại như bị máu tươi nhuộm thẫm, tỏa ra ánh sáng quỷ dị trên khắp mọi châu lục.

“A a a a...”

Đột nhiên, Trương Hồ ôm đầu kêu thảm, y lăn lộn trên mặt đất, thê lương gào thét: “A a a a... Lão đại, đầu ta như muốn nổ tung, hình xăm trên thân nóng quá, nóng quá, giống như là muốn phá thể mà ra, a a a...”

Hai mắt y sung huyết, ôm chặt đầu, thân thể va đập ầm ầm trên mặt đất, miệng không ngừng kêu rên thảm thiết, tựa hồ làm vậy thì có thể làm dịu đi cơn đau đớn.

Hình xăm Hắc Hồ sau lưng và hình xăm Ma Vương trước ngực tựa như có một luồng sức mạnh vô cùng cường đại đang

muốn phá thể lao ra ngoài.

Thực sự giày vò khó chịu khiến y cơ hồ muốn ngất đi.

Phốc!

Cổ Trường Khanh đang định tiến lên xem thử thì bất ngờ chính hắn cũng há mồm ho kịch liệt rồi phun ra một ngụm máu tươi.

“Đáng chết, kinh khủng tới vậy sao?”

Thân thể Cổ Trường Khanh lão đảo ngả nghiêng, trong đầu hắn có mười một luồng tinh thần lực cuồng bạo vô song lung sục bạo ngược, như muốn xé nát đầu hắn, hai mắt của hắn vẫn vện tia máu, trong miệng cũng phát ra tiếng gầm gừ không thể chịu đựng được. Cuối cùng hắn không nhịn được hét lớn một tiếng, hung hăng đâm mạnh đầu vào vách tường đối diện.

Cùng lúc đó, Hắc Long trên cánh tay trái và Bạch Hổ trên cánh tay phải, cùng với Kỳ Lân trên lồng ngực, Tu La phía sau lưng, Đại Thánh bên hông trái, Na Tra bên hông phải, Tử Thần bên đùi trái, La Hầu bên đùi phải, còn có Khô Lâu trên mu bàn tay trái, Minh Thần trên mu bàn tay phải và Huyết Mâu ở chỗ mi tâm đều tăng nhiệt độ lên cực kỳ nóng rát, lực lượng mãnh liệt mạnh mẽ sôi trào trong cơ thể hắn.

A a a a....

Cổ Trường Khanh cũng không cách nào chịu đựng nổi, hắn lăn lộn trên mặt đất, hai mắt chảy máu, xương cốt trong thân rung động vỡ vụn, bên ngoài thân dày đặc vết rách, chảy ra máu tươi đỏ thẫm. Trong nháy mắt hắn đã biến thành huyết nhân.

Huyết Mâu ở vị trí mi tâm tản ra huyết quang yêu diễm, xương đầu của hắn bởi vì vậy mà cũng muốn vỡ nứt ra.

Trong vài giây ngắn ngủi, Cố Trường Khanh đã sắp lâm vào tình trạng tử vong.

Gừuuu!

Lúc bấy giờ, trong cơ thể hắn bỗng nhiên truyền ra tiếng gào thét của Hắc Long, Bạch Hổ, Kỳ Lân, chấn động tới nỗi thân thể hắn băng liệt, chảy ra vô số huyết dịch ghê người.

“Cuối cùng ta vẫn phải chết sao?”

Thời khắc này Cố Trường Khanh rất tuyệt vọng, trước mắt mơ hồ có thể nhìn thấy Hắc Long vờn quanh, có Bạch Hổ gầm thét, có Kỳ Lân đang thôn thiên, có Tử Thần nhìn xuống, có Tu La tàn nhẫn cười to, có Đại Thánh và Na Tra đang giễu cợt, có Khô Lâu cười quái dị, có Minh Thần khinh miệt liếc xéo và có cả La Hầu cao cao tại thượng nhìn hắn như đang nhìn một con sâu kiến.

“Quả nhiên... Ta vẫn không cách nào chịu nổi khoảng khắc hình xăm thức tỉnh.”

Cố Trường Khanh nhếch miệng cười khổ, máu tươi thẩm đầm ra như đang đòi mạng hắn.

Sống lại một đời, hao hết hùng tâm tráng chí, không nghĩ tới lại là kết cục như vậy.

Giấu trong tim sự không cam lòng sâu sắc, hắn vô lực nhắm mắt lại.

Roẹt!

Nhưng mà đúng lúc này, ấn ký quỷ dị trong lòng bàn tay phải của hắn lại phát ra hào quang màu xám trắng yếu ớt, rót vào trong cơ thể và trong đầu của hắn.

Cảnh tượng trước mắt như một màn kỳ tích xuất hiện, sau khi ấn ký trong lòng bàn tay Cố Trường Khanh phát sáng, sinh mệnh xuống tới cực hạn của hắn đột nhiên dao động, gần như

ổn định lại chỉ trong nháy mắt, đồng thời bắt đầu nhanh chóng khôi phục đầy mãnh liệt.

Ở vị trí của các hình xăm lúc này đều đang lóe lên màu sắc khác nhau.

Vụt! Vụt! Vụt!!!

Sau đó, mười một hư ảnh hình xăm tuôn ra từ thân thể của Cố Trường Khanh. Bọn chúng lãnh khốc, tàn bạo, khát máu, tà ác, nhưng cuối cùng đều ẩn về trong cơ thể hắn, giống như đều đã cam nguyện thần phục.

Chương 10: Lôi Đình Xé Mờ Màn Đêm, Một Vầng Huyết Nguyệt Treo Trên Cao, Vạn Vật Dị Biến! (2) Chương 10: Lôi Đình Xé Mờ Màn Đêm, Một Vầng Huyết Nguyệt Treo Trên Cao, Vạn Vật Dị Biến! (2)

Bóng đêm thâm trầm, sương mù bao phủ nhưng không có cách nào ngăn cản vầng trăng máu treo trên cao kia phát tán ra ánh sáng đầy yêu diễm.

Khắp mọi nơi trên trái đất theo sự dị biến này mà biến đổi, dù là một góc cỏ nhỏ cũng tiến hóa cao hơn mấy mét trong chớp mắt, mức độ cứng cỏi hay sắc bén đều có thể nhẹ nhàng xuyên thủng nhân thể.

Gàoooooooo!

Ở nơi đưa tay không thấy được năm ngón ngoài chỗ tránh nạn, tiếng rống cuồng bạo vang lên liên tiếp, những cặp mắt đỏ ngầu thi nhau tô điểm trong đêm tối.

Bộ cặp, côn trùng, thần lằn,... trong lúc biến dị tựa hồ cũng gặp phải tình cảnh thống khổ cực lớn, không ngừng phát ra thanh âm gào thét bén nhọn.

Những con thú cưng được người dân nuôi đều thay đổi kinh ngạc đến ngây người, chó mèo trong nhà bỗng nhiên dị

biển, hình thể tăng vọt, nhìn còn có vẻ hung tàn hơn cả mãnh hổ, nhưng chúng lại không tổn thương tới chủ nhân của mình.

Mặc dù dị biến nhưng chúng đều mở ra linh trí, biết những ai đã từng đối xử tốt với bọn chúng.

Thậm chí, vào lúc chủ nhân gặp nguy hiểm, chúng còn ra sức trợ giúp, cứu bọn họ ra khỏi hiểm cảnh.

Đêm nay, trên khắp thế giới đều lâm vào sự hỗn loạn cùng sợ hãi vô biên, những trại chăn nuôi động vật hay vườn bách thú liên tiếp có cự thú phá lồng lao ra ngoài. Bọn chúng ngửa mặt lên trời gầm thét, dựa vào mùi hương để định vị loài người, cuồn cuộn cuốn tới, xé nát rồi ăn sạch như gió cuốn.

Grùuuu!!!

Trong vườn bách thú nào đó của thành phố Long Giang, ba con gấu trúc quốc bảo với hình thể cao tới hai ba mươi mét phát ra tiếng gầm chân nhiếp cả khu vườn.

Khi chúng nó nhìn thấy những người vú em chăm nuôi mình đang bị đám mãnh thú biến dị đánh giết bèn rống giận tiến lên xé nát toàn diện.

Thảm thực vật cũng đang biến đổi, cây cối bình thường cao vài thước trong nháy mắt tăng vọt đến mấy chục cho tới hơn trăm mét.

Theo thời gian chuyển dời, bên ngoài tường vây của chỗ tránh nạn hiện lên từng đôi mắt lấp lóe phát sáng, phóng tầm mắt nhìn tới chỉ thấy chúng dày đặc khiến cho người ta tê dại cả da đầu.

Đôm đốp! Đôm đốp!

Lưới điện trên không bao phủ cả khu tránh nạn phát ra tiếng nổ văng khắp nơi, con muỗi, côn trùng dị biến các loại lao vào giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tám lưới điện mười vạn volt tuyệt đối không phải thứ mà đám muỗi, côn trùng hay chim chóc biến dị có thể chống cự.

Các loại thần lằn có năng lực leo trèo cũng bị tám thép điện cao mười mét trở lên giật cho cháy đen toàn thân rơi xuống.

Trước mắt thì chỗ tránh nạn này là nơi tuyệt đối không có nguy hiểm.

Không biết trôi qua bao lâu, 108 vị huynh đệ khắc đủ loại hình xăm ác ma dưới trướng của Trương Hồ cuối cùng cũng nhao nhao thức tỉnh.

“Shh! Lực lượng thật mạnh!”

“Trời ơi, cỡ lực lượng này...”

“Thật là lợi hại!”

“Đây chính là nguyên nhân lão đại bảo chúng ta khắc hình xăm ư?”

“Cảm tạ lão đại!”

Sau khi họ hồi tỉnh bèn cảm thụ được trong các hình xăm ác ma không ngừng có lực lượng mãnh liệt chảy xuôi khắp toàn thân, bọn hắn đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Họ bắt đầu thử vận dụng lực lượng từ các hình xăm ác ma đó, thoáng chốc một bộ áo giáp ác ma đã xuất hiện, nhanh chóng bao trùm khắp toàn thân.

Trên đài quan sát, không lâu sau, rốt cuộc Trương Hồ cũng tỉnh lại.

“Hử, lão đại đâu?”

Nhìn quanh một vòng không thấy Cố Trường Khanh, Trương Hồ khẽ nhíu mày, sau đó hít một hơi đầy khí lạnh: “Thân thể ta sao thế này?”

Lưng y xăm hình Hắc Hồ, lồng ngực thì xăm Ma Vương.

Hai luồng lực lượng kinh khủng đan xen đang vận chuyển tán loạn trong thân thể y.

Trương Hồ thử vận dụng lực lượng của Hắc Hồ trước.

Ầm!!!

Y trừng to mắt.

Từ trên xuống dưới toàn thân phủ kín bởi một bộ chiến giáp Hắc Hồ lãnh khốc tuyệt luân, bên ngoài thân lưu chuyển từng đạo Hồ Văn tựa như mạch máu.

“Còn có loại thao tác này ư? Mẹ k*, ngẫu quá, thật là khó tin.”

Y thực sự kinh ngạc đến ngây người.

Sau đó y lại thử vận dụng hình xăm Ma Vương

Vù!!!

Nhất thời, áo giáp Hắc Hồ tiến hóa, lực lượng trở nên mạnh hơn, giáp hồ càng thêm khốc huyễn như Ma Vương giáng trần.

Sau lưng y mọc lên một đôi cánh Hồ Văn huyền huyền cực kỳ lóa mắt.

Trong lúc Trương Hồ còn đang ngây người chấn động, thì bỗng nhiên đại não y bỗng nghĩ tới một chuyện, y thử dồn sức phóng người lên cao, không ngờ lại thực sự bay vọt lên được, có điều vừa rồi dùng sức quá mạnh nên thiếu chút nữa y đã đâm thẳng vào tấm lưới điện.

“Cmn, ngẫu lòi vãi chương.”

Áo giáp mang tới lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, khiến tâm can Trương Hồ rung động không thôi.

Ở trên cao nhìn xuống, y thấy được trên quảng trường đã tụ tập đông đủ 108 người anh em của mình.

Y nhẹ nhàng vỗ cánh, điều khiển bản thân hạ cánh an toàn xuống nơi này.

“Hô ca, lợi hại quá!”

Một đám anh em mặc áo giáp ác ma tiến lên trước, bỏ đi chiếc mũ giáp che đầu, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ vô cùng hưng phấn.

“Thực sự ngẫu lắm, mà các người có nhìn thấy lão đại đâu không?”

Trương Hồ cũng bỏ đi lớp mũ giáp, mặt mũi tràn đầy vẻ phấn khởi, hỏi thăm mọi người.

Thế nhưng cả đám đều lắc đầu, từ khi thức tỉnh đến giờ, chưa một ai nhìn thấy bóng dáng Cố Trường Khanh.

“Hô ca, lão đại là nhà tiên tri sao?”

Đại đội trưởng Lâm Phong thấp giọng cảm khái: “Thực sự quá thần kỳ!”

“Ha ha! Nói chung đi theo lão đại lăn lộn chắc chắn không sai.”

Trương Hồ trút đi lớp áo giáp dày nặng rồi nói: “Các người ở đây chờ, ta đi tới phòng lão đại xem sao.”

Chương 11: Thời Đại Của Máu Và Hỗn Loạn Chương 11:
Thời Đại Của Máu Và Hỗn Loạn

Trong biệt thự trung tâm, trên phòng ngủ chính ở lầu ba.

Cố Trường Khanh mới vừa rửa xong vết máu trên người trong phòng tắm, hiện hắn đang sấy tóc.

Các hình xăm trên người hắn sau khi trải qua thức tỉnh thì trông giống hệt như vật sống bị phong ấn vào da thịt, đem đến cho người ta cảm giác áp bách kinh khủng tột cùng.

Cố Trường Khanh mặc vào một bộ tây trang màu đen, hấn liếc mắt nhìn qua ấn ký xám trắng quý dị trong tay, biết rõ nó chính là thứ vừa mới cứu mình.

Lúc ấy tuy ý thức của hấn đã dần tan rã, nhưng hấn vẫn cảm ứng được rõ ràng thứ ấn ký kỳ lạ này tản mát ra năng lượng hết sức quý dị, áp chế mười một hình xăm trên người hấn khiến chúng trở nên cực kỳ ngoan ngoãn.

“Rốt cuộc ngươi là thứ gì, có đẳng cấp cao tới cỡ nào?”

Cố Trường Khanh lẩm bẩm, hấn thật sự cảm thấy vô cùng hiếu kì đối với ấn ký thần bí trên tay.

Hiện tại, dù cho hấn còn chưa thực sự vận dụng lực lượng từ hình xăm thì sức mạnh thân thể cũng đã cực kỳ khủng bố.

Dù cho có là đạn xuyên giáp bắn tới thì hấn cảm giác bản thân cũng có thể dùng tay không đón lấy.

Cố Trường Khanh thử tập trung chuyển động ý nghĩ một chút, Huyết Mâu ngay chỗ mi tâm liền phát ra huyết quang yêu diễm.

Sau đó hình xăm biến mất, trước người hấn hóa ra một thứ vũ khí giống như trường mâu dài gần hai mét, huyết văn ngoài thân tung hoành, khí thế hung ác bức người.

Cây huyết mâu này giống như một phần của thân thể hấn, điều khiển hết như cánh tay. Chỉ cần ý niệm của hấn khẽ nhúc nhích là âm thanh phá không liền vang lên, huyết mâu như một tia sét xuyên thẳng qua gian phòng.

“Quả là hung binh tốt!”

Cảm thụ được chỗ lợi hại của nó, Cố Trường Khanh hết sức hài lòng, tiếp theo hấn thử thôi động hình xăm Tu La phía sau lưng.

Vụt!!!

Trên người hắn hiện ra quang mang lập lòe, một bộ áo giáp màu đỏ sậm huyền khóc đến cùng cực lập tức bao trùm thân thể.

Hình xăm Hắc Long.

Roẹt!

Hắc quang phun trào, áo giáp Tu La trên người hắn phát sinh biến hóa, bao trùm lên một tầng long văn màu đen, hiện ra rất nhiều đặc trưng của rồng đen, mũ giáp cũng hóa thành hình dạng đầu rồng ngạo mạn, khí tức vô hình càng thêm bạo ngược hung lệ.

Hình xăm Bạch Hổ.

Vù!

Sau lưng hắn có bạch quang phun trào, sau đó lại huyền hóa ra ba mươi sáu thanh phi đao Bạch Hổ dài hai mươi centimet, sắc bén vô song, Hổ Văn tung hoành, ý lạnh lưu chuyển. Chúng lảng lạng lơ lửng phía sau hắn, đồng đều hết như là một phần của thân thể hắn.

“Hừm? Mỗi lần chỉ có thể vận dụng bốn loại hình xăm?”

Cố Trường Khanh kinh ngạc phát hiện hắn không cách nào thôi động thêm các hình xăm khác.

Lúc này, tất cả hình xăm tán đi.

Hắn thử thôi động hình xăm Đại Thánh.

Ầm!!!

Nhất thời, lực lượng kinh khủng phần nộ bốc lên từ trong cơ thể, phía sau hắn có hư ảnh Đại Thánh thần võ vĩ ngạn hiển hiện, lực lượng cuồng bạo liên tục không ngừng cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể.

Hình xăm Kỳ Lân.

Roẹt!!!

Tức khắc, trên thân Cố Trường Khanh được bao trùm bởi một bộ áo giáp Kỳ Lân lưu chuyển ngọn lửa màu đen, lực lượng đột nhiên tăng vọt.

Cố Trường Khanh đã xác định, tạm thời hắn không cách nào thôi động thêm hình xăm nào khác.

Sau khi tán đi áo giáp Kỳ Lân và hư ảnh Đại Thánh, hắn mới có thể thôi động hình xăm Tử Thần.

Vụt!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trên thân thể Cố Trường Khanh bỗng chốc ngập tràn tử khí đen nhánh, sau đó áo bào Tử Thần che kín thân thể hắn.

Trường bào màu đen, áo choàng tung bay kèm theo mặt nạ Tử Thần, ánh mắt tinh hồng lấp lóe, trong thân thể phun trào lực lượng tử vong giống như đến từ vực sâu Địa Ngục.

Hình xăm Khô Lâu!

Vút!

Trong lòng bàn tay, một thanh liêm đao khô lâu dài hiển hiện, lưu chuyển khí tức cực kỳ âm trầm.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này Cố Trường Khanh chủ động tản chúng đi rồi mới thử thôi động hình xăm La Hầu.

Phụt!

Hắn đột ngột nôn ra một ngụm máu, với thân thể hiện tại của hắn, vậy mà không cách nào thôi động được nó ư?

Cố Trường Khanh sợ hãi thán phục, không hổ là Ma Tổ La Hầu, so với các hình xăm khác vốn dĩ không thể là sự tồn tại cùng cấp bậc.

Hình xăm Minh Thần.

Uỳnh!!!

Một luồng sức mạnh cường đại bộc phát từ trong thân thể, cả người hắn bao trùm một lớp bụi sắc minh văn, lưu chuyển vô số hào quang màu xám.

Hình xăm Na Tra.

Roẹt!

Hình xăm Minh Thần biến mất, cả người Cố Trường Khanh phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Vậy mà hắn lại biến thành dáng vẻ Na Tra thức tỉnh trong ma đồng giáng thế, vừa chính vừa tà, hiện giờ ai mà nhìn thấy thì chắc chắn chỉ có thể cảm khái hai chữ: Rất khốc!

Cố Trường Khanh biết hiện tại các hình xăm của hắn đều mới chỉ là nhất giai, chưa phải là vô địch.

Kiếp trước có không ít vị siêu văn nhân tu luyện đến cửu giai, sự đáng sợ của thực lực cấp bậc ấy có thể phát tay san bằng một ngọn núi lớn chỉ trong nháy mắt.

Khoảng thời gian tiếp theo, Cố Trường Khanh tiếp tục thăm dò đặc điểm của các loại hình xăm.

Hắn thử thôi động một hình xăm Bạch Hổ cũng có thể lấy hình thức áo giáp để xuất hiện.

Lấy cường độ thân thể của Cố Trường Khanh bây giờ căn bản không chịu nổi ba lớp áo giáp trên người.

Áo giáp Tu La hay Hắc Long của hắn đều có cường độ quá cao, chỉ lấy ra một chiếc đơn độc cũng đã cao cấp hơn hai tầng giáp của Trương Hổ hay đám huynh đệ dưới trướng.

Chương 12: Thời Đại Của Hình Xăm Nhân (1) Chương 12:
Thời Đại Của Hình Xăm Nhân (1)

Trăng máu treo trên cao, bóng đêm thâm trầm.

Trong thành phố, dị thú hoành hành tàn sát bừa bãi, đầu đá lung tung tung ở phố đi bộ và giữa những con đường mòn, chúng đã mở ra linh trí, thậm chí còn biết cách đột nhập vào nhà dân để sẵn giết con người.

Chính phủ nhanh chóng điều động rất nhiều binh lính quân đội đã được võ trang đầy đủ, bọn họ gấp gấp lái xe tăng và máy bay chiến đấu vào thành phố cứu viện.

Thực vật dị biến còn đang ần núp, thế nhưng có thể nhận ra là linh trí của chúng dường như đã cao hơn hẳn so với khi trước.

...

Thành phố Long Giang, tiểu khu biệt thự.

Bên ngoài một tòa biệt thự sang trọng, một con ngó Ngao Tây Tạng dị biến, lớn bằng một cái xe tải đang nằm úp sấp bảo vệ nơi này.

Có không ít mèo hoang chó hoang và cả chuột cũng có hình thể to lớn đi ngang qua đây, nhưng có con chó Ngao Tây Tạng ấy, không một con vật nào dám tùy tiện xông qua cửa.

“A a a... Cứu mạng!!”

“Không, đừng mà!”

“Súc sinh!!”

Nhưng bên trong tòa biệt thự, tiếng kêu thảm thiết sợ hãi không ngừng truyền ra.

Trên sân cỏ đại mộc cao mấy mét, mấy cây đại thụ cao chót vót trong khu biệt thự vẫn chưa thể hiện hết sự hung ác của chúng.

Trong đại sảnh ngôi biệt thự được chú chó ngao Tây Tạng bảo vệ, Lâm Thủy Dao mặc một chiếc váy ngủ nhẹ nhàng

khoan khoái, sắc mặt tái nhợt, cuộn tròn trên ghế sofa, khuôn mặt thanh tú sáng sủa nay đã trắng bệch.

Nghe tiếng gào thét bên ngoài lẫn tiếng kêu thê lương sát vách bên trong biệt thự, nỗi sợ hãi và tuyệt vọng sâu sắc bao trùm lấy cô.

May mắn là chú chó ngao Tây Tạng mà cô nuôi tuy cũng đã dị biến, nhưng lại hoàn toàn không làm tổn thương chủ nhân của nó.

Lâm Thủy Dao vừa gọi điện cầu cứu xong, nhưng hiện giờ gia tộc đã rối loạn thành một đoàn, căn bản không còn ai có tâm tư quan tâm đến cô nữa.

Rống!!

Đúng lúc này, chú chó ngao Tây Tạng ngoài cửa bỗng ngẩng đầu gầm gừ uy hiếp.

“Lâm tiểu thư, người có ở bên trong không?”

Giọng nói của Tô Âu Vi bỗng truyền đến.

Nghe thấy tiếng đối phương, Lâm Thủy Dao hơi sững sờ, sao cô ấy có thể đến được đây vào lúc này?

Có điều Lâm Thủy Dao không nghĩ nhiều, chỉ vội vàng hô: “Tiểu Bạch, đừng động thủ, là người bên mình!”

Vừa nói, Lâm Thủy Dao vừa nhanh chóng đứng dậy bước tới mở cửa.

Chỉ thấy chú chó ngao Tây Tạng của cô đang nhe răng trợn mắt nhìn chăm chăm một người cách đó không xa, áo giáp màu lam che kín thân thể, từ vóc người gồ ghề có thể miễn cưỡng nhận ra được đây là một cô gái.

Tô Âu Vi thấy cô đi ra liền nói lỏng mũi giáp, “Lâm tiểu thư, là ta!”

“Người... Đây là...”

Vẻ mặt Lâm Thủy Dao khiếp sợ nhìn cô, nghi ngờ không biết áo giáp trên người cô từ đâu mà có.

“Đi vào rồi nói!”

Tô Ấu Vi bước nhanh về phía trước, “Cả thành phố đều đang loạn hết cả lên, các loài động vật đều biến thành dị thú hung mãnh sẵn giết loài người.”

“Tiểu Bạch, người trông cửa cho tốt!”

Lâm Thủy Dao đóng cửa mang theo Tô Ấu Vi vào trong, sau đó nhìn không được vội hỏi: “Ấu Vi, áo giáp này của người từ đâu mà có?”

“Từ hình xăm.”

Tô Ấu Vi uống một hớp nước, kể lại chuyện vừa xảy ra.

“Chuyện này... Cố Trường Khanh thật sự có thể dự đoán mặt thể xảy ra? Còn biết trước hình xăm có thể thức tỉnh?”

Nghe xong lời của Tô Ấu Vi, Lâm Thủy Dao ngây ra như phỗng.

Tô Ấu Vi cười khỏ, nói: “Thế nhưng ta lại phụ lòng tốt của hân rồi.”

Cô hiện tại hối hận biết bao, thế nhưng Tô Ấu Vi biết rõ tính tình người đàn ông đó, vì vậy cô không định đến tìm hân nữa, có đi cũng chỉ chuốc lấy nhục nhã.

Hai ngày trước, Tô Ấu Vi còn định tìm một chỗ thẩm mỹ tay nghề cao để xóa hình xăm trên người đi.

Bây giờ suy nghĩ lại mới biết mình thực sự quá ngu ngốc.

“Thật hâm mộ người!”

Lâm Thủy Dao cực kỳ hâm mộ nhìn cô, “Cảm ơn người, lúc này còn tới tìm ta.”

“Lâm tiểu thư, mau thu dọn đồ đạc rồi theo ta tới chỗ lánh nạn bên kia, ở đây không an toàn, ta tiễn người tới đó trước đã.”

“Tiễn ta? Vậy còn người?”

Nghe người đối diện nói vậy, Lâm Thủy Dao cảm thấy khó hiểu.

“Ta... Không còn mặt mũi nào gặp hấn!”

Tô Ấu Vi cười khỏ, “Quân đội đã vào thành phố rồi, ta muốn giúp bọn họ cứu viện mọi người.”

Tô Ấu Vi hiểu rất rõ, cô không thể trở lại bên cạnh nam nhân kia được nữa.

Vừa nãy sau khi trải qua quá trình ‘lột xác’ đầy đau đớn xong, cô đã vội vàng mang người nhà tới chỗ lánh nạn của Cố Trường Khanh trước rồi mới đến đây tìm Lâm Thủy Dao.

“Hấn... sẽ chứa chấp ta sao?”

Lâm Thủy Dao cũng rất lo lắng.

Tô Ấu Vi phân tích: “Cố Chủ tịch nhất định sẽ thu một số người ở chỗ tránh nạn làm việc cho hấn, năng lực quản lý của người xuất chúng như vậy, có lẽ hấn sẽ không từ chối người đâu.”

“Được, đi thử xem!”

Lâm Thủy Dao gật đầu, vội vàng đi lên tầng thay quần áo.

Chương 13: Thời Đại Của Hình Xăm Nhân (2) Chương 13:
Thời Đại Của Hình Xăm Nhân (2)

Rống!

Trong màn đêm, khắp nơi trong thành phố Long Giang đều vang lên tiếng rống của các loại dị thú và tiếng người kêu thảm thiết.

Ừng ừng.

Một nhóm nhỏ máy bay chiến đấu bay ngang qua màn đêm, sau khi tiến vào vùng trời thành phố, họ liền bật radar và ảnh nhiệt để khóa mục tiêu nhằm dễ dàng tiêu diệt dị thú đang hoành thành, yểm hộ cho bộ binh.

Hiện tại quân đội chỉ có thể tiến hành cứu bao nhiêu hay bấy nhiêu, không thể nào cứu được tất cả người dân bên dưới.

Còn may mà động vật chỉ mới vừa trải qua quá trình dị biến đầu tiên, vẫn bị đạn được thông thường công kích.

Nhưng quân đội không phải là không có áp lực, trong bóng tối, những con muỗi to bằng con gà rất hung dữ, nếu chẳng may bị chúng cắn lấy hút máu thì chỉ vài giây sau là đã ngất đi, không còn sức chiến đấu gì nữa.

Các loại côn trùng khác cũng đều là bùa đòi mạng giết người.

Cả thành phố, nơi nào cũng tràn ngập nguy hiểm...

...

Vùng ngoại ô phía Tây, nơi tránh nạn.

Bên ngoài tường rào cao chót vót có rất nhiều dị thú và dị trùng đang lảng lạng chờ đợi.

“Thật nhiều chuột nhảy, với số lượng này thì chỉ ít cũng tới mấy ngàn con, chúng nó đang đào động sao?”

“Không đúng, chuột nhảy bình thường nhắc chân là có thể giết chết, sao lại dị biến thành to như con hổ vậy?”

“Đám súc sinh này đang muốn đào lỗ vào? Đúng là cười chết ta!”

Một trăm lẻ tám vị huynh đệ ở đây đều mặc áo giáp, nhìn dị thú tàn sát bừa bãi bên ngoài, không khỏi nao động, rất muốn ra ngoài dùng chúng để thử sự lợi hại của áo giáp.

Vút vút vút...

Đột nhiên, vào lúc này, một đàn quạ lớn có kích thước bằng một chiếc máy bay chiến đấu lao tới, lao thẳng vào lưới điện bao phủ toàn bộ nơi trú ẩn.

Đùng!

Ngay lập tức, ánh điện bắn tung tóe khắp nơi, rất rõ ràng đám quạ dị biến ấy không thể chịu nổi nguồn điện 100.000 vôn, ngay khi vừa chạm vào thì chúng liền cháy tan xác, tức khắc rơi xuống khỏi hàng rào lưới điện.

Không bao lâu sau, Cố Trường Khanh mang theo Trương Hồ nhanh chóng lên trên đài quan sát.

“Lão đại!”

Mọi người thấy vậy liền tiến lên chào hỏi.

“Thế nào, có thỏa mãn với bộ áo giáp này không?”

Cố Trường Khanh khẽ gật đầu với bọn họ, sau đó châm một điếu thuốc.

“Chỉ có thể nói là quá mức trâu bò, lão đại, ngài đúng là nhà tiên tri!”

Mọi người thán phục từ tận đáy lòng, ánh mắt nhìn hẩn cực kỳ sùng bái.

Cố Trường Khanh nhẹ giọng nói: “Hút một điếu thuốc trước lấy tinh thần đi, sau đó cùng ta ra ngoài, quét sạch toàn bộ dị thú dưới hàng rào. Trong cơ thể của bọn chúng đều ẩn

chứa tinh hạch, những tinh hạch này có thể giúp chúng ta tu luyện, nâng cao cấp bậc hình xăm.”

“Hình xăm của chúng ta còn có thể thăng cấp?”

Mọi người nghe vậy thì tức khắc hai mắt tỏa sáng, đúng là không còn chuyện gì phân khởi bằng tin tức này.

Cố Trường Khanh khẽ gật đầu, ánh mắt trầm lắng lóe lên ánh sáng điên cuồng, “Nhớ kỹ, đây chính là thời đại của chúng ta!”

Nói xong, trong lòng hắn thầm nghĩ, Tu La Long Giáp thêm vào thân thể, khí tức kinh khủng chấn động trong lòng mọi người, dường như hình xăm trên cơ thể bọn họ bị áp chế rất lớn.

“Lão đại, áo giáp của ngươi... Rất mạnh!”

Trương Hồ hết sức hâm mộ, y nói: “Ta chỉ có hai hình xăm thôi mà khi thức tỉnh suýt chút nữa đã mất mạng, lúc đó ta thực sự nghĩ rằng mình sẽ chết, nếu ta có thêm một hình xăm khác, ta chắc chắn sẽ mất mạng ngay tại chỗ. Thảo nào lão đại lại ngăn cản ta, có điều ngươi lại khắc nhiều như vậy, làm thế nào chịu đựng được?”

Y chỉ ước ao chứ không ghen tị đỏ mắt.

Vừa thức tỉnh hai hình xăm thôi mà suýt chút nữa đã lấy đi tính mạng của y.

Y không dám tưởng tượng, Cố Trường Khanh làm thế nào mà chịu đựng được, phải biết ban nãy cả đầu óc lẫn thân thể của y đều như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt nổ tung, cả người đau đớn khủng khiếp.

Vốn ban đầu y còn muốn khắc thêm mấy cái, thế nhưng Cố Trường Khanh đã ngăn lại.

“Thật ra ta cũng suýt chết, có lẽ là Diêm Vương không chịu thu nhận!”

Cố Trường Khanh không muốn giải thích cho bất kỳ kẻ nào về ấn ký kỳ quái trong lòng bàn tay mình, đó là bí mật riêng của y.

Shhhhh!

Đột nhiên vào lúc này, một tiếng huýt sáo xuyên qua liệt thạch truyền đến.

Hử?

Mọi người nhìn lên, chỉ thấy một con kền kền có sợi râu to như cái cây, lao vút qua bầu trời dưới sự phản chiếu của mặt trăng máu, với đôi mắt đỏ tươi và khí thế hung ác ngập trời, bay lơ lửng bên ngoài lưới điện.

Nơi này là sa mạc, có rất nhiều loài động vật sinh sống.

Thần lằn núi, thần lằn mắt ếch, chuột nhảy, thỏ rừng, linh dương, gà gô, ngựa hoang,...

Trong số đó, số lượng nhiều nhất chính là chuột nhảy.

.

Trong bóng đêm, trên bầu trời nơi trú ẩn, những con kền kền có sợi râu khổng lồ đang bay lượn, ánh mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm vào Cố Trường Khanh và những người khác trên đài quan sát.

“Con kền kền này lớn như vậy, nó định làm gì?”

Trương Hồ hơi nheo mắt lại, nhìn những con kền kền đang bay lượn trên bầu trời đêm.

Shhhhh!

Y vừa dứt lời, con kền kền bỗng há miệng, từ trong miệng phun ra một tia năng lượng, bắn thẳng về phía hàng rào lưới

điện bên dưới.

Àm!

Chùm sáng rơi xuống lưới điện, không có cảnh tượng bị thủng một lỗ như trong tưởng tượng, mà nó chỉ lắc lư một hồi, lóe lên vô số tia điện, ngoài ra thì không có gì suy suyễn.

“Ha ha! Đây chính là lưới điện hợp kim mạnh nhất thế giới, hơn nữa còn được chúng ta trang bị thêm thiết bị đỡ tải lực.”

Lúc này, Ngô Duệ bước tới cười lớn.

“Tiên sư nó, làm ta giật cả mình!”

Trương Hồ thở phào nhẹ nhõm, ban nãy thấy động tác kia của kền kền, thú thật trong thoáng chốc, tim y đã hẫng đi một nhịp, y còn tưởng rằng lưới điện sẽ bị thủng một lỗ lớn.

“Đám dị thú này còn có thể phun ra năng lượng công kích?”

Đại đội trưởng Lâm Phong ngạc nhiên hỏi.

Chương 14: Thời Gian Săn Bắn (1) Chương 14: Thời Gian Săn Bắn (1)

“Đám dị thú này còn có thể phun ra năng lượng công kích?”

Đại đội trưởng Lâm Phong ngạc nhiên hỏi.

“Trước mắt thì bó chỉ có thể phun ra năng lượng, nhưng sau một khoảng thời gian thì chúng nó lại tiến hóa, tới lúc đó còn có thể thi triển một ít thần thông cường đại.”

“Đến kho vũ khí lấy vũ khí đi! Tiếp theo sẽ là thời gian đi săn của chúng ta.”

Cố Trường Thanh ném tàn thuốc trong tay xuống đất, nhìn con kền kền lượn lờ bên ngoài, “Con súc sinh này giao cho

ta.”

“Vâng!”

Mọi người nghe xong đều gật đầu, hùng hổ lao đi.

“Lão đại, người biết bay không? Hay là giao nó cho ta đi!”

Trương Hồ nói xong liền thôi động hai hình xăm trên người là Hắc Hồ và Ma Vương, tức khắc, đôi cánh hộ giáp phía sau lưng liền xuất hiện ngay trước mắt Cố Trường Khanh.

“Bay? Người cho rằng tinh thần lực không làm được à?”

Cố Trường Khanh dứt lời liền đội mũ giáp Hắc Long lên, sau đó dùng sức bay thẳng đến cánh cửa lớn của chỗ tránh nạn.

Mỗi một hình xăm được đánh thức thì sẽ mang cho vật chủ một tinh thần lực khổng lồ.

Cố Trường Khanh có tới mười một hình xăm mang lại tinh thần lực, mệnh mệnh khủng bố.

“Như vậy cũng được? Không hổ là lão đại, thế để ta đi lấy một thanh đao hợp kim trước.”

Trương Hồ nhanh chóng di chuyển đến kho vũ khí, tuy hình xăm có thể biến thành áo giáp, nhưng y vẫn quen với việc dùng vũ khí lạnh để chiến đấu hơn. Áo giáp chỉ là lớp phòng ngự bảo hộ mà thôi.

Rất nhanh, Cố Trường Khanh đã đi tới trước cửa sắt, trực tiếp nhấn vào công tắc.

Tu La Long Giáp đỏ đen, trên thân có hoa văn rồng màu đen, toát ra một cỗ khí tức bá đạo.

Trong lòng khẽ động, hình xăm Huyết Mâu ở giữa mi tâm của hắn liền thức tỉnh, hóa thành huyết thương, xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Lúc này, cửa sắt đã hé ra một khe hở để đi ra ngoài.

Cố Trường Khanh xuyên qua khe cửa lao ra, huyết thương trên tay quét qua một đường.

Rống rống!

Theo sự xuất hiện của hắn, mấy trăm con thần lân núi, bò cạp, thần lân mắt ếch to bằng con hổ lập tức tập trung lại đây, ánh mắt khát máu và hung phấn khóa chặt lấy hắn, há miệng gầm rú lao về phía trước, như thể bọn chúng đang đua nhau tranh giành xem kẻ nào có thể nuốt được con mồi này trước.

Ầm!

Một tiếng trầm đục gầm rú vang lên, đất cát bắn tung tóe, thân ảnh Cố Trường Khanh biến mất ngay tại chỗ.

Phốc!

Khi hắn xuất hiện lại lần nữa thì huyết thương trong tay đã đâm xuyên qua đầu của một con bò cạp cực lớn, sau đó một cỗ sức mạnh đáng sợ bộc phát, đầu của con bò cạp bị nổ tung thành từng mảnh.

Vút!

Vù vù.

Một vài con chuột nhảy gần đó há to miệng vô giết tới.

Thế nhưng tốc độ của Cố Trường Khanh cực kỳ nhanh, thời điểm thân thể khẽ động, quang mang huyết mâu đột nhiên lóe lên, sáu con chuột nhảy vừa mới xông tới thì đầu đã lìa khỏi thân, máu tươi bắn tung tóe khắp mặt đất.

Mặc dù cấp bậc hình xăm của hắn hiện tại chỉ là nhất giai, nhưng tất cả chúng đều từ tay của Anil khắc họa ra, không ngoa khi nói rằng đây chính là hình xăm mạnh nhất trên thế giới.

Bất kỳ sự gia tăng tinh thần lực nào trong quá trình thức tỉnh, cùng với sức mạnh càn quét, đều có thể giết chết quá nửa những người có hình xăm.

Cố Trường Khanh cũng không phải ngoại lệ, nếu hắn không có ấn ký màu xám trong lòng bàn tay thì chắc chắn khi hình xăm thức tỉnh, hắn đã bị phản phệ mà chết.

Rống!

Phía sau hắn, một con thần lằn mắt ếch dài gần hai mét há to cái miệng đầm máu, muốn xông thẳng đến đầu Cố Trường Thanh mà cắn một cái.

Vù!

Cố Trường Khanh lướt ngang qua, xuất hiện phía trên đầu của đối phương, một tiếng nổ lớn bộc phát, trường thương hung hăng nghiền nát mặt đất.

Cùng lúc đó, sáu con chuột nhảy bên trái xông tới, phát sinh tiếng kêu chói tai.

Phốc!

Ngọn huyết thương lao ngang qua bầu trời, huyết sắc sấm sét lập lòe quét ngang, sáu con chuột nhảy lần lượt nổ chết ngay tại chỗ.

Tinh hạch màu trắng lớn bằng ngón trỏ từ cơ thể của bọn chúng rơi xuống.

Cố Trường Khanh hiểu rất rõ độ cứng của tinh hạch, nếu không cũng không tàn bạo đánh chết cả đám như vậy.

“Lão đại, ta tới rồi, con kền kền kia hình như muốn chạy, người mau đuổi theo nó đi!”

Cố Trường Khanh liên tiếp hành hạ đến chết mấy chục con dị thú, lúc này Trương Hồ mới cầm một thanh đao hợp kim lao

ra.

“Giao cho người!”

Cổ Trường Khanh bay lên, đuổi theo về phía con kền kền đang có ý định đào tẩu kia.

Àm!

Trương Hồ hung mãnh dị thường, hồ sát chi tức quanh thân khuấy động, ma vương chi lực lưu chuyển, y cầm thanh đao hợp kim xông thẳng vào giữa bầy dị thú hung ác, liên tục chém xuống hết như đang bằm rau cắt dưa.

Không phải thực lực đám dị thú này quá yếu, mà là do uy lực hình xăm của y quá mạnh!

“Giết!”

Đương lúc Trương Hồ đang hung hăng tàn sát mấy con dị thú, thì một trăm lẻ tám vị huynh đệ mặc áo giáp ác ma cũng ùn ùn kéo đến hỗ trợ.

Chương 15: Thời Gian Săn Bắn (2) Chương 15: Thời Gian Săn Bắn (2)

Vút!

Ở độ cao hơn hai nghìn mét, Cổ Trường Khanh với tốc độ kinh người, điên cuồng đuổi theo con kền kền đang chạy trốn.

Kền kền quay đầu lại nhìn, nó cảm nhận được sự uy hiếp cực lớn từ tên nhân loại đang đuổi theo sau nó.

Trí thông minh của nó hiện tại không thua kém gì con người, vì thế nó liền liều mạng đào tẩu, hoàn toàn không có một chút tinh thần hay dũng khí nào muốn quay đầu lại chém giết một trận ra trò với tên nhân loại kia.

Tuy nhiên, khoảng cách đang nhanh chóng rút ngắn dần, nếu cứ tiếp tục như vậy thì có lẽ không tới một phút nữa là nó

sẽ bị đuổi kịp.

Kèn kèn lo lắng kêu lên một tiếng đầy bén nhọn, vừa chạy nó vừa liên tục quay đầu ra sau phun ra mấy tia năng lượng hồng ngân cản Cố Trường Khanh.

Nhưng một màn trước mắt làm cho nó kinh hãi không thôi, không ngờ tên nhân loại đang đuổi giết nó lại dễ dàng giơ tay đánh nát tia năng lượng mà nó phun ra.

“Chết tiệt, tên nhân loại này làm sao vừa có thể bay, lại còn vừa có thực lực mạnh như vậy?”

Kèn kèn chửi thề trong lòng, toàn thân run rẩy.

Xèo!

Đùng!

Đột nhiên, lớp da lông trên người kèn kèn nổ tung, khi nó quay đầu lại nhìn thì đã bị dọa cho hoảng sợ đến tê dại cả người.

Đầu huyết thương cực kỳ hung bạo kia vừa mới đánh ra một tia lôi đình dữ tợn, trong nháy mắt đã lao thẳng về phía trước.

Xi xèo...

Kèn kèn hoàn toàn chưa kịp phản ứng gì thì đầu huyết thương kia đã xuyên qua không trung, hung hăng đâm xuyên qua cổ nó.

“Ta không cam lòng!”

Cơ thể khổng lồ của kèn kèn rơi từ trên cao xuống, tràn đầy vẻ điên cuồng, thế nhưng nó không thể làm gì khác hơn là vô lực nhắm mắt lại.

Huyết thương trong tay tên nhân loại phía sau thật sự quá mạnh, một khắc thứ vũ khí ấy đâm xuyên qua cổ nó thì đã đâm

gãy vụn hoàn toàn các khớp xương, không chừa cho nó một đường sinh cơ nào.

Cố Trường Khanh lắc mình phóng tới, dùng sức đập nát thi thể của con kền kền.

Ngay lập tức, máu tươi văng đầy trời.

Một viên tinh hạch có kích thước bằng nắm tay của em bé xuất hiện.

“Thiên địa vừa mới dị biến mà đã có tinh hạch lớn như vậy, nếu để cho nó phát triển thêm một thời gian nữa, đối với nhân loại mà nói thì đây sẽ là một đại kiếp nạn.”

Cố Trường Khanh cầm lấy tinh hạch, không khỏi cảm khái.

Thời điểm vừa mới xảy ra dị biến, dĩ nhiên cũng sẽ có những con yêu thú sở hữu tiềm lực vô hạn xuất hiện.

Con kền kền chính là ví dụ điển hình.

Bất quá tương lai thì chưa thể nói trước, nhưng ở giai đoạn hiện tại, Cố Trường Khanh tự tin mình tuyệt đối bất khả chiến bại.

Bất kỳ dị thú nào đối mặt với hắn lúc này đều hoàn toàn không có sức chống cự.

....

Trong bóng tối, có một con mèo mun to gấp ba lần con hổ, cõng một người phụ nữ trên lưng, đang chạy với tốc độ cực nhanh về phía nơi tránh nạn.

“Tiểu Hắc, nhanh lên thêm chút nữa!”

Người phụ nữ trên lưng con mèo mun có khuôn mặt thanh tú trắng nõn như trứng ngỗng nhưng rất tái nhợt, trong bóng đêm trên sa mạc dường như có vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào cô.

Người phụ nữ này là Tiểu Đoàn Đoàn, là một người nổi tiếng trên mạng Internet.

Cô ấy có thể sống đến tận bây giờ chính là nhờ con mèo cưng của cô ấy đã bị đột biến.

Bây giờ, cô chỉ muốn nhanh chóng được bước vào nơi tránh nạn đó, dù phải trả bất kể giá nào.

Dưới góc nhìn của cô, bây giờ chỉ có khu tránh nạn của Cố tổng mới là nơi an toàn nhất ở thành phố Long Giang này.

...

Trăng máu treo cao, màn đêm sâu như nước.

Bên ngoài nơi trú ẩn giá hàng chục tỷ, Trương Hồ đang dẫn theo hơn trăm người anh em càn quét hết thảy dị thú phía dưới bức tường vây.

Thời kỳ đầu khi trời đất phát sinh dị biến, rất ít dị thú có thể ngăn cản được nhóm người siêu hình xăm có mang áo giáp.

Dưới tường tụ tập số lượng dị thú cực kỳ khổng lồ, đặc biệt là chuột sa mạc, ít nhất cũng phải có đến hơn cả vạn con.

Áo giáp của các anh em tắm máu tươi của dị thú, giống như ác ma bò lên từ dưới vực sâu, sự hung tàn này còn kinh khủng hơn so với đám động vật biến dị, iết đến mức có chút đỏ mắt, đao kiếm bằng hợp kim trong tay chém cho máu tươi chảy ròng ròng.

Không bao lâu sau, Cố Trường Khanh hoành không trở về, trực tiếp gia nhập vào cuộc tàn sát.

Không thể không nói, thực lực Cố Trường Khanh bây giờ vô cùng cường đại, trông hấn giống hệt như một cỗ máy giết chóc, mỗi phút ít nhất có thể giết chết mấy chục con dị thú.

Đợi qua hơn nửa giờ, bên dưới tường vẩy máu đã chảy đầy đất, phóng tầm mắt nhìn ra xa đều là thi thể dị thú không được trọn vẹn.

Sau khi đồ sát sạch sẽ xong, đám người bắt đầu thu thập tàn tích trên mặt đất, đồng thời còn tranh thủ thu hoạch tinh hạch bên trong cơ thể đám thú biến dị này.

Chương 16: Thời Gian Săn Bắn (3) Chương 16: Thời Gian Săn Bắn (3)

“Lão đại, thật sáng khoái!”

Bên ngoài cánh cửa sắt dày nặng của nơi trú ẩn, Trương Hồ mang theo chiến đao hợp kim còn đang nhỏ máu quay về, trên áo giáp cũng dính đầy máu của dị thú, tựa hồ còn thấy giết chưa đã nghiền.

Cố Trường Khanh nhìn về phía xa, không biết hấn đang nghĩ gì.

“Lão đại, làm sao vậy?”

Trương Hồ thấy hấn không nói chuyện, nghi ngờ dò hỏi: “Dựa vào thực lực của chúng ta, chẳng lẽ có thứ gì có thể khiến chúng ta cảm thấy kiêng kị?”

Cố Trường Khanh thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Kiến hành quân sa mạc, cũng không xem là uy hiếp gì quá lớn.”

“Ha, thứ này không phải là sản vật của bên Hắc Châu sao?”

Trương Hồ nghe vậy thì lại thấy nghi hoặc: “Ở địa phương của chúng ta hình như chưa từng thấy qua.”

“Người đừng quên nơi đây từng là một tòa ngục giam, thế kỷ trước vì phòng ngừa tội phạm vượt ngục bỏ trốn nên đã dẫn từ Hắc Châu vào một đám kiến, bồi dưỡng trên sa mạc để dọa những tên tội phạm đó. Tuy đã trải qua gần một thế kỷ nhưng chúng nó có còn tồn tại hay không cũng không chắc chắn. Mùi

máu tươi ở nơi này lại nồng đậm như thế, không chừng sẽ dẫn dụ chúng đến.”

Cổ Trường Khanh chậm chậm nói: “Đề phòng vạn nhất, bảo các anh em nhanh chóng thu thập xong tinh hạch của dị thú, nếu thật sự có kiến hành quân sa mạc xuất hiện thì đối với chúng ta sẽ là lợi nhiều hơn hại.”

Đời trước hắn đã từng nghe nói, vài tháng sau khi thiên địa xuất hiện dị biến, nơi này đã xuất hiện kiến hành quân sa mạc, hơn nữa số lượng vô cùng nhiều. Sau khi quân đội biết được thì việc đầu tiên chính là lập tức phái ra mấy nghìn máy bay chiến đấu, dùng hỏa lực bao trùm toàn bộ khu vực sa mạc này.

Cổ Trường Khanh đã sớm biết có kiến hành quân sa mạc mà vẫn quyết định xây dựng chỗ trú ẩn tại đây.

Mục đích rất đơn giản.

Chậm chậm giết chúng để lấy tinh hạch, nhanh chóng quét khỏi!

Số lượng kiến tuy rất nhiều, nhưng hiện tại đối với tòa căn cứ trú ẩn này mà nói thì không tạo thành uy hiếp gì.

“Ha ha! Đúng là có lợi nhiều hơn có hại, với thực lực của chúng ta, mặc dù không thể tiêu diệt bọn chúng trong một lần nhưng cũng có thể từ từ giải quyết rồi lấy tinh hạch, bắt lấy cơ hội này để nhanh chóng đề tăng thực lực.”

Trương Hồ nghe xong thì không khỏi cười lớn, lão đại nói không sai, vừa nghĩ cũng đã thấy được chỗ tốt cực lớn.

Nói xong hắn ta lắc mình rời đi, bàn giao cho các anh em nhanh chóng thu thập xong tinh hạch.

Cổ Trường Khanh nhìn nhận mọi thứ rất rõ ràng, hiện tại mới chỉ là vừa bắt đầu.

Dị thú trong nội thành còn có thể giải quyết dễ dàng, nhưng dị thú trong sơn lâm dã ngoại lại rất khó xử lý.

Thứ có uy hiếp lớn nhất chính là hải vực chiếm hơn 71% tinh cầu này, đến lúc đó, hàng trăm triệu quái vật biển sẽ bò lên đất liền, đó mới chính là lúc mà nhân loại thật sự lâm vào cảnh tuyệt vọng.

Kiếp trước, tất cả các thành phố ven biển đều bị hải thú phá hủy, số lượng nhiều khủng khiếp ấy khiến quân đội của các quốc gia không có cách nào ngăn cản.

Bởi vậy hẳn phải bằng mọi giá, cố gắng mang mọi người quật khởi trong thời gian ngắn nhất.

Sau khi các anh em nhận được thông báo của Trương Hồ thì đều lấy tốc độ nhanh nhất mà thu thập tinh hạch.

Khoảng hơn mười phút sau, trong tay mỗi người đều mang theo mấy bao tải tinh hạch to thu thập được ở ngoài cửa lớn.

Số lượng còn chưa kịp đếm.

“Lão đại, thu hoạch rất nhiều, thật sự có kiến hành quân sa mạc sao? Chúng ta vẫn còn muốn ra ngoài săn giết!” Trương Phong phấn khởi đi tới.

Cố Trường Khanh nhàn nhạt đáp: “Mùi máu tươi quanh đây nồng đậm như vậy, sau đêm nay nếu không thấy chúng nó tới thì hẳn là không có.”

“Trước cứ quay về, luyện hóa một ít tinh hạch đã.”

Dứt lời, Cố Trường Khanh liền dẫn theo mọi người quay về nơi trú ẩn.

Gào! Gào!

Hắn vừa mới xoay người thì cách đó không xa bỗng nhiên truyền tới một tiếng gầm.

Hửm?

Nghe thấy âm thanh, mọi người đồng loạt theo tiếng kêu nhìn lại.

Chỉ thấy trong tầm mắt có một con mèo đen có hình thể khổng lồ, lấy tốc độ hơn mười mét mỗi giây phóng như điên đến đây.

Trên lưng nó hình như còn có một cô gái.

Trong chớp mắt đã đến gần phía trước mặt mọi người.

“Ô, đây không phải là hot girl mạng nổi tiếng Tiểu Đoàn Đoàn sao?”

Trương Hồ liếc mắt một cái đã nhận ra cô gái trên lưng mèo đen, trêu đùa nói: “Đây là mèo mà người nuôi à?”

Phù!

Gặp được bọn họ, Tiểu Đoàn Đoàn vội nắm chặt túm lông trên lưng mèo đen, trái tim đang căng thẳng lúc này mới bình tĩnh lại, thờ phào một hơi, cắn môi đáng thương nói: “Các vị đại ca có thể để cho ta vào trong nơi trú ẩn hay không? Yên tâm, ta sẽ không ở không đâu, những việc như quét dọn vệ sinh ta đều có thể làm, chỉ cầu xin các người đồng ý thu lưu ta.”

Nhìn thấy bọn họ đều mặc áo giáp vừa ngẫu vừa chói mắt, cùng với vô số thi thể dị thú chất đầy trên mặt đất, trong lòng nàng tuy rất nghi hoặc, nhưng hiện giờ không phải là lúc để hỏi những điều này.

Ánh mắt của Tiểu Đoàn Đoàn nhìn thẳng về phía Cố Trường Khanh.

Nàng cảm thấy có lẽ vị này chính là Cố tổng: người giàu nhất thành phố Long Giang trong miệng của giới truyền thông, và cũng là chủ nhân của tòa trú ẩn này.

Khí chất ở trên cao lâu ngày thực sự đã ăn sâu vào máu, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể dễ dàng nhận ra được ai mới là người có quyền quyết định ở đây.

Tinh tế đánh giá hần một phen, Tiểu Đoàn Đoàn phát hiện người đàn ông này thật sự rất có mị lực.

“Hi vọng người có thể nói được làm được, chỗ của ta không nuôi kẻ nhàn rồi.”

Cố Trường Khanh rất vừa lòng với thái độ hạ mình khiêm tốn của Tiểu Đoàn Đoàn, nhưng chỉ cần nàng dám thể hiện ra một chút kiêu ngạo nào thì hần tuyệt đối sẽ không cho cô gái này nhiều thêm một ánh mắt.

“Nhất định, Cố ca bảo ta đi hướng Đông, ta tuyệt đối sẽ không đi hướng Tây!”

Nghे thấy hần đồng ý, trái tim đang lo lắng của Tiểu Đoàn Đoàn mới bình tĩnh trở lại, vội vàng đi theo bọn họ tiến vào nơi trú ẩn.

Chương 17: Thu Lưu Người Ở Lại Chương 17: Thu Lưu Người Ở Lại

Rời khỏi thành phố Long Giang, trên con đường quốc lộ dẫn đến nơi trú ẩn ở ngoại ô phía Tây.

Một con chó Ngao Tây Tạng kích thước to bằng một chiếc xe Van đang chạy nhanh như chớp.

Trên lưng nó có hai cô gái, chính là Lâm Thủy Dao và Tô Âu Vi.

Vút!

Nhưng ngay lúc này, một thân ảnh màu đỏ có tốc độ còn nhanh hơn cả chó Ngao Tây Tạng đột ngột lao ra, chặn ngay trước mặt bọn họ.

Gào!

Con chó Ngao rít gào, há cái miệng như bồn máu lớn đánh về phía thân ảnh kia.

Thế nhưng thân ảnh kia có tốc độ cực nhanh, chỉ hơi lướt ngang người một cái liền nhanh chóng tránh được, lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ, là ta, Lâm Thần đây! Thông qua định vị điện thoại, ta cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi!”

Thân ảnh bị chó Ngao đuổi giết vội cởi bỏ mũ giáp.

“Hả?”

Lâm Thủy Dao vừa bị hù dọa lúc này mới bình tĩnh nhìn lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ thấy đó là một thanh niên mặc áo giáp Viêm Long, diện mạo tương đối khôi ngô, thoát nhìn chỉ mới chừng 18 19 tuổi.

“Ngươi đây là... áo giáp Viêm Long?”

Tô Áu Vi kinh ngạc nhìn đối phương, khó mà tin được sẽ có người khắc hình xăm áo giáp bên trong áo giáp dũng sĩ lên cơ thể.

Quá trẻ trâu rồi đây!

Nghe thấy thanh âm, Lâm Thần quay người nhìn về phía cô nàng, nhìn thấy áo giáp trên người cô, biết được cô cũng là người thức tỉnh hình xăm bèn thấp giọng cười nói: “Ta còn có một cái áo giáp Đế Hoàng. Tỷ, hai người đang muốn đi tới đâu vậy?”

“Đi tới nơi trú ẩn ở ngoại ô phía Tây, ngươi tới vừa đúng lúc, chúng ta cùng nhau qua đó đi.”

Nhìn thấy đệ đệ cũng có áo giáp, Lâm Thủy Dao cảm thấy vô cùng an toàn.

Lâm Thần rất khinh thường chỗ trú ẩn kia, hắn nói: “Đi tới nơi trú ẩn cũng chưa chắc an toàn, đi theo quân đội mới là lựa chọn chính xác, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho tỷ phải chịu một chút thương tổn nào.”

Tô Áu Vi lên tiếng: “Thủy Dao tỷ, ta cảm thấy tiêu đệ nói không sai, đi theo quân đội sẽ tốt hơn chút.”

Lâm Thủy Dao thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo, “VẬY... vậy được, chúng ta không đi tới chỗ trú ẩn bên kia nữa!”

...

Hơn một nửa khu vực sa mạc ở phía tây ngoại ô Long Giang thị, trên thực tế đều đã bị phủ xanh toàn bộ.

Với sự biến đổi của thiên địa, tất cả các loài thực vật đều điên cuồng phát triển, cho nên nơi này đã không còn bộ dáng sa mạc ban đầu của nó nữa.

Nhưng vẫn còn có rất nhiều nơi có cát vàng cuộn trào, mà trên một trong những ngọn đồi, qua sự phản chiếu của huyết nguyệt lúc này, có thể lờ mờ nhìn thấy những đàn kiến to bằng con chó sói dày đặc bao phủ cồn cát đang lướt qua.

Phương hướng mà bọn chúng đang di chuyển dường như là về phía nơi trú ẩn bên kia.

Nơi này được bao phủ bởi các tấm lưới điện, bên trong hầm trú ẩn có độ cao từ 600 đến 700 mét được thắp sáng rực rỡ.

Nguồn điện bên ngoài đã bị cắt đứt từ lâu, cho nên thứ được sử dụng ở bên trong hầm trú ẩn hiện tại chính là nguồn điện từ các tấm pin mặt trời.

Trong cuộc săn bắn vừa rồi, tổng cộng đám người Trương Hồ đã thu hoạch được 21.321 viên tinh hạch.

Cố Trường Khanh cầm lấy 5.000 viên, phần còn lại thì giao cho Trương Hồ bọn họ tự phân phát.

Sau khi phân chia xong, mọi người liền nhanh chóng trở lại phòng riêng của mình để tu luyện.

Thông qua tinh thần lực, người ta có thể hấp thụ sức mạnh tinh khiết ở bên trong tinh hạch.

...

Biệt thự trung tâm, bên trong đại sảnh.

“Ngoại trừ việc bán manh để ăn xin trên mạng thì người còn biết làm gì khác không?”

Cố Trường Khanh đã cởi áo giáp, vắt chéo chân ngồi ở trên ghế sofa, trên khuôn mặt hoàn mỹ tuyệt đối lộ rõ sự lạnh lùng và uy nghiêm, ánh mắt hần nhìn lướt qua Tiểu Đoàn Đoàn đang hơi bất an trước mặt mình.

Thành thật mà nói, đối với những người được gọi là hot streamer ở trên mạng, Cố Trường Khanh thực sự không có ấn tượng tốt cho lắm.

Chủ yếu là do hần cảm thấy phần lớn streamer đều là những kẻ bất tài, lại còn hay làm ra những trò vớ vẩn để câu kéo tiền bạc từ người xem.

Tất nhiên, cũng có những streamer có kiến thức rất tốt, hoặc là những người có sức ảnh hưởng tích cực đối với cộng đồng mạng. Bất quá không thể phủ nhận được rằng phải quá nửa streamer trong số đó đều là rác rưởi, chỉ ít thì Cố Trường Khanh cho rằng là như vậy.

Tiểu Đoàn Đoàn nghe hần sỉ nhục nghề nghiệp của mình vô cớ như vậy thì không khỏi cảm thấy có chút ủy khuất, khẽ cắn môi nhìn về phía hần, nhỏ giọng nói: “Cái gì ta không biết thì cũng có thể học mà.”

Bộ đồ ở trên người nàng hiện giờ trông rất đơn giản, một chiếc quần jean ngắn tay màu xanh lam, phối hợp với một chiếc áo thun ngắn tay màu trắng để hở rốn.

Mặc dù vóc dáng Tiểu Đoàn Đoàn không cao lắm, chỉ khoảng 1m6, nhưng dáng người lại rất chuẩn, cổ dài thẳng tắp, thuộc dạng có da có thịt, mông mật đào ngạo nghề uốn cong, phải biết rằng có rất nhiều đàn ông nhìn thấy nàng ở ngoài đời đều không khỏi dán mắt về nơi đó.

Đôi chân trắng nõn và thon thả vừa phải, không thô to cũng không quá nhỏ, nhìn rất gợi cảm.

Khuôn mặt trái xoan thanh tú mười tám, đôi mắt to đen láy như viên ngọc quý, nhưng lúc này lại mang dáng vẻ cực kỳ xấu hổ và ảm ức.

Cố Trường Khanh nhàn nhạt nói: “Quên đi!”

“Đừng mà!”

Nghe vậy, trong lòng Tiểu Đoàn Đoàn run lên một cái, vừa khóc vừa tiến lên quỳ xuống trước mặt Cố Trường Khanh, ôm lấy đùi của hắn, nước mắt lưng tròng, bộ dạng đáng thương nói: “Chỉ cần tình hình ổn định lại thì đến lúc đó, ta sẽ lên mạng livestream để kiếm tiền cho ngài, ta nhất định sẽ đưa tất cả số tiền đó cho ngài, có được không?”

Cố Trường Khanh nhìn bộ dạng mau nước mắt của nàng, bình tĩnh nói: “Không tệ, chí ít thì người cũng có tầm nhìn lâu dài. Người nói không sai, tuy rằng tình hình bây giờ có hơi hỗn loạn, nhưng vài tháng nữa mọi thứ sẽ dần ổn định trở lại. Khi đó, ngành phát sóng trực tiếp của các người vẫn sẽ hot như cũ.”

Cố Trường Khanh vươn tay nắm lấy cái cằm của nàng, Tiểu Đoàn Đoàn liền bày ra bộ dạng giống như một con cún con điềm đằm đáng yêu mà nhìn hắn.

“Thiếu gia, hay là... để nàng ở lại đi!”

Vương Dung đứng ở bên cạnh thấy vậy, không đành lòng liền thấp giọng lên tiếng.

“Thôi được rồi, vậy giao nàng ta cho người.”

Cố Trường Khanh buông bàn tay đang nắm lấy cằm của Tiểu Đoàn Đoàn ra, bỏ lại một câu xong liền đứng dậy đi lên lầu.

“Đa tạ lão bản!”

Tiểu Đoàn Đoàn vội vàng nói lời cảm ơn không ngừng, trái tim lo lắng và sợ hãi của nàng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Vương Dung tiến lên an ủi, “Không sao rồi, có điều về sau nhất định phải hiểu chuyện một chút, mỗi ngày chăm chỉ dọn dẹp vệ sinh mọi thứ xung quanh biệt thự, nếu không thiếu gia chắc chắn sẽ đuổi người ra ngoài.”

“Cảm ơn a di, ta biết rồi.”

Tiểu Đoàn Đoàn cảm kích nhìn bà.

Chương 18: Chuẩn Bị Phát Sóng Trực Tiếp, Định Hải Thần Châm Của Quốc Gia Xuất Hiện (1) Chương 18: Chuẩn Bị Phát Sóng Trực Tiếp, Định Hải Thần Châm Của Quốc Gia Xuất Hiện (1)

Biệt thự lầu ba, bên trong phòng ngủ của Cố Trường Khanh.

Hắn khoanh chân ngồi ở trên giường, hai tay nắm năm viên tinh hạch khác nhau, vận dụng tinh thần lực hấp thu rồi luyện hóa chúng.

Từng tia năng lượng màu trắng chậm rãi tràn vào cơ thể, đầu tiên là du tẩu qua từng tế bào xương cốt của nhục thân, sau đó sẽ bị mười một đạo hình xăm khác nhau nuốt chửng.

Hiện tại đã là ba giờ sáng.

Trong quá trình tu luyện, thời gian trôi qua cực kỳ nhanh chóng, trong nháy mắt bình minh đã ló rạng, màn đêm như thủy triều rút đi.

Nhưng bầu trời lại âm u không chút sức sống, một đám sương mù màu xám dày đặc bao phủ cả bầu trời.

...

Kinh đô, bên trong hội nghị tối cao của chính phủ.

Phía trước đại sảnh có ba con gấu trúc quốc bảo cao hàng chục mét đang bảo vệ đại sảnh, cùng với những chiếc xe tăng được trang bị vũ khí hạng nặng của quân đội.

Những con gấu trúc trong vườn thú này ban đầu chỉ có chỉ số IQ từ sáu hoặc bảy tuổi, nhưng sau khi đột biến, chỉ số IQ của chúng có thể sánh ngang với con người.

Chương 19: Chuẩn Bị Phát Sóng Trực Tiếp, Định Hải Thần Châm Của Quốc Gia Xuất Hiện (2)

Hơn nữa bọn họ đều biết mình là quốc bảo, luôn được quốc gia chăm sóc đặc biệt, cho ăn ngon uống say, nay quốc gia gặp nạn, sao có thể không đứng lên trợ giúp?

Ở giai đoạn này, bọn chúng chắc chắn là sự tồn tại đỉnh cao giữa bầy dị thú.

Bên cạnh bàn hội nghị hình tam giác, ba vị Chính – Tài – Quân đang ngồi đối diện nhau.

Đây là ba người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, khuôn mặt kiên nghị uy nghiêm, lúc này đều nghiêm nghị nhìn cảnh tượng đổ nát trong màn sáng chiếu trên bàn.

Long Chiến Quốc của Bộ Quân sự trầm giọng lên tiếng: “Sự thay đổi này đến quá đột ngột khiến chúng ta không kịp đề phòng. Nghe nói vào tháng 4, Cố Trường Khanh: người giàu nhất của thành phố Long Giang đã bỏ ra hàng chục tỷ để xây dựng một nơi trú ẩn lớn. Chẳng lẽ hẳn ta có thể đoán trước được tương lai sao?”

Hiên Viên Vương Thuy từ Bộ Tài chính gật đầu nói: “Đúng vậy, đáng tiếc lúc đó không ai đặt chuyện này vào mắt. Lẽ nào hẳn thực sự có thể đoán trước tương lai, hay chỉ là tình cờ trùng hợp?”

Hoàng Mạnh Quốc từ Bộ Chính trị không quá đồng tình, “Người cho rằng trên đời này có sự trùng hợp như vậy sao? Xem ra cái tên Cố Trường Khanh ấy có phần không đơn giản!”

Vừa nói, ông vừa vuốt vài lần trên màn hình ảo để chuyển video vệ tinh sang địa bàn nơi trú ẩn của Cố Trường Khanh.

“Đây là...”

Nhìn thấy cảnh tượng trong màn chiếu, cả ba người có mặt đều há hốc mồm.

Đập vào mắt là đàn kiến chi chít vô biên vô tận, tất cả đều mang hình dạng của những con chó sói trưởng thành, bọn chúng đen nghịt một mảng mà bao vây toàn bộ nơi trú ẩn, điên cuồng bò về phía bức tường.

Nhưng khi lên đến độ cao hơn mười mét, tất cả đều bị tấm thép điện giật mạnh, cháy khét rơi xuống.

“Ở khu vực ngoại ô phía Tây Long Giang thị xuất hiện đàn kiến hành quân sa mạc sao?”

“Chúng ta có nên phái máy bay chiến đấu đến oanh tạc và giúp đỡ Cố Trường Khanh kia không? Thử mà hấn biết có lẽ không ít. Nếu hấn cứ như vậy mà chết đi, vậy thì quốc gia tồn thất còn nhiều hơn được lợi.”

“Cứ xem Cố Trường Khanh này có biện pháp gì giải quyết đàn kiến hay không đã rồi tính, nếu không có thì phái máy bay chiến đấu qua bên đó cũng chưa muộn.”

Ba người mở miệng thảo luận, sau đó đều dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào bức màn ánh sáng ở trước mặt họ.

Long Chiến Quốc của Bộ Quân sự nói: “Mở mạng vệ tinh trước, có gì cũng tiện liên lạc với Cố Trường Khanh hơn!”

“Ừm, thiếu chút nữa là bị một màn chấn kinh này làm cho quên mất.”

...

Thành phố Long Giang tổng cộng có 6 chỗ trú ẩn dưới lòng đất, mỗi nơi đều có thể chứa hơn mười vạn người.

Dưới sự trợ giúp của không ít siêu văn nhân, trong một buổi tối quân đội đã cứu được gần bốn mươi vạn người tiến vào nơi trú ẩn.

Ầm ầm! Cộc cộc cộc!

Thành phố Long Giang, một nơi nào đó ở Long huyện, mấy trăm quân nhân được vũ trang đầy đủ đang điều khiển mười chiếc xe tăng, mười mấy chiếc xe bus lớn có thể chứa hơn trăm người và một vài chiếc xe Jeep quân dụng. Những người sống sót đột phá vòng vây vừa cứu viện xong khu vực này.

Trên không trung có máy bay chiến đấu tân tiến nhất của quốc gia yểm hộ.

Hiện tại trên xe bus đã ngồi chật ních những người mang tâm trạng sợ hãi tột độ.

Chít chít chít!

Trong tiểu khu bị tàn phá bừa bãi, những con chuột so với mảnh hổ còn lớn hơn đang không sợ chết mà liều lĩnh lao đầu thẳng vào trận hình của quân đội.

Tuy đã bị hỏa lực bao trùm toàn bộ nhưng vẫn khó có thể xử lý hết.

Tiếng súng nổ, tiếng chuột kêu ầm ĩ không dứt bên tai.

“Lũ súc sinh này nhiều quá!”

Lâm Thần cầm dao Viêm Long, cùng Tô Áu Vi hỗ trợ chém giết những con chuột đang vọt tới gần chỗ này.

Trừ hai người bọn họ ra thì còn có hơn mười vị siêu hình xãm khác cũng đang dốc sức tương trợ, nhưng trong đó chỉ có một người là siêu văn áo giáp, còn lại đều là siêu văn tăng cường lực lượng bản thân.

Dưới sự giúp đỡ của bọn họ, không đến một giờ đã giết được số lượng hàng vạn con chuột đang bao vây.

Bọn họ hình như cũng không biết bên trong cơ thể dị thú có một viên tinh hạch, có thể để cho siêu văn nhân hấp thu.

Vì vậy hầu như mọi người đều không quan tâm đến những thi thể dị thú kia.

Chương 19: Chuẩn Bị Phát Sóng Trực Tiếp, Định Hải Thần Châm Của Quốc Gia Xuất Hiện (2)

Giết ra được vòng vây của đàn chuột, Lâm Thần và Tô Áu Vi đều đã mệt lử, cùng nhau ngồi phịch xuống trong một chiếc xe Jeep gần đó.

“Áu Vi tỷ, cái áo giáp này của ngươi rất được đó! Ngươi xãm hình gì vậy?”

Lâm Thần cười nói: “Về sau chúng ta có thể lập đội cùng đi săn giết dị thú, hai chúng ta liên thủ, không có gì không làm được!”

“Ngươi đừng có kéo chân sau ta là được.”

Tô Áu Vi mỉm cười trêu chọc một tiếng, xem như đồng ý. Ở chung với cậu ta cô thấy rất dễ chịu, cho nên cũng có ý nghĩ muốn cùng đối phương tổ đội.

Lâm Thần rất kiêu ngạo nói: “Làm sao mà kéo chân sau ngươi được, ta còn có một cái áo giáp Đế Hoàng đây!”

Lâm Thần là một tên mê áo giáp chân chính, bởi vì rất yêu thích áo giáp Viêm Long và Đế Hoàng, nên phía sau đã xăm hình áo giáp Đế Hoàng, trước ngực thì xăm áo giáp Viêm Long.

Vậy mà không ngờ tới lại sẽ có một ngày những hình xăm vốn là vật chết này lại đột ngột thức tỉnh.

Sau khi trải qua thống khổ của việc dị biến ban đầu, cảm giác còn lại trong lòng Lâm Thần lúc này chỉ là sự hưng phấn khó mà diễn tả thành lời.

...

Chỗ trú ẩn ở ngoại ô phía Tây, trên sân thượng cao hơn cả tường thành.

Trương Hồ và 108 anh em đang tập trung ở đó, nhìn kiến hành quân đen kịt bên ngoài tường vây mà có cảm giác tê dại cả da đầu.

Ngô Duệ nhíu mày nói: “Cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ bị tiêu hao điện lực rất lớn.”

Trương Hồ trấn định đáp: “Đừng hoảng, chúng ta vẫn còn ba: bốn mươi vạn tấn dầu hỏa, năm: sáu vạn máy phát điện cỡ lớn, ngoài ra còn có cối xay gió phát điện và vô số tấm phát điện năng lượng mặt trời. Chỉ cần có thể kiên trì nửa tháng nữa thì chúng ta có thể dọn dẹp sạch sẽ những con kiến này, hiện tại chỉ có bọn chúng là có uy hiếp lớn nhất đối với chúng ta!”

Bên trong nơi trú ẩn đều là những tấm phát điện năng lượng mặt trời tiên tiến nhất, chỉ cần vẫn còn ánh nắng là có thể dự trữ điện, không cần phải có mặt trời hùng hục chiếu vào.

Triệu Phong cũng không lo lắng chút nào, hắn nói: “Khung cảnh này nhìn thôi cũng khiến người ta nổi hết da gà, nhưng

con sâu cái kiến chung quy cũng chỉ là con sâu cái kiến, chúng ta mà ra ngoài giết thì chắc chắn sẽ có thể thuận sát toàn bộ!”

“Tất cả tập hợp ở cổng, phải nhớ, đám kiến hành quân này chính là chất dinh dưỡng để chúng ta có cơ hội nhanh chóng quật khởi!”

Lúc này, trên đài phát thanh vang lên thanh âm trầm thấp của Cố Trường Khanh.

“Đi!”

Trương Hồ nghe tiếng liền hô hào mọi người cùng đi xuống.

“Ở đây... có mạng à?”

Trong đại sảnh tại biệt thự trung tâm, Tiểu Đoàn Đoàn vừa bận việc xong thì chợt phát hiện điện thoại vậy mà lại có mạng rồi, đồng thời còn có thể liên lạc qua mạng.

Chuyện này khiến các cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lúc này, Cố Trường Khanh mặc tây trang đen bước nhanh từ trên lầu xuống.

Tiểu Đoàn Đoàn thấy thế liền tươi cười tiến lên phía trước, thông báo: “Lão bản, đột nhiên có mạng rồi.”

“Đúng lúc, các người đi lên sân thượng chuẩn bị một buổi livestream đi, những nền tảng khác hẳn là đều bị liệt rồi, nhưng nền tảng Long Vĩng vẫn có thể dùng.”

Cố Trường Khanh nhàn nhạt nói rồi đi lướt qua họ.

Hắn muốn để tất cả mọi người nhìn thấy, cái gì gọi là nơi trú ẩn an toàn tuyệt đối trên thế giới này.

Còn về vấn đề như cây to đón gió gì đó, tất cả đều chỉ là trò cười.

Chỉ cần không phải là công kích bằng đạn hạt nhân thì hiện tại, hẳn chính là vô địch.

Huông hồ, hẳn không tin nhân loại sẽ ném đạn hạt nhân vào hẳn.

Nhưng cho dù có ném thì sao? Hẳn cũng có thể nhân lúc đạn hạt nhân chưa rơi xuống đất mà lấy ra phi đao Bạch Hồ, phá hủy nó ở mấy ngàn mét trên không trung.

“Vâng, lão bản, chỉ chờ ngài thể hiện thần uy!”

Tiểu Đoàn Đoàn nhanh nhẹn đáp ứng, sau đó lên lầu thay quần áo, trên người cô đang mặc một bộ váy ngủ, khe ngực sâu hun hút mắt thường cũng có thể nhìn thấy, khiến người ta nhìn mà không khỏi len lén nuốt một ngụm nước bọt.

Trên Long Vĩng cô cũng có một tài khoản lên đến mấy trăm vạn fan.

Bất quá cũng không biết bây giờ còn lại bao nhiêu fan còn sống...

Giai đoạn hiện tại, các tỉnh thành đều đã tiếp viện mấy chục vạn người tiến vào nơi trú ẩn, đến lúc đó người xem trực tiếp hẳn là vẫn có, nhưng có lẽ sẽ không nhiều.

...

Đại sảnh hội nghị tối cao.

“Những người kia... đều mặc áo giáp siêu văn?”

“Vậy mà thật sự có hơn 100 người, Cố Trường Khanh kia chắc chắn biết được nguyên nhân của cuộc dị biến này.”

“Đã như vậy thì vì sao hẳn không nói trước cho chúng ta, nếu nói trước thì chúng ta đã không bị động như vậy.”

“Cho dù có nói thì lúc ấy chúng ta sẽ tin chắc?”

“Chuyện này... cũng đúng!”

Hình ảnh được chụp bởi vệ tinh chính là trước cổng lớn của nơi trú ẩn.

Trương Hồ dẫn theo một nhóm người đã tập trung ở đó, tất cả 108 huynh đệ đều bao trùm áo giáp siêu văn lên người.

Nhìn thấy một màn trước mắt, mấy vị cao tăng của chính phủ không thể nghi ngờ là vô cùng khiếp sợ.

Ai nấy đều khẳng định, hẳn là Cố Trường Khanh đã biết được nội tình gì đó.

Người của Bộ Chính Trị Hiên Viên Vương Thụy nói: “Hình như bọn họ muốn ra ngoài xử lý những con kiến hành quân kia, chúng ta có cần mở một buổi phát sóng trực tiếp hay không? Nếu như thực lực của bọn họ mạnh thì có thể mượn lần này ổn định tâm tình sợ hãi tuyệt vọng của mọi người.”

“Có thể, bàn giao xuống dưới đi.”

Long Chiến Quốc và Hoàng Mạnh Quốc gật đầu.

“Ồ, anh chàng đang đi tới kia chính là Cố Trường Khanh à?”

Lúc này bọn họ nhìn thấy có một người đàn ông đi tới chỗ đám người mặc áo giáp siêu văn kia, người này bất kể là diện mạo hay khí chất đều hoàn mỹ đến không thể soi mói.

Bỗng nhiên, ánh mắt của bọn họ trừng lớn, kinh ngạc thốt lên: “Đây là... Tử Thần?”

Chỉ nhìn thấy trên màn hình, lúc đám siêu văn nhân kia tiến lên nghênh đón thì trong nháy mắt, người đàn ông đang đi về phía bọn họ đã mặc vào bộ áo choàng Tử Thần, cầm trong tay Liêm Dao Khô Lâu, trên người tràn ngập khí đen tử vong đáng sợ.

“Thật sự hiếu kỳ quá, rốt cuộc trên người hắn có khắc hình xăm gì?”

Hiên Viên Vương Thụy rất tò mò.

“Chắc chắn sẽ không ít, hơn nữa đều là chiến lực vô song. Nếu có thể chào mời hãn hợp tác thì quốc gia chúng ta rất nhanh có thể ổn định cục diện trong lần tai nạn này.”

Vẻ mặt Hoàng Mạnh Quốc tràn đầy khao khát nói.

“Thật đúng là khiến người khác hiếu kỳ, trước tiên chúng ta cứ nhìn xem thực lực của hãn ra sao đã.”

“Chắc là không yếu đâu!”

“Hi vọng hãn có thể trở thành định hải thần châm của đất nước chúng ta!”

Ba vị này đều gửi gắm kỳ vọng vào Cố Trường Khanh, rất hy vọng hãn có thể dẫn dắt mọi người thoát khỏi lớp sương mù hoảng loạn trước mắt.

Chương 20: Đối Đầu Với Kiến Vương (1) Chương 20: Đối Đầu Với Kiến Vương (1)

Thành phố Long Giang, hàm trú ẩn số 3.

Không gian cực lớn có thể chứa được mấy vạn người, tổng cộng có mười khu vực như vậy cả thảy.

Bên trong mỗi khu vực đều bày biện hơn một vạn cái giường sắt ba tầng, trong tầm mắt lít nha lít nhít đều là người.

Có 10 phòng bếp và phòng tắm tập thể cỡ lớn, nơi phát điện chính là lưới điện dưới mặt đất của chính phủ, trước mắt nó còn chưa bị phá hỏng.

Các vị siêu văn nhân ở đây có phòng ở, phòng bếp và phòng tắm riêng biệt, đây chính là sự khác biệt về đãi ngộ.

Tại bất cứ thời đại nào đều không có sự công bằng, đây là chuyện mà ai cũng ngầm hiểu và phải chấp nhận thực tế.

Số lượng người quá đông, trong khi vật tư cất giữ ở đây chỉ đủ cho từng này người ăn trong khoảng 10 ngày.

Bầu không khí ở đây đang vô cùng áp lực. Nhóm người còn sống sót sau tai nạn cảm thấy mê mang đối với tương lai, cảm thấy đau khổ đối với việc mất đi người thân.

Bầu trời bên ngoài bị bao trùm bởi một tầng sương mù xám xịt u ám, mà trong lòng bọn họ hiện giờ cũng hết như vậy.

Theo mạng lưới internet của vệ tinh mở ra, những người sống sót có mang theo điện thoại trên người đều đang lên Long Vồng lướt xem tin tức có liên quan đến lần tai họa này.

Phía chính phủ đưa ra thông báo, chỉ đơn giản là một vài lời an ủi.

Ting!

Đúng lúc này, phòng phát trực tiếp của phía chính phủ bỗng nhiên mở ra chiếm cứ toàn bộ màn hình, chỉ cần nhấn vào là có thể tiến vào phòng phát sóng của quốc gia.

“Mau nhìn kia, chính phủ mở livestream rồi.”

“Thật sao? Là muốn công bố chuyện gì à?”

Đột nhiên trong hầm trú ẩn vang lên một tràng âm thanh ồn ào, người sống sót không có điện thoại đều nhao nhao đến gần những người có điện thoại.

Ting!

Rất nhanh, từng cái tivi màn hình lớn treo trong hầm trú ẩn đều lần lượt sáng lên, hình ảnh phát sóng chính là phòng trực tiếp của phía chính phủ, là cảnh tượng ở chỗ trú ẩn bên phía Cố Trường Khanh.

Nhóm người sống sót trong hầm trú ẩn thấy thế, ánh mắt đều tập trung về phía chiếc TV gần nhất.

“Mẹ ơi! Thật nhiều kiến!”

Đập vào mắt chính là những con kiến cực lớn tụ tập dày đặc khiến người ta nhìn mà tê rần cả da đầu, đám kiến ấy đang vây quanh một bức tường vây của hầm trú ẩn, chật như nêm cối.

Bấy giờ, hình ảnh đã chuyển đến bên ngoài chỗ trú ẩn, nơi mà nhóm người mặc áo giáp siêu văn đang đứng ở trong cửa lớn.

“Những người này đều là siêu văn nhân sao?”

“Đều mặc áo giáp siêu văn, không phải siêu văn nhân thì là ai?”

“Nhìn trận hình của bọn họ, là đang muốn chiến đấu với những con kiến biến dị bên ngoài à?”

Vô số ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào nhóm người trong màn hình.

...

Bên trong cửa lớn nơi trú ẩn.

“Lão đại!”

Mọi người đều tiến lên, đồng loạt xoa xoa tay.

Siêu văn Tử Thần của Cố Trường Khanh, lại thêm siêu văn Khô Lâu phụ thể, hiện giờ hắt giống hệt như Tử Thần đến từ địa ngục, khí tức trên thân tỏa ra làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực và không thoải mái.

Thanh âm của Cố Trường Khanh khàn khàn trầm thấp giống như thanh âm của Tử Thần truyền ra dưới chiếc mặt nạ dữ tợn: “Ngô Duệ, người dẫn theo 50 người đi thu thập tinh hạch, những người còn lại chỉ cần đứng mảnh xông lên giết chóc là được!”

“Vâng, lão đại!”

Ngô Duệ mặc áo giáp Giao Long gật đầu, sau đó chọn ra 50 anh em đi theo mình.

Đội phân đội xong, Cố Trường Khanh mới nhấn nút mở cửa.

Ầm ầm!

Cửa sắt dày nặng từ từ mở ra.

Một mình Cố Trường Khanh đứng ở gần cửa sắt, những người còn lại đều ở sau lưng hắn quan sát.

Ngay khi cửa sắt vừa hé mở, đám kiến hành quân lập tức ào ào xông tới hết như triều dâng, cố gắng chui vào khe hở, những con kiến phía sau cũng từng lớp từng lớp nối đuôi nhau mà vào, bò kín cả cánh cửa sắt.

Cố Trường Khanh cầm Liêm Dao Khô Lâu, lẳng lặng nhìn hàng ngàn con kiến đang lũ lượt bò tới, hình thể của mỗi con có thể so với một con chó săn trưởng thành.

Khi cửa mở được một phần ba, đã có vô số con kiến cuộn cuộn tiến vào chỉ cách chân hắn chừng 2 thước.

Những người sống sót trên cả nước giờ phút này cũng theo đó mà nín thở.

Ầm!

Ngay sau đó, Cố Trường Khanh cử động.

Lực lượng tử vong giống như một làn sương đen từ trong cơ thể hắn tuôn ra, Liêm Dao Khô Lâu trong tay hắn lóe lên ánh sáng, đột nhiên quét ngang một cái về phía trước.

Rầm rầm!

Nhất thời, một sợi dây xích tử vong dài mấy chục mét xuất hiện, như sóng biển của đại dương mênh mông cuộn cuộn quét

qua.

Oanh! Oanh! Oanh!

Chỉ trong một cái chớp mắt, tất cả kiến hành quân đang nổi đuôi nhau mà vào, ít nhất cũng phải có hơn một ngàn con đều bị cái quét ngang này làm cho nổ tan xác mà chết, tinh hạch màu trắng sữa rơi rụng đầy đất.

“Giết!”

Quét sạch kiến hành quân tiến vào trong xong, thanh âm khàn khàn trầm thấp của Cổ Trường Khanh vang lên, sau đó dẫn đầu xung phong giết ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi cửa lớn liền gặp phải vô số kiến hành quân màu đen, giống hệt như thủy triều bao trùm tràn tới.

Ầm!

Cổ Trường Khanh dậm mạnh một chân lên mặt đất, nương theo thanh âm nổ tung vang vọng, một làn sương tử vong cuồng bạo đến cực điểm từ dưới mặt đất dâng lên, cuồn cuộn dồn dập quét về phía trước.

Phàm là kiến hành quân tiếp xúc với làn sương mù thì đều không thể thừa nhận nổi nó, tất cả đều nổ tan xác ngay tại chỗ.

Siêu văn Tử Thần cùng siêu văn Khô Lâu là thứ thích hợp nhất để chiến đấu tàn sát trên diện rộng.

“Giết!”

Cùng lúc đó, Trương Hồ cùng Triệu Phong dẫn theo 50 anh em giết ra ngoài, phân ra xung quanh, mỗi người giết một phương.

Còn lại Ngô Duệ mang theo người của mình theo sát phía sau, mục đích chủ yếu của bọn họ là thu thập tinh hạch.

Bởi vì số lượng của kiến hành quân thật sự quá nhiều, không thể giết sạch trong một lần duy nhất.

Còn về phần có thể đánh lui chúng hay không thì ai cũng không chắc chắn.

Sau khi bọn họ đi ra ngoài, người ở bên trong lập tức đóng cửa sắt lại.

Một cuộc tàn sát quy mô lớn đối với dị thú chính thức mở màn.

Trương Hồ cầm trường đao hợp kim trong tay, lao thẳng về phía đàn kiến vô cùng vô tận phía trước, mỗi giây tựa hồ có thể chém giết mấy con.

Cho dù kiến hành quân có thể tiến gần đến bên người y đi nữa, đừng nói muốn tạo thành tổn thương với y, ngay cả muốn để lại một dấu vết trên áo giáp cũng không làm được.

Ầm!

Cổ Trường Khanh mới là người mạnh nhất, Liêm Đao Khô Lôu trong tay vung qua vung lại, sương mù tử vong nở rộ, bao trùm cả một khu vực cực lớn. Chỉ cần lan đến con kiến hành quân nào thì chúng đều không ngoại lệ phải nổ tan xác mà chết, chỉ lưu lại đầy tinh hạch trên mặt đất.

Nơi hắn đi tới, mặt đất không còn một ngọn cỏ, vạn vật đều điêu tàn.

Dưới sự bao phủ của làn sương tử vong, thảm thực vật biến dị gần đó cũng héo rũ trong nháy mắt.

Các anh em mặc áo giáp Ác Ma, cả đám đều vô cùng hung mãnh.

Trong mắt bọn họ chỉ có vung đao chém giết, máu tươi màu xanh lục của đám kiến biến dị này trong nháy mắt đã phủ kín mảnh đất dưới chân.

Đây là một cuộc tàn sát đơn phương, chỉ đến khi bọn họ tinh bì lực tẫn mới có thể kết thúc.

“Cmn, siêu văn nhân mặc bộ đồ Tử Thần kia mạnh thật! Tùy tiện chém ra một kích cũng có thể giết từng tảng lớn kiến.”

“Những siêu văn nhân này đều mạnh đến quá đáng, nhưng mà bọn họ có thể kiên trì được bao lâu? Có thể giết sạch lũ kiến này không?”

“Nói rất đúng, cho người cầm một con dao sắc bén, liệu có đủ sức mà thái hết mấy trăm vạn quả dưa hấu không? Thậm chí nhiều hơn?”

“Nói thì nói thế, nhưng siêu văn nhân Tử Thần này, ta dám chắc chắn tuyệt đối không có dị thú nào là đối thủ của hắn.”

Vô số người sống sót trên cả nước tựa hồ đều đang xem, nhóm người này mạnh mẽ là điều không thể nghi ngờ, nhưng liệu bọn họ có thể kiên trì trước số lượng kiến vô cùng vô tận này trong bao lâu?

Chẳng qua hiện tại chính mắt nhìn thấy thực lực khủng bố của đám người trên màn hình, những người sống sót trên cả nước đều giống như thấy được một tia hy vọng, không còn tuyệt vọng như vừa rồi nữa.

Gào!

Khoảng sau mười phút, trên mặt đất nơi phương xa bỗng nhiên vang lên một tiếng thét dài cực kỳ bén nhọn.

Ầm ầm! Gào!

Sau đó mọi người nhìn thấy một con Kiến Vương chậm rãi xuất hiện ở sau ngọn núi, uy thế hung hăng ngập trời, cơ thể to gần bằng một chiếc xe Van, toàn thân có một lớp vảy cứng rắn bao trùm, giống như một pho tượng vương giả đứng ngạo

nghe ở đó, cặp mắt to như đèn lồng nhìn chăm chăm vào tên nhân loại đang tàn sát con dân của nó nơi xa.

Một tiếng gầm lớn vang lên, nó quyết định tự mình ra tay, rất nhanh đã đánh về phía hắn.

Chương 21: Đồi Đầu Với Kiến Vương (2) Chương 21: Đồi Đầu Với Kiến Vương (2)

Thành phố Long Giang, bên ngoài nơi trú ẩn ngoại ô phía Tây, kiến hành quân như thủy triều bắt đầu phun trào.

Tiếng gầm giận dữ vang vọng, Kiến Vương to lớn như một chiếc xe Van hiện thân, khí thế hung ác ngập trời, dọc đường nó đi qua, tất cả những con kiến khác đều nhao nhao né tránh, nhường đường cho nó.

“Trời ơi, con kiến này to quá, những con kiến khác so với nó sao lại nhỏ hơn nhiều như vậy?”

“Hình thể to lớn như thế, vậy thì lực tấn công sẽ kinh khủng đến mức nào?”

“Nhìn đã thấy đáng sợ, siêu văn nhân Tử Thần kia có thể ngăn được nó không?”

Những người sống sót đang xem trực tiếp nhìn thấy con Kiến Vương lớn như cái xe Van kia thì đều hít vào một ngụm khí lạnh, cảm thấy lo lắng thay cho những siêu văn nhân đang trong trận chiến.

“Ồ?”

Cố Trường Khanh vùng thương quét rơi con kiến đang ở gần mình, cặp mắt đỏ tươi chuyển hướng tới con Kiến Vương đang lao về phía hắn.

Có thể trong thời gian một đêm ngắn ngủi tiến hóa đến đẳng cấp này, không thể nghi ngờ nó đã cắn nuốt rất nhiều đồng loại.

Con Kiến Vương ở trước mắt hắn đây ít nhất đã đạt tới cấp bậc tam giai đỉnh phong.

Trong mắt Cố Trường Khanh tỏa ra ánh sáng điên cuồng cùng hưng phấn, hắn thu hồi siêu văn Tử Thần và siêu văn Khô Lô, trong chớp mắt kích hoạt siêu văn Tu La, siêu văn Hắc Long, siêu văn Huyết Mâu và siêu văn Bạch Hổ.

Àm!

Trong nháy mắt, trên người Cố Trường Khanh được bao phủ bởi một lớp áo giáp Tu La, Huyết Mâu trong lòng bàn tay hiện lên, ba mươi sáu thanh phi đao Bạch Hổ lơ lửng phía sau, nhấc lên Huyết Mâu nghênh đón Kiến Vương giết tới.

Những nơi hắn đi qua, uy áp của Hắc Long tàn sát bừa bãi, lực lượng Tu La khuấy động, khí thế hình thành cuồng phong, làm nổ tung những con kiến hành quân xung quanh, bạo ngược đến mức rối tinh rối mù.

Trên đài quan sát, Tiểu Đoàn Đoàn, Vương Dung, Ngô Hiểu Nhã cùng mẹ của cô là Lý Ngọc Hà đều đang ở đây quan sát.

Sau khi Tiểu Đoàn Đoàn biết được phía chính phủ đang mở phát sóng trực tiếp thì quyết định thôi không mở phòng phát sóng nữa.

Nhìn Cố Trường Khanh khí thế tuyệt luân, mạnh mẽ vô song nghênh đón Kiến Vương, trong đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Đoàn Đoàn ánh lên ánh sáng khác lạ, vì phong thái của hắn mà trong lòng rung động.

...

“Má nó! Hắn rốt cuộc có bao nhiêu cái siêu văn?”

“Quá đỉnh, quá mạnh!”

“Hay cho một cái áo giáp thần võ ngẫu lời, hấn có thể chiến thắng Kiến Vương không?”

“Cổ lên! Đất nước chúng ta nhờ cả vào ngươi!”

Vô số người sống sót ở các trại tập trung, khi nhìn thấy hình ảnh trước mặt đều cảm thấy vô cùng kinh sợ. Trên người Cố Trường Khanh có thêm một bộ áo giáp Tu La, cầm trong tay Huyết Mâu cuồng bạo, toàn thân bá đạo cường thế nghênh đón Kiến Vương, khí thế vô địch kia khiến rất nhiều người phải rung động.

...

Đại sảnh hội nghị cao cấp tại Kinh Đô.

“Rốt cuộc làm sao mà hấn làm được, trên người khắc nhiều hình xăm cường đại như thế mà lại không chết?”

Sắc mặt Hoàng Mạnh Quốc tràn đầy kinh hãi nhìn chằm chằm màn hình. Tối hôm qua bọn họ đã biết được, quá trình thức tỉnh hình xăm rất thống khổ. Một hình xăm chỉ cần hơi mạnh một chút, lúc thức tỉnh đã có thể khiến người sở hữu nó mất đi tính mạng.

Dựa theo số liệu thống kê, có rất nhiều người bởi vì hình xăm của bản thân quá cường đại, mà lúc thức tỉnh thất bại đã tử vong.

“Nhất định phải lôi kéo người này về, để hấn trở thành định hải thần châm của đất nước chúng ta!” Ánh mắt Hiên Viên Vương Thụy lóe sáng, ngữ khí kiên định.

Long Chiến Quốc gật đầu đồng ý, “Đúng thế, nếu như có hấn tọa trấn thì có thể khiến cho tất cả những người sống sót nhìn thấy hy vọng.”

“Hiện tại mới là dị biến sơ kỳ, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, đợi tới lúc dị thú khắp nơi từ trong rừng dưới biển bò ra thì thế

cực sẽ rất khó khổng chế, chúng ta cần một siêu văn nhân cường đại thống lĩnh tất cả những siêu văn nhân khác.”

Hoàng Mạnh Quốc nói: “Chuyện này để sau hẵng tính, trước tiên chúng ta cứ xem thực lực của hắn đã.”

Ánh mắt họ chăm chú nhìn lên màn hình, hai thân ảnh của Cố Trường Khanh và Kiến Vương đã càng ngày càng gần.

...

Thành phố Long Giang, bên trong một gian phòng độc lập ở hầm trú ẩn số 3.

“Siêu văn áo giáp của người này... Vì sao lại có thể phát huy ra lực lượng cường đại như vậy?”

Trong lòng Lâm Thần khó mà bình tĩnh nổi, nhìn tư thế của Cố Trường Khanh qua màn hình tivi, dù chỉ là khí thế thì cũng có thể giết chết những con kiến hành quân cuồn cuộn ở xung quanh, miễn bàn cậu ta có bao nhiêu chấn động và ghen tị.

Vốn dĩ tưởng rằng người mang áo giáp Viêm Long và áo giáp Đế Hoàng như cậu ta, nhìn khắp toàn thế giới cũng không có người siêu năng nào có thể so sánh, vạn vạn không ngờ tới lại xuất hiện một người mà cậu ta không cách nào đánh bại.

Cũng không phải là áo giáp Đế Hoàng của Lâm Thần yếu, mà là siêu văn trên người Cố Trường Khanh không đơn giản chỉ có mỗi một cái.

Hắc Long, Tu La, Bạch Hổ, những thứ này nhìn trong khắp các thế giới huyền huyền đều là những sinh linh đứng ở đỉnh cao.

Áo giáp Đế Hoàng của cậu ta, phóng mắt khắp toàn cầu cũng khó mà tìm được mấy vị có thể sánh vai.

Nhưng so với Cố Trường Khanh, chính là tự chuốc lấy nhục.

“Hắn là Thần, có thể dự đoán được mọi thứ, ngươi chớ cùng hắn so sánh làm gì!”

Tô Âu Vi ở bên cạnh giống như có thể nhìn thấu tâm tư nhỏ của Lâm Thần, thấp giọng an ủi: “Hắn có 11 cái hình xăm, đều là những thần thoại trong truyền thuyết, hơn nữa còn có thể vượt qua quá trình xung kích lúc thức tỉnh hình xăm. Là con người thì tuyệt đối không thể làm được, hắn tuyệt đối là thần.”

“Mười một hình xăm cấp bậc thần thoại? Rốt cuộc hắn làm sao mà chịu được? Đúng là ngoan nhân!”

Lâm Thần kinh ngạc tròn mắt há mồm, tràn đầy vẻ không thể nào tin nổi.

Lâm Thủy Dao lườm cậu ta một cái, “Cho nên Âu Vi mới nói hắn là thần.”

Đừng nói bọn họ, những siêu văn nhân trên cả nước đang xem trực tiếp cũng vì chuyện hắn thức tỉnh 11 cái siêu văn mà không chết, cảm thấy không thể nào tin được.

Hoàn toàn thoát khỏi phạm trù nhân loại.

Àm!

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn truyền ra.

Cổ Trường Khanh và Kiến Vương đã va chạm nhau, Huyết Mâu mạnh mẽ chống lại cái miệng lớn như bồn máu của nó, từng cái răng nanh của nó bén nhọn xếp hàng ngay ngắn giống như như một hàng lưỡi đao.

Một tiếng nổ âm vang thật lớn, lực lượng kinh khủng bộc phát, nhất thời cát vàng bay đầy trời, bao phủ hoàn toàn thân ảnh của bọn họ.

Chương 22: Đồi Đầu Với Kiến Vương (3) Chương 22: Đồi Đầu Với Kiến Vương (3)

Vù vù!

Ba mươi sáu thanh phi đao Bạch Hồ lóe lên hàn quang, xuyên thấu qua lớp cát vàng xung quanh, sau đó là một tràng dài tiếng leng keng vang vọng, giống như đang có người mạnh mẽ công kích vào trên những thanh kim loại.

Gào!

Kiến Vương rít lên một tiếng, nó có sáu cái chân, chín cái gai nhọn bên trong mỗi cái chân vừa thô vừa dày của nó như một lưỡi đao sắc bén rời khỏi cơ thể, theo ý niệm của nó bay về phía Cố Trường Khanh.

Cùng lúc đó, trong miệng nó ngưng tụ năng lượng, đột nhiên phun ra một chùm sáng dày và to như thùng nước.

“Vây giáp của thứ này ngay cả phi đao Bạch Hồ của ta cũng không thể phá vỡ... ít nhất nó phải ở cấp bậc tứ giai hậu kỳ, rốt cuộc nó đã cắn nuốt bao nhiêu đồng loại?”

“Chẳng lẽ nó biết, cắn nuốt tinh hạch trong cơ thể đồng loại cũng có thể tiến hóa?”

Ánh mắt đỏ sậm của Cố Trường Khanh lóe lên bên ngoài áo giáp, phản ứng của con Kiến Vương này thật sự quá nhanh, hắn không thể kịp né khỏi chùm sáng mà nó phun ra, lại thêm cả năm mươi tư cái gai nhọn sắc bén mà nó phóng tới.

Vù vù!

Hắn nâng tay, trước người hiện ra một tấm khiên chắn hình dạng Hắc Long, theo tiếng ầm vang thật lớn, năng lượng của chùm sáng và năm mươi tư cái gai nhọn đồng loạt bắn tới.

Lực lượng cuồng bạo mãnh liệt, Cố Trường Khanh bị nó đánh lui mấy chục mét.

Cố Trường Khanh vội ổn định thân thể, thật không ngờ được mới qua một buổi tối thôi mà đã có dị thú tiến hóa tới

cấp bậc tứ giai hậu kỳ.

Nếu là ở kiếp trước thì có thể được xưng là dị thú cấp sử thi rồi.

Gào!

Kiến Vương từ trong cát vàng đi ra, năm mươi tư cái gai nhọn dài nửa mét đang lơ lửng ở trước mặt hắn, cặp mắt như hai cái đèn lồng lớn tràn đầy trêu tức nhìn chằm chằm Cố Trường Khanh.

Nếu như nó biết nói tiếng người thì nhất định sẽ nói ra vài câu trào phúng.

Chỉ số thông minh của dị thú cấp bốn, thật sự không khác biệt gì so với con người.

...

Nơi Cố Trường Khanh và Kiến Vương chiến đấu, không thấy một con kiến hành quân nào dám lại gần.

Kiến Vương đánh lui Cố Trường Khanh hơn mười mét, đôi mắt to như cái đèn lồng tràn ngập trêu tức nhìn Cố Trường Khanh.

“Đây là... siêu văn nhân kia đánh không lại?”

“Sao lại như vậy?”

“Con Kiến Vương này rốt cuộc mạnh tới cỡ nào?”

Người sống sót và siêu văn nhân trên cả nước thấy tình hình này, trái tim đều vọt lên tận cổ họng.

Nếu như ngay cả Cố Trường Khanh cũng không thể giết chết con Kiến Vương đó, vậy trong tất cả siêu văn nhân ở đây, còn ai có thể làm được?

Đáp án là không!

Siêu văn nhân đang xem trực tiếp, giờ phút này đều cảm thấy rung mình, cảm thấy kinh hãi vì sự cường đại của Kiến Vương.

Bốn cái siêu văn đồng thời được kích hoạt, hơn nữa còn là siêu văn cấp bậc thần thoại, vậy mà còn không thể đánh bại con Kiến Vương ấy, nếu bọn họ qua đó thì tất cả sẽ thành đồ ăn trong miệng nó hết.

“Thiếu gia!”

Trên sân thượng, Vương Dung đã theo chăm sóc cho Cố Trường Khanh vài chục năm đang siết chặt hai nắm tay, trên mặt tràn ngập lo lắng.

“Nhân loại thật sự không có cách nào chống lại dị thú sao?”

Con gái của Ngô Duệ, Ngô Hiểu Nhã tuyệt vọng lắm lắm.

“Đừng hoảng hốt, ta tin tưởng lão bản tuyệt đối không có vấn đề gì!”

Không hiểu sao nhưng Tiểu Đoàn Đoàn lại vô cùng tin tưởng người đàn ông này, hẳn nhất định không có khả năng dừng bước tại đây.

“Súc sinh, đừng có đắc ý vênh váo!”

Ánh mắt Cố Trường Khanh trở nên khiếp người, thanh âm như tiếng chuông tang đến từ địa ngục. Ý niệm vừa động, siêu văn Minh Thần kích hoạt.

Ầm!

Thoáng chốc, một lực lượng cuồng bạo từ cơ thể Cố Trường Khanh hiện lên, long văn bên ngoài giáp rồng Tu La biến mất, bao trùm lên là từng đạo minh văn màu xám quỳnh di.

Rầm!

Cùng lúc đó, phía sau Cố Trường Khanh, từ chỗ sống lưng của hắn đột nhiên mọc ra hai cái đầu Hắc Long dữ tợn ở hai bên trái phải.

Mắt rồng màu xanh đậm uy nghiêm mà bạo ngược, bên ngoài là vảy rồng không thể phá vỡ, bên trên lưu chuyển ánh sáng lạnh như băng.

Tối hôm qua, sau khi Cố Trường Khanh luyện hóa năm ngàn viên tinh hạch, mặc dù siêu văn chưa tiến hóa nhưng cường độ thân thể lại được nâng cao lên một cấp bậc, có thể trong khoảng thời gian ngắn chịu được ba tầng áo giáp trên cơ thể.

Sở dĩ nói là trong thời gian ngắn là bởi vì sức nặng này đối với cơ thể con người thực sự quá lớn, trạng thái cơ thể này của hắn chỉ có thể chịu được tối đa khoảng một giờ.

“Má nó! Hắn lại kích hoạt thêm một hình xăm, làm sao hắn chịu nổi vậy?”

Mắt Lâm Thần đã trừng lớn đến sắp rơi ra ngoài, áo giáp Viêm Long cùng Đế Hoàng của cậu ta hiện tại cũng chỉ có thể kích hoạt lần lượt từng cái.

Dĩ nhiên cậu ta đã từng thử kích hoạt hai cái đồng thời, nhưng lần đó suýt chút nữa đã nổ tan xác mà chết.

Mà người trước mắt này lại có thể đồng thời kích hoạt năm cái.

Hắn thật sự là thần sao?

Không chỉ riêng cậu ta thấy thế, mà tất cả những siêu văn nhân có từ hai cái hình xăm trên người trở lên đều vì chuyện này mà cảm thấy kinh thế hãi tục.

...

“Có thể đồng thời kích hoạt bốn hình xăm đã là không hợp lẽ thường, vậy mà Cố Trường Khanh còn có thể kích hoạt năm cái?”

Ba vị quan chức bên trong đại sảnh hội nghị tối cao, người đã gặp qua bao nhiêu sóng to gió lớn như bọn họ cũng khiếp sợ nói không ra lời.

Đối với siêu văn nhân, tư liệu tối hôm qua bọn họ thu thập được đã đủ nhiều.

Giai đoạn hiện giờ, đừng nói đồng thời kích hoạt năm cái siêu văn, cho dù là hai cái cũng chẳng có siêu văn nhân nào làm được.

Những tài liệu này đều là từ tổ chức Long Vương trong Long Quốc thu thập được.

Đây là một tổ chức vô cùng bí ẩn, chỉ thuộc quyền quản lý của ba người họ, tổng cộng có 72 thành viên, trên thân đều có khắc hình xăm Viêm Long, cùng với hình xăm Cái Bóng.

“Hắn là con người sao?”

Hoàng Chiến Quốc nuốt một ngụm nước miếng, khẽ lắm bầm.

“Con người tuyệt đối không thể nào làm được như vậy, thành viên của tổ Long Vương chúng ta mỗi người đều có thể chất hơn hẳn người thường, nhưng cũng không thể đồng thời kích hoạt cả hai cái.”

“Người tên Cố Trường Khanh này, trên người hắn có bí mật lớn!”

Ánh mắt Hiên Viên Vương Thụy lấp lóe.

Chương 23: Thần Uy Cái Thế, Uy Chấn Toàn Quốc
Chương 23: Thần Uy Cái Thế, Uy Chấn Toàn Quốc

Grào!

Trên đồi cát, Kiến Vương phát ra âm thanh gào thét bén nhọn, đôi mắt to như đèn lồng hiện lên vẻ kiêu kị nhìn chăm chăm Cố Trường Khanh.

Kiêu kị thì kiêu kị, nhưng nó không hề sợ hãi.

Rất nhanh, nó đột nhiên há miệng phóng ra vô số cái gai nhọn về phía nhân loại nhỏ bé ở phía xa kia.

Vút! vút! vút!

Ánh mắt Cố Trường Khanh sâu thẳm, trong mắt người thường thấy hấn như đang thu nhỏ người lại, né tránh những cái gai nhọn đang quét tới.

Thế nhưng bất ngờ hấn lại xuất hiện ngay trên lưng Kiến Vương, Huyết Mâu trong tay lóe lên ánh chớp, ánh sáng yêu diễm chói sáng, ầm ầm áp xuống.

Răng rắc!

Ầm ầm!

Lực lượng không thể địch nổi đánh sâu vào tứ chi uồn lượn của Kiến Vương, nó ầm một tiếng ngã xuống đất, vảy lân giáp trên người vỡ tan một mảnh.

Gràooo!

Kiến Vương ăn đau phần nộ gào thét, điều khiển năm mươi tư cái gai nhọn phóng về phía nhân loại trên lưng.

Grào!

Song long phía sau Cố Trường Khanh thét dài, hung ác mà phóng đi, nhanh như tia chớp, há mồm ngoạm nát những cái gai nhọn kia.

Sau đó lại quay ngược trở về, xông thẳng tới hai mắt to như đèn lồng của Kiến Vương mà cắn xé.

Tốc độ cực kỳ nhanh, chỉ thoáng cái đã lao tới trước mắt Kiến Vương.

“Chết đi cho ta!”

Cùng lúc đó, Cố Trường Khanh muốn tốc chiến tốc thắng đã sử dụng tinh thần lực, toàn lực điều khiển ba mươi sáu thanh phi đao Bạch Hổ giống như ba mươi sáu tia chớp phóng về phía hông của Kiến Vương, điểm yếu sinh sản của nó.

Đồng thời, hắn còn vận chuyển tất cả lực lượng có thể sử dụng được trong cơ thể, rót vào bên trong Huyết Mâu, đâm xuống một kích tuyệt mệnh.

Phốc phốc!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, song long, Huyết Mâu, phi đao Bạch Hổ, cơ hồ là đồng thời xé nát cặp mắt của nó, xuyên qua phần lưng của nó, mở ra nơi sinh sản yếu ớt của nó.

Gràooo!

Nương theo tiếng gào thét thê lương bèn nhọn vang lên, thân thể khổng lồ của Kiến Vương run rẩy ngã xuống đất.

Thân thể to lớn ấy gãy dựa hồi lâu, cuối cùng run lên một cái rồi triệt để không còn hơi thở.

Xương cốt toàn thân nó đã bị một mâu vừa rồi của Cố Trường Khanh đâm nát.

...

“Thắng rồi, lão bản thắng rồi! Lão bản uy vũ! Lão bản vô địch!”

Trên sân thượng, Tiểu Đoàn Đoàn nhìn một màn này, vui vẻ đến nhảy cẫng lên, phát ra tiếng reo hò vui sướng.

“Phù! Thiếu gia thật sự quá lợi hại!”

Vương Dung thở phào một hơi, trái tim cũng hạ xuống, trên mặt lộ ra nụ cười đầy nhẹ nhõm.

...

“Cmn, quá đỉnh!”

“Quá mạnh!”

“Giỏi quá!”

“Quá lợi hại!”

“Ha ha! Từ giờ trở đi, vị đại lão này chính là thần tượng của ta.”

Giờ khắc này, trong tất cả chỗ trú ẩn trên toàn quốc đều vang lên tiếng reo hò long trời lở đất.

Tất cả đều kích động đứng dậy, giống hệt như vừa mới được xem một trận đấu bóng kinh điển mà đội bóng mình ủng hộ giành được thắng lợi.

Tâm tình vui sướng này căn bản không có cách nào kìm nén, phải cất tiếng hô to mới có thể giải tỏa hết.

Bấy giờ, những người sống sót đều quên mình đang ở trong tận thế, bọn họ kinh hỉ ôm chầm lấy nhau, khó mà che giấu sự hưng phấn trong đôi mắt của mình.

...

“Người này... thật sự vô địch!”

“Hy vọng hắn có thể chấp nhận lời mời của chúng ta, thành lập một liên minh siêu văn nhân.”

Trong phòng hội nghị tối cao, ba vị cao tầng của Long Quốc đều đứng dậy, trên mặt tràn ngập kích động cùng hưng phấn.

Tại thời điểm tai biến sơ kỳ này, quốc gia rất cần một nhân vật mạnh đến không gì địch nổi xuất hiện, để tất cả những người sống sót nhìn thấy được ánh mặt trời hy vọng.

...

Ngoại ô phía Tây, nơi trú ẩn.

Trên gò núi kia, cơ thể Kiến Vương không lờ như xe Van bỗng nhiên ngã xuống.

Cố Trường Khanh tay cầm Huyết Mâu, hai đầu Hắc Long xoay quanh ở phía sau, ba mươi sáu thanh phi đao Bạch Hồ lơ lửng trên không trung.

Ba màu sắc đỏ, đen, xám, áo giáp Tu La Minh Long trên người vừa khốc huyễn lại vừa tràn ngập cảm giác áp bách, xung quanh lưu chuyển hơi thở khiếp người.

Cố Trường Khanh đứng yên trên tám lưng đang chảy máu ròng ròng của Kiến Vương, hết như một pho tượng Tà Thần ngạo nghễ giữa trời đất.

“Lão đại uy vũ! Vô địch!!!”

Trương Hồ đang giết kiến triều nhìn về phía bóng người đang đứng trên lưng Kiến Vương, nhiệt huyết sôi trào thét dài một tiếng, đồ sát càng thêm hăng say.

Sở dĩ y có thể đồng thời kích hoạt hai cái siêu văn, kỳ thực là nhờ Cố Trường Khanh.

Lúc ấy năng lượng phát ra từ ấn ký quý dị đó đã bị y hấp thu một chút.

Nếu không y ở giai đoạn này căn bản không thể đồng thời kích hoạt hai cái.

“Lão đại vô địch!”

Các anh em dưới trướng cũng cảm thấy cực kỳ tin phục nhìn bóng dáng Cố Trường Khanh.

Không biết vì sao, con Kiến Vương đã chết nhưng đám kiến này căn bản không có ý định rút lui, vẫn không sợ chết mà xông lên bao vây bọn họ như cũ.

Ánh mắt Cố Trường Khanh thâm trầm, nhìn về phía chỗ sâu trong sa mạc.

Kiến triều này còn chưa rút, nói rõ ràng vẫn còn một con Kiến Vương khác đang âm thầm điều khiển ở sau màn, nhưng hẳn là không lợi hại như con ở dưới chân hắn bây giờ, bằng không thì nó đã sớm xông ra.

Chẳng qua kiến triều không rút lui thì càng tốt, trong mắt hắn chúng đều là tài nguyên tu luyện.

Hiện tại người ở phe hắn vẫn còn quá yếu.

Chỉ sợ trong đám dị thú đã có những con tiến hóa lên tứ giai hậu kỳ như Kiến Vương này, thậm chí còn không phải là số ít.

Nhất là ngoài đại dương mệnh mông kia, nơi đó mới thật sự là địa phương có uy hiếp lớn nhất đối với nhân loại.

Grào!

Lúc này, Hắc Long bên trái phía sau lưng Cố Trường Khanh gầm nhẹ một tiếng, mở ra cái miệng rộng rồi xuyên vào bên trong cơ thể Kiến Vương, lấy ra một viên tinh hạch lớn bằng nắm tay người trưởng thành.

“Ồ! Không hổ là tinh hạch cấp bốn, năng lượng ẩn chứa bên trong vô cùng khổng lồ và thuần túy.”

Cố Trường Khanh nhìn tinh hạch trước mắt, cảm thấy hẳn mà hấp thu nó thì có lẽ sẽ khiến hai cái siêu văn của mình tăng lên nhị giai.

Thu hồi xong, hắn giải trừ năm cái siêu văn, đồng thời kích hoạt lại siêu văn Tử Thần và siêu văn Khô Lâu, mau chóng gia nhập vào cuộc vây giết bên phía Trương Hồ.

Tốc độ tàn sát của hắn ở trạng thái Tử Thần còn nhanh hơn so với nhóm mười vị huynh đệ đồng loạt ra tay.

Chương 24: Còn Một Con Kiến Vương Khác Chương 24: Còn Một Con Kiến Vương Khác

“Vị đại lão này ở đâu vậy? Ta muốn đến đầu quân vào dưới trướng hắn!”

“Quá mạnh rồi! Ta cũng là siêu văn nhân, ai biết đại lão này ở chỗ nào không?”

“Tổ chức thành một đoàn đi? Ta ở Ma Đô, có siêu văn nhân nào ở Ma Đô không?”

“Trùng hợp quá, ta cũng ở Ma Đô, người ở trạm trú ẩn nào? Chúng ta cùng nhau lập đội đi tìm đại lão.”

“Có siêu văn nhân nào ở Quảng Thành không, tới đây lập đội đi, inbox riêng cho ta nhé!”

“Nơi trú ẩn này không phải lúc xây dựng đã làm kinh động cả cộng đồng mạng sao? Ta nhớ rõ là ở ngoại ô phía Tây thành phố Long Giang. Có siêu văn nhân nào ở Đông thành không, inbox riêng chúng ta cùng nhau đi!”

Trong phòng phát sóng trực tiếp, rất nhiều vị siêu năng giả đang gửi bình luận muốn tổ chức thành đoàn để cùng nhau tới chỗ Cố Trường Khanh xin gia nhập.

Số lượng siêu văn nhân kỳ thực cũng không ít, phần lớn khi dị biến xảy ra thì đều có ý thức đứng dậy tương trợ cho quốc gia, cứu viện được rất nhiều người sống sót.

Đương nhiên, số lượng những siêu văn nhân vô cùng hung ác, lợi dụng sức mạnh bản thân để làm ra những hành vi xấu

xa cũng không phải thiếu số.

“Tỷ, người này tương lai chắc chắn sẽ là bá chủ tuyệt đối của tinh cầu này, quá mạnh! Vì sao lại không phải là ta chứ?”

Trong hầm trú ẩn số 3, Lâm Thần đang vô cùng hâm mộ xen lẫn ghen tỵ.

“Người không muốn chết thì đừng có đi trêu chọc hắn, sống tốt cuộc sống của bản thân chúng ta là được rồi.”

Lâm Thủy Dao sao có thể không nhìn ra, trong mắt tiêu đệ đệ khó mà che giấu sự ghen tỵ đối với Cố Trường Khanh, vì vậy nàng rất nghiêm túc dặn dò.

“Tỷ, ta thật sự không nghĩ sẽ đi trêu chọc hắn.” Lâm Thần tỏ vẻ mất hứng.

Đương lúc tỷ đệ hai người nói chuyện, thì tâm tình Tô Ấu Vi ngồi bên cạnh lại hết sức phức tạp, nếu lúc ấy cô giữ vững quyết tâm, kiên trì đi theo Chủ tịch thì hiện tại cô cũng có thể cùng hắn kề vai chiến đấu.

Nhưng mà, thế giới này không có thuốc hồi hận.

...

Đại sảnh hội nghị tối cao ở Kinh Đô.

“Chuẩn bị liên lạc với Cố Trường Khanh đi! Lấy thực lực mà hắn vừa thể hiện ra, chỉ cần hắn vung tay hô hào là có thể triệu tập được phần lớn siêu văn nhân trên toàn quốc đi theo, vừa vặn dựa vào đó để thành lập một liên minh siêu văn nhân.”

Long Chiến Quốc ổn định tâm trạng một chút, thấp giọng nói.

“Hiện giờ ta chỉ lo lắng hắn sẽ từ chối chúng ta.”

Hiên Viên Vương Thụy nói ra nỗi lo duy nhất trong lòng.

Hoàng Mạnh Quốc gật đầu, “Đây quả thật là một vấn đề, nhưng dù sao cũng phải thử một lần xem sao.”

“Chờ hắn quay về nơi trú ẩn thì chúng ta sẽ liên lạc với hắn. Hy vọng hắn có thể chấp nhận lời mời của chúng ta.”

Long Chiến Quốc cũng lo lắng đôi phương sẽ từ chối.

Hiên Viên Vương Thụy nheo mắt nói: “Nếu hắn từ chối thì chúng ta phải làm thế nào?”

“Còn có thể làm gì? Vẫn phải giữ thái độ khách khí như cũ. Ai biết trong lũ dị thú có bao nhiêu sự tồn tại cường đại như con Kiến Vương vừa rồi? Về sau rất có thể chúng ta còn phải tiêu tốn chi phí cực lớn để mời hắn xuất thủ hỗ trợ.”

Hoàng Mạnh Quốc trầm giọng nói.

“Tuyệt đối không thể đắc tội hắn.”

Long Chiến Quốc tán đồng với quan điểm của đôi phương.

“Không sai, nếu hắn từ chối cũng không sao, chúng ta rất cần một siêu văn nhân cường đại như hắn làm định hải thần châm của Long Quốc này.”

“Hơn nữa, hiện tại chỉ e trong lòng siêu văn nhân và người sống sót ở Long Quốc đều đã coi hắn là định hải thần châm, chúng ta mà đắc tội với người này thì cũng chẳng được lợi ích gì.”

...

Nơi trú ẩn ở ngoại ô phía Tây.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đảo mắt đã tới ba giờ chiều.

Mọi người gần như đã cạn kiệt sức lực, bắt đầu biến thành tình cảnh một bên cố giữ vững chiến tuyến mà chém giết, còn một bên thì ra sức thu thập tinh hạch rớt dưới đất.

Khoảng bốn giờ chiều, dưới sự dẫn dắt của Cố Trường Khanh, mọi người nhanh chóng vừa đánh vừa rút lui, trở lại bên trong căn cứ trú ẩn.

Còn may mà không có ai gặp phải thương vong.

Đám kiến đông nghìn nghịt vẫn như trước bò lên che kín bức tường vây.

Grào!

Ngay tại lúc đám người Cố Trường Khanh tiến vào hầm trú ẩn không lâu, một tiếng kêu bén nhọn từ cuối chân trời bỗng truyền đến.

Theo thanh âm này vang lên, kiến triều đang bò lên tường vây lại bắt đầu rút đi như thủy triều.

“Rốt cuộc cũng chịu xuất hiện rồi sao?”

Cố Trường Khanh vẫn luôn một mực chờ đợi ở cửa lớn nơi trú ẩn, nghe thấy tiếng kêu này liền trực tiếp kích hoạt siêu văn Tu La, Hắc Long, Minh Thần và Huyết Mâu, mở cửa lao đi với tốc độ cực nhanh đến chỗ truyền tới thanh âm kia.

Những nơi hấn đi qua đều làm nổ tung từng mảng lớn bầy kiến, hai đầu Hắc Long phía sau cũng xuất thủ thu thập đám kiến ở gần đó.

Cố Trường Khanh không thể để mặc cho con Kiến Vương thứ hai này rời đi, chỉ số thông minh của nó cao như vậy, còn biết cắn nuốt đồng loại để tiến hóa, nếu lại để cho nó thêm thời gian mấy ngày nữa, chỉ sợ là ngay cả hấn cũng khó mà đối phó.

Vì vậy Cố Trường Khanh nhất định phải nhanh chóng diệt trừ nó, không để lại hậu quả khôn lường.

...

“Chuyện gì vậy? Kiến triều đều đã lui rồi, vì sao vị đại lão này lại lần nữa giết ra ngoài?”

Đám người còn lại vẫn đang xem trực tiếp, nhìn thấy Cố Trường Khanh lao ra ngoài với tốc độ cực nhanh đến nỗi chỉ còn lại tàn ảnh thì đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Vừa rồi các người có nghe được tiếng kêu bén nhọn kia không? Nó vừa vang lên thì kiến triều liền rút lui, khẳng định vẫn còn một con Kiến Vương nữa, hoặc là Kiến Hậu, vị đại lão này là muốn diệt trừ hậu hoạn ấy mà.”

Rất nhanh đã có người phản ứng lại. Ông kính của vệ tinh vẫn luôn tập trung vào Cố Trường Khanh. Mọi người đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn ảnh, tò mò liệu có phải như lời người nọ vừa mới suy đoán, rằng vẫn còn một con Kiến Vương hoặc Kiến Hậu khác thật hay không.

Chương 25: Lời Mời Trở Thành Minh Chủ Liên Minh Siêu Văn Nhân (1) Chương 25: Lời Mời Trở Thành Minh Chủ Liên Minh Siêu Văn Nhân (1)

Dưới sự chú mục của người sống sót trên toàn quốc, áo giáp Tu La Minh Long của Cố Trường Khanh phủ kín thân thể, tốc độ vô cùng nhanh, hấn phóng thẳng về nơi phát ra tiếng kêu ra lệnh cho kiến triều rút lui.

Cái gọi là kiến triều căn bản không ngăn cản được Cố Trường Khanh.

Nhất là khí tràng cuồng bạo xung quanh thân hấn, những nơi hấn đi qua liền có thể rung chuyển làm đổ vỡ từng mảng kiến lớn.

Quả nhiên là cuồng bạo không cách nào nói nổi.

Thực lực mạnh mẽ như thế khiến cho vô số siêu văn nhân chạy theo không kịp.

Hắn đi qua chỗ nào, bầy kiến chỉ cần có một chút linh trí đều sẽ chủ động nhường ra một con đường.

Dưới một gò núi phía xa xa, ở nơi này đang ần núp một con Kiến Hậu lớn bằng hai phần ba Kiến Vương.

Nhìn thấy tên nhân loại đã đánh chết đồng bọn của mình giờ lại đánh tới, nó ngay cả tiếng kêu cũng không dám phát ra nữa, quay người chạy trốn với tốc độ nhanh nhất.

Thế nhưng tốc độ của nó lại kém hơn so với Cổ Trường Khanh.

Chờ nó chạy ra khỏi gò núi, Cổ Trường Khanh cũng vừa kịp nhìn thấy hình dáng nó.

Hơi rút ngắn khoảng cách, Huyết Mâu trong tay Cổ Trường Khanh tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trút vào bầy phần lực lượng, sau đó hấn đột nhiên ném mạnh qua.

Vút!

Đùng đùng!

Huyết Mâu xuyên qua khoảng không, sấm chớp đột nhiên hiện lên, chiếu sáng toàn bộ mặt đất.

Dùng tốc độ gấp mấy lần vận tốc âm thanh mà phá không lao đi.

Grào!

Con Kiến Hậu đang chạy trốn quay đầu vừa thấy, nhất thời sợ mất hồn mất vía, trong miệng phun ra một chùm sáng năng lượng, muốn cản lại Huyết Mâu.

Ầm!

Nhưng tốc độ của Huyết Mâu lại quá nhanh, sấm chớp tàn bạo lóe lên, giây lát đã làm tan biến năng lượng của chùm sáng do nó phun ra, như một tia chớp không thể địch lại, vút một

tiếng theo cái miệng đang mở ra mà xuyên thẳng qua cơ thể nó.

Nó yếu hơn nhiều so với Kiến Vương.

Nhiều nhất chỉ là cấp bậc tam giai trung kỳ.

Cố Trường Khanh giết chết nó xong thì đi qua đào lấy tinh hạch, sau đó liền quay trở về.

Trên quảng trường lớn nơi trú ẩn, tất cả mọi người đều đang tụ tập ở đây.

Bao tải chứa tinh hạch chất chồng lên nhau, cũng không đếm nổi là có bao nhiêu bao.

Trận chiến lần này, mọi người đều đã giết đến tận hứng.

.

“Trương đại ca, những tinh hạch này dùng để làm gì?”

Đám người Tiểu Đoàn Đoàn và Vương Dung đều đi tới, cô không phải dị năng giả nên rất tò mò.

“Đương nhiên là dùng để tu luyện, số lượng rất nhiều nên cũng không cần kiểm kê, cứ đem chúng nó cất vào kho, mỗi người cứ khiêng mấy bao về tu luyện trước đi.”

Nhìn số lượng thu hoạch bội thu trước mắt, Trương Hồ cười đến nỗi không ngậm được miệng.

Số lượng ít nhất cũng phải trăm vạn.

Giết từ khoảng tám giờ sáng đến hơn bốn giờ chiều.

Tám giờ, trạng thái Tử Thần của Cố Trường Khanh đã tàn sát hai mươi, ba mươi vạn con kiến biến dị.

Meo...

Lúc này, con mèo đen mà Tiểu Đoàn Đoàn nuôi bỗng chạy tới, nhìn qua đồng tinh hạch trước mắt, khóe miệng không

kiếm được mà chảy nước miếng.

“Hắc Bảo, người cũng có thể dùng những thứ này để tu luyện?”

Tiểu Đoàn Đoàn nhìn súng vật của mình, ngay cả nước bọt nó cũng chảy ra rồi, cô hơi kinh ngạc.

Meo...

Mèo đen gật gật cái đầu to.

“VẬY... chẳng lẽ chỉ có người bình thường mới không có cách nào sử dụng tinh hạch để tu luyện?”

Tiểu Đoàn Đoàn có chút khát vọng nói.

Trương Hồ lắc đầu: “Ai biết được, chuyện này người phải hỏi lão đại.”

“Đương nhiên có thể, nhưng cần siêu văn nhân sử dụng tinh thần lực dẫn năng lượng bên trong tinh hạch ra ngoài rồi chuyển chúng vào trong cơ thể người để gột rửa thân thể.”

Bấy giờ, Cố Trường Khanh đã quay về, vừa vặn nghe được câu hỏi của Tiểu Đoàn Đoàn nên thuận miệng đáp.

Kiếp trước hắn đã biết được chuyện này, người bình thường tuy không thể chủ động hấp thu tinh hạch mà tu luyện, nhưng vẫn có thể có được năng lượng tiến hóa bên trong tinh hạch, thông qua sự hỗ trợ của các siêu văn nhân.

“Lão đại, thế nào, có phải vẫn còn một con Kiến Vương khác không?”

Trương Hồ, Triệu Phong, Ngô Duệ thấy hắn trở về liền tiến lên hỏi thăm.

Cố Trường Khanh gật đầu, nhàn nhạt nói: “Đúng là có một con. Tất cả đừng tự mãn, có rất nhiều dị thú có tốc độ tiến hóa

còn nhanh hơn chúng ta. Dặn dò xuống các huynh đệ, bảo mọi người nhất định phải chăm chỉ tu luyện.”

“Vương Dung, thím đi nấu cơm đi.”

“Vâng, thiếu gia. Ngọc Hà, Đoàn Đoàn, Hiểu Nhã, mấy cô gái các người đi theo phụ ta!”

Vương Dung gọi các cô vào phòng bếp.

Ngô Duệ thấy vậy liền nhỏ giọng nói: “Lão đại, là sơ sót của ta, lúc ấy không chiêu mộ thêm một nhóm đầu bếp.”

“Không sao, ngày mai người dẫn người đi tới các hầm trú ẩn trong thành phố Long Giang một chuyến, triệu tập một nhóm lao công về, một ngày ba bữa cơm, làm việc mười hai tiếng.” Cố Trường Khanh châm cho mình một điếu thuốc, chậm rãi phân phó: “Nhà xưởng trong nơi trú ẩn của chúng ta cũng cần bắt tay vào khởi công, đất vườn cũng cần gieo trồng.”

Ngô Duệ gật đầu, “Vâng, ngày mai ta sẽ tự mình dẫn người qua đó.”

“Tất cả quay về tắm rửa nghỉ ngơi đi, sau khi ăn xong thì tiếp tục về phòng chuyên tâm tu luyện.”

Cố Trường Khanh dặn dò mọi người xong liền dùng tinh thần lực mang năm cái bao tải lớn rời đi.

Một bao tải to cao hơn một mét, chứa ít nhất bốn đến năm ngàn viên tinh hạch.

Tinh hạch trong cơ thể đám kiến này đều lớn như củ lạc.

Cố Trường Khanh rất rõ ràng, dị biến sơ kỳ đối với người bình thường thì rất nguy hiểm, nhưng đối với siêu văn nhân thì lại có rất ít uy hiếp.

Nhưng qua một khoảng thời gian nữa, chỉ cần bọn chúng biết được cách hấp thu tinh hoa của trăng máu vào ban đêm, cùng với việc cắn nuốt đồng loại để tiến hóa, thì khi ấy áp lực mà siêu văn nhân gặp phải sẽ rất lớn.

Cho nên hắn phải bằng mọi giá tranh thủ quật khởi trong thời gian ngắn nhất.

Chương 26: Lời Mời Trở Thành Minh Chủ Liên Minh Siêu Văn Nhân (2) Chương 26: Lời Mời Trở Thành Minh Chủ Liên Minh Siêu Văn Nhân (2)

Cổ Trường Khanh vừa mới trở lại biệt thự, di động trong túi liền reo.

Hắn lấy ra nhìn, hiển thị là điện thoại của vệ tinh.

Hắn ngồi xuống sofa, tiếp điện thoại.

“Xin chào, xin hỏi có phải là Cổ tiên sinh đang nghe máy không?”

Trong điện thoại truyền ra giọng nói hơi trầm của Hiên Viên Vương Thụy.

“Là ta, ngươi là ai, có chuyện gì?” Cổ Trường Khanh thản nhiên trả lời.

“Ha ha, ta là Hiên Viên Vương Thụy: một trong ba vị lãnh đạo cấp cao nhất của Long Quốc hiện tại. Vừa rồi hình ảnh người giết chết Kiến Vương đã được thông qua vệ tinh truyền đi trực tiếp trên toàn quốc, thật sự rất lợi hại!”

Đối phương thản nhiên bắt chuyện.

“Đến lúc này rồi mà còn có thời gian gọi điện thoại cho ta? Dị thú ở Kinh Đô đều đã xử lý sạch sẽ rồi à?”

Cổ Trường Khanh không hề thấy đối phương quyền cao chức trọng mà tỏ ra khách khí, vẫn thản nhiên mở miệng.

“Trước mắt vẫn đang tiến hành vây quét, tổ Long Vương có bảy mươi hai người là song siêu văn, cùng với mười con gấu trúc quốc bảo. Những siêu văn nhân nguyện ý xuất lực vì quốc gia cùng với quân đội được vũ trang đầy đủ đều đang xử lý dị thú trên quy mô lớn.”

“Dị thú ở dị biến sơ kỳ đều khá yếu, quân đội hoàn toàn có năng lực đối phó, nhưng tương lai thì không chắc.”

Hiên Vương Vương Thụy nhấn mạnh câu “siêu văn nhân nguyện ý xuất lực vì quốc gia”, muốn mượn lời này để thử suy nghĩ của Cố Trường Khanh.

“Vậy thì tốt rồi!” Cố Trường Khanh nói ngắn gọn, sau đó không đáp lại gì nữa.

“Cổ tiên sinh, chúng ta có ý tưởng thành lập một Liên minh siêu văn nhân, không biết người có hứng thú trở thành Minh chủ hay không?”

Thấy hắn không chủ động lên tiếng, Hiên Viên Vương Thụy liền quyết đoán trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Thật xin lỗi, con người ta không thích bị hạn chế, nhưng quốc gia gặp nạn ta cũng sẽ không đứng ngoài nhìn, các người trước tiên cứ ổn định thế cục trong nước đi.”

Cố Trường Khanh thản nhiên nói, ngẫm nghĩ một chút, hắn lại có ý tốt mà nhiều lời thêm vài câu:

“Nhanh chóng di dời những người dân sống ở thành phố ven biển đi, ta biết các người có được lưới phòng hộ phản ứng tổng hợp hạt nhân, có thể chống lại được sự tập kích của dị thú bất giai trở lên, nhưng nhiều nhất chỉ có thể bao trùm được một phạm vi nhất định.”

“Dị thú tiến hóa vừa nhanh vừa mạnh, vượt qua tưởng tượng của các người rất nhiều. Ta biết suy nghĩ của các người, sợ bị dị thú phá hoại nên trước tiên muốn xử lý sạch sẽ những

dị thú trong thành phố, chỗ có bao trùm lưới phản ứng tổng hợp hạt nhân trước.”

“Nhưng đó là một ý tưởng sai lầm, muốn xử lý hết dị thú trong một thành phố ít nhất cần hơn nửa tháng, thậm chí là lâu hơn.”

“Trong lúc này, dị thú ít nhất cũng đã đạt cấp bậc nhị giai tam giai, rất nhiều con đã có thể chống lại đạn, đạn xuyên giáp, đạn pháo oanh tạc, mà những con đã tiến hóa lên đến tứ giai ngũ giai cũng sẽ không ít.”

“Lại nói thêm cho các người một bí mật, dưới sự bao phủ của lưới phản ứng tổng hợp hạt nhân, dị thú và thực vật đều không có cách nào hấp thu tinh hoa của trăng máu để tiến hóa.”

“Ngoài ra, vận chuyển đến cho ta một mô hình thu nhỏ của trang bị lưới phản ứng tổng hợp hạt nhân. Để trao đổi, ta có thể điều động các huynh đệ dưới trướng đến trợ giúp các người hộ tống những người sống sót ở tám thành phố tỉnh thành phía Tây đến thành phố Long Giang.”

Dù sao cũng là tổ quốc, cần giúp đỡ thì vẫn nên giúp đỡ, nhưng muốn yêu cầu hẳn đứng ra trở thành người lãnh đạo cứu vớt thế giới thì quên đi.

Kiếp trước, vì chính phủ muốn xử lý sạch sẽ dị thú trong thành phố trước, do đó mới mở lưới bảo vệ phản ứng tổng hợp hạt nhân, khiến cho càng nhiều nhân loại tử vong hơn.

Mỗi tỉnh thành của Long Quốc đều có một bộ trang bị lưới phản ứng hạt nhân, trang bị siêu lưới ở tỉnh Tây thành chính là ở thành phố Long Giang.

“Được, thành giao!”

Hiên Viên Vương Thụy nghe hẳn nói xong thì không hề do dự mà đồng ý.

Đối với lời hăn nói, ông lựa chọn tin tưởng không hề nghi ngờ.

...

Thời gian vội vàng trôi đi, đảo mắt đã qua một tháng.

Trong lúc này, thế cục cả nước đã dần đi vào ổn định.

Long Quốc có gần 1.4 tỷ người, thế mà chỉ sau một tháng vồn vện, dân số đất nước đã giảm xuống còn chưa đến bảy trăm triệu.

Bảy trăm triệu nhân loại, toàn bộ đều tụ tập ở trong mười hai thành phố được bao phủ bởi mạng lưới phản ứng hạt nhân.

Ước chừng mỗi thành phố có khoảng trên 58 triệu người sinh tồn, nhìn là biết mức độ chen chúc thế nào. Dưới sự phân phối của quốc gia, mỗi một căn nhà cao tầng đều chật kín người, ngay cả không gian riêng tư cá nhân cũng không có.

Thế nhưng chỗ ở chỉ là thứ yếu, điều quan trọng hơn khiến mọi người phát sầu chính là vấn đề về lương thực.

Tất cả các kho lương thực của quốc gia hầu như đều bị phá hủy, mọi người đều phải ăn bữa nay lo bữa mai.

May mắn chính là có không ít nhà máy năng lượng nguyên tử đều được bảo vệ.

Hiện tại có quá nhiều việc phải làm, không làm ruộng sẽ không có cơm ăn.

Còn may là có năng lượng bên trong tinh hạch của dị thú, chỉ cần vận chuyển năng lượng này là có thể xúc tiến cho thực vật sinh trưởng.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể cung cấp cho nhiều người như vậy được.

Trong tương lai gần, khẳng định sẽ xuất hiện tình trạng người chết đói trên diện rộng.

Đối với chuyện này, tạm thời phía chính phủ không có một biện pháp nào.

Chương 27: Đề Cử Người Thay Thế Chương 27: Đề Cử Người Thay Thế

Bên ngoài thành phố được mạng lưới bao trùm có dị thú hoành hành, tàn tạ không chịu nổi. Trải qua một tháng tiến hóa, phần lớn dị thú đều đã tiến cấp lên nhị giai hoặc là tam giai, rất ít thấy có con nhất giai.

Nhất là các thành phố ven biển, có bạch tuộc cao tới trăm mét lượn quanh, những loại cá biến dị sinh trưởng ra tứ chi hoành hành, những con cá mập dài mấy trăm mét tàn sát bừa bãi. Những hải sản từng là mỹ vị trong miệng con người, giờ đây đều đã trở thành thứ mà con người không thể trêu vào.

Giai đoạn trước chúng nó tiến hóa cực nhanh, nhưng tiếp sau đó thì lại chậm dần.

Sau khi thế cục ổn định lại, rất nhiều siêu văn nhân đều bắt đầu trở nên ưu việt hơn hẳn.

Họ liên hợp với nhau mở nhà máy gia công thịt, thì thể dị thú săn giết được ở bên ngoài cần phải gia công để cất giữ.

Tới đây, người bình thường liền trở thành công nhân ở các nhà máy, xem như bán sức lao động với giá rẻ mạt, ngoại trừ cung cấp một ngày hai bữa cơm thì tiền lương mỗi ngày chỉ là một lọ thịt hộp rẻ tiền.

Hiện tại còn chưa thi hành chính sách giao dịch tiền tệ mới, hơn nữa tại thời kỳ đặc biệt như này, có tiền thì có thể làm được cái gì?

Có thể lấp đầy bụng mới là điều quan trọng nhất.

Thời đại hắc ám của người bình thường chân chính mở ra, kiếp trước Cố Trường Khanh chính là kéo dài hơi tàn như thế.

Mỗi ngày đều làm tới mệt chết đi sống lại suốt mười hai tiếng, chỉ vì có thể ăn một miếng cơm, để không đến mức đói chết.

Mà phần lớn siêu văn nhân căn bản không coi người bình thường ra gì, chỉ coi bọn họ là sức lao động giá rẻ mà thôi.

Nếu người bình thường nào mà dám làm trái lời họ, thì sẽ bị họ ngấm ngầm giết chết, dù sao thời kỳ ấy cũng không bị pháp luật chế tài.

Kiếp trước, cũng chính vì Cố Trường Khanh chống đối mệnh lệnh của một tên siêu văn nhân nên đã bị gã ra tay giết hại.

Phía chính phủ rất cần siêu văn nhân, nhân loại cũng cần siêu văn nhân, cho nên việc siêu văn nhân giết người bình thường mà bị phát hiện thì cùng lắm cũng chỉ bị bên trên “cảnh cáo” qua loa cho xong chuyện, căn bản phía cao tầng sẽ không làm ra hành động trách phạt thực tế nào.

...

Kinh Đô, đại sảnh hội nghị tối cao.

Ba người Hiên Viên Vương Thụy, Long Chiến Quốc và Hoàng Mạnh Quốc đang ngồi cùng nhau, trên mặt đều lộ rõ vẻ âu sầu.

Long Chiến Quốc trầm giọng nói: “Chúng ta vẫn cần thành lập một Liên minh siêu văn nhân, nếu Cố Trường Khanh không muốn làm Minh chủ thì đành tìm người khác làm.”

Hiên Viên Vương Thụy gật đầu, vẻ mặt âm trầm: “Đúng, phần lớn siêu văn nhân tự cho mình là đúng thực sự quá mức can rở, cần tìm người để chấn nhiếp bọn họ.”

Tổ Long Vương mặc dù có 72 người có hai siêu văn, thực lực cũng tương đối mạnh, nhưng siêu văn nhân mạnh hơn bọn họ không phải không có.

Hiện giờ phía chính phủ rất cần một người sở hữu sức mạnh áp chế tuyệt đối, đứng ra làm lãnh đạo để lập uy đối với đám siêu văn nhân tự phát bên ngoài.

“Các người có từng nghe nói về một siêu văn nhân tên Lâm Thần chưa? Trên người cậu ta mang áo giáp Viêm Long và áo giáp Đế Hoàng, gần đây ở bên ngoài rất nổi tiếng, là người có thực lực mạnh mẽ nổi trội trong số siêu văn nhân. Có hai người trong tổ Long Vương từng tìm cậu ta luận bàn, đều bị áo giáp Đế Hoàng của cậu ta nhẹ nhàng đánh bại.”

Trong lúc nói chuyện, Hoàng Chiến Quốc đã mở ra hình ảnh Lâm Thần sử dụng áo giáp Đế Hoàng để chiến đấu, vừa điều chỉnh góc độ màn hình, ông vừa nói: “Lâm Thần là đại thiếu gia của Lâm gia, hơn nữa thái độ vẫn luôn rất hữu hảo với quốc gia, hẳn là sẽ không từ chối lời mời của chúng ta đâu.”

Nếu Cố Trường Khanh nghe được cuộc trò chuyện này, chắc chắn hẳn sẽ cảm khái không thôi, bởi vì rõ ràng là mọi thứ vẫn đang phát triển dựa theo trí nhớ kiếp trước của hắn.

Vẫn là Lâm Thần trở thành Minh chủ của Liên minh siêu văn nhân.

Áo giáp Đế Hoàng của cậu ta thật sự rất mạnh, kiếp trước cũng chỉ có vài người có thể chống lại cậu ta.

Bất quá, để cậu ta lên làm Minh chủ thì vẫn không thể thay đổi tình hình hiện tại.

Cậu ta tuy rất mạnh, cũng có lòng hướng về tổ quốc, nhưng lại hành xử mở một con mắt nhắm một con mắt, nói trắng ra là bao che cho những siêu văn nhân phạm tội.

Tính cách của kẻ này vô cùng si mê quyền thế.

Bây giờ còn chưa lộ rõ, nhưng đợi cậu ta lên làm Minh chủ Liên minh siêu văn nhân, chân chính hưởng hết quyền lợi và địa vị của chức vị này thì tới lúc đó, Lâm Thần sẽ bị quyền thế mê hoặc nhân tâm.

“Ta cũng đang định đề cử người này, thực lực cậu ta thể hiện trong thời gian qua đã thu hút được hơn ba trăm fan trên Long Vĩng, trước mắt là người nhiều fan nhất. Đương nhiên không tính Cố Trường Khanh còn chưa đăng nhập Long Vĩng.”

Long Chiến Quốc biết lực ảnh hưởng của Cố Trường Khanh lớn thế nào, nếu hắn đăng nhập Long Vĩng thì sáu bảy phần siêu văn nhân ở các thành phố đều sẽ chú ý tới hắn.

Ba người bọn họ không biết, chẳng cần Cố Trường Khanh lên tiếng thì cũng đã có rất nhiều siêu văn nhân chủ động tìm tới chỗ hắn xin gia nhập vào dưới trướng.

Nhưng người được hắn đồng ý cho gia nhập thì chỉ là số ít, không phải ai tới thì Cố Trường Khanh cũng nguyện ý thu nhận.

“Được, để ta liên hệ với cậu ta trước.”

Hiên Viên Vương Thụy gật đầu, lấy điện thoại vệ tinh gọi đi.

Chương 28: Người Nhậm Chức Minh Chủ? Vậy Thì Ta Mở Livestream Vây Giết Giao Long (1) Chương 28: Người Nhậm Chức Minh Chủ? Vậy Thì Ta Mở Livestream Vây Giết Giao Long (1)

Tỉnh Tây Thành, bên trong thành phố Ngô Long rách nát.

Thành phố này và thành phố tiếp giáp lân cận có số lượng dị thú cực nhiều.

Ầm!!!

Lâm Thần đang cùng một con sói ba đầu tứ giai to như xe tải, bộ lông cứng như thép chiến đấu kịch liệt, áo giáp Đế Hoàng phủ kín thân thể cậu ta, cảm giác áp bách kinh người.

Một tay cậu ta cầm Cực Quang Kiếm, một tay cầm Đế Hoàng Kích, tốc độ cực nhanh, động tác vừa đẹp lại vừa mạnh mẽ, đánh cho con sói ba đầu toàn thân đều là vết thương đầm máu, không bao lâu sau, cuối cùng nó cũng bị Đế Hoàng Kích của Lâm Thần xuyên ngang người, bỏ mạng ngay tại chỗ.

“Ha ha! Đại ca quá đỉnh!”

Thấy Lâm Thần giết chết con sói ba đầu xong, ba tên đàn em mặc siêu văn áo giáp của Lâm Thần đang xem cuộc chiến lúc này đồng loạt bay xuống từ trên lầu.

Lâm Thần vẫy bỏ máu con sói trên Đế Hoàng Kích, phân phó bọn họ: “Lái xe tải tới đây, chở thi thể con súc sinh ba đầu này đi.”

Đàn em là siêu văn nhân dưới trướng cậu ta có hơn trăm người, bọn họ cũng đã mở một nhà máy gia công thịt cỡ lớn, và không khác gì cuộc sống Cố Trường Khanh từng trải qua ở kiếp trước, bọn họ cũng đang áp bức sức lao động của người thường muốn kiếm miếng ăn qua ngày.

Bởi vì cậu ta biết, rất nhanh thôi chính phủ sẽ tuyên bố luật giao dịch tiền tệ mới, hiện tại tích trữ càng nhiều đồ ăn thì đến lúc đó càng có thể kiếm được nhiều tiền.

Lâm Thần vốn xuất thân từ gia tộc hào môn, cộng thêm lực lượng tự thân cường đại, cho nên tính cách vô cùng kiêu ngạo tùy hứng, tuyệt đối không có lòng thương cảm hay tạo phúc cho người thường.

“Vâng!”

Ba tên đàn em đáp ứng rồi từng người rời đi.

Đúng lúc này, di động bên trong áo giáp Đế Hoàng của anh ta vang lên.

Lâm Thần nhấn nút nghe, “Ai đấy?”

“Xin chào Lâm Thần, ta là Hiên Viên Vương Thụy, là một trong ba vị lãnh đạo cấp cao nhất của Long Quốc hiện tại. Chúng ta có ý tạo ra một Liên minh siêu văn nhân để dễ dàng tập hợp và quản lý các vị siêu văn nhân trên toàn quốc, không biết người có hứng thú với vị trí Minh chủ không?”

Hiên Viên Vương Thụy trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, bởi vì ông cảm thấy cậu ta khẳng định sẽ không từ chối.

Trong lòng Lâm Thần khẽ động, hắn hỏi “Việc này chắc chắn chưa? Nhưng các người cho rằng ta có thể đảm nhiệm chức vụ đó sao?”

Hiên Viên Vương Thụy biết cậu ta đã động tâm, liền nói: “Nếu như người đồng ý thì vài ngày nữa có thể tuyên bố Liên minh siêu văn nhân được thành lập, chiêu mộ siêu văn nhân ở các nơi quy tụ gia nhập.”

Nghe thấy lời này, trong lòng Lâm Thần bất giác dâng tràn nhiệt huyết.

Nếu cậu ta có thể trở thành người dẫn dắt Liên minh siêu văn nhân, vậy thì về sau cũng có thể lấy thân phận người của chính phủ để làm việc, mọi sự sẽ càng thuận lợi hơn.

Nghĩ vậy, cậu ta không do dự chút nào nói: “Nếu các người cho rằng ta có tư cách này, vậy thì ta sẽ cống hiến hết mình cho đất nước, nghĩa bất dung từ.”*

Cậu ta hiên ngang lẫm liệt nói.

“Người khẳng định có tư cách này, vậy xem như người đồng ý rồi?”

“Ừm, ta đồng ý. Hiện tại ta lập tức quay về Kinh Đô.”

“Cố gắng nhanh nhất có thể nhé, ngày mai chúng ta cần mở một buổi họp báo, tuyên bố thành lập Liên minh siêu văn nhân.”

...

Hôm sau, buổi trưa.

Đại sảnh truyền thông ở Kinh Đô, rất nhiều phóng viên đang cầm máy ảnh trong tay chờ đợi.

Ngày hôm qua chính phủ đã tuyên bố, hôm nay sẽ mở buổi họp báo chính thức thành lập Liên minh siêu văn nhân, toàn cảnh buổi họp báo sẽ được truyền hình trực tiếp trên cả nước.

“Liên minh siêu văn nhân? Là để quản thúc các siêu văn nhân khác sao?”

“Minh chủ có phải Cố đại lão không? Nếu như không phải thì ta sẽ không thừa nhận.”

“Đúng, ngoại trừ Cố đại lão, ai cũng không có tư cách ngồi vào vị trí này.”

“Thật sự hy vọng Cố đại lão trở thành Minh chủ, áp chế những siêu văn nhân khốn kiếp đang chèn ép chúng ta.”

“Lầu trên + 1.”

Trong phòng livestream trên Long Võng, khi buổi họp báo còn chưa bắt đầu, làn sóng bình luận đã liên tục nhảy lên khí thế ngất trời, phần lớn mọi người đều cảm thấy vị trí Minh chủ nhất định là do Cố Trường Khanh đảm nhiệm!

Ngoại trừ hắn ra, không ai có tư cách này.

...

Phía sau đại sảnh.

Lâm Thần mặc một thân âu phục màu trắng, diện mạo đẹp trai anh tuấn, mắt nhìn bình luận trong phòng livestream, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Bình luận nhảy ra hầu như đều nhắc tới việc, chỉ có Cố Trường Khanh mới có đủ tư cách ngồi lên vị trí Minh chủ của Liên minh siêu văn nhân.

“Xú tiểu tử, nhìn sắc mặt người kia, khó coi quá, cười lên một chút xem!”

Tô Ấu Vi ngồi bên cạnh Lâm Thần, mặc âu phục kiểu nữ cùng chiếc váy ngắn bó sát, chân xỏ quần tất đen, đi thêm giày cao gót.

Cô cũng đang xem livestream, tổ đội chung với Lâm Thần suốt một tháng qua khiến quan hệ giữa hai người cùng ngày càng trở nên thân thiết hơn.

Lâm Thần không nhịn được, thấp giọng mắng: “Mẹ nó, ta có mạnh hơn nữa cũng vô dụng, lũ rác rưởi này đều chỉ nhìn nhận tên khốn Cố Trường Khanh kia!”

Tô Ấu Vi an ủi: “Chuyện này rất bình thường mà, thế nhân đều sùng bái cường giả, trong khi hơn một tháng nay Cố Trường Khanh chưa từng lộ diện, hiện tại việc người phải làm chính là nhanh chóng áp được danh tiếng của hắn xuống.”

“Nhưng một tháng nay ta đã vô cùng khoa trương thể hiện thực lực của bản thân, vậy mà còn chưa được chấp nhận. Ấu Vi tử, người nói ta phải làm thế nào mới được?”

Đối với Cố Trường Khanh, Lâm Thần thật sự là hận thấu xương.

Tô Ấu Vi nhẹ nhàng an ủi: “Người cứ làm tốt việc của mình là được, quan tâm những lời người khác nói làm gì? Ngoại trừ Cố Trường Khanh ra, hiện tại gần như không có siêu

vẫn nhân nào có thể đánh tay đôi với người, đừng để ý đến cái nhìn của người khác. “

Tô Ấu Vi nhẹ nhàng ôm đôi phương vào trong lòng ngực, thủ thủ dỗ dành.

Tiềm lực của Lâm Thần là thứ không thể phủ nhận, với người mê luyện tiên tài quyền thế như Tô Ấu Vi thì rõ ràng Lâm Thần là kẻ có sức hấp dẫn rất lớn đối với cô. Thế nên tuy chưa đến mức ngã vào lưới tình với cậu ta, nhưng nhất thiết vẫn phải khống chế cậu ta trong lòng bàn tay cô thì mới được.

Vì vậy Tô Ấu Vi vẫn luôn hết sức kiên nhẫn dụ dỗ với tiểu tử này.

-::

*Nghĩa bất dung từ (义不容辞): Vì chính nghĩa nên không thể từ chối.

Chương 29: Người Nhậm Chức Minh Chủ? Vậy Thì Ta Mở Livestream Vây Giết Giao Long (2) Chương 29: Người Nhậm Chức Minh Chủ? Vậy Thì Ta Mở Livestream Vây Giết Giao Long (2)

“Má ơi, Tiểu Đoàn Đoàn mở livestream, tiêu đề là Cố đại lão sẵn giết giao long ở Tây Hải.”

“Thật hả? Một tháng nay không có tin tức gì về Cố đại lão, rốt cuộc thì anh ấy cũng xuất hiện rồi.”

“Tiểu Đoàn Đoàn ở cùng một chỗ với Cố đại lão? Vãi thật, mau đi xem xem!”

“Mọi nó, không phải Cố đại lão đang phải chuẩn bị phát biểu trong buổi họp báo, nhậm chức Minh chủ Liên minh sao?”

“Cố đại lão đang ở Tây Hải mà, xem ra chức Minh chủ gì đó là có người khác làm rồi, thôi, ta đi đây, ta muốn xem Cố

đại lão combat quái vật.”

“Đi đi đi, chỗ này không có gì hay để xem, ta cũng phải đi xem Cổ đại lão đây.”

Những bình luận này liên tục nhảy ra trong phòng livestream.

Cùng lúc đó, số lượng người xem livestream trong nháy mắt từ hơn 200 triệu tụt xuống còn mấy ngàn vạn, mấy trăm vạn, mấy chục vạn, cuối cùng chỉ còn lại mấy vạn người xem.

“Đáng chết!”

Lâm Thần nhìn lướt qua điện thoại, đúng lúc nhìn thấy những bình luận này, cùng với số lượng người nháy mắt tụt giảm, sắc mặt nhất thời khó coi đến tận cùng, không nhịn được mắng: “Hỗn trướng Cổ Trường Khanh, hần ta cố ý đúng không?”

Tô Áu Vi thấy thế cũng hơi nhú mày, khẽ nói: “Lực hiệu triệu của hần thực sự quá mạnh, chúng ta cũng đi xem xem hần đang làm cái gì.”

Nói xong, cô rút khỏi phòng livestream của chính phủ, tiến vào phòng livestream của Tiểu Đoàn Đoàn.

“Hello, hello, chào buổi trưa nha mọi người, hôm nay lão bản của chúng ta muốn giết một con rắn nước đã tiến hóa thành giao thú (giao long) về để nướng thịt!”

Vừa mới tiến vào phòng livestream liền nghe thấy thanh âm vô cùng cá tính của Tiểu Đoàn Đoàn vang lên, cô nàng giống hệt một phóng viên trước ống kính, bối cảnh sau lưng là một đại dương mênh mông cuộn cuộn, bây giờ Tiểu Đoàn Đoàn đang đứng trên một tảng đá lớn, nhiệt tình giới thiệu cho mọi người:

“Lão bản nhà ta muốn giết con giao thú nơi xa kia, nó là bá chủ ở vùng biển này, là sự tồn tại hết sức khủng bố, tam giai sơ kỳ!”

“Được rồi, biết mọi người đều muốn xem lão bản nhà ta, vậy thì chúng ta cùng theo chân Cổ lão bản để quan sát cận cảnh trận chiến này nhé. Cameraman, chuyển ống kính qua đó đi!”

Theo tiếng nói của cô, anh chàng quay phim liền hướng ống kính đến vùng biển phía sau.

Chỉ thấy bên kia là một hàng mười người đang ngạo nghễ mà đứng.

Cổ Trường Khanh để Tu La Minh Long ba màu đen, đỏ, xám bá khí phủ kín cơ thể, hai con Hắc Long dữ tợn uốn lượn phía sau, trong tay cầm Huyết Mâu lấp lóe sấm chớp tàn bạo.

Đằng sau hẳn lần lượt là các thành viên của “Ma Minh”, Trương Hổ mặc áo giáp Vương Hổ, Ngô Duệ mặc áo giáp Giao Long, và bảy người khác mặc áo giáp Ác Ma.

Gần đây có rất nhiều siêu văn nhân đến xin gia nhập, nhưng Cổ Trường Khanh chỉ thu nhận những người tương đối mạnh, sau đó thành lập đội ngũ tên Ma Minh, giao vị trí dẫn đội cho Trương Hổ đảm nhiệm.

Hơn một tháng này, Ma Minh đã âm thầm trải qua nhiều trận thực chiến, nhanh chóng quật khởi lớn mạnh.

158 thành viên của Ma Minh, trước mắt tất cả đều là tứ giai trung hậu kỳ.

Riêng Trương Hổ và Ngô Duệ đã tiến cấp ngũ giai hậu kỳ.

Hình xăm trên người Cổ Trường Khanh quá nhiều, trước mắt hẳn chỉ mới tu luyện siêu văn Tu La, Hắc Long, Minh Thần và Huyết Mâu đến tứ giai, còn lại đều là tam giai.

Siêu văn của hắn hết sức cường đại, dẫn tới số lượng tinh hạch cần sử dụng để lên cấp cũng gấp hơn mười lần so với những người khác, vô cùng kinh khủng.

Hơn một tháng trước, Cố Trường Khanh đã có thể lấy thực lực nhất giai chém chết Kiến Vương tứ giai hậu kỳ.

Cho nên đối với thực lực tứ giai của hắn rốt cuộc kinh khủng đến mức nào, ngay cả chính hắn cũng không rõ lắm.

“Ha ha, một tháng không gặp, Cố đại lão vẫn bá đạo ngẫu lòi như thế!”

“Thần tượng, có thể cho ta gia nhập Ma Minh của ngươi không? A a a!”

“Trời ạ, hiện tại trên trái đất đã có dị thú tam giai dẫn đầu rồi sao? Tiến hóa nhanh như vậy à?”

“Tam giai thì thế nào, Cố đại lão còn không phải trực tiếp giết sao, không hổ là tấm gương của ta!”

“Cố đại lão, ta cũng là siêu văn nhân, ta muốn sinh một đám khí con cho ngươi, mong ta rất lớn, rất mắn đẻ.”

“Cút! Cố đại lão là người đàn ông của chúng ta!”

Bình luận trong phòng livestream đều là những lời thể hiện sự sùng bái đối với Cố Trường Khanh.

Grào!

Đúng lúc này, một tiếng rống giận cuồng bạo vang lên, lực xung kích ngập trời, ngược khoảng không mà dâng lên mấy chục mét, giống như sóng thần đang bùng bùng thể hiện cơn phẫn nộ của mình.

Rào rào!

Rất nhanh, một con quái vật màu đen khổng lồ từ giữa biển ngoi đầu lên, thanh thế kinh người lao lên không trung.

Thân hình cực lớn dài tới sáu, bảy trăm mét uốn lượn trên mặt biển, lân giáp màu đen lạnh như băng bao trùm thân thể, cái đầu cực đại trông như rồng lại giống như rắn, vô cùng dữ tợn.

Quái vật mà há mồm là có thể trực tiếp nuốt vào mấy chiếc xe bus lớn, bởi vậy có thể thấy được hình thể của lớn đến mức nào.

Grào! Grào! Grào!

Không phải nó một mình tới đây, đi theo phía sau nó còn có một đám đàn em lít nha lít nhít nhìn không thấy điểm cuối từ rấn biển, cá chình điện, và rất nhiều hải thú, vừa kinh khủng lại vừa ghê tởm.

Tất cả đều có thực lực áng chừng tam giai, tứ giai trở lên. Nếu chúng nó có thể bò lên đất liền thì sẽ là một tai họa cực lớn cho nhân loại.

“Các bạn fan trong phòng livestream ời, mục tiêu săn giết của lão bản nhà ta đã tới, mời xem. Đây chính là con quái vật rất lớn, chỉ nhìn hình dáng của nó thôi thì có phải cũng cảm thấy sợ hãi không?”

“Nhưng mà không sao, nó không có cách nào thông qua màn hình đến tìm các người, càng không thể chạy thoát khỏi tay lão bản nhà ta.”

Tiểu Đoàn Đoàn vừa dứt lời, cameraman liền chuyển ống kính qua chỗ Cố Trường Khanh.

Cảnh tượng khủng bố tại hải vực kia lập tức làm cho cả phòng livestream sôi trào.

Chương 30: Tìm Cơ Hội Hạ Bệ Long Quốc Chương 30:
Tìm Cơ Hội Hạ Bệ Long Quốc

Phiêu Lượng Quốc, trong một tòa nhà văn phòng sang trọng.

Trên vị trí tổng thống, có một người đàn ông to lớn, da đen đầu trọc mặc tây trang màu xanh đậm, dáng người khôi ngô cao ngất đang ngồi, khí thế vô cùng áp bách.

“Có chút thú vị, thật không ngờ Long Quốc có thể ổn định thế cục nhanh như vậy. Theo ta được biết, quân đội của bọn họ không cho phép xâm hình, sợ là giờ đã hồi hận chết rồi đi.”

“Cố đại lão? Xem ra là siêu văn nhân mạnh nhất Long Quốc bây giờ. Siêu văn áo giáp trên người trông cũng khá phách đấy, hy vọng không phải kẻ miệng cọt gan thỏ.”

James Kohler nhìn màn hình chiếu đang đặt trên bàn, đúng là phòng livestream của Tiểu Đoàn Đoàn.

Phiêu Lượng Quốc của bọn họ hầu như là toàn dân xâm mình, càng không cấm quân đội xâm mình.

Bởi vậy chỉ chưa đến mười ngày sau khi thiên địa xảy ra dị biến, bọn họ đã xử lý sạch sẽ dị thú trong những thành phố rồi mở trang bị siêu lưới bao trùm lên.

Hơn nữa cũng chính vì hầu như toàn dân đều xâm hình, cho nên lần tai họa này bọn họ tổn thất rất ít, quân đội trấn thủ ở các kho lương thực tại các nơi chỉ trong một đêm đã trở thành siêu văn nhân, giết dị thú như thái rau dưa.

Tên James Kohler này vốn ban đầu chỉ là một vị tướng trong quân đội, thừa dịp loạn lạc mà soán vị đi lên.

Thành công vượt qua nguy cơ tử vong, thức tỉnh bốn cái hình xâm.

Nếu Lâm Thần kích hoạt toàn bộ siêu văn áo giáp Đế Hoàng của mình thì có lẽ sẽ đánh ngang tay với gã.

Có thể nói, James Kohler chính là một trong những người mạnh nhất toàn cầu hiện nay.

Tình hình của người dân Phiêu Lượng Quốc hiện giờ vô cùng khả quan, bởi vì cả nước chỉ có chưa đến ba phần người dân không xăm hình.

Ngoài ra còn có Đại Hùng Quốc cũng rất đam mê xăm hình, cho nên tổn thất hiện tại cũng rất nhỏ, rất nhanh đã ổn định những công kích mà dị thú mang lại.

“Tổng thống, có nên bắt sóng chuyển tiếp livestream trên cả nước hay không, để cho người dân ở nước ta nhìn xem, người gọi là Cố đại lão ở Long Quốc này sẽ bị con hắc giao thất giai ấy hành hạ đến chết thể nào.”

Phụ tá của James Kohler khinh thường cười lạnh nói.

Hắn ta căn bản không tin, lúc này lại có người có thể chống lại dị thú thất giai.

Đây đúng là tự tìm đường chết!

“Mở đi! Để cho nhân dân cả nước cùng nhìn Long Quốc xấu mặt cũng là một chuyện không tồi.”

James Kohler châm cho mình một điếu xì gà, gã tiến bộ rất nhanh, thể nhưng cũng mới chỉ là tứ giai đỉnh phong, cho nên gã tin chắc nhân loại hiện giờ sẽ không có ai có thể chống lại dị thú thất giai.

“Vâng.”

Phụ tá của gã đáp lại một tiếng, sau đó xin phép ra ngoài chuẩn bị mọi việc.

Quốc gia của bọn họ và Long Quốc vốn không hòa hợp từ lâu, có thể nhân cơ hội này để khiến Long Quốc xấu mặt thì đúng là một chuyện khiến người ta thoải mái.

Không bao lâu sau, trên tất cả điện thoại của người dân Phiêu Lợng Quốc đều nhảy ra một tiêu đề như sau: “Khi Long Quốc và dị thú giao tranh, nhanh tới xem bọn chúng bị xâu mắt.”

Người Phiêu Lợng Quốc thấy thế thì đều tò mò nhún vào.

Thậm chí màn hình lớn trên quảng trường trong thành phố cũng đang phát sóng trực tiếp hình ảnh ở Tây Hải.

...

Cùng một quãng thời gian, sóng biển Tây Hải cuộn cuộn, hải thú bao trùm toàn bộ mặt biển cực kỳ dày đặc khiến người ta bất giác nổi hết da gà.

Con Hắc Giao thất giai kia khí thế hung ác ngập trời, thân hình dài gần bảy trăm thước quay cuồng bên trong sóng triều, dẫn theo hải thú tam giai, tứ giai, đứng ở trên mặt biển cách nhóm người Cố Trường Khanh vài dặm.

Con người nó so với đèn lồng còn lớn hơn, đang chuyển động xoay tròn mà nhìn chằm chằm Cố Trường Khanh.

Nó gầm lên giận dữ, chấn động cả hải vực, trong thanh âm tràn ngập sự coi rẻ khinh thường.

Nó thật sự không ngờ, vậy mà lại có người dám đến khiêu khích nó.

Cả Tây Hải này đều đã bị nó khống chế, ngay cả vũ khí hạt nhân cũng không thể làm gì được nó, tên nhân loại trước mắt dựa vào đâu mà dám tới đây điều võ giương oai?

Grào!

Song long phía sau Cố Trường Khanh không cam lòng yếu thế, cũng lập tức phát ra tiếng gào hung hăng dữ dội để đáp trả, cặp mắt hung ác vô cùng uy nghiêm, ngo ngoe phát động như muốn cắn nuốt con hắc giao này.

“Mọi nó, con hắc giao ấy hung mãnh quá, Cổ đại lão có thể giết được nó không?”

“Lâu trên đừng nghi ngờ thực lực của Cổ đại lão, Cổ đại lão dám đi săn giết chứng tỏ hẳn chắc chắn mạnh hơn con hắc giao này, chúng ta cứ chờ mà xem.”

“Đúng, người dám nghi ngờ thực lực của Cổ đại lão? Một con rắn nhỏ mà thôi, ở trước mặt Cổ đại lão thì có thể tạo ra sóng gió gì?”

“Nhân viên quản lý, trực tiếp cấm ngôn những kẻ ngu xuẩn dám nghi ngờ Cổ đại lão đi!”

“Cấm ngôn +1.”

Trong phòng livestream, cơ hồ tất cả đều là fan náo loạn của Cố Trường Khanh, ai nấy đều tin chắc hẳn chính là chiến thần vô địch, bất khả xâm phạm.

Người gửi bình luận nghi ngờ phía trên thoáng cái đã bị mắng cho cầu huyết lâm đầu.

Chương 31: Thất Giai Mà Chỉ Như Đây? Chương 31: Thất Giai Mà Chỉ Như Đây?

“Cố Trường Khanh đây là đang muốn phá hỏng chuyện của chúng ta à?”

Long Chiến Quốc đang trên đường đi tới buổi họp báo thì lại thấy buổi livestream của Tiểu Đoàn Đoàn, sắc mặt có chút khó coi.

Không hiểu sao ông có cảm giác Cố Trường Khanh luôn muốn đối nghịch với bọn họ.

Hiên Viên Vương Thụy đau đầu, khẽ day day trán, “Không cần biết hẳn có định phá hỏng chuyện của chúng ta hay không, nhưng trước mắt cứ lùi buổi họp báo lại một ngày đi, có lẽ chỉ là chuyện trùng hợp thôi.”

“Sự uy hiếp của biển cả quá lớn, chỉ trong một tháng ngắn ngủi mà đã xuất hiện hải thú thất giai, có cần dùng bom hạt nhân cho nổ một phen để tạm trì hoãn tốc độ của chúng nó hay không?”

Hoàng Mạnh Quốc nghiêm túc thảo luận vấn đề.

“Sau chuyện này chắc chắn cần phải cho quân đội tới đó điều nghiên một phen, nếu cần thiết thì sẽ dùng bom hạt nhân xử lý chúng, không thể để những con súc sinh ấy tùy ý tiến hóa được.”

Hiên Viên Vương Thụy và Long Chiến Quốc gật đầu đồng ý, sau đó lặng lẳng mà quan sát màn hình livestream trong xe, bọn họ cũng muốn nhìn một chút xem trong một tháng vừa qua, thực lực của Cố Trường Khanh đã phát triển như thế nào.

...

Trên bờ biển Tây Hải.

Trương Hồ thấp giọng hỏi: “Lão đại, có nắm chắc không?”

“Nắm chắc? Đừng nói là thất giai, cho dù là bát giai thì hôm nay cũng chạy không thoát.”

Áo giáp trên người Cố Trường Khanh lưu chuyển ánh sáng hung lệ, hần lạnh nhạt nói xong thì nhấc chân tiến lên, bước thẳng vào không trung, một đường tiến về phía chỗ con hắc giao kia.

Vù vù!

Theo sự giáng lâm của hần, khoảng cách giữa hần và hắc giao chỉ còn lại chưa đến trăm mét, toàn bộ không gian hải vực đã bị màu sắc u ám của lĩnh vực Minh Thần trên người Cố Trường Khanh bao trùm.

Lĩnh vực Minh Thần triển khai, tức khắc khiến thực lực của tất cả những con hải thú ở bên trong lĩnh vực ấy đều bị

giảm xuống một cấp.

Grào!

Hắc giao xao động gầm lên, hình thể nháy mắt nhỏ lại một vòng, hóa thành chiều dài bốn năm trăm mét.

Đàn em mà nó mang đến cũng bất an rống lên.

Rầm!

Cố Trường Khanh không để cho hắc giao thời gian phản ứng, từng bước nhanh chóng đập vào khoảng không, song long sau lưng thét dài, Huyết Mâu trong tay tỏa ra sấm chớp vạn trượng.

Đột phá sáu lần tốc độ âm thanh, không khí nổ tung, sương trắng bắt đầu lan tỏa dày đặc, ngay cả vệ tinh cũng chỉ có thể chụp được bóng dáng mơ hồ của hắn.

Grào!

Vệ tinh không bắt được thân ảnh của Cố Trường Khanh, nhưng dị thú thất giai như hắc giao lại thấy rất rõ, hơn nữa còn kịp thời phản ứng, nó lập tức há mồm phun ra một chùm tia sáng với năng lượng cuồng bạo.

Ầm ầm!!!

Cố Trường Khanh không hề nhúc nhích, vẫn đứng yên ở nơi năng lượng của chùm sáng quét tới.

Trong phút chốc, khi năng lượng của chùm sáng giống như muốn chẻ đôi phiến hải vực này thành hai nửa tiêu tán đi, Cố Trường Khanh lại vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, đang đứng ở vị trí khá gần hắc giao.

Thậm chí ngay cả phá vỡ lớp phòng ngự của hắn mà hắc giao cũng không làm được.

“Lục giai mà chỉ có trình độ như này?”

Dường như Cố Trường Khanh đang muốn mượn nhờ lần thử sức này để đo lường chiến lược của bản thân, sau khi mĩa mai hắc giao một câu xong, hắn liền giải trừ lĩnh vực Minh Thần đang bao bọc xung quanh thân thể.

Grào!

Lĩnh vực Minh Thần vừa tản đi thì hắc giao lập tức khôi phục sức mạnh thất giai, giữa hai mắt lộ ra hung quang dữ tợn, cái đuôi to lớn của nó dùng tốc độ gấp đôi tốc độ âm thanh quét về phía Cố Trường Khanh.

Ầm!

Cố Trường Khanh nhìn cái đuôi to lớn đang cuồng bạo đánh tới, tay trái nâng lên, trực tiếp lấy ngạnh đối ngạnh.

Một tiếng nổ rung trời vang vọng cả không gian, hai bên va chạm thật mạnh, thế nhưng một kích cuồng bạo mạnh mẽ này của hắc giao thậm chí còn không thể khiến cho Cố Trường Khanh đứng trên không trung lui lại nửa bước, hắn vẫn vững như thái sơn mà đỡ được cái đuôi của nó.

“Thất giai cũng chỉ có chút trình độ như vậy?”

Thanh âm thất vọng của Cố Trường Khanh truyền ra từ dưới mũ giáp.

Grào!

Vừa nói xong, song long phía sau Cố Trường Khanh đã phóng ngang trời, mở ra cái miệng rộng lớn có thể phá vỡ vạn vật trên thế gian, nhanh như chớp cắn vào vảy trên đuôi của hắc giao.

Song long một phát cắn nát vảy giáp của nó, sau đó xuyên qua vảy giáp tiến vào trong cơ thể của kẻ địch khiến máu tươi bắn ra tung tóe khắp cả mặt biển.

“Mọi nó, đây chính là Cố đại lão sao? Một tháng không gặp, quả nhiên đã mạnh đến vô pháp vô thiên!”

“Quá lợi hại rồi! Ngài ấy dùng tay không tiếp một kích cực mạnh của một con dị thú thất giai mà ngay cả một bước cũng không lùi, ta chỉ muốn nói, trên toàn thế giới còn có ai làm được?”

“Đỉnh phát điên mất, ngay cả một thằng đàn ông như ta xem còn muốn... Ồm Cố đại lão, người có thích đàn ông không?”

“Điên rồi! Con mẹ nó, ta tuyên bố, Cố đại lão vô địch!”

Chứng kiến thực lực kinh người của Cố Trường Khanh, người xem trong phòng livestream ở Long Quốc đều cảm thấy vô cùng rung động và sùng bái.

Chương 32: Thay Đổi Chiến Lược Chương 32: Thay Đổi Chiến Lược

“Wowww, siêu văn nhân Châu Á này là ai vậy?”

“Quá mạnh quá mạnh! Không phải nói là nhìn người ta xấu mặt sao? Sao giờ lại thành giúp hấn nổi danh rồi?”

“Ôi chúa tôi! Trên người hấn rốt cuộc sở hữu hình xăm gì? Dị thú thất giai mà hấn có thể nhẹ nhàng xử lý được như thế?”

“Long Quốc quá đáng sợ, không hổ danh là quốc gia thần bí nhất Châu Á!”

Trong phòng livestream của Phiêu Lược Quốc cũng tràn ngập những bình luận tán phục và kinh ngạc trước thực lực cường đại của Cố Trường Khanh. Đồng thời, rất nhiều người cũng bày tỏ thái độ hoang mang không hiểu vì sao chính phủ nước họ lại muốn người dân trong nước xem video chiến đấu của siêu văn nhân ngoại quốc với dị thú như này. Chẳng lẽ là

vì muốn cổ vũ sĩ khí của mọi người, cố gắng luyện tập để mau chóng tiến bộ?

...

“Nhân loại, ta liều mạng với ngươi!”

Hắc giao ăn đau rống to, ngoài miệng lại phun ra tiếng người, nó hoàn toàn lâm vào trạng thái cuồng bạo, ánh sáng đen quanh thân nó lóe ra, ánh mắt biến thành màu đỏ tươi đầy phần nộ, hắc giao ngửa mặt lên trời rít gào, hình thể nháy mắt hóa thành độ dài một nghìn mét.

“Súc sinh, ngươi dám thiêu đốt tinh hạch?”

Cổ Trường Khanh vốn vẫn luôn bình tĩnh, nhưng lúc này lại nhịn không được cực kỳ tức giận.

Không sai, hẳn chính là vì viên tinh hạch thất giai trong cơ thể nó mà tới khiêu chiến.

Vậy mà con súc sinh trước mặt lại dám thiêu đốt tinh hạch để liều mạng với hắn?

Rầm!

Cổ Trường Khanh hoàn toàn giận dữ, không còn lòng dạ nào thử nghiệm năng lực của bản thân nữa.

Ầm ầm một tiếng, lực lượng Tu La huyết tinh trong áo giáp, lực lượng Hắc Long tàn bạo, lực lượng quỷ dị của Minh Thần đều được hắn dung hợp, đồng loạt kích hoạt, hóa thành chín mươi chín cái vòng tròn thần cấp lơ lửng sau lưng hắn, chỉ mới là khí thể lúc mở ra thôi mà đã có thể giết chết vô số hải thú ở xung quanh.

Trong chớp mắt hắn đột phá gấp mười lần tốc độ âm thanh, Huyết Mâu xuyên qua khoảng không, sấm chớp bạo ngược làm nổ tung hải vực trong phạm vi vài dặm, phạm là hải thú bị sấm chớp màu đỏ này đánh tới thì đều bị nổ tan xác mà chết.

Mà hắc giao đang bị Huyết Mâu nhắm tới thì tròn tròn mắt, ánh sáng màu đen trên người bùng lên, trực tiếp vận dụng thần thông bản mệnh của nó: Hắc Ngục Chi Môn.

Gàoooo!

Nó há miệng rít gào, đột nhiên phun ra một cánh cửa cao trăm mét có uy thế thông thiên khủng bố, có xích sắt cuốn quanh, xung quanh là hắc viêm mãnh liệt.

Ngay sau đó cánh cửa mở ra, lực lượng thôn phệ không gì sánh kịp tức thời bộc phát, nó muốn hút Cố Trường Khanh vào đó mà luyện hóa.

Răng rắc!

Nhưng mà ngay khi Huyết Mâu tới gần thì Hắc Ngục Chi Môn mà hắc giao vừa triệu hồi đã bị lực lượng cuồng bạo của sấm chớp đập tan, vết rách lan ra khắp nơi, sau đó vỡ vụn.

“Sao có thể như vậy?”

Cơ thể to lớn của hắc giao run rẩy, nó không cam lòng gằm lén một tiếng, có điều vẫn bị Huyết Mâu mang theo lôi đình ngàn trượng phá không đâm tới, xuyên qua toàn bộ thân thể nó.

Ầm!

Mạnh mẽ giết chết nó bằng tốc độ khó có thể tin được xong, Cố Trường Khanh liền nhấc chân đá bay cơ thể dài cả nghìn mét của hắc giao lên trên bờ biển.

“Làm sao có thể?”

“Nhân loại này quá đáng sợ, chạy mau!”

Những con hải thú lúc nhúc đang tập trung tại hải vực nhìn thấy một màn này đều bị dọa cho sợ mất mật, đầu cũng không dám ngoảnh lại, vội vàng tìm đường đào thoát.

Chỉ số thông minh của chúng nó không hề thấp hơn con người.

Tất cả lập tức bỏ chạy tứ tán khắp bốn phía.

“Tu La địa ngục.”

Cổ Trường Khanh lại không định buông tha cho chúng nó, thanh âm rét lạnh của hắn vang lên, đây chính là thần thông thứ nhất của áo giáp Tu La: Sính Hung.

Ầm ầm!

Dưới biển lộ ra huyết quang nồng đậm, một vùng núi thây biển máu dâng lên bao phủ phạm vi hơn mười dặm xung quanh hải vực.

Hơi thở cực tà cực ác hoành hành khắp đất trời, huyết quang chiếu rọi khắp hải vực.

Chỉ cần hải thú bị bao phủ trong đó đều không ngoại lệ, ngay cả chút sức phản kháng đều không có, tất cả trực tiếp bị hòa tan thành một bãi máu loãng.

Số lượng hải thú lên đến hàng vạn, chỉ trong thời gian chực giây ngắn ngủi đã bốc hơi hết hầu như không còn.

Cuối cùng chỉ để lại từng mảng từng mảng tinh hạch lớn màu trắng ngà trôi nổi trên mặt biển.

Máu tươi dày đặc nhuộm đỏ mảnh hải vực này.

...

Cùng một quãng thời gian, Phiêu Lợng Quốc.

James Kohler đột ngột đứng bật dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào dáng người cao lớn đang cầm trong tay Huyết Mâu hung ác, vòng tròn thần thánh tam sắc ánh lên trên thân, sau lưng là hai con Hắc Long đang rít gào uốn lượn.

“Tổng thống, chuyện này...”

Phụ tá của gã không tìm được mà nuốt nước bọt, sợ hãi tới không nói nên lời.

James Kohler trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng: “Cố đại lão, cái danh xưng đại lão này của Long Quốc quả thật không phải nói quá! Phải liên hệ với hắn nhiều hơn, hạ ý chỉ của ta xuống, tranh đấu giữa các quốc gia không quan trọng, quan trọng là phải đứng vững chân trong loạn thế dị thú hoành hành này!”

“Vâng, thuộc hạ cũng cảm thấy vậy. Mới ngày hôm qua, vệ tinh của chúng ta ở Đại Tây Dương, chỗ tam giác quỷ Bermuda kiểm tra ra được có một quái vật khổng lồ sắp ngoi lên, nhưng không biết nó là thứ gì, nếu là một con cự thú thì Châu Bắc Mỹ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

“Hả? Sao ngươi không sớm báo cáo cho ta biết chuyện này?”

James Kohler trừng mắt, hung thần ác sát nhìn chằm chằm người phía sau.

“Thuộc hạ... Thuộc hạ vừa rồi đã định nói, nhưng tổng thống lại đang xem livestream.”

Dưới khí tràng áp bách của James Kohler, phụ tá run rẩy thanh minh.

Chương 33: Uy Vọng Của Cố Trường Khanh (1) Chương 33: Uy Vọng Của Cố Trường Khanh (1)

James Kohler hít thở sâu một hơi, cố bình ổn lại tâm trạng, gã hỏi: “Người xác định là ở vùng tam giác Bermuda có thứ gì đó sắp xuất thế?”

Phụ tá gật đầu, vội đáp: “Đúng vậy, rất rất lớn, trước mắt còn chưa kiểm tra đo lường ra nó là thứ gì.”

“Xem ra, lát nữa thật sự phải liên hệ vị Cố đại lão ở Long Quốc này thôi.”

James Kohler ngồi phịch trở lại xuống ghế, ánh mắt cũng tập trung quay lại khung cảnh trong phòng livestream.

Phụ tá nói: “Đúng rồi tổng thống, Tiểu Nhật Quốc và Phao Thái Quốc cầu chúng ta viện trợ, có cần giúp bọn họ hay không?”

James Kohler lạnh lùng gạt ngang, “Để bọn chúng tự sinh tự diệt đi, giữ lại cũng vô dụng!”

Trước đây giúp bọn chúng cũng là vì muốn hạn chế sự phát triển của Long Quốc.

Hiện tại thì không cần hạn chế nữa, bọn họ cũng không còn giá trị để gả lợi dụng.

James Kohler tiếp tục căn dặn: “Trước khi liên hệ Cố đại lão thì người cho người chuẩn bị lương thực đủ cho một trăm vạn người ăn trong 3 tháng, sớm ngày vận chuyển đến Long Quốc. Muốn thiết lập quan hệ tốt với đối phương thì bắt buộc chúng ta phải trả cái giá tương xứng.”

“Vâng, thuộc hạ đi chuẩn bị ngay!” Phụ tá lên tiếng trả lời.

Bởi vì người dân ở quốc gia bọn họ gần như đều là siêu văn nhân, gặp phải công kích của dị thú cũng không lớn, cho nên các kho lương thực ở khắp nơi đều được bảo vệ an toàn.

Chỉ chút tài nguyên đó với bọn họ cũng không tính là gì to tát.

“James!”

Đúng lúc này, từ bên ngoài có một cô gái da trắng tóc vàng mắt xanh đi vào, dáng người cao gầy, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Nhìn thấy người tới, James liền mỉm cười nói: “Athena, người đến đây hẳn là vì đã chứng kiến thực lực mạnh mẽ của vị Cổ đại lão kia?”

Trên người cô gái này có khắc hình xăm võ thần Athena, nên gã vẫn luôn thuận miệng gọi cô như vậy.

Athena gật đầu: “Không sai, nhất định phải thiết lập quan hệ tốt với người này, vì biểu đạt thành ý của Phiêu L lượng Quốc, ta có thể tự mình qua đó một chuyến.”

“Vậy thì không còn gì tốt hơn! Ta mới sai người thu thập vật tư chuẩn bị đưa qua Long Quốc, có người đi theo sẽ an toàn hơn rất nhiều.”

James Kohler vừa rồi còn đau đầu nghĩ xem nên phái ai đi làm người ngoại giao, không nghĩ tới Athena vừa khéo đã xung phong nhận nhiệm vụ này.

Athena nói thẳng: “Đừng keo kiệt chút tài nguyên, đưa qua nhiều một chút, bằng không ta cũng thấy ngại khi nói chuyện với hắn.”

James Kohler sáng khoái đồng ý, “Được, vậy thì tăng thêm lương thực cho một trăm vạn người ăn trong một năm.”

Nói xong, gã liền nhắc máy lên gọi điện thoại dặn dò phụ tá.

Chương 34: Uy Vọng Của Cố Trường Khanh (2)

Long Quốc, hiện trường buổi họp báo.

“Cố đại lão thật mạnh! Muốn thành lập Liên minh siêu văn nhân thì vì sao không tìm ngài ấy đến làm Minh chủ?”

“Đúng thế, nếu sớm biết không phải là Cố đại lão thì ta đã không tới đây, đi thôi đi thôi.”

“Ta cũng đi đây.”

“Thời đại loạn thế như này, Long Quốc chúng ta vẫn nên dựa vào Cố đại lão mới phải.”

Phóng viên trong đại sảnh sau khi xem xong livestream của Tiểu Đoàn Đoàn thì đều đồng loạt rời khỏi khán phòng.

Đúng như lời họ nói, nếu như trước đó biết được không phải là Cố Trường Khanh đảm nhiệm chức vụ Minh chủ của Liên minh siêu văn nhân thì bọn họ căn bản sẽ không phí thời gian tới đây.

Trong lòng bọn họ, ngoại trừ Cố đại lão thì không ai có tư cách đảm nhiệm vị trí lãnh đạo giới siêu văn nhân.

Thực lực mà Cố Trường Khanh năm lần bảy lượt thể hiện ra, ở trên có siêu văn nhân, ở dưới có người bình thường, cơ hồ đều trở thành fan cứng của hắn.

Hiện tại bọn họ chỉ hy vọng Cố Trường Khanh có thể chiêu cố đến bọn họ một chút, phải nghiền ép hết những bọn siêu văn nhân khôn nạn đang áp bức người thường như họ.

Nếu Cố Trường Khanh thật sự làm vậy, vậy thì uy vọng ở trong nước sẽ đạt tới cấp độ mà trước nay chưa từng có.

Hiện giờ chỉ xem hắn nghĩ như thế nào.

Kiếp trước hắn đã từng kéo dài hơi tàn giống như những người bình thường này, biết đâu được hắn sẽ vì những kẻ yếu đuối ấy mà suy tính một chút phúc lợi cho bọn họ.

Mặc dù Cố Trường Khanh không muốn làm chúa cứu thế, nhưng hắn cũng không định khiến cho những người sùng bái hắn phải thất vọng.

...

Trong đại sảnh hội nghị.

Hoàng Mạnh Quốc nhìn màn hình livestream, cười khổ cảm khái: “Uy vọng của Cố Trường Khanh thật sự muốn cản cũng cản không nổi, nếu hắn thật sự nguyện ý vì người bình thường mà đàn áp siêu văn nhân, vậy thì sẽ càng kinh khủng hơn.”

Khu bình luận của phòng livestream:

“Tiểu Đoàn Đoàn, có thể nói với Cố đại lão một tiếng, nhờ ngài ấy ra mặt chấn chỉnh đám siêu văn nhân đang áp bức chúng ta có được không?”

“Phải đó Tiểu Đoàn Đoàn, mỗi ngày chúng ta đều phải làm việc mười mấy giờ đồng hồ, mệt đến chết đi sống lại, vậy mà bọn họ chỉ trả cho mỗi người một lọ thịt hộp. Nhưng nếu chúng ta không đi làm thì sẽ phải chịu đói, thậm chí là chết đói. Cầu xin người nói với Cố đại lão một tiếng đi, xin người đó.”

“Đoàn Đoàn tỷ, hy vọng người sẽ truyền đạt lại lời nói của chúng ta, chúng ta chỉ còn biết tin tưởng vào Cố đại lão mà thôi!”

Nhìn thấy những bình luận này, ba vị lãnh đạo cao nhất của Long Quốc cũng lộ ra vẻ mặt chua xót.

Siêu văn nhân mở xưởng gia công lương thực tự phát quá nhiều, tuy bọn họ có thể ra mặt chấn nhiếp một phen, nhưng nếu làm vậy mà khiến những người này ghi hận trong lòng rồi đóng cửa nhà xưởng, vậy thì số lượng người chết đói sẽ càng nhiều hơn.

Nếu chỉ dựa vào những vị siêu năng giả cống hiến cho quốc gia thì căn bản không nuôi nổi nhiều người như vậy.

Muốn gieo hạt trong đồng ruộng thì ít nhất cũng phải vài tháng nữa mới có thể thu hoạch.

Nhưng cho dù có thu hoạch rồi thì cũng không chắc có thể giải quyết được nguy cơ về vấn đề lương thực hiện tại.

Trong vài năm tiếp theo vẫn phải dựa vào thịt của dị thú mới có thể để cho số lượng người dân không lồ của Long Quốc ăn no.

“Các bạn fan, lời nói của các người ta nhất định sẽ truyền đạt cho lão bản nhà ta, ta cũng hy vọng lão bản có thể giúp cho các người sống tốt hơn một chút.”

Tiểu Đoàn Đoàn nhìn bình luận trong phòng livestream, đột nhiên sinh ra lòng đồng cảm, vô cùng kiên định mà cam đoan nói với bọn họ.

Chương 34: Uy Vọng Của Cố Trường Khanh (2)

“Lão đại, nếu tên Cố Trường Khanh ấy thật sự ra mặt trừng trị chúng ta thì...”

Trong trụ sở của một bang phái nào đó, nơi này chương khí mù mịt, một đám siêu văn nhân vừa uống rượu ăn thịt vừa xem livestream.

Bang phái của bọn họ có khoảng hơn trăm anh em, cũng mở một nhà máy chế biến gia công thịt dị thú.

Bình thường không nghĩ tới thì thôi, nhưng nay đọc được những bình luận này thì trong lòng mọi người đều hơi kiêng dè, thật sự sợ hãi Cố Trường Khanh sẽ ra mặt thay cho những người dân bình thường đang làm công dưới trướng của bọn họ.

Người được gọi là lão đại, là một người đàn ông vạm vỡ, thân trên để trần lộ ra cơ bắp, trên cánh tay có khắc một hình xăm rắn độc mamba màu đen, hai bên trái phải ôm hai cô gái ăn mặc hở hang diễm lệ.

Ánh mắt tên đàn ông vạm vỡ tối đen, trầm giọng nói: “Nếu hần có can đảm ra mặt cho bọn lao công cấp thấp kia, vậy thì sẽ trở thành kẻ địch của hầu hết siêu văn nhân.”

Tên đàn em cao gầy nói: “Tuy là nói như vậy, nhưng ai có thể làm gì được hần?”

“Ha ha!”

Tên đàn ông vạm vỡ cười âm lãnh, không cho là đúng, “Người cho rằng người cực kỳ hung ác, không để ý đến hậu quả có ít sao? Nếu Cố Trường Khanh đàn áp chúng ta quá lợi hại, nói không chừng sẽ có tên điên nào đó trộm về mấy vũ khí hạt nhân rồi ném lên người hần.”

“Hần có thể đánh nổ đạn hạt nhân ở trên trời, nhưng phóng xạ khuếch tán cũng đủ để khiến hần và đám đồng bọn ăn đau suốt một quãng thời gian sau đó.”

Bang phái giống với bọn chúng trên toàn quốc có quá nhiều, dần dần chúng bắt đầu càn rỡ, thích làm gì thì làm, không buồn kiêng nể một ai, bởi vì chúng biết chính quyền cũng chẳng làm gì được mình.

...

Hậu trường nơi họp báo.

Sự mạnh mẽ vô địch của Cố Trường Khanh khiến Lâm Thần xem mà nghiêng răng nghiêng lợi, “Hắn không thể nào là con người được, ta thức tỉnh hai cái hình xăm thôi mà suýt chút nữa đã chết luôn rồi. Nếu hắn là con người thì sao có thể thức tỉnh nhiều như thế được, lại còn đều là hình xăm cấp bậc thần thoại.”

Lâm Thần rất khó tiếp nhận việc Cố Trường Khanh lại mạnh hơn cậu ta nhiều như vậy.

Cậu ta chỉ có thể đứng từ phía sau dõi theo bóng lưng hắn, đối với cường giả mà nói, việc này còn gì khiến người ta uất hận hơn nữa.

“Cho nên ta mới nói với ngươi, đừng so với hắn, ngươi so không nổi.”

Tô Ấu Vi nhẹ giọng an ủi, “Vì sao cứ phải so kè với Cố Trường Khanh làm gì? Chúng ta không chọc tới hắn là được rồi.”

“Ấu Vi tỷ, ta không phục.”

Cậu ta quả thật rất không phục, nếu như không có Cố Trường Khanh thì người được vạn chúng chú mục chính là mình.

“Không phục thì cũng đừng có ra mặt trêu chọc người này, bằng không ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ với ngươi.”

Ít ai hiểu rõ hơn cô về tính cách của Cố Trường Khanh.

Hắn chính là người vì để đạt được mục đích mà sẽ không từ mọi thủ đoạn.

Đừng nói là bản thân hắn, chỉ cần đụng đến người của vị ngoan nhân này thôi thì kết cục của đôi phương đều rất thảm.

Táng gia bại sản chỉ là thứ yếu, cơ bản đều bị hấn âm thầm hãm hại đến mức phải vào tù.

“Được, ta không chọc vào hấn.”

Nghe Tô Ấu Vi nói vậy, Lâm Thần hít sâu một hơi, gật đầu đồng ý.

Cậu ta thật sự rất thích cô gái này.

“Vậy là được rồi, người sẽ sớm trở thành người đứng đầu Liên minh siêu văn nhân, tới lúc đó, ngoại trừ Cố Trường Khanh ra thì gần như người chính là người đứng đầu cả thế giới, còn chưa thỏa mãn sao?”

Trước đó đã nói, Tô Ấu Vi là một người mê luyện tiên tài và quyền lực.

Cô tự biết mình đã không thể quay trở lại bên cạnh Cố Trường Khanh nữa, vậy thì cái đuôi vàng Lâm Thần đơn thuần nhưng lại sở hữu tiềm lực cực lớn này, cô nhất định phải bắt vào tay mà nắm giữ.

...

Tây Hải.

Một phía hải vực bị máu tươi nhuộm đỏ, mùi máu tươi bốc lên vô cùng gay mũi.

Cố Trường Khanh đã quay trở lại bờ, cũng tán đi áo giáp siêu văn bao quanh người.

Tây trang màu đen che kín thân thể, dáng người cao một mét tám lăm thon dài cao lớn, gương mặt hoàn mỹ, thái độ lạnh nhạt khó gần.

Hấn lấy ra điều thuốc do Trương Hồ đưa tới, tự mình châm lửa.

“Lão đại, người thật sự quá mạnh!”

Vẻ mặt Trương Hồ lộ rõ sự sùng bái.

Cố Trường Khanh nhàn nhạt phân phó: “Đào viên tinh hạch của con hắc giao kia ra, hắc là đã rớt xuống đến cảnh giới ngũ giai rồi.”

“Vâng, Tiểu Tổng, mấy người các người đi theo ta.”

Trương Hồ gọi vài anh em đi theo y.

Ngô Duệ tiến lên bẩm báo: “Lão đại, ta lập tức sắp xếp người đi vớt hết tinh hạch trên biển.”

“Giao cho các người.”

Cố Trường Khanh nói xong liền đi về phía trực thăng đang đỗ ở nơi xa.

Hắc giao tự đốt cháy tinh hạch, ít nhất cũng đã rớt xuống ngũ giai, hắc không để vào mắt nữa.

Trên người hắc hiện tại còn có mấy viên lục giai đây.

Thật đáng tiếc!

Lúc ấy nên trực tiếp ra tay dùng sấm chớp giết chết nó mới phải.

Tiếp thu bài học lần này, lần sau hắc tuyệt đối sẽ không hành động lè mề như hôm nay nữa.

Thất giai rớt xuống ngũ giai, xem như hắc đã lỗ vốn.

Tiểu Đoàn Đoàn thấy Cố Trường Khanh rời đi liền hô thợ chụp ảnh nhanh chóng đi theo.

Vù vù!

Quay trở lại trực thăng cỡ lớn, hiệu quả cách âm vô cùng tốt.

“Lão bản... trong phòng livestream có rất nhiều fan của ngài, muốn ngài ra mặt giúp bọn họ một chút.”

Tiểu Đoàn Đoàn ngồi bên cạnh Cố Trường Khanh, hôm nay cô mặc một chiếc quần jean ngắn màu đen và một chiếc áo thun trắng ngắn tay để lộ phần rốn.

Cặp đùi đẹp mượt mà trắng như tuyết, bờ mông mật đào căng mọng, phần khe sâu hun hút giữa hai đỉnh núi đều lộ ra một vẻ dụ hoặc khiến người nhìn mà phát thèm.

Chương 35: Đối Địch Với Siêu Văn Nhân Toàn Quốc
Chương 35: Đối Địch Với Siêu Văn Nhân Toàn Quốc

Anh chàng cameraman chỉnh ống kính thẳng về phía hai người Cố Trường Khanh và Tiểu Đoàn Đoàn.

Phòng livestream hiện tại đang vô cùng náo nhiệt.

“Tiểu Đoàn Đoàn, người thật tốt, nói được thì làm được.”

“Hy vọng Cố đại lão có thể giúp chúng ta, tiền lương mỗi ngày chỉ cần cho chúng ta hai lọ thịt hộp là tốt rồi.”

“Đúng thế, ở thời loạn thế, chúng ta không yêu cầu xa vời có thể trở lại những ngày tháng trước kia, nhưng mà công sức bỏ ra ít nhất có thể nhận được báo đáp tương xứng, cầu xin Cố đại lão được không?”

“Cố đại lão, cầu xin ngài hãy giúp chúng ta!”

“Cố đại lão, cầu xin ngài hãy giúp chúng ta!”

Sau đó trong dãy bình luận tất cả đều là: Cố đại lão, cầu xin ngài hãy giúp chúng ta!

Cố Trường Khanh cầm lấy điện thoại của Tiểu Đoàn Đoàn, nhìn mưa bình luận chính tề thống nhất nhảy lên màn hình.

Hắn nói thẳng: “Nói một chút xem cụ thể các người muốn như thế nào, nếu như không quá phận thì ta có thể giúp các người.”

“Làm việc 12 giờ, ít nhất một ngày ba bữa cơm, cộng thêm ba lọ thịt hộp. Trước đó đều là một ngày hai bữa cơm và một lọ thịt hộp.”

Lập tức có một bình luận như vậy nhảy lên, sau đó tất cả đều copy paste bình luận đó.

Bọn họ không có lòng tham, chỉ lấy những gì chính mình nên nhận được.

“Được, vậy một ngày ba bữa cơm, thêm ba lọ thịt hộp.”

Cố Trường Khanh vuốt nhẹ cằm, nói:

“Hôm nay lúc các người tan làm, nếu có nhà xưởng nào trả lương ít hơn ba lọ thịt hộp, ít hơn ba bữa cơm một ngày cho các người, hoan nghênh dùng tài khoản nặc danh nhấn lại trên Ma Vồng (mạng lưới internet của Ma Minh), ta sẽ khiến bọn họ phải trả giá đắt.”

“Nếu bởi vậy mà có nhà xưởng nào cố ý đóng cửa, nếu để cho ta điều tra ra...”

Nói tới đây, khoe môi hấn lộ ra một độ cong tàn bạo, cười nhạt nói: “Một người cũng sẽ không tha, giết sạch hết các người.”

Hắn từ kiếp trước tới đây, biết được người thường ở loạn thế có bao nhiêu khó khăn.

Nếu như hiện giờ hắn đã có năng lực, vậy thì nguyện ý giúp đỡ bọn họ một chút cũng không có gì không được.

Thấy Cố Trường Khanh đồng ý, phòng livestream nháy mắt trở nên sôi trào.

“Cảm ơn Cố đại lão, về sau chúng ta đều nghe lời ngài, chỉ có ngài xem chúng ta là con người.”

“Cố đại lão uy vũ! Những người siêu văn áp bức chúng ta, các ngươi có nghe được lời Cố đại lão vừa nói không?”

“Cố đại lão, ta chân thành chúc phúc ngài có thể một đường cầu được ước thấy, thể như chẻ tre, vĩnh viễn vô địch trong nhóm siêu văn nhân!”

...

Giờ khắc này, trong phòng livestream có gần bốn trăm triệu người xem, bọn họ đều vô cùng hưng phấn, kích động, thậm chí là không kiềm được mà hoan hô hét to.

“Long Quốc chúng ta hiện giờ cơ bản chỉ cần hấn nói là xong đúng không?”

Chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng ba người Hoàng Mạnh Quốc, Long Chiến Quốc, Hiên Viên Vương Thụy đều cảm thấy hết sức mâu thuẫn, phức tạp. Bọn họ vừa vui cho người dân bình thường, nhưng đồng thời, cũng vì uy vọng cao chót vót và được toàn dân sùng bái của Cố Trường Khanh mà cảm thấy không quá thoải mái.

Long Chiến Quốc nói: “Nếu không... hay là lại liên hệ hỏi hấn một chút, lần nữa mời hấn làm người lãnh đạo Liên Minh Siêu Văn đi?”

“Phải đấy, thử lại xem sao.”

Hiên Viên Vương Thụy gật đầu, trực tiếp bấm số gọi cho Cố Trường Khanh.

Bên trong trực thăng, Cố Trường Khanh nhìn thấy di động báo cuộc gọi tới liền trực tiếp cúp máy, sau đó nhìn thẳng vào màn hình, hấn nói: “Ta biết các ngươi đang xem livestream này, chức vị Minh chủ Liên Minh Siêu Văn gì đó, xin thứ lỗi, ta thật sự không có hứng thú, nhưng việc gì nên giúp thì ta vẫn sẽ giúp quốc gia, ngược lại, những kẻ đáng chết gây họa cho

dân chúng ta cũng sẽ đích thân giết, không cần phải là vì thân phận gì!”

“Khí phách, Cố đại lão quá khí phách!”

“Trước đó ta còn thắc mắc vì sao Minh chủ Liên Minh Siêu Văn lại không phải là Cố đại lão, hóa ra là vì ngài ấy không thèm làm!”

“Lời này của Cố đại lão thật là ngẫu! May mắn Long Quốc chúng ta có một vị cường giả như Cố đại lão, bằng không thì thật không biết phải sống thế nào nữa.”

“A! Ta đã triệt để biến thành fan não tàn mê mẩn Cố đại lão, làm sao bây giờ?”

Khán giả trong phòng livestream đều bị lời nói bá đạo của Cố Trường Khanh làm cho cực kỳ tin phục.

Tại thời loạn thế, có một người như hán tồn tại chính là sự may mắn của bọn họ.

...

Phiêu Lượng Quốc, trong văn phòng tổng thống.

“Vị Cố đại lão này rất có mị lực nhân cách!”

Athena nhìn livestream của Tiểu Đoàn Đoàn, ánh mắt nhìn Cố Trường Khanh lóe ra ánh sáng khác lạ.

James Kohler gật đầu, “Quả thực ở trên người hán ta có thể nhìn thấy khí chất khiến cho người ta phải tin phục từ tận đáy lòng. Không chỉ là vấn đề thực lực mà còn là vấn đề khí thế tại thân, có vẻ người này trời sinh ra đã có mệnh làm người đứng đầu.”

Athena mỉm cười nói: “Ta có chút không chờ nổi muốn tới gặp hán rồi.”

“Lúc đó người đừng để bị hấn mê hoặc đến nỗi không biết đường về là được.”

James Kohler trêu chọc cô một câu, sau đó nghiêm túc dặn dò: “Vệ tinh của chúng ta chụp được một quái vật lớn sắp xuất hiện ở tam giác Bermuda, mặc kệ là cái gì, trước tiên chúng ta cứ giữ tốt quan hệ với Cố Trường Khanh, đây là nhiệm vụ lần này của người.”

Athena gật đầu: “Johan đã nói chuyện này với ta, dị biến lần này tới quá đột ngột, tuy chúng ta chịu sự trùng kích rất nhỏ nhưng mà phía chính phủ và quân đội vẫn tuyệt đối không thể thả lỏng cảnh giác.”

“Ta về thay quần áo trước, sau đó đi xem khi nào vật tư có thể vận chuyển lên máy bay.”

Nói xong, cô liền nhanh chóng rời đi.

Chương 36: Cố Nghiên Nghiên Chương 36: Cố Nghiên Nghiên

“Cố Trường Khanh, người thật sự dám đối nghịch với hơn bảy phần siêu năng giả trong nước?”

Long Quốc, Ma Đô.

Trong một tòa nhà cao trăm tầng, tại một văn phòng xa hoa.

Trước bàn làm việc, một người đàn ông cao lớn mặc tây trang đang ngồi trên ghế sofa, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình đang phát sóng buổi livestream, sắc mặt vô cùng khó coi.

Người này tên là Tô Ca, là một trong tam đại đầu sỏ thế giới ngầm của Long Quốc.

Anh ta không chỉ có hai cái hình xăm cực kỳ cường đại, mà còn có hơn năm trăm tên đàn em thiện chiến dưới trướng.

Muốn nói trong nước hiện tại người nào đang mở nhiều nhà máy chế biến nhất, thì tất nhiên đó chính là Tô Ca.

“Lão bản, hiện tại phải làm sao? Thật sự phải nghe theo lời Cố Trường Khanh à?”

Cô thư ký mỹ lệ của anh ta nhú mày nói: “Nếu nghe theo, vậy thì ta sẽ đi thông báo cho cấp dưới xử lý.”

Tô Ca lâm vào trầm tư, sắc mặt biến hóa bất định.

Lực chấn nhiếp của Cố Trường Khanh thật sự quá lớn.

Lớn đến mức anh ta không dám tùy tiện đưa ra quyết định.

Đúng lúc này, điện thoại của anh ta vang lên.

Nhìn thấy cái tên xuất hiện trên màn hình, Tô Ca liền nhấn nút nhận cuộc gọi, “Sở huynh, thế nào rồi?”

Người ở đầu dây bên kia điện thoại chính là một trong hai tên cầm đầu khác ở thế giới ngầm.

“Ta cũng chưa có chủ ý gì, thế nên mới gọi điện thoại tới để bàn với người đây!” Thanh âm cười khở từ đầu dây bên kia điện thoại truyền ra.

Tô Ca trầm ngâm nói: “Hay là... trước tiên chúng ta cứ nghe theo hắn, sau đó sẽ nghĩ cách xử lý gã họ Cố này sau?”

Phía đối diện thoáng chần chờ, “Cố Trường Khanh là sự tồn tại giống hệt một vị thần, chúng ta có thể giải quyết được hắn không?”

“Nếu không thì... cho người ra nước ngoài mua vũ khí hạt nhân về rồi tìm cách đánh lén hắn ở khoảng cách gần?”

Ánh mắt Tô Ca lóe lên vẻ tàn nhẫn, anh ta nói: “Chúng ta sẽ đánh bất ngờ, để cho hắn ngay cả siêu văn cũng không kịp kích hoạt, chỉ dựa vào cơ thể máu thịt thì hắn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Ừm, chuyện này có thể thử xem, liên hệ Tư Đồ huynh đệ, ba người chúng ta tự mình ra nước ngoài một chuyến!”

“Được, người liên hệ gã đi, ta và gã nói chuyện không hợp lắm.”

“Không thành vấn đề, cúp máy đây.”

Chấm dứt cuộc nói chuyện, Tô Ca cười lạnh một tiếng, thái độ bất hảo, “Cố Trường Khanh, đây chính là rắc rối do ngươi tự tìm.”

Tô Ca quay sang phân phó với thư ký: “Đi đi, cứ làm theo như điều kiện mà Cố Trường Khanh đã nói!”

“Vâng thưa lão bản.”

Thư ký trả lời rồi rời đi.

Cùng lúc đó, gần như tất cả siêu văn nhân mở nhà máy chế biến thịt đều mang biểu cảm tối tăm, việc Cố Trường Khanh đứng về phía người dân bình thường chẳng khác nào là đang ngăn cản bọn họ kiếm tiền phát tài, hiện tại bọn họ chỉ hận không thể trực tiếp lột da rút gân hắn.

...

Thành phố Long Giang, một tòa nhà dân cư, bên trong một căn phòng rộng ước chừng bốn mươi mét vuông.

“Mẹ! Tại sao mẹ lại khóc? Mẹ đang nhớ Tiểu Hoa phải không?”

Trên ghế sofa, một cô bé ba tuổi trông vô cùng đáng yêu, thấy mẹ mình nhìn chăm chăm vào điện thoại mà khóc khiến cô bé rất lo lắng, vội tiến lên ôm lấy cánh tay mẹ, cẩn thận hỏi.

Tiểu Hoa chính là con mèo cưng của nhà bọn họ trước đây, sau khi thiên địa xảy ra dị biến thì nó cũng đã biến hóa, cuối cùng đã bị nhà nước trưng dụng. Cũng chính nhờ vậy mà gia

đình bọn họ được xem là những người có công với đất nước, đồng thời còn được chính phủ cấp cho một ngôi nhà nhỏ với đầy đủ mọi tiện nghi.

Hơn nữa, những vật tư cơ bản đều sẽ được người gửi đến cho họ mỗi tuần.

Nhìn thấy mẹ khóc, cô bé liền nghĩ rằng hẳn là mẹ đang nhớ Tiểu Hoa.

“Ừm, mẹ đang nghĩ đến Tiểu Hoa, không biết bây giờ nó đang ở đâu, đang làm gì.”

Nàng rời mắt khỏi màn hình điện thoại, khẽ lau nước mắt, gượng cười xoa đầu đứa con gái bé nhỏ bên cạnh.

Cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn, ngây thơ hỏi: “Mẹ ơi, khi nào thì con mới lớn lên?”

Cô bé chưa bao giờ quên việc mẹ đã từng nói, rằng chỉ cần cô lớn lên thì cha của cô nhất định sẽ trở về.

Từ khi sinh ra đến nay, cô bé chưa từng nhìn thấy cha mình, thế nhưng trong giấc mơ, cô vẫn thường mơ thấy một người đàn ông bí ẩn, đó hẳn là cha của cô bé.

Nghe thấy âm thanh bi bô của con gái, người phụ nữ vô thức liếc nhìn về phía người đàn ông trong phòng phát sóng trực tiếp.

Cô mở miệng muốn nói gì đó, nhưng rồi lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể an ủi, dỗ dành con gái: “Nghiên Nghiên sẽ sớm lớn thôi.”

Cô bé nghe vậy liền cười rạng rỡ, “Khi Nghiên Nghiên lớn lên là cha sẽ về thăm Nghiên Nghiên, có đúng không ạ?”

“Đúng vậy.”

Người phụ nữ ôm con gái vào lòng, nhìn người đàn ông trong phòng phát sóng trực tiếp với vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

“Mẹ, người này là ai vậy? Ông ấy mang tới cho con cảm giác rất thân thiết.”

Cố Nghiên Nghiên nhìn người đàn ông trên di động của mẹ, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào đối phương.

Người phụ nữ cắn đôi môi đỏ mọng, khẽ đáp: “Chỉ là... một người lạ thôi! Mẹ cũng không biết anh ta.”

Cốc... Cốc... Cốc...

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”

Người phụ nữ vội vàng đặt con gái xuống, lớn tiếng hỏi.

“Là ta đây!”

Bên ngoài, một giọng nữ dễ nghe vọng vào.

“Mẹ, là dì Vương, dì Vương mang Tiểu Hoa trở về rồi.”

Nghe thấy giọng nói này, Cố Nghiên Nghiên kích động chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa có một người phụ nữ mặc y phục màu đen đang đứng chờ sẵn.

Nhìn thấy Cố Nghiên Nghiên, nàng nở nụ cười cung chiêu, dịu dàng hỏi: “Tiểu Nghiên Nghiên, con có nhớ dì không?”

“Vâng! Dì Vương, Tiểu Hoa đâu?”

Cố Nghiên Nghiên vui vẻ đáp lại, cái đầu nhỏ nhún thò ra nhìn quanh một lượt hành lang.

“Tiểu Hoa bây giờ lớn lắm rồi, không thể tùy tiện lên đây được, nó đang ở dưới lầu chờ con đó. Đi thôi, dì Vương dẫn con đi xem.”

Nói xong, Vương Tuyết Linh cúi xuống bế bổng cô bé lên, âu yếm xoa đầu tiểu nữ hài.

-::

Bộ này tác giả viết nhiều lúc ngắt đoạn chuyển cảnh ghê quá, nên đâm ra ngữ cảnh cứ hơi khó hiểu. Mình vẫn đang bám sát raw bên Qidian nên các bạn cứ yên tâm, không lo bị thiếu nội dung đâu, chỉ chờ xem các chương sau có giải thích gì về những tình tiết xảy ra trước đó hay không thôi, như chương này vẫn không biết tại sao Cố Nghiên Nghiên lại xuất hiện đây.

Chương 37: Cố Nghiên Nghiên (2) Chương 37: Cố Nghiên Nghiên (2)

“Vương tỷ!”

Lâm Nguyệt Dao bước ra khỏi phòng, mỉm cười chào người phụ nữ bên ngoài.

Vương Tuyết Linh gật đầu lại, “Nguyệt Dao ở đây đã nửa tháng rồi đúng không? Tình hình như thế nào? Ta và Tiểu Hoa mới cùng làm một nhiệm vụ trở về.”

“Bên ngoài nguy hiểm như vậy, ngươi và Tiểu Hoa có làm sao không?”

Hai người vừa đi xuống cầu thang vừa trò chuyện.

“Chỉ là hộ tống vật tư mà thôi. Huống hồ còn có những vị siêu văn nhân của Long Vương đội đi cùng, có thể có chuyện gì được? À phải, đợt này Tiểu Hoa đã lập công đấy, nó ngăn được một đầu hung lang tam giai tập kích, không có Tiểu Hoa thì có khi đoàn xe vận chuyển đồ tiếp tế của chúng ta đã bị con sói hung dữ đó phá hủy rồi.”

Vương Tuyết Linh nghĩ lại vẫn còn cảm thấy hơi sợ hãi.

Nàng chỉ là một siêu văn nhân bình thường, chứ không có áo giáp siêu văn ngoại thân. Trước đây nàng từng xăm hình một đóa tuyết liên, về sau hình xăm thức tỉnh thì nàng may mắn có được năng lực đóng băng ngoại vật, thực lực hiện tại là nhị giai đỉnh phong.

Sau khi thiên địa dị biến không bao lâu thì nàng đã chủ động tới đăng ký đầu quân dưới trướng tổ chức của chính phủ, chính thức trở thành “công chức nhà nước”.

Lâm Nguyệt Dao cau mày hỏi: “Tiểu Hoa có bị thương không?”

Đó là con thú cưng mà nàng đã nuôi suốt 5 năm trời, đã ở bên cạnh nàng những lúc khó khăn nhất, buồn bã nhất, vì vậy nàng vẫn luôn rất lo lắng cho nó.

Vương Tuyết Linh mỉm cười đáp: “Nguyệt Dao, đừng lo lắng, Tiểu Hoa đã là dị thú tam giai đỉnh phong, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Rất nhanh, hai người họ đã đi xuống tới tầng trệt.

Meo...

Có một con mèo cỡ lớn đang đợi ở đây, khi nhìn thấy Lâm Nguyệt Dao và Tiểu Nghiên Nghiên đi ra, nó liền vui vẻ kêu lên mấy tiếng meo meo.

“Oa! Tiểu Hoa, người làm sao lại trở nên lớn như vậy?”

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn con mèo to lớn trước mặt, không khỏi há hốc miệng, tiểu cô nương dùng đôi tay nhỏ bé dụi dụi hai mắt, cho rằng hẳn là mình đã nhìn nhầm.

Lần cuối cùng khi Nghiên Nghiên gặp nó, nó chỉ lớn hơn một con hổ một chút thôi.

Vương Tuyết Linh đặt cô bé xuống đất, Nghiên Nghiên liền ào ào chạy về phía Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cúi đầu thấp xuống, nhẹ nhàng dụi vào người cô chủ nhỏ của mình.

“Tiểu Hoa Hoa, vừa rồi mẹ đã khóc vì nhớ người đấy!”

Tiểu Nghiên Nghiên vuốt ve phần lông xù bên tai nó, dùng giọng điệu nghiêm túc thủ thỉ.

“Ồ, Nguyệt Dao, là thật à?” Vương Tuyết Linh kinh ngạc nhìn nàng.

“Con bé nói linh tinh thôi!”

Làm sao Lâm Nguyệt Dao có thể thừa nhận điều đó?

“Không thì thôi vậy.” Vương Tuyết Linh khẽ thở dài, nói sang chuyện khác: “Người đã xem buổi phát sóng trực tiếp của Cổ tiên sinh chưa? Ta không biết tại sao anh ấy lại không muốn trở thành thủ lĩnh của Liên minh siêu văn. Thật đáng tiếc, nếu anh ấy đồng ý thì quá tốt rồi.”

Vương Tuyết Linh cũng như rất nhiều nữ nhân khác, đều là người hâm mộ Cổ Trường Khanh.

“Ừm! Vừa nãy ta có xem qua rồi. Hấn từ chối làm lãnh đạo thì chắc hẳn phải có lý do riêng nào đó, không tiện nói ra.” Lâm Nguyệt Dao gật đầu, vẻ phức tạp thoáng hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy.

“Hình như buổi phát sóng trực tiếp vẫn chưa kết thúc, để ta đi xem một chút. Người qua bên kia xem Tiểu Hoa đi, chỉ số thông minh của nó trước kia tuyệt đối không thể so với bây giờ đâu.”

Vương Tuyết Linh lấy điện thoại di động ra, ngồi xuống băng ghế cách đó không xa, tiếp tục xem chương trình phát sóng trực tiếp của Cổ Trường Khanh.

Lâm Nguyệt Dao thật sự có chút nhớ nhung Tiểu Hoa, vì vậy liền mau chóng tiến lên xoa xoa lỗ tai của nó, mỉm cười

dẫn dò: “Sau này đi làm nhiệm vụ thì nhất định phải biết tự bảo vệ chính mình, biết không?”

Meo...

Tiểu Hoa ngoan ngoãn gật đầu.

Hai mẹ con Lâm Tuyết Dao ngồi vuốt ve con mèo, trong khi đó Vương Tuyết Linh thì đang chăm chú ngồi xem livestream.

“Oa! Nguyệt Dao, người mau đến xem này, tổng thống ngoại quốc trực tiếp gọi điện cho Cố tiên sinh đấy.” Vương Tuyết Linh tặc lưỡi cảm khái: “Quả nhiên là nam thần, danh tiếng của anh ấy đã lan ra nước ngoài rồi.”

“Thật à?”

Lâm Nguyệt Dao nghe vậy liền kích động đi tới, ngồi xuống bên cạnh Vương Tuyết Linh để cùng xem livestream.

...

Trong trực thăng, Cố Trường Khanh nghe người gọi đến giới thiệu về mình, hơi nghi hoặc, “James Kohler? Hơi thất lễ, nhưng ta nhớ tổng thống của Phiêu Lược Quốc... hình như không phải là người?!”

“Khụ, không sai, nhưng tổng thống hiện tại là ta.”

Người bên kia ho nhẹ một tiếng, đoạn nói tiếp: “Cố tổng, chúng ta biết Long Quốc của người đang cần vật tư gấp, thế nên Phiêu Lược Quốc có ý muốn hỗ trợ các người số lượng lương thực đủ cho hai triệu người dùng trong một năm.”

Cố Trường Khanh không quá để tâm, nhàn nhạt đáp: “Miễn phí?”

Tiếng cười của James Kohler phát ra từ đầu dây bên kia, “Vâng, hoàn toàn miễn phí! Ta còn hy vọng Cố tổng sẽ chấp

nhận đây.”

“Vậy thì ta từ chối lại thành bất kính. Đa tạ!”

Có người tặng không đồ vật, há có thể không muốn? Thế nên Cố Trường Khanh hết sức thống khoái nhận lấy.

“Tạm thời như vậy đi, đợi ta xử lý cục diện rối rắm trong nước xong thì nhất định sẽ đích thân qua tìm người uống vài ly.”

“Không thành vấn đề.”

“Tạm biệt!”

Đôi bên khách sáo vài câu xong liền cúp máy.

Nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, phòng livestream gần như nổ tung.

Nhìn một loạt bình luận liên tiếp nhảy lên trên màn hình, Cố Trường Khanh liền ra hiệu cho Tiểu Đoàn Đoàn tắt phát sóng trực tiếp.

Chương 38: Athena Đã Tới Chương 38: Athena Đã Tới

Thành phố Long Giang, sân quay quốc tế.

Một trăm chiếc máy bay vận chuyển cỡ lớn chỉnh tề đáp xuống nơi đây.

Hôm nay là ngày thứ hai sau khi Cố Trường Khanh giết giao long, Athena rút cuộc cũng mang theo vật tư tới.

Một trăm chiếc máy bay vận tải cỡ lớn, bên trong là đầy ắp các loại vật tư.

Dưới chiếc máy bay đầu tiên, Trương Hổ dẫn theo vài anh em tự mình đến đón.

Rất nhanh, cửa máy bay chậm rãi mở ra.

Lọt vào tầm mắt Trương Hồ đầu tiên là một người phụ nữ da trắng quý phái xinh đẹp, dáng người cao gầy lồi lõm đầy đủ, một đầu tóc vàng, mặc trên người áo giáp hai màu vàng đỏ.

Vị này chính là Athena.

Một đường bay từ Phiêu L lượng Quốc tới đây, trên đường bọn họ gặp phải không ít loài chim hung ác tập kích.

Nếu như không có cô tọa trấn, nhóm máy bay này sẽ khó mà đáp được tới đích đến.

“Hoan nghênh!”

Trương Hồ thấy người đã xuất hiện liền mỉm cười tiến lên chào hỏi, sau đó chủ động tự giới thiệu: “Ta là Minh chủ của Ma Minh: Trương Hồ, phụng lệnh lão đại đến nghênh đón Athena nữ sĩ.”

Người phụ nữ phương Tây đối diện thật sự quá mức xinh đẹp, Trương Hồ không khỏi nhìn nhiều thêm một cái.

“Xin chào, ta là Athena.”

Athena dẫn theo hai vị siêu văn nhân mặc áo giáp đi xuống máy bay, đưa tay về phía Trương Hồ, mỉm cười nói.

Trương Hồ cũng đưa tay nắm lại, vui vẻ đáp: “Cảm ơn quý quốc đã chi viện vật tư, lão đại của chúng ta đang ở căn cứ chờ người, mời.”

Athena khẽ gạt đầu, tán đi siêu văn áo giáp đang mặc, bản thể cô nàng mặc là một chiếc váy xẻ tà bó sát màu tím có đường vân đen.

Đường nét cơ thể hoàn mỹ được tôn lên vô cùng sống động, làn da tuyết trắng dưới tà váy như ẩn như hiện, phía trên bờ mông đầy đặn là vòng eo thon thả không chút mỡ thừa, trên nữa là khe rãnh sâu hun hút giữa hai ngọn núi lấp ló.

...

Cùng lúc đó, tại đại sảnh một trung tâm hội nghị lớn ở Kinh Đô. Buổi họp báo bị hoãn lại vào ngày hôm qua sẽ được tiếp tục diễn ra vào hôm nay.

Buổi họp báo này sẽ được truyền hình trực tiếp trên cả nước, đồng thời tuyên bố Liên Minh Siêu Văn thành lập, và người đảm nhiệm chức vị Minh chủ chính là Lâm Thần.

Bên cạnh đó, Lâm Thần cũng chính thức ban hành tuyên bố chiêu mộ siêu văn nhân trên cả nước, một lần nữa chung tay xây dựng lại quốc gia bị tàn phá.

Tại buổi họp báo, Lâm Thần diện một bộ tây trang rất bảnh bao, cậu đứng trước khán phòng chật ních phóng viên, vô cùng hùng hồn dũng dạc đọc bài diễn văn đã được phía cao tầng chính phủ soạn sẵn.

Bởi vì việc Cố Trường Khanh vì người thương mà đàn áp siêu văn nhân trước đó, dẫn tới rất nhiều siêu văn nhân có khúc mắc với hắn, những người này liền đồng loạt gia nhập vào Liên Minh Siêu Văn của Lâm Thần.

Trở thành một thành viên của Liên Minh Siêu Văn, đó chính là dùng thân phận phía chính phủ để làm việc.

Về sau bọn họ ở trong nhà máy chế biến khẩu trừ thịt hộp của người lao động, Cố Trường Khanh còn dám nói cái gì?

Nhà máy có tới mấy trăm người lao động, khẩu trừ mỗi người một lọ thì tổng cộng chính là mấy trăm lọ. Tiết kiệm được vô số tiền!

Rất nhiều siêu văn nhân đều ôm suy nghĩ này mà nguyện ý gia nhập.

Tuy sau khi gia nhập Liên Minh Siêu Văn thì cần phải nghe theo lời kêu gọi của quốc gia, nhưng có thể đổi lấy thân phận

nhân viên của chính phủ thì vẫn đáng giá.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đến một ngày, thành viên của Liên Minh Siêu Văn trên Long Vĩng đã vượt qua hơn một nghìn người.

Có điều Liên Minh Siêu Văn gì đó, Cố Trường Khanh căn bản không có hứng thú quan tâm.

Lời hấn nói đã truyền ra ngoài, ai dám xem như gió thoảng bên tai, vậy thì đừng trách hấn ra tay tàn nhẫn.

...

Ngoại ô phía Tây, căn cứ Ma Minh.

Không còn quạnh quẽ như trước đây, hiện tại căn cứ vô cùng náo nhiệt. Một số nhà xưởng đồng thời khởi công, người lao động trong căn cứ đã vượt qua tám nghìn người.

Bọn họ chỉ cần chăm chỉ làm việc thì mỗi ngày ăn no mặc ấm đều không thành vấn đề, hơn nữa còn được ở trong những căn phòng có điều kiện tốt, căn bản không cần lo lắng nguy hiểm gì, hay bận tâm việc ngày mai phải làm sao để có miếng ăn.

Tại vườn hoa trong căn cứ, có không ít trẻ con đang thoải mái chơi đùa.

Trong đồng ruộng thì những người phụ nữ vẫn đang cần mẫn làm việc.

Mỗi ngày mặt trời mọc rồi lặn, cuộc sống tuần hoàn, trên mặt mỗi người đều là nụ cười vui vẻ.

Đúng lúc này, bên ngoài căn cứ có một hàng xe tiến vào.

Tất cả đều là xe chở hàng hạng nặng, bên trên chất đầy các loại thi thể của dị thú.

Sau đó còn có máy bay vận chuyển cỡ lớn đáp xuống sân bay, mang về rất nhiều thi thể của hải thú, đưa vào nhà xưởng chế biến thịt.

Một trăm năm mươi tám thành viên Ma Minh, cứ mười người một đội, mỗi lần đều có năm đội ngũ thay phiên nhau dẫn theo một nhóm siêu văn nhân bình thường ra ngoài săn giết dị thú.

Đội ngũ chưa đến lượt thì sẽ tiếp tục ở lại căn cứ tu luyện.

Siêu văn nhân bình thường thì đều không phải thành viên của Ma Minh.

Trong căn cứ cũng có khoảng ba trăm siêu văn nhân bình thường, khi ra ngoài săn giết dị thú, phần lớn họ đều phụ trách quét dọn chiến trường và vận chuyển vật tư.

Không phải ai cũng đều có tư cách gia nhập Ma Minh.

“Đội trưởng, nhiệm vụ lần này thành công mỹ mãn, ta muốn ra ngoài một chuyến có được không?”

Sau khi đội xe chạy vào căn cứ thì đậu lại trên quảng trường trống trải.

Một cô gái ngồi cùng xe với Vương Dung, trên người mặc áo giáp Loan Điều, đang xin chỉ thị từ Vương Dung.

Vương Dung là đội trưởng của đội ngũ này, muốn ra ngoài làm gì thì đều phải báo cáo với bà, cho dù chỉ là ra ngoài chơi thì cũng phải nói với bà một tiếng.

Cô gái này tên là Triệu Vũ Phi, là thành viên của Ma Minh, tướng mạo và dáng người đều không chê vào đâu được, nhìn mới chỉ khoảng hai tư, hai lăm tuổi.

Chương 39: Quái Vật Ở Tam Giác Bermuda Hay Tinh Môn Thần Bí? Chương 39: Quái Vật Ở Tam Giác Bermuda Hay Tinh Môn Thần Bí?

“Người muốn đi đâu à?”

Vương Dung sai người lái xe tới nhà máy chế biến lương thực, vừa sắp xếp lại sổ thu hoạch trên xe, vừa thuận miệng hỏi Triệu Vũ Phi.

Trên người bà mặc áo giáp Nữ Vương Thiên Sứ, áo giáp có hai màu đỏ rực: vàng kim bao trùm toàn bộ bên ngoài cơ thể, trông vô cùng cao quý không thể khinh nhờn.

Triệu Vũ Phi thấp giọng đáp: “Đội trưởng, ta muốn đi thăm bạn tốt của ta, cô ấy còn có một đứa con nhỏ, ta muốn lấy một chút thực phẩm đưa cho cô ấy.”

“Vậy người đi đi! Có điều đi nhanh rồi về sớm tu luyện, thiếu gia nghiêm khắc thế nào, người hẳn là biết rõ.”

Vương Dung vỗ vỗ bả vai cô, sau đó xoay người rời đi trước.

Yêu cầu của Cố Trường Khanh đối với thành viên Ma Minh vô cùng nghiêm khắc, ngoại trừ thời gian ở ngoài làm nhiệm vụ không cố định, còn lại thời gian dành riêng cho việc ăn uống vệ sinh và đi ngủ thì đều phải có giờ giấc quy củ. Hơn nữa, khoảng thời gian trống trong ngày đều phải tăng cường tu luyện.

Về phần siêu văn nhân bình thường thì sẽ không có nhiều quy định như vậy.

Muốn tu luyện thì tu luyện, đều chỉ là những người không quan trọng quét dọn chiến trường và phụ trách vận chuyển mà thôi.

Cố Trường Khanh biết, rất nhanh sẽ có một trận ác chiến diễn ra. Bởi vì dị thú tiến bộ quá nhanh chóng thông qua việc cắn nuốt đồng loại, nên nếu các siêu văn nhân dưới trướng hẳn mà không chăm chỉ rèn luyện thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp nguy hiểm khi đối đầu với bọn chúng.

“Cảm ơn đội trưởng, ta nhất định sẽ nhanh chóng trở về.”

Triệu Vũ Phi cao giọng nói với theo bóng lưng Vương Dung, sau đó nhanh chóng quay về nơi ở của mình rửa mặt thay quần áo.

...

Tại biệt thự xa hoa ở trung tâm, trong đại sảnh hoa lệ.

Cố Trường Khanh mặc quần áo ngủ màu đen, đang ngồi dựa trên ghế sofa, nhìn thân ảnh khổng lồ đang ngoi lên tại chỗ sâu trong tam giác quỷ Bermuda do vệ tinh của Phiêu Lược Quốc đưa tới.

“Cố đại lão, chính là thứ này, người có thể nhìn ra được nó là thứ gì không?”

James Kohler trong video cất giọng ngưng trọng nói.

“Lão bản, ta nhìn thế nào cũng thấy giống hình dáng của một... cái cửa?”

Tiểu Đoàn Đoàn bắt chéo chân, ngồi ở ghế sofa bên cạnh Cố Trường Khanh, nhìn chăm chăm vào hình ảnh trong màn hình, có chút chần chừ phỏng đoán.

“Ừm, quả thực rất giống!”

Cố Trường Khanh hơi nhíu mày, ba năm ở kiếp trước, hắn nhớ rõ chỗ tam giác Bermuda không hề có dị động gì.

Nhưng hiện giờ lại không giống vậy, chẳng lẽ là bởi vì sự trọng sinh của hắn cho nên rất nhiều sự việc đều đã thay đổi xu hướng phát triển?

Hay là con quái vật ở dưới tam giác Bermuda này, trong ba năm đó vốn chỉ là chưa xuất hiện?

Lúc này Vương Dung cũng đã trở về, thấy Cố Trường Khanh đang nói chuyện với người ngoài thì bà cũng không

quấy rầy, mà đi thẳng lên lầu rửa mặt.

“Ta cũng thấy khá giống, ngày hôm qua ta đã cho tàu ngầm hạt nhân đi xuống đó, muốn thử quan sát nó ở khoảng cách gần, nhưng vừa mới xâm nhập xuống khoảng ba: bốn trăm mét thì đã bị một luồng từ trường thần bí phá hủy.”

Về mặt James Kohler ngưng trọng, “Ta cho người kiểm tra thì thấy phía hải vực xung quanh không hề xuất hiện bóng dáng một con hải thú nào, chỉ sợ là con vật khổng lồ trong ảnh vệ tinh có lai lịch rất lớn.”

“Được, để ta sắp xếp thời gian, ta sẽ tự mình qua đó một chuyến để xem xem!”

Cố Trường Khanh có hứng thú rất lớn đối với chuyện này, hắn quyết định sau khi tu luyện tất cả siêu văn đến cấp sáu thì sẽ đích thân qua đó tìm hiểu thử xem ‘cánh cửa’ khổng lồ trong video rốt cuộc là cái gì.

Hắn cảm thấy nếu là Tinh Môn thì khả năng không lớn, nhưng thật ra lại trông giống như một cánh cửa đến từ địa ngục hơn.

Rất nhanh thôi, hắn sẽ tự mình xác định suy đoán này.

“Trong thời gian ngắn hắn là nó không ra ngoài được, để phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn, ta nghĩ Cố tiên sinh vẫn nên đề cao thực lực thêm một chút đi.”

James Kohler thấp giọng nói: “Nếu thật sự là một cánh cửa thì ta rất hoài nghi đây là Tinh Môn, là Tinh Môn của văn minh ngoài hành tinh muốn tới đóng quân tại địa cầu chúng ta, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của cá nhân ta.”

Cố Trường Khanh nhàn nhạt đáp: “Đừng hoảng hốt, ít nhất chúng ta còn thời gian ba năm, đến lúc đó mặc kệ là ai tới, chúng ta đều sẽ xử lý toàn bộ!”

“Hy vọng nhân loại sẽ có thời gian dài như vậy, ta còn có một số việc phải xử lý, Athena hẳn là sắp tới rồi, trước hết cứ thế đã. Cố đại lão, ta cúp máy trước đây.”

Cố Trường Khanh gật đầu, chấm dứt cuộc gọi video.

“Lão bản, thật sự có văn minh ngoài hành tinh sao?” Tiêu Đoàn Đoàn tò mò hỏi.

Cố Trường Khanh tự châm cho mình một liều thuốc, không nhanh không chậm đáp: “Không loại trừ khả năng này. Người dành thời gian kiểm tra tin nhắn trên Ma Vồng nhiều một chút, xem thử có tin nhắn nặc danh nào hay không, nếu thật sự có thì để Triệu Phong dẫn người qua đó giết gà dọa khỉ. Sau khi gặp Athena, ta phải bế quan bốn tháng.”

Kiếp trước, bốn tháng sau khi thiên địa xảy ra dị biến, bên phía lãnh địa Tam Giác Vàng bỗng xuất hiện một tòa di tích cổ.

Khi đó hẳn chỉ là một người bình thường, đến cơm ăn áo mặc còn chẳng lo xong, đương nhiên không có tư cách được biết bên trong rốt cuộc có cái gì.

Cố Trường Khanh chỉ nghe phong thanh rằng khi tòa di tích này mở ra đã khiến cho phần lớn siêu văn nhân của các quốc gia tử thương khi đến đó thám hiểm.

Có điều, tài nguyên bên trong cũng rất phong phú. Hẳn còn nhớ có người từng kể lại là người quen của người quen của người quen của y bảo rằng, các siêu văn nhân còn sống sót, lúc trở ra đã mang theo rất nhiều những trang bị và vũ khí lạ, hết thảy đều tiên tiến hơn vũ khí ở trái đất không biết bao nhiêu lần.

Bây giờ nghĩ lại, Cố Trường Khanh thật sự thấy hiếu kỳ đối với tòa di tích ấy, chỉ tiếc là kiếp trước hẳn quá phé vạt, căn bản không biết được thêm thông tin gì có giá trị.

Còn may, những sự kiện lớn bên ngoài xã hội thì hẳn vẫn nhớ rõ, chẳng hạn như việc ba tháng sau sẽ có một khối thiên thạch ngoài hành tinh rơi xuống Thái Bình Dương.

Sau đó, hải thú của đại dương mệnh mông sẽ nghênh đón lần lượt xác mạnh mẽ thứ hai.

Có rất nhiều hải thú đạt được tới cấp bậc lục giai, thất giai, nhanh chóng biến hóa ra nửa thân dưới để đi lên bờ.

Chương 40: Cuộc Gọi Của Tổng Thống Ấn Phạn, Tranh Thủ Bán Lầy Nhân Tình
Chương 40: Cuộc Gọi Của Tổng Thống Ấn Phạn, Tranh Thủ Bán Lầy Nhân Tình

“Lão đại!”

Đúng lúc này, ngoài cửa lớn của biệt thự, thân hình Triệu Hồ còn chưa thấy đâu nhưng thanh âm vang vọng của y đã truyền tới.

Rất nhanh, đã thấy y dẫn theo một người phụ nữ da trắng gọi cảm xinh đẹp tiến vào.

“Cố tiên sinh, xin chào!”

Athena gặp được Cố Trường Khanh thì trên khuôn mặt xinh đẹp động nhân lộ ra ý cười, bước nhanh tới mỉm cười chào hỏi.

“Lão đại, các người nói chuyện đi, ta đi xem sắp xếp những vật tư kia thế nào.”

Triệu Hồ dẫn Athena tới xong thì vô cùng hiểu chuyện rồi đi trước.

Ting ting ting.

Cố Trường Khanh còn đang định đứng lên chào hỏi lại thì bỗng chuông báo của điện thoại đột nhiên vang lên, hiển thị cuộc gọi tới là từ điện thoại vệ tinh.

Hắn ra dấu mời Athena ngồi xuống trước, sau đó ấn nút nghe máy, “Xin chào, là ai vậy?”

Điện thoại vệ tinh thì không thể là người thường gọi tới được.

“Xin chào, là Cố tiên sinh đang nghe máy phải không? Ta là tổng thống của Ấn Phạn, hôm nay có ba vị siêu văn nhân cường đại đến từ Long Quốc các người, họ dùng một lượng lớn vật tư để mua ba quả bom hạt nhân ở chỗ chúng ta, qua cuộc nói chuyện, ta cảm thấy có lẽ là họ đang muốn dùng thứ vũ khí hủy diệt ấy để đối phó với người.”

Hôm qua anh ta cũng xem buổi livestream kia, biết được Cố Trường Khanh đã đắc tội với phần lớn siêu năng giả trong nước, mà ngay hôm sau lại có người đến chỗ họ bàn điều kiện mua bom hạt nhân, kẻ ngốc cũng biết được là dùng để đối phó với ai.

Sở dĩ tổng thống Ấn Phạn quyết định gọi điện báo cho Cố Trường Khanh biết, hoàn toàn là bởi vì thực lực vô địch của hắn. Nếu có thể mượn chuyện lần này để kéo quan hệ với hắn thì không còn gì tốt hơn, về sau nếu phía quốc gia bọn họ gặp phải khó khăn gì cũng có thể nhờ hắn giúp một tay.

Thế cục hiện tại của Ấn Phạn Quốc còn thâm hơn so với Long Quốc, hơn một tỷ dân mà hiện tại chỉ còn lại ba, bốn trăm triệu.

Cố Trường Khanh nghe xong, trong mắt hiện lên vẻ hung ác, “Không sai, nếu không có gì ngoài ý muốn thì nhất định là chúng muốn dùng bom để đối phó ta. Ngài tổng thống không ngại tiết lộ tên của ba người kia chứ?”

Tổng thống Ấn Phạn vội đáp: “Đương nhiên, ba người tới đàm phán là Tô Ca, Sở Lâm và Tư Đồ Hạo. Ta có tìm hiểu thì

được biết đây là ba ông trùm thế giới ngầm ở Long Quốc các người.”

Cố Trường Khanh nói: “Đa tạ. Ngài tổng thống cứ bán bom hạt nhân cho bọn họ đi.”

“Được, vậy hiện tại ta sẽ đi nói chuyện với bọn họ.”

Tổng thống Ấn Độ không hỏi nguyên nhân.

“Ngày sau ta nhất định sẽ trả lại nhân tình hôm nay cho người.”

“Được, cảm ơn Cố đại lão!”

Nghe được lời này, tổng thống Ấn Độ hài lòng cúp điện thoại, ông không ngại đắc tội với ba vị siêu văn nhân đang chờ đợi ở ngoài kia mà bán tin tức cho Cố Trường Khanh, cũng chỉ vì muốn nghe được một câu này.

“Lão bản, vì sao lại để tổng thống Ấn Độ bán bom hạt nhân cho bọn họ?” Tiểu Đoàn Đoàn khó hiểu.

“Theo ta thấy, Cố tiên sinh là muốn mượn việc này để thu lấy sản nghiệp của ba vị kia.”

Athena cười ha ha mở miệng, nói ra một câu tiếng Trung vô cùng tiêu chuẩn.

Cố Trường Khanh nghe vậy, tán thưởng nhìn cô, “Không sai, người đã chủ động đưa đến cửa thì há có thể không thu lấy.”

Hắn đã sớm có tính toán, chuẩn bị mở vài nhà máy chế biến thịt ở các thành phố trong nước.

Nhưng muốn thực hiện thì cần rất nhiều thời gian và nguồn nhân lực lớn.

Hiện tại thì tốt rồi, tự dung có sẵn mỗi đưa luôn đến cửa.

Nghĩ tới đây, Cố Trường Khanh liền gọi điện cho Ngô Duệ bảo ông ta tới đây một chuyến.

Chưa đến mười phút, Ngô Duệ đã nhanh chóng tiến vào, “Lão bản, ngài có gì phân phó?”

Cố Trường Khanh hỏi: “Thao Thiết và Chu Tước có ở căn cứ không?”

Hai người này đều rất mạnh, một người có hình xăm Thao Thiết, một người thì có hình xăm Chu Tước, kiếp trước bọn họ chính là một trong những người đứng trên đỉnh tinh cầu này.

Chẳng qua hiện giờ cả hai đều đã gia nhập vào dưới trướng của hắn.

Ngô Duệ gật đầu, “Có, thưa lão bản!”

Cố Trường Khanh hỏi thẳng: “Tam đại đầu sỏ của Long Quốc, người hắn là có biết chứ?”

“Ta biết, trong các thành phố lớn hầu như đều có vài nhà máy chế biến thịt của bọn họ. Số lượng siêu văn nhân rất nhiều, không dưới năm trăm người.”

Cố Trường Khanh dặn dò: “Hiểu rõ là tốt. Ba người là người, Thao Thiết, Chu Tước, từng người dẫn theo mười thành viên của Ma Minh, tự mình đi đến tổng bộ của ba tên đầu sỏ này một chuyến, ta muốn biến sản nghiệp của bọn chúng thành sản nghiệp của chúng ta, đã hiểu chưa?”

“Ha ha! Lão bản yên tâm, ta đã hiểu rồi!”

Nghe thấy Cố Trường Khanh nói vậy, Ngô Duệ nháy mắt liền biết mình nên làm như thế nào.

“Đi đi!”

“Vâng, lão bản, ngài cứ ngồi đợi tin tốt là được.”

Ngô Duệ dứt lời liền xoay người rời đi.

“Đã đến giờ cơm trưa rồi, tiểu thư Athena, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé?”

Cố Trường Khanh đứng dậy đi về phía nhà ăn.

“Được thôi.” Athena mỉm cười gật đầu.

...

Căn cứ Ma Minh, trong một căn biệt thự độc lập, bên trong phòng bế quan ở tầng ba.

Không gian an tĩnh, những bao tải trống rỗng đang rơi tán loạn, bên trong góc còn đặt rất nhiều bao tải chứa tinh hạch khác.

Trên tấm đệm dưới mặt đất, có một người đàn ông khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tướng mạo anh tuấn lãnh khốc, dáng người cao ngất đang khoanh chân ngồi đó.

Trên mu bàn tay phải của anh ta có khắc hình một hình xăm chiến kích Thao Thiết.

Từng dòng khí nhẹ nhàng màu trắng ngà được tinh thần lực của anh ta dẫn từ bao tải tinh hạch ra, một đường theo đó tiến vào trong nội thể.

Ting ting ting...

Đúng lúc này, chuông điện thoại đặt ở trên bàn cách đó không xa bỗng reo lên.

Nghe thấy thanh âm ấy, Thao Thiết chậm rãi hé mở đôi mắt tối đen sâu thẳm.

Hạ mắt nhìn về phía điện thoại, khi thấy là Ngô Duệ gọi tới, anh ta liền ấn nút nghe, “Ngô ca, có chuyện gì thế?”

Chương 41: Thao Thiết Và Chu Tước Lên Sàn, Cả Hai Nhận Nhiệm Vụ Mới
Chương 41: Thao Thiết Và Chu Tước Lên Sàn, Cả Hai Nhận Nhiệm Vụ Mới

“Ngô ca, có chuyện gì thế?”

“Có một nhiệm vụ quan trọng, người nhanh đến tòa nhà hội nghị nhé.”

“Chờ đó, ta lập tức tới!”

Thao Thiết nghe vậy thì trả lời một tiếng rồi cúp máy.

Anh ta đứng dậy rồi khỏi phòng bế quan.

Trở về phòng mặc vào một bộ tây trang màu đen anh tuấn, xong xuôi liền nhanh chóng đi đến tòa nhà hội nghị.

Đã biết anh ta đang bế quan mà Ngô Duệ vẫn gọi điện điều động, vậy thì chứng tỏ nhiệm vụ này không đơn giản. Thao Thiết căn bản không cần hỏi nhiều.

Nhìn khắp một lượt trong căn cứ, Trương Hồ còn yếu hơn so với anh ta một chút, ngoại trừ Cố Trường Khanh ra thì anh ta chính là cao thủ số một nơi đây.

...

Tòa nhà nghị sự, đại sảnh tầng cao nhất, Ngô Duệ đã ở trong này đợi được một lúc.

Ngoài ra còn có một cô gái tóc ngắn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, trên mặt đeo mặt nạ quỷ đang ngồi ở đó.

Cô mặc một thân quần áo đỏ thẫm bó sát người, cặp đùi thon dài, bờ mông cong vênh, vùng bụng bằng phẳng, vòng ngực đầy đặn đều xuất hiện trên cơ thể hoàn mỹ của cô.

Vị này chính là Chu Tước.

Tính cách Chu Tước tương đối quái gở, ngoại trừ Cố Trường Khanh ra thì chưa từng có ai nhìn thấy được khuôn mặt thật dưới lớp mặt nạ của cô.

Cô ngồi bắt chéo chân, nghịch ngợm chiếc lông chim đỏ thẫm trong tay, lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn hội nghị.

Không bao lâu sau, Thao Thiết đã tới.

“Hừm? Chu Tước cũng ở đây? Là nhiệm vụ gì mà lại phải cả ta và Chu Tước đi?”

Khi anh ta nhìn thấy bóng dáng Chu Tước thì có chút kinh ngạc, liền bước nhanh qua ngồi xuống.

Hai người bọn họ đều là cường giả ngũ giai đỉnh phong, thực lực cực kỳ cường hãn. Từ lúc cả hai còn là ngũ giai trung kỳ thì đã có thể giết chết dị thú lục giai đỉnh cấp. Không rõ lần này là nhiệm vụ như nào mà phải điều động cả hai người Thao Thiết.

“Đến rồi à, các người nhìn lên màn ảnh đi, đây là nhiệm vụ do lão bản hạ lệnh, hơn nữa cũng chỉ đích danh hai người các người phụ trách.”

Trong lúc nói chuyện, Ngô Duệ đã chiếu hình ảnh lên, bên trên lần lượt là tin tức của tập đoàn Cường Long, tập đoàn Đông Thịnh và tập đoàn Hoàng Vũ.

Thông tin vô cùng chi tiết.

Mỗi tập đoàn có bao nhiêu siêu văn nhân, bao nhiêu xưởng chế biến, siêu văn nhân mạnh nhất trong ba tập đoàn này là ai, tổng bộ nằm ở chỗ nào... Hết thày đều có giới thiệu rõ ràng.

“Lão bản bảo ba người chúng ta dẫn người qua đó, dùng tốc độ nhanh nhất không chế ba tập đoàn này, nếu có người không phục thì có thể giết hết.”

Ngô Duệ nói: “Các người chọn trước đi.”

Thao Thiết liếc mắt nhìn, “Nếu đã là lão bản phân phó, vậy thì tập đoàn Cường Long này cứ giao cho ta đi.”

Đây là tập đoàn dưới trướng Tô Ca, siêu văn nhân mạnh nhất có ba người, lần lượt là ngũ giai trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong.

Trụ cột vững vàng có ba mươi người, đều là khoảng tứ giai.
Thực lực chính thể không thể khinh thường.

“Thế thì ta nhận nhiệm vụ tập đoàn Hoàng Vũ!”

Thanh âm của Chu Tước có chút khàn khàn, không biết là cố ý hay là do bẩm sinh.

Tập đoàn Hoàng Vũ này là tập đoàn dưới trướng Tư Đồ Hạo.

Có hai siêu văn nhân mạnh nhất là ngũ giai hậu kỳ và ngũ giai đỉnh phong.

Trụ cột vững vàng có hai mươi sáu người, đều là cấp bậc tứ giai.

Ngô Duệ gật đầu, “Được, vậy tập đoàn Đông Thịnh sẽ do ta phụ trách, hiện tại các người có thể ra ngoài triệu tập tiểu đội của mình rồi.”

“Ừm!”

Thao Thiết gật đầu, lấy điện thoại ra trực tiếp nhấn nút mở trò chuyện nhóm.

Rất nhanh, mười đội viên dưới trướng anh ta đã tiến vào phòng chat.

“Có nhiệm vụ! Mau chóng tập hợp ở sân bay.”

Thao Thiết nói xong thì chấm dứt cuộc trò chuyện, đứng dậy rời đi trước.

Mười đội viên của anh ta đều là tinh anh trong tinh anh, thực lực vào khoảng tứ giai đỉnh phong, gồm sáu siêu văn nhân Ác Ma và hai siêu văn nhân Cuồng Sư, hai siêu văn nhân Bạo Tinh lập thành một tổ.

Chu Tước cũng thông báo cho đội ngũ riêng của mình xong liền đứng dậy đi theo ra ngoài.

“Ngọc Hà, nàng qua đây một chuyến, theo ta đi chấp hành một nhiệm vụ.”

Bọn họ đi rồi, Ngô Duệ liền nhắc máy liên hệ cho vợ mình tới đây.

...

Khu vực sân bay.

Mười chiếc trực thăng cỡ lớn đang đậu ở đây.

Đội Thao Thiết và Chu Tước tới nơi, đội ngũ của bọn họ đã kích hoạt siêu văn áo giáp phụ thể, xếp hàng nghiêm chỉnh đứng đợi bọn họ ở dưới trực thăng chuyên dụng.

Trên mỗi chiếc máy bay đều có dán biểu tượng của Ma Minh.

“Chu Tước muội tử, nhớ phải hành sự cẩn thận, đừng quá khinh thường đối thủ.”

Trước khi đi, Thao Thiết dặn dò cô một câu.

Sở dĩ có lời dặn dò này là vì lần trước khi cùng cô đi săn giết hai con dị thú lục giai, Chu Tước bất cẩn suýt chút nữa đã bị nó phản đòn giết chết. Nếu không có Thao Thiết vọt tới ra tay giúp cô thì hậu quả đã rất nghiêm trọng.

“Ta biết rồi, người cũng nhớ cẩn thận!”

Chu Tước gật đầu đáp lại một tiếng, sau đó đi về phía tiểu đội của mình.

Cùng lúc đó, cô cũng kích hoạt áo giáp Chu Tước trên cơ thể, ngọn lửa màu đỏ thẫm lưu chuyển xung quanh.

Ông!

Thao Thiết cũng kích hoạt áo giáp phụ thể, áo giáp Thao Thiết hung tàn, tràn ngập hơi thở bạo ngược.

Hai người mang theo đội viên của mình, lần lượt đi lên trực thăng.

Người lái trực thăng lập tức khởi động động cơ, trực thăng rẽ quạt một đường bay lên bầu trời, bay ra từ hướng cửa cực lớn dành riêng cho máy phi hành ra vào của siêu mạng lưới.

Trực thăng của Chu Tước theo sát phía sau, sau khi bay ra ngoài thì phân đường mà đi, mỗi người bay về phía một phương hướng.

Chương 42: Thân Phận Của Lâm Nguyệt Dao, Thân Thế Của Cố Nghiên Nghiên (1) Chương 42: Thân Phận Của Lâm Nguyệt Dao, Thân Thế Của Cố Nghiên Nghiên (1)

“Đội trưởng, chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ gì?”

Trên trực thăng của Thao Thiết, siêu văn nhân Cuồng Sư: Đường Miêu hỏi.

Thao Thiết tán bỏ mũ giáp, đoạn nói: “Chúng ta sẽ tới tổng bộ của tập đoàn Cường Long ở Kinh Đô. Lão bản muốn chúng ta qua đó, dùng vũ lực khống chế tập đoàn Cường Long, giành quyền quản lý sản nghiệp dưới trướng của bọn họ. Đây có lẽ là một trận ác chiến dữ dội, các người cần phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng!”

“Là Kinh Đô sao? Đội trưởng, vậy chúng ta mà dùng vũ lực ở bên đó thì người của tổ Long Vương sao có thể dễ yên được, lẽ nào bọn họ sẽ mở một mắt nhắm một mắt, mặc kệ chúng ta hành động?”

Cùng là siêu văn nhân Cuồng Sư, đệ đệ của Đường Miêu là Đường Diễm có chút lo lắng hỏi han.

Siêu văn nhân Ác Ma là Ngô Đại Hải cũng gật đầu lên tiếng: “Đúng vậy, còn có Liên Minh Siêu Văn mới thành lập nữa, Lâm Thần kia cũng là một người rất lợi hại, nghe nói lúc còn là ngũ giai trung kỳ thì cậu ta đã có thể giết được dị thú

lục giai hậu kỳ. Nếu vị này dẫn theo người của Liên Minh Siêu Văn đến ngăn cản, lại thêm tổ Long Vương ra mặt, sợ là chúng ta sẽ khó giải quyết.”

“Hừ, bọn họ dám?”

Siêu văn nhân Bạo Tinh là Lý Lập Ba cười lạnh nói: “Nếu Liên Minh Siêu Văn và tổ Long Vương dám đối phó với chúng ta, có tin lão bản trực tiếp đi qua giết sạch bọn họ hay không? Cho bọn chúng một trăm lá gan cũng không dám.”

Thao Thiết hít sâu một hơi thuốc, trong giọng nói tràn ngập khinh miệt, “Nói không sai, có cho bọn chúng một trăm lá gan thì bọn chúng cũng không dám nhúng tay vào chuyện này. Tiểu tử Lâm Thần kia quả thật cũng được, nhưng cho dù cậu ta có ra tay thì ta cũng có thể ngăn cản được.”

Anh ta thật sự không sợ Lâm Thần, nếu quyết đấu sinh tử thì ai sống ai chết còn chưa biết trước.

“Tất nhiên, ngoại trừ lão bản ra thì ai có thể địch lại đội trưởng?”

Đệ đệ của siêu văn nhân Bạo Tinh Lý Lập Ba: Lý Lập Quần sùng bái nhìn anh.

“Đối với lão bản, Thao Thiết ta đây đúng là kính phục từ đáy lòng, chân chính là thần nhân.”

Nhắc đến lão bản, vẻ mặt Thao Thiết khó giấu được sự kính trọng.

Anh ta hoàn toàn là bị thực lực của Cố Trường Khanh thu phục, cam tâm nguyện ý đầu quân về dưới trướng Cố Trường Khanh, bằng không, dựa vào thực lực ngũ giai đỉnh phong này thì Thao Thiết đi tới đâu mà chẳng là đại nhân vật ở một phương.

Có điều việc Cố Trường Khanh thức tỉnh nhiều hình xăm vô địch như thế mà không chết, ở trong lòng anh ta, đây chính là điều không tưởng, lão bản chắc chắn chính là thần.

Lại nói, lúc ấy anh ta chính là siêu văn nhân đầu tiên tới gia nhập, người thứ hai là Chu Tước.

Ở trước mặt người khác, Chu Tước rất ít nói, một bộ dáng vẻ cự tuyệt người khác đến gần ngàn dặm.

Chỉ có trước mặt lão bản mới có thể bày ra tính cách mà ở tuổi mười sáu, mười bảy này nên có.

...

Thành phố Long Giang, khu dân cư cấp hai.

Triệu Vũ Phi mặc một bộ váy dài liền thân màu xanh, tự mình lái xe tới đây.

Trong tay cô cầm theo hai túi đựng đồ đạc lớn, đồ xe xong liền nhanh chân di chuyển lên lầu 4.

Ngoài cửa phòng 402, cô nhẹ nhàng gõ cửa, vui vẻ hô: “Tiểu Nghiên Nghiên, mẹ nuôi mang đồ ăn đến cho con này, mau mở cửa.”

Rất nhanh, cánh cửa đã được chậm chậm mở ra một khe hở, bên trong lộ ra một cái đầu nho nhỏ đáng yêu.

“Mẹ nuôi, thật sự là người à, Tiểu Nghiên Nghiên nhớ người lắm!”

Thấy người tới là ai, Cố Nghiên Nghiên liền lập tức mở hẳn cửa ra, cơ thể nho nhỏ bỏ nhào về phía Triệu Vũ Phi.

“Vậy sao, mẹ nuôi cũng rất nhớ Tiểu Nghiên Nghiên!”

Triệu Vũ Phi lộ ra nụ cười cưng chiều, một tay xách túi đồ, một tay bế bổng cô bé vào nhà.

Trong phòng bếp, Lâm Nguyệt Dao đang bận rộn làm cơm trưa.

“Vũ Phi, người đến thật đúng lúc.”

Lâm Nguyệt Dao vui vẻ vẫy vẫy gọi cô vào bếp.

Triệu Vũ Phi phấn khởi nói: “Tục ngữ nói rất đúng, tới sớm không bằng tới đúng lúc.”

“Nhanh đưa Nghiên Nghiên đi rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm thôi!”

“Được được, Tiểu Nghiên Nghiên, chúng ta đi rửa tay nào.”

Triệu Vũ Phi bỏ cái túi to xuống, ôm Cổ Nghiên Nghiên vào trong nhà vệ sinh.

Lúc này Lâm Nguyệt Dao bung theo hai món mặn một tô canh ra để trên bàn, cởi tạp dề quay về phòng bếp treo lên, rồi bung nồi cơm đi ra.

“Dao tử, khoảng thời gian này người sống có tốt không? Hay là... cùng ta đi đến căn cứ Ma Minh bên kia đi!”

Triệu Vũ Phi ôm Cổ Nghiên Nghiên ngồi xuống, nhìn Lâm Nguyệt Dao đang xới cơm, cô nói: “Lấy thân phận của ta, chỉ ít vẫn có thể mang các người tiến vào đó mà.”

“Vẫn là thôi đi, ở đây mỗi tuần đều có trợ cấp của nhà nước, sinh hoạt cũng không phải khó khăn gì, hơn nữa qua bên đó thì rất khó gặp lại được Tiểu Hoa.”

Lâm Nguyệt Dao đưa bát cơm cho hai người, khẽ lắc đầu từ chối ý tốt của bạn mình.

“Thôi được rồi, nhưng nếu như không sống được ở đây nữa thì nhất định phải nói với ta, đừng cố chống đỡ rồi lại làm khổ Tiểu Nghiên Nghiên.”

Triệu Vũ Phi tôn trọng quyết định của nàng, hơn nữa cô cũng biết tình cảm giữa Lâm Nguyệt Dao và Tiểu Hoa rất sâu đậm, nếu qua căn cứ Ma Minh ở thì quả thật rất khó gặp lại Tiểu Hoa.

“Ta biết mà, người mau ăn cơm đi!” Lâm Nguyệt Dao thúc giục, gấp một miếng thịt bỏ vào bát của Triệu Vũ Phi.

Chương 43: Thân Phận Của Lâm Nguyệt Dao, Thân Thế Của Cố Nghiên Nghiên (2) Chương 43: Thân Phận Của Lâm Nguyệt Dao, Thân Thế Của Cố Nghiên Nghiên (2)

“Lâm gia bên kia và người... Còn có tên đàn ông phụ lòng kia nữa, rốt cuộc hắn là ai mà lại có thể khiến cho người giữ bí mật vì hắn nhiều năm như vậy?”

Triệu Vũ Phi gấp một miếng rau, thấp giọng nói: “Người đường đường là đại tiểu thư Lâm gia, lại vì đứa bé mà chịu khổ nhiều năm như vậy, nhưng hắn ta thì sao? Đang ở chỗ nào? Sợ là đã quên người lâu, có khi còn đang cặp kè bên người phụ nữ nào khác rồi cũng nên.”

Triệu Vũ Phi thật sự cảm thấy sự kiên trì này của nàng không đáng chút nào.

Không sai, Lâm Nguyệt Dao chính là đại tiểu thư của Lâm gia.

Là tỷ tỷ ruột thịt của Lâm Thủy Dao và Lâm Thần.

Năm đó nàng bị gia tộc bắt liên hôn, bởi vì không chấp nhận được mà bỏ nhà ra đi hơn một năm, lúc quay về thì ôm theo một đứa bé, cho rằng như vậy có thể khiến gia tộc phải từ bỏ suy nghĩ liên hôn lại.

Nhưng lại không ngờ Lâm gia không hề từ bỏ mưu đồ, càng muốn từ trong miệng nàng biết được cha của đứa bé này là ai, sau đó trực tiếp diệt khẩu.

Bởi vì Lâm Nguyệt Dao ngậm chặt miệng không nói, Lâm gia cuối cùng không thể làm gì nên đã đuổi nàng ra khỏi Lâm gia, đóng băng tất cả tài sản trong thẻ ngân hàng của nàng.

Lâm Nguyệt Dao cúi đầu nói: “Vũ Phi, đừng nói nữa, ta cùng hắn chỉ từng gặp mặt một lần, hắn quên ta cũng là chuyện rất bình thường.”

Quả thực như lời nàng nói, lúc ấy nàng tức giận mà trốn nhà bỏ đi, ở một quán bar cao cấp uống rượu mua say, dưới trạng thái say rượu, nhìn thấy một người đàn ông vô cùng hấp dẫn, là chính nàng chủ động tới bắt chuyện với đối phương...

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, nàng đã im hơi lặng tiếng mà rời khỏi, chỉ biết hắn họ Cố, còn tên đầy đủ của đối phương là gì thì nàng cũng không biết.

Sau chuyện tình một đêm năm đó không bao lâu, nàng phát hiện... mình đã có thai.

Lúc ấy nàng thật sự rất hoảng sợ, rất muốn phá bỏ nó, nhưng cuối cùng vẫn là không nỡ nhẫn tâm.

Cho đến tận cách đây vài ngày, khi ngồi xem buổi livestream của một nữ streamer tên là Đoàn Đoàn, thì nàng mới biết được thân phận cha của Nghiên Nghiên, đồng thời biết được hắn tên là gì.

Khoảng thời gian sau đó, nàng vẫn luôn hết sức trăn trở do dự, nửa muốn đi qua đó tìm hắn, để Tiểu Nghiên Nghiên có được một mái nhà hoàn chỉnh, nửa lại chân chờ thấp thỏm không thôi.

Hắn thật sự còn nhớ rõ mình là ai sao?

Mình ở trong lòng hắn, có một chút địa vị nào không?

Nghĩ tới đây, nàng lại không có dũng khí đi tìm hắn nữa.

“Dao Dao tử, người thật là làm ta tức chết! Tiểu Nghiên Nghiên cũng họ Cố, nếu là con của lão bản chúng ta thì tốt biết mấy.”

Triệu Vũ Phi biết Lâm Nguyệt Dao có tính cách ra sao, cô vừa sốt ruột thay bạn mình lại vừa thấy vô cùng bất đắc dĩ.

“Không đúng!”

Bỗng nhiên Triệu Vũ Phi nhướng mày, vội buông đôi đũa xuống, cô nâng khuôn mặt bé nhỏ của Tiểu Nghiên Nghiên lên, nghiêm túc tỉ mỉ đánh giá tường tận.

“Mẹ nuôi, người làm sao thế?”

Cố Nghiên Nghiên tràn đầy vẻ nghi hoặc, chớp chớp đôi mắt to mà nhìn cô.

“Không có gì, không có gì, tiếp tục ăn cơm thôi!”

Triệu Vũ Phi nghiêm túc mà nhìn một lần, sau đó run tay lau bỏ hạt cơm ở bên khóe miệng cô bé.

Ồ!

Cố Nghiên Nghiên không nghĩ nhiều như vậy, dùng thìa tiếp tục tiêu diệt thức ăn bên trong bát.

Cuộc đối thoại của hai người mẹ, cô bé một chút cũng nghe không hiểu.

Ánh mắt Triệu Vũ Phi sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Nguyệt Dao, thấp giọng hỏi: “Dao tử tử, nó có phải là con của lão bản chúng ta không?”

Lâm Nguyệt Dao không trả lời, mà là hỏi ngược lại: “Người cảm thấy có thể không?”

“Người đừng giả vờ nữa, mũi, mắt, cằm của Tiểu Nghiên Nghiên cứ như khắc ra từ một khuôn với lão bản, người dám khẳng định là không phải?”

Triệu Vũ Phi nhìn chăm chăm vào nàng.

“Dao tử tử vẫn không muốn thừa nhận. Thôi được, đợi ta quay về sẽ đích thân đi hỏi lão bản của chúng ta xem.”

Nghe thấy lời này, Lâm Nguyệt Dao bỗng hoảng lên, vội buột miệng quát: “Đừng!”

“Thật sự là lão bản của ta?”

Triệu Vũ Phi vừa rồi còn không dám xác định, nhưng bây giờ nhìn thấy thái độ của Lâm Nguyệt Dao như vậy, cô đương nhiên đã hiểu, hai mắt Triệu Vũ Phi trừng lớn, biểu cảm khó mà tin nổi.

Thật sự ban nãy chỉ là hoài nghi mà thôi, kể cả việc cô nói sau khi quay về sẽ đi hỏi lão bản cũng chỉ là cô cố ý thử xem phản ứng của Lâm Nguyệt Dao thế nào, không ngờ Lâm Nguyệt Dao lại bị dọa hoảng mà để lộ chân tướng.

Hiện giờ tâm trạng của Triệu Vũ Phi không thể nghĩ ngờ là đang ngập tràn sóng gió.

“Người bấy ta?”

Lúc này Lâm Nguyệt Dao mới ý thức được mình vừa mắc bẫy người đối diện.

Triệu Vũ Phi thở hắt ra một hơi, day day trán, “Ta thật sự không nghĩ tới! Vì sao người không đi tìm hắc?”

Lâm Nguyệt Dao cười khỏ, “Ta nói cho người biết, ta và hắc chỉ đơn giản là tình một đêm, không ngờ lại có đứa bé. Ngoại trừ biết hắc họ Cố ra, thậm chí đến tên hắc là gì ta cũng không rõ, người có tin không?”

Triệu Vũ Phi kinh ngạc, “Không phải chứ?”

Lâm Nguyệt Dao uống một ngụm canh, nhàn nhạt nói: “Sự thật chính là như vậy, như lời người vừa nói, có lẽ hắc căn bản

không nhớ rõ một người như ta, đã sớm ở bên người phụ nữ khác rồi.”

“Chuyện này...”

Triệu Vũ Phi há hốc miệng, khó nhọc cất lời: “Vậy cũng phải thử xem sao chứ? Nhớ đâu hấn vẫn luôn nhớ rõ người thì sao? Chỉ là hấn không biết người tên là gì, cho nên cũng không thể tìm được người.”

“Thôi bỏ đi.” Lâm Nguyệt Dao khò sở lắc đầu, nghiêm túc căn dặn: “Người đừng có đi nói lung tung, đợi ta nghĩ thông suốt rồi hãy nhắc lại chuyện này.”

Haiz.

Triệu Vũ Phi thở nhẹ một hơi, “Được rồi, chỉ là khổ cho Nghiên Nghiên.”

“Mẹ nuôi, ta không khổ mà!”

Nghe thấy có người nhắc tên mình, Cố Nghiên Nghiên ngây thơ ngẩng đầu lên phản bác.

“Phải, Tiểu Nghiên Nghiên nhà ta không khổ.”

Triệu Vũ Phi cưng chiều xoa xoa đầu cô bé, sau đó nói với Lâm Nguyệt Dao: “Người nhanh chóng nghĩ thông suốt đi! Nghiên Nghiên cần phải có tình yêu của cha!”

Lâm Nguyệt Dao thở dài, “Ta biết rồi.”

Sau khi bọn họ ăn cơm trưa xong liền đi ra ngoài dạo một vòng.

Đến chạng vạng Triệu Vũ Phi mới trở về.

Trên đường trở về cô vẫn luôn thấy rất rối rắm, rốt cuộc là có nên nghe lời của chị em thân thiết nói, tạm thời không tiết lộ chuyện này cho lão bản biết hay không.

Cứ suy đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn quyết định đợi Lâm Nguyệt Dao nghĩ thông suốt đã rồi hẵng tính tiếp.

Chương 44: Si Mị Vồng Lượng Chương 44: Si Mị Vồng Lượng

Vào lúc chạng vạng, hoàng hôn trên bầu trời tĩnh mịch nặng nề, vào thời gian này rất khó thấy được ánh nắng mặt trời.

Trong căn cứ của Ma Minh, tại biệt thự trung tâm.

Cố Trường Khanh vừa thảo luận xong công việc hợp tác với Athena.

Ting ting ting...

Đúng lúc này, phía Tây Nặc Tát Mãn: tổng thống Ấn Phạn gọi điện tới.

“Cố đại lão, bọn họ đã mang đạn hạt nhân quay về rồi! Xin hỏi ngài còn chỉ thị gì khác không?”

Điện thoại vừa được kết nối, thanh âm lấy lòng của đối phương liền truyền tới.

Đừng cảm thấy đây đường đường là một vị tổng thống sao lại có thể ăn nói khép nói như vậy, nếu như ngươi là người mạnh nhất thế giới này thì bất kể là ai gặp ngươi, cũng phải khách khách khí khí, khom lưng cúi người mà lấy lòng thôi, nhất là ở thời đại loạn thế: nơi mà pháp luật cũng phải nhường chỗ cho cái gọi là cường giả vi tôn như hiện tại.

Cố Trường Khanh nói thẳng: “Ta muốn biết địa điểm máy bay của bọn chúng hạ cánh.”

Tây Nặc Tát Mãn có gì nói đó: “Bọn họ rất to gan, thông qua vệ tinh chụp được thì đường bay của họ chính là sân bay quốc tế thành phố Long Giang, xem ra là ý định ném bom ở cự

ly gần, có lẽ là muốn khiến người ngay cả thời gian phản ứng cũng không kịp.”

Cố Trường Khanh lại hỏi: “Ngài tổng thống có biết khoảng khi nào thì hạ cánh không?”

Tây Nặc Tát Mẫn trả lời: “Khoảng ba giờ, đó là một chiếc máy bay tư nhân.”

“Được, đa tạ. Ngài tổng thống còn chuyện gì nữa không?”

“Hiện tại thì thật ra không có, sau này nếu gặp phải chuyện gì quân đội trong nước không thể giải quyết được, còn hy vọng Cố tiên sinh sẽ ra tay hỗ trợ một phen.”

“Không thành vấn đề, ta cúp trước đây.”

Cố Trường Khanh nói xong thì cúp máy.

Athena ít nhiều cũng đã nghe loáng thoáng được mọi chuyện, thấy vậy thì xung phong nhận việc: “Cố tiên sinh, hay là ta giúp người đến sân bay trấn áp bọn họ?”

Cố Trường Khanh cười nhạt, nói: “Ta còn chưa đến mức không có người có thể dùng được, phải để khách quý ra tay.”

Athena vội nói: “Không, ta không phải có ý này, chỉ là muốn để mọi người biết được quốc gia chúng ta và Cố tiên sinh có quan hệ tốt thế nào thôi.”

“Ta hiểu, nhưng mà chuyện này còn chưa cần phiền đến người ra tay.”

Cố Trường Khanh hơi gật đầu tỏ ý cảm ơn, sau đó nhẹ nhàng hô: “Si Mị Vãng Lượng!”

Vù!

Thanh âm hần vừa dứt, bên ngoài cửa lớn nửa khép nửa hở của biệt thự bỗng nhiên có một làn khói đen âm u tràn vào, sau đó cách trước người Cố Trường Khanh không xa, làn khói quỷ

dị ấy bỗng hóa thành một người mặc áo choàng đen, trên mặt đeo một cái mặt nạ dữ tợn, khí thế quanh ngoài âm u đáng sợ, giống như ác quỷ đến từ địa ngục.

“Lão bản!”

Người tới cung kính cúi chào, thanh âm vừa bén nhọn vừa khàn khàn, nghe không ra là nam hay nữ, vô cùng khó nghe.

“Đây là...”

Athena nhìn người thần bí trước mắt, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, từ trên người vị này, nàng cảm nhận được sự uy hiếp rất lớn.

“Người tự mình đi tới sân bay quốc tế thành phố Long Giang một chuyến, nếu có một chiếc máy bay tư nhân định hạ cánh xuống lúc khoảng ba giờ thì lập tức bắt bọn chúng rồi mang về đây, ta muốn trực tiếp lăng trì bọn chúng.”

Nói đến câu cuối, thanh âm Cố Trường Khanh đã cực kỳ lạnh lẽo.

“Vâng!”

Người áo choàng đen đáp lời, sau đó lắc mình vù một tiếng, hóa thành khói đen rời đi.

“Chà, thủ hạ của Cố tiên sinh thật sự là ngọa hổ tàng long, bội phục!”

Người đi rồi Athena mới thở hắt ra một hơi, vẻ mặt nhìn Cố Trường Khanh tràn ngập sùng bái.

“Câu này ta thích nghe.”

Cố Trường Khanh hơi mỉm cười, lấy ra một điều thuốc để lên bên môi, Tiểu Đoàn Đoàn thấy thế liền nhanh nhẹn tiến lại gần châm thuốc cho hắn.

Người vừa rồi là Si Mị Vồng Lượng, trên thân đều xăm hình yêu ma quỷ quái, hơn nữa những người có thể sống sót sau khi thức tỉnh, ai ai cũng là kẻ mạnh.

Cô ta cũng là chủ động đến hàng phục, nhưng với điều kiện là Cố Trường Khanh phải đánh bại được mình.

Khi đó hắn đã đích thân đấu tay đôi một trận với cô ta, khiến cho Si Mị Vồng Lượng tâm phục khẩu phục, bấy giờ mới cam tâm tình nguyện để cho hắn tùy ý sai bảo.

Athena hé miệng cười nói: “Ít có người thích nghe lời nói thật, ta muốn ở lại đây mấy ngày, không biết Cố tiên sinh có đồng ý thu lưu ta không?”

“Muốn ở bao lâu thì xem ý của người, chẳng qua khoảng thời gian sắp tới ta muốn bế quan, sợ là không thể tiếp đãi chu đáo.”

Cố Trường Khanh nhìn ra được người phụ nữ này rất có hứng thú với mình.

Ánh mắt cô ta nhìn mình rất trắng trợn.

Đây chính là sự phóng khoáng của phụ nữ phương Tây à?

...

Kinh Đô, dưới sự bao phủ của siêu mạng lưới màu đỏ.

Lúc này, đám người Thao Thiết đang ngồi trên trục thẳng, nhanh chóng từ nơi xa bay tới, nhưng lại không hề bị mạng lưới màu đỏ ngăn cản ở bên ngoài.

“Kia là trục thẳng của Ma Minh, nhanh cho qua!”

Người phụ trách siêu mạng lưới từ trên cao thấy thế thì lập tức hạ lệnh cho qua.

Theo mệnh lệnh của người phụ trách, một cửa lớn của mạng lưới được mở ra.

Người lái trực thăng thấy thế liền lái đi vào.

Tiến vào vùng không phận của Kinh Đô liền đi thẳng tới tòa nhà tập đoàn Cường Long.

Không mất bao lâu, một tòa nhà cao trăm tầng đã xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Trực thăng xoay một vòng, đón nhận rất nhiều ánh mắt của người qua đường, sau đó tìm chỗ dừng lại trên mảnh đất trống trải bên ngoài tập đoàn Cường Long.

Sau khi ổn định, cửa máy bay chậm rãi mở ra.

Thao Thiết mặc áo giáp Thao Thiết nặng nề trông vừa bá đạo vừa hung ác, dẫn theo mười thành viên của tiểu đội xuống khỏi trực thăng.

“Đây là... siêu văn nhân đến từ Ma Minh?”

“Kỳ lạ, sao bọn họ lại tới chỗ này? Lại còn đều trang bị vũ trang hạng nặng, ngay cả áo giáp siêu văn cũng đã mặc lên rồi.”

“Chẳng lẽ người của tập đoàn Cường Long mạo phạm Cổ đại lão rồi?”

Đám người vây xem nhìn siêu văn nhân của Ma Minh khí thế dữ dội thì đều nhỏ tiếng mà nghị luận riêng với nhau.

“Tập đoàn Cường Long, ha ha, rất nhanh sẽ phải đổi tên rồi.”

Siêu văn nhân Cuồng Sư: Đường Miểu nhìn tòa nhà to lớn trước mắt, từ dưới mũ giáp truyền ra tiếng cười châm chọc.

“Nghiêm túc một chút, đừng khinh địch.”

Thao Thiết trầm giọng quát, dẫn theo bọn họ đi thẳng vào bên trong tòa nhà.

Anh ta là một người vô cùng cẩn thận, biết rõ đạo lý dù là hồ đánh nhau với thỏ thì cũng phải dùng hết toàn lực.

“Vâng!”

Đám người nghiêm túc trả lời.

Chương 45: Ma Minh Xuất Thủ, Dấy Lên Một Hồi Huyết Tinh (1)
Chương 45: Ma Minh Xuất Thủ, Dấy Lên Một Hồi Huyết Tinh (1)

“Các vị tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì không?”

Nhóm lễ tân ở đại sảnh tầng một thấy có một đám siêu văn nhân khùng bố tiến vào thì đều kinh hãi không thôi, cuối cùng có một người trong số đó lấy hết can đảm tiến lên hỏi.

Thao Thiết quát: “Ma Minh làm việc, những người không phận sự đều lui ra.”

“Các người...”

“Mọi người, chạy mau đi!”

Những người không phải siêu văn nhân của tập đoàn Cường Long và người bình thường bên ngoài tới đây giao dịch thấy vậy đều hoảng hốt, vội dùng tốc độ nhanh nhất nhanh chân rời khỏi.

Thấy những người không liên quan đã đi hết, ánh mắt khiếp người của Thao Thiết lúc này mới nhìn chăm chăm vào mấy vị lễ tân trong đại sảnh, lạnh giọng nói: “Gọi người phụ trách tập đoàn Cường Long của các người xuống đây, trong vòng năm phút nếu như không thấy người tới thì đừng trách chúng ta giết lên từng tầng một.”

“Vâng vâng vâng, giờ ta sẽ đi gọi điện thoại ngay!”

Một nữ nhân viên diện trang phục khác màu so với những người còn lại, hẳn là quản lý nhóm lễ tân ở đây, nghe thấy yêu

cầu của Thao Thiết thì không ngừng gật đầu, hai tay run rẩy cầm điện thoại lên bấm số.

Trước mắt một đám người bao phủ bởi áo giáp siêu văn, những người thường như bọn họ thật sự cảm thấy áp lực quá lớn.

Chỉ là khí thế thôi cũng đã đủ ép cho bọn họ cảm thấy khó thở.

...

Tầng 99, trong một căn phòng làm việc xa hoa.

“Lâm Minh chủ, người mới nhậm chức ngày đầu tiên, sao có việc gì mà lại tới làm khách chỗ của ta rồi?”

Trước bàn làm việc, siêu văn nhân ngũ giai đỉnh phong duy nhất của tập đoàn Cường Long là Tô Bác Thiên đang rất khó hiểu mà nhìn Lâm Thần, người vừa mới nhậm chức Minh chủ.

Lâm Thần mỉm cười: “Đương nhiên là vì có chuyện tốt muốn thông báo cho người!”

“Trưa nay phía Liên Hợp Quốc đã đạt thành hiệp nghị, một tuần sau sẽ thống nhất phát hành giao dịch hàng hóa tiền tệ, có thể trao đổi với tỷ lệ 10:1 đối với giao dịch hàng hóa tiền tệ trước đây.”

“Tuy rằng tất cả các ngân hàng đều đã tê liệt, nhưng chỉ cần nhập số chứng minh nhân dân của mình và quét khuôn mặt để đăng nhập thì vẫn có thể hiển thị ra tài sản của một người.”

“Hiện tại Long Vồng đã có thể đăng nhập tài khoản cá nhân, nhưng phải cần ta cấp đặc quyền, thế nào, Tô tổng đã nhìn ra cơ hội làm ăn chưa?”

Tô Bác Thiên nghe xong lời Lâm Thần nói, trong mắt liền lóe lên vẻ kinh hỉ, “Ý của Lâm Minh chủ là để cho những

người bình thường có gia sản hàng tỷ tệ lấy giá cả trên trời tới thu mua lương thực của chúng ta?”

Lâm Thần nở nụ cười tà, “Không sai, hiện tại bọn họ chưa biết rằng sau khi hệ thống giao dịch hàng hóa tiền tệ mới phát hành thì vẫn có thể thay đổi sang tiền mới, bây giờ vì một bữa cơm no, người nói xem bọn họ có đổi hay không?”

Tô Bác Thiên phấn khích ra mặt, “Đương nhiên rồi! Bọn họ sao có thể không đổi, có khi còn thấy cảm động đến rơi nước mắt với chúng ta ấy chứ.”

“Lâm Minh chủ, hiện tại đặc quyền đăng ký của ta đều ở trong tay người, người nói điều kiện của người đi.” Tô Bác Thiên cũng không ngạc nhiên, đương nhiên biết rõ ý đồ tới đây ngày hôm nay của người đối diện.

Lâm Thần thấp giọng nói: “Ta muốn hai mươi phần trăm cổ phần của công ty các người, không quá phận chứ?”

Tô Bác Thiên nhíu mày, “Hai mươi phần trăm, có phải quá nhiều rồi không?”

“Nhiều sao? Có ta che chở giúp Cường Long, các người cứ chờ mà phát tài đi!” Lâm Thần đứng dậy tỏ ý muốn rời khỏi, “Nếu người không chấp nhận được, vậy thì cáo từ.”

“Đừng đi, cứ quyết định như vậy đi.”

“Rất tốt!”

Lâm Thần hài lòng mỉm cười, sau đó lấy từ trong túi ra một cuốn sổ, đoạn nói: “Dùng nó có thể đăng nhập vào tất cả tài khoản của bất cứ ai, cũng có thể chuyển hết tiền của bọn họ vào tài khoản của chúng ta.”

Nhìn thấy chưa?

Đây chính là nhân vật lớn mà người ta hay nói, căn bản không thèm quan tâm đến sống chết của người bình thường.

Tài sản kiếp trước của Cố Trường Khanh chính là bị bọn chúng dùng cách này lừa mất.

Nếu không thì sao hắn có thể sống thảnh thơi như vậy?

Ting ting ting!!!

Đúng lúc này, điện thoại trước bàn của Tô Bác Thiên bỗng reo lên.

Gã tiếp điện thoại, hơi không vui: “Có chuyện gì?”

“Tổng giám đốc, người của Ma Minh tới đây, bảo ngài trong vòng năm phút phải xuống gặp anh ta, bằng không anh ta sẽ giết từ tầng một lên trên.”

Trong điện thoại truyền ra một thanh âm run rẩy khiếp sợ.

Tô Bác Thiên đứng bật dậy, vội đáp: “Được, ta xuống ngay đây.”

Cúp điện thoại xong, gã liền nhìn về phía Lâm Thần ở đối diện, lo lắng hỏi: “Người nghe thấy không? Vì sao Ma Minh lại tới đây? Có chuyện gì à? Nếu là chuyện trả công cho công nhân dưới trướng thì ta đâu có làm trái lời Cố Trường Khanh nói. Sao hắn lại cho người đuổi đến tận đây?”

Lâm Thần hơi nhíu mày, “Liệu có phải là có chuyện gì khác không, các người có âm thầm làm chuyện gì đắc tội với bọn họ không?”

Lâm Thần vô cùng tin tưởng, chỉ cần bọn họ không trêu chọc đến Cố Trường Khanh thì người ta khẳng định sẽ không thêm quan tâm đến bọn họ.

Hiện tại lại khí thế ồ ạt tìm tới tận cửa thế này, nói Cường Long không có vấn đề, ngay cả Lâm Thần cũng không tin.

“Ta xuống dưới đó xem xem, người có muốn đi cùng không?”

Tô Bác Thiên muốn kéo Lâm Thần theo.

“Đây là chuyện của các ngươi, ta không muốn tham gia vào.”

Lâm Thần không hề mắc câu, từ chối thẳng: “Ngươi tự giải quyết đi!”

Thấy đôi phương nói như vậy, Tô Bác Thiên mắng thầm một tiếng, nhưng ngoài miệng vẫn phải khách sáo đáp: “Vậy được rồi, ngươi đợi ta một lát!”

Dứt lời, gã liền nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc, đi thang máy xuống dưới lầu.

Trong lúc chờ thang máy, gã tranh thủ gọi điện thoại cho đệ đệ Tô Viêm, để cậu ta dẫn theo người xuống yểm hộ.

Đôi phương cường thế tìm tới cửa như vậy, điều duy nhất Tô Bác Thiên có thể nghĩ đến chính là chuyện đại ca mua bom hạt nhân nhằm kích nổ căn cứ Ma Minh đã bại lộ.

Ngoại trừ chuyện này thì gã không còn nghĩ ra được chuyện nào khác nữa.

Nếu như đôi phương thật sự đến vì lý do đó, vậy thì đợi lát nữa nhất định sẽ có một trận huyết chiến.

Chương 46: Ma Minh Xuất Thủ, Dấy Lên Một Hồi Huyết Tinh (2)
Chương 46: Ma Minh Xuất Thủ, Dấy Lên Một Hồi Huyết Tinh (2)

Đại sảnh tầng một.

Thao Thiết nhìn đồng hồ trên tường, mắt thấy thời gian đã sắp hết năm phút mà còn chưa thấy người xuống dưới, ánh mắt bên ngoài mũ giáp của anh ta như một cái hồ đen, lộ rõ ánh sáng hung ác.

Thao Thiết đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay giết lên từng tầng, từng tầng một.

Những nhân viên tiếp tân ở đại sảnh đều đang co rúm lại, run run rẩy rẩy mà trốn ở một góc.

Nhưng đúng lúc này, cửa thang máy chậm chậm mở ra.

Một hàng hơn mười người từ bên trong đi ra, dẫn đầu chính là Tô Bác Thiên và Tô Viêm.

Phía sau còn có mười ba siêu văn nhân tứ giai đỉnh phong đi theo.

Đám người Tô Bác Thiên từ thang máy xuất hiện, nhìn thấy nhóm siêu văn nhân của Ma Minh đang hợp thể với áo giáp, cặp mắt khẽ nheo lại.

Tô Bác Thiên tiến lên trước, giả lả cười hỏi: “Xin hỏi các vị vì sao lại tới đây? Tập đoàn Cường Long chúng ta hình như không hề đắc tội với Ma Minh các người.”

“Có đắc tội với chúng ta hay không ta không biết, ta chỉ biết lão bản phái chúng ta tới đây là để cho các người hai sự lựa chọn. Một là chết, hai là phục tùng, từ nay trở đi tập đoàn Cường Long sẽ thuộc về quyền sở hữu của Ma Minh.”

Thao Thiết lẳng lặng nhìn đám người ở đối diện, ánh sáng màu đen trong lòng bàn tay bắt đầu khởi động, Thao Thiết chiến kích bá khí mà nặng nề chọt hiện lên trong lòng bàn tay, chiều dài đến hai mét, bên ngoài còn có hình ảnh Thao Thiết vờn quanh, tràn ngập hơi thở hung ác.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Tô Bác Thiên trở nên âm trầm, cao giọng quát: “Việc làm này của các người không khỏi quá lấn quyền rồi, thật sự cho rằng tập đoàn Cường Long dễ ức hiếp sao?”

Dứt lời, gã liền kích hoạt áo giáp Cửu Đầu Xà, trên lưng hiện lên chín con mãng xà màu đen dữ tợn, ánh mắt chúng hung ác nham hiểm, trong đó có một luồng ánh sáng đen hóa thành một cây Xà Mâu được anh ta nắm trong tay.

“Muốn chúng ta thần phục ư? Vậy thì phải xem bản lĩnh của các người được mấy cân mấy lạng.”

Đệ đệ Tô Viêm của Tô Bác Thiên hừ lạnh một tiếng, siêu văn ngũ giai hậu kỳ là áo giáp Hỏa Lân đã phụ thể, thần thông chi thuật: Hỏa Lân Thương xuất hiện trong lòng bàn tay râm vết chai.

Ông! Ông! Ông!

Cùng lúc đó, mười ba tên đàn em là siêu văn nhân phía sau bọn họ cũng lần lượt mặc lên áo giáp, mỗi người có một màu sắc và hình dáng khác nhau.

Nhóm nhân viên lễ tân ở hiện trường thấy thế thì đều hoảng hốt tháo chạy, mặc kệ quy củ lâu nay của tổng công ty.

“Ồ? Xem dáng vẻ này thì hẳn là các người là muốn làm kẻ địch với Ma Minh chúng ta?”

Nhìn thấy tất cả bọn họ đều kích hoạt áo giáp phụ thể, thanh âm rét lạnh của Thao Thiết từ dưới mũ giáp liền vang lên.

Tô Bác Thiên trầm giọng quát: “Chúng ta không có ý muốn đối địch với Ma Minh, nhưng các người lại ức hiếp người quá đáng, cho dù hôm nay bọn ta phải cá chết lưới rách thì có sao?”

“Cá chết lưới rách? Chỉ dựa vào các người?”

Oanh!!!

Thao Thiết vừa dứt lời thì liền đột ngột xuất thủ, lực lượng Thao Thiết khủng bố xung quanh cơ thể chấn động, hoành

không mà giết tới, đột phá gấp năm lần vận tốc âm thanh, ánh sáng màu đen của chiến kích trong tay tỏa ra rực rỡ, dường như có hư ảnh của Thao Thiết đang rít gào, khóa chặt vào Tô Bác Thiên và Tô Viêm mà truy sát.

Gấp năm lần vận tốc âm thanh chính là tốc độ cực kỳ nhanh, trong mắt người thường thì chỉ là một cái nháy mắt.

Nhưng trong mắt Tô Bác Thiên và Tô Viêm đều đang ở ngũ giai hậu kỳ thì vẫn có thể phản ứng kịp, sắc mặt khẽ biến, thấy không thể né tránh thì chỉ có thể thúc giục lực lượng, dùng vũ khí trong tay ngăn cản.

Một tiếng nổ văng trời vang lên, lực lượng bá đạo của Thao Thiết thực sự khiến bọn họ không thể địch nổi, hai anh em Tô Bác Thiên đều bị cỗ lực lượng này đánh thẳng vào, cả người văng mạnh ra sau, nặng nề đụng xuyên qua một bức tường rồi lại một bức tường, cho đến khi xuyên qua cả tòa nhà thì mới có thể dồn sức lấy đà đứng vững lại được.

“Giết!”

Thao Thiết hét lớn một tiếng, xông về phía hai anh em nhà kia đang bị đụng xuyên cả tường mà giết qua đó.

“Các anh em, khai chiến!”

Chiến sĩ Ác Ma Lý Đại Hải hét to một tiếng, trong tay biến hóa ra ác ma chiến đao, tập trung vào một siêu văn nhân mang áo giáp Lục Quy của đối phương mà chém tới.

Oanh! Oanh!

Giữa các siêu văn nhân tức thì xảy ra một cuộc loạn chiến hết sức căng thẳng, mọi người đều dùng tốc độ nhanh hơn cả vận tốc âm thanh mà chém giết trong tòa nhà này.

Ở phía xa, hai anh em Tô gia vừa mới đứng vững được cơ thể, nhìn về phía Thao Thiết đang hùng hổ đuổi đến, vẻ mặt vô

cùng ngưng trọng.

Tô Bác Thiên vội phân công: “Người này không đơn giản, ta tấn công chính diện, người tấn công ở mạng sườn, không cần bảo lưu gì hết, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết anh ta.”

Oanh!

Trong lúc nói chuyện, Tô Bác Thiên trực tiếp kích hoạt một thần thông khác trong áo giáp siêu văn của bản thân là “Hắc Mãng Bá Thử”, nhắc theo Xà Mâu nghênh chiến Thao Thiết.

Tốc độ của hai người cực nhanh, trong nháy mắt đã lao vào cận chiến.

Đình! Keng! Bốp Bốp!

Trọng kích và trường mâu giao nhau, lực lượng cuồng bạo tán ra, trùng kích khiến cho mặt đất cũng bị nổ đến nứt toác, đá vụn bay tán loạn.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, bọn họ đã so hơn mười chiêu, đánh đến nổi mặt đất sụp đổ, lan ra cả phạm vi vài dặm xung quanh.

Đám người ở gần đó đều sợ hãi la hét chạy trốn.

Chương 47: Ma Minh Xuất Thủ, Dấy Lên Một Hồi Huyết Tinh (3) Chương 47: Ma Minh Xuất Thủ, Dấy Lên Một Hồi Huyết Tinh (3)

Phanh!

Ngay tại lúc Tô Viêm tìm đúng thời cơ, cầm theo Hỏa Luân thương thi triển thần thông “Hỏa Luân Loạn Thiên” liệu mình giết tới thì ca ca Tô Bác Thiên của gã rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi dưới thế tấn công mạnh mẽ nặng nề như núi Thái Sơn áp đỉnh của Thao Thiết, bị một kích với khí thế cực kỳ

kinh khủng như vạn quân của Thao Thiết quét ngang một cái mà bay thẳng ra ngoài.

Oanh!!

Cùng lúc đó, thần thông “Hỏa Lân Vạn Thiên” của Tô Viêm cũng đánh tới, ngọn lửa đáng sợ hóa thành ba con Hỏa Kỳ Lân, uy thế ngập trời rít gào.

“Thao Thiết Bộ!”

Thao Thiết liếc mắt nhìn lại, quát lớn một tiếng, đồng thời đột nhiên bước lên phía trước một bước.

Oanh!

Một âm thanh cực lớn vang lên, làm chấn động đến nỗi sụp đổ vài dặm mặt đất.

Ngao!!!

Nhất thời một hư ảnh Thao Thiết cực kỳ dữ tợn và cuồng bạo hiện lên, nghênh đón ba con Hỏa Kỳ Lân vừa mới hiện thể.

Ầm ầm!!

Thao Thiết và Hỏa Kỳ Lân đụng vào nhau, kẻ trước cực kỳ hung mãnh, nhắc chân đạp nát hai con Hỏa Kỳ Lân, há mồm cắn lấy một con khác, sau đó đánh thẳng về phía Tô Viêm.

Trong số thần thú Kỳ Lân thì mạnh nhất chính là Kỳ Lân Ngũ Hành, hình xăm mà Cố Trường Khanh khắc chính là thứ này. Thao Thiết đã từng đối chiến với Kỳ Lân Ngũ Hành của Cố Trường Khanh, anh ta hoàn toàn bị đánh bại, nhưng con Hỏa Kỳ Lân nho nhỏ trước mắt của Tô Viêm thì vẫn còn kém hơn Thao Thiết một tầng, tự nhiên sẽ bị anh ta hủy diệt và nghiền nát dễ dàng.

“Phá cho ta!”

Trong mắt Tô Viêm tỏa ra ánh lửa dữ tợn, cả người dâng lên liệt hỏa cuộn cuộn, Hỏa Lân Chi Thương trong tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, xông thẳng về phía hư ảnh Thao Thiết đang lao đến gần.

Oanh Oanh!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, hư ảnh Thao Thiết bị nổ vỡ tung, cả người Tô Viêm cũng bị lực lượng bá đạo của nó đánh thẳng vào khiến cho phải lùi về sau vài bước.

“Chết cho ta!”

Nhưng mà ngay sau đó, Thao Thiết đã tự mình xông vào, ánh sáng đen tàn sát bừa bãi, chiến kích dữ tợn nặng đến mấy nghìn cân như đang rít gào trong biển lửa.

Một tiếng nổ lớn vang lên, mạnh mẽ va chạm vào áo giáp trước ngực Tô Viêm.

Răng rắc một tiếng, cả người Tô Viêm giống như một viên đạn bay ngược, áo giáp trên người đã biến mất, cơ thể bay xuyên qua vách tường phía sau lưng, đập mạnh lún xuống đất khiến mặt đất lộ ra một cái hố sâu, hoàn toàn không còn hơi thở.

...

Đại sảnh quân bộ, văn phòng của Long Chiến Quốc.

“Long Bộ trưởng, không ổn rồi, siêu văn nhân của Ma Minh và siêu văn nhân của tập đoàn Cường Long ở Kinh Đô đang đánh nhau, rất nhiều tòa nhà kiến trúc ở xung quanh đều bị bọn họ phá hủy!”

Lúc này, từ bên ngoài có một nữ thư ký vội vàng tiến vào, người còn chưa tới mà âm thanh đã tới trước.

Long Chiến Quốc đang xem xét các loại tư liệu và văn kiện nghe thấy vậy thì giật mình nhìn lên, nhíu mày hỏi: “Vì sao lại

đánh nhau, có làm bị thương dân chúng vô tội không?”

Nữ thư ký lắc đầu, “Tạm thời vẫn chưa rõ nguyên nhân, cứ tiếp tục như vậy thì phạm vi mười dặm xung quanh sẽ bị bọn họ phá hủy hết, hiện tại nơi có thể cung cấp cho dân chúng ở đã ít lại càng ít.”

Long Chiến Quốc nghe xong cũng vô cùng đau đầu, ông đứng dậy nhanh chóng đi tới đại sảnh hội nghị tối cao.

Lúc bước vào nơi này, chỉ thấy Hiên Viên Vương Thụy và Hoàng Mạnh Quốc cũng đang ở trong, hơn nữa bọn họ còn đang xem hình ảnh do vệ tinh chiếu lên, chính là trận chiến đấu kịch liệt ở bên kia.

“Rất cuộc là có chuyện gì, thật sự là làm cho người ta đau đầu mà.”

Long Chiến Quốc đã một ngày một đêm không được chợp mắt, giai đoạn hiện tại có quá nhiều chuyện cần ông phải đích thân xử lý, ông ngồi xuống ghế, day mạnh hai bên thái dương, mệt mỏi cất tiếng.

Hiên Viên Vương Thụy cũng thấy hết sức bất đắc dĩ, ông nói: “Quý mới biết là tập đoàn Cường Long đã làm gì đắc tội với Ma Minh.”

Ông vừa mới nói xong, điện thoại trên bàn cũng vừa khéo reo lên.

Ông nhắc máy, “Có chuyện gì sao?”

“Không ổn rồi Bộ trưởng, thành viên của Ma Minh cũng đang đánh nhau ở tập đoàn Hoàng Vũ tại Ma Đô và tập đoàn Đông Thịnh tại Giang Đô, cuộc chiến của bọn họ đã lan ra phạm vi rất lớn xung quanh.”

“Cái gì?”

Nghe được báo cáo trong điện thoại, ba vị đang ngồi đây đều cảm thấy muốn bùng nổ.

Hoàng Mạnh Quốc nghiêng rằng, “Rốt cuộc Ma Minh đang muốn làm cái gì đây?”

Hiên Viên Vương Thụy nói: “Ở Kinh Đô bên này chúng ta có thể để Lâm Thần ra mặt ngăn cản, nhưng mà Ma Đô và Giang Đô thì không dễ làm.”

Long Chiến Quốc khẽ lắc đầu, “Không được, không thể ngăn cản, một khi Lâm Thần ra tay, người có tin Cố Trường Khanh sẽ lập tức tới đây giết sạch Liên Minh Siêu Văn hay không?”

“Vậy chẳng lẽ để mặc bọn họ làm xằng làm bậy?”

“Ngoại trừ để mặc như thế ra thì người còn phương pháp giải quyết nào tốt hơn không?”

“Haiz! Làn dị biến này khiến cho chúng ta quá bị động, quả thực không thể ngăn cản, chúng ta cũng ngăn không nổi.”

Hoàng Mạnh Quốc mệt mỏi thở dài, vô cùng lo lắng nhìn cuộc chiến đang phát sóng trên màn hình.

...

Oanh!

Sự cuồng bạo của trận chiến bên ngoài tập đoàn Cường Long khiến vô số người bình thường đang ẩn núp nơi xa phải liên tục thét lên đầy kinh hãi.

Vù vù vù!

Người của tổ Long Vương lúc này cũng đuổi tới hiện trường, nháo nhào cứu viện những người thường không kịp bỏ chạy.

“Đồ rác rưởi các ngươi mà cũng dám đối nghịch với Ma Minh chúng ta?”

Siêu văn nhân Cuồng Sư Đường Miểu cầm trong tay Sư Văn Cuồng Dao, cô mạnh mẽ vung đao khiến ánh đao lóe lên tỏa ra cả chục mét xung quanh, giống như một con Hùng Sư vương giả, chém cho hai tên siêu văn nhân của tập đoàn Cường Long không thể chống đỡ nổi, bị ánh đao dồn dập liên tiếp đánh bay, trên áo giáp dày đặc những vết nứt, mắt thấy có lẽ sắp không thể trụ nổi nữa.

Có một vài ánh đao quét ngang lan đến những tòa nhà kiến trúc ở phụ cận, làm nổ ra vô số lỗ thủng lớn.

“Mao Dao Trăm Trượng, chết cho ta!”

Một chiến sĩ Ác Ma thúc giục siêu văn thần thông, thoáng chốc Ác Ma chiến đao trong tay hóa thành chiều dài trăm trượng, ầm ầm một tiếng đã nghiền nát đối thủ cũng là siêu văn nhân của tập đoàn Cường Long đang đối chiến với mình, ánh đao khủng bố khiến cho tòa nhà lầu bốn tầng ở phía trước bị chém làm đôi.

Mặc dù tình hình chiến đấu đang rất kịch liệt, thế nhưng lại chỉ nghiêng về một phía bị đồ sát.

Ầm ầm ầm!

âm thanh chém giết đáng sợ liên tiếp vang lên.

Chương 48: Ma Minh Xuất Thủ, Dấy Lên Một Hồi Huyết Tinh (4) Chương 48: Ma Minh Xuất Thủ, Dấy Lên Một Hồi Huyết Tinh (4)

Bên kia, chứng kiến đệ đệ Tô Viêm bị một kích của Thao Thiết đánh bay, thân thể không chút nhúc nhích, có lẽ đã chết ngay tại chỗ, Tô Bác Thiên hoàn toàn phát điên. Gã gầm lên: “Súc sinh! Ta liều mạng với ngươi! Thiêu đốt siêu văn!”

Đúng lúc này, Tô Bác Thiên rơi xuống nơi phế tích đã bị nổ tung, bên ngoài áo giáp bị ngọn lửa đen tàn sát bừa bãi, tám cái đầu hắc mãng ở phía sau gã rít lên tiếng thét dài, hơi thở đang không ngừng đề thăng.

“Người không có cơ hội báo thù cho hấn đâu.”

Thao Thiết giương mắt nhìn qua, giờ cao chiến kích trong tay, một tiếng nổ lớn mạnh mẽ vang lên, chiến kích phi thẳng tới.

Oanh!!

Chiến kích bùng nổ lao đi trong không trung, lực lượng bá đạo của Thao Thiết đột nhiên xuất hiện, tiếng rít gào dữ dội vang vọng, tốc độ còn nhanh hơn cả tia sét...

Phanh!

Tô Bác Thiên còn chưa kịp hoàn thành việc thiêu đốt siêu văn thì đã bị chiến kích mạnh đến không thể địch nổi đâm thẳng vào lồng ngực.

Kèm theo tiếng nổ lớn vang lên, áo giáp phủ kín thân thể của gã đã bị sức mạnh kinh khủng này chấn vỡ, cả người bay ngược ra ngoài mấy trăm mét, mạnh mẽ va vào trên vách tường vừa dày vừa nặng, chỉ còn hơi thở thoi thóp.

“Đây chính là kết cục của việc rượu mời không uống còn thích uống rượu phạt, lão bản đã cho người cơ hội thành thật mà phục tùng, vậy mà người lại không biết trân trọng, đáng tiếc...”

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng, ngoắc tay vào khoảng không thu hồi chiến kích.

Áo giáp Thao Thiết của anh thuộc loại hình áo giáp trọng lượng, lực phòng ngự và cả tấn công đều cực kỳ kinh khủng, mang tới cho người ta cảm giác vô cùng áp bách.

Dị thú lục giai đỉnh phong cũng không thể trụ được dưới một kích toàn lực của anh ta.

Đối phó với hai tên rác rưởi này, ngay cả một nửa lực lượng Thao Thiết cũng chưa cần dùng tới.

Khụ khụ khụ!

Tô Bác Thiên vẫn còn một hơi thở, hộc ra từng ngụm máu lớn, cố sức nói: “Lâm Minh chủ, nếu như ngươi vẫn không chịu ra tay giúp đỡ thì đừng trách ta lắm miệng.”

Gã cảm thấy mình vẫn còn có thể cứu được, vì mạng sống mà hiện tại chỉ có thể uy hiếp Lâm Thần.

Hừm?

Lâm Thần đang đứng trên sân thượng của một tòa nhà gần đó, cúi người xuống xem toàn cảnh, nghe thấy câu uy hiếp này của Tô Bác Thiên, trong mắt cậu ta hiện lên ánh sáng rét lạnh.

“Vút” một tiếng, Lâm Thần bay xuống, hạ xuống tại chỗ cách Thao Thiết không xa, mỉm cười nói: “Vị tiểu ca này, làm người nên có lòng khoan dung, xem như cho ta chút thể diện đi! Tập đoàn Cường Long sẽ để người lấy đi, như vậy coi như đã giải quyết xong, thế nào?”

“Ngươi đang dạy Ma Minh ta cách làm việc? Ngươi xứng sao?”

Thao Thiết nhìn chằm chằm vào Lâm Thần, trong ánh mắt khiếp người như hố đen hiện lên vẻ khinh miệt, lạnh giọng nói: “Ta khuyên ngươi đừng có xen vào việc của người khác, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả.”

Nghe đối phương nói ra lời cuồng vọng như vậy, sắc mặt của Lâm Thần tối đen.

Vút!

Lâm Thần đột ngột nâng tay, giáng một chùm sáng năng lượng về phía Tô Bác Thiên vẫn còn đang bị kẹt trong vách tường, vù một tiếng xuyên qua lồng ngực gã.

“Người...”

Hai mắt Tô Bác Thiên trợn trắng, miệng hộc máu tươi, phun ra được một từ “người” xong thì triệt để mất đi hơi thở.

Thao Thiết nhìn thấy một màn này thì không khỏi cười lạnh, “Giết người diệt khẩu? Xem ra giữa các người cũng có trò dơ bẩn gì đó không thể cho người khác biết, đây chính là Minh chủ Liên Minh Siêu Văn mà người ta hay nói à, đúng là khiến ta được mở mang tầm mắt.”

“Người nghĩ nhiều rồi, xương cốt toàn thân và lục phủ ngũ tạng của Tô tổng đều đã bị người đánh nát, ta chỉ là giúp anh ta mau chóng giải thoát mà thôi.”

Lâm Thần nhàn nhạt nói: “Không làm phiền các người làm việc nữa, cáo từ!”

Dứt lời, thân ảnh liền lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Vừa rồi cậu ta còn lo lắng Thao Thiết sẽ ngăn cản trước mặt Tô Bác Thiên, giữ lại cho gã một cái mạng.

Nếu như mọi chuyện lộ ra thì chắc chắn danh dự và mặt mũi của Lâm Thần sẽ triệt để mất sạch, thân bại danh liệt.

Vậy nên, thà mang tiếng giết người diệt khẩu cũng chẳng sao, chí ít không ai biết được lý do mà cậu ta phải diệt khẩu đối phương.

Trong lòng Lâm Thần âm thầm rơi mồ hôi lạnh một phen.

...

“Đội trưởng, đều đã giải quyết xong.”

Chương 49: Thay Đổi Lão Bản

“Đều là chúng ta đơn phương đàn áp, chẳng có gì thú vị cả, còn không bằng đi giết dị thú.”

“Đúng thế, ngay cả hơn nửa thực lực của ta còn chưa xuất thủ mà bọn họ đã không trụ được rồi.”

Lúc này, mười người Lý Đại Hải đều nhanh chóng tụ tập qua đây, ai nấy đều trông không vui.

“Đi thôi!”

Thao Thiết dẫn theo bọn họ một lần nữa trở về tập đoàn Cường Long Đại Hạ.

...

“Dưới trướng Cố Trường Khanh rốt cuộc có bao nhiêu siêu văn nhân cường đại giống như vị kia?”

Bên trong đại sảnh hội nghị tối cao, đám người Hiên Viên Vương Thụy đều lộ ra vẻ mặt rối rắm.

Lại nhìn thông qua vệ tinh, xem trận chiến ở Ma Đô bên kia.

Sắc mặt cả ba lại càng thêm khó nhìn.

Cô gái thân mặc áo giáp Chu Tước kia mạnh đến mức vô lý, dùng thực lực của một mình bản thân mà đã đánh cho hai siêu văn nhân ngũ giai của tập đoàn Hoàng Vũ không hề có sức chống cự.

...

Ma Đô, bên ngoài Hoàng Vũ Đại Hạ, trước mắt là hoàn cảnh tiêu điều, tất cả các tòa kiến trúc trong phạm vi vài dặm xung quanh đều bị phá hủy.

Bên trong một cái hố sâu, Chu Tước đang mặc khải giáp che kín toàn thân, bên ngoài là Chu Tước chi hỏa đang vờn quanh thân thể, dưới chân đang đạp lên một người đàn ông toàn thân đã cháy đen.

Áo giáp trên người kẻ này đều đã bị Chu Tước mạnh mẽ đánh cho nổ hết.

Bên cạnh còn có một đồng tro tàn, là ‘phần còn lại’ của một siêu văn nhân ngũ giai khác lưu lại.

Trên mặt hố là mười vị đội viên khác của Chu Tước, bọn họ cũng đã giải quyết xong xuôi những siêu văn nhân khác của tập đoàn Hoàng Vũ, hiện tại đang lặng yên quan sát đội trưởng ra tay.

“Khụ khụ khụ! Tha mạng, ta nguyện ý từ nay quy thuận Ma Minh, cầu xin người hãy tha mạng cho ta.”

Người đàn ông đang bị Chu Tước dẫm dưới chân thảm thiết hét lên, gã cho rằng bản thân vẫn còn có thể cứu được, vừa ho ra máu tươi vừa liên tục yếu ớt cầu xin.

Nghe được lời này, Chu Tước không nói gì mà chỉ hờ hững buông lỏng chân, sau đó bỏ lại mấy viên tinh hạch cấp ba trước mặt gã.

Gã kia thấy thế thì cảm kích đến rơi nước mắt, “Cảm ơn đại lão, từ nay về sau Tư Đồ Huyền ta nguyện vì lão bản xông pha núi đao biển lửa, có chết cũng không chối từ.”

Nói xong gã thúc giục tinh thần lực, hấp thu bốn viên tinh hạch cấp ba trước mắt.

Những tình hạch dị thú này không chỉ có thể sử dụng để tu luyện mà còn có thể hấp thu năng lượng để chữa thương.

Chương 49: Thay Đổi Lão Bản

“Ai biết đây là tình huống gì không, Ma Minh sao lại ra tay với tập đoàn Hoàng Vũ, chẳng lẽ là do bọn họ làm trái quy củ mà Cố đại lão định ra?”

“Ta không nghe nói nhà xưởng của tập đoàn Hoàng Vũ có cần xén lương của công nhân mà!”

“Vậy thì là chuyện gì?”

“Ma Minh đây là đang dùng vũ lực để thu mua tập đoàn Hoàng Vũ đúng không?”

“Người nói có lý, nhưng khẳng định là bọn họ cũng đã đắc tội Cố đại lão trước.”

Mọi người ở phía xa xa nhìn thấy tình hình chiến đấu đã chấm dứt.

Không ít siêu văn nhân mon men đến gần, lấy điện thoại quay lại video, chuẩn bị đăng lên Long Vọng.

Khoảng mười phút sau, thương thế của Tư Đồ Huyền đã hồi phục hơn nửa.

Quần áo đều đã bị thiêu cháy hết, gã vội vàng kích hoạt áo giáp siêu văn phụ thể.

“Xin hỏi, ta nên xưng hô thế nào?”

Tư Đồ Huyền phụ thể áo giáp xong thì đứng dậy, cung kính hỏi ý Chu Tước.

Thanh âm cô khàn khàn, thản nhiên đáp: “Ma Minh, Chu Tước!”

“Tạ ơn Chu Tước đại nhân đã tha cho tiểu nhân một mạng. Ta tuyệt đối không hề tham gia vào việc Tư Đồ Hạo đi tới Ấn

Phạm Quốc để mua vũ khí hạt nhân, chuẩn bị cho nổ Ma Minh, mong Chu Tước đại nhân hãy nói vài lời hay cho tiểu nhân trước mặt Cố đại lão.”

Tư Đồ Huyền biết rõ vì sao bọn họ lại giết tới tận hang ổ của gã, chắc chắn là vì sự việc này đã bại lộ, bằng không thì Ma Minh cũng không thể lấy khí thế hung ác như thế đánh tới đây được.

Chu Tước không vội nhận lời, “Xem thái độ của các người đã!”

“Vâng, vâng. Mời Chu Tước đại nhân đến phòng làm việc để nói chuyện chi tiết hơn.”

Tư Đồ Huyền khúm núm, tràn đầy cung kính nói.

Chu Tước hờ hững không nói gì, dẫn đội viên theo gã rời khỏi.

...

Ma Đô, tập đoàn Cường Long.

Tầng 99, văn phòng của Tô Bác Thiên.

Thao Thiết ngồi trước bàn làm việc, đối diện anh ta là người đứng thứ tư tại tập đoàn Cường Long: Tô Minh đang đứng đó nơm nớp lo sợ, cung kính nói: “Thao Thiết đại nhân, Tô Bác Thiên và Tô Viêm đã chết, nếu như Tô Ca cũng không quay lại, vậy tập đoàn Cường Long lấy lời ta nói làm chủ, ta nguyện ý vì Cố lão bản làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó, từ này về sau tập đoàn Cường Long sẽ là tài sản của Ma Minh, mong Thao Thiết đại nhân khoan dung độ lượng, giữ lại một mạng cho ta.”

“Tô Ca chắc chắn sẽ chết, ta phụng mệnh lão bản tới đây không phải vì giết sạch các người, nếu người đã thành tâm

cống hiến cho lão bản, vậy tập đoàn Cường Long về sau sẽ do người quản lý, người chính là tổng giám đốc của nơi này.”

Trong ánh mắt của Thao Thiết hiện lên một tia nguy hiểm, cười nhạt nói: “Người có nguyện ý không?”

Tô Minh vội vàng bày tỏ thái độ: “Nguyện ý, cực kỳ cực kỳ nguyện ý. Ta vốn là fan của Cổ lão bản từ lâu, hiện tại được cống hiến cho ngài ấy chính là việc cầu còn không được, ta tuyệt đối sẽ trung thành từ tận đáy lòng.”

Đây chính là lời nói thật lúc này của gã, Cổ Trường Khanh không chỉ có thực lực mạnh mẽ khó giải quyết, mà mị lực nhân cách còn cao như vậy, làm gì có người đàn ông bình thường nào không sùng bái, có phụ nữ nào mà không yêu thích?

“Tốt lắm.”

Nhìn gã không giống như đang nói dối, Thao Thiết tỏ vẻ hài lòng, đoạn hỏi: “Lão bản muốn biết, trước khi thiên địa dị biến thì tập đoàn các người có bao nhiêu tài sản trên danh nghĩa? Có thể điều tra ra được không?”

Trên đường tới đây, anh ta đã nhận được điện thoại của Cổ Trường Khanh.

Bảo anh ta sau khi tới tập đoàn Cường Long thì phải hỏi rõ ràng xem tập đoàn bọn họ có bao nhiêu tài sản trên danh nghĩa.

Cho nên Thao Thiết mới đặt câu hỏi như vậy.

“Chuyện này... ngân hàng đã đóng cửa, tài sản trước khi xảy ra dị biến thì có tác dụng gì?”

Tô Minh không hề biết có chuyện thay đổi tiền tệ sắp xảy ra, cho nên không rõ ý định của người đối diện.

Thao Thiết không ngại tiết lộ: “Toàn cầu sắp phát hành giao dịch tiền tệ thống nhất mới, tỷ lệ đổi tiền cũ và mới sẽ là 10:1.”

“Thì ra là vậy, nhưng hiện tại ngân hàng đều đã đóng cửa, chúng ta cũng không thể tra được!” Tô Minh nhíu mày.

Cốc cốc...

Đúng lúc này, Đường Miêu gõ cửa tiến vào, cầm theo một cái máy tính xách tay, cô nàng mới từ đại sảnh ở Kinh Đô quay về.

“Đội trưởng, đã cầm máy tính xách tay tới.”

Đường Miêu bước nhanh vào, đặt máy tính xách tay lên bàn làm việc.

Thao Thiết liền ngồi xuống thao tác, mở ra trang web, đăng nhập vào tài khoản riêng tư của tập đoàn Cường Long.

Đây là trang web của tập đoàn chứ không phải trang tài khoản cá nhân, vì vậy chỉ cần nhập tên của tập đoàn vào là có thể tra kết quả.

Vừa nói xong thì màn hình đã hiển thị:

Tập đoàn Cường Long.

Người đăng ký: Tô Ca

Tài sản có sẵn ngoài cổ phiếu: 1890 tỷ.

Có thể đổi: 189 tỷ liên hợp tệ.

Đây là còn chưa tính cổ phần của công ty, nếu tính thêm cả cổ phần của công ty, vậy sẽ có khoảng năm đến sáu nghìn tỷ trở lên.

Phía dưới có hai ô đăng nhập.

Cần phải có số chứng minh nhân dân của người đăng ký và quét hình khuôn mặt mới có thể đăng nhập để tiến hành trao đổi.

Thao Thiết nhìn thoáng qua rồi đóng máy tính lại, sau đó đứng dậy nói với Tô Minh: “Tập đoàn Cường Long giao cho người quản lý, Ma Minh chúng ta sẽ không cho người nhúng tay vào, đừng có âm thầm giờ trò, nếu không thì người tự mình gánh lấy hậu quả.”

Đối diện vũ lực tuyệt đối trước mặt, bất cứ trò gì cũng chỉ khiến các người vạn kiếp bất phục.

Bởi vậy không cần phải để người ở lại đây trông chừng Tô Minh.

“Thao Thiết đại nhân xin cứ yên tâm, ta nhất định sẽ đúng hạn báo cáo mọi chuyện cho lão bản.”

Tô Minh vỗ ngực cam đoan, gã cung kính tiễn bọn họ xuống dưới lầu, cho đến khi nhìn thấy trực thăng biến mất khỏi tầm mắt thì mới dám thở hắt ra một hơi.

“Tổng giám đốc, sau này chúng ta sẽ thuộc sở hữu của Ma Minh sao?”

Phía sau Tô Minh, cô thư ký xinh đẹp có mái tóc ngắn uốn xoắn đi tới hỏi thăm.

Cô nàng vốn cũng là fan của Cố Trường Khanh, có thể làm việc cho người đàn ông mà mình sùng bái ngưỡng mộ thì tâm tình cũng vui vẻ hơn không ít.

Tô Minh cười nói: “Đúng vậy, thông báo xuống dưới đi, đêm nay đúng mười giờ, tất cả các quản lý cấp cao bắt buộc phải tới trình diện.”

“Lại tìm thêm người, trang trí sửa chữa lại đại sảnh bị phá hoại bên dưới.”

“Vâng, tổng giám đốc!”

Thư ký đáp một tiếng rồi quay người đi.

Chương 50: Thức Tỉnh Người Có Sáu Hình Xăm Chương 50: Thức Tỉnh Người Có Sáu Hình Xăm

Đại sảnh Kinh Đô, phòng hội nghị.

“Ba vị, suy nghĩ thế nào rồi? Xử lý hẳn là lựa chọn tốt nhất.”

Vừa rồi, nghị trưởng của E quốc: Phổ Cách Kinh Tư đã liên hệ tới.

Đồng thời tuyên bố E quốc bọn họ đã xuất hiện một người thức tỉnh sáu hình xăm vô cùng khủng bố.

Người này chính là đệ đệ của ông ta.

Phổ Cách Kinh Tư thấy bọn họ vẫn còn đang do dự thì lên tiếng thuyết phục: “Các người thật sự cho rằng hẳn có thể một tay che trời? Quan hệ của chúng ta tốt đẹp như vậy, ta chỉ muốn giúp các người giải quyết một mối họa mà thôi. Đương nhiên, có muốn giải quyết hẳn hay không thì dù sao cũng phải xem ý của các người.”

Trầm mặc một lát, cuối cùng Hiên Viên Vương Thụy mới mở miệng: “Phổ huynh, chúng ta cần phải suy nghĩ thêm đã.”

“Không thành vấn đề, nghĩ thông suốt rồi thì hãy liên hệ với ta, chúng ta thiết kế một cái bẫy giết chết hẳn.”

Phổ Cách Kinh Tư trầm giọng nói: “Một nhân tố khó nắm bắt như vậy, giữ lại có lẽ sẽ khiến Long Quốc các người bị chia tách, một bộ phận nghe lời chính phủ các người, một bộ phận lại nghe Ma Minh của Cố Trường Khanh, ta nghĩ có lẽ các người cũng không muốn cục diện này xuất hiện, đúng chứ?”

Hoàng Mạnh Quốc gạt ngang, “Nói sau đi!”

“Ngoài chuyện này ra, người có chắc chắn đệ đệ của người có thể đánh bại Cố Trường Khanh không?”

Nghe Long Chiến Quốc hỏi, Phở Cách Kinh Tư bật cười, nói thẳng: “Video Cố Trường Khanh chiến đấu với con hắc giao thất giai kia, đệ đệ của ta đã xem qua rất nhiều lần, có sáu phần nằm chắc có thể xử lý hẳn. Nếu nó lại liên thủ với một vài siêu văn nhân cấp cao nữa thì Cố Trường Khanh chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, chỉ xem xem các người có thái độ thế nào thôi.”

“Các người cứ suy nghĩ vài ngày đi! Đệ đệ của ta hôm trước cũng đã có thể giết chết một con dị thú thất giai rồi.”

Hoàng Mạnh Quốc gật đầu, “Vậy được, có gì bọn ta sẽ liên hệ với người.”

Kết thúc cuộc gọi video, Hiên Viên Vương Thụy lâm vào trầm tư, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Có thể tin ông ta không?”

“Người thật sự muốn giết Cố Trường Khanh? Người điên rồi à? Lời nói với ông ta vừa rồi chỉ là khách sáo mà thôi.”

Long Chiến Quốc nghiêm mặt, “Nếu Cố Trường Khanh muốn nắm giữ quyền lực cao nhất của Long Quốc thì ta cũng nguyện ý giao vị trí này của mình ra. Loại chuyện vớ vẩn như giết hẳn gì đó, các người còn nghĩ tới thật sao? Mau quên đi thôi!”

Từ trước đến giờ ông chưa từng có địch ý với Cố Trường Khanh.

Đây là còn chưa nói tới Cố Trường Khanh người ta căn bản không có hứng thú nhúng tay vào việc của chính phủ.

“Ừm, ta cũng nghĩ như vậy, Phở Cách Kinh Tư có ý đồ rất rõ ràng, ông ta muốn làm suy yếu thực lực của Long Quốc

chúng ta, chỉ cần giết chết uy hiếp lớn nhất là Cố Trường Khanh thì bọn họ có thể trở thành bá chủ của thế giới.”

Hiên Viên Vương Thụy hồ thẹn, “Là ta lòng dạ hẹp hòi quá rồi.”

“Chỉ cần dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, mấy người chúng ta dù phải thoái vị cũng có thể.”

Hoàng Mạnh Quốc thấp giọng nói: “Liên hệ với Cố Trường Khanh đi! Vì địa vị bá chủ thế giới của mình, Phở Cách Kinh Tư có lẽ sẽ gây bất lợi cho hắn.”

“Được! Ta sẽ đi liên hệ ngay.”

Hiên Viên Vương Thụy gật đầu, lập tức bấm số gọi điện thoại vệ tinh qua.

...

Hiện tại là khoảng bảy giờ tối, màn đêm đen tối âm u, bên trong thành phố đã bị tàn phá, tiếng rít gào phẫn nộ của dị thú vang lên không dứt, những cây cổ thụ to lớn rợp trời, dây leo quấn quanh, bọn chúng đang hấp thu tinh hoa của trăng máu.

Đừng nhìn thấy bên trong thành phố gió êm sóng lặng, bên ngoài sự bao trùm của siêu lưới, trong màn đêm đang rải rác những ánh mắt tỏa ra ánh sáng hung ác dị thường.

Giữa đám dị thú, chúng đang tàn nhẫn cắn nuốt lẫn nhau để tiến hóa.

Grào!

Trên núi Côn Luân, lúc này chợt vang lên thanh âm rít gào của một đầu bán long.

Con Kim Tuyên Xà ấy đã thành công tiến hóa thành trạng thái nửa rồng.

Sở dĩ Cố Trường Khanh không vội đi giết nó là bởi vì muốn chờ đến khi nó tiến hóa thành rồng hoàn chỉnh mới bắt về làm thú cưỡi.

Bằng không thì hắn đã sớm làm thịt nó rồi.

...

Rốnggg!!

Bên trong một khu thành thị rách nát, có hai con gấu trúc khổng lồ cao đến sáu trăm mét đang sẵn giết dị thú vô cùng tàn nhẫn, giết tới đâu, bọn chúng liền cắn nuốt tinh hạch trong cơ thể kẻ địch để tiến hóa tới đó.

Chúng nó trước đây là quốc bảo của quốc gia, hiện tại đã trở thành thần thú trấn quốc của Long Quốc.

Chương 51: Công Khai Bắt Người Chương 51: Công Khai Bắt Người

Thành phố Long Giang, sân bay quốc tế, ánh đèn sáng rực rỡ.

Trương Hồ thuê rất nhiều người bình thường đến vận chuyển vật tư, nhưng đến tận bây giờ vẫn còn chưa khâu vá xong.

Trên đài quan sát của sân bay, có một bóng dáng đang đứng đó, như hòa cùng một thể với màn đêm đen.

Đến cả Trương Hồ cũng không thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Đúng vào lúc này, một chiếc máy bay tư nhân to lớn đang chậm rãi đáp xuống sân bay dưới sự hướng dẫn của đài quan sát.

Bóng đen đứng trên đài quan sát thấy thế, khí đen lạnh lẽo dày đặc quanh thân bắt đầu khởi động.

Khi máy bay dừng lại ổn định, cửa máy bay chậm chậm mở ra, từ bên trong có một hàng người xuất hiện.

Dẫn đầu là ba người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu, nhìn khoảng ba mươi tuổi, khí chất bất phàm.

Bọn họ dẫn theo mấy người đi xuống máy bay.

“Tại sao lại có nhiều máy bay vận chuyển cỡ lớn như vậy?”

Tô Ca nhìn sân bay đang vô cùng náo nhiệt thì nhú mày, bọn họ vốn định nhân lúc trời tối mà vận chuyển vũ khí hạt nhân ra ngoài.

“Không sao, dù sao cũng không có ai biết trên máy bay của chúng ta có ba quả bom hạt nhân, đợi những chiếc máy bay này rời đi rồi chúng ta mới chuyển xuống là được.”

Tư Đồ Hạo cười lạnh, “Rất nhanh là có thể thưởng thức một buổi lễ bắn pháo hoa long trọng rồi, không cần vội vã nhất thời.”

Sở Uyên gạt đầu, mỉm cười nói: “Trước tiên đi ăn tối đi, không vội, ta đói lắm rồi.”

Bọn họ không hề biết tập đoàn nhà mình đã đổi chủ, cả ba chỉ để lại mấy vệ sĩ dưới trướng canh chừng tại chỗ, sau đó định rời đi tìm chỗ ăn bữa đêm.

Vù!

Nhưng ngay khi bọn họ mới đi được vài bước thì đột nhiên có một làn khói màu đen cực kỳ âm u lạnh lẽo bao phủ tới, ngăn cản phía trước cách bọn họ không xa, hóa thành bóng dáng một người mặc áo choàng, trên mặt đeo mặt nạ lãnh khốc.

Hửm?

Tô Ca nhìn mọi người rồi lại nhìn người có cảm giác áp bách kinh khủng ở trước mặt, giống như là đến từ vực sâu của địa ngục, vẻ mặt hắc khê biến đổi, ngữ điệu hơi khách khí: “Xin hỏi người là ai? Vì sao lại ngăn cản chúng ta?”

Vù!

Si Mị Vồng Lượng không nói gì, áo choàng màu đen trên người phồng lên, từ bên trong tuôn ra từng làn sương màu đen, giống như một cái vực sâu cực lớn, trong nháy mắt đã bao trùm lên tất cả những người ở đây, bao gồm cả mấy người được phân công ở lại khu vực máy bay để canh chừng.

Mạnh mẽ như Tô Ca, Sở Uyên và Tư Đồ Hạo đang ở cấp bậc ngũ giai đỉnh phong cũng không kịp phản ứng lại mà đã bị làn sương đen kia cắn nuốt.

Giam cầm được bọn họ xong, Si Mị Vồng Lượng liền lắc mình hóa thành một làn sương lạnh sắc, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm tối.

Mọi người ở sân bay bên cạnh đang vận chuyển vật tư cũng không chú ý tới một màn vừa phát sinh bên này.

Bởi vì căn bản Si Mị Vồng Lượng ra tay không có một chút tiếng động nào, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

...

Ngoại ô phía Tây, căn cứ Ma Minh, đèn đuốc sáng trưng.

Khoảng thời gian hiện tại là lúc mà những công nhân trong nhà máy tan ca.

Tám giờ sáng làm việc, tám giờ tối tan làm.

Ăn xong cơm tối, mọi người đều sẽ ra vườn hoa ngồi tán gẫu, chơi điện thoại.

Ở thời đại loạn thế này, những ngày tháng như thế đối với bọn họ mà nói đã có thể xem như khoảng thời gian rất vui vẻ.

Vào thời gian này vẫn còn có đội xe từ bên ngoài quay về hoặc là đội xe ra ngoài làm nhiệm vụ.

Vù!

Bấy giờ, một làn sương đen từ bên ngoài mạng lưới bay vào.

Chỉ trong vài hơi thở mà đã đi tới khu biệt thự trung tâm.

Cổ Trường Khanh đang tán gẫu với Athena về thế cục của thế giới, nói tới chủ đề tương lai ai sẽ trở thành bá chủ toàn cầu.

Si Mị Vồng Lượng vung tay lên, tám làn sương đen phía sau được nàng thả ra, khẽ lay động rồi hóa dần thành hình người, chính là tám người Tô Ca mà nàng vừa mới bắt lấy.

Vứt những người này xuống mặt đất xong, nàng ta không nói gì, chỉ cung kính cúi chào Cổ Trường Khanh một cái rồi xoay người rời đi trước.

“A a a a.... Đừng có hút ta nữa!”

Trước sau chỉ cách nhau chưa tới nửa giờ đồng hồ, thế mà hiện tại sắc mặt cả đám gầy guộc vàng vọt, hơn nửa cái mạng đã bị Si Mị Vồng Lượng hút đi mất.

Cả đám người Tô Ca muốn đứng thẳng người dậy, nhưng ngay cả việc đứng vững cũng không thể đứng nổi.

Họ hoảng hốt ngẩng đầu nhìn quanh khắp bốn phía, chờ đến khi trông thấy người đàn ông đang ngồi trên sô pha dùng ánh mắt chế giễu nhìn mình thì cả nhóm người Tô Ca, Sở Uyên và Tư Đồ Hạo đều sợ đến hồn bay phách tán.

“Cố... Cố... Cố lão bản, ngài đây là... vì sao ngài lại bắt mấy người chúng ta?”

Tô Ca cố gắng chống đỡ cơ thể, ra vẻ khó hiểu hỏi.

“Vì sao ta lại bắt các người tới đây, trong lòng các người không phải rõ nhất à?”

Cố Trường Khanh cười như không cười nói: “Muốn mời ta ăn bom ư, các người mời nổi sao?”

Nghe thấy lời này, cả người bọn họ như rơi vào hầm băng, chỉ cảm thấy sống lưng nhất thời lạnh toát.

Sở Uyên cố gắng giải thích: “Cố đại lão hiểu lắm, sao chúng ta dám làm ra chuyện tày trời như vậy được? Chúng ta chỉ mua một ít vũ khí hạt nhân từ bên Ấn Độ về, đều là để chuẩn bị đối phó với dị thú, tuyệt đối chưa từng nghĩ tới sẽ dùng để đối phó với ngài.”

Tư Đồ Hạo và Tô Ca cũng vội vàng phụ họa: “Đúng đúng đúng, có cho chúng ta một trăm lá gan chúng ta cũng không dám đối nghịch với ngài!”

Chương 52: Thái Độ Của Các Người Không Làm Ta Thất Vọng! Chương 52: Thái Độ Của Các Người Không Làm Ta Thất Vọng!

Tô Ca, Sở Uyên, Tư Đồ Hạo và mấy tên thủ hạ của bọn họ đều đang ra sức chối tội, cả người run rẩy đến độ khó mà kiềm chế.

Bọn họ biết sự việc đã bại lộ, chắc chắn là do lũ khốn Ấn Độ đã bán đứng bọn họ.

Vì mạng sống, đám người này không thể không thấp hèn mà cầu xin Cố Trường Khanh nghe mình giải thích.

Cố Trường Khanh cầm chén trà lên để ở bên môi, chậm rãi nhấp một ngụm, cười nhạt nói: “Dùng vũ khí hạt nhân để đối

phó với ta, hay là thật sự để đối phó với dị thú, tự các người hiểu rõ hơn bất cứ ai mà, sao cứ phải nói dối quanh co làm gì?”

Nói tới đây, hắn lộ ra một nụ cười nguy hiểm, “Có biết bình thường để đối phó với kẻ thù, ta sẽ dùng thủ đoạn gì không?”

“Cổ lão bản, chúng ta thật sự không phải muốn đối phó với ngài! Mong ngài hãy tin tưởng chúng ta, khẳng định là bọn khốn Ân Phạn kia dùng kế châm ngòi ly gián, muốn mượn chuyện này làm suy yếu lực lượng của quốc gia chúng ta.”

Tô Ca vẫn còn đang cố gắng giải thích, hơn nữa còn cần ngược lại cho Tây Nặc Tát Mãn một cái.

Ting ting ting...

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn của Cố Trường Khanh vang lên.

Nhìn thấy là điện thoại vệ tinh hắn mới miễn cưỡng nhận máy, “Là ai, có chuyện gì?”

“Cổ tiên sinh, ta là Hiên Viên Vương Thụy đây!”

“Thì ra là Hiên Viên Bộ trưởng, người gọi ta giờ này để khởi binh vẫn tội sao?”

Lúc này mà gọi điện cho hắn, ngoại trừ chuyện của Thao Thiết và Chu Tước bên kia ra thì Cố Trường Khanh không nghĩ ra được còn chuyện nào khác nữa.

“Cổ lão bản nghĩ nhiều rồi, có một chuyện rất quan trọng ta phải lập tức nói với người.”

Hiên Viên Vương Thụy đi thẳng vào vấn đề: “Vừa rồi người của E quốc đã liên hệ với chúng ta, nói nước bọn họ có một vị siêu văn nhân thức tỉnh sáu cái siêu văn, hỏi chúng ta có muốn bọn họ trợ giúp để xử lý người hay không?”

Nghe lời Hiên Viên Vương Thụy nói, Cổ Trường Khanh nghẹn cười, “Mới có sáu cái hình xăm mà đã muốn xử lý ta, có phải là bọn họ quá coi thường ta rồi hay không? Thế nào? Rốt cuộc các người có ý gì đây? Chương mắt thế lực dưới trướng ta ư?”

Hiên Viên Vương Thụy cười khỏ, có điều vẫn phải tự thanh minh, “Ta đã gọi điện đến báo cho người rồi mà vẫn chưa thể chứng minh ý tứ của chúng ta hay sao?”

“Phổ Cách Kinh Tư rõ ràng có dã tâm muốn làm bá chủ thế giới, người duy nhất có thể ngăn cản bọn họ chỉ có người.”

“Trong tương lai, bọn họ chắc chắn sẽ nghĩ cách xử lý người, người phải cẩn thận tuyệt đối, Long Quốc chúng ta không thể mất đi người được.”

Lời này của ông chính là lời nói chân thành.

Cổ Trường Khanh tỏ vẻ hài lòng, ngữ điệu cũng mềm mỏng hơn, “Thái độ của các người không làm ta thất vọng, chỉ cần một ngày còn có ta ở đây, ai tới Long Quốc cũng phải cư xử thành thật cho ta.”

“Đó là tất nhiên, người chính là định hải thần châm của Long Quốc chúng ta.”

Hiên Viên Vương Thụy khen một câu xuất phát từ nội tâm.

“Ta sẽ không nhúng tay vào chuyện của phía chính phủ các người, nếu có việc mà không giải quyết được thì vẫn có thể tùy thời gọi điện báo tin, nếu ta đang bế quan thì có thể liên hệ Ngô Duệ.”

Cổ Trường Khanh坦然 nói: “Còn về E quốc, ta còn không để bọn họ vào mắt, nếu dám tới đây gây chuyện, vậy lãnh thổ của Long Quốc sẽ được mở rộng gấp bội.”

Những lời này hẳn không hề nói quá, nếu thật sự có kẻ ngoại quốc dám tới đây âm thầm ám sát hẳn, vậy chắc chắn lãnh thổ của Long Quốc sẽ lại được mở rộng ra gấp bội.

“Khụ khụ! Có những lời này của người là được rồi, không còn chuyện gì nữa thì ta cũng không quấy rầy người nghỉ ngơi.”

Mấy người Hiên Viên Vương Thụy nghe Cố Trường Khanh nói như vậy thì một chút thành kiến trong lòng bọn họ đối với hắn đã biến mất không còn chút gì.

Cố Trường Khanh sẵn tiện nhắc nhở: “Vị Minh chủ mới của các người: Lâm Thần không phải là kẻ lương thiện gì, để ý đến hắn một chút, nếu như dám chạm đến ranh giới cuối cùng của ta thì ta sẽ đích thân qua đó xử lý hắn.”

“Được! Chúng ta sẽ chú ý, cứ như vậy đã, chúng ta còn một cuộc họp tối nay. Cố tiên sinh, ta cúp máy trước đây.”

Cố Trường Khanh khẽ ừ một tiếng rồi cúp máy.

“Cố lão bản, E quốc thật sự có siêu văn nhân có sáu siêu văn trên người sao?”

Thấy hắn kết thúc cuộc gọi, Athena vội hỏi, sắc mặt lộ rõ vẻ ngưng trọng.

“Tin tức do cao tầng chính phủ đích thân cung cấp thì có lẽ không phải là giả, sao, sợ rồi à?” Cố Trường Khanh nhướn mày.

Quan hệ giữa bọn họ, nhìn khắp tinh cầu này có ai mà không biết?

“Nói không sợ là giả, nhưng có ngài ở đây, Phiêu L lượng Quốc cũng có thể yên tâm.” Hàng lông mày nhíu chặt của Athena giãn ra, lộ ra một ý cười động lòng người.

Cố Trường Khanh không nói gì, nhất thời tầm mắt lại rơi vào trên người đám Tô Ca.

“Cố lão bản, chúng ta biết sai rồi, cầu xin ngài hãy cho chúng ta một cơ hội, từ nay về sau chúng ta nguyện ý làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó cho ngài, nguyện ý dâng lên cả tập đoàn của chúng ta.”

Tư Đồ Hạo không tiếp tục nguy biện nữa mà trực tiếp quỳ xuống nhận tội, run rẩy hèn mọn mà cầu xin tha thứ.

“Chúng ta cũng vậy, cầu xin ngài hãy cho chúng ta một cơ hội.”

Tô Ca và Sở Uyên cũng đồng loạt noi theo mà quỳ xuống, bọn họ biết nguy biện đã không còn ý nghĩa gì nữa, có lẽ chỉ có nhận sai rồi cầu xin tha thứ thì may ra còn có một đường sống.

“Lão bản!”

Không đợi Cố Trường Khanh tuyên bố án tử hình cho bọn họ, ba người Thao Thiết, Chu Tước và Ngô Duệ đã nhanh chóng từ bên ngoài tiến vào.

Trong tay Thao Thiết còn cầm theo một chiếc laptop.

Anh ta nhìn đám người đang quỳ dưới đất một cái, đặt laptop xuống bàn trước mặt Cố Trường Khanh, nghiêm giọng báo cáo: “Tập đoàn Cường Long đã được không chế, hiện tại người quản lý chính là Tô Minh.”

“Lão bản, tập đoàn Hoàng Vũ cũng đã bị ta không chế, người quản lý hiện tại là Tư Đồ Huyền.”

Thanh âm của Chu Tước không còn khàn khàn khó nghe nữa, mà là một thanh âm của cô bé loli vô cùng êm tai.

Ngô Duệ cũng lên tiếng: “Tập đoàn Đông Thịnh cũng đã bị ta giải quyết, người quản lý hiện tại là Sở Kiêu.”

Cái gì?

Nghe mấy lời này, thân thể ba người Tô Ca, Sở Uyên và Tư Đồ Hạo lão đại, tê liệt mà ngã xuống mặt đất.

Chương 53: Liên Minh Trảm Cổ (1) Chương 53: Liên Minh Trảm Cổ (1)

(Trảm Cổ: Giết Cổ Trường Khanh)

Cổ Trường Khanh hài lòng cười nói: “Tốt lắm, Ngô Duệ, gọi người tới lôi những kẻ này ra ngoài, bảo Đoàn Đoàn phụ trách quay lại video, đập vỡ xương cốt toàn thân của bọn chúng, chém đầu bọn chúng xuống, sau đó đăng video lên mạng.”

Hắn muốn cho cả thế giới nhìn thấy kết cục của những kẻ đối địch với hắn.

“Vâng!”

Ngô Duệ gật đầu, sau đó nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại.

“Ha ha ha, đúng là tự làm bậy thì không thể sống mà!”

Bọn họ không cầu xin tha thứ nữa, đã biết là vô dụng nên chỉ có thể bi thương mà cảm khái cho vận mệnh của chính mình.

Thao Thiết nhắc nhở: “Từ từ, ta cần phải quét hình mặt của bọn họ thì mới có thể đăng nhập vào tài khoản tập đoàn.”

Ngô Duệ bật cười, “Thao Thiết lão đệ, chuyện này cứ trực tiếp gọi cho phía Kinh Đô một cuộc điện thoại là được, không phải thế là giải quyết xong rồi sao?”

“Là ta suy nghĩ thiên cận, với thân phận của lão bản, quả thật chỉ cần một cuộc điện thoại thôi là xong.” Thao Thiết xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng.

Anh ta vừa nói xong, vài siêu văn nhân bình thường đang canh giữ ở bên ngoài đã tiến vào, sau khi cung kính gọi Cố Trường Khanh một tiếng lão bản thì lần lượt kéo ba kẻ đang quỳ trên mặt đất ra ngoài.

Ngô Duệ cũng đi theo ra ngoài để hỗ trợ Tiểu Đoàn Đoàn quay video.

Thao Thiết bỗng nghĩ đến chuyện gì đó, vội nói: “Đúng rồi lão bản, lúc ta trở về có đi ngang qua núi Côn Luân, đúng lúc đó thì nghe thấy một tiếng rống ngâm, trên núi khẳng định có một con rồng, có cần ta qua đó giải quyết nó không?”

Cố Trường Khanh lắc đầu, “Ta biết, có điều tạm thời không cần quản nó, qua một thời gian nữa, chờ tới khi nó biến hóa hoàn thiện thì ta sẽ bắt nó về làm thú cưỡi.”

Thao Thiết hơi sững sốt, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, anh ta giơ ngón cái lên, tươi cười nhận xét: “Không hổ là lão bản, khí phách!”

“Cả ngày chưa có gì bổ bụng, ta đi ăn cơm trước đây.”

Cố Trường Khanh gật đầu, “Đi đi!”

Thao Thiết cúi chào rồi nhanh chóng rời đi.

Trong lòng Athena khó mà bình tĩnh được, vị Thao Thiết vừa rời mang tới cho cô cảm giác tương đối áp bách, chỉ ít đối phương cũng có thực lực ngang bằng, hoặc là nhỉnh hơn cô một chút.

Thật hiếu kỳ không biết dưới trướng Cố Trường Khanh còn có bao nhiêu cường giả khác nữa.

Thấy chính mình quá rầy Cố Trường Khanh cũng đã lâu, lúc này, cô chủ động đứng dậy nói: “Cố lão bản, ta về trước tắm rửa, sáng mai sẽ quay lại bãi phỏng sau.”

Cố Trường Khanh gạt đầu, ra hiệu cho người dẫn Athena về khu vực nghỉ ngơi.

Rất nhanh, nơi này chỉ còn lại Cố Trường Khanh và Chu Tước.

Cố Trường Khanh nhìn về phía nàng, mỉm cười bảo: “Trong nhà ăn có để lại đồ ngon cho người, đi ăn đi!”

“Vâng, lão bản!”

Chu Tước chờ chính là câu này, hơi làm nũng mà trả lời một tiếng rồi nhanh chân rời đi.

Cố Trường Khanh uống nốt chén trà trong tay, sau đó cũng đứng lên quay về phòng. Hắn cần phải chuẩn bị ổn thỏa để bề quan, bởi vì bốn tháng sau sẽ có một trận đại chiến quan trọng chờ hắn.

...

Bóng đêm âm trầm, thỉnh thoảng sẽ có những con hung cầm bay qua bầu trời Kinh Đô.

Trong tòa nhà Liên Minh Siêu Văn 36 tầng, trên tầng cao nhất, trong văn phòng của Lâm Thần.

Lâm Thần xử lý xong công việc của Liên Minh, đang chuẩn bị trở về để tu luyện.

Lúc này, đột nhiên lại có điện thoại vệ tinh gọi đến.

Lâm Thần nghi hoặc, là người nào của quốc gia có điện thoại vệ tinh gọi đến?

Lâm Thần tiếp điện thoại, “Ai vậy?”

“Xin chào Lâm Thần, ta là Phổ Cách Kinh Tư, tổng thống của E Quốc.”

Bên trong điện thoại truyền ra thanh âm tiếng Trung tiêu chuẩn, là một giọng nói trung niên tràn ngập uy nghiêm.

“Phổ Cách Kinh Tư?”

Lâm Thần nghe thế thì hơi ngạc nhiên, bởi vì cậu ta nhận ra đối phương là ai, “Tìm ta có chuyện gì?”

Lâm Thần vô cùng nghi hoặc, vì sao đối phương lại gọi điện thoại cho mình.

Nếu muốn tìm người để hợp tác gì đó thì không phải nên tìm người mạnh nhất Long Quốc là Cố Trường Khanh sao?

Giọng nói trong điện thoại lộ ra ý cười, “Ta không muốn vòng vo, thẳng thắn nhé, ngươi có muốn giết Cố Trường Khanh không?”

“Cái gì? Ngươi có ý gì?” Lâm Thần cảnh giác hỏi lại, bất giác siết chặt điện thoại trong tay, cậu ta sợ đây là Cố Trường Khanh dùng E Quốc tới để thử mình.

Phổ Cách Kinh Tư giống như nghe ra được sự cảnh giác trong lời nói của Lâm Thần, ông ta bèn trấn an: “Ngươi đừng lo lắng, ta không cùng một phe với Cố Trường Khanh, chỗ ta có người có thể giết hắn, nếu như ngươi cũng có thể ra tay tương trợ, vậy thì xác suất thành công sẽ càng lớn hơn.”

Sở dĩ ông ta liên hệ với Lâm Thần là bởi vì không tin tưởng đám người của Long Quốc sẽ hợp sức với ông ta gài bẫy giết chết Cố Trường Khanh.

Vì vậy chỉ có thể tìm đến Minh chủ Liên Minh Siêu Văn: Lâm Thần.

Lâm Thần cười nhạo: “Các ngươi có người có thể giết hắn? Đùa cái gì thế, ngươi có hiểu rõ thực lực của hắn không? Trên người hắn có mười một cái siêu văn, những hình xăm ấy đều là những truyền thuyết thần thoại của Long Quốc chúng ta, các ngươi lấy cái gì để giết hắn?”

Thằng thần mà nói, chỉ cần từng thấy qua thực lực của Cố Trường Khanh, thì cho dù ngươi có muốn cũng không có lá gan làm kẻ địch của hắn.

Phổ Cách Kinh Tư không cho là đúng, “Mười một cái thì sao? Ở chỗ ta cũng có một người thức tỉnh Thái Dương Thần, Lôi Thần, Tam Đầu Thần Ứng, Kẻ Bất Tử Koschei **, Cử Thủ Cự Long, Hắc Thần, tất cả đều là hình xăm thần thoại ở nước ta, vì sao lại cho rằng y không thể đối kháng được với Cố Trường Khanh?”

-::

Kẻ Bất Tử Koschei: Đây là một trong những nhân vật khủng khiếp nhất trong thần thoại Nga và các nước miền Đông Slav, một pháp sư băng mạnh mẽ, thông minh và bất tử trong hình dạng một lão già cao lớn, xấu xí, toàn thân gầy như chỉ có da bọc xương, thường thích khóa thân và phi ngựa qua các ngọn núi.

Chương 54: Liên Minh Trảm Cố (2) Chương 54: Liên Minh Trảm Cố (2)

Lâm Thần nghe lời đề nghị của tổng thống E quốc, trong lòng khê động, cậu ta ngập ngừng xác nhận: “Người không lừa ta chứ?”

“Ta lừa ngươi làm gì, ta đã xem qua tư liệu của ngươi, trên người ngươi có siêu văn áo giáp Đế Hoàng, tiềm lực vô cùng lớn, đáng tiếc ngươi mới chỉ đạt tới cấp bậc ngũ giai hậu kỳ, có phải là vì ngươi không chú tâm tu luyện không?”

“Quả thực ta có chút chậm trễ trong việc tu luyện, gần đây ta đang định bế quan dài ngày để mau chóng tiến bộ.”

Lâm Thần ái ngại thừa nhận, trong khoảng thời gian này cậu ta có quá nhiều việc quán thân, cho nên không dễ dàng mà chuyên tâm tu luyện được.

“Trước tiên cứ tăng cấp bậc siêu văn của ngươi lên đã, sau đó mới bàn tới chuyện hợp sức để giết Cố Trường Khanh sau, thế nào?” Phổ Cách Kinh Tư dụ dỗ: “Chỉ cần xử lý hần xong, thân là người mang áo giáp Đế Hoàng, ngươi mới có thể đoạt lấy hết thầy uy vọng của hần.”

Nghe lời nói của đối phương, Lâm Thần quả thực động tâm.

Trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng cậu ta mới bảo: “Có hợp tác hay không, ta sẽ cân nhắc kỹ càng rồi gọi điện lại cho ngươi sau, cứ như vậy đi đã.”

Dứt lời, Lâm Thần liền nặng nề cúp điện thoại.

Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, nhất thời Lâm Thần chưa kịp suy nghĩ xem bản thân nên làm gì, cậu ta muốn quay về hỏi ý kiến của Tô Áu Vi một chút xem sao, xem thử cô sẽ nói thế nào. Quãng thời gian gần đây, Lâm Thần càng ngày càng ý lại vào cô.

Về lời đề nghị ban nãy của vị tổng thống E quốc kia, Lâm Thần cảm thấy nếu như đối phương không lừa mình, vậy thì cứ đợi cậu ta tu luyện tới lục giai, thức tỉnh một nửa trạng thái cuối cùng của áo giáp Đế Hoàng trước, tới lúc đó muốn giết Cố Trường Khanh cũng không phải là chuyện hoàn toàn bất khả thi nữa.

...

E quốc, Thủ đô.

Khắp nơi được bao phủ bởi siêu lưới võng hồng dày đặc, hiện tại nơi này đã bước sang hai giờ sáng.

Trong một căn phòng làm việc.

“Ca, người nói tiểu tử Lâm Thần kia có đồng ý hay không?”

Trên ghế sofa pha mềm mại xa hoa, một người đàn ông thân cao hai mét, cơ thể vạm vỡ đang ngồi đó, chỉ nhìn từ bên ngoài cũng có thể cho người ta cảm giác bị áp bách vô cùng ngọt ngào.

Gã ta nhẹ nhàng hít một hơi xì gà, nói với người đàn ông có khuôn mặt cương nghị không giận tự uy đang ngồi ở bàn làm việc.

Phổ Cách Kinh Tư nhấp một ngụm trà, cười nhạt nói: “Chỉ cần hấn có dã tâm thì tự khắc sẽ không cự tuyệt, cứ chờ tin tức đi.”

“Bất kể hấn có đồng ý hay không, Cố Trường Khanh chắc chắn phải chết, ngày mai ta cũng bắt đầu bế quan đột phá thất giai.”

Phổ Cách Đan Tư nói: “Quan hệ của Phiêu L lượng Quốc và Cố Trường Khanh không mỏng, theo ta được biết thì bọn họ không cần Cố Trường Khanh làm gì mà đã sẵn sàng tặng cho hấn rất nhiều vật tư, với mối quan hệ như vậy, nếu không giết Cố Trường Khanh thì chúng ta sẽ không thể động thủ với Phiêu L lượng Quốc.”

Phổ Cách Kinh Tư gật đầu, “Giết hấn là chuyện tất nhiên, cho dù Lâm Thần không đáp ứng thì vẫn còn vị ở Anh Đào Quốc kia, các người liên thủ thì sẽ không có áp lực.”

Anh Đào Quốc cũng xuất hiện một đại nhân vật, tên là Yêu Tuyết Cơ, thức tỉnh ba hình xăm.

Lần lượt là: Bát Kỳ Đại Xà (1), Tuyết Cơ và Quỷ Dạ Xoa.

Nhưng tương đối mạnh cũng chỉ có một người là cô ta, thực lực chính thể của Anh Đào Quốc thì vô cùng yếu kém, dân số còn lại còn chưa đến ba phần ban đầu.

Sau khi bị Phiêu L lượng Quốc từ bỏ thì bọn họ đã tìm tới E Quốc cầu xin hợp tác.

...

Long Quốc, Kinh Đô, bên trong một căn biệt thự xa hoa.

“Đệ đệ, quay về rồi à, đã để lại phần cơm cho người rồi, mau đi ăn đi.”

Lâm Thủy Dao đang ngồi trên ghế sofa xem tin tức, thấy Lâm Thần trở về liền vui vẻ đứng lên chào hỏi.

“Ta đi tìm Âu Vi tỷ bàn chút chuyện trước.”

Lâm Thần vội vội vàng vàng đi lên tầng, bước thẳng vào phòng của Tô Âu Vi.

Cô vừa tắm rửa xong, trên người mặc một bộ váy ngủ nhẹ nhàng, đang ngồi trước giường ung dung sấy tóc.

“Âu Vi tỷ.”

Không đợi cô trả lời, Lâm Thần đã kể ngắn gọn cho cô biết chuyện Phổ Cách Kinh Tư tìm mình vừa nãy.

Kể xong một lượt, cậu ta liền sốt ruột hỏi: “Người nói xem ta có nên đáp ứng không? Ta cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt để trừ bỏ Cố Trường Khanh.”

Tô Âu Vi khẽ nhíu mày, cô bỏ máy sấy xuống đầu tủ, ánh mắt lóe lên vẻ trầm ngâm, “Nếu là sự thật thì đây đúng là một cơ hội khó cầu.”

Lâm Thần cũng nghĩ vậy, có điều cậu ta vẫn thấy hơi lo lắng, “Âu Vi tỷ, người có cho rằng đây là âm mưu của Cố Trường Khanh không? Hắn muốn tìm một lý do chính đáng để giết ta?”

Tô Âu Vi lắc đầu, phủ quyết suy đoán của đối phương, “Không đâu, ta hiểu rất rõ tính cách hắn, đó là một người đàn ông vô cùng tự phụ, nếu hắn muốn giết người thì đã trực tiếp

giết tới đây, cần gì phải bày ra âm mưu quỷ kế lòng vòng như vậy chứ!”

Cô đã đi theo Cố Trường Khanh sáu năm, ít nhiều cũng có thể nói là cô đoán được phong cách hành sự của người này.

Lâm Thần thấp giọng hỏi dò: “Ý của ngươi là... chúng ta nên đồng ý với lời đề nghị của E quốc?”

Tô Ấu Vi trầm ngâm một lát, ánh mắt lóe lên, “Đồng ý! Đây chính là cơ hội duy nhất của ngươi.”

Cô biết mình chắc chắn không thể trở lại bên người Cố Trường Khanh được nữa, vì vậy từ chỗ cảm thấy tiếc nuối và hối hận, giờ đây trong lòng cô đã dần dần sinh ra những suy nghĩ ác độc dày đặc.

Trước đó vẫn luôn khuyên Lâm Thần đừng trêu vào hấn là bởi vì cô không thấy được hy vọng có thể giết chết đối phương.

Nhưng hiện tại cơ hội đã xuất hiện ngay trước mắt bọn họ, làm sao cô có thể cam tâm từ bỏ?

Chỉ cần giết được Cố Trường Khanh xong, khi đó Lâm Thần sẽ trở thành siêu văn nhân mạnh nhất Long Quốc.

Mà thân là người phụ nữ ở bên cạnh Lâm Thần, tới lúc ấy, những ngày tháng bước lên đỉnh cao quyền lực mà Tô Ấu Vi luôn mơ tưởng từ bé sẽ lập tức trở thành sự thật!

“Được, vậy ta sẽ gọi điện thoại báo lại cho họ biết.”

Lâm Thần đối với Tô Ấu Vi gần như là nói gì nghe nấy, cậu ta còn chưa tròn hai mươi tuổi, nếu không phát sinh một màn dị biến long trời lở đất này thì thật ra, Lâm Thần chỉ là một anh chàng sinh viên năm hai vẫn còn rất ham chơi, thế nên hiện giờ cậu ta khó tránh khỏi tình cảnh phụ thuộc và ỷ lại vào người phụ nữ thành thục bên cạnh.

-::

(1) Bát Kỳ Đại Xà: Yamata no Orochi, con rắn có tám đầu và tám đuôi trong thần thoại của Nihon Shoki.

Chương 55: Lâm Nguyệt Dao Trở Về (1) Chương 55: Lâm Nguyệt Dao Trở Về (1)

“Lâm Minh chủ, suy nghĩ thế nào rồi?”

Điện thoại được kết nối, thanh âm thân thiện của Phổ Cách Kinh Tư liên vang lên.

Lâm Thần hít nhẹ một hơi, đoạn nói: “Nếu như các người thực sự có thể đối phó được với Cố Trường Khanh thì ta đồng ý với các người, sẽ cùng nhau hợp tác xử lý hắn.”

Phổ Cách Kinh Tư bật cười, tựa hồ ông ta đã đoán trước được kết quả này, “Cứ yên tâm đi! Ngoại trừ người thì còn có một siêu văn nhân khá mạnh khác sẽ gia nhập, ba người các người liên thủ, cho dù Cố Trường Khanh có lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng khó tránh khỏi cái chết.”

“Còn một người nữa là ai?” Lâm Thần dò hỏi.

“Là một vị cường giả đến từ Anh Đào Quốc, trên người có ba cái siêu văn, hơn nữa đều là những hình xăm bất phàm. Ta sẽ sớm sắp xếp cơ hội cho các người gặp nhau.”

Phổ Cách Kinh Tư dặn dò: “Khoảng thời gian này người nên chuyên tâm tu luyện, chờ đợi thời cơ tới. Ta không hy vọng người lại là người kéo chân sau trong kế hoạch của ta.”

“Tổng thống yên tâm, đợi ta đạt tới cấp bậc lục giai thì sẽ nghênh đón một lần lột xác.”

“Được, vậy thì hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Liên Minh Trảm Cổ, cứ như vậy được thành lập.

Nhưng hươu sẽ chết vào tay ai, tạm thời còn chưa biết được...

...

Kinh Đô, trong phòng khách biệt thự nơi Lâm Thủy Dao ở.

Lâm Thủy Dao ngồi trên sofa, trong tay cầm điện thoại, đang nhanh chóng gõ chữ lên màn hình.

Người nhận không phải là ai khác mà chính là tỷ tỷ của cô: Lâm Nguyệt Dao.

Gõ xong dòng chữ này, cô ấn gửi đi.

Nội dung: Tỷ, hiện tại thời buổi loạn lạc, đệ đệ lại rất giỏi giang, gia tộc cũng đều thuộc về đệ đệ quản lý, tỷ thật sự nên quay về rồi, không còn ai dám gây khó dễ gì cho tỷ nữa đâu.

Nhiều năm nay bọn họ vẫn luôn liên hệ với nhau. Lâm Thủy Dao vẫn âm thầm hỗ trợ tỷ tỷ mình không ít.

Ting ting!

Nửa phút sau, người bên kia gửi tin nhắn đến:

“Sáu năm rồi, đệ đệ còn nhớ rõ ta sao?”

Lâm Thủy Dao vội trả lời:

“Năm đó tỷ yêu thương chiều chuộng nó như vậy, sao nó có thể không nhớ rõ?”

“Mấy ngày trước nó vẫn còn nhắc tới tỷ, sợ tỷ ở ngoài một mình gặp nguy hiểm, thậm chí đã quyết định đăng thông báo kèm ảnh tỷ trên Long Vọng để tìm người rồi, tỷ tỷ à, quay về thôi.”

Vài phút sau, người bên kia mới gửi tin đến:

“Thật sao?”

Lâm Thủy Dao trả lời:

“Nếu như tỷ không tin thì giờ ta sẽ gọi đệ đệ đến nói chuyện video với tỷ nhé.”

Người bên kia lại trầm mặc một lát mới hồi đáp:

“Vậy được, nếu đệ đệ thật sự ủng hộ ta quay về, vậy bảo nó phái người đến Lâm huyện ở Long Giang thành, phòng 402 lầu 3 khu dân cư cấp 2 đón ta.”

Lâm Thủy Dao nghe thế thì kinh hỉ trả lời:

“Được, giờ ta sẽ đi bảo đệ đệ, bảo nó tự mình đi đón người về, xem ai dám nói lung tung!”

Thấy được dòng tin nhắn này, Lâm Thủy Dao thật sự hết sức vui vẻ.

Những năm qua cô vẫn luôn khuyên tỷ tỷ quay về, nhưng tỷ ấy vẫn luôn từ chối, bởi vì tỷ ấy vẫn chưa buông được khúc mắc với gia đình năm xưa.

“Tỷ, có chuyện gì mà vui thế?”

Đúng lúc này, Lâm Thần đi từ trên tầng xuống, nhìn thấy Lâm Thủy Dao lộ rõ vẻ hào hứng trên mặt thì không khỏi tò mò hỏi.

Lâm Thủy Dao nhìn về phía cậu ta, vội nói: “Đệ đệ, người có nhớ đại tỷ không?”

“Nhớ chứ!”

Lâm Thần không chút do dự đáp: “Rạng sáng mai trước khi ta bế quan thì sẽ đăng thông báo kèm ảnh chụp của tỷ tỷ lên Long Vọng để tìm tỷ ấy.”

Từ nhỏ đến lớn, đại tỷ đối tốt với cậu ta ra sao, cậu ta đương nhiên chưa từng quên.

Nhưng đáng tiếc là bấy lâu vẫn không thể liên lạc được với Lâm Nguyệt Dao, hoàn toàn không tìm thấy bất cứ tin tức nào

có liên quan tới tỷ ấy, giống như tỷ ấy đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Cậu ta hoàn toàn không biết đó là do Lâm Thủy Dao ở giữa gây khó dễ, khiến cậu ta không cách nào tìm thấy người chỉ ruột của mình.

Đây là do Lâm Nguyệt Dao bảo cô làm như vậy, sợ đệ đệ tìm thấy mình sẽ bất chấp mà lôi kéo nàng trở về.

“Đệ đệ, người không cần tìm nữa, trước mắt tỷ tỷ đang ở Lâm huyện Long Giang thành, phòng 402 lầu 3 khu dân cư cấp 2, tỷ ấy bảo người qua đó đón tỷ ấy về.”

“Thật sao? Người đừng có lừa ta!”

Nghe được lời nói của nhị tỷ, Lâm Thần vui vẻ đến nỗi suýt nữa nhảy cẫng lên.

Lâm Thủy Dao cười mắng: “Thật chứ sao không, ta rảnh rồi lắm hay sao mà phải lừa người? Nhanh chóng đi đón đại tỷ người về đây đi.”

“Được, giờ ta sẽ đi ngay, tự mình đi.”

Lâm Thần vui vẻ đến mức cơm cũng không nhớ mà ăn, vội vàng gấp gấp ra khỏi biệt thự, cậu ta phụ thể áo giáp Đế Hoàng lên thân, lấy tốc độ nhanh nhất đi về phía sân bay của Liên Minh Siêu Văn.

Thấy cậu ta đi rồi, Lâm Thủy Dao mới trả lời tin nhắn của tỷ tỷ:

“Tỷ, đệ đệ đã qua đó rồi, người đừng có nuốt lời đấy! Tiểu Nghiên Nghiên cần có một gia đình náo nhiệt.”

Ting ting!

Lâm Nguyệt Dao lập tức trả lời:

“Yên tâm, ta không định trốn nữa.”

Quan hệ giữa bọn họ, lại thêm cả Cố Trường Khanh.

Nếu như đến lúc đó Cố Trường Khanh giết Lâm Thần, tình cảnh đó chỉ cần nghĩ thôi cũng cảm thấy quá loạn.

Ngày này, có lẽ rất nhanh sẽ tới.

Lâm Nguyệt Dao vẫn chưa có ý định đi gặp Cố Trường Khanh, bằng không nàng cũng không có khả năng lựa chọn quay về.

Nàng sợ Cố Trường Khanh không chấp nhận, đến lúc đó không chỉ tự rước lấy nhục mà còn có thể làm con gái tổn thương.

Cố Trường Khanh đang ở căn cứ Ma Minh tự nhiên sẽ không biết những chuyện này.

Nói thật, sự việc năm đó hiện giờ hẳn chỉ có một chút ấn tượng nhỏ vụn.

Thỉnh thoảng sẽ nhớ tới.

Nhưng cho dù có nhớ tới thì cũng không để trong lòng, càng sẽ không nghĩ đến mình đã có một cô con gái.

Chương 56: Lâm Nguyệt Dao Trở Về (2) Chương 56: Lâm Nguyệt Dao Trở Về (2)

“Lão bản, ta ăn no rồi, về tu luyện trước đây!”

Trong biệt thự, Chu Tước đã ăn xong đang từ nhà ăn đi ra.

Lúc này nàng đã đeo mặt nạ lên lại.

Cố Trường Khanh nhìn bóng lưng rời đi của cô nàng, nói với theo: “Khoảng thời gian sắp tới cứ yên tâm tu luyện, bốn tháng sau ta sẽ dẫn người đi đánh nhau!”

“Được đó! Ta nhất định sẽ không kéo chân sau lão bản, sẽ chiến đấu anh dũng vì lão bản, hi hi.”

Chu Tước xoay người nghịch ngợm mà nháy mắt với hắn, sau đó nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

Nói cho cùng Chu Tước vẫn chỉ là một cô gái mới mười sáu mười bảy tuổi, từ nhỏ đến lớn đã chịu quá nhiều giày vò, là Cố Trường Khanh đã gỡ bỏ khúc mắc cho nàng.

Khuôn mặt không thể nhận ra nỗi đó, hắn nhìn thôi cũng thấy ghê người.

Ít nhất phải có tinh hạch dị thú bát giai mới có thể giúp Chu Tước phục hồi hoàn toàn gương mặt dữ tợn bị thối rữa sâu đến tận xương kia.

Thật sự rất kinh khủng, nàng có thể sống đến bây giờ cũng đã xem như là một kỳ tích.

Lúc Cố Trường Khanh nhìn thấy lần đầu thật sự cũng bị dọa sợ.

“Cố lão bản, ta cần phải về ngay trong đêm, còn mong người trợ giúp.”

Đúng lúc này, Athena mặc áo giáp nhanh chóng đi từ trên lầu xuống, nhìn có vẻ rất gấp gáp.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Thấy cô cấp bách như vậy, Cố Trường Khanh liền hỏi.

“Lũ sinh vật biển chết tiệt, chúng tổ chức quy mô lớn công kích một thành phố gần biển ở nước ta, trong đó còn có một con hải thú thất giai đỉnh phong.”

“Cố lão bản, hiện tại người có thể giết dị thú thất giai trên toàn cầu này sợ là chỉ có người.”

Sắc mặt Athena rất kém, cô nói: “Thành phố đó có rất nhiều vật tư còn chưa kịp chuyển đi, nếu như bị hải thú công phá thì tổn thất sẽ rất lớn.”

“Đây được xem như trả lại ân tình tặng vật tư của các người sao?”

Cố Trường Khanh sẽ không vô duyên vô cớ cố ý giúp ai đó, nhưng thứ mà hần nợ người khác thì tất nhiên hần sẽ muốn hồi báo lại.

Athena không hề do dự nói: “Xem như vậy đi! Sau khi giúp chúng ta giải quyết nguy hiểm này xong, Phiêu Lượng Quốc sẽ tặng người một lượng lớn vật tư khác.”

Cố Trường Khanh cảm điện thoại lên, đoạn nói: “Được, vậy hiện tại xuất phát thôi.”

Hần thống khoái đồng ý như vậy, một là vì thật lòng muốn trả nợ ân tình của James Kohler, thứ hai nữa là vì viên tinh hạch thất giai đỉnh phong kia.

Đúng lúc hần đang muốn bế quan, tinh hạch cấp bậc càng cao thì sẽ có thể giúp hần tu luyện càng nhanh hơn.

Rời khỏi biệt thự, Cố Trường Khanh phụ thể áo giáp Tu La Minh Long lên người, sau đó cùng Athena bay lên, giống như hai tia chớp lao ra khỏi cửa của siêu lưới, đi thẳng về hướng sân bay quốc tế thành phố Long Giang.

Không bao lâu sau, cả hai đã đến sân bay đông đúc náo nhiệt, bây giờ Trương Hồ đang ở đây chỉ huy người vận chuyển vật tư lên xe.

“Lão đại, tiểu thư Athena, sao hai người lại tới đây?”

Nhìn thấy hai người từ trên cao đáp xuống, Trương Hồ ngạc nhiên hỏi.

Athena nói trước: “Trương huynh đệ, có chuyện đột xuất, nước ta đang bị một con hải thú thất giai đỉnh phong dẫn theo rất nhiều hải thú công kích một thành phố gần biển, phải mời lão bản của các người đến giúp đỡ.”

Trương Hồ nghe tin thì nghiêm nghị đáp: “Vậy sao, vậy lão đại, các ngài nhanh chóng xuất phát đi. Chuyện trong nhà cứ giao cho ta là được, bảo đảm không xảy ra vấn đề gì.”

“Cố lão bản, chúng ta đi thôi!”

Athena thật sự là vô cùng sốt ruột, rất sợ cô mà về muộn một bước thôi thì thành phố kia sẽ bị công phá toàn diện.

“Có thể ta sẽ ở bên đó vài ngày, người đừng có chậm trễ việc tu luyện.”

Cố Trường Khanh dặn dò Trương Hồ một câu rồi theo Athena đi lên máy bay tư nhân của cô.

Cố Trường Khanh vẫn luôn rất nghiêm khắc đối với thành viên của Ma Minh, trước giờ chưa từng cho phép bọn họ buông thả.

Đặc biệt là đối với mấy người Trương Hồ, Thao Thiết, Chu Tước, Ngô Duệ thì lại càng đặt nhiều kỳ vọng hơn.

Sau khi hai người lên máy bay, dưới sự hướng dẫn của nhân viên ở đài quan sát dưới mặt đất, rất nhanh máy bay đã rời khỏi đường băng rồi cất cánh bay lên.

...

“Mẹ ơi, chúng ta đang đợi ai thế, người ta buồn ngủ quá à!”

Mười giờ tối, bên trong căn phòng 402 ở Lâm huyện, Long Giang thành, Cố Nghiên Nghiên đang nằm bò trên sofa, dụi dụi mắt, ngáp dài một tiếng.

“Chờ tiểu cữu của con tới, đêm nay chúng ta sẽ rời khỏi đây, tới sống cùng cữu cữu của con.”

Lâm Nguyệt Dao dịu dàng vỗ lưng cô bé, cưng chiều cười nói: “Tiểu bảo bối, cữu cữu của con sắp tới rồi, đợi một lát nữa

lên máy bay hằng ngủ, có được không?”

Khuôn mặt nàng tựa vàng trắng sáng, làn da trắng như tuyết, mái tóc màu đen dài đến ngang vai, vừa mang theo vẻ đẹp ngây ngô của thiếu nữ lại mang theo chút hương vị thành thực của một người phụ nữ, dung mạo cực kỳ xinh đẹp.

Tối nay nàng mặc một chiếc váy dài màu xanh bó sát người, tôn lên dáng người thuót tha đầy đặn, không hề bởi vì sinh con mà trở nên xò xề xuống sắc.

Thế nhưng với gia thế và nhan sắc bậc này, Lâm Nguyệt Dao vẫn không dám đặt cược để đi gặp Cố Trường Khanh.

Nếu đưa con gái tới mà hắn không nhận thì sẽ khiến Nghiên Nghiên chịu tổn thương rất nhiều, như vậy thì chẳng bằng cả đời Nghiên Nghiên cũng không biết cha mình là ai còn hơn.

Cố Nghiên Nghiên ngồi dậy, vô cùng tò mò hỏi: “Mẹ ơi, tiểu di và tiểu cữu cữu là ai thế?”

Lâm Nguyệt Dao xoa xoa đầu cô bé, cười đáp: “Là muội muội và đệ đệ của mẹ, đều là người thân của chúng ta.”

Cốc cốc cốc!

“Tỷ tỷ, người có ở đó không?”

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa, còn truyền tới giọng nói có chút kích động của Lâm Thần.

“Có, tới đây!”

Lâm Nguyệt Dao nghe được tiếng thì vội đứng dậy đi mở cửa.

Cố Nghiên Nghiên cũng đứng dậy đi giày vào rồi chạy ra.

Chương 57: Dị Thú Bát Giai Xuất Hiện (1) Chương 57: Dị Thú Bát Giai Xuất Hiện (1)

Ngoài cửa, Lâm Thần nghe được giọng nói quen thuộc của tỷ tỷ thì mong ngóng mà nhìn chăm chăm vào cửa phòng.

Lúc này, một thân ảnh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ xuất hiện trong tầm mắt cậu ta.

“Tỷ!”

Lâm Thần kích động đến mức hốc mắt đỏ lên, ngần ngại mà nhìn dáng người trước mắt, có chút ghen ngào gọi.

Lâm Nguyệt Dao cười mắng: “Nhìn thấy tỷ tỷ không phải nên vui vẻ sao? Làm sao mà phải đau buồn thành thế này?”

Nói xong liền đưa tay chỉnh lại cà vạt đã bị lệch trên bộ âu phục cho Lâm Thần, vỗ vỗ bả vai cậu ta rồi thấp giọng nói: “Tiểu Thần, đã lâu không gặp, là tỷ có lỗi, đã để cho đệ phải lo lắng rồi.”

“Thật sự là rất lâu, rất rất lâu rồi, ta làm sao cũng không tìm thấy tỷ, còn cho rằng tỷ đã...”

Nói đến đây, giọng nói của Lâm Thần đã hơi ghen ngào.

“Mẹ, đây là tiểu cữu cữu sao?”

Lúc này Cố Nghiên Nghiên đã đi ra, cô nhóc trốn sau lưng mẹ lộ cái đầu bé xíu ra, dùng giọng nói trẻ con bí bô hỏi.

“Đúng, là cữu cữu đây!”

Lâm Thần nhìn về phía cháu gái đáng yêu, xoa xoa hốc mắt ướt át, ngồi xổm xuống nhẹ giọng cười hỏi: “Tiểu bảo bối, con tên là gì?”

“Con tên là Cố Nghiên Nghiên.”

“Cố Nghiên Nghiên?”

Nghe được từ “Cố” này, trong đầu Lâm Thần bất giác hiện lên dáng vẻ bá đạo của một người họ Cố khác mà cậu ta rất chán ghét.

“Đúng thế, có vấn đề gì sao tiểu cữu cữu?”

“Không có vấn đề gì, nào, để cữu cữu ôm con một cái!”

Lâm Thần vươn tay muốn bế đứa bé lên.

“Không muốn!”

Cố Nghiên Nghiên lùi lại, lắc đầu nguầy nguậy từ chối.

Hả?

Lâm Thần ngây người.

“Được rồi Tiểu Thần, Nghiên Nghiên sợ người lạ, muốn con bé cùng chơi với người thì người phải chơi chung với nó nhiều một chút.”

Lâm Nguyệt Dao nói rồi ôm lấy Cố Nghiên Nghiên lên, “Chúng ta đi thôi.”

Ngoại trừ một ít quần áo ra thì nàng không còn hành lý nào khác.

“Được, xe đang đỗ ở dưới lầu, chúng ta về nhà thôi.”

Lâm Thần giúp tỷ tỷ đóng cửa lại, nhanh chóng xách va li của bọn họ lên rồi dẫn theo cả hai xuống lầu.

Quan hệ tỷ đệ của hai người tốt như thế, Lâm Thần lại cứ muốn tìm chết.

Thật không biết đến lúc Cố Trường Khanh giết chết cậu ta thì Lâm Nguyệt Dao sẽ phát điên đến mức nào.

Với tính cách của Cố Trường Khanh, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai muốn đối phó hắn.

Nếu Lâm Thần thật sự dám tham dự vào việc gài bẫy để giết hắn, vậy thì kết cục chắc chắn phải chết.

Cho dù Lâm Nguyệt Dao có tiết lộ rõ thân phận thì cũng không thể làm nên chuyện gì.

Hiện giờ cả hai người còn chưa biết gì và cũng không nghĩ tới những chuyện đó.

Sau khi bọn họ lên chiếc xe màu đen có rèm che đỗ ở dưới lầu thì trực tiếp di chuyển về hướng sân bay ở Lâm huyện.

...

Trên chiếc máy bay đang bay tới M quốc của Athena, Cố Trường Khanh tập trung nhìn hình ảnh do vệ tinh chụp được mà James Kohler gửi tới.

Hiện tại Long Quốc đang là mười một giờ đêm, ở M quốc thì lại là mười một giờ sáng.

Trên màn hình chiếu là một thành phố đang được bao bọc bởi siêu lưới, cách hải vực không tới bảy km.

Những con hải thú có hình thể cực lớn đủ loại màu sắc hình dáng, bọn chúng đông đúc chen chúc lẫn nhau, phủ kín sáu, bảy km phạm vi ở xung quanh, trong miệng phun ra những chùm sáng năng lượng, tất cả đều cố gắng oanh tạc siêu lưới bao trùm thành phố.

Khoảng cách gần như vậy căn bản không có cách nào dùng bom hạt nhân, bằng không cũng sẽ làm cả thành phố bị ảnh hưởng nặng nề.

Ở phía sau, từng tốp, từng tốp quân đội đang nhanh chóng vận chuyển vật tư.

Nhưng thật sự là quá nhiều, ít nhất cũng cần hai ngày, trong khoảng thời gian ngắn như vậy thật sự không thể dời đi toàn bộ vật tư.

Ở sau cùng đám hải thú là một con rùa đen dữ tợn có hình thể dài tới gần tám trăm mét, giống như một ngọn núi lớn đang đứng sừng sững ở bờ biển.

Nếu như nó có thể đột phá được độ lớn tám trăm mét này, vậy thì chúng tỏ nó đã là dị thú bát giai.

Dị thú cấp mấy cũng có liên quan đến hình thể.

Các góc cạnh sắc nhọn lòi ra trên lớp vỏ của nó không ngừng phun ra những chùm sáng năng lượng lớn gấp nhiều lần một vại nước, đang liên tục bắn về phía siêu lưới của thành phố.

“Cổ tiên sinh, con rùa chết tiệt này rất khó đối phó, có điều với cường độ oanh tạc hiện tại của hải thú thì có lẽ chúng ta vẫn có thể chống đỡ một lát để đợi đến lúc ngưoi tới.”

James Kohler đứng trên một tòa nhà cao trăm tầng, dùng ống nhòm chuyên dụng để quan sát con cự thú ở trên bờ cát phía xa xa, da đầu gã bắt giắc run lên, do dự hỏi: “Ngươi có chắc chắn đối phó được nó không?”

Một con quái thú khủng bố như thế, gã thực sự sợ Cổ Trường Khanh không đối phó nổi.

“Con súc sinh này đã gần tiến tới bát giai rồi, nhưng ta nghĩ mình vẫn có thể xử lý được.”

Cổ Trường Khanh nhìn lớp vỏ mai nặng nề của nó, đây là chỗ duy nhất khiến hắn cảm thấy có chút khó giải quyết.

Gặp phải một con dị thú có lực phòng ngự cao đến biến thái như thế, quả thật rất khó để xuống tay.

Nếu nó rứt đầu rùa vào trong, hơn nữa trên lớp vỏ của nó còn có những chỗ góc cạnh lòi ra, đồng thời còn có thể phun ra chùm sáng năng lượng, vậy thì hắn hoàn toàn không có chỗ để công kích.

Nhưng mà đợi lĩnh vực Minh Thần của hắn mở ra, vấn đề khó giải quyết này sẽ không còn là vấn đề nữa.

“Đúng rồi James, đợi lúc ta sắp tới thì ngươi hãy phóng đạn hạt nhân lên trời để che chắn tín hiệu của vệ tinh.”

Cố Trường Khanh cười nhạt, nói: “E quốc có một kẻ thức tỉnh sáu siêu văn muốn giết ta, nếu hiện tại để cho gã nhìn thấy thực lực của ta thì chút tự tin và dũng khí đó của gã có lẽ sẽ mất hết.”

Nếu như bọn họ đã muốn chơi, Cố Trường Khanh sẽ không ngại mà chơi cùng bọn họ.

“Ừm, việc này Athena đã nói với ta rồi, ta lập tức sai người chuẩn bị đạn hạt nhân.”

“Nếu như Cố tiên sinh có thể xử lý con rùa chết tiệt ấy, vậy thì từ nay về sau Phiêu Lợc Quốc sẽ là đối tác giao hảo tốt nhất của ngươi, Cố tiên sinh cần gì, chúng ta tất sẽ gắng hết sức đáp ứng.”

Sau khi biết được dưới tam giác Bermuda có một tòa kiến trúc kỳ bí sắp xuất hiện thì trong lòng James Kohler đã không còn đặt nặng việc tranh đấu giữa các quốc gia nữa, chuyện quan trọng hiện giờ chính là phải ôm chặt cái đùi to là Cố Trường Khanh.

Ầm ầm!!!

Lời của James Kohler vừa dứt thì một tiếng nổ lớn đình tai nhức óc bỗng truyền tới.

Chương 58: Dị Thú Bát Giai Xuất Hiện (2) Chương 58: Dị Thú Bát Giai Xuất Hiện (2)

Ầm ầm!!!

Lời của James Kohler vừa dứt thì một tiếng nổ lớn đình tai nhức óc bỗng truyền tới.

“Đó là cái gì?”

Hai mắt James Kohler trợn trắng.

Chỉ thấy trong đại dương mênh mông bên ngoài thành phố, một con quái thú gần giống với Godzilla có thân hình cao hơn tám trăm mét đang ngoi lên, từng bước từng bước tiến vào mặt đất.

“Fuck! Cự thú bát giai?”

Tròng mắt James Kohler trợn to đến mức sắp rơi ra ngoài, sắc mặt gã hết sức khó coi, rít lên: “Chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi, làm sao lại có dị thú tiến hóa đến bát giai?”

Gã thật sự không dám tin vào mắt mình.

“Bát giai sao?”

Cố Trường Khanh thấy một màn như vậy thì lại lộ ra vẻ mặt hưng phấn, đứng bật dậy nói: “Mau mở cửa khoang ra, ta tự mình bay qua đó!”

Trước mắt chính là một viên tinh hạch bát giai, sức dự hoặc quá lớn.

Hiện tại hắn đã có thể kích hoạt đồng thời năm cái siêu văn trong vòng hai giờ, có lẽ có thể miễn cưỡng đối phó với một con dị thú bát giai.

...

Một con dị thú bát giai nửa đường xuất hiện, điều này khiến cho Cố Trường Khanh thật sự rất kích động.

Tinh hạch cấp bậc càng cao thì năng lượng ẩn chứa trong nó sẽ càng khổng lồ và tinh khiết, cho dù có rất nhiều tinh hạch cấp thấp hơn thì cũng không thể so với nó.

“Này... Cố tiên sinh, người thật sự chắc chắn có thể giết nó sao?”

Athena chân chừ lên tiếng: “Hay là chúng ta cứ từ bỏ vật tư, rút lui khỏi thành phố đi.”

Hải thú bát giai, quá kinh khủng rồi!

Ngay cả siêu lưới cũng không ngăn cản được nó.

Nó thuộc về dị thú cấp Vương.

Một mình nó cũng có thể dễ dàng hủy diệt cả một tòa thành thị.

“Đúng thế Cổ tiên sinh, chúng ta có thể rút lui mà, không cần thiết phải mạo hiểm vậy đâu, người trong thành phố này của chúng ta gần như đều là siêu văn nhân, hiện tại đã sớm rút về hậu phương, cho nên không lo thiệt hại về người, của cải mất rồi thì thôi.”

“Vả lại ta nghi ngờ hải thú trong Đại Tây Dương sở dĩ tiến hóa nhanh như vậy có liên quan tới cánh cửa xuất hiện ở vùng Tam giác Bermuda kia.”

James Kohler cũng đề nghị trước tiên rút lui, sau đó còn nói ra suy nghĩ của mình.

“Các người cứ rút trước đi, ta muốn đi nhìn nó thử xem, con quái thú này có lẽ không phải là sinh vật được sinh ra ở trái đất.”

Cổ Trường Khanh không có ý nghĩ từ bỏ, hấn kích hoạt áo giáp siêu văn Tu La, Hắc Long, Minh Thần, Kỳ Lân phụ thể, sau đó tự mình mở cửa khoang máy bay.

Cổ Trường Khanh nói lời này là do theo như hấn biết, trước khi khối thiên thạch kia rơi xuống trái đất, dị thú cao cấp nhất ở đây cũng chỉ có thất giai đỉnh phong.

Hấn hoài nghi là do nguyên nhân hấn trọng sinh, ít nhiều đã bị hiệu ứng cánh bướm làm đảo lộn hướng phát triển của đời trước.

Vù vù vù.

Theo cánh cửa khoang máy bay bị Cố Trường Khanh mở ra, những con lốc như cuồng phong tức khắc cuốn vào.

Khi thể đáng sợ quanh thân Cố Trường Khanh bùng nổ, mạnh mẽ đẩy lùi những con lốc đang cuốn tới, sau đó bay ra ngoài với tốc độ cực nhanh.

“Nhất định phải cẩn thận đấy!”

Athena tiến lên hô lớn một câu, sau đó vội vàng đóng lại cửa khoang.

Thân là siêu năng giả ngũ giai đỉnh phong, lực lượng của thân thể cô có thể ngăn cản được lực hấp dẫn cực lớn từ bên ngoài.

Ầm ầm ầm!

Cố Trường Khanh đứng trên tầng mây nhìn chăm chăm vào vàng trắng máu yêu diễm, hóa thành một luồng ánh sáng bốn màu, dùng tốc độ gấp mười lăm lần vận tốc âm thanh, giống như một đạo sấm chớp xé qua bầu trời đêm, nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Áo giáp Tu La Long Lân không khác biệt quá lớn so với áo giáp Tu La Minh Long, chỉ là trên phần ngực có thêm một vòng tròn của Kỳ Lân Ngũ Hành, bên trên lóe lên ánh sáng có màu sắc khác nhau, lần lượt ứng với năm loại lực lượng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Ngoài ra trên mũ giáp Hắc Long cũng có thêm một vài đặc điểm của Kỳ Lân, tổng thể mà nói càng thêm đẹp để khí phách, tràn ngập cảm giác của khoa học viễn tưởng.

Với vận tốc gấp mười lăm lần vận tốc âm thanh của hắn, chỉ cần khoảng hai mươi phút là có thể đến chỗ mục tiêu.

Hai viên tinh hạch thất giai và bát giai này, hẳn nhất định phải lấy được.

Hiện giờ Cố Trường Khanh đang bức thiết muốn đề thăng thực lực.

Quan trọng nhất chính là, viên tinh hạch bát giai kia có thể dùng để trị liệu cho Chu Tước.

Ngoài ra, ba tháng sau, bên ngoài không gian sẽ có thiên thạch rơi xuống Thái Bình Dương.

Hải thú cũng bắt đầu tiến hóa tới độ có thể dễ dàng tiến lên đất liền.

Hắn cần phải có đủ thực lực có thể nghiền áp tất cả.

Chương 59: Đến Muộn Một Bước Chương 59: Đến Muộn Một Bước

Phiêu Lợng Quốc, thành Hải Châu.

Rống!!

Một tiếng rít gào vang vọng cả trời đất, những con hải thú trên bãi biển giống như bị dọa sợ mà đều nằm rạp xuống mặt đất, thân hình run lập cập không dám nhúc nhích chút nào.

Oanh! Oanh! Oanh!

Con cự thú gần giống với Godzilla cao đến tám trăm mét kia đang từ từ bước lên bờ biển, mỗi một bước chân của nó đều khiến mặt đất rung chuyển theo, trên đất lưu lại những dấu chân thật đõn, thẳng đến Hải Châu thành.

Sau lưng nó mọc lên hàng loạt gai nhọn sắc bén, bên ngoài cơ thể bao trùm một bộ vảy giáp được hình thành từ những hình lục giác màu đen, cái đuôi dài đến ba, bốn trăm mét to lớn đến mức làm cho người ta thấy khiếp đảm, hai chân nó cứ thế dẫm lên mặt đất mà đi.

Đầu nó hơi nhỏ so với cơ thể, trong miệng là răng nhọn dày đặc, trong đôi mắt màu lam đậm tràn ngập trí tuệ.

Hai cánh tay trước ngực nó thô to và dài hơn so với Godzilla mà con người thường thấy trên màn ảnh, trên móng vuốt sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh lẽo u ám.

Con rùa đen to lớn ở trước mặt nó cũng phải nằm rạp cúi đầu.

“Cái đệt, đây là thứ gì vậy?”

“Mẹ k*, ngoài biển còn có loại quái vật này?”

“Bất giai! Làm sao mà nó tiến hóa được?”

“Ai có thể ngăn nó đây? Một mình nó hủy hết các thành phố của chúng ta cũng không thành vấn đề ấy chứ!”

“Đừng nói nhảm nữa, mau chạy đi!”

Những siêu văn nhân đang chạy trốn về hậu phương trong thành phố quay đầu nhìn con quái thú bất giai cao đến tám trăm mét kia đều bị dọa cho sợ vỡ mật, vội dùng tốc độ nhanh nhất mà đào thoát khỏi thành phố.

Vù vù vù!

Tại chỗ của James Kohler, phía trên tòa nhà cao tầng có hơn mười siêu văn nhân ngũ giai trung, hậu kỳ cường đại đang bay vào nơi này.

“Nghị trưởng, nó là thứ gì vậy?”

Một siêu văn nhân mặc áo giáp Ác Ma Jersey trên người, cặp mắt lộ ra bên ngoài mũ giáp lóe lên sự sợ hãi.

“Đây là cái thứ chết tiệt gì?”

Sắc mặt của James Kohler âm trầm: “Chỉ sợ đúng như lời của Cố đại lão nói, nó là quái thú đến từ cánh cửa ở sâu trong vùng tam giác kia.”

Kỳ thực suy đoán của bọn họ không sai.

Con quái thú này quả thực không thuộc về trái đất.

“Nghị trưởng, rút lui đi!”

Một siêu văn nhân mặc hai tầng áo giáp là Biên Bức (con dơi) và Hùng Sư có chút sợ hãi mà nói.

Đối mặt với con quái thú lớn ở bên ngoài thành phố, ai nấy đều thấy khiếp đảm, hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu.

Khoảng cách xa như thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được một sự áp bức đánh thẳng vào sâu trong linh hồn.

James Kohler lắc đầu, “Đợi thêm một lúc đã, Cố đại lão đang trên đường đuổi tới, chỉ lát nữa là đến nơi, chúng ta đã muốn đi thì con quái vật có hình thể nặng nề này cũng không giữ chân được chúng ta.”

Một siêu văn nhân mặc áo giáp Hồ Báo tỏ vẻ nghi ngờ, “Hắn có thể địch lại con quái vật này sao?”

Rống!

Mới vừa nói xong thì ở phía xa xa bên ngoài thành phố, tiếng rít gào kinh thiên động địa đã cuộn cuộn truyền tới.

Mọi người ngẩng đầu nhìn qua thì đều biến sắc mặt, không ai nói thêm lời nào, cả đám đồng loạt xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi đây.

Vù!

Chỉ thấy bên ngoài thành phố, con quái thú cao tới tám trăm mét kia đột nhiên mở ra cái miệng to như bồn máu lớn, phần xương sống trên lưng nó lóe lên ánh sáng màu xanh lam, trong miệng đang điên cuồng ngưng tụ năng lượng.

Mấy giây sau, một tiếng động lớn như sấm sét vang lên quanh quẩn, chấn động đến nỗi thân thể những con hải quái

đang nằm rạp dưới chân quái thú cũng phải run rẩy.

Ầm ầm ầm!

Trong miệng con quái thú đột nhiên phun ra một chùm sáng năng lượng cực lớn, trong nháy mắt đã mất chôn vùi siêu vòng đang bảo vệ cả thành phố, sau đó đánh thẳng về chỗ sâu bên trong nội thành.

Những nơi nó đi qua, trên mặt đất đều biến thành một cái hố sâu không thấy đáy, những tòa nhà cản đường nó đều bốc hơi trong nháy mắt.

Ánh sáng xanh chói mắt chiếu rọi cả một vùng trời, khiến cho người ta không thể và cũng không dám nhìn thẳng.

Một lát sau, ánh sáng năng lượng màu xanh đã hủy diệt mọi thứ kia ầm ầm dừng lại trên mảnh đất ở trung tâm thành phố.

Tiếng nổ cực lớn tan đi, một đám mây hình nấm bốc lên trời cao trong phạm vi mười dặm.

Chùm sáng năng lượng kia càn quét như cuồng phong gió lốc nhấn chìm mọi thứ, trong nháy mắt đã cuốn sạch hơn một nửa thành trì.

“Súc sinh, thật sự là một con súc sinh!”

Đám người James Kohler mới vừa chạy ra khỏi phạm vi công kích của quái thú hiện đang đứng trên không trung, nhìn cảnh tượng bị tàn phá kinh khủng ở cách đó không xa mà sợ run cả da đầu.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên vào lúc này, không gian trên bầu trời ở xa xa phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ.

Vút!

Cố Trường Khanh rút cuộc cũng đáp xuống, xuất hiện ở phía trước đám người James Kohler.

Tùng đột ánh sáng mờ ảo lưu chuyển xung quanh áo giáp, tỏa ra hơi thở bạo ngược.

Song long mọc ra sau lưng, ánh mắt u ám nhìn chăm chăm vào trận nổ lớn ở phía xa.

Cố Trường Khanh kích hoạt Huyết Mâu, siết chặt nó trong tay, “Thứ lỗi, ta vẫn đến muộn một bước!”

Chương 60: Lá Bài Tẩy Cuối Cùng Chương 60: Lá Bài Tẩy Cuối Cùng

Con quái thú thần bí chỉ phun ra một hơi mà còn kinh khủng hơn so với việc vận dụng vũ khí hạt nhân.

Phá hủy hơn một nửa thành Hải Châu, những đám mây hình nấm chổi lợi dâng lên cả tầng mây, trông vô cùng đồ sộ.

Cố Trường Khanh đã đến muộn một bước, vật tư bên trong tòa thành này nhiều như vậy, hết thấy đều đã bị con súc sinh kia hủy diệt.

“Đáng sợ quá!”

“Đó là quái thú gì?”

“Vị kia là Cố đại lão của Long Quốc đúng không?”

“Áo giáp mà hắn mặc... so với chúng ta mà nói thì trông cao cấp hơn nhiều.”

Những siêu văn nhân đã chạy ra khỏi thành phố đều nhìn đám mây hình nấm cao tận chân trời ở nơi xa mà cảm thấy hãi hùng khiếp vía, nhưng lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn về thân ảnh đang cầm Huyết Mâu đứng ở trên cao.

“James, đạn hạt nhân đâu?”

Cố Trường Khanh nhìn con quái thú ở đối diện, sau đó quay người nhìn James Kohler, đôi mắt một đen một đỏ khiến người khác khiếp sợ.

“Xin lỗi! Vừa rồi bị dọa đến mức quên mất tiêu!”

James Kohler ngượng ngùng nói, sau đó lấy ra một cái điều khiển từ xa rồi ấn nút khởi động.

Oanh!!

Bên trong một căn cứ quân sự ở thành Hải Châu, nơi không bị lọt vào phạm vi phá hủy, một viên đạn hạt nhân có tác dụng gây nhiễu được bắn lên trời, nổ tung ở độ cao hai mươi nghìn mét trên không trung.

Ánh lửa cực chói mắt ngay lập tức lan ra không biết bao nhiêu dặm xung quanh.

“Hửm? Đạn hạt nhân gây nhiễu?”

Tại Thủ đô E quốc.

Bên trong văn phòng nghị trưởng, Phổ Cách Kinh Tư vừa mới mở hình ảnh của vệ tinh ra thì đột nhiên tín hiệu hoàn toàn biến mất, khiến cho ông ta không khỏi nhú mày thật chặt.

“Đại ca, M quốc này đang định làm cái gì mà lại phải che chắn không cho chúng ta xem? Hay là có bí mật gì không thể để cho ai biết?”

Siêu văn nhân mạnh nhất E quốc là Phổ Cách Đan Tư từ sofa đứng dậy nói: “Có cần ta tự mình qua đó hay không? Lấy thực lực của ta, chỉ cần bốn mươi phút là có thể đến nơi.”

“Được, người đi xem xem, nhớ đừng để bọn họ phát hiện!”

Phổ Cách Kinh Tư cũng muốn biết M quốc đang âm thầm giở trò quỷ gì.

Phổ Cách Đan Tư gật đầu rồi nhanh chóng rời đi, bóng dáng cao lớn như núi rất nhanh đã biến mất ngay tại chỗ.

Lúc này, vệ tinh của các nước Long Quốc, Ấn Phạn Quốc, D Quốc, F Quốc, Y Quốc cũng đồng thời cảm nhận được sự xao động của một làn sóng năng lượng cực kinh khủng, hơn nữa cũng đồng thời bị gây nhiễu.

Ngay cả nhìn cũng chưa nhìn rõ tình hình thì tín hiệu đã hoàn toàn tắt ngúm.

Tại lần tận thế dị biến này, tổn thất của D Quốc, F Quốc và Y Quốc đều không tính là quá lớn.

Người phương Tây không phản cảm đối với việc xăm hình như người phương Đông, xăm hình đối với họ chỉ là một sở thích, vì vậy nên số lượng siêu văn nhân của các quốc gia phương Tây rất đông đảo.

...

M quốc, thành phố Hải Châu.

Con quái thú thần bí ngẩng đầu nhìn vụ nổ mạnh trên bầu trời, con mắt màu xanh lam đậm lộ ra mấy phần khinh thường.

Sau đó, ánh mắt nó tập trung vào Cố Trường Khanh đang đứng trên không trung tòa thành.

Cố Trường Khanh đối mặt trực diện với nó, đôi mắt hai màu đỏ đen lộ ra ánh sáng khiếp người, trên phần ngực của bộ giáp Kỳ Lân đang có màu sắc của lực lượng ngũ hành chậm rãi chuyển động.

Rống!

Đột nhiên con quái thú thần bí rống lớn một tiếng, phần sống lưng của nó lại phát sáng, năng lượng màu xanh đậm lại bắt đầu ngưng tụ trong miệng nó, oanh một tiếng phun thẳng về phía Cố Trường Khanh.

Thoáng chốc, một chùm sáng năng lượng còn hung mãnh hơn vừa rồi, chói mắt đến nỗi làm cho người khác không thể nhìn thẳng, giống như mặt trời cuồn cuộn phóng tới.

“Cố tiên sinh, người có thể ngăn nổi không?”

James Kohler vô thức mà nuốt một ngụm nước miếng, cơ thể theo bản năng muốn quay đầu bỏ chạy.

Những người khác cũng như thế, nếu không có Cố Trường Khanh đang chắn trước người bọn họ thì họ đã sớm chạy mất dạng từ lâu.

Cố Trường Khanh lại hờ hững không nói gì, ý niệm vừa động, vòng xoay Kỳ Lân trước ngực liền tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, sau đó là từng thanh âm vu vu vang lên, hóa thành một cái Ngũ Hành Tinh Mang Trận cỡ lớn còn to hơn chùm sáng năng lượng đang ầm ầm phóng tới, chặn đứng nó lại.

Vù!

Năng lượng ánh sáng kia vừa tiếp xúc với Ngũ Hành Tinh Mang Trận thì một màn quỷ dị liền xuất hiện, vậy mà lại bị nó hoàn toàn hấp thu trong nháy mắt.

Oanh!

Hấp thu xong chùm sáng, Cố Trường Khanh như sấm chớp phóng ra, đạp lên không khí dưới chân, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, chốc lát đã xông tới cách con quái thú thần bí không xa.

Lĩnh vực Minh Thần kích hoạt, bao trùm phạm vi mười dặm xung quanh.

Dưới sự bao trùm của lĩnh vực Minh Thần, thân hình của con quái thú thần bí chấn động, trong nháy mắt hình thể của nó đã nhỏ lại còn hơn bảy trăm mét.

“Nhân loại, có chút bản lĩnh đấy! Ta chỉ muốn lên đây ăn chút thịt, chưa từng nghĩ sẽ gặp phải kẻ địch khó chơi như ngươi.”

Đang lúc Cố Trường Khanh muốn nhanh chóng xuất kích giải quyết nó thì đột nhiên từ miệng nó lại nhả ra tiếng người, sau đó quanh thân nó bỗng xuất hiện một luồng sáng màu đen, vậy mà lại biến thành một sinh vật có áo giáp quái thú!

Không sai, ở trong mắt nó, nhân loại chính là một bữa thịt.

Hừm?

Thân hình Cố Trường Khanh khựng lại, ánh mắt lóe lên nhìn chăm chăm vào đối phương.

Quái thú mà cũng có thể kết hợp với áo giáp?

Kiếp trước sao hắn lại không biết?

“Rất kinh ngạc phải không?”

Sinh vật có áo giáp quái thú cười gằn, sau khi áo giáp kết hợp với cơ thể thì nó không còn chịu áp chế từ lĩnh vực Minh Thần nữa.

Áo giáp Minh Thần tứ giai, trong cùng cấp hoặc trên một đến hai cấp đều không có địch thủ, nhưng đáng tiếc cấp bậc hiện tại vẫn quá thấp.

Nếu như Cố Trường Khanh cũng là bát giai thì chỉ cần sử dụng một cái siêu văn là có thể giết chết đối phương.

Cố Trường Khanh không vội vã ra tay, hắn chỉ lặng yên đứng quan sát nó, cuối cùng mở miệng thăm dò: “Ngươi tới từ cánh cửa ở dưới biển sâu kia?”

Hắn không hề sợ hãi, hiện tại hắn có thể điều động một chút lực lượng của siêu văn Ma Tổ La Hầu, nhưng cũng chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi.

Nhưng dù chỉ là một chút này thì cũng là sức mạnh kinh thế hãi tục.

Đây chính là lá bài tẩy cuối cùng của hắn.

Chương 61: Thiên Uyên: Địa Ngục Chi Chùy Chương 61:
Thiên Uyên: Địa Ngục Chi Chùy

Cổ Trường Khanh mở miệng thăm dò: “Ngươi tới từ cánh cửa ở dưới biển sâu kia?”

Nghe Cổ Trường Khanh hỏi, trong giọng nói của sinh vật mặc áo giáp quái thú lộ ra sự say mê đáp: “Không sai, chúng ta tới từ Địa Ngục Tinh, tinh cầu này của các ngươi thật sự rất đẹp!”

“Khoảng hai năm nữa, tộc ta sẽ có một tồn tại cấp mười một Phá Tinh giáng lâm.”

Sinh vật mặc áo giáp quái thú cũng không định giấu giếm, ánh mắt nó nhìn Cổ Trường Khanh giống như đang nhìn một miếng thịt tươi ngon đang nằm sẵn trên thớt gỗ.

Cổ Trường Khanh nghiêng ngẫm cất tiếng: “Vậy à, xem ra ta cần phải tu luyện lên thất giai trong vòng nửa năm tới rồi.”

“Ha ha!”

Sinh vật mặc áo giáp quái thú giống như mèo trêu chuột mà nói: “Ngươi không còn cơ hội đó nữa đâu!”

Vù!

Dứt lời, ánh sáng màu đen trong lòng bàn tay nó bắt đầu khởi động, hóa thành hai thanh thú vũ rung chuyển, hơi thở thô bạo xao động xung quanh, tạo thành một binh khí vừa giống như đao vừa giống như một lưỡi dao sắc bén.

“Miếng thịt kia, chuẩn bị nhận lấy cái chết xong chưa?”

Oanh!

Sinh vật mặc áo giáp quái thú cúi đầu nở nụ cười, nhấc lên chiếc đao sắc bén nháy mắt phóng tới gần Cố Trường Khanh, lực lượng của nó rất bá đạo, lộ ra khí tức sát phạt không gì sánh được, lưỡi đao trong tay giáp công từ hai mặt chém về phía cổ của Cố Trường Khanh.

Đình!

Ánh mắt Cố Trường Khanh lóe lên, trong lúc chỉ mảnh treo chuông thì đã kịp quét ngang Huyết Mâu trong tay, “đình” một tiếng, vô cùng mạnh mẽ mà đánh về phía lưỡi đao khủng bố kia.

Sau đó Cố Trường Khanh giống như sấm chớp, thừa dịp đối phương chưa kịp phản ứng, Huyết Mâu giống như một con rắn xảo quyệt mà đâm về phía áo giáp của nó...

Sinh vật mặc áo giáp quái thú quá tự đại mà bất ngờ không kịp đề phòng, cả người bị một kích này của Cố Trường Khanh đánh bay, giống như điều bị đứt dây mà bay ngược ra ngoài hơn trăm mét trên không trung.

“Chỉ có chút bản lĩnh này?”

Ánh mắt Cố Trường Khanh âm trầm, áo giáp quanh thân sáng lên tựa như ánh lửa ngập trời, Song Long sau lưng thét dài một tiếng, sau đó cầm theo Huyết Mâu đuổi giết qua đó.

“Giết!”

Sinh vật áo giáp quái thú ổn định lại cơ thể, ánh sáng đen quanh thân tăng vọt, phóng về phía Cố Trường Khanh đang lao tới.

Ầm ầm!

Hai người ở trên không trung đuổi giết kịch liệt, giống như hai tia chớp người chạy ta đuổi, Huyết Mâu và lưỡi đao liên tiếp giao nhau, áo giáp và áo giáp va chạm, đánh đến nổi cả

khoảng trời lóe lên hàng loạt tia chớp, tiếng nổ đinh tai nhức óc âm âm vang vọng tứ phương.

“Đây là chiến đấu ở cấp bậc gì vậy? Thậm chí ngay cả bóng dáng của bọn họ ta đều không nhìn thấy!”

“Oh shit, nếu để chúng ta lên đánh thì chỉ sợ là sớm bị giết trong vòng mấy giây rồi!”

“Cố lão đại của Long Quốc thật mạnh!”

Siêu văn nhân ở xung quanh đang xem cuộc chiến nhìn thấy hai tia sáng lóe lên trên trời cao hơn ngàn vạn mét, cùng với dư âm của năng lượng khi bọn họ va chạm lan đến khắp bốn phía chân trời, ai cũng cảm thấy rung động không thôi.

“Không hổ là Cố đại lão, một thân thực lực thể này đúng là khiến cho người ta theo không kịp!”

Dù là James Kohler cũng không thể nhìn rõ bóng dáng bọn họ chiến đấu.

Tốc độ này thật sự quá nhanh, chỉ có thể nhìn ra ánh đao và tia máu bắn ra, giống như đang lật úp cả một mảng trời.

Nếu như chiến đấu trên mặt đất, vậy thì không biết phạm vi bao nhiêu km xung quanh đều bị bọn họ đánh sập.

...

Chiến đấu trên bầu trời càng lúc càng trở nên gay cấn, chỉ ngắn ngủi chưa đến vài phút mà bọn họ đã va chạm nhau hơn một nghìn lần.

Ánh đao và tàn ảnh do Huyết Mâu chém ra, mỗi lần rơi xuống đất đều tạo thành một khoảnh khắc hủy thiên diệt địa.

Làn sóng năng lượng không có quy tắc mà tàn phá bừa bãi, giống như hạt mưa rơi từ trên cao xuống.

Oanh!

Cố Trường Khanh đột nhiên tung ra sát chiêu, hàng loạt lực lượng bên trong áo giáp được thúc giục đến mức cực hạn, hai con rồng dữ tợn phía sau phá không lao ra, hung ác mà cắn lấy lưỡi đao của sinh vật có áo giáp quái thú đang cầm trong tay.

“Cút!”

Sinh vật kia phần nộ rống lên một tiếng, điên cuồng thúc giục lực lượng trong cơ thể, muốn mạnh mẽ thoát khỏi hai con Hắc Long này.

Oanh!

Nhưng ngay lúc này, bóng dáng cuồng bạo của Cố Trường Khanh đã xuất hiện ngay trước mắt, trong tay cầm theo Huyết Mâu tản ra sấm sét mà lao tới, trong tích tắc đã giết tới gần chỗ nó, tung ra một chiêu hủy thiên diệt địa.

“Huyết Ngục Độn Không Kích!”

Trần sát!

Trong mắt Cố Trường Khanh là ánh sáng khiếp người, trạng thái điên cuồng đạt tới đỉnh điểm, Huyết Mâu mang theo khí thế giống như lôi đình vạn quân vô cùng hung mãnh, “đỉnh” một tiếng đâm vào trên ngực của sinh vật mặc áo giáp quái thú.

Răng rắc!

Một đòn này của Cố Trường Khanh mạnh không gì sánh nổi, cứ thế nghiền áp xuống, làm nổ một mảng lớn áo giáp tại phần ngực của sinh vật kia, giống như một viên đạn pháo nổ tung trong không trung.

“Người nên chết được rồi!”

Thanh âm giống như tiếng chuông tang đến từ địa ngục của Cố Trường Khanh vang lên, không để cho nó cơ hội thở dốc,

các loại ánh sáng bên ngoài áo giáp của hắn đã đồng loạt nổ rộ, lao xuống với khí thế không thể ngăn cản.

Huyết Mâu trong tay xuyên qua khoảng không, bốn siêu văn Hắc Long, Kỳ Lân, Minh Thần và Tu La giao hòa lẫn nhau, hóa thành sấm chớp bốn màu, mang theo lực lượng trùng kích vô cùng mạnh mẽ bá đạo mà lao tới, đuổi giết sinh vật mặc áo giáp quái thú đang rơi xuống trên mặt đất.

Cùng lúc đó, song long sau lưng thét dài, giống như một tia chớp phá không, nó mở ra cái mồm như bồn máu lớn, tốc độ cực kỳ nhanh, “bang bang” hai tiếng, lần lượt cắn vào hai bên vai của sinh vật áo giáp quái thú, cố định nó không cách nào thoát khỏi.

“Rống! Tên quái vật nhà ngươi, hôm nay nếu không diệt trừ ngươi, ngày sau ắt đem tới hậu họa khôn cùng!”

Quái vật đang thâm bị song long cắn lấy bản vai, nó nhìn một kích này của Cố Trường Khanh đang lao tới, khó có thể tin được rằng chỉ là một tên tứ giai đỉnh phong mà cũng có thể đẩy một kẻ đang ở bát giai như nó tới tuyệt cảnh.

Hai mắt lộ ra bên ngoài mũ giáp của nó đỏ sậm, đột nhiên rống lên một tiếng: “Thiên Uyên: Địa Ngục Chi Chùy!”

Chương 62: Siêu Văn Quái Thú Chương 62: Siêu Văn Quái Thú

Hai mắt lộ ra bên ngoài mũ giáp của nó đỏ sậm, đột nhiên rống lên một tiếng: “Thiên Uyên: Địa Ngục Chi Chùy!”

Sau khi tiếng hét vừa dứt, phía sau nó có ánh sáng màu đen thăm thẳm hiện ra, một ngọn lửa địa ngục vừa xuất hiện liền hung mãnh tàn phá xung quanh, giống như lốc xoáy đáng sợ bên trong một cái động đen ngòm.

“Con người đáng chết, chỉ là một thứ thịt để ăn, đừng có vênh vào tự đắc!”

Mãnh thú giận dữ gầm lên, lốc xoáy phía sau nó bạo động, một loại hơi thở đáng sợ tràn ra ngoài.

Oanh!

Ngay sau đó, bên trong lốc xoáy của động đên địa ngục, có một cái búa dài đến trăm trượng xuất hiện từ bên trong phóng ra, xung quanh có lửa địa ngục thiêu đốt, lực lượng vực sâu cuộn cuộn, tỏa ra khí thể muốn lật trời phá đất khiến người người kinh hoàng.

Nó khóa chặt vào Cố Trường Khanh, uy áp ngập trời bay ngược lên cao, thể không thể đỡ, bắn thẳng về phía hắn.

Nếu nó dùng chiêu này ở trên mặt đất, vậy thì muốn phá hủy một thành phố tuyệt đối không hề khó khăn.

“Món thịt kia, chịu chết đi! Cho dù là cấp mười Siêu Tinh, trước hung khí này của ta thì cũng phải chết thôi!”

Sinh mặt có áo giáp quái thú ổn định cơ thể, nó sờ phần ngực đã vỡ vụn, ánh mắt trở nên cực kỳ hung ác, “Đợi sau khi ngươi chết, ta sẽ ăn sạch hết tất cả nhân loại các ngươi, một kẻ cũng không để lại!”

Nó thật sự bị tên nhân loại trước mặt dọa cho phải kiêng kỵ.

Rõ ràng mới chỉ là tứ giai đỉnh phong, làm sao hắn có thể phát huy ra được thực lực cường đại đến mức này?

Cảm giác bức bách tột độ khiến cho nó không thể không vận dụng tới sát chiêu.

Một chiêu này phải mười năm nó mới có thể sử dụng một lần.

Sau ngày hôm nay, phải đợi thêm mười năm nữa thì nó mới có khả năng vận dụng lại được.

“Đó là thứ gì?”

“Khí thể thật đáng sợ, chỉ là khí thể thôi cũng khiến hai chân ta mềm nhũn.”

“Cố đại lão có thể ngăn cản không?”

Những siêu văn nhân đang quan sát cuộc chiến ở bốn phía cùng với đám người James Kohler nhìn thấy cái búa lớn tỏa ra uy thế ngập trời kia, cũng thay Cố Trường Khanh mà đổ mồ hôi lạnh.

Cố Trường Khanh đang lao xuống thì nhìn thấy Địa Ngục Chi Chùy đã giết tới gần mình, hắn cảm nhận được uy hiếp tử vong nồng đậm đang toát ra từ thứ vũ khí này, thoáng chốc, hắn đã bị một lực lượng quỷ dị giam cầm, hoàn toàn không thể nhúc nhích thân thể.

Thế nhưng trong ánh mắt của hắn hoàn toàn không lộ ra vẻ sợ hãi.

Biểu tình vẫn bình tĩnh hết như một hồ nước lặng.

Khóe miệng Cố Trường Khanh khẽ nhấp nháy, chậm rãi phun ra hai chữ: “Ma văn!”

Vù!

Cố Trường Khanh vốn dĩ đang mặc áo giáp tỏa ra ngũ sắc chói lóa từ Kỳ Lân ngũ hành, dưới tình huống ngoại hình không hề thay đổi mà nhấp mắt biến thành màu đen, sau đó hắn đã khôi phục năng lực hành động.

Oanh!

Cùng lúc đó, khí thể toàn thân hắn tăng vọt, trong nhấp mắt đã tăng lên ít nhất gấp ba mươi lần.

Bên ngoài áo giáp hiện lên từng đạo từng đạo Ma Văn giống như vật sống, đồng thời xuất hiện một Tổ Cấp Ma Viêm

đang cuộn trào mãnh liệt, nó tỏa ra hơi thở tàn nhẫn, máu tanh, sát phạt tràn ngập khoảng trời, ngay cả bầu không khí xung quanh cũng trở nên vẩn vọ dưới sự thiêu đốt của nó.

Ma Viêm cháy rực trong mắt Cố Trường Khanh, hắn cảm nhận được năng lượng tăng mạnh trong cơ thể.

Thật sự không dám tin, chỉ là siêu văn Ma Tổ La Hầu cấp hai mà thôi, chỉ là một góc nhỏ của núi băng mà đã có lực lượng cường hãn đến vô địch như vậy.

Nếu như có một ngày hắn có thể dùng siêu văn áo giáp La Hầu bao phủ toàn bộ cơ thể, Cố Trường Khanh không dám tin đến lúc đó hắn sẽ có được lực lượng khủng khiếp tới cỡ nào.

Cố Trường Khanh rũ mắt, nhìn Địa Ngục Chi Chùy đã ngược khoảng không phóng tới gần mình.

Vút!

Hắn bắt ngờ biến mất trong hư không.

Phốc!

Hả?

Đột nhiên, sinh vật áo giáp quái thú bị một thanh Ma Mâu đâm thẳng từ sau lưng, một nhát đâm xuyên tim từ phía sau.

“Người... người... Làm sao người có thể làm được?”

Cảm nhận được lực lượng tàn sát bừa bãi trong cơ thể đang ăn mòn sự sống của mình, nó nghĩ mãi cũng không thể nào hiểu nổi, vì sao nhân loại này có thể thoát khỏi sự giam cầm của Địa Ngục Chi Chùy?

Cấp mười Siêu Tinh cũng không thể làm được!

Cố Trường Khanh đứng ở phía sau đối phương, hờ hững không nói gì, chậm rãi rút thanh Ma Mâu ra, sau đó dùng tay còn lại đâm trực diện vào cơ thể nó, chộp lấy một viên tinh

hạch màu lam đậm còn dính máu tươi, to như một cái bát ăn cơm.

Sự sống của sinh vật áo giáp quái thú tan rã, ở trên không trung biến trở về cơ thể tám trăm mét cực lớn lúc đầu của nó.

Địa Ngục Chi Chùy đang ở trên cao vạn mét trên không cũng vì ký chủ tử vong mà biến mất.

Ngay tại lúc này, ấn ký quỷ dị trong lòng bàn tay phải của Cố Trường Khanh đột nhiên hiện lên.

Vút!

Ngay sau đó, một cảnh tượng bất chợt xuất hiện khiến cho đám người James Kohler đang đứng ở phía xa quan chiến đều trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy thân thể khổng lồ của con quái thú lại đột nhiên bị Cố Trường Khanh hút vào trong lòng bàn tay.

Mà cảnh tượng quỷ dị thế này, ngay cả chính chủ là Cố Trường Khanh cũng mờ mịt sửng người, hoàn toàn không hiểu ra sao.

Chẳng qua hiện tại không phải là lúc để nghiên cứu, con rùa đen lớn thất giai ở phía xa thấy quái vật áo giáp đã bị xử lý thì ngay lập tức xoay người chạy trốn về trong biển.

Cố Trường Khanh hừ lạnh một tiếng, lật tay cầm Ma Mâu ném mạnh về phía nó.

Vút!

Một tia sáng màu đen vút qua.

Oanh!

Vào lúc con rùa đen chuẩn bị trốn vào trong đại dương mênh mông thì đột nhiên ngay tại chỗ của nó bỗng bốc lên một đám mây hình nấm, ma khí bốc lên che kín cả một khoảng

trời, làm nổ ra một cái hố sâu không thấy đáy, nước biển bị tách ra hai bên đang điên cuồng chảy vào trong đó.

Cổ Trường Khanh ngoắc tay một cái, cả Huyết Mâu lẫn một viên tinh hạch màu trắng ngà cùng bay trở về.

Phốc!

Làm xong hết những việc này, cơ thể Cổ Trường Khanh hơi lão đảo, đột nhiên ho ra một ngụm máu tươi.

Cơ thể quá yếu nên đã bị phản phê.

“Đây là...”

Cổ Trường Khanh tán đi toàn bộ siêu văn trên người, đang lúc hắn muốn thúc giục tinh thần lực để rời đi thì lại phát hiện trong thức hải của mình bỗng xuất hiện một siêu văn Quái Thú đang lơ lửng trong đó.

Chương 63: Công Dụng Biến Thái Của Ấn Ký Kỳ Lạ
Chương 63: Công Dụng Biến Thái Của Ấn Ký Kỳ Lạ

Cổ Trường Khanh tán đi toàn bộ siêu văn trên người, đang lúc hắn muốn thúc giục tinh thần lực để rời đi thì lại phát hiện trong thức hải của mình bỗng xuất hiện một siêu văn Quái Thú đang lơ lửng trong đó.

Hình như còn có thể câu thông với nhau.

Cổ Trường Khanh chịu đựng đau đớn khi bị phản phê, thử dùng suy nghĩ khởi động siêu văn Quái Thú trong thức hải.

Vù một tiếng, áo giáp Quái Thú trực tiếp phụ thể.

Chuyện này khiến vẻ mặt Cổ Trường Khanh biến đổi.

Hắn hoàn toàn không ngờ ấn ký quý dị trong lòng bàn tay còn có thể sử dụng như vậy.

Hơn nữa đây còn là bát giai.

Cố Trường Khanh giải trừ áo giáp Quái Thú, thấp giọng lầm bầm: “Có thể chiếm đoạt siêu văn của người khác? Thú vị đấy.”

Tác dụng của ấn ký quỹ di này có hơi biến thái quá rồi.

...

Trận chiến này chấm dứt, cả thành phố Hải Châu gần như đều bị dư âm từ cuộc chiến giữa Cố Trường Khanh và con quái thú phá hủy.

Sau khi đám người Cố Trường Khanh rời đi không lâu.

Oanh!

Trên mặt biển bằng phẳng, một người mặc áo giáp khủng bố hạ xuống.

Người mặc áo giáp này có lực lượng thái dương chuyển động xung quanh, lực lượng sấm chớp tàn sát bừa bãi xung quanh, sau lưng là đôi cánh đen của Kẻ Bất Tử.

Hơi thở tàn bạo quanh thân gã đánh thẳng về phía hải vực đang bạo động.

Hai mắt màu vàng kim rực cháy của gã nhìn về thành phố đã giống như phế tích ở phương xa.

Phổ Cách Đan Tư thấp giọng lầm bầm: “Có chuyện gì đây? Chỗ này đã xảy ra một trận đại chiến? Trận chiến có thể hủy diệt cả một thành phố thì ít nhất cũng phải là từ thất giai trở lên. Chết tiệt, M Quốc đã có cường giả thất giai rồi sao?”

Gã ta không hề biết đã xảy ra chuyện gì, trong thanh âm lộ ra vẻ lo lắng.

“Ta phải quay về bế quan ngay, không tiến vào thất giai thì tuyệt đối không ra ngoài.”

Phổ Cách Đan Tư cảm thấy cực kỳ cấp bách, do đó gã không ở lại chỗ này lâu.

Trên người gã có sáu siêu văn là Thái Dương Thần, Lôi Thần, Tam Đầu Thần Ứng, Kẻ Bất Tử Koschei, Cừ Thủ Cự Long và Hắc Thần, đều là những hình xăm mạnh nhất quốc gia bọn họ.

Sở dĩ gã có thể sống sót dưới sự thức tỉnh của siêu văn là bởi vì muốn thức tỉnh siêu văn Kẻ Bất Tử Koschei thì phải chết ba lần mới có thể hoàn toàn thức tỉnh.

Nhưng mà siêu văn này lại mang cho gã số lần cho phép tử vong ở mức tối đa.

Hiện tại thực lực của gã đang ở lục giai trung kỳ, có thể chết bảy lần.

Nếu muốn sự bất tử chân chính thì không ai có thể làm được.

Hiện tại Cố Trường Khanh đã biết tác dụng của ấn ký quý dị trong tay, nếu để hắn biết Phổ Cách Đan Tư sở hữu siêu văn Kẻ Bất Tử thì có lẽ siêu văn của tên này rất nhanh cũng sẽ thuộc về Cố Trường Khanh thôi.

Còn có Lâm Thần, nếu như cậu ta thật sự dám tham gia vào kế hoạch lừa giết hắn, vậy thì áo giáp Đế Hoàng có tiềm lực cực lớn của đối phương cũng sẽ trở thành vật trong tay của Cố Trường Khanh.

Đã lựa chọn đối địch với hắn thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua một ai hết.

Ai đến cầu xin cũng không có tác dụng.

Bất kể là thân phận gì đi nữa.

...

Thủ đô M Quốc, trong biệt thự của Athena.

Buổi chiều hơn ba giờ.

Cố Trường Khanh đang ở trong một căn phòng trị thương.

Hắn cần phải nhanh chóng hấp thu viên tinh hạch thất giai đỉnh phong kia để chữa lành thương thế bị phản phệ trong nội thể.

Trải qua một giờ chữa trị, lúc này hắn chậm rãi mở mắt ra.

Cố Trường Khanh không khỏi cảm khái: “Siêu văn Ma Tổ La Hầu* tổng cộng có chín mươi chín cái Ma Văn, một cái Tổ Văn. Chỉ là lực lượng của một cái Ma Văn mà đã có thể khủng bố nhường này thì có hơi vô lý rồi, nếu biết sớm thế thì mình nên khắc thêm một cái hình xăm Bàn Cổ nữa mới phải**.”

Lúc ấy sở dĩ Cố Trường Khanh không xăm hình Bàn Cổ là bởi vì hắn sợ nếu như xăm quá nhiều thì lúc thức tỉnh sẽ lập tức hồn phi phách tán ngay tại chỗ!

Phải biết đó chính là sự tồn tại đã có công khai thiên lập địa! Hắn nào dám tùy tiện xăm một cái hình lợi hại như thế lên người.

Chữa trị xong thương thế trong cơ thể, Cố Trường Khanh liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, hắn mặc âu phục đi ra khỏi phòng, xuống dưới lầu.

“Cô tiên sinh, thương thế hồi phục thế nào rồi?”

James Kohler vẫn luôn ngồi chờ trong phòng khách, Athena cũng đang ở đây, thấy hắn đi xuống thì đồng loạt đứng dậy nghênh đón.

Cố Trường Khanh mỉm cười đáp: “Không sao, thương thế không đáng ngại.”

Vừa nói hần vừa ngồi xuống ghế sofa, lấy ra một điều thuốc đặt tới bên miệng, James Kohler thấy thế thì chủ động lấy ra một cái bật lửa rồi châm thuốc cho hần.

Tuy là tổng thống của M Quốc, nhưng tại thời loạn thế thực lực vì tôn này, thân phận gì đó không có chỗ dùng, tất cả đều dùng thực lực để nói chuyện.

Athena thấp giọng bảo: “Cô tiên sinh, người thấy thế nào về cánh cửa ở trong vùng tam giác Bermuda và sinh vật tự xưng là đến từ Địa Ngục Tinh bị người giết chết?”

Cố Trường Khanh hít một hơi thuốc, ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói: “Hần là tạm thời bọn chúng chưa thể đi ra ngoài với số lượng lớn, bằng không vào lúc ta giết chết nó thì khẳng định sẽ có kẻ tới viện trợ, nhưng ban này đã không có kẻ nào xuất hiện, vậy thì trong khoảng thời gian ngắn tới cũng sẽ không có sinh vật nào đi ra nữa đâu.”

“Trong thời loạn này thực lực mới là vương đạo, James, người đừng vì xử lý các loại công việc mà làm chậm trễ việc tu luyện, hết thầy cứ giao cho cấp dưới là được rồi.”

Nói tới đây, Cố Trường Khanh đứng dậy khỏi ghế, thuận miệng dặn dò: “Ta về trước đây, hai người các người cố gắng tu luyện đi.”

Hần không quen ở chỗ của người khác, hơn nữa tự mình bay về cũng chỉ mất khoảng mười phút mà thôi.

Chương 64: Lại Xuất Hiện Một Người Muốn Liên Thủ Giết Cố Trường Khanh

*Ma Tổ La Hầu: một trong năm vị tiên thiên ma thần cực mạnh trong vũ trụ hỗn độn, nghe nói còn là đệ tử sáng lập nguyên linh, theo thứ tự là: Đông Hoàng Thái Nhất, Hồng Quân Lão Tổ, Bàn Cổ, Nữ Oa nương nương đại địa chi mẫu, Ma Tổ La Hầu vạn ma chi tổ.

**Bàn Cổ: nhân vật khai thiên lập địa trong truyện thần thoại Trung Quốc.

Chương 64: Lại Xuất Hiện Một Người Muốn Liên Thủ Giết Cố Trường Khanh

“Cố tiên sinh, không ở lại thêm một ngày sao?” Athena mở miệng giữ người.

Ánh mắt cô nhìn Cố Trường Khanh lộ ra ý tứ vô cùng trắng trợn.

Athena thầm nghĩ, nếu hôm nay hắn đồng ý ở lại đây thì nhất định đêm nay cô sẽ trèo lên giường hắn.

Cố Trường Khanh nhún vai, “Thôi, thực lực quá yếu, ta trở về bế quan đây, trong vòng bốn tháng tới ta sẽ không ra ngoài.”

Dứt lời, hắn liền kích hoạt siêu văn Tu La, Kỳ Lân, Hắc Long và Minh Thần phụ thể, nhanh chóng rời đi, thoáng cái thân ảnh của hắn đã biến mất nơi chân trời.

Chuyến này hẳn đồng ý tới hỗ trợ đám người James Kohler, hoàn toàn là vì viên tinh hạch thất giai đỉnh phong.

Vốn dĩ hẳn định ở lại đây vài ngày, nhưng sau khi gặp phải sinh vật đến từ Địa Ngục Tinh thì hẳn không còn tâm tình ấy nữa.

Trước tiên bắt buộc phải tu luyện áo giáp Minh Thần tăng cấp, tất cả các sinh vật trong phạm vi áp chế của lĩnh vực đều sẽ bị tụt xuống một cấp, đây là một thần thông cực kỳ bá đạo.

“Nếu như không có Cố tiên sinh thì chúng ta đã xong đời rồi.”

Bên ngoài cửa, James Kohler nhìn theo bóng dáng đã biến mất của Cố Trường Khanh, khẽ thở dài, “Cố tiên sinh nói không sai, sau khi bàn giao mọi chuyện xong thì ta cũng phải bế quan thôi.”

Athena gật đầu, “Ít nhất cũng phải đạt tới cấp bậc thất giai thì mới có sức lực tự bảo vệ chính mình.”

Hôm nay gặp phải con quái thú đến từ Địa Ngục Tinh đã mang đến cho bọn họ một cảm giác vô cùng bất lực.

Khiến sự khát vọng đối với sức mạnh của bọn họ càng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết!

...

Long Quốc, Kinh đô, khu biệt thự Lâm Uyển.

Lâm Nguyệt Dao đã quay trở về.

Tỷ đệ ba người đoàn tụ, tiếng cười nói mừng mừng tủi tủi vang lên không dứt.

Ting ting ting!

Đương lúc Lâm Thần đang chơi cùng Cố Nghiên Nghiên thì tiếng chuông điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

“Tiểu Nghiên Nghiên, chờ một chút, cứu cứu nghe điện thoại cái đã.”

Lâm Thần cưng chiều mà xoa xoa đầu nhỏ của cô bé, chỉ trong vài tiếng ở chung ngắn ngủi, cậu ta càng lúc càng thấy yêu thích đứa cháu gái này.

“Vâng, cứu cứu.”

Cố Nghiên Nghiên cũng hiểu chuyện gật đầu, chạy đi tìm mẹ.

Ở trên máy bay đã ngủ mấy tiếng, hiện tại cô bé không thấy mệt nữa.

“Xin hỏi, ai vậy?”

Lâm Thần nhìn thấy là điện thoại cá nhân thì không khỏi hiếu kỳ.

“Lâm Minh chủ, xin chào.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi.

Lâm Thần nói thẳng: “Mau nói thẳng có chuyện gì đi, ta không có thời gian phí lời với người, có thể lấy được số điện thoại cá nhân của ta thì có lẽ người cũng có chút thân phận bối cảnh.”

“Hai ta liên thủ giết chết Cố Trường Khanh đi, thế nào?”

Đối phương trực tiếp nói rõ ý muốn.

Nghe vậy, Lâm Thần liền bắt giác nhìn quanh một vòng, thấy mọi người vẫn đang vui vẻ trêu đùa Tiểu Nghiên Nghiên, không ai tới chú ý đến động tĩnh bên này, cậu ta liền nhanh chân đi lên lầu.

Người trong điện thoại lại dám nói muốn giết Cố Trường Khanh.

Hoặc đây là một thằng ngu, hoặc đây là một vị cường giả.

Về phòng khóa trái cửa lại xong, Lâm Thần mới lên tiếng: “Hay đây, vậy người muốn giết thể nào, người nói thử kế hoạch xem.”

“Ta mạnh hơn người, mặc dù áo giáp Đế Hoàng của người có tiềm lực vô hạn, thể nhưng người còn chưa đạt tới trình độ thập tam giai. Trước khi hoàn toàn thức tỉnh áo giáp Đế Hoàng thì cùng cấp bậc người vẫn không phải là đối thủ của ta. Dưới trướng ta cũng có không ít huynh đệ cường đại, nhưng một mình ta thì không nắm chắc thành công.”

Người trong điện thoại nói vô cùng tự tin: “Nếu như người không tin, chúng ta có thể gặp mặt bàn bạc, khách sạn Hoàng Thiên, phòng 508.”

Người này tựa hồ hiểu rất rõ về áo giáp Đế Hoàng của Lâm Thần.

Ngay cả đến việc cấp bậc thập tam thì có thể thức tỉnh hình thái cuối cùng mà cũng biết.

Lâm Thần ngẫm nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn đáp: “Lời này của người đã hoàn toàn khơi dậy sự tò mò của ta, chờ chút, ta lập tức qua đó.”

“Được, đợi người đến, nhanh đi.”

Đối phương chủ động cúp máy.

“Nhiều người muốn giết Cố Trường Khanh như vậy sao? Thật thú vị!”

Nhét điện thoại vào túi quần, Lâm Thần thấp giọng bật cười, nhanh chóng ra khỏi phòng xuống lầu.

“Thần đệ, muện vậy rồi còn muốn ra ngoài sao?”

Lâm Thần vừa ra đến phòng khách, Lâm Nguyệt Dao bèn thuận miệng hỏi.

“Ta đi gặp bạn cũ một lát, tỷ tỷ và Tiểu Nghiên Nghiên ngủ sớm đi nhé.”

Nói xong thì nhanh chóng rời đi.

Chương 65: Ngọa Hồ Tàng Long Chương 65: Ngọa Hồ Tàng Long

Kinh Đô, khách sạn Hoàng Thiên, phòng 508.

“Đại ca, người nói Lâm Thần có đến không?”

Bên trong phòng riêng xa hoa có ba người đang ngồi ở đây.

Bọn họ bao gồm hai nam và một nữ.

Người dẫn đầu là một thanh niên khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, một đầu tóc bạc mặc một bộ âu phục màu trắng, dưới khóe mắt có một hình xăm Sấm Sét, ở cần cổ bên phải cũng có một hình xăm Thiên Hỏa, vẻ ngoài có chút tà đạo.

Trên chiếc ghế bên trái có một cô gái loli dễ thương có mái tóc màu xanh, mặc một bộ trang phục màu đen, chiều cao chỉ khoảng một mét bốn mươi lăm.

Trên làn da hở ra bên ngoài của cô gái mơ hồ có thể thấy được hình xăm giống như Hạng Bạt. (1)

Trên chiếc ghế bên phải là một người đầu trọc mặc âu phục, dáng người vô cùng cường tráng, nhìn không ra anh ta xăm hình gì.

Người đàn ông tóc trắng anh tuấn cầm ly rượu trên bàn đưa tới bên miệng nhấp một ngụm, thản nhiên nói: “Hắn sẽ đến, tính cách kẻ này như nào, ta còn không hiểu rõ chắc?”

Người đàn ông cường tráng lại không cho là đúng, “Đại ca, ta lại cảm thấy hấn không có lá gan dám làm kẻ địch với Cố Trường Khanh.”

Cô gái tóc xanh gật đầu hòa theo: “Ta cũng thấy thế, và lại hiện tại đối phương đã là Minh chủ Liên Minh Siêu Văn, gần như là đứng trên đỉnh Long Quốc, ta vừa xem tài khoản chính thức của Liên Minh, có tới hai nghìn thành viên. Với thân phận như vậy, hấn cần gì phải mạo hiểm hợp tác cùng chúng ta để đối đầu với Cố Trường Khanh?”

Người đàn ông cường tráng nghe vậy liền tỏ ra khinh thường, “Phần lớn đều là một lũ ô hợp mà thôi, hai nghìn người này còn không đủ để hơn ba trăm huynh đệ Bạch Minh chúng ta giết.”

Lời này không phải là giả, huynh đệ trong Bạch Minh của bọn họ, mỗi người đều rất mạnh.

Sở dĩ bọn họ vẫn luôn khiêm tốn đều là vì Bạch Tinh không cho bọn họ quá mức khoa trương.

Thật ra Bạch Tinh vốn không định khiêm tốn yên lặng như vậy, chỉ vì lúc ấy có xem qua livestream, nhìn thấy Cố Trường Khanh dễ dàng giết chết Kiến Vương cho nên mới tạm thời lựa chọn điệu thấp một chút.

“Hấn sẽ tới, hơn nữa cũng sẽ đồng ý hợp tác với chúng ta.”

Người đàn ông tóc trắng lại tỏ vẻ khẳng định.

Nhất thời, mọi người trong phòng đều trở nên im lặng, trầm tư suy nghĩ về thế cục trong nước hiện tại.

Khoảng mười phút sau, một cô gái phục vụ tiến vào thông báo: “Bên ngoài có một vị khách, nói là bạn của các ngài, xin hỏi có phải không?”

Bạch Tinh gật đầu đáp: “Phải, để anh ta vào đi.”

“Vâng!”

Cô gái phục vụ đáp lại một tiếng rồi rời đi.

Không bao lâu sau, Lâm Thần đã đẩy cửa đi vào.

“Lâm Minh chủ, hoan nghênh. Mời ngồi.”

Bạch Tinh đứng dậy, hơi mỉm cười với cậu ta, vươn tay ý bảo Lâm Thần ngồi xuống.

Lâm Thần đánh giá ba người trước mắt một lượt, sau đó mới từ tốn ngồi xuống, “Xung hô thế nào?”

“Bạch Tinh.” Người đàn ông đầu bạc mỉm cười tự giới thiệu.

“Nói thẳng vào vấn đề đi. Các người nói các người muốn giết Cố Trường Khanh? Ba người các người có thực lực đó sao?”

Lâm Thần không phí lời với bọn họ, trong mắt tràn ngập hoài nghi mà nhìn cả ba người.

Bạch Tinh uống một ngụm rượu, nhẹ nhàng cười nói: “Một mình ta thì không có thực lực đó, nhưng nếu như thêm cả người thì chắc chắn không có áp lực gì.”

Oanh!

Dứt lời, gã trực tiếp làm nổ quần áo.

Chỉ thấy trước ngực gã có khắc hình Bát Tử Điều, phía sau có khắc Cửu Long Kéo Quan.

Trông sống động như thật, uy áp kinh người.

Lâm Thần thấy thế thì hơi nheo mắt, không khỏi khen ngợi: “Không ngờ Long Quốc chúng ta thật sự là ngọa hổ tàng long!”

Nhìn thấy siêu văn trên cơ thể đối phương, Lâm Thần không còn lòng nghi ngờ nữa.

Cửu Long Kéo Quan và Bất Tử Điều đều là những tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Không ngờ tới trong những siêu văn nhân của Long Quốc cũng có người hung tàn như vậy.

Bạch Tinh thấp giọng cười, “Thế nào? Cần ta kích hoạt siêu văn thử xem không?”

Lâm Thần đã không còn nghi ngờ, vì vậy chỉ khẽ phẩy tay, đoạn hỏi: “Không cần, có điều ngươi nói xem, vì sao ngươi lại muốn giết Cố Trường Khanh?”

“Hắn động tới lợi ích của ta, ngăn cản ta phát tài, mối thù này có khác gì thù giết cha? Chính nhà máy chế biến của ông đây chỉ bởi vì một câu nói của hắn mà tổn thất rất nhiều.”

Bạch Tinh nghiêng rằng, “Ta không giết hắn thì giết ai?”

Lâm Thần nghe thế thì bật cười, “Tư tưởng lớn gặp nhau, các ngươi có kế hoạch gì để giết hắn không?”

Cậu ta thực sự cảm thấy hứng thú rồi.

Bạch Tinh lấy ra một điều thuốc đưa cho Lâm Thần, sau đó cũng lấy cho mình một điều, châm lửa xong liền nói: “Trước tiên ra tay với đội ngũ ở bên ngoài của Ma Minh để bức hắn xuất hiện, chúng ta mai phục trong bóng tối, nhanh chóng ra tay tập kích bất ngờ.”

Lâm Thần hỏi thẳng: “Nếu như không bức được hắn ra thì sao?”

Bạch Tinh cười tà, “Vậy thì giết thủ hạ của hắn, ta không tin hắn còn có thể ngồi yên được.”

Lâm Thần gật đầu, “Kế hoạch không tồi, nhưng hiện tại không thể ra tay, trước tiên cứ bề quan mấy tháng, ta phải đột phá thất giai thì khả năng thành công mới lớn hơn một chút.”

“Ngoài ra còn có một người rất mạnh cũng muốn giết Cố Trường Khanh.”

Bạch Tinh nghe thế thì dò hỏi: “Ai? Mạnh cỡ nào?”

Lâm Thần hít một hơi thuốc, “E Quốc, Phổ Cách Đản Tư, trên người có sáu cái siêu văn, nếu như ba người chúng ta liên thủ thì Cố Trường Khanh dù có cánh cũng chạy không thoát.”

“Sáu siêu văn?”

Bạch Tinh nheo mắt, “Người chắc chắn?”

“Nghị trưởng E Quốc đã nói như vậy, Phổ Cách Đản Tư là đệ đệ của ông ta, hẳn không phải là giả.”

“Được, nếu anh ta thật sự có sáu siêu văn, vậy ba người chúng ta liên thủ, Cố Trường Khanh chắc chắn phải chết.” Bạch Tinh cười lớn.

Chương 66: Lưu Hành Đơn Vị Tiền Tệ Mới

(1) Hạng Bạt: quái vật gây hạn hán trong truyền thuyết.

(2) Bất Tử Điều: tên khác là Phượng Hoàng, loài chim có thể hồi sinh từ tro tàn.

(3) Cửu Long Kéo Quan: hình ảnh 9 con rồng kéo quan tài xuất phát từ tiểu thuyết tiên hiệp “Già Thiên”.

Chương 66: Lưu Hành Đơn Vị Tiền Tệ Mới

Bạch Tinh nâng ly lên nói: “Nào, cùng ly, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ, xử lý tên khốn ngăn cản con đường phát tài của chúng ta.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Lâm Thần mỉm cười nâng ly, uống một hơi cạn sạch, “Người làm sao biết được áo giáp Đế Hoàng của ta phải đạt đến cấp mười ba thì mới có thể thức tỉnh hình thái cuối cùng?”

Đây là điều cậu ta hết sức hoài nghi.

“Đoán.” Bạch Tinh trả lời qua loa có lệ.

Lâm Thần sầm mặt, “Ta không tin!”

Bạch Tinh lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Nếu ta không nói như vậy, lấy thân phận của người sẽ đồng ý tới gặp ta sao?”

Nghe gã nói thế, Lâm Thần đành dè nén sự nghi ngờ lại, tự an ủi có thể bản thân đã nghĩ nhiều, “Khoảng thời gian tiếp theo ta bế quan chuyên tâm tu luyện, không tới thất giai thì sẽ

không ra ngoài, tự Bạch huynh cũng nhanh chóng đề cao thực lực đến thất giai đi.”

“Trùng hợp quá, ta cũng đang có dự định này, thất giai chính là một đường ranh giới cực lớn giữa các cấp bậc siêu văn.”

“Đợi ta xuất quan, chúng ta cùng luận bàn một phen, thế nào?”

“Được, không thành vấn đề. Nào, cạm ly.” Bạch Tinh nâng ly nói.

“Cạm.”

Sau đó bọn họ nói chuyện tán gẫu một lúc, hai người cùng khen nhau mấy câu xã giao rồi trao đổi phương thức liên lạc, Lâm Thần lúc này mới tạm biệt rời khỏi.

...

“Đại ca, hắc sẽ không vừa quay về đã bán đứng chúng ta cho Cố Trường Khanh chứ?”

Sau khi Lâm Thần rời đi, cô gái loli tóc xanh lo lắng hỏi.

Bạch Tinh tự tin cười đáp: “Hắc sẽ không làm thế đâu, ta dám cá, hắc còn muốn xử lý Cố Trường Khanh hơn cả chúng ta.”

Thấy đại ca khẳng định chắc nịch như vậy, cô gái loli tóc xanh liền thôi không nhiều lời nữa.

Bạch Tinh nhìn người đàn ông cường tráng bên cạnh, dặn dò: “Khuê Sơn, bảo các anh em trông chừng những đội ngũ bên ngoài của Ma Minh, tạm thời đừng ra tay.”

Khuê Sơn gật đầu, “Ta biết rồi, hiện tại chúng ta đã theo dõi được hướng đi của vài đội ngũ.”

“Cố Trường Khanh! Ha ha!”

Bạch Tinh cười tà ác, uống cạn rượu trong ly, đứng dậy nói: “Đi thôi, quay về tu luyện!”

Đến trước quầy thu ngân tầng một, bọn họ dùng phiếu lương thanh toán xong liền nhênh ngang ngồi vào chiếc Audi RS8 rời đi.

Hiện tại đồng tiền mới vẫn chưa xuất hiện, tất cả các giao dịch đều dùng phiếu lương.

Dùng lương thực có thể đổi lấy phiếu lương, mà phiếu lương cũng có thể dùng để mua bán các loại đồ vật khác.

Đợi đến khi đồng tiền mới xuất hiện, phiếu lương hay lương thực đều có thể dùng để đổi lấy tiền.

...

Oanh!

Một vệt ánh sáng màu đen cực lớn xẹt qua bầu trời ngoại ô phía Tây của thành phố Long Giang, Cố Trường Khanh lúc này đã quay lại.

Trong căn cứ vô cùng yên tĩnh, rạng sáng ba giờ là lúc người bình thường đã say ngủ

Chỉ còn những siêu văn nhân cấp thấp đang trong ca trực ban là còn đi tới đi lui tuần tra.

Cố Trường Khanh từ lối vào của siêu lưới hạ xuống bên ngoài cửa lớn của biệt thự, tán đi tất cả áo giáp siêu văn trên người rồi lẳng lặng đi vào trong.

Trong phòng khách không có người, Cố Trường Khanh về phòng tắm rửa, sau đó lấy ra mấy trăm viên tinh hạch ngũ giai rồi tiến vào phòng bế quan.

Màn đêm u ám, vô số siêu văn nhân đang ở trong thành phố bị tàn phá này lập đội để săn giết dị thú.

... ..

Thời gian vội vàng trôi qua, sáu ngày sau.

Tại một ngày này, những quốc gia vẫn còn tồn tại trên toàn cầu đồng loạt tuyên bố việc phát hành loại tiền tệ giao dịch mới.

Loại tiền tệ mới được cả tinh cầu thống nhất sử dụng chung, cho nên được đặt tên là tinh tệ.

Sau khi tinh tệ phát hành, chỉ cần đăng ký tài khoản chính thức tại một trang web duy nhất, được sử dụng chung trên toàn thế giới, thì người dùng có thể được nhận miễn phí 2000 tinh tệ xem như gói hỗ trợ của quốc gia dành cho người dân.

Bên cạnh đó, chính phủ cũng thúc đẩy việc trao đổi tiền cũ với tiền mới, thống nhất tỷ lệ 10 : 1, nghĩa là mười đồng tiền cũ thì sẽ đổi được 1 tinh tệ.

Trước đó, khi thông tin về đồng tiền mới này còn chưa lan ra, thì Lâm Thần đã tranh thủ phái rất nhiều người đi hồ không biết bao nhiêu kẻ có tiền trên toàn quốc.

Sau thông báo của chính phủ ngày hôm nay, những kẻ có tiền kia mới biết hóa ra vẫn có thể dùng tiền cũ để đổi tinh tệ thì đều khóc không ra nước mắt, thậm chí người muốn tự sát cũng chẳng ít.

Kiếp trước, Cố Trường Khanh táng gia bại sản chính là vì gặp phải tình huống như thế.

Hắn ngu xuẩn để bị lừa hơn 70 tỷ trong tài sản.

Sau khi tinh tệ phát hành xong, quỹ đạo hoạt động của các quốc gia trên toàn cầu xem như đã dần đi vào ổn định.

...

Mấy ngày gần đây, Phiêu Lượm Quốc đã âm thầm vận chuyển rất nhiều vật tư tới, giao cho người phụ trách của Ma Minh, cũng như lãnh đạo của ba tập đoàn lớn là Cường Long, Hoàng Vũ và Đông Thịnh. Toàn bộ đều lấy giá buôn thì trường hợp lý để giao dịch.

Chương 67: Tới Cửa Ván Tội Chương 67: Tới Cửa Ván Tội

“Đám người Ma Minh chết tiệt, đúng là chỉ giỏi ngáng đường.”

Trong văn phòng sang trọng ở tầng 36, tòa nhà tập đoàn Bạch Long, có một người phụ nữ ngoài 30 tuổi đang giận dữ mắng, nhìn nội dung bảng báo cáo trong tay xong, cô ta hung hăng ném mạnh xuống bàn, có điều vẫn chưa nguôi được cơn bức tức, cô ta lại gạt tay một cái, đồ đạc trên bàn đều bị hất xuống đất.

Dưới trướng tập đoàn Bạch Long cũng mở nhà xưởng chế tạo thịt hộp, bọn họ vốn đã bàn xong việc hợp tác với F quốc, lấy vật tư sinh hoạt và lương thực làm tiền đề trao đổi.

Sau đó sẽ dùng số vật tư đã trao đổi được bán ngược lại cho người dân Long quốc với giá cao, đồng thời ăn chia tỷ lệ 4 : 6 với F quốc.

Nhưng động thái gần đây của Ma Minh và tam đại tập đoàn dưới trướng bọn họ đang làm xáo trộn kế hoạch của Bạch Long.

Cô nàng trợ lý đứng trước bàn làm việc, thấp giọng đề xuất: “Tổng giám đốc, phía Ma Minh đều lấy giá cả bình thường để bán vật tư và lương thực ra ngoài, hay là chúng ta cũng hạ giá những sản phẩm của công ty xuống, bằng không thì khó mà cạnh tranh được với bọn họ...”

Mặt ngoài vị trợ lý này tỏ vẻ khép nép, nhưng trong lòng thì đang điên cuồng thầm mắng nữ nhân đối diện là súc sinh.

Cô ta ban hành chính sách bán lương thực và vật tư với giá gấp ba lần giá phổ thông để bán ra ngoài, giữa thời buổi loạn lạc khó khăn như này mà vẫn cố ăn chặn từng đồng tiền một trên tay người dân bình thường ngoài kia, hai chữ súc sinh quả thật là mắng không sai!

Liễu Tuyết Hàn gắt gỏng quát: “Hạ cái rắm, người cho rằng chỉ dựa vào chút vật tư kia của Ma Minh mà có thể đủ cung ứng cho người dân trên cả nước chắc?”

“Vâng, ta hiểu rồi. Vậy nếu không còn chuyện gì khác thì ta ra ngoài trước đây.”

“Cút!”

Sắc mặt Liễu Tuyết Hàn cực kỳ âm trầm.

“Súc sinh!”

Thư ký ở trong lòng thầm mắng một tiếng, mặt ngoài thì nơm nớp lo sợ rời đi.

Thấy cửa phòng đã đóng lại, lúc này Liễu Tuyết Hàn mới mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế dựa, suy nghĩ một lát, cuối cùng cô ta vẫn nhắc máy lên gọi cho Chủ tịch.

Điện thoại được kết nối, thanh âm của Bạch Tinh vang lên: “Ta đang tu luyện, có chuyện gì thì nói nhanh lên.”

“Chủ tịch, chuyện là như thế này...”

Liễu Tuyết Hàn báo cáo ngắn gọn lại những chuyện đã xảy ra, sau đó hỏi: “Chủ tịch, ngài thấy thế nào, có nên hạ xuống giá phổ thông để cạnh tranh buôn bán với Ma Minh hay không?”

Bạch Tinh đáp: “Không cần, cứ để Ma Minh nhảy nhót đi, cũng chẳng được bao lâu đâu.”

“Được rồi, vậy ta không làm phiền ngài tu luyện nữa.”

Tút... tut...

Người ở đầu dây bên kia đã cúp máy.

...

Những ngày gần đây, Cố Trường Khanh và Ma Minh nhận phải rất nhiều lời chửi mắng nguyên rủa từ đám siêu văn nhân vô lương tâm, lợi dụng tình hình khó khăn mà nâng giá vật tư vô tội vạ. Thậm chí bọn họ còn mở ra một siêu thoại * ở trên Long Vồng, chuyên dùng để đăng bài công kích hấn.

Mà người bình thường thì lại vô cùng biết ơn Ma Minh cũng như Cố Trường Khanh.

...

“Lâm Thần đâu rồi?!”

Hiên Viên Vương Thụy đi vào văn phòng làm việc của Lâm Thần tại Tổng bộ Liên Minh Siêu Văn.

“Bộ trưởng, Minh chủ đang tập trung tu luyện.” Tô Ấu Vi tươi cười tiến lên nghênh đón, “Gần nhất mọi việc của Liên Minh là do ta xử lý, ngài có chỉ thị gì có thể nói với ta.”

“Thì ra là ngươi!”

Hiên Viên Vương Thụy nhìn chăm chăm đối phương, ngữ điệu nghiêm khắc: “Người dân bên ngoài đang than trời về giá lương thực do các siêu văn nhân bán ra tăng cao đột biến, ngươi không có ý định quản một chút sao?”

“Cái này... Bộ trưởng, rất nhiều siêu văn nhân trong số đó đều là...” Tô Ấu Vi muốn nói rồi lại thôi.

Không cần nghe cô ta nói hết câu thì Hiên Viên Vương Thụy cũng có thể đoán ra được đại khái, sắc mặt ông tối sầm, lạnh giọng chất vấn: “Đây chính là cách mà các người quản lý Liên Minh Siêu Văn? Các người tùy tiện thu nhận siêu văn nhân, bất luận phẩm tính như thế nào hay sao?”

“Hay là nói, chính người và Lâm Thần cũng góp phần tham gia vào việc tăng giá bất chính, dẫn đầu chèn ép sinh hoạt của dân chúng?”

“Các người liệu mà xử lý việc này ngay trong hôm nay đi, nếu như giá cả vẫn không giảm thì người và Lâm Thần lập tức xéo đi, ta sẽ bảo Ma Minh chọn hai vị cường giả khác đến đảm nhận chức vị Minh chủ và Phó Minh chủ.”

Dứt lời, Hiên Viên Vương Thụy không cho Tô Ấu Vi cơ hội thanh minh, ông hừ lạnh một tiếng rồi quay người bước nhanh ra ngoài.

Ông thật sự không nghĩ tới, Liên Minh Siêu Văn mà mình và hai người Long Chiếu Quốc đặt nhiều tâm huyết xây dựng, hóa ra lại là một đồng chuông khí mịt mù như này.

Nhìn bóng lưng ông rời đi, Tô Ấu Vi trong lòng cười lạnh một tiếng, “Ma Minh sẽ xong đời sớm thôi, người tỏ vẻ gì chứ, đến lúc đó, để xem người làm sao cầu chúng ta hỗ trợ.”

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng nàng biết, tạm thời trước mắt vẫn phải giải quyết vấn đề lương thực, bằng không dám chắc Hiên Viên Vương Thụy sẽ cho người thay thế vị trí của nàng và Lâm Thần.

Tô Ấu Vi ngồi về bàn máy vi tính, nhanh chóng mở trang mạng Long Vồng lên, sau đó vừa cân nhắc suy nghĩ, vừa gõ xuống một đoạn thông báo.

Nội dung:

【 Các nhà xưởng, các tập đoàn sản xuất, các công ty bán sỉ và các cửa hàng bán lẻ chú ý: Ngay lập tức điều chỉnh giá lương thực và vật tư sinh hoạt về giá thị trường phổ thông.

Sau ngày hôm nay, nếu Liên Minh Siêu Văn kiểm tra bất kỳ mà phát hiện có cửa hàng nào vẫn chưa khôi phục giá cả bình thường thì cửa hàng đó sẽ trực tiếp bị niêm phong!

Liên Minh Siêu Văn Nhân thông báo! 】

Chương 68: Tam Thái Tử Tây Trục Môn: Manh Lan (1)

Chương 68: Tam Thái Tử Tây Trục Môn: Manh Lan (1)

Sau khi đăng thông báo lên Long Vĩng xong, Tô Âu Vi cầm điện thoại trên bàn lên, soạn một tin nhắn gửi đến cho vài người: 【 Chư vị, trong khoảng thời gian này các người tạm thời đóng cửa để tích trữ hàng hóa đi. Chờ sau khi Ma Minh bị hủy diệt thì hẵng khai trương trở lại. Hiên Viên Vương Thụy vừa mới đến văn phòng Minh chủ cảnh cáo, cho nên chúng ta không thể manh động nhất thời. 】

Trong số những người này có những kẻ sở hữu đến mấy nhà xưởng gia công thịt hộp, cho nên bọn họ đều hận Ma Minh, hay nói đúng hơn là hận chỉ lệnh của Cố Trường Khanh đến thấu xương.

“Đã biết!”

“Được thôi, chúng ta tạm đóng cửa trước, dù sao hiện tại cũng không có mấy người đến mua!”

“Ok! Chỉ còn chờ Ma Minh mau chóng bị hủy!”

Từng tin nhắn nhảy lên trên màn hình điện thoại của Tô Âu Vi, cô ta cúi đầu xem từng tin một, khóe miệng khẽ nhếch lên đầy châm chọc, “Đã không cho bán giá cao thì bọn ta đóng cửa thôi. Ai quy định không cho đóng cửa đâu, đúng không? Nguồn cung bị hạn chế lại, để ta xem, tới lúc đó Ma Minh có

bao nhiêu tư nguyên để cung cấp đủ cho sáu: bảy trăm triệu người dân.”

...

Hiên Viên Vương Thụy rời khỏi văn phòng của Liên Minh Siêu Văn, lên xe trở về, lúc này, ông cầm điện thoại ra, ngần ngẫm một lúc rồi ấn số gọi cho Ngô Duệ.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, “Hiên Viên bộ trưởng, xin hỏi có gì phân phó?”

Hiên Viên Vương Thụy khẽ thở dài, “Không có gì. Ta chỉ là muốn tâm sự một chút thôi, lẽ ra ban đầu không nên chọn Lâm Thần làm Minh chủ, hiện tại bên đó một mảnh chương khí mù mịt, aiiz, thật là hối hận.”

Ngô Duệ cười nói: “Chẳng lẽ việc các thương gia đang đẩy giá hàng hóa cao gấp bội là có liên quan đến Liên Minh Siêu Văn?”

“Không chỉ có liên quan không thôi đâu, ta e rằng cả Lâm Thần và Tô Áu Vi đều tham dự trong đó, nếu là thật thì bọn chúng quả thật không có nhân tính.”

Hiên Viên Vương Thụy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ông nói: “Nếu không phải có Cổ lão bản cùng Ma Minh chấn nhiếp, tin chắc bọn họ sẽ càng phát rồ, làm việc không chút kiêng dè cho xem. Chúng ta không có biện pháp nào đối với nhóm người này, vừa nãy ta còn phải lấy Ma Minh các người ra để uy hiếp cô ta đấy.”

Ngô Duệ bật cười, “Thế à?”

“Ngô huynh đệ, nếu như bọn họ không biết hối cải, ta rất mong người tới đảm nhiệm chức vị Liên Minh chỉ chủ, không biết ý người thế nào?”

“Ta thì thôi đi, Hiên Viên bộ trưởng thứ lỗi, nhưng ta thật sự không có hứng thú.”

Ngô Duệ lịch sự từ chối, đoạn nói: “Nếu như có gì cần giúp đỡ thì ta có thể tùy thời giúp ngài. À phải rồi, còn có một việc này, lão đại của chúng ta muốn nuôi một con gấu trúc.”

“Gấu trúc? Được thôi, muốn con nào, ta lập tức liên hệ người bên dưới mang qua cho Cố tiên sinh.” Hiên Viên Vương Thụy hào sảng đáp ứng.

Đại bộ phận gấu trúc trong nước hiện tại đều là chiến lực đỉnh cấp, hầu hết trong số chúng đã tiến hóa lên cấp bậc lục giai, thực lực vô cùng cường hãn.

Ngô Duệ nói: “Lão bản chỉ đích danh muốn đón Tam Thái Tử Tây Trục Môn: Manh Lan về.”

“Ồ, là nó à? Cha mẹ của Manh Lan đều đã mất mạng ngay trong trận dị biến ngày đầu... Thôi được rồi, ta sẽ lệnh người mang nó tới chỗ các người.”

Phần lớn gấu trúc trong nước đều đang trấn thủ ở các vùng thành thị nguy hiểm, giúp quốc gia bảo vệ người dân thường.

Ngô Duệ cười nói: “Tốt quá, đa tạ Hiên Viên bộ trưởng. Các ngài có gì cần trợ giúp không? Dù sao bọn ta cũng không thể lấy không quốc bảo của các ngài được.”

“Hiện tại thì tạm thời không có việc gì, ta chỉ lo mỗi chuyện bên chỗ Liên Minh Siêu Văn kia thôi.” Hiên Viên Vương Thụy thở dài.

“Việc này thì Ma Minh chúng ta không tiện nhúng tay, ngài hiểu mà, nhưng nếu có việc gì khác mà ngài cần Ma Minh hỗ trợ thì cứ gọi cho ta. Bây giờ ta có chút việc, lúc khác nói chuyện với ngài sau nhé.”

“Ừm, tạm biệt.”

...

Đông thành tỉnh, Lạc Giang thị.

Đây là một tòa thành thị ven biển, hiện tại đã bị hải thú chiếm cứ. Hải thú nơi đây tiến hóa rất nhanh, không ít con đã mọc ra hai chân, có thể thoải mái di chuyển lên bờ.

Cảnh quan nơi đây cực kỳ hoang tàn, rách nát. Nhìn một vòng xung quanh liền thấy vô số hải thú có hình thể cực kỳ to lớn, có con đang thoải mái nằm phơi nắng, lại có con đang tàn sát lẫn nhau, cũng có những con điên cuồng tấn công các tòa nhà cao tầng, cố gắng san bằng toàn bộ kiến trúc hiện có.

Âm âm!

Rống!

Trong một góc thành thị, có một đầu gấu trúc cao tới hơn ba trăm mét, toàn thân phủ kín hai màu lông đen trắng, lớp lông này hoàn toàn không mềm mại, xù bông như trước khi thiên địa dị biến, mà hiện giờ chúng cũng tiến hóa trở nên cứng cáp hết như lớp áo giáp kiên cố bên ngoài thân thể to lớn của nó.

Bấy giờ, con gấu trúc này hung mãnh xông lên tấn công một con bạch tuộc có hình thể không mấy chênh lệch so với nó.

Tiếng gầm giận dữ của Manh Lan rất vang dội, chấn nhiếp cho hàng loạt hải thú phụ cận không dám mon men tới gần.

Kỳ thực nếu vươn dài hết thủy xúc tu thì con bạch tuộc này còn to lớn hơn cả Manh Lan, nhưng lúc này nó lại đang bị Manh Lan siết chặt lấy ba cái xúc tu, điên cuồng cắn xé. Dưới thế công kịch mãnh liệt của Manh Lan, mắt thấy con bạch tuộc này sắp không kiên trì thêm nổi nữa.

Trên một tòa nhà lung lay sắp đổ sụp cách đó hai dặm, có một nữ siêu văn nhân tứ giai mặc Lam Kinh khải giáp đang đứng quan chiến.

Đúng lúc này, bộ phận truyền tin trên người nàng ta chợt vang lên thanh âm: “Trương Ly, người đang ở đâu vậy? Lập tức mang Manh Lan đến căn cứ của Ma Minh ở phía Tây thành phố Long Giang, Cố đại lão chỉ đích danh nói họ muốn nó.”

Trương Ly nghe vậy thì hơi kinh ngạc, vội trả lời: “Đội trưởng, bọn ta đang ở Lạc Giang thị, Manh Lan đang chiến đấu với một con bạch tuộc lục giai. Ngài đợi một lát, chờ nó giải quyết xong thì ta sẽ lập tức dẫn nó qua đó.”

“Ừm, khẩn trương lên nhé!”

Đôi phương dặn dò xong liền cắt đứt cuộc trò chuyện.

- -:

Lý do gấu trúc Manh Lan thường được gọi là Tam Thái Tử: Nếu bạn nào đu Pandabiz thì hẳn là không lạ gì với chú gấu trúc cực hot: Manh Lan này.

Lý do fan hay gọi yêu Manh Lan là Tam Thái Tử Tây Trục Môn vì nhiều nguyên nhân sau:

- Manh Lan là con thứ ba của mẹ Manh Manh (2 anh cùng mẹ khác cha là Manh Đại và Manh Nhị), đồng thời cũng là con thứ ba của bố Mỹ Lan (2 chị cùng cha khác mẹ là Thất Xảo và Thất Hỉ)

- Năm 2015, ở trung tâm Thành Đô sinh ra 13 bé gấu trúc, trong đó có tới 6 cặp sinh đôi, chỉ có một mình Manh Lan là con một và cũng là đứa thứ 3 được sinh ra.

- Manh Lan hiện đang ở sở thú Bắc Kinh, nằm ở đường Tây Trục Môn, quận Tây Thành.

Chương 69: Tam Thái Tử Tây Trục Môn: Manh Lan (2)
Chương 69: Tam Thái Tử Tây Trục Môn: Manh Lan (2)

Rống!

Nơi xa chợt vang lên tiếng gầm đầy phần nộ.

Trương Ly vội nhìn sang đấu trường bên kia, chỉ thấy Manh Lan hung mãnh vô cùng, nó vừa gầm lên một tiếng, vừa cường ngạnh kéo đứt hai cái xúc tu trên thân bạch tuộc.

Bạch tuộc thống khổ thét lớn, âm thanh vang vọng khắp đất trời, cố gắng dồn sức phản kích, nó dùng hai đầu xúc tu chống đỡ thân thể quá khổ, mặt khác lại dùng đầu xúc tu dài đến mấy trăm mét còn lại quét ngang không khí, vút thẳng về hướng đầu của Manh Lan.

Phốc phốc!

Nhưng không ngờ Manh Lan lại hung tàn đến cùng cực, nó chẳng những không tránh né mà còn chủ động há cái miệng rộng đỏ lôm như máu ra lao tới, nhắm thẳng về phía đầu xúc tu đang vút tới kia.

Vụt!

Máu tươi bắn tung toé!

Nhưng Manh Lan vẫn lì lợm dùng tay nắm lấy đầu xúc tu này, nó hét lớn một tiếng, điên cuồng cầm đầu xúc tu ấy đập xuống đất, mặt đất tức khắc vỡ nát, địa chấn lan nhanh ra khắp xung quanh, khiến những tòa nhà gần đó đều ầm ầm đổ sập.

Thế nhưng Manh Lan không hề ngừng tay, vẫn điên cuồng đập lên đập xuống, mãi cho tới khi bạch tuộc triệt để bị Manh Lan ngược sát mà không còn nhúc nhích gì nữa thì nó mới mệt mỏi buông tay, vút cái xúc tu đầy rẫy máu và vết thương ấy sang một bên.

Cuối cùng thì cũng giải quyết xong đối thủ!

Manh Lan bứt một đầu xúc tu xuống, kéo theo nó đi vào một tòa cao ốc tàn tạ gần đây, thở hắt hắt ngồi xuống.

Nó cầm xúc tu bạch tuộc lên, say sưa gặm ngon lành.

Trương Ly thấy cuộc chiến đã kết thúc liền phi thân tới, nàng đứng ở trên sân thượng tòa nhà đối diện, vừa giờ ngón cái với Manh Lan, vừa bảo: “Manh Lan, sau khi ăn xong ta dẫn ngươi đến một chỗ.”

Nghe thấy tiếng nàng, Manh Lan ngẩng đầu nhìn một cái rồi nhẹ gật đầu, tiếp tục thưởng thức chiến lợi phẩm mà nó vất vả giành được.

Tuy đã trải qua dị biến, nhưng có vài thứ đã trở thành thói quen, nhất thời khó mà thay đổi, chẳng hạn như thói quen nhai kỹ ăn chậm này của Manh Lan, Trương Ly rất kiên nhẫn ngồi đợi nó ăn xong, thế nhưng cũng phải non nửa hai giờ đồng hồ sau thì Manh Lan mới tạm hài lòng đứng dậy.

Sau đó, nó lại đi tới chỗ thi thể của con bạch tuộc, móc ra một khối tinh hạch lục giai, trực tiếp cho vào miệng cắn nuốt.

Bấy giờ Manh Lan mới thấy no bụng, nó nhìn về phía Trương Ly nơi xa, trầm thấp kêu lên hai tiếng, tựa như đang nói chúng ta có thể đi rồi.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi!”

Trương Ly vẫy vẫy tay, sau đó kích hoạt siêu văn, nhanh chóng hoành không lao về một phương hướng.

Ầm ầm!

Manh Lan đuổi theo phía sau, hình thể quá khổ của nó gây ra động tĩnh cực kỳ lớn khi di chuyển. Có điều trên đường cả hai đi ngang qua, căn bản không có dị thú nào dám công kích bọn họ.

...

Ba giờ sau, màn đêm sắp bao phủ đại địa, cái kia một vầng huyết nguyệt từ từ ngoi đầu lên.

Tây Giao Ma Minh ngoài trụ sở, to lớn tiếng bước chân vang vọng.

Manh Lan to lớn khoảng cách thân thể chậm rãi đập vào mi mắt.

Ở Trương Ly chỉ huy dưới, bọn họ ở chỗ tránh nạn ngoài cửa lớn dừng lại.

Manh Lan nhìn qua còn cao hơn nó lớn chỗ tránh nạn tường vây, lại nhìn chung quanh, trong mắt to có vẻ không hiểu lóe qua.

Khắp nơi lại không có quái thú, không hiểu vì sao muốn tới nơi này.

Còn có cái kia 100m cửa lớn, miễn cưỡng làm cho nó chui vào.

Trương Ly thì là liên hệ đội trưởng, nói: “Đội trưởng, ta mang theo Manh Lan ở Ma Minh ngoài trụ sở, ”

Đối diện nói: “Được rồi , chờ một chút!”

“Tốt!”

Kết thúc trò chuyện, Trương Ly mang theo Manh Lan chờ ở chỗ này.

“Đây là... Gấu trúc?”

“Má nó, là thần thú trấn quốc đấy à?”

“Sao nó lại ở đây? Chẳng lẽ là lão bản muốn dưỡng một con?”

Lúc này, có một đội xe trùng trùng điệp điệp trở về.

Nhìn thấy Manh Lan thì cả đám đều hết sức kinh ngạc.

Đội xe dừng ở ngoài cửa lớn, Triệu Phong vội vàng xuống xe, dùng điện thoại di động cảm ứng để kích hoạt cửa mở ra.

Xong xuôi, y liền quay sang nhìn Trương Ly đang hoành không trên cao, ngạc nhiên dò hỏi: “Xin hỏi, người mang theo một đầu thần thú trấn quốc tới nơi này là có chuyện gì vậy?”

“Thất lễ, nhưng người là...”

Trương Ly chậm rãi hạ xuống, nàng đi tới trước mặt Triệu Phong, tán đi mũ sắt, không vội trả lời câu hỏi của y mà là hỏi ngược lại.

Triệu Phong đáp: “Ta là Đại đội trưởng của Ma Minh: Triệu Phong.”

Trương Ly tươi cười nói: “Thì ra là Triệu đội trưởng, nghe danh đã lâu. Ta là Trương Ly, là thành viên của Liên Minh Siêu Văn. Hôm nay cấp trên có truyền lệnh bảo Cố tiên sinh chỉ đích danh nói ngài ấy muốn có Manh Lan. Cho nên ta được phân công mang theo nó tới đây.”

“Ôi đệt, là Tam Thái Tử? Nói người đừng cười, ta là fan của nó đã lâu.”

Triệu Phong vô cùng kinh ngạc, trên dưới đánh giá Manh Lan một lượt, không khỏi tấm tắc khen: “Tam Thái Tử không hổ là Tam Thái Tử. Dáng vẻ quá mức uy vũ! Ánh mắt của lão đại thật là tốt.”

“Xin lỗi xin lỗi, để cho các người đợi lâu rồi.”

Đúng lúc này, Ngô Duệ nhanh chóng đi tới.

Nghe nhân viên ở phòng giám sát báo cáo lại tình hình trước cổng, ông ta liền gấp gấp đuổi tới đây.

Trương Ly tiến lên phía trước, nhẹ giọng nói: “Ngô tổng quản, ta giao Manh Lan lại cho các người!”

Grừ...

Nàng vừa dứt lời thì Manh Lan bỗng gầm lên một tiếng, tựa như không nguyện ý lưu lại.

Trương Ly bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn nó, khẽ dỗ dành: “Manh Lan yên tâm, trong khoảng thời gian này, ta sẽ ở lại với ngươi.”

Manh Lan lúc này mới gật gật đầu.

Nó và Trương Ly đã ở chung với nhau hơn một tháng nay, nói không có cảm tình gì là chuyện không thể.

Ngô Duệ liền nói: “Có Trương tiểu thư ở lại với Manh Lan thì không còn gì tốt hơn. Trước hết mọi người vào trong đi đã. Ta đã cho người sắp xếp ổn thỏa chỗ ở của Manh Lan, có điều cánh cửa này thì hơi thấp, không đủ để Manh Lan thoải mái đi qua, mấy ngày này Manh Lan chịu khó vậy, ngày mai ta sẽ cho người thi công sửa chữa lại.”

“Đa tạ Ngô tổng quản, Manh Lan, chúng ta đi thôi!”

Trương Ly gật đầu, hướng Manh Lan hô.

Manh Lan gầm nhẹ một tiếng, cố gắng ép người lách qua cánh cửa thấp bé hơn nó rất nhiều để chui vào trong.

Chương 70: Quá Nhiều Thương Gia Vô Lương Tâm, Buộc Chính Phủ Phải Đưa Ra Biện Pháp Mạnh Chương 70: Quá Nhiều Thương Gia Vô Lương Tâm, Buộc Chính Phủ Phải Đưa Ra Biện Pháp Mạnh

“Ngô ca, chúng ta bị một nhóm người để mắt tới, bọn họ một mực bí mật đi theo giám thị chúng ta.”

Thấy Trương Ly và Manh Lan đã vào trong, lúc này Triệu Phong mới âm thầm kéo tay Ngô Duệ, thấp giọng báo cáo lại.

“Có chuyện này à?” Ngô Duệ nhướn mày, “Chẳng lẽ lại có người muốn động thủ với các người? Bọn họ dám sao?”

Triệu Phong nghiêm túc đáp: “Bọn họ có dám hay không thì ta không biết, nhưng ta cảm nhận được những kẻ theo dõi đội xe của chúng ta đều rất mạnh, nếu không giải quyết thì đây chính là tai họa ngầm khó lường.”

“Lão bản đang bế quan, tạm thời cũng không thể làm phiền ngài ấy. Nếu thật sự là phần tử nguy hiểm thì...” Ngô Duệ thoáng trầm tư, “Thông báo cho mọi người trong đội, bảo các anh em trong khoảng thời gian này nếu có việc cần ra ngoài thì nhất định phải cẩn thận một chút, nên đi theo đội ngũ chứ đừng đi riêng lẻ, nếu gặp phải nguy hiểm không thể địch lại thì cứ chạy trốn, bảo mệnh là trên hết.”

“Có điều người cũng đừng quá lo lắng, nếu quả thật có người dám động thủ với chúng ta thì chính là đang tự tìm đường chết.”

Triệu Phong gật đầu, “Ta biết rồi!”

Nói xong, y liền chỉ huy đội xe tiến vào căn cứ.

...

Ngô Duệ vội vàng đi tới chỗ Trương Ly đang đứng đợi, ông nói: “Trước mắt lão bản đang bế quan, tạm thời không tiện làm phiền ngài ấy. Trương tiểu thư cứ ở lại đây đã. Hằng ngày người có thể dẫn Manh Lan ra ngoài săn giết dị thú tiến hóa, như vậy cũng không cần lo lắng việc tu luyện bị gián đoạn.”

“Tốt quá. Manh Lan không thể nào ngồi yên một chỗ mãi được, ngày nào không cho nó ra ngoài vận động là không yên được với vị Thái Tử này ngày ấy.” Trương Ly bắt đầu dĩ nhiên.

Quả thực Manh Lan rất hiếu động, một ngày không cho nó ra ngoài đi giết dị thú thì nó sẽ cảm thấy cả người bức bối, khó

chịu không thôi.

Cũng chính vì vậy nên thực lực của nó là mạnh nhất trong số loài gấu trúc hiện tại.

Những con gấu trúc khác đa phần đều chỉ là lục giai sơ kỳ.

...

Đêm đó, hội trưởng nghị sự tối cao ở Kinh Đô.

“Đáng chết, đều là lũ súc sinh đồn mạt!”

Long Chiến Quốc nhìn bảng báo cáo trong tay, giận dữ đến nổi sắc mặt đỏ bừng, ông phẫn nộ đập mạnh lên bàn khiến cho chiếc bàn vững chãi bên dưới rung lên một hồi.

Trong báo cáo ghi rõ, trừ những tập đoàn dưới trướng Ma Minh ra thì hầu hết thương gia đều lựa chọn đóng cửa các cơ sở kinh doanh, tạm đình chỉ việc buôn bán. Ý đồ trừ hàng trong đó quá lộ liễu, kẻ giả đờ như Long Chiến Quốc đương nhiên vừa nhìn liền hiểu rõ.

Hoàng Mạnh Quốc thần sắc âm trầm, hung ác nói: “Xem ra không dùng tới thủ đoạn tàn nhẫn một chút thì không thể chế trụ nổi đám thương gia vô lương tâm này mà.”

Hiên Viên Vương Thụy siết chặt nắm đấm, “Không sai. Ta cũng ủng hộ việc dùng biện pháp mạnh đối với đám người khôn nạn đó.”

“Các người định làm gì? Đại khai sát giới sao? Cũng được, ta không ngại việc lấy máu của vài tên để tế cờ, dọa cho đám người còn lại thành thật một chút.”

Đối với đám siêu văn nhân chỉ biết trục lợi cho bản thân, không có chút tình người nào như này, Long Chiến Quốc thật sự căm hận vô cùng.

Tới giờ phút này rồi mà bọn chúng vẫn chỉ biết kiếm lời trên quốc nạn, thật sự rất đáng hận!

Hiên Viên Vương Thụy lắc đầu, “Không, ta có một phương pháp giúp mọi người hả giận hơn nhiều so với việc giết chúng, có điều cần phải có Cố Trường Khanh ra mặt giúp đỡ.”

“Phương pháp gì?” Hai người nhìn về phía ông.

Hiên Viên Vương Thụy nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: “Phát thông báo xuống, tuyên bố kể từ ngày mai trở đi, Long Quốc chỉ thừa nhận duy nhất các tập đoàn dưới trướng Ma Minh được độc quyền buôn bán lương thực. Kẻ nào dám tự ý trái lệnh thì lập tức xử quyết không tha.”

“Cái này... Biện pháp này không tệ, nhưng làm sao Ma Minh có thể cung ứng được nhiều lương thực như vậy?” Hoàng Mạnh Quốc chỉ rõ vào điểm mấu chốt.

“Cho nên ta mới nói cần có Cố Trường Khanh hỗ trợ!” Hiên Viên Vương Thụy tỏ vẻ thần bí, cười nói: “Ta nhớ mối quan hệ giữa Cố lão bản và M quốc rất thân thiết. Tình hình phía quốc gia bọn họ vừa khéo lại trái ngược hoàn toàn với chúng ta, lương thực dư dả nhưng người dân thì lại khá ít.”

“Chỉ cần Cố lão bản ra mặt đề nghị M quốc vận chuyển lương thực đến đây, đồng thời, chúng ta cũng tích cực cho người đẩy mạnh công tác trồng trọt thì chỉ khoảng bốn tháng sau, nguy cơ thiếu thốn lương thực nhất định sẽ được giải quyết.”

“Tới lúc đó, số hàng thịt hộp tồn trữ trong kho của đám súc sinh kia còn có thể làm được gì? Sau cùng cũng chỉ có thể bán lại giá thấp cho Ma Minh thu mua mà thôi.”

“Làm như vậy, Cố lão bản cũng có thể thu được chỗ tốt cực lớn.”

“Các người cảm thấy kế hoạch này như nào, có khả thi không?”

Hiên Viên Vương Thụy rất muốn nghe ý kiến của hai vị còn lại.

“Tốt! Chiêu này đánh rất hay! Có thể ép cho bọn chúng mất hết vốn liếng.”

Hoàng Mạnh Quốc và Long Chiến Quốc đều gật gù tâm đắc.

Hiên Viên Vương Thụy cười nói: “Nếu các người cũng cảm thấy kế hoạch này không tệ, vậy thì ta sẽ lập tức liên hệ với Ngô Duệ, vừa vặn Cố Trường Khanh còn thiếu nợ chúng ta nhân tình. Đưa Manh Lan qua đó đúng là quyết định sáng suốt.”

“Người mau làm đi. À phải, còn có chuyện này ta vẫn luôn muốn hỏi ý kiến của các người, ta cảm thấy Liên Minh Siêu Văn không cần tồn tại nữa, đều là phế vật vô dụng.” Hoàng Mạnh Quốc nói.

Long Chiến Quốc gật đầu: “Quả thực là một đám vô dụng, ta ủng hộ việc giải tán tổ chức này.”

“Vậy thì đợi ta thảo luận với phía Ma Minh xong, ngày mai sẽ tuyên bố mọi việc luôn thể.”

Hiên Viên Vương Thụy cũng đồng ý, sau đó liền nhấc máy lên gọi cho Ngô Duệ.

...

“Hiên Viên bộ trưởng đây à, xin hỏi ngài có chỉ thị gì sao?”

Thanh âm của Ngô Duệ vang lên.

“Là như vậy...”

Hiên Viên Vương Thụy thuật lại một lượt kế hoạch của ông.

Ngô Duệ phì cười, “Lão bản của chúng ta đã sớm đoán được rồi. Hiên Viên bộ trưởng yên tâm, các ngài chỉ cần tuyên bố chỉ có Ma Minh và tam đại tập đoàn dưới trướng là được quyền hợp pháp bán ra lương thực. Về vấn đề nguồn cung thì chúng ta sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Ha ha! Không hổ là Cố tiên sinh, quả nhiên là có tầm nhìn xa trông rộng, vậy thì ta yên tâm rồi, mọi việc cứ quyết định như vậy đi.”

“Vâng, ta sẽ lập tức cho người sắp xếp mọi việc rồi sẽ báo cáo lại tình hình cho ngài biết. Ta cúp máy trước đây, tạm biệt.”

Ngô Duệ nói xong liền cắt đứt cuộc trò chuyện.

Chương 71: Thiên Thạch Bí Ẩn Giáng Lâm Trái Đất, Dị Thú Diên Cuồng Tiến Hóa
Chương 71: Thiên Thạch Bí Ẩn Giáng Lâm Trái Đất, Dị Thú Diên Cuồng Tiến Hóa

Giữa trưa ngày hôm sau, Hiên Viên Vương Thụy đích thân ra mặt tổ chức buổi họp báo.

Nội dung của buổi họp báo này chính là những đề mục mà tối hôm qua bọn họ đã thương thảo kỹ lưỡng.

Thứ nhất: Tam đại tập đoàn dưới trướng Ma Minh sẽ độc quyền phân phối lương thực thực phẩm trên toàn quốc. Đơn vị nào dám lén lút đứng ra buôn bán thì sẽ bị nghiêm trị.

Thứ hai: Liên Minh Siêu Văn tuyên cáo giải tán, từ hôm nay trở đi, sẽ không thành lập liên minh siêu văn nhân nữa.

Khác với trong tưởng tượng của ba người Hiên Viên Vương Thụy, buổi họp báo này giống hệt như ném một hòn đá

nhỏ xuống đại dương mênh mông rộng lớn, căn bản không nhắc lên nổi nửa điểm phong ba.

Đám gian thương kia cũng chẳng hề hoảng hốt, bởi vì bọn họ đều biết Ma Minh sắp tan rã.

“Hừ! Ba lão gia hỏa không biết điều, để ta xem, về sau các ngươi làm như thế nào để cầu xin chúng ta tái thành lập Liên Minh Siêu Văn!”

Tô Ấu Vi xem xong buổi họp báo thì chỉ cười lạnh, vươn tay tắt máy tính đi, hoàn toàn không để ở trong lòng.

...

Thời gian nhanh chóng trôi đi, đảo mắt đã qua hơn hai tháng.

Oanh!

Một ngày này, bên ngoài hải vực bỗng xuất hiện một cơn chấn động lớn.

Thương khung oanh minh, một khối thiên thạch hỏa quang đột ngột phá vỡ bầu khí quyển, rớt thẳng xuống khu vực Thái Bình Dương nơi xa.

Trong lúc nhất thời, biển động cuồng bạo tức khắc bốc lên, toàn bộ sóng cả nghịch loạn cuộn cuộn, mặt biển sôi trào tựa như đây là một chảo dầu nóng bỏng đang sôi ùng ục.

Toàn bộ hải thú dưới ngũ giai ở khu vực lân cận đều không có con nào may mắn thoát khỏi, hết thảy đều bị năng lượng bạo phát khi thiên thạch rơi xuống mà tạc chết ngay tại chỗ.

Vô số thi thể hải thú cháy đen nổi lềnh phềnh trên mặt biển, cảnh tượng này trông rất khủng khiếp.

Sâu dưới đáy biển lúc này là một viên thiên thạch có đường kính lên đến ba trăm mét, đang lẳng lẳng nằm ở dưới một cái

hố cực lớn. Xung quanh viên thiên thạch tỏa ra một nguồn năng lượng màu xanh lam hết sức nhu hòa, cứ thế phát tán dần ra ngoài.

Không biết qua bao lâu sau, cuối cùng không chịu được dụ hoặc từ nguồn năng lượng nhu hòa ấy, vô số hải thú không sợ chết mà tìm tới quan sát.

“Đây là cái gì?!”

“Nguồn năng lượng này kỳ lạ thật, khiến cho ta cảm thấy rất thoải mái, bên trong thân thể dường như có thứ gì đó đang muốn phá vỡ gông xiềng mà lao ra.”

“Không sai, ta cũng cảm nhận được. Càng tới gần nó thì cái cảm giác bức bách muốn phá bỏ gông xiềng lại càng mãnh liệt, không biết liệu chúng ta có thể hấp thu số năng lượng này hay không?”

“Ồ, được đó, ta vừa hấp thu thử đây này.”

Theo tin tức lan truyền, chỉ vài phút sau, vô số hải thú đã tụ tập về đây, đặc biệt là sau khi bọn chúng phát hiện ra bản thân mình có thể hấp thu năng lượng như hòa từ thiên thạch thì số lượng hải thú đổ về lại càng thêm đông đảo.

Cả đám điên cuồng nhích tới gần, tình hình càng lúc lại càng rối loạn.

Rống! Rống!

Gràooo!

Vì tranh đoạt vị trí tới gần thiên thạch nhất mà đám hải thú này đã bắt đầu lao vào chém giết lẫn nhau.

Thoáng chốc, âm thanh các loại tiếng rống giận dữ đã vang vọng khắp một vùng biển.

Rất nhanh, từng mảng lớn thi thể vẫn còn chảy ra máu tươi đã trôi nổi lềnh phềnh khắp bề mặt biển xung quanh.

Gàoooo!

Đúng vào lúc này, một thanh âm cuồng bạo chột vang lên từ nơi xa.

Ầm ầm!

Một đầu Kinh Sa dài đến sáu, bảy trăm mét mở ra cái miệng khổng lồ đỏ lòm như chậu máu, mạnh mẽ đâm tới, trên đường nó đi ngang qua, nó thuận miệng nuốt lấy vô số hải thú yếu hơn vào trong bụng.

Nhìn thấy nó xuất hiện, nhóm hải thú mau chóng tản đi, ẩn nấp ra xa để quan sát tình hình.

Kinh Sa không định đến đây để săn giết bọn chúng, mục đích của nó là nguồn năng lượng xanh lam tỏa ra từ viên thiên thạch kia. Kinh Sa cấp tốc lao tới gần, trực tiếp hấp thu hết thủy số năng lượng mà thiên thạch đang tiết ra ngoài.

Đám hải thú đang tránh né nơi xa thấy vậy liền cuống quýt xông tới, có điều bọn chúng vẫn kiêng kỵ thực lực của Kinh Sa, cho nên chỉ dám âm thầm tránh qua một bên, len lén hấp thu năng lượng chứ không dám ngang nhiên áp sát quá gần.

Nguồn năng lượng được hút vào trong cơ thể liền nhanh chóng lan đi khắp thể nội, dưới sự trợ giúp của nó, chẳng bao lâu sau, đám hải thú này đã hoan hỉ phát hiện mình đang sắp sửa nghênh đón một lần đại thuế biến.

Khoảng thời gian kế tiếp, mấy dặm xung quanh vị trí của thiên thạch đã tụ tập lít nhít hải thú, đông đúc tới nỗi không cách nào đếm xuể.

Càng là hải thú cấp bậc cao thì lại càng giành được quyền tiến sát lại gần thiên thạch hơn, bên cạnh viên thiên thạch kỳ lạ

này đã có tới mười mấy đầu hải thú cấp bậc thất giai.

...

Thời gian cứ thế trôi đi, đảo mắt đã qua hơn nửa tháng.

Trong khoảng thời gian gần bốn tháng kể từ ngày thiên địa phát sinh dị biến này, vô luận là nhân loại hay dị thú thì thực lực chính thể đều đã tăng lên trên diện rộng.

Mặt khác, buổi họp báo của Hiên Viên Vương Thụy cũng đã diễn ra được gần ba tháng.

Sự tình mà mọi người quan tâm thảo luận nhiều nhất dạo gần đây chính là việc tam đại tập đoàn dưới trướng Ma Minh có đủ lương thực để cung cấp cho dân chúng hay không, làm mọi người kinh ngạc chính là, căn bản không nhìn thấy dấu hiệu thiếu hàng của Ma Minh, có vẻ như hàng hóa tích trữ của bọn họ vẫn còn hết sức dồi dào, muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu, bán mãi chẳng hết.

Đây vẫn còn chưa phải là điều khiến đám gian thương ở Long Quốc sốt ruột nhất, mà điều khiến bọn chúng đứng ngồi chẳng yên, chính là việc chính phủ tuyên bố đã sắp tới giai đoạn thu hoạch vụ mùa đầu tiên, về sau người dân không còn phải lo lắng về vấn đề cái ăn cái mặc nữa.

Tuyên bố này của chính phủ chẳng khác nào bùa đòi mạng bọn họ, mắt thấy số đồ hộp trong tay bọn họ đang ngày càng không đáng giá một đồng, lại còn chẳng thể hợp pháp bán ra, ai nấy đều đã sốt ruột tới phát điên.

Chương 72: Cái Gì? Người Muốn Giết Cố Trường Khanh?
Chương 72: Cái Gì? Người Muốn Giết Cố Trường Khanh?

Kinh đô, khu biệt thự Lâm Uyển.

Tại nơi Lâm Thần bế quan tĩnh tu, cuối cùng cửa phòng đóng chặt lâu ngày cũng đã mở ra.

Một cỗ khí thế khổng lồ từ bên trong đang xuất ra ngoài.

Bấy giờ, Lâm Thần đã chính thức đột phá tới thất giai hậu kỳ, thực lực cường hãn tới đáng sợ. Cậu ta nhếch khóe môi, ý cười trên mặt khó mà che giấu.

“Lâm Thần, cuối cùng ngươi cũng xuất quan rồi. Mau tới đây bàn chuyện công việc đi, chúng ta bị hốt rồi.”

Nghe thấy động tĩnh từ chỗ Lâm Thần, Tô Âu Vi liền bỏ hết việc trong tay, nhanh chóng đi tới. Sắc mặt cô ta hiện giờ hết sức khó coi.

Lâm Thần kinh ngạc, vội hỏi: “Có chuyện gì?”

Tô Âu Vi nhanh chóng thuật lại mọi chuyện, từ việc Liên Minh Siêu Văn bị ép buộc giải tán, cho đến việc phía chính phủ tuyên bố chỉ có Ma Minh được độc quyền kinh doanh lương thực cho Lâm Thần nghe.

“Không thể nào, vô lý!”

Lâm Thần nhíu chặt lông mày, “Ma Minh có đủ lương thực để cung cấp cho người dân toàn quốc ư?”

Tô Âu Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là do M quốc đứng sau hậu thuẫn cho bọn họ!”

“Đáng chết, xem ra chúng ta phải nhanh chóng diệt trừ Cố Trường Khanh thôi.”

Sắc mặt Lâm Thần tối sầm, âm thầm hạ quyết tâm. Sau khi đã đột phá tới thất giai hậu kỳ thì cậu ta càng có thêm lòng tin có thể đối phó được với Cố Trường Khanh.

“Ta đi tắm rửa thay đồ trước đã, sau đó sẽ liên hệ với Phổ Cách Kinh Tư và Bạch Tinh xem sao.”

Lâm Thần cười lạnh, “Cố Trường Khanh cũng nên chết đi thôi.”

“Cái gì, đệ đệ, ngươi muốn giết Cố Trường Khanh?”

Đúng vào lúc này, thanh âm hốt hoảng của Lâm Nguyệt Dao chợt truyền đến.

Lâm Nguyệt Dao vừa đứng lúc đi ngang qua, nghe thấy lời Lâm Thần nói thì trong lòng bất giác nhảy dựng lên, cả người căng thẳng, nàng bước nhanh tới dò hỏi: “Thần đệ, ngươi vừa nói cái gì? Ngươi muốn giết Cố Trường Khanh?”

“Đúng vậy tỷ tỷ, hắn quá cuồng vọng!”

Lâm Thần trấn an: “Tỷ không cần lo lắng cho an toàn của ta, ta không hành động một mình mà sẽ liên thủ với hai kẻ rất mạnh khác, ba người chúng ta hợp sức lại thì chắc chắn Cố Trường Khanh phải chết không thể nghi ngờ.”

Lâm Thần không biết quan hệ của Cố Trường Khanh và Lâm Nguyệt Dao, thế nên nhìn thấy khuôn mặt sốt ruột của tỷ tỷ thì chỉ nghĩ đơn giản là nàng sợ mình đánh không lại, sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nghe được lời này, bàn tay của Lâm Nguyệt Dao vô thức siết chặt, nhíu mày hỏi: “Vì sao ngươi phải giết hắn? Ngươi và hắn có thù oán gì?”

“Ta với hắn... nếu nói có thù oán gì thì thật ra không có, nhưng hắn cản trở uy vọng của ta, cướp đoạt danh tiếng của ta, ngày nào còn Cố Trường Khanh trên đời thì ngày đó ta vẫn không thể hiệu triệu được hết thủy siêu văn nhân trên toàn quốc cống hiến cho ta. Cho nên, hắn nhất định phải chết.”

Lâm Thần thấp giọng cười gằn, “Siêu văn nhân muốn mạng của hắn thật sự rất nhiều, đây là kết cục của việc cuồng vọng không xem ai ra gì.”

Lâm Nguyệt Dao cắn răng, vội nói: “Nhưng chẳng phải hắn làm mọi việc cũng là vì mưu cầu lợi ích cho người bình

thường sao? Thần đệ, sao ngươi lại biến thành kẻ ích kỷ như vậy?”

“Tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa, tỷ không hiểu tình hình hiện tại đâu. Hơn nữa ta đã hạ quyết tâm, không giết chết Cố Trường Khanh thì ta không phải người họ Lâm.”

Lâm Thần không muốn giải thích gì thêm, vẫn nghĩ là do nàng quá lo lắng cho mình, thế nên hấn khễ nắm bả vai tỷ tỷ, nhỏ giọng dỗ dành: “Ba người chúng ta liên thủ, Cố Trường Khanh dù có chấp thêm cánh thì cũng chạy không thoát, ta không sao đâu, tỷ tỷ cứ yên tâm đi. Về phần mưu cầu lợi ích cho người bình thường, đợi ta giết hấn xong thì ta cũng sẽ làm vậy.”

“Nếu ta bảo ngươi đừng tham gia vào việc này, ngươi có chịu nghe không?” Lâm Nguyệt Dao nhìn chăm chăm đối phương.

“Nguyệt Dao tỷ, tỷ đừng quá lo lắng, Lâm Thần, Bạch Tinh và Phổ Cách Đản Tư đều là những người mạnh nhất thế giới hiện giờ, cả ba hợp sức thì sẽ không có nguy hiểm gì đâu.”

Tô Âu Vi cũng cho rằng Lâm Nguyệt Dao sợ Lâm Thần bị Cố Trường Khanh miểu sát ngược, cho nên cũng dịu giọng trấn an nàng.

Lâm Nguyệt Dao không buồn để ý đến Tô Âu Vi, vẫn nhìn chăm chăm vào cậu thanh niên cao ráo trước mặt, bức thiết thúc giục: “Đệ đệ, ngươi nói đi!”

“Tỷ tỷ, ngươi thật sự không cần lo lắng đâu mà.” Lâm Thần khổ tâm nói: “Ta biết tự lo cho mình, sẽ không sao đâu.”

“Nếu ngươi vẫn quyết tâm ra tay, vậy thì để ta và Nghiên Nghiên dọn đồ ra khỏi nhà ngay bây giờ.” Lâm Nguyệt Dao rất kiên định mà nhìn đối phương.

Lâm Thần vẫn chưa suy nghĩ theo hướng tử tử và Cố Trường Khanh có quan hệ gì, chỉ là thấy nàng cứng rắn như thế thì đành phải nói dối: “Chuyện này... được rồi, được rồi, ta từ bỏ, không giết hấn nữa là được chứ gì?”

Thấy đệ đệ đồng ý, Lâm Nguyệt Dao bấy giờ mới thở phào một hơi, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhõm, “Đây mới là đệ đệ tốt của ta, Cố Trường Khanh mạnh như vậy, ngươi đừng chọc tới hấn, bằng không tử tử sẽ rất lo lắng, ngươi biết chưa?”

Nàng sợ bị mọi người nhìn ra điều gì đó nên mới cố ý nói lời như vậy.

“Yên tâm đi tử tử, ta sẽ không ngu ngốc chọc tới hấn.” Lâm Thần khẩu thị tâm phi nói: “Ta đi tắm trước đây.”

Dứt lời, cậu ta liền quay đầu đi thẳng vào phòng.

Lâm Thần chỉ sợ còn đứng nói chuyện thêm một lát thì sẽ bị tử tử nhìn ra mình đang nói dối.

“Nguyệt Dao tử, ta đi giúp cậu ấy sắp xếp quần áo.”

Tô Ấu Vi tùy tiện tìm một cái cớ rồi nhanh chóng đi theo Lâm Thần.

Lâm Nguyệt Dao cũng không nghĩ nhiều, chỉ ừm một tiếng xem như trả lời rồi quay người đi xuống lầu.

Bởi vì Lâm Thần từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời nàng, cho nên nàng hoàn toàn không nghĩ tới cậu em trai nhỏ chưa từng biết nói dối ấy nay đã thay đổi thành một kẻ cực kỳ có dã tâm như bây giờ.

Chương 73: Liên Minh Trảm Cố Chuẩn Bị Gặp Mặt, Ai Nấy Đều Ôm Tâm Tư Xấu Xa! Chương 73: Liên Minh Trảm Cố Chuẩn Bị Gặp Mặt, Ai Nấy Đều Ôm Tâm Tư Xấu Xa!

“Cơ hội tốt như vậy, ngươi thật sự muốn từ bỏ sao?”

Tô Âu Vi tiến vào phòng liền đóng cửa lại, vội truy vấn.

“Ha ha! Người cũng không nhìn ra ta đang nói dối à, vậy thì tỷ tỷ càng không nhìn ra.”

Lâm Thần thấy cô hỏi như vậy thì yên tâm hơn hẳn.

“Từ lúc nào mà người lại biết diễn như thế?”

Tô Âu Vi đi tới dấm nhẹ vào ngực cậu ta một cái, thấp giọng mắng.

Lâm Thần nắm lại bàn tay cô, cười xấu xa nói: “Người quản ta làm gì, cùng ta đi tắm đi.”

Nói xong liền ôm Tô Âu Vi tiến vào trong phòng tắm.

Khoảng một tiếng sau.

Lâm Thần xong việc, đứng trước cửa sổ châm một điếu thuốc, gọi điện thoại cho Bạch Tinh.

“Lâm huynh đệ, người xuất quan rồi sao? Thực lực như nào rồi?”

Điện thoại vừa được kết nối thì thanh âm của Bạch Tinh liền truyền tới.

Lâm Thần cười đáp: “Thất giai hậu kỳ, Bạch huynh thì sao?”

Bạch Tinh vui vẻ nói: “Được đấy, ta là thất giai đỉnh phong, hôm qua cũng vừa mới xuất quan. Người liên hệ với vị kia của E Quốc đi, hỏi hắn xem đã chuẩn bị tốt chưa, chúng ta hẹn thời gian gặp mặt trao đổi một lần.”

“Ừm, ta cúp trước đây, gọi điện thoại hỏi hắn xem như nào đã rồi sẽ nhắn người.”

“Được, người liên hệ đi.”

Lâm Thần cúp điện thoại xong thì trực tiếp gọi tới điện thoại vệ tinh của E Quốc.

“Lâm Thần, người xuất quan rồi à, thực lực hiện tại là cấp mấy?”

Giọng nói của Phổ Cách Kinh Tư vang lên, vừa nhận cuộc gọi liền quan tâm hỏi thăm thực lực của Lâm Thần.

“Thất giai hậu kỳ, bên người thì sao, đệ đệ người đã xuất quan chưa?” Lâm Thần hỏi.

Phổ Cách Kinh Tư liền đáp: “Không tồi, mấy ngày trước đệ đệ ta đã xuất quan, tiến vào thất giai đỉnh phong rồi. Bọn ta chỉ đang đợi điện thoại của người đây.”

“Rất tốt, bảo anh ta qua đây đi, ba người chúng ta gặp mặt bàn bạc một lần.”

“Địa điểm?”

“Đế đô, khách sạn Hoàng Thiên, lúc nào thì các người tới được?”

“Hiện tại cũng có thể, xem phía người thế nào thôi.”

Nghe thế Lâm Thần liền ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đoạn nói: “Buổi chiều ba giờ tụ họp ở khách sạn Hoàng Thiên ở đế đô, thế nào?”

“Không thành vấn đề, ta đi nói với hắn.”

“Được, vậy cứ thế đi.”

Nói xong, Lâm Thần cúp điện thoại.

Sau đó gửi tin nhắn cho Bạch Tinh, bảo gã buổi chiều ba giờ tập họp ở khách sạn Hoàng Thiên.

Hiện tại đã hơn một giờ chiều.

“Bàn bạc xong rồi à?”

Tô Ấu Vi mặc quần áo, đi tới hỏi thăm.

Lâm Thần mỉm cười đáp: “Ừm, xong rồi, chỉ chờ cùng bọn họ gặp mặt thôi.”

Tô Ấu Vi dặn dò: “Ta nghe nói Cố Trường Khanh đã nhận nuôi một con gấu trúc, thực lực không kém, đây cũng là nhân tố mà các người nên đề phòng.”

Sau khi trải qua dị biến, sức chiến đấu của loài quốc bảo này đều rất đáng sợ.

“Nuôi cái gì cũng vô dụng, nên chết thì vẫn phải chết.”

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, “Xuống nhà đi, ta ăn chút gì đó đã, lại chơi với Nghiên Nghiên đáng yêu một lúc rồi tới chỗ hẹn cho kịp giờ.”

...

Tập đoàn Bạch Long, văn phòng chủ tịch.

Bạch Tinh vẫn mặc âu phục trắng như cũ, đang ngồi trên ghế ở bàn làm việc, nghe Liễu Tuyết Hàn ở đối diện báo cáo.

Liễu Tuyết Hàn báo cáo xong mọi chuyện xảy ra trong mấy tháng này rồi nói: “Chủ tịch, nếu kho lương thực của chúng ta vẫn không thể bán được ra ngoài thì chúng ta sẽ không kiên trì nổi nữa mất.”

Bạch Tinh châm một điếu thuốc, hít một hơi, cười nhạt nói: “Không sao, ráng kiên trì thêm mấy ngày là được, Ma Minh sẽ mau chóng tan rã thôi.”

Liễu Tuyết Hàn nói: “Hy vọng đừng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.”

Bạch Tinh cực kỳ tự tin, “Yên tâm đi. Tuyết đối không tồn tại chuyện ngoài ý muốn!”

“Đại ca!”

Đúng lúc này, Khuê Sơn gõ cửa đi vào.

“Ngồi đi!”

Bạch Tinh tỏ ý bảo anh ta ngồi xuống, sau đó nói: “Vẫn đang theo dõi đội ngũ ở bên ngoài của Ma Minh chứ?”

“Vâng, ta vẫn luôn cho người chặt chẽ theo dõi bọn chúng, hiện tại có năm đội ngũ của Ma Minh đang ở bên ngoài.”

Khuê Sơn xoa xoa hai tay vào nhau, hưng phấn hỏi: “Đại ca, có thể ra tay rồi sao?”

Bạch Tinh gật đầu, “Có thể rồi, trong số năm tiểu đội đang ở bên ngoài của Ma Minh, người chọn một bên đi, bảo các huynh đệ xuất thủ giết từng người một, không cần gấp gáp, cứ từ từ ép Cố Trường Khanh phải ra mặt.”

Bọn họ vẫn chưa có dũng khí tự mình giết đến cửa, quý mới biết ngoài Cố Trường Khanh ra thì Ma Minh còn bao nhiêu siêu văn nhân cường đại khác.

Dẫn dụ hấn ra ngoài chính là cách an toàn ổn thỏa nhất, sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Hơn nữa nghe nói trong căn cứ còn có một con gấu trúc thất giai.

Ai dám giết qua đó thì chính là hành vi ngu xuẩn không có đầu óc.

Khuê Sơn cười ha hả nói: “VẬY ta chọn đại đội trưởng Ma Minh Triệu Phong, phải động vào người có đủ sức nặng thì mới có thể ép Cố Trường Khanh ra cửa được.”

Bạch Tinh dập tắt tàn thuốc trong tay, “VẬY chọn hấn đi, trước tiên bảo các huynh đệ chuẩn bị sẵn sàng, đợi ta cùng Lâm Thần và Phổ Cách Đản Tư qua đó thì mới được ra tay.”

“Vâng, ta sẽ triệu tập các anh em ngay bây giờ.”

Khuê Sơn hưng phấn mà đồng ý, đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Liều Tuyết Hàn đứng một bên đợi hai người nói chuyện này giờ, thấy Khuê Sơn đã đi bèn tiến lên nói: “Chủ tịch, nếu không có chuyện gì nữa thì ta đi xuống trước đây.”

Bạch Tinh phát tay, “Đi đi!”

Cô ta gạt đầu, xoay người rời khỏi văn phòng.

Sau khi cô ta đi rồi, Bạch Tinh xoay ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh chiều tà rọi vào văn phòng, chiếu lên gương mặt hung ác của gã, “Hy vọng hai tên kia có thể góp thêm chút sức, sau khi Cố Trường Khanh chết thì sẽ đến lượt hai người các người.”

Chương 74: Cường Giả Hợp Tác, Tàn Nhẫn Xuống Tay Với Ma Minh (1) Chương 74: Cường Giả Hợp Tác, Tàn Nhẫn Xuống Tay Với Ma Minh (1)

Kinh đô, khách sạn Hoàng Thiên.

Hai giờ mười lăm phút chiều, Lâm Thần ngồi xe tới.

Xuống xe đi vào khách sạn, đi thẳng tới phòng 508.

Vừa rời Bạch Tinh gửi tin nhắn tới nói hai người bọn họ tới nơi thì cứ lên thẳng phòng mà gã đã đặt trước.

Lâm Thần tiến vào thang máy ấn nút chọn tầng năm, đi thẳng đến phòng 508 rồi đẩy cửa vào.

Sau khi tiến vào thì thấy Bạch Tinh đang nói chuyện phiếm với Phổ Cách Đan Tư.

“Các người đến sớm quá nhỉ.”

Lâm Thần mỉm cười ngồi xuống một vị trí còn trống.

Bạch Tinh mỉm cười nói: “Ta và Phổ Cách Đan Tư trùng hợp gặp nhau ngoài cửa, đây có lẽ chính là duyên phận.”

Mục đích của gã quả thực không đơn thuần.

Chờ đến khi bọn họ giúp gã tiêu diệt Cố Trường Khanh xong, Bạch Tinh sẽ xử lý từng kẻ một.

Gã không biết Phổ Cách Đản Tư cũng có suy nghĩ tương tự.

Trong ba người này, chỉ có Lâm Thần vẫn còn trẻ tuổi, mục đích rất đơn thuần chính là giết Cố Trường Khanh.

Phổ Cách Đản Tư lên tiếng: “Nói vào chủ đề chính đi, các người có kế hoạch gì để dẫn dụ Cố Trường Khanh ra ngoài không?”

Bạch Tinh trả lời: “Ta đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, phái ra một tiểu đội đến chỗ của đội ngũ của đại đội trưởng Triệu Phong, đến nơi thì giết chết vài tên, sau đó lại thả một hai kẻ quay về báo tin, ta không tin Cố Trường Khanh bỏ mặc không đến.”

Lâm Thần hào hứng, “Kế hoạch hay, bọn họ mới lên đường đúng không? Với tốc độ của chúng ta, từ từ ăn một bữa cơm xong rồi qua đó cũng chưa muộn.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, đợi xử lý xong Cố Trường Khanh thì chúng ta lại quay về chúc mừng một phen, lúc đó không say không về.”

Bạch Tinh rút ra hai điều thuốc, lần lượt đưa cho Lâm Thần và Phổ Cách Đản Tư.

“Ta chỉ hút cái này.” Phổ Cách Đản Tư lấy trong túi ra một điều xì gà.

“Có phẩm vị!”

Bạch Tinh cười cười, đưa thuốc qua cho Lâm Thần.

Lâm Thần nhận lấy đưa lên bên môi, vừa châm lửa vừa hít một hơi thật sâu rồi nói: “Thực lực của Cố Trường Khanh không thể khinh thường, đến lúc đó các người không được bất cẩn, cứ trực tiếp sử dụng đòn sát thủ, có thể một kích giết chết Cố Trường Khanh là tốt nhất.”

Bạch Tinh tán đồng gật đầu, “Đúng, đều không cần giữ lại gì hết, trực tiếp thi triển chiêu mạnh nhất, không thể để cho hắn có cơ hội trở mình.”

Vừa lúc có thể mượn lần này để xem xem sát chiêu mạnh nhất của Lâm Thần và Phổ Cách Kinh Tư có uy lực thế nào.

Trong lòng Phổ Cách Đan Tư cũng có suy nghĩ giống như Bạch Tinh, gật đầu tán thành rồi hít một hơi xì gà.

Chỉ có Lâm Thần là đơn thuần nhất, cũng còn trẻ nhất, hoàn toàn không mấy may nghi ngờ ý đồ gì trong lời nói của đối phương.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, nhân viên phục vụ đã bắt đầu lên món.

Khoảng một tiếng sau, cả ba đã com no rượu say.

Bạch Tinh lại lấy một điều thuốc khác đưa cho Lâm Thần, nhìn thời gian một chút rồi nói: “Hút điều thuốc rồi xuất phát thôi.”

“Ta có chút hưng phấn!” Lâm Thần châm thuốc, kích động nói: “Sau này ba chúng ta liên thủ, khắp toàn thế giới còn ai có thể địch lại?”

Bạch Tinh ý vị thâm trường đáp, “Lời này không sai, giết được Cố Trường Khanh xong thì cả tinh cầu này chính là do chúng ta làm chủ.”

Phổ Cách Đan Tư chỉ lẳng lặng hút một hơi xì gà, không nói gì.

Không qua bao lâu sau, bọn họ đã hút thuốc xong, bấy giờ Bạch Tinh liền đứng dậy bảo: “Đi, thời gian săn giết đến rồi.”

Ba người sửa soạn lại một chút rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Ra khỏi khách sạn Hoàng Thiên, cả ba đồng loạt kích hoạt áo giáp phủ kín thân thể, trước ánh mắt ngỡ ngàng của người xung quanh, “vù” một tiếng bay lên không trung, trong chớp mắt đã lao ra khỏi siêu lưới bảo vệ, biến mất ở phía chân trời.

Ba người này, trước mắt chính là nhóm người mạnh nhất toàn trái đất.

Cho dù là dị thú cửu giai thì dưới sự liên thủ của bọn, chỉ e cũng không có đường nào sống sót.

...

Tỉnh Tây Thành, thành phố ven biển, thành phố Giang Vân.

Thành phố này vốn dĩ là thành phố phồn hoa nhất ở Tây Thành.

Nhưng hiện tại, dưới sự tàn phá bừa bãi của hải thú lại trở nên vô cùng hoang tàn, rách nát.

Ầm ầm!

Tại nơi có một gốc cây cao hơn tám trăm mét, cành cây dài đến vài dặm.

Cảnh tượng ở nơi đây vô cùng kinh khủng, những cành cây to lớn chắc khỏe của cây đại thụ giống như những cái roi dài bằng sắt thép quét ngang không gian.

Vút! Vút! Vút!

Mười thân ảnh đang xuyên qua những kẽ hở giữa những cành cây của đại thụ, điên cuồng phát động công kích nó.

Hàng chục hàng trăm cành cây càn quét xung quanh, những tiếng xé gió như tiếng sấm sét nổ vang trời, tựa như những tia chớp đan vào nhau, chỉ cần nó chạm đến mặt đất thì cũng có thể đập ra một khe nứt vừa dài vừa sâu hoắm.

Những tòa nhà ở khu vực phụ cận đều bị cành cây đại thụ quét cho sụp xuống.

Mười thân ảnh đang vây công nó, có chín người mặc áo giáp Ác Ma, tay cầm Ác Ma Chiến Nhận, vừa nhanh chóng né tránh vừa ngăn cản đòn tấn công, xông về phía bản thể của cái cây.

Sau khi trải qua hơn nửa giờ công kích, chín vị siêu văn nhân của Ma Minh mới có thể tiến đến gần bản thể của cây đại thụ này năm trăm mét.

Trong khi đó, có một thân ảnh cực kỳ mạnh mẽ, đó là Triệu Phong, trên người mặc áo giáp Diêm La dữ tợn và tà ác, cầm trong tay Diêm La Trấn Hồn Thương, tốc độ nhanh đến biến thái, trong lúc né tránh đã giết tới nơi chỉ cách bản thể của đại thụ khoảng chục mét đổ lại.

Đừng cho rằng Triệu Phong ít xuất hiện mà xem thường thực lực của anh ta, đây chính là người khiêm tốn nhất, ngoại trừ mỗi tháng đều ra ngoài vài ngày để làm nhiệm vụ ra, cơ bản thời gian còn lại anh ta đều ở lì trong căn cứ tập trung tu luyện.

Vốn dĩ anh ta không hay xuất đầu lộ diện, nhưng sau khi đột phá thất giai hậu kỳ, siêu văn Diêm Ma của anh ta tiến hóa thành siêu văn Diêm La, thực lực tăng trưởng đáng sợ, còn có thể liều mạng đấu một trận ra trò với Chu Tước mà không rơi vào thế hạ phong.

Cây đại thụ này là bát giai trung kỳ, các chiến sĩ Ác Ma chỉ có thể tiến lại gần nó ở khoảng cách năm trăm mét để giúp đỡ

đội trưởng của bọn họ kìm chế mấy cành cây ở vòng ngoài, chứ không thể tiến vào sâu hơn được, mà dù có tiến sâu hơn nữa thì với thực lực hiện tại của bọn họ cũng không thể làm tổn thương được những cành cây hung mãnh này.

Chương 75: Cường Giả Hợp Tác, Tàn Nhẫn Xuống Tay Với Ma Minh (2) Chương 75: Cường Giả Hợp Tác, Tàn Nhẫn Xuống Tay Với Ma Minh (2)

“Luyện Ngục: Mẫn Diệt Chi Phong!”

Sau khi Triệu Phong tới gần bản thể của đại thụ ở khoảng cách ba mét, siêu văn Diêm La khủng bố quanh thân phi nhanh, ánh sáng của Diêm La Trấn Hồn Thương trong tay cũng trở nên rực rỡ, lực lượng kinh khủng giống như đến từ mười tám tầng địa ngục, mơ hồ còn có thể nghe thấy được tiếng ác quỷ đang rít gào ai oán, xuyên qua khoảng không tấn công thẳng vào bản thể cực lớn của đại thụ.

“Nhân loại, các ngươi sớm muộn gì cũng có ngày bị diệt sạch!”

Trong cơ thể đại thụ lúc này bỗng truyền ra một tiếng rống to đầy phẫn hận.

“Có bị diệt sạch hay không thì ngươi cũng không nhìn thấy được cảnh tượng đó!”

Triệu Phong hừ lạnh một tiếng.

Xi xì.

Ầm ầm!

Một kích này nhanh không gì sánh kịp, mũi nhọn của cây thương mạnh mẽ xỏ xuyên qua thân cây cứng rắn to lớn của nó, mũi nhọn xuyên thẳng ra ngoài, ầm ầm phá hủy hết cả mặt đất trong phạm vi mười dặm, năng lượng kinh khủng như gió

lốc quét ngang cả không gian, khiến cho thành phố đã bị tàn phá trước mắt càng trở nên tàn tạ hơn.

Ầm ầm ầm!

Thanh âm của cây đại thụ đứt đoạn, cả cơ thể nó đổ mạnh xuống mặt đất.

“Đội trưởng uy vũ!”

Nhìn cây đại thụ hoàn toàn gục ngã, nhóm chiến sĩ siêu văn phấn khởi tiến lên chúc mừng.

...

“Tên này mạnh thật đấy!”

Cách đó vài dặm, một nhóm hai mươi người đang trốn sau một đồng phế tích cao đến trăm mét.

Thực lực mạnh mẽ mà Triệu Phong vừa biểu hiện ra khiến bọn họ vô cùng khiếp sợ.

“Chết tiệt! Đề ta phụ thể áo giáp vào thì cũng chưa chắc có thể đánh lại.”

Khuê Sơn cũng đang ở đây, thế nhưng vì sợ bị phát hiện nên anh ta không mặc vào áo giáp siêu văn, bây giờ Khuê Sơn cũng vì thực lực mạnh mẽ của Triệu Phong mà cảm khái không thôi, xem ra đối phương thật sự khó giải quyết.

Cô gái loli tóc xanh thấp giọng phản bác: “Còn có ta mà, sợ cái gì? Đám người đại ca sắp tới rồi, đi thôi, đi gặp bọn họ một chút!”

Vù!

Nói xong, cô ta liền phụ thể áo giáp Hạng Bạt lên người.

Áo giáp dữ tợn đáng sợ màu đen xám xuất hiện, độ ẩm nơi đây bỗng chốc tăng vọt lên, mọi người thấy thế thì đều phủ kín áo giáp lên cơ thể.

“Ai?”

Triệu Phong mới vừa đào ra viên tinh hạch bát giai hậu kỳ thì bỗng nhiên cảm nhận được gần đó có hơi thở của áo giáp siêu văn, anh ta xoay người nhìn về nơi truyền tới hơi thở đó.

Chín chiến sĩ Ác Ma cũng đều đề phòng nhìn sang.

Đập vào mắt chính là bóng dáng đáng sợ và dữ tợn của Hạng Bạt, cùng với từng làn hơi nóng đang phả vào mặt.

...

Triệu Phong nhìn về phía đám người đang đi tới, nhất là cô gái mặc áo giáp Hạng Bạt, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là đám người vẫn luôn theo dõi bọn họ.

Triệu Phong trầm giọng mở miệng: “Các người là ai? Vẫn luôn âm thầm theo dõi đội ngũ của Ma Minh chúng ta mấy tháng nay, cuối cùng không nhin nổi nữa mà xuất hiện rồi sao?”

“Bọn ta chính là người đến lấy mạng các người!”

Loli tóc xanh Lam Mạnh Mạnh mở miệng, nhiệt độ áo giáp Hạng Bạt phủ kín thân thể càng ngày càng cao, ánh sáng trong lòng bàn tay hiện lên, xuất hiện một thanh chủy thủ dài khoảng năm, sáu mươi cm.

Khuê Sơn ở đằng sau cô ta mặc một chiếc áo giáp Địa Long dày nặng.

Hơn mười tên đàn em đều mặc áo giáp Long Xà, nhìn chằm chằm đám người Triệu Phong giống hệt như đang quan sát con mồi của mình.

“Mấy con chuột giấu đầu lòi đuôi, có dám báo ra tên các người là gì, đến từ thế lực nào hay không?”

Triệu Phong muốn làm rõ thân phận của đám người trước mắt, nếu như hôm nay có thể may mắn thoát khỏi thì ngày sau anh ta nhất định sẽ bảo lão bản tìm tới cửa tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

Hiện tại anh ta chỉ còn lại một nửa sức lực, biết rõ không thể địch lại cô nàng Hạng Bạt và tên áo giáp Địa Long kia.

Lát nữa chỉ có thể cố gắng mở đường máu mà đào tẩu.

Tuyệt đối không thể để mọi người liều mạng tham chiến.

“Một kẻ sắp chết thì không cần biết nhiều như vậy làm gì, các ngươi cứ chịu chết đi là được!”

Oanh!

Lam Mạnh Mạnh không nói nhiều, vừa dứt lời liền dừng mãnh xông lên giết về phía Triệu Phong ngay lập tức.

“Chia ra chạy, ai có thể chạy được thì cứ chạy đi!”

Triệu Phong vội hét lên một tiếng, không hề do dự mà dùng tốc độ nhanh nhất đào thoát.

Chín vị chiến sĩ Ác Ma nghe thế thì cũng cấp tốc tỏa ra bốn phía.

“Đuổi theo, đừng cho bọn chúng chạy!”

Khuê Sơn quát lớn, nhanh chóng đuổi theo một người trong số đó.

Những người khác cũng chia nhau ra, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo những chiến sĩ Ác Ma còn lại.

“Ngươi chạy không thoát đâu!”

Lam Mạnh Mạnh bám sát Triệu Phong, hai người ở trên không trung một chạy một đuổi, tốc độ nhanh đến kinh người.

“Chết cho ta!”

Khuê Sơn nhắc thanh chiến đao cực lớn lên, với thực lực của anh ta thì chỉ trong vài hơi thở đã đuổi kịp một vị chiến sĩ Ác ma, Khuê Sơn vung đao lên, không chút do dự chém tới.

“Các người đừng hòng được chết tử tế!”

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn vang vọng, vị chiến sĩ Ác Ma đã bị Khuê Sơn dùng một đao mạnh mẽ chém chết.

Thực lực lục giai, làm sao có thể địch lại Khuê Sơn đang ở thất giai trung kỳ.

Giết chết một người xong, Khuê Sơn liền đổi hướng đuổi theo một vị chiến sĩ Ác Ma khác.

“Khốn kiếp, nếu như lão bản tra ra thân phận của đám người các người thì nhất định sẽ khiến các người muốn sống không được mà chết cũng không xong.”

Triệu Phong đang phóng nhanh như chớp trên bầu trời phát hiện sự sống của một người anh em trong đội đã biến mất, anh ta liền nhìn không được, phần nộ hét lên.

Đều là huynh đệ vào sinh ra tử bấy lâu, trong lòng Triệu Phong lúc này hệt như bị cứa một nhát, căm hận đến nỗi muốn xoay người quay trở về liều mạng với bọn chúng.

Nhưng lý trí nói cho anh ta biết, bản thân mình không thể nào chết một cách vô ích tại nơi này được.

Triệu Phong liều mạng thiêu đốt siêu văn, bùng nổ tốc độ nhanh hơn nữa để chạy trốn.

Chương 76: Cường Giả Hợp Tác, Tàn Nhẫn Xuống Tay Với Ma Minh (3) Chương 76: Cường Giả Hợp Tác, Tàn Nhẫn Xuống Tay Với Ma Minh (3)

Hửm?

Lam Manh Manh vốn đang đuổi theo ở phía sau, nhìn thấy tốc độ của Triệu Phong đột nhiên tăng vọt thì vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương lại dám không tiếc thiêu đốt siêu văn cũng phải chạy về như thế.

Nhưng cô ta tuyệt đối không có dừng khí thiêu đốt siêu văn để đuổi theo, nhìn thấy khoảng cách càng ngày càng xa, cô ta dứt khoát từ bỏ việc truy sát.

Một khi thiêu đốt siêu văn thì không thể dừng lại, sẽ cứ như vậy thiêu đốt mãi cho đến khi siêu văn trên người biến mất.

Hơn nữa vốn là muốn thả một kẻ về báo tin, nếu đuổi không kịp thì không nhất thiết phải đuổi nữa.

Oanh! Oanh!

Đúng lúc này.

Phương hướng Triệu Phong đang chạy bỗng nhiên bùng lên một lực lượng và uy áp hùng hực, vô cùng tôn quý, giống như Đế Hoàng giáng lâm.

Tiếng vang qua đi đã nhìn thấy Lâm Thần mặc áo giáp Đế Hoàng đang mạnh mẽ đánh vỡ áo giáp của Triệu Phong, hơn nữa còn đang nhắc cổ anh ta lên.

“Hừ, để người chạy rồi thì làm sao có thể dẫn dụ Cố Trường Khanh ra?” Lâm Thần nhìn anh ta, hừ nhẹ một tiếng.

“Người là Lâm Thần?”

Triệu Phong nhìn chằm chằm vào người trước mắt.

Lâm Thần cười lạnh nói: “Không sai, là ta, rất bất ngờ sao?”

Lúc này, Bạch Tinh mặc áo giáp Bất Tử Điều thánh khiết như thiên sứ trắng và Phổ Cách Đản Tư kích hoạt bốn siêu văn

lên cơ thể mặc áo giáp Lôi Dương Tử Thần cũng đuổi tới nơi.

Triệu Phong lạnh lẽo nói: “Lâm Thần, ngươi làm vậy không sợ rước lấy họa sát thân cho cả nhà hay sao?”

“Ha ha, dĩ nhiên là sợ! Nhưng mà các ngươi có thể làm được không?”

Lâm Thần khinh thường cười lạnh, “Từ hôm nay trở đi, Ma Minh các ngươi sẽ không còn tồn tại nữa!”

Sắc mặt Triệu Phong càng lộ rõ vẻ khinh thường hơn, “Nực cười, dựa vào mấy con kiến các ngươi? Ở trước mặt lão bản, các ngươi đều là rác rưởi không đáng nhắc tới, cũng chỉ dám âm thầm giở trò mờ ám.”

Phanh!

Lâm Thần không muốn đấu khẩu, một chương đánh tới làm anh ta hôn mê, sau đó nhìn về phía Lâm Mạnh Mạnh nói: “Đừng giết hết, để lại một kẻ quay về báo tin.”

Lâm Mạnh Mạnh đi tới gần, “Yên tâm, chúng ta đã để một kẻ chạy rồi.”

Lâm Thần gật đầu, xách theo Triệu Phong lắc mình một cái, dừng trên một tòa nhà đổ nát trong thành phố, tiện tay ném anh ta lên mặt đất rồi cười nói: “Đội Cố Trường Khanh đến, chúng ta cứ tán đi áo giáp trước đã, tìm một nơi trốn đi, Lam Mạnh Mạnh, ngươi ở đây canh chừng.”

Lam Mạnh Mạnh nói: “Được, các ngươi tìm một vị trí hợp lý để mai phục đi.”

“Bạch huynh, Phổ huynh, chúng ta lần lượt trốn ở ba hướng khác nhau, dùng một tiếng “nực cười” của Lam Mạnh Mạnh để làm tín hiệu, đến lúc thích hợp chúng ta đồng thời thi triển một đòn mạnh nhất, thừa dịp hấn chưa chuẩn bị mà xử gọn hấn.”

“Được!”

“Không thành vấn đề!”

Dứt lời, ba người đều tản ra tìm một vị trí bí mật thích hợp để mai phục.

Khoảng cách giữa thành phố Lạc Giang và Long Giang đối với siêu văn nhân lục giai mà nói, cả đi cả về không tới nửa giờ.

Không qua bao lâu sau, nhóm người Khuê Sơn đã lần lượt quay lại.

“Thế nào rồi?” Lam Manh Manh dò hỏi.

Khuê Sơn trầm thấp cười, “Thả một tên rồi, còn lại đều bị ta một đao chém chết.”

“Được, hiện tại chỉ cần ôm cây đợi thỏ nữa thôi.”

Lam Manh Manh tán bỏ áo giáp, tìm một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại ra nhàn nhã ngồi chơi.

...

“Đội trưởng, các huynh đệ!”

Người được bọn chúng thả đi chính là chiến sĩ Ác Ma Lưu Chương, hai tay anh ta nắm chặt thành quyền, cảm nhận được hơi thở của Triệu Phong vẫn còn thì trong lòng âm thầm hét lên:

“Đội trưởng, ta nhất định sẽ mau chóng về báo tin, để lão bản qua đó băm bọn chúng thành trăm mảnh!”

Lưu Chương không hề biết là do đối phương cố ý để mình chạy thoát, vì để có thể chạy về căn cứ báo tin mà anh ta không tiếc việc phải biến thành người thường, tự thiêu đốt siêu văn, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, rất nhanh đã biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong phòng bế quan của Cố Trường Khanh.

A a a!!!

Tiếng kêu vô cùng thống khổ vang lên trong căn phòng bé quan được cách âm vô cùng tốt.

Chỉ thấy trên mặt đất, Cố Trường Khanh đang dùng hai tay ôm đầu mà lăn lộn, trong miệng phát ra những thanh âm rít gào khàn khàn thống khổ, giống như người đang mắc chứng tâm thần.

Toàn thân hắc đỏ bùng, giống như một cục sắt đã được nung đỏ, những hình xăm trên người đang phát ra ánh sáng hung ác, thị huyết và bạo ngược.

Sức nóng không gì sánh kịp đang đốt cháy từng tế bào, từng giọt máu, từng khúc xương trong cơ thể hắc.

Tinh thần lực giống như muốn xé nát toàn bộ ý thức của hắc, tựa như sóng thần mà tàn sát bừa bãi trong đầu hắc.

Linh hồn và cả thể xác đều bị tra tấn, khiến cho Cố Trường Khanh cảm thấy đau đớn tới độ sống không bằng chết.

Tra tấn như vậy bắt đầu từ tối hôm qua, khi hắc thành công đột phá tất cả các siêu văn trên người, ngoại trừ siêu văn La Hầu lên thất giai, kể từ lúc đó, chúng nó bỗng nhiên trở nên bạo động làm ầm làm ỹ.

Cố Trường Khanh biết chúng nó đang tiến hóa, bởi vì từ tối qua đến giờ, siêu văn Tu La ở sau lưng hắc đã thành công tiến hóa thành siêu văn Tu La Hoàng.

Còn có chín cái văn đang xếp hàng chờ tiến hóa, hiện tại đang tiến hóa là siêu văn Hắc Long.

Nếu như một ngày tiến hóa một cái, vậy hắc sẽ còn phải ở trong sự thống khổ dày vò này mười ngày nữa.

Chương 77: Ma Minh Phản Kích (1) Chương 77: Ma Minh Phản Kích (1)

Chưa đến mười phút, Lưu Chương được đám người Lâm Thần thả về giống như một hình vòng cung từ phương xa bay tới, bay thẳng vào bên trong nơi trú ẩn, hét lớn: “Đội ngũ của chúng ta bị tập kích, đại đội trưởng Triệu Phong bị đối phương trấn áp, cầu cứu!!!”

Hắn đáp xuống quảng trường rồi hét lớn một tiếng, siêu văn trên người đã hoàn toàn bị thiêu cháy hết, cả người tê liệt nằm trên mặt đất, hoàn toàn biến thành người thường.

Vút! Vút! Vút!

Tiếng hét to vừa dứt, từng thân ảnh theo nhau bay tới.

“Là ai làm?”

Người đầu tiên tới là Thao Thiết, ngày hôm qua anh ta đã đạt thất giai đỉnh phong rồi xuất quan.

Áo giáp cũng nghênh đón một lần tiến hóa, nhìn huynh đệ trước mắt đã phải thiêu đốt hết siêu văn chạy về báo tin, trong mắt anh ta tràn ngập sát ý.

“Ai dám ra tay với người của chúng ta, tự tìm đường chết sao?”

Chu Tước đeo mặt nạ lúc này cũng xuất hiện, thanh âm khàn khàn kèm theo sát ý đang sôi trào.

“Đáng chết! Có biết là ai gây ra không? Triệu Phong còn sống không?”

Ngô Duệ cũng theo sát phía sau, vẻ mặt vô cùng âm trầm, trên mặt lộ rõ sát khí.

Cùng lúc đó còn có rất nhiều thành viên của Ma Minh đang ở căn cứ cũng chạy tới, khí thế của ai nấy đều hết sức hung hăng.

“Ta không biết bọn chúng là ai, bọn ta gặp nạn ở bên thành phố Lạc Giang, những huynh đệ khác đều đã chết. Lão bản đâu? Nhanh đi cứu đại đội trưởng Triệu Phong đi, anh ấy mới bị đám người kia trấn áp thôi, hiện tại có thể vẫn còn ở bên đó, nhanh đi cứu đội trưởng đi!”

“Nhất định phải băm bọn chúng thành trăm mảnh! Giết cả nhà bọn chúng!”

Nói xong, Lưu Chương lớn tiếng khóc.

Bọn họ đều là huynh đệ vào sinh ra tử!

Tận mắt nhìn thấy tất cả đồng đội đều bị giết chết, hấn rút cuộc không kìm nổi nữa.

Một nơi hắc ám bên ngoài quảng trường, có một người mặc áo choàng đen xuất hiện.

“Mẹ nó, đồ súc sinh, cần gì lão đại ra tay, để ta đi giết chết bọn chúng!”

Oanh!

Thao Thiết nói xong thì phần nộ phóng lên trời, lao vút đi.

“Ta cũng đi!”

Chu Tước vội bám theo sát phía sau Thao Thiết.

Trong chớp mắt đã lao ra khỏi siêu lưới và biến mất ở phía chân trời.

Người mặc áo choàng đen cũng âm thầm đuổi theo.

Trước khi Cố Trường Khanh bế quan đã dặn dò cô, nếu có chuyện ngoài ý muốn thì nhất định phải ra tay.

“Rốt cuộc là ai mà lại dám xuất thủ với Ma Minh chúng ta?”

“Thật mẹ nó ăn gan hùm mật gấu đấy à?”

“Bọn chúng muốn chết đúng không?”

Trên quảng trường lúc này đều là thành viên của Ma Minh, về mặt tràn ngập phần hận.

“Ngô tổng quản, xảy ra chuyện gì thế?”

Lúc này, Trương Ly vội vội vàng vàng đi tới, nghi hoặc dò hỏi.

“Có một lũ rác rưởi không biết sống chết, dám tập kích thành viên của Ma Minh ta!”

Về mặt Ngô Duệ âm trầm, ông đỡ Lưu Chương từ trên mặt đất đứng dậy, khẽ dặn dò: “Người bảo Mạnh Lan chuẩn bị sẵn sàng, tiếp theo có thể có một trận huyết chiến, đôi phương dám cả gan trắng trợn ra tay với chúng ta thì chắc chắn thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.”

Ông biết lão bản đang bế quan, càng biết lão bản hiện tại đang trong lúc tiến hóa siêu văn nên không thể tùy tiện ra ngoài được.

“Vâng!” Trương Ly nghiêm túc gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

“Tất cả mọi người giải tán đi, mấy con chuột nhắt không dám chính diện lộ đầu mà thôi, bọn chúng sẽ không nhảy nhót được bao lâu nữa đâu.”

Ngô Duệ nói với mọi người đang tụ tập bên ngoài, sau đó đỡ Lưu Chương vẫn đang rơi lệ đứng dậy rời đi.

Tiểu Đoàn Đoàn rời khỏi quảng trường, đi tới bên ngoài cánh cửa phòng bế quan trong biệt thự của Cố Trường Khanh.

A a a....

Mơ hồ nghe được bên trong truyền ra tiếng kêu gào thống khổ.

“Cánh cửa này có hiệu quả cách âm tốt như vậy mà vẫn có thể truyền ra tiếng gầm của lão bản, rốt cuộc ngài ấy đang trải qua chuyện gì?”

Tiểu Đoàn Đoàn và Triệu Ngọc Đình đều hết sức lo lắng, thông qua thiết bị truyền âm nói: “Lão bản, bên ngoài có một đám siêu văn nhân thần bí ra ta với đội ngũ của đại đội trưởng Triệu Phong, đội ngũ mười người, đại đội trưởng Triệu Phong bị bắt, chỉ có một người có thể trốn về, còn lại đều đã chết.”

“Nhóm người Thao Thiết bọn họ đã qua đó chưa?”

âm thanh của Cố Trường Khanh truyền ra, hiện tại hẳn thật sự rất đau đớn, cả người đỏ bừng, thân thể dường như sắp nứt toác.

“Thao Thiết và Chu Tước đều đã đi cứu người.”

“Sau khi cứu về thì điều tra căn cứ bọn chúng cho ta, ta sẽ tới giết sạch cả nhà bọn chúng.”

Cố Trường Khanh vốn còn đang chìm sâu trong đau đớn, vừa nghe có người dám giết chết thành viên Ma Minh của hắn, cảm xúc trở nên thô bạo đến tận cùng.

“Được! Lão bản... ngài không sao chứ?” Tiểu Đoàn Đoàn quan tâm hỏi.

“Không chết được, người đi đi.”

Cố Trường Khanh không muốn để bất cứ kẻ nào nghe được tiếng kêu gào chật vật của hắn.

Sau lần này, hắn sẽ trở nên càng mạnh hơn.

Ấn ký màu xám trong lòng bàn tay cũng được bao phủ bởi từng luồng năng lượng quỷ dị làm tiến hóa siêu văn trên cơ thể.

Sau khi niết bàn, đó chính là tân sinh.

“Được, ta đi đây.”

Tiểu Đoàn Đoàn nhanh chóng xoay người rời đi.

“Đợi đã!”

Cố Trường Khanh bỗng nhiên gọi cô lại.

“Lão bản, có chuyện gì vậy?”

Oanh!

Ngay lúc cô xoay người, cửa phòng bệ quan bỗng âm âm mở ra.

Khi Tiểu Đoàn Đoàn nhìn thấy lão bản hiện tại, cả người đỏ đậm không mặc quần áo, trong mắt hằn lên những vết nứt dày đặc, cô bị dọa đến nỗi thiếu chút nữa đã hét toáng lên.

Cố Trường Khanh không nói gì, cô nén đau đớn trong đầu và trên cơ thể, trực tiếp lấy siêu văn quái thú trong thức hải ra, vút một tiếng để nó tiến vào mi tâm của Tiểu Đoàn Đoàn.

Oanh!

Nhất thời, cả người Tiểu Đoàn Đoàn chấn động, biểu ý thức mở ra, tinh thần lực mạnh mẽ lại nhu hòa tràn ngập bên trong, trong cơ thể xuất hiện một luồng lực lượng mạnh mẽ vô cùng, trong nháy mắt đã rửa sạch xương cốt toàn thân, từng tế bào, lực phủ ngũ tạng của cô. Trên phần xương quai xanh trước người hiện ra một ấn ký hình quái thú.

Đây là siêu văn mà Cố Trường Khanh đã luyện hóa, khi cô dung hợp thì không hề có một chút đau đớn nào, ngược lại còn thấy vô cùng dễ chịu, cơ thể bỗng bình thoải mái.

“Đề phòng vạn nhất, người cũng qua đó nhìn xem.”

Cố Trường Khanh dứt lời thì hét lớn một tiếng, vội đóng cửa lớn lại.

Ấn ký quỷ dị không chỉ có thể hấp thu siêu văn của kẻ địch mà còn có thể dùng siêu văn đã hấp thu được dung hợp cho người khác.

Thật nghịch thiên!

Siêu văn Quái Thú này không hề có chút tác dụng nào với hắn.

Giữ lại không khác gì để trang trí, không bằng đưa cho Tiểu Đoàn Đoàn sử dụng còn hơn.

Vì Ma Minh mà tăng thêm một chiến lực mạnh mẽ.

Chương 78: Ma Minh Phản Kích (2) Chương 78: Ma Minh Phản Kích (2)

“Lực lượng thật cường đại!”

Tiểu Đoàn Đoàn cảm nhận được lực lượng đang lưu chuyển bên ngoài, bên trong cơ thể thì tràn ngập sức mạnh, trên khuôn mặt tinh xảo tràn ngập vẻ rung động và kích động, vừa suy nghĩ đến thì siêu văn Quái Thú đã phủ kín cơ thể có đường cong rõ ràng của cô, tạo thành những đường cong hoàn mỹ xung quanh cơ thể.

“Đây chính là lực lượng siêu văn sao?”

“Lão bản, cảm ơn ngài!”

Cô vô cùng cảm động, hướng về phòng bế quan mà cúi đầu ba cái thật sâu.

“Nhanh đi đi.”

âm thanh khàn khàn của Cố Trường Khanh truyền ra.

“Được, lão bản, giờ ta sẽ đuổi theo bọn họ.”

Tiểu Đoàn Đoàn lên tiếng trả lời rồi nhanh chóng kích hoạt áo giáp Quái Thú phụ thể, sau đó vội đi xuống lầu.

...

Hơn mười phút trước.

“Đó là... Lâm Thần, còn những người khác là ai, dám chết tiết này lại dám ra tay với Ma Minh?”

Đại sảnh cao nhất tại Kinh Đô, Hiên Viên Vương Thụy là người đầu tiên bước vào, cảm nhận được động tĩnh khác thường từ vệ tinh, ông nhìn thấy cảnh tượng mà vệ tinh đang chiếu ra thì hai mắt tròn trắng, trong hình chiếu chính là Lâm Thần đang mạnh mẽ đánh nổ áo giáp của Triệu Phong và cuộc đối thoại của hai người.

“Lâm Thần chết tiết, người đang tự tìm đường chết đấy à?”

Hiên Viên Vương Thụy tức giận không kìm nổi, “Cả Lâm gia đều sẽ bởi vì người mà bị hủy diệt.”

“Chuyện gì thế?”

Lúc này Hoàng Mạnh Quốc và Long Chiến Quốc cũng vội bước vào, nghe được tiếng quát giận dữ của Hiên Viên Vương Thụy thì nghi ngờ hỏi.

“Các người tự xem đi.”

Hiên Viên Vương Thụy nghiêng răng nghiêng lợi.

Hừm?

Bọn họ kinh ngạc tiến lên xem.

“Đáng chết!”

Đúng lúc nhìn thấy được cảnh tượng trong hình chiếu, cả hai đồng thời quát to: “Súc sinh này, người chán sống rồi à?”

Long Chiến Quốc và Hoàng Mạnh Quốc nhìn hình chiếu vệ tinh, nhìn thấy Lâm Thần đã trấn áp Triệu Phong, cả giận không thôi, “Sao hần dám làm thế?”

Kế tiếp lại nghe được bọn họ nói muốn sẵn giết Cố Trường Khanh.

Về mặt đám người Hiên Viên Vương Thụy trầm xuống, “Cố lão bản suy đoán quả nhiên không sai, Lâm Thần này không phải thứ tốt lành gì.”

Hoàng Mạnh Quốc nhú mày nói: “Những siêu văn nhân khác là ai? Chúng ta có cần phải liên hệ cho Cố Trường Khanh bảo hắn đừng qua đây hay không?”

“Hắn còn đang bế quan, hắn là không qua được.”

Long Chiến Quốc cũng rất nghi hoặc, “Vì sao gần mấy tháng qua những hải thú ở các thành phố ven biển cũng không thấy đâu nữa? Chúng nó đã đi đâu?”

Hiên Viên Vương Thụy lắc đầu, “Trước tiên đừng quan tâm đến hải thú, hiện tại chuyện chúng ta phải làm là ngăn cản Cố Trường Khanh đừng qua chỗ Lâm Thần, có khi hắn đã xuất quan rồi cũng nên.”

Hoàng Mạnh Quốc trầm tư nói: “Ta cho rằng Cố Trường Khanh chưa chắc sẽ không địch lại bọn họ, thực lực hiện tại của hắn rõ như ban ngày, hơn nữa hắn bế quan lâu như vậy rồi, quỷ mới biết hiện giờ hắn đã mạnh đến mức nào.”

Long Chiến Quốc nghĩ một lát, cũng nói: “Các người nói có lý, theo ta được biết Cố Trường Khanh chính là một người cực kỳ bao che cho người của mình, thủ hạ bị giết hại tàn nhẫn như thế, cho dù chúng ta có đích thân tới nơi can ngăn thì cũng không ngăn được hắn.”

“Vậy cứ xem sao đi.”

Hiên Viên Vương Thụy gật đầu, ba người cùng ngồi xuống, về mặt âm trầm mà nhìn vào màn hình chiếu.

...

E Quốc, Thủ đô.

Phổ Cách Kinh Tư cũng đang tập trung ngồi xem một màn này.

Àm âm!

Đúng lúc này, trên bầu trời thành phố Lạc Giang xuất hiện hai thân ảnh cực kỳ cuồng bạo, phóng thẳng về nơi có hơi thở của Triệu Phong.

Hừm?

Trên tòa nhà đồ nát, Lam Manh Manh đang chơi di động kêu lên một tiếng, sau đó đứng dậy bao phủ áo giáp lên người, giương mắt nhìn về phía xa.

Thân ảnh của Thao Thiết và Chu Tước đang điên cuồng lao về bên đây.

“Người tới không phải Cố Trường Khanh? Nhưng hai kẻ này cũng thật mạnh.”

Khuê Sơn thấy thế thì nhú mày nói.

Đám người Lâm Thần đang âm thầm thu liễm lại khí tức nhìn thấy người tới không phải Cố Trường Khanh thì hơi nheo mắt lại.

Một thân khí thế này, xem ra người tới không phải người thường.

Oanh!

Thao Thiết và Chu Tước đồng thời hạ xuống trên tầng thượng của tòa nhà kia.

Sau khi tiến hóa lên thất giai, trên phần ngực áo giáp của Thao Thiết có thêm hai đầu ác thú Thao Thiết đang lộ ra răng nanh.

Bên ngoài áo giáp của Thao Thiết cũng có thêm một hình đồ đằng Thao Thiết vô cùng hung ác.

Tiến hóa thành áo giáp Thao Thiết Vương.

Sau khi Chu Tước tiến hóa thì sau lưng sinh ra một đôi cánh ánh sáng của Chu Tước, hình đồ đằng Chu Tước sống động như thật đang bao trùm lên phần ngực áo giáp của cô.

“Thật có dũng khí, dám ở lại chờ chúng ta qua đây!”

Ánh mắt đáng sợ của Thao Thiết nhìn chằm chằm vào đám người đang đứng trên tòa nhà, lại nhìn Triệu Phong không quá đáng ngại về tính mạng thì mới hơi thả lỏng tâm tình.

“Cố Trường Khanh không tới, ngược lại có hai tên rác rưởi tới đây, cười chết mất!”

Lam Manh Manh cười lạnh một tiếng, lấy ra chủ thủ, tiên phát chế nhân giết về phía Thao Thiết, trên áo giáp tràn ngập hơi thở nóng rực, giống như hoàng hôn buông xuống bao phủ toàn bộ không gian.

“Không biết lượng sức!”

Thao Thiết nổi giận hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nghênh chiến, thậm chí ngay cả vũ khí siêu văn cũng chưa lấy ra, lực lượng thôn phệ trên bàn tay được áo giáp bao trùm tàn sát bừa bãi, bùng nổ trên không trung trấn áp mọi thứ trước mặt.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Anh ta và Chu Tước va vào nhau.

A a a!!!

Ngay sau đó lại vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Khi dư âm của năng lượng tản đi.

Một cảnh tượng kinh hãi xuất hiện.

Tay Thao Thiết bóp chặt cổ Lam Manh Manh, áo giáp Hạng Bạt mà cô ta mặc đã sớm bị Thao Thiết kích vỡ.

“Chỉ có chút bản lĩnh như vậy mà cũng dám ra tay với thành viên của Ma Minh ta?”

Thao Thiết nhắc cô ta lên cao, bóp cổ cô ta đến nỗi biến hình, thanh âm răng rắc rợn người vang lên.

“Ô ô ô...”

Lưu Manh Manh bị siết chặt đến nỗi hai mắt trắng dã, trong miệng không ngừng truyền ra tiếng nước nở.

Chương 79: Ma Minh Phản Kích (3) Chương 79: Ma Minh Phản Kích (3)

“Dừng tay!”

Thấy Lam Manh Manh sắp bị bóp chết, Bạch Tinh không quản được nhiều như vậy, đột nhiên lao ra, áo giáp Bất Tử Điều trên người trong nháy mắt biến thành áo giáp Cửu Long, Long văn có chín màu sắc khác nhau tung hoành, áo giáp Rồng dữ tợn uy nghiêm tỏa ra khí thế ngập trời, cầm Long Mâu đánh thẳng về phía Thao Thiết.

Hừm?

Lúc Thao Thiết phản ứng lại thì cây Long Mâu đã đâm thẳng tới phía sau mình.

Ngay khoảnh khắc đó anh ta bẻ gãy cổ Lam Manh Manh kêu “răng rắc” một tiếng, sau đó quát lớn: “Thao Thiết Bá Thê!”

Oanh!

Một hư ảnh bá thể đột nhiên xuất hiện từ trong cơ thể anh ta.

Cùng lúc đó, cây Long Mâu giống như có thể đâm thủng mọi thứ đã mạnh mẽ đâm vào Thao Thiết Bá Thể.

Tiếng nổ vang lên, Thao Thiết Bá Thể bị đâm nát.

Cả người Thao Thiết bay thẳng lên không trung mấy trăm mét.

“Khôn kiếp, dám giết muội muội ta, người đáng chết!”

Nhìn thấy Lam Manh Manh đã không còn hơi thở, Bạch Tinh lửa giận ngập trời, “Huyết Long Táng Thiên!”

Ầm!

Gã nâng tay lên, hào quang huyết sắc trong lòng bàn tay bắt đầu khởi động, giống như mở ra cánh cửa đến Long giới, một con Huyết Long dài mấy trăm mét xuất hiện, uy áp tràn ngập bầu trời, khí thế to lớn, nó há mồm gầm lên một tiếng rồi xông về phía Thao Thiết.

Oanh!

Thao Thiết vừa ổn định lại cơ thể, nhìn thấy con Huyết Long mang theo lực lượng kinh khủng đang đánh về phía mình thì cả giận quát: “Các người mới đáng chết!”

Ầm ầm!

Trong mắt Thao Thiết bắn ra huyết quang, há miệng phát ra tiếng gầm chấn động trời đất, té ra Thao Thiết chiến kích, sau đó thi triển nhân kích hợp nhất, hóa thành một con Thao Thiết lớn mấy trăm trượng nghênh đón.

Ngay sau đó, Thao Thiết và Huyết Long đụng vào nhau, làm nổ tung không trung phạm vi ngàn mét xung quanh.

Vút!

Thao Thiết mang theo chiến kích từ bên trong tiếng nổ mạnh lao ra, vẫn vô cùng mạnh mẽ cuồng bạo, lao thẳng về

phía Bạch Tinh.

“Ta sẽ khiến người sống không bằng chết!”

Bạch Tinh sát ý vô biên thét dài một tiếng, áo giáp Cửu Long bạo phát ánh sáng chói lọi, chín con rồng khác nhau xen kẽ, không chút do dự mà lao ra nghênh đón.

Ầm ầm!

Hai người ở trên không trung chém giết kịch liệt, mỗi một kích đánh ra đều có thể phá hủy cả một thành phố.

“Chết cho ta!”

“Thái Cực Xạ Tuyến!”

Lâm Thần bỗng nhiên xông tới, ánh sáng trong lòng bàn tay bắt đầu khởi động, huyền hóa ra Thái Cực Đồ, xông về phía Chu Tước.

Phanh!

Chu Tước đang quan chiến hoàn toàn không nghĩ tới trong bóng tối vẫn còn người ẩn nấp, cô bị Thái Cực Đồ mạnh mẽ đánh trúng, trong sự kinh ngạc mà bị đánh cho bay thẳng xuống đất, nổ ra một cái hố sâu thật lớn.

Bên trong hố sâu, cô vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng làm thế nào cũng không đứng dậy được.

Không hề phòng bị mà gặp phải sát chiêu của áo giáp Đế Hoàng đánh trúng, cho dù là Bạch Tinh cũng sẽ bị trọng thương.

Bên ngoài áo giáp xuất hiện những vết nứt dày đặc, giống như lúc nào cũng có thể vỡ ra.

“Không ngờ tới phải không?”

Lâm Thần phi thân hạ xuống, mạnh mẽ dẫm lên người Chu Tước một cước.

Dưới một cước này của cậu ta, áo giáp của cô rớt cuộc cũng không chịu nổi mà bị tán đi.

Phốc!

Mặt nạ của Chu Tước cũng bị đập nát, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Khuôn mặt lộ ra lại là một khuôn mặt tái nhợt không có một giọt máu, vô cùng xinh đẹp tinh xảo.

Viên tinh hạch bát giai mà Cố Trường Khanh lấy được đã đưa cho cô luyện hóa.

“Nếu không đánh lên bất ngờ, đối phó với người vẫn cần phải tốn chút thời gian, chịu chết đi!”

Thanh âm dữ dội vang lên dưới mũ giáp của Lâm Thần, anh ta tể ra Cực Quang Chi Kiếm, không hề thương hại chút nào mà đâm thẳng về phía trái tim của cô.

Vù!

Nhưng đúng lúc này, một làn khí đen âm trầm đột nhiên cuốn tới phía sau Lâm Thần, ngưng tụ thành bốn cái hắc mâu, cực kỳ đột ngột mà đâm thẳng tới lưng hắn.

Phanh!

Lực lượng vô cùng kinh khủng, Lâm Thần bị đánh lên, áo giáp sau lưng đã xuất hiện vết nứt, cả người giống như một viên đạn pháo bay thẳng ra xa.

“Tìm chết!”

Phổ Cách Kinh Tư vẫn ở một bên xem cuộc chiến thấy thế, trong lòng bàn tay hiện lên Thái Dương Thần Chùy, phóng xuyên qua luồng sương mù đen hình người kia.

“Đừng làm càn.”

Cùng lúc đó, Lâm Thần ổn định lại thân thể, trực tiếp mở ra nửa trạng thái cuối cùng của áo giáp Đế Hoàng, nâng tay hiện lên một vòng xoáy Ngũ Hành Đế Hoàng, thanh thế to lớn mà đánh về phía làn sương màu đen hình người kia.

“Đi thôi! Đợi lão bản xuất quan lại tới giết chết bọn chúng.”

Làn sương đen hình người cuốn lấy Chu Tước đang nằm trên đất, một giọng nói khàn khàn vang lên, sau đó hóa thành một làn sương đen rồi lẫn mất.

“Được!”

Bên trên tòa nhà đổ nát, Tiểu Đoàn Đoàn không biết xuất hiện từ lúc nào đã giết chết đám người Khuê Sơn, khiêng Triệu Phong lên rồi cùng nhau rời khỏi.

“Ta không đi được, các người đi trước đi.”

Thao Thiết đang phải đối mặt chính là một kẻ có siêu văn Bất Tử Điều và Cửu Long Kéo Quan, hiện tại áo giáp đã bị nổ ra nhiều vết nứt, căn bản không thoát ra được.

Vù!

Một làn sương đen không biết từ đâu xuất hiện, trong nháy mắt đã cuốn lấy Thao Thiết, sau đó đột nhiên tiêu tán.

Ngay sau đó, Thao Thiết đã xuất hiện ngay bên cạnh làn sương đen hình người, hơn nữa bọn họ cũng đã đi xa.

“Giết! Hôm nay ta phải giết sạch bọn chúng!”

Cái chết của muội muội khiến cho Bạch Tinh hoàn toàn mất đi lý trí, lực lượng Cửu Long đang rít gào, đuổi giết về phía bọn họ đang chạy trốn.

“Được, bằng bất cứ giá nào.”

Lâm Thần đáp ứng một tiếng rồi sau đó cũng đuổi theo.

“Hai vị huynh đệ lý trí một chút, đừng đuổi theo nữa. Khu vực Huyết Tam Giác vừa xuất hiện một toà di tích cổ lớn, có vẻ như còn có khoa học công nghệ ngoài hành tinh, trước tiên chúng ta hãy đi tìm cơ duyên đã.”

Phổ Cách Đản Tư thấy thế thì hét lớn với bọn họ.

Di tích cổ có khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh?

Nghe vậy, bọn họ đồng loạt khựng lại, ngay cả Bạch Tinh vừa mới mất đi muội muội cũng trở nên tỉnh táo trong nháy mắt, không phát cuồng lên nữa.

Gã vội hỏi: “Người chắc chắn?”

“Thiên chân vạn xác, vệ tinh của chúng ta đã chụp được, nó vừa xuất hiện cách đây không lâu, các người không đi thì ta đi trước đây.”

Nói xong gã ta xoay người bay lên, trực tiếp đi về hướng đại dương nơi xa.

Vừa rồi sở dĩ gã không ra tay là bởi vì đang cùng Phổ Cách Kinh Tư giải thích tình huống.

Ai đến trước sẽ được trước.

Trong lòng gã, bất cứ thứ gì cũng không quan trọng bằng toà di tích đó.

Người có thể để giết sau, nhưng bảo vật như khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh, nếu tới quá muộn thì sẽ không còn nữa.

Lâm Thần không nói hai lời cũng vội bám theo.

Bạch Tinh nhặt xác cho muội muội xong, cũng nhanh chóng đuổi kịp.

...

Cùng lúc đó, bên trong căn cứ Ma Minh.

Ầm ầm!

Đột nhiên, luồng ánh sáng có chín màu sắc khác nhau từ bên trong biệt thự trung tâm bắn ra, xuyên qua tầng khí quyển rồi phóng thẳng ra ngoài.

Chương 80: Dao Động Tô Ấu Vi, Một Lần Nữa Lựa Chọn Phản Bội
Chương 80: Dao Động Tô Ấu Vi, Một Lần Nữa Lựa Chọn Phản Bội

Kinh đô, bên trong một con ngõ nhỏ không người.

“Người là ai?”

Tô Ấu Vi nhìn người đối diện một thân áo choàng màu đen, trên mặt mang theo mặt nạ.

Cô ta vừa ở bên ngoài mua một ít đồ trở về, bỗng nhiên bị người mặc áo choàng màu đen đưa tới nơi này.

“Ta đến từ nơi nào, ta là ai, người đều không cần biết.”

Thanh âm trầm thấp truyền ra dưới lớp mặt nạ của người mặc áo choàng đen.

Tô Ấu Vi cao giọng chất vấn: “Vậy người mang ta tới đây làm gì?”

Người áo choàng đen nói: “Ta tính cho người một quẻ, rất nhanh thôi, người sẽ phải chết.”

“Nói bậy!”

Tô Ấu Vi cả giận quát một tiếng, sau đó xách túi xoay người muốn rời đi.

“Người thực sự cho rằng Lâm Thần có thể giết chết dị loại như Cố Trường Khanh?”

Người mặc áo choàng đen ý vị thâm trường nhìn cô.

Nghe thế, bước chân của Tô Ấu Vi khựng lại, quay người nhìn chằm chằm đối phương: “Người có ý gì?”

“Trước mắt muốn giết hắn, dùng võ lực là tuyệt đối không được, ta có thể giúp người giết kẻ này, điều kiện duy nhất chính là đưa siêu văn trên người của người cho ta.”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của người áo choàng đen nghe không ra là nam hay nữ.

Tô Ấu Vi kinh ngạc, “Người có thể lấy siêu văn của ta?”

Người mặc áo choàng đen sâu kín nói: “Có thể, nhưng người phải tự nguyện, sau khi lấy đi siêu văn của người thì có thể bảo đảm tính mạng người không sao, thậm chí, đổi lại ta sẽ cho người một cái siêu văn mới.”

“Chắc chắn không lừa ta? Lâm Thần bọn họ thật sự không giết được Cố Trường Khanh?” Tô Ấu Vi hơi động tâm.

Cô ta là loại đàn bà giỏi thay đổi, bấy lâu nay lựa chọn ở bên cạnh Lâm Thần chẳng qua chỉ là vì coi trọng tiềm lực của cậu ta.

Nhưng nếu như có thể bầu vào một vị lợi hại hơn, cô ta chắc chắn sẽ không hề do dự mà từ bỏ Lâm Thần.

Bằng không thì trước đó cũng sẽ không đổi đi ăn máng khác ngay lúc Cố Trường Khanh vừa bán tập đoàn Hằng Vũ đi.

Sở dĩ Tô Ấu Vi muốn tiêu diệt Cố Trường Khanh như vậy, một là bởi vì cô biết mình không thể đi theo Cố Trường Khanh được nữa, đã vậy thì chi bằng tiêu diệt hắn, tìm kiếm thế lực khác mạnh mẽ hơn để ‘đầu quân’, làm lại từ đầu; Thứ hai, cô ta vẫn luôn ghi hận chuyện Cố Trường Khanh không nói cho cô ta biết trước tin tức tận thế sẽ ập đến.

Hại cô ta phải từ chức, mất đi tiền đồ tốt đẹp.

Người mặc áo choàng đen khinh thường nói: “Với tên phé vật mà ta chỉ cần nâng tay là có thể giết chết như ngươi, ta còn cần phải tốn thời gian lừa ngươi chắc?”

“Siêu văn của ta có thể cho ngươi, điều kiện tiên quyết là phải giết Cố Trường Khanh trước.” Tô Ấu Vi ngẫm nghĩ chốc lát, cuối cùng dứt khoát đưa ra điều kiện của mình.

“Ha ha, không thành vấn đề.”

Tiếng cười khàn khàn truyền ra từ dưới mặt nạ của người mặc áo choàng đen, sau đó một ấn ký thần bí màu đỏ đậm vọt về phía Tô Ấu Vi trong nháy mắt.

“Đây là...”

Tô Ấu Vi nhìn ấn ký đang lơ lửng trước người, lớn bằng khoảng bàn tay trẻ con, hình dạng quái dị, giống như một loại rắn nhỏ nào đó kết hợp mà thành.

Người áo choàng đen cúi đầu cười nói: “Đây là cái gì ngươi không cần biết, chỉ cần cầm nó đặt lên người Cố Nghiên Nghiên, Cố Trường Khanh chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.”

“Vì sao? Cố Nghiên Nghiên và Cố Trường Khanh có quan hệ gì?”

Trong đầu Tô Ấu Vi ngập tràn nghi vấn.

Người áo choàng đen nhỏ giọng tiết lộ: “Nó là con gái của Cố Trường Khanh, chỉ cần ngươi để ấn ký này lên người Cố Nghiên Nghiên, nó sẽ tiến vào cơ thể con bé ngủ đông, đợi đến khi cha con bọn họ tới gần nhau trong vòng hai mét, ấn ký này sẽ bộc phát ra ánh sáng hủy diệt linh hồn của Cố Trường Khanh, cho dù hắn có dùng áo giáp siêu văn phủ kín cơ thể cũng không thể ngăn được.”

“Con gái của Cố Trường Khanh?”

Tô Ấu Vi kinh ngạc đến ngậy người, “Sao ta lại không biết Cố Trường Khanh và Lâm Nguyệt Dao từng ở bên nhau?”

Từ lúc mười chín tuổi cô ta đã trở thành thư ký riêng của Cố Trường Khanh, vậy mà không có chút ấn tượng nào về chuyện này.

“Những chuyện đó người không cần phải quan tâm, chỉ cần để ấn ký này dung nhập vào trong cơ thể của Cố Nghiên Nghiên, nhớ kỹ, chỉ có ở gần huyết mạch thân thiết nhất thì nó mới có thể bộc phát ra từ trong cơ thể người mà nó ngủ đông.”

“Được! Nhưng ta vẫn chưa rõ, vì sao người muốn giết hấn?” Tô Ấu Vi hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

“Ta cần siêu văn trên người hấn.”

“Không phải chỉ có tự nguyện mới có thể lấy được sao? Hấn chết rồi người làm sao lấy được?”

“Trên lý thuyết thì là như thế, nhưng mà... siêu văn trên người hấn, đáng để ta không tiếc trả một cái giá lớn.”

“Vậy à, thôi được rồi, nếu như không có chuyện gì khác cần nói, vậy ta quay về đây.”

“Đi đi, cứ yên tâm, đi theo ta, người sẽ có tiền đồ vô lượng.”

“Chỉ mong được như lời người nói!”

Tô Ấu Vi thu hồi Trần Hồn Ấn, sau đó xoay người rời đi.

“Tộc Siêu Vu của ta bị lưu đày lâu như thế, cuối cùng cũng quay về Tổ Tinh rồi.”

Sau khi bóng dáng Tô Ấu Vi khuất khỏi tầm mắt, người áo choàng đen mới thăm lăm bấm một câu, sau đó thân hình chợt lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Chương 81: Triệu Tập Nhân Thủ, Chuẩn Bị San Bằng Lâm Gia
Chương 81: Triệu Tập Nhân Thủ, Chuẩn Bị San Bằng Lâm Gia

Ngoại ô phía Tây, căn cứ Ma Minh.

Cột ánh sáng chín màu đột nhiên bắn thẳng ra ngoài, vô cùng bá đạo, huyết tinh, tàn bạo, mạnh không gì sánh được.

“Chuyện gì đây?”

“Đây là... lão bản đột phá thành công rồi đúng không? Là cấp mấy nhỉ?”

“Khí thế thật kinh khủng, không hổ là lão bản.”

Hết thấy siêu văn nhân trong căn cứ đều nhìn về phía cột sáng chín màu, trong lòng tràn đầy rung động không thôi.

Liên tục trải dài suốt mấy phút đồng hồ, sau đó luồng sáng lộng lẫy kia mới dần dần tiêu tán.

Sở dĩ Cố Trường Khanh tấn cấp vội vàng như vậy là vì sau khi đưa áo giáp Quái Thú cho Tiểu Đoàn Đoàn xong, trong đầu hắn vậy mà cũng có thể nhìn thấy được cảnh tượng ở bên kia.

Hắn nhìn thấy Chu Tước suýt chút nữa bị giết, nhìn thấy trên người Thao Thiết tràn ngập vết thương, nhìn thấy Triệu Phong đang hấp hối, nhìn thấy đối phương cuồng vọng như thế, còn dám đuổi giết bọn họ.

Cố Trường Khanh liều mạng trải qua nguy hiểm bị nổ tan xác mà chết, mạnh mẽ vận chuyển lực lượng của ấn ký quý dị kia để tiến hóa xong siêu văn trên người.

Oanh!

Cửa phòng bế quan chậm rãi mở rộng.

Cổ Trường Khanh quần áo không hoàn chỉnh từ bên trong đi ra, trên cơ thể cao lớn cường tráng là hình xăm đang lưu chuyển ánh sáng rực rỡ, càng ngày càng trở nên giống thật hơn.

Hai bên khóe mắt có thêm hình xăm màu xám, khiến hắn tăng thêm vài phần yêu mị và bá đạo.

Ngoại trừ siêu văn La Hầu, toàn bộ đều đã tiến hóa thành siêu văn cấp Hoàng.

Thực lực tăng lên đáng sợ, Cổ Trường Khanh cũng không dám tưởng tượng.

Dưới sự gia tăng của ấn ký quý dị, cảm giác như chỉ cần một cái áo giáp Hắc Long Hoàng cũng đủ để giết chết tất cả kẻ địch.

So với lúc siêu văn chưa tiến hóa trước đây, thật sự là cách biệt một trời một vực.

Lần tiến hóa này của hắn, so với khi hình xăm vừa thức tỉnh thì cũng đều cửu tử nhất sinh như nhau.

“Thiếu...”

Lúc này Vương Dung đi tới, vừa lúc nhìn thấy Cổ Trường Khanh không có gì che thân đi ra, nhất thời sững sốt, lời nói đến bên miệng cũng ngừng lại.

Cổ Trường Khanh vẫn hết sức bình tĩnh, cặp mắt sâu thẳm uy nghiêm nhìn về phía bà, nhàn nhạt nói: “Đi triệu tập tất cả các thành viên Ma Minh đến phòng họp, ta muốn bắt Lâm gia trước, ép Lâm Thần kia quay về... rồi giết toàn bộ!”

Nói xong thì trực tiếp đi về phía phòng ngủ.

Cổ Trường Khanh thông qua góc nhìn của Tiểu Đoàn Đoàn là có thể nhìn thấy những gì cô chứng kiến, nhưng đáng tiếc

hắn lại không nghe thấy âm thanh, không hề biết hiện giờ bọn người kia đang muốn tới khu vực tam giác Bermuda.

“Vâng!”

Vương Dung phục hồi lại tinh thần, vội vàng xoay người bước nhanh xuống lầu.

Về phần vì sao ban nãy bà lại thấy kinh ngạc?

Đương nhiên là vì trước giờ bà chưa từng thấy qua ‘thứ nào’ lớn như vậy.

...

Vù!

Trên bầu trời ngoài căn cứ Ma Minh, một làn sương đen vọt tới, trong nháy mắt đã tiến vào bên trong siêu lưới.

Si Mị Vồng Lượng mang theo Thao Thiết với áo giáp đã bị vỡ nát cùng Chu Tước bị trọng thương dừng trước cửa bên ngoài biệt thự.

Tiểu Đoàn Đoàn phủ kín áo giáp Quái Thú đỡ Triệu Phong còn đang hấp hối đặt xuống.

“Sao các người lại chặt vật như vậy?”

Lúc này Vương Dung từ bên trong biệt thự đi ra, đang chuẩn bị tìm Ngô Duệ bảo ông tập hợp tất cả các thành viên của Ma Minh.

Vậy mà lại thấy Chu Tước và Thao Thiết mình đầy vết thương, khiến bà không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Hai người bọn họ mạnh thế nào, Vương Dung sao lại không biết được.

Rốt cuộc là kẻ địch mạnh tới đâu mới có thể đánh cho họ thành ra như vậy?

“Gặp phải một tên ngoan nhân, ta tự cảm thấy hổ thẹn không bằng.”

Thao Thiết xấu hổ nói: “Sợ là chỉ có lão bản mới có thể xử lý được tên đó, lúc đối chiến với ta, ta cảm nhận được mặc dù gã đang rất phần nộ, nhưng vẫn còn kiềm chế chưa sử dụng hết thực lực chân chính, cùng lắm chỉ dùng bốn phần đến năm phần thực lực, hẳn là không muốn bại lộ hoàn toàn chiến lực trước mặt mọi người.”

Tiêu Đoàn Đoàn giải trừ mũ giáp, vội hỏi: “Vương a di, lão bản xuất quan rồi sao? Vừa rồi còn cách khu vực căn cứ rất xa mà chúng ta đã nhìn thấy một cột sáng chín màu bắn ra ngoài.”

“Đúng vậy, thiếu gia đang tắm rửa, ta đi tìm Ngô Duệ trước, bảo ông ấy triệu tập nhân thủ. Các người chuẩn bị đi, có vẻ thiếu gia muốn đại khai sát giới một phen.”

Vương Dung gật đầu nói rồi bước nhanh rời đi.

Bà đi rồi, mọi người mới tiến vào biệt thự.

Si Mị Vồng Lượng đặt Chu Tước lên sofa, tiện tay bỏ lại mấy viên tinh hạch thất giai trên bàn.

Chu Tước nằm sõng soài trên ghế, cố gắng vận chuyển tinh thần lực hấp thu năng lượng bên trong tinh hạch để chữa thương.

Thao Thiết ngồi ở một bên, cũng lấy ra tinh hạch để tự chữa trị.

Vết thương của anh ta không nặng như Chu Tước, Chu Tước là trong lúc không chú ý phòng bị lại bị tên Lâm Thần bỉ ổi ra tay đánh lén, cho nên thương thế thật sự rất nặng.

“Siêu văn của Triệu đại đội trưởng đã bị thiêu đốt hết, hiện tại anh ấy lâm vào hôn mê sâu, chúng ta phải làm sao bây

giờ?”

Tiểu Đoàn Đoàn nửa nâng nửa dìu Triệu Phong lên ghế dài, cảm nhận được trạng thái ngày càng yếu ớt của anh ta thì sốt ruột nhíu chặt mày.

Si Mị Vồng Lượng thần nhiên nói:

“Chờ lão bản xuống xem đi! Lâm Thần ra tay với tiểu đội của Triệu Phong nhưng lại cố ý thả cho một người chạy về báo tin, chắc chắn là vì muốn thiết kế cục diện để giết lão bản, hẳn bọn chúng cũng không ngờ lại bị chúng ta đánh tới.”

Thao Thiết vừa chữa thương vừa mắng: “Mẹ nó, tên có siêu văn Cửu Long Kéo Quan thật sự đáng sợ, nếu lão đại có thể giết chết gã rồi lấy siêu văn đó tặng cho ta thì tốt biết mấy.”

Anh ta quả thật rất động tâm với siêu văn của Bạch Tinh, còn vì sao anh ta lại nói ra lời này.

Dĩ nhiên là vì từ trong miệng Tiểu Đoàn Đoàn biết được lão bản không chỉ có thể lấy siêu văn của đối thủ, mà còn có thể đưa siêu văn đã lấy được cho người khác.

Chương 82: Kẻ Phạm Ma Minh, Tất Giết (1) Chương 82: Kẻ Phạm Ma Minh, Tất Giết (1)

Kinh Đô, đại sảnh hội nghị tối cao.

Ba người Hiên Viên Vương Thụ đang xem hình ảnh bên phía tam giác Bermuda.

Một tòa di tích cổ chiếm cứ hai phần ba vùng tam giác Bermuda đột ngột xuất hiện.

Những nhân loại đang ở bên trong phạm vi xuất hiện của nó, ngay cả siêu văn nhân cũng không trốn thoát, tất cả đều bị quang sáng năng lượng bao quanh tòa di tích cổ kia giết chết.

Tòa di tích này như là một thành phố tương lai, bị một quang sáng năng lượng màu tím nhạt bao phủ.

Thông qua hình ảnh mà vệ tinh quay được, chỉ thấy bên trong thành phố hoàn toàn không có người sống, chỉ có rất nhiều đội quân người máy đang đi qua đi lại.

Thành phố này có hơi thở của khoa học kỹ thuật hiện đại vô cùng nồng đậm, tất cả đều là những tòa nhà cao chót vót.

Trung tâm thành phố có một tòa nhà cao ước chừng một ngàn mét, chiếm diện tích cực kỳ khổng lồ.

Bên ngoài tòa nhà có một vòng tròn sao bao phủ, phía trên vòng tròn sao đặt những loại vũ khí tầm xa mà trên địa cầu không hề tồn tại.

“Đây là cái gì, là thành phố tương lai ư?”

Hai mắt Long Chiến Quốc trợn to, tràn đầy hoảng sợ mà nhìn.

“Đây... chẳng lẽ trên tinh cầu này ngoại trừ nền văn minh của nhân loại chúng ta thì còn từng có nền văn minh khác?”

Hiên Viên Vương Thụy cũng không tin vào mắt mình.

Hoàng Mạnh Quốc dụi dụi mắt, thở dài đầy bất đắc dĩ, “Ngay cả thiên địa dị biến cũng tới rồi, dù có thêm những thứ vô lý hơn nữa thì ta cũng không cảm thấy bất ngờ.”

“Đó là... cái gì? Nửa người nửa thú?”

Lúc này, trong phạm vi vệ tinh quay được, bọn họ nhìn thấy được rất nhiều hải thú nửa người nửa thú, số lượng cực kỳ nhiều đang di chuyển về phía thành phố kia.

Từ những đặc trưng của chúng mà xem xét thì tất cả đều là hải thú.

Hiên Viên Vương Thụy do dự phỏng đoán: “Hải thú có thể biến ra hình thái nửa người rồi sao?”

Long Chiến Quốc nhíu mày, “Mặc kệ chúng nó có thể biến hay không, thành phố tương lai này có quá nhiều vấn đề, để cho người của tổ Long Vương dẫn theo mấy con gấu trúc qua đó đi.”

Ting ting ting.

Đúng lúc này, điện thoại vệ tinh trước mặt Hiên Viên Vương Thụy vang lên, hiển thị người gọi tới là Cố Trường Khanh.

Ông thấy thế thì vội vàng nghe máy: “Cố tiên sinh!”

Thanh âm lạnh nhạt thâm trầm của Cố Trường Khanh truyền tới: “Các người có biết vị trí hiện tại của Lâm Thần ở đâu không?”

Hiên Viên Vương Thụy trả lời: “Biết, tên súc sinh Lâm Thần kia và hai kẻ săn giết Ma Minh của các người hiện đang di chuyển tới tam giác Bermuda, cách đây không lâu vừa có một thành phố tương lai xuất hiện.”

“Có thể dùng vệ tinh chiếu ra một cái màn hình cực lớn qua đó không?”

“Có thể, Cố tiên sinh, người muốn làm gì?”

“Tập trung vệ tinh vào Lâm gia ở Kinh Đô, đợi lát nữa các người sẽ biết.”

“Được!”

Hiên Viên Vương Thụy đồng ý.

Ông nói xong thì Cố Trường Khanh đã cúp điện thoại.

Long Chiến Quốc cười lạnh nói: “Hắn muốn diệt cả tộc Lâm gia đây mà, súc sinh Lâm Thần kia, có lẽ chỉ khi nhìn

thấy từng người, từng người thân nhất của mình chết dưới đao của Cố Trường Khanh thì mới thấy hối hận.”

“Bị thế là đáng đời, chuẩn bị đưa vệ tinh chuyển qua đó đi!” Hoàng Chiến Quốc không thấy chút đồng tình nào đối với hậu quả mà Lâm gia sắp sửa phải gánh chịu.

...

Trong đại sảnh, Si Mị Vồng Lượng và Tiểu Đoàn Đoàn đang ngồi tại chỗ chờ đợi, Thao Thiết và Chu Tước thì đang tập trung chữa thương.

Trải qua hơn nửa giờ hấp thu tinh hạch, cuối cùng thì thương thế của Thao Thiết gần như đã hồi phục, bây giờ anh ta đang châm một liều thuốc, dời mắt ra ngoài cửa lớn chờ đợi.

Sáu mươi tám thành viên Ma Minh đang ở căn cứ, dưới sự dẫn dắt của đội trưởng đội mình, tất cả đều đang chờ trước cửa biệt thự.

Lâm gia là một gia tộc lớn, nếu tính tổng thêm cả số lượng người có liên quan bên ngoài thì ít nhất có hơn một trăm thành viên.

Vì thân phận của Lâm Thần nên có rất nhiều siêu văn nhân gia nhập Lâm gia, số lượng ít nhất cũng có hai, ba trăm người.

Lần này Lâm Thần đã giết huynh đệ Ma Minh của hắn, nếu không giết hết toàn bộ Lâm gia, vậy hắn sẽ không phải là Cố Trường Khanh.

Còn hai kẻ còn lại, một tên trong đó không thể nghi ngờ chính là người E Quốc có sáu cái siêu văn.

Trước tiên diệt Lâm gia, sau đó lại giết vào E Quốc.

Hắn từng nói, chỉ cần E Quốc dám ra tay với hắn, vậy quốc thổ của Long Quốc sẽ tăng lên gấp bội.

Lúc này, Cố Trường Khanh mặc một thân âu phục màu đen đi xuống, gương mặt lộ ra vẻ lãnh khốc, ánh mắt sâu thẳm hiện lên vài phần hung ác.

Tuy chưa mặc áo giáp nhưng cũng khiến cho mọi người cảm thấy tràn ngập áp bách.

“Lão bản!”

Si Mị Vồng Lượng, Thao Thiết và Tiểu Đoàn Đoàn thấy hấn xuất hiện đều đồng loạt đứng dậy.

Thương thế của Chu Tước quá nặng, vẫn còn đang hấp thu tinh hạch để chữa thương.

Cố Trường Khanh gật nhẹ đầu với bọn họ, sau đó đi đến trước sô pha, nhìn Triệu Phong đã lâm vào hôn mê.

Thao Thiết thấp giọng hỏi: “Lão bản, Triệu Phong còn có thể cứu không?”

“Không đáng ngại, chỉ cần tìm kiếm cho hấn một cái siêu văn khác là hấn có thể tỉnh lại.”

Cố Trường Khanh sử dụng tinh thần lực mệnh môn của mình tra xét một lần, sau đó đi ra bên ngoài.

Thao Thiết và Tiểu Đoàn Đoàn lập tức đi theo phía sau.

Còn Si Mị Vồng Lượng thì hóa thành làn khói đen ẩn mình vào hư không.

“Lão bản!”

Trên khoảng đất trống bên ngoài biệt thự, lấy Ngô Duệ và Vương Dung cầm đầu, lúc này đã tụ tập sáu mươi tám thành viên của Ma Minh.

Cho dù là nam hay nữ cũng đều mặc tây trang màu đen, dáng đứng thẳng tắp, thấy lão bản đi ra thì cùng nhau hô lớn.

Bạn tốt của Lâm Nguyệt Dao là Tàn Vũ Phi cũng ở đây.

Ánh mắt Cố Trường Khanh âm trầm, đảo qua sáu mươi tám người trước mắt, thông thả mở miệng:

“Các vị, ta không muốn nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ muốn nói một câu, kẻ xâm phạm tới người Ma Minh ta, bất kể có thân phận gì, ta cũng sẽ giết cả nhà hắn!”

“Kẻ phạm Ma Minh ta, giết!”

Vẻ mặt mọi người trở nên trang nghiêm, lộ ra sát khí gào lên.

Chương 83: Kẻ Phạm Ma Minh, Tất Giết (2) Chương 83: Kẻ Phạm Ma Minh, Tất Giết (2)

“Vương Dung, Ngô Duệ, người ở lại chăm sóc Chu Tước và Triệu Phong.”

“Thao Thiết, người dẫn các thành viên tới Lâm gia ở Kinh Đô trước, quật ba tác đất lên cũng phải bắt lại hết tất cả những kẻ có quan hệ tới Lâm gia, người phản kháng cứ giết không tha!”

“Ta đi tới núi Côn Luân một chuyến rồi sẽ tới sau, con đi thú kia hắn là đã hóa rồng rồi.”

Cố Trường Khanh nói xong liền kích hoạt áo giáp Hắc Long Hoàng phủ kín cơ thể, khí thế uy nghiêm thô bạo đáng sợ đến nỗi khiến cho tinh thần mọi người tại đây đều bị chấn động.

Sau khi áo giáp Hắc Long Hoàng tiến hóa, không cần tăng thêm bốn lần áo giáp lên cơ thể thì sau lưng cũng có hai con Hắc Long xoay quanh.

Bộ áo giáp này chỉ nhìn bên ngoài cũng đã cảm thấy có lực chấn nhiếp kinh người.

“Đi, các người cũng xuất phát qua đó đi!”

Cố Trường Khanh dẫn dò xong liền phá không mà biến mất tại chỗ, tốc độ quả thực nhanh đến kinh người.

“Xuất phát!”

Thao Thiết phụ thể áo giáp, mệnh lệnh một tiếng rồi bay lên cao.

Các thành viên thấy thế thì đều phủ kín áo giáp rồi nhanh chóng đuổi kịp, thanh thế to lớn mà rời khỏi căn cứ.

...

Núi Côn Luân, sương mù màu bạc bao phủ toàn bộ ngọn núi hùng vĩ vạn trượng, giống như rồng rắn quấn quanh.

Núi Côn Luân lúc này rất yên tĩnh, không nghe được bất cứ tiếng gào thét nào của dị thú.

Oanh!

Cố Trường Khanh đột ngột từ trên trời giáng xuống, dừng lại ở khoảng không phía trên đỉnh núi.

Ầm!

Cặp mắt màu xanh đậm của song long ở sau lưng đang nhìn chăm chăm vào những ngọn núi ở phía xa, sau đó há miệng phát ra tiếng gầm đỉnh tai nhức óc.

Ầm ầm ầm!

Rất nhanh, một con quái vật cực lớn ở sâu bên trong núi Côn Luân đã lao ra từ trong những đám mây và sương mù đang che lấp mặt trời.

Đây là một con Chân Long bát giai, dài hơn một ngàn mét, cả người được bao trùm bởi hai màu xanh đen, đang cười mây đạp gió phóng đến.

Đầu rồng vô cùng dữ tợn uy nghiêm, hai sợi râu rồng màu đen giống như roi thép đang đung đưa qua lại.

Nó uốn lượn ở khoảng trời phía trên núi Côn Luân, hai mắt màu xanh lam nhìn chăm chăm vào Cố Trường Khanh đang mặc áo giáp Hắc Long Hoàng, nhưng không vội phát động công kích.

...

Trên khoảng không của núi Côn Luân, một con Chân Long có chiều dài một ngàn mét, một nhân loại mặc áo giáp Hắc Long Hoàng, hai bên từ xa xa đối diện nhìn nhau.

Cùng đối mắt một lát, rốt cuộc Cố Trường Khanh cũng chủ động mở miệng: “Theo ta đi, thế nào?”

Nghe hắn nói như vậy, trong mắt Côn Luân Chân Long lóe ra ánh sáng hung ác, thân thể nó uốn lượn, há mồm phát ra một tiếng rít gào về phía Cố Trường Khanh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Sau đó nó giương nanh múa vuốt, cực kỳ hung mãnh mà giết tới.

“Hừm? Nếu như ngươi đã muốn bị đánh một trận thì ta có thể để ngươi thả lỏng xương cốt một chút.”

Cố Trường Khanh thấy vậy, ánh mắt lóe lên, đột nhiên biến mất trên không trung.

Tốc độ nhanh không gì sánh kịp, chớp mắt đã tới gần đối thủ.

Nhấc tay nắm thành quyền, đánh mạnh về phía trước.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, năm đám che trời bắn ra, bao phủ cơ thể khổng lồ của Côn Luân Chân Long, trong một mảnh đồ vỡ, nó giống như một con cá chạch, rơi xuống bên trong núi Côn Luân.

Làm vỡ vài ngọn núi mới ngừng lại.

“Hôm nay người không đi theo ta thì chỉ có một con đường chết.”

Thân hình Cố Trường Khanh chợt lóe, hạ xuống bầu trời phía trên nơi Côn Luân Chân Long bị rơi xuống, từ trên cao nhìn xuống nó.

Grừ...

Côn Luân Chân Long vẫn không phục, há mồm phun ra hơi thở của rồng có thể làm nổ tung bầu trời.

Cố Trường Khanh cứ như vậy lẳng lặng đứng tại chỗ, khiến cho hơi thở rồng bao phủ toàn thân.

Khi hơi thở của rồng tiêu tán, hắc lông tóc vô thương, thậm chí còn không thể lưu lại một dấu vết nào trên áo giáp Hắc Long Hoàng của hắn.

“Thôi vậy, giữ người lại cũng vô dụng, ta còn chưa ăn thịt rồng bao giờ!”

Thấy nó ngu xuẩn không nghe lời như vậy, Cố Trường Khanh chậm rãi nâng tay, ngay lập tức xung quanh vang lên những tiếng vù vù, chỉ thấy xung quanh cơ thể của Côn Luân Chân Long xuất hiện từng cái từng cái ấn ký Hắc Long.

Rống!

Côn Luân Chân Long nhìn quanh thân mình đều là long ấn dày đặc đang bao phủ, cuối cùng nó cũng cúi thấp đầu, phát ra một tiếng gầm nhẹ tỏ ý thần phục.

“Người thiếu đánh đúng không? Đồng ý sớm thì làm gì đến nỗi này?”

Cố Trường Khanh thản nhiên mở miệng, tán đi long ấn đang bao trùm xung quanh thân nó, nhắc tay ý bảo nó đi lên.

Nó gật đầu, chậm rãi bay về phía Cố Trường Khanh.

Rống!

Nhưng mà, ngay vào lúc nó cách Cố Trường Khanh không xa lắm thì đột nhiên há ra cái mồm máu thật to, trực tiếp phun ra một ngụm hơi thở của rồng mà nó đã chuẩn bị rất lâu, khiến cả người Cố Trường Khanh đều bị bao phủ trong đó.

“Quả nhiên, súc sinh như các ngươi đều không dễ dàng phục tùng nhân loại.”

Cố Trường Khanh gần lớn một câu, thoáng chốc từng âm thanh vù vù vang lên, vô số ẩn ký Hắc Long Hoàng xuất hiện, dày đặc đến nỗi bao phủ cả một không gian nơi đây.

Sau đó bên trong những tiếng gầm rú là những vụ nổ mạnh nhưng lại cực kỳ đẹp mắt vang lên, giống như đại dương mê mông đang dập dờn, bao trùm tàn sát bừa bãi toàn bộ khoảng không phía trên núi Côn Luân.

Vút!

Cố Trường Khanh bay ra từ trong những tiếng nổ mạnh, phía sau có bảy viên Long Châu giống như bảy trái bóng đang lơ lửng, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Hắn vốn dĩ muốn thu phục con Chân Long này, đợi sau khi giải quyết xong Lâm Thần thì sẽ đi tới tam giác Bermuda.

Thế nhưng dị thú cuối cùng vẫn là dị thú, ngoại trừ những con vốn đã cực kỳ thân cận với nhân loại từ trước dị biến, giống như những con vật nuôi chó mèo, còn lại thì nếu không giết chết chúng nó thì chúng nó sẽ không thỏa hiệp với nhân loại.

Long Châu cũng không tồi, thứ này vừa lúc thích hợp với áo giáp Hắc Long Hoàng của hắn.

Trên đường tới Kinh Đô, Hắc Long đang xoay quanh ở sau lưng rất nhanh đã ăn sạch chúng.

Điều này khiến cho siêu văn Hắc Long Hoàng của hắn từ thất giai sơ kỳ trực tiếp tăng lên thất giai đỉnh phong.

Rồng cũng có phân mạnh yếu, con Chân Long kia vừa mới tiến hóa đến cấp bậc này, ở trước mặt Cố Trường Khanh thì vẫn là quá yếu.

Chương 84: Kẻ Phạm Ma Minh, Tất Giết (3) Chương 84: Kẻ Phạm Ma Minh, Tất Giết (3)

Khoảng ba giờ chiều, Kinh Đô, chỗ ở của Lâm gia, biệt thự Lâm Uyên.

“Bên ngoài làm sao vậy, sao lại ồn ào như thế?”

Lâm Thủy Dao vừa mới ngủ dậy đi xuống phòng khách, lúc đang muốn mở cửa ra ngoài xem.

Phanh!

Cửa biệt thự bỗng nhiên bị đẩy ra, dọa cho Lâm Thủy Dao sợ hãi kêu một tiếng: “Ai?”

Người xông tới chính là một cô gái mặc áo giáp Loan Điều.

Nhìn thấy là Lâm Thủy Dao, cô gái vội tán bỏ mũ giáp, gấp gấp nói: “Thủy Dao, tỷ tỷ của ngươi đâu? Ma Minh đang trên đường tới đây diệt cả tộc các ngươi, nhanh chóng bảo cô ấy dẫn Tiểu Nghiên Nghiên đi, ta sẽ yểm trợ các ngươi rời đi.”

“A, Vũ Phi tỷ!”

Lâm Thủy Dao thấp giọng hô: “Sao ngươi lại tới đây? Vì sao Ma Minh lại muốn diệt Lâm gia ta?”

Đầu óc cô mờ mịt, cũng không nhớ ra Lâm gia đã từng đắc tội bọn họ lúc nào.

Tần Vũ Phi lạnh giọng nói: “Còn không phải đệ đệ tốt của ngươi gây họa, lại dám liên thủ cùng người khác tàn nhẫn sát hại thành viên Ma Minh ta, các ngươi không chết thì ai chết?”

“Cái gì? Nó vẫn dám đối nghịch với Ma Minh?”

Đúng lúc này, Lâm Nguyệt Dao ngủ trưa tỉnh dậy đi xuống dưới, nghe được lời nói lạnh lùng của Tần Vũ Phi, vẻ mặt nàng khó coi bước nhanh xuống lầu.

“Đâu chỉ đối nghịch, hắn còn tự tay phế bỏ đại đội trưởng của chúng ta, đừng nói nữa, mau đi với ta, không thôi sẽ không kịp đâu.”

Tần Vũ Phi tiến lên giữ chặt Lâm Nguyệt Dao lôi ra ngoài, cũng không quan tâm Lâm Thủy Dao có thể đuổi kịp hay không.

Phanh!

“Các ngươi muốn đi đâu?”

Đột nhiên, cửa biệt thự bị một người từ bên ngoài đá mạnh vào.

Siêu văn nhân Cuồng Sư Đường Miêu, thành viên tiểu đội của Thao Thiết dẫn theo đại đao còn đang nhỏ máu bước tới, lạnh lùng nhìn Tần Vũ Phi: “Từ lúc ra khỏi căn cứ đến giờ ta đã thấy ngươi không đúng lắm, cứ luôn lén lén lút lút, không ngờ là ngươi dám tới thả người, ngươi vẫn còn là thành viên của Ma Minh sao?”

Thấy người tới là ai, Tần Vũ Phi thấp giọng cầu xin: “Đường Miêu, ngươi hãy nghe ta nói, người này là Lâm Nguyệt Dao, là bạn tốt nhất của ta, ngươi... có thể nhắm một mắt mở một mắt hay không?”

“Tần Vũ Phi, chuyện này ta sẽ không nói lại cho lão bản, nhưng ta khuyên ngươi mau tránh qua một bên, đừng tự hủy đi

tương lại, tính cách lão bản ra sao người cũng không phải không biết, nếu đề ngài ấy biết người dám lén lút thả cho người Lâm gia chạy mất, người chắc chắn phải chết.”

Các thành viên của Ma Minh vẫn luôn vào sinh ra tử cùng nhau, cho nên mối quan hệ vô cùng đoàn kết, không hề có bất cứ lực đực nội bộ nào, lời khuyên của Đường Miểu là thật tâm muốn tốt cho Tần Vũ Phi.

Oanh!

Đúng lúc này, một uy áp bạo ngược, hung tàn, thị huyết từ bên ngoài bỗng ập tới.

“Lão bản đã đến rồi, người từ bỏ đi, không còn cơ hội nữa đâu.”

Cảm nhận được uy áp đáng sợ kia, Đường Miểu lắc đầu khuyên: “Đưa bọn họ tới quảng trường bên kia đi, bọn họ chắc chắn phải chết, người đừng vì vậy mà chôn vùi mạng sống của chính mình.”

Dứt lời, Đường Miểu liền xoay người rời đi trước.

Như lời cô nói, lão bản đã đến đây rồi, ai có thể từ dưới mí mắt hắn mà chạy thoát?

Tuyệt đối không thể có chuyện đó!

Sắc mặt Tần Vũ Phi hết sức khó coi, vội quay sang nói với Lâm Nguyệt Dao: “Người muốn sống thì chỉ có thể tiết lộ thân phận, ta... không giúp được người, xin lỗi Nguyệt Dao. Nghe lời ta, nhất định phải nói rõ với lão bản.”

Tần Vũ Phi đương nhiên biết rõ sự kinh khủng của lão bản nhà mình, hiện giờ ngài ấy đã tới thì cô buộc lòng phải từ bỏ kế hoạch, không thể tiếp tục dẫn bọn họ rời đi được nữa.

“Không sao, ta đi đánh thức Nghiên Nghiên, người dẫn chúng ta ra ngoài đi!”

Lâm Nguyệt Dao vội vã đi lên lầu, tâm tình nàng hiện giờ vô cùng phức tạp, thật sự không ngờ đệ đệ lại lừa mình.

Bên ngoài, những tiếng nổ tung của trận chiến và tiếng mắng mỏ của người Lâm gia, những tiếng cầu xin đều đã dừng lại.

Trên quảng trường của biệt thự, Ma Minh đã áp giải gần hết những người còn sống của Lâm gia tới đây.

Bọn họ kinh sợ quỳ dưới mặt đất, cơ thể run lẩy bẩy, tổng cộng có tất cả bảy mươi sáu người.

Siêu văn nhân được Lâm gia chiêu mộ đều đã bị xử lý, xác chết la liệt khắp nơi.

Khoảng không phía trên bầu trời đang lơ lửng một cái Tu La vương tọa.

Cổ Trường Khanh mặc giáp Hắc Long Hoàng đang ngồi dựa vào đó, cúi người nhìn xuống một đám thi thể bên dưới.

Bên ngoài biệt thự có rất nhiều người qua đường đang vây xem.

“Người đang ngồi trên Tu La vương tọa kia là Cổ đại lão sao?”

“Chắc chắn là thế, không thấy sau lưng hắn có hai con Hắc Long xoay quanh sao?”

“Lâm gia bị sao thế? Lại có thể khiến Cổ đại lão tự mình qua diệt sát bọn họ?”

“Khẳng định là đã làm ra chuyện gì đó không thể tha thứ, chúng ta cứ chờ xem đi!”

“Cổ đại lão là định hải thần châm của Long Quốc chúng ta, không nghĩ tới có thể may mắn được nhìn ngài ấy ở khoảng cách gần như này.”

Đám người vây xem nhìn thấy dáng người đang ngồi trên Tu La vương tọa kia thì đều lộ ra vẻ mặt sùng bái và tôn kính.

Đúng lúc này, Tần Vũ Phi dẫn theo Lâm Nguyệt Dao và Lâm Thủy Dao đi tới.

“Mẹ à, những người này thật đáng sợ!”

Cố Nghiên Nghiên sợ hãi co rụt người lại, cái đầu nhỏ chôn trong ngực mẹ mình, nhất là cái người mặc áo giáp đang ngồi trên Tu La vương tọa phía trên cao kia cùng với Hắc Long sau lưng hắn đều khiến cô bé cảm thấy khiếp đảm, chỉ dám nhìn thoáng qua rồi không dám nhìn thêm lần nào nữa.

Lâm Nguyệt Dao nhẹ nhàng vỗ lưng con gái, không nói gì, có điều ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Khanh thì cực kỳ phức tạp.

Chương 85: Trục Tiếp Phô Bày Thực Lực Long Quốc, Một Màn Thị Uy Lòng Người
Chương 85: Trục Tiếp Phô Bày Thực Lực Long Quốc, Một Màn Thị Uy Lòng Người

Tam giác Bermuda, di tích cổ, nó mới chỉ hiện thể khoảng mấy giờ đồng hồ nhưng bên ngoài lối vào của di tích đã tập trung rất nhiều siêu văn nhân đến từ các quốc gia khác nhau.

Lối vào đầu tiên là những sinh vật dưới biển nửa người nửa thú.

Lối vào thứ hai đa số là siêu văn nhân của Anh Đào Quốc, Bồng Tử Quốc, người tiến hóa của E Quốc, Long Quốc,...

Lối vào thứ ba là các cường giả của Y Quốc, F Quốc, D Quốc.

Đương nhiên vẫn còn không ít siêu văn nhân của các quốc gia nhỏ cũng cố gắng chen chân tới, thật sự là đông đúc vô cùng.

Bên ngoài lối vào thứ hai lúc này tụ tập ít nhất cũng phải hơn một vạn siêu văn nhân.

“Đây là một tòa thành di tích cổ hay là một thành phố tương lai?”

“Quá thần bí rồi, nơi chốn đều tràn ngập phong cách khoa học kỹ thuật, không biết còn đi trước chúng ta bao nhiêu năm.”

“Bên trong thành phố vậy mà còn có cả quân đội người máy đi lại, tòa thành này rốt cuộc đến từ đâu?”

Từ khắp các ngọn núi, mặt đất, bầu trời, nơi nơi đều có những ánh mắt đánh giá phóng tới tòa thành di tích cổ giống như một thành phố tương lai ấy, ai ai cũng đang xôn xao nghị luận.

Trên một ngọn núi cao, ba người Lâm Thần, Phổ Cách Đan Tư và Bạch Tinh đang đứng chăm chú quan sát.

“Hay cho một thành phố khoa học kỹ thuật, nếu có thể chiếm được nó để trở thành thành chủ thì không còn gì bằng.” Ánh mắt Lâm Thần lóe sáng, tham vọng nói.

Bạch Tinh cũng có ý nghĩ này, “Quả thật khiến cho người ta động tâm, không biết đây có phải một tòa thành vô chủ hay không.”

Tòa thành này có lẽ đã vượt lên dẫn trước nhân loại đến cả mấy ngàn năm.

Ai lại không động tâm, ai mà không muốn trở thành chủ nhân của tòa thành này?

Phổ Cách Đan Tư nhíu mày nói: “Không biết tám màng năng lượng bao phủ xung quanh tòa thành lúc nào mới biến mất, sớm biết không thể tiến vào thì chúng ta đã đi truy sát đám người Ma Minh rồi.”

Lúc đến cứ cho rằng có thể trực tiếp tiến vào, không ngờ ngay cả cửa vào cũng chẳng thể chạm tới, cả đám người đều bị ngăn lại bên ngoài một quang sáng năng lượng màu tím.

Điều này khiến bọn họ vô cùng buồn bực.

Rống!

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng gầm hung hăng truyền tới.

“Cái gì thế?”

Những người đang ở lối vào số hai nghe thấy thanh âm đều quay đầu nhìn lại.

“Đó là... gấu trúc của Long Quốc?”

Đúng lúc nhìn thấy ba con cự thú cao năm, sáu trăm mét, trên người là hai màu đen trắng, đang dẫm lên mặt đất mà đến.

Không, trong đó có một con gấu trúc có hai màu nâu trắng, dường như màu sắc đã bị phai đi.

Những người có mặt ở hiện trường đều bị khí thế của chúng nó làm cho kinh sợ.

Ba mươi thành viên của tổ Long Vương mặc áo giáp Long Ảnh dẫn theo ba con gấu trúc bát giai xuất hiện.

Lần lượt là Thất Tử, A Bảo, Bàn Đại Hải.

Sức hấp dẫn của tòa thành này đối với các quốc gia trên thế giới thật sự quá lớn.

Những bí mật được ẩn chứa bên trong có thể sẽ rất kinh người.

Biết được tin tức, các quốc gia đều ngay lập tức phái ra các vị siêu văn nhân mạnh nhất của mình tới đây.

Có thể nhanh chóng đuổi tới như thế đều là những người cực mạnh của các quốc gia, hết thấy đều sở hữu áo giáp siêu văn cường đại.

...

“Lão sư, tòa thành này có lai lịch thế nào?”

Ở trong một góc tối bí mật, người mặc áo choàng đen thần bí và Tô Ấu Vi cũng đang chăm chú quan sát khu vực thần bí nơi xa.

Sau khi Tô Ấu Vi đặt Trấn Hồn Ấn vào trong cơ thể của Cố Nghiên Nghiên, cô ta đã lẳng lặng thu dọn đồ rời khỏi Lâm gia, đi theo người áo choàng đen đến đây.

“Lai lịch của nó không nhỏ.”

Người áo choàng đen không nhiều lời, thấp giọng lầm bầm: “Không ngờ sau khi phong ấn của Tổ Tinh được gỡ bỏ, nó lại có thể lộ thế nhanh như vậy, thật thú vị.”

Nghe lời đối phương nói, Tô Ấu Vi tự nhủ hẳn là mình đã ôm đúng đùi rồi.

Thân phận của người này tuyệt đối không đơn giản.

...

Khu vực tổ Long Vương đang dừng chân.

Người dẫn đầu liếc mắt nhìn toàn trường một cái, sau đó lấy ra một trang thiết bị trình chiếu có thể kết nối với vệ tinh rồi mở ra.

Sau khi tín hiệu trong tay người này được khởi động, vệ tinh lớn nhất của Long Quốc đã chuyển hướng tới đây, rất nhanh, một chùm sáng đã chiếu thẳng tới.

Vù!

Tia sáng đó chỉ trong vài giây đã biến thành một bức màn chiếu ánh sáng khổng lồ phía trên lối vào số hai.

Hửm?

Những siêu văn nhân ở đây thấy một màn như vậy thì đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn.

Cảnh tượng bên trong màn chiếu ánh sáng chính là tại quảng trường trong khu biệt thự của Lâm gia tại Kinh Đô.

“Đây là cái gì?”

“Đây là hình ảnh vệ tinh của Long Quốc chiếu lên sao?”

“Oa! Người đang ngồi trên vương tọa trên không trung kia là ai? Thật khí phách!”

“Ai biết có chuyện gì đây không? Người đàn ông ngồi trên vương tọa kia hình như đang muốn diệt tộc của ai đó, sao Long Quốc lại mang chuyện nội bộ thế này chiếu lên đây?”

Siêu văn nhân ở hiện trường đều tò mò nhìn lên cảnh tượng trong hình chiếu, mới nhìn một cái đã bị hấp dẫn bởi thân ảnh đang nghiêng người dựa vào Tu La Vương Tọa kia.

Tại hiện trường vang lên tiếng xôn xao nghị luận không nhỏ.

“Đây... lão sư, ngài thật đúng là thần cơ diệu toán!”

Tô Ấu Vi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy thật may mắn, nếu không có người áo choàng đen này xuất hiện thì bây giờ cô chính là một trong những người đang bị bắt quỳ ở ngoại sảnh Lâm gia.

Cô ta không dám nghĩ tiếp nữa.

Người mặc áo choàng đen nhìn chằm chằm Cố Trường Khanh đang ngồi trên Tu La Vương Tọa, trong mắt có ánh lửa

nóng rực lóe lên, thấp giọng cảm khái: “Áo giáp thật đẹp, thật khí phách...”

Cùng lúc đó, nơi xa, Lâm Thần nhìn thấy hình ảnh trong màn chiếu thì phần nộ đến nỗi cả người run rẩy, hai mắt đỏ sẫm, hằn lên các tia máu đáng sợ.

Cậu ta gấp gáp thúc giục: “Hai vị, hiện tại là thời cơ tốt nhất để giết chết Cố Trường Khanh, thấy thế nào?”

Phổ Cách Đản Tư gạt đi: “Lâm huynh đệ, ta cảm thấy hiện tại không phải là lúc thích hợp để ra tay.”

Nghe đối phương từ chối, hai mắt Lâm Thần nheo lại, bất giác lộ ra sát ý, “Đã nói là cùng nhau hợp tác, thế mà chưa lâm trận người lại muốn từ bỏ?”

Bạch Tinh cũng hòa vào: “Phổ Cách Đản Tư, người sợ rồi?”

Lúc gã chứng kiến Thao Thiết giết muội muội của mình thì lửa giận đã vọt thẳng lên tận não. Hiện giờ nếu có thể nhân cơ hội này để kéo theo Phổ Cách Đản Tư và Lâm Thần cùng ra tay xử lý Cố Trường Khanh và Ma Minh thì không còn gì tốt hơn.

Phổ Cách Đản Tư thấp giọng giải thích: “Không phải ta sợ Cố Trường Khanh, ta chỉ là e ngại khi chúng ta vừa quay lại Long Quốc thì tòa thành này lại mở ra, thế thì xem như chúng ta mất đi cơ hội xâm nhập tầm bảo rồi.”

Chương 86: Người Lâm Gia Đầu Tiên Mất Mạng
Chương 86: Người Lâm Gia Đầu Tiên Mất Mạng

“Lâm Thần, Phổ Cách Đản Tư, còn một vị ta chưa biết tên, nhưng không quan trọng, ta chỉ cần biết là các người đều đang ở khu vực tam giác Bermuda. Không phải các người muốn giết ta sao? Đến đây đi!” Đúng lúc này, giọng nói lạnh nhạt uy nghiêm của Cố Trường Khanh truyền ra từ trong vầng sáng.

“Lâm Thần, nếu như ngươi không trở lại, cứ cách mười phút ta sẽ chém đầu của một người của tộc ngươi, chém hết mà ngươi còn chưa trở về thì ta sẽ đích thân tới tìm ngươi.”

Bên trong quầng sáng, Cố Trường Khanh rũ mắt, từ nơi này nhìn đến, có thể thấy bên trong ánh mắt sâu thẳm kia chính là sự khinh thường rõ rệt.

Giống như đang nhìn một con sâu không biết trời cao đất dày mà ngộ nguậy dưới chân.

“Đây là người nào? Ra vẻ như vậy sao? Ánh mắt này là ý gì, khiến ta cảm thấy rất khó chịu.”

“Không thích thì tới xử hắn đi? Ngươi ở đây kêu ca cái gì?”

“Ta cũng không biết hắn là ai, nhưng nhìn khí phách này thì rõ ràng là một kẻ không dễ chọc.”

Ở hiện trường, không ít siêu văn nhân vì ánh mắt khinh rẻ kia của Cố Trường Khanh mà cảm thấy khó chịu không vui.

Nhưng mà bọn họ chỉ dám ở đây châm chọc vài câu, chẳng có một ai thật sự dám qua đó làm gì hắn.

...

“Phổ Cách Đản Tư, ngươi nghe thấy chưa? Hắn biết ngươi cũng tham dự, ngươi không đi thì thôi, tùy ngươi, nhưng nếu ta và Bạch Tinh bị hắn giết thì người tiếp theo sẽ chính là ngươi.”

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, đoạn nói: “Bạch huynh, đi, chúng ta cùng đi gặp hắn.”

“Được!”

Thù giết muội muội, không thể không báo!

Vả lại, gã vẫn hết sức tự tin đối với thực lực của bản thân mình.

Hai người đang không bay ngang trời, trong chớp mắt đã đi xa.

Phổ Cách Đan Tư không hề có dự định sẽ đi cùng bọn họ, quả thực gã sợ tòa thành này sẽ đột nhiên cởi bỏ phong ấn, gã không muốn bỏ lỡ cơ duyên ở nơi đây.

...

“Đó là áo giáp của tộc Gothra?”

Một người đàn ông mặc áo giáp Lôi Viêm Thú nhìn thân ảnh Tiểu Đoàn Đoàn trong quang sáng, trong ánh mắt khiếp người tràn ngập sát ý, “Thì ra là bọn chúng giết Gothra Hoàng, cuối cùng cũng để ta tìm được các người!”

Dứt lời, hắn liền đi về phía lối vào số một ở bên phía hải thú nửa người nửa thú.

“Đại ca, thăm dò tình huống thế nào rồi? Tìm thấy người đã giết hại người của các người rồi sao?”

Phía trước là nhóm người Hải tộc, một người mặc áo giáp Kinh Sa Bạo nhìn người quay về từ bên trong cánh cửa thần bí của tòa thành, thuận miệng hỏi.

Bởi vì viên thiên thạch từ bên ngoài vũ trụ rơi xuống, không chỉ có không ít hải thú có thể biến hóa ra hình dáng nửa thú nửa người, mà còn có thể dùng chính hình dạng bản thể của mình chuyển hóa thành áo giáp cực mạnh bao phủ cơ thể.

Người mặc áo giáp Kinh Sa Bạo này chính là một trong số đó.

...

Kinh Đô, biệt thự Lâm gia, trên quảng trường.

Hơn mười thành viên của Ma Minh đang áp chế bảy mươi sáu người Lâm gia, cộng thêm cả Lâm Nguyệt Dao, Lâm Thủy Dao và Cố Nghiên Nghiên là bảy mươi chín người.

“Cố lão bản, là một mình Lâm Thần chọc tới ngài, chúng ta không liên quan gì! Cầu xin ngài khoan dung, xem chúng ta như một con chó mà bỏ qua đi!”

Người đứng đầu Lâm gia hiện tại chính là phụ thân của đám Lâm Thần, đang run run rẩy rẩy mà nhìn lên thân ảnh đang nghiêng người dựa vào Tu La Vương Tọa ở trên cao, hèn mọn cầu xin tha thứ.

“Ngươi là ai?”

Cố Trường Khanh rũ mắt, nhìn chằm chằm người vừa lên tiếng.

“Cố lão bản, ta là gia chủ hiện tại của Lâm gia, Lâm Chấn Hùng, cầu xin ngài hãy buông tha chúng ta.” Thái độ của vị này hết sức khúm núm.

“Cố lão bản, cầu xin ngài tha cho chúng ta đi! Chuyện Lâm Thần làm chúng ta thật sự không biết gì hết.”

“Đúng vậy Cố lão bản, cầu xin ngài.”

Những người còn lại của Lâm gia cũng đều dập đầu cầu xin tha thứ.

Ánh mắt Cố Trường Khanh hờ hững, thản nhiên mở miệng: “Lời nữ nhân bên cạnh Lâm Chấn Hùng ra, nếu trong mười phút Lâm Thần còn chưa đến thì chém đầu bà ta trước.”

“Không, không thể, Cố lão bản, đừng mà!”

Mẫu thân của Lâm Thần, Nam Cung Ngọc Lâm nghe thế, trong nháy mắt bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, kinh hoàng hét lên.

“Vâng!”

Một chiến sĩ Ác Ma tiến lên, không để ý bà ta đang sợ hãi và tuyệt vọng thế nào, y mạnh mẽ túm lấy bà ta lôi ra ngoài, xô ngã xuống đất.

Thao Thiết nhìn nhóm người trước mặt, hừ lạnh nói: “Thiếu gia chủ tương lai của các người dám giết thành viên của Ma Minh ta, từ giờ phút hấn dám xuất thủ ấy thì xem như đã tuyên án tử hình cho mấy người các người, lại còn muốn cầu xin lão bản cho một con đường sống ư? Nực cười.”

“Mẹ!”

Lâm Thủy Dao cũng đang bị áp trên mặt đất, sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn mẹ mình bị người khác hung hăng dẫm trên mặt đất thì cô không khỏi phẫn nộ gào lên, móng tay cào xuống đất đến bật cả máu.

“Mẹ ư? Lôi nữ nhân kia ra luôn đi.”

Cổ Trường Khanh nghe thấy thanh âm của cô liền nhàn nhạt phân phó: “Người thứ hai sẽ giết chính là cô ta.”

“Vâng!”

Tần Vũ Phi dẫn đầu bước ra khỏi hàng, lúc đi lên thì tương đối nhẹ tay nhẹ chân đẩy Lâm Thủy Dao ra ngoài.

“Ô ô ô! Mẹ, ta sợ!”

Cổ Nghiên Nghiên mới ba tuổi, nhìn thấy tiêu di bị bắt thì cô bé rất cuộc không nhịn được nữa, nhào vào khóc lớn trong lòng Lâm Nguyệt Dao.

Thành viên Ma Minh là một đám hung thần ác sát, cô bé còn nhỏ tuổi như vậy sao có thể không sợ hãi?

“Khóc cái gì? Cẩn thận ta giết chết người.”

Nhất thời có một chiến sĩ Ác Ma nổi giận quát: “Nếu không bắt nó câm miệng được thì đừng trách ta chém nó trước

tiên.”

“Nghiên Nghiên ngoan, đừng khóc, đừng khóc, không sao đâu.”

Lâm Nguyệt Dao vỗ nhẹ sau lưng con gái, thấp giọng dỗ dành.

Ánh mắt Cố Trường Khanh bất giác rơi xuống trên người bọn họ, không hiểu sao, trong lòng hắn thoáng dâng lên một cảm xúc hơi ngọt ngào, cứ có cảm giác đã từng quen biết cô gái này.

Mà đứa bé trong lòng nàng cũng khiến cho hắn có một cảm giác muốn thân cận một cách khó hiểu.

Thấy hắn nhìn tới, Lâm Nguyệt Dao cũng nhìn về phía hắn.

Bốn mắt hai người đối diện nhau, ánh mắt Cố Trường Khanh bình tĩnh, ánh mắt nàng lại vô cùng phức tạp.

Tần Vũ Phỉ muốn mở miệng nói chuyện, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại vẫn không nói gì.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, vẫn chưa thấy Lâm Thần trở về.

“Chém bà ta đi!”

Cố Trường Khanh nhìn đồng hồ, ra hiệu cho người đang dẫn lên Nam Cung Ngọc Lâm, ý bảo có thể ra tay.

“Đừng, đừng mà! Ta không muốn chết, ta không muốn chết!”

Trong mắt bà ta tràn ngập tuyệt vọng và sợ hãi, không ngừng giãy giụa, gào thét giống như người mắc chứng cuồng loạn.

Vị chiến sĩ Ác Ma này hoàn toàn không thèm để ý, trực tiếp nâng đao định chém xuống.

“Đội đã!”

Mắt thấy mẫu thân sắp chết, Lâm Nguyệt Dao rút cuộc không nhìn được nữa, vội vàng đứng dậy bước ra.

Xì xì!

Nhưng mà chiến sĩ Ác Ma kia sao có thể nghe mệnh lệnh của người ngoài, không hề dừng lại, mạnh mẽ dùng một đao chém đứt đầu bà ta.

Tiếng hét chói tai đột nhiên ngừng bật, máu tươi bắn lên không trung, văng cả vào người những người ở gần đó.

Cơ thể của Lâm Nguyệt Dao và Lâm Thủy Dao run lên, chết lặng hoàn toàn.

Chương 87: Chênh Lệch Thực Lực Quá Lớn Chương 87: Chênh Lệch Thực Lực Quá Lớn

“Người muốn nói cái gì?” Cố Trường Khanh lẳng lẳng nhìn về phía cô gái vừa mới hét lên “Đội đã”, giọng nói bất giác dịu lại: “Có phải chúng ta đã từng gặp qua ở đâu không?”

“Đâu chỉ là từng gặp, người...”

“Cố Trường Khanh, ra đây nhận lấy cái chết!”

Lâm Nguyệt Dao còn chưa nói xong thì đột nhiên bên ngoài biệt thự Lâm gia bỗng vang lên thanh âm phần mộ kinh người của Lâm Thần.

Nghe thấy giọng nói của kẻ địch, ánh mắt lộ ra bên ngoài áo giáp của Cố Trường Khanh lóe lên, chậm rãi từ chỗ ngồi đứng dậy, biến mất phía trên Tu La Vương Tọa.

Lúc hấn hiện thân đã là ở bên ngoài khoảng đất trống, dừng ở chỗ cách áo giáp Đế Hoàng và áo giáp Cửu Long khoảng một ngàn mét.

Cố Trường Khanh một mình đối mặt với bọn họ, nhếch môi mở miệng: “Lâm Thần? Ngay cả mặt người ta cũng chưa từng gặp, vì sao lại sẵn giết thành viên của Ma Minh ta?”

“Còn vị này là ai, nói một chút về ân oán giữa ta và người đi.”

Bạch Tinh cười lạnh nói: “ân oán thì thật ra không có, thế nhưng do người làm tổn hại tới lợi ích của ta, cho nên người nhất định phải chết.”

Nghe gã nói như thế, Cố Trường Khanh liền hiểu, hẩn nhìn về phía Lâm Thần, “Người cũng vậy à? Ta nhớ không nhầm thì trước đây Tô Áu Vi cũng luôn ở bên cạnh người, cô ta đâu? Có phải chính đối phương đã hiến kế cho người giết ta?”

“Không sai, ta và cô ấy đều muốn giết người, cái đáng về không coi ai ra gì của người khiến cho người khác cực kỳ chán ghét, lão tử chỉ hận không thể băm người thành trăm mảnh.”

Ánh mắt Lâm Thần âm trầm, quát to: “Hôm nay ta sẽ để cho người chôn cùng mẹ ta, ai tới cũng không cứu được đồ súc sinh như người.”

“Súc sinh? Không phải là các người sao?” Cố Trường Khanh hờ hững đáp: “Đã nói rõ mọi chuyện như vậy thì các người có thể đi chết được rồi.”

Oanh!

Hẩn vừa dứt lời thì bỗng ầm một tiếng, nháy mắt đã di chuyển tới vị trí gần Lâm Thần, tay trái chộp thẳng về phía mặt, tay phải nắm thành quyền đánh tới lồng ngực đối phương, ngay cả vệ tinh cũng không thể quay rõ được tốc độ nhanh đến khủng khiếp của hẩn.

Bốp!

Phanh!

Lâm Thần hoảng sợ trùng lớn mắt, lúc phản ứng lại thì đã thấy nắm đấm của Cố Trường Khanh đánh thẳng vào trên ngực mình.

Một tiếng nổ vang lên, áo giáp Đế Hoàng vỡ nát tan biến.

Xì xì!

Lâm Thần đau đớn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt kinh hoàng nhìn người trước mắt.

“Chỉ có chút thực lực này thôi sao? Ai cho ngươi dũng khí dám giết thành viên của Ma Minh ta?”

“Áo giáp Đế Hoàng mặc trên người ngươi... thật mất giá!”

Con Hắc Long bên vai trái Cố Trường Khanh lộ ra một cái đầu, nó cắn chặt bả vai nhắc Lâm Thần lên giữa không trung.

“Ngươi...”

Hắc Long cắn bả vai cố định Lâm Thần khiến cậu ta không nói được câu nào, Lâm Thần thật sự không nghĩ tới, chênh lệch thực lực giữa mình và Cố Trường Khanh lại lớn đến như vậy.

Không chịu nổi một kích!

Không thể chấp nhận kết quả này!

Cố Trường Khanh lạnh nhạt nói: “Áo giáp Đế Hoàng đại diện cho ánh sáng của chúng sinh, ác niệm của ngươi quá nặng, áp bức dân chúng, điên cuồng kiếm tiền lúc đất nước gặp nạn, không hề có nhân tính, ngay cả một nửa lực lượng của bộ áo giáp này ngươi cũng không phát huy được.”

Quả thật như lời hắn nói, áo giáp Đế Hoàng không phải ai cũng có thể phát huy ra toàn bộ lực lượng của nó.

Chỉ có người thật sự có một tấm lòng chính nghĩa khí phách thì mới có thể vận dụng được lực lượng vĩ đại mà nó sở

hữu.

Trong lòng gã Lâm Thần này tràn ngập ác niệm, thật sự ngay cả một nửa lực lượng của nó cũng không phát huy ra được.

Phanh!

Dứt lời, Cố Trường Khanh một chương đánh vỡ xương cốt toàn thân cậu ta, Hắc Long vung đầu quăng cậu ta vào bên trong biệt thự, quăng tới chỗ đám người Lâm gia, “phanh” một tiếng rơi xuống đất, triệt để hấp hối.

Tinh thần lực của Lâm Thần đều đã bị Cố Trường Khanh đàn áp phong ấn lại, cho dù muốn thiêu đốt siêu văn thì cũng không làm được.

Chờ hẩn xử lý xong Bạch Tinh thì sẽ là lúc lấy đi siêu văn của hai người bọn họ.

“Đến lượt ngươi rồi.”

Giải quyết Lâm Thần xong, ánh mắt Cố Trường Khanh dừng lại trên người Bạch Tinh đang lộ rõ vẻ khiếp đảm nơi xa, hẩn lạnh nhạt nói: “So với Lâm Thần thì ngươi mạnh hơn rất nhiều, có lẽ có thể ép ta sử dụng mấy phần thực lực.”

...

Bên phía tam giác Bermuda, lồi vào số hai của di tích cổ.

Bấy giờ, mọi người vẫn đang xôn xao bàn tán về diễn biến đang diễn ra ở trên màn hình chiếu.

“Người thực lực mạnh mẽ này của Long Quốc là ai?”

“Trời ạ, thật mạnh, đó là áo giáp Đế Hoàng đấy, mặc dù ta không phải là người Long Quốc, nhưng ta đã từng nhìn thấy dũng sĩ mặc áo giáp, đó chính là áo giáp cấp bậc vũ trụ!”

“Đúng thế, áo giáp mạnh như thế, nhưng ở trước mặt người Long Quốc mặc áo giáp Hắc Long này thì ngay cả một kích cũng không chịu được.”

“Không hổ là đại quốc thần bí ở phương Đông, cho dù là thời đại nào đều có cường giả xuất hiện.”

“Nói nó là một quốc gia, còn không bằng nói nó là một nền văn minh khác được nguy trang dưới vỏ bọc một quốc gia.”

Phía lối vào số hai có rất nhiều siêu văn nhân từ cửa vào số ba đi đến, còn có cả hải thú ở lối vào số một đổ xô đến xem.

Cảnh tượng Cổ Trường Khanh miêu sát Lâm Thần chỉ trong giây lát khiến cho không ít siêu văn nhân ở đây vô cùng kinh ngạc.

“Khó trách có thể giết chết Gothra Hoàng, người này không đơn giản.”

Người đàn ông mặc giáp Lôi Viêm Thú nhìn thân ảnh bá đạo của Cổ Trường Khanh, ánh mắt lộ vẻ âm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Đại ca, chẳng lẽ ngươi cũng không nắm chắc việc đối phó với hắn?” Kinh Sa mặc áo giáp Kinh Sa Bạo có chút chần chờ hỏi.

Người đàn ông mặc giáp Lôi Viêm Thú qua loa đáp: “Còn chưa đối đầu trực diện, ai mà biết được.”

Thực lực của gã đã là thập giai, không chỉ như thế, áo giáp của gã cũng đã tiến hóa tới cấp bậc Vương, cho nên gã vốn không quá sợ người trước mắt này.

Chương 88: Chỉ Cần Được Sống, Mặt Mũi Cũng Có Thể Vứt Bỏ
Chương 88: Chỉ Cần Được Sống, Mặt Mũi Cũng Có Thể Vứt Bỏ

Bên trong một góc khuất, Tô Ấu Vi thấp giọng nói: “Lão sư, người nói người mặc áo giáp Cửu Long kia có phải đối thủ của Cố Trường Khanh không? Hắn có siêu văn Cửu Long, trong khi Cố Trường Khanh chỉ có một áo giáp Hắc Long, phân thắng hắn là sẽ nghiêng về gã nhỉ?”

Còn về phần Lâm Thần bị Cố Trường Khanh một kích chân áp triệt để, cô ta hoàn toàn không để trong lòng.

“Không biết!” Người mặc áo choàng đen nói: “Siêu văn mạnh hay yếu quả thực có liên quan đến loại hình của hình xăm, nhưng đó không phải là tất cả, còn phải xem trình độ tiến hóa về sau ra sao.”

“Siêu văn giống nhau, có người có thể tiến hóa, nhưng có người thì lại không thể.”

“Người mặc áo giáp Cửu Long này, sau khi tiến vào thất giai thì rõ ràng là không thể tiến hóa thêm được nữa.”

“Ồ, vậy lão sư có biết áo giáp Hắc Long của Cố Trường Khanh là cấp bậc gì không?” Tô Ấu Vi tò mò hỏi.

Người mặc áo choàng đen hít sâu một hơi, không thể không thừa nhận: “Cấp Hoàng.”

Tô Ấu Vi kinh ngạc, “Vậy khi siêu văn tiến hóa thì phân chia cấp bậc như thế nào?”

Người mặc áo choàng đen chậm rãi đáp: “Sử thi, cấp Vương, cấp Hoàng, cấp Thánh, cấp Thần, cấp Đế.”

“Cố Trường Khanh đúng là dị loại, thất giai là lần tiến hóa đầu tiên vậy mà hắn trực tiếp nhảy thẳng lên cấp Hoàng, ta nhất định phải đoạt lấy siêu văn trên người hắn ta mới được.”

Trong ánh mắt của gã áo choàng đen lóe ra sự tham lam cuồng nhiệt, giọng nói cũng trở nên vô cùng kích động.

“Nói cách khác, nếu vẫn có thể tiến hóa tiếp, vậy cho dù là siêu văn nhân bình thường cũng có thể quật khởi?” Tô Ấu Vi lại hỏi.

Người mặc áo choàng đen gật đầu, “Không sai, người có được tiềm lực tiến hóa siêu văn, đó mới là tiềm lực lớn.”

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn từ trong hình chiếu vang lên.

Nghe thấy âm thanh, bọn họ đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy trận chiến giữa Bạch Tinh và Cố Trường Khanh ở Long Quốc đã diễn ra.

Oanh!

Bạch Tinh mặc áo giáp Cửu Long, xung quanh lóe lên ánh lửa ngập trời, chín loại lực lượng khác nhau giao hòa, cầm trong tay Cửu Long Chiến Mâu, vung tay quét ngang một cái, điên cuồng giết về phía Cố Trường Khanh.

Nhưng mà Cố Trường Khanh vẫn chỉ đứng yên tại chỗ, Song Long sau lưng uốn lượn ngang trời, chống lại thế công như cuồng phong bạo vũ của đối phương.

Nghênh đón thế công cực kỳ mãnh liệt ấy, Cố Trường Khanh không hề động đậy chút nào, thậm chí ngay cả một ít mâu phong cũng không thể đến gần hắn, hết thảy đều bị hai con Hắc Long của hắn phong tỏa.

“Hừm? Người đã tiến lên thất giai nhưng áo giáp lại không thể tiến hóa?”

Cố Trường Khanh thấy đòn tấn công của Bạch Tinh chỉ có chút trình độ này thì có hơi bất ngờ.

Tuy áo giáp Cửu Long quả thực rất mạnh, cho dù chỉ là trạng thái bình thường thì ngay cả Thao Thiết đã tiến hóa một lần cũng không địch lại.

Nhưng rõ ràng là nó không tương xứng với thực lực thất giai của Bạch Tinh.

Bạch Tinh bị chọc đến chỗ đau, điên cuồng rống giận: “Cho dù áo giáp của ta không tiến hóa thì vẫn có thể xử lý người dễ dàng!”

“Thanh Đồng Cổ Quan, Cửu Long Táng Thiên!”

Tận mắt chứng kiến thực lực cường đại của Cổ Trường Khanh trước đó xong, Bạch Tinh liền biết mình không thể giấu giếm thực lực bản thân gì nữa, gã bắt chấp hết thảy, mạnh mẽ thi triển ra thần thông lợi hại nhất.

Arghhhh...

Cùng với chín tiếng rống ngâm từ trong cơ thể gã truyền ra, chín con rồng khí thể hủy thiên diệt địa xuất hiện, chúng nó giương nanh múa vuốt, tung hoành lao về phía Cổ Trường Khanh.

Oanh!

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Cổ Trường Khanh hiện lên một cái quan tài cổ bằng đồng dài vài trăm mét, bên ngoài lưu chuyển những ký hiệu thần bí, lực lượng giam cầm khủng bố từ trên đầu ập xuống, giống như muốn mai táng hẳn bên trong quan tài.

“Hay, hay lắm!”

Thao Thiết thấy một màn như vậy thì trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt, càng khát vọng đối với siêu văn Cửu Long Kéo Quan của Bạch Tinh hơn.

...

“ĐM, đây là lực lượng đẳng cấp cỡ nào?”

“Cách hình chiếu mà cũng khiến ta cảm thấy tê dại cả da đầu.”

“Người mặc áo giáp Cửu Long này quả thực đủ mạnh!”

Thần thông mà Bạch Tinh thi triển ra quá đáng sợ, khiến cho những siêu văn nhân đang ở tam giác Bermuda đều kinh sợ cùng cực.

...

“Đây đúng là một siêu văn tốt.”

Ánh mắt người mặc áo choàng đen lóe lên, cũng nhìn chăm chăm vào siêu văn mà Bạch Tinh đang thi triển.

“Chết cho ta! Cố Trường Khanh!”

Trong mắt Bạch Tinh tỏa ra ánh sáng thần thánh chín màu, tiếng gầm đỉnh tai nhức óc vang lên, thúc giục toàn bộ thực lực trong cơ thể, muốn nhanh chóng giết chết đối phương.

“Dựa vào chút trình độ này thì ngươi không giết được ta đâu.”

Ánh mắt sâu như động đen không đáy của Cố Trường Khanh vẫn bình tĩnh như nước, Song Long sau lưng rít gào, mạnh mẽ thoát khỏi sự áp chế của Thanh Đồng Cổ Quan.

Ríttt...

Ngay sau đó, ánh sáng màu đen trên người hai con Hắc Long phía sau hắt tỏa ra chói lọi, lực lượng Hắc Long lưu chuyển xung quanh, đón nhận Cửu Long đang lao nhanh tới, một tiếng rít gào vang lên, thoáng cái đã trấn áp được Thanh Đồng Cổ Quan.

“Siêu văn của ngươi không tệ, đáng tiếc còn chưa tiến hóa được, bằng không đã đủ để khiến ta phải xuất ra một nửa thực

lực.”

“Dám sẵn giết thành viên của Ma Minh ta, hôm nay ta nhất định phải khiến ngươi chết trong sự thống khổ vô tận.”

Ầm ầm!

Lời nói lạnh nhạt của Cố Trường Khanh vừa dứt, Hắc Long bên trái đã hung mãnh lao tới triển đấu với Cửu Long, trong chớp mắt đã xé nát thân thể hai con.

Oanh!

Hắc Long bên phải cũng đang cắn xé Thanh Đồng Cổ Quan ở phía trên, hơi thở của rồng bùng nổ, trong chớp mắt đã nghiền nát Thanh Đồng Cổ Quan thành vụn mảnh văng tung tóe.

Ầm ầm ầm!

Dư âm cuồng bạo của năng lượng trong phút chốc đã lan tỏa ra không biết bao nhiêu dặm trên không trung, giống như cho nổ mấy chục quả bom cùng lúc, cảnh tượng vô cùng kinh người.

Lúc này, Cửu Long bên dưới cũng đã bị Hắc Long cắn nát toàn bộ.

Vút!

Cắn nát xong chín con rồng kia, Hắc Long bên trái lộ ra ánh sáng hung ác, trực tiếp phóng về phía Bạch Tinh mà cắn xé.

“Cái gì?”

Phanh!!

Thân hình Bạch Tinh lão đảo, lời nói kinh hãi vừa thốt ra khỏi miệng thì Hắc Long bên trái đã xông tới gần, há mồm cắn đứt đầu anh ta, mất mạng trong nháy mắt.

Thi thể cứ thế rơi xuống từ trên cao.

Cố Trường Khanh đang muốn sử dụng ấn ký quý dị trong lòng bàn tay để hấp thu siêu văn của gã thì bỗng...

Vù!

Thi thể không đầu của Bạch Tinh đột nhiên tỏa ra bạch quang chói lọi, nháy mắt lại sinh ra thêm một cái đầu mới, hơi thở sự sống cũng khôi phục lại.

Hừm?

Cố Trường Khanh thấy một màn như vậy thì nghiến ngậm nói: “Người còn có siêu văn hồi sinh? Không tôi.”

“Cầu xin đại lão tha mạng, ta sai rồi, từ hôm nay trở đi Bạch Tinh nguyện vì ngài sai đâu đánh đó.”

Sau khi Bạch Tinh sống lại thì vọt lên không trung, không ngừng dập đầu nhận sai với Cố Trường Khanh.

Người trước mắt này mạnh đến nỗi không ai địch nổi.

Một kích vừa rồi của Hắc Long đã tiêu hao hết bốn lần Niết Bàn của anh ta.

Quả thực quá kinh khủng!

Đối nghịch với hẳn chính là điều khiến Bạch Tinh hiện giờ hồi hận đến xanh ruột.

Gã không muốn chết, chỉ cần còn một cơ hội có thể sống sót thì gã không ngại vứt sạch mặt mũi mà nắm lấy.

Chương 89: Đây Là Con Gái Của Người, Người Muốn Giết Nó Sao? (1) Chương 89: Đây Là Con Gái Của Người, Người Muốn Giết Nó Sao? (1)

Tại tam giác Bermuda, những siêu văn nhân đang ở hiện trường xem trận chiến đều nhìn thấy tình cảnh Bạch Tinh quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Ai cũng không ngờ tới, một người mạnh như thế vậy mà nói quỳ liền quỳ, thậm chí còn thốt ra những lời hết sức hèn mọn để cầu một đường sống.

Những người ở đây nhìn bóng dáng Cố Trường Khanh đều cảm thấy vô cùng kính sợ, nghi ngờ không biết người này còn mạnh tới mức nào nữa.

...

“Có lẽ... Ta đánh không lại hần.”

Người đàn ông mặc áo giáp Lôi Viêm đến từ Địa Ngục Tinh lẫm lẫm, trong mắt tràn ngập sự kiêu ngạo.

Hải thú mặc giáp Kinh Sa thấp giọng hỏi: “Nếu như chúng ta liên thủ thì sao?”

Thực lực hiện tại của nó đang là cửu giai trung kỳ, có thể tăng cấp nhanh như vậy tất cả đều là nhờ viên thiên thạch thần bí kia, khiến cho những sinh vật ở biển như nó ngênh đón một lần lột xác cực lớn.

Người đàn ông mặc áo giáp Lôi Viêm nói: “Nếu chúng ta liên thủ thì hần là có thể.”

Nếu như gã biết Cố Trường Khanh không chỉ có một cái siêu văn này, vậy thì khẳng định sẽ không dám nói như thế.

Phổ Cách Đản Tư cũng đang ở đây, trên mặt gã lộ ra vẻ sợ hãi.

Gã nhìn thân ảnh Cố Trường Khanh trong hình chiếu, thậm chí ngay cả cơ thể cũng đang run rẩy.

Mạnh như Bạch Tinh cũng bị hần đánh đến nỗi không có sức chống trả, vậy mình thì sao?

Càng đáng sợ hơn chính là, gã đã bị Cố Trường Khanh biết được thân phận.

Gã bắt đầu thấy hoảng loạn, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

...

“Cố Trường Khanh, nhanh chóng nhận thân với con gái người đi!”

Ánh mắt người mặc áo choàng đen nhìn chăm chăm vào người đàn ông ở trong hình chiếu, vô cùng khát vọng với siêu văn trên người hắn.

...

Bên ngoài bầu trời Đông Kinh, Cố Trường Khanh nhìn Bạch Tinh quỳ trên mặt đất cầu xin, không chút động lòng trắc ẩn, “Sớm biết như vậy thì sao ban đầu lại làm?”

Oanh!

Dứt lời, Hắc Long phía sau xuyên qua khoảng không xông về phía gã, chớp mắt đã cản chặt bả vai của đối phương, sau đó xì xì một tiếng cắn nát.

Vù!

Không có gì bất ngờ, Bạch Tinh lại Niết Bàn sống lại.

Sống lại một lần nữa, vẻ mặt của gã đã tái nhợt, tuyệt vọng mà phát hiện, nếu như mình còn bị giết thêm lần nữa thì sẽ chết hẳn, gã cả giận hét lớn: “Huyền Linh, cứu ta! Người vẫn còn đang nhìn cái gì?”

“Huyền Linh?”

Cố Trường Khanh nghe thấy cái tên phát ra từ miệng đối phương thì không khỏi giễu cợt: “Còn có trợ thủ nào nữa thì đều gọi hết tới đây đi, ta cho người cơ hội này đây.”

Hiện tại hắn không sợ gì hết.

Tất cả siêu văn của hắn đều đạt cấp bậc Hoàng thất giai, chưa kể, siêu văn Ma Tổ La Hầu có chín mươi chín cái Ma

Văn, hiện tại hắn đã có thể nhẹ nhàng sử dụng một cái trong số đó, hơn nữa còn không lo bị phản phệ như trước đây.

“Huyền Linh, ngươi vẫn còn đang nhìn? Nếu còn không ra mặt thì đừng trách ta nói ra bí mật của ngươi.”

Đối diện tử vong, Bạch Tinh đã không còn quản được nhiều như vậy, hiện tại gã chỉ bức thiết muốn tìm đường sống.

Nhưng mà vẫn không có ai ra mặt xuất thủ.

...

“Huyền Linh? Lẽ nào là...”

Bên phía tam giác Bermuda, người mặc áo choàng đen nghe được cái tên trong miệng Bạch Tinh thì ánh mắt trở nên cực kỳ âm trầm.

...

Đợi một lát, Cố Trường Khanh đã không còn kiên nhẫn, hắn mở miệng: “Bạn của ngươi hình như không có ý định ra tay cứu ngươi.”

Dứt lời, Hắc Long bên trái không cho gã bất cứ cơ hội nào nữa.

Nó lao đến như tia chớp cắn mạnh vào bả vai của Bạch Tinh, khiến gã hôn mê ngay tức khắc.

Còn về phần Huyền Linh là ai, Cố Trường Khanh không rảnh mà đi tìm hiểu.

Không chọc đến hắn thì xem như đối phương thức thời, còn nếu dám ra mặt thì hắn tuyệt đối không buông tha.

Nãy giờ Cố Trường Khanh không vội giết chết Bạch Tinh chính là vì muốn từ từ tra tấn gã đến chết.

Cứ thế mà giết thì quá dễ dàng cho kẻ đã dám cả gan động đến huynh đệ Ma Minh của hắn.

“Vương Thụy, giúp ta tra rõ chuyện của Bạch Tinh, ta muốn tất cả những người có quan hệ với gã đều phải bồi mạng cho Ma Minh ta.”

“Được.” Hiên Viên Vương Thụy nhanh chóng đáp ứng.

“Đi thôi”. Cố Trường Khanh dứt lời, Hắc Long bên trái liền ngâm lấy thân thể của Bạch Tinh di chuyển tới phía trên Tu La Vương Tọa ở trong khu biệt thự ở Kinh Đô.

“Cố lão bản, cầu xin ngài tha mạng!”

Hắn vừa quay về, một đám người Lâm gia đã sợ hãi tuyệt không kìm được mà dập đầu xin tha.

Chuyện bọn họ có thể làm hiện giờ cũng chỉ có như vậy.

Bọn họ hận Lâm Thần tận xương, nếu có thể, bọn họ cũng muốn tự tay giết chết đối phương.

“Cố Trường Khanh, việc ta làm không liên quan gì tới bọn họ, một người làm một người chịu, cầu xin người hãy tha cho người nhà của ta.”

Lâm Thần nằm hấp hối trên mặt đất, bị thương mở miệng.

“Vậy tại sao người lại ra tay với thành viên Ma Minh ta? Đừng nói người giết tám người, cho dù chỉ làm bị thương một người thôi, ta cũng sẽ giết cả nhà người.”

Cố Trường Khanh hờ hững mở miệng: “Ép hắn phục dụng tinh hạch chữa thương, mở to mắt hắn ra cho hắn nhìn, còn lại chém đầu hết thấy.”

“Chờ đã!” Lâm Nguyệt Dao sốt ruột tiến lên, hoảng loạn nói: “Đây là con gái của người, người cũng muốn giết nó sao?”

Lời này vừa nói ra, cho dù là những người vây xem bên ngoài biệt thự, hay là những người đang quan sát màn hình

chiếu ở tam giác Bermuda đều lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ xem kịch vui.

“Chuyện gì đây?”

Vẻ mặt Thao Thiết đại ra, ánh mắt dừng lại trên người Cố Nghiên Nghiên, nhưng cô bé vẫn đang sợ hãi vùi cái đầu nhỏ vào trong lòng mẹ mình, không thể nhìn thấy khuôn mặt.

“Mọi nó! Vừa rồi ta còn tuyên bố muốn giết nó trước, nếu con bé đó thật sự là con gái của lão bản...”

Chiến sĩ Ác Ma vừa rồi quát Cố Nghiên Nghiên và Lâm Nguyệt Dao đã đổ mồ hôi lạnh toàn thân, âm thầm cầu nguyện trong lòng, cầu lão bản đừng để bụng chuyện này.

Chương 90: Đây Là Con Gái Của Người, Người Muốn Giết Nó Sao? (2) Chương 90: Đây Là Con Gái Của Người, Người Muốn Giết Nó Sao? (2)

“Chờ đã!” Lâm Nguyệt Dao sốt ruột tiến lên, hoảng loạn nói: “Đây là con gái của người, người cũng muốn giết nó sao?”

“Con gái ta?”

Ánh mắt bên ngoài mũ giáp của Cố Trường Khanh lóe lên.

Lâm Nguyệt Dao khẽ cắn môi, nhìn hẩn nói: “Buổi tối ở quán bar Muse Spot năm đó, người còn nhớ không? Nếu người không tin con bé là con gái người thì có thể làm giám định cha con.”

Nghe được lời này, Cố Trường Khanh nhếch miệng: “Nhớ ra rồi, thảo nào nhìn dáng vẻ của người có chút quen thuộc, thì ra là người phụ nữ năm đó chủ động tới tìm ta mua vui.”

Thẳng thắn mà nói, Cố Trường Khanh không có tình cảm với nàng.

Chỉ là chơi đùa qua đường một đêm mà thôi.

Nhiều năm qua, hắc gần như chẳng bao giờ nhớ tới chuyện này.

Lâm Nguyệt Dao không phủ nhận, nói: “Phải, là ta chủ động tìm người mua vui, chuyện này ta thừa nhận, nhưng người có muốn nhận đứa con gái này hay không?”

“Tuy rằng ta không có tình cảm gì với người, thậm chí còn quên mất một người như người, nhưng nếu nó là con gái của ta vậy thì không có lý nào lại không nhận.”

Chương 91: Người Xấu!

Cố Trường Khanh dứt lời, tán đi mũ giáp, lộ ra vẻ ngoài vô cùng hoàn mỹ, gương mặt không có chút không cân đối nào, hấn nhỏ xuống một cọng tóc của mình sau đó cũng cách khoảng không nhỏ xuống một cọng tóc của Cố Nghiên Nghiên.

“Hu hu hu! Mẹ, chuyện gì vậy? Con sợ!”

Cố Nghiên Nghiên vẫn đang run rẩy trốn trong lòng Lâm Nguyệt Dao, cảm nhận được có người bỗng nhiên nhổ tóc của mình thì lại càng bị dọa sợ đến nỗi cơ thể giật nảy lên, òa ra khóc lớn.

Một bé gái mới chỉ mấy tuổi đầu mà đã phải đối mặt với nhiều siêu văn nhân hung thần ác sát như vậy, sợ hãi là chuyện hiển nhiên.

Ngay cả người trưởng thành cũng còn bị dọa sợ phát điên, chứ đừng nói đến một đứa bé chưa từng trải đời như Cố Nghiên Nghiên.

“Thao Thiết, cầm đến bệnh viện làm giám định.”

Cố Trường Khanh cách khoảng không đưa hai sợi tóc đến gần chỗ Thao Thiết.

“Vâng, lão bản.” - ebook truyện dịch giá rẻ

Thao Thiết cầm lấy sợi tóc, nháy mắt biến mất tại chỗ.

“Nếu nó thật sự là con gái của ngươi, vậy có thể...”

“Không thể, nếu là thật thì ngoại trừ ngươi và con gái ta, tất cả đều phải chết.”

Cố Trường Khanh lạnh lùng cự tuyệt.

“Được, nhưng chỉ cầu xin người tha cho muối muối của ta, nó tuyệt đối không biết chuyện gì cả, nó chỉ là một người bình thường, hoàn toàn không có uy hiếp gì với người, cầu xin người!”

Lâm Nguyệt Dao ôm Cố Nghiên Nghiên quỳ xuống, nhìn thoáng qua Lâm Thủy Dao, hướng về phía Cố Trường Khanh đau khổ cầu xin.

“Đồ bất hiếu, ta là cha ruột của người, vì sao người không cầu xin cho ta?”

Lâm Chấn Hùng nhìn về phía cô, dữ tợn gào thét.

“Ồn ào!”

Ánh mắt Cố Trường Khanh lạnh lùng quét qua, một luồng năng lượng vô hình trong nháy mắt xẹt ngang cổ ông ta.

Vù một tiếng, một cái đầu văng xuống, máu bắn tung tóe.

A a a a....

Dọa cho mọi người trong Lâm gia đều phát ra tiếng thét sợ hãi, thậm chí còn có người đã ướt sũng cả đũng quần.

“Cầu xin người!”

Vì cứu muối muối, Lâm Nguyệt Dao không tiếc dập đầu bình bịch dưới chân Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh thản nhiên nói: “Nếu cô bé ở trong lòng người thật sự là con gái ta, vậy nể mặt con bé, có thể tha cho cô ta một mạng.”

“Cảm ơn... cảm ơn người.”

Cuối cùng cũng giữ lại được một mạng của muối muối, Lâm Nguyệt Dao không kìm được mà khóc nức lên.

Còn về phần Lâm Thần, nàng tuy rất thương xót nhưng cũng tự biết cân lượng của bản thân mình trong mắt Cố Trường Khanh, không dám mở miệng xin tha.

Tự tạo nghiệt, không thể sống!

“Tỷ, ta thực hối hận, sớm biết như vậy đã nghe lời người.”

Lâm Thần tê liệt nằm trên mặt đất, trong mắt chảy ra nước mắt hối hận.

Lâm Nguyệt Dao nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không có người đệ đệ như người.”

Nàng vô cùng thất vọng, vừa thương lại vừa hận không thôi! Hành động nông nổi và sự lừa dối của hắn đã hại toàn mạng cả nhà họ Lâm.

...

“Thật máu chó!”

“Các người nói xem, bọn họ có thật là quan hệ cha con không?”

“Khó mà nói, nhưng nhìn vẻ mặt khẳng định của Lâm Nguyệt Dao thì chắc là cũng tám chín phần rồi.”

“Chuyện này nghe đã thấy lợi hại, quá đỉnh, lợi hại y như thực lực của người đàn ông này vậy.”

“Ha ha, không ngờ trong lúc chờ đợi vô vị này vậy mà còn có thể xem trò hay, được lắm, được lắm.”

“Đúng thế, ngồi chờ giám định cha con của bọn họ thôi.”

Những người đang xem kịch vui ở tam giác Bermuda đều cảm thấy cảnh tượng trước mặt quá là cầu huyết.

...

“Đúng đúng đúng, cha con các người nhanh chóng nhận nhau đi!”

Dưới lớp mặt nạ, người mặc áo choàng đen phát ra một tiếng cười khàn khàn: “Người chờ ở đây, ta qua đó một chuyện, chuẩn bị đoạt lấy siêu văn của hắn.”

Dứt lời, gã liền biến mất tại chỗ.

...

“Cố lão bản kia rồi.”

Lúc này James Kohler và Athena đang ở lối vào số hai, nghe được tiếng của Cố Trường Khanh trong hình chiếu thì nhanh chóng chạy tới đây.

“Đến muộn rồi, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Athena xinh đẹp gợi cảm nhìn Cố Trường Khanh đang tỏa sáng rực rỡ, có chút hồi hận nói.

“Bẩm Athena đại nhân, chuyện là thế này.”

Một siêu văn nhân phía sau Athena nhanh chóng bẩm báo mọi chuyện vừa xảy ra cho cô biết.

Tình một đêm?

Con gái ruột?

Chuyện này...

Athena nghe xong thì ngây ra như phỗng.

Siêu văn nhân kia lại nói: “Đúng vậy, hiện tại mọi người đang chờ giám định cha con xem kết quả ra sao.”

James Kohler bật cười, “Ha ha, không ngờ Cố lão bản chơi đùa mà cũng tiêu sái như vậy!”

Chương 91: Người Xấu!

Khoảng hai tiếng sau.

Vút!

Thao Thiết trở về, cầm trong tay giấy giám định quan hệ cha con đưa cho Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh nhận lấy rồi mở ra xem.

Nhìn thấy độ trùng nhau đạt tới 99.99%, ngọn lửa đen trong lòng bàn tay Cố Trường Khanh liền bốc lên, giấy giám định trong nháy mắt đã hóa thành bột phấn.

“Chuyện gì đây? Chẳng lẽ không phải?”

Mọi người nhìn thấy hấn thiêu hủy giấy giám định trong tay thì trên mặt không khỏi lộ vẻ khác thường.

Nhưng Lâm Nguyệt Dao lại rất bình tĩnh, đời này nàng chỉ có một người đàn ông là Cố Trường Khanh.

Con gái không phải của hấn thì còn có thể là của ai?

Lúc này, Cố Trường Khanh bình tĩnh quay sang nói với Lâm Nguyệt Dao: “Ôm con gái của ta về phòng đi, lát nữa ở đây sẽ là một khung cảnh huyết tinh, sẽ khiến nó bị ám ảnh tâm lý.”

“Được, Thủy Dao, chúng ta quay về.”

“Vâng!”

Lâm Thủy Dao sợ hãi gật đầu, cùng tỷ tỷ quay về biệt thự Lâm Uyển.

Đợi bọn họ đi xa, Cố Trường Khanh mới nói: “Chém hết đi.”

“Đừng, đừng mà!”

“Súc sinh! Ta liều mạng với các ngươi!”

Nghe được lời này, mọi người Lâm gia tuyệt vọng và bất lực, có người vẫn đang cầu xin tha thứ, có người lại gào lớn

đánh về phía thành viên Ma Minh đang ở gần nhất.

“Chết cho ta!”

Mỗi thành viên Ma Minh đều là hung thần ác sát, vung đao lên chém không hề thương tiếc.

Chỉ hơn mười giây ngắn ngủi, nơi đây đã biến thành khung cảnh máu chảy thành sông, thi thể đầy đất.

Vút!

Lúc này, một siêu văn nhân của chính phủ bay nhanh tới, bẩm báo với Cố Trường Khanh đang ngồi trên cao: “Cố lão bản, thân phận của Bạch Tinh đã tra ra, chính là chủ tịch tập đoàn Bạch Long. Tập đoàn Bạch Long này có thực lực không thể khinh thường, có hơn ba trăm siêu văn nhân cường đại dưới trướng.”

Cố Trường Khanh gật đầu, sau đó rũ mắt nhìn xuống phía dưới: “Thao Thiết, nghe thấy chưa?”

“Các huynh đệ, đi, theo ta đi giết sạch tập đoàn Bạch Long!”

Thao Thiết nghe vậy thì hô hào mọi người, trùng trùng điệp điệp đi thẳng tới tập đoàn Bạch Long.

“Vương Thụy, cho người tới đây nhặt xác giúp ta, có thể đóng hình chiếu rồi.”

Cố Trường Khanh nói xong thì tán bỏ Tu La Vương Tọa, chậm rãi hạ xuống đất.

Hắn vừa dứt lời, thành viên tổ Long Vương bên phía tam giác Bermuda đã tắt đi dụng cụ trình chiếu trong tay.

Hình chiếu cũng theo đó mà biến mất.

Cố Trường Khanh xách Lâm Thần và Bạch Tinh còn chưa chết tiến vào bên trong một tòa nhà.

A A A! Rống!

Vừa tiến vào không lâu, bên trong đã truyền ra những thanh âm kêu gào thảm thiết sống không bằng chết.

“Đây là... Cố lão bản đang làm gì thế?”

“Tiếng kêu thảm thiết này...”

“Thủ đoạn này... quá...”

“Không hổ là Cố đại lão, đủ tàn nhẫn!”

Mọi người bên ngoài khu biệt thự nghe được tiếng kêu thống khổ bên tai, cả người đều nổi da gà.

Chỉ nghe những tiếng hét thảm thiết này thì trong đầu mọi người đã không kìm được mà tưởng tượng ra những hình ảnh đáng sợ.

Hơn mười phút sau, thanh âm bên trong dần dần rồi biến mất.

Cố Trường Khanh từ bên trong đi ra, trên áo giáp dính đầy máu tươi.

Hắn tán đi áo giáp, đi thẳng về phía biệt thự Lâm Uyển.

Hắn không có tình cảm gì với Lâm Nguyệt Dao, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn thích con gái mình.

Lâm Thần và Bạch Tinh đều chết rất thảm.

Đội những người thu dọn lát nữa tới nhìn thấy, nhất định sẽ bị dọa cho khiếp người tại chỗ.

Siêu văn Cửu Long Kéo Quan, Bất Tử Điều, áo giáp Đế Hoàng, áo giáp Viêm Long đều đã tới tay, thu hoạch hôm nay đúng là không tồi.

...

Biệt thự Lâm Uyển.

Trong phòng khách.

“Tỷ, thật sự cảm ơn người đã cứu ta.”

Lâm Thủy Dao mãi mới lấy lại được bình tĩnh, nước mắt trên mặt còn chưa khô, đang ngồi bên cạnh Lâm Nguyệt Dao nắm chặt tay nàng, trái tim đập thành thịch liên hồi vì tìm được đường sống trong chỗ chết.

Về mặt Lâm Nguyệt Dao phức tạp nói: “Ta là tỷ tỷ người, có gì mà cảm ơn? Về sau chúng ta đều phải sống tốt mới được.”

“Tiểu di đừng sợ, người xấu đều đi cả rồi.”

Cố Nghiên Nghiên ngây thơ ngồi trong lòng Lâm Thủy Dao, non nớt an ủi cô.

Vừa rồi ở bên ngoài cô bé bị dọa, luôn luôn trốn vào lòng mẹ, còn chưa nhìn thấy hình ảnh Cố Trường Khanh chém đầu Lâm Chấn Hùng.

Bởi vậy sau khi về đến nhà cô bé cũng không quá sợ hãi.

Đúng lúc này, cửa biệt thự bị đẩy ra.

Cố Trường Khanh đã bỏ đi áo giáp tiến vào.

“A, người xấu đến!”

Nhìn thấy Cố Trường Khanh, Cố Nghiên Nghiên bị dọa đến mức kinh hoảng, vội trốn vào sau lưng mẹ mình.

“Người xấu?”

Nghe con gái gọi mình như vậy, Cố Trường Khanh hơi sửng sốt.

Lâm Nguyệt Dao cười khở nói: “Nghiên Nghiên đừng sợ, đây là cha của con.”

Cố Nghiên Nghiên lắc cái đầu nhỏ như trống bỏi, khiếp đảm nói: “Không, hấn là người xấu, không phải cha con.”

Có phản ứng này là do vừa rồi đã bị Cố Trường Khanh dọa sợ, hiện tại ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hấn một cái.

“Người xem...”

Lâm Nguyệt Dao bất đắc dĩ nhìn về phía Cố Trường Khanh.

“Ta chỉ đến nhìn nó một cái, nếu nó sợ thì thôi vậy, chăm sóc nó cho tốt, ta sẽ phái người bảo vệ các người, đừng để con gái ta chịu khổ.”

Cố Trường Khanh nói xong thì xoay người rời đi.

Trong lúc đó, khoảng cách của bọn họ còn chưa đến hai mét.

Bởi vậy Trần Hồn Ân vẫn chưa bị kích hoạt.

Cố Nghiên Nghiên vẫn núp kín sau lưng mẹ, mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng động nào nữa thì mới nhỏ giọng hỏi: “Mẹ à, người xấu đi rồi sao?”

“Đi rồi, có điều đó không phải là người xấu, là cha của con, nhớ chưa?”

Lâm Nguyệt Dao xoa đầu bé, nhấn mạnh nói: “Vừa rồi là cha con đang đánh người xấu.”

“Thật sao? Vậy là con trách nhầm cha rồi sao?”

Trên khuôn mặt tinh xảo đáng yêu của Cố Nghiên Nghiên lộ ra vẻ bán tín bán nghi.

“Thật đó! Con ấy...” Lâm Nguyệt Dao bất đắc dĩ nhẹ nhàng xoa đầu bé.

Chương 92: Quan Điểm Của Cao Tầng Long Quốc (1)
Chương 92: Quan Điểm Của Cao Tầng Long Quốc (1)

Kinh Đô, biệt thự Lâm gia.

Vút!

Lúc này Cố Trường Khanh từ bên trong bay ra, bay thẳng tới đại sảnh hội nghị tối cao của chính phủ.

“Chuyện quái gì đây? Vì sao hấn không chết?”

Ở một góc bí ẩn, người mặc áo choàng đen vừa đến nơi, từ xa nhìn thấy bóng lưng Cố Trường Khanh, ánh mắt gã tối sầm, vô cùng nghi hoặc: “Rốt cuộc vì sao lại thế?”

Nãy giờ gã đã sử dụng tinh thần lực bao trùm cả khu biệt thự, lẽ ra Cố Trường Khanh tuyệt đối không thể thoát chết mới phải.

“Chết tiệt, chẳng lẽ bọn họ còn chưa tới gần hai mét? Chẳng lẽ còn chưa nhận nhau?”

Ánh mắt người mặc áo choàng đen âm trầm, âm tình bất định vừa suy nghĩ vừa quay trở về.

Hừ!

Gã hừ lạnh một tiếng, “Cố Trường Khanh, là người ép ta, đừng trách ta bắt cóc con gái người rồi bắt người tới cứu nó.”

Nói như vậy nhưng hiện tại gã không dám tùy tiện ra tay, Cố Trường Khanh còn chưa đi xa, gã mà dám hành động thiếu suy nghĩ vào lúc này thì người mất mạng sẽ chính là gã.

Ẩn mình vào một góc tối, gã bắt đầu bấm tay xem bói.

Chốc lát sau, sắc mặt gã trở nên cực kỳ khó coi: “Làm sao có thể, ta bắt cóc con gái hấn, vậy mà ta lại có đến chín phần nguy cơ tử vong, hấn thực sự lợi hại như vậy sao?”

“Bỏ đi, ta cứ chờ xem, ta không tin cha con bọn họ vĩnh viễn không gặp nhau.”

“Nếu như các người không nhận nhau cũng chẳng sao, đợi ta lấy lại được áo giáp siêu văn của ta rồi thì sẽ đường đường chính chính trực tiếp tới giết người.”

Thấp giọng lắm bả một câu, nháy mắt gã đã rời khỏi địa phận Đông Kinh.

Hiện tại gã vẫn đang là thân xác người phạm, không có chút niềm tin nào có thể đánh bại Cố Trường Khanh.

Nhưng nếu như gã lấy lại được áo giáp siêu văn bị phong ấn ở Tổ Tinh, vậy thì không nhất định.

...

Cùng một quãng thời gian, tập đoàn Bạch Tinh.

Ầm ầm!

Trên không trung, hai phe đang điên cuồng chém giết.

Những siêu văn nhân ở tổng bộ tập đoàn Bạch Tinh chỉ có chưa đến trăm người.

Có Thao Thiết và Tiểu Đoàn Đoàn tọa trấn, trận chiến này hoàn toàn là một bên đơn phương tàn sát.

Không tồn tại chuyện gì đáng để lo lắng.

...

Chính phủ, đại sảnh hội nghị tối cao.

Cố Trường Khanh đi vào.

“Cố tiên sinh, sao ngài lại đến đây?”

Những siêu văn nhân canh giữ bên ngoài thấy Cố Trường Khanh đến thì giống như nhìn thấy thần tượng, vẻ mặt sùng bái đi tới nghênh đón.

Cố Trường Khanh gật đầu, “Đưa ta đi gặp đám người Hiên Viên Vương Thụy.”

“Vâng, Cố tiên sinh, mời ngài đi hướng này!”

Siêu văn nhân của chính phủ ngay cả dự định đi xin chỉ thị cũng không có, cứ thế dẫn theo Cố Trường Khanh đi tới đại sảnh hội nghị tối cao của cấp trên.

Tới bên ngoài cửa phòng, siêu văn nhân kia gõ cửa nói: “Ba vị bộ trưởng, Cố tiên sinh đến.”

“Cái gì? Mau mời vào.”

Thanh âm kinh ngạc từ bên trong truyền ra.

“Cố đại lão, có thể ký tên cho ta có được không?”

Siêu văn nhân kia tranh thủ thời gian, chờ mong mà nhìn Cố Trường Khanh.

“Ta không có bút.”

“Ta có!”

Anh ta đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi, vội vàng lấy từ trong túi ra một cái bút và một tờ giấy.

Cố Trường Khanh gật đầu, nhận lấy bút, xoẹt xoẹt ký tên mình lên.

Sau đó trả lại cho đối phương rồi đẩy cửa đi vào.

“Cố tiên sinh, hoan nghênh hoan nghênh!”

Ba người Hiên Viên Vương Thụ đang ngồi quan sát màn hình chiếu bên phía tam giác Bermuda, thấy Cố Trường Khanh xuất hiện thì đều đứng lên mỉm cười chào hỏi.

Cố Trường Khanh thoáng gật đầu, đi đến phía trước cái bàn có màn hình chiếu, chăm chú quan sát thành phố khoa học kỹ thuật trên hình, hồi lâu sau mới cất tiếng hỏi: “Các người thấy thành phố này thế nào?”

“Cố tiên sinh, trước tiên ngồi xuống cái đã.”

Hiên Viên Vương Thụy rời khỏi vị trí của mình, nâng tay mời.

Trong phòng chỉ có ba cái ghế.

Cổ Trường Khanh cũng không khách khí, hắn có tư cách ngồi vào chỗ này.

Sau khi ngồi xuống thì châm cho mình một điếu thuốc, nhìn cảnh tượng trong màn chiếu, đoạn nói: “Nếu như có thể công chiếm thành phố khoa học kỹ thuật ấy thì chúng ta sẽ nghênh đón bước tiến khoa học kỹ thuật chưa từng có trong lịch sử, sự tiến hóa sẽ bùng nổ, người bình thường cũng có thể thức tỉnh được siêu văn.”

Nghe Cổ Trường Khanh nói vậy, ba người còn lại đều thấy khiếp sợ, “Cái gì? Người thường cũng có thể? Không phải sau khi thiên địa dị biến, dù có khắc hình xăm lên người cũng không có tác dụng gì sao?”

“Nguyên lý gì thì tạm thời ta không rõ lắm, đợi chiếm được thành phố này xong thì tự các người cho chuyên gia tới điều nghiên thử xem.”

Cổ Trường Khanh hít sâu một hơi, thản nhiên nói.

Hắn ở kiếp trước chẳng qua chỉ là một người thường ở đáy xã hội.

Còn chưa thể chạm tới loại bí mật này.

Hắn chỉ biết, vào kiếp trước, siêu văn nhân trên toàn thế giới liên hợp lại, dưới tình huống tổn thất cực kỳ thảm trọng mà cũng mới chỉ đánh vào chưa tới một phần ba thành phố khoa học kỹ thuật trước mắt.

Nhưng cho dù như thế thì cũng khiến cho các quốc gia trên toàn cầu tiến vào thời kỳ bùng nổ khoa học kỹ thuật, nhanh chóng tiến hóa vượt trội.

Rất nhiều người có tiền đều bởi vì thế mà thức tỉnh siêu văn.

Nhiều hơn nữa thì hẳn cũng không biết.

“Nếu người bình thường cũng có thể thức tỉnh siêu văn, vậy đây chính là một lần quật khởi mới trong lịch sử nhân loại!”

Ba người ngồi đây, trong mắt đều dấy lên ngọn lửa nóng rực.

Cố Trường Khanh hờ hững không nói gì mà chỉ lẳng lặng hút thuốc, mắt nhìn theo quân đội người máy đang tuần tra bên trong thành phố khoa học kỹ thuật.

Tòa nhà trung tâm giống như hạc trong bầy gà được bao phủ bởi vòng tròn sao (những vòng tròn thường thấy bên ngoài một hành tinh) kia chắc chắn không phải bình thường.

Kiếp trước hẳn chưa từng nghe nói trong số những siêu văn nhân cường đại trên thế giới, có ai có thể hoàn toàn tấn công vào thành phố khoa học kỹ thuật này.

Cố Trường Khanh hiện giờ đang vô cùng động tâm, rất muốn chiếm lấy toàn bộ thành phố, để nó trở thành địa bàn của riêng Ma Minh bọn họ, dĩ nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của riêng hẳn, chứ muốn biến điều này trở thành sự thật là việc gần như bất khả thi.

Chờ một lát không nghe thấy hẳn nói gì, Hoàng Mạnh Quốc mới chủ động mở miệng: “Cố tiên sinh, ngươi muốn chúng ta làm thế nào thì cứ việc đề xuất.”

“Đúng thế, chúng ta đều nghe chỉ thị của ngươi.”

Hiên Viên Vương Thụy và Long Chiến Quốc đồng loạt khẳng định quan điểm chung.

Ngón tay thon dài của Cố Trường Khanh gõ nhẹ nhẹ lên bàn, tiện tay dập tắt tàn thuốc trong tay, đoạn nói: “Ta đang nghĩ nếu muốn chiếm được thành phố này thì sẽ có một trận đánh ác liệt diễn ra. Hơn nữa nếu không thể không chế được nó trong vòng hai tháng tới thì đến lúc đó, nó sẽ rời khỏi tinh cầu của chúng ta.”

Kiếp trước, hắn nghe nói là hai tháng sau khi hiện thế, thành phố khoa học kỹ thuật hiện đại ở Bermuda sẽ tự bay lên trời rồi rời đi.

Chỉ có thời gian hai tháng, nhiều lắm thì hắn chỉ có thể tu luyện tất cả các siêu văn lên bát giai.

Cấp bậc càng cao thì càng khó tăng lên.

Ba người nghe vậy thì nhíu mày, kinh nghi hỏi: “Nó còn có thể di chuyển được? Vậy thì bất kể làm thế nào, chúng ta cũng phải nhanh chóng đánh hạ!”

Cố Trường Khanh gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy, tập hợp tất cả gấu trúc qua đó đi, có thể sẽ có tổn thất, nhưng nếu có thể chiếm được tòa thành này, vậy thì lợi ích đạt được sẽ càng lớn.”

Long Chiến Quốc không hề do dự, vội đáp: “Được, giờ ta sẽ cho người liên hệ với các bảo mẫu của tất cả gấu trúc, bảo bọn họ nhanh chóng tới tam giác Bermuda tập hợp.”

Dứt lời ông nhanh chóng rời đi trước.

Chương 93: Quan Điểm Của Cao Tầng Long Quốc (2)
Chương 93: Quan Điểm Của Cao Tầng Long Quốc (2)

“Cho ta một tách trà đi.”

Cố Trường Khanh tựa vào ghế, ánh mắt vẫn dừng lại trên thành phố trong màn hình chiếu, tựa như muốn tìm ra nhược điểm nào đó.

“Được.”

Hiên Viên Vương Thụy lập tức đi pha trà cho hắn, một lát sau liền bưng một tách trà tới.

Cổ Trường Khanh bưng trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, “Các ngươi quyết tâm muốn đánh rồi đúng không?”

“Đúng!”

Hiên Viên Vương Thụy và Hoàng Mạnh Quốc kiên định gật đầu.

Cổ Trường Khanh nói: “Được, vậy thì đánh! Thành viên tổ Long Vương sau khi lên đến thất giai thì siêu văn có tiến hóa không?”

Hiên Viên Vương Thụy đáp: “Chỉ có số ít tiến hóa, không phải là toàn bộ các thành viên.”

“Vậy thì đáng tiếc!”

Cổ Trường Khanh tiếc nuối lắc đầu, siêu văn mà hắn hấp thu có thể qua tay hắn mà tiến hóa, nhưng chỉ có đánh chết người đó thì mới có thể thu lấy, cho nên tạm thời hắn không có biện pháp giúp bọn họ mau chóng tiến bộ.

“Chỉ có hai mươi người thành công tiến hóa.” Hoàng Mạnh Quốc cười khổ, đoạn hỏi: “Đúng rồi Cổ tiên sinh, tới khi nào thì chúng ta mới hành động? Với lại, ngươi có hiểu biết gì về thành phố khoa học kỹ thuật này không?”

“Hai ngày sau đi, trước cứ tập trung gấu trúc lại đã, không cần qua đó nhanh như vậy.”

Cổ Trường Khanh đứng dậy nói: “Nếu các ngươi đều đã quyết định tấn công, vậy ta về chuẩn bị trước.”

“Được, chúng ta tiễn ngươi.”

Hai người họ gật đầu, một đường tiễn Cố Trường Khanh ra khỏi đại sảnh của chính phủ.

Cho đến khi thấy bóng lưng hần biến mất ở trong tầm mắt thì mới quay về.

...

Cố Trường Khanh rời khỏi đại sảnh Chính phủ, đi thẳng tới tập đoàn Bạch Long.

Khi hần tới nơi thì chiến đấu đã kết thúc.

Nhóm người Thao Thiết đều đang chờ bên ngoài tòa nhà.

“Lão đại, chiến đấu đã xong, hiện tại tất cả những siêu văn nhân của Bạch Tinh đều đã bị giải quyết, nữ nhân này là tổng giám đốc ở đây, xử lý thế nào?”

Thấy Cố Trường Khanh tới, Thao Thiết áp giải Liễu Tuyết Hàn tiến lên.

“Cố lão bản, ta cố ý nâng cao giá của lương thực đều là do bọn Bạch Tinh ép ta! Ta chỉ là một người làm công ăn lương, không liên quan đến ta!”

Liễu Tuyết Hàn thấy thế thì vội vàng giải thích.

“Đừng nghe cô ta nói láo, cô ta lòng dạ hiểm độc hơn bất cứ ai.”

Đúng lúc này, thư ký của Liễu Tuyết Hàn bước nhanh tới: “Chào Cố lão bản, ta là thư ký của cô ta, cô ta lòng dạ hiểm độc thế nào ta hiểu quá rõ rồi.”

“Đồ kỹ nữ, câm miệng cho ta!”

Thấy cô ta nói thế, Liễu Tuyết Hàn bị dọa đến mặt trắng bệch, lớn tiếng quát.

Cố Trường Khanh quét mắt nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt mở miệng: “Giết đi.”

Phốc!

Không đợi cô ta cầu xin tha thứ, Thao Thiết đã nâng tay bóp vỡ đầu cô ta.

Tiện tay ném thi thể sang một bên, đợi lát nữa tự nhiên sẽ có người nhặt xác.

Cố Trường Khanh nhìn về phía cô gái trước mặt, lạnh nhạt hỏi: “Người tên gì? Có hiểu biết thế nào về tập đoàn Bạch Long?”

Cô ta vội đáp: “Bẩm lão bản, ta tên Trương Nhã, tất cả những ngõ ngách trong tập đoàn Bạch Long này ta đều biết, nếu như ngài xem trọng ta, ta nguyện quản lý tập đoàn Bạch Long thay ngài.”

Cô ta chính là fan si mê Cố Trường Khanh, hiện tại được tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy khiến cô ta vô cùng căng thẳng.

Cố Trường Khanh gật đầu, “Chuẩn bị kết nối với Ngô Duệ, về sau có chuyện gì thì cứ tìm ông ấy.”

Trương Nhã nghe vậy thì mừng rỡ trong lòng, cúi đầu cung kính nói: “Cảm ơn Cố lão bản đã cho ta cơ hội này, ta nhất định sẽ không khiến ngài thất vọng.”

“Giao cho người, vật tư của tập đoàn có thể bán ra, ta sẽ nói với bên chính phủ một tiếng.”

Nói xong, Cố Trường Khanh dẫn mọi người rời đi.

“Lão bản đi thông thả.”

Trương Nhã nhìn hình bóng bọn họ nhỏ dần rồi biến mất ở phía chân trời, sau đó mạnh mẽ nhảy lên đá mấy cái vào thi thể Liễu Tuyết Hàn ở trên mặt đất, đập xong mới quay về tập đoàn xử lý mọi việc.

Hơn mười phút sau, Cố Trường Khanh dẫn theo Thao Thiết và Tiểu Đoàn Đoàn trở lại bên ngoài cửa lớn của biệt thự.

“Lão đại... cái kia, ta muốn...”

Vừa đáp xuống dưới, Thao Thiết đã muốn nói lại thôi.

“Cho người, ập a ập ứng còn ra thể thống gì nữa không.”

Cố Trường Khanh cười mắng, một luồng ánh sáng ở mi tâm bắt đầu khởi động, sau đó siêu văn Cửu Long Kéo Quan đã tiến hóa một lượt bay ra, lập tức tiến vào mi tâm của Thao Thiết.

Siêu văn Cửu Long Kéo Quan tuy mạnh, nhưng Cố Trường Khanh không có hứng thú.

Hơn nữa Thao Thiết còn là trợ thủ đắc lực của hắn.

Lúc đó khi chiến đấu một trận với Bạch Tinh, biết rõ mình không thể chạy được, vậy mà Thao Thiết cũng không hề cầu xin mà còn muốn thiêu đốt siêu văn, muốn cá chết lười rách với bọn họ.

Một thủ hạ như vậy, há có thể bạc đãi.

Cố Trường Khanh bạc tình với người ngoài, nhưng lại cực kỳ bao che cho người của mình.

Vù!

Siêu văn vừa tiến vào trong mi tâm của Thao Thiết, tinh thần anh ta nhất thời chấn động cực lớn, một luồng tinh thần lực không gì sánh kịp dâng lên, trong cơ thể cũng có một luồng lực lượng khổng lồ đang vận chuyển khắp toàn thân.

Cùng lúc đó, trên ngực phía dưới lớp quần áo cũng hiện lên một cái siêu văn Cửu Long Kéo Quan.

“Không hổ là siêu văn cường đại, thật mạnh.”

Thao Thiết dung hợp xong siêu văn, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, cảm kích nói với Cố Trường Khanh: “Tạ ơn lão đại đã thành toàn, thật sự là quá mạnh!”

Cố Trường Khanh vỗ vỗ bả vai anh ta, cười nhạt nói: “Thành phố thần bí kia sắp mở ra rồi, tới lúc đó ngươi sẽ có cơ hội thể hiện thực lực của siêu văn này.”

Thao Thiết hào hứng đáp: “Vâng, ta nhất định không để cho lão đại thất vọng.”

“Siêu văn Thao Thiết của ngươi cũng không tồi, đừng vì Cửu Long Kéo Quan mà xem nhẹ rồi không tu luyện nó.”

Cố Trường Khanh dặn dò một câu rồi đi vào biệt thự.

Triệu Phong vẫn đang hôn mê, nằm trên ghế sofa ở đại sảnh.

Ngô Duệ, Vương Dung và Chu Tước thì đang ở nhà ăn ăn cơm trưa.

“Oa, trở lại vừa đúng lúc thật.”

Tiểu Đoàn Đoàn thấy thế thì tươi cười, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Vương Dung.

Cố Trường Khanh nói với Thao Thiết: “Ngươi cũng đi ăn trước đi.”

“Vâng!”

Chương 94: Chuyện Xưa Của Đế Quốc Tổ Tinh – Bá Chủ Thiên Hạ Một Thời
Chương 94: Chuyện Xưa Của Đế Quốc Tổ Tinh – Bá Chủ Thiên Hạ Một Thời

Cố Trường Khanh quay lại phòng khách xem xét tình huống của Triệu Phong, quan sát một hồi, hắn quyết định đưa siêu văn Bất Tử Điều từ trong mi tâm ra, lại thêm cả áo giáp

Viêm Long, dẫn dắt nó tiến vào trong biển ý thức ở mi tâm của vị đội trưởng này.

Triệu Phong chính là thành viên cũ đã đi theo Cố Trường Khanh sáu năm nay, ai dám làm huynh đệ của hắn bị thương thì đều phải chết.

Sau khi thành công dẫn dắt siêu văn vào, Cố Trường Khanh biết Triệu Phong nhất thời không thể tỉnh lại ngay, vì vậy chỉ dặn dò người tới chăm sóc rồi mau chóng quay lại phòng ăn.

Còn về áo giáp Đế Hoàng thì phải trao cho người xứng đáng nhất và cũng là người được hắn tin tưởng nhất, bằng không thì sẽ quá mức lãng phí.

Cố Trường Khanh đi vào phòng, ngạc nhiên hỏi: “Quên mất, tiểu tử Trương Hồ kia đâu? Sao lại không thấy y?”

Xảy ra chuyện lớn như vậy, thế mà sáng giờ hắn lại không thấy Trương Hồ đâu.

Ngô Duệ cười đáp: “Y còn đang bế quan, không biết đã đột phá đến cấp mấy rồi. Lão đại, Triệu Phong không sao chứ?”

Cố Trường Khanh động đũa, đoạn nói: “Không có gì đáng ngại, ăn cơm xong thì người đi triệu tập tất cả các thành viên Ma Minh còn đang ở bên ngoài trở về đi.”

Ngô Duệ gật đầu: “Vâng, đúng rồi lão đại, gấu trúc lớn Manh Lan mà ngài chỉ đích danh đã được Hiên Viên Vương Thụy cho người đưa tới đây, ngài có muốn đi xem thử không?”

“Vậy à? Đợi lát nữa ta sẽ đi xem xem, hiện tại thực lực nó thế nào?”

“Bát giai đỉnh phong. Manh Lan quả thật rất hiếu động, từ lúc tới căn cứ đến bây giờ, nó gần như không thể ngồi yên một

chỗ được, cứ liên tục ra ngoài săn giết dị thú biến dị.”

“Không tồi.” Cố Trường Khanh gật gù tán thưởng.

...

Dùng bữa xong, Cố Trường Khanh liền đi thẳng tới khu vực mà Ngô Duệ đã sắp xếp riêng cho Manh Lan.

Không qua bao lâu sau, một con gấu cực lớn đã đập vào mắt hắn.

Manh Lan cao tới bảy trăm mét đang dựa vào bức tường vây mà ngủ gật.

Cố Trường Khanh bay tới, sau khi quét mắt nhìn nó một lượt thì mới đi tới một chỗ đứng gần cái đầu của nó.

Chỉ thấy nó đã mở mắt ra, đối mắt với Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh cười nhạt nói: “Tiểu Manh Lan, đánh với ta một trận đi, ai thắng thì người đó là lão đại, thế nào?”

Dứt lời, Cố Trường Khanh liền bay ra khỏi tường vây.

Siêu lưới của căn cứ sẽ giải trừ vào ban ngày, buổi tối sẽ phủ lên.

Rống!

Manh Lan gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng đuổi kịp Cố Trường Khanh.

Thân ảnh một người một gấu rất nhanh đã biến mất ở gần căn cứ.

Ầm ầm!

Không lâu sau, phía chân trời truyền đến một tiếng nổ lớn.

Chắc chắn là bọn họ đã đánh nhau ở đó.

Trận đấu diễn ra không lâu, chỉ khoảng hơn ba phút ngắn ngủi là đã kết thúc.

Một lát sau, Cố Trường Khanh cười Manh Lan trở về.

Chỉ chưa tới ba phút, Manh Lan đã bị đánh cho nghe lời để bảo.

Một chút nóng nảy cũng không có.

Nó mang theo Cố Trường Khanh về căn cứ, trong lòng tràn đầy buồn bực, lại quay về nằm úp sấp ở chỗ cũ.

Cố Trường Khanh cười mắng: “Rầu rĩ cái gì, ngày kia sẽ dẫn người đi đánh nhau, đến lúc đó người phải hăng hái lên đây.”

Vừa nghe thấy sắp có cơ hội vận động tay chân, trong nháy mắt Manh Lan đã tỉnh táo tinh thần, gật đầu thật mạnh với Cố Trường Khanh.

“Cố lão bản!”

Lúc này, Trương Ly bước nhanh tới.

Cố Trường Khanh quay đầu nhìn lại, đoạn hỏi: “Người là bảo mẫu của Manh Lan?”

Trương Ly mỉm cười đáp: “Đúng vậy Cố lão bản, ngài và Manh Lan ở cùng nhau thế nào?”

“Rất tốt, phải không Manh Lan?”

Nó gằm nhẹ một tiếng xem như đồng ý.

“Như vậy là tốt rồi, vậy Manh Lan người đi theo Cố lão bản nha, ta có rảnh thì sẽ tới tìm người.”

Trương Ly cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Trong mắt Manh Lan hiện lên một chút không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn phải gật đầu.

Nó cũng tự biết, chỉ khi đi theo người đàn ông này thì nó mới có cơ hội đánh nhau với càng nhiều dị thú mạnh hơn.

...

Màn đêm đen như mực, trăng máu treo trên cao.

Khu vực tam giác Bermuda, thành phố khoa học kỹ thuật.

Nương theo ánh trăng máu chiếu xuống, tùy tiện quét mắt một vòng là có thể thấy được vô số cường giả mặc áo giáp siêu văn đang khoan chân ngồi tu luyện dưới đất, hoặc là trong không trung.

Bọn họ đều không biết khi nào thì mới có thể tiến vào thành phố này.

Sợ hãi mất đi cơ hội, thế nên hầu hết đều dứt khoát ở lại đây chờ đợi.

Ở trong một góc khuất, Tô Ấu Vi và người mặc áo choàng đen cũng đang tập trung tu luyện.

Đúng lúc này, ở khu vực gần chỗ hai người bọn họ bất chợt xuất hiện một cô gái mặc áo giáp màu xám bạc, tràn ngập hơi thở mạnh mẽ.

“Vu Linh, cuối cùng ngươi cũng đến rồi.”

Người mặc áo choàng đen mở mắt ra, nhìn người trước mặt, hỏi: “Ngoại trừ ngươi, còn có ai đi xuống nữa?”

“Thời gian hồi phục lại của Tổ Tinh quá ngắn, một mình ta đi xuống cũng đã phải trả một cái giá lớn.”

Cô gái mặc áo giáp xám bạc bước tới, “Lão sư, người xuống đây lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tìm thấy áo giáp siêu văn bị phong ấn sao?”

“Nơi phong ấn áo giáp siêu văn của ta còn chưa xuất hiện, tìm thế nào?”

Người mặc áo choàng đen chậm rãi đứng dậy, giương mắt nhìn về phía thành phố ở phía xa, gã nói: “Ngươi có biết thành

phố này tượng trưng cho cái gì không?”

Vu Linh nghe vậy liền xoay người lại nhìn, khó hiểu cất lời: “Ta cũng không sinh ra ở Tổ Tinh, làm sao biết được nó có lai lịch gì?”

Tô Ấu Vi nghe thấy cuộc đối thoại của hai người thì tò mò dừng việc tu luyện lại, im lặng lắng nghe.

Người mặc áo choàng đen sâu xa nói: “Đây là thành phố trung tâm của Tổ Tinh, bên trong có ẩn chứa một thứ rất kinh người.”

Vu Linh thoáng do dự, “Ta có nhìn thấy trong sách cổ những nội dung có liên quan đến thành phố trung tâm của Tổ Tinh.”

“Thành phố trung tâm này chính là thành phố nòng cốt của Tổ Tinh, nhưng không phải bọn họ đã tự phong ấn trong không gian dị độ Lam Tinh rồi sao? Nếu đã như vậy, vậy tại sao thành phố trung tâm của Đế Quốc lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa còn không thấy cường giả nào của Đế Quốc?”

Người áo choàng đen thấp giọng cười nói: “Hư không nguyên rửa, ngươi biết không?”

Vu Linh kinh ngạc, “Hả? Lão sư muốn nói là, năm đó trong trận chiến mà vạn tộc vây công Đế Quốc Tổ Tinh, mặc dù Tổ Tinh lấy thực lực của bản thân giết cho vạn tộc điêu tàn, nhưng mà lại dính phải lời nguyên rửa của Hư Không Đế Tộc, khiến cho cả Đế Quốc bị diệt vong?”

Người áo choàng đen cười gằn, “Không sai, năm đó Hư Không Đế Tộc chính là quân chủ lực tấn công Đế Quốc Tổ Tinh, mặc dù bị cường giả của Đế Quốc phản giết gần như cả tộc, nhưng lời nguyên rửa của bọn chúng đích thật rất khó giải.”

“Hiện giờ thành phố trung tâm của Đế Quốc xuất hiện, chứng minh Đế Quốc Tổ Tinh đã sớm bị hủy diệt dưới Hư Không Nguyên Rửa rồi.”

“Đế Quốc Tổ Tinh đã từng hưởng hết sự huy hoàng, có thể uy hiếp tất cả các tộc khác trên bầu trời đã bị hủy diệt, thành phố trung tâm này hiện tại đã không còn chủ nhân nữa!”

“Nếu như chúng ta có thể khiến nó nhận chủ, vậy tất cả những siêu văn được truyền thừa của Đế Quốc Tổ Tinh đều sẽ thuộc về Vu Tộc chúng ta.”

“Điều này đại diện cho cái gì, người đã hiểu chưa?”

Chương 95: Cánh Cửa Hiện Thế, Hấp Dẫn Vô Số Cường Giả
Giả Tim Tới Chương 95: Cánh Cửa Hiện Thế, Hấp Dẫn Vô Số Cường Giả Tim Tới

Nghe người áo choàng đen nói đến đây, trong lòng Vu Linh bất giác sôi trào cảm xúc, nhưng cũng tự mình hiểu lấy tình hình thực tế, nàng do dự nói: “Dựa vào thực lực của chúng ta thì có thể đánh vào trong không?”

Người áo choàng đen ý vị thâm trường đáp: “Chỉ ba người chúng ta thì chắc chắn là không được, nhưng lại có người rất có khả năng thành công tiến vào.”

“Nếu hẳn thật sự có thể giết vào, chắc chắn bản thân sẽ bị trọng thương, đến lúc đó, chúng ta sẽ ra tay xử lý hẳn.”

“Ta vừa bói một quẻ, xác suất người kia có thể đánh vào trong lên tới sáu phần.”

Vu Linh kinh ngạc, “Đế Quốc đã bị hủy diệt rồi, vậy mà nhân loại vẫn còn người mạnh như thế?”

Người áo choàng đen thoáng trầm ngâm, “Đừng xem thường nhân loại mới, chuyện Tổ Tinh giải trừ phong ấn rất kỳ

lạ, tất cả những nhân loại mới có khắc hình xăm trên người, chỉ trong một đêm đều thức tỉnh trở thành siêu văn.”

“Hơn nữa tất cả các động thực vật xảy ra dị biến tuyệt đối không phải là biến cố do Tổ Tinh giải trừ phong ấn mang lại, mà là có một lực lượng thần bí từ bên ngoài đã khiến mọi chuyện vượt tầm kiểm soát của chúng ta.”

“Lực lượng này ngay cả ta cũng không thể bói ra được, vô cùng quỷ dị.”

“Sự quật khởi của nhân loại mới thật sự rất bí ẩn, thế nhưng đây đã là tình hình chung trên toàn cầu, có muốn ngăn cũng không ngăn cản nổi.”

“Nhất là một vị cường giả ở Long Quốc, tên là Cố Trường Khanh kia, nếu cho hắn thêm một khoảng thời gian nữa, vậy Đế Quốc Tổ Tinh sẽ lại xuất hiện một người có thể uy hiếp cả tinh hà.”

Nhiều năm trước, Đế Quốc Tổ Tinh huy hoàng cỡ nào, gần như trở thành sự ngưỡng mộ của vạn tộc trong vũ trụ.

Đáng tiếc, nhân loại của Đế Quốc quá mức tàn bạo bất nhân, nhìn vạn tộc trong vũ trụ bằng ánh mắt nhìn con sâu cái kiến, cao cao tại thượng mà giết người, ức hiếp, diệt tộc.

Dẫn đến bị các tộc vây công.

Tuy rằng lấy thực lực của bản thân đã giết chết vô số tộc mạnh đối địch.

Nhưng Đế Quốc cũng phải nhận lấy thiệt hại nặng nề không thể phai mờ, tự phong ấn mình lại.

Vu Tộc bọn họ vốn cũng ra đời ở Tổ Tinh, nhưng bởi vì họ không phải nhân loại nên đã bị Đế Quốc giết chết hơn một nửa, non nửa còn lại bị lưu đày đến phía hoang vu của vũ trụ.

Năm đó Đế Quốc Tổ Tinh mạnh không ai bì nổi, chỉ có thể dùng ba chữ đề hình dung.

Mạnh vô địch!

Tuy bị vạn tộc đột kích nhưng bọn họ cũng đã giết cho vạn tộc tan vỡ rối loạn, khiến bọn họ đánh mất can đảm công kích mà phải bỏ chạy tứ toán.

Người áo choàng đen thật không ngờ, Đế Quốc Tổ Tinh lại bị hủy diệt bởi Hư Không Nguyên Rửa.

Nhưng mà người áo choàng đen lại nhìn thấy được hình ảnh của một Đế Quốc vô địch sẽ quật khởi trên người Cố Trường Khanh.

Nhớ lại chuyện cũ, người áo choàng đen thấp giọng nói:

“Với tính cách của người đàn ông kia, nếu để cho hắn sáng tạo nên một Đế Quốc mới, vậy chỉ sợ lại là một hồi tai ương đối với vạn tộc của ngân hà.”

Vu Linh lại lắc đầu, không cho là đúng, nàng phản bác: “Tổ Tinh đã thức tỉnh, hiện tại trong vũ trụ không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào nó, hắn không có cơ hội để quật khởi đâu.”

Người áo choàng đen không nói gì, ngay cả gã cũng không thể tính ra được số mệnh của người đàn ông đó, cho nên gã mới khao khát có được siêu văn trên người hắn như thế, thậm chí không tiếc trả giá đại giới.

...

Trời rất nhanh đã sáng hẳn, thế nhưng dưới làn sương sớm bao phủ dày đặc, không cách nào nhìn thấy mặt trời mọc lên.

Thái Bình Dương, nơi thiên thạch rơi xuống.

Xung quanh thiên thạch màu xanh lam đậm vẫn đang có hải thú nườm nượp vây quanh, chúng đang điên cuồng hấp thu năng lượng do tinh hạch tỏa ra.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Đúng lúc này, bên trong thiên thạch bỗng nhiên truyền ra thanh âm thình thịch liên hồi, hết như tiếng tim đập.

Những hải thú đông đảo đang tụ tập nghe được tiếng đều mở to mắt, trong mắt lộ rõ vẻ nghi ngờ, nhìn chăm chăm vào nó.

Răng rắc, răng rắc!

Một lát sau, bên ngoài vỏ thiên thạch bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Giống như có thứ gì đó đang muốn chui ra từ bên trong.

Những con hải thú thấy cảnh tượng như vậy thì đều kinh hãi quay đầu bỏ chạy, mỗi khi thấy khoảng cách đủ xa thì bọn chúng mới dám dừng lại quan sát.

Tiếng thùng thùng kia phát ra càng lúc càng dồn dập, những vết nứt trên thiên thạch cũng càng lúc càng lớn, thậm chí bắt đầu từ từ vỡ ra, dường như thật sự có thứ gì đó muốn phá vỏ chui ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, trời đã hoàn toàn sáng rõ, nhưng viên thiên thạch lớn ba trăm mét vuông này mới chỉ vỡ ra được mấy chục mét vuông.

Cả đám hải thú vẫn đang hồi hộp quan sát.

Oanh!

Bất chợt, một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, toàn bộ thiên thạch đã bị vỡ hết.

Cả thiên thạch nổ tung, một luồng năng lượng màu lam cực kỳ kinh khủng thổi quét ra xung quanh.

Những hải thú ở khoảng cách gần đều bị luồng lực lượng này nổ tung thành từng mảnh huyết vụ.

Khi cảnh tượng bạo loạn tiêu tán, nơi vốn dĩ có thiên thạch đã hiện lên hai thân ảnh, còn chưa thấy rõ đó là cái gì thì bọn họ đã hóa thành hai tia sáng vọt ra khỏi biển sâu, bay thẳng tới khu vực tam giác Bermuda.

Tốc độ cực nhanh, không bao lâu sau, cả hai đã đáp xuống khu vực bí ẩn bậc nhất Bắc Đại Tây Dương.

...

Tam giác Bermuda, thành phố trung tâm của Đế Quốc.

Oanh!

Vào lúc này, đột nhiên có một tiếng nổ lớn truyền ra.

Vù!

Sau đó, cả thành phố trung tâm bắt đầu bành trướng, những bộ phận khác của nó cũng từ dưới mặt đất trồi lên, thanh thế cực lớn.

“Chuyện gì vậy?”

“Chạy mau!”

Vô số siêu văn nhân ở đây bị cảnh tượng đột nhiên xảy ra này dọa sợ, nhìn thấy thành phố trồi lên cùng với những bộ phận khác đang trồi lên từ dưới mặt đất, tất cả đều kinh hãi quay đầu tháo chạy.

Ầm ầm!

Mặt đất nứt ra, toàn bộ thành phố trung tâm của Đế Quốc đã xuất hiện.

May mà những siêu văn nhân ở đây chạy nhanh, nếu không thì thật không biết sẽ phải chết bao nhiêu người.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà cả khu vực tam giác Bermuda, thậm chí là cả khu vực xung quanh cũng bị những bộ phận còn lại trôi từ mặt đất lên bao trùm.

Nó chiếm cứ diện tích ít nhất phải tới ba mươi bốn mươi vạn km vuông, không thể nhìn thấy được cảnh tượng ở bên trong, tường thành khoa học viễn tưởng cao vút trong mây không thể nhìn thấy điểm cuối.

Cho dù thông qua vệ tinh cũng chỉ có thể thấy được một mảnh sương mù trắng xóa, bất kể dùng thủ đoạn gì cũng khó mà quan sát được cảnh tượng bên trong.

Một cánh cửa thành duy nhất, mặt ngoài hướng về phía đông.

Tất cả các hải thú và siêu văn nhân ở đây thấy thế thì đều tràn về bên đó.

Không bao lâu sau, bao gồm cả hải thú, có tổng cộng hơn trăm vạn sinh linh đang tụ tập ở chỗ này.

Phóng mắt nhìn lại là từng mảng từng mảng đen nhánh.

“Trời ạ, đây là chuyện gì?”

“Thành phố khoa học viễn tưởng này rốt cuộc có lai lịch gì?”

Hết thấy siêu văn nhân và dị thú nơi đây đều cực kỳ rung động.

Kinh Sa cửu giai rục rịch nói: “Đại ca, có muốn thử xông vào không?”

Đằng sau hắn là Hải Tộc nửa người nửa thú dày đặc kín mít, ít nhất cũng phải mấy chục vạn con.

Ánh mắt người đàn ông mặc áo giáp Lôi Viêm lóe lên, thấp giọng can: “Không vội, trước tiên cứ để cho nhân loại vào trong thăm dò trước đã!”

Chương 96: Kinh Hỉ Ngoài Ý Muốn Chương 96: Kinh Hỉ Ngoài Ý Muốn

“James, chúng ta làm thế nào?”

Bên trận doanh của M Quốc, mấy nghìn siêu văn nhân lục giai đỉnh phong đến thất giai đang tập hợp ở đây dưới sự dẫn đầu của James Kohler, bây giờ, Athena đang quay sang hỏi ý kiến gã.

“Cổ tiên sinh còn chưa đến, chúng ta gấp làm gì.”

Lúc nói lời này, James Kohler còn không quên liếc mắt nhìn về phía Long Quốc nơi xa, “Người nhìn bọn họ kia, vẫn bình chân như vại đấy thôi.”

Bên phía trận doanh của Long Quốc, một trăm hai mươi tám con gấu trúc thất giai đỉnh phong và bảy mươi hai thành viên tổ Long Vương thất giai đỉnh phong đều đang lẳng lặng mà nhìn.

Những nước lớn như D Quốc, E Quốc, Y Quốc, F Quốc có tới hơn mấy ngàn vạn siêu văn nhân cũng không hề có ý định làm chim đầu đàn ra quân trước.

Phía trận doanh của E Quốc có gần chín ngàn siêu văn nhân lục giai và thất giai, người dẫn đầu là Phổ Cách Đan Tư.

Phổ Cách Đan Tư thấy thật may mắn vì hiện giờ thành phố này đã mở ra, khiến cho Cổ Trường Khanh tạm thời không rảnh mà tới tìm gã tính sổ.

Những quốc gia lớn còn chưa ai có ý định dẫn đầu tiến vào, những nước nhỏ chỉ có mấy trăm siêu văn nhân lại càng không dám tùy tiện mạo hiểm.

Rống!

Ngay tại lúc tất cả siêu văn nhân và hải thú đều kinh nghi bất định chờ người khác tiến vào làm chim đầu đàn, phía trận doanh của Long Quốc bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Tất cả các hải thú và siêu văn nhân ở đây nghe thấy âm thanh đều quay đầu nhìn lại.

Đập vào mắt bọn họ chính là thân ảnh khổng lồ của Manh Lan đang từng bước đi tới, mỗi bước đi của nó đều làm rung chuyển đất trời.

Phía trên cao là hơn một trăm năm mươi thành viên của Ma Minh, bọn họ theo sát phía sau Tu La Vương Tọa, dừng lại ở trên không trung phía trên trận doanh của Long Quốc.

Trên Tu La Vương Tọa có một người đàn ông bá đạo nghiêng người dựa vào đó, khí thế cường đại, đè mạnh xuống cả một vùng trời, sau lưng có hai con Hắc Long uốn lượn.

Ba loại Hoàng giáp Hắc Long, Tu La, Minh Thần trên cơ thể, áo giáp hiện ra ba màu đỏ, đen, xám, khí thế uy chấn tứ phương.

Ánh mắt bên ngoài áo giáp Tu La Minh Long khiến người người sợ hãi, thể hiện ra vẻ coi khinh tất cả.

Theo sự xuất hiện của hắn, trăm vạn hải thú và siêu văn nhân ở đây đều cảm nhận được một sự áp bách đập thẳng vào mặt.

“Là hắn sao?”

Trong một góc khuất, Vu Linh nhìn uy áp mà Cố Trường Khanh mang tới cho những người ở đây, thấp giọng nói:

“Cách xa như thế mà vẫn khiến ta có cảm giác bị đè ép mãnh liệt, chỉ sợ dù là lúc hắn trọng thương thì cũng có thể

một hơi giết chết ta!”

“Trong số những nhân loại mới lại có một người mạnh đến vô địch như thế?”

“Ta tuy là thập giai, nhưng ở trước mặt hắc không chỉ yếu hơn một bậc. Lão sư, không nên tính kế người này, chúng ta hãy bỏ qua hắc đi.”

Dáng người ngồi trên Tu La Vương Tọa của Cổ Trường Khanh đã khiến Vu Linh cảm thấy áp lực không gì sánh kịp.

Trước mặt người đàn ông này, đừng nói tới thực chiến, cho dù là chỉ nổi lên ý chí chiến đấu thôi cũng khó mà có được.

Ánh mắt người mặc áo choàng đen lóe lên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

...

Trên tầng mây lúc này có hai thân ảnh đang đứng.

Một nam một nữ, trên thân mặc Hải Thần hoàng giáp.

Cả hai nhìn người đang ngồi trên Tu La Vương Tọa kia, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Người đàn ông thấp giọng nói: “Tạm thời đừng đắc tội hắc, mục tiêu của chúng ta là siêu văn truyền thừa từng bị Đế Quốc cướp đoạt, hắc là ở bên trong thành phố trung tâm của Đế Quốc kia thôi.”

Năm đó, Đế Quốc Tổ Tinh chính là một bạo quân chân chính.

Không biết có bao nhiêu bộ tộc từng bị bọn họ cướp đoạt siêu văn truyền thừa, dùng để nghiên cứu ra những áo giáp siêu văn càng mạnh.

Hiện tại Đế Quốc đã bị hủy diệt, bọn họ tự nhiên phải lấy lại truyền thừa thuộc về bộ tộc của mình.

Năm đó Đế Quốc chi chủ là một vị siêu văn nhân có thể mang trên người ba mươi sáu cái áo giáp siêu văn, phần lớn đều là được nghiên cứu ra từ những siêu văn truyền thừa của các bộ tộc trong vũ trụ.

Thực lực cực kỳ đáng sợ!

Trong trận chiến năm đó, chỉ lấy thực lực của bản thân đã giết chết chủ nhân của mười bộ tộc đứng đầu.

Siêu văn truyền thừa chính là kỹ thuật nghiên cứu siêu văn.

Chỉ cần có kỹ thuật cùng với những thiết bị tương ứng thì có thể nghiên cứu ra siêu văn cường đại mà ai ai cũng có thể dung hợp.

Thậm chí còn có vài kỹ thuật có thể nghiên cứu ra mấy chục cái siêu văn rồi hợp nhất thành một cái siêu văn nghịch thiên.

Đế Quốc đã nắm giữ kỹ thuật hạng nhất, bởi vậy mới mạnh đến nỗi gần như có thể quét ngang vạn tộc trong vũ trụ.

Rống!

Lúc này, một tiếng rít gào của loài khỉ đột nhiên truyền tới từ phương xa.

Giương mắt nhìn qua, ánh mắt mọi người nhất thời đều neho lại.

Chỉ thấy ở phía đông, một con Hàu Vương có cơ thể cao tới hai trăm mét, mặc áo giáp Yêu Vương Hắc Ám, trong tay cầm gậy Hắc Ám Kim Cô, dẫn theo mười vạn con khỉ cũng mặc áo giáp, đang ùn ùn kéo đến.

“Những con khỉ này từ đâu ra vậy?”

“Má nó, bọn chúng đều mặc áo giáp siêu văn?”

“Chuyện gì đây? Dị thú cũng có thể phụ thể áo giáp siêu văn?”

“Áo giáp con Hầu Vương kia mặc thật uy vũ, sao lại giống như Đại Thánh Hắc Ám trong thần thoại Long Quốc như vậy?”

Da đầu những người vây xem nơi đây bất giác run lên, hai mắt tròn tròn, khó tin mà nhìn cảnh tượng trước mắt.

Àm âm!

Hầu Vương mặc áo giáp Đại Thánh Hắc Ám cầm theo gậy Kim Cô, dừng lại ở phía sau cách gấu trúc Manh Lan không xa.

Nó dẫn dắt đại quân có tới hơn bốn mươi vạn con khỉ, chinh tề đứng ở phía sau, tất cả đoàn khỉ đều có chiều cao trăm mét, trên người mang hầu giáp, đứng ở mảnh đất phía sau chỗ của Ma Minh.

Hôm qua Cố Trường Khanh lên núi Nga Mi một chuyến, dùng lực lượng của siêu văn Đại Thánh Hắc Ám thu phục con Hầu Vương bát giai ở phía sau này.

Sau đó lấy siêu văn Đại Thánh trên người mình đưa cho nó.

Chính hắn cũng không biết vì sao, sau khi Hầu Vương có được lực lượng của Đại Thánh Hắc Ám thì lại khiến cho cả đàn khỉ trong núi cũng chịu ảnh hưởng theo, tất cả đều đồng loạt có thêm hầu giáp phụ thân.

Đây là kinh hỉ ngoài ý muốn của Cố Trường Khanh.

Sở dĩ Cố Trường Khanh cho Hầu Vương siêu văn Đại Thánh Hắc Ám là bởi vì thứ này vốn vô dụng với hắn, cơ bản là hắn không dùng tới.

Chương 97: Chỉ Số Tiềm Lực Cao Ngát Ngưỡng
Chương 97: Chỉ Số Tiềm Lực Cao Ngát Ngưỡng

Sâu trong vũ trụ, nền tảng Siêu Thần.

Nền tảng Siêu Thần là nơi đề cập tới rất nhiều thế lực cường đại ở nhiều khu vực lân cận.

Livestream, Trùng Động truyền tống, hội đấu giá, Tinh Không thương thành, là một nơi siêu nhiên, không tham gia vào sự tranh chấp giữa các thế lực trong vũ trụ.

Lúc này, bên trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần, bầu không khí đang khí thế ngất trời.

Số lượng người xem trực tuyến đã đạt tới hơn 100 tỷ người.

Đừng cho rằng thế là quá khoa trương, số lượng này đã là số ít, Lam Tinh có đến bảy tám trăm triệu người, vậy nhìn khắp vũ trụ sẽ còn có bao nhiêu tinh hệ có nhiều sinh linh hơn cả địa cầu?

Hình ảnh bên trong màn hình trực tiếp chính là hình ảnh ở tam giác Bermuda tại Lam Tinh.

“Đây không phải là thành trung tâm của Đế Quốc Lam Tinh sao, sao nó lại hiện thế rồi?”

“Mẹ nó, Đế Quốc Lam Tinh độc ác không phải đã tự phong ấn rồi à, thành phố trung tâm của nó sao lại xuất hiện nữa?”

“Chẳng lẽ Đế Quốc Lam Tinh đã tự phong ấn mấy trăm triệu năm, hiện giờ lại muốn xuất thế?”

“Không quá giống, trước tiên cứ xem tình hình đã!”

Trong phòng livestream, đủ các loại bình luận bày tỏ nghi hoặc lẫn khó hiểu cứ liên tục nhảy lên.

...

Nền tảng Siêu Thần, trong một văn phòng xa hoa.

“Tổng giám đốc, ngài thấy Đế Quốc Lam Tinh này có phải muốn tuyên bố trở lại vũ trụ rồi không?”

Nữ thư ký nhìn hình ảnh trong phòng livestream, có chút tò mò đi đến trước bàn làm việc, hỏi người đàn ông đáng người cao lớn đang ngồi ở đó.

Người đàn ông dựa vào ghế, nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, nhẹ giọng cười nói: “Người nghĩ nhiều rồi, nếu như vào lúc trước Lam Tinh chưa hoàn toàn phong ấn, tòa thành trung tâm này xuất hiện thì mới chứng minh Đế Quốc Lam Tinh còn tồn tại.”

“Nhưng hiện tại Lam Tinh mới giải trừ phong ấn được một phần mười mà nó đã xuất hiện, chứng minh rằng Đế Quốc mạnh mẽ không ai bì nổi, có thể uy hiếp cả vũ trụ đã không còn tồn tại nữa.”

“Sự xuất hiện của nó hẳn là muốn bồi dưỡng ra nhân loại mới trước khi Lam Tinh còn chưa hoàn toàn giải trừ phong ấn, chỉ là không biết có cơ hội đó hay không.”

Vù!

Người đàn ông vừa dứt lời, trên bàn làm việc đã hiện lên hình chiếu nhỏ của một cô gái, chỉ thấy vẻ mặt cô tràn ngập chấn động nói: “Tổng giám đốc, đã có kết quả số liệu các hạng mục thực lực của sinh linh đang ngồi trên vương tọa kia rồi.”

Người đàn ông thấy thế, hứng thú hỏi: “Ồ? Thế nào? Nhìn vẻ mặt của người hẳn là rất tốt?”

Cô gái bên trong hình chiếu không bình tĩnh nổi, vội báo cáo: “Trên người đối phương đang có ba tầng áo giáp, cấp bậc lần lượt là hai cái thất giai sơ kỳ, một cái thất giai đỉnh phong, cả ba đều đã tiến hóa lên cấp Hoàng, chỉ số tiềm lực của hắn là một vạn sao!”

“Cái gì?”

Người đàn ông vốn đang biếng nhác dựa vào ghế mềm, nghe được trợ thủ của mình nói như vậy thì kinh ngạc đứng bật dậy từ trên ghế, “Người nói lại lần nữa, chỉ số tiềm lực là bao nhiêu sao?”

“Một vạn sao... thật nghịch thiên!”

Nữ trợ thủ của anh ta cũng cảm thấy vô cùng ảo diệu, “Vừa này ta còn hoài nghi dụng cụ kiểm tra bị trục trặc, nhưng cho dù có kiểm tra lại bao nhiêu lần thì kết quả cũng vẫn vậy.”

“Được lắm, nhân loại của Lam Tinh chính là chủng tộc thiên mệnh của vũ trụ sao?”

Người đàn ông cực kỳ mất bình tĩnh, chỉ số tiềm lực một vạn sao, nói ra không biết sẽ dọa bao nhiêu chủng tộc.

Nhớ năm đó, cả ba người đứng đầu của Đế Quốc uy hiếp toàn bộ vũ trụ cũng chỉ có chỉ số tiềm lực bốn: năm nghìn sao, Đế Quốc Chi Chủ cũng mới chỉ có bảy nghìn sao mà đã có thể giết cho các chủng tộc trong vũ trụ rời rạc tan tác.

Mà tiềm lực của tên này, vậy mà cao tới một vạn?

Thật sự là cực kỳ kinh động lòng người.

Ánh mắt người đàn ông nhìn chằm chằm vào dáng người trên Vương Tọa bên trong phòng livestream.

Trợ lý hỏi: “Tổng giám đốc, có cần công khai chuyện này trong phòng livestream không?”

“Tạm thời đừng công bố, cứ xem hắn muốn làm gì đã.”

Người đàn ông lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm đôi phương.

...

Lam Tinh, thành phố trung tâm của Đế Quốc, sương trắng lượn lờ, nhưng “Thần Hoàn” của nền tảng Siêu Thần lại có thể

quay được rõ ràng hình ảnh bên trong thành phố, khiến cho các chủng tộc trong vũ trụ nhìn thấy được hình ảnh thành phố hết sức quen thuộc.

Sự xuất hiện của quân đoàn khi khiến trăm vạn sinh linh ở đây đều kinh ngạc đến ngây người.

Đặc biệt là bọn chúng đều mặc áo giáp siêu văn, quả thực là quá vô lý.

Trên Tu La Vương Tọa, ánh mắt Cố Trường Khanh sâu xa nhìn xuống toàn trường.

Dưới bậc thang của Vương Tọa có bốn người đang đứng, lần lượt là Thao Thiết mặc áo giáp Cửu Long Kéo Quan, Chu Tước mặc áo giáp Chu Tước Vương, Triệu Phong mặc áo giáp Viêm Long Vương, Trương Hồ mặc áo giáp Ma Hoàng Hồ. Ngoài Cố Trường Khanh ra, bọn họ đều là những người số một số hai trong số nhân loại mới.

Trương Hồ được dính ánh sáng của Cố Trường Khanh, áo giáp Ma Vương đã tiến hóa tới cấp Hoàng, áo giáp Hắc Hồ tiến hóa tới cấp Vương, thực lực vô cùng mạnh mẽ, đến tối hôm qua mới xuất quan.

“Cố lão bản, cuối cùng ngài cũng đến rồi!”

Tổ trưởng của tổ Long Vương là Diệp Lăng Thiên bay tới, cung kính nói: “Hiên Viên bộ trưởng đã nói, toàn bộ tổ Long Vương đều nghe theo ngài chỉ huy. Cố lão bản, kế tiếp chúng ta nên làm gì?”

Ngón tay được bao phủ bởi áo giáp của Cố Trường Khanh nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, không nhanh không chậm nói: “Tạm thời ta chưa có kế hoạch cụ thể, phải tiến vào trong thì mới biết được.”

“Trước khi tiến vào, có vài người ta bắt buộc phải xử lý cho xong đã.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn thâm trầm dừng lại tại nơi siêu văn nhân E Quốc đang đứng.

Thân hình Phở Cách Đan Tư chấn động, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng, ngẩng đầu nhìn qua, cao giọng nói: “Cố lão bản, nếu ta tự sát, người có thể tha cho siêu văn nhân của E Quốc hay không?”

Đứng trước mặt người đàn ông này, ngay cả dũng khí phản kháng gã cũng không có.

Thật buồn cười, trước đây gã còn muốn giết hắn.

Cố Trường Khanh lạnh nhạt nói: “Ta không cần người tự sát, dẫn người của người đi vào dò đường trước đi, nếu người có thể sống mà ra ngoài thì tính sau.”

“Được!”

Phở Cách Đan Tư không hề do dự, lập tức dẫn theo gần một vạn siêu văn nhân phía sau bay vào thành phố trung tâm.

Từ chối thì chỉ có cái chết, đi vào có lẽ còn có một con đường sống.

Không lâu sau, bọn họ đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Không biết bọn họ có thể còn sống mà đi ra không.”

“Hy vọng có thể có một hai người sống sót trở về, chí ít cũng nói cho chúng ta biết tình huống bên trong.”

Trong lúc chờ đợi, hiện trường vang lên không ít tiếng thảo luận.

Chương 98: Một Vạn Là Khái Niệm Gì? Chương 98: Một Vạn Là Khái Niệm Gì?

Theo thời gian trôi đi, hơn nửa giờ đã qua nhưng vẫn không thấy có người nào xuất hiện.

Trương Hồ hơi mất kiên nhẫn, “Đừng nói tên khốn kia có ý trốn trong đó không ra đây chứ?”

Triệu Phong gật đầu hùa vào: “Không loại trừ khả năng này, lão bản, ngài thấy thế nào?”

Cố Trường Khanh không nói gì, ánh mắt nhìn về bên phía hải thú.

“Sao hấn lại nhìn chúng ta?”

Người đàn ông mặc áo giáp Kinh Sa giật mình, chợt dạ đồ mồ hôi lạnh.

...

“Ồ, đó không phải là tộc Lôi Viêm của Địa Ngục Tinh sao, sao hấn ta cũng ở Lam Tinh?”

“Ở giai đoạn này, hấn ta làm sao mà đi vào được?”

“Xem ra tộc Lôi Viêm hấn là có cách riêng, đợi lát nữa ta cũng muốn đi thăm dò một chuyến thử xem.”

Ổng kính livestream của nền tảng Siêu Thần vẫn khóa chặt khu vực tam giác Bermuda, bên trong phòng livestream nhảy lên không ít những bình luận nghi hoặc.

...

Ngay tại lúc mọi người và hải thú ở đây đều đang nghi ngờ, Cố Trường Khanh đã nói ra một câu như mệnh lệnh: “Hải thú các ngươi cũng đi vào hết đi!”

“Dựa vào cái gì?”

Người đàn ông mặc áo giáp Kinh Sa nhìn chằm chằm Cố Trường Khanh, trong mắt ngập tràn lửa giận, quát.

Cố Trường Khanh liếc mắt nhìn hấn, hờ hững mở miệng: “Chỉ dựa vào việc những người ở đây ai cũng không phải là đối thủ của ta, đã đủ chưa?”

“Người...”

Người mặc áo giáp Kinh Sa há mồm nhưng lại không biết phải nói gì, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông mặc áo giáp Lôi Viêm bên cạnh.

“Đi!”

Gã không nhiều lời, xoay người đi về phía cửa thành to lớn kia.

Cố Trường Khanh mang đến cho gã cảm giác áp bức quá mạnh, hơn nữa phía sau hắn còn có quân đoàn khí hơn bốn mươi vạn con. Nếu thật sự phản kháng lại, bọn họ chưa sẵn sàng để nảy sinh một trận chiến sống còn với nhân loại nơi đây.

Đi vào còn có đường sống, hoặc có thể vào chiếm trước tiên cơ, có thể lấy được thứ gì đó ở bên trong.

Mấy chục vạn hải thú trùng trùng điệp điệp chậm rãi đi vào thành.

Chỉ là đi vào cũng tốn không ít thời gian.

Sau khi bọn họ đều biến mất ở bên trong, lại lần nữa không có động tĩnh gì.

Người bên ngoài không ai biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hơn trăm tỷ sinh linh đang ở trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần đều đang xem vô cùng hứng thú.

“Thật thảm, người đàn ông bá đạo ngồi trên vương tọa kia sao còn chưa đi vào? Nếu cứ tiếp tục như thế thì mấy chục vạn hải thú đều sẽ bị tiêu diệt toàn bộ sớm thôi.”

“Hắn đi vào thì có thể trấn áp được mười người máy áo giáp Siêu Hoàng kia chắc? Nghĩ nhiều rồi đấy!”

“Có vẻ Đế Quốc Lam Tinh thật sự bị hủy diệt rồi, chỉ để lại một bộ phận của quân đoàn người máy đã từng chiến đấu trước đây.”

“Tòa thành này chỉ cho vào chứ không cho ra, những hải thú kia thật là thảm!”

Hình ảnh bên trong thành phố lúc này vô cùng thảm thiết, mười mấy người máy cao hơn trăm mét mặc áo giáp Siêu Hoàng đang lấy đi tính mạng của bốn mươi vạn hải thú dễ dàng như thái rau.

Người đàn ông mặc áo giáp Lôi Viêm, người mặc áo giáp Kinh Sa và Phổ Cách Đan Tư liên thủ, khó khăn lắm mới có thể ngăn cản được hai người máy có áo giáp Siêu Hoàng.

Bên trong đang chiến đấu vô cùng khốc liệt, người chết như ngã rạ, máu tươi bắn đầy mặt đất, thế nhưng lại không có một chút động tĩnh nào truyền ra bên ngoài.

Bầu không khí bên ngoài vẫn hết sức tĩnh lặng. Cả đám dõi mắt ngóng trông đã lâu nhưng vẫn chẳng thấy bất kỳ một siêu văn nhân hay động vật dị biến nào đi ra.

“Hay là bên trong không có nguy hiểm gì, cho nên tất cả bọn họ đều đang ra sức tìm kiếm cơ duyên?”

“Rất có khả năng này, bằng không nhiều hải thú đi vào như vậy, nếu như có nguy hiểm thì cũng không đến mức một người cũng không chạy ra nổi chứ?”

“Mặc kệ, chúng ta cũng đi vào thôi!”

Sau hơn một tiếng chờ đợi, siêu văn nhân của các quốc gia chờ ở bên ngoài đã không còn kiên nhẫn, nhanh chóng kết đội rồi từng nhóm từng nhóm tiến vào trong thành.

Chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, bên ngoài chỉ còn lại Long Quốc và M Quốc là vẫn giữ nguyên đội hình.

“Cổ tiên sinh, hiện tại chúng ta có thể đi vào chưa?”

Bấy giờ, James Kohler bay tới, thấp giọng dò hỏi.

Ánh mắt Cổ Trường Khanh lóe lên, lạnh nhạt nói: “Không gấp, cứ đợi đi.”

Không phải hấn sợ, mà là tạm thời hấn vẫn chưa biết rõ tình huống bên trong, Cổ Trường Khanh không muốn tùy tiện dẫn người của mình đi vào để mở đường cho người khác.

“Được!”

James Kohler gật đầu, kêu gọi siêu văn nhân dưới trướng mình tới đây.

Lại đợi thêm nửa giờ nữa, Cổ Trường Khanh mới nói: “Đi!”

Vù!

Hấn vừa dứt lời, Tu La Vương Tọa rất nhanh đã bay về phía cửa thành.

Rống!

Manh Lan thống lĩnh một trăm hai mươi bảy con gấu trúc theo sát phía sau, hình thể cực lớn khiến mỗi bước đi của chúng nó đều như trời long đất lở.

Đại quân khỉ bốn mươi vạn con dưới sự dẫn đầu của Hàu Vương cũng bám sát ngay sau đó.

...

“Thực lực mạnh mà lại như rùa rút đầu, cuối cùng cũng chịu đi vào rồi sao?”

“@Siêu Thần, các ngươi có thể công bố chỉ số của cái người trông rất đẳng cấp đang ngồi trên vương tọa kia không? Ta rất tò mò về thực lực của hấn, liệu có xứng với đẳng cấp này của hấn hay không.”

“Đúng thế, cầu nền tảng công bố thông tin chi tiết của người này, @Siêu Thần.”

Trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần, nhìn thấy Cố Trường Khanh rút cuộc cũng dẫn người của hắn tiến vào, người đang xem trực tiếp đều nhao nhao đòi nền tảng Siêu Thần công bố các thông tin chi số của hắn.

Một thân khí thế kia của Cố Trường Khanh quả thực khiến cho rất nhiều sinh linh trong phòng livestream kính sợ, nhưng hành vi nhất gan của hắn lại bị người người khinh thường.

...

“Tổng giám đốc, ngài xem có cần công bố ra ngoài hay không?”

Trong văn phòng, nhìn thấy tất cả đều là bình luận đòi các chỉ số của Cố Trường Khanh, nữ thư ký thấp giọng hỏi.

“Mấy tên ngốc nghếch này, dám mắng người có chỉ số tiềm lực một vạn sao là rùa rút đầu với nhất gan?”

Người đàn ông cười lạnh nói:

“Ông đây còn chưa dám mắng như vậy đâu, được rồi, công khai thông tin chỉ số của hắn ra ngoài đi!”

“Ha ha, đợi tin tức về hắn được mọi người biết tới xong, thật không dám tin sẽ có bao nhiêu chủng tộc muốn giết hắn, nhưng mà chuyện này không liên quan gì tới chúng ta.”

Chỉ số tiềm lực là gì?

Chỉ số tiềm lực càng cao, chứng minh lực chiến đấu của áo giáp siêu văn của sinh linh đó càng mạnh, có thể dung hợp càng nhiều áo giáp siêu văn mạnh mẽ.

Nhìn khắp vũ trụ rộng lớn, chỉ số tiềm lực có thể đạt tới một nghìn đã xem như là cấp bậc Thiên Tài, có thể đột phá hai

ngàn chính là cấp bậc Thiên Kiêu, đột phá ba ngàn thì chính là Yêu Nghiệt, đột phá bốn ngàn chính là cấp bậc Bá Chủ.

Mà một vạn, đó là khái niệm gì?

Chương 99: Người Máy Áo Giáp Chương 99: Người Máy Áo Giáp

Tòa thành trung tâm, trên một ngọn núi bên ngoài cửa thành.

Người áo choàng đen, Vu Linh và Tô Âu Vi đang thông qua “siêu não” của nền tảng Siêu Thần để xem livestream trên nền tảng.

Vu Linh cảm thán: “Thật không ngờ tòa thành trung tâm xuất hiện lại khiến cho nền tảng Siêu Thần chú ý, như vậy thì có kịch hay để xem rồi.”

“Đúng lúc không cần chúng ta đi vào mạo hiểm, đợi Cố Trường Khanh trọng thương mới đi vào giết hắn. Đồ nhi, người đừng làm vì sự thất vọng.”

Người áo choàng đen cười nham hiểm, nhìn về phía đồ nhi tốt Vu Linh của mình.

“Lão sư, nếu hắn thực sự bị trọng thương, vậy ta nhất định sẽ không khiến cho ngài thất vọng!”

Vu Linh nhấn mạnh hai chữ “trọng thương”, nếu đôi phương bị thương không nghiêm trọng thì cô ta tuyệt đối sẽ không đi vào.

“Lão sư, chỉ số tiềm lực là cái gì? Bình luận trong livestream đều đang muốn nền tảng Siêu Thần công bố chỉ số tiềm lực của Cố Trường Khanh.”

Tô Âu Vi vừa mới tiếp xúc với lĩnh vực này, vẫn còn rất nhiều điều chưa hiểu. Hiện giờ trong lòng cô ta đang vô cùng rung động.

Trước khi thiên địa dị biến, ai dám nghĩ tới trong vũ trụ lại có nhiều chủng tộc mạnh mẽ như vậy?

Vu Linh thần nhiên nói: “Không phải rất rõ rồi sao? Đó là tiềm lực và lực chiến đấu của một người.”

Kỳ thực cô ta cũng tò mò, không biết người đàn ông kia có chỉ số tiềm lực là bao nhiêu.

Trong lòng cô ta, người đàn ông được gọi là Cố Trường Khanh này ít nhất cũng phải là cấp Bá Chủ bốn nghìn sao.

“Ta hiểu rồi.” Tô Âu Vi gật đầu, tiếp tục xem livestream.

Đúng lúc này, trên tầng mây có hai thân ảnh màu lam chợt lóe lên, tiến vào bên trong tòa thành trung tâm của Đế Quốc.

Tốc độ cực nhanh, người áo choàng đen cũng không phát hiện.

Vù!

Trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần, đột nhiên hiện lên một dòng thông báo xán lạn ngay trên đầu:

“Sinh linh Vương Tọa, trên người mặc ba tầng áo giáp, chỉ số tiềm lực một vạn sao! Trải qua hơn trăm lần kiểm tra đều cho ra kết quả giống nhau!”

“Cái gì? Một vạn sao?”

“Thật sự không đùa?”

“@Nền tảng Siêu Thần, các người đo lường nhầm lẫn rồi phải không?”

“Đừng dọa chúng ta, bốc phét cũng đừng có làm lộ như vậy, chỉ số tiềm lực một vạn sao mà cũng dám nói?”

“Đánh chết ta cũng không tin, ta nghe nói chủ nhân Đế Quốc Lam Tinh khi xưa cũng chỉ có chỉ số tiềm lực là hơn sáu nghìn, người này lại lên tới một vạn, ai tin?”

Tin tức này vừa công bố ra đã khiến cho cả phòng livestream sôi trào, không có một bình luận nào tỏ vẻ tin tưởng.

“Chỉ số tiềm lực một vạn sao? Lão sư, người tin không?”

Vu Linh đã tán đi mũ giáp, trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp tràn ngập nghi ngờ và khiếp sợ.

“Người cho rằng nền tảng Siêu Thần sẽ có sai sót? Chỉ số tiềm lực một vạn sao, ta lại cảm thấy đây không phải tin tức giả.”

Người áo choàng đen đã khao khát đến mức cuồng nhiệt đối với siêu văn trên người Cố Trường Khanh, gã nói: “Đồ nhãi, nếu như ngươi không dám đi giết Cố Trường Khanh, vậy lát nữa ngươi đưa siêu văn của ngươi cho ta, ta sẽ đích thân đi giết hắn.”

“Sau khi trở về, vi sư sẽ để cho ngươi lấy lại một cái trong tộc.”

Với thủ đoạn của gã, mỗi cái siêu văn chỉ có thể thay đổi vị trí một lần.

“Được!”

Vu Linh không hề do dự mà đồng ý.

...

“Giết chúng nó, không cần phải sợ, chúng ta không có đường lui, chỉ có thể giết vào chỗ sâu nhất của tòa thành này!”

“Giết!”

Ầm! Ầm! Ầm!

Nhóm người của Cố Trường Khanh vừa tiến vào thành thì đã phát hiện cửa thành vốn dĩ nên mở ra giờ đã đóng lại, con đường vào thành cực kỳ u ám và tăm tối.

Không biết cách con đường này bao nhiêu mét, mơ hồ nghe được tiếng hô “giết” vang vọng truyền tới.

“Vẫn còn đang đánh? Rốt cuộc là trận chiến kịch liệt đến mức nào?”

Trương Hồ nghe thấy âm thanh liền nói: “Lão đại, ta qua đó trước nhìn xem.”

Dứt lời, y liền thi triển ra cánh của Hồ Vương, bay thẳng ra bên ngoài.

Trong chớp mắt đã rời khỏi con đường.

Ầm! Ầm!

Trên mảnh đất trống trải ở phía xa, tám người máy cao hơn trăm mét mặc áo giáp đang chém giết những hải thú và siêu văn nhân vây công chúng nó.

Mặt đất la liệt thi thể, thậm chí còn có không ít thi thể bị dẫm thành thịt nát.

Các loại công kích tầm xa giống như sao băng xẹt qua bầu trời, như mưa rơi vào áo giáp của người máy, nhưng lại rất khó tạo thành tổn thương hiệu quả.

Người máy áo giáp một tay cầm chiến đao khoa học kỹ thuật, một tay cầm vũ khí nóng không thuộc về thời đại này.

Chiến đao trong tay quét ngang kẻ địch ở gần đó, vũ khí nóng lại bắn chết kẻ địch đang ở tầm xa.

Hải thú cộng thêm siêu văn nhân có đến hơn trăm vạn, hiện tại đã bị giết chỉ còn hơn nửa.

Oanh! Oanh!

Phổ Cách Đản Tư, người mặc giáp Kinh Sa, người mặc giáp Lôi Viêm đang điên cuồng bao vây giết chết một người máy áo giáp.

Thực lực ba người liên thủ chắc chắn rất mạnh, giết người máy kia đến nỗi khiến áo giáp của nó tràn đầy vết nứt.

Phổ Cách Đản Tư có được siêu văn Kẻ Bất Tử đảm nhận chủ công, người mặc áo giáp Kinh Sa và áo giáp Lôi Viêm đứng ở xa vận dụng các loại sát chiêu cường đại.

Chiến đấu kịch liệt cả tiếng đồng hồ, dưới sự kìm hãm của hải thú và siêu văn nhân, cuối cùng bọn họ cũng giải quyết được một người máy áo giáp.

Phổ Cách Đản Tư làm chủ công đã chết đi rồi sống lại bốn lần, hiện tại gã đã sắp đến cực hạn.

“Người máy áo giáp ghê gớm thật!”

Trường Hồ nhìn cảnh tượng thảm thiết trước mắt, lại nhìn về phía Phổ Cách Đản Tư, ba người liên thủ mà vẫn khó khăn như vậy.

Người mặc áo giáp Lôi Viêm đã tiến vào thập giai, người mặc áo giáp Kinh Sa cũng là cửu giai, Phổ Cách Đản Tư cách đây vài ngày cũng đã đột phá bát giai.

Những người mạnh như bọn họ mà cũng phải cố hết sức mới có thể đánh với một người máy áo giáp.

Chương 100: Một Mình Đối Đầu Với Bảy Người Máy Áo Giáp, Thu Phục Nhân Tâm (1) Chương 100: Một Mình Đối Đầu Với Bảy Người Máy Áo Giáp, Thu Phục Nhân Tâm (1)

“Ma Hoàng Đoạn Không Trảm!”

Thấy bọn họ sắp kiệt sức, Trương Hồ quát lớn một tiếng, tới trợ giúp đám người Phổ Cách Đản Tư. ân oán cá nhân trước đây đều gạt sang một bên, giải quyết xong đám người máy áo giáp này rồi nói sau.

Oanh!

Trương Hồ cầm theo một thanh đao dài trăm trượng hung bạo gia nhập trận chiến, mạnh mẽ chém vào sau lưng người máy áo giáp, nhất thời áo giáp đã rách nát của nó lại càng lan tràn thêm nhiều vết nứt.

Người máy không có cảm giác đau, cảm nhận được công kích ở sau lưng thì tốc độ phản ứng vô cùng biến thái, thanh đao khoa học kỹ thuật dài gần hai mươi mét trong tay lập tức quét ngang về phía kẻ địch mới tới.

Trương Hồ mới vừa phát động công kích còn chưa kịp ổn định cơ thể, gặp phải một kích này của nó khiến cơ thể bị đánh bay ra ngoài hơn trăm mét, lăn lộn trên mặt đất, trên áo giáp đã xuất hiện mấy vết nứt.

Một kích của áo giáp Hoàng thập giai đỉnh phong quả nhiên lợi hại, nếu như y không phủ thêm áo giáp Ma Hoàng lên cơ thể, vậy thì ban này đã nổ tan xác mà chết.

“Vị huynh đệ của Ma Minh này, cẩn thận một chút, người đừng dính phải công kích của nó, cẩn không nổi đâu.”

Đám người Phổ Cách Đản Tư thấy Trương Hồ tiến vào vòng chiến thì lộ ra vẻ kinh hãi, nghiêm túc dặn dò y.

Trương Hồ tiến vào rồi, vậy đám người Cố Trường Khanh có phải cũng đang ở phía sau?

Rống!

Quả nhiên, lúc này truyền tới tiếng gầm cuồng bạo của Manh Lan.

Trên con đường trong tòa thành, dưới sự dẫn dắt của Cố Trường Khanh, quân đoàn khỉ bốn mươi vạn con, một trăm hai mươi tám con gấu trúc, một trăm năm mươi thành viên của Ma Minh, bảy mươi hai thành viên của tổ Long Vương, cùng với bảy: tám nghìn siêu văn nhân của M Quốc đang trùng trùng điệp điệp đi ra.

“Các huynh đệ, tiếp viện đến rồi, chạy mau!”

“Đúng thế, những người máy áo giáp này không phải là thứ mà chúng ta có thể đối phó được.”

“Cuối cùng cũng đợi được Cố lão bản!”

“Cố lão bản, cứu mạng!”

“Cố lão bản, nếu ngài có thể dẫn dắt chúng ta còn sống ra ngoài, sau này chúng ta đều nguyện vì ngài sai đâu đánh đó.”

Siêu văn nhân và hải thú đang kìm hãm và vây công bảy người máy, thấy Cố Trường Khanh xuất hiện thì đều giống như nhìn thấy cứu tinh, đồng loạt chạy về phía bọn họ, đồng thời còn không quên hô to cứu mạng.

Trên Tu La Vương Tọa, ánh mắt Cố Trường Khanh lạnh nhạt, Hắc Long sau lưng uốn lượn, cũng không ngăn cản những siêu văn nhân và hải thú đang chạy tới.

Dù có đuổi bọn họ đi lên đánh thì cũng chỉ khiến mọi người chịu chết, sau này không chừng vẫn có chỗ cần dùng đến bọn họ, hiện tại để chết hết cũng không hay.

Vù!

Đôi mắt điện của bảy người máy đều đồng loạt nhìn về phía Cố Trường Khanh.

Sau đó, vũ khí nóng cường đại trong tay bọn chúng nhắm tới, bóp cò súng, tốc độ cực nhanh, bắn ra vô số chùm sáng năng lượng to như một cái hang động.

Oanh!

Cố Trường Khanh đứng dậy nâng bước, Tu La Vương Tọa cũng theo đó biến mất.

Hắn đứng ở phía trước nơi chùm sáng năng lượng bắn tới, trước người bỗng nhiên hiện ra một vầng sáng có ba màu đỏ,

đen, xám, chớp mắt đã ngăn chặn cả cơ thể hắn trước đòn công kích tàn bạo kia.

“Trương ca, ta tới giúp các ngươi.”

Dưới bậc thang của Tu La Vương Tọa, Thao Thiết mặc áo giáp Cửu Long Kéo Quan tể ra Thao Thiết chiến kích, mạnh mẽ xông lên.

Một mình cố Trường Khanh đối mặt với bảy người máy áo giáp.

Chúng nó thấy tia laser không có hiệu quả đối với hắn, ngay sau đó, bọn chúng lập tức thay đổi kế hoạch tác chiến, bảy người máy áo giáp cầm chiến đao khoa học kỹ thuật trực tiếp xông lên chém về phía Cố Trường Khanh.

Oanh!

Cố Trường Khanh xuất kích, Huyết Mâu trong bàn tay hiện lên, quét ngang về phía một người máy áo giáp ở gần nhất, sấm sét xung quanh chiến mâu bung ra, mạnh mẽ giết về phía nó.

Một tiếng nổ lớn vang lên, người máy áo giáp phản ứng trì hoãn, không tránh được cú công kích mạnh mẽ này của hắn, bị nổ cho bay ra ngoài.

Cùng lúc đó hai người máy bên cạnh cũng đồng loạt vung đao chém tới, trên thanh đao lưu chuyển năng lượng laser bạo ngược, trong chớp mắt đã chém về hai bên hông Cố Trường Khanh.

Agrhhhh...

Hắc Long sau lưng hắn thét dài, mạnh mẽ cắn lấy thanh đao khoa học kỹ thuật của chúng, dùng sức quăng chúng nó bay ra xa.

Oanh!

Thoát khỏi sự vây công của hai người máy áo giáp, ba màu của Hắc Long, Tu La, Minh Thần quanh thân Cố Trường Khanh đan vào nhau, xông thẳng đến chỗ hai người máy áo giáp vừa bị hấn quăng đi.

“Phá Cực: Hắc Long Chi Phong!”

“Trấn sát!”

Thanh âm uy nghiêm của Cố Trường Khanh vang lên, lực lượng ba màu thiêu đốt hùng hực, sấm sét màu đen toát ra từ Huyết Mâu trong tay hấn như có thể hủy diệt tất cả, đánh về phía hai người máy vừa rơi xuống trên mặt đất.

Ầm! Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, lực lượng mạnh mẽ không thể địch nổi bạo phát, Huyết Mâu xuyên thẳng qua người máy áo giáp, nổ tung một lỗ trước ngực nó.

“Giết!”

Lúc này, hai người máy áo giáp đột nhiên đuổi tới phía sau Cố Trường Khanh, một đao như có thể phá hủy cả một thành phố ầm ầm chém xuống

Arghhh...

Cố Trường Khanh ngay cả đầu cũng không quay lại, Hắc Long sau lưng đã ngẩng đầu, hơi thở tàn bạo trong miệng tỏa ra căn lấy chiến đao khoa học kỹ thuật, hơi thở của rồng bùng nổ, khiến chúng bị nổ bay ra ngoài hơn chục mét.

Lực lượng cực kỳ bá đạo quét ngang qua không gian!

“Tu La Kiếp Quang!”

Cố Trường Khanh xoay người, tay trái nâng lên Huyết Mâu máu tanh tàn nhẫn, kiếp quang đáng sợ có hơi thở sát phạt

mênh mông cuộn cuộn, giống như có thể phá hủy tất cả vạn vật trên thế gian.

Hai tiếng ầm ầm vang lên, kiếp quang chói lọi mạnh mẽ xuyên qua thân thể của hai người máy áo giáp gần nhất.

...

“Dm, đây là con người thật à? Thất giai giết thập giai đỉnh phong, lại còn tiêu sái như vậy?”

“Ei, ta hơi rén rồi đó. Dựa vào đâu mà người này có thể nhẹ nhàng lấy thực lực thất giai giết chết áo giáp Hoàng thập giai đỉnh phong? Đùa ta chắc?”

“Khiếp thật sự! Ta đã bắt đầu tin tưởng chỉ số tiềm lực của hắn thật sự là một vạn sao rồi.”

“Diên cmnr, xem ra nền tảng Siêu Thần không sai, nếu hắn không có tiềm lực một vạn sao thì sao có thể dễ dàng chém chết ba người máy áo giáp cao hơn hắn gần bốn cấp?”

Bên trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần, hơn một trăm tỷ người đang xem đều bị thực lực Cố Trường Khanh vừa thể hiện ra làm cho sợ hãi, các loại bình luận kích động chạy kín cả màn hình.

Nhất thời, hầu hết mọi người đều không thể tin được những gì mình thấy trước mắt!

Chương 101: Một Mình Đối Đầu Với Bảy Người Máy Áo Giáp, Thu Phục Nhân Tâm (2) Chương 101: Một Mình Đối Đầu Với Bảy Người Máy Áo Giáp, Thu Phục Nhân Tâm (2)

Thực lực mà Cố Trường Khanh thể hiện ra khiến hơn trăm tỷ người xem trên nền tảng Siêu Thần đều phải rung động.

Bắt đầu có sinh linh tin tưởng hắn thật sự có được chỉ số tiềm lực một vạn sao.

Nếu không, làm sao hắn có thể lấy ba loại áo giáp trên người đánh chết người máy áo giáp cấp Hoàng còn cao hơn hắn gần bốn cấp?

Tin tức oanh động này lập tức được lan truyền khắp vũ trụ.

Dẫn tới những chủng tộc đỉnh cấp, chủng tộc bá chủ đều đồng loạt gia nhập phòng livestream để kiểm tra thực hư.

Àm! Âm!

Cuộc chiến của Cố Trường Khanh vẫn chưa chấm dứt, sau khi xử lý xong ba người máy cấp Hoàng, hắn vẫn còn bốn tên người máy còn lại phải giải quyết. Có điều đây chỉ là chuyện sớm muộn.

Thân ảnh cuồng bạo mạnh mẽ không ai địch nổi, các loại thần thông sát chiêu trên người Cố Trường Khanh hoàn toàn không phải là thứ mà những người máy cấp Hoàng này có thể ngăn cản.

Oanh!

Ngắn ngủi chưa đến ba phút sau, một mâu mạnh mẽ tuyệt luân của Cố Trường Khanh đã mạnh mẽ xuyên qua thân thể tên người máy áo giáp cấp Hoàng cuối cùng.

Sau khi giết chết chúng nó, Cố Trường Khanh liền đoạt lấy khối hạch tâm có ẩn chứa năng lượng khổng lồ từ trong cơ thể chúng.

Tổng cộng có bảy cái, tất cả đều cho Hắc Long ở phía sau ăn.

Hai con Hắc Long nhắm nháp vô cùng ngon miệng, tiếng răng rắc giòn tan không ngừng vang lên.

Oanh!

Đội chúng nó ăn xong, áo giáp ba tầng trên người Cố Trường Khanh cùng với Huyết Mâu trong tay đã tăng lên tới thất giai đỉnh phong, siêu văn Hắc Long đã bước vào bát giai trung kỳ.

...

“Cái quỷ gì đây? Thế này cũng có thể thăng cấp?”

“Đệt, đây là quái vật gì?”

“Có cần vô lý vậy không? Ta chưa bao giờ nghe nói có sinh linh nào trực tiếp sử dụng siêu năng lượng hạch tâm để thăng cấp, đây là lần đầu ta nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này đây!”

“Đây chính là sự khủng bố của người có chỉ số tiềm lực một vạn sao sao? Đúng là nghịch thiên!”

“Ta hoàn toàn tin tưởng chỉ số tiềm lực của hắn là một vạn sao rồi, nếu không thì tuyệt đối không thể biến thái như thế, chờ hắn triệt để trưởng thành thì ai trong vũ trụ có thể địch lại?”

“Đúng đúng đúng, sợ là lại có một Đế Quốc Lam Tinh quật khởi.”

Trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần, quá trình thăng cấp của Cố Trường Khanh đã khiến cho số lượng sinh linh vào xem tăng vọt.

Đặc biệt là những chủng tộc đỉnh cấp và bá chủ, trong ánh mắt lộ ra sát khí, bọn họ tuyệt đối không cho phép Lam Tinh lại xuất hiện một Đế Quốc có thể uy hiếp đến cả vũ trụ.

Nhớ lại khoảng thời gian bị Đế Quốc Lam Tinh thống trị trước đây đã khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi và phẫn nộ.

...

“Tổng giám đốc, ngài thấy người này thế nào?”

Trong văn phòng của nền tảng Siêu Thần, nữ thư ký vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại nổi trước những gì vừa được chứng kiến.

Ai tu luyện siêu văn không phải là từng bước, từng bước một mới có thể thăng cấp, hắn lại trực tiếp thăng cấp như vậy, tình huống thế này quả thực rất dọa người.

“Bình tĩnh lại đi, đó là người có chỉ số tiềm lực một vạn sao, người đừng xem hắn như một sinh linh bình thường thì sẽ không tới nỗi kinh sợ như vậy.”

Tuy rằng vị tổng giám đốc này cũng thấy rất khiếp sợ, nhưng chỉ cần nghĩ tới đối phương chính là người có chỉ số tiềm lực cao đến một vạn sao thì bất giác trở nên bình tĩnh hắn.

“Vâng, ta nhớ rồi.”

Thư ký gạt đầu, cảm thấy lão bản nói rất có lý.

Người có chỉ số tiềm lực một vạn sao thì nghịch thiên một chút chẳng phải là việc quá bình thường ư?

Có cái gì không hợp lý đâu!

Tổng giám đốc cười nói: “Chờ Lam Tinh giải trừ phong ấn xong, chắc chắn sẽ có rất nhiều chủng tộc mạnh mẽ tìm tới giết hắn.”

Sự biến thái mà Cố Trường Khanh vừa thể hiện ra sẽ mang tới vô vàn nguy hiểm về sau cho hắn, đây là điều mà ai đang xem livestream cũng đều có thể đoán trước được.

...

Bên trong tòa thành trung tâm, Cố Trường Khanh chấm dứt trận chiến, nhưng đám người Trương Hồ vẫn còn đang vây sát người máy áo giáp toàn thân đầy vết nứt kia.

Từ đây đã có thể nhìn ra, khoảng cách giữa bọn họ và Cố Trường Khanh lớn thế nào.

Thực lực của hắn sở dĩ mạnh như vậy, đầu tiên là do ấn ký quỹ dị trong lòng bàn tay có công lao lớn nhất.

Thứ hai, là siêu văn.

Bằng không, thực lực của Cố Trường Khanh sẽ không thể nào nghịch thiên như này được.

Giải quyết xong bảy người máy áo giáp, Cố Trường Khanh cũng không có dự định đi qua giúp đám người Trương Hồ, mà quay lại dựa vào Tu La Vương Tọa, yên tĩnh xem chiến đấu.

“Không hổ là người mạnh nhất Lam Tinh chúng ta, thật lợi hại!”

Siêu văn nhân của các quốc gia và hải thú ở xung quanh lúc này đều nhìn Cố Trường Khanh với vẻ mặt sùng bái.

Bọn họ ngay cả phá vỡ áo giáp của người máy còn không làm được, hắn lại có thể đánh chết bọn chúng chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Lại nhìn đám người Triệu Hồ vẫn còn gian nan như vậy.

Toàn thể mọi người đều vì thực lực của Cố Trường Khanh mà cảm thấy vô cùng thán phục.

Oanh!

Đúng lúc này, Thao Thiết quát lớn một tiếng, Thao Thiết chiến kích trong tay bùng nổ ánh sáng chói mắt, mạnh mẽ xuyên qua trước ngực của người máy áo giáp đối diện.

Phù!

Phổ Cách Đan Tư, người tộc Lô Viêm, tộc Kinh Sa có thực lực gần ngang bằng bọn họ đều đã tê liệt nằm trên mặt đất.

“Lão đại, mấy thứ này thật đúng là khó đối phó, hiện giờ mới vừa tiến vào mà đã gặp được người máy áo giáp mạnh mẽ như thế, phía sau còn đánh thế nào?”

Trương Hồ đào ra một khối hạch tâm lớn như quả bóng từ trong cơ thể người máy áo giáp, bay tới trước mặt Cố Trường Khanh rồi dâng lên, lo lắng hỏi.

Cố Trường Khanh trấn an: “Vạn sự khởi đầu nan, bên trong chưa chắc đã có người máy áo giáp mạnh mẽ như vậy.”

“Khu vực xung quanh hẳn là không còn nguy hiểm gì khác.”

Hắc Long sau lưng ngó ra thăm dò, rồi ăn luôn khối hạch tâm trong tay Trương Hồ.

Trương Hồ hỏi: “Lão đại, có cần phái người đi thăm dò trước không?”

“Không cần đâu, đánh nhanh giải quyết nhanh đi!”

Cố Trường Khanh tán đi Tu La Vương Tọa, đoạn nói: “Ta đi vào trước xem xem, nếu không thấy có tiếng đánh nhau thì các người mau chóng dẫn đội tiến vào thăm dò.”

Dứt lời, hắn liền biến mất tại chỗ.

Chương 102: Lịch Sử Huy Hoàng Năm Xưa Chương 102: Lịch Sử Huy Hoàng Năm Xưa

Thành phố nơi đây tràn ngập sắc thái của khoa học kỹ thuật hiện đại nhưng lại vô cùng hoang vắng.

Chỉ có từng tòa nhà cao tầng lạnh lẽo đứng sừng sững.

Cố Trường Khanh đi thẳng đến trung tâm thành phố, không bao lâu sau, một tòa nhà cao ba trăm tầng đã hiện ra trước mắt.

Bước tới bên ngoài cánh cửa lớn của tòa nhà, có một đội quân người máy đang nghiêm cẩn đứng canh giữ.

Cố Trường Khanh tới gần, vốn còn đang chuẩn bị ra tay thì bỗng thấy chúng nó đã tránh ra một con đường, không hề có hành động công kích.

Cố Trường Khanh hơi ngạc nhiên, có điều thấy vậy thì vẫn nhanh chóng bước vào tòa cao ốc được vòng tròn sao bao phủ.

“Hoan nghênh đến với tòa cao ốc trung tâm đầu tiên.”

Mới vừa bước vào bên trong, trước quầy tiếp tân trong đại sảnh có một người máy nữ có hình dạng tương tự nhân loại liền tiến lên mỉm cười chào hỏi.

Cố Trường Khanh nhìn ra cô ta là người máy, bèn thuận miệng hỏi: “Thành phố này có lai lịch gì?”

Hắn không có siêu não của nền tảng Siêu Thần, cũng không biết quá nhiều chuyện, bởi vậy chỉ có thể hỏi thăm người máy trước mặt.

Nữ người máy vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười, đáp: “Xin chào, đây là tòa nhà trung tâm đầu tiên của thành phố Đế Quốc Lam Tinh, ở trong văn phòng tổng tầng ba trăm sẽ có tất cả những gì mà ngài muốn biết.”

Cố Trường Khanh nghe thế thì không hỏi nữa, đi tới thang máy cách đó không xa, ấn tầng ba trăm.

Thang máy bắt đầu khởi động, sau khi đóng cửa thì nhanh chóng đi lên.

Không bao lâu sau thì dừng lại, cửa thang máy từ từ mở ra.

Đập vào mắt chính là hành lang thông nhau từ mọi hướng, trên vách tường đều có ký hiệu dẫn đường.

Cố Trường Khanh đi theo ký hiệu, đi vào văn phòng tổng.

Rất nhanh, hắn đã dừng lại ở bên ngoài cửa lớn.

Tích!

Trên thiết bị điện tử ở bên cạnh bỗng nhiên tỏa ra một luồng ánh sáng bao phủ Cố Trường Khanh:

“Nghiệm chứng thân phận thành công, chủng tộc: nhân loại mới: hoan nghênh!”

Một thanh âm máy móc vang lên, cửa văn phòng tổng chậm rãi mở ra.

Đập vào mắt chính là một văn phòng tràn ngập cảm giác của khoa học kỹ thuật hiện đại, bên trong có phòng ngủ, phòng chiến đấu mô phỏng, phòng bế quan.

Vù!

Cố Trường Khanh vừa đi vào, quang não trên bàn làm việc bỗng lóe lên, chiếu ra hình ảnh của một người đàn ông oai hùng mặc quân trang màu đen không giận tự uy.

...

Bên ngoài khu vực đầu tiên của thành phố, đám người Trương Hồ đều đang ở đây, cả đám đã chờ hơn mười phút mà vẫn không thấy có tiếng động gì truyền ra.

“Không thấy có động tĩnh gì, chúng ta đi vào tìm kiếm thử xem.”

Trương Hồ gọi: “Hầu Vương.”

“Hừm? Có thể tiến vào thành rồi sao?”

Hầu Vương cầm theo gậy Kim Cô đi tới, sau khi dung hợp với siêu văn Đại Thánh Hắc Ám, nó đã có khả năng nói được tiếng người tương đối lưu loát.

Trương Hồ gật đầu, “Ừm, dẫn theo quân đoàn khí của người vào thành đi, bắt đầu tìm kiếm theo quy mô lớn xem bên trong có gì hữu dụng không, sau đó tập trung ở tòa thành trung tâm tại đây.”

“Được!”

Hầu Vương đáp ứng một tiếng, sau đó dẫn theo nhóm khi dưới trướng hùng hùng hổ hổ đi vào thành.

“Chúng ta cũng vào đi thôi!”

“Đi đi, cứu tử nhất sinh cũng chẳng sao, đã đến lúc nên mạo hiểm tìm kiếm cơ duyên rồi.”

Siêu văn nhân và hải thú ở hiện trường nhìn thấy đội quân khi tiến vào thì cũng nhanh chóng cuộn cuộn bám theo.

Trương Hồ cũng triệu tập mọi người vào trong.

Rất nhanh, bên ngoài chẳng còn lại bóng dáng một ai.

...

“Đế Quốc Lam Tinh thật sự bị hủy diệt rồi à? Tại sao một nhân loại của Đế Quốc cũng không tìm thấy?”

“Thành phố trung tâm cũng không thấy nhân loại của Đế Quốc, xác suất bị hủy diệt là rất cao, nhưng rốt cuộc là làm sao mà bị hủy diệt?”

“Nếu như Đế Quốc Lam Tinh thật sự đã bị hủy, vậy trước khi bọn họ chết liệu có thể lưu lại siêu văn của bản thân không?”

“Nếu thực sự lưu lại siêu văn của bản thân vậy thì quá kinh khủng rồi, nhất là Đế Quốc Chi Chủ, trên người ngài ấy có tới ba mươi sáu cái siêu văn vô địch, nếu như để cho người có chỉ số tiềm lực một vạn sao kia dung hợp thì thật không dám tưởng tượng.”

Trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần đã có hơn 150 tỷ người xem, đều cảm thấy nghi ngờ về sự diệt vong của Đế Quốc Lam Tinh.

...

Tòa nhà trung tâm đầu tiên, trong văn phòng tổng.

Cố Trường Khanh tán bỏ mũ giáp rồi đi vào trong, nhìn thấy người đàn ông trung niên uy nghiêm được quang nã trên bàn làm việc chiếu ra, hắn trực tiếp đi tới ghế đối diện bàn rồi ngồi xuống.

“Xin chào, nhân loại mới, ta là Chiến Đế 12 sao của Đế Quốc: Sở Bắc Xuyên.” Người trung niên trên hình chiếu chậm rãi cất tiếng.

Biết đối phương chỉ là hình ảnh số liệu được lưu lại nên Cố Trường Khanh không nói gì, chỉ lẳng lẳng lẳng nghe.

“Người có thể đi vào nơi này chứng tỏ mười người máy trấn thủ ở khu đầu tiên đã bị người giải quyết.”

“Trong số nhân loại mới có thể xuất hiện một người như ngươi, vậy những con dân của Đế Quốc chết dưới Hư Không Nguyên Rửa cũng sẽ cảm thấy vui mừng!”

“Hư Không Nguyên Rửa có thể hủy diệt cả Đế Quốc, chắc ngươi cũng rất tò mò...”

Sau đó, người trung niên uy nghiêm mặc quân trang màu đen có 12 sao đã kể lại tất cả những chuyện Đế Quốc Lam Tinh đã từng huy hoàng hùng mạnh ra sao cho hắn biết...

Cố Trường Khanh như lâm vào cơn mê man, người đàn ông này đã kể xong mọi chuyện từ lâu mà hắn vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Hắn không ngờ, Đế Quốc Lam Tinh lại từng huy hoàng như thế.

Vạn tộc trong vũ trụ đều phải cúi đầu trước sự cường đại của nó.

Chương 103: Đế Quốc Lam Tinh Vĩnh Viễn Bất Diệt!
Chương 103: Đế Quốc Lam Tinh Vĩnh Viễn Bất Diệt!

Lúc này, người đàn ông trung niên tiếp tục nói:

“Sau khi hiểu được sự cường đại của Đế Quốc, ta biết người rất rung động.”

“Ở thời đại mà chúng ta thống trị kia, con dân của Đế Quốc, ngay cả Đế Quốc Chi Chủ cũng vì vậy mà muốn bành trướng.”

“Coi vạn tộc như khi con mà ức hiếp, dẫm đạp, giết hại, cướp đoạt, căn bản không hề giống như một nền văn minh trí tuệ.”

“Cuối cùng, ác quả cũng giáng xuống.”

“Khiến cho mười chủng tộc mạnh nhất bị Đế Quốc ức hiếp mấy vạn năm hiệu triệu vạn tộc trong vũ trụ tới tập kích.”

“Trận chiến đó cực kỳ thảm thiết, đánh tới nỗi hệ ngân hà chỉ còn lại một phần mười, không biết có bao nhiêu Đế Văn Bá Chủ đã ngã xuống.”

“Nhưng Đế Quốc chúng ta quá mạnh, vẫn giết cho bọn họ đến điêu tàn, cuối cùng phải cúp đuôi chạy trốn.”

“Trận chiến đó tuy thắng lợi, nhưng cường giả của Đế Quốc cũng đã ngã xuống bảy tám phần, vốn dĩ định tự phong ấn để từ từ chữa thương và xây dựng lại, đến mấy vạn năm sau sẽ lần nữa xuất thế.”

“Nhưng không ngờ được... trong trận chiến của Đế Quốc Chi Chủ và hơn mười vị Đế Tộc Chi Chủ, sau khi ngài ấy giết chết mười vị đó, bởi vì thương thế quá lớn mà phân thân, bị Hư Không Chi Chủ dùng tính mạng độ sức, trả giá bằng việc hiến tế tám phần sinh linh của Hư Không Đế Tộc, hạ xuống Hư Không Nguyên Rửa khó giải nhất trong lịch sử.”

“Nguyên rửa này vô cùng quý dị, hơn nữa còn là hạ trực tiếp trên người Đế Quốc Chi Chủ, không tới ba tháng đã lan

tới trên người của sáu tỷ tám trăm nhân loại của Đế Quốc.”

“Chúng ta hiểu không thể ngăn được việc vong quốc, trước khi tự phong ấn đã để lại mỗi lửa cho nhân loại ở bên ngoài, có thể nhìn thấy người tiến vào đây, nếu như chúng ta ở trên trời có linh thì nhất định sẽ cảm thấy rất vui mừng.”

“Đế Quốc... đã có người kế thừa rồi.”

Cố Trường Khanh yên tĩnh lắng nghe, thế nhưng trong lòng lại không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Đế Quốc từng vô cùng hùng mạnh, có thể dùng sức lực một mình mình mà giết lui được sự vây công của vạn tộc.

Nếu như không phải Hư Không Đế Tộc không tiếc trả giá đại giới thi triển Hư Không Nguyên Rửa, vậy thì sau mấy vạn năm phong ấn, bọn họ vẫn có thể quật khởi từ đầu.

Trong lòng Cố Trường Khanh có một sự nhiệt huyết đang dần dần sôi trào.

Đế Quốc cũ đã bị hủy diệt, vậy thì, hắn có thể sáng tạo một Đế Quốc mới hay không?

“Người hắn là người đứng đầu của nhân loại mới? Nghe xong những lời này của ta, có phải cảm thấy nhiệt huyết sôi trào hay không?”

“Có phải người đang nghĩ, muốn sáng tạo ra một Đế Quốc hoàn toàn mới? Nếu người thực sự có suy nghĩ này, vậy thì cần phải không tiếc trả giá đại giới mà đánh vào thành phố trung tâm, tiến vào tòa nhà cao tầng của Đế Quốc.”

“Nếu như người đủ mạnh thì người có thể kế thừa tòa thành trung tâm của Đế Quốc này, đồ mà chúng ta để lại cho người tuy không thể khiến người một bước nhảy vọt có thể đối đầu với những cường tộc trong vũ trụ, nhưng trước khi Lam

Tình hoàn toàn phong ấn, tuyệt đối có thể khiến người có được năng lực có thể bảo vệ chính mình.”

“Tòa thành trung tâm của Đế Quốc tổng cộng có chín khu, đây là khu thứ nhất, trong tất cả những tầng lầu của tòa nhà này đều có siêu văn của con dân của chúng ta để lại trước khi chết, nhưng cao nhất cũng chỉ tới cấp bậc thập giai.”

“Ngoài ra còn có một vài bản vẽ chế tạo vũ khí nóng cực mạnh, những thứ ở đây cũng có thể khiến cho nhân loại mới nghênh đón một lần lột xác.”

“Nhưng nếu thật sự muốn quật khởi thì người nhất định phải khống chế được cả chín khu vực của thành phố, sau đó tiến vào nơi hạch tâm của thành phố, kế thừa tòa thành trung tâm của Đế Quốc.”

“Người chỉ có thời gian hai tháng, trong thời gian đó nếu không thể tiến vào, vậy thì vì không để cho ngoại tộc sử dụng, tòa thành trung tâm này sẽ rời khỏi Tổ Tinh và tự động hủy diệt.”

“Không gian giới tử trên bàn này là món quà ta tặng người.”

“Bên trong có rất nhiều siêu văn mạnh mẽ của ta và thuộc hạ của ta để lại, còn có một ít tinh hạch cực phẩm dùng để tu luyện.”

“Đế Quốc cũ đã kết thúc, ta thật lòng hy vọng, Đế Quốc mới sẽ quật khởi!”

“Dù ta vô cùng không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn phải hóa thành cát bụi trong dòng sông lịch sử. Cố gắng lên, nhân loại mới!”

Sau khi thanh âm cảm thán cuối cùng vừa dứt, hình chiếu dần dần biến mất.

Cố Trường Khanh nhìn hình chiếu đang tan biến, trong lòng bất giác dâng lên cảm xúc ngọt ngào khó diễn tả, hần lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa, hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn lại tâm trạng rồi rời hiện giờ.

Hồi lâu sau, ánh mắt Cố Trường Khanh lóe lên, hần dụi tắt tàn thuốc, thấp giọng nói: “Các vị, đều yên nghỉ đi, các người lui về rồi thì ta sẽ thay mọi người tiếp tục bước lên, Đế Quốc Lam Tinh vĩnh viễn bất diệt!”

Ánh mắt hần nhìn về phía Hắc Kim Giới Tử được đặt bên cạnh quang não trên mặt bàn.

Cố Trường Khanh cầm lấy nó, thử đưa một tia tinh thần lực vào bên trong.

Nhất thời, ý thức của tinh thần lực liền đi tới một khoảng không gian cực lớn mênh mông trắng xóa.

Từng luồng sáng rực rỡ của siêu văn đang tung hoành qua lại, phóng mắt đếm thử thì ít nhất cũng phải có hơn một nghìn cái ở vòng ngoài đầu tiên.

Xếp hàng thứ hai chỉ có một trăm cái.

Xếp hàng thứ ba chỉ có mười cái.

Xếp hàng thứ tư chỉ có hai cái.

Xếp hàng thứ năm chỉ có một cái.

Trừ những thứ này ra, bên trong không gian còn chứa số lượng hơn trăm vạn viên tinh thạch hình tròn có kích cỡ như quả bóng.

Năng lượng ẩn chứa bên trong vô cùng khổng lồ và thuần túy.

Còn có không ít những viên tinh thạch mà hần không biết tên đang tỏa ra ánh sáng chói lọi thần thánh.

Chương 104: Siêu Văn Bạch Đế Và Siêu Văn Huyền Nữ
Xuất Thế (1) Chương 104: Siêu Văn Bạch Đế Và Siêu Văn
Huyền Nữ Xuất Thế (1)

Tòa thành trung tâm của Đế Quốc, khu vực đầu tiên.

Siêu văn nhân và hải thú của Lam Tinh đều đang điên cuồng càn quét tìm tòi bên trong tòa nhà của các cư dân.

Đội quân khi có cơ thể thật lớn dưới sự trợ giúp của siêu văn cũng biến hóa thành kích cỡ như người bình thường.

Nếu không chúng nó căn bản không đi lục soát được.

Có được áo giáp Hầu Văn, chúng nó có thể tùy ý biến hóa độ lớn nhỏ của cơ thể.

“Siêu văn, vậy mà có siêu văn? Ha ha ha!”

“Oa! Những siêu văn này đều rất mạnh, thập giai, vậy mà lại là thập giai!”

“Trời ạ, hải thú chúng ta cũng có thể dung hợp?”

“Ha ha! Từ nay về sau ta nguyện đi theo Cố lão bản cả đời!”

“Đúng thế, tuy rằng chúng ta là Hải tộc, nhưng dưới sự trợ giúp của siêu văn cũng có thể biến thành siêu văn nhân giống như con người.”

Bên trong khu đầu tiên của tòa thành, khắp nơi đều vang lên những tiếng cười to kích động hưng phấn.

Sau khi hải thú dung hợp với siêu văn do cư dân cũ của Đế Quốc để lại, chúng nó vốn dĩ là nửa người nửa thú đã có thể hoàn toàn biến thành con người.

Hơn nữa tất cả đều là thập giai, điều này khiến chúng nó vô cùng hưng phấn.

“Nhị ca, siêu văn truyền thừa của tộc ta khẳng định sẽ không ở bên ngoài khu vực này, hẳn là ở bên trong tòa nhà trung tâm của Đế Quốc Lam Tinh, với thực lực và thân phận của chúng ta thì chỉ sợ khó mà tiến vào trong.”

Hai người của Hải Thần Tộc đến từ sâu trong vũ trụ đều đã âm thầm tìm kiếm hết các nơi quan trọng ở khu vực thứ nhất của tòa thành, sau khi ra ngoài, cô gái mặc áo giáp Hải Thần Hoàng thấp giọng nói.

Người đàn ông gật đầu, “Ừm, trước tiên cứ âm thầm đi theo đám người này cái đã, phụ thân đã chuẩn bị trợ giúp ở phía sau cho chúng ta, đợi sau khi người của Nhân Tộc kia chiếm được tòa thành trung tâm của Đế Quốc Lam Tinh, hẳn nhất định sẽ bị thương, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp sử dụng hình chiếu siêu văn mà phụ thân đưa cho ta để giết chết hắn.”

Dứt lời, bọn họ liền ăn ý nhìn nhau, âm thầm tránh đi.

Bảy mươi hai vị thành viên của tổ Long Vương không đi lục soát trong các tòa nhà dân cư mà là đi tới các bộ phận nghiên cứu ở trong khu vực này, lấy đi các kỹ thuật nghiên cứu khoa học quan trọng ở bên trong.

Sau khi thu thập xong hết mới tự mình đi tìm cơ duyên.

Bên trong văn phòng tổng, khu vực đầu tiên của thành phố.

Cổ Trường Khanh đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống khu vực đầu tiên của thành phố.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn kích động của mỗi một siêu văn nhân và hải thú, hắn thật sự không chút bận tâm.

Song Long ở sau lưng hắn đang ăn một đồng lớn tinh hạch trên mặt đất.

Cổ Trường Khanh cũng không biết vì sao, sau khi siêu văn Hắc Long tiến hóa tới cấp Hoàng thì chỉ cần chúng nó cắn

nuốt thứ gì đó có năng lượng thuần túy là có thể tăng cấp siêu văn tự thân.

Chắc chắn không có liên quan gì tới loại siêu văn, Cố Trường Khanh cho rằng đó hẳn là công lao của ấn ký quý dị trong lòng bàn tay mình.

“Lão đại!”

Đúng lúc này, ba người Thao Thiết, Trương Hồ, Chu Tước từ bên ngoài tiến vào.

“Ồ, lão đại, ngài đang cho nó ăn cái gì vậy?”

Lúc nhìn thấy hai con Hắc Long sau lưng Cố Trường Khanh đang ăn ngẫu nhiên từng viên tinh thạch lớn nhỏ khác nhau trên mặt đất, Thao Thiết vô cùng tò mò hỏi.

“Tinh thạch, là thứ chân chính giúp siêu văn nhân tu luyện, tinh hạch trong cơ thể dị thú không thể so được với chúng nó.”

Cố Trường Khanh xoay người, châm cho mình một điều thuốc rồi nói: “Các người tới đúng lúc lắm, nơi này có vài siêu văn cho các người.”

Dứt lời, Cố Trường Khanh liền đưa siêu văn Bạch Đế và Huyền Nữ do thủ hạ của Sở Bắc Xuyên để lại cho Trương Hồ và Chu Tước.

Hai ấn ký siêu văn lơ lửng giữa không trung, khi thì hóa thành siêu văn, khi thì hóa thành áo giáp.

Hai siêu văn này đều đã dung hợp với hơn mười loại siêu văn khác nhau, là biểu tượng tượng trưng cho sự mạnh mẽ của chủ nhân. Nhìn khắp các tộc trong vũ trụ, nhắc tới Bạch Đế và Huyền Nữ đều khiến cho bọn họ vừa nghe đã sợ mất mật.

“Đây là... siêu văn này thật mạnh!”

Trương Hồ nhìn siêu văn Bạch Đế trước mặt, cảm nhận được hơi thở lưu chuyển trên đó, trên mặt lộ ra vẻ giật mình.

Y không nói hai lời mà trực tiếp dùng tinh thần lực dẫn dắt siêu văn tiến vào thức hải ở mi tâm.

“A a a, đau quá, không được, lực lượng quá mạnh, lão đại, ta cảm thấy mình sắp tiêu đời rồi!”

Đột nhiên hai mắt Trương Hồ trợn trắng, bởi vì chỉ số tiềm lực của y quá thấp nên căn bản không thể thừa nhận được sức mạnh của siêu văn Bạch Đế, đỉnh đầu và cơ thể đều bị nứt ra, chớp mắt đã biến thành huyết nhân, cả người đầy máu.

“Trương ca...”

Chu Tước đang muốn dung hợp siêu văn Huyền Nữ thì bị thảm trạng của Trương Hồ dọa cho lui về sau hai bước.

“Lão bản, mau cứu Trương ca, hắn sẽ chết mất!”

Thao Thiết thấy cơ thể Trương Hồ đang tan rã, máu me cả người bắn tung tóe thì bị dọa sợ không thôi.

Tuy rằng anh ta không biết trên người Cố Trường Khanh có ấn ký quỷ dị, nhưng theo bản năng vẫn luôn cảm thấy chuyện gì lão đại nhà mình cũng có thể xử lý được.

“Đường đột rồi!”

Cố Trường Khanh khẽ nhíu mày, nâng tay đặt lên bả vai Trương Hồ, kích hoạt ấn ký màu xám trong lòng bàn tay, rót vào trong cơ thể Trương Hồ từng đợt, từng đợt năng lượng quỷ dị.

Mười mấy cái siêu văn đều quy về một siêu văn Bạch Đế, chỉ số tiềm lực nếu không đạt tới ba đến bốn nghìn sao thì ai dung hợp nó cũng sẽ phải chết.

Sau khi có Cố Trường Khanh hỗ trợ, tiếng kêu thảm thiết của Trương Hồ nhỏ dần rồi ngưng hẳn, cơ thể đang nứt ra cũng chậm rãi khép lại bằng tốc độ mắt thường có thể trông thấy.

Thấy y đã an toàn, lúc này Cố Trường Khanh mới rút tay về.

Chương 105: Siêu Văn Bạch Đế Và Siêu Văn Huyền Nữ Xuất Thế (2) Chương 105: Siêu Văn Bạch Đế Và Siêu Văn Huyền Nữ Xuất Thế (2)

“Thành công rồi, ha ha! Cảm ơn lão đại!”

Một lát sau, Trương Hồ phát ra một tiếng kêu to sáng khoái, thoáng chốc đã phụ thể áo giáp Bạch Đế ngoài thân.

Áo giáp màu trắng bạc vô cùng đẹp đẽ và cường đại, khiến cho người ta nhìn mà ngưỡng mộ không thôi.

Bên ngoài có từng luồng ánh sáng vận chuyển xung quanh, giống như ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn.

“Mọi nó, mạnh thật!”

Trương Hồ thốt ra tiếng kêu ngạc nhiên khó tin, tuy rằng mới chỉ là thập giai đỉnh phong, nhưng lực lượng này lại không gì sánh kịp, khiến y khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Cố Trường Khanh mỉm cười nói: “Ổn định lại trạng thái trước, sau đó ngươi đi đánh tới khu thành thứ hai thử xem, nếu như không được thì ta mới qua đó.”

Vừa rồi hẳn cũng đã dung hợp siêu văn của Chiến Đế 12 sao Sở Bắc Xuyên, là áo giáp Đế Long do hai mươi hai siêu văn dung hợp mà thành.

Nếu như không dung hợp, chỉ dựa vào thực lực tự thân của hẳn thì cho dù có sử dụng Ma Văn La Hầu, chỉ sợ cũng không

giết vào bên trong được.

Đội giết tới hạch tâm của tòa thành trung tâm, siêu văn của Đế Quốc Chi Chủ có lẽ đang chờ hấn.

Trong vũ trụ hiện tại đều công nhận bộ áo giáp siêu văn đó là mạnh nhất.

“Được, hiện giờ ta sẽ đi luôn, đi luyện tay trước thử xem.”

Trương Hồ ha hả cười lớn, nhanh chóng rời đi.

“Lão bản, ta cũng muốn dung hợp, người giúp ta một chút.”

Chu Tước có chút chờ đợi không kịp.

Cố Trường Khanh gật đầu, ý bảo nàng dẫn dắt siêu văn tiến vào mi tâm.

Chu Tước làm theo, dẫn dắt siêu văn Huyền Nữ vào mi tâm trước trán.

Đang lúc nàng đau đớn hét lên thảm thiết thì Cố Trường Khanh đã đặt tay lên vai, hỗ trợ cô nàng. Vì muốn Chu Tước thăng cấp mà Cố Trường Khanh đã có chút cố sức.

Thao Thiết nhìn thấy thì vô cùng hâm mộ, nhưng anh ta cảm thấy lão bản chắc chắn sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, nhất định cũng sẽ đưa cho anh ta một cái siêu văn cực mạnh.

...

Trương Hồ rời khỏi khu vực đầu tiên của tòa thành, bay thẳng đến khu vực thứ hai.

Ngay khi y vừa lộ diện, trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần lập tức có vô số bình luận kinh ngạc hiện lên.

“Ôi đệt, đây là... áo giáp Bạch Đế?”

“Đây... đây thật sự là áo giáp Bạch Đế? Trong trận chiến năm xưa, chính mắt ta đã nhìn thấy sự mạnh mẽ của áo giáp Bạch Đế của Đế Quốc Lam Tinh, ký ức lần đó đến nay vẫn còn như mới, có chuyện gì thế này?”

“Siêu văn Bạch Đế là thứ mà ai cũng có thể dung hợp à? Vì mặc áo giáp Bạch Đế này chẳng lẽ là người có chỉ số tiềm lực một vạn sao: Cố Trường Khanh?”

“Nói nhảm, ngoại trừ hắn ra thì tuyệt đối không có người khác.”

Vù!

Trong khi phòng livestream đang có đủ loại bình luận khiếp sợ nhảy lên, thì bỗng một dòng thông báo được ghim lên đầu trang:

(Trương Hồ: Chỉ số tiềm lực là 4050 sao, siêu văn Bạch Đế Thánh cấp, thập giai đỉnh phong.)

“Không phải là người có chỉ số một vạn sao kia hả?”

“Chuyện gì vậy? Trong số nhân loại mới của Lam Tinh, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà có thể xuất hiện người có chỉ số tiềm lực bốn nghìn?”

“Dựa vào đâu?”

“Không được, tuyệt đối không thể để cho Lam Tinh quật khởi, bằng không chính là tai ương của chúng ta!”

“Thập cường chủng tộc của vũ trụ đâu? Còn không nhanh chóng thông qua Địa Ngục Tinh tới đó đi?”

Trương Hồ mặc áo giáp Bạch Đế hiện thân đã dọa cho rất nhiều chủng tộc trong vũ trụ sợ hãi, điên cuồng tag tên tài khoản của mười chủng tộc mạnh nhất trong phòng livestream.

Bọn họ tuyệt đối không cho phép Lam Tinh lại có một Đế Quốc quật khởi.

Sự tàn bạo của Đế Quốc Lam Tinh năm đó, có không ít lão niên vẫn còn nhớ rõ như in.

Hoành hành ngang ngược, một lời không hợp liền xuống tay giết chóc, diệt tộc, cướp đoạt.

Chủng tộc tàn bạo như vậy, làm sao có thể để cho bọn họ lần nữa quật khởi?

Diệt sạch hết thảy bọn họ cũng không quá đáng!

Mà vào lúc nền tảng Siêu Thần đang sôi trào thì Chu Tước mặc áo giáp Huyền Nữ có ba màu bạc, xám, lam có đường nét vô cùng hoàn mỹ cũng nhanh chóng đi ra từ bên trong tòa nhà.

Sau khi xuất hiện thì nàng cũng bay thẳng đến khu vực số hai của thành phố.

“Áo... áo... áo giáp Huyền Nữ?”

“Trời ạ, nhân loại của Lam Tinh thật sự chính là chủng tộc thiên mệnh của vũ trụ hay sao? Chủng tộc tàn bạo như thế, dựa vào đâu mà lại được trời xanh thiên vị?”

Siêu Viêm Đế Tộc: “Các vị, mau tới Lam Tinh đi! Nhận tộc không diệt, vũ trụ không yên!”

Khi bên trong phòng livestream đang sôi trào, một bình luận có kim quang xán lạn bao bọc xung quanh xuất hiện đè lên lên tất cả bình luận khác.

“Được đó, chỉ cần Siêu Viêm Đế Tộc các người nguyện ý dẫn đầu, chúng ta sẽ theo các người qua đó.”

“Đúng, hủy diệt Nhân Tộc, trả lại bình yên cho vũ trụ!”

“+1 hủy diệt Nhân Tộc!”

Nhìn thấy một trong mười chủng tộc mạnh nhất ngân hàng là Siêu Viêm Đế Tộc đã lên tiếng, nhất thời trên màn hình tất cả đều là bình luận nguyện ý đi theo tới Lam Tinh.

Gió bão đang mãnh liệt đánh về phía Lam Tinh.

Cố Trường Khanh liệu có thể trong thời gian này, hoàn toàn lấy được quyền khống chế tòa thành trung tâm hay không là điều rất quan trọng.

Nếu có thể lấy được, vậy thì sẽ không có chút áp lực nào.

...

Trong văn phòng tổng, Cố Trường Khanh ngồi trên ghế làm việc, nhìn Thao Thiết ở đối diện, mỉm cười nói: “Đợi sau khi đánh vào khu thứ hai, ta sẽ cho người dung hợp một cái siêu văn lợi hại khác.”

Hiện tại trong tay hắn quả thật không còn siêu văn mạnh như cấp bậc của Bạch Đế và Huyền Nữ.

Khu vực thứ hai của tòa thành trung tâm hắn là cũng có hình chiếu do một vị Chiến Đế 12 sao của Đế Quốc lưu lại.

Trước mắt ấn ký quý dị của Cố Trường Khanh chỉ có thể giúp bọn họ tăng lên khoảng ba nghìn điểm chỉ số tiềm lực.

Chỉ số tiềm lực cao tới khoảng bốn nghìn như Chu Tước, Trương Hỗ thì bản thân bọn họ vốn dĩ đã có một nghìn rồi.

Cố Trường Khanh nói: “Đúng rồi, đến lúc đó ta sẽ lấy đi siêu văn Cửu Long Kéo Quan của ngươi.”

Siêu văn Đế Long, đó là từ hai mươi hai loại siêu văn của loài rồng dung hợp tạo thành.

Sau đó lại thêm vào hai siêu văn Hắc Long của hắn và Cửu Long Kéo Quan trên người Thao Thiết, vậy chính là hai mươi lăm loại siêu văn hình rồng hợp thành một thể.

“Không sao, chỉ cần lão bản có thể lấy nó ra là được.”

Sau khi biết được sự lợi hại của áo giáp Bạch Đế và Huyền Nữ, Thao Thiết đã không còn quá tha thiết với siêu văn Cửu Long Kéo Quan của mình như trước nữa.

Chương 106: Áo Giáp Đế Long, Chạm Đến Sự Kiên Kỵ Của Thập Cường Chung Tộc (1) Chương 106: Áo Giáp Đế Long, Chạm Đến Sự Kiên Kỵ Của Thập Cường Chung Tộc (1)

Cố Trường Khanh khởi động quang não trên bàn làm việc, chiếu ra hình ảnh ở khu thứ hai.

Nếu Trương Hổ và Chu Tước có thể đánh vào, như vậy những khu vực khác trong thành phố hẳn bọn họ đều có thể xử lý được.

Đến lúc đó chỉ cần hấn ra tay không chế được tòa thành hạch tâm, vậy thì thành phố trung tâm của Đế Quốc sẽ thuộc về Ma Minh bọn họ.

Àm! Âm!

Hình chiếu vừa hiển thị ra hình ảnh thì đã nghe thấy một âm thanh nổ vang truyền tới.

Chỉ thấy bên trong hình chiếu, sau khi tiến vào mảnh đất trống trong khu vực thứ hai, Trương Hổ cầm Bạch Đế chỉ thương trong tay, sau lưng hiện lên mười tám cái thân hoàn siêu văn, giống như một tia chớp đang chiến đấu cùng ba người máy áo giáp hình thù không khác gì con người.

Ba người máy mặc áo giáp đều là cấp bậc Thánh thập nhị giai, mạnh hơn nhiều so với mười người máy áo giáp trấn thủ ở khu vực đầu tiên.

Nhưng trước mặt Trương Hổ mặc áo giáp Bạch Đế, lấy ba đánh một nhưng vẫn bị Trương Hổ áp chế đến nỗi không có

lực đánh trả.

âm thanh chiến đấu vô cùng vang dội, trên thực tế, chỉ có một mình Trương Hổ nắm quyền chủ động.

Thương pháp của Bạch Đế xuất thần nhập hóa, mỗi một thương y hạ xuống đều tràn ngập cảm giác biến hóa khôn lường.

Thương pháp vô cùng bá đạo lại biến hóa khôn lường này, năm đó đã khiến cho không ít Chiến Đế chết ở dưới tay nó.

Phanh! Phanh! Phanh!

Chưa đến trăm chiêu, Trương Hổ đã giết chết một con.

Chỉ trong thời gian vài phút ngắn ngủi, y đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Trong phòng livestream Siêu Thần đã có gần hai trăm tỷ người xem, đều bởi vì sự mạnh mẽ của y mà cảm thấy chấn động.

Mười chủng tộc mạnh trong vũ trụ, chỉ sợ là đều đang bàn bạc xem làm thế nào để đuổi tới giết sạch Lam Tinh.

...

“Sảng khoái chết mất!”

Nhẹ nhàng mà chém chết ba người máy, Trương Hổ thét dài một tiếng vô cùng thỏa mãn.

Lực lượng mà siêu văn áo giáp Bạch Đế mang tới khiến cho y vô cùng say đắm và mê luyến.

Không bao lâu sau, khi Chu Tước tới nơi thì chiến đấu ở đây đã chấm dứt.

“Lợi hại!”

Bên trong văn phòng tổng ở khu số một, sau khi xem xong trận chiến của Trương Hồ, Thao Thiết lộ ra vẻ mặt tràn ngập hân mộ.

Cố Trường Khanh thấp giọng cười nói: “Người cũng sẽ có thôi, người qua đó trước đi, ta sẽ đến sau.”

Hắn định trước tiên tiến hành dung hợp siêu văn Đế Long và siêu văn Hắc Long với nhau.

“Vâng!”

Thao Thiết đáp ứng một tiếng, nhanh chóng rời khỏi văn phòng, đi thẳng đến khu vực số hai.

...

Thao Thiết đi rồi, Cố Trường Khanh tán bỏ áo giáp Hắc Long, sau đó kích hoạt áo giáp Đế Long.

Quanh thân Cố Trường Khanh tức khắc hiện lên ánh sáng ba màu đỏ, đen, tím, một bộ áo giáp Đế Long bá khí tuyệt luân đã phụ thể.

Bên ngoài áo giáp Đế Long có hai mươi hai cái Long Văn trông sống động như thật đang chuyển động xung quanh tứ chi và xương cốt của hắn.

Đế Văn màu vàng ám kim giống như những đường ánh sáng xoắn chuỗi xung quanh cả bộ áo giáp hình rồng, hiện ra hơi thở chúa tể thương sinh của hàng vạn sinh linh.

Mũ giáp rồng vô cùng dữ tợn và uy nghiêm, hai bên có hai cái sừng rồng một đỏ một đen, bên ngoài có từng đạo sấm chớp chuyển động xung quanh.

Hai mắt hắn hiện lên ba màu đen, tím và ánh kim, chỉ là một ánh mắt cũng khiến cho người ta không rét mà run.

Quanh thân hắn tỏa ra hơi thở khủng bố, so với áo giáp Bạch Đế và Huyền Nữ thì mạnh hơn rất nhiều.

“Không biết nếu thúc giục ấn ký quỹ dị trong lòng bàn tay để dung hợp siêu văn Hắc Long vào thì có thể khiến cho áo giáp này lột xác hay không nhỉ?”

Cổ Trường Khanh khẽ lẩm bẩm, hiện tại siêu văn áo giáp Đế Long của hắn còn chưa từng tiếp xúc với lực lượng quỹ dị trong lòng bàn tay.

Nghĩ thế, hắn động ý niệm, thúc giục lực lượng của ấn ký quỹ dị, chậm rãi đưa siêu văn Hắc Long dung hợp vào bên trong siêu văn Đế Long.

Dưới sự bao vây của ánh sáng màu xám trắng, Hắc Long ở bả vai trái của Cổ Trường Khanh đột ngột biến mất.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, thân hình Cổ Trường Khanh chấn động dữ dội, áo giáp rồng sau lưng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong chớp mắt đã xuất hiện thêm hai con Hắc Long giống hệt như máy móc nhưng toàn thân được bao phủ bởi vảy rồng, chúng càng có thêm màu sắc của khoa học kỹ thuật, cái đầu rồng dữ tợn, há miệng có thể nhìn thấy bên trong chi chít răng nanh, hai mắt một vàng một đỏ, bên trong tràn ngập vẻ bạo ngược.

Vốn dĩ siêu văn áo giáp Hắc Long ở trạng thái bình thường sẽ có hai con Hắc Long ở sau lưng, hiện tại lại giống như đã tiến hóa, khí tức của chúng nó cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Về phần bản thể của áo giáp Đế Long thì ngược lại không tiến hóa, nhưng mà Cổ Trường Khanh có thể cảm nhận được lực phòng ngự của nó đã tăng lên gấp bội.

Nếu như không có ấn ký quỹ dị trợ giúp, vậy thì dù có tăng thêm một cái siêu văn Hắc Long cũng không thể khiến cho

siêu văn Đế Long gia tăng hơn hẳn được.

Có thể tăng lên một phần mười đã là cao nhất.

Sự mạnh mẽ của áo giáp Đế Long thập nhất giai đỉnh phong còn mạnh hơn cả hẳn sử dụng một cái Ma Văn của siêu văn La Hầu trước đây.

Nếu hiện tại kết hợp thêm Ma Văn, hẳn không dám tưởng tượng sức mạnh có thể tăng tới cấp bậc nào.

“Ấn ký quý dị, rốt cuộc người có lai lịch gì?”

Cố Trường Khanh thật sự càng ngày càng hiếu kỳ về lai lịch của ấn ký trong tay.

Sự cường đại và thần bí của nó đã tạo cho hẳn rất nhiều kinh hỉ.

“Hiện tại ta cũng rất mong đợi bộ áo giáp siêu văn của Đế Quốc Chi Chủ.” Cố Trường Khanh thấp giọng tự nhủ.

Chương 107: Áo Giáp Đế Long, Chạm Đến Sự Kiên Kỵ Của Thập Cường Chung Tộc (2) Chương 107: Áo Giáp Đế Long, Chạm Đến Sự Kiên Kỵ Của Thập Cường Chung Tộc (2)

Ngay lúc Cố Trường Khanh đang muốn rời khỏi văn phòng tổng thì quang não trên bàn bỗng vang lên thanh âm:

“Kiểm tra đo lường phát hiện ngoại vực có Thần Hoàn Chi Nhân đang theo dõi cảnh tượng xảy ra bên trong tòa thành trung tâm, có muốn tiến hành che chắn cảnh tượng bên trong với nó hay không?”

“Cái gì?”

Cố Trường Khanh nghe thế, ánh mắt bên ngoài áo giáp lóe lên: “Người nói ở bên ngoài có chủng tộc khác đang dòm ngó động tĩnh của ta?”

Quang não trả lời: “Đúng vậy, có muốn che chắn hay không?”

Cố Trường Khanh lạnh giọng đáp: “Che chắn.”

Hắn thật không nghĩ tới vậy mà lại bị sinh linh bên ngoài xem xét giống như một con khỉ.

“Đã nhận được yêu cầu!”

Oanh!

âm thanh của quang não vừa dứt, vòng tròn sao bao phủ khu số một của tòa nhà trung tâm phát ra một luồng ánh sáng khiến người sợ hãi, trong nháy mắt đã bao phủ lên cả tòa thành trung tâm.

“Chuyện gì thế? Sao lại mất hình rồi?”

“Đây... không hổ là Đế Quốc Lam Tinh, ngay cả sự dò xét từ Thần Hoàn Chi Nhãn của nền tảng Siêu Thần mà cũng có thể ngăn cách.”

“Nhìn không thấy hình ảnh bên trong nữa, chơi không vui nữa rồi!”

“Còn xem cái rắm! Theo ta đi Địa Ngục Tinh trước, sau đó cùng nhau tiến vào Lam Tinh, giết hết Nhân Tộc bên trong!”

“Đúng, xuất phát!”

“Thêm cả ta nữa!”

Sau khi hình ảnh trong phòng livestream Siêu Thần biến mất, nhiều khán giả đều thoát ra ngoài, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã tụt xuống chỉ còn khoảng hai trăm triệu lượt xem.

Bọn họ đều chuẩn bị đi theo các chủng tộc đỉnh cấp và chủng tộc bá chủ tiến vào Lam Tinh.

“Quang não, ngươi có năng lực giúp ta điều tra một người ở Lam Tinh hay không?”

Cố Trường Khanh chưa bao giờ quên Tô Ấu Vi, hắn đối với cô ta không tệ, vậy mà tiện nhân này dám đâm sau lưng hắn, giết cô ta mười lần cũng không ngại nhiều.

“Xin lỗi, quang não chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh bên trong thành phố, nếu ngài muốn nhìn được toàn cầu thậm chí muốn tìm người trong toàn vũ trụ thì phải sử dụng quang não chủ bên trong tòa nhà trung tâm ở khu thành hạch tâm.”

“Ta hiểu rồi!”

Cố Trường Khanh gật đầu, sau đó mau chóng rời khỏi.

Sau khi có bộ long giáp này, hắn không còn lo lắng về việc đánh vào bên trong tòa thành hạch tâm nữa.

Nếu như hắn không có ấn ký quý dị kia, muốn đánh vào trong sẽ khó như lên trời.

Ngưỡng cửa mà Đế Quốc cũ lập nên thật sự quá cao.

Nhưng cũng không thể trách bọn họ, nếu như ngưỡng cửa không cao mà để cho chủng tộc ngoài hành tinh tới chiếm lĩnh, vậy chính là tự tay giúp đỡ cho kẻ địch.

...

“Cố lão bản!”

Cố Trường Khanh vừa đi ra từ bên trong tòa nhà thì đã gặp mấy siêu văn nhân của Hải Tộc.

Bọn họ đều đang mặc áo giáp siêu văn.

Thấy hắn đi ra thì tinh thần chấn động, chỉ cảm thấy có áp lực cực lớn, tất cả đều đồng loạt hành lễ chào hỏi.

Cố Trường Khanh mặc áo giáp Đế Long, chỉ là khí tràng cũng đã khiến bọn họ cảm thấy hai chân mềm nhũn.

“Những nơi khác các người cứ tận lực lục soát, nhưng tòa nhà trung tâm ở đây thì nghiêm cấm không được vào.”

Nói xong, Cố Trường Khanh nhìn về phía người máy đang canh giữ bên ngoài, “Không có sự cho phép của ta, những người không có phận sự thì không được cho vào trong.”

“Rõ!”

Thanh âm cứng ngắt của máy móc vang lên.

Vừa nãy hắn đã tiến hành thiết lập nhận chủ với quang não trong văn phòng tổng, trở thành chủ nhân của khu vực đầu tiên.

Những người máy này tự nhiên sẽ nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Thấy chúng nó đáp ứng, lúc này Cố Trường Khanh mới hài lòng rời đi.

“Cố lão bản, ta vừa nhận được tin tức, ngoài vũ trụ có rất nhiều chủng tộc đều đang tới Địa Ngục Tinh của tộc ta, hắn là muốn thông qua cánh cửa kia để tới Lam Tinh.”

Người đàn ông của Lôi Viêm Tộc lúc này bước tới.

“Ồ? Vì sao lại nói cho ta biết?”

Cố Trường Khanh như có thâm ý mà nhìn về phía gã.

“Bởi vì hiện tại bọn họ muốn thông qua cánh cửa của tộc ta để tiến vào thì phải hiến tế rất nhiều tộc nhân mới có thể làm được.”

Người Lôi Viêm tộc căm hận nói: “Ta vừa nhận được tin tức, bọn họ đã bắt giữ rất nhiều chủng tộc ở Địa Ngục Tinh ở khắp nơi, chuẩn bị tới Lam Tinh với quy mô lớn.”

“Sau đó thì sao?”

Cố Trường Khanh bình tĩnh nhìn đối phương.

Phịch!

Người đàn ông Lôi Viêm Tộc đột ngột quỳ xuống, tha thiết cầu xin:

“Ta muốn đi theo ngài, báo thù cho tộc nhân trên Địa Ngục Tinh của ta, bọn chúng vì muốn tiến vào nhất định sẽ giết sạch tất cả tộc nhân của Địa Ngục Tinh, ta muốn báo thù cho bọn họ, nhưng ta biết rõ với năng lực của mình thì cả đời cũng không thể làm được.”

“Khẩn cầu ngài thu nhận ta, Lôi Viêm Nặc Tư này từ nay về sau sẽ nguyện chiến đấu đến chết vì ngài.”

“Sau khi ta chết, đợi ngài trở thành bá chủ của vũ trụ, chỉ cần tiện tay giúp ta tiêu diệt lũ súc sinh ấy là được.”

Cổ Trường Khanh lạnh nhạt nói: “Người có giá trị gì?”

“Ta biết rất nhiều chuyện của các đại tộc, hiện tại ngài còn chưa hiểu rõ thế cục trong vũ trụ, nếu Cổ lão bản muốn biết điều gì thì ta tùy thời đều có thể nói cho ngài nghe.”

“Cầu xin ngài.”

Nói xong, gã không kìm được mà đập đầu với Cổ Trường Khanh.

“Không sai, ta thật sự không hiểu rõ thế cục trong vũ trụ hiện nay, vậy tạm thời người hãy đi theo ta đi.”

Cổ Trường Khanh liếc mắt nhìn gã một cái, cảm thấy đúng là nên có một người nói rõ cho hắn về những chuyện ở trong vũ trụ ngân hà.

Chương 108: Kẻ Địch Vẫn Sống Sót Chương 108: Kẻ Địch Vẫn Sống Sót

Bên ngoài tòa thành trung tâm, trên một ngọn núi.

Vu Linh nhìn hình ảnh đã biến mất trong phòng livestream, hoang mang hỏi: “Lão sư, áo giáp Bạch Đế và Huyền Nữ đều

đã xuất thế, ngài vẫn muốn giết Cố Trường Khanh sao?”

“Hai cái siêu văn áo giáp này mạnh tới cỡ nào, chắc chắn ngài hiểu rõ hơn bất cứ ai.”

Thân hình người áo choàng đen cứng đờ, không cam lòng siết chặt hai tay.

Gã lấy ra một đồng xu để bói một quẻ.

Xì xì...

Gã đau đớn ôm lấy lồng ngực, bất chợt phun ra một ngụm máu tươi.

“Lão sư, làm sao vậy?”

Tô Ấu Vi và Vu Linh đều bị dọa sợ.

“Ta không thể xem quẻ bói mệnh của Cố Trường Khanh nữa, aizz!”

Người áo choàng đen thở dài một hơi, đoạn nói: “Từ bỏ đi thôi, chúng ta đi! Đi tới nơi phong ấn áo giáp siêu văn của vị sư xem xem.”

Dứt lời, gã liền dẫn theo Vu Linh và Tô Ấu Vi rời đi.

Kỳ thật nói thì nói thế, nhưng thực lòng gã vẫn chưa hoàn toàn chết tâm.

Nếu như có thể trong thời gian ngắn tìm được áo giáp siêu văn bị phong ấn, gã nhất định sẽ không từ bỏ kế hoạch đoạt lấy áo giáp của Cố Trường Khanh.

... .

“Đã nhìn thấy người người chọc đến là kẻ như thế nào chưa? Cũng may là ta có một viên Chân Linh Hồn Quả, bằng không thì người đã lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục rồi!”

Phía trên tầng mây có hai người đang đứng, là một cô gái mặc áo giáp Huyền Hoàng và... Bạch Tinh.

Tên này vậy mà còn chưa chết!

Cổ Trường Khanh đã phân thân gã ra thành tám mảnh, không ngờ tới hiện giờ gã vẫn còn sống sờ sờ mà đứng ở đây.

Bạch Tinh hoàn nghi nhìn cô ta, cuối cùng vẫn quyết định hỏi thẳng: “Ta đã làm bại lộ sự tồn tại của ngươi, vì sao ngươi vẫn muốn cứu ta?”

“Bởi vì ngươi chính là người được chọn của Huyền Linh Tộc ta, có một bộ áo giáp siêu văn đang chờ ngươi, nếu không phải như thế thì... hừ!” Cô gái mặc áo giáp Huyền Hoàng tỏ vẻ chán ghét.

“Tổ Tinh? Ngươi cũng là người Lam Tinh?” Bạch Tinh ngập ngừng nhìn cô ta.

Ánh mắt cô ta âm trầm, không phủ nhận: “Đúng thế, chẳng qua năm đó bởi vì ta không phải Nhân Tộc, cho nên mới bị Đế Quốc Tổ Tinh lưu đày.”

“Ngươi không phải là con người?” Khuôn mặt Bạch Tinh lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Lam Tinh trước đây không phải chỉ có Nhân Tộc các ngươi, nhưng bọn họ nhiều người thế lớn nên nhìn chúng ta không vừa mắt, cho rằng chúng ta không xứng đáng sinh sống trên cùng một tinh cầu với bọn họ, cho nên đã lưu đày tất cả các chủng tộc khác.”

Cô gái thản nhiên nói: “Vừa rồi mấy người rời đi là Siêu Vu Tộc, cũng từng được sinh ra ở Lam Tinh, là đối thủ một mất một còn của chúng ta.”

Bạch Tinh nghi ngờ nói: “Chuyện này... Đế Quốc Lam Tinh trước kia thật sự bá đạo như vậy sao? Ngay cả một mảnh

đất cũng không muốn cho các người sống cùng?”

“Nào chỉ có bá đạo, ngay cả các chủng tộc khác trong vũ trụ bọn họ cũng không coi ra gì.”

“Áo giáo Bạch Đế và Huyền Nữ kia, năm đó chỉ tính riêng bọn họ đã giết chết nhiều tộc mạnh đến nỗi khiến người ta nghe danh mà khiếp sợ.”

“Đương nhiên những chuyện này là ta thấy được trên sách cổ, thời đại đó đã quá xa xôi, người có thể sống đến bây giờ đều là những siêu văn nhân cấp năm mươi trở lên.”

Tất cả những gì cô ta thấy được trong sách cổ ghi lại về Đế Quốc Lam Tinh đều là tàn bạo bất nhân, cực kỳ ngạo mạn, duy ngã độc tôn, chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ chuyện gì tốt đẹp mà có liên quan tới bọn họ.

Bởi vậy có thể thấy được, Đế Quốc Lam Tinh của năm đó thật sự là kẻ địch của toàn vũ trụ.

Nhưng mà người ta quả thực có năng lực để bày ra tư thái ngạo mạn ấy!

Bạch Tinh trầm mặc một lúc mới nói: “Hiện giờ chúng ta khoan nói đến chuyện này, vừa nãy người nói có một bộ áo giáp siêu văn đang chờ ta nhận chủ?”

“Đi thôi!”

Cô gái không nhiều lời, trực tiếp dẫn theo gã tới một nơi.

...

Tòa thành trung tâm, trong khu số hai của tòa thành.

“Mọi nó, người sống sờ sờ?”

Ba người Trương Hồ, Chu Tước và Thao Thiết đang tiến vào trong, bỗng nhiên nhìn thấy một người đang nằm trên

đường không hề nhúc nhích, tóc tai bù xù, quần áo cả người rách nát.

Nhìn đầu tóc bạc trắng dài đến thắt lưng thì có vẻ giống như một người già.

“Nơi này... còn có người sống?”

Thao Thiết lộ ra vẻ mặt kinh dị, nhìn chăm chăm vào thân thể nằm cách đó không xa.

“Chúng ta đi qua nhìn thử xem.” Chu Tước do dự đề nghị.

Có thể gặp được một người sống ở đây khiến cho bọn họ đều cảm thấy có hơi kiêng kỵ.

Trương Hồ ngập ngừng, “Nếu không... hay là chờ lão bản đến đây đi?”

Là người hay quỷ cũng không biết, ai gặp cảnh này cũng sẽ nổi da gà.

“Ha...”

Đột nhiên, người kia trở mình phát ra một tiếng nói mớ.

“Mẹ nó, thật sự còn sống?”

Bộ tóc vừa dài vừa rối đã che kín cả khuôn mặt, hoàn toàn không nhìn ra được dáng vẻ người đó thế nào.

“Tiền bối, xin hỏi ngài là...”

Chu Tước thật cẩn thận đi tới, lễ phép hỏi.

“Ha ha ha! Tới đây! Uy nghiêm của Đế Quốc không thể xâm phạm, ta sẽ giết sạch mấy con khỉ không biết điều các ngươi!”

Chu Tước vừa dứt lời, lão nhân kia giống như chạm phải công tắc khởi động mà bỗng đứng phắt dậy, hết như lệ quỷ xông về phía mấy người Trương Hồ.

“Chết tiệt!”

Ba người đều bị dọa sợ, hốt hoảng hét lên một tiếng, thân hình nháy mắt đã lùi lại cách kẻ điên này mấy trăm mét.

“Đến đây! Mấy con khỉ các ngươi, một mình ta có thể giết hết các ngươi! Ha ha ha!”

Lão thật sự giống hết lệ quỷ, tóc tai bù xù, âm thanh trầm khàn, trạng thái thì lại mê mê man man, như thể đang chìm sâu vào trong một huyền cảnh nào đó.

Chương 109: Thiên Tài Tuyệt Thế Của Thương Thiên Bá Tộc, Vừa Tới Đã Ra Tay Hủy Hoại Nhân Tộc (1) Chương 109: Thiên Tài Tuyệt Thế Của Thương Thiên Bá Tộc, Vừa Tới Đã Ra Tay Hủy Hoại Nhân Tộc (1)

“Đây là một kẻ điên?”

Thao Thiết nhìn lão nhân kia đứng tại chỗ hét gào thét rồi lại lớn tiếng cười điên cuồng, trong lòng thấy hơi sợ hãi.

Chu Tước nghi ngờ nói: “Vừa rồi hình như ông ta nói uy nghiêm của Đế Quốc không thể xâm phạm, chẳng lẽ là...”

Ánh mắt Trương Hồ lóe lên, phỏng đoán: “Nói không chừng thật sự là người còn sống của Đế Quốc trước đây.”

“Làm sao thế?”

Lúc này, thanh âm của Cố Trường Khanh chợt truyền đến từ phía sau.

“Lão bản, ngài xem, nơi này có một kẻ điên, hình như là cường giả trước kia của Đế Quốc.”

Đám người Thao Thiết quay đầu nhìn lại thì thấy một người xa lạ cũng mặc áo giáp siêu văn đang theo lão đại tới đây, bọn họ đồng loạt chạy tới, nhìn về phía ông lão điên vẫn còn đang hô hào “giết sạch đám khỉ các ngươi”.

Cố Trường Khanh nhìn theo ánh mắt bọn họ, thấy vậy liền hỏi: “Các người chắc chắn trước đó không có ai khác tiến vào?”

Hắn không dám tin Đế Quốc vẫn có cường giả còn sống.

Vị trong hình chiếu kia đã nói rất rõ ràng, sáu tỷ tám trăm triệu người của Đế Quốc đều đã chết dưới Hư Không Nguyên Rửa.

Triệu Hồ nói: “Lão đại, ta dám bảo đảm chúng ta tuyệt đối là nhóm đầu tiên đi vào đây.”

“Vừa rồi ông ta vẫn luôn hô hào uy nghiêm của Đế Quốc không thể xâm phạm, giống như đang ở trong một ảo cảnh nào đó.”

“Nói không chừng thật sự có cường giả của Đế Quốc vẫn còn sống, nhưng tinh thần đã không còn tỉnh táo.”

Cố Trường Khanh cảm nhận được hơi thở sinh mệnh tràn đầy của đối phương, không khỏi đưa ra phỏng đoán.

Bên trong cơ thể của ông lão điên này lại có một nguồn năng lượng khủng khiếp tới nỗi tưởng chừng có thể hủy diệt cả một tinh hệ, nhưng nó lại đang ngủ đông.

Chu Tước thấp giọng hỏi: “Lão bản, làm sao đây?”

“Bắc Xuyên tiểu tử, là người sao? Hừm, khí tức của người không đúng lắm! Thôi kệ! Đột phá là tốt rồi!”

Bỗng nhiên ông lão điên kia ngẩng đầu, nhìn chăm chăm về phía Cố Trường Khanh.

“Ha ha ha, tốt, tốt, rất tốt, nào, theo ta đi giết sạch mấy con khi không biết điều đi!”

Sau đó hai tay ông ta không ngừng vung vẩy trong không trung.

Cố Trường Khanh nghe được cái tên Bắc Xuyên từ trong miệng ông ta, ánh mắt dưới mũ giáp lóe lên, thấp giọng nói: “Có lẽ ông ta thật sự là cường giả của Đế Quốc, trạng thái này có vẻ như vẫn còn đang chìm đắm trong trận chiến năm xưa, chưa thoát ra được.”

Giờ khắc này hẳn không thể không hoài nghi.

Có thể sống sót dưới Hư Không Nguyên Rửa, thực lực của ông ta phải mạnh đến mức nào?

Hơn nữa có thể gọi Chiến Đế mười hai sao Sở Bắc Xuyên là tiểu tử, vậy thì thân phận và địa vị của đối phương sợ là cũng không đơn giản.

...

Đại Tây Dương, tam giác Bermuda.

Oanh!

Ngày hôm nay, dưới biển sâu bỗng nhiên truyền ra một tiếng nổ thật lớn.

Ngay sau đó liền nhìn thấy một dáng người cuồng bạo đang bay ngược ra từ trong biển.

“Má nó, đây là... giáp Thương Thiên Bá?”

“Cái gì? Là Thương Ván Thiên của Siêu Tinh học cung? Gã tới Lam Tinh có phải quá nhanh rồi không?”

“Không sai, đúng là Thương Ván Thiên rồi! Nhìn khắp vũ trụ, trong lớp trẻ hiện nay số người có thể sánh ngang với gã không quá hai bàn tay, không phải gã nhìn thấy hình ảnh trực tiếp trên nền tảng Siêu Thần sau đó thông qua Địa Ngục Tinh để đến đây đó chứ?”

Ngay khi thân ảnh cuồng bạo kia xuất hiện, Tinh Hoàn Chi Nhân của Siêu Thần đã lập tức quay được hình ảnh này, vẫn

luôn theo dõi gã.

Thân ảnh mạnh mẽ này không lập tức bay tới tòa thành trung tâm, mà là đi tới M Quốc ở gần đó nhất.

Tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã đáp xuống một thành phố có ngàn vạn người ở M Quốc, đứng ở phía trên tầng mây.

Giáp Thương Thiên Bá có thể xếp vào top mười áo giáp mạnh nhất trong vũ trụ.

Mà Thương Thiên Bá Tộc từng là một trong thập cường chủng tộc của ngân hà, chỉ tiếc năm xưa bởi vì bọn họ chống đối Đế Quốc Lam Tinh nên gần như cả tộc đều bị Đế Quốc Lam Tinh diệt sạch, chỉ có một phân nhánh nhỏ ở bên ngoài là có thể tránh thoát được sự tàn sát của Đế Quốc.

Trải qua vô số năm ánh sáng, may mắn vào thời đại này của Thương Thiên Đế Tộc, rốt cuộc cũng đã xuất hiện thiên tài tuyệt thế cực kỳ nổi bật.

Gã thành công thức tỉnh được áo giáp Thương Thiên Bá vô cùng lợi hại.

Thương Vãn Thiên nhìn thành phố của Nhân Tộc trước mắt, chậm rãi nâng tay phải qua đỉnh đầu, trong lòng bàn tay ngưng tụ một quả cầu năng lượng ánh sáng có màu tím, càng lúc càng lớn, trong nháy mắt đã lớn như một hang động, thậm chí vẫn còn đang lớn dần, cuối cùng hóa thành một quả cầu năng lượng lớn đến trăm trượng.

Đến khi quả cầu đạt tới cực hạn, gã tùy tay ném nó xuống thành phố phía dưới.

Ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái đã xoay người bay về phía thành phố tiếp theo của Nhân Tộc.

Thương Thiên Bá Tộc trước đây có hơn mười tỷ tộc nhân, tất cả đều bị Đế Quốc Lam Tinh giết sạch.

Thiên đạo có luân hồi, trời xanh nào có bỏ qua ai?

“Đó là cái gì?”

Quả cầu năng lượng to lớn như hằng tinh mang theo gió bão rít gào đang điên cuồng rơi xuống.

“Fuck! Chạy mau!”

Bên trong thành phố có không ít người ngẩng đầu lên nhìn, thấy cảnh tượng đáng sợ này, tất cả siêu văn nhân đều bị dọa cho hồn bay phách tán, ai ai cũng vừa mắng to vừa chạy trốn.

Oanh! Âm! Âm!

Đáng tiếc... dưới năng lượng của quả cầu ánh sáng này, số mệnh của bọn họ đã được định sẵn.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, năng lượng vô tận màu tím hóa thành một đám mây hình nấm tỏa ra trăm dặm trên mặt đất, năng lượng như gió lốc của nó lập tức diệt sạch mọi thứ, chỉ trong hơn mười giây ngắn ngủi mà đã quét ngang cả thành phố, trong nháy mắt khắp nơi biến thành biển lửa hừng hực nóng cháy.

Hơn ngàn vạn người sống trong thành phố này, không một ai may mắn sống sót, tất cả đều tan thành tro bụi.

Biển lửa thiêu đốt giống như muốn nuốt chửng cả bầu trời.

Chương 110: Thiên Tài Tuyệt Thế Của Thương Thiên Bá Tộc, Vừa Tới Đã Ra Tay Hủy Hoại Nhân Tộc (2) Chương 110: Thiên Tài Tuyệt Thế Của Thương Thiên Bá Tộc, Vừa Tới Đã Ra Tay Hủy Hoại Nhân Tộc (2)

“Má nó, Thương Văn Thiên thật tàn nhẫn!”

“Thành phố này ít nhất cũng có hơn ngàn vạn Nhân Tộc nhỉ? Trong chớp mắt đã tan thành tro bụi hết thảy, ha ha ha!”

“Ta xem mà thấy vô cùng sung sướng, ai chứ Nhân Tộc thì ta cực kỳ ủng hộ nên làm như thế, có vậy mới không để lại hậu họa!”

“Tốt! Tuy làm vậy có hơi tổn hại, nhưng đối xử với súc sinh thì nên dùng cách tàn nhẫn như Thương Vấn Thiên mới được!”

Khán giả bên trong phòng livestream Siêu Thần nhìn hình ảnh thành phố đang sôi trào giống như biển lửa kia thì tất cả đều phấn khích bình luận với giọng điệu cực kỳ hả hê, hoàn toàn chẳng thấy một bình luận thương xót nào.

Bấy giờ, Thương Vấn Thiên lại đáp xuống trên không trung của một thành phố khác tại M Quốc, lại ném xuống một quả cầu năng lượng rồi rời đi.

Gã vừa mới rời đi không bao lâu, phía sau đã vang lên một tiếng nổ lớn đình tai nhức óc, ánh lửa cao vút tận mây xanh, vô số nhân loại đang ở trong thành phố đều chết không kịp chớp mắt, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được, cả thành phố trong phút chốc đã bị hủy diệt.

Đế Quốc cũ tạo nghiệt, hiện tại gã chính là muốn nhân loại mới phải dùng mạng trả giá!

...

“Chết tiệt, có cường giả thần bí tới hủy diệt thành phố của chúng ta, mau... mau báo cáo phó nghị trưởng!”

Trong phòng làm việc vệ tinh của M Quốc, nhân viên ở đây nhìn thấy hai thành phố của nước mình bị phá hủy, cả phòng làm việc kinh hãi thất sắc, vội vàng gọi điện thoại liên hệ với người ở văn phòng chính phủ để báo cáo tình hình.

Trong văn phòng phó nghị trưởng.

John Ribbing đang xử lý công vụ thì điện thoại trên bàn làm việc bỗng reo lên.

Anh ta tiếp điện thoại, “Có chuyện gì?”

Trong điện thoại truyền tới giọng nói gấp gáp: “Nghị trưởng John, đột nhiên có một cường giả thần bí xuất hiện, trong thời gian mấy phút ngắn ngủi đã hủy diệt hết ba thành phố của chúng ta, ước tính đã có gần hai ngàn vạn người chết.”

“Cái gì?”

Nghe được lời này, John Ribbing giật mình đứng phắt dậy, hét lớn: “Vệ tinh có thể quay được hình ảnh hung thủ hay không? Hiện tại gã đang ở đâu? Có chuẩn bị hủy diệt tiếp thành phố nào của chúng ta không?”

“Gã... gã... gã đang đi tới thủ đô của chúng ta!”

Thanh âm trong điện thoại trở nên đầy tuyệt vọng sợ hãi: “Đến rồi... đến rồi, gã đã đáp xuống trên không trung khu vực thủ đô của chúng ta, đang ngưng tụ quả cầu năng lượng...”

Nghe thanh âm run rẩy trong điện thoại, trong lòng John Ribbing dấy lên nỗi sợ khủng khiếp, cả người lạnh ngắt, anh ta không nói hai lời trực tiếp cúp điện thoại, phụ thể áo giáp siêu văn rời từ cửa sổ bay ra ngoài, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi.

Oanh! Âm! Âm!

Thế nhưng John Ribbing vừa mới rời khỏi khu vực đó thì trên tầng mây đã có một quả cầu năng lượng hai màu tím vàng như thái dương hùng hục giáng xuống với khí thế hủy thiên diệt địa.

Oanh!

Ngay sau đó, dưới ánh mắt sợ hãi tuyệt vọng của vô số người, quả cầu năng lượng rơi thẳng xuống thủ đô M Quốc.

Trong nháy mắt, ánh sáng chói lọi cuốn lên, năng lượng cuồng bạo như gió lốc thổi quét tới, hủy diệt tất cả công trình kiến trúc và vật sống bên dưới.

“Đừng... đừng mà...”

John Ribbing gào thét xoay người muốn chạy, nhưng hoàn toàn không thể thoát khỏi năng lượng như gió lốc thổi quét tới, khoảnh khắc bị nó bao phủ, cả người anh ta liền hóa thành tro bụi.

Một thành phố đẹp đẽ cứ như vậy đã hóa thành biển lửa, cùng với vô số nhân loại bồi táng.

“Ha ha ha! Thật sự là một bữa tiệc pháo hoa!”

“Hình ảnh này làm ta thấy hả giận quá đi mất!”

“Tiếp tục đi chứ, sao lại không nhúc nhích nữa rồi?”

Trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần, vô số hình ảnh pháo hoa đang nhảy ra, choáng ngợp cả màn hình, thái độ này giống như vì thấy Nhân Tộc sắp diệt vong mà cuồng hoan.

Thương Văn Thiên liên tục phóng ra bốn quả cầu năng lượng khổng lồ, lực lượng trong cơ thể còn lại không nhiều lắm, gã lấy ra mấy bình dược tề siêu văn uống vào, khôi phục lực lượng tiêu hao trong cơ thể.

Sau khi dùng còn cần chút thời gian để luyện hóa.

Cùng lúc đó, trong tòa thành trung tâm.

Chiến khu số hai, Cố Trường Khanh nhìn ông lão điên điên khùng khùng cách đó không xa, hắn hoàn toàn nhìn không thấu người này, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được trong cơ thể của ông ta có nguồn năng lượng cực mạnh đang ngủ đông.

Trương Hồ mở miệng: “Lão đại, làm sao đây? Có cần đánh cho ông ta hôn mê trước không, sau đó bắt lại rồi chậm rãi hỏi thăm xem sao không?”

“Đánh ngất ông ta? Một trăm kẻ như ngươi cũng không làm nổi.”

Cố Trường Khanh trầm tư một lát rồi nói:

“Tạm thời cứ mặc kệ ông ta, ngươi và Chu Tước tới chiến khu số ba xem xem có đánh vào được hay không, nếu không thể thì ta sẽ qua đó.”

“Có lẽ quang não trong trụ sở chính sẽ biết một chút thông tin về thân phận của vị này.”

Ông lão điên này quá thần bí, trước khi chưa làm rõ thân phận của ông ta, Cố Trường Khanh thật sự không muốn tiếp xúc.

“Được, chiến khu kế tiếp cứ giao cho ta cùng Chu Tước đi đánh.”

Triệu Hồ hưng phấn đáp ứng, sau đó nhanh chóng cùng Chu Tước rời đi.

Vù!

Hai người bọn họ vừa mới rời khỏi, bỗng nhiên từ trong chiến khu số một có một quang sáng truyền ra hình chiếu.

Hình chiếu được truyền ra chính là bốn thành phố của M Quốc ở bên ngoài bị hủy diệt, cùng với hình ảnh Thương Vãn Thiên đang sử dụng được tề siêu văn để khôi phục lực lượng.

Chương 111: Siêu Tinh Học Cung Chương 111: Siêu Tinh Học Cung

Siêu Tinh học cung chính là một trong chín học cung lớn nhất trong vũ trụ.

Siêu văn nhân cũng cần tu luyện, cần được chỉ đạo, cần được truyền thừa lịch luyện.

Cho nên chín học cung lớn trong vũ trụ chính là nơi mà vô số thiên tài hướng tới.

Mà chỉ số tiềm lực cao hay thấp chính là yếu tố quyết định người có được gia nhập hay không.

Có vài người từ lúc sinh ra đã thức tỉnh siêu văn cường đại, mà tiềm lực của bọn họ cũng rất cao.

Thương Vấn Thiên thuộc về loại người này, lúc sinh ra đã có chỉ số tiềm lực đạt tới ba nghìn năm trăm sao.

Nhưng chỉ số tiềm lực cũng có thể tăng lên thông qua việc tu luyện sau đó.

Chín học cung lớn trong vũ trụ đều có truyền lại bí pháp tu luyện chỉ số tiềm lực.

Nhưng ngưỡng cửa thu nhận học đồ của bọn họ cũng cực cao.

Chỉ số tiềm lực trời sinh phải trên một nghìn năm trăm sao trở lên mới có tư cách tiến vào chín học cung lớn tu luyện.

Học đồ tu luyện tại chín học cung lớn, sau khi tốt nghiệp, chỉ số tiềm lực từ trước đến nay đều chưa từng thấp hơn hai nghìn năm trăm sao.

Ngoài ra chín siêu văn học cung cũng có siêu văn truyền thừa, chỉ cần chỉ số tiềm lực của người đủ điều kiện thì đều có thể lựa chọn cho mình siêu văn khác mạnh hơn siêu văn của mình ở bên trong tháp truyền thừa siêu văn.

Phần lớn siêu văn được truyền thừa từ phụ mẫu, gia tộc, nhưng trong vũ trụ cũng có không ít sinh linh có chỉ số tiềm lực trời sinh rất cao, nhưng lại không thức tỉnh được siêu văn.

Những sinh linh này cũng là mục tiêu được chín siêu văn học cung lớn tuyển chọn.

Ở chín siêu văn học cung lớn, chỉ cần tiềm lực của người đủ yêu cầu, vậy thì có thể đạt được áo giáp siêu văn cường đại tương ứng.

Điều kiện tiên quyết là sau khi tốt nghiệp, nếu được triệu hồi thì nhất định phải quay về hỗ trợ học cung ấy.

Tất cả đều phải ký siêu văn huyết khế.

Bởi vì danh vọng của chín học cung lớn còn cao hơn cả thập cường chủng tộc đứng đầu.

Những chủng tộc này có không ít người đi ra từ chín học cung lớn.

Thương Vấn Thiên không chỉ là người của Siêu Tinh học cung, mà còn là đệ tử chân truyền của cung chủ.

Trong thế hệ trẻ hiện nay, số người có thể đối địch với gã tuyệt đối không vượt quá hai bàn tay.

Mà tiềm lực của gã đã cao tới bốn ngàn tám trăm sao.

Hiện tại, gã mang theo ngọn lửa thù hận giáng xuống Lam Tinh, khiến cho hơn ngàn vạn người nơi đây tan thành tro bụi, đến chết cũng chưa biết chuyện gì vừa mới xảy ra.

...

Nền tầng Siêu Thần, văn phòng tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc, cung chủ Siêu Tinh học cung thật sự dám để Thương Vấn Thiên đi tới Lam Tinh? Không sợ bị cái người có chỉ số một vạn sao kia giết chết à?”

Nữ thư ký nhìn Thương Vấn Thiên đang ở trên tầng mây sử dụng được tề siêu văn khôi phục, khó hiểu vì sao Siêu Tinh học cung lại dám để cho gã ta xuống đó.

“Ai mà biết được! Có lẽ là gã lén chạy xuống đó cũng nên.”

Tổng giám đốc phụ trách quản lý phía Đông vũ trụ của nền tảng Siêu Thần: Đặc Lan Lạp Khắc vừa phẩm trà vừa xem kịch vui mà nhìn hình ảnh bên trong phòng livestream.

“Hiện tại gã mà còn không chạy thì ta thấy gã chết chắc rồi.”

Nữ thư ký cười nói: “Đừng nói tới cái vị kinh khủng một vạn sao kia, chỉ cần hai người áo giáp Bạch Đế và Huyền Nữ liên thủ thôi thì gã cũng địch không lại.”

Cấp bậc siêu văn của Thương Vãn Thiên không quá cao, chỉ là cấp mười một, trước mắt cũng mới chỉ tiến hóa đến cấp Thánh.

Không cùng đẳng cấp với siêu văn Bạch Đế và Huyền Nữ của Đế Quốc Lam Tinh.

Đặc Lan Lạp Khắc cười nhạt nói: “Chúng ta cứ xem kịch hay là được. À phải, nếu như cái vị có tiềm lực một vạn sao kia có thể mặc giáp Thần Uyên Đế của Đế Quốc Chi Chủ xuất hiện, vậy thì hãy liên hệ với hắn, âm thầm trợ giúp một chút.”

Nữ thư ký ngạc nhiên, nghi ngờ nói: “Tổng giám đốc, thứ cho ta không hiểu rõ nguyên nhân ngài làm vậy, nếu như để cho tổng bộ biết được...”

“Chúng ta là người làm ăn, lợi ích cao hơn tất cả, hiểu không?”

Đặc Lan Lạp Khắc lạnh nhạt liếc nhìn đối phương, thấp giọng nói: “Cái này gọi là đầu tư trước. Năm đó nền tảng Siêu Thần chúng ta cũng chưa từng tham gia vây công Đế Quốc Lam Tinh, càng chưa từng bị bọn họ ức hiếp, thậm chí vị kia của chúng ta và Đế Quốc Chi Chủ còn có một câu chuyện cũ

không muốn người khác hay. Cho nên bọn họ có quật khởi hay không có liên quan gì đến chúng ta?”

“Gì cơ?”

Nữ thư ký nghe thế thì giống như nghe được chuyện bát quái vô cùng lớn, kinh ngạc hỏi: “Đế Khâm đại nhân còn có một chân với Đế Quốc Chi Chủ?”

Đặc Lan Lạp Khắc nghiêm túc nói với cô ta: “Nếu người dám để lộ chuyện này ra ngoài thì tuyệt đối sẽ không sống qua ngày mai.”

“Không dám không dám, tuyệt đối không dám.”

Thấy vẻ mặt tối sầm của tổng giám đốc, nữ thư ký sợ đến ngây người.

Đặc Lan Lạp Khắc cũng im lặng, không tùy tiện lắm lời thêm nữa.

Kỳ thật hẳn còn biết năm xưa Đế Khâm đại nhân âm thầm trợ giúp Đế Quốc Lam Tinh.

Chuyện này ở nền tảng Siêu Thần chỉ có vài vị cao tầng là hay chuyện, Đặc Lan Lạp Khắc chính là một trong số đó.

Vù!

Đúng lúc này, siêu não trên bàn làm việc của Đặc Lan Lạp Khắc truyền ra thanh âm của trợ lý: “Tổng giám đốc, cung chủ của Siêu Tinh học cung muốn nói chuyện với ngài.”

Chương 112: Người Không Còn Thời Gian Suy Nghĩ Nữa Rồi, Cố Trường Khanh Cường Thế Giáng Lâm (1)

“Nói chuyện với ta?”

Đặc Lan Lạp Khắc lộ ra ý cười sâu xa, “Không phải bà ta muốn cầu xin ta cưỡng chế mở ra Siêu Thần Trùng Động để truyền tống ái đồ của bà ta rời khỏi Lam Tinh đó chứ?”

Nữ trợ lý đáp: “Vâng, hẳn là như vậy, ngài muốn gặp thì ta sẽ lập tức kết nối điện thoại.”

Đặc Lan Lạp Khắc cười nói: “Kết nối đi, cái giá để mở ra Siêu Thần Trùng Động cũng không nhỏ, để xem bà ta có thừa nhận nổi không.”

“Vâng, ngài đợi một lát.”

Chương 112: Người Không Còn Thời Gian Suy Nghĩ Nữa Rồi, Cố Trường Khanh Cường Thế Giáng Lâm (1)

Vài giây sau, trong siêu não truyền ra một giọng nói phụ nữ trong trẻo thanh lãnh nhưng tràn ngập uy nghiêm: “Đặc Lan tống, xin chào.”

Đặc Lan Lạp Khắc đáp lại: “Lạc Yên cung chủ, nghe danh đã lâu!”

Đối phương trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Ta có một vị đồ nhi tên là Thương Vấn Thiên, hiện tại nó đang một mình ở

Lam Tinh, có thể giúp ta mở ra Siêu Thần Trùng Động cường chế truyền tống nó rời đi hay không?”

Không đợi Đặc Lan Lạp Khắc trả lời, bà đã nói tiếp: “Cần điều kiện gì Đặc Lan tổng cứ việc đề xuất.”

Đặc Lan Lạp Khắc mỉm cười nói: “Lạc Yên cung chủ, cái giá phải trả cho việc mở ra Siêu Thần Trùng Động người phải rõ ràng hơn bất cứ ai, cần chín viên tinh hạch Đế cấp chín mươi chín, thế nhưng Lam Tinh vẫn còn đang ở trạng thái tự phong ấn, cho nên cái giá phải trả sẽ tăng gấp đôi, người thấy thế nào?”

Tinh hạch là gì?

Đó là nguồn gốc sinh mệnh của Tinh Không cự thú.

Tinh Không cự thú là gì?

Đó là sát thủ trong vũ trụ.

Đừng nói chín viên tinh hạch Đế cấp chín mươi chín, cho dù là một viên thôi cũng là cái giá trên trời.

Nghe Đặc Lan Lạp Khắc nói, Lạc Yên cung chủ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng: “Ta có thể cho các người mười tám danh ngạch trở thành học đồ trong nội cung của Siêu Tinh học cung, người nghĩ sao?”

Danh ngạch trở thành học đồ của Siêu Tinh học cung quả thật là thứ khiến bao người thèm muốn, thế nhưng Đặc Lan Lạp Khắc lại thẳng thừng cự tuyệt: “Không thể, muốn mở Siêu Thần Trùng Động thì ta buộc phải dùng đến tinh hạch thật, nếu ta giúp người mở ra thì chắc chắn ngay ngày mai ta sẽ bị bắt đưa về tổng bộ điều tra.”

“Người nên lấy thứ gì khác có giá trị tương đương để giao dịch đi.”

Hắn hoàn toàn không có ý đùa giỡn hay làm khó đối phương.

Mà tình hình thực tế chính là như vậy.

Nếu hắn dám tùy tiện lấy mười tám danh ngạch tiến vào Siêu Tinh học cung để giúp bà ta mở Siêu Thần Trùng Động, không nói tới việc bị cách chức, mà có khi còn bị cấp trên lưu đày.

Đầu dây bên kim do dự nói: “Thôi được rồi, ngươi để ta suy nghĩ một chút.”

Đặc Lan Lạp Khắc nhướng mày, “Ta cảm thấy ngươi không còn thời gian suy nghĩ nữa đâu, cái vị một vạn sao kia nhiều nhất là khoảng mười giây nữa... à không, hắn đến rồi.”

Agrhhhh....

Thanh âm Đặc Lan Lạp Khắc vừa dứt, trong phòng livestream bỗng nhiên truyền ra hai tiếng rùng rùng âm cực lớn, chấn thẳng vào lỗ tai mọi người.

Oanh!

Ngay tại chỗ Thương Vân Thiên đang đứng bỗng xuất hiện một bóng dáng bá đạo mặc áo giáp Đế Long, uy áp tràn ngập cả một mảng trời, khí thế khủng bố giáng lâm.

“Chết tiệt! Đây rất giống áo giáp Đế Long của Chiến Đế Sở Bắc Xuyên... Không, không đúng, nhìn vẻ ngoài này thì có vẻ còn mạnh hơn nữa.”

âm thanh hốt hoảng của Lạc Yên cung chủ vang lên.

Đặc Lan Lạp Khắc nhắc nhở: “Ngươi đã không còn thời gian suy nghĩ nữa rồi, Lạc Yên cung chủ.”

...

Thủ đô M Quốc, biển lửa cuộn cuộn nổi lên khắp không trung.

Thương Vân Thiên vừa khôi phục lực lượng, đang lúc chuẩn bị rời đi đến địa điểm tiếp theo thì bỗng...

Oanh!

Đột nhiên, một bóng người khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Áo giáp hình rồng hung ác, quanh thân lưu chuyển hai mươi ba loại lực lượng Long Vãn khác nhau, sau lưng là hai con Hắc Long toàn thân được bao phủ bởi lân giáp đang thét lớn, tiếng gầm khiến cho biển lửa vô tận ở phía xa cũng nhộn nhạo, cuộn cuộn theo.

Thương Vân Thiên kinh ngạc, trái tim bất giác giật thót một cái, hốt hoảng nhìn chăm chăm vào người vừa xuất hiện.

Đập vào mắt gã là một người đàn ông mang tới cho gã cảm giác áp bách ngọt ngào, khiến cho gã cảm nhận được áp lực khủng khiếp trước nay chưa từng có.

“Thành phố này, là người hủy diệt?”

Dưới áo giáp Đế Long, thanh âm như đến từ địa ngục của Cố Trường Khanh truyền ra, đôi con ngươi lóe lên ánh sáng kỳ lạ, dường như có hình ảnh vũ trụ sụp đổ và cả bầu trời bị hủy diệt xệt qua.

“Không sai, chính là ta, Nhân Tộc các ngươi đều đáng chết!”

Thương Vân Thiên nhìn người trước mặt, trong tay cầm Bá Thiên chiến kích, chỉ thẳng vào Cố Trường Khanh, “Ngươi cũng muốn chết tại đây?”

Thanh âm của Cố Trường Khanh trầm thấp lạnh lẽo: “Tốt, rất tốt! Những sinh linh ở ngoại vực các ngươi, bất kể là chủng

tộc nào, chỉ cần dám làm bị thương tới một tính mạng của Nhân Tộc ta, tương lai ta sẽ khiến tất cả các chủng tộc trong vũ trụ phải lấy hàng tỷ sinh mạng để bồi thường.”

“Sợ là người không có năng lực đó đâu!” Thương Vấn Thiên hừ lạnh một tiếng, “Hôm nay, ta muốn giết sạch Nhân Tộc các người, tựa như các người từng đối xử với tộc của ta!”

“Chết đi!”

Gã hét lớn một tiếng, ánh mắt hiện ra ánh sáng khủng bố, quanh thân tỏa ra khí thế bá đạo, tựa như một bức tượng bá vương giáng trần, khí thế cuộn cuộn ngút trời.

Thân hình cuồng bạo xông về phía Cố Trường Khanh, Bá Thiên chiến kích trong tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, dường như có hư ảnh của Thương Thiên hiện lên, ép cho sương mù trong không khí như muốn nổ tung, uy thế tứ phương, xông thẳng về phía Cố Trường Khanh, ý đồ chém đứt đầu hắn.

Cố Trường Khanh nhìn đối phương mang theo khí thế bá đạo ngút trời xông tới, hắn chậm rãi nâng tay trái lên.

Phanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, hắn cực kỳ bá đạo chặn được một kích chém xuống từ trên đầu của đối phương, thậm chí cả cơ thể cũng không động dấy chút nào.

“Sao có thể như vậy?”

Thương Vấn Thiên thấy một kích cực mạnh của mình lại bị đối phương nhẹ nhàng đỡ được bằng một tay, thậm chí còn không hề động dấy cơ thể chút nào, gã ta quả thực không dám tin.

Cố Trường Khanh lạnh lùng nhìn chăm chăm gã, đột nhiên phát lực trong tay, lõi cơ thể của Thương Vấn Thiên đến ngay trước mặt.

Sau đó tay phải nắm thành quyền, chậm chậm nâng lên, trên cánh tay như có hàng vạn tiếng rồ rít gào, một đấm này đánh ra hết như có thể phân tầng khí quyền thành hai phần.

Oanh!

Một quyền cái thế vô song mạnh mẽ đánh vào trên phần áo giáp trước ngực Thương Vân Thiên, lực lượng kinh phủng bạo phát, Thương Vân Thiên không hề có sức phản kháng, bị lực lượng mạnh mẽ này oanh tạc cho bay thẳng ra ngoài như một viên đạn pháo.

Thương Vân Thiên sợ hãi, áo giáp trước ngực gã đã vỡ ra một mảng lớn, xương cốt toàn thân dường như đều bị một quyền kia của đối phương đánh nát.

Chương 113: Người Không Còn Thời Gian Suy Nghĩ Nữa Rồi, Cố Trường Khanh Cường Thế Giáng Lâm (2) Chương 113: Người Không Còn Thời Gian Suy Nghĩ Nữa Rồi, Cố Trường Khanh Cường Thế Giáng Lâm (2)

“Giết dân tộc ta, ta sẽ không để người được chết tử tế!”

“Ta muốn tất cả các chủng tộc ở ngoại vực biết, Nhân Tộc vĩnh viễn là chủ nhân của các người, cả đời này các người đừng hòng thoát khỏi sự khống chế của Nhân Tộc.”

“Trước mặt Nhân Tộc ta, dị loại các người vĩnh viễn cũng không ngẩng đầu lên nổi!”

“Các người muốn ép ta làm bạo quân, vậy ta sẽ làm bạo quân cho các người xem!”

Ánh mắt Cố Trường Khanh lóe lên huyết quang, tràn ngập vẻ tàn bạo, hắn cầm Bá Thiên chiến kích trong tay, ném mạnh về phía Thương Vân Thiên trong không trung.

Mấy ngàn vạn người đã bị súc sinh này giết hại, Cố Trường Khanh thật sự bị chọc cho bùng bùng lửa giận.

Vốn dĩ hẳn không muốn đi lại lên con đường cũ của Đế Quốc, nhưng mà những chủng tộc ngoài hành tinh này lại không muốn nước sông không phạm nước giếng, dám chủ động tới khiêu khích Nhân tộc trước.

Oanh! Âm! Âm!

Lực lượng không thể địch nổi bám lên thanh Bá Thiên chiến kích, nơi nó đi qua đều khiến không khí xung quanh bị chẻ thành hai nửa.

Phanh!

Răng rắc!

Trong chớp mắt Bá Thiên chiến kích đã mạnh mẽ đâm ngược vào trên người Thương Vãn Thiên, theo tiếng răng rắc vang lên, áo giáp trên cơ thể gã vỡ tung ra hóa thành vô số mảnh vụn nhỏ.

Vút!

Cố Trường Khanh thấy thế, nháy mắt đã di chuyển đến vị trí mà Thương Vãn Thiên vẫn còn đang bay ngược trên bầu trời, trong miệng gã điên cuồng phun máu tươi, Cố Trường Khanh dùng bàn tay được long giáp bao phủ, bóp lấy cổ gã nhấc lên.

“Chỉ có chút trình độ này của ngươi mà cũng dám tiến vào đất Lam Tinh ta giết người?”

Xì xì!

Thanh âm lạnh lẽo của Cố Trường Khanh vừa dứt, Hắc Long bên trái đã mạnh mẽ xông tới cắn đứt cánh tay bên trái của gã, âm thanh nhai nuốt trong miệng nó vang lên.

“A a a a.....”

Lúc này Thương Vấn Thiên mới hậu tri hậu giác phát ra tiếng kêu gào thảm thiết tê tâm liệt phế.

Cổ Trường Khanh ngẩng đầu nhìn lên không trung, lạnh giọng mở miệng: “Đám dị loại ở ngoại vực các ngươi hãy mở to hai mắt mà nhìn cho kỹ, ở trong mắt ta, tất cả các ngươi đều chỉ là thức ăn ở trên bàn cơm mà thôi. Biết điều thì cứ ở yên đó, kẻ nào dám tới đây, kết cục của tên này sẽ là kết cục của các ngươi!”

Răng rắc!

Đứt lờn, Hắc Long bên phải đã lao lên cắn đứt cánh tay phải của Thương Vấn Thiên, cái miệng cũng phát ra tiếng nhai nuốt rợn lòng người.

Bản thể của Thương Vấn Thiên không phải là nhân loại, mà là Thương Thiên cự thú nhất tộc.

...

“Nhân tộc quá mức tàn bạo, nếu như không diệt sạch bọn chúng thì tương lai kẻ bị tiêu diệt chính là chúng ta.”

“Thương Vấn Thiên thật thảm! Gặp phải một tên bạo quân như thế!”

“Đúng vậy, người này quá ác độc! Nhưng mà thực lực của hắn cũng đáng sợ thật, có ai biết lai lịch của áo giáp mà tên Nhân Tộc ấy mặc trên người không?”

“Đây hình như là... áo giáp Đế Long của Chiến Đế mười hai sao Sở Bắc Xuyên của Đế Quốc Lam Tinh. À không, cũng không giống lắm, ta có cảm giác áo giáp mặc trên người người đàn ông này hình như càng bá đạo cường hãn hơn!”

“Cái gì? Áo giáp Đế Long?”

“DM, nhìn khắp vũ trụ, số người có thể chống lại bộ áo giáp Đế Long này tuyệt đối không quá mười người.”

“Năm đó Đế Quốc Lam Tinh có chín vị Chiến Đế mười hai sao vô cùng đáng sợ, nghe nói mạnh nhất trong chín vị này chính là siêu văn Đế Long.”

“Chẳng trách Thương Vấn Thiên lại thất bại triệt để như vậy, trực tiếp bị hấn nghiền áp!”

“Nhân Tộc Lam Tinh này thật sự không diệt nổi sao?”

Bình luận trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần đã sôi trào tới đỉnh điểm.

Vô số sinh linh các tộc đang xem livestream sau khi biết được lai lịch của áo giáp trên người Cố Trường Khanh thì đều cảm thấy cực kỳ bất lực.

Ai nấy đều thấy đáng tiếc cho Thương Vấn Thiên vì gặp phải một tên bạo quân như thế.

Nếu gặp phải siêu văn Bạch Đế và Huyền Nữ thì còn có thể chiến một trận ra trò, nhưng mà trước mặt áo giáp Đế Long, cho dù gã có thiêu đốt siêu văn của bản thân thì cũng không thể địch lại.

“Giết ta đi! Có giỏi thì ngươi giết ta đi!”

Thương Vấn Thiên đau đớn vì bị mất đi hai tay, gương mặt vặn vẹo phát ra tiếng rít gào giống như kẻ điên.

...

Nền tảng Siêu Thần, trong văn phòng tổng giám đốc.

Đặc Lan Lạp Khắc nhìn hình ảnh đang được phát trực tiếp, cười nhạt nói: “Nếu ngươi còn không suy nghĩ nhanh thì đồ đệ bảo bối của ngươi sẽ bị tra tấn mà chết mất.”

Lạc Yên cung chủ sốt ruột thúc giục: “Ngươi muốn cái gì thì mới chịu mở ra Siêu Thần Trùng Động?”

Đặc Lan Lạp Khắc mỉm cười, “VẬY phải xem người có thể lấy ra cái gì?”

Đối phương hít sâu một hơi, vội nói: “Một bộ áo giáp có dung hợp mười hai cái siêu văn, thế nào?”

Nghe được lời này, Đặc Lan Lạp Khắc cười lớn nói: “Không hổ là Siêu Tinh học viện, quả nhiên là tài đại khí thô, thành giao!”

“Chẳng qua ta phải nói lời thật trước, nếu như bị tòa thành trung tâm của Đế Quốc Lam Tinh quấy nhiễu, vậy có thể cứu người quay lại hay không ta cũng không dám bảo đảm.”

Lạc Yên cung chủ thâm trầm nói: “Chỉ cần người mở ra Siêu Thần Trùng Động, bất kể có thể cứu về hay không ta đều chấp nhận.”

Đặc Lan Lạp Khắc hài lòng đáp: “Rất tốt, có lời này của người thì ta yên tâm rồi.”

“Lam Khê, đi mở Siêu Thần Trùng Động đi!”

Nữ thư ký nhanh miệng đáp: “Vâng.”

Dứt lời liền mau mắn rời đi.

Chương 114: Đe Dọa Dị Tộc, Đắc Tội Hết Thấy Chúng Tộc Toàn Cầu
Chương 114: Đe Dọa Dị Tộc, Đắc Tội Hết Thấy Chúng Tộc Toàn Cầu

Hình ảnh Cổ Trường Khanh mạnh mẽ trấn áp Thương Vân Thiên khiến rất nhiều sinh linh trong vũ trụ kinh sợ.

Hai tay Thương Vân Thiên đã bị ăn mất, trong miệng không kìm được thét lên tiếng kêu thảm thiết.

Răng rắc!

Lúc này, song long sau lưng Cổ Trường Khanh lại tàn nhẫn cắn đứt hai đùi của gã, đau đến mức gã ta đã ngất đi rồi lại bị

đau đến tỉnh lại, tiếp tục chịu đựng thống khổ.

Cố Trường Khanh còn cố ý sử dụng tinh thần lực chặn lại huyết dịch đang chảy ra ngoài của gã.

Thủ đoạn bậc này không thể nói là không ngoan độc, hẳn muốn cho gã nhìn rõ cơ thể của chính mình từng chút từng chút một bị ăn cho đến chết.

...

“Quá độc ác rồi!”

“Nhân Tộc của Lam Tinh quả nhiên không thể giữ lại!”

“Đúng, nếu để cho hắn quật khởi rồi sáng tạo thêm một Đế Quốc Lam Tinh khác, chỉ sợ còn tàn bạo bất nhân hơn cả Đế Quốc cũ.”

“Người này có chỉ số tiềm lực một vạn sao, nếu hắn dung hợp áo giáp Thiên Uyên Đế đứng đầu Đế Quốc Lam Tinh với áo giáp Đế Long... Thôi, ta không dám tưởng tượng nữa.”

“Yên tâm đi! Thập cường chủng tộc trong vũ trụ tuyệt đối sẽ không cho hắn có cơ hội này.”

“Nói thì hay lắm, nhưng Lam Tinh ở giai đoạn hiện tại, người cao hơn cấp mười hai không ai có thể đi vào, ai có thể ngăn được hắn quật khởi?”

“Người đang đùa à? Chỉ dựa vào tài nguyên khô kiệt ở Lam Tinh thì có thể cung cấp cho hắn quật khởi được chắc?”

Trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần đã tăng lên thêm sáu, bảy tỷ khán giả, bọn họ nhìn Cố Trường Khanh tàn nhẫn như thế thì đều thấy sợ hãi không thôi.

“Thế nào, chỉ có chút năng lực này, ai cho ngươi dũng khí tới đây tàn sát tộc ta?”

Ánh mắt khiếp người của Cố Trường Khanh nhìn Thương Vấn Thiên đang thống khổ kêu rên không ngừng giống như nhìn một con kiến, hấn duỗi ra ngón trỏ được bao bọc bởi long giáp bén nhọn, tàn bạo đến cực điểm mà móc ra một con mắt của gã.

“A a a... Súc sinh, Nhân Tộc các ngươi đều là súc sinh!”

Thương Vấn Thiên đau đớn điên cuồng vừa chửi mắng vừa lại kêu thảm thiết.

Một màn này khiến vô số sinh linh trong vũ trụ sợ hãi, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến cho bọn họ sợ đến run rẩy, vậy đương sự là Thương Vấn Thiên sẽ tuyệt vọng ra sao?

...

Long Quốc, đỉnh Ngũ Hoa Sơn.

“Người đàn ông này thật tàn nhẫn.”

Vu Linh của Siêu Vu Tộc đang nhìn cảnh tượng được chiếu trực tiếp trên siêu não, toàn thân nổi lên một tầng da gà.

Tô Ấu Vi thấy thế thì toàn thân cũng phát run.

Cô ta không dám nghĩ nếu bản thân rơi vào tay hắn thì sẽ có kết cục thế nào.

Chỉ cần nghĩ tới hình ảnh đó đã khiến cô ta vô cùng khiếp đảm.

Người áo choàng đen kia đang cầm trong tay một cái khối gỗ hình tròn, đang đi qua đi lại khắp nơi trong sơn mạch giống như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Cùng lúc đó, bên trong tòa thành trung tâm, Trương Hổ và Chu Tước thể như chẻ tre đã đánh tới chiến khu thứ sáu, không bao lâu nữa là có thể hoàn toàn chiếm được cả chín chiến khu của tòa thành trung tâm.

“Vấn Thiên ca ca!”

Trong Siêu Tinh học cung, một thiếu nữ tuyệt sắc đang rơi lệ mà nhìn hình ảnh trực tiếp, cả người nắc nhen, run lên không ngừng.

Thời khắc này, không biết có bao nhiêu cường giả và thiên tài yêu nghiệt trẻ tuổi trong vũ trụ đều đang xem livestream của nền tảng Siêu Thần.

Phốc!

Sau khi móc mắt của Thương Vấn Thiên ra, Cố Trường Khanh lại móc nốt con mắt còn lại, lạnh lùng nói: “Bất kể là thời kỳ của Đế Quốc cũ hay là thời kỳ nhân loại mới, Lam Tinh cũng không phải là nơi mà đám dị loại từ bên ngoài tới như các ngươi có thể làm càn!”

“Các ngươi hãy cố gắng hưởng thụ nốt quãng thời gian vui vẻ còn lại đi, đợi ta xây dựng lại một Đế Quốc mới xong, ngày yên ổn của các ngươi sẽ chính thức chấm dứt.”

Từ trong quang não ở chiến khu số một khiến hấn biết được, Lam Tinh ở giai đoạn hiện tại khiến cho những cường giả chân chính ngoài hành tinh không một ai có thể bước vào, bất kể là trả giá thế nào cũng không được.

Chỉ tới khi từng tầng từng tầng phong ấn của Lam Tinh được giải trừ, mới có thể lần lượt có những kẻ mạnh hơn giáng lâm.

Đừng nói hấn đang nói lời uy hiếp mất não này là hành vi ngu xuẩn.

Chẳng lẽ không uy hiếp thì bọn chúng sẽ bỏ qua cho nhân loại mới sao?

“Kẻ này nhất định phải chết!”

Nghe được lời nói cuồng vọng của Cố Trường Khanh, trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần đều hiện lên bình luận như thế.

Vù!

Ngay tại lúc Cố Trường Khanh móc ra con mắt thứ hai của Thương Vãn Thiên, phía trên cao bỗng nhiên hiện ra một cái vòng xoáy màu đen khổng lồ, nó chậm rãi chuyển động, trông vô cùng đáng sợ.

Hừm?

Cố Trường Khanh nâng mắt nhìn, lúc này trong quang não truyền đến âm thanh: “Đây gọi là Siêu Thần Trùng Động của nền tảng Siêu Thần, cái giá phải trả để mở ra nó là vô cùng lớn, có muốn gửi tin xin trợ giúp đến quang não chủ đề tiêu diệt Trùng Động truyền tông này hay không?”

“Ta vẫn chưa tiến hành nhận chủ với nó, quang não chủ sẽ giúp sao?”

“Sẽ!”

Quang não khẳng định: “Quang não chủ tuyệt đối không cho phép bất cứ thông đạo truyền tông nào được phép xen vào bên trong Lam Tinh!”

“Tốt lắm, vậy thì mau chóng gửi tin tức cho nó đi.”

Cố Trường Khanh cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ sinh linh nào đã gây họa cho nhân loại mà có thể còn sống rời khỏi tinh cầu này.

Thanh âm quang não truyền tới: “Tin nhắn đã được gửi đi!”

Hưu! Hưu! Hưu!

Cùng lúc đó, lốc xoáy khủng bố phía trên cao đột nhiên xuất hiện chín cái thiết liên (dây xích sắt) màu đen xen kẽ lẫn

nhau, phóng thẳng về phía Thương Vấn Thiên đã mất hai tay hai chân mà cuốn gã lên.

Cổ Trường Khanh bình tĩnh nhìn cảnh này, hẳn biết mình không ra tay ngăn cản được, chỉ có thể chờ quang nỗ chủ của tòa thành trung tâm động thủ.

Trong nháy mắt, chín cái Siêu Thần thiết liên đã cuốn lấy Thương Vấn Thiên, nhanh chóng kéo gã về phía vòng xoáy màu đen như một hắc động kia.

Cổ Trường Khanh nhìn Thương Vấn Thiên sắp biến mất bên trong Trùng Động, bất kể có làm được hay không, hẳn đều đã chuẩn bị đánh ra một kích mạnh nhất, thử xem có thể giết chết được gã hay không.

Từ giây phút vòng xoáy này xuất hiện, một lực luồng lực lượng cường đại đã bao trùm xung quanh người Thương Vấn Thiên.

Cổ Trường Khanh không hề nắm chắc việc có thể đánh vỡ nó.

Chương 115: Tự Làm Bậy Thì Không Thể Sống... Chương 115: Tự Làm Bậy Thì Không Thể Sống...

“Đây là do Siêu Tinh học cung không tiếc trả một cái giá đắt để nền tảng Siêu Thần mở ra Siêu Thần Trùng Động sao?”

“Chắc chắn là thế, không hổ là Siêu Thần Trùng Động của nền tảng Siêu Thần, nghe nói cho dù là cường giả Đế cấp chín mươi chín cũng không thể ngăn lại người mà nó muốn cứu.”

“Lam Tinh thì làm sao? Trước mặt nền tảng Siêu Thần không phải là không làm được gì à?”

“Ha ha, ngươi đang tấu hài đúng không? Có biết cái giá phải trả khi mở Siêu Thần Trùng Động lớn thế nào không? Sự

cường đại vào thời đỉnh cao của Đế Quốc Lam Tinh là không thể nghi ngờ, đừng có ở đây nói xàm.”

“Đồng ý với lâu trên!”

Oanh! Âm! Âm!

Vào lúc tất cả người xem trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần đều cảm thấy Thương Vấn Thiên sẽ an toàn rời khỏi Lam Tinh.

Đột nhiên, tại phương hướng tòa thành trung tâm của Đế Quốc có một chùm sáng màu đen xám phá vỡ hư không, tàn bạo phóng thẳng tới.

Trong nháy mắt đã xẹt qua phía chân trời, xuyên thẳng qua vòng xoáy Trùng Động.

Sau khi bị nó xuyên thủng, vòng xoáy Trùng Động âm âm vỡ vụn, chậm rãi tan biến trên không trung.

A a a...

Thương Vấn Thiên sợ hãi kêu lên một tiếng, rơi thẳng từ trên cao xuống.

Agrhhh...

Hắc Long bên trái phía sau Cố Trường Khanh đã phá không phóng lên, cắn vào bả vai gã lôi gã trở lại.

“Ta nói rồi, các người xuống đây có lẽ rất dễ dàng, nhưng muốn sống sót quay về thì chính là hy vọng xa vời!”

Nhìn Thương Vấn Thiên bị tra tấn cho không ra hình dạng gì trước mặt, Cố Trường Khanh hừ lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp bay thẳng tới tam giác Bermuda ở Đại Tây Dương.

Chưa đến nửa phút, Cố Trường Khanh đã đứng ở phía trên bầu trời nơi có cánh cửa địa ngục xuất hiện ở hải vực này.

Hắn biến ra Tu La Vương Tọa, vút Thương Ván Thiên đã hấp hối xuống bậc thang bên dưới ghế, lạnh nhạt nói:

“Tới đây, đám dị loại ngoại vực các ngươi cứ đến đây hết đi!”

“Ta đại diện cho toàn thể nhân loại của Lam Tinh, ở đây nghênh đón các ngươi!”

Áo giáp Đế Long trên thân, hắn bá đạo khí phách nghiêng người dựa vào Tu La Vương Tọa.

Thanh âm uy nghiêm chấn động trời đất, hoàn toàn vang vọng bên tai mỗi một khán giả đang xem trực tiếp trong nền tảng Siêu Thần.

...

Nền tảng Siêu Thần, văn phòng của Đặc Lan Lạp Khắc.

“Sao có thể như vậy? Siêu Thần Trùng Động của các ngươi thậm chí còn không chịu nổi một kích của đối phương?”

Siêu não trên bàn làm việc truyền ra âm thanh giận dữ của Lạc Yên cung chủ.

Đặc Lan Lạp Khắc thở dài nói: “Lạc Yên cung chủ, vừa rồi ta đã nói với ngươi, nếu tòa thành trung tâm của Đế Quốc Lam Tinh can thiệp vào thì Siêu Thần Trùng Động cũng bất lực, ta đã sớm nói ngươi phải chuẩn bị tốt tâm lý còn gì.”

“Nếu như ngươi cho rằng ta lừa ngươi, vậy mời ngươi khiêu nại lên tổng bộ.”

“Nếu như ngươi không tin đây là Siêu Thần Trùng Động, vậy ta cũng không còn cách nào.”

Lạc Yên cung chủ trầm mặc một lát, hít sâu một hơi, đoạn nói:

“Xin lỗi, là ta thất lễ rồi.”

“Xin hỏi, nền tảng Siêu Thần của các người có còn phương pháp nào có thể cứu được đồ nhi của ta không?”

Phần lớn tâm huyết của bà ta đều đã đổ dồn vào việc bồi dưỡng Thương Ván Thiên.

Thậm chí ngay cả bộ áo giáp Siêu Tinh Đế được dung hợp hai mươi chín siêu văn, phải là người có chỉ số tiềm lực đạt tới năm nghìn ba trăm sao mới có thể dung hợp, bà ta cũng đưa cho gã dự phòng.

Nếu cứ như vậy để gã chết đi thì tổn thất thật sự quá lớn.

Quả thực là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, biết rõ Lam Tinh có một kẻ có chỉ số tiềm lực một vạn sao, vậy mà gã còn dám lén xuống đó bằng được!

Nếu có thể cứu gã trở về, chắc chắn Lạc Yên cung chủ sẽ hành hạ gã ta một trận.

“Siêu Thần Trùng Động cũng không được, nhìn khắp vũ trụ này cơ bản là không có thứ gì cứu nổi gã, Lạc Yên cung chủ, từ bỏ đi.”

Đặc Lan Lạp Khắc nhấp một ngụm trà, nói: “Đồ nhi của người đã triệt để chọc điên cái vị ở Lam Tinh này rồi, nếu như không thể xử lý được hần trước khi hần quật khởi, vậy thì sẽ lại xuất hiện thêm một tai họa của vũ trụ.”

Lạc Yên cung chủ ngậm ngừng hỏi: “Hình chiếu siêu văn có thể giết hần hay không?”

Đặc Lan Lạp Khắc khinh thường nói: “Người có thể chiếu được thực lực cấp mấy xuống đó? Nhiều nhất là cấp mười bốn, người cho rằng hình chiếu cấp mười bốn của người có thể đánh thắng hần sao?”

“Người không cứu nổi Thương Ván Thiên đâu, từ bỏ đi.”

“Tự làm bậy thì không thể sống.”

Năm đó Lam Tinh tự phong ấn đã dâng lên lực lượng của cả Đế Quốc.

Cho dù là Chiến Đế cấp chín mươi chín thì tạm thời cũng không thể đánh vào.

Lạc Yên cung chủ vẫn không cam lòng từ bỏ, “Nền tảng Siêu Thần các ngươi thật sự không còn cách nào khác sao?”

Đặc Lan Lạp Khắc cười nhạt nói: “Có, ngươi tự liên hệ với Cố Trường Khanh, xem xem có thể trả giá đắt để chuộc lại đồ nhĩ của ngươi không, đây là cách duy nhất.”

“Được, còn mong nền tảng Siêu Thần các ngươi giúp ta liên hệ.”

Lạc Yên cung chủ không do dự mà đáp ứng, đây quả thực là cách duy nhất.

Chương 116: Mang Đầu Của Ngươi Tới Đây... Chương 116: Mang Đầu Của Ngươi Tới Đây...

Đại Tây Dương, Tam giác Bermuda, nơi hải vực xuất hiện cánh cửa Địa Ngục.

Tu La Vương Tọa lơ lửng trên không, Cố Trường Khanh mặc áo giáp Đế Long, bá đạo nghiêng người ngồi dựa vào nó.

Chỗ đứng dưới bậc thang là Thương Vấn Thiên đã mất đi tứ chi và hai mắt, đang đau đớn run rẩy kêu rên.

Cố Trường Khanh sẽ không để cho gã chết nhanh như vậy, M Quốc có tới mấy ngàn vạn người chết trong tay người này, nếu để gã cứ thế mà chết đi thì chính là ban ân cho gã.

Vù! Oanh!

Lúc này, bỗng nhiên từ dưới biển sâu có mười mấy siêu văn nhân cấp mười hai xuất hiện, áo giáp siêu văn của bọn họ có đủ loại hình dạng màu sắc.

Hửm?

Sau khi bọn họ bay ra khỏi biển sâu thì đột nhiên bị một cỗ uy áp cực kỳ bá đạo hung tàn đánh thẳng tới.

Bọn họ ngẩng đầu liền nhìn thấy phía trên cao có một cái vương tọa đang lơ lửng, xung quanh lưu chuyển huyết văn dày đặc.

Thân ảnh người dựa vào vương tọa kinh khủng đến nỗi khiến cho bọn họ cảm thấy ngay cả việc hô hấp cũng bị hạn chế.

Những siêu văn nhân này trước giờ vẫn luôn ở Địa Ngục tinh, hơn nữa cũng không xem livestream của nền tảng Siêu Thần, bởi vậy không biết chỉ trong thời gian mấy giờ gần gũi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Xin hỏi vị đại nhân này nên xưng hô thế nào?”

Siêu văn nhân cầm đầu trong mười ba người mặc áo giáp Lôi Điện, nhìn về phía Cố Trường Khanh đang ngồi trên vương tọa, cẩn thận dò hỏi.

Agrhhh....

Vút!

Trả lời cho câu hỏi này, Hắc Long bên trái Cố Trường Khanh ngóc đầu dậy, phá không phóng đi còn nhanh hơn cả tia chớp, vô cùng tàn nhẫn cắn đứt đầu của siêu văn nhân kia.

Ngay cả áo giáp của đối phương cũng không bảo vệ được đầu mình, thi thể không đầu rơi xuống, máu tươi văng tung tóe, sau khi rơi vào trong biển thì hóa thành bản thể cực lớn.

“Chạy mau!”

Còn lại mười hai siêu văn nhân ngoại vực thấy thế thì đều bị dọa cho sợ hãi, không nói thêm gì mà tức khắc tản ra bốn

phía, dùng tốc độ nhanh nhất điên cuồng đào thoát.

Agrhhh...

Hai con Hắc Long sau lưng Cố Trường Khanh đồng loạt phá không đuổi theo, tốc độ nhanh đến đáng sợ, mười hai siêu văn nhân kia hoàn toàn không chạy trốn nổi với tốc độ này, chỉ chưa đến một phút mà đầu bọn họ đều đã bị hai con Hắc Long này cắn đứt, quả thực là quá tàn nhẫn.

Giáp Đế Long Ma của hắn đã là cấp mười hai sơ kỳ, cấp độ tiến hóa chính là cấp Thần!

Sử Thi, cấp Vương, cấp Hoàng, cấp Thánh, cấp Thần, cấp Đế.

Áo giáp Đế Long ban đầu vốn là Đế cấp chín mươi chín, nhưng sau khi rời khỏi cơ thể của Sở Bắc Xuyên thì cấp bậc đã tụt xuống chỉ còn cấp mười hai, cấp bậc tiến hóa cũng theo đó tụt từ cấp Đế xuống cấp Thần.

Trước khi Đế Quốc bị hủy diệt, mọi người đã tự mình lấy siêu văn ra, lực lượng cũng vì thế mà bị xói mòn rất nghiêm trọng.

Vù!

Sau khi Cố Trường Khanh giết hết đám siêu văn nhân ngoại vực kia, trước mặt hắn đột nhiên hiện lên một hư ảnh của siêu não.

Cố Trường Khanh thấy thế, ánh mắt bình tĩnh nhìn thứ này.

Rất nhanh, một âm thanh truyền ra từ trong siêu não: “Xin chào, ta là cung chủ Siêu Tinh học cung: Diệu Lạc Yên. Thương Ván Thiên là đồ đệ của ta, ta nguyện ý dùng bất cứ giá nào, chỉ hy vọng ngươi có thể giữ lại cho gã một mạng.”

Cố Trường Khanh nhướng mày, “Bất cứ giá nào?”

Đối phương trả lời: “Đúng vậy!”

Cố Trường Khanh chế giễu: “VẬY người mang đầu của người tới đối với gã đi.”

...

“Mẹ k*, người này thật cuồng vọng, cung chủ Siêu Tinh học cung đã tự mình ra mặt mà hắn cũng không cho người ta chút thể diện nào.”

“Buồn cười, vì sao phải cho thể diện? Đối lại là ta ta cũng không cho, có bản lĩnh thì đi xuống mà đánh hắn, điều kiện tiên quyết là bà ta có thể bình an xuống đó.”

“Đúng vậy, hiện giờ hắn là sự tồn tại không ai địch nổi ở Lam Tinh, ai có thể giết được hắn thì nhất định sẽ nổi danh cả vũ trụ.”

“Ai dám đi?”

“Không biết tốt xấu, hắn cũng chỉ dám co đầu rút cổ ở Lam Tinh, nếu dám lộ mặt ra vũ trụ thì đã chết không biết bao nhiêu lần.”

Sự cuồng vọng của Cố Trường Khanh khiến cho vô số khán giả trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần mắng to là đồ không biết tốt xấu.

Thanh âm bình tĩnh của Diệu Lạc Yên truyền ra: “Nếu như người đồng ý thả Thương Vấn Thiên, ta đại diện cho toàn thể Siêu Tinh học cung lập lời thề, tương lai tuyệt đối sẽ không ra tay với các người.”

Cố Trường Khanh lạnh nhạt nói: “Nhiều hơn hay ít hơn một mình người cũng không sao, ta nói rồi, muốn cứu gã thì cho người mang đầu của người tới đối đi.”

Nghe được lời này, giọng nói Diệu lạc Yên trở nên lạnh lẽo: “Người kiên quyết không chịu thả người? Trước khi các

người quật khởi thì người không là cái gì hết, người phải biết sự rộng lớn của vũ trụ và sức cường giả của các chủng tộc nơi đây là điều người không cách nào tưởng tượng nổi, hiện giờ người chỉ có thể xưng vương xưng bá ở Lam Tinh nho nhỏ kia mà thôi.”

Cổ Trường Khanh châm chọc: “Cường giả của các chủng tộc có nhiều hơn nữa, năm đó không phải vẫn bị Đế Quốc Tô Tinh đàn áp đến nỗi không ngẩng được đầu? Tất cả chỉ là lũ dị loại không biết điều mà thôi.”

Giọng nói lạnh lẽo của Diệu Lạc Yên vang lên: “Được, rất tốt, nếu như Thương Vãn Thiên chết trong tay người, Siêu Tinh học cung của ta với người sẽ không chết không thôi!”

“Không chết không thôi? Có bản lĩnh thì người cứ xuống đây giết ta thử xem.”

Cổ Trường Khanh thản nhiên nói xong, Hắc Long sau lưng uốn lượn ngẩng đầu, há to miệng cắn lấy một miếng thịt lớn trên người Thương Vãn Thiên.

Đau đớn khiến gã nhịn không được hét lên tiếng kêu thảm thiết.

Một mình Cổ Trường Khanh trấn thủ bên trên cánh cửa Địa Ngục, dọa cho vô số sinh linh không dám tới gần.

Diệu Lạc Yên hừ lạnh một tiếng, để lại một câu nói như vậy xong thì xem như đã hoàn toàn từ bỏ việc cứu Thương Vãn Thiên.

Bà ta giận dữ kết thúc cuộc nói chuyện, thậm chí còn không thèm nói với Thương Vãn Thiên một lời nào.

Vô số tâm huyết của học cung đều dồn hết lên người gã, nhưng gã thì sao? Không thèm báo cho ai một tiếng đã âm thầm chạy tới Lam Tinh tìm chết.

Diệu Lạc Yên tức giận đến nỗi rất muốn cầm đao chém quách gã đồ đệ ngu xuẩn ấy cho xong!

Chương 117: Áo Giáp Hạo Thiên Đế Xuất Hiện Chương 117: Áo Giáp Hạo Thiên Đế Xuất Hiện

“Lạc Yên cung chủ, nếu thật sự nuốt không trôi cục tức này thì trực tiếp mời thích khách của Hắc Ngục Điện Đường tới giết hẳn đi!”

Trong văn phòng của Đặc Lan Lạp Khắc, thấy đối phương đã kết thúc cuộc nói chuyện, hắn liền không có ý tốt mà đề xuất.

Hắc Ngục Điện Đường là tổ chức thích khách đệ nhất vũ trụ, tôn chỉ chính là, chỉ cần người đưa ra được cái giá tương xứng thì giết ai cũng không thành vấn đề.

“Nói sau đi!”

Diệu Lạc Yên lãnh đạm nói xong thì chủ động chấm dứt cuộc trò chuyện.

“Cười chết ta mất!” Đặc Lan Lạp Khắc cười ra tiếng.

Thư ký Lam Khê của hắn khó hiểu hỏi: “Tổng giám đốc, không phải chúng ta muốn tạo quan hệ tốt với Cố Trường Khanh sao, vì sao lại phải giúp Siêu Tinh học cung, hiện giờ ấn tượng của chúng ta trong lòng hắn khẳng định rất kém.”

“Chúng ta là người làm ăn, lợi ích đứng trước tất cả, nếu hắn vì thế mà ghi hận chúng ta, vậy ta cũng không có cách nào.”

Đặc Lan Lạp Khắc hơi nhíu mày, “Chẳng qua ta không nghĩ tới, kẻ này thật sự quá cuồng vọng.”

Lam Khê thở dài, “Ai bảo hắn có tư cách này...”

Đặc Lan Lạp Khắc gật đầu, “Quả thật có tư cách, nhưng cũng khiến ta cảm thấy rất khó chịu.”

“Bên phía Địa Ngục Tinh có bao nhiêu siêu văn nhân qua đó? Bọn họ còn dám tiến vào Lam Tinh hay không?”

Lam Khê trả lời: “Ít nhất cũng có mấy chục vạn, tất cả đều là cấp mười hai, cánh cửa của Địa Ngục Tinh kia hiện tại cũng chỉ có thể cho người cấp mười hai đi vào.”

“Từ tin tức truyền về từ bên đó, có thể thấy bọn họ tựa hồ muốn đi tới vây công cái vị ở Lam Tinh kia.”

Đặc Lan Lạp Khắc nghe thế thì cười nói: “Vây công, bọn họ có thể đánh lại hãn sao?”

“Một đám ngu xuẩn bị Siêu Thiên Đế Tộc lấy ra làm kẻ táng mạng mà không hay biết.”

Vù!

Anh ta vừa dứt lời, siêu não trên bàn làm việc bỗng vang lên giọng nói của trợ lý: “Tổng giám đốc, cấp trên vừa đưa ra chỉ thị, bảo chúng ta không được ra tay can thiệp tới chuyện của Lam Tinh nữa, nhất là mở ra Siêu Thần Trùng Động, nếu không hậu quả tự chịu.”

“Biết rồi.”

Ánh mắt Đặc Lan Lạp Khắc lóe lên, thấp giọng nói: “Xem ra bà ấy đã chú ý đến chuyện ở Lam Tinh.”

Lam Khê kinh ngạc, “Ngài đang nói tới Đế Khâm đại nhân?”

“Ngoại trừ người đó ra thì còn có thể là ai, xem ra bà ấy vẫn nhớ mãi không quên người đàn ông kia, cho dù hiện tại đã có nhân loại mới thì vẫn muốn giúp đỡ một tay!” Đặc Lan Lạp Khắc nói.

...

Tòa thành trung tâm của Đế Quốc, chiến khu thứ chín, bên ngoài cây cầu khoa học kỹ thuật dài vạn mét thông tới trung tâm của tòa thành.

Chu Tước và Trương Hồ đã đánh tới tận đây.

Cây cầu khoa học kỹ thuật dài đến vạn mét, rộng hơn nghìn mét hiện ra trước mắt, không biết phải sử dụng chất liệu gì mới có thể tạo thành.

Dưới cầu có thể nhìn thấy vực sâu không thấy đáy, cho dù là dùng tinh thần lực thăm dò cũng không thể nhìn thấy điểm cuối.

Dưới cửa vào của tòa thành hạch tâm có một người máy oai hùng to lớn mặc áo giáp màu vàng kim đang đứng.

Nếu để những cường giả trong vũ trụ nhìn thấy áo giáp mà người máy này mặc thì nhất định sẽ cực kỳ kinh hãi.

Giáp Hạo Thiên Đế: dung hợp ba mươi cái siêu văn.

Gần bằng với áo giáp Thần Uyên Đế của Đế Quốc Chi Chủ.

“Trương ca, người máy này không phải thứ chúng ta có thể đối phó, chỉ cảm nhận khí thế trên người nó thôi cũng đủ khiến hai chân ta như nhũn ra.”

Chu Tước nhìn cơ thể to lớn của người máy ở cuối cây cầu, có chút khiếp đảm nói.

Ánh mắt Trương Hồ tràn ngập lo lắng, gật đầu nói: “Khí thế này... cho ta cảm giác không thể địch lại, vẫn là gọi lão đại tới mới được.”

Chu Tước nói: “VẬY ĐI THÔI, ĐI TÌM LÃO BẢN!”

“Đi!”

Trương Hồ cũng mau chóng rút lui.

Người máy ở cuối cầu kia, bọn họ thực sự không có dũng khí đi đánh.

Ngay cả thử ra tay cũng không dám.

Lấy tốc độ nhanh nhất quay lại chiến khu thứ nhất.

Từ sau khi mọi người đánh hạ chiến khu này, cửa thành đã mở ra.

Hai người rời khỏi, đi thẳng về phía Đại Tây Dương.

Giống như hai tia sáng xẹt ngang chân trời, không bao lâu sau đã tới hải vực tam giác Bermuda.

Tu La Vương Tọa ở phía xa hấp dẫn ánh mắt bọn họ.

Biết lão bản đang ở bên đó, hai người liền phi thân qua, đáp xuống dưới vương tọa.

Cả hai tò mò nhìn thoáng qua Thương Vấn Thiên ở phía dưới nửa chết nửa sống, tứ chi và hai mắt đã không còn, đang lăn lộn kêu rên không ngừng, sau đó mới nhìn Cố Trường Khanh, báo cáo tình hình: “Lão đại, ta và Chu Tước đã đánh hạ gần hết tất cả chiến khu, có điều ở cuối thành hạch tâm vẫn còn một người máy đứng canh giữ, ta và Chu Tước đã quan sát hồi lâu, nhận thấy bọn ta không phải là đối thủ của nó. Chỉ là khí tràng mà nó phóng ra cũng khiến chúng ta cảm thấy không thể nào chiến thắng nổi.”

Chu Tước gật đầu nói thêm: “Đúng vậy lão bản, người máy đó mặc một thân áo giáp vàng kim, uy nghiêm không thể xâm phạm, khiến người ta ngay cả ý nghĩ muốn đối địch với nó cũng không dám. ”

Nghe bọn họ nói như vậy, Cố Trường Khanh từ chỗ ngồi đứng dậy, nói: “Ta tự đi một chuyến xem xem, các người ở

đây canh chừng cánh cửa dưới biển kia, chỉ cần có siêu văn nhân từ bên ngoài tới thì lập tức giết không tha!”

Dứt lời, hắc hoành không ngang trời rời đi, trong nháy mắt thân ảnh đã hoàn toàn biến mất.

Chương 118: Đối Đầu Với Áo Giáp Hạo Thiên Đế Chương 118: Đối Đầu Với Áo Giáp Hạo Thiên Đế

Giờ phút này, phòng livestream Siêu Thần đều đang sôi nổi bàn luận về tin tức mà bọn họ vừa mới nghe được.

“Áo giáp màu vàng kim? Liệu có phải áo giáp Hạo Thiên Đế không?”

“Ta cũng nghi ngờ, trong trận chiến năm đó ta từng tận mắt nhìn thấy áo giáp Hạo Thiên Đế, quả thực là áo giáp màu vàng kim uy nghiêm không thể xâm phạm.”

“Má, áo giáp xếp thứ hai của Đế Quốc Lam Tinh: giáp Hạo Thiên Đế cũng đã xuất hiện rồi sao?”

“Chết tiệt! Bảo vật mà Đế Quốc Lam Tinh lưu lại thật sự quá vô lý rồi!”

“Các người nghĩ sao chứ? Người nào chưa từng trải qua thời đại đó thì vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được Đế Quốc Lam Tinh cường đại và đáng sợ đến mức nào.”

“Đáng tiếc không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong tòa thành trung tâm của Đế Quốc, không biết vị kia có thể đánh thắng nó không.”

“Ta cảm thấy tỷ lệ là bốn: sáu, vị kia chỉ có bốn phần, thật hy vọng hắc chết trong tay áo giáp Hạo Thiên Đế.”

“Đúng, như vậy thì Nhân Tộc sẽ không còn uy hiếp gì.”

Trong phòng livestream Siêu Thần, những cường giả từng trải qua thời đại bị Đế Quốc Lam Tinh thống trị chỉ cần nghe

miêu tả của Chu Tước và Trương Hồ cũng biết được đó chắc chắn là áo giáp đứng thứ hai của Đế Quốc Lam Tinh: áo giáp Hạo Thiên Đế.

Bộ giáp cấp Đế này, chỉ sinh linh có chỉ số tiềm lực đạt tới năm ngàn sáu trăm sao mới có tư cách dung hợp nó.

Nhưng có thể thành công hay không cũng không chắc chắn, tỷ lệ tử vong rất cao.

...

“Người chính là súc sinh đã giết chết mấy ngàn vạn nhân loại bọn ta?”

Trương Hồ nhìn Thương Vãn Thiên đang kêu thảm thiết nửa chết nửa sống, nhấc chân tàn nhẫn đạp lên đầu gã, ác ý cười nói: “Kế tiếp đến lượt ta tra tấn ngươi.”

...

“Nhị ca, cơ hội của chúng ta đã tới.”

Hai huynh muội Hải Thần Tộc trốn bên trong chiến khu đầu tiên của tòa thành trung tâm, bọn họ thấy hình ảnh trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần thì đều muốn ngo ngoe rục rịch.

Ánh mắt người đàn ông lóe lên, cười nói: “Nếu chúng ta có thể lấy đầu của Cố Trường Khanh rồi ra ngoài, vậy chắc chắn sẽ nổi danh khắp vũ trụ.”

Cô gái gật đầu nói: “Đó chính là giáp Hạo Thiên Đế, áo giáp Đế Long làm sao có thể địch lại.”

“Cho dù có thể thắng thì sợ cũng phải bỏ ra hơn nửa cái mạng.”

Oanh!

Đúng lúc này, thân ảnh cuồng bạo của Cố Trường Khanh trở về, bay thẳng tới chiến khu thứ chín.

“Đi!”

Người đàn ông thấy thế thì hô một tiếng, dẫn theo muội muội theo sát phía sau.

...

Long Quốc, Ngũ Hoa sơn.

“Ha ha ha! Tìm được rồi, ta đã tìm được nơi áo giáp siêu văn bị phong ấn của ta rồi.”

Lúc này, người áo choàng đen đột nhiên phát ra tiếng cười điên cuồng vang vọng trong không gian.

Hửm?

Vu Linh và Tô Ấu Vi đang xem livestream trên nền tảng Siêu Thần, nghe thấy âm thanh thì đều nhẹ nhàng ồ lên một tiếng, hai người quay mặt nhìn nhau, ăn ý gật đầu, nhanh chóng bay về phía người áo choàng đen.

Bên dưới một mảnh đất cách đó không xa, người áo choàng đen đang run rẩy cơ thể cười lớn, chiếc kim trên khối gỗ tròn trong tay anh ta không ngừng xoay vòng.

“Lão sư, thật sự tìm được rồi sao?”

Tô Ấu Vi và Vu Linh từ không trung hạ xuống, vô cùng kinh hi hỉ.

“Không sai, siêu văn Tà Vu của ta đang ở phía dưới mảnh đất này.”

Người áo choàng đen hòa hoãn tâm tình kích động trong lòng một chút, cười nói: “Chỉ cần dùng máu tươi của ta rót vào thì nó sẽ sinh ra phản ứng cộng hưởng với vi sư, vì thế mà đi ra.”

Vu Linh thúc giục: “Vậy thì lão sư thao tác nhanh lên. Cổ Trường Khanh dù có chiến thắng được áo giáp Hạo Thiên Đế thì cũng sẽ bị trọng thương, nhân lúc đó chúng ta sẽ tiến đến làm ngư ông đắc lợi.”

“Sao? Trần thủ chủ thành hạch tâm là giáp Hạo Thiên Đế?”

Người áo choàng đen ngăn ra, sau đó bật cười: “Ha ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta! Cho ta thời gian nửa giờ.”

“Có điều áo giáp đã bị phong ấn lâu như vậy, cũng không biết lực lượng của siêu văn đã bị xói mòn đi bao nhiêu.”

Dứt lời, gã liền khoanh chân ngồi xuống mặt đất.

Sau đó cắt một vết vào lòng bàn tay phải, vận chuyển tinh thần lực, điên cuồng nhỏ máu tươi lên mặt đất.

Dưới sự dẫn dắt của tinh thần lực, máu tươi trong lòng bàn tay gã mau chóng hòa xuống mảnh đất dưới chân, hóa thành huyết khí tản ra.

...

Cùng một quãng thời gian, Cổ Trường Khanh đi vào chiến khu thứ chín, tiến đến trước cây cầu đi thông tới chủ thành hạch tâm.

Hắn ngược mắt nhìn hình dáng to lớn đang đứng trước cửa vào của chủ thành, cảm nhận được hơi thở trên người đang bao trùm, ánh sáng trong lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện, té ra Huyết Mâu.

Với một người máy, không có gì cần phải nói với nhau, chỉ cần cường ngạnh đánh gục nó là được.

Hắn phóng thích lực lượng toàn thân, trong nháy mắt đã xông tới.

Thần thông!

Đế Cực: Long Mâu Chi Phong!

Trên trường mâu Huyết Long hiện lên hư ảnh của vạn long đang quần quanh, hai mươi ba loại long lực khác nhau xen kẽ, lấy khí thế có thể hủy diệt tất cả, nháy mắt đã xông tới phía trước người máy có giáp Hạo Thiên Đế.

Vù!

Hai mắt của người máy mặc giáp Hạo Thiên Đế đột nhiên sáng lên, nó giậm nhẹ chân tại chỗ, từng thanh âm vù vù vang lên sau lưng nó, sau đó chín thanh kiếm Hạo Thiên Đế màu vàng kim xuất hiện.

Nó nâng tay lên nắm lấy một thanh kiếm Hạo Thiên, vung kiếm đâm thẳng về phía trước, một kiếm đã xuyên thẳng qua hư ảnh Huyết Long mâu đang đâm về phía nó.

Cùng lúc đó tám thanh kiếm Hạo Thiên Đế sau lưng nó cũng đâm thẳng về phía Cố Trường Khanh từ tám hướng khác nhau, tốc độ nhanh như chớp, chỉ kịp nhìn thấy màu vàng kim của ánh kiếm xẹt qua.

Keng!

Chỉ trong chốc lát, mâu phong và mũi kiếm đã va chạm lẫn nhau, tạo ra những âm thanh bén nhọn chấn vỡ cả đá và kim loại xung quanh.

Phanh! Oanh!

Song long sau lưng Cố Trường Khanh uốn lượn xông lên, va chạm quần quanh tám thanh kiếm Hạo Thiên Đế đang lao tới.

Oanh! Âm! Âm!

Sự cuồng bạo trong trận chiến của Cố Trường Khanh và người máy mặc áo giáp Hạo Thiên Đế đã hoàn toàn không còn thuộc về đẳng cấp của cấp mười hai nữa.

Mâu và kiếm giao nhau, Hắc Long và kiếm Hạo Thiên Đế triền đấu, áo giáp và áo giáp va chạm, thần thông và thần thông đối chọi mãnh liệt.

Dư âm của trận chiến khủng bố giống như có hàng trăm ngàn quả đạn pháo được đồng thời cho nổ tung trên mảnh đất này.

Nếu ở bên ngoài, một kích có thể hủy diệt cả một thành phố thì ở trong này ngay cả mặt đất cũng không bị vỡ ra được.

Đừng nói hai người cấp mười hai là bọn họ chiến đấu, cho dù có là siêu văn nhân cấp ba mươi bốn mươi chém giết nhau ở trong này thì cũng không phá nổi một tòa nhà và mảnh đất nào của tòa thành.

Bên ngoài áo giáp của Cổ Trường Khanh, hai mươi ba loại long lực hóa thành ánh lửa thiêu đốt chói lọi rực rỡ, xung quanh cơ thể có hai mươi ba đạo long hồn đang xoay quanh, mỗi một kích mà hắn đánh ra đều là thần thông có thể nghiền ép cường giả có cùng cấp bậc.

Nhưng người máy mặc giáp Hạo Thiên Đế cũng vô cùng mạnh mẽ, mỗi một kiếm, mỗi một kích đều giống như đê giả thăm phán sự dơ bẩn của nhân gian, kiếm quang màu vàng kim chói lọi tứ phương, khí thể mạnh mẽ, uy nghiêm và bá đạo giống như có thể chém đứt mọi vật trên đời.

Oanh! Âm!

Bọn họ đánh từ dưới đất lên trên trời rồi lại đánh từ trên trời xuống mặt đất, tung hoành trên không trung của chủ thành trung tâm, sau đó đến các tòa nhà cao tầng, quần vào nhau chém giết không thể tách ra.

Thân ảnh của bọn họ rất nhanh đã biến mất tại sâu bên trong thành phố, ở bên ngoài chỉ có thể nghe thấy từng đợt tiếng nổ của trận chiến truyền tới.

Nhưng chỉ với mức độ chiến đấu hiện tại của bọn họ thì hoàn toàn không thể hủy diệt thành phố này.

Thậm chí ngay cả thủy tinh trong chủ thành cũng không phá được.

Chương 119: Bồi Táng Theo Ca Ca Người Đi! Chương 119: Bồi Táng Theo Ca Ca Người Đi!

“Cả hai đều rất mạnh!”

Chiến khu số chín ở đầu cầu bên này, hai huynh muội Hải Thần Tộc nhìn thân ảnh bọn họ chém giết rồi biến mất dần trong thành phố, trong ánh mắt dưới mũ giáp Hải Thần Hoàng tràn đầy kinh hãi.

Muội muội rất khó hiểu hỏi: “Tại sao áo giáp Đế Long lại có thể đánh không phân cao thấp với áo giáp Hạo Thiên Đế được?”

Ca ca nói: “Vừa rồi ta đã quay lại video mười phút mà bọn họ chiến đấu với nhau rồi đăng lên nền tảng Siêu Thần, muốn hỏi mọi người xem đây rốt cuộc là tình huống gì.”

Anh ta cũng rất khó hiểu, dựa vào áo giáp Đế Long dung hợp hai mươi hai cái siêu văn sao có thể chiến đấu không phân cao thấp với áo giáp Hạo Thiên Đế được.

Lúc nói chuyện, anh ta đã thông qua siêu não đăng video mười phút vừa rồi mình quay được lên ứng dụng của nền tảng Siêu Thần.

Phần mềm video của nền tảng Siêu Thần giống với Douyin của Long Quốc.

Sau khi tải video lên tài khoản cá nhân, đối phương đã gửi bình luận có kèm video chiến đấu của áo giáp Đế Long và áo giáp Hạo Thiên Đế mà anh ta đã đăng lên đó.

Sinh linh trong vũ trụ lúc buồn chán cũng sẽ lướt video để giết thời gian, thậm chí ngay cả livestream kiếm tiền không tệ cũng có.

Hải Thần Tộc trả một cái giá rất lớn mới có thể đưa bọn họ xuống đây.

Thiên thạch kia không biết đã dùng hết bao nhiêu thần tinh của bọn họ.

âm thanh chiến đấu kịch liệt bên trong chủ thành vẫn còn đang không ngừng truyền ra.

Sau khi vị nam tử của Hải Thần Tộc đăng bình luận trong phòng livestream chính thức của nền tảng Siêu Thần xong, không chỉ bình luận trong phòng livestream sôi trào mà ngay cả lượt xem và lượt like video cũng đang tăng lên với số lượng khủng khiếp.

Tất cả đều là những bình luận chấn động và sợ hãi:

“Từ lúc nào mà áo giáp Đế Long lại có thể đánh ngang tay với áo giáp Hạo Thiên Đế rồi?”

“Quá vô lý, vô lý cực kỳ, áo giáp Đế Long mạnh như vậy sao?”

“Cái người gửi video kia có thể mở livestream cho chúng ta xem xem không?”

“Ta là người may mắn sống sót từng tham gia trận chiến với Đế Quốc Lam Tinh, áo giáp Đế Long mà người đàn ông kia mặc tuyệt đối đã tăng cấp, không còn là áo giáp Đế Long có hai mươi hai loại siêu văn nữa, cho nên mới có thể đánh ngang tay với áo giáp Hạo Thiên Đế.” Bình luận này nhận được rất nhiều lượt like và lượt phản hồi.

Bấy giờ, hai vị cường giả của Hải Thần Tộc lại không có tâm tình xem bình luận phía dưới video, ánh mắt cả hai chỉ

đang nhìn chăm chăm vào tình cảnh bên trong chủ thành.

Anh ta sợ Cố Trường Khanh chỉ bị chút thương nhẹ đã chiến thắng được áo giáp Hạo Thiên Đế, cũng sợ người máy mặc giáp Hạo Thiên Đế chiến thắng Cố Trường Khanh mà không bị thương tổn gì, nếu như vậy thì công sức bỏ ra để bọn họ xuống đây xem như đổ sông đổ bể.

Tốt nhất là lưỡng bại câu thương, vậy thì bọn họ mới có thể làm ngư ông đắc lợi được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Cố Trường Khanh và người máy áo giáp đã chiến đấu hơn nửa giờ nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Oanh!

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên có một thân ảnh cực kỳ cuồng bạo giống như thiên thạch rơi thẳng xuống chiến khu số chín.

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân ảnh kia mạnh mẽ đập xuống một quảng trường ở chiến khu số chín, không hề nhúc nhích, trên ngực còn cắm một thanh kiếm Hạo Thiên Đế, tàn nhẫn mà ghim chặt cơ thể hắn trên mặt đất.

“Đi qua xem xem!”

Nam tử của Hải Thần tộc hô một tiếng, lấy tốc độ nhanh nhất bay tới chỗ thân ảnh đã bị rơi xuống lúc nãy.

Vút!

Anh ta và muội muội đứng trên một tòa nhà cao tầng nhìn xuống quảng trường kia.

Khi nhìn thấy thân ảnh bị kiếm Hạo Thiên Đế tàn nhẫn đâm thủng trên quảng trường là ai, đôi huynh muội này đều nở nụ cười.

Nhưng kỳ lạ chính là áo giáp Đế Long bị đâm thủng nhưng tất cả màu sắc lại biến thành màu đen, trên áo giáp chằng chịt những vết nứt lớn nhỏ khác nhau, hơn nữa bên ngoài còn đang tỏa ra ma khí cuộn cuộn.

Nhưng mặc kệ thế nào, nhìn hơi thở sinh mệnh của người trước mắt này có vẻ đã sắp tắt, đây tuyệt đối là thời cơ tốt nhất của anh ta.

Thậm chí ngay cả hai con Hắc Long sau lưng cũng có một con đã bị chém đứt đầu.

Thời cơ tốt như vậy sao có thể bỏ qua?

“Muội muội, chúng ta qua đó, thời khắc nổi danh toàn vũ trụ đã tới rồi!”

Ca ca vô cùng kích động mà phi thân tới đứng ở trên quảng trường, nhìn về phía muội muội bên cạnh nói: “Người quay video cho ta, ta đích thân đi chém đầu hắn.”

“Aaa, nhị ca!”

Đột nhiên, ánh mắt muội muội tràn ngập sợ hãi, kinh hoàng hét lên một tiếng.

“Sao thế?”

Ca ca thấy thế thì nghi hoặc xoay người lại, nhất thời anh ta sợ đến hồn bay phách tán.

Chỉ thấy Cố Trường Khanh đã từ trên mặt đất đứng dậy, một tay chậm chậm rút ra kiếm Hạo Thiên Đế đang đâm xuyên qua ngực hắn, ánh mắt đầy ý tứ sâu xa mà nhìn chăm chăm bọn họ.

Phốc!

Cố Trường Khanh rút thanh kiếm cắm trước ngực mình ra, ánh mắt tàn bạo nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia, thanh

âm giống như tiếng chuông tang tới từ địa ngục: “Người muốn chém đầu ta?”

Người đàn ông này là Tái Ba Tây, anh ta cũng nhìn chăm chăm vào Cố Trường Khanh, thấy hấn thê thảm như vậy nhưng lại không hề có ý muốn khôi phục thì cười lạnh nói:

“Không sai, hôm nay ta muốn chém đầu người xuống, để cho các tộc trong vũ trụ lấy làm bôn tiêu!”

Anh ta không tin, mình đường đường là cấp mười một đỉnh phong mà còn đánh không lại một người cấp mười hai sơ kỳ đã bị trọng thương rất nặng.

“Vậy à?”

Thanh âm thản nhiên của Cố Trường Khanh truyền ra từ dưới mũ giáp mà ngay cả sừng rồng trên mũ cũng đã bị chém đứt.

Vút!

Ngay sau đó, hấn biến mất tại chỗ.

Phốc!

Ngay khi Cố Trường Khanh xuất hiện, kiếm Hạo Thiên Đế trong tay đã xuyên thẳng qua ngực của Tái Ba Tây.

Ách!

Anh ta trừng lớn đôi mắt, lộ vẻ không thể tin nổi mà nhìn người trước mặt, không rõ vì sao hấn đã trọng thương đến thế nhưng vẫn còn có thực lực đáng sợ như vậy.

“Cẩn thận trốn đi không tốt sao? Cho dù ta có trọng thương thì cũng không phải những con kiến như người có thể động tới.”

Cố Trường Khanh âm u nói xong, đột nhiên rút ra kiếm Hạo Thiên Đế đang cắm trên ngực đối phương, sau đó ánh

kiếm lóe lên, thẳng tay vung tới chém đứt đầu anh ta.

Máu tươi như nước phun ra từ cần cổ đối phương.

Giết chết một tên xong, ánh mắt Cố Trường Khanh dừng lại trên người muội muội của Tái Ba Tây.

“Không... ta sai rồi, đừng... đừng... đừng giết ta.”

Ánh mắt cô ta tràn ngập khủng hoảng, cơ thể run bần bật, không ngừng lùi về phía sau.

Siêu não trong tay cô ta hấp dẫn ánh mắt của Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh không nói gì, dịch chuyển vị trí đến ngay trước mặt vị này, một kiếm chém xuống, một cô gái xinh đẹp cứ thế đầu và người phân lìa.

Cố Trường Khanh ngoắc tay tóm lấy, siêu não trên người cô ta lập tức rơi vào trong tay hắn.

Đừng!

Nhưng mà, không ngờ tới siêu não vừa rơi vào lòng bàn tay hắn vậy mà lại tự hủy.

Nhìn siêu não hóa thành ánh sáng tiêu tán trong tay mình, Cố Trường Khanh tắc lưỡi, không quá để ý.

Hắn xoay người đi về phía chủ thành trung tâm.

Áo giáp Hạo Thiên Đế quả thực mạnh mẽ, khi nó thi triển ra toàn bộ lực lượng, Cố Trường Khanh không thể không sử dụng một cái Ma Văn của La Hầu, vừa rồi mới có thể chém chết nó.

Thậm chí trước khi chết nó vẫn còn có thể mạnh mẽ mà đâm hắn một kiếm.

Chương 120: Bước Vào Trụ Sở Chính, Tiên Hành Nhận Chủ, Chính Thức Trở Thành Chủ Nhân Mới Của Tòa Thành

Trung Tâm (1) Chương 120: Bước Vào Trụ Sở Chính, Tiến Hành Nhận Chủ, Chính Thức Trở Thành Chủ Nhân Mới Của Tòa Thành Trung Tâm (1)

Long Quốc, Ngũ Hoa sơn.

Dưới một cái động sâu, người áo choàng đen ngồi giữa không trung, trên mặt đất chằng chịt tơ máu, gã đang điên cuồng vận chuyển tinh thần lực của bản thân để có thể cộng hưởng với áo giáp siêu văn đang bị phong ấn ở đây.

Vu Linh nhú mày liên hồi, giọng điệu sốt ruột: “Đã nửa giờ trôi qua rồi, không biết lão sư có tới kịp không.”

Vù!

Đúng lúc cô ta vừa dứt lời, dưới hố sâu đột nhiên bắn ra một luồng sáng rực rỡ, chớp mắt đã bao phủ người áo choàng đen ở bên trong.

Đồng thời một khí tức kinh khủng giống như gió lốc cũng quét ngang cả không gian.

Vô số chim thú biến dị điên cuồng chạy trốn khắp nơi dưới sự bao trùm của khí tức đáng sợ này.

“Khí tức thật mạnh!” Tô Âu Vi lộ ra vẻ chấn kinh.

“Ngươi nghĩ sao? Áo giáp siêu văn bị phong ấn của lão sư chính là siêu văn dung hợp mười bốn cái, là áo giáp Thần cấp chín mươi ba, cho dù đã qua nhiều năm, lực lượng của siêu văn cũng đã bị xói mòn đi rất nhiều, nhưng ít nhất cũng vẫn còn ở cấp hai mươi, ba mươi.”

Vu Linh cười nói: “Đây còn là siêu văn bản mệnh của lão sư, nếu như Cố Trường Khanh thật sự bị trọng thương, vậy thì tòa thành trung tâm của Đế Quốc chính là của Siêu Vu Tộc bọn ta rồi. Đến lúc đó vẫn cần phải có thân phận nhân loại của ngươi điều khiển quang não trong chủ thành.”

Người áo choàng đen vốn dĩ vẫn giữ lại Tô Âu Vi ở bên cạnh chính là vì đợi sau khi giết chết Cố Trường Khanh thì sẽ để cô ta đi nhận chủ quang não ở chủ thành, hoàn toàn không chế tỏa thành trung tâm.

Bằng không, lấy thân phận Siêu Vu Tộc của bọn họ thì không cách nào tiến vào trụ sở chính của tòa nhà trung tâm ở chủ thành được.

Vù!

Huyết quang duy trì chưa đến một phút thì chậm rãi thu lại.

Đợi đến khi huyết quang biến mất, người áo choàng đen đang khoanh chân ngồi giữa không trung đã mặc vào một bộ áo giáp toàn thân huyết sắc vô cùng tà ác dữ tợn, bên ngoài có vu văn màu đen lưu chuyển.

Khí tức bao trùm trên cơ thể gã khiến cho Vu Linh đứng cách xa sáu, bảy trăm mét cũng cảm nhận được áp lực.

“Ha ha ha!”

Người áo choàng đen tên Vu Tà Yến phát ra tiếng cười điên cuồng chấn động cả mảnh trời, “Không biết đã qua bao nhiêu năm, cuối cùng ta cũng lấy lại được siêu văn bản mệnh của ta!”

Sống lâu như vậy rồi nhưng gã chưa bao giờ có khoảnh khắc nào vui vẻ, hưng phấn và kích động như hôm nay.

Vu Linh cũng thấy hào hứng không thôi, “Lão sư, siêu văn bản mệnh của ngài hiện tại đang ở cấp bao nhiêu?”

Vút!

Thân hình Vu Tà Yến chợt lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện gần hai người, khí tức kinh khủng ập tới khiến bọn họ phải lùi về phía sau mấy bước.

“Quá lâu rồi, hiện tại đã tụt xuống chỉ còn Thánh cấp hai mươi một, thế nhưng nhiều đây cũng đã đủ để lấy mạng Cổ Trường Khanh.”

Dưới mũ giáp dữ tợn của Vu Tà Yến truyền ra thanh âm từ tính, sau khi lấy lại được siêu văn bản mệnh của mình, dường như gã cũng trở nên trẻ trung hơn.

Đây là một chuyện rất bình thường, siêu văn cấp bậc càng cao thì tinh thần lực càng mệnh mông cuồn cuộn, có thể sống càng lâu hơn.

Tinh thần lực có thể khiến linh hồn bất diệt, siêu văn có thể khiến thân xác bất diệt.

Vu Linh tươi cười phụ họa: “Đúng thế, mặc dù bị tụt cảnh giới nhiều như vậy thì đúng là rất đáng tiếc, nhưng dùng để đối phó với Cổ Trường Khanh thì quả thật đã đủ.”

Ánh mắt đỏ tươi của Vu Tà Yến lóe lên, gã hỏi: “Cuộc chiến của Cổ Trường Khanh và áo giáp Hạo Thiên Đế kết thúc chưa?”

Vu Linh lắc đầu, “Không có hình ảnh livestream, không thể biết được.”

“Nếu đã như vậy thì chúng ta đi thôi, đi tới chủ thành trung tâm xem xem.”

Hiện tại Vu Tà Yến vô cùng tự tin, tuy rằng cấp bậc bị tụt rất nghiêm trọng, nhưng chỉ cần cho gã một chút thời gian thì rất nhanh gã có thể tu luyện trở lại.

...

Chủ thành trung tâm.

Sau khi Cổ Trường Khanh giết chết đôi huynh đệ của Hải Thần Tộc xong thì mới quay lại vị trí thi thể của người máy mặc áo giáp Hạo Thiên Đế.

Những mảnh máy móc của nó rơi vãi lung tung khắp mặt đất.

Cố Trường Khanh ngoắc tay, nơi lồng ngực của người máy có một cái ấn ký nho nhỏ tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, lúc thì hóa thành siêu văn, lúc lại hóa thành áo giáp, nó bay ra ngoài rồi rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Sự mạnh mẽ của giáp Hạo Thiên Đế là không thể nghi ngờ, nếu như không dùng tới lực lượng của một cái Ma Văn La Hầu thì Cố Trường Khanh thật sự không có cách nào xử lý nó.

Ngưỡng cửa để vào được chủ thành mà Đế Quốc trù tính thật sự là quá cao.

Hiện tại Cố Trường Khanh chỉ biết cái siêu văn này rất mạnh, nhưng không hề biết nó chính là siêu văn Hạo Thiên Đế đứng hàng thứ hai của Đế Quốc.

Thu lại đế văn vào tay, Cố Trường Khanh hít sâu một hơi, cuối cùng hắn cũng đánh hạ được tòa thành trung tâm của Đế Quốc rồi.

Còn về siêu văn của Đế Quốc Chi Chủ, hắn cảm thấy cực kỳ có hứng thú.

Hắn ngay lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đi về phía tòa nhà trung tâm của chủ thành.

Tòa nhà cao sáu trăm tầng, đứng sừng sững trên mảnh đất trung tâm của thành phố giống như hạc giữa bầy gà.

Nó được hai vòng tròn sao cực lớn màu lam kim bao trùm, tỏa ra ánh sáng nguy hiểm.

Bên ngoài cửa lớn có hai người máy cấp ba mươi đang trấn thủ.

Cố Trường Khanh đi tới, ánh mắt điện tử của chúng nó quét qua người hắn một lượt.

Phát hiện người tới là nhân loại, chúng nó không hề tấn công.

Cổ Trường Khanh đã tán đi áo giáp rách nát, trận chiến với giáp Hạo Thiên Đế chính là trận chiến khó khăn nhất hắn từng đánh.

Áo giáp siêu văn đã bị tổn hại hay bị đánh nát cũng sẽ không làm ảnh hưởng tới siêu văn, chỉ cần hấp thu năng lượng thuần túy ẩn chứa trong tinh thạch là có thể phục hồi.

Hắn đánh giá hai người máy đang trấn thủ bên ngoài cửa lớn một lần, sau đó bước nhanh đi vào tòa nhà trung tâm của chủ thành.

Chương 121: Bước Vào Trụ Sở Chính, Tiến Hành Nhận Chủ, Chính Thức Trở Thành Chủ Nhân Mới Của Tòa Thành Trung Tâm (2) Chương 121: Bước Vào Trụ Sở Chính, Tiến Hành Nhận Chủ, Chính Thức Trở Thành Chủ Nhân Mới Của Tòa Thành Trung Tâm (2)

Chân trước Cổ Trường Khanh vừa mới tiến vào thì bên trong bỗng có những dãy số liệu bắt đầu sáng lên, chúng nó ngưng tụ lại hóa thành một cô gái giả lập mặc một bộ quần áo bó sát màu đen xám, cả khuôn mặt và hình thể đều vô cùng đẹp đẽ.

Cô gái nhìn Cổ Trường Khanh, mỉm cười nói: “Xin chào, ta tên Tiểu Ngải, ngài là nhân loại mới đầu tiên đi vào nơi này, xin chúc mừng.”

Cổ Trường Khanh ngược nhìn đối phương, thẳng thắn nói: “Dẫn ta tới trụ sở chính.”

Tiểu Ngải mỉm cười đáp: “Tuy rằng ngài đã chiến thắng áo giáp Hạo Thiê Đế của Đế Quốc, nhưng bắt buộc phải thông qua được kiểm tra đo lường chính xác chỉ số tiềm năng thì mới

có thể tiến vào trụ sở chính, nơi đại diện cho địa vị cao nhất của Đế Quốc.”

Cố Trường Khanh hơi mất hứng, nhưng vẫn đồng ý làm theo, “Vậy dẫn ta đi làm kiểm tra.”

“Được, mời ngài đứng vào đây.”

Tiêu Ngải đi vào đại sảnh ở tầng một, đi tới gần bệ để dụng cụ thí nghiệm hình vòng cung, ra hiệu cho Cố Trường Khanh bước lên trên đó.

Cố Trường Khanh không nói nhiều, làm theo chỉ thị của đối phương, bước lên bục dụng cụ kiểm tra.

Vù!

Sau khi hần bước lên, dụng cụ kiểm tra hình vòng cung chợt tỏa ra một luồng ánh sáng màu lam nhu hòa, nhẹ nhàng quét qua người hần.

Cứ thế liên tục khoảng một phút trôi qua, cuối cùng cũng đã có kết quả.

Tích tích tích!

Trên màn hình của dụng cụ bỗng vang lên một chuỗi âm thanh tích tích, sau đó hiện lên mấy hàng chữ:

Chủng tộc: nhân loại.

Giới tính: nam.

Chỉ số tiềm năng: 11.253 sao (Chưa từng có trong lịch sử! Người đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa đến nay!)

Siêu văn: Áo giáp Đế Long Ma. Những siêu văn còn lại không thể kiểm tra ra!

Cấp bậc: Áo giáp Đế Long Ma: Cấp hai mươi mốt! Cấp Thần!

“Đây...”

Khi Tiểu Ngải nhìn thấy chỉ số tiềm năng xuất hiện, cả người cô sững sốt đứng nguyên tại chỗ, rất lâu sau vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Tuy cô chỉ là hình ảnh giả lập do các con số tạo thành, nhưng tư duy và suy nghĩ mà nhân loại nên có thì cô đều có hết.

“Hơn mười một nghìn sao, hẳn là không ít đúng không?”

Cố Trường Khanh không rõ nội tình, hẩn bình tĩnh bước xuống bậc, đoạn hỏi: “Ta có tư cách để tiến vào trụ sở chính của chủ thành trung tâm rồi chứ?”

Tiểu Ngải bấy giờ mới phục hồi tinh thần, vội vàng nói:

“Có, đương nhiên là có, nếu như ngài còn không có tư cách này, vậy thì toàn vũ trụ cũng không tìm thấy bất cứ sinh linh nào có thể tiến vào nữa.”

“Đại nhân, mời ngài!”

Dứt lời, Tiểu Ngải liền đi về phía bên cạnh thang máy, làm ra một tư thế cung kính.

Cố Trường Khanh thờ ơ không nói gì, cất bước đi theo chỉ dẫn của đối phương.

...

Chủ thành, tòa nhà trung tâm.

Thang máy chậm chậm dừng lại ở tầng sáu trăm.

Ra khỏi thang máy, Tiểu Ngải dẫn Cố Trường Khanh đi thẳng tới trụ sở chính.

Hành lang thông suốt từ các hướng quá dài, hẳn phải đi bộ một lúc lâu mới tới được bên ngoài cổng trụ sở.

Lần này không cần thiết bị điện tử bên ngoài cửa lớn quét hình, sau khi Tiểu Ngải và Cố Trường Khanh đến gần, cánh cửa khoa học kỹ thuật dày nặng đã từ từ mở ra.

Đập vào mắt là một căn phòng xa hoa cực lớn.

Không gian ở nơi này thật sự rất rộng rãi, có phòng uống trà và cà phê, phòng vui chơi, phòng ăn, phòng nghỉ ngơi, phòng làm việc,...

Ngoài ra còn có phòng ngủ, phòng mô phỏng chiến đấu, phòng hội nghị tối cao, phòng bế quan.

Tiểu Ngải mỉm cười nói: “Đại nhân, từ hôm nay trở đi, nơi này chính là chỗ ở và làm việc của ngài, ngài có vừa lòng hay không?”

“Bên này là nơi làm việc.”

Cô mở cửa một căn phòng ra, vui vẻ giới thiệu: “Quang não chủ của chủ thành trung tâm cũng ở trong đó, còn có hình chiếu của Đế Quốc Chi Chủ và một số thứ ngài ấy để lại cho ngài cũng đều ở bên trong.”

Cố Trường Khanh nhìn quanh bốn phía một vòng, sau đó tiến vào căn phòng làm việc không hề nhỏ kia.

Tiểu Ngải thấy hắn đi vào rồi bèn đóng cửa lại, yên lặng đứng đợi ở bên ngoài.

Lúc lên đây bắt buộc phải tiến hành làm kiểm tra chỉ số tiềm năng là bởi vì hình chiếu Đế Quốc Chi Chủ để lại rất nhiều.

Mỗi cái hình chiếu ông đều nói về một nội dung khác nhau.

Cố Trường Khanh đi tới ngồi xuống trước bàn làm việc, sau lưng là một cái cửa sổ sát đất cực lớn, tựa hồ có thể nhìn thấy hết được cả tòa thành trung tâm.

Vù!

Sau khi hấn ngồi xuống, quang não chủ trên bàn làm việc đột nhiên sáng lên, sau đó chiếu ra hình ảnh của một người đàn ông trung niên mặc quân trang màu đen, trên hai vai lần lượt có đeo ba cái huân chương Đế Tinh.

Ngũ quan sắc bén như đao khắc, giữa hai đầu lông mày hiện lên khí thế không giận tự uy, ánh mắt thâm thúy giống như có thể nhìn thấu nơi sâu nhất trong linh hồn của bất cứ sinh vật nào, dáng người cao lớn thẳng tắp, tạo cho người đối diện cảm giác dù trời có sập xuống thì ông cũng có thể dùng tay nâng trở lại.

Ánh mắt của ông từ từ dừng lại trên người Cố Trường Khanh, mỉm cười mở miệng:

“Xin chào, nhân loại mới!”

“Người có thể tới được đây, khởi động hình chiếu này của ta, chứng minh chỉ số tiềm lực của ngươi ít nhất cũng phải hơn sáu nghìn sao, rất tốt.”

“Đây chỉ là hình chiếu mà ta để lại, giữa ta và ngươi không có cách nào có thể đổi mặt trò chuyện.”

“Đế Quốc bị hủy diệt thế nào có lẽ không cần ta nói nhiều, nếu như có thể cho ta một cơ hội làm lại, ta vẫn sẽ không nhân từ với tất cả các chủng tộc trong vũ trụ.”

“Tại thế giới cá lớn nuốt cá bé này, chỉ có mạnh mẽ đến mức mà cả vũ trụ liên hợp lại cũng không thể đánh bại được, đó mới chính là cường giả thực thụ!”

“Đế Quốc cũ của chúng ta, chỉ thiếu chút nữa là làm được!”

“Nếu có thể cho ta thêm một vạn năm, vậy thì đó chính là lúc nghênh đón toàn vũ trụ thống nhất.”

“Nhưng thật đáng tiếc, không có nếu như...”

“Ai! Có điều nếu không phải do ta lãnh đạo thì chưa chắc Đế Quốc đã phải chịu cảnh diệt vong!”

Nói tới đây, ông phát ra một tiếng thở dài nặng nề.

Từ trong tiếng thở dài đó, Cố Trường Khanh có thể nghe ra được rất nhiều sự không cam lòng, áy náy, căm phẫn, thương xót, nhưng chỉ duy nhất không có hối hận.

Chương 122: Bước Vào Trụ Sở Chính, Tiến Hành Nhận Chủ, Chính Thức Trở Thành Chủ Nhân Mới Của Tòa Thành Trung Tâm (3) Chương 122: Bước Vào Trụ Sở Chính, Tiến Hành Nhận Chủ, Chính Thức Trở Thành Chủ Nhân Mới Của Tòa Thành Trung Tâm (3)

Rất nhanh, Cố Trường Khanh lại nghe thấy Đế Quốc Chi Chủ tiếp tục nói:

“Năm đó một mình ta chiến đấu với mười vị cổ tổ mạnh nhất vũ trụ, trận chiến đó kéo dài đằng đẳng ba năm, ta liều mạng tử chiến với chúng, mặc kệ vô vàn vết thương mà chém chết bảy người...”

“Cuối cùng, có lẽ là do tinh thần lực bị tiêu hao quá nhiều, lại cộng thêm thương thể không kịp thời chữa trị của bản thân, ta đã bị Hư Không cổ tổ không tiếc tự thiêu đốt siêu văn, hiến tế chín phần tộc nhân hóa thành Hư Không Nguyên Rửa nhập thể.”

“Đây là một lời nguyên chuyên dùng để diệt tộc, từ trước tới nay, bất cứ người kế thừa vận khí của một chủng tộc nào nhiệm phải thì đều không có ngoại lệ, kết cục cuối cùng đều bị hủy diệt.”

“Nếu người sinh ra tại thời đại của ta, có lẽ chúng ta có thể kẻ vai chiến đấu, tung hoành khắp vũ trụ tinh không.”

“Đương nhiên, cũng có thể chúng ta sẽ tự tàn sát lẫn nhau, dù sao một núi không thể chứa hai hồ.”

“Được rồi, tiếp theo ta sẽ nói cho người biết một chuyện rất quan trọng.”

“Ta biết người rất hứng thú với bộ áo giáp Thần Uyên Đế mạnh nhất Đế Quốc, thế nhưng đáng tiếc, trước khi ta chết đã dùng lực lượng của cả Đế Quốc để dung hợp được bốn mươi hai siêu văn cho nó, với chỉ số tiềm năng sáu nghìn sao của người, e là không thể dung hợp.”

“Nhưng tiềm lực của người vô cùng lớn, đợi sau khi tu luyện tới tám nghìn sao mới dung hợp nó thì không thành vấn đề, trước tiên cứ dùng áo giáp Hạo Thiên Đế trong tay người đi.”

“Áo giáp Thần Uyên Đế dung hợp bốn mươi hai siêu văn được đặt trong không gian giới tử ở trên bàn, trước khi chưa đến tám nghìn sao thì tuyệt đối không được thử dung hợp nó, nếu không chính là tự tìm cái chết.”

“Tiểu tử, mặc dù ta không biết tên của người, nhưng ta tin người nhất định có thể dẫn dắt Nhân Tộc quật khởi một lần nữa.”

“Ta vẫn còn rất nhiều, rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói từ đâu.”

“Tương lai nếu người có thể gặp được một người phụ nữ tên là Đế Khâm, vậy thì hãy chuyển lại cho cô ấy một câu: Xin lỗi, ta đã phụ lòng người rồi.”

Nói tới đây, ông trầm mặc một lát, giống như đang suy nghĩ xem còn phải nói thêm gì với Cố Trường Khanh.

Một lát sau, trên mặt ông lộ ra vẻ không cam lòng, tiếc hận nói: “Chưa thể thống nhất toàn vũ trụ, ta thật sự không muốn chết nhanh như thế!”

Ánh mắt người đàn ông sáng quắc nhìn chăm chăm Cố Trường Khanh:

“Tiểu tử, hãy thay ta, thay nhân loại của Đế Quốc cũ hoàn thành tâm nguyện này, thế nào?”

“Bất luận ngươi có đồng ý hay không, ta đều phải dẫn dò ngươi, đối xử với các chủng tộc ngoài vũ trụ... đừng nhân từ, nếu không đó chính là tàn nhẫn với bản thân mình.”

“Được rồi, ta đã không còn lời nào để nói, đợi sau khi ngươi nhận chủ quang não chủ, trong tòa thành trung tâm này có thứ gì ngươi chỉ cần nhìn một cái là biết.”

“Vĩnh biệt.”

Câu nói vừa chấm dứt, hình chiếu dần dần hóa thành một luồng sáng rồi biến mất.

“Yên tâm, đối xử với súc sinh, ta tuyệt đối sẽ không nhân từ!”

Cố Trường Khanh thấp giọng lẩm bẩm, tựa như đang trả lời đối phương.

Hắn lấy điều thuốc ra rồi châm lửa, nhìn thấy một thể hệ kiêu hùng kết thúc, tâm tình của Cố Trường Khanh có chút phức tạp.

Vào một ngày nào đó trong tương lai, liệu có phải hắn cũng sẽ có kết cục giống như vậy?

Hút xong một điều thuốc, Cố Trường Khanh đặt tay lên quang não ở trên bàn.

Vù!

Tay phải vừa mới chạm vào, nó đã tỏa ra ánh sáng rực rỡ lóa mắt.

“Xác nhận thân phận hoàn tất, hoan nghênh chủ nhân sử dụng Tiểu Thứ! Nếu ngài có điều gì không hiểu thì đều có thể hỏi ta!”

Đợi đến khi ánh sáng biến mất, bên tai hắt chợt vang lên một âm thanh tới từ hư không.

Cố Trường Khanh tạm thời không quan tâm tới nó, ánh mắt dừng lại trên không gian giới tử bên cạnh quang não.

Đế Quốc Chi Chủ vừa nói, siêu văn Thần Uyên Đế đã dung hợp bốn mươi hai siêu văn, ít nhất phải có tiềm lực tám nghìn sao mới có thể dung hợp.

Mà hắt có chỉ số một vạn một nghìn sao, dung hợp với nó không phải là chuyện vô cùng đơn giản à?

“Chủ nhân, kiểm tra cho thấy có hai sinh linh của Siêu Vu Tộc đang xâm nhập vào chủ thành, hiện đang tiến gần tới tòa nhà trung tâm, có muốn điều động đội bảo vệ Đế Tinh loại bỏ hay không?”

Nghe được thanh âm của quang não chủ Tiểu Thứ, chuyện tốt của Cố Trường Khanh bị quấy rầy khiến ánh mắt hắt trở nên lạnh lẽo, “Chiếu hình qua đây, để ta xem xem là ai.”

Vù!

Thanh âm vừa dứt, quang não chủ đã chiếu ra một màn hình giả lập.

Khi nhìn thấy những người này, Cố Trường Khanh nhận không được bật cười thành tiếng.

Kẻ đang xông vào chính là ba người Tô Âu Vi, Vu Linh và Vu Tà Yến.

“Chủ nhân, có muốn điều động đội bảo vệ Đế Tinh thanh trừ hay không?” Tiểu Thứ hỏi lại.

Ánh mắt Cố Trường Khanh lộ ra vẻ tàn nhẫn, thản nhiên nói: “Trước tiên bao vây bọn chúng lại, đợi ta dung hợp áo giáp Thần Uyên Đế xong sẽ đích thân đi giẫm chết ba con kiến đó.”

Hắn thật sự không ngờ tới, tiện nhân Tô Âu Vi này vậy mà còn tự đưa mình tới cửa.

“Tuân mệnh!”

Tiểu Thứ cung kính trả lời một tiếng, hạ lệnh cho cho đội bảo vệ Đế Tinh đi xuống bao vây bọn họ.

Chương 123: Trù Tinh Của Vạn Tộc Chương 123: Trù Tinh Của Vạn Tộc

Tái Ba tinh hệ, Hải Thần tinh.

“Tại sao lại như vậy, Tiểu Tây và Tiểu Lạc đều chết rồi?”

“Chuyện này ta đã đoán được, khẳng định là ám sát tên kia thất bại, bị hắn phản giết ngược lại.”

“Haiz, chúng ta đã phải tiêu hao vài tỷ thần tinh mới có thể đưa bọn họ xuống đó... vậy mà chẳng thu hoạch được gì, xem như mất sạch rồi.”

Trong đại sảnh hội nghị tối cao của Hải Thần tộc, trên bàn hội nghị có sáu người tóc xanh cả nam lẫn nữ đang ngồi.

Bọn họ nhìn hòn ấn đã xám xịt trong hình chiếu trên bàn, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Một cô gái lên tiếng: “Nghe nói Siêu Thiên Đế Tộc và Siêu Diễm Đế Tộc của Địa Ngục Tinh bên kia đều đang tập hợp siêu văn nhân trong vũ trụ, muốn thông qua cánh cửa Địa Ngục để tiến vào Lam Tinh với quy mô lớn, chúng ta có cần phái mấy người qua đó lẫn vào Lam Tinh tùy thời hành động hay không?”

“Ta thấy cũng được, trước mắt Lam Tinh đang ở giai đoạn đầu giải trừ phong ấn, tòa thành trung tâm chúng ta không đi, nhưng đợi sau khi nó từ từ giải trừ phong ấn thì ở những thành phố hoặc sơn mạch khác hẳn là sẽ có không ít thần thụ.”

“Được, vậy cứ phái một nhóm qua đó, để sau khi bọn họ tiến vào Lam Tinh thì tạm thời ẩn mình chưa vội xuất hiện.”

“Được, ta cũng tán thành, sau khi không gian phong ấn của Lam Tinh giải trừ, không biết có bao nhiêu chỗ tốt đang chờ chúng ta.”

“Vậy cứ thế đi, để bọn họ cảm theo dược tề nguy trang, sau khi tiến vào Lam Tinh thì lập tức sử dụng, ẩn mình trong số các Nhân Tộc, chỉ cần không tiến vào tòa thành trung tâm thì hẳn là không có vấn đề gì.”

Dược tề nguy trang là một loại thuốc có thể nguy trang thân phận của chủng tộc, nhưng có thể bị rất nhiều dụng cụ kiểm tra phát hiện ra.

Nhưng Lam Tinh bây giờ, ngoại trừ tòa thành trung tâm thì hoàn toàn không có thứ gì có thể phát hiện được thân phận của bọn họ.

Không chỉ có Hải Thần tộc, còn có rất nhiều chủng tộc đều có suy nghĩ tương tự.

Bọn họ đều chuẩn bị sau khi đi ra từ cánh cửa Địa Ngục sẽ tìm một chỗ không người rồi sử dụng dược tề, giả trang thành Nhân Tộc lẫn vào Lam Tinh.

...

Chủ thành trung tâm, trên con đường cách tòa nhà trung tâm không xa.

Tà Vu Yến đang dẫn theo Vu Linh và Tô Âu Vi đi về đó thì bỗng...

Vút! Vút! Vút!

Lúc này, trên con đường phía trước đột nhiên xuất hiện ba người máy Đế Tinh Vệ.

Bọn chúng đều là người máy hình người, mặc trên người áo giáp Đế Tinh có chín siêu văn, cấp ba mươi một, áo giáp cấp Thánh.

Đây là những người máy yếu nhất của Đế Tinh Vệ.

Trên người chúng nó mặc áo giáp Đế Tinh, để văn lưu chuyển, tinh thần lực quanh quẩn.

Ánh mắt chúng nó tràn ngập lạnh lẽo, yên lặng mà nhìn chăm chăm vào đám người Tà Vu Yên.

“Đáng chết, là Đế Tinh Vệ, Cố Trường Khanh đã thành công nhận chủ chủ thành trung tâm rồi.”

Khi Vu Tà Yên nhìn thấy thứ trước mặt mình thì kinh hãi hô lên, dẫn theo hai cô gái xoay người muốn chạy trốn.

Vút! Vút! Vút!

Thế nhưng bọn họ làm sao có thể chạy thoát được ba Đế Tinh Vệ, trong chớp mắt cả ba đã bị bao vây vào cùng một chỗ.

“Lão sư, làm sao bây giờ?”

Tô Ấu Vi lộ ra vẻ mặt khủng hoảng.

Từ trong miệng Lâm Thần, Cố Trường Khanh đã biết được cô ta có tham dự vào việc đối phó với hắn.

Cô ta không dám tưởng tượng, nếu như mình rơi vào tay Cố Trường Khanh thì kết cục sẽ thế nào.

“Xong đời rồi, không ngờ tốc độ của Cố Trường Khanh lại nhanh như vậy, hiện giờ chúng ta xem như tự chui đầu vào rọ.”

Vu Tà Yên ngã ngòai trên mặt đất, cay đắng nói: “Không nên đến nơi này, đáng lẽ không nên đến!”

“Ta vừa mới lấy lại được siêu văn, chẳng lẽ cứ như vậy mà chết ở đây sao?”

Gã thật sự không ngờ, nhanh như vậy mà Cố Trường Khanh đã thành công nhận chủ chủ thành trung tâm.

Nếu không, có cho gã một trăm lá gan thì gã cũng không dám tới đây.

...

Cố Trường Khanh thông qua màn hình hình chiếu nhìn thấy ba người tê liệt ngã ngòai trên mặt đất thì hết sức hài lòng với năng lực làm việc của Đế Tinh Vệ, có điều hiện giờ hắn không rảnh quan tâm đến bọn chúng, trước mắt cứ để ba người máy ở bên đó canh giữ trước.

Hắn cầm lấy không gian giới tử trên bàn, nhẹ nhàng đưa một luồng tinh thần lực vào xem xét.

Hửm?

“Còn có loại siêu văn cho gấu trúc?”

Trong cái không gian giới tử này, Cố Trường Khanh vậy mà nhìn thấy được chín cái siêu văn dành cho gấu trúc, điều này khiến hắn có hơi kinh ngạc.

Tiểu Thứ trả lời:

“Gấu trúc chính là thần thú trấn quốc của Đế Quốc, trong trận chiến năm xưa, quân đoàn gấu trúc đã giết cho các chủng tộc trong vũ trụ đều phải khiếp sợ! Gặp phải Tinh Không cự thú thì chúng nó vẫn có thể đánh một trận ra trò.”

“Chín cái đế văn Gấu Trúc trong không gian giới tử này đều là do chín thần thú trấn quốc mạnh nhất của Đế Quốc năm

xưa để lại.”

“Siêu văn của quân đoàn Đế Quốc và siêu văn của thần thú trần quốc đều đặt trong tháp truyền thừa.”

“Siêu văn cuối cùng trong không gian giới tử chính là đế văn Thần Uyên mạnh nhất của Đế Quốc.”

“Những thứ Đế Quốc để lại cho ngài, tất cả đều đang ở trong kho.”

Cố Trường Khanh nghe vậy thì mới thoải mái, bởi vì bên trong không gian giới tử này chỉ có một cái đế văn Thần Uyên và chín cái đế văn gấu trúc.

Ngoài ra thì không còn gì khác.

Chương 124: Dung Hợp Thất Bại, Cố Trường Khanh...
Ngã Xuống? Chương 124: Dung Hợp Thất Bại, Cố Trường Khanh... Ngã Xuống?

Cố Trường Khanh vừa mới động ý niệm, đế văn Thần Uyên đã tự động hiện lên trong bàn tay hắn.

Đây là một đế văn màu hắc kim, xung quanh có bốn mươi hai cái đế hoàn quanh quần, lưu chuyển khí tức khiếp người, bên trong ẩn chứa lực lượng to lớn có thể hủy diệt trời đất.

Cố Trường Khanh dùng tinh thần lực dẫn dắt nó tiến vào mi tâm.

Hắn có một suy nghĩ vô cùng điên cuồng, đó là sau khi đưa nó vào thức hải thì trực tiếp vận dụng ấn ký quỷ dị trong lòng bàn tay khiến cho đế văn Thần Uyên và ma văn Đế Long tiến hành dung hợp.

Vù!

Hai cái siêu văn trong thức hải, dưới sự bao trùm của ấn ký quỷ dị màu xám nhạt, chúng nó từ từ dung hợp vào nhau.

Bởi vì Cố Trường Khanh vẫn chưa đưa siêu văn dung hợp vào cơ thể, vì vậy lúc này hắn không thể cảm nhận được lực va chạm cuồng bạo khi hai siêu văn dung hợp.

Khoảng mười phút sau, Cố Trường Khanh kinh hỉ phát hiện, vậy mà thật sự có thể dung hợp rồi.

Lúc này hắn vận chuyển ý niệm, siêu văn Đế Uyên Long có sáu mươi lăm tầng siêu văn đang lơ lửng trong tay hắn, tỏa ra khí tức không gì sánh kịp.

Vẫn là đế văn có màu hắc kim, bên trên có hai mươi cái đế hoàn quần quanh, hai mươi ba cái hư ảnh của long hồn đang uốn lượn, khí tức tỏa ra thật sự mạnh hơn trước đó quá nhiều.

Quang não chủ Tiểu Thứ kinh ngạc lắp bắp: “Chủ nhân... ngài... ngài... ngài làm sao có thể tiến hành dung hợp? Cho dù có là kỹ thuật hiện tại của Đế Quốc, nhiều nhất cũng chỉ có thể dung hợp ra siêu văn có bốn mươi hai cái mà thôi!”

Cố Trường Khanh chăm chú nhìn siêu văn Đế Uyên Long trong tay, cười nhạt nói: “Người nói phải có bao nhiêu sao tiềm năng mới có thể dung hợp nó vào trong cơ thể?”

Tiểu Thứ cực kỳ rung động nói: “Ít nhất cũng phải một vạn sao, thậm chí không chỉ như vậy, chủ nhân ngài có chỉ số tiềm năng là hơn một vạn một nghìn sao, nói không chừng có thể phá lệ mà dung hợp.”

Cố Trường Khanh cười nhạt nói: “Vậy thì thử xem.”

Nói xong hắn trực tiếp dẫn dắt nó vào mi tâm, thông qua thức hải tiến vào cơ thể để dung hợp.

Oanh!

Cố Trường Khanh vừa tiến hành bước dung hợp đầu tiên, thoáng chốc một nguồn năng lượng cực kỳ đáng sợ đã bạo

phát ra từ trong cơ thể hắn, trùng kích này khiến cho cơ thể của hắn lao đảo, suýt thì té sấp xuống.

Dưới sự tàn sát bừa bãi của cỗ năng lượng cuồng bạo này, quần áo và đồ vật trên người hắn nháy mắt biến thành bột phấn.

Cùng lúc đó, cơ thể hắn đã bắt đầu lan tràn vết nứt, máu tươi tràn ra ngoài khiến hắn biến thành một huyết nhân máu me be bét trong chớp mắt.

Shhhh...

Sự thống khổ của siêu văn tra tấn khiến cho Cố Trường Khanh không ngừng hít sâu.

“Lực lượng này... thật bá đạo, dường như có chút không chống đỡ nổi nữa!”

Hai mắt Cố Trường Khanh sung huyết, tê liệt ngồi thán xuống trên ghế trước bàn làm việc, mạch máu toàn thân giống như bị nổ tung, lực lượng to lớn trong cơ thể tựa như hồng thủy mãnh thú muốn ào ào xông tới nuốt chửng hắn.

Tâm mắt hắn bắt đầu trở nên mơ hồ, tinh thần dần dần hoảng hốt, giống như có một bàn tay to lớn đang bóp nghẹt lấy cổ hắn, khiến cho hắn ngay cả việc hét lên một tiếng thảm thiết cũng không thể phát ra.

Cơ thể tê liệt trên ghế đang không ngừng run rẩy co quắp, hiện tại hắn đã hoàn toàn biến thành một huyết nhân.

Quang não chủ Tiểu Thứ nhìn thấy một màn như vậy thì lớn tiếng nói:

“Chủ nhân, không được, người không thể thừa nhận nổi nữa, mau dừng lại đi, cứ như vậy thì sẽ nổ tan xác mà chết.”

“Mau dừng lại đi! Dừng tiếp tục nữa, thật sự sẽ chết đó!”

“Khụ.... Dừng... Dừng... Dừng không nổi.”

Cố Trường Khanh khó khăn nói xong, ngay cả khí lực không chế mí mắt cũng không còn, chậm rãi khép lại.

Giáp Đế Uyên Long thật sự đem tới lực trùng kích quá lớn đối với hắn, ngay cả sức lực để hắn vận dụng ấn ký quý di trong tay cũng không cho.

“Đáng chết, làm sao có thể như vậy?”

“Chủ nhân, ngài không được ngủ, ngài nhất định có thể vượt qua được.”

“Chủ nhân, tuyệt đối đừng ngủ! Ngài làm được mà, cố lên, đừng bỏ cuộc!”

Tiểu Thứ cảm nhận được hơi thở sinh mệnh của Cố Trường Khanh đang dần biến mất, nó kích động không biết phải làm sao, chỉ có thể không ngừng hét to bên tai hắn.

“Đừng mà!”

Một lát sau, Tiểu Thứ kêu lên một tiếng đau xót.

Thời khắc này, nó hoàn toàn không thể cảm nhận được hơi thở sinh mệnh của Cố Trường Khanh nữa.

“Sao lại như vậy, sao lại như vậy?”

“Tiềm năng một vạn một nghìn sao, sao có thể dễ dàng chết ở đây được, làm sao có thể?”

“Chủ nhân, ngài mau tỉnh lại đi, tỉnh lại!”

“Đừng ngủ nữa chủ nhân, vũ trụ mệnh mông đang chờ ngài tới chinh phục, mau tỉnh lại cho ta!”

“Chủ nhân, chủ nhân, chủ nhân, làm ơn, mau dậy đi!”

Tiểu Thứ không thể chấp nhận kết quả như vậy, nó vẫn luôn hét lớn bên tai Cố Trường Khanh, ảo tưởng mình có thể

gọi hắn tỉnh lại.

Vù!

Vòng tròn sao bao phủ xung quanh chủ thành trung tâm, sau khi Cố Trường Khanh tử vong, nó vừa sáng lên đã dần dần tắt đi.

Ba người Vu Tà Yến vốn đang bị ba người máy Đế Tinh Vệ bao vây, thế nhưng nay chủ nhân mới đã tử vong, thế nên chúng nó hết như cánh diều bị đứt dây, nhất thời mất đi sự liên kết, cả ba đồng loạt quay trở về tòa nhà Đế Tinh đợi lệnh.

“Chuyện gì vậy?”

Vu Linh nhìn theo ba người máy rời đi, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Quản mấy chuyện đó làm gì, chạy trước rồi nói sau.”

Vu Tà Yến không nói hai lời, dẫn theo bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi chỗ này.

...

“Chết tiệt! Làm sao lại như vậy, ta vừa mới nhìn thấy hy vọng Đế Quốc quật khởi, thế mà thoáng cái hy vọng ấy đã bị dập tắt rồi?”

Quang não chủ cảm nhận được thông tin nhận chủ của chủ nhân đã biết mất, cảm xúc của nó dao động vô cùng mãnh liệt.

Chương 125: Cố Trường Khanh Vừa Ngã Xuống, Vạn Tộc Đã Vội Vã Giáng Lâm (1) Chương 125: Cố Trường Khanh Vừa Ngã Xuống, Vạn Tộc Đã Vội Vã Giáng Lâm (1)

Lúc bấy giờ, ý thức của Cố Trường Khanh đã đi tới một không gian hắc ám, chìa tay ra cũng chẳng thấy nổi ngón nào.

Ở đây không chỉ không nhìn thấy thứ gì, thậm chí ngay cả thân thể cũng không cảm nhận được.

Đây là... thế giới sau khi chết?

Cố Trường Khanh muốn mở miệng, nhưng lại phát hiện hần không làm được.

Không có gì ngoài tư tưởng ý thức, không khác gì với một người chết.

Là ta quá ỷ lại vào ấn ký thần bí, cho nên đã hành xử lỗ mãng rồi?

Cuộc đời của hần còn chưa bắt đầu, cứ như vậy mà kết thúc sao?

Thế nhưng... Rõ ràng đã chết đi, vì sao bây giờ hần vẫn còn ý thức?

Sau khi chết mà ông trời vẫn còn muốn giày vò hần ư?

Tiểu Hồ, Thao Thiết, Chu Tước, Si Mị Vồng Lượng, nhân loại diệt vong hay quật khởi, đều phải trông cậy vào các người rồi.

Ý thức của hần yên lặng lơ lửng tại không gian yên tĩnh với sự hắc ám vĩnh hằng này, dần dần bị vực sâu nuốt chửng.

...

Oanh! Âm!

Ngày hôm nay, trên đỉnh Thái sơn của Lam Tinh, một tiếng nổ cực lớn vang lên, quang mang vô hạn tỏa ra, trong chớp mắt đã bao phủ khắp phạm vi xung quanh ngọn núi.

“Chuyện gì vậy?”

“Chẳng lẽ là có bảo vật xuất thế?”

Siêu văn nhân đang ở gần đó sẵn giết dị thú, nhìn ánh sáng chói lọi xuất hiện ở phương xa, ai ai cũng đồng loạt tò mò nhìn về phía đó.

Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi cả một khoảng trời.

Vài phút sau, ánh sáng từ từ tiêu tán.

“Đó là... một thành phố?”

Sau khi ánh sáng biến mất, siêu văn nhân ở phụ cận lại nhìn thấy một thành phố chiếm cứ diện tích của cả Thái sơn, họ không khỏi tròn tròn hai mắt, tất cả đều bay về phía này, ý muốn đi vào thăm dò một chuyến.

Tòa thành này không hề có tường vây, chỉ có một cái vực sâu bao vây xung quanh bảo vệ cả tòa thành, thêm một cây cầu dài mấy km nối ra bên ngoài.

Ở cửa vào của thành có bốn chữ lớn “Huyền Linh chi thành” lóe lên.

Lực lượng mà tòa thành này giải trừ phong ấn khiến cho cả vùng trời phía trên lưu lại một cái vòng xoáy thật lớn.

“Huyền Linh, người từng nói cưỡng chế giải trừ phong ấn tòa thành của Huyền Linh tộc các người sẽ đem tới cho Lam Tinh một lực trùng kích thật lớn, tại sao còn phải làm vậy?”

Trong thành, bên ngoài một cái tháp khoa học viễn tưởng chín tầng, Bạch Tinh và cô gái Huyền Linh Tộc kia đang ở đây, Bạch Tinh rất khó hiểu vì sao cô ta lại làm vậy.

“Sự tồn vong của nhân loại có liên quan gì tới ta, ta chỉ hận không thể đuổi tận giết tuyệt bọn họ.”

Cô gái Huyền Linh Tộc thản nhiên nói: “Đây là một tinh cầu có tài nguyên dồi dào, trong không gian phong ấn có vô số thiên tài địa bảo, thậm chí có không ít thứ có thể giúp tu giả tăng cường tiềm năng.”

Dứt lời, cô ta liền thi triển cấm thuật của Huyền Linh Tộc.

Nhất thời cảnh tượng không gian dồi dào sinh cơ dần dần xuất hiện trên bầu trời, những ngọn núi nguyên thủy kéo dài, những dị thú phi cầm tung hoành bay nhảy, các loại thần thụ từng cây từng cây mọc lên che lấp trời xanh, tỏa ra ánh sáng thần thánh trong suốt lóng lánh.

“Nhìn thấy chưa? Không gian giống như tiên cảnh này chính là do sáu tỷ tám trăm triệu Nhân Tộc của Đế Quốc Lam Tinh hộ thể thai nghén mà thành, giải trừ phong ấn càng nhanh thì càng tốt với tinh cầu này.”

“Siêu văn trong tòa tháp này rất quan trọng với người, đi đi!”

Cô gái Huyền Linh Tộc nói xong liền dẫn theo gã tiến vào tòa tháp chín tầng.

...

“Má nó, đây chính là không gian phong ấn của Lam Tinh sao?”

“Shhhh... Còn phong phú hơn cả ta tưởng tượng! Chúng ta có thể tiến vào từ vòng xoáy trên không trung kia không? Đi đi, đi xem thử nào, có ai nguyện ý đứng ra lập đội đi cùng không?”

“Không gian phong ấn của Lam Tinh giống hệt như tiên cảnh, đi thôi! Vừa nãy lúc cô gái kia thi triển cấm thuật, ta có nhìn thấy mấy viên “Nghịch Tiềm thần quả”, phải biết, mỗi một viên đều có thể khiến người ta gia tăng mấy trăm giá trị tiềm năng.”

“Mọc, lợi hại như vậy? Thế thì cho dù có phải trả giá đại giới cũng phải cưỡng chế đi vào thử xem, tranh thủ chiếm trước tiên cơ.”

“Không hồ là nơi mà sáu tỷ tám trăm triệu cường giả thai nghén ra, quá kinh khủng rồi! Ta cũng muốn đi, không biết cái

vòng xoáy kia có hạn chế người từ bao nhiêu cấp trở xuống không?”

“Nếu thật sự không xuống được thì ta sẽ tự đánh hạ cấp bậc.”

“Đúng đúng đúng, đi thôi.”

Màn hình livestream của nền tảng Siêu Thần đúng lúc di chuyển tới đây, vừa lúc nhìn thấy Huyền Linh tộc thi triển cấm thuật, trong màn hình chiếu ra cảnh tượng bên trong không gian phong ấn.

Nhất thời khiến vô số khán giả trong phòng livestream sôi trào, vội vàng chuẩn bị hành trang đi tới Trùng Động, mong muốn truyền tông đuổi tới hệ ngân hà.

“Tổng giám đốc, chúng ta có cần phái cường giả xuống đó không? Không gian phong ấn của Lam Tinh quả thật rất có sức dự hoặc!”

Trong văn phòng tổng giám đốc của nền tảng Siêu Thần, trong mắt nữ thư ký Lam Khê tràn ngập ngọn lửa khát khao, vừa rồi trong cảnh tượng mà cô gái Huyền Linh Tộc kia vẽ ra, cô nhìn thấy được có không dưới mười viên Thần Văn quả.

Đặc Lan Lạp Khắc trầm tư một lát, cuối cùng quyết định: “Có thể, nhưng nghiêm túc dặn dò bọn họ, nhất định không được làm siêu văn nhân của Nhân Tộc bị thương, người nào vi phạm thì lập tức trục xuất khỏi nền tảng.”

Sự dồi dào ở nơi phong ấn chi địa của Lam Tinh khiến hẳn cũng cảm thấy bất ngờ.

Vào lúc này, trong vũ trụ đã có không biết bao nhiêu siêu văn nhân đều đang đổ dồn về phía Lam Tinh, nền tảng Siêu Thần của bọn họ cũng nên cử người tới thăm dò một phen mới được.

Chương 126: Cố Trường Khanh Vừa Ngã Xuống, Vạn Tộc
Đã Vội Vã Giáng Lâm (2) Chương 126: Cố Trường Khanh
Vừa Ngã Xuống, Vạn Tộc Đã Vội Vã Giáng Lâm (2)

Vút!

Đúng lúc này, Vu Tà Yên dẫn theo hai đồ đệ đi ra từ tòa thành trung tâm, đáp xuống trên một ngọn núi.

Sau khi tới đây, Vu Linh mới nói: “Lão sư, vừa rồi hình như ta nhìn thấy vòng tròn sao bao quanh chủ thành đã biến mất, liệu có phải Cố Trường Khanh dung hợp siêu văn Thần Uyên Đế xuất hiện sự cố, đã chết rồi?”

Ánh mắt Vu Tà Yên lóe lên, gã nói: “Ban nãy ta cũng thấy vậy, nhưng không dám khẳng định, Cố Trường Khanh có thể chết thật, cũng có thể giả chết.”

“Vậy giờ chúng ta...”

Tô Âu Vi nghe đoạn đối thoại của bọn họ thì vẫn cảm thấy hơi lo lắng, không ai rõ hơn cô ta về sự tàn nhẫn của Cố Trường Khanh, chỉ cần nghĩ tới vừa nãy suýt chút nữa bản thân đã rơi vào tay hắn là cô lại thấy tim mình đập thình thịch liên hồi.

Vu Tà Yên không vội trả lời, gã lấy ra siêu não tiến vào trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần, gõ một bình luận:

“Các vị, người có chỉ số tiềm năng một vạn sao của Lam Tinh kia bởi vì đồng thời dung dung hợp giáp Hạo Thiên Đế và giáp Thần Uyên Đế nên đã nổ tan xác mà chết, là ta tận mắt nhìn thấy, ai muốn đến Lam Tinh thì nhanh chóng đến đi!”

“Cái gì, thật hay giả, ngươi chắc chắn không?”

“Má, đồng thời dung hợp cả áo giáp Hạo Thiên Đế và Thần Uyên Đế? Hắn quá cuồng vọng rồi! Liều mạng như vậy mà

không chết cũng phí!”

“Nếu như hấn thật sự đồng thời dung hợp cả hai cái đế văn kia, có khi là chết thật đấy!”

“Đúng lúc, ta vừa định tới hệ ngân hà rồi xuống Lam Tinh, nếu hấn thật sự chết rồi, vậy trên địa cầu chỉ còn hai bộ áo giáp siêu văn là Bạch Đế và Huyền Nữ thôi, không gây được bất cứ sóng gió gì.”

“Ha ha! Trời cũng giúp chúng ta, vừa rồi ta còn do dự có nên đi không, hiện tại xem như chẳng còn lý do gì để kiêng kỵ nữa, mau dọn đồ xuống đó thôi.”

Vu Tà Yến nhìn bình luận trong phòng livestream, nham hiểm cười: “Cố Trường Khanh, ta mặc kệ người giả chết hay là có âm mưu gì, đợi lúc các chủng tộc ngoại vực tới đây với quy mô lớn, xem người còn có thể nằm im được không.”

Vòng tròn sao bao phủ tòa nhà trung tâm của chủ thành bỗng nhiên lại tắt, còn có ba Đế Tinh vệ đồng thời rời đi.

Gã thật sự cảm thấy Cố Trường Khanh có tám phần là đã chết.

Nhưng mà vừa rồi cả ba người bọn họ đều mới dạo qua một vòng quỹ môn quan trở về, nói không sợ hãi gì là chuyện không có khả năng, cho dù có xác suất cao tới tám phần là đối phương đã chết thì gã cũng không dám lấy mạng đi cược.

“Chúng ta rời khỏi đây trước, trước đó vì sư đã bói ra có một không gian phong ấn sắp mở ra, ngay trong mấy ngày này.”

Dứt lời, gã liền dẫn theo hai người dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

...

Oanh! Oanh!

Không bao lâu sau, thân ảnh cuồng bạo của Trương Hồ và Chu Tước từ phương xa quay lại, sau khi tiến vào bên trong thì đi thẳng tới tòa nhà ở chủ thành trung tâm.

Mới vừa rồi bọn họ nhận được tin dữ.

Lão đại chết rồi...

Bọn họ thật sự không dám tin, cho nên mới vội vã quay lại đây xác nhận tình hình.

Cả hai nhanh chóng tiến vào thang máy, đi thẳng tới trụ sở chính ở tầng sáu trăm.

Vừa đến nơi liền thấy Thao Thiết và Triệu Phong đều ngây ra như khúc gỗ ngồi trên ghế sofa.

Trương Hồ nhìn vẻ mặt của hai người, khoang mũi đột nhiên chua xót, hốc mắt đỏ bừng, lớn tiếng hỏi: “Lão đại đâu? Các người bày ra biểu cảm gì thế? Đang cố ý trêu đùa ta có đúng không?”

“Ta cũng nghĩ lão bản đang đùa chúng ta, nhưng ngài ấy thật sự... thật sự... đã chết rồi.”

Triệu Phong rơi lệ, hai tay siết chặt thành quyền, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay đến bật cả máu mà vẫn không hề hay biết.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, lão đại đâu, lão đại đang ở đâu, nhất định là ngài ấy chỉ đang gạt chúng ta thôi. Lão đại làm sao có thể chết được?”

Chu Tước giận dữ quát lên, nàng cắn chặt môi, thanh âm nghẹn ngào khiến người ta cảm thấy xót xa.

Thao Thiết chỉ về hướng phòng ngủ, cố kìm nước mắt nói: “Lão đại... di thể của lão đại ở trong đó, chúng ta đã xử lý sạch sẽ vết máu trên người cho ngài ấy rồi.”

Nghe vậy, Trương Hồ và Chu Tước điên cuồng xông thẳng vào trong.

Lúc nhìn thấy Cố Trường Khanh vẻ mặt tái nhợt không huyết sắc đang nằm trên giường không nhúc nhích, trong đầu cả hai như vang lên tiếng nổ thật lớn, giống như đánh mất linh hồn, cả người đều mềm nhũn quỳ sụp xuống mặt đất.

“Sao có thể như vậy, vừa rồi vẫn còn tốt đẹp lắm mà, vì sao... lão đại...”

Chu Tước thất thần thì thào, nước mắt không kiềm được ào ào chảy ra.

Vào thời khắc này, cả bầu trời của nàng đều đã sụp đổ.

“Chuyện lão đại tử vong tuyệt đối không được để người bên ngoài biết, nếu không những siêu văn nhân từ ngoại vực tới sẽ không còn cố kỵ gì mà giết sạch nhân loại.”

Lúc này, Thao Thiết đỏ mắt tiến tới, nhìn thi thể của Cố Trường Khanh, trong lòng anh ta đau xót khủng khiếp, tựa như thân huynh đệ vừa mới mất đi. Thân là nam nhân cao gần hai mét, vậy mà lúc này lại liên tục rơi lệ giống hệt một đứa trẻ, giọng nói nức nện không cách nào kiềm lại được.

“Đáng chết, đáng chết!”

Trương Hồ ngửa đầu rống to một tiếng, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không thể chấp nhận mà ngất đi.

Thao Thiết hốt hoảng xông lên đỡ Trương Hồ ra ngoài, đặt y nghỉ tạm trên ghế sofa.

Trong phòng ngủ, thanh âm nức nở của Chu Tước vẫn chưa dừng lại.

Trong lòng bọn họ, Cố Trường Khanh chính là thân nhân, thậm chí còn thân thiết hơn cả huynh đệ ruột thịt, hiện giờ

người thân duy nhất của bọn họ đã ngã xuống, nhất thời mọi người đều cảm thấy vô cùng mê man, không biết phải làm sao.

Bên ngoài, màn đêm rất nhanh đã bao phủ mặt đất.

Vị trí cánh cửa Địa Ngục.

Buổi tối tám giờ, cánh cửa vang lên âm thanh vù vù, mấy chục đến trăm vạn siêu văn nhân từ bên ngoài đang ùn ùn kéo đến.

Khi không thấy Cố Trường Khanh ngăn cản, bọn họ đều có chút tin tưởng đối với tin tức Cố Trường Khanh đã chết.

Chẳng qua còn chưa nhìn thấy thi thể hoặc là chưa chắc chắn xác định được việc này, cho nên tạm thời những sinh linh ngoài vũ trụ đi ra từ cánh cửa Địa Ngục đều không dám ngang nhiên tàn sát bừa bãi nhân loại trên Lam Tinh.

Phần lớn đều dùng được tề ngục trang, ẩn nấp vào đủ mọi góc ngách trong thành phố của nhân loại.

Sự kiện của Thương Vân Thiên chỉ vừa mới diễn ra cách đây không lâu, thế nên sự chấn nhiếp của Cố Trường Khanh đối với những sinh linh ngoài hành tinh này vẫn cực kỳ lớn, cho dù là siêu văn nhân của Siêu Thiên Đế Tộc và Siêu Diễm Đế Tộc thì cũng không dám tùy tiện giết chóc nhân loại.

Bọn họ đều cảm thấy nhiệm vụ cấp bách trước tiên là phải ẩn nấp vào trong Nhân Tộc, đợi không gian phong ấn của Lam Tinh được giải trừ rồi tiến vào tìm cơ duyên.

Chương 127: Cố Trường Khanh Vừa Ngã Xuống, Vạn Tộc Đã Vội Vã Giáng Lâm (3) Chương 127: Cố Trường Khanh Vừa Ngã Xuống, Vạn Tộc Đã Vội Vã Giáng Lâm (3)

Ngày thứ hai, sáng sớm, vòng xoáy trên bầu trời thành Huyền Linh đã có từng nhóm, từng nhóm siêu văn nhân đáp xuống.

Chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi mà đã có không biết bao nhiêu sinh linh ngoài vũ trụ tới đây.

Những sinh linh ngoài vũ trụ này đều rất căm ghét Nhân Tộc, nhưng trước khi bọn họ xác thực được thông tin Cố Trường Khanh đã ngã xuống là thật hay không thì không ai vội vã ra tay tàn sát với quy mô lớn.

Bên phía tòa thành trung tâm, cửa thành vẫn đang mở.

Nhưng mà lại không có một sinh linh ngoài hành tinh nào dám đi vào.

...

Chủ thành trung tâm, trụ sở chính ở tầng sáu trăm.

Các thành viên nòng cốt của Ma Minh là Trương Hồ, Ngô Duệ, Triệu Phong, Thao Thiết, Chu Tước, Vương Dung, Tiểu Đoàn Đoàn, Si Mị Vững Lượng đều đang ở đây.

Mấy ngày nay, Vương Dung khóc nhiều đến nỗi nước mắt cũng đã cạn.

Cố Trường Khanh là do một tay bà chăm sóc từ nhỏ đến lớn, nay lại đột nhiên bỏ bà mà đi, cảm giác người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh thật sự quá đau đớn, khiến tâm can bà đau như đứt từng khúc ruột, nói không thành lời.

Trước mắt chỉ có bọn họ biết tin tức Cố Trường Khanh đã thật sự ngã xuống mà thôi.

Ngoài ra thì không còn ai biết rõ.

“Ngô Duệ, gần nhất có rất nhiều sinh linh ngoài hành tinh tới đây, bọn chúng có tàn sát nhân loại quy mô lớn không? Nếu như có thì ghi lại thành một danh sách cho ta, ta sẽ đích thân đi xử lý bọn họ.”

Trên bàn họp phòng hội nghị tối cao, nét mặt Trương Hồ tràn ngập sự ngoan tuyệt, đã không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ như trước đây nữa, y nghiêm túc nói.

Lần đau đớn mất đi lão đại này khiến mấy ngày nay y đã trưởng thành lên nhanh chóng.

Ngô Duệ thấp giọng nói: “Trước mắt vẫn chưa xuất hiện tình huống này, bọn họ đều không biết lão bản chết thật hay giả, thế nên vẫn tương đối an phận, thậm chí còn biết quy đổi Tinh tệ, xuống đây mua sắm hàng hóa đều trả tiền đảng hoàng.”

Trương Hồ gật đầu, vẻ mặt âm trầm nói: “Không có là tốt, người nhớ cho người chú ý nhiều một chút, nếu như thật sự xảy ra việc sinh linh ngoài hành tinh tàn sát nhân loại quy mô lớn, vậy thì nhất định phải nói cho ta và Chu Tước trước tiên.”

Ngô Duệ thấp giọng hỏi: “Chúng ta... lúc nào thì nên hạ táng lão bản? Cứ để ngai ấy như vậy cũng không tốt lắm.”

“Không thể hạ táng!”

Si Mị Vồng Lượng vẫn còn ôm hy vọng, kiên quyết phản đối: “Chỉ cần thi thể lão bản không bị thối rữa, ta tuyệt đối không cho phép các người hạ táng.”

“Ta cũng không cho phép các người hạ táng lão bản!”

Tiểu Đoàn Đoàn và Chu Tước cũng đồng thanh lên tiếng.

Các nàng vẫn ôm suy nghĩ, biết đâu chỉ một giây sau, Cố Trường Khanh sẽ đột ngột mở mắt, ha hả cười lớn nói với bọn họ “Các người bị ta lừa rồi” thì sao?

“Được, vậy cứ để thêm một thời gian nữa đã, khi nào thi thể của lão đại bắt đầu thối rữa thì mới hạ táng, ta cũng hy vọng có một ngày lão đại đột nhiên tỉnh lại.”

Trương Hồ hít một hơi thật sâu, đoạn nói: “Khoảng thời gian này các người nhất định phải nhanh chóng tu luyện chỉ số tiềm năng của bản thân tăng lên, có rất nhiều siêu văn mạnh mẽ đang chờ các người dung hợp.”

“Nhân loại... phải dựa vào mấy người chúng ta rồi!”

...

Thời gian vội vàng trôi, đảo mắt đã qua một tháng.

Trong thời gian này, vô số sinh linh ngoài hành tinh đã xuống đây.

Trải qua sàng lọc kỹ càng và kiểm tra chỉ số tiềm năng, thành viên của Ma Minh cũng từ hơn một trăm người tăng lên hơn một vạn.

Người có chỉ số tiềm năng ít hơn một nghìn sao thì không nhận, sau khi bọn họ gia nhập Ma Minh, dưới sự bồi dưỡng của tài nguyên và bí pháp tu luyện chỉ số tiềm năng của Đế Quốc, một vạn thành viên của Ma Minh đều có chỉ số tiềm năng vào khoảng hai nghìn sao.

Thành viên Ma Minh có chỉ số tiềm năng hai nghìn sao đều dung hợp siêu văn Đế Thí kết hợp bởi chín siêu văn của Đế Quốc, thực lực chinh thể vô cùng lợi hại.

Năm đó, Đế Quốc để lại rất nhiều thần vật có thể tăng chỉ số tiềm năng, cùng với bí pháp tu luyện đỉnh cấp nhất.

Thao Thiết, Si Mị Vồng Lượng hiện tại đã tu luyện tới chỉ số tiềm năng ba nghìn tám trăm sao, lần lượt dung hợp siêu văn hàng đầu của Đế Quốc có cùng cấp bậc với Bạch Đế và Huyền Nữ, đó là áo giáp Xích Tiêu Đế và Thiên Ảnh Đế.

Mà Ngô Duệ, Triệu Phong đều tu luyện tới chỉ số tiềm năng ba nghìn ba trăm sao, dung hợp với siêu văn Thiên Hà và siêu văn Thần Phong yếu hơn một bậc.

Vương Dung và Tiểu Đoàn Đoàn đều chỉ có hai nghìn chín trăm sao, chỉ có thể dung hợp siêu văn Thanh Phượng và Loan Phượng được kết hợp từ mười hai cái siêu văn của Đế Quốc.

Chỉ số tiềm năng của Chu Tước và Trương Hồ đã tu luyện tới bốn nghìn chín trăm sao, vài ngày trước hai người đều sử dụng thiết bị khiên dẫn của Đế Quốc, di dời siêu văn Huyền Nữ và Bạch Đế từ cơ thể ra ngoài.

Sau đó dung hợp với siêu văn Thần Côn Đế và Thần Hoàng Đế do Chiến Đế mười hai sao của Đế Quốc để lại.

Hiện tại hai người bọn họ chính là hai vị cường giả mạnh nhất Ma Minh.

À không, bọn họ cũng chưa được xem là mạnh nhất.

Hiện tại Mạnh Lan mới là cường giả trấn đội lợi hại nhất, nó trải qua cử tử nhất sinh, thành công dung hợp một trong chín siêu văn của thần thú trấn quốc, siêu văn Bạo Thiên Đế dung hợp bởi ba mươi tầng siêu văn.

Chẳng qua gần đây nó vẫn luôn ỉu xiu buồn bã, có lẽ là do không gặp được Cố Trường Khanh.

Thậm chí ngay cả cửa cũng không buồn ra, cả ngày chỉ ngồi yên ăn tinh thạch tu luyện.

Trong một tháng này, chín chiến khu của tòa thành trung tâm đều bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Tất cả nhân viên ngành nghiên cứu khoa học của Long Quốc hiện tại đều tụ tập trong viện nghiên cứu, tìm hiểu sâu thêm về các kỹ thuật của Đế Quốc.

Đám người Hiên Viên Vương Thụy phụ trách di dời từng nhóm từng nhóm người của Long Quốc tiến vào tòa thành trung tâm.

Trong thời gian một tháng qua, bọn họ đã di dời được hơn hai trăm triệu người tới đây.

Vì thế hiện giờ trong tòa thành trung tâm không còn tràn đầy tử khí âm u như trước.

Chín chiến khu đều vô cùng náo nhiệt, trên đường phố người người qua lại không ngừng, rất nhiều cửa hàng, khách sạn, quán ăn đều mở cửa ở đây.

Ngoài ra, M Quốc cũng dẫn theo người còn sống sót tới, bọn họ ở tại chiến khu thứ tư, cũng mang tất cả tài nguyên di dời vào.

Những quốc gia khác cũng cố gắng đàm phán xin phép được dẫn người vào tòa thành trung tâm, nhưng đều bị Ngô Duệ tạm thời gạt sang một bên, đặc biệt là E Quốc, Anh Đào Quốc, Bồng Tử Quốc, thậm chí tới việc gặp mặt cao tầng những nước này ông cũng không buồn gặp.

Chương 128: Thăm Dò Tin Tức (1) Chương 128: Thăm Dò Tin Tức (1)

Lam Tinh hiện tại, sinh linh ngoài hành tinh hoành hành.

Mười chủng tộc mạnh nhất trong vũ trụ cũng có không ít sinh linh cấp hai mươi có áo giáp siêu văn được dung hợp bởi hai mươi tầng siêu văn, bọn họ cũng đã xuống Lam Tinh.

Giai đoạn khai mở phong ấn hiện tại đã cho phép sinh linh cấp hai mươi cũng có thể tiến vào.

Vào một tuần trước, không gian phong ấn đầu tiên của Lam Tinh xuất thế, vô số sinh linh ngoài hành tinh ừn ừn kéo đến, chỉ vì muốn cướp đoạt các loại thần quả, thần dược và thiên tài địa bảo.

Người ở đây không chỉ phải đề phòng siêu văn nhân mà còn phải đề phòng dị thú cường đại.

Mặc dù nguy hiểm trùng trùng, nhưng cơ duyên cũng cực nhiều.

Thần Văn quả vốn rất khó tìm được trong vũ trụ, nhưng chỉ trong một tuần ngắn ngủi đã có không ít siêu văn nhân có thu hoạch lớn thứ này ở Lam Tinh.

Còn có Nghịch Tiềm thần quả cũng có tác dụng gia tăng chỉ số tiềm năng của bản thân, cùng với thiên tài địa bảo có thể tiến hóa siêu văn.

Trước mắt, đám người Trương Hổ, Ngô Duệ, Si Mị Vồng Lượng, Tiểu Đoàn Đoàn, Thao Thiết, Chu Tước, Triệu Phong, Vương Dung đều đang ở bên trong.

Ở nhà có Manh Lan trấn thủ, ai dám làm càn thì chính là tìm chết.

...

Long Quốc, Tây Mạc.

Nơi này vốn dĩ là sa mạc vô hạn, nhưng hiện tại lại bị bao trùm bởi sương khói vô biên, trên bầu trời đang lơ lửng một vòng xoáy màu xanh trắng cực lớn.

Từ bên trong vòng xoáy có thể nhìn thấy siêu văn nhân bay qua bay lại cực nhanh, giống như sợ bị người khác nửa đường đánh chết.

Thỉnh thoảng có thể thấy được vài siêu văn nhân lập thành một nhóm kết bạn mà đi.

Không gian bên trong vòng xoáy hoàn toàn khác với bên ngoài.

Từng dãy núi in bóng trên biển trời mênh mông, giống như cự long uốn lượn trong thiên địa.

Trong không khí ẩn chứa nguồn năng lượng cực cao khiến người ta chỉ hít một hơi thôi cũng khiến toàn thân thoải mái.

Những cây cổ thụ che trời lấp đất cao vút tận mây, khắp núi rừng đều là thực vật tiến hóa, bao trùm khắp mọi góc ngách xung quanh.

Oanh! Âm!

Trên bầu trời rộng lớn ở một phía, Tiểu Đoàn Đoàn mặc áo giáp Thánh cấp Loan Phượng dung hợp từ mười tám siêu văn đang bị một con hùng ung cấp hai mươi một truy sát.

Thân hình nó cực lớn, mỗi lần sải đôi cánh không lồ đều như gió bão cấp một trăm càn quét xung quanh.

Nó há mồm phát ra tiếng thét dài có thể xuyên thủng cả đá lẫn kim loại, có thể dễ dàng làm thủng cả màng nhĩ của siêu văn nhân cấp thấp.

Tiểu Đoàn Đoàn mới cướp được ba Thần Văn quả từ trong miệng con hùng ung này, kết quả bị nó truy sát nửa giờ vẫn chưa bỏ qua.

Thần Văn quả là một loại quả có thể tiến hóa cấp bậc siêu văn, mỗi quả bán ở nền tảng Siêu Thần đều có giá cả trên trời.

“Trương ca, mau tới cứu ta, ta bị một con hùng ung cấp hai mươi một truy sát, không thoát thân được.”

Mắt thấy con hùng ung phía sau đã càng ngày càng tới gần, hoàn toàn không thể thoát khỏi, Tiểu Đoàn Đoàn vội vàng liên hệ với Trương Hồ.

“Ngươi tìm người khác hỏi xem, hiện tại ta cũng không rời đi được, ta đang tranh đoạt Lê Minh chi hoa với một kẻ của Siêu Diễm Đế Tộc.”

“Đóa hoa này có tác dụng khiến cho thân thể của lão bản không bị thời rữa, vô luận phải trả giá ra sao ta cũng phải cướp

được tới tay.”

Bên kia, thanh âm của Trương Hồ truyền ra từ trong những tiếng nổ âm âm của trận chiến.

Mười chủng tộc mạnh nhất trong vũ trụ đều phái xuống Lam Tinh ít nhất hai kẻ có áo giáp siêu văn được dung hợp hai mươi cái trở lên.

Có thể trở thành thập cường chủng tộc thì tự nhiên sự mạnh mẽ của bọn họ là không thể ước lượng được.

Mà từ khi Đế Quốc Lam Tinh tự phong ấn cho tới hiện tại, kỹ thuật dung hợp siêu văn của bọn họ vẫn luôn không ngừng tiến bộ.

Ngay cả áo giáp dung hợp ba mươi tư siêu văn cũng có, thậm chí còn có cả ba mươi sáu cái.

Thế nhưng liệu có sinh linh nào có thể dung hợp được hay không thì khó nói.

Mà kỹ thuật của Đế Quốc Lam Tinh vẫn đang dừng lại ở năm xưa, xem như sớm bị vạn tộc đuổi kịp và vượt qua.

“Được! Vậy Trương ca người cẩn thận chút, ta liên hệ Chu Tước muội muội hỏi xem.”

Oanh!

Đúng vào lúc Tiểu Đoàn Đoàn liên hệ với Chu Tước, đột nhiên một ánh kiếm rực rỡ chói mắt quét ngang qua, vù một tiếng chém đứt đầu con hùng ưng cực lớn kia.

“Ai?”

Tiểu Đoàn Đoàn thấy thế thì vội nhìn về phía nơi ánh kiếm xuất hiện.

Chỉ thấy đó là một người đàn ông mặc giáp Lưu Quang Kiếm, khí thế mạnh mẽ sắc bén sâu không lường được.

“Ma Minh, Tiểu Đoàn Đoàn?”

Đối phương lộ ra ánh mắt chế giễu, tỏ ra hứng thú mà nhìn cô, “Không phải Cố Trường Khanh thật sự chết rồi đây chứ? Bằng không với tính cách của hắn, vào lúc này tuyệt đối sẽ không thể giấu mình không hiện thân.”

Nghe thấy giọng nói này, Tiểu Đoàn Đoàn sững sờ, ánh mắt lộ rõ sự nghi hoặc, “Người là... Bạch Tinh? Người vẫn còn sống ư?”

Cô không dám tin, kẻ này vậy mà vẫn còn sống sờ sờ xuất hiện ở đây.

Bạch Tinh lạnh lẽo nói: “Ta quả thực đã chết một lần, hơn nữa còn chết rất thảm, nhưng hiện tại ta sống lại rồi, nếu Cố Trường Khanh đã chết, vậy thì để ta tiến từng tên Ma Minh các ngươi xuống đó bồi tiếp chủ tử!”

Cả một tháng nay đều không thấy Cố Trường Khanh lộ mặt, phần lớn siêu văn nhân đều tin chắc hắn thật sự đã chết.

Vì vậy trong khoảng thời gian này, nhân loại ngày ngày sống trong lo sợ, rất nhiều người vô duyên vô cớ bị giết.

Vài ngày trước, thậm chí còn có một trấn nhỏ mấy chục vạn người bị giết sạch.

Mặc dù ba kẻ cầm đầu sau đó đều bị Trương Hổ dùng quang não chủ tìm ra, dùng cách thức livestream trên toàn cầu mà băm vằm bọn chúng thành thịt vụn. Thế nhưng vẫn không ngăn được việc rất nhiều nhân loại bị dị tộc tàn sát.

Chương 129: Thăm Dò Tin Tức (2) Chương 129: Thăm Dò Tin Tức (2)

“Ha! Nực cười! Lão bản của chúng ta là ai, dù các ngươi có chết hết thì ngài ấy cũng không thể chết, có bản lĩnh thì cứ tới đây giết ta, ngươi tuyệt đối không sống qua một giờ sau.”

Tiểu Đoàn Đoàn nhếch môi châm chọc Bạch Tinh, không hề hoang mang mà còn tỏ vẻ thách thức đối phương cứ tới giết mình đi.

“Đừng tự lừa mình dối người nữa, nếu hấn còn chưa chết thì vì sao lại chậm chạp không xuất hiện?”

Bạch Tinh cười lạnh, thử dò hỏi.

Nói thật, sự sợ hãi của gã đối với Cố Trường Khanh đã xâm nhập vào trong xương cốt, lúc này cũng chỉ là cố mạnh miệng tới thăm dò tin tức mà thôi.

Tiểu Đoàn Đoàn trào phúng: “Vớ vẩn, đối phó với đám các người còn cần lão bản tự mình động thủ? Người không khỏi quá đề cao bản thân rồi đây!”

Dứt lời, cô liền xoay người rời đi, dáng vẻ không có chút luống cuống nào mà còn thản nhiên tự đắc.

Ánh mắt Bạch Tinh lóe lên, cho đến khi bóng dáng của Tiểu Đoàn Đoàn biến mất khỏi tầm mắt thì gã vẫn không thể hạ quyết tâm xuất thủ.

Từ trong giọng nói của Tiểu Đoàn Đoàn, gã thật sự không nhìn ra sơ hở nào chứng minh Cố Trường Khanh đã chết, cho nên gã vẫn không dám tùy tiện ra tay.

Nếu có thể nghe được một chút hoảng loạn nào đó thôi, vậy thì Tiểu Đoàn Đoàn tuyệt đối không thể sống mà rời khỏi đây.

Sau khi Tiểu Đoàn Đoàn rời đi, cô gái của Huyền Linh Tộc liền hiện thân.

Cô ta hơi mất hứng, “Người vẫn sợ Cố Trường Khanh à?”

Ánh mắt Bạch Tinh lóe lên, trầm giọng nói: “Chỉ số tiềm năng của Cố Trường Khanh là một vạn sao, lẽ nào người không sợ?”

“Nếu như hấn vẫn còn sống, ta mà giết cô ta thì sẽ như những gì cô ta vừa nói, tuyệt đối không sống nổi qua một giờ.”

Không chỉ mỗi Bạch Tinh sợ hãi, mà kỳ thực rất nhiều sinh linh ngoài hành tinh đều thấy kiêng kỵ.

Nếu như Cố Trường Khanh thật sự mặc áo giáp Thần Uyên Đế xuất hiện, ai có thể ngăn nổi hấn?

“Thôi vậy, ngươi là thiên mệnh nhân của tộc ta, không nguyện ý mạo hiểm cũng đúng. Bộ áo giáp Kiếm Thần Đế này có hai mươi sáu tầng siêu văn, có không gian phát triển rất lớn, trước tiên phải quật khởi thành công thì ngươi mới có hy vọng báo thù.” Cô gái Huyền Linh tộc nói: “Đúng rồi, ta phát hiện gần đây có vài cọng dây leo Thần Khuyết, đi theo ta chém giết chúng.”

Bạch Tinh gật đầu, cùng cô ta bay đi.

Hiện tại Lam Tinh chỉ mới gỡ bỏ không gian phong ấn ở tầng thứ nhất mà đã khiến cho rất nhiều siêu văn nhân thu hoạch được vô số cơ duyên.

Dường như nơi đây đã trở thành bảo địa lớn nhất trong toàn vũ trụ.

Những sinh linh từ ngoài vũ trụ vẫn ùn ùn kéo tới không dứt.

...

Chủ thành trung tâm, trụ sở chính ở tầng sáu trăm.

Nơi này đã trở nên vắng vẻ không một bóng người, hầu hết nhân sự của Ma Minh đều đã tới không gian phong ấn tự tìm cơ duyên.

Trong phòng ngủ, trên một chiếc giường lớn.

Cố Trường Khanh sắc mặt trắng bệch không chút máu, đang nằm đó như một thi thể.

Nhưng cả người hắn lại không hề có dấu hiệu bị thôi rữa.

Đúng lúc này, ấn ký thần bí trong lòng bàn tay hắn đột nhiên tỏa ra từng tia lực lượng quý dị, lưu chuyển vòng vòng quanh thân.

Rất nhanh, làn da trắng bệch của Cố Trường Khanh dần dần trở nên có huyết sắc.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, không chỉ màu da hắn trở nên hồng nhuận hơn, mà sinh cơ dồi dào cũng từ sâu trong cơ thể hắn lan dần ra khắp thể nội.

Chốc lát, từng hơi thở nhanh và mạnh bắt đầu tràn ra ngoài.

Mặc dù vẫn chưa phụ thể với áo giáp siêu văn, nhưng khí thể mà Cố Trường Khanh phát ra lúc này còn đáng sợ hơn cả một siêu văn nhân cấp năm mươi sáu bạo phát toàn lực.

Nếu có người ở đây quan sát thì sẽ phát hiện, đầu ngón tay của Cố Trường Khanh đã dần động đậy.

Khoảng chừng nửa giờ sau, hắn từ từ mở đôi mắt sâu thẳm, giống như có thể nuốt chửng linh hồn người khác.

Cố Trường Khanh chậm rãi ngồi dậy, lướt nhìn cảnh tượng xung quanh phòng, âm thầm cảm nhận trạng thái của bản thân.

Khuôn mặt sắc bén của hắn không có biểu cảm gì, chỉ là thấp giọng tự lầm bầm: “Cuối cùng ta cũng sống lại rồi.”

Sau khi ý thức của hắn phiêu bạt trong khoảng không sâu thẳm kia không lâu thì có một luồng ánh sáng màu xám trắng vẫn luôn dẫn dắt hắn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ánh sáng màu xám trắng đó nhất định là ấn ký quý dị trong lòng bàn tay phát ra.

...

Tây Mạc, không gian phong ấn, núi non nguyên thủy kéo dài.

Bên trong một khe núi sâu, nơi đây cảnh tượng hết sức cuồng loạn, hai thân ảnh cường đại đang chiến đấu không hề giữ lại sức lực, điên cuồng chém giết đối phương.

Một người mặc áo giáp Thiên Diễm Đế dung hợp hai mươi hai siêu văn, xung quanh dấy lên ngọn lửa thần thánh như có thể thiêu đốt cả bầu trời.

Một người mặc áo giáo Thần Côn Đế tiên hóa cấp Thần, dung hợp hai mươi hai siêu văn, xung quanh có ánh sáng âm dương xen kẽ.

Lúc thì thấy được hư ảnh chim bằng hiện lên, lúc lại thấy hư ảnh cá côn xuất hiện, màu đen trắng âm dương giao hòa lẫn nhau.

Trong tay y cầm Thiên Côn chiến kích, mạnh mẽ đối chiến với siêu văn nhân của Siêu Diễm Đế Tộc.

Hai người này lần lượt là Diễm Vô Kiệt và minh chủ Ma Minh Trương Hồ.

Đây là một trận chiến khá ngang tài ngang sức, thần thông của hai người liên tiếp xuất hiện, người tới ta đi quán vào triền đầu, dư âm cuồng bạo của trận chiến có thể khiến cho cả khe sâu xung quanh cũng phải sụp đổ.

“Trương minh chủ, ngươi tâm tâm niệm niệm muốn có được đóa Lê Minh chi hoa trên tay ta như vậy, có phải là muốn dùng để cứu lão bản của các ngươi không?”

Diễm Vô Kiệt điên cuồng cười lớn, Liệt Diễm chiến đao trong tay chém ra một đao tàn bạo dài đến mấy trăm mét.

Ầm! Ầm!

Ánh đao cực kỳ mạnh mẽ khiến Trương Hồ bị đánh lui về sau cả chục thước.

“Hôm nay ngươi không để lại Lê Minh chi hoa thì đừng hòng rời đi.”

Ánh mắt Trương Hồ khiếp người, chiến kích trong tay phá không lao đi, lực lượng âm dương lúc thì hóa thành đại bàng, lúc thì hóa thành côn bằng, uy áp tràn ngập cả khe sâu.

“Cho ngươi! Ha ha ha!”

Diễm Vô Kiệt cười lớn một tiếng, không muốn dây dưa thêm nữa, ném Lê Minh chi hoa trong tay ra, sau đó bay lên biến mất trên không trung.

Gã đã lãng phí mấy giờ ở đây với Trương Hồ rồi.

Nếu cứ tiếp tục đánh thì không đến mấy ngày mấy đêm sẽ không phân được thắng bại.

Cứ như vậy, ngược lại làm lỡ việc gã đi tìm cơ duyên khác.

Vì một đoá hoa mà bỏ lại cả rừng rậm, thật sự không đáng!

Từ thái độ để ý tới Lê Minh chi hoa của Trương Hồ, gã dám khẳng định, Cố Trường Khanh đã sớm tử vong.

Đây mới chính là thu hoạch lớn nhất lần này của gã.

Cuối cùng cũng xác nhận được việc uy hiếp lớn nhất của vạn tộc đã ngã xuống, tiếp theo gã và các vị cường giả khác có thể ra tay với Nhân Tộc được rồi.

Trương Hồ thấy vậy thì cũng không đuổi theo, vội bay lên đoạt lấy đoá Lê Minh chi hoa màu u lam đang sắp rơi xuống mặt đất.

“Lão đại, hy vọng còn có thể khiến ngươi khởi tử hồi sinh, dẫn linh hồn của ngươi từ Cửu U trở về.”

Trương Hồ thật cẩn thận thu lại Lê Minh chi hoa, bay lên cao, nháy mắt đã biến mất phía chân trời.

“Quả nhiên người đã chết, ha ha ha!”

Diễm Vô Kiệt vừa rời đi không xa thì nghe được Trương Hồ thấp giọng nói, hưng phấn mà phát ra tiếng cười to kích động vang vọng cả khe núi.

“Lê Minh chi hoa chỉ có thể cứu sinh linh vừa mới chết, lão bản các người đã chết cả tháng rồi, vô dụng thôi!”

Diễm Vô Kiệt đắc ý không thôi, hần xoay người rời đi, chuẩn bị thông báo tin tức Cố Trường Khanh chắc chắn đã bỏ mạng cho cao tầng biết.

Một khi tin này truyền ra ngoài, khẳng định sẽ khiến toàn vũ trụ chấn động.

Chương 130: Cố Trường Khanh Tỉnh Lại (1) Chương 130: Cố Trường Khanh Tỉnh Lại (1)

Chủ thành trung tâm, trụ sở chính tầng sáu trăm.

Cố Trường Khanh tỉnh lại dưới tình huống không ai hay biết, hần chậm rãi rời khỏi giường, đi tới trước tấm gương cực lớn.

Chỉ thấy Huyết Mâu ở mi tâm hần đã biến mất không thấy đâu, ngược lại biến thành một cái ấn ký như vực sâu, đang tỏa ra ánh sáng màu đen thăm thẳm.

Huyết Mâu lại xuất hiện trong lòng bàn tay trái của hần.

Lần này dung hợp thập tử vô sinh, khiến cho siêu văn Tu La, Kỳ Lân, Minh Thần, Tử Thần, Khô Lâu và Na Tra trên người hần đều bị Đế Uyên Long hấp thu.

Vì vậy hiện tại siêu văn Đế Uyên Long của Cố Trường Khanh không phải là dung hợp sáu mươi lăm tầng như ban

đầu, mà là bảy mươi hai tầng siêu văn.

Cấp bậc: Thần cấp bảy mươi hai giai.

Tiến hóa siêu văn lên cấp Đế không dễ như vậy, nếu không được cấp tám mươi trở lên thì không thể tiến hóa.

Cơ thể hiện tại của Cố Trường Khanh, sau lưng là La Hầu sống động như thật, trước ngực là một vực sâu dường như có thể chôn vùi cả trời đất.

Hắn chỉ vừa động ý niệm, siêu văn Đế Uyên Long trước ngực liền phát ra ánh sáng rực rỡ, nháy mắt đã bao trùm toàn thân hắn, sau đó hóa thành một lớp áo giáp khủng bố có cảm giác cực kỳ áp bách không gì sánh nổi.

Áo giáp Đế Uyên Long hiện ra nửa hình rồng, bên ngoài có long văn tung hoành, đế văn ẩn hiện, những đường nét Tu La huyết sắc lưu chuyển xung quanh, trước ngực khảm lên Ngũ Hành Kỳ Lân, vô cùng đẹp đẽ ảo diệu.

Hắc Long sau lưng bao trùm lên áo giáp Đế Uyên Long, dưới đầu rồng dữ tợn là một đôi con ngươi tỏa ra ánh sáng thì huyết khát máu giống như đến từ địa ngục.

Trên cánh tay trái là đồ đằng Minh Thần, cánh tay phải là ấn ký Tử Thần.

Mũ giáp Long Uyên dữ tợn uy nghiêm, mắt trái đen như vực sâu, mắt phải như biển máu yêu diễm, chỉ là một ánh mắt thôi cũng không có bao nhiêu sinh linh có thể thừa nhận được.

Cố Trường Khanh xem như thật sự chết qua một lần mới có được bộ áo giáp siêu văn này.

Lực lượng ẩn chứa bên trong xứng đáng được xưng là cái thể vô song.

Chỉ là khí tràng phát vô hình phát ra cũng có thể khiến cho những kẻ cùng cấp khiếp sợ mà mất đi ý chí chiến đấu.

Mạnh mẽ đến nỗi Cố Trường Khanh cũng cảm thấy say đắm mê luyến.

Cố Trường Khanh tỉ mỉ đánh giá bộ áo giáp này một hồi lâu, sau đó mới tán đi rồi bước vào phòng tắm.

Ở bên trong thoải mái ngâm mình nửa tiếng mới đi ra, thấy không có bộ quần áo nào mặc được, Cố Trường Khanh liền mở tủ đồ trong phòng ra xem thử.

Bên trong có rất nhiều bộ quân trang màu đen, hai bên bả vai đều đeo ba cái huy chương Đế Tinh.

Hắn đây chính là quân trang dành riêng cho Đế Quốc Chi Chủ.

Cố Trường Khanh lấy ra một bộ, thông thả ung dung mặc vào, lại phát hiện nó cực kỳ vừa người, giống như được may riêng cho hắn vậy.

Bộ quân trang với đường nét hoàn mỹ này mặc lên người khiến hắn trông càng nghiêm túc, bá khí, lãnh khốc hơn lúc mặc tây trang.

Cố Trường Khanh đứng trước gương đánh giá mình một chút, vừa lòng gật đầu.

Sau đó hắn ra khỏi phòng ngủ, đi thẳng tới phòng làm việc, đẩy cửa ra.

“A! Chủ nhân?”

Cố Trường Khanh vừa bước vào phòng làm việc, quang não chủ Tiểu Thứ vô cùng kinh ngạc, phát ra âm thanh không dám tin.

Quang não trên bàn làm việc đang không ngừng lóe lên ánh sáng.

Cố Trường Khanh đi thẳng tới ghế trước bàn làm việc rồi ngồi xuống, lấy hộp thuốc trên bàn, rút một điếu ra châm lửa, hít một hơi sâu, cất giọng hỏi: “Ta ngủ say bao lâu rồi, tình hình trước mắt của Lam Tinh thế nào?”

Quang não chủ Tiểu Thứ phát ra ánh sáng đủ màu sắc, ngoại trừ không có cơ thể thì nó có tất cả các cảm xúc như con người, lúc này nó thật sự không có cách nào dùng bất cứ ngôn ngữ gì để bày tỏ sự kích động của mình.

Cố Trường Khanh không nói gì, yên lặng mà đợi nó bình tĩnh lại từ trong cơn kích động.

Qua mấy phút sau, quang não chủ Tiểu Thứ đang lóe ra ánh sáng đủ màu mới dần dần trở lại màu ám kim.

“Chủ nhân, thật có lỗi, ta... ta... ngài có thể tỉnh lại khiến ta kích động quá mức!”

“Bởi vì cái chết của ngài mà trước đó thông tin nhận chủ đã biến mất, mời ngài hãy nhận chủ một lần nữa!”

“Chủ nhân, bộ quân phục này mặc trên người ngài thật là uy nghiêm khí phách!”

Nói đến cuối cùng, nó còn không quên nịnh nọt một câu.

Cố Trường Khanh đặt tay lên quang não, một luồng sáng lóe lên, giọng nói của Tiểu Thứ truyền tới:

“Hoan nghênh chủ nhân sử dụng Tiểu Thứ, bất cứ vấn đề nào của chủ nhân, Tiểu Thứ đều có thể giải đáp cho ngài!”

“Tình hình hiện tại của Lam Tinh, số lượng sinh linh ngoài hành tinh đã lên tới hơn một tỷ một trăm ba mươi lăm triệu hai trăm nghìn người.”

“Bởi vì bị ngài chấn nhiếp nên đại đa số sinh linh ngoài hành tinh đều không dám làm khó nhân loại.”

“Tám ngày trước, không gian phong ấn đầu tiên của Lam Tinh đã mở ra!”

“...”

Tiểu Thứ đơn giản báo cáo hết tất cả các chuyện từ lớn đến nhỏ xảy ra trong một tháng này cho Cố Trường Khanh.

“Chủ nhân, tuyệt đối không thể để cho những sinh linh ngoài hành tinh này lấy tài nguyên của Lam Tinh chúng ta rồi rời đi!”

“Ta sẽ khiến cho tất cả những kẻ tiến vào không gian phong ấn chỉ có thể vào mà không thể ra, sau đó giết sạch tất cả sinh linh ngoài hành tinh này.”

...

Hôm nay, một tin tức chấn động từ Siêu Diễm Đế Tộc truyền ra khắp vũ trụ.

Nội dung rất đơn giản:

(Uy hiếp lớn nhất của Nhân Tộc là Cố Trường Khanh đã chết, tin tức cực kỳ chính xác, từ chính miệng minh chủ Ma Minh Trương Hồ nói ra, y muốn sử dụng Lê Minh chi hoa cứu chữa Cố Trường Khanh.

Các vị, nên đối phó nhân loại thế nào thì cứ làm thế đó, không cần lo lắng về Cố Trường Khanh nữa.)

“Tin này thật sự là thật?”

“Má, Siêu Diễm Đế Tộc đừng có lừa chúng ta đi tìm chết!”

“Có bản lĩnh thì các ngươi tự tàn sát một thành phố của Nhân Tộc đi, lúc đó ta mới dám tin các ngươi.”

“Đúng, cho dù không có Cố Trường Khanh thì Nhân Tộc hiện tại vẫn có cường giả có thể giết chúng ta, muốn để chúng ta tin thì phải có hành động thực tế mới được.”

“Ta nhớ trước đó có người bị lừa rồi đi giết mấy chục vạn Nhân Tộc, cuối cùng kết cục thế thảm không nổi nhìn.”

“Dù sao ta cũng không đi làm chim đầu đàn.”

Bình luận dưới bài đăng này của Siêu Điểm Đế Tộc đều có thái độ nửa tin nửa ngờ.

Càng quan trọng hơn là không gian phong ấn của Lam Tinh đã giải trừ, ai còn tâm tư đi giết Nhân Tộc?

Cơ duyên bảo vật mới là quan trọng nhất.

Không gian phong ấn phì nhiêu màu mỡ, các loại kỳ trân dị quả rải rác, cho dù là một Thần Văn quả cũng có thể khiến vô số siêu văn nhân cấp thấp trở nên giàu có.

Còn chưa kể đến Nghịch Tiềm thần quả còn hiếm thấy hơn cả Thần Văn quả.

Sau khi dùng thứ này có thể tăng được mấy trăm sao chỉ số tiềm năng, mỗi viên đều có giá trên trời.

Chỉ cần lấy được một quả thôi, cả đời này đều không cần sầu lo.

Dưới sự cám dỗ ấy, tính mạng của Nhân Tộc sao có thể so sánh?

Thậm chí vì để xuống được dưới Lam Tinh này mà có không ít siêu văn nhân cấp ba: bốn mươi không tiếc tự mình giảm cấp siêu văn xuống còn khoảng cấp hai mươi.

Chương 131: Cố Trường Khanh Tĩnh Lại (2) Chương 131: Cố Trường Khanh Tĩnh Lại (2)

Oanh! Âm!

Không gian phong ấn, trong một khu rừng.

Ba học đồ hạch tâm của Siêu Tinh học cung đang sẵn giết một con Bạo Giáp Long Tê cấp hai mươi một.

Ba người này mặc trên người áo giáp dung hợp từ mười lăm siêu văn, ánh sáng tinh thần màu tím lưu chuyển, một người tay cầm Tinh Nguyệt thần cung công kích tầm xa, một người cầm Nguyệt Thần thuẫn đang cứng rắn đối chọi với Bạo Giáp Long Tê, một người tay cầm Nguyệt Thần kiếm liên hồi công sát.

Dưới sự hợp tác ăn ý của ba người, con Bạo Giáp Long Tê này không trụ nổi nửa giờ, cơ thể to lớn ầm ầm ngã xuống.

“Mẹ nó, thứ này thật khó giết!”

Người cầm trong tay Tinh Nguyệt thần cung bay tới, thấp giọng mắng một tiếng.

“Vì ba dây Lam Ngân thần đăng, tất cả đều đáng giá!”

Người cầm trong tay Nguyệt Thần thuẫn tươi cười nói, nhìn về phía dây mây đang cuốn trên tảng đá cách đó không xa, cả dây mây có màu xanh lam, xung quanh tỏa ra ánh sáng chói mắt, “Thứ này mỗi một gốc đều có giá bốn năm trăm triệu tinh không tệ, Lam Tinh thật đúng là một nơi phong thủy bảo địa.”

Vù!

Đúng lúc này, đột nhiên siêu não trong người cô gái cầm Nguyệt Thần kiếm rung lên.

Cô ta lấy ra nhìn, nghe thấy tiếng cung chủ truyền ra: “Cô Trường Khanh đã chết, nhanh chóng tập hợp với sư huynh của các ngươi ở cửa vào của không gian phong ấn đầu tiên, giết sạch Nhân Tộc cho ta.”

Nghe được lời này, ba người ở đây ngơ ngác nhìn nhau.

Người đàn ông tay cầm Tinh Nguyệt thuẫn tỏ vẻ không hài lòng, “Chúng ta đừng quan tâm, nơi đây nhiều bảo vật như

vậy, không lo tìm kiếm mà rảnh rỗi đi giết nhân loại làm cái gì!”

Cô gái tay cầm Tinh Nguyệt thần cung cũng hòa vào: “Đúng, Nhân Tộc thì lúc nào cũng có thể giết, nhưng cơ duyên nơi này mà bị lấy đi một cái thì xem như ít đi một cái.”

“Được, chúng ta cứ ở đây đã, tạm thời không quản.”

Cô gái dẫn đầu cũng hiểu được giết Nhân Tộc không quan trọng bằng việc tầm bảo, đây chính là cơ hội rất tốt để bọn họ mau chóng phát triển bản thân.

Bọn họ thống nhất ý kiến xong thì cũng không quan tâm đến mệnh lệnh của cung chủ nữa, lần lượt đi tới thu lấy Lam Ngân thần đăng.

Ngay lúc bọn họ muốn rời khỏi.

Siêu não của cô gái dẫn đầu bỗng truyền đến tin tức: “Sur muội, thành phố di tích của không gian phong ấn này đã bị tìm thấy, bên trong có một cây Thiên Thần thụ, nó kết ra mười hai viên Thiên Thần quả, đừng quan tâm mệnh lệnh của cung chủ, ta đã gửi định vị cho người, mau tới!”

“Cái gì? Thiên Thần thụ?”

“Mười hai viên Thiên Thần quả? Mỗi quả đều là vô giá đấy!”

“Đi!”

Cô gái cầm đầu vô cùng kích động, nhanh chóng hô hào hai người còn lại cùng đi tới nơi được định vị.

Thiên Thần quả, người có chỉ số tiềm năng dưới ba nghìn sao, dùng một quả có thể tăng lên một nghìn ba trăm sao chỉ số tiềm năng, nhưng mỗi người cả đời chỉ được dùng một quả.

Nền tảng Siêu Thần hiện giờ cũng chỉ công khai bán hai quả, hơn nữa giá cả còn cao tới nỗi khiến vô số sinh linh lùi bước.

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mọi người đều biết, tu luyện lên chỉ số tiềm năng càng cao thì tốc độ tu luyện càng chậm lại.

Những lão bất tử có chỉ số tiềm năng bốn nghìn sao trở lên, tu luyện năm dài tháng rộng cũng không thể tăng lên nổi một hai trăm sao.

...

Chủ thành trung tâm, tòa nhà trung tâm.

Vù!

Bỗng nhiên, hai vòng tròn sao cực lớn bao phủ tòa nhà trung tâm vốn dĩ đã bị dập tắt nay lại tỏa ra ánh sáng chói lọi, ầm ầm phá vỡ tầng đại khí quyền của Lam Tinh, bắn thẳng ra ngoài vũ trụ.

Động tĩnh lớn như vậy khiến cho vô số người trong tòa thành trung tâm kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn.

“Có chuyện gì thế?”

“Cmn, vòng tròn sao bao trùm tòa nhà trung tâm của chủ thành sao đột nhiên lại tỏa sáng rực rỡ thế kia?”

“Không biết được, trước đó ta nhìn còn đang xám xịt cơ mà.”

Người sống trong chín chiến khu nhìn ánh sáng màu vàng bắn thẳng ra khỏi thành, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

“Vòng tròn sao của tòa nhà trung tâm làm sao thế?”

Tòa nhà nghiên cứu khoa học trong chủ thành, trong văn phòng tầng một trăm, ba người Hiên Viên Vương Thụy, Hoàng

Mạnh Quốc, Long Chiến Quốc đang mở hộp, lúc này lại nhìn thấy cảnh tượng bên trong tòa nhà trung tâm, sắc mặt ba người cũng đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Ngoại trừ mấy thành viên nòng cốt của Ma Minh thì không còn ai khác biết tin Cố Trường Khanh đã chết.

Cho nên bọn họ cũng không biết được ý nghĩa khi vòng tròn sao bao quanh chủ thành vụt tắt, hiện giờ cũng vậy, khi vòng tròn sao đột nhiên bùng sáng, mọi người cũng không biết đây là dấu hiệu có người vừa chính thức trở thành chủ nhân của tòa thành trung tâm.

...

“Oa! Mẹ nhìn xem, đó là cái gì, thật đẹp!”

Bên trong công viên của chiến khu số chín, Lâm Nguyệt Dao và Lâm Thủy Dao đang dẫn theo Cố Nghiên Nghiên đến đây chơi.

Cố Nghiên Nghiên nhìn ánh sáng chói lọi kia, tò mò kéo tay mẹ mình.

“Đó là... ai, là ai đã nhận chủ tòa thành trung tâm, lẽ nào... lẽ nào... lẽ nào là lão đại?”

Ngoài thành, Trương Hồ vừa cầm theo đóa Lê Minh chi hoa quay về, vừa lúc nhìn thấy ánh sáng chói lọi từ trong thành bắn ra, y vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, trên mặt bất giác hiện lên vẻ kích động.

Thậm chí cơ thể y cũng đang run rẩy.

Ngoại trừ lão bản ra, y hoàn toàn không nghĩ tới người nào có thể khiến quang não Tiểu Thứ nhận chủ.

“Ha ha ha...”

Trương Hồ điên cuồng cười lớn, tiếng cười rung chuyển cả mảng trời, vội dùng tốc độ nhanh nhất lao vào thành.

...

Chủ thành, tòa nhà trung tâm, trụ sở chính.

Trong phòng làm việc.

Cố Trường Khanh biết được mình đã ngủ say một tháng, hiện tại đang yên tĩnh đứng trước cửa sổ sát đất cực lớn, ánh mắt sâu thẳm từ trên cao nhìn xuống toàn bộ tòa thành.

Lúc này, hắn nhẹ nhàng mở miệng, thản nhiên nói: “Đám người Tô Ấu Vi kia đâu? Hôm đó ta hôm mê, người không giết chết bọn họ?”

Tiểu Thứ thấp giọng nói: “Xin lỗi chủ nhân, sau khi ngài chết thì thông tin nhận chủ cũng biến mất, ta không có quyền không chế Đế Tinh Vệ, chúng nó chỉ nghe lệnh của Đế Quốc Chi Chủ.”

Cố Trường Khanh hơi mất hứng, “Đào ba tấc đất cũng phải tìm ra tung tích của cô ta, ả đàn bà này đáng chết.”

“Tuân lệnh!” Tiểu Thứ trả lời một tiếng rồi bắt đầu quét hình cả tỉnh cầu.

Phanh!

“Lão đại, là ngài sao?”

Đúng lúc này, Trương Hồ từ bên ngoài xông thẳng vào.

Chương 132: Cố Trường Khanh Tỉnh Lại (3) Chương 132:
Cố Trường Khanh Tỉnh Lại (3)

Nền tảng Siêu Thần, văn phòng tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc, đây là tình huống gì?”

Tòa thành trung tâm của Đế Quốc Lam Tinh bỗng nhiên bùng nổ tinh quang, kinh động tới Thần Hoàn Chi Nhãn của bọn họ quay lại hình ảnh từ bên đó chiếu về đây.

Đặc Lan Lạp Khắc nhìn tòa thành trung tâm của Đế Quốc Lam Tinh đã ‘sống dậy’, hai mắt thoáng nheo lại, “Có người vừa mới thành công nhận chủ tòa thành trung tâm, nhưng Cố Trường Khanh đã chết, rốt cuộc là ai có năng lực này?”

Đương nhiên hắn đã nhìn thấy bài đăng kia của Siêu Diễm Đế Tộc, theo Đặc Lan Lạp Khắc, hắn cho rằng nếu đối phương dám công khai tuyên bố như vậy thì hắn là đã có được tin tức chính xác.

Hơn nữa, hiện tại tòa thành trung tâm của Đế Quốc bỗng ‘sống dậy’, khiến người ta có cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Lam Khê cũng nghĩ đến điều này, thấp giọng nói: “Tổng giám đốc, ý ngài là nhân loại Lam Tinh đang bị tai trộm chuông, bởi vì bại lộ nên đã cố ý tìm một người nhận chủ tòa thành trung tâm, muốn mượn chuyện này chấn nhiếp kẻ thù?”

Đặc Lan Lạp Khắc phân tích: “Cơ bản là vậy, không gian phong ấn đầu tiên của Lam Tinh đã giải trừ, hắn sao có thể để cho siêu văn nhân từ bên ngoài đi vào cướp đoạt tài nguyên trên tinh cầu của bọn họ được?”

Lam Khê nịnh nọt nói: “Đúng vậy, tổng giám đốc ngài phân tích rất có lý.”

Bấy giờ, giọng nói trợ thủ của Đặc Lan Lạp Khắc truyền ra từ siêu não: “Tổng giám đốc, không gian phong ấn ở Lam Tinh có một gốc Thiên Thần thụ xuất thế, trên cây có tổng cộng mười hai viên Thiên Thần quả.”

Đặc Lan Lạp Khắc nghe vậy, kinh ngạc thốt lên: “Cái gì? Thiên Thần quả, còn là mười hai viên?”

Trợ thủ trả lời: “Đúng vậy, siêu văn nhân của chúng ta ở Lam Tinh mới vừa truyền tin về.”

“Thiên Thần quả! Nhanh bảo Tinh Thần Vô Cực đi xuống, bắt buộc phải cướp được mấy quả về đây.”

Đặc Lan Lạp Khắc không bình tĩnh nổi, “Lam Tinh này thật đúng là một nơi phong thủy bảo địa, mới vừa mở ra không gian phong ấn đầu tiên mà đã xuất hiện Thiên Thần quả, thật sự khó mà tin nổi.”

Mà lúc này, không chỉ hấn hạ mệnh lệnh tranh đoạt Thiên Thần quả, mà chỉ cần các tộc trong vũ trụ biết được việc này thì đều phải cường giả cấp hai mươi của nhà mình xuống đó.

“Tuân mệnh!”

Trợ lý nói xong thì cắt đứt cuộc trò chuyện, sau đó nhanh chóng liên hệ với Tinh Thần Vô Cực khó có đối thủ từ cấp hai mươi trở xuống.

Lam Khê tiếc nuối nói: “Đáng tiếc chúng ta không thể nhìn thấy hình ảnh bên trong.”

Đặc Lan Lạp Khắc nhấp một ngụm trà, thấp giọng nói: “Đừng để Thần Hoàn Chi Nhãn rời khỏi tòa thành trung tâm, ta muốn nhìn xem người vừa nhận chủ tòa thành trung tâm kia có tới tranh đoạt Thiên Thần quả hay không.”

Hắn rất muốn biết, trong Nhân Tộc còn ai có đủ thực lực để nhận chủ tòa thành trung tâm nữa.

Theo hắn thấy, cho dù kẻ đó không mạnh bằng Cố Trường Khanh thì cũng sẽ không quá yếu.

...

“Lão đại, là người sao?”

Trong tòa nhà trung tâm của chủ thành, Trương Hồ vô cùng kích động đẩy cửa đi vào phòng làm việc.

Khi nhìn thấy thân hình cao lớn của Cố Trường Khanh đang thông dong đứng trước cửa sổ sát đất, cả người Trương Hồ run lên, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc vạn phần, lại cảm thấy đây không phải là sự thật.

Lúc này Cố Trường Khanh từ từ xoay người lại, nhìn thấy vẻ mặt phức tạp, vừa kích động vừa kinh hãi của Trương Hồ, hần mím cười hỏi: “Hồ Tử, làm sao, thật sự cho rằng ta chết rồi?”

“Chỉ là ngủ một giấc mà thôi, nhìn xem ngươi bị dọa kìa.”

Hốc mắt Trương Hồ ẩm ướt, mạnh mẽ vỗ vào mặt mình mất bặt tai, phát hiện đây không phải là mơ, y ngẩn ngơ đứng tại chỗ, đỏ mắt nói:

“Lão đại, những ngày không có ngươi ở đây, trụ cột tinh thần của ta đều không còn, trong lòng vẫn cứ luôn trống rỗng.”

“Hiện tại nhìn thấy lão đại sống sờ sờ đứng trước mặt, mẹ nó, ta thật sự sợ mình đang nằm mơ, bởi vì một tháng này ta đã mơ quá nhiều giấc mơ như thế rồi.”

Thấy y không kìm được mà rơi nước mắt, Cố Trường Khanh cười mắng: “Đừng có như đàn bà vậy, mau lau hết nước mắt của ngươi đi, để các huynh đệ dưới trướng nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa.”

“Nào, lão đại, mau cho ta ôm một cái, ta muốn cảm nhận sự ấm áp của lão đại!”

Trương Hồ kích động giang tay nhào tới, y đỏ mắt phát khóc, đến nước mũi cũng sắp rớt ra ngoài luôn rồi.

“Cút sang một bên, đừng có làm ta ghê tởm!”

Cố Trường Khanh đá văng y ra, sau đó nói với Tiểu Thứ: “Tìm được chưa?”

“Lão đại tìm cái gì vậy?”

“Má, lão đại, bộ trang phục này mặc trên người người thật sự là uy nghiêm bá khí, giống như thiết kế riêng cho người vậy.”

Trương Hổ hít nước mũi sắp rơi xuống về, khôi phục bộ dáng không tim không phổi cà lơ phất phơ, lúc này mới phát hiện quần áo mà lão đại mặc trên người lại vừa vặn uy phong như thế.

Cố Trường Khanh thản nhiên nói: “Ta muốn tìm Tô Ấu Vi, kỹ nữ này nhiều lần liên hợp với người khác muốn giết ta, nên cho cô ta xuống địa ngục rồi.”

Nghe vậy, Trương Hổ liền mắng: “Mẹ nó, ta suýt thì quên mất con ả đó.”

“Tìm thấy rồi chủ nhân, cô ta đang ở gần khu vực ra vào của không gian phong ấn.”

Vù!

Thanh âm Tiểu Thứ vừa dứt, hình chiếu đã chiếu ra một màn hình giả lập.

Bên trong là ba người Tô Ấu Vi, Vu Tà Yến và Vu Linh, bọn họ đang nhanh chóng chạy về một hướng.

“Lão sư, Cố Trường Khanh cuối cùng cũng chết rồi, ngài dự định lúc nào thì sẽ giết chết đám người Trương Hổ, đoạt lấy tòa thành trung tâm?”

Phi hành trên không trung, Tô Ấu Vi thấp giọng dò hỏi Vu Tà Yến.

Bài đăng mà Siêu Diễm Đế Tộc đăng lên, bọn họ cũng đã nhìn thấy.

Vu Tà Yên âm u cười lạnh: “Tạm thời không gấp, trước tiên đoạt lấy Thiên Thần quả về cái đã, sau đó lại liên hệ với Siêu Diễm Đế Tộc và Siêu Thiên Đế Tộc để xử lý sạch mấy tên cản trở của Ma Minh.”

“Mẹ nó, nếu để ta sớm biết có ba con chuột thối này, ta đã giết chết bọn chúng từ lâu rồi.”

Nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, vẻ mặt Trương Hồ dữ tợn, hận không thể qua đó băm bọn chúng thành thịt vụn ngay lập tức.

Y thật sự không ngờ, trong bóng tối còn có hai tên dị loại đối địch và ả đàn bà đáng ghét từng phản bội lão đại kia.

Trương Hồ tức đến nổi đánh vào khoảng không, “Ta rất muốn tự tay giết chết ả, lão đại, lúc trước ngươi đối tốt với ả như thế, vậy mà nhìn không ra ả lại có lòng dạ rắn rết như vậy.”

“Tức giận với người chết làm gì.” Cố Trường Khanh bình tĩnh nói.

Chương 133: Cường Giả Các Tộc Tụ Hợp Đông Đủ (1)
Chương 133: Cường Giả Các Tộc Tụ Hợp Đông Đủ (1)

“Tiểu Thứ, Thiên Thần quả trong miệng bọn chúng là gì?” Cố Trường Khanh hỏi.

Tiểu Thứ trả lời: “Là một loại quả có thể dùng cho người có chỉ số tiềm năng dưới ba nghìn sao, dùng xong có thể tăng lên một nghìn ba trăm sao, vô cùng hiếm gặp.”

Trương Hồ kinh ngạc, “Còn có thứ lợi hại như này?”

Vù!

Đúng lúc này, quang não của Trương Hổ rung lên, truyền ra giọng nói của Tiểu Đoàn Đoàn.

“Trương ca, không lâu trước đây ta có đụng phải Bạch Tinh, không biết vì sao gã vẫn chưa chết, cũng may gã vẫn e sợ uy danh của lão bản nên mới buông tha không đuổi theo truy sát ta, bằng không ban nãy ta đi theo lão bản rồi, nhưng ngấm lại thì nếu như chết rồi mà có thể gặp được lão bản, vậy thì cũng đáng mong chờ.”

Nghe thanh âm của Tiểu Đoàn Đoàn, Cố Trường Khanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lúc đó Bạch Tinh đã bị hấn đích thân chặt thành tám khúc, vậy mà vẫn có thể sống lại?

Trương Hổ vội truyền tin: “Người đang ở đâu, ta qua đó tìm người.”

“Đợi một chút, ta gửi định vị cho người, ta sợ gã bám theo nên vẫn luôn ở đây không di chuyển.”

Quang não của Trương Hổ nhận được một tin nhắn định vị.

“Được, ở yên đó đừng nhúc nhích, đợi ta qua.”

Nói xong, Trương Hổ kết thúc cuộc đối thoại.

“Lão đại, ta đi đón cô ấy về đã, sau đó chúng ta tập hợp ở chỗ Thiên Thần thụ nhé?”

Trương Hổ cười một tiếng, nói: “Ta sẽ không tiết lộ tin tức người tinh lại cho mọi người biết, đến lúc đó xem xem có trò gì hay không.”

Nói xong thì nhanh chóng đẩy cửa ra ngoài.

Tâm trạng bị kìm nén trầm trọng cả một tháng qua của Trương Hổ, vào lúc nhìn thấy Cố Trường Khanh khỏe mạnh đứng đó thì đã hoàn toàn biến mất.

Cố Trường Khanh mở miệng: “Tiểu Thứ, định vị Bạch Tinh!”

Hắn cũng muốn xem thử có phải đôi phương thật sự chưa chết không.

...

Trương Hồ ra khỏi tòa thành, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Tây Mạc.

Đặc Lan Lạp Khắc nhìn thấy Trương Hồ vừa mới vào trong không bao lâu đã gấp gấp rời đi thì có chút nghi hoặc, nhưng cũng không chú ý nhiều.

Trước khi y còn chưa trở về thì đã có người nhận chủ tòa thành trung tâm rồi, rõ ràng vị chủ nhân mới đó không phải là y.

Trong phòng làm việc, Tiểu Thứ tìm kiếm sau vài phút cuối cùng cũng tìm được nơi Bạch Tinh đang ở, chiếu hình ảnh lên màn hình giả lập.

Chỉ thấy hai thân ảnh với tốc độ cực nhanh cùng chạy về một hướng giống với đám người Tô Âu Vi.

“Tử Hiên, cường giả tranh đoạt Thiên Thần quả nhất định rất nhiều, ngươi khẳng định muốn cùng đi tranh sao?”

Bạch Tinh cảm thấy lần này không cần phải mạo hiểm, vì hai người bọn họ đều có tiềm lực trên ba nghìn sao.

Huyền Linh Tử Hiên liếc mắt nhìn gã, mở miệng châm chọc: “Ta phát hiện sau khi người chết một lần thì lá gan càng lúc càng nhỏ rồi.”

“Cẩn trọng một chút không sai, huống hồ chúng ta cũng không cần dùng tới.”

“Nếu Cố Trường Khanh đã chết thì không bằng đi giết Tiểu Đoàn Đoàn, hiện tại ta chỉ muốn giết hết từng người bên cạnh Cố Trường Khanh, đưa chúng xuống gặp hắn.”

Sau khi bị Cố Trường Khanh chặt thành tám khúc, Bạch Tinh thật sự càng ngày càng trở nên cẩn thận hơn.

“Người lúc nào cũng có thể giết, chúng ta không dùng tới Thiên Thần quả nhưng cướp được thì có thể đem nó đổi lấy những vật chúng ta dùng được.”

Huyền Linh Tử Hiên chỉ hận rèn sắt không thành thép, nói: “Lấy tự tin trước đây của người ra cho ta, hiện tại trên người người có áo giáp Kiếm Thần Đế dung hợp hai mươi sáu tầng siêu văn, nhìn khắp không gian phong ấn này, người có thể đánh ngang tay với người không quá một bàn tay, người đang sợ cái gì?”

“Được rồi, vậy thì cướp!”

Bạch Tinh thấp giọng mắng: “Ngay cả ác mộng của ta cũng đã chết rồi, ta còn sợ cái gì.”

Cảnh tượng bị Cố Trường Khanh tàn nhẫn giết chết khi ấy quả thật đã biến thành một cơn ác mộng luôn cắn chặt lấy Bạch Tinh, thậm chí gã còn thường xuyên mơ thấy mỗi khi đặt lưng xuống gối.

Nhưng nay cơn ác mộng của gã được chứng thực là đã ngã xuống, Cố Trường Khanh đã chết, Huyền Linh nói đúng, gã không cần phải sợ hãi dè dặt như trước nữa.

...

“Sống lại một lần còn không biết trân trọng, lại cứ muốn tìm chết.”

Ánh mắt Cố Trường Khanh âm trầm nhìn bọn họ nói chuyện: “Tiểu Thứ, chuyển hình ảnh tới vị trí của Thiên Thần

thụ đi.”

Hắn vừa dứt lời, hình ảnh trên màn hình giả lập liền thay đổi, xuất hiện quang cảnh một thành phố đồ nát.

Ở trung tâm của thành phố có một gốc cây cực lớn cao đến nghìn trượng, che lấp mặt trời, ánh sáng thần thánh bao trùm toàn bộ chân trời.

Dưới cây đại thụ có hai con Bạo Liệt Cự Viên cấp ba mươi, một đực một cái đang nằm đó.

Cơ thể của chúng nó chỉ có khoảng trăm mét, trưởng thành đến một cấp bậc nhất định thì cơ thể của tất cả dị thú đều sẽ thu nhỏ lại dần, thậm chí là trở về nguyên dạng, dĩ nhiên, sau đó chúng có thể tùy ý biến lớn hóa nhỏ.

Bên ngoài thành phố đồ nát, từng tia sáng xẹt qua chân trời, đáp xuống những tòa nhà đồ nát tàn tạ, dùng chân xem xét.

Trên những tòa nhà đồ nát xung quanh Thiên Thần thụ có rất nhiều siêu văn nhân đang đứng quan sát.

Bọn họ tùm năm tùm ba, ánh mắt sáng quắc.

Ba người Vu Tà Yên, Tô Áu Vi, Vu Linh cũng đang đợi trên một tòa nhà cao tầng ở khá xa.

Đại diện của thập cường chủng tộc trong vũ trụ đều đã có mặt.

Diễm Vô Kiệt của Siêu Diễm Đế Tộc và đại ca của gã là Diễm Vô Định cùng mười siêu văn nhân của tộc đang tụ họp trên một tòa nhà lớn.

Chương 134: Cường Giả Các Tộc Tụ Hợp Đông Đủ (2)
Chương 134: Cường Giả Các Tộc Tụ Hợp Đông Đủ (2)

Thời gian dần trôi, xung quanh Thiên Thần thụ xuất hiện càng ngày càng nhiều siêu văn nhân.

Vút!

Trận doanh của nền tảng Siêu Thần, lúc này có một vị cực kỳ cường đại đáp xuống.

Hắn mặc áo giáp Tinh Thần Vô Cực, lưng đeo Vô Cực Đế Kiếm, nghênh đón vô số ánh mắt kiêng kỵ của mọi người.

“Tinh Thần, không ngờ ngươi cũng tới.”

Mỹ nữ tóc tím dẫn đầu phía nền tảng Siêu Thần nhìn thấy người tới là ai, đôi mắt xinh đẹp lóe lên vẻ mên mộ, đi lên trước cười nói.

Tinh Thần Vô Cực chính là một trong những thiên tài nổi bật nhất ở thế hệ trẻ của nền tảng Siêu Thần, là nam thần của vô số cô gái.

Không chỉ sở hữu thực lực mạnh mẽ và tiềm lực vô hạn, mà ngay cả khí chất và dung mạo cũng chẳng mấy ai có thể vượt qua.

Tinh Thần Vô Cực gật đầu với cô gái, ánh mắt chuyển về hai con Bạo Liệt Cự Viên ở phía Thiên Thần thụ nơi xa.

Oanh!

Đúng lúc này, Bạch Tinh và Huyền Linh Tử Hiên cũng cường thế xuất hiện.

Bạch Tinh mặc áo giáp Kiếm Thần Đế, dưới sự dẫn dắt của Huyền Linh Tử Hiên, sự tự tin bị Cố Trường Khanh đánh cho tan nát cuối cùng đã quay lại.

Gã bá khí đáp xuống vị trí trung tâm toàn trường, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt chú ý.

“Người này không thể khinh thường.”

Trận doanh Siêu Thiên Đế Tộc, người dẫn đầu mặc áo giáp Thiên Đế Thần dung hợp hai mươi lăm tầng nhìn Bạch Tinh,

trong mắt lộ ra vẻ kiêu kỳ.

“Sur huynh, người biết kẻ này?”

Trận doanh của Siêu Tinh học cung, cô gái Tinh Lạc Hà tay cầm Tinh Nguyệt thần kiếm, là một trong ba người trước đó sẵn giết Bạo Giáp Long Tê, cô ta tò mò hỏi vị sư huynh bên cạnh, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Bạch Tinh.

“Đây là áo giáp Kiếm Thần Đế dung hợp hai mươi sáu siêu văn, là áo giáp trấn tộc của Huyền Linh tộc, năm đó cũng thuộc về Siêu Tinh học cung.”

Người được Tinh Lạc Hà gọi là sư huynh chính là Tinh Đạo Cực, anh ta thấp giọng giải đáp.

Oanh!

Anh ta vừa dứt lời, người của tộc mạnh thứ ba trong mười chủng tộc mạnh nhất vũ trụ đã tới: U Minh Đế Tộc.

Một nhóm sáu người, người dẫn đầu là một vị cường giả mặc áo giáp U Minh Đế, xung quanh tản ra cảm giác áp bách mạnh mẽ, đáp xuống một chỗ trống không người.

Trong số thập cường chủng tộc, phía nam vũ trụ chỉ có ba tộc, lần lượt là Siêu Thiên Đế Tộc, Siêu Diễm Đế Tộc, U Minh Đế Tộc, hiện tại đều đã có mặt đầy đủ.

Đế Quốc Lam Tinh tự phong ấn vô số năm, những áo giáp siêu văn cấp Đế từng là vô địch vũ trụ năm xưa, nay đều đã bị các tộc khác đuổi kịp.

Nếu như đến giờ Đế Quốc Lam Tinh vẫn còn tồn tại thì áo giáp Huyền Nữ và Bạch Đế tuyệt đối không phải chỉ dung hợp mười bảy, mười tám siêu văn nữa, mà ít nhất cũng phải ba mươi siêu văn.

Chín học cung lớn trong vũ trụ, trước mắt mới chỉ có người của Siêu Tinh học cung tới, vẫn chưa thấy siêu văn nhân của

các học cung khác xuất hiện.

Dường như bọn họ không định tham gia vào sự tình náo nhiệt ở Lam Tinh.

Vút! Vút! Vút!

U Linh Đế Tộc đến không lâu, phía chân trời lại có từng tia sáng vọt tới, dừng trên không trung, nơi cách Thiên Thần thụ không xa.

Nhìn thấy người tới là ai, vô số ánh mắt ở đây đều đồng loạt nhìn chăm chăm về phía bọn họ.

Đây chính là các thành viên nòng cốt của Ma Minh, gồm Thao Thiết, Triệu Phong, Ngô Duệ, Chu Tước, Si Mị Vồng Lượng, Vương Dung, Tiểu Đoàn Đoàn, Trương Hổ và Hầu Vương.

“Bọn họ còn dám tới? Lẽ nào không biết chúng ta đã hay tin Cố Trường Khanh bỏ mạng rồi sao?”

“Thú vị đấy, đúng là tự chui đầu vào rọ!”

“Chep, hay là chúng ta xử lý bọn chúng trước đi!”

Sau khi nhóm người của Ma Minh xuất hiện, hiện trường có không ít thanh âm thì thầm to nhỏ vang lên.

Trận doanh nền tảng Siêu Thần, Tinh Thần Vô Cực nhìn đám người Ma Minh một cái, sau đó nhìn cô gái tóc tím, dặn dò: “Tổng giám đốc bảo người sử dụng quang não chiếu trực tiếp lại cảnh tượng ở đây.”

“Được!”

Cô gái tóc tím nghe vậy thì lấy siêu não đăng nhập vào hệ thống của nền tảng, sau đó mở phòng livestream chính thức.

“Tiểu Đoàn Đoàn, rõ ràng biết ta muốn giết người, vì sao còn dám tới tìm chết?”

Nhìn thấy bọn họ, người đầu tiên ra mặt chính là Bạch Tinh, gã lạnh lẽo nhìn về phía đó.

“Tạm thời đừng gây sự.”

Huyền Linh Tử Hiên ngăn gã lại, nhắc nhở: “Hiện tại chiến đấu một mất một còn với bọn họ xong, tiếp theo người còn định tranh đoạt Thiên Thần thụ kiểu gì?”

“Đến đây đi! Ai muốn ra tay với Ma Minh ta thì cứ việc, ai đến ta cũng không từ chối, chỉ hy vọng đợi lát nữa lão bản chúng ta tới rồi, các người đừng cụp đuôi chạy mất.”

Trương Hồ từ trong đám người bước lên trước, ánh mắt bề nghệ nhìn xuống toàn trường, cười lạnh nói: “Thật sự cho rằng ta cướp Lê Minh chi hoa là để cứu lão đại? Các người đúng là kẻ ngu, trước mặt lão đại của ta, tất cả đều chỉ xứng quỳ mọp xuống mà thôi!”

Người dẫn đầu U Minh Đế Tộc hừ lạnh, “Cuồng vọng, đợi ta lấy được Thiên Thần quả xong sẽ diệt sạch đám súc sinh Nhân Tộc các người.”

Hiện tại bọn họ hoàn toàn không sợ Đế Quốc Lam Tinh, bởi vì áo giáp siêu văn của Lam Tinh vẫn còn đang dừng lại ở cấp bậc năm xưa, trong khi áo giáp của tộc bọn họ thì vẫn đang tiến bộ từng ngày.

Chương 135: Đỗ Dành Mạnh Lan, Ra Ngoài Gặp Gỡ Dị Loại
Chương 135: Đỗ Dành Mạnh Lan, Ra Ngoài Gặp Gỡ Dị Loại

Nền tảng Siêu Thần, phòng livestream.

Hình ảnh vừa được chuyển đến không gian phong ấn, là cảnh tượng ở khu vực xung quanh Thiên Thần thụ.

“Rốt cuộc cũng chuyển đến chỗ không gian phong ấn rồi.”

“Trời, thật nhiều người nổi tiếng trong vũ trụ... Tinh Thần Vô Cực? U Minh Thánh Tử? Tinh Đạo Cực? Diễm Ngao? Còn có Diễm Vô Địch? Những người này đều là yêu nghiệt danh chấn vũ trụ, sao đều tụ tập ở chỗ này?”

“Ôi đệt, đó là... Thiên Thần thụ đúng không?”

“Khó trách bọn họ đều tụ tập ở bên đó, thì ra là bởi vì Thiên Thần thụ.”

“Ha ha! Lát nữa chắc chắn sẽ có một trận đại chiến dữ dội, ta rất tò mò giữa bọn họ ai mạnh ai yếu.”

“Ta vẫn khá coi trọng Tinh Thần Vô Cực, người này thần bí khó lường.”

“Tinh Đạo Cực của Siêu Tinh học cung cũng không phải kẻ ăn chay.”

“Hình như còn có Ma Minh của Nhân Tộc, vì sao không giải quyết bọn họ trước?”

Sau khi nền tảng Siêu Thần chuyển hình ảnh livestream sang đây, phòng livestream vốn yên ắng lập tức lại sôi sùng sục.

Những người vào khoảng cấp hai mươi ở trước mắt này đều là những người gần như hoàn toàn không có đối thủ ở giai đoạn hiện tại.

Hiện tại một đám thiên tài yêu nghiệt tập hợp lại một chỗ để tranh cướp Thiên Thần quả, tất nhiên sẽ nghênh đón một trận đại chiến không tương.

Trong phòng làm việc, Cố Trường Khanh mặc một thân quân trang của Đế Quốc Chi Chủ, nhìn hình ảnh bên phía Thiên Thần thụ, lộ ra ý cười tàn bạo, nói:

“Nếu đã đến rồi, vậy thì đừng đi nữa.”

“Tiểu Thứ, thiết lập lại cửa ra vào của không gian phong ấn, chỉ cho vào chứ không cho ra. Ta đã ngủ say lâu như vậy rồi, cũng nên hoạt động gân cốt một phen thôi.”

Hắn đã từng nói, ai dám đến Lam Tinh làm cản thì tuyệt đối không thể sống sót mà rời đi.

Chắc chắn sẽ có một trận tàn sát lớn.

Tài nguyên của Lam Tinh, một phần bọn chúng cũng đừng mong lấy đi.

Thanh âm của Tiểu Thứ vang lên: “Thiết lập hoàn tất!”

Tại Lam Tinh này, dường như không có gì mà nó không làm được.

Nó tiếp tục nói: “Đế Quốc dùng bước nhiều năm như vậy, những chủng tộc trong vũ trụ đều đã dần dần đuổi kịp.”

“Nếu như chúng ta không tự phong bế, vậy thì áo giáp siêu văn của mười hai vị chiến đế ít nhất cũng phải có ba mươi tầng siêu văn trở lên.”

Lạc hậu sẽ phải chịu đòn, đây là chân lý hiển nhiên mà ai cũng rõ.

“Không sao, có ta ở đây.”

Cố Trường Khanh không để chuyện này trong lòng, thu lại Tiểu Thứ vào người rồi đẩy cửa ra ngoài.

Hắn có được ấn ký thần bí, sau này vẫn có thể giúp đám người Thao Thiết tăng lên chỉ số tiềm năng.

Sau đó lại sử dụng kỹ thuật dung hợp của Đế Quốc, tăng lên số lượng dung hợp của áo giáp siêu văn cho bọn họ.

Cố Trường Khanh ra khỏi phòng, trước tiên hắn muốn đi xem Manh Lan, vừa rồi từ trong miệng Tiểu Thứ biết được,

gần đây nó không gặp được mình nên tâm tình có vẻ rất tệ, cả ngày không chịu ra cửa.

“A! Chủ nhân... quả nhiên là ngài!”

Cố Trường Khanh vừa ra khỏi đại sảnh tầng một, Tiểu Ngải giả lập đang ngồi ở quầy tiếp tân nhìn thấy hắn, kinh hỉ vạn phần đi tới chào hỏi.

Vừa rồi lúc vòng tròn sao sáng lại, cô cũng đã đoán được một hai.

Cố Trường Khanh gật gật đầu với cô, nhanh chóng rời khỏi tòa nhà trung tâm.

Tiểu Ngải nhìn theo bóng lưng Cố Trường Khanh rời đi, lại nhìn quân trang của Đế Quốc Chi Chủ mặc trên người hắn trông vô cùng bá khí uy nghiêm, mặc dù chỉ là một nhân vật giả lập nhưng trong mắt cũng có mấy phần mến mộ lộ ra.

Quân trang của Đế Quốc Chi Chủ mặc trên người hắn thật sự giống như thiết kế dành riêng cho hắn vậy.

...

Chủ thành, quân doanh gấu trúc.

Các tòa kiến trúc ở đây đều vô cùng khổng lồ.

Cố Trường Khanh đi thẳng tới tầng lầu số một của quân đội.

Chỉ thấy bên trong, Manh Lan cao khoảng hai mươi mét đang dựa vào một cây cột, nó đang nhét từng miếng từng miếng tinh thạch năng lượng vào miệng, ăn đến nỗi kêu ra tiếng răng rắc rắc rắc liên hồi.

Sau khi dung hợp siêu văn ba mươi tầng Bạo Thiên Đế, nó cũng có thể tùy ý biến đổi độ lớn nhỏ của cơ thể.

Chương 136: Phân Chia Bảo Vật, Đánh Chủ Ý Lên Ma Minh

Nhưng hai mươi mét đã là cực hạn, tạm thời không thể biến về hình dáng nhỏ hơn.

Lúc này, Manh Lan đột nhiên cảm nhận được gì đó, miếng tinh thạch đã được đưa đến bên miệng bỗng rớt xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Thân ảnh của Cố Trường Khanh dần dần tiến vào tầm mắt của nó.

Manh Lan thấy thế thì phát ra một tiếng kêu vui vẻ, đứng dậy nhào về phía hắn.

Đi tới trước mặt Cố Trường Khanh, nó cúi thấp đầu cọ vào người hắn.

Cố Trường Khanh sờ lớp lông trên đầu nó, nhẹ giọng cười nói: “Nhớ ta à?”

Manh Lan kêu một tiếng trả lời.

“Ngoan, ta ra ngoài làm chút việc, lần sau ta nhất định sẽ dẫn ngươi ra ngoài đánh nhau!”

Cố Trường Khanh vuốt ve đầu nó, trước khi thiên địa dị biến thì hắn đã biết về tiểu quỷ nghịch ngợm Manh Lan này, những video về việc nó tìm đủ mọi cách ‘vượt ngục’ thật sự rất hot trên mạng xã hội.

Khi đó hắn đã từng khen Tam Thái Tử rất hoạt bát, không nghĩ tới biến hóa xảy ra, dẫn tới bây giờ hắn có cơ hội nhận nuôi nó như thế này.

Manh Lan gật gật cái đầu cực lớn, thấp giọng kêu lên một tiếng, giống như nói hắn đừng lừa nó.

Cố Trường Khanh mỉm cười, “Sẽ không lừa ngươi, sẽ có lúc để ngươi đại triển hùng uy.”

Cùng nó nói chuyện vài phút xong, hắn mới vội vàng rời đi.

Cố Trường Khanh muốn cho những sinh linh ngoài hành tinh kia một ‘kinh hỉ’, bởi vậy dẫn theo Manh Lan sẽ không tiện.

Lão hồ không xuất sơn, dám khỉ này vậy mà dám xưng vương rồi.

Quả thật nực cười!

Oanh!!!

Một tiếng nổ vang lên từ trên bầu trời của tòa thành trung tâm, Cố Trường Khanh đã mặc áo giáp Đế Uyên Long ra khỏi thành.

Sau khi ra ngoài hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mắt trái đen như vực sâu, mắt phải như biển máu yêu diễm, đôi mắt hai màu thoáng qua vẻ khinh thường.

Sau đó đột nhiên biến mất tại chỗ.

“Hửm? Đây là ai?”

Văn phòng của Đặc Lan Lạp Khắc, hắn đứng bật dậy từ trên ghế.

Hai mắt Lam Khê tròn tròn, nổi cả da gà, “Đây là áo giáp siêu văn gì? Cách hình chiếu thôi mà đã khiến ta cảm thấy

hoảng sợ.”

“Trợ lý, số liệu đâu?”

Đặc Lan Lạp Khắc gọi cho trợ lý, gấp gáp hỏi.

Giọng nói của trợ lý cực kỳ không bình tĩnh vang lên: “Tổng giám đốc, số liệu của hần vừa có! Vị vừa rồi xuất hiện đang đi về phía không gian phong ấn, chỉ số tiềm năng cao tới khoảng một vạn ba nghìn sao, áo giáp siêu văn dung hợp bảy mươi hai tầng, cấp hai mươi ba, áo giáp tiến hóa đến cấp Thần!”

Chương 136: Phân Chia Bảo Vật, Đánh Chủ Ý Lên Ma Minh

Giọng nói của trợ lý cực kỳ không bình tĩnh vang lên: “Tổng giám đốc, số liệu của hần vừa có! Vị vừa rồi xuất hiện đang đi về phía không gian phong ấn, chỉ số tiềm năng cao tới khoảng một vạn ba nghìn sao, áo giáp siêu văn dung hợp bảy mươi hai tầng, cấp hai mươi ba, áo giáp tiến hóa đến cấp Thần!”

“Cái gì?”

Nghe được lời trợ lý nói, Đặc Lan Lạp Khắc không tin nổi mà trừng lớn hai mắt: “Người chắc chắn không sai? Áo giáp siêu văn bảy mươi hai tầng, đây là cái khái niệm gì?”

Trợ lý trả lời: “Không có sai sót, đây là số liệu chân thực, chỉ có chỉ số tiềm năng có lẽ sẽ sai sót khoảng một nghìn sao, còn áo giáp siêu văn dung hợp bảy mươi hai tầng là số liệu chính xác.”

Đặc Lan Lạp Khắc bất giác nuốt một ngụm nước bọt, sợ hãi nói: “Những siêu văn nhân trong không gian phong ấn đều tiêu đời rồi, Cố Trường Khanh tự ra tay thì bọn họ đều phải chết, là ta đã hại Tinh Thần Vô Cực.”

Lam Khê hốt hoảng, “Tổng giám đốc, chúng ta hãy nhanh chóng thông tri Tinh Thần Vô Cực rời đi đi, có lẽ vẫn còn kịp.”

“Không kịp nữa rồi, người này khẳng định là Cố Trường Khanh, hấn vậy mà không chết. Chúng ta bị Siêu Diễm Đế Tộc lừa thăm rồi, với tính cách của hấn, sợ là muốn dùng cái giá trên trời đổi mạng của bọn họ cũng không được.”

Vẻ mặt Đặc Lan Lạp Khắc tràn ngập khổ sở, ánh mắt dừng trên hình chiếu trong phòng livestream, khẽ lẩm bẩm: “Những siêu văn nhân của vũ trụ đang ở Lam Tinh, có lẽ đều phải táng thân ở đây rồi.”

“Quang não của Đế Quốc chắc chắn đã đóng lại tất cả cửa vào của không gian phong ấn, chỉ cho vào không cho ra, bọn họ đều phải chết!”

“Cố Trường Khanh này thật sự là đủ tàn nhẫn, có ý thả ra tin mình có thể đã chết để dẫn dụ một số lượng lớn siêu văn nhân trong vũ trụ xuống Lam Tinh rồi giết sạch.”

“Quá đáng sợ!”

Đối với người đàn ông này, Đặc Lan Lạp Khắc thật sự cảm thấy kinh sợ từ tận đáy lòng.

...

Không gian phong ấn, bên phía khu vực xung quanh Thiên Thần thụ.

Tại trận doanh của nền tảng Siêu Thần, Siêu Diễm Đế Tộc, Siêu Thiên Đế Tộc, U Minh Đế Tộc, Siêu Tinh học cung, đây là những người cạnh tranh tuyệt đối trong trận chiến này.

Người dẫn đầu U Minh Đế Tộc là U Minh Thánh Tử, hấn sâu xa liếc nhìn đám người Ma Minh, nhìn về phía đám người

của Siêu Diễm Đế Tộc, Siêu Tinh học cung, Siêu Thiên Đế Tộc và nền tảng Siêu Thần, mở miệng nói:

“Các vị, nếu phải đánh nhau thì đối với ai cũng không tốt, Thiên Thần quả có mười hai viên, thế lực nằm bên chúng ta chia đều thì thế nào?”

“Trước tiên lấy được Thiên Thần quả đã, sau đó tập trung giải quyết đám người Ma Minh, rồi ai tự đi tìm cơ duyên người này, các bên đều hài lòng.”

Bạch Tinh nghe đối phương nói thế thì cười lạnh, “Sao thế, không đặt ta vào trong mắt?”

Diễm Ngạo của Siêu Diễm Đế Tộc dùng ánh mắt khinh miệt mà nhìn gã: “Người là cái thá gì?”

“Ta là cái thá gì? Ta chính là cha ngươi đấy!”

Bạch Tinh ngược mắt nhìn lên, đối chọi gay gắt với hắn, gã nói: “Nếu không phục thì ra đây đánh một trận đi.”

Tinh Đạo Cực của Siêu Tinh học cung vội khuyên can: “Hà tất phải giương cung bạt kiếm vào lúc này? Mười hai viên Thiên Thần quả, sáu bên chúng ta mỗi người hai viên, thế nào?”

“Thứ vị này mặc trên người chính là áo giáp Kiếm Thần Đế dung hợp hai mươi sáu tầng siêu văn, có tư cách được chia hai phần!”

Bạch Tinh nghe vậy thì cho đối phương một ánh mắt hữu hảo, “Ta cũng không tham nhiều, hai viên là được, nếu ai phản đối thì cứ việc ra đây đánh một trận với ta!”

“Cái gì? Áo giáp Kiếm Thần Đế xuất hiện rồi?”

“Khó trách gã dám chống đối Diễm Ngạo, thì ra là không hề sợ hắn.”

“Ta đã nói mà, trông lớp áo giáp đó rất quen mắt, thì ra thật sự là áo giáp Kiếm Thần Đế, thế hệ trẻ này đúng là nhân tài lớp lớp!”

“Xem ra bọn họ không định đánh nhau đâu, U Minh Thánh Tử nói không sai, mỗi người chia hai phần, làm vậy thì đúng là không nhất thiết phải tranh tới người chết ta sống.”

Áo giáp Kiếm Thần Đế ở vũ trụ cũng từng uy danh hiển hách, sinh linh biết đến nó vô cùng nhiều.

Người dẫn đầu của Siêu Diễm Đế Tộc, nền tảng Siêu Thần, Siêu Thiên Đế Tộc, U Minh Đế Tộc ở đây biết được Bạch Tinh mặc trên người chính là áo giáp Kiếm Thần Đế, đành phải cam chịu.

Bọn họ không chắc chắn có thể thắng được áo giáp Kiếm Thần Đế.

...

“Lão sư, bọn họ muốn chia đều mỗi bên hai viên, vậy chẳng phải chúng ta không có cơ hội đoạt lấy rồi sao?”

Trên một tòa nhà ở chỗ xa, Vu Linh nhú mày nói.

Không chỉ ba người bọn họ, mà những siêu văn nhân đơn lẻ khác muốn thừa dịp chiến đấu loạn lên để cướp Thiên Thần quả cũng đều cười khở từ bỏ, chuẩn bị rời đi để tìm cơ duyên khác.

Ánh mắt Vu Tà Yến lóe lên, nói: “Đừng vội, hai con Bạo Liệt Cự Viên cấp ba mươi dưới Thiên Thần thụ không dễ đổi phỏ như vậy đâu.”

Chỉ thấy hai con Bạo Liệt Cự Viên dưới Thiên Thần thụ đã thức tỉnh, ánh mắt hung ác của chúng đang nhìn chăm chăm về phía đám siêu văn nhân xung quanh.

Bạch Tinh thấy bọn họ đều đồng ý chia hai quả cho mình, ánh mắt chê cười của gã liền nhìn về phía đám người Trương Hồ, cười nói:

“Các vị, trước khi lấy Thiên Thần quả, hay là diệt đám người Ma Minh này trước? Giữ lại bọn chúng dù sao vẫn là một uy hiếp.”

Tinh Đạo Cực gật đầu, “Đúng vậy, giết bọn chúng trước đi.”

U Minh Thánh Tử âm u cười, “Ta cũng thấy đề nghị này rất hợp lý.”

“Vậy thì giết!” Diễm Ngạo đi lên phía trước một bước.

“Giết bọn chúng trước đi! Để lại cũng chướng mắt!”

Ánh Vô Dịch của Siêu Thiên Đế Tộc lạnh lùng nhìn về phía Ma Minh.

Tinh Thần Vô Cực nhàn nhạt nói: “Các ngươi muốn thì tự ra tay đi, nên tảng Siêu Thần không tham dự vào bất cứ ân oán nào.”

“Làm sao đây?”

Đám người Ma Minh thấy lũ súc sinh ngoài hành tinh này đều tràn đầy sát khí mà nhìn chằm chằm bọn họ, cả đám bất giác đồng loạt nhìn về phía Trương Hồ, cảm thấy có hơi khó giải quyết.

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng nổ kinh khủng từ phương xa đột nhiên vang lên.

Kéo theo uy áp khủng bố mạnh mẽ tràn ngập bá đạo, tàn nhẫn, máu tanh.

“Ai?”

Dưới uy áp của khí thể ấy, dù là đám người Tinh Thần Vô Cực và Bạch Tinh cũng lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, cảm nhận được uy áp đáng sợ đang đánh sâu vào thẳng linh hồn của chính mình.

Vô số ánh mắt ở hiện trường đều đang nhìn chăm chăm vào bụi đất bị cuốn lên ở cách đó không xa.

Đợi đến khi bụi đất bắt đầu tan đi.

Con người của tất cả siêu văn nhân ở đây đều co lại.

Chỉ thấy trên khoảng trời phía xa có một người đang đứng, áo giáp toàn thân từ đầu tới chân đều tỏa ra khí thể không ai địch lại.

Chương 137: Chấn Nhiếp Toàn Trường, Sâu Kiến Vọng Tưởng Lay Động Cự Long? (1) Chương 137: Chấn Nhiếp Toàn Trường, Sâu Kiến Vọng Tưởng Lay Động Cự Long? (1)

Không gian phong ấn, dưới Thiên Thần thụ.

Một tiếng nổ vang lên, bụi mù cuốn lên tứ phía.

“Đây là... ai?”

Ánh mắt Bạch Tinh nhìn chăm chăm vào thân ảnh đáng sợ đang dần lộ ra sau khi bụi mù tán đi.

“Áo giáp thật đáng sợ, có ai nhận ra đây là bộ áo giáp siêu văn nào không, chỉ là khí thể thôi, vì sao có thể khiến cho ta ngay cả ý chí chiến đấu cũng không có?”

Ánh Vô Địch của Siêu Thiên Đế Tộc hốt hoảng nhìn thân ảnh vừa xuất hiện, hai chân có phần hơi nhũn ra.

“Trong vũ trụ từ lúc nào lại xuất hiện một vị cường giả kinh khủng như vậy?”

Cơ thể Tinh Thần Vô Cực hơi phát run, trước mặt bộ áo giáp này, hẳn không những không dậy nổi ý chí chiến đấu, mà

thậm chí còn muốn quay đầu chạy trốn ngay lập tức.

Từ trên người của đối phương, cảm giác áp bách mãnh liệt ùn ùn đập tới, khiến cho áo giáp hắc mặc trên người cũng trở nên bất an run rẩy.

“Là... là cấp mấy?”

Trong mắt Diễm Ngạo của Siêu Diễm Đế Tộc hiện lên vẻ hoảng sợ, ngay cả nói chuyện cũng không còn được lưu loát.

“Đây là quái vật gì?”

Ánh mắt U Minh Thánh Tử lóe lên, thậm chí còn không dám nhìn thẳng.

“Su... sư huynh, người... người... người nhận ra vị này không?”

Bên phía Siêu Tinh học cung, Tinh Lạc Hà nhìn người nửa chừng xuất hiện, cả người run lên không kìm nổi, ngay cả hai tay cũng đang xoắn xuýt vào nhau, tinh thần hoảng hốt.

“Không... không biết, ta chưa từng gặp.”

Tinh Đạo Cực nói chuyện cũng lắp bắp.

...

“Khiếp thật, đây là ai vậy? Một thân khí thể đó... ta... không được rồi, ta muốn quỳ xuống rồi.”

“Trời ơi, ta cũng không kìm được, muốn quỳ xuống bái lạy thật sự, đây là thần thánh phương nào?”

“Quái vật đáng sợ, chỉ là khí thể vô hình phát ra thôi mà đã khiến cho chúng ta muốn quỳ xuống triều bái, quá vô lý, không thể tưởng tượng nổi!”

Nhiều siêu văn nhân vây xem ở xung quanh đều thấy hai chân mình run rẩy ghê gớm, không khống chế được, thậm chí

rất nhiều kẻ yếu đã quỳ mọp xuống đất, trong mắt tràn ngập
ngơ ngác và hoảng sợ.

Thời khắc này, trên nền tảng Siêu Thần cũng đang nổ tung.

“Ai, đây là ai? Có người nào của thế hệ trước ra đây giới
thiệu một chút được không?”

“Ôi trời ơi, cách màn hình trực tiếp cũng khiến ta cảm thấy
sợ hãi, vậy những người ở hiện trường còn có áp lực lớn thế
nào nữa?”

“Tiền bối đâu? Mấy vị tiền bối đi ra nói cho chúng ta một
chút đi, đây là áo giáp siêu văn ở đẳng cấp nào vậy?”

“Đúng thế, có vị tiền bối nào không? Cầu tiền bối ra đây
giải đáp giúp chúng văn bối. Áo giáp siêu văn đáng sợ như
vậy, các người không thể chưa từng nghe nói chứ?”

“Sau lưng có song long... ta nhớ khắp vũ trụ chỉ có một
người.”

“Ai?”

“Ai thế?”

Bình luận tò mò từng cái nối tiếp nhau.

“Nhân Tộc... Cố Trường Khanh!”

“Làm sao có thể, không phải hắn chết rồi sao?”

“Đúng vậy, không thể nào là hắn.”

“Nếu không phải là hắn vậy thì ta không thể nghĩ ra ai khác
nữa, hỏi nền tảng Siêu Thần số liệu của hắn đi!”

“Nền tảng Siêu Thần, cầu một lời giải đáp.”

“Cầu một lời giải đáp +1”

“Cầu một lời giải đáp +2”

...

“Tổng giám đốc, chúng ta có cần...”

Trong văn phòng, Lam Khê nhìn bình luận, thấp giọng hỏi.

“Cứ mặc kệ bọn họ.”

Ánh mắt Đặc Lan Lạp Khắc đang nhìn chằm chằm vào hình ảnh trong phòng livestream.

Đúng lúc này, thanh âm của trợ lý truyền ra từ siêu não trên bàn: “Tổng giám đốc, cấp trên cũng muốn biết số liệu của người đang ở trong màn hình trực tiếp kia.”

Đặc Lan Lạp Khắc nghe vậy thì cũng không bất ngờ, hần nói: “VẬY ĐƯA LÊN ĐI.”

Một vị cường giả lợi hại như vậy đột nhiên xuất hiện, nếu như không kinh động tới cấp trên vậy mới là kỳ quái.

...

“Hồ ca, người này thật đáng sợ!”

Thao Thiết nhìn dáng người đứng yên cách đó không xa, cơ thể cũng thoáng run lên.

Triệu Phong nói chuyện cũng trở nên lắp bắp: “Nếu... như, hần... hần là sinh linh ngoài hành tinh, ta... chúng ta ngay cả chạy cũng chạy không nổi.”

“Hai con Hắc Long sau lưng hần thật giống với lão đại...”
Ánh mắt Chu Tước lóe lên.

Vương Dung gật đầu, thấp giọng nói: “Đúng thế, ta cũng cảm thấy hần cho ta cảm giác rất quen thuộc.”

“Hần xuất hiện đúng lúc như vậy...” Si Mị Vồng Lượng thấp giọng lẩm bẩm.

Bạch Tinh nghe được đám người Ma Minh nói chuyện, biết rằng người tới tuyệt đối không phải Cố Trường Khanh, lúc này mới thở ra một hơi.

Song long sau lưng như một dấu hiệu, vừa nãy thật sự dọa cho gã hồn bay phách tán.

“Lão sư, đây là kẻ đáng sợ nào?”

Trên tòa nhà ở nơi xa, ánh mắt Tô Âu Vi lóe lên, trong lòng đang nghĩ nếu mình có thể ôm được cái đùi lớn này...

Vu Tà Yên chấn động, “Chưa từng gặp hay nghe nói tới, nếu để kẻ này trưởng thành đến Đế cấp chín mươi chín giai...”

Vu Linh run lập cập nói: “Đây là người đáng sợ bậc nào? Thế lực nào trong vũ trụ mới có thể bồi dưỡng ra được?”

Tinh Thần Vô Cực thấp giọng nói với cô gái tóc tím bên cạnh: “Nhanh hỏi tổng bộ về số liệu của đối phương.”

“Vâng.”

Cô gái tóc tím hoảng loạn gật đầu.

Lúc này, Cố Trường Khanh chậm chậm xoay người.

Hai mắt một như vực sâu, một như biển máu đang nhìn khắp toàn trường.

Những nơi ánh mắt hắn chuyển tới, những người ở đó đều thấy tâm thần chấn động, rất nhiều kẻ trước đó còn cố chống đỡ, nay đều mất đi không chế mà quỳ mọp xuống đất.

Hai con Bạo Liệt Cự Viên dưới Thiên Thần thụ lúc này cũng nằm rạp trên mặt đất, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

“Xin hỏi các hạ, nên xưng hô thế nào? Ta là U Minh Thánh Tử của U Minh Đế Tộc, Thiên Thần quả này liệu có thể chia cho tộc ta một quả không?”

Ánh mắt U Minh Thánh Tử lóe lên, cổ nhin cảm giác bị khí thế kinh khủng của đối phương đè ép mà bay qua đó, ôm quyền mỉm cười nói: “Nếu như ngươi có thể chia cho ta một

phần, ngày sau chuyện của người chính là chuyện của U Minh Đế Tộc ta.”

Cố Trường Khanh nâng mắt nhìn hắn, giọng nói khàn khàn uy nghiêm vang lên: “Một con kiến như người mà cũng xứng đặt điều kiện với ta?”

Oanh!

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên biến mất tại chỗ, dịch chuyển tới ngay trước mặt U Minh Thánh Tử, một tay bóp chặt mặt anh ta, dưới vô số ánh mắt kinh hãi của mọi người, Cố Trường Khanh bóp nát đầu của vị này đơn giản giống như đang bóp nát một quả dưa hấu.

Chương 138: Chấn Nhiếp Toàn Trường, Sâu Kiến Vọng Tường Lay Động Cự Long? (2) Chương 138: Chấn Nhiếp Toàn Trường, Sâu Kiến Vọng Tường Lay Động Cự Long? (2)

“Dm, U Minh Thánh Tử này định vô mộng ngựa nhưng lại vô phải vô ngựa luôn rồi?”

“Vị này thật tàn nhẫn, nói giết là giết, không cho U Minh Đế Tộc chút mặt mũi nào sao?”

“Thế lực có thể bồi dưỡng ra một người như vậy, người cho rằng họ sẽ sợ U Minh Đế Tộc chắc?”

“Nói đúng lắm, thật sự rất tò mò về thân phận của hắn! Nền tảng Siêu Thần vẫn chưa ra mặt nói một câu sao?”

“Mạnh như U Minh Thánh Tử, vậy mà không chịu nổi một kích?”

“Vị này rốt cuộc kinh khủng cỡ nào?”

Khán giả trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần nhìn cảnh tượng U Minh Thánh Tử bị bóp nát đầu, ai ai cũng kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

...

Hiện trường, sự yên tĩnh chết chóc lan ra.

Rất nhiều siêu văn nhân đã sợ hãi muốn quay đầu đào thoát khỏi chỗ này, nhưng lại phát hiện hai chân của mình đã mềm nhũn, không hề có chút sức lực nào.

“Còn ai muốn ra mặt bàn điều kiện với ta nữa?”

Ánh mắt sâu thẳm khát máu của Cố Trường Khanh quét qua từng người từng người ở đây.

Ánh mắt hấn đi tới đâu, ở đó không có ai dám đối diện với tầm mắt hấn.

Cuối cùng, ánh mắt hấn dừng lại tại nơi bốn người của U Minh Đế Tộc.

Bộp!

Ánh mắt đáng sợ của hấn quét tới, bốn người của U Minh Đế Tộc cũng không thể chịu nổi áp lực sợ hãi trong lòng, hai chân như nhũn ra, tê liệt mà ngã trên mặt đất.

Agrhhh...

Song long sau lưng Cố Trường Khanh rít gào, khí thế hung ác ngập trời, chúng đột nhiên lao thẳng tới với tốc độ nhanh không gì sánh kịp, trong chớp mắt đã cắn nuốt luôn cả bốn cái đầu của bốn người mặc áo giáp siêu văn cấp mười bảy đến cấp hai mươi của U Minh Đế Tộc.

Shhhh....

Mọi người ở đây thấy một màn như vậy, ai ai cũng kinh hãi hít một ngụm khí lạnh.

Người này tàn bạo đến mức nào?

Hiện trường không thấy một ai dám phát ra tiếng.

Ngay cả hít thở cũng vô thức muốn che chắn.

Chỉ sợ tạo ra một chút âm thanh thôi thì sẽ bị vị này dễ mất tới mà giết chết.

Cảm giác áp bách ùn ùn ập đến, giống như đè nặng lên sinh mệnh của bọn họ.

Ngay cả Tinh Thần Vô Cực vốn cực kỳ kiêu ngạo, bây giờ ánh mắt nhìn thân ảnh kia cũng đang trốn tránh.

Giống như một đứa trẻ nhìn thấy một thứ vô cùng kinh khủng, sợ hãi đến nỗi khiến chúng nó muốn tiểu ra quần.

Mà ngay sau đó, một màn tiếp theo lại dọa cho vô số người tiểu ra quần thật.

Trương Hồ đã tán đi mũ giáp, cười ha hả mà đi về phía Cố Trường Khanh, lớn tiếng nói: “Lão đại, người đến thật đúng lúc mà, những tên khốn kiếp này còn muốn giết Ma Minh của chúng ta trước sau đó mới lấy Thiên Thần quả, cười chết ta rồi!”

Oanh!

Trương Hồ vừa dứt lời, bất kể là người ở hiện trường hay là khán giả đang xem livestream, giờ phút này đều cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng.

“Cái gì... hần... hần... hần chính là Cố Trường Khanh?”

“Cái đệt, xong đời rồi, nếu như người đó thật sự là Cố Trường Khanh, vậy thì những người ở khu vực phong ấn chắc chắn đều phải chết!”

“Không phải nói hần chết rồi sao? Làm sao lại xuất hiện đáng sợ như vậy?”

“Lừa đảo, đều là lừa đảo! Cũng may ta không xuống đó, hiện tại Lam Tinh đều bị Cố Trường Khanh phong tỏa rồi,

thiên tài các tộc gì chứ, đều sẽ táng thân ở Lam Tinh cả thôi.”

“Tâm cơ thật sâu, cố ý khiến cho siêu văn nhân của các chủng tộc ồ ạt xuống dưới, sau đó một mẻ bắt gọn, người này thật tàn nhẫn!”

“Mẹ nó, cũng may ta không có dũng khí tự giảm cấp siêu văn để xuống đó, bằng không...”

“Nền tảng Siêu Thần, các người vẫn không chịu đưa ra số liệu của hắn sao?”

Vù!

Đúng lúc này, một tiếng ting vang lên, một hàng chữ lớn sáng chói hiện lên trên đầu màn hình của phòng livestream:

(Nhân Tộc: Cố Trường Khanh, chỉ số tiềm năng hơn một vạn ba nghìn sao, siêu văn dung hợp bảy mươi hai tầng, cấp hai mươi ba, áo giáp tiến hóa cấp Thần!)

“???????”

“Dung hợp bảy mươi hai cái?”

“Chắc chắn?”

“Nói nhảm cũng phải nghe logic một chút chứ?”

“Vớ vẩn!”

“Đây là muốn nghịch thiên sao?”

“Không thể nào, khắp vũ trụ tuyệt đối không có chủng tộc nào có kỹ thuật hay thiết bị có thể dung hợp được bảy mươi hai tầng siêu văn!”

“Nói nhảm! Không tin!”

“Đúng thế, ta cũng không tin!”

“Chỉ số tiềm năng một vạn ba nghìn sao, trước đó ta nhớ hắn chỉ có một vạn sao thôi mà?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm sao lại xuất hiện siêu văn dung hợp bảy mươi hai tầng nghịch thiên như vậy?”

“Không thể xuống Lam Tinh nữa, ai đi người đó chết!”

Số liệu mà nền tảng Siêu Thần đưa ra khiến khán giả trong phòng livestream đều chấn động không thôi.

Tam quan của bọn họ lúc này đều được đổi mới.

...

“Chạy!”

Bấy giờ, Tinh Đạo Cực của Siêu Tinh học cũng không nói thêm gì, điên cuồng xoay người dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

“Chạy mau!”

Ba vị thiên tài của Siêu Điểm Đế Tộc, Siêu Thiên Đế Tộc và nền tảng Siêu Thần cũng nhanh chóng dẫn theo người của mình chạy trốn tứ phía.

Lúc này, những sinh linh ngoài hành tinh khác ở hiện trường cũng như châu châu tản đi.

Cố Trường Khanh không đuổi theo bọn họ, cả không gian phong ấn này đều không thể ra ngoài được, trước tiên cứ để bọn họ trải qua tuyệt vọng vô tận rồi mới giết chết, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

“Đi!”

Bạch Tinh khiếp sợ, gọi Huyền Linh Tử Hiên cũng đang muốn chạy.

Oanh!

Nhưng chỉ vừa mới xoay người, một khí thế cực kỳ đáng sợ đã vọt tới từ phía sau khiến gã tê liệt ngã xuống đất.

“Đừng... đừng... ta biết sai rồi.”

Bạch Tinh mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, cả người run rẩy cực kỳ lợi hại, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, nhìn về phía Cố Trường Khanh đang cao cao tại thượng cúi người nhìn mình, hai chân không ngừng đập lên mặt đất lùi về phía sau.

Huyền Linh Tử Hiên cũng kinh hồn táng đảm, trong lòng tràn ngập khủng hoảng, bởi vì người đàn ông kia nhìn bọn họ bằng ánh mắt giống như đang nhìn người chết.

“Là người cứu sống gã?”

Ánh mắt khiếp người của Cố Trường Khanh dừng trên người Huyền Linh Tử Hiên, giọng nói từ tính và uy nghiêm truyền ra từ bên dưới mũ giáp của hắn.

“Xin lỗi, xin lỗi đại lão, ta sai rồi, ta không nên cứu gã. Toàn bộ đều là lỗi của ta, cầu xin ngài hãy cho ta một cơ hội sửa sai!”

Huyền Linh Tử Hiên quỳ trước mặt hắn, khiếp đảm cầu xin.

“Ồ, các người cũng muốn chạy?”

Lúc này, Cố Trường Khanh phát hiện ở chỗ xa, ba người Vu Tà Yên cũng đã xoay người bỏ chạy.

Chương 139: Chấn Nhiếp Toàn Trường, Sâu Kiến Vọng Tường Lay Động Cự Long? (3) Chương 139: Chấn Nhiếp Toàn Trường, Sâu Kiến Vọng Tường Lay Động Cự Long? (3)

“Ồ, các người cũng muốn chạy?”

Lúc này, Cố Trường Khanh phát hiện ở chỗ xa, ba người Vu Tà Yên cũng đã xoay người bỏ chạy.

Hắn hừ lạnh một tiếng, biến mất tại chỗ.

Oanh!

Giây sau hấn đã xuất hiện ngay chỗ bọn họ đang đứng, hơn nữa còn từ sau lưng bọn họ dùng một tay bắt lấy Vu Linh, một tay bóp cổ Vu Tà Yến, mạnh mẽ ném thẳng tới chỗ của Bạch Tinh và Huyền Linh Tử Hiên nơi xa.

“Lão bản, đã lâu không gặp!”

Tô Âu Vi cố nén cơ thể run rẩy sợ hãi, nặn ra một nụ cười méo mó khó coi, chào hỏi Cổ Trường Khanh.

Cổ Trường Khanh lạnh lùng nhìn cô ta, thản nhiên nói: “Vì sao ngươi muốn giết ta? Điều này khiến ta rất khó hiểu.”

Tô Âu Vi ra vẻ đáng thương giải thích: “Cái này... Ta làm sao có thể muốn giết lão bản ngài được! Lão bản, ngài tuyệt đối đừng nghe lời Lâm Thần nói lúc đó, hấn chỉ muốn kéo theo ta làm đệm lưng mà thôi!”

“A a a a...”

Đột nhiên, cô ta hét thảm một tiếng.

Thì ra là bị Hắc Long bên trái sau lưng Cổ Trường Khanh đột ngột xông tới cắn đứt một cánh tay trái, máu tươi đầm đìa, nhìn mà ghê người.

“Giết loại đàn bà dơ bẩn như ngươi ta cũng không muốn tự mình ra tay, Hồ Tử, tới chặt cô ta thành tám khúc đi.”

Cổ Trường Khanh lắc lắc đầu, năm đó hấn thật sự là mù mắt.

Nói xong thì Cổ Trường Khanh liền dịch chuyển vị trí quay về trước mặt Bạch Tinh đã bị dọa đến tiểu ra quần.

“Được lắm, đa tạ lão đại thành toàn, ta sẽ đích thân giải quyết ả đàn bà này.”

Trương Hồ đáp ứng một tiếng, sát khí đằng đằng bay về phía Tô Âu Vi.

“Không... Đừng mà... A a a a....”

Trương Hồ vừa đi tới bên đó, âm thanh gào thét thảm thiết của Tô Ấu Vi đã không ngừng vang lên.

“Đừng? Ha ha! Nào, để ta chặt cái đùi này của ngươi xuống!”

“Shhh... Súc sinh, ngươi là súc sinh!”

“Cố Trường Khanh, ngươi sẽ không được chết tử tế! Ta có làm quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Tô Ấu Vi hét gào tê tâm liệt phế không dứt bên tai, khiến người nghe đều nổi cả da gà.

Tiếng la hét của cô ta khiến cả người Bạch Tinh lạnh như băng, giống như đang nhớ lại ngày đó lúc mình bị chặt thành tám khúc cũng đau đớn và thảm khốc như nào.

Cố Trường Khanh nhìn Bạch Tinh bị dọa sợ đến tiểu ra quần, một cước dẫm nát áo giáp gã mặc trên người, đạp cho gã trọng thương xong mới thản nhiên nói: “Đoàn Đoàn, tới đây!”

“Đến đây, lão bản!”

Tiểu Đoàn Đoàn nghe vậy thì vui vẻ phấn chấn chạy tới, cô đã tán đi mũ giáp, cả khuôn mặt đỏ bừng tràn đầy vẻ kích động.

Cố Trường Khanh vỗ vô bả vai cô, đoạn nói:

“Trước đó không phải gã muốn giết ngươi sao, giao cho ngươi đây, dùng thủ đoạn của ngươi xử lý sạch sẽ đi.”

“Đừng để cho gã chết thống khoái, nếu không chính là nhân từ với gã rồi.”

Người đã từng giết một lần, Cố Trường Khanh lười không muốn giết lần thứ hai.

“Lão bản yên tâm, ta sẽ không để cho kẻ thù dám đụng tới huynh đệ trong Ma Minh chết dễ dàng như vậy đâu.”

Tiêu Đoàn Đoàn lộ ra một nụ cười như ác ma, đi về phía Bạch Tinh đang thê thảm kêu gào cầu xin được chết thật nhanh.

“Đừng... đừng mà! A a a...”

Không bao lâu sau, tiếng gào thét thảm thiết của Bạch Tinh và Tổ Ấu Vi giống như một khúc giao hưởng vang vọng tại nơi này.

“Cố lão đại, cái gì chúng ta cũng không làm!”

Vu Tà Yên tán bỏ mũ giáp, quỳ xuống trước mặt Cố Trường Khanh, lộ ra vẻ mặt trắng bệch, khiếp hãi nói.

Răng rắc!

Xi xì!

Đáp lại gã, Cố Trường Khanh mạnh mẽ đá một phát, vỡ nát lồng ngực đối phương.

Nhất thời áo giáp vỡ vụn, lồng ngực nát bét, máu thịt lẫn lộn.

Vu Tà Yên nằm ngửa trên mặt đất, miệng không ngừng học ra máu tươi, cơ thể run rẩy, ánh mắt dần dần tan rã.

“Ngươi... ngươi cũng sẽ phải chết! Cố Trường Khanh!”

Vu Tà Yên khó khăn phun ra một câu, chỉ cần hai cha con bọn họ tới gần nhau trong vòng hai mét, cho dù gã có chết thì Trần Hồn Ân vẫn sẽ bộc phát.

Dưới cấp sáu mươi, không ai có thể cản được Trần Hồn Ân.

“Ta thật sự không hiểu, những con kiến như các ngươi sao lại có dũng khí chọc vào ta?”

“Sâu kiến mà lại vọng tưởng lay động cự long?”

“Cứ luôn nghĩ tới những thứ không thực tế, sống cho đảng hoàng chẳng lẽ không tốt hơn sao?”

Cố Trường Khanh hờ hững, nâng chân giẫm nát đầu kẻ địch.

“A! Cố Trường Khanh, ngươi là súc sinh khôn kiếp, ta làm quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi, a a a!!!”

Tiếng mắng chửi thê thảm của Tô Âu Vi từ bên kia truyền tới cũng dần dần yếu đi.

Phanh!

Huyền Linh Tử Hiên sợ hãi điếng người, vì không muốn phải chịu giày vò, giờ khắc này cô ta đã quyết đoán tự đập vỡ đầu mình mà chết.

Thi thể chết không nhắm mắt mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Vu Linh thấy một màn như vậy thì diên đại cười lớn một tiếng, sớm biết thì sẽ không đứng ra nhận việc xuống Lam Tinh, cô ta cũng bắt chước theo Huyền Linh Tử Hiên, tự đánh nổ đầu mà chết.

“Thiếu gia!”

“Lão bản!”

Lúc này, Vương Dung, Chu Tước, Thao Thiết, Triệu Phong, Ngô Duệ, Hầu Vương, Si Mị Vồng Lượng đều chạy tới, bọn họ lệ nóng quanh tròng, vô cùng tưởng niệm mà nhìn Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh mỉm cười gật đầu với mọi người, khẽ an ủi: “Làm tốt lắm, khoảng thời gian này các ngươi cực khổ rồi.”

Chương 140: Cơ Hội Cuối Cùng Của Sinh Linh Ngoại Tộc
Chương 140: Cơ Hội Cuối Cùng Của Sinh Linh Ngoại Tộc

Dưới cửa ra vào của không gian phong ấn, trên mảnh đất trống trải ở đó.

“Làm sao đây, không ra được nữa?”

“Đáng chết! Cổ Trường Khanh muốn một lưới bắt hết chúng ta?”

“Súc sinh, hẳn chính là súc sinh!”

Có đến một hai trăm vạn sinh linh ngoài hành tinh tập hợp tại đây, nhưng lại phát hiện không thể thông qua cửa ra vào để rời đi.

Nhất thời, đủ các âm thanh mắng mỏ vang lên trong không gian.

Ánh mắt Tinh Thần Vô Cực trầm xuống, “Chẳng lẽ... chỉ có thể dùng phương pháp đó thôi sao?”

Trầm mặc một lúc, hẳn liền bay lên không trung, nhìn xuống toàn trường, mở miệng nói: “Các vị, đừng hoảng, ta có một cách đối phó với Cổ Trường Khanh, chỉ là không biết các vị có thể chấp nhận hay không.”

Diễm Ngạo nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn đối phương, vội hỏi: “Vô Cực huynh, có cách gì? Chỉ cần có thể sống, không có gì là không thể chấp nhận.”

“Đúng, chỉ cần có thể sống!”

Tinh Đạo Cực, Ánh Vô Địch đồng thời nói.

“Bất kể phải trả giá thế nào, nếu như có thể sống mà rời khỏi đây, chúng ta đều chấp nhận trả giá.”

Gần hai trăm vạn sinh linh ngoài hành tinh tại đây cũng không quan tâm được nhiều như vậy, ánh mắt đều nhìn về phía Tinh Thần Vô Cực trên không trung.

Tinh Thần Vô Cực hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên, nói:

“Ta từng có cơ duyên đạt được Vô thượng tinh trận ở trong một di tích của vũ trụ, có tên là Vạn Tinh Quy Nhất “.

“Chỉ cần thi triển tinh trận này ra, các người nguyện ý lấy siêu văn của mình dung nhập vào trong trận, vậy thì có thể làm tăng lên số tầng siêu văn dung hợp trên áo giáp siêu văn của ta.”

“Nhưng mà từ nay về sau, siêu văn của các người sẽ biến mất, mà ta cũng phải đối mặt với nguy cơ bị nổ tan xác mà chết.”

“Nếu như chúng ta muốn sống, ngoại trừ cách này ra thì ta không nghĩ ra được còn con đường nào khác.”

“Các người đều đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của Cố Trường Khanh. Cho dù tất cả chúng ta ở đây liên hợp lại cũng chưa chắc có thể phá được lớp phòng ngự của hắn.”

“Các vị, rốt cuộc là tính mạng quan trọng hay là siêu văn quan trọng, thời gian không còn nhiều, các người tự mình cân nhắc đi.”

Nói tới đây, Tinh Thần Vô Cực không nói thêm gì nữa.

Diễm Ngạo nghe xong thì gần như không suy nghĩ gì, vội đáp: “Không có gì phải suy nghĩ cả, ta là người đầu tiên đồng ý.”

“Đúng! Chỉ cần có thể sống!”

Tinh Đạo Cực, Ánh Vô Địch cũng không hề do dự.

“Vô Cực đại ca, hãy thi triển tinh trận đi! Siêu văn không còn thì vẫn có thể mua một cái dung hợp hợp, nếu mạng không còn nữa, vậy thật sự là hết rồi.”

Gần hai trăm vạn sinh linh ở đây, ai ai cũng lớn tiếng hô hào, nguyện ý trả bất cứ giá nào.

“Được! Có câu này của các người, ta sẽ thử mạo hiểm một lần, cho dù có nguy cơ bị nổ tan xác mà chết thì ta vẫn quyết phân cao thấp với Cố Trường Khanh một phen!”

Tinh Thần Vô Cực tàn nhẫn cắn chặt răng, từ trên cao đáp xuống, bắt đầu bố trí “Vạn Tinh Quy Nhất”.

...

Dưới Thiên Thần thụ, hai con Bạo Liệt Cự Viên đang nằm rạp trên mặt đất, ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám.

Tô Ấu Vi bị Trương Hồ chặt thành tám khúc, phơi khô trên đỉnh của một tòa nhà cách đó không xa.

Cái đầu còn hoàn hảo, trên mặt lộ ra biểu tình vận vẹo dữ tợn, những giây vò thổng khổ trước khi chết đều viết toàn bộ lên mặt.

Bên phía Bạch Tinh, Tiểu Đoàn Đoàn cũng bầm gã ra thành nhiều mảnh.

Thân tại thời loạn, ngay cả nữ streamer ngọt ngào một thời: Tiểu Đoàn Đoàn, nay cũng biến thành một kẻ tâm ngoan thủ lạt.

Cố Trường Khanh ôn ‘chuyện cũ’ với đám người này xong, ánh mắt dừng lại tại Thiên Thần thụ cách đó không xa.

Hai con Bạo Liệt Cự Viên thấy hắn nhìn qua đây thì ánh mắt né tránh, phát ra một tiếng gầm trầm thấp tỏ vẻ thần phục.

“Lão bản, nghe nói cho người có chỉ số tiềm năng dưới ba nghìn sao sử dụng Thiên Thần quả này thì có thể trực tiếp tăng lên một nghìn ba trăm sao!”

Ngô Duệ buồn bực nói: “Hiện tại ta đã là ba nghìn năm trăm sao rồi, nếu như thấp hơn năm trăm sao thì tốt biết mấy.”

Vương Dung bật cười trên nỗi đau của người khác, “May mà ta và Tiểu Đoàn Đoàn hiện tại đều mới có hai nghìn chín trăm sao.”

Bà mặc bộ giáp Thanh Phượng, bao phủ lên thân hình đầy đặn mềm mại.

“Vương a di nói không sai, các người đừng có hâm mộ quá.” Tiểu Đoàn Đoàn cười trộm.

Trương Hồ cũng kể khổ: “Lão đại, số tầng siêu văn của chúng ta vẫn quá thấp, năm đó có thể sẽ rất lợi hại, nhưng sự phát triển của Đế Quốc đã dừng lại quá lâu rồi.”

Thao Thiết chen vào: “Đúng, hiện tại áo giáp siêu văn của Đế Quốc quả thực có chút không đủ nhìn, phải thăng cấp một lần nữa mới được.”

Cố Trường Khanh cất tiếng trấn an: “Yên tâm đi, thứ nên có thì các người đều sẽ có, đợi ta xử lý xong những sinh linh ngoài hành tinh ở Lam Tinh đã.”

“Sau đó lại thu thập hết tất cả tài nguyên bên trong không gian phong ấn, chúng ta cần phải tập trung phát triển trong một khoảng thời gian.”

“Ta bảo đảm, về sau tất cả chúng ta đều có thể mặc áo giáp ba mươi tầng siêu văn trở lên.”

Nói xong hắn ngoắc tay, mười hai Thiên Thần quả bay tới, lơ lửng ở trước mặt hắn.

Cố Trường Khanh đưa cho Vương Dung và Tiểu Đoàn Đoàn mỗi người một quả.

Phần còn lại thì giao cho Trương Hồ, đoạn căn dặn: “Hồ Tử, người giữ lấy, phân cho các thành viên Ma Minh dựa theo độ cống hiến.”

Thứ này Cố Trường Khanh hoàn toàn không cần.

“Vâng!”

Trương Hồ gạt đầu, cầm lấy những quả còn lại, sau đó xoa tay hăm he nói: “Lão đại, nên bắt đầu giết sạch sinh linh ngoài hành tinh trong không gian phong ấn này rồi chứ?”

Hầu Vương nói: “Đúng thế lão bản, lão tôn ta đây đã đợi không kịp rồi.”

Cái tên này vẫn rất hăng hái chém giết.

Siêu văn Đại Thánh Hắc Ám trên người nó trước mắt còn lợi hại hơn cả siêu văn có hai mươi một tầng, thật sự đã lột xác thành một đại thánh hắc ám.

Cổ Trường Khanh buồn cười nhìn nó, đoạn nói: “Không vội, hiện tại bọn chúng đều đang tụ tập tại lối ra, đang thi triển cái gì mà trận pháp Vạn Tinh Quy Nhất, có lẽ là muốn mượn nó tăng thực lực để đối phó với ta.”

“Siêu văn tự các ngươi thức tỉnh cũng đừng chậm trễ không tu luyện, sau khi đạt tới một cấp bậc nhất định nào đó, có khi sẽ còn có chỗ tốt không ngờ tới.”

Hắn thật sự hoài nghi, siêu văn thức tỉnh từ hình xăm vào lúc thiên địa dị biến, tương lai có khả năng sẽ rất khủng bố.

Chẳng hạn như siêu văn La Hầu của Cổ Trường Khanh, cho tới bây giờ vẫn không bị áo giáp Đế Uyên Long đồng hóa.

Điều này chứng minh nó rất nghịch thiên.

“Vâng!”

Mọi người thấy Cổ Trường Khanh đặc biệt dặn dò phải tu luyện siêu văn của mình thì đều cẩn thận ghi nhớ.

Chu Tước hơi tò mò, “Lão bản, nếu ngài biết bọn chúng đang thi triển tinh trận thì vì sao không sớm tới đó tấn công trước, phá bỏ ý đồ của bọn chúng?”

Cố Trường Khanh tỏ vẻ khinh thường, “Sâu kiến dù có tăng cấp thế nào thì cùng lắm cũng chỉ là một con châu chấu lớn hơn một chút mà thôi.”

“Lúc này có lẽ bọn họ đã tăng thực lực xong rồi, ta đang muốn tìm người luyện tay đây.”

Dứt lời, Cố Trường Khanh liền dẫn theo mọi người đi thẳng tới lối ra.

Hai con Bạo Liệt Cự Viên nằm rạp dưới Thiên Thần thụ thấy bọn họ đi hết thì mới nhanh chóng dùng tốc độ cực nhanh rời khỏi chỗ đó.

Chương 141: Dung Hợp 67 Tầng Siêu Văn Chương 141: Dung Hợp 67 Tầng Siêu Văn

Trên mảnh đất trống phía dưới lối ra của không gian phong ấn, một tinh trận mười hai góc bao trùm cả một vùng trời đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Gần hai trăm vạn sinh linh đều đang tê liệt ngã trên mặt đất, siêu văn trong cơ thể đã bị tinh trận trên bầu trời hấp thu.

Trên bầu trời, Tinh Thần Vô Cực đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ, giống như một vị chúa tể của vũ trụ trời cao đang giáng lâm.

Áo giáp Tinh Thần Vô Cực mặc trên người có hàng nghìn hàng vạn tia sáng chuyển động xung quanh, tựa như ẩn chứa cả một bầu trời sao, bên trong có hàng tỷ ngôi sao đang lóe lên.

“Nhất định phải thành công!”

Những sinh linh ngã trên mặt đất, trên mặt đều vô cùng khẩn trương nhìn một màn này.

Hy vọng sống sót của bọn họ hiện tại đều đặt hết lên người Tinh Thần Vô Cực.

Nếu như anh ta cũng không thừa nhận nổi rồi nổ tan xác mà chết, vậy thì xem như chính thức tuyên bố: bọn họ đều phải chết!

Trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần vẫn còn đang trực tiếp hình ảnh ở đây.

Thần Hoàn Chi Nhãn vẫn luôn thông báo số liệu cấp bậc của Tinh Thần Vô Cực trong phòng livestream.

Áo giáp cấp Thần, cấp hai mươi ba, sáu mươi tư tầng siêu văn.

Áo giáp cấp Thần, cấp hai mươi ba, sáu mươi lăm tầng siêu văn.

Áo giáp cấp Thần, cấp hai mươi ba, sáu mươi sáu tầng siêu văn.

A a a a....

Sau khi áo giáp của Tinh Thần Vô Cực tăng lên sáu mươi sáu tầng siêu văn, anh ta nhin không được, phát ra một tiếng hét to đầy thống khổ.

Áo giáp cấp Thần, cấp hai mươi ba, sáu mươi bảy tầng siêu văn!

A a a a....

Lúc này, anh ta lại hét lên một tiếng càng thảm thiết hơn.

Thậm chí bên ngoài áo giáp đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

“Tinh Thần Vô Cực, dừng lại đi, như vậy là đủ rồi.”

Diễm Ngạo sợ anh ta không chịu nổi, kinh hồn bạt vía gào lớn bảo anh ta mau dừng lại.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Tinh Thần Vô Cực cưỡng chế dừng việc dung hợp.

Rất rõ ràng cực hạn của bản thân là sáu mươi bảy tầng siêu văn, nếu như còn tăng thêm một tầng thì chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Oanh! Âm!

Sau khi anh ta giải trừ tinh trận, trong cơ thể lập tức xuất hiện một khí thể kinh khủng quét ngang cả không gian.

Tắm mình trong ánh sáng thần thánh của ngàn vạn vì sao, uy nghiêm giống như một vị thần giáng thế.

“Mới có sáu mươi bảy tầng, lấy cái gì đánh với Cố Trường Khanh?”

“Đáng tiếc, tuy rằng rất mạnh, nhưng mới chỉ có sáu mươi bảy tầng, còn chưa nói đến đây là dựa vào ngoại lực để tăng lên, chỉ e chẳng thể nào chống chọi lại tên cường giả Nhân tộc kia.”

“Đúng thế, bọn họ vẫn là không có đường sống.”

Khán giả trong phòng livestream đều đang lắc đầu thở dài.

Khí thể của bộ giáp Tinh Thần Vô Cực sáu mươi bảy tầng siêu văn này, bọn họ cảm thấy ngay cả so với một phần mười bộ giáp của Cố Trường Khanh cũng không bằng.

Hoàn toàn không thể đem lại cho bọn họ cảm giác kinh khủng và áp bách muốn quỳ xuống triều bái giống như bộ áo giáp của Cố Trường Khanh.

“Ồ? Sáu mươi bảy tầng siêu văn cũng mới chỉ có chút trình độ này? Như vậy xem ra, cho dù để người tăng thực lực lên đến bảy mươi hai tầng đi nữa, trước mặt ta cũng không gây ra nổi sóng gió gì!”

Đúng lúc này, đột nhiên giọng nói từ tính uy nghiêm, vô cùng bá đạo của Cố Trường Khanh truyền tới.

Những người ở đây nghe thế thì đều giật nảy mình, cả người căng cứng, trong mắt tràn đầy sợ hãi mà theo tiếng nhìn qua.

Bọn họ nhìn thấy Cố Trường Khanh mặc bộ quân trang dành cho Đế Quốc Chi Chủ, dáng người cao lớn đội trời đạp đất, trên gương mặt sắc bén tuấn tú là vẻ thông dong thân nhiên, giống như đang khinh thường bọn họ là những con kiến không biết tự lượng sức mình.

...

“Vị này chính là... Cố Trường Khanh trong truyền thuyết?”

“Đó là quân trang của Đế Quốc Chi Chủ mà, không ngờ lại trông như thiết kế ra để dành riêng cho hắn vậy, quá uy nghiêm bá khí rồi!”

“Tên đáng sợ, nói thật là không thể phủ nhận mị lực của hắn, ngay cả ta là đàn ông mà cũng thấy rất là... ầy ầy... Nhưng đáng tiếc chú định không thể thành fan của hắn.”

“Đúng thế, người này từ trong ra ngoài đều tỏa ra khí thế duy ngã độc tôn, cao cao tại thượng và mị lực khiến cho người ta tin phục. Nếu như ta và hắn không phải là chủng tộc đối địch thì ta nhất định sẽ trở thành fan của vị này.”

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy chân dung thật của Cố Trường Khanh thì đều cảm thấy kinh diễm trước nay chưa từng có.

Không thể ngờ được hắn vậy mà lại là một người đàn ông đáng kinh ngạc như vậy.

Chương 142: Đỉnh Điểm Của Lực Lượng Siêu Văn, Không Muốn Đối Đầu Với Nhân Tộc (1) Chương 142: Đỉnh Điểm Của Lực Lượng Siêu Văn, Không Muốn Đối Đầu Với Nhân Tộc (1)

Bấy lâu nay Cố Trường Khanh vẫn luôn mặc áo giáp, thậm chí ngay cả mũ giáp cũng không bỏ ra.

Mà nay, khán giả trong vũ trụ đang xem livestream nhìn hấn dùng hình dáng thật xuất hiện, tất cả đều cảm thấy vô cùng kinh diễm.

“Cái tư thái kia, đúng là bá chủ trời sinh!”

Đặc Lan Lạp Khắc nheo mắt nhìn, cũng vì vẻ ngoài và khí chất hoàn mỹ của Cố Trường Khanh mà tán thán không thôi.

“Bộ y phục hấn đang mặc chính là quân trang của Đế Quốc Chi Chủ? Thật sự là quá phù hợp với khí chất của hấn!”

Trên mặt Lam Khê lộ vẻ si mê nói.

Không chỉ mỗi cô nàng, mà rất nhiều cô gái đang xem livestream trong vũ trụ đều bộc lộ biểu tình tương tự.

Trung ương của vũ trụ, tổng bộ của nền tảng Siêu Thần, trên đỉnh một đại điện khoa học kỹ thuật, có một người phụ nữ phong hoa tuyết đại, lạnh lùng xuất trần có dung nhan tuyệt thế không thể khinh nhờn đang đứng.

Ánh mắt bà uy nghiêm như một dòng nước trong vắt mênh mông, hiện tại bà đang xem cảnh tượng trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần.

“Người chính là nhân loại mới, là Đế Quốc Chi Chủ đời sau sao? Cho dù là thực lực hay khí chất, quả thực còn lóa mắt hơn so với hấn, hy vọng người có thể kéo dài được huy hoàng của hấn.”

Ánh mắt người phụ nữ dừng trên người Cố Trường Khanh, chua xót lắm lắm.

...

“Thật không ngờ dáng vẻ của Cố Trường Khanh là như này.”

Cung chủ Siêu Tinh học cung, Diệu Lạc Yên cũng là một người phụ nữ tuyệt sắc hiếm có trong vũ trụ, dù là kẻ địch của Cố Trường Khanh, nhưng bà cũng không thể không cảm thán sự hoàn mỹ của hắn.

...

“Tiểu sư muội, người đang nhìn cái gì thế? Trên mặt đều là vẻ si mê.”

Trên sân thượng một tòa nhà dạy học của Siêu Tinh học cung, một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài đang không chuyển mắt nhìn chăm chú màn hình, phía sau bỗng nhiên có một giọng nói truyền tới khiến cho nàng giật mình.

Người tới là một cô gái mặc bộ váy dài đỏ như lửa, tư thái xinh đẹp nhưng có phần hơi diêm dúa, là một ngự tử phong tình vạn chủng.

Người này có thân phận không đơn giản, chính là nữ nhi của cung chủ Thiên Thần học cung Hỏa Linh Hi, chỉ số tiềm năng cao tới năm nghìn năm trăm, trên người là áo giáp Thiên Hỏa hai mươi chín tầng siêu văn.

“Ồ, đây là nam thần nào thế?”

Lúc này Hỏa Linh Hi vừa mới xuất quan đã nhìn thấy hình ảnh Cố Trường Khanh trong phòng livestream, khuôn mặt tinh xảo nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc, “Tiểu sư muội, hắn là ai? Thảo nào có thể khiến người si mê đầy mặt như vậy, sư tỷ ta cũng có chút coi trọng hắn rồi đấy.”

“Sur tỷ, ta làm gì mà lại nhìn trúng hấn được, người đừng có nói bừa.” Thiếu nữ đỏ mặt phản bác, sau đó nhanh chóng thuật lại mọi chuyện trong hai tháng vừa qua: “Chuyện là thế này...”

“Ồ, đã xảy ra chuyện lớn như vậy mà ta lại bỏ lỡ, nhưng mà cũng may, bằng không thì ta đã tự hạ cảnh giới để đến Lam Tinh thăm dò...”

Hỏa Linh Hi nghe xong, vừa kinh sợ vừa cảm thấy may mắn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nam thần khiến người khác động tâm trong màn ảnh.

Cả phía nam vũ trụ, thậm chí là trong cả vũ trụ này đều có vô số siêu văn nhân đang xem.

...

Không gian phong ấn.

Cổ Trường Khanh nhìn Tinh Thần Vô Cực đang mặc áo giáp sáu mươi bảy tầng trước mặt, có chút thất vọng mà lắc đầu.

Không phải hấn đang giả vờ làm màu, mà là vì trong mắt hấn tên này thật sự quá yếu.

Mặc dù đối phương có cùng cấp bậc áo giáp Thần, nhưng Cổ Trường Khanh tự thấy mình chắc chắn có thể nhẹ nhàng trấn áp được.

“Cuồng vọng!”

Ánh mắt của Tinh Thần Vô Cực giống như biển sao khiếp người nhìn chăm chăm Cổ Trường Khanh, nâng tay rút ra thần kiếm cực lớn sau lưng.

“Cuồng vọng? Đỉnh điểm của lực lượng siêu văn, các người đã thấy qua chưa?”

Oanh!

Thanh âm Cổ Trường Khanh vừa dứt, áo giáp Đế Uyên Long nháy mắt bao phủ cơ thể, không hề giữ lại chút gì mà phóng ra toàn bộ lực lượng trong cơ thể.

Nhất thời, chỉ thấy phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang, như cuồng phong cấp mấy trăm đang tàn sát bừa bãi cả một mảnh thiên địa.

Oanh! Âm! Âm! Âm!

Mây đen nghiêng trời lệch đất không biết từ đâu kéo tới, bao trùm cả bầu trời của không gian phong ấn, sấm chớp màu đen giống như đến từ vực sâu lan tràn xung quanh, hết như một mạng nhện dày đặc đan xen lấy nhau.

Đồng thời, trên bầu trời như có uy áp bá đạo có thể hủy diệt tất cả đang ầm ầm đè xuống.

Dưới cỗ uy áp khủng bố này, cơ thể của Tinh Thần Vô Cực đã thoáng run lên.

Gần hai trăm vạn sinh linh ngoài hành tinh dưới mặt đất đều bị đè nặng đến nỗi không thể cử động, thậm chí ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Vực sâu đen kịt dưới chân Cổ Trường Khanh mãnh liệt tuôn trào, hư ảnh vạn long uốn lượn xung quanh, sau lưng hiện lên Tu La huyết hải, để văn giống như vật sống xen kẽ, trước ngực được khảm vòng xoáy Kỳ Lân đang lóe lên ánh sáng càn khôn chiếu rọi, song long sau lưng thét dài, bầu trời phảng phất như đều bị hấn làm cho tan tác.

“Chết tiệt, đây là thực lực gì thế này?”

Sinh linh ngoài hành tinh nằm rạp dưới mặt đất, toàn thân đều lạnh như băng, tuyệt vọng mà nhìn cảnh tượng gió cuộn mây vần trước mắt.

“Trời ạ, đây... đây chính là đỉnh điểm của lực lượng siêu văn mà hấn nói sao?”

“Thật sự không phải là đang giả vờ làm màu! Đây là lực lượng mạnh mẽ cỡ nào? Mới chỉ cấp hai mươi ba, làm sao có thể bạo phát được lực lượng khiến cho thiên địa cộng hưởng như vậy? Đã vượt qua tất cả hiểu biết của chúng ta từ trước tới nay rồi.”

“Đỉnh điểm của lực lượng siêu văn, hấn nói quả thực không sai! Khắp toàn vũ trụ này cũng chỉ có một mình hấn có thể làm được!”

Tình cảnh trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần đang cực kỳ ồn ào rối loạn, bình luận khó mà tin nổi cứ một cái lại nối tiếp một cái.

“Wow! Không hổ là nam thần, thực lực còn biến thái như vậy, ta quá thích rồi!”

Hỏa Linh Hi của Thiên Thần học cung nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đôi mắt xinh đẹp giống như sắp bắn ra cả hình trái tim đến nơi.

...

“Không hổ là quái vật có chỉ số tiềm năng một vạn ba nghìn sao.”

Người phụ nữ ở tổng bộ của nền tảng Siêu Thần, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh hãi.

...

“Đúng là lão đại của chúng ta!”

Tiểu Đoàn Đoàn và Chu Tước, cùng với Si Mị Vồng Lượng đều cảm thấy trái tim thiếu nữ của mình đang run rẩy.

Phần lớn các cô gái đang thông qua phòng livestream để xem cũng đều không thể giữ vững được trái tim thiếu nữ đang đập thình thịch của mình.

Người đàn ông hoàn mỹ như vậy, khắp vũ trụ đi đâu để tìm?

...

“Chết tiệt! Làm kẻ địch với một tên quái vật như vậy...”

Diệu Lạc Yên cảm thấy hơi bất an, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Hiện tại bà ta đang hối hận cực kỳ, đáng lẽ lúc đầu không nên quan tâm đến việc cứu viện Thương Vãn Thiên mới phải.

Vì chuyện này mà nảy sinh một kẻ địch biến thái, quá lỗ rồi.

Chương 143: Đỉnh Điểm Của Lực Lượng Siêu Vãn, Không Muốn Đối Đầu Với Nhân Tộc (2) Chương 143: Đỉnh Điểm Của Lực Lượng Siêu Vãn, Không Muốn Đối Đầu Với Nhân Tộc (2)

“Thế nào? Ngươi vẫn cho rằng ta đang cuồng vọng?”

Đôi mắt như biển máu lại như vực sâu của Cố Trường Khanh lẳng lặng quan sát Tinh Thần Vô Cực.

“Giết!”

Cả thể xác và tâm hồn Tinh Thần Vô Cực đều đang run rẩy, thể nhưng hắn vẫn bất chãi hét lớn một tiếng để xua tan nỗi sợ hãi trong lòng, thần kiếm cực lớn trong tay bạo phát ra quang mang vô hạn, cố gắng lấy dũng khí xông về phía Cố Trường Khanh.

Phanh!

Oanh! Âm! Âm!

Nhưng mà ngay sau đó, hắn bỗng nhiên lại chịu phải một kích cực nặng, áo giáp bao phủ cơ thể bị đập nát, cả người giống như thiên thạch rơi xuống những dãy núi bên dưới, ầm ầm đập xuống đất tạo ra một vết lõm vô cùng chói mắt.

Thân hình của Cố Trường Khanh đã xuất hiện ngay tại chỗ vừa nãy Tinh Thần Vô Cực đứng, những người ở hiện trường không ai nhìn rõ được quỹ đạo di chuyển của hắn, chỉ nhìn thấy sau khi Tinh Thần Vô Cực chịu một kích của hắn bị đánh rơi xuống dưới, lúc này mới thấy hắn xuất hiện ở nơi đó.

Vù!

Cố Trường Khanh cách khoảng không ngoắc tay, cả người Tinh Thần Vô Cực đầy máu đang hấp hối đã bị giam cầm đưa đến trước mặt hắn.

“Đừng nói ngươi mới chỉ có sáu mươi bảy tầng siêu văn, dù là tám mươi tầng thì cũng không phải là đối thủ của ta.”

Cố Trường Khanh dứt lời thì siết chặt bàn tay lại, chỉ thấy thân thể Tinh Thần Vô Cực phát ra âm thanh bốp nát rợn người, thoáng cái đã bị bốp nát thành huyết vụ.

“Tiếp theo, đến lượt các ngươi rồi.”

Bốp nát Tinh Thần Vô Cực xong, Cố Trường Khanh rũ mắt, giống như một bạo quân, vị chúa tể của vạn vật sinh linh, cao cao tại thượng mà nhìn xuống gần hai trăm vạn sinh linh ngoại vực dưới mặt đất, giọng nói như từ xa xôi vọng lại:

“Trước khi chết có thể nhìn thấy đỉnh điểm của lực lượng siêu văn, đó là vinh hạnh của các ngươi!”

“Luyện Ngục Thâm Uyên!”

Ầm! Ầm! Ầm!

Thanh âm uy nghiêm tàn bạo của Cố Trường Khanh vừa dứt, mảnh đất dưới chân liền nứt toác, ánh sáng đen kịt vô biên

vô hạn dừng mãnh tuôn ra, hóa thành một cái vực sâu được xen kẽ bởi máu tanh và sấm chớp, vực sâu mở ra thật lớn, một ngục cấm nuốt toàn bộ sinh linh ở đây.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, gần hai trăm vạn sinh linh ngoài hành tinh đều đã rơi vào trong vực sâu đen ngòm ấy.

Phòng livestream của nền tảng Siêu Thần, màn hình cùng lúc đó cũng trở nên đen kịt.

“Không thể xuống Lam Tinh nữa, về sau kẻ nào rủ ta đến đó, ta đánh chết kẻ ấy!”

“Tên này thật kinh khủng, quá kinh khủng mà! Ông đây tuyệt đối không đối đầu với Nhân Tộc của Lam Tinh, các người thích làm gì thì làm!”

“Đúng thế, ta mặc kệ chính phủ tuyên truyền, ta chỉ biết mình và người nhà tuyệt đối không có tư cách làm kẻ địch của Cố Trường Khanh. Nếu như có thể gặp Nhân Tộc trong vũ trụ, ta sẽ trực tiếp gọi hắn là đại ca!”

“Giải tán giải tán, ai cũng đừng nghĩ chằm mút gì được tài nguyên trong không gian phong ấn của Lam Tinh.”

Sau khi màn ảnh livestream biến thành màu đen, từng khán giả đều để lại một dòng bình luận vĩnh viễn không chọc tới Nhân Tộc ở Lam Tinh, sau đó thì nhao nhao rời đi.

Không một ai không bị thực lực của Cố Trường Khanh dọa cho sợ mất mật.

Tuy rằng mới chỉ có cấp hai mươi ba, nhưng với tiềm lực của hắn và tài nguyên của Lam Tinh, muốn duy trì cho hắn tu luyện đến hơn cấp tám mươi thì tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Những sinh linh hiện tại vẫn còn đang ở Lam Tinh, sau khi phát hiện không thể rời đi, bọn họ đều tuyệt vọng đến mức xây

xâm mặt mày.

Cố Trường Khanh không hề biết, thực lực hắn vừa thi triển ra đã dọa cho vô số sinh linh ngoài hành tinh kinh hồn táng đảm. Hắn nhẹ nhàng ngoắc tay, gần hai trăm vạn cái không gian giới tử như sao băng vọt lên từ dưới vực sâu do hắn tạo ra.

...

Sau khi Cố Trường Khanh xử lý sạch sẽ không gian phong ấn đầu tiên, hắn liền dẫn theo đám người Trương Hồ quay trở về.

Sinh linh ngoài hành tinh, bắt đầu từ ngày hôm nay đều không còn thấy một ai dám xuống Lam Tinh nữa.

Những sinh linh ngoài hành tinh trước mắt vẫn còn đang ở Lam Tinh, qua sự tính toán của Tiểu Thứ, còn lại khoảng một tỷ.

Số lượng này quả thực rất đáng sợ.

Không gian phong ấn đầu tiên sở dĩ chỉ có chưa đến hai trăm vạn sinh linh là bởi vì bên trong nguy hiểm trùng trùng, gần như đều là dị thú cấp mười bảy trở lên.

Mà những sinh linh ngoài hành tinh xuống đây phần lớn là cấp mười lăm mười sáu, là sinh linh cấp thấp nhất trong vũ trụ.

Bọn họ xuống Lam Tinh là bởi vì không cạnh tranh được trong vũ trụ, muốn xuống đây xưng vương xưng bá mà thôi.

Nếu như không phải có Ma Minh chấn nhiếp, bọn họ sẽ không thành thật ần mình như vậy.

Mà kể từ ngày hôm đó, nền tảng Siêu Thần cũng dừng việc ghi hình ở Lam Tinh.

Nơi đây đã có Cố Trường Khanh tọa trấn, ai cũng không thể chắm mút được tài nguyên gì trong không gian phong ấn.

Chương 144: Tăng Cường Thực Lực Cho Các Huynh Đệ
Chương 144: Tăng Cường Thực Lực Cho Các Huynh Đệ

Giải quyết xong đám dị loại vạn tộc, Cố Trường Khanh triệu tập các thành viên tinh nhuệ dưới trướng quay lại, trước mắt đang ở trong chủ thành trung tâm, bên trong đại sảnh hội nghị tối cao của trụ sở chính.

Những người có mặt bao gồm Trương Hổ, Thao Thiết, Triệu phong, Chu Tước, Ngô Duệ, Vương Dung, Si Mị Vồng Lượng, Tiểu Đoàn Đoàn và Hầu Vương.

Hầu Vương mặc áo giáp Đại Thánh Hắc Ám, cơ thể đã biến thành kích cỡ của con người, nguyên hình áo giáp của nó không khác gì Đại Thánh.

Cố Trường Khanh ngồi trên ghế chủ vị, những người khác lần lượt ngồi ở hai bên bàn hội nghị.

Ngón tay thon dài của Cố Trường Khanh nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nói với mọi người: “Trước tiên nói một chút về chỉ số tiềm năng của từng người các ngươi đi, còn cả số lượng siêu văn trên người nữa.”

Hôm nay, hắn muốn tăng chỉ số tiềm năng cho mọi người, sau đó lại khiến cho siêu văn dung hợp của bọn họ tăng đến cực hạn.

Siêu văn Kiếm Thần Đế hai mươi sáu tầng của Bạch Tinh, siêu văn Huyền Minh Đế hai mươi lăm tầng của U Minh Thánh Tử đều đã bị hắn lấy đi.

Ngoài ra, bên trong tháp truyền thừa siêu văn của Đế Quốc còn có đủ loại siêu văn có số lượng dung hợp rất nhiều.

Nhưng phần lớn đều ở khoảng mười lăm tầng siêu văn.

Nhưng như vậy cũng đã đủ dùng, Cố Trường Khanh muốn giúp bọn họ tăng cấp số tầng siêu văn của bản thân, sau khi quay về đã đi một chuyến tới tháp truyền thừa siêu văn, lấy đi một đồng siêu văn tương đối mạnh mẽ.

Mạnh nhất là Trương Hồ và Chu Tước, siêu văn Thần Côn Đế và siêu văn Thần Hoàng Đế chỉ có hai mươi hai tầng không đủ nhìn, bắt buộc phải thăng cấp.

Những người khác cũng như vậy, nếu như không thăng cấp, sau này rời khỏi Lam Tinh sẽ không có cách nào sống được.

Tác dụng của ấn ký thần bí trong tay Cố Trường Khanh thật sự là quá mức phi thường, ếu sử dụng thiết bị tăng số tầng dung hợp siêu văn thì phải mất thời gian mấy tháng hoặc phải đến nửa năm.

Nhưng trước mặt ấn ký quý dị của hắn chỉ cần vài phút là hoàn thành.

Trương Hồ nói đầu tiên: “Lão đại, hiện tại chỉ số tiềm năng của ta là năm nghìn sao, trên người là siêu văn Thần Côn Đế hai mươi hai tầng của Đế Quốc.”

“Ha ha, lão đại, ngươi cảm thấy ta có thể tăng lên bao nhiêu tầng siêu văn?”

Về mặt y tràn đầy mong đợi mà nhìn Cố Trường Khanh, gần đây gặp được quá nhiều sinh linh có áo giáp siêu văn đều hai mươi lăm đến hai mươi sáu tầng trở lên, y thật sự không cam lòng với hiện tại.

“Chỉ số tiềm năng năm nghìn, muốn tăng lên đến ba mươi ba tầng hắn là không thành vấn đề.”

Cố Trường Khanh ra hiệu nói: “Qua đây đi, ta trực tiếp dung hợp tăng lên cho ngươi.”

“Đa tạ lão đại!”

Trương Hồ đứng dậy, đi tới trước mặt Cố Trường Khanh ngồi xuống.

Cố Trường Khanh lật tay, lấy ra một cái siêu văn mười lăm tầng đưa vào thức hải ở mi tâm Trương Hồ, sau đó đặt một ngón tay lên mi tâm của y, vận chuyển lực lượng của ấn ký thần bí tiến hành dung hợp siêu văn mười lăm tầng này với cái siêu văn Thần Côn Đế hai mươi hai tầng sẵn có.

Oanh!

Một lát sau, Trương Hồ đứng dậy, đột nhiên phóng ra một cỗ uy áp khủng bố.

Chỉ trong năm phút ngắn ngủi, siêu văn Thần Côn Đế ba mươi ba tầng đã chính thức thành công!

“Ôi đệt, đỉnh quá lão đại, người thật sự quá thần, đúng là không gì không thể.”

Trương Hồ cảm nhận được sự mạnh mẽ của siêu văn Thần Côn Đế ba mươi ba tầng trong người mình, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin.

“Đi xuống, Chu Tước tới đây.”

“Vâng!”

Trên khuôn mặt tinh xảo của Chu Tước lộ rõ vẻ kích động, đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh làm lại như vừa rồi, tặng siêu văn Thần Hoàng Đế của nàng lên ba mươi ba tầng.

“Thao Thiết, Si Mị Vĩng Lượng, các người qua đây, ta giúp các người tăng chỉ số tiềm năng một chút.”

“Vâng!”

Hai người vô cùng chờ mong mà gật đầu, lần lượt đi tới hai bên trái phải của Cố Trường Khanh.

Chỉ số tiềm năng của hai người hiện giờ đều là bốn nghìn sao, Cố Trường Khanh giúp bọn họ tăng lên đến năm nghìn ba trăm sao.

Sau đó lại lấy siêu văn Xích Tiêu Đế trong cơ thể của Thao Thiết ra, đưa siêu văn Hạo Thiên Đế đã được hẩn dung hợp tới ba mươi tư tầng cho anh dung hợp.

Sau đó lại giúp Si Mị Vồng Lượng, tăng siêu văn Thiên Ảnh Đế lên thành ba mươi ba tầng.

Sau đó Cố Trường Khanh lần lượt giúp Triệu Phong, Ngô Duệ, Vương Dung, Tiểu Đoàn Đoàn tăng chỉ số tiềm năng lên đến năm nghìn ba trăm sao, lại làm cho siêu văn Thiên Hà Đế, Thần Phong Đế, Thanh Phượng Đế, Loan Phượng Đế của bọn họ tăng lên ba mươi ba tầng.

Phù!

Sau khi trợ giúp bọn họ tăng lên số tầng dung hợp, cả thân thể của Cố Trường Khanh giống như bị đào rỗng.

Ánh mắt hẩn dừng lại trên người Hầu Vương.

“Lão bản, nếu ngài mệt mỏi rồi thì có thể để sau cũng không sao.”

Hầu Vương có thể nhìn ra lão bản đã đến cực hạn, quan tâm nói.

“Không sao, tới đây, để ta xem xem siêu văn Đại Thánh Hắc Ám của ngươi.”

Cố Trường Khanh nâng tay, ý bảo nó lại gần.

Hầu Vương gật đầu, đi tới gần hẩn rồi ngồi xổm xuống.

Cố Trường Khanh sử dụng ấn ký thần bí kiểm tra một lần, kinh ngạc phát hiện bởi vì huyết mạch của Hầu Vương khiến cho siêu văn Đại Thánh Hắc Ám hoàn toàn thức tỉnh, tiềm năng vô hạn.

“Hầu tử, tiềm lực của ngươi rất lớn, mặc dù siêu văn Đại Thánh Hắc Ám của ngươi mới chỉ có một tầng, nhưng đợi ta giúp ngươi tăng lên một chút tiềm năng, lúc đó dù có là siêu văn ba mươi lăm tầng cũng chưa chắc là đối thủ của ngươi.”

“Lão bản, thật ra ta cũng có cảm giác này.”

Hầu Tử vò đầu, nó thật sự không phải đang nói khoác, chỉ là cảm thấy nếu cứ tiếp tục tu luyện như vậy thì nó có thể quét ngang cả vũ trụ.

Hiện giờ chỉ số tiềm năng của nó càng cao, siêu văn Đại Thánh Hắc Ám trên người sẽ có thể phát huy ra lực lượng càng mạnh.

Căn bản không cần phải tăng số tầng dung hợp.

Cố Trường Khanh tán thưởng: “Có tiền đồ!”

Dứt lời, Cố Trường Khanh giúp nó tăng chỉ số tiềm lực lên thẳng năm nghìn năm trăm sao.

Hầu Vương cảm nhận được lực lượng tăng lên, cúi đầu cảm ơn: “Đa tạ lão bản!”

Sau khi tăng cấp cho nó xong, Cố Trường Khanh đã có chút chóng mặt, hắn nhìn mọi người, nhàn nhạt nói:

“Ta muốn nghỉ ngơi vài ngày, lấy quyền hạn của ta điều động hết năm trăm vạn Đế Tinh Vệ ra ngoài, quét sạch những sinh linh ngoài hành tinh trên Lam Tinh đi.”

“Sau đó, nếu như những không gian phong ấn khác mở ra, điều động Đế Tinh Vệ tiến vào càn quét là được.”

“Trước tiên chỉnh đốn lại tình hình của Lam Tinh khôi phục đến trước khi thiên địa dị biến, sau đó mới đề mắt tới bên ngoài vũ trụ.”

Số lượng Đế Tinh Vệ lên tới năm trăm vạn, tất cả đều là áo giáp siêu văn chín tầng, cấp ba mươi trở lên, hơn nữa có thể nhận biết được các chủng tộc.

Trương Hổ đứng dậy, nhận nhiệm vụ, “Được lão bản, người nghỉ ngơi trước đi, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta.”

“Chỉnh đốn tài nguyên cho tốt, từ hôm nay trở đi, đổi tên Ma Minh trở thành Đế Minh, tất cả tiềm lực của thành viên Đế Minh, trong vòng nửa năm nếu không tu luyện đến ba nghìn sao thì trục xuất khỏi đội ngũ.”

Cố Trường Khanh đứng dậy, nói thẳng: “Đế Minh không nuôi phế vật!”

Dứt lời, hắn liền xoay người rời khỏi đại sảnh hội nghị.

Chương 145: Tổ Chức Hợp Bảo, Thống Nhất Đế Quốc, Tinh Đế Uy Phong (1) Chương 145: Tổ Chức Hợp Bảo, Thống Nhất Đế Quốc, Tinh Đế Uy Phong (1)

“Nào, mọi người mau ngồi xuống, tiếp theo chúng ta sẽ đến bàn bạc xem làm sao chỉnh đốn Lam Tinh.”

Sau khi Cố Trường Khanh rời đi, lấy Trương Hổ cầm đầu, bọn họ bắt đầu mở họp.

Thao Thiết nói: “Hiện tại Lam Tinh quá loạn, không cần bất cứ quốc gia nào nữa, từ nay về sau trên Lam Tinh sẽ chỉ có nhân loại, tất cả đều là con dân của Đế Quốc, chuyện này bắt buộc phải nhanh chóng thực hiện.”

Ngô Duệ đồng ý, “Thao Thiết nói không sai, mục tiêu tương lai của chúng ta là trời sao vũ trụ, Đế Quốc quật khởi

không thể chậm trễ, nên nghênh đón một sự thống nhất, Nhân Tộc cũng nên quay trở lại vũ trụ rồi.”

Triệu Phong đề nghị: “Những chuyện này hay là cứ giao cho Hiên Viên Vương Thụy bọn họ đi, đánh đánh giết giết chúng ta còn làm được, nhưng những chuyện liên quan đến chính trị thì ta thấy mấy người chúng ta đều không có kinh nghiệm, thật sự không lo lắng chu toàn được đâu.”

“Tương lai để bọn họ làm quản lý mảng tài chính và dân cư của Đế Quốc, chúng ta chỉ cần chấn nhiếp ngoại địch, chinh chiến vũ trụ là được.”

Trương Hổ gật đầu, đồng ý với đề xuất của Triệu Phong, y nói: “Để bọn họ tới quản mấy cái này đúng là hợp lý, vậy chúng ta dời tới đại sảnh hội nghị ở trung tâm đi, mời bọn họ tới cùng thảo luận luôn một thể.”

“Được, đi thôi!”

Một hàng người đứng dậy, rời khỏi trụ sở chính, đi tới đại sảnh hội nghị trung tâm.

Cổ Trường Khanh trở lại phòng ngủ, vừa mới đổi một bộ quần áo sạch sẽ xong thì bỗng nhiên nhớ tới ông lão điên điên đại đại trong chiến khu thứ hai, hần bèn hỏi Tiểu Thứ: “Tiểu Thứ, ngươi có biết ông lão điên ở chiến khu thứ hai không?”

Tiểu Thứ trả lời: “Biết, thưa chủ nhân! Ông ta là vị Đế Quốc Chi Chủ thứ ba, bởi vì dung hợp siêu văn có bốn mươi tầng mà tinh thần xuất hiện vấn đề, năm đó lúc thì tỉnh táo lúc lại điên khùng, sau khi trải qua trận chiến với vạn tộc, tinh thần của ông ta hoàn toàn thất thường, còn vì sao ông ta lại không bị Hư Không Nguyên Rửa xâm nhập, chuyện này ta cũng không tra ra nguyên nhân.”

“Thì ra là vậy.”

Cố Trường Khanh gật gù, hiện tại trạng thái của hắn quả thực quá kém, chuyện gì cũng không muốn quan tâm, hỏi quang chủ một câu xong hắn liền nằm xuống giường, rất nhanh đã ngủ mất.

Ban này cường ép tăng số lượng dung hợp áo giáp cho đám người Trương Hổ khiến hắn thật sự tiêu hao quá lớn.

...

Đại sảnh hội nghị trung tâm, Trương Hổ mời ba người Hiên Viên Vương Thụy, Long Chiến Quốc và Hoàng Mạnh Quốc cùng tới thảo luận, sau khi kết thúc thì chuẩn bị triệu tập các đầu não của toàn cầu.

Hội nghị chấm dứt chưa bao lâu, năm trăm vạn Đế Tinh Vệ thanh thể to lớn đã rời khỏi tòa thành trung tâm, bắt đầu đi xử lý các sinh linh ngoài hành tinh còn đang ần núp ở đây.

Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, những sinh linh ngoài hành tinh không thể rời khỏi Lam Tinh, trong sự sợ hãi và tuyệt vọng vô hạn, lần lượt bị Đế Tinh Vệ lấy đi sinh mệnh.

Cùng lúc đó, vào năm ngày trước, các thủ lĩnh của các quốc gia đều tập hợp trong phòng hội nghị trung tâm ở chủ thành.

Đợt cuộc họp này chấm dứt, bọn họ đều đồng loạt tuyên bố giải tán quốc gia, từ nay về sau nhân loại ở Lam Tinh đều là con dân của Đế Quốc.

Mà vào ba ngày sau, buổi sáng mười giờ, Đế Quốc sẽ tổ chức một buổi họp báo, Đế Quốc Chi Chủ là Cố Trường Khanh sẽ tự mình lộ mặt, tuyên bố Đế Quốc sẽ nghênh đón thời đại toàn dân trở thành siêu văn nhân.

Tin tức này vừa ra, ba mươi hai tỷ con dân đều vô cùng phấn chấn.

Hôm nay, chính là ngày Đế Quốc tuyên bố tổ chức buổi họp báo.

Trong tòa nhà trung tâm của chủ thành, trong phòng truyền thông cực lớn ở tầng hai mươi.

Hiện trường có đến trên trăm phóng viên, cực nhiều máy ảnh đang quay lại ba trăm sáu mươi độ xung quanh.

Ở đây có chín Đế Tinh Vệ cấp năm mươi trấn thủ.

Buổi sáng, vào lúc chín giờ bốn mươi tám phút, gần như tất cả người dân trên Lam Tinh đều đang cầm điện thoại, hoặc máy tính, hoặc tivi, để chú ý tới nền tảng của Đế Quốc.

Đế Quốc sắp nghênh đón thời đại toàn dân siêu văn, trong lòng mỗi người đều thấy hưng phấn khó nói thành lời.

Ai mà chưa từng ảo tưởng có thể có được lực lượng mạnh mẽ đội trời đạp đất?

“Sắp được nhìn thấy Cổ đại lão rồi, thật kích động!”

“Về sau ngài ấy chính là Đế Quốc Chi Chủ, chúng ta còn có thể gọi là Cổ đại lão không?”

“Nếu như không thể gọi là Cổ đại lão, đợi lát nữa chúng ta đặt câu hỏi xem, nên xưng hô thế nào?”

“Đúng vậy, đây cũng là một vấn đề rất quan trọng mà.”

Những phóng viên ở hiện trường đều vô cùng kích động, nhưng lại phiền não xem lát nữa nên xưng hô với Cổ Trường Khanh thế nào.

Không thể nào gọi là Cổ lão bản, Cổ đại lão đúng không?

Một đám người đều động não nghĩ ngợi.

“Bỏ đi, chúng ta hiện tại nghĩ cũng không ra, đợi lát nữa cứ trực tiếp hỏi Cổ đại lão xem chúng ta nên xưng hô với ngài ấy thế nào là được rồi!”

Những phóng viên có mặt ở đây thật sự nghĩ không ra có xung hô nào thích hợp.

Vì vậy đều cảm thấy đợi lát nữa cứ trực tiếp hỏi Cố Trường Khanh là được.

...

Lam Tinh, hôm nay vô cùng yên tĩnh.

Tất cả công ty, nhà máy đều cho nghỉ, phần lớn mọi người đều ở nhà, chuẩn bị xem tin tức họp báo của Đế Quốc.

Tòa nhà trung tâm, sảnh truyền thông tầng hai mươi.

Tất cả đèn đã được mở, các phóng viên vốn dĩ còn đang thì thầm to nhỏ, nhìn thấy đã sắp mười giờ đúng thì đều ngừng lại.

Vào lúc chín giờ năm mươi tám phút, Cố Trường Khanh mặc một thân quân trang của Đế Quốc Chi Chủ, dáng người cao lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Đi theo sau là Trương Hồ, Thao Thiết, Ngô Duệ, Triệu Phong, bọn họ từ hậu đài đi ra.

Bốn người bọn họ đều mặc quân trang của chiến đế mười hai sao của Đế Quốc, dáng người thẳng tắp, không giận tự uy.

Vào lúc nhóm người Cố Trường Khanh bước tới gần bục tổ chức rồi ngồi xuống.

Các kênh trên toàn cầu vốn dĩ đang phát sóng quảng cáo, vào giờ phút này đều đồng loạt chuyển sang cảnh tượng nơi đây.

Tất cả mọi người thấy thế thì đều nhìn không chuyển mắt.

Chương 146: Tổ Chức Họp Báo, Thống Nhất Đế Quốc, Tinh Đế Uy Phong (2)
Chương 146: Tổ Chức Họp Báo, Thống Nhất Đế Quốc, Tinh Đế Uy Phong (2)

Cố Trường Khanh ngồi trên ghế chủ vị, ung dung cất lời:

“Thiên địa dị biến, nhân loại tồn thất thảm trọng, lại thêm sinh linh ở bên ngoài mò đến tàn sát bừa bãi. Những người may mắn có thể sống sót đến hiện tại, ta biết trong nửa năm qua, các người đã rất khổ sở.”

“Hôm nay, Cố Trường Khanh ta kế thừa ý chí của Đế Quốc cũ, thành lập một Đế Quốc mới, là thời đại thuộc về riêng chúng ta, tất cả những khổ sở khó khăn các người phải chịu trong nửa năm nay, từ hôm nay trở đi sẽ không còn xảy ra nữa.”

“Sau khi Đế Quốc mới thành lập, Lam Tinh sẽ nghênh đón một thời đại toàn dân siêu văn.”

“Ở thời đại này, là nỗi đau của các người, cũng là may mắn của các người!”

“Những phóng viên ở dưới, có vấn đề gì thì có thể đặt câu hỏi.”

“Mỗi người nhiều nhất chỉ được hỏi một câu.”

Cố Trường Khanh nói xong, ra hiệu cho phóng viên có thể bắt đầu.

Nghe vậy, một nữ phóng viên phía trước đứng lên, vội nói: “Cố lão bản, ngài hiện tại đã là Đế Quốc Chi Chủ, về sau chúng ta nên xưng hô với ngài thế nào?”

“Xưng hô? Ta không quá để ý về vấn đề này, Đế Quốc mới thành lập không phải là Đế Quốc của một mình Cố Trường Khanh ta, mà là một Đế Quốc của ngàn vạn người dân.”

Cố Trường Khanh chậm rãi nói:

“Nếu như nhất định phải thêm một danh hiệu gì đó... vậy thì Tinh Đế! ngụ ý: Đế Chủ Tinh Không!”

“Năm đó Đế Quốc cũ chỉ có thể đè ép vũ trụ chứ không thể thống nhất, mà Đế Quốc mới trong tay Cố Trường Khanh ta, rồi sẽ có một ngày thống nhất tất cả.”

“Vâng, Tinh Đế bệ hạ, cảm ơn ngài đã giải đáp.”

Nữ phóng viên cung kính lễ phép nói xong thì ngồi về vị trí của mình.

Lập tức có một phóng viên nam đứng dậy tiếp theo, “Tinh Đế bệ hạ, ngài vừa nói sắp tới sẽ là thời đại toàn dân siêu văn, xin hỏi ngài có tiện tiết lộ sẽ thực hiện thế nào không?”

“Chuyện này rất đơn giản, số lượng siêu văn mà Đế Quốc cũ để lại gấp đôi số dân số trên Lam Tinh.” Cố Trường Khanh nói: “Từ hôm nay trở đi, những người từ mười sáu đến sáu mươi tuổi đều phải tiến vào tòa thành trung tâm, đến tòa hội trường lớn ở thành ngoài để tiến hành kiểm tra chỉ số tiềm năng.”

“Người có chỉ số tiềm năng từ năm trăm sao trở lên sẽ được nhận một siêu văn, chỉ số tiềm năng càng cao thì có thể nhận được siêu văn càng mạnh.”

“Tổ chất cơ thể của người hơn sáu mươi tuổi rất khó thừa nhận được lực lượng khi dung hợp siêu văn, đến lúc đó, người phụ trách dung hợp sẽ hỗ trợ các người.”

Siêu văn cấp thấp mà Đế Quốc để lại có khoảng sáu bảy tỷ cái, đủ để cung cấp cho toàn bộ nhân loại.

“Vâng, Tinh Đế bệ hạ, cảm ơn ngài đã giải đáp.”

Phóng viên nam này mau chóng ngồi trở lại vị trí.

Một phóng viên nữ đứng dậy, vẻ mặt đầy sùng bái nói: “Tinh Đế bệ hạ, sau khi thời đại toàn dân siêu văn bắt đầu, ngài có dự định xây dựng một siêu văn học cung không?”

Cố Trường Khanh gật đầu, “Có, các thành viên tương lai của Đế Minh đều sẽ được tuyển chọn từ siêu văn học cung.”

“Cảm ơn Tinh Đế bệ hạ đã giải đáp.”

Một phóng viên nam tiếp theo: “Tinh Đế bệ hạ, khoảng thời gian trước ngài đã giết hơn một tỷ sinh linh ngoài hành tinh, xin hỏi ngài đã chuẩn bị tốt để làm kẻ địch của phần lớn các sinh linh trong vũ trụ chưa?”

Cố Trường Khanh nhìn y, thản nhiên đáp: “Đế Quốc đã chuẩn bị tốt về mọi mặt để trở thành kẻ địch với toàn vũ trụ!”

“Bệ hạ bá khí, cảm ơn ngài đã giải đáp!”

Phóng viên tiếp theo đứng dậy đặt câu hỏi: “Xin hỏi bệ hạ, liệu ngài có cái nhìn phiến diện đối với người dân có màu da khác nhau hay không, có đối xử đặc biệt với họ không?”

“Trong mắt ta, chỉ cần là Nhân Tộc thì đều được đối xử bình đẳng...”

Cố Trường Khanh nói tới đây thì hơi khựng lại, sau đó bình tĩnh nói tiếp: “Tất nhiên, đối xử bình đẳng ở đây là chỉ người, không phải súc sinh.”

Lời này là ám chỉ ai, không cần nói rõ ra thì mọi người đều biết.

Cố Trường Khanh hoàn toàn không dự định sẽ đối xử bình đẳng với giặc Oa của Anh Đào Quốc.

Ngay cả Đế Quốc cũ năm đó cũng không tàn bạo súc sinh như Anh Đào Quốc.

Phải hiểu rõ tình hình, một bên là đối xử với ngoại tộc.

Một bên là đối xử với đồng tộc.

Không phải Nhân Tộc ta, tất có dị tâm.

Người dân Anh Đào Quốc vốn đang xem trực tiếp, sắc mặt đều vô cùng khó coi.

“Ta hiểu rồi, cảm ơn bộ hạ đã giải đáp.”

Nữ phóng viên này cúi đầu thi lễ một cái với Cố Trường Khanh rồi mới ngồi xuống.

Phóng viên tiếp theo: “Tỉnh Đê bộ hạ, ta muốn thay mặt toàn nhân dân hỏi một chút, chúng ta cần phát triển bao lâu mới có thể ra khỏi Lam Tinh, đặt chân vào vũ trụ tinh không?”

Cố Trường Khanh đáp: “Nếu như là người của Đê Quốc có chiến lược cao thì chỉ một hai năm là có thể.”

“Nếu là toàn nhân loại, có lẽ là mười năm, cũng có thể là một trăm năm, khó mà nói trước.”

“Vâng, cảm ơn bộ hạ đã giải đáp.”

Phóng viên này nói xong thì cũng khom lưng chào rồi mới ngồi xuống.

Sau y, nhất thời không còn phóng viên nào khác đứng lên, dường như mọi người đều đang thận trọng suy nghĩ xem nên hỏi vấn đề gì.

Đợi một lát vẫn chưa thấy có thêm ai khác, Trương Hổ liền lên tiếng thúc giục: “Các vị, nếu không còn ai có thắc mắc gì nữa, buổi họp báo sẽ sớm kết thúc.”

Nghe vậy, một nữ phóng viên vội đứng dậy, “Tỉnh Đê bộ hạ, thời đại toàn dân siêu văn chắc chắn sẽ rất khác so với thời kỳ hòa bình trước đây. Vậy ta muốn biết, nếu có người giết hại người khác thì có phải chịu hình phạt gì không?”

Cố Trường Khanh mỉm cười, “Câu hỏi rất hay! Nếu điều tra rõ hai bên có thù hận không nhỏ, vậy thì không cần hình phạt.”

“Nhưng nếu dám ỷ lại vào thực lực bản thân mạnh mẽ hơn mà lạm sát người vô tội, vậy thì xử tử hình.”

“Kế tiếp sẽ có luật pháp mới và sẽ nhanh chóng được ban hành cho toàn dân đều biết, các người không cần phải lo lắng.”

“Vâng, đa tạ bệ hạ đã giải đáp.”

Phóng viên cúi đầu thi lễ rồi ngồi xuống.

Sau đó lại tiếp tục có thêm rất nhiều phóng viên đứng dậy, Cố Trường Khanh kiên nhẫn giải đáp từng vấn đề một.

Chương 147: Đế Khâm Na Tịch Liên Hệ Chương 147: Đế Khâm Na Tịch Liên Hệ

“Mẹ, con rất nhớ ba ba. Có phải vì ngày đó Nghiên Nghiên hiểu lầm ba ba nên ba ba mới không cần Nghiên Nghiên nữa không? Hay là, Nghiên nghiên đi xin lỗi ba ba nhé.”

Chiến khu thứ chín, trong một căn phòng xa hoa hơn trăm mét vuông, Cố Nghiên Nghiên ngồi trên sofa xem TV, nhìn Cố Trường Khanh đang trả lời từng câu hỏi của phóng viên, đôi mắt to đen láy như bảo thạch đang ngán lệ xoay tròn, khuôn mặt tinh xảo đáng yêu tràn đầy vẻ lo lắng sợ bị bỏ rơi.

Mặc dù cô bé chỉ mới có vài tuổi, nhưng từ nhỏ đã là một hài tử hiểu chuyện. Từ sau lần ở biệt thự Lâm gia, Tiểu Nghiên Nghiên không thấy ba ba đến thăm mình nữa thì cả ngày sốt ruột không thôi, thậm chí còn bắt đầu thay đổi suy nghĩ trong lòng.

Cho dù ba ba là người xấu thì có sao?

Vậy cũng chính là ba ba của mình.

Bé rất muốn tự mình nói lời xin lỗi với ba ba.

Nhìn con gái rung rung nước mắt như vậy, Lâm Nguyệt Dao cười khổ nói: “Nhóc con, ba ba khoảng thời gian này rất

bận, tạm thời không rảnh đến thăm con.”

Nàng còn chẳng biết rốt cuộc Cố Trường Khanh có nhớ đến sự tồn tại của hai mẹ con bọn họ hay không, nhưng trước đôi mắt ngấn lệ của đứa con gái nhỏ, nàng chỉ có thể dịu giọng an ủi nó như vậy.

...

Bên phía buổi họp báo, Cố Trường Khanh trả lời câu hỏi khoảng nửa tiếng, thấy không còn phóng viên đặt câu hỏi nữa thì mới đứng dậy rời đi, để đám người Hiên Viên Vương Thụy tiến vào, xử lý nốt các công việc còn lại.

Đám người Hiên Viên Vương Thụy trực tiếp nói về các vấn đề phát triển trong tương lai của Đế Quốc, nói khoảng hơn một tiếng mới chấm dứt.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, tòa nhà Đế Tinh đã điều động rất nhiều Đế Tinh Vệ rời khỏi tòa thành trung tâm, chấp hành nhiệm vụ, đó là đuổi đánh và bao vây dị thú trên toàn cầu, nhốt lại rồi nuôi chung một chỗ.

...

Trụ sở chính, trong phòng làm việc.

Cố Trường Khanh ngồi trước bàn làm việc, vừa mới xem xong văn bản quy hoạch tương lai của Đế Quốc.

Đột nhiên như nghĩ tới gì đó, hắn bèn hỏi: “Tiểu Thứ, ta nhớ rõ trước đây không phải do Lam Tinh giải trừ phong ấn mới dẫn tới động thực vật biến dị và thức tỉnh siêu văn, rốt cuộc là do nguyên nhân gì?”

Tiểu Thứ trả lời: “Tất cả vấn đề có lẽ đều là do vàng trắng máu kia, nhưng hiện tại chủ nhân ngài không thể lên đó được, trên đó bao trùm một tầng từ trường vô cùng mạnh mẽ, ngay

cả chiến để cấp chín mươi chín cũng chưa chắc có thể đi vào, bên trong nhất định có bí mật rất lớn.”

“Nghe người nói như vậy, có lẽ đúng là do trên mặt trăng thật sự có ẩn giấu bí mật cực lớn, lần dị biến này đến quá đột ngột.”

Cổ Trường Khanh bị khơi dậy lòng hiếu kỳ đối với thứ đang ẩn núp trên vàng mặt trăng máu kia.

Tiểu Thứ lại lên tiếng: “Chủ nhân, siêu não tổng của nền tảng Siêu Thần gửi lời mời trò chuyện, ngài có muốn nhận không?”

“Nền tảng Siêu Thần, siêu não tổng?”

“Đúng vậy, là siêu não cấp bậc cao nhất của nền tảng Siêu Thần, theo như ta biết, nó vẫn luôn được Đế Khâm Na Tịch nắm giữ.”

“Nhận đi, để ta nghe xem đối phương tìm ta có chuyện gì.”

“Vâng!”

Tiểu Thứ dứt lời, trong quang não liền truyền ra một giọng nói lạnh lùng uy nghiêm: “Xin chào, ta là người đứng đầu đời thứ chín của nền tảng Siêu Thần, Đế Khâm Na Tịch.”

Cổ Trường Khanh mở miệng: “Nghe danh đã lâu.”

“Nghe danh đã lâu?” Đế Khâm Na Tịch kinh ngạc, “Người biết ta?”

Cổ Trường Khanh thản nhiên nói: “Đế Quốc Chi Chủ tiền nhiệm đã nhờ ta gửi cho người một câu, không ngờ nhanh như vậy người đã liên hệ với ta rồi.”

“Ồ? Lời gì?”

Cổ Trường Khanh thuật lại: “Ông ấy bảo: Xin lỗi, đã phụ người rồi!”

Đế Khâm Na Tịch nghe vậy thì trầm mặc hồi lâu.

Cổ Trường Khanh không quấy rầy bà ta, giữa hai người bọn họ xem ra thật sự có một đoạn chuyện xưa ít người biết tới.

Một lát sau, Đế Khâm Na Tịch mới thấp giọng nói: “Đều là chuyện đã qua, hấn không cô phụ ai hết.”

Cổ Trường Khanh châm cho mình một điều thuốc, cất tiếng: “Ta không hiểu quan hệ giữa các người, không cần phải nói với ta. Hôm nay người tìm ta là có chuyện gì?”

Hấn không hề có tâm tình hóng hót, lời đã truyền tới, đối phương có cảm xúc gì không liên quan tới hấn.

“Được, ta sẽ nói thẳng vào vấn đề.”

Cổ Trường Khanh nói như vậy, Đế Khâm Na Tịch cũng không giấu giếm nữa, “Trong không gian phong ấn của Lam Tinh, nếu sau này xuất hiện Bĩ Ngạn chi hoa, ta nguyện ý lấy giá cao thu mua một đóa.”

“Chủ nhân, mục đích của người phụ nữ này có chút kinh người.”

Tiểu Thứ nghe được đối phương muốn Bĩ Ngạn chi hoa thì không khỏi kinh ngạc.

“Vì sao lại nói vậy?” Cổ Trường Khanh đang giao lưu tinh thần với nó.

Tiểu Thứ đáp: “Bĩ Ngạn chi hoa có thể cứu sống người chết, ngưng tụ vạn hồn, lại thêm Luân Hồi thần đăng, có thể làm cho sinh linh đã chết nhiều năm sống lại, bà ta không phải là muốn hồi sinh Tàn Đế đó chứ?”

Cổ Trường Khanh kinh ngạc, “Tàn Đế? Đế Quốc Chi Chủ cuối cùng của Đế Quốc cũ?”

“Không sai, xem ra bà ta hẳn là có cất giữ một phân thân của Tần Đế, bây giờ muốn giúp ông ấy sống lại.”

Tiêu Thứ cảm thán: “Người phụ nữ này thật đúng là thâm tình, vừa rồi còn nói là chuyện đã qua, nhưng lại âm thầm muốn hồi sinh Tần Đế.”

“Thế nào?”

Thấy Cố Trường Khanh rất lâu không trả lời, Đế Khâm Na Tịch cất cao giọng hơn mấy phần.

Cố Trường Khanh đáp ứng: “Có thể, nếu như thật sự có hoa này, ta sẽ liên hệ người.”

“Cảm ơn, người có chuyện gì cần giúp đỡ không?”

“Tạm thời không có, nếu sau này có thì sẽ liên lạc với người.”

“Được, không có việc gì khác, vậy cứ như thế đi.”

“Cứ tự nhiên.”

“Tạm biệt.”

Đôi phương nói xong thì kết thúc cuộc trò chuyện.

Tiêu Thứ sợ hãi than: “Bà ta thật sự muốn làm Tần Đế sống lại, trong tay người phụ nữ này hẳn là đã có một dây Luân Hồi thần đẳng, nếu như trong không gian phong ấn của Lam Tinh thật sự có một đóa Bỉ Ngạn chi hoa...”

Chương 148: Trấn Hồn Ấn Phát Huy Uy Lực (1) Chương 148: Trấn Hồn Ấn Phát Huy Uy Lực (1)

Kết thúc trò chuyện với Đế Khâm Na Tịch, Cố Trường Khanh đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất thật lớn, trong tay cầm một điều thuốc, lẳng lặng nhìn xuống tòa thành trung tâm phồn hoa náo nhiệt.

Hút xong một điếu, Cố Trường Khanh đẩy cửa ra ngoài, chuẩn bị đi thành khu số chín.

Hắn không biết hiện tại con gái có nhận hắn hay không, định đi xem một chút, nếu như còn không tiếp nhận, vậy thì về sau Cố Trường Khanh cũng không định đi gặp bé nữa.

Một lần có thể, hắn không cho phép có lần thứ hai.

Cố Trường Khanh đi vào nơi để xe riêng của tòa nhà trung tâm.

Chọn ra một chiếc xe màu hắc kim, đường cong hoàn mỹ đẹp đẽ, đi thẳng tới thành khu số chín.

Rõ ràng có thể bay qua, vì sao lại còn lái xe?

Bởi vì bay qua thì rất gây chú ý.

Hiện tại trong tòa thành trung tâm ngoại trừ cao tầng và quân đội của Đế Quốc, tất cả đều bị cấm không được tự do bay loạn trên không trung.

Cố Trường Khanh thân là Đế Quốc Chi Chủ, có thể tùy ý bay, nhưng hắn không muốn quá gây chú ý.

Ngoài ra, lái xe còn có thể thưởng thức tòa thành trung tâm phồn hoa náo nhiệt một phen.

Hiện tại tòa thành trung tâm không còn giống với trước đây.

Đâu đâu cũng có người đi đường và xe chạy.

Tùy lúc có thể thấy được người máy chấp pháp đi tuần tra, còn có cả người máy giao thông đang chỉ huy giao thông.

Sau nửa giờ, Cố Trường Khanh lái xe tới thành khu số chín, tới khu dân cư số tám ở Thanh Long khu, đẩy cửa xuống xe.

Tiểu khu này cũng rất náo nhiệt, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng cười đùa của trẻ con.

Cố Trường Khanh nhìn quanh một vòng sau đó đi thẳng vào khu dân cư số tám.

Các căn nhà ở đây đều rất xa hoa, mỗi một phòng đều rộng đến hơn trăm mét vuông, hơn nữa trang trí rất đẹp.

Cố Trường Khanh vào thang máy, đi tới ngoài cửa phòng số bốn ở tầng tám.

Ân vang chuông cửa.

“Ai vậy?”

Không bao lâu sau, giọng nói mềm mại của Lâm Nguyệt Dao thông qua dụng cụ truyền âm vang lên.

Sau đó, khi Lâm Nguyệt Dao thông qua camera nhìn thấy người tới thì kinh hỉ vội vàng mở cửa ra.

Nhìn thấy người đàn ông đang đứng trước mặt, Lâm Nguyệt Dao có chút hoảng hốt, thấp giọng hô: “Người... đến rồi!”

Hôm nay nàng gần như không ra khỏi cửa, trên người mặc một bộ đồ ngủ thoải mái, mơ hồ có thể thấy được cảnh đẹp bên trong.

Cố Trường Khanh nhìn nàng, chậm rãi cất tiếng: “Nghiên Nghiên đâu, hiện tại con bé có thể tiếp nhận người phụ thân này chưa? Nếu như vẫn không được, vậy thì ta không quấy rầy nữa.”

Lâm Nguyệt Dao vội gật đầu: “Đừng đi, Nghiên Nghiên nó rất nhớ ba ba, vừa rồi trong TV nhìn thấy người, còn cho rằng người không muốn nhận nó, còn khóc nữa.”

“Vậy sao?”

Nghe được lời này, gương mặt sắc bén, lạnh lùng uy nghiêm của Cố Trường Khanh lộ ra vài phần dịu dàng.

“Vào đi, ta đi pha trà cho ngươi.”

Lâm Nguyệt Dao đứng sang một bên, mỉm cười nói.

Cố Trường Khanh gật đầu, nhắc chân bước vào.

Căn phòng hơn một trăm mét vuông nên rất rộng, trang trí cực kỳ tinh tế.

“Ô, ba ba?”

Lúc này Cố Nghiên Nghiên và Lâm Thủy Dao đứng lúc ăn xong cơm, đang từ phòng ăn đi ra, lúc nhìn thấy Cố Trường Khanh đứng ở đó thì ngây người ra một lát, sau đó trên khuôn mặt tinh xảo đáng yêu thoáng chốc tràn đầy kinh ngạc lẫn vui mừng.

“Ba ba! Xin lỗi, ngày đó Nghiên Nghiên không nên nói ba ba là người xấu, đều là Nghiên Nghiên không tốt, khiến cho ba ba buồn lòng.”

Cô bé nói xong, hai cái chân nhỏ bỏ nhào về phía Cố Trường Khanh.

Vù!

Khi giữa hai người bọn họ tới gần trong hai mét, Cố Trường Khanh còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên ở mi tâm của Cố Nghiên Nghiên bộc phát ra một luồng vu quang cực kỳ kinh khủng, nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã bắn thẳng về phía mi tâm của Cố Trường Khanh.

Oanh!

Sau khi luồng vu quang này tiến vào mi tâm, thân hình Cố Trường Khanh chấn động.

Agrhjj....

Trong thức hải đồng thời truyền tới một tiếng rống gào thét điên cuồng, mạnh mẽ mà hủy diệt luồng vu quang vừa mới tiến vào.

Cùng lúc đó, cơ thể nhỏ bé của Cố Nghiên Nghiên cũng ngã quy trên mặt đất.

“Nghiên Nghiên, con làm sao vậy?”

Lâm Thủy Dao bị một màn này dọa đến nổi mặt trắng bệch, chạy vài bước vọt tới bên cạnh Cố Nghiên Nghiên đã ngã xuống đất, ngồi xổm xuống ôm lấy cô bé.

Chỉ thấy khuôn mặt phần điều ngọc mài của Cố Nghiên Nghiên đã trắng bệch không còn chút huyết sắc.

“Đáng chết!”

Cố Trường Khanh ổn định cơ thể, nhìn nữ nhi sắc mặt không còn chút máu, lại cảm nhận được linh hồn của bé sắp tiêu tán. Hai mắt Cố Trường Khanh sung huyết, chớp mắt xuất hiện ở bên cạnh Lâm Thủy Dao, đoạt lấy Cố Nghiên Nghiên từ trong lòng cô, bàn tay to đặt lên lồng ngực bé, điên cuồng đưa lực lượng của ấn ký thần bí vào bên trong cơ thể Cố Nghiên Nghiên.

“A! Làm sao vậy?”

Lâm Nguyệt Dao lấy lá trà từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bộ dạng con gái như vậy thì bị dọa đến hai chân mềm nhũn, suýt nữa là ngã quy trên đất.

“Đừng nói chuyện!”

Thanh âm Cố Trường Khanh âm trầm, giống như một con cự thú vực sâu đang rít gào.

Bị hấn quát như vậy, hai tay Lâm Nguyệt Dao che miệng, trong mắt đã ngấn lệ.

“Ai? Rốt cuộc là ai? Ta muốn diệt cả tộc ngươi!”

Cố Trường Khanh phát hiện lực lượng của ấn ký thần bí trong bàn tay chỉ có thể ổn định lại linh hồn chưa tiêu tán của con gái, nhưng lại không thể khiến linh hồn cô bé hồi phục.

Lực lượng cuồng bạo trong cơ thể hấn dường như muốn phá thể mà ra, trong ánh mắt tràn ngập sát ý như có thể xé cả mảng trời.

Lúc này, giọng nói của Tiểu Thứ vang lên bên tai Cố Trường Khanh:

“Chủ nhân, đây là Trấn Hồn Ấn của Siêu Vu Tộc, trước mắt linh hồn của tiểu chủ nhân vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, ngài đừng lo lắng, chỉ cần có thể thu thập được những vật dưỡng hồn cho tiểu chủ nhân tẩm bổ linh hồn, vậy thì cô bé có thể hồi phục lại.”

Nghe được lời này, cảm xúc bạo nộ của Cố Trường Khanh mới hơi hơi thu lại, nhưng vẫn đáng sợ khiến cho cả Lâm Nguyệt Dao và Lâm Thủy Dao đều sợ hãi.

Chương 149: Trấn Hồn Ấn Phát Huy Uy Lực (2) Chương 149: Trấn Hồn Ấn Phát Huy Uy Lực (2)

Cố Trường Khanh hít sâu một hơi, dần dần bình phục cảm xúc và lực lượng đang xao động trong cơ thể.

Lúc này Tiểu Thứ lại nói: “Nhưng cũng kỳ quái, Trấn Hồn Ấn của Siêu Vu Tộc bắt buộc phải chạm vào da của tiểu chủ nhân thì mới có thể ẩn nấp vào trong cơ thể, bên cạnh tiểu chủ nhân có người muốn hại ngài và tiểu chủ nhân đấy!”

Trái tim của Lâm Nguyệt Dao vọt lên cổ họng, thấp giọng nói: “Trường Khanh, con gái... con gái thế nào rồi?”

Cố Trường Khanh ngẩng đầu, ánh mắt khiếp người nhìn chằm chằm Lâm Nguyệt Dao, âm u lạnh lẽo nói: “Gần đây

Nghiên Nghiên có tiếp xúc thân thể với ai không?”

Nghe vậy, Lâm Nguyệt Dao nhú mày: “Con gái vẫn luôn rất sợ người lạ, thậm chí cũng rất ít chơi với trẻ con ở bên ngoài, gần đây ngoại trừ ở cùng ta và muội muội thì hoàn toàn không có tiếp xúc với người khác.”

“Lại sớm hơn chút nữa thì sao? Tô Ấu Vi có phải sống cùng các người một khoảng thời gian?”

Liên hệ tới Tô Ấu Vi ở cùng Siêu Vu Tộc, lúc này Cố Trường Khanh cơ bản đã biết hung thủ là ai.

Lâm Nguyệt Dao gật đầu, hoang mang hỏi: “Đúng vậy, chẳng lẽ là cô ta hại con gái?”

“Chính là ả, chẳng qua đã bị ta chặt thành tám khúc, chết rất thảm.”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Cố Trường Khanh lóe lên vẻ tàn bạo: “Ha ha, Siêu Vu Tộc phải không? Cố Trường Khanh ta nếu không giết cho các người tuyệt chủng, vậy thì ta sẽ tự tế chính mình!”

Con gái vừa mới nhận hấn, lại cho hấn một vố như vậy.

Điều này khiến cho tâm tình vốn vui vẻ của Cố Trường Khanh chớp mắt trở nên âm trầm hung ác đến tận cùng.

Lâm Nguyệt Dao lại cẩn thận hỏi: “Nghiên Nghiên nó... không sao chứ?”

Nàng rất sợ từ trong miệng Cố Trường Khanh nghe thấy tin dữ mà mình không thể tiếp nhận.

“Đừng lo, con bé sẽ không có nguy hiểm tính mạng, thế nhưng sẽ lâm vào giấc ngủ say một khoảng thời gian.”

Cố Trường Khanh ôm con gái đặt lên sô pha, nhìn khuôn mặt trắng bệch của bé, lo lắng và tức giận tràn ngập trong lòng

không có chỗ tiết ra.

Sau đó hấn lấy ra mấy viên tinh thạch, luyện hóa năng lượng thuần túy bên trong ra rồi đưa vào trong cơ thể của Cố Nghiên Nghiên, cung cấp cho cơ thể bị tiêu hao.

“Sao lại như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì? Kỹ nữ Tô Âu Vi kia vì sao lại muốn hại Nghiên Nghiên?”

Lâm Nguyệt Dao nhìn con gái như vậy, trái tim cũng nhỏ máu, hận Tô Âu Vi đến thấu xương.

Cố Trường Khanh dần dần khôi phục cảm xúc, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng lạnh lẽo, “Người ả muốn hại là ta, Nghiên Nghiên là bị kèm theo, chặt ả thành tám khúc đúng là quá dễ dàng cho ả.”

Lâm Nguyệt Dao nhìn chăm chăm hấn, nói: “Trường Khanh, con gái... thật sự không sao chứ? Người đừng sợ ta không chịu nổi mà lừa ta.”

“Ta nói con bé không sao thì sẽ không sao, trước tiên ôm con bé vào phòng đi.”

Cố Trường Khanh dứt lời liền ngồi xuống một bên của sofa, lấy ra quang não chủ, nói: “Tiểu Thứ, liên hệ với Đế Khâm Na Tịch cho ta.”

“Tuân mệnh, chủ nhân.”

Tiểu Thứ đáp ứng một tiếng, bắt đầu gửi lời mời trò chuyện với siêu não của Đế Khâm Na Tịch.

Lâm Nguyệt Dao đau lòng ôm Cố Nghiên Nghiên về phòng, Lâm Thủy Dao cũng nắm chặt hai tay đi theo.

Một lúc sau, giọng nói của Đế Khâm Na Tịch truyền ra từ quang não: “Cố Tinh chủ, vừa mới kết thúc trò chuyện với người chưa bao lâu, có chuyện gì sao?”

Cố Trường Khanh châm một điều thuốc, hít sâu một hơi rồi nói: “Ta muốn biết nơi định cư của Siêu Vu Tộc, cùng với tất cả tin tức của những kẻ mạnh nhất trong tộc đó.”

Đế Khâm Na Tịch kinh ngạc nói: “Ồ? Bọn họ đặc tội người? Ta sẽ bảo người thu thập tin tức nhanh nhất có thể.”

Cố Trường Khanh nén giận, “Trấn Hồn Ấn của bọn chúng, người có từng nghe nói?”

Giọng nói kinh ngạc của Đế Khâm Tịch Na lại truyền ra: “Hửm? Siêu Vu Tộc dùng Trấn Hồn Ấn đối phó với người? Với thực lực cấp hai mươi ba của người, không có lý nào không chống lại được? Có phải con gái hoặc con trai người bị phản phệ rồi?”

Cố Trường Khanh trầm giọng nói: “Áo giáp Đế Uyên Long bảy mươi hai tầng của ta để trang trí hay sao, nhưng con gái ta vì chuyện này mà suýt nữa hồn phi phách tán, hiện tại cần một lượng lớn vật dưỡng hồn.”

“Vật để dưỡng hồn vô cùng khó tìm, thật xin lỗi, ta cũng không có cách nào.” Đế Khâm Na Tịch hơi ái ngại.

Đùa gì chứ, bà ta muốn làm Tần Đế sống lại cũng cần cực nhiều vật dưỡng hồn, làm sao có thể cho hắn.

Hiện tại tìm khắp cả nền tảng Siêu Thần cũng không có bao nhiêu, hơn nữa dù có thì cũng phải để dành sử dụng cho Tần Đế.

Ngay cả bà ta cũng đang phải dùng giá cao để thu mua đủ loại vật dưỡng hồn.

“Vậy tra cho ta Siêu Vu Tộc trước đã.”

Cố Trường Khanh biết đối phương muốn hỏi sinh Tần Đế nên cũng không làm khó bà ta.

Đế Khâm Na Tịch nói: “Ta đã lệnh người đi tra, trong vòng năm phút sẽ có toàn bộ thông tin của Siêu Vu Tộc, đến lúc đó ta sẽ gửi thẳng qua quang não của ngươi.”

“Được, cứ như vậy đi. Đa tạ.”

Cố Trường Khanh nói xong thì chủ động chấm dứt trò chuyện với đối phương.

Ngay cả nền tảng Siêu Thần cũng không thể lấy ra được vật dưỡng hồn, Cố Trường Khanh hiện tại chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào bên trong không gian phong ấn của Lam Tinh.

Nếu như bên trong cũng có rất ít, vậy thì chính là gánh nặng đường xa rồi.

Tiểu Thứ an ủi: “Chủ nhân, thật ra không cần lo lắng, vũ trụ tinh không rộng lớn, vật dưỡng hồn nhiều không kể xiết, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Ừm, Đế Khâm Na Tịch gửi tư liệu tới rồi!”

Vù!

Tiểu Thứ vừa dứt lời, nó đã chiếu ra một màn hình giả lập.

Bên trong hiển thị ra tọa độ của tất cả các tinh hệ và tinh cầu mà Siêu Vu Tộc đang ở, cùng với cấp bậc của nhóm cường giả mạnh nhất trong tộc.

Nhóm mạnh nhất tổng cộng có ba vị, đều là những tồn tại có cấp bậc siêu văn khủng bố là tám mươi tám.

Chủng tộc này, chỉ trong thời gian ngắn sợ là khó mà diệt sạch.

Chuyện này khiến sắc mặt của Cố Trường Khanh hơi âm trầm.

Chương 150: Thúc Tĩnh Hoàng Đế Đại Nhân (1) Chương 150: Thúc Tĩnh Hoàng Đế Đại Nhân (1)

Trước mắt, Siêu Vu Tộc đối với Cố Trường Khanh mà nói, quả thực là mạnh đến nỗi không thể lay động.

Trên Lam Tinh này hẳn có thể vô địch hơn bất cứ sinh linh nào.

Nhưng nhìn khắp vũ trụ, cho dù áo giáp siêu văn của hắn nghịch thiên, nhưng rõ ràng vẫn nhỏ bé không đáng kể.

“Chủ nhân, ngài cố gắng tu luyện, bế quan một thời gian đi! Với chỉ số tiềm năng của ngài, tốc độ tu luyện sẽ rất kinh khủng.”

Lúc này Tiểu Thứ khuyên hắn nên bế quan một thời gian.

Chuyện trên Lam Tinh cơ bản đã giải quyết xong, lại không còn sinh linh bên ngoài dám xuống đây.

Tăng cao thực lực mới là chuyện quan trọng nhất.

Cố Trường Khanh chậm một điều thuốc, thấp giọng nói: “Người nói... lão điên kia có thể khôi phục thần trí hay không?”

Với chuyện hủy diệt Siêu Vu Tộc, hắn một khắc cũng không thể đợi.

Hắn muốn thử sử dụng lực lượng của ấn ký thần bí, thử xem có thể khiến lão điên khôi phục hay không, cho dù chỉ có thể khôi phục một ngày cũng đủ dùng.

Tiểu Thứ đáp: “Rất khó.”

“Không thử thì sao biết được?”

Ánh mắt Cố Trường Khanh âm trầm, chỉ cần có thể khiến ông lão điên khôi phục một ngày, tự mình tới Siêu Vu Tộc một chuyến giết sạch những kẻ có lực chiến đấu cao cấp, sau đó hắn có thể từ từ truy bắt rồi giết sạch Siêu Vu Tộc.

Hắn rất tin tưởng vào ấn ký thần bí trên người, nói không chừng thật sự có thể khiến ông ta khôi phục một thời gian.

Nếu như vậy thì cũng có thể chấn nhiếp các chủng tộc trong vũ trụ, vì để chuẩn bị cho việc bọn họ không lâu sau sẽ đặt chân vào vũ trụ.

Nhất định phải khiến các chủng tộc trong vũ trụ biết được, Đế Quốc Lam Tinh có một vị cực kỳ đáng sợ đang tọa trấn, đợi về sau bọn họ bước vào vũ trụ tìm kiếm cơ duyên mới có thể khiến các chủng tộc mạnh trong vũ trụ e ngại.

“Trường Khanh, người ăn cơm chưa? Hay là ta nấu cho người một bát mì?”

Lúc này, Lâm Nguyệt Dao đỏ hoe hốc mắt đi ra từ phòng ngủ, thấy Cố Trường Khanh vẫn chưa rời đi, đi tới thấp giọng hỏi.

Trên người nàng mặc một bộ váy ngủ nhẹ nhàng thoải mái, mái tóc đen nhánh xõa trên vai, dung nhan thanh tú đẹp dễ vừa có vẻ đẹp ngây ngô của thiếu nữ, lại vừa mang vẻ đẹp trưởng thành của phụ nữ, hai khe rãnh trước ngực sâu thẳm, phía dưới là đôi chân thon dài như ngọc với những đường cong hoàn mỹ.

Cố Trường Khanh nhìn nàng chốc lát, thấp giọng an ủi: “Đừng quá lo lắng, về sau Nghiên Nghiên sẽ tỉnh lại. Hiện tại ta có chuyện cần phải ra ngoài một chuyến, người cứ nấu mì trước đi, nếu kịp thì ta sẽ quay lại.”

Dứt lời, hắn đứng dậy nhanh chóng rời đi.

“Được, ta chờ người.”

Lâm Nguyệt Dao tiễn hắn ra cửa, cho đến khi bóng dáng hắn biến mất trong tầm mắt nàng mới quay về.

Sau khi Cố Trường Khanh rời khỏi, hắn không còn lòng dạ nào để lái xe, dù không mặc áo giáp cũng có thực lực ở cấp

mười sáu mười bảy, hấn dùng tốc độ nhanh nhất bay thẳng tới thành khu số hai.

Nếu không khiến Siêu Vu Tộc trả giá một chút, Cố Trường Khanh sẽ không có tâm trạng bế quan tu luyện.

Theo định vị Tiểu Thứ đưa cho hấn, Cố Trường Khanh đi tới thành khu số hai, đi vào một con hẻm nhỏ vắng người.

Chỉ thấy trong một góc, ông lão điên tóc tai bù xù đang cuộn người ngủ ở đó, thỉnh thoảng lại rống to một cách khó hiểu.

Tiểu Thứ cảm thán: “Ai, Hoàng Đế vốn cũng là một vị phong hoa tuyết đại có thể uy hiếp cả vũ trụ, nhưng vào lúc dung hợp siêu văn Vô Thiên Đế bốn mươi tầng thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Người trước mắt này cũng từng là chủ nhân của nó.

“Tạo hóa trêu ngươi, hy vọng có thể khiến ông ấy thanh tỉnh một thời gian ngắn.”

Cố Trường Khanh nói xong, nhẹ nhàng bước về phía ông lão điên.

Đi thẳng tới trước mặt cách ông lão điên không xa mà vẫn không thấy ông ta có động tĩnh gì.

Cố Trường Khanh ngồi xổm xuống, không hề ghét bỏ ông lão điên bẩn, tay hấn đặt lên trên vai ông ta, sau đó dốc toàn lực đưa lực lượng của ấn ký thần bí trong tay vào trong cơ thể ông lão điên.

A!!

Bỗng nhiên, ông lão điên gầm nhẹ một tiếng, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu rên không khổ, nhưng lại không hất bàn tay của Cố Trường Khanh đang đặt trên vai mình ra.

Theo thời gian trôi đi, tiếng kêu rên thống khổ của ông lão điên từ từ giảm dần.

Sau một lát, thân hình Cố Trường Khanh lảo đảo.

Vừa rồi vì ổn định linh hồn của Cố Nghiên Nghiên, hiện tại lại rót vào cơ thể ông lão điên này nhiều lực lượng của ấn ký như vậy khiến hắn có hơi hư thoát.

“Vẫn không được sao?”

Sau khi đến cực hạn, Cố Trường Khanh rời tay đi, nhìn thấy ông lão điên vẫn chưa tỉnh lại, hắn thở dài một hơi, xoay người rời đi.

“Tên nhóc kia, vừa rồi lực lượng ngươi truyền vào cơ thể ta là gì?”

Vào lúc Cố Trường Khanh xoay người rời khỏi, đằng sau đột nhiên có một âm thanh già nua vang lên.

Nghe tiếng, Cố Trường Khanh lập tức xoay người.

Chỉ thấy ông lão điên đã vén gọn mái tóc lòa xòa màu xám trắng trên mặt, lộ ra một khuôn mặt già nua, tuy rất bản nhưng lại vô cùng uy nghiêm.

Ánh mắt đục ngầu giờ lại tỏa ra ánh sáng khủng bố.

“Thật sự có thể?” Giọng nói rung động của Tiểu Thứ vang lên bên tai Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh dừng lại, đánh giá ông lão điên đã khôi phục trước mắt.

Ông lão điên cũng đang đánh giá hắn, khi thấy hắn mặc trên người quân trang của Đế Quốc Chi Chủ thì nhẹ nhàng nói: “Ngươi chính là Đế Quốc Chi Chủ của thế hệ này? Làm sao lại yếu đuối như vậy? Không, nên nói là cấp bậc quá yếu... nhưng tiềm lực và siêu văn lại vô cùng kinh khủng.”

Bấy giờ, Tiểu Thử bay ra từ trong cơ thể của Cố Trường Khanh, cao hứng hô to: “Hoàng Đế đại nhân, năm đó toàn bộ nhân loại của Đế Quốc đều bị Hư Không Nguyên Rủa xâm nhập, vì sao ngài lại không sao?”

Chương 151: Thúc Tĩnh Hoàng Đế Đại Nhân (2) Chương 151: Thúc Tĩnh Hoàng Đế Đại Nhân (2)

“Tiểu Thử?”

Ông lão điên nhìn thấy nó, đôi mắt đục ngầu lóe lên, nói: “Bởi vì trên người ta có siêu văn dung hợp bốn mươi tầng, năm đó ta ngây ngô đại đột, chỉ có thể phát huy ra một nửa thực lực, bằng không Đế Quốc làm sao có thể diệt vong.”

“Thằng nhóc, lực lượng vừa rồi ngươi cho ta, còn không?”

Ánh mắt ông ta sáng quắc nhìn chăm chăm Cố Trường Khanh: “Nếu như có đủ nhiều, có lẽ có thể hoàn toàn chữa khỏi tai họa ngấm khi dung hợp siêu văn Vô Thiên Đế để lại, hiện tại ta chỉ có thể thanh tỉnh khoảng hai tiếng.”

Cố Trường Khanh nhú mày, “Chỉ có hai tiếng?”

“Ồ? Ngươi có chuyện gì muốn ta hỗ trợ sao?”

Ông lão điên giống như có thể nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Cố Trường Khanh, bề ngoài cười lớn: “Hai tiếng là đủ rồi, có chuyện gì cần ta giúp thì nhanh chóng nói đi, về sau cho ta nhiều cái lực lượng vừa rồi một chút là được.”

Thấy ông ta tự tin như thế, Cố Trường Khanh cũng không giấu giếm, nói thẳng: “Ta muốn nhờ ngươi giúp ta hủy diệt tinh cầu nơi Siêu Vu Tộc dừng chân, nếu có thể giúp ta hủy diệt tinh cầu đó, ta đảm bảo sẽ có một ngày khiến ngươi khôi phục như ban đầu.”

“Siêu Vu Tộc? Chuyện nhỏ thôi!”

Ông lão điên tàn bạo cười một tiếng: “Đừng nói là Siêu Vu Tộc, chỉ cần có thể truyền tống ta qua đó, dù có là thập cường chủng tộc trong vũ trụ thì ta cũng có thể đánh cho bọn chúng tàn phế.”

“Tiểu Thứ, có đủ năng lượng để mở trùng động truyền tống không?”

Đừng cảm thấy ông ta đang phóng đại, siêu văn Vô Thiên Đế bốn mươi tầng, lại thêm thực lực cấp chín mươi chín khủng bố của ông ta, trong vũ trụ ai gặp cũng phải nhượng bộ lui binh.

Đáng tiếc Tiểu Thứ lại than thở: “Tạm thời không có, những năm này vì duy trì tòa thành trung tâm đã tiêu hao quá nhiều rồi.”

Cố Trường Khanh nói: “Ta sẽ bảo nèn tảng Siêu Thần mở một cái trùng động.”

Ông lão điên nhắc nhở: “Phải mở một cái Siêu Thần trùng động, chỉ có trùng động cấp bậc này mới có thể thừa nhận được cấp bậc của ta.”

Cố Trường Khanh gật đầu, “Để ta hỏi xem, Tiểu Thứ, liên hệ với người phụ nữ kia đi!”

“Tuân mệnh!”

Tiểu Thứ đáp ứng một tiếng, sau đó gửi lời mời trò chuyện cho Đế Khâm Na Tịch.

Nửa phút sau, giọng nói của Đế Khâm Na Tịch truyền ra: “Cố Tinh chủ, còn có chuyện gì sao?”

Cố Trường Khanh đi thẳng vào vấn đề: “Mở cho ta một cái Siêu Thần trùng động ở trên không trung chỗ tòa thành trung tâm của Lam Tinh, tọa độ là Siêu Vu Tộc.”

“Người đang muốn tự mình giết qua đó?” Đế Khâm Na Tịch chần chừ hỏi.

Cố Trường Khanh lắc đầu, “Ta tạm thời còn chưa có thực lực đó.”

“Vậy là ai?”

Đế Khâm Na Tịch rất tò mò, cũng không cho rằng giai đoạn hiện tại của Lam Tinh có thể hủy diệt được tồn tại như Siêu Vu Tộc.

“Người mở Siêu Thần trùng động ra, tự nhiên sẽ biết là ai.”

Cố Trường Khanh không muốn nhiều lời, hiện tại tâm tình của hắn không phải rất tốt đẹp.

“Được, chờ một chút.”

Đế Khâm Na Tịch bị khơi lên lòng hiếu kỳ rất lớn, trực tiếp sử dụng siêu não chủ của mình, chuẩn bị mở Siêu Thần trùng động ở Lam Tinh.

...

Nam vũ trụ, nền tảng Siêu Thần.

“Tổng giám đốc, không biết có chuyện gì, siêu não tổng đang điều động Siêu Thần trùng động, chuẩn bị thả xuống Lam Tinh!”

Hôm nay, Đặc Lan Lạp Khắc đang ở trong văn phòng xử lý tài liệu, giọng nói của trợ lý đột nhiên truyền ra từ siêu não trên bàn làm việc.

Nghe được lời này, Đặc Lan Lạp Khắc do dự nói: “Vì sao? Chẳng lẽ là vị đại nhân kia muốn đưa ai xuống đó? Điều động Thần Hoàn Chi Nhân tới Lam Tinh cho ta, e là vị đại nhân kia sắp có hành động lớn.”

Vốn dĩ hắn không muốn quan tâm đến chuyện ở Lam Tinh nữa, nhưng hiện tại nghe thấy vị đại nhân kia muốn mở Siêu Thần trùng động ở Lam Tinh, chuyện này khiến hắn bị khơi lên lòng hiếu kỳ.

“Giám đốc, vừa rồi vị đại nhân kia truyền lời tới, bảo chúng ta mở livestream!”

Giọng nói của trợ lý lại truyền ra.

Nghe vậy, Đặc Lan Lạp Khắc hơi nheo mắt, nói: “Xem ra thật sự là có hành động lớn rồi, mở livestream đi.”

“Vâng!”

Trợ lý đáp ứng một tiếng, đầu tiên điều động Thần Hoàn Chi Nhãn tới Lam Tinh, sau đó lên mạng mở phòng livestream.

“Chuyện gì thế?”

“Đây... nền tảng Siêu Thần sao lại mở livestream, còn mở tới trên Lam Tinh?”

“Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì vô cùng oanh động?”

Phòng livestream vừa mở đã có rất nhiều khán giả tiến vào, gửi lên bình luận nghi hoặc.

Đặc Lan Lạp Khắc cũng tò mò mà nhìn, vô cùng nghi hoặc vị đại nhân kia đang muốn làm gì.

Mấy phút sau.

Vù!

Lam Tinh, trên bầu trời tòa thành trung tâm của Đế Quốc, Siêu Thần trùng động như một cái động đen khổng lồ, khí thế to lớn âm âm hiện ra.

“Ôi đệt! Đây là...”

“Nhìn tình hình này, là ai muốn thông qua Siêu Thần trùng động tới Lam Tinh?”

Khán giả trong phòng livestream thấy một màn này thì đều sốc lên tinh thần.

Tòa thành trung tâm, thành khu số hai.

“Đi đây, ta đi một lát sẽ về.”

Ông lão điên nhìn Siêu Thần trùng động trên bầu trời, di chuyển vị trí một cái đã tới ngay bên dưới Siêu Thần trùng động.

Đầu tóc ông ta tán loạn, toàn thân mặc quần áo rách nào, thật giống như một ông lão ăn xin.

Vù!

Bên dưới trùng động, ánh sáng trên người ông lão điên bắt đầu vận chuyển, toàn thân hiện lên màu xám bạc, áo giáp Vô Thiên Đế đẹp đẽ bá khí bao trùm cơ thể.

Những tia sáng màu xám và màu bạc đan xen hiện lên bên ngoài áo giáp.

Đế văn giống như hỗn độn, giống như có sinh mệnh lấp lánh bên ngoài áo giáp.

Sau lưng có bốn mươi cái Vô Thiên đế hoàn, mỗi một cái đều ẩn chứa lực lượng có thể hủy thiên diệt địa.

Hơi thở tỏa ra quanh thân khiến cho ngay cả Siêu Thần trùng động tựa hồ cũng đã có chút không chống đỡ nổi.

Dưới uy áp của ông ta, cả bầu trời giống như sắp bị rạn nứt rồi sụp đổ.

Chương 152: Kiếp Nạn Của Siêu Vu Tộc, âm Mưu Của Đế Khâm Na Tịch (1) Chương 152: Kiếp Nạn Của Siêu Vu Tộc, âm Mưu Của Đế Khâm Na Tịch (1)

“Đây là... áo giáp Vô Thiên Đế?”

Đế Khâm Na Tịch nhìn thấy bộ áo giáp siêu văn này, đôi mắt đẹp lóe lên kinh ngạc và sợ hãi vô hạn, “Hoàng Đế, người làm sao còn chưa chết?”

Vẻ mặt bà ta lộ ra nghi ngờ cực độ.

“Tổng giám đốc, người này thật cường đại, chỉ là khí thế thôi cũng khiến Siêu Thần trùng động của chúng ta có chút không ổn định, vị này của Lam Tinh rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Thư ký Lam Khê vừa tiến vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng livestream, cả khuôn mặt tràn ngập kinh hãi nói.

Lúc này, giọng nói của trợ lý truyền ra từ siêu não:

“Tổng giám đốc, câu nói tiếp theo của ta nói ra, hy vọng người có thể giữ vững bình tĩnh.”

“Dưới đây là ta thông qua Thần Hoàn Chi Nhãn quét hình kiểm tra được thông tin số liệu của vị kia.”

“Đế Quốc Lam Tinh, Đế Quốc Chi Chủ đời thứ ba: Hoàng Đế.”

“Chỉ số tiềm năng sáu nghìn chín trăm sao!”

“Áo giáp Vô Thiên Đế bốn mươi tầng, áo giáp cấp Đế, cấp chín mươi chín!”

“Cái gì?”

Nghe được lời của trợ lý, Đặc Lan Lạp Khắc đứng phắt dậy từ trên ghế, cả khuôn mặt lộ rõ vẻ không thể tin nổi: “Người chắc chắn không có sai sót?”

Giọng nói của trợ lý cực kỳ mất bình tĩnh: “Tuyệt đối không có sai sót, Hoàng Đế đại nhân vậy mà còn chưa chết,

hơn nữa có vẻ như đã khôi phục thần trí, quá vô lý rồi, trong vũ trụ này ai có thể cản ông ta?”

Chính vào lúc bọn họ kinh ngạc vô hạn, ông lão điên đã bước chân vào Siêu Thần trùng động.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã có mấy ngàn vạn khán giả ùn ùn kéo vào phòng livestream, trong phòng lúc này vô cùng náo nhiệt.

“Ô, vị cường giả trông như ăn mày này là ai? Ngoài Cố Trường Khanh ra, trên Lam Tinh vẫn còn tồn tại đáng sợ thế này sao?”

“Kinh khủng quá đi mất! Vừa nãy chỉ là dư âm khí thế do ông ta sử dụng siêu văn phát ra thôi mà đã khiến cho Siêu Thần trùng động không ổn định rồi, đây rốt cuộc là ai?”

“Nền tảng Siêu Thần, ra đây nói chuyện đi! Các người khẳng định biết rõ.”

“Đúng, đừng có khiến mọi người tò mò nữa, cường giả của Lam Tinh này là ai? Đối phương đang định di chuyển tới đâu?”

Vù!

Vào lúc cả phòng livestream đang gửi lên các loại bình luận kinh ngạc khó hiểu, trên đỉnh phòng bỗng livestream hiện lên mấy hàng chữ lớn.

“??? Đế Quốc Chi Chủ đời thứ ba của Lam Tinh, Hoàng Đế?”

“Đây.. đây... ta từng nghe nói về ông ta, trời ơi, đây là một vị dung hợp siêu văn Vô Thiên Đế bốn mươi tầng đó, năm đó không phải đã bị điên rồi sao? Hơn nữa ông ta làm sao mà không bị Hư Không Nguyên Rửa giết chết?”

“Vô lý, quá con mẹ nó vô lý rồi, có ông ta tọa trấn ở Lam Tinh, về sau Nhân Tộc của Lam Tinh bước chân vào vũ trụ, còn ai dám lấy mạnh hiếp yếu với bọn họ?”

Khi nền tảng Siêu Thần cho ra thông tin số liệu của ông lão điên, cả phòng livestream đều sôi trào.

Đồng thời, rất nhiều chủng tộc mạnh trong vũ trụ cũng bị kinh động tới, đều tiến vào phòng livestream theo dõi.

Đế Quốc Chi Chủ đời thứ ba của Đế Quốc cũ xuất hiện, những chủng tộc biết được tin tức này, không một ai có thể ngồi yên.

Bảy giờ, Cố Trường Khanh đã quay trở lại chỗ ở của Lâm Nguyệt Dao.

Hắn đang ở phòng ăn ăn mỳ mà nàng nấu, vừa ăn vừa thành thoi xem livestream trên nền tảng Siêu Thần.

Cảnh tượng trong phòng livestream đã từ Lam Tinh chuyển vị trí sang Tổ Tinh của Siêu Vu Tộc.

Đây là một tinh cầu sinh mệnh còn lớn hơn rất nhiều so với Lam Tinh.

Bên ngoài tầng khí quyển là một tinh trận đang nửa thức tỉnh.

Cảnh tượng bên trong tinh cầu là những mảnh đất rộng lớn, sông núi ngang dọc, từng thành phố phồn hoa trải rộng khắp các nơi trên tinh cầu.

Siêu Vu Tộc có gần mười tỷ người, hiện giờ đều đang sinh sống trên tinh cầu này.

Nhưng cũng có không ít người đang ở các nơi khác tìm kiếm cơ duyên.

Những người có thể sinh tồn ở khắp các nơi trong vũ trụ thì đều là những kẻ tương đối cường đại.

“Cái quái gì thế? Sao lại đổi hình ảnh tới Tổ Tinh chúng ta rồi?”

Ba vị cường giả cấp tám mươi tám của Siêu Vu Tộc vừa bị kinh động đã xuất quan tiến vào phòng livestream, lại nhìn thấy hình ảnh ở chính Tổ Tinh của bọn họ.

“Chết tiệt! Hoàng Đế không phải tới đây để diệt chúng ta đó chứ?”

“Nhưng làm sao ông ta có thể sống đến hiện tại? Rốt cuộc chúng ta đã đắc tội ông ta chỗ nào?”

Trong phòng hội nghị cao nhất của Siêu Vu Tộc, ba người đàn ông trung niên mạnh nhất đang tập hợp ở đây, lúc bọn họ phản ứng lại thì đã nổi da gà đầy người.

“Khôn kiếp, chẳng lẽ là súc sinh Vu Tà Yển kia đắc tội với Cố Trường Khanh?”

“Gần đây chỉ có hắc tới Lam Tinh, súc sinh đáng chết, chết rồi còn liên lụy đến cả tộc!”

“Làm sao đây? Hoàng Đế thông qua Siêu Thần trùng động, không bao lâu nữa sẽ tới đây, với thực lực của ông ta, vung tay một cái là có thể hủy diệt Tổ Tinh của chúng ta rồi, cho dù là thập cường chủng tộc trong vũ trụ gặp phải thì cũng phải nhượng bộ lui binh, chúng ta làm sao cản được?”

“Không còn cách nào, trước tiên chúng ta đi nghênh đón, sau đó lại quỳ xuống cầu xin Cố Trường Khanh tha thứ, lại đem hết tài nguyên của Siêu Vu Tộc dâng lên, hy vọng có thể xin hắc tha cho chúng ta.”

“Được, vì bảo vệ toàn tộc, chỉ có thể làm vậy thôi.”

Dứt lời, bọn họ đều mặc vào áo giáp siêu văn, phi thân bay lên, lao thẳng ra bên ngoài.

...

“Trường Khanh, đây là tinh cầu của Siêu Vu Tộc đã hại Nghiên Nghiên?”

Bên trong phòng ăn, Lâm Nguyệt Dao ngồi bên cạnh Cố Trường Khanh, nhìn tinh cầu bên trong phòng livestream, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Không sai, ta muốn cho tất cả Siêu Vu Tộc lấy cái chết tạ tội, trước tiên diệt sạch Tổ Tinh của bọn chúng, sau đó lại truy sát những tộc nhân vẫn còn bên ngoài, phải giết cho bọn chúng tuyệt chủng.”

Cố Trường Khanh đã ăn xong mì, tự châm cho mình một điều thuốc, trong mắt tràn ngập vẻ tàn bạo.

“Ừm, dám làm hại tới Nghiên Nghiên thì nên giết hết bọn họ, một người cũng không lưu, đều phải chết!”

Trên khuôn mặt đẹp đẽ của Lâm Nguyệt Dao không có nửa điểm thương hại, ngược lại tràn ngập sát khí, chỉ hận không thể tự tay giết chết những súc sinh này.

Con gái chính là vậy ngược của nàng, nếu không phải Tô Áu Vi đã chết thì nàng cũng muốn tự tay băm đôi phương thành thịt nát.

Chương 153: Kiếp Nạn Của Siêu Vu Tộc, âm Mưu Của Đế Khâm Na Tịch (2) Chương 153: Kiếp Nạn Của Siêu Vu Tộc, âm Mưu Của Đế Khâm Na Tịch (2)

Vù!

Đúng lúc này, bên trong phòng livestream truyền ra âm thanh vù vù không dứt.

Siêu Thần Trùng Động chậm rãi hiện lên bên ngoài Tổ Tinh của Siêu Vu Tộc, sau đó liền thấy một thân ảnh kinh khủng đi ra từ bên trong.

Oanh! Âm! Âm!

Ông lão điên không hề áp chế khí tức của bản thân, sau khi bước ra từ trong trùng động, trên bầu trời trong phạm vi không biết bao nhiêu dặm đều bị khí thể khủng bố của ông ta đè sụp.

Vô số ngôi sao giống như pháo hoa, từng cái từng cái đều xuất hiện vết nứt, nổ tung ra những ngọn lửa chói lọi.

Vù!

Tinh trận bao trùm xung quanh Tổ Tinh của Siêu Vu Tộc đã thức tỉnh, khó khăn lắm mới có thể ngăn lại hơi thở vô hình đang tràn ra từ cơ thể ông ta.

“Chết tiệt! Tên này thật sự không chết, còn khôi phục lại rồi?”

Thập cường chủng tộc trong vũ trụ nhìn thân ảnh đi ra khỏi Siêu Thần trùng động, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Vốn dĩ định về sau chờ khi Nhân Tộc của Lam Tinh bước chân vào vũ trụ thì sẽ tiêu diệt từng người một.

Hiện tại lại có kẻ này tọa trấn, về sau làm sao có thể đối phó với bọn họ?

Chẳng lẽ thật sự phải trừng mắt nhìn Nhân Tộc lần nữa quật khởi?

Bọn họ tuyệt đối không muốn lại phải trải qua thời đại Đế Quốc thống trị một lần nữa.

Ông lão điên xuất hiện gần như đã kinh động đến toàn bộ các chủng tộc ở phía Nam vũ trụ.

Tất cả đều đang theo dõi.

“Ông lão điên này đang muốn diệt Siêu Vu Tộc?”

“Chuyện gì thế? Ta nhớ rõ Siêu Vu Tộc cũng đi ra từ Lam Tinh, giờ ông ta lại khí thế hùng hổ như vậy, đây là muốn đi diệt tộc đấy!”

“Rốt cuộc Siêu Vu Tộc đã làm gì mà chọc phải Lam Tinh thế?”

“Đây là muốn diệt tộc, thù hận lớn đến mức nào?”

Trong phòng livestream, khán giả đều vô cùng tò mò Siêu Vu Tộc rốt cuộc làm sao và chọc tới Lam Tinh nên mới khiến người ta trực tiếp tìm tới tận nơi.

Vút! Vút! Vút!

Ông lão điên vừa bước chân ra khỏi Siêu Thần trùng động, ba vị cường giả của Siêu Vu Tộc cũng lấy tốc độ nhanh nhất lao qua đây.

Vừa xuất hiện, bọn họ không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống.

Cả ba sợ hãi thốt lên: “Hoàng Đế đại nhân, chúng ta cũng từng là hậu duệ của Tổ Tinh, cầu xin ngài tha cho chúng ta, cầu xin ngài hãy nể mặt quê nhà của chúng ta, cũng nể mặt Tổ Tinh mà tha cho chúng ta một mạng!”

Nói xong, bọn họ không có nửa câu thừa thãi, vừa dập đầu vừa tiếp tục cầu xin: “Nếu ngài có thể tha cho chúng ta, chúng ta nguyện ý dâng lên tất cả tài nguyên của Siêu Vu Tộc, các ngài muốn bất cứ thứ gì chúng ta đều nguyện ý dâng lên.”

“Ha ha! Lại dám lấy Trần Hồn Ấn của các ngươi ra để đổi phỏ với Đế Quốc Chi Chủ, hại con gái hấn hồn phi phách tán!”

Ông lão điên cười gằn: “Đừng nói là Siêu Vu Tộc nhỏ nhỏ các ngươi, cho dù là thập cường chủng tộc trong vũ trụ mà dám làm như vậy thì cũng tuyệt đối không có đường sống!”

“Không, chuyện này không liên quan gì tới chúng ta! Điều là một mình Vu Tà Yến làm, chúng ta căn bản không bày mưu cho hắn!”

Nghe lời ông lão điên nói, cả người bọn họ lạnh như băng, hồn bay phách tán, cả người run rẩy, không ngừng cầu xin tha thứ, chứng minh mình trong sạch.

Rốt cuộc bọn họ cũng đã hiểu vì sao ông lão điên này lại tự mình tới cửa.

...

“Mẹ nó, Cố Tinh chủ bị Trấn Hồn Ấn xử rồi?”

“Theo ta được biết hắn mới có hơn cấp hai mươi... ha ha ha, có phải hắn đã chết hay không?”

“Người cười cái rắm! Nếu Cố Tinh chủ chết thật, người cho rằng ông lão điên này sẽ nói nhiều lời vô nghĩa với bọn chúng như vậy?”

“Đúng, ta cũng cảm thấy Cố Tinh chủ không đáng ngại, nhưng con gái hắn lại gặp phải tai họa, thảo nào lại mời ông lão điên ra mặt để hủy diệt toàn tộc bọn họ.”

“Dưới cấp sáu mươi lại có thể chống lại Trấn Hồn Ấn, không hổ là Cố Tinh chủ!”

“Nói thật, ta thật sự không muốn làm kẻ địch với Cố Tinh chủ, thậm chí còn rất sùng bái hắn.”

Quần chúng trong phòng livestream nghe được Siêu Vu Tộc sử dụng Trấn Hồn Ấn để đối phó với Cố Trường Khanh thì đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Càng khiến người chấn kinh hơn là, hắn dưới cấp sáu mươi mà lại có thể chống lại không bị Trấn Hồn Ấn giết chết.

Đã có không ít sinh linh ngoài hành tinh nảy sinh cảm giác muốn quỳ bái Cố Trường Khanh.

Sùng bái cường giả vô địch tuyệt đối chính là thiên tính của các loài có trí tuệ.

Nếu như người không nhận được sự sùng bái, vậy chỉ là vì người chưa đủ mạnh.

...

Ông lão điên nhìn ba người đang quỳ trước mặt, lạnh lẽo nói: “Có liên quan tới các người hay không không quan trọng, quan trọng chính là Vu Tà Yển là người Siêu Vu Tộc các người, đây chính là chỗ các người đắc tội.”

Dứt lời, ông ta chậm chậm nâng tay lên.

“Đừng... đừng mà!”

“Đừng cầu xin nữa, liều mạng với súc sinh này đi!”

“Giết!”

Thấy cầu xin vô dụng, bọn họ đứng phắt dậy, hơi thở khùng hổ chấn động cả vùng trời, ngay lập tức thi triển ra chiêu mạnh nhất của mình.

Oanh!

Ông lão điên căn bản không cho bọn họ cơ hội này, siêu văn Vô Thiên Đế trong tay bắt đầu khởi động, chỉ là cách không nắm tay lại cũng khiến cho khoảng không nơi ba người kia đứng bị bóp cho nổ tung, nháy mắt hồn phi phách tán.

“Buồn cười, chỉ là một tên Thần cấp tám mươi tám giai, lại còn chỉ có siêu văn dung hợp hai mươi hai tầng mà cũng dám liều mạng với vị này?”

“Quả thật, cảm giác ông lão điên này chỉ cần dùng một ý nghĩ cũng có thể giết chết bọn họ.”

Khán giả bên trong phòng livestream nhìn ba vị Siêu Vu Tộc muốn liều mạng vừa rồi, cảm thấy cực kỳ nực cười.

Giết ba người kia xong, ánh mắt ông lão điên dừng lại trên người những Siêu Vu Tộc trên Tổ Tinh.

Không có động tác dư thừa nào, trong nháy mắt đã bắn ra một đạo tinh quang xuống phía dưới.

Vút!

Tinh quang phá không mà đi, trong nháy mắt đã biết mất bên trong Tổ Tinh của Siêu Vu Tộc.

Oanh! Âm!

Một lát sau, cả Tổ Tinh của Siêu Vu Tộc nổ tung, ánh lửa chói sáng đến cực điểm, chiếu sáng không biết bao nhiêu vạn dặm trong vũ trụ.

Đây chính là sự đáng sợ của chiến để cấp chín mươi chín, đặc biệt còn là lão điên mặc trên người áo giáp siêu văn có bốn mươi tầng.

Nhìn khắp vũ trụ cũng khó ai địch lại.

Nhưng vũ trụ rộng lớn như vậy, bên trong có xuất hiện người cùng cấp bậc với ông ta hay không, ai cũng không dám nói chắc chắn.

Chương 154: Kiếp Nạn Của Siêu Vu Tộc, âm Mưu Của Đế Khâm Na Tịch (3) Chương 154: Kiếp Nạn Của Siêu Vu Tộc, âm Mưu Của Đế Khâm Na Tịch (3)

“Thật sự là chói mắt!”

Ông lão điên thưởng thức hình ảnh trước mắt, trong mắt lóe lên vẻ điên cuồng.

Dứt lời, ông ta tán đi áo giáp Vô Thiên Đế, bước vào Siêu Thần trùng động quay về.

“Đế Khâm, có muốn ta đi gặp ông ta không?”

Trong tổng bộ nền tảng Siêu Thần, phía sau Đế Khâm Na Tịch đang xem livestream, một người đàn ông anh tuấn uy nghiêm đi tới, từ sau lưng ôm lấy bà ta vào trong lòng.

Người này nhìn ông lão điên trong phòng livestream, trong ánh mắt hiện lên chiến ý.

“Hiện giờ người còn chưa phải đối thủ của ông ta, để sau đi.”

Đế Khâm Na Tịch dựa vào trong lòng người đàn ông kia, đôi mắt đẹp lóe lên, nói:

“Đợi ta làm cho phân thân của Tần Đế sống lại, đào ra viên tinh hạch thần bí trong cơ thể hắn rồi cho người dung hợp, lúc đó người mới có thể dung hợp được để vẫn có tám mươi tầng, khi ấy, dù là Cố Trường Khanh ở trước mặt người cũng phải cúi đầu.”

“Đáng tiếc năm xưa chưa thể đào ra nó trước khi phân thân của Tần Đế chết.”

Người đàn ông ôm lấy eo nhỏ của bà ta, nhẹ giọng cười nói: “Không sao, hiện tại chỉ thiếu một gốc Bỉ Ngạn chi hoa, trong không gian phong ấn của Lam Tinh hắn là sẽ có, đã chờ đợi năm tháng dài như vậy, không cần nóng vội nhất thời vào lúc này.”

...

Siêu Vu Tộc bị Đế Quốc Chi Chủ thứ ba của Đế Quốc cũ là Hoàng Đế hủy diệt, khiến cho các chủng tộc khác trong vũ trụ sợ hãi không thôi.

Sau khi phong ba này hạ màn, Lam Tinh tiến vào một khoảng thời gian phát triển chậm rãi.

Theo thời gian trôi đi, không gian phong ấn của Lam Tinh từng cái từng cái mở ra.

Năm trăm vạn Đế Tinh Vệ phụ trách càn quét tài nguyên trong những không gian phong ấn này.

Những người có chiến lực cao nhất Đế Quốc đều đang hăng hái quyết chí tu luyện.

Trong thời gian bọn họ bế quan, tất cả mọi chuyện của Đế Quốc đều giao cho đám người Hiên Viên Vương Thụy quản lý.

Trước khi bế quan, Cố Trường Khanh để lại một câu nói, không thiện đãi với người Anh Đào Quốc.

Bởi vậy, vận mệnh của bọn họ sẽ thê thảm rồi.

Bọn họ đều bị áp giải vào không gian phong ấn, khai thác các mỏ tinh thạch ở bên trong.

Trước đây hẳn không đủ sức đối phó với bọn họ, hiện tại đã có năng lực này, tuyệt đối không để cho bọn họ sống tử tế.

Có nhân ắt có quả, không giết sạch bọn họ, Cố Trường Khanh đã xem như nể mặt bọn họ đều là Nhân Tộc.

Thời gian trôi qua như nước chảy, đảo mắt đã qua hai năm.

Trong khoảng thời gian này, tất cả các không gian phong ấn của Lam Tinh cơ bản đều đã mở ra.

Đế Quốc cũng từ đó thu hoạch được vô số tài nguyên, mỏ tinh thạch cũng nhiều không kể hết.

Có vô số kỳ trân dị bảo cực kỳ khan hiếm trong vũ trụ, có thể bán ra ngoài với giá trên trời, nếu bị ngoại tộc biết được thì chắc chắn sẽ ghen tị đỏ mắt.

Trong thời gian hai năm phát triển, thời đại toàn dân siêu văn hoàn toàn mở ra.

Ngoại trừ những người dưới mười sáu tuổi và trên sáu mươi tuổi, tất cả đều có siêu văn.

Kể từ hai năm trước khi Đế Quốc thành lập đến hiện tại, Lam Tinh nghênh đón một thịnh thế ngày càng rực rỡ.

Tòa thành trung tâm của Đế Quốc Lam Tinh đã trở thành trung tâm thương mại lớn nhất Lam Tinh.

Nhân loại, bất kể là khoa học kỹ thuật hay là các phương diện khác đều nghênh đón một sự bùng nổ chưa từng có trong lịch sử.

Có ông lão điên tọa trấn, không có một ngoại tộc nào dám dòm ngó Lam Tinh.

Thậm chí ngay cả nền tảng Siêu Thần cũng không dám tùy ý sử dụng Thần Hoàn Chi Nhãn để dò xét.

Bọn họ đều biết Nhân Tộc quật khởi là việc không thể ngăn cản.

Sang đến năm thứ ba, Lam Tinh đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo.

Toàn cầu có một trăm hai mươi một thành phố, bất kể là đường hàng không hay là đường bộ, đường thủy, tất cả đều thông suốt bốn phương tám hướng tới tòa thành trung tâm.

Xe bốn bánh cũng bị tuyên cáo đào thải, hiện tại tất cả đều là xe ô tô huyền phù (xe bay lơ lửng).

Không gian phong ấn của Lam Tinh hiện tại là nơi lịch luyện của siêu văn nhân trên cả nước, là nơi bọn họ tìm kiếm cơ duyên.

Đế Tinh Vệ chỉ lấy đi những tài nguyên quan trọng, còn những tài nguyên cấp thấp không có tác dụng với Đế Quốc, đối với người bình thường mà nói lại chính là thứ cầu còn không được.

Học cung bồi dưỡng siêu văn nhân của Đế Quốc cũng đã được thành lập, trước mắt tổng cộng có hơn một trăm hai mươi vạn học đồ, nhưng học đồ hạch tâm lại không qua ba vạn, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt tàn khốc, trong một năm nếu không tu luyện được đến chỉ số tiềm năng một nghìn sao thì đều sẽ bị cưỡng chế thôi học.

Tòa nhà trung tâm trong phủ thành đã không còn lạnh lẽo như năm đó, hiện đang có rất nhiều nhân viên giữ chức vụ quan trọng của Đế Quốc bận rộn tại đây.

...

Hôm nay, bên ngoài tòa nhà trung tâm, có một sinh linh trên đầu có một chiếc sừng dài, da toàn thân màu đồng cổ đi tới.

Anh ta nhìn một vòng xung quanh, đi thẳng tới tòa nhà trung tâm, tới trước quầy tiếp tân nói: “Làm phiền giúp ta thông báo một tiếng, ta có chuyện muốn cầu kiến Cố Tinh chủ, muốn cùng ngài ấy làm một giao dịch.”

“Không phải ai muốn thì cũng có thể gặp bệ hạ, trước tiên hãy nói với ta giao dịch của ngươi, nếu như hợp lý, ta có thể thông báo cho ngươi.”

Cô gái tiếp tân nhìn người trước mặt, nghi ngờ là sinh linh đến từ bên ngoài, thế nhưng không hề kỳ thị mà vẫn lịch sự trả lời.

Chương 155: Kiếp Nạn Của Siêu Vu Tộc, âm Mưu Của Đế Khâm Na Tịch (4) Chương 155: Kiếp Nạn Của Siêu Vu Tộc, âm Mưu Của Đế Khâm Na Tịch (4)

“Một thời gian trước Ngê Nguyệt Cố Tinh bùng nổ từ trường, có ba toà Cổ Thần di tích hiện thế, vì từ trường này mà hiện tại chỉ có những người cấp bốn mươi lăm trở xuống mới có thể tiến vào. Thao Thiết Chiến Đế, Hồ Vương Chiến Đế,

Chu Tước Nữ Đế, Yêu Vương Đại Thánh và trấn quốc cự thú của Đế Quốc các người đều đang điên cuồng chém giết trong đó.”

Sinh linh này thấp giọng nói:

“Ta muốn nói cho Cố Tinh chủ, tinh cầu này rất quý dị, hơn nữa còn chứa rất nhiều vật dưỡng hồn.”

“Với thực lực của mấy vị Chiến Đế cấp bốn mươi của Đế Quốc các người cũng không thể tìm kiếm hết được cả tinh cầu, thậm chí còn có nguy hiểm tính mạng.”

Anh ta nói rất nghiêm túc, trên mặt không có nửa điểm vui đùa, tiếp tục nói:

“Ta biết Cố Tinh chủ cần một lượng lớn vật dưỡng hồn, nhưng theo như ta biết được, phần lớn vật dưỡng hồn ở phía Nam vũ trụ dường như đều đã bị nền tảng Siêu Thần lũng đoạn.”

“Nghê Nguyệt Cổ Tinh chính là cơ hội tốt nhất của Cố Tinh chủ.”

“Trước giờ ta chưa từng làm kẻ địch với Cố Tinh chủ, thậm chí còn là fan của ngài ấy.”

Cô gái tiếp tân nghe xong lời đối phương nói, trầm mặc ngẫm nghĩ một lát mới lên tiếng: “Hy vọng những lời người nói không phải giả, nếu không hậu quả thật nghiêm trọng, ta sẽ đi báo lên trên giúp người ngay bây giờ.”

Dứt lời, cô ta liền sử dụng quang não trên quầy tiếp tân liên hệ với cấp trên của mình.

Mà cấp trên của cô ta cũng cần phải liên hệ với cấp trên cao hơn nữa.

Cứ thế thông báo lên theo từng tầng từng tầng.

Muốn gặp Cố Tinh chủ không đơn giản như vậy.

Tầng sáu trăm, trụ sở chính.

Cố Trường Khanh bế quan ba năm, sáng nay vừa mới xuất quan, trước mắt đang ở phòng làm việc, nghe Tiểu Đoàn Đoàn báo cáo mọi việc.

Hiện tại đã báo cáo sắp xong.

Cố Trường Khanh mặc quân trang của Đế Quốc Chi Chủ, hai chân để trên chiếc ghế trước bàn làm việc, trong tay cầm một điều thuốc, yên lặng nghe Tiểu Đoàn Đoàn nói xong mới thản nhiên hỏi: “Bỉ Ngạn chi hoa đâu? Trong không gian phong ấn có tìm được không?”

Những thứ khác hẳn đều không quá quan tâm.

Có thể dùng chỉ có Thiên Đẳng quả, dùng xong có thể tăng lên một cấp, mỗi sinh linh một đời chỉ có thể dùng ba quả.

Trong ba năm hẳn bế quan, thế như chẻ tre tiến vào cấp bốn mươi bốn.

Hơn nữa, áo giáp Đế Uyên Long bảy mươi hai tầng cũng thành công dung hợp lên bảy mươi chín tầng.

Chỉ số tiềm năng cũng đạt tới một vạn sáu nghìn sao.

“Bỉ Ngạn chi hoa?”

Tiểu Đoàn Đoàn nghe vậy liền đáp “Hình như có một đóa, lão bản cần sao? Ta sẽ sai người đi lấy cho ngài ngay.”

Hiện tại nàng đã chính thức được phân công làm thư ký cho Cố Trường Khanh, chân đi giày cao gót, hai chân trắng nõn mượt mà dưới lớp vải đen, mặc một chiếc váy bó sát ôm trọn eo thon, cặp mông tròn vành vô cùng tinh tế.

Phần thân trên mặc một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, tôn lên vòng eo quyến rũ cùng hai gò bồng đảo cao chót vót mê

người.

Nàng đã đi theo bên cạnh Cố Trường Khanh lâu như vậy, nói giữa hai người không có phát sinh quan hệ thì có lẽ sẽ chẳng có ai tin.

Cố Trường Khanh nghe nói thật sự có Bỉ Ngạn chi hoa thì khoe môi khẽ nhếch lên: “Có thì tốt, có điều tạm thời không cần mang tới đây.”

Quang não Tiểu Thứ trên bàn làm việc khó hiểu hỏi: “Chủ nhân, ngài không định đem Bỉ Ngạn chi hoa đưa cho người phụ nữ kia sao?”

“Ta vốn không thiếu tài nguyên gì, vì sao phải đưa cho bà ta?”

Cố Trường Khanh lạnh nhạt nói:

“Ta muốn vật dưỡng hồn, bà ta không cho được, như vậy Bỉ Ngạn chi hoa bà ta cũng đừng mơ có được.”

“Ngoài ra, mục đích bà ta muốn hồi sinh Tần Đế, có đơn thuần hay không vẫn còn phải chờ xem.”

Tiểu Thứ nghe Cố Trường Khanh nói liền thấp giọng đáp: “Không sai, ta cũng cảm thấy việc Đế Khâm Na Tịch muốn hồi sinh Tần Đế có chút kỳ lạ. Năm xưa bà ta đối xử với Tần Đế như gần như xa, dù sao ta cũng không nhìn ra có chỗ nào thâm tình.”

“Nhưng nếu là như vậy, vì sao bà ta lại không tiếc trả giá để hồi sinh Tần Đế?”

Nói thật, Tiểu Thứ cũng bắt đầu hoài nghi.

Năm đó nó vẫn luôn theo bên cạnh Tần Đế, cho nên ít nhiều cũng hiểu biết về người phụ nữ kia, với tính cách bạc tình của bà ta, làm sao có thể vì Tần Đế mà làm đến bước này?

Đột nhiên, Tiểu Thứ như nghĩ đến cái gì, vội nói: “Chủ nhân, ta nghĩ ta biết vì sao bà ta lại muốn hồi sinh Tần Đế rồi.”

Tiểu Thứ bỗng nhiên nhớ ra, Tần Đế có một phân thân, năm đó trước khi chết đã lấy viên tinh hạch thần bí của bản thân dung hợp vào phân thân đó rồi đi tìm Đế Khâm Na Tịch.

Hiện giờ nó cực kỳ hoài nghi, Đế Khâm Na Tịch không tiếc trả giá để hồi sinh Tần Đế là bởi vì viên tinh hạch thần bí trong cơ thể ông ấy.

“Nói thế nào?”

Cố Trường Khanh thấy cảm xúc của Tiểu Thứ dao động lớn như vậy thì tò mò hỏi.

“Chủ nhân, chuyện là thế này...”

Tiểu Thứ kể lại cho hắn biết những việc đã xảy ra, sau đó kết luận: “Ta hoài nghi mục đích mà Đế Khâm Na Tịch muốn hồi sinh Tần Đế tuyệt đối không đơn giản.”

“Ngoài ra, ta vô tình nghe được Tần Đế và Đế Khâm Na Tịch tranh cãi, hình như là bà ta có người đàn ông khác, nhưng có chết cũng không chịu thừa nhận.”

“Ta cảm thấy, Đế Khâm Na Tịch vẫn luôn lừa lấy kỹ thuật của Đế Quốc chúng ta, đặc biệt là Thần Hoàn Chi Nhãn của bọn họ, đó cũng là do người có trình độ cao nhất của Đế Quốc chúng ta năm đó âm thầm thăng cấp cho nên tặng Siêu Thần.”

Cố Trường Khanh nghe xong lời của Tiểu Thứ, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, lắc đầu bảo: “Tần Đế có đến tám chín phần mười là bị người đàn bà này lừa gạt rồi. Theo ta thấy, cường giả chân chính vốn không cần đến ái tình.”

Đương nhiên, đây chỉ là cái nhìn của cá nhân hắn.

Tuy Lâm Nguyệt Dao là mẹ của Cố Nghiên Nghiên, nhưng Cố Trường Khanh đối với nàng không có cảm giác gì về tình

yêu.

Chẳng qua, trong ba năm này mỗi lần xuất quan đều sẽ đi tới đó một chuyến thỏa mãn sự trống rỗng cho nàng.

Cổ Trường Khanh vừa ra đời đã ngậm thìa vàng, có lẽ là do tính cách, cả đời này cũng thật sự không thể gặp được một người phụ nữ khiến hắn yêu thích.

Có thì chẳng qua cũng là phát tiết xác thịt mà thôi.

Chương 156: Sinh Linh Hôi Vụ, Nghê Nguyệt Cổ Tinh
Chương 156: Sinh Linh Hôi Vụ, Nghê Nguyệt Cổ Tinh

Tiểu Thứ lên tiếng: “VẬY BỈ NGẠN CHỈ HOA THÌ SAO?”

Cổ Trường Khanh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp: “Tạm thời giữ lại đã. Cho ta thời gian hai mươi năm, chắc chắn sẽ đàn áp được người đàn bà kia, cướp lấy Luân Hôi thần đăng trong tay bà ta.”

Trước đây hắn thật sự chỉ cảm thấy Đế Khâm Na Tịch thâm tình đến mức hơi không thích hợp lắm, ngoài ra thì hoàn toàn không nghĩ tới các phương diện khác.

Hiện tại nghe Tiểu Thứ báo cáo mới biết người đàn bà này tâm cơ thâm trầm thế nào.

Lúc này Tiểu Đoàn Đoàn nói: “Đúng rồi lão bản, vào một tuần trước, có một tinh cầu tên Nghê Nguyệt Cổ Tinh bùng nổ từ trường, có ba tòa Cổ Thần di tích xuất thế, Hồ ca bọn họ đều đã qua đó rồi, hôm qua nhận được tin tức, nói bên trong Cổ Thần di tích phát hiện rất nhiều vật dưỡng hồn, nhưng đã bị nền tảng Siêu Thần cướp đi phần lớn.”

“Quả nhiên trước mặt lợi ích, tất cả đều chỉ là mây bay.”

Trong mắt Cổ Trường Khanh lóe lên vẻ hung ác, nói: “Truyền lời cho Hồ Tử, bảo bọn họ không cần phải nương tay

với siêu văn nhân của nền tảng Siêu Thần, nên giết thì cứ giết.”

Tiêu Đoàn Đoàn gật đầu nói: “Được, chờ lát nữa ta sẽ liên hệ Hồ ca.”

Đúng lúc này, Vương Dung đẩy cửa đi vào, nói: “Thiếu gia, bên ngoài có một sinh linh ngoại vực nói anh ta biết được rất nhiều tin tức Nghê Nguyệt Cổ Tinh, thậm chí biết được trên tinh cầu đó có rất nhiều vật dưỡng hồn.”

Nghe tới vật dưỡng hồn, Cổ Trường Khanh liền thấy hứng thú, vội phân phó: “Mời anh ta lên đây.”

“Vâng!”

Vương Dung trả lời rồi rời đi.

Cổ Trường Khanh hỏi Tiêu Đoàn Đoàn: “Hiện tại Nghê Nguyệt Cổ Tinh chắc chắn chỉ để cho người dưới cấp bốn mươi lăm tiến vào?”

Tiêu Đoàn Đoàn gật đầu: “Đúng vậy lão bản, đây là tin tức mới nhất truyền đến.”

Cổ Trường Khanh cười nhạt: “Thật sự là trùng hợp, nếu như có rất nhiều vật dưỡng hồn, vậy đợi ta qua đó thì sẽ không còn việc của người khác nữa.”

Một lát sau, Vương Dung dẫn người đàn ông có chiếc sừng dài trên đầu tiến vào.

“Tại hạ Cổ Sâm, gặp qua Cổ Tinh chủ.”

Anh ta dừng lại trước bàn làm việc, tay phải đặt trước ngực, cúi đầu thật sâu nói.

Đây là lễ nghi cấp cao nhất trong tộc bọn họ, chỉ khi gặp được người đức cao vọng trọng chân chính, có địa vị cực lớn thì mới làm như vậy.

Không nghi ngờ gì, Cổ Trường Khanh trong lòng anh ta chính là một người như thế.

Cổ Trường Khanh giương mắt, đánh giá người trước mặt trong chốc lát, đoạn nói: “Bí mật của Nghê Nguyệt Cổ Tinh người có thể nói rồi, hy vọng như những gì người nói, bên trong có chứa rất nhiều vật dưỡng hồn.”

Cổ Sâm ngẩng đầu, mỉm cười cất tiếng: “Nghê Nguyệt Cổ Tinh là một tinh cầu quý dị, ba tòa Cổ Thần di tích đều là cái bẫy để hấp dẫn các sinh linh tàn sát lẫn nhau.”

“Dưới tinh cầu này phong ấn một chủng tộc, bọn chúng cần một lượng lớn máu tươi mới có thể giải trừ phong ấn.”

“Sở dĩ ta biết chuyện này là bởi vì năm đó chính tộc của ta đã dùng lực lượng của toàn tộc phong ấn chủng tộc khát máu đó.”

“Nghê Nguyệt Cổ Tinh từng là tổ tinh của chúng ta, trên tinh cầu này hiện giờ đang diễn ra vô số trận chiến chém giết, huyết dịch lan tràn, cứ tiếp tục như vậy thì chủng tộc kia sẽ sớm ngày phá được phong ấn mà ra.”

“Người có thể chân nhiếp quần hùng nhưng dưới cấp bốn mươi lăm, phóng mắt khắp vũ trụ, ta chỉ nghĩ tới Cổ Tinh chủ.”

“Năm đó tộc của ta để lại rất nhiều vật dưỡng hồn, ta biết chúng ở nơi nào.”

“Nếu như ngài đồng ý ra mặt ngăn chặn bọn họ chém giết nhau, ta nguyện ý đưa ngài đi lấy những vật dưỡng hồn đó.”

Nói xong, anh ta yên tĩnh nhìn Cổ Trường Khanh, đợi hắn trả lời.

Cổ Trường Khanh bị khơi dậy hiếu kỳ, liền hỏi: “Chủng tộc khát máu kia rất mạnh sao? Nếu như chúng phá được

phong ấn thì có thể gây ra sóng gió gì trong vũ trụ không?”

“Bọn chúng được gọi là Hôi Vụ, có thể xâm nhập vào siêu văn và đoạt xá bất cứ sinh linh nào.”

Cổ Sâm thấp giọng tiết lộ: “Cho dù là Đế cấp chín mươi chín giai, chúng nó cũng có thể không chế và chiếm cứ thân thể.”

Tiểu Đoàn Đoàn kinh ngạc, “Trong vũ trụ lại có sinh linh đáng sợ như vậy?”

Cổ Sâm gật đầu đáp: “Chủng tộc của chúng ta có lịch sử lâu đời, từ khi Lam Tinh vẫn còn chưa có sinh linh sở hữu trí tuệ, bọn ta chính là bá chủ tuyệt đối thời đại đó.”

“Nhưng cuối cùng vì không để chủng tộc quý dị kia làm hại vũ trụ, chúng ta chỉ có thể hy sinh gần như cả chủng tộc, phong ấn chúng nó lại.”

“Chủng tộc đáng sợ này căn bản không có cách nào xử lý sạch sẽ, chỉ có thể phong ấn.”

“Nếu như để chúng nó thoát được ra ngoài, ta dám nói trước khi Cổ Tinh chủ ngài còn chưa trưởng thành đến cấp chín mươi chín, trong vũ trụ không có ai có thể phong ấn chúng lần nữa.”

“Năm đó sở dĩ tộc ta có thể phong ấn chúng là bởi vì gặp đúng thời kỳ rất suy yếu của chúng, có vẻ Hôi Vụ cũng vừa trải qua một trận đại chiến ác liệt.”

Vẻ mặt của anh ta rất nghiêm túc.

“Sinh linh Hôi Vụ?”

Ánh mắt Cổ Trường Khanh lóe lên, ấn ký trong lòng bàn tay hắn cũng là màu xám (hôi có nghĩa là màu xám).

Ngoài ra, đời trước hắn cũng từng bị một ngọn lửa màu xám thiêu đốt thì mới đốt ra cái ấn ký này.

Sau khi đốt hắn xong thì nó đã biến mất.

Điều này khiến Cố Trường Khanh có chút hoài nghi, ấn ký thần bí trong tay mình liệu có phải có quan hệ gì với Hôi Vụ sinh linh trong miệng Cổ Sâm hay không.

Nhưng hắn không nghĩ nhiều như vậy, nhìn người trước mặt, hắn cất tiếng hỏi: “Người chắc chắn bây giờ ta qua đó còn kịp ngăn cản sao? Siêu văn nhân ở tổ tinh của các người, vì tranh đoạt đủ các loại cơ duyên mà đã chém giết lẫn nhau gần 10 ngày nay rồi.”

“Hắn là vẫn còn kịp.”

Hiện tại Cổ Sâm cũng không dám chắc chắn.

“Chủ nhân, Đế Khâm Na Tịch gửi lời mời trò chuyện.”

Lúc này, Tiểu Thứ đột ngột lên tiếng.

Chương 157: Cò Kè Mặc Cả Chương 157: Cò Kè Mặc Cả

“Chủ nhân, Đế Khâm Na Tịch gửi lời mời trò chuyện.”

Lúc này, Tiểu Thứ đột ngột lên tiếng.

“Rốt cuộc cũng không nhịn được tới hỏi rồi sao, nhận đi.”

“Cố Tinh chủ, gần đây thế nào?”

Giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Đế Khâm Na Tịch truyền ra.

“Cũng không tệ lắm.” Cố Trường Khanh đáp qua loa, không nhắc gì tới Bỉ Ngạn chi hoa.

Đế Khâm Na Tịch lại đi thẳng vào vấn đề: “Không gian phong ấn của Lam Tinh hắn là đều đã mở ra rồi, không biết Cố Tinh chủ đã tìm được Bỉ Ngạn chi hoa chưa?”

Cố Trường Khanh cười nhạt: “Có một gốc, nhưng mà ta chuẩn bị dùng nó luyện hóa cho con gái ta, linh hồn con bé càng ngày càng không ổn định.”

Vì sao hắn lại nói như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn phải lừa được từ trong tay người phụ nữ này một ít vật dưỡng hồn mới được.

Hiện tại có ông lão điên tọa trấn, Cố Trường Khanh không sợ đắc tội bất cứ sinh linh nào.

Với thực lực hiện tại của Cố Trường Khanh, mỗi lần có thể khiến cho ông lão điên thanh tỉnh được một tháng.

Ngoài ra còn khiến cho ông ta tăng chỉ số tiềm năng lên hai nghìn sao, hơn nữa còn tăng số tầng dung hợp của siêu văn Vô Thiên Đế đến bốn mươi ba tầng.

Cố Trường Khanh cũng không sợ đắc tội với Đế Khâm Na Tịch, người đàn bà này đã trêu đùa một đời Tần Đế, nhất định phải để bà ta trả giá một chút.

Bằng không thì quá dễ dàng cho bà ta.

Đế Khâm Na Tịch nghe thấy Cố Trường Khanh nói vậy thì hơi sốt ruột, ngữ điệu có chút vội vàng: “Cố Tinh chủ, Bỉ Ngạn chi hoa đối với con gái ngươi có tác dụng rất nhỏ, nếu như ngươi thật sự muốn có vật dưỡng hồn, ta có thể dùng chúng để đổi với ngươi.”

Nghe thế, Cố Trường Khanh ra vẻ suy nghĩ, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Ngươi có thể lấy ra bao nhiêu vật dưỡng hồn? Giá trị của Bỉ Ngạn chi hoa này thế nào, hắn là không cần ta phải nhiều lời.”

“Ta nguyện ý dùng tất cả vật dưỡng hồn hiện giờ mình có được đưa cho ngươi, nếu không đủ thì có thể lấy thêm những thứ khác đến trao đổi.”

Nghe nói Cổ Trường Khanh muốn dùng Bỉ Ngạn chi hoa đi cứu con gái hắn, Đế Khâm Na Tịch thật sự có hơi luống cuống.

Thứ này quá khó để tìm được, bà ta lấy giá cả cực cao treo thưởng ở các vùng đông tây nam bắc cùng với trung tâm của vũ trụ suốt bao năm qua, nhưng đến hiện tại vẫn chưa có ai có thể mang đóa hoa này tới đổi cho bà.

Hiện tại khó khăn lắm mới có một gốc, bất kể phải trả giá thế nào bà ta cũng sẽ không tiếc.

Chỉ cần có thể hồi sinh Tần Đế, rồi lại lấy được viên tinh hạch thần bí trong cơ thể ông ta.

Người đàn ông của bà ta liền có thể dung hợp tinh hạch này, chỉ số tiềm năng sẽ tăng vọt lên thêm bảy nghìn sao, đạt tới trình độ kinh khủng là một vạn bốn nghìn sao.

“Được! Thế nhưng điều kiện tiên quyết là đồ người đưa có thể khiến ta động lòng.”

Cổ Trường Khanh biết đối phương đã cắn câu, nếu không lấy của bà ta nhiều một chút thì quá là thiệt thòi.

“Ta hiện có một trăm ba mươi viên dưỡng hồn thạch, cùng với hai mươi tám gốc Cửu Diệp Thảo dưỡng hồn, những thứ này đều có thể cho ngươi. Nếu như ngươi cảm thấy vẫn chưa đủ, còn muốn gì nữa thì cứ nói.”

Đế Khâm Na Tịch vì Bỉ Ngạn chi hoa, hoàn toàn không để ý trả bất cứ giá nào.

“Tiểu Thứ, nền tảng Siêu Thần có cái gì đáng lấy?”

Cổ Trường Khanh trao đổi bằng suy nghĩ với Tiểu Thứ.

Tiểu Thứ liền đáp: “Siêu Thần đế văn! Đây chính là thứ quý giá nhất của bọn họ, có thể dựa theo chỉ số tiềm năng của người dung hợp nó mà tăng lên chỉ số tiềm năng đến cực hạn,

nếu như chủ nhân có được, đợi đến khi tiềm lực của ngài đột phá đến hai vạn sao, rồi lại dùng siêu văn Đế Uyên Long dung hợp thì có lẽ có thể thực hiện lần lượt xác cuối cùng.”

“Nghe người nói vậy thì đây hẳn là thứ quý giá nhất của nền tảng Siêu Thần rồi, bọn họ cam lòng bỏ ra ư?”

Cố Trường Khanh nhếch môi, “Có điều cứ đòi thử xem sao. Nếu ngay cả Siêu Thần đế văn mà bà ta cũng dám giao ra, vậy chúng tỏ thứ bà ta mưu cầu còn có giá trị lớn hơn nữa.”

Nghĩ đến đây, Cố Trường Khanh liền lên tiếng: “Giao Bỉ Ngạn chi hoa cho người cũng được, đổi lại, người hãy đưa Siêu Thần đế văn của nền tảng Siêu Thần các người cho ta.”

Giọng nói khó tin của Đế Khâm Na Tịch vang lên: “Cái gì? Cố Tinh chủ, người điên rồi?”

“Ta không điên, ta muốn Siêu Thần đế văn, bằng không chỉ dựa vào một ít vật dưỡng hồn này của người cũng không đủ để con gái ta khôi phục.”

Cố Trường Khanh không cho bà ta cò kè mặc cả, bởi vì quyền chủ động hoàn toàn ở trong tay hắn.

“Người quá quá đáng rồi đấy.” Đế Khâm Na Tịch nghiêng rang!

Cố Trường Khanh thản nhiên nói: “Bỉ Ngạn chi hoa là thứ hiếm thấy như nào, ta nghĩ ai cũng rõ ràng.”

“Nếu người cho rằng không đáng để dùng Siêu Thần đế văn đổi lấy nó, vậy thì coi như ta chưa từng nói gì, giao dịch của chúng ta đến đây chấm dứt.”

Hắn ra vẻ muốn cúp máy, chính là muốn tạo áp lực cho đối phương gấp không nhịn nổi.

“Cố Tinh chủ, làm người cũng nên lưu lại một đường lui, về sau đôi bên còn phải qua lại với nhau nữa mà.” Giọng nói

của Đế Khâm Na Tịch cực kỳ trầm thấp.

Cố Trường Khanh chẳng buồn bận tâm, thản nhiên nói: “Giữa ta và ngươi chỉ là quan hệ lợi ích, không cần phải để lại một đường lui gì hết, nếu lợi ích đã không hợp, vậy thì cũng không nhất định phải hợp tác nữa.”

“Trừ Siêu Thần đế văn ra, thứ gì ta cũng có thể cho ngươi.”

“Xin lỗi, ta chỉ cần Siêu Thần đế văn.”

Cố Trường Khanh nói: “Tài nguyên hay siêu văn truyền thừa gì đó, ta đều không thiếu, ngoài Siêu Thần đế văn ra thì không có thứ gì khác mà ngươi có đáng để ta động tâm.”

“Ngươi đang ép ta?” Ngữ điệu Đế Khâm Na Tịch bất thiện.

Cố Trường Khanh nhướng mày, “Như thế nào là ép ngươi? Chúng ta đang bàn giao dịch, ngươi hoàn toàn có thể từ chối mà.”

Bà ta nghiêng răng, “Được thôi! Lần giao dịch này liên quan đến vật phẩm quan trọng, chúng ta mặt đối mặt, địa điểm giao dịch định ở Tinh Cực chi thành ở nam vũ trụ, khách sạn Trụ Hoàng, thế nào?”

“Ta không rảnh đi một chuyến đường xa như vậy, ngươi trực tiếp thông qua Siêu Thần trùng động truyền tống qua đây đi, Bỉ Ngạn chi hoa đối với ta vô dụng, đừng sợ ta sẽ lừa ngươi, vì chuyện này mà tạo nên một kẻ địch mạnh thì hoàn toàn không cần thiết.”

Đùa gì chứ, Cố Trường Khanh căn bản không có ý định đưa Bỉ Ngạn chi hoa cho bà ta, làm sao có thể đồng ý đến điểm giao dịch với đối phương.

Trong không gian phong ấn có được tinh thạch đã đủ nhiều, hiện tại truyền tống của bọn họ cũng không cần y lại

vào nền tảng Siêu Thần, hoàn toàn đối địch với bọn họ cũng không ảnh hưởng gì.

Kỹ thuật truyền tống của Đế Quốc cũ vẫn đang dẫn đầu các tộc trong vũ trụ, bao gồm cả nền tảng Siêu Thần.

Chương 158: Dám Quyết Dám Liều Chương 158: Dám Quyết Dám Liều

“Người đang nói chuyện cười sao Cố Tinh chủ? Lần giao dịch đồ vật quý giá như vậy, người lại bảo ta trực tiếp thông qua trùng động truyền tống cho người?” Đế Khâm Na Tịch bị Cố Trường Khanh chọc tức đến bật cười.

Cố Trường Khanh thản nhiên nói: “Vậy thì không đời nữa, như vậy người cũng không thiệt thòi gì.”

Đối diện lại rơi trầm mặc.

Rất lâu sau bà vẫn không lên tiếng, có vẻ như là đang che chắn âm thanh để thương lượng với ai đó.

Tiểu Thứ cũng che chắn âm thanh với bọn họ, rồi nói: “Chủ nhân, nếu ngài thật sự lừa được Siêu Thần để vãn của bọn họ, Đế Khâm Na Tịch nhất định sẽ phát điên, không tiếc đại giới mà ra tay với chúng ta.”

Cố Trường Khanh vẫn ung dung bình tĩnh: “Ai tới kẻ đó chết, bà ta không nuốt trôi được cục tức này thì cũng phải cố mà nuốt vào bụng.”

Có ông lão điên mặc áo giáp Vô Thiên Đế dung hợp bốn mươi ba tầng tọa trấn, Cố Trường Khanh còn sợ ai?

Cố Trường Khanh bày bà ta như vậy cũng là vì muốn trút giận cho Tần Đế.

Nếu không thì cũng không đến mức đó.

“Chủ nhân, trong vũ trụ vẫn còn một nền tảng yếu hơn nền tảng Siêu Thần một chút là nền tảng Alpha, đợi chúng ta đắc tội nền tảng Siêu Thần xong thì có thể liên hợp với nền tảng Alpha đối phó với bọn họ.” Tiểu Thứ hào hứng: “Bọn họ chắc chắn sẽ rất vui vẻ đồng ý.”

“Ồ? Còn có nền tảng như vậy à, vậy gần đây sao không thấy bọn họ phát triển ở Lam Tinh bên này?” Cố Trường Khanh ngạc nhiên.

Tiểu Thứ trả lời: “Alpha thần nhãn của bọn họ đánh không lại Thần Hoàn Chi Nhãn của nền tảng Siêu Thần, bằng không làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt để hút lưu lượng như vậy được.”

“Nếu như chúng ta thật sự hợp tác với nền tảng Alpha, để bọn họ đưa tài nguyên ra thúc giục Trung Khu Đế Nhãn của chúng ta, vậy thì có thể phân cao thấp với nền tảng Siêu Thần một phen.”

“Ngoài ra, danh vọng của chủ nhân hiện giờ ở trong vũ trụ đang rất cao.”

“Nếu như để cho sinh linh trong vũ trụ biết được ngài hợp tác với nền tảng Alpha, khẳng định cũng có thể khiến nền tảng Alpha hút được không ít lưu lượng.”

Cố Trường Khanh nghe Tiểu Thứ nói vậy thì mỉm cười: “Xem ra sau khi lừa được nền tảng Siêu Thần thì phải liên hệ nền tảng Alpha rồi.”

“Cố Tinh chủ, ta đồng ý với ngươi, lập tức sẽ truyền tống Siêu Thần để văn thông qua trùng động tới Lam Tinh các ngươi.”

Lúc này, Đế Khâm Na Tịch đã khôi phục lại giọng nói bình tĩnh.

Không nghi ngờ gì nữa, vừa rồi bà ta đã thương lượng với người đàn ông của bà ta.

“Tốt, vậy ngươi mở trùng động hai hướng, đến lúc đó ta sẽ để Bỉ Ngạn chi hoa vào đó.”

“Quyết định thế đi.”

Nói xong bà ta chủ động cúp máy.

“Ta sẽ rất vui vẻ vì khiến ngươi phải phẫn nộ đến hộc máu.”

Cổ Trường Khanh cười nghiền ngẫm, bấy giờ mới quay lại nhìn về phía Cổ Sâm: “Đợi Siêu Thần đế văn vào tay, ta sẽ đích thân đi một chuyến tới Nghê Nguyệt Cổ Tinh.”

...

Đế Khâm Na Tịch đồng ý dùng Siêu Thần đế văn để trao đổi với hắn.

Vậy thì mục đích này chắc chắn không đơn giản.

Bà ta đã sớm thương lượng xong với tên đàn ông của mình, quyết định trước tiên lấy được Bỉ Ngạn chi hoa từ trong tay Cổ Trường Khanh, đợi sau khi bà ta hồi sinh Tần Đế lấy được viên tinh hạch thần bí cho ông ta dung hợp xong, đến lúc đó lại giết vào Lam Tinh lấy lại Siêu Thần đế văn.

Sống lâu như vậy, có thể trở thành nhân vật đứng đầu trong nền tảng Siêu Thần, làm sao có thể là một kẻ không não.

Chẳng qua bà ta có nằm mơ cũng không nghĩ đến, Cổ Trường Khanh đã biết suy nghĩ của bà ta, căn bản không có ý định đưa Bỉ Ngạn chi hoa cho bà.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Cổ Trường Khanh bảo Vương Dung đi ra ngoài, chuẩn bị lấy cái Siêu Thần đế văn kia về.

Cổ Sâm ở hiện trường nhìn hành động của Cổ Trường Khanh cũng vô cùng kinh ngạc.

Trực tiếp lừa lấy Siêu Thần đế văn của người ta, đây là muốn không chết không thôi với nền tảng Siêu Thần?

Anh ta giống như đã nhìn thấy, sau khi Đế Khâm Na Tịch bị lừa sẽ nổi trận lôi đình thế nào.

Khoảng hơn mười phút sau, bầu trời phía trên tòa thành trung tâm của Đế Quốc hiện lên một cái trùng động truyền tống rất nhỏ.

Vương Dung thấy thế thì phi thân lên.

Lúc này, bên trong trùng động đã dần dần bay ra một cái không gian giới tử.

Vương Dung phi thân ra lấy đi không gian giới tử, đưa tinh thần lực vào nhìn một cái, sau khi nhìn thấy bên trong thật sự có một đế văn bất phàm cùng với vật dưỡng hồn, bà cũng đề vào bên trong một cái không gian giới tử.

Sau đó liền bay trở về.

Không bao lâu sau, Vương Dung mang theo không gian giới tử quay về, đưa đến tay Cổ Trường Khanh.

Cổ Trường Khanh nhận lấy không gian giới tử, phát hiện bên trong đúng là Siêu Thần đế văn, hần mỉm cười nói: “Xem ra Đế Khâm Na Tịch có khát vọng không nhỏ đối với viên tinh hạch thần bí trong tay Tần Đế, đến nỗi dám lấy cả bảo vật tọa trấn nền tảng Siêu Thần ra để đánh cược.”

Tiểu Đoàn Đoàn cười nói: “Đáng đời! Vậy mà Tần Đế vẫn còn liếm cầu ả đàn bà này*, bảo sao lại bị một người phụ nữ đùa cho xoay vòng vòng.”

Cũng đúng như những gì cô nói, năm đó Tần Đế thật sự bị Đế Khâm Na Tịch đùa bỡn trong lòng bàn tay, ngay cả phát

hiện đối phương có người đàn ông khác rồi nhưng vẫn muốn bỏ qua hết thảy mà ở bên cạnh bà ta.

Đây không phải liêm cầu thì là gì?

Chương 159: Triệt Đế Trở Mặt, Hợp Tác Với Nền Tảng Alpha

*Liếm cầu: miêu tả một người biết đối phương không thích mình trong quan hệ giới tính, nhưng nhiều lần dùng mặt nóng dán mỏng lạnh.

Chương 159: Triệt Đế Trở Mặt, Hợp Tác Với Nền Tảng Alpha

Lúc này, tại trung tâm vũ trụ, tổng bộ của nền tảng Siêu Thần, bên trong một căn phòng xa hoa.

Đế Khâm Na Tịch chỉ mặc một bộ váy ngủ, có chút căng thẳng lấy ra không gian giới tử ở bên trong trùng động.

“Làm sao lại căng thẳng như vậy?”

Người đàn ông anh tuấn cao lớn từ trong phòng tắm đi ra, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

Ông ta đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Đế Khâm Na Tịch, ôm bà ta vào lòng.

Đế Khâm Na Tịch nằm trong lòng đối phương, nhìn không gian giới tử trong tay, thấp giọng nói: “Ta cứ có cảm giác, Cố Trường Khanh hình như đã biết chúng ta muốn làm gì.”

“Sao hẳn có thể biết được.”

“Kẻ này càn rỡ như thế, đợi sau khi lấy được tinh hạch thần bí trong phân thân của Tần Đế, ta sẽ tùy tiện dung hợp một bộ

áo giáp siêu văn năm mươi tầng rồi giết qua đó, chém đầu của hắn.”

Người đàn ông cao lớn kia không tin, đoạt lấy không gian giới tử trong tay bà ta, đưa tinh thần lực vào trong xem xét.

Nhất thời ông ta nhú mày, chỉ thấy bên trong có một tờ giấy, nháy mắt đọc xong thì trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ điên cuồng, “Bị hắn lừa rồi.”

“Cái gì?”

Đế Khâm Na Tịch giật nảy mình, nằm không nổi nữa, đứng phắt dậy giành lấy tờ giấy trong tay ông ta.

(Đồ chó cái, nhân quả tuần hoàn, đôi câu nam nữ các người đùa giỡn Tần Đế xoay vòng vòng, lần này ta giúp Tần Đế thu về chút lợi tức trước.)

“Khốn kiếp, súc sinh, đáng chết!”

Vào lúc nhìn thấy hàng chữ trên giấy, khuôn mặt lạnh lùng của Đế Khâm Na Tịch hiện lên sát ý vô tận, tức giận đến nỗi cả cơ thể đều run lên, quát chói tai: “Ta nhất định khiến người phải trả giá đắt!”

Dứt lời bà ta như đã đánh mất lý trí, đang muốn dùng siêu não triệu tập các cường giả mạnh nhất của nền tảng Siêu Thần, chuẩn bị đánh vào Lam Tinh.

“Na Tịch, đừng kích động, chúng ta tạm thời không đánh vào được. Người quên rồi sao? Nếu không có áo giáp năm mươi tầng thì không thể đánh vào phong ấn của Lam Tinh.”

Người đàn ông anh tuấn cao lớn cũng lộ ra vẻ âm trầm nhưng lại ngăn cản bà ta, lạnh giọng nói:

“Có lão điên kia tọa trấn, có đánh vào cũng chỉ tổ tổn hao nhân lực, tặng không vài cái mạng cho bọn chúng mà thôi. Cục tức này chúng ta tạm thời nhẫn nại nuốt xuống đã.”

“Ta rất nghi ngờ, hấn ta rốt cuộc làm sao mà biết được sự tồn tại của ta.”

Đế Khâm Na Tịch nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Siêu Thần đế văn cũng đã bị hấn lừa mất, ngươi bảo ta làm sao mà nuốt trôi cục tức này?”

“Không nhịn được cũng phải nhịn, hiện tại chúng ta không cần liên hệ lại với hấn nữa, về sau cho người ra sức chèn ép Nhân Tộc. Đợi sau này chúng ta tìm được Bỉ Ngạn chi hoa, đó chính là ngày chết của Cố Trường Khanh.”

Trong mắt người đàn ông anh tuấn cao lớn lộ ra vẻ tàn nhẫn: “Đến lúc ấy, ta sẽ khiến cho hấn sống không bằng chết.”

Đế Khâm Na Tịch nắm chặt nắm đấm, hít thở thật sâu, dưới sự an ủi của ông ta mới dần dần hồi phục lại từ tức giận ngập trời trong lòng.

Người đàn ông anh tuấn cao lớn ôm lấy bà ta từ phía sau, thấp giọng an ủi: “Hấn nhất định phải trả giá đắt vì dám khiến ngươi tức giận!”

Dứt lời, ông ta liền cúi xuống hôn lên thùy tai của bà ta, không bao lâu sau, hai người đã bắt đầu lăn lộn trên chiếc giường mềm mại, dần dần luyện tập đủ các kiểu tư thế thần công.

Bên phía Cố Trường Khanh, thấy Đế Khâm Na Tịch rất lâu không gọi tới mắng hấn, biết được bà ta lúc này hấn là đang nghĩ cách làm sao để giết chết mình.

“Tiểu Thứ, liên hệ với nền tảng Alpha đi.”

Xem như là hoàn toàn xé rách mặt với nền tảng Siêu Thần rồi, hiện tại hấn muốn giúp nền tảng Alpha quật khởi, chống lại nền tảng Siêu Thần.

Tiểu Thứ nói: “Vâng. Ta đang gửi lời mời trò chuyện với quang não tổng của nền tảng Alpha.”

Một lát sau, bên trong quang não truyền ra tiếng cười thân thiện của một người đàn ông trung niên: “Ha ha, Cố Tinh chủ, làm sao ngươi lại nghĩ tới việc liên hệ với ta? Nghe nói gần đây hình như ngươi qua lại rất gần gũi với nền tảng Siêu Thần?”

Cố Trường Khanh cười nói: “Chỉ là biểu hiện mặt ngoài mà thôi, ta vừa lừa được Siêu Thần để vãn của nền tảng Siêu Thần vào tay, hiện giờ đã bước vào tình cảnh không chết không thôi với bọn họ.”

“Cái gì? Không hồ là Cố Tinh chủ, cũng chỉ mỗi ngươi có quyết đoán bậc này, làm sao mà lừa được vào tay thế?” Giọng nói kinh hãi rung động cực kỳ từ bên kia truyền tới.

“Lừa vào tay thế nào nói ra thì dài, có hứng thú hợp tác với ta hay không?” Cố Trường Khanh nói thẳng vào vấn đề.

A Nhĩ Nặc Hàn nghe vậy thì không hề do dự trả lời: “Có, khẳng định có rồi! Trước đây ta đã muốn liên hệ với ngươi, nhưng vì ngươi qua lại gần gũi với nền tảng Siêu Thần, cho nên mới không dám tự rước lấy nhục.”

Cố Trường Khanh nói: “Ta chuẩn bị giao quyền không chế thứ hai của Đế Quốc Chi Nhân cho nền tảng Alpha các ngươi, các ngươi có đủ tài nguyên để duy trì Đế Quốc Chi Nhân hoạt động trong thời gian dài không?”

Nghe Cố Trường Khanh nói vậy, A Nhĩ Nặc Hàn kích động không thôi, “Có, khẳng định là có! Nếu như có thể tuyên bố ta và Cố Tinh chủ hợp tác, vậy thì lưu lượng của nền tảng Alpha chúng ta chắc chắn sẽ tăng lên vài cấp bậc.”

Chuyện tốt từ trên trời rơi xuống này thật sự khiến A Nhĩ Nặc Hàn kích động đến phát điên.

Bởi vì Alpha Chi Nhân của bọn họ không thắng nổi Thần Hoàn Chi Nhân của nền tảng Siêu Thần, khiến bọn họ luôn bị áp chế.

Cục tức này bọn họ đã phải nhịn rất lâu.

Cố Trường Khanh thấy đối phương kích động như thế thì tiếp tục nói: “Không chỉ vậy, ta còn chuẩn bị cho các người nhiều buổi đấu giá kỳ trân dị quả cực hiếm gặp trong vũ trụ, như vậy có thể khiến cho lưu lượng của nền tảng các người nhanh chóng tăng lên.”

A Nhĩ Nặc Hàn cười nói: “Được! Vậy thì không thể tốt hơn, ta vừa rồi còn muốn mở miệng nhưng lại ngại ngùng.”

Ông ta thật sự không ngờ tới, chuyện tốt vậy mà lại tới đột nhiên như thế.

“Ừm, có chuyện này ta muốn biết, nền tảng của các người có tổng cộng bao nhiêu vật dưỡng hồn?”

“Cái này thì không nhiều, mặc dù chúng ta đối đầu với nền tảng Siêu Thần đã lâu, nhưng bọn họ thu mua với giá cả thật sự quá cao, chúng ta hoàn toàn không đấu qua nổi.”

“Vậy thì mang tất cả vật dưỡng hồn hiện có của các người qua đây, sau đó ta sẽ cho các người quyền không chế thứ hai của Đế Quốc Chi Nhân.”

Cố Trường Khanh đã tính toán xong, nếu muốn khôi phục hoàn toàn linh hồn của Cố Nghiên Nghiên thì ít nhất cần một hai vạn các loại dưỡng hồn thạch.

Những thứ này, bên trong đều chỉ ẩn chứa một ít hồn lực.

“Được, cảm ơn Cố Tinh chủ đã coi trọng nền tảng Alpha chúng ta, ta nguyện ý lấy ra ba phần cổ phần của nền tảng Alpha tặng cho người.”

A Nhĩ Nặc Hàn rất có thành ý, cảm thấy muốn hợp tác lâu dài thì cổ phần nhất định phải cho.

Chương 160: Điều Kiện Của Cổ Sâm Chương 160: Điều Kiện Của Cổ Sâm

Trong phòng làm việc, Cổ Sâm thấy Cố Trường Khanh và A Nhĩ Nặc Hàn đã bàn công việc xong, bảy giờ mới lên tiếng: “Cổ Tinh chủ, kỳ thực đế văn mạnh nhất của tộc ta vẫn còn, nhưng cần phải có người có chỉ số tiềm năng chín nghìn chín trăm sao mới có thể dung hợp nó.”

“Tộc của ta không thể xuất hiện một người như vậy nữa, ta muốn lấy nó để trao đổi, đổi tộc ta có được tư cách bước vào Lam Tinh sinh sống, không biết ngài...”

Lần này anh ta đến, thứ nhất là muốn để Cố Trường Khanh đi ngăn cản những siêu văn nhân đang chém giết lẫn nhau trên Nghê Nguyệt Cổ Tinh.

Thứ hai là muốn lấy áo giáp đế văn mạnh nhất tộc họ để đổi lấy tư cách bước vào Lam Tinh sinh sống.

Nghê Thiên Đế Tộc bọn họ ban đầu là bá chủ tuyệt đối trong vũ trụ, nhưng từ khi hy sinh lực lượng toàn tộc để phong ấn chủng tộc Hôi Vụ kia, đến giờ vẫn chưa thể gượng dậy.

Thậm chí, ngay cả muốn tìm một nơi để sinh tồn trong vũ trụ cũng khó khăn.

Cố Trường Khanh nhìn anh ta hồi lâu, đoạn hỏi: “Đế văn mạnh nhất tộc các người có bao nhiêu tầng?”

Cổ Sâm nói thật: “Nghê Hoàng đế văn sáu mươi ba tầng, mặc dù không bằng siêu văn Đế Uyên Long của ngài, nhưng cũng không yếu.”

“Sáu mươi ba tầng, quả thực không tồi, tộc các người có khoảng bao nhiêu sinh linh?”

Cố Trường Khanh hơi động lòng rồi.

Cổ Sâm cười khỏ đáp: “Chỉ có khoảng chín mươi triệu, không phải rất nhiều, đến lúc đó chỉ cần xây cho chúng ta một thành phố là được, hiện tại chúng ta không tranh không giành, chỉ mong có được một hoàn cảnh yên bình để sinh tồn qua ngày.”

Tùng là bá chủ tuyệt đối của vũ trụ, hiện tại tộc nhân lại không tới trăm triệu, thậm chí ngay cả sinh hoạt bình thường đều trở thành vấn đề xa xỉ, nói ra quả thực khiến anh ta khó chịu.

Cố Trường Khanh nghe anh ta nói xong, không hề do dự quyết: “Đưa Nghê Hoàng để văn cho ta, sau đó liên hệ với tộc nhân của các người, chuẩn bị truyền tống đến Lam Tinh.”

Chỉ có chín mươi triệu, trên Lam Tinh rất rộng, muốn ở đâu thì ở đó.

Chỉ sợ là vài tỷ.

Nếu vậy thì đúng là khó sắp xếp.

“Vâng, cảm ơn Cố Tinh chủ!”

Cổ Sâm cúi người thật sâu với Cố Trường Khanh, sau đó lấy ra một đế văn màu đen ánh kim tỏa ra khí tức bạo ngược.

Cố Trường Khanh dùng tinh thần lực kéo nó vào trong tay, sử dụng ấn ký quý dị để kiểm tra độ mạnh của nó.

Hắn kinh ngạc phát hiện, chỉ kém siêu văn Đế Uyên Long của hắn hai cấp.

Dưới sự kiểm tra của ấn ký quý dị, tất cả siêu văn đều có phân chia cấp bậc.

Siêu văn Đế Uyên Long của hắn là cấp mười, Nghê Hoàng đến văn là cấp tám.

Siêu Thần đế văn vừa rồi có được thuộc cấp bảy, còn không bằng Nghê Hoàng đế văn.

Đừng thấy Nghê Hoàng đế văn chỉ kém hai cấp so với siêu văn Đế Uyên Long của hắn, đó là hai cấp bậc, nếu cùng một cấp thì chiến lực của hai cái này cũng không cùng một đẳng cấp.

“Đoàn Đoàn, ngươi mang Cổ Sâm đi xuống nghỉ ngơi trước, để anh ta liên hệ với người trong tộc chuẩn bị truyền tống qua đây, ta cần nghiên cứu đế văn này một chút.”

Cổ Trường Khanh muốn tăng nó lên bảy mươi lăm tầng, thử xem làm vậy thì có thể tăng nó lên cấp chín hay không.

Hiện giờ trong tay hắn có hai đế văn mà Đế Quốc cũ để lại.

Vì sao lại là đế văn?

Bởi vì có hy vọng tiến hóa lên cấp Đế, cho nên được gọi là đế văn.

Còn về chuyện Nghê Nguyệt Cổ Tinh thì không cần gấp gáp.

“Vâng, Cổ tiên sinh, mời.”

Tiểu Đoàn Đoàn đáp ứng một tiếng, sau đó dẫn Cổ Sâm rời khỏi.

Hiện tại Vương Dung không ở đây, đã quay về phòng làm việc của bà để bàn bạc các công việc thủ tục hợp tác với nền tảng Alpha.

Sau khi bọn họ rời đi, Cổ Trường Khanh bắt đầu tăng cấp số tầng dung hợp cho Nghê Hoàng đế văn.

Cùng lúc này, Ai Vân tinh hệ, Nghê Nguyệt Cổ Tinh.

Đây là một tinh cầu lớn hơn mấy trăm lần so với Lam Tinh.

Một tầng sương mù màu xám bao trùm, từ bên ngoài nhìn giống như một tinh cầu màu xám.

Bên ngoài Nghê Nguyệt Cổ Tinh có thể thấy được các loại trùng động truyền tống liên tiếp xuất hiện, từ bên trong có một nhóm sinh linh mặc áo giáp siêu văn đang dùng tốc độ cực nhanh bay ra, hạ xuống tinh cầu này.

Bên trong tinh cầu, trên bầu trời hoàng hôn có tử khí trầm trầm, những rặng sông núi và mặt đất khô cằn, không nhìn thấy bất cứ thực vật nào sinh trưởng.

Oanh!

Lúc này, đột nhiên có một ánh đao dài mấy trăm trượng từ xa quét tới, xé rách mặt đất.

Vút! Vút!

Ngay sau đó lại thấy hai thân ảnh không phân biệt trước sau đang kịch liệt chém giết nhau ở chỗ này.

Cuộc chiến giữa bọn họ cực kỳ cuồng bạo, tập trung nhìn vào, trong đó có một người lại chính là Thao Thiết mặc Hạo Thiên đế giáp.

Hạo Thiên đế giáp màu vàng kim tỏa ra kim quang rực rỡ uy nghiêm, quanh người có chín cái kiếm Hạo Thiên Đế đang lơ lửng, Thao Thiết đang không ngừng sử dụng chúng nó để chém giết với một siêu văn nhân mặc áo giáp Siêu Thần Thiên.

Sinh linh kia nắm trong tay cuồng đao chém giết liên tục, ánh đao bá đạo tung hoành khắp nơi, vô cùng mạnh mẽ, có thể đánh không phân cao thấp với Thao Thiết.

Thao Thiết hét lớn, kiếm Hạo Thiên Đế ngang dọc xen kẽ lẫn nhau, đánh tan ánh đao cực kỳ mạnh mẽ đang quét tới của đối phương.

Không lâu trước đó, Thao Thiết không biết chuyện gì xảy ra, siêu văn nhân của nền tảng Siêu Thần bỗng nhiên ra tay với bọn họ.

Người đang chiến đấu với Thao Thiết chính là một người có thân phận kinh người.

Gã chính là con trai của người đàn ông anh tuấn cao lớn kia và Đế Khâm Na Tịch, chỉ số tiềm năng cao tới sáu nghìn sao, áo giáp Siêu Thần Thiên ba mươi lăm tầng, chiến lực không hề yếu hơn Thao Thiết.

Rống!

Đột nhiên, một tiếng gầm phẫn nộ bỗng vang lên từ đường chân trời nơi xa.

Chương 161: Đoạt Xá Chương 161: Đoạt Xá

Rống!

Đột nhiên, một tiếng gầm phẫn nộ bỗng vang lên từ đường chân trời nơi xa.

Oanh! Âm! Âm!

Sau đó mặt đất chấn động, không khí như nổ tung, Manh Lan cao hai mươi mét mặc áo giáp cực kỳ bá đạo và khí thế, từ phương xa dũng mãnh xông tới như một quả đạn pháo.

Một tiếng gầm phẫn nộ vang lên làm rung chuyển cả trời đất, uy hiếp đáng sợ khiến cuồng phong lan tràn khắp nơi.

Manh Lan cấp bốn mươi lăm, mặc Bạo Thiên đế giáp được Cố Trường Khanh tặng lên ba mươi sáu tầng, hiện tại thực lực của nó vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ trong chớp mắt, nó tỏa ra uy thế ngập trời, xông về phía con trai của Đế Khâm Na Tịch là Thần Vũ Ngạo Thiên,

móng vuốt cực lớn dày nặng vung lên, lực lượng cuồng bạo quần quanh nó, mạnh mẽ đập về phía gã.

“Chết tiệt!”

Thần Vũ Ngạo Thiên đang mải chiến đấu với Thao Thiết thấy vậy thì kinh hãi, gã vừa đánh ra một chiêu thần thông đối phó Thao Thiết, giờ phút này căn bản không thể chuyển tay để ngăn cản.

Phanh!

Bởi vậy một trảo có lực hủy diệt mười phần này của Manh Lan đã đánh cho gã bay thẳng ra ngoài, áo giáp trên người vỡ ra một mảng lớn, huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn như muốn lan tràn ra xung quanh.

Rống!

Manh Lan rống to, chấn động bốn phương, hoàn toàn không để cho gã có cơ hội phản ứng, ầm ầm đập lên mặt đất vọt tới đuổi theo gã, lại một móng vuốt mạnh mẽ hơn vừa rồi chụp tới, trực tiếp đập cho gã nằm dí trên mặt đất.

Oanh! Ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang, móng vuốt của Manh Lan quét ngang trời, bao trùm cả người Thần Vũ Ngạo Thiên ầm ầm hạ xuống, lực lượng mạnh mẽ không gì sánh được bùng nổ, đập ra một cái hố sâu rộng chục dặm.

Nhất thời bụi đất cuộn cuộn bay lên, bao phủ cả không gian.

Vút!

Lúc này, Thần Vũ Ngạo Thiên cả người đầy máu, áo giáp đã vỡ nát bị Manh Lan nhấc lên, xông ra từ trong bụi đất đi tới gần Thao Thiết.

“Khụ khụ khụ! Các người không thể giết ta, mẫu thân của ta chính là người đứng đầu nền tảng Siêu Thần.”

Thần Vũ Ngạo Thiên học máu mồm, cả khuôn mặt tràn ngập hoảng sợ liên tục lùi về sau.

“Nếu đã xé rách mặt nhau rồi, ta còn quan tâm mẫu thân của người là ai làm cái rắm gì, chết đi cho ta!”

Thao Thiết tàn nhẫn quát, nâng chân giẫm một phát nát đầu Thần Vũ Ngạo Thiên, sau đó quay sang vẫy Mạnh Lan, “Chúng ta đi, Chu Tước hình như đang gặp nguy hiểm ở cổ thành số ba.”

Mạnh Lan thấp giọng gầm một tiếng, nhanh chóng đi theo Thao Thiết cứu người.

Khoảng thời gian này, Mạnh Lan giết đến điên rồi.

Nhưng ngay lúc bọn họ mới rời đi không bao lâu.

Thi thể không đầu của Thần Vũ Ngạo Thiên đang nằm dưới đất bỗng nhiên tuôn trào ra một làn sương mù màu xám, bao trùm lên gã.

Một lát sau, làn sương mù màu xám tiêu tán.

Thần Vũ Ngạo Thiên hoàn hảo không tổn hại gì từ dưới đất đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ tà ác, thấp giọng cười gằn, “Cuối cùng cũng tìm được một cơ thể không tệ, để vẫn có ba mươi lăm tầng? Tăng vọt đến bốn mươi tầng cho ta!”

Gã thấp giọng quát một tiếng, sương xám quanh thân mãnh liệt tuôn ra, trực tiếp để cho áo giáp Siêu Thần Thiên bốn mươi tầng phụ thể, bên ngoài áo giáp tràn ngập sương mù màu xám, khí thể vô cùng khủng bố.

Sau đó gã đi thẳng về phía mà Thao Thiết vừa rời đi.

...

Tổng bộ nền tảng Siêu Thần, trong một căn phòng xa hoa.

“Mau dừng lại, không hay rồi, ta có cảm giác hình như... hồn ả của Tiểu Thiên vừa mới biến mất.”

Trên giường, Đế Khâm Na Tịch vốn đang tận hưởng cảm giác mê mả do người đàn ông mang lại, bỗng đột ngột biến sắc mặt.

“Cái gì?”

Người đàn ông anh tuấn cao lớn nghe vậy, bị dọa cho thiếu chút nữa là mềm xuống, vội hỏi: “Không phải nó đang ở Nghê Nguyệt Cổ Tinh sao? Dưới cấp bốn mươi lăm ngoài Cổ Trường Khanh ra, còn ai có thể giết Tiểu Thiên?”

Vẻ mặt Đế Khâm Na Tịch khó coi: “Đáng chết, nhưng hồn ả của nó quả thực đã tắt, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Khôn kiếp, chẳng lẽ là đám thủ hạ của Cổ Trường Khanh liên thủ giết Tiểu Thiên?”

Vẻ mặt Thần Vũ Trường Không tràn ngập sát khí, mắt lộ hung quang: “Nếu không phải có lão điên tọa trấn, ta nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào giết vào Lam Tinh.”

“Trước tiên đừng hành động, ta đi hỏi con gái Tuyết Oánh đã, xem xem rốt cuộc là có chuyện gì.”

Nói xong bà ta sử dụng quang não liên hệ con gái mình là Thần Vũ Tuyết Oánh.

“Mẫu thân, có chuyện gì thế?”

Trong quang não truyền ra giọng nói như tiếng chuông bạc của thiếu nữ.

Đế Khâm Na Tịch vội bảo: “Ca của ngươi có thể đã bị người giết hại, ngươi có biết không? Tình huống bên Nghê Nguyệt Cổ Tinh rốt cuộc thế nào?”

Từ quang não truyền ra giọng nói hoảng hốt của thiếu nữ: “Sao có thể? Tên Thao Thiết đó không thể nào giết được ca ca!”

“Có lẽ ca ca của ngươi đã bị người ta liên thủ giết chết, hiện tại ngươi lập tức triệu tập tất cả cường giả của nền tảng Siêu Thần, đừng phân tán ra để bọn chúng có cơ hội tập kích từng người!”

Đế Khâm Na Tịch lạnh lẽo âm u nói: “Ta nhất định sẽ khiến Nhân Tộc, khiến Cố Trường Khanh phải trả giá đắt.”

“Vâng, mẫu thân. Ồ, ca ca tới rồi, có chuyện gì vậy, ca ca đâu có chết!”

Đúng lúc này, giọng nói kinh ngạc của thiếu nữ truyền ra.

“Cái gì? Không chết?” Đế Khâm Na Tịch kinh ngạc: “Con gái, ngươi chắc chắn?”

“Ta chắc chắn, ca ca vừa mới tới đây mà.”

“Ngươi qua đó bảo nó nói mấy câu xem.”

Về mặt Đế Khâm Na Tịch tràn ngập nghi ngờ, nếu không chết thì vì sao hồn ả lại dập tắt?

“Vâng! Ta đi ngay đây.”

Không lâu sau, trong quang não truyền ra giọng nói của Thần Vũ Ngạo Thiên: “Mẫu thân, ta không sao!”

Sau khi sinh linh Hồi Vụ đoạt xá Thần Vũ Ngạo Thiên thì cũng kế thừa luôn cả ký ức của gã.

“Phù! Không sao là tốt rồi, các ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Nghe được giọng nói của nhi tử, Đế Khâm Na Tịch thở hắt ra một hơi, nhẹ giọng dặn dò: “Bảo vệ bản thân cho tốt, cứ như vậy đi.”

Người đàn ông cao lớn anh tuấn nghe xong thì cười nói: “Xem người đại kinh tiểu quái kia, không sao là tốt, chúng ta tiếp tục thôi.”

Chương 162: Tạo Thần Dịch, Liều Mạng Tranh Đấu (1)
Chương 162: Tạo Thần Dịch, Liều Mạng Tranh Đấu (1)

Nghê Nguyệt Cổ Tinh, cổ thành di tích số ba.

Cổ thành bị tàn phá chiếm diện tích cực lớn, gấp ba lần tổng diện tích của cả Lam Tinh.

Từ trên cao nhìn xuống, vừa đồ sộ nhưng cũng vừa hết sức hoang vắng.

Bên trong tòa thành có một vùng biển mênh mông.

Chỉ thấy trong đại dương lấp lánh ánh sáng, vô số siêu văn nhân đang chạy như bay về bên đây.

Rống!

Ngay lúc này, tiếng gầm lớn của Manh Lan bỗng vang lên, chấn động cả mảnh hải vực, khiến vô số siêu văn nhân kinh hãi nhìn lại.

Ầm! Ầm! Ầm!

Chỉ thấy một luồng ánh sáng hai màu đen trắng mạnh mẽ hơn vô số siêu văn nhân, cơ thể cực lớn, tứ chi giẫm ầm ầm trên mặt đất đang phóng tới với tốc độ cực nhanh.

“Má, không hổ là thần thú trấn quốc của Lam Tinh, thật hung mãnh!”

“Không phải sao, nghe nói ngay cả tinh không cự thú cũng có thể giết đấy.”

Siêu văn nhân ở hiện trường nhìn thấy bóng dáng Manh Lan ở phía xa xa, không khỏi lộ ra vẻ mặt chấn động, sau đó vội vàng chạy đi.

Ở mảnh đất trung tâm của hải vực có một cái trụ chống trời đứng sừng sững chiếm diện tích cả trăm km xung quanh.

Siêu văn nhân từ bốn phương tám hướng đều chạy về nơi này, đồng loạt đáp xuống phía dưới.

Trên mảnh đất trung tâm của cột trụ chất đầy các thi thể nằm ngang dọc, ít nhất cũng có mấy vạn, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, trước đó dường như đã trải qua một trận đại chiến khủng khiếp.

Vô số siêu văn nhân đều nhìn chăm chăm vào những thi thể trải rộng ở trung tâm, ở đó có một cái ao nhỏ tỏa ra ánh sáng thần thánh chói mắt, bên trên còn xuất hiện “Tạo Thần dịch” vô cùng thần thánh.

Cái gì gọi là Tạo Thần dịch?

Chính là một vật nghịch thiên mà tìm khắp vũ trụ cũng cực kỳ hiếm thấy.

Chỉ cần dùng một giọt nhỏ bằng đầu ngón tay thôi cũng có thể tăng lên năm trăm sao chỉ số tiềm năng.

Hơn nữa giới hạn của nó còn vô cùng cao, có thể tăng lên được bốn nghìn sao.

Cũng chính là, chỉ cần có được tám giọt, bất kể là ai đều có thể tăng lên bốn nghìn sao tiềm năng.

Hơn nữa Tạo Thần dịch bên trong ao nhỏ này cũng phải có đến mấy trăm giọt.

Vừa rồi ở nơi đây đã xảy ra trận chém giết vô cùng kịch liệt, thế nhưng cuối cùng không một ai có thể lấy được một giọt từ bên trong.

Những siêu văn nhân đang tụ tập ở thần trụ này cũng phải lên đến trăm vạn, thậm chí vẫn còn đang kéo đến ùn ùn không dứt.

Ở đây bất kể là nhìn trên trời hay dưới đất, đập vào mắt đều là siêu văn nhân đang mặc áo giáp siêu văn.

Rống!

Đứng cùng Chu Tước là thần thú trấn quốc Hoa Hoa, trên người là Bạo Viêm để giáp ba mươi tư tầng, nhưng rất nhiều nơi đều đã có vết nứt, rất rõ ràng vừa rồi nó đã phải trải qua một trận chiến không đơn giản.

Chu Tước mặc Thần Hoàng để giáp cũng như vậy, trên áo giáp của nàng cũng đã có không ít vết rạn nứt.

Ở đây có sáu sinh linh đều mặc Hôi Vụ để giáp khoảng hơn ba mươi tầng, vừa rồi Chu Tước và Hoa Hoa chính là bị ba người bọn họ vây công.

“Chu Tước muội muội, mấy tên mặc áo giáp Hôi Vụ này ta chưa bao giờ nghe nói.”

Con gái của cung chủ Thiên Thần học cung Hỏa Linh Hi không biết vì sao lại cùng tới đây với Chu Tước, cô mặc Thiên Hỏa để giáp ba mươi tầng, tôn lên cơ thể hoàn mỹ của mình, bên ngoài áo giáp có phù văn ngọn lửa lấp lóe, bên trên tỏa ra ánh sáng màu đỏ sẫm.

Vừa rồi cô đã kề vai chiến đấu với Chu Tước, áo giáp để văn cũng đã tổn hại không ít.

Chu Tước thấp giọng đáp: “Trước tiên nhanh chóng chữa thương hồi phục đã, ta muốn liên hệ những người khác của Đế Quốc tới đây cứu viện, bởi vì lát nữa chắc chắn sẽ có một trận ác chiến xảy ra.”

Dứt lời, nàng liền tán đi mũ giáp, lấy ra vài Năng Nguyên quả, tự mình luyện hóa hai quả, còn dư lại đều đưa cho Hoa Hoa.

Sự cảm dỗ của Tào Thần dịch thật sự quá lớn, hơn nữa lại còn có mấy trăm đến cả nghìn giọt, những người ở đây nào có ai không muốn thừa dịp hỗn chiến mà lấy đi vài giọt?

Thứ này trong toàn vũ trụ đều cực kỳ khó tìm.

Không ai có thể chống lại được sự hấp dẫn này.

Hỏa Linh Hi nói: “Ta hộ pháp cho người trước, đợi các người khôi phục xong lại đến lượt ta.”

Ở đây có rất nhiều cường giả sống sót qua trận chém giết vừa rồi đều đang tranh thủ trị thương hồi phục.

Rống!

Lúc này, Thao Thiết cười Mạnh Lan tới nơi, nhìn thấy Chu Tước và Hoa Hoa thì vội vàng phóng về phía đó.

“Người là ai?”

Thao Thiết nhảy xuống đất, ánh mắt nhìn về phía Hỏa Linh Hi có chút đề phòng.

Hỏa Linh Hi đánh giá Thao Thiết một lượt, bấy giờ mới lên tiếng đáp: “Ta là bằng hữu của Chu Tước muội muội.”

“Ừm, vậy người trị thương hồi phục đi, ta hộ pháp cho các người.”

Thao Thiết không hỏi nhiều, có chút lo lắng nhìn xung quanh, đặc biệt là nhìn sáu kẻ mặc áo giáp Hôi Vụ đang ở hiện trường.

“Vị đại ca này, Cố Tinh chủ có tới không?”

Hỏa Linh Hi nhìn anh ta, ánh mắt lộ rõ vẻ trông ngóng.

Thao Thiết lắc đầu, “Không biết, ta vừa truyền tin về cho lão đại nhưng tạm thời vẫn chưa nhận được hồi đáp.”

“Ồ, ta biết rồi.”

Hỏa Linh Hi không hỏi tiếp nữa, nàng cũng lấy ra Năng Nguyên quả, khoanh chân ngồi trên mặt đất luyện hóa.

Bọn họ đều biết, đây là thời gian dưỡng sức hiếm hoi để chuẩn bị cho một trận huyết chiến sẽ diễn ra ngay tiếp theo đây.

Chương 163: Tạo Thần Dịch, Liều Mạng Tranh Đấu (2)
Chương 163: Tạo Thần Dịch, Liều Mạng Tranh Đấu (2)

Đế Quốc Lam Tinh, tòa thành trung tâm.

Vù!

Sâu bên trong chủ thành, cấm địa quân sự, bỗng nhiên một Đế Hoàn Nhân cực lớn bao phủ bởi màu vàng kim, phóng thẳng lên cao hơn ngàn trượng.

Ánh sáng uy nghiêm chiếu rọi cả tòa thành trung tâm.

Trong vô số ánh mắt kinh hãi của mọi người đang nhìn chăm chăm lên bầu trời, chỉ chưa đến nửa phút đã phóng ra khỏi tầng khí quyển của Lam Tinh, nháy mắt đã biến mất ở bên ngoài vũ trụ.

Đây chính là Đế Quốc Chi Nhân.

So với Thần Hoàn Chi Nhân của nền tảng Siêu Thần còn mạnh hơn một bậc.

Tòa nhà trung tâm, trụ sở chính.

Trong phòng làm việc, Cố Trường Khanh cuối cùng cũng dung hợp xong Nghê Hoàng đế văn.

Nghê Hoàng đế văn màu vàng ánh kim tám mươi tầng đang lơ lửng trong bàn tay hắn, tỏa ra khí tức càng đáng sợ hơn trước.

Thông qua sự kiểm tra của ấn ký thần bí, nó vẫn chưa thể đạt tới cấp mười, chỉ mới tăng lên cấp chín, không có cách nào

so sánh với áo giáp Đế Uyên Long của hắn.

Áo giáp Đế Uyên Long hiện tại của hắn là cấp mười đỉnh phong, sắp bước vào cấp mười một.

Đừng nhìn áo giáp Đế Uyên Long chỉ có bảy mươi chín tầng, nhưng nó có thể nghiền áp Nghê Hoàng đế giáp tám mươi tầng.

Rất nhanh, Cố Trường Khanh đã dung hợp nó vào trong cơ thể.

Lần này không có bất kỳ sự cố nào, áo giáp Đế Uyên Long lợi hại như vậy mà Cố Trường Khanh vẫn có thể thừa nhận.

Chỉ cần hai chúng nó không dung hợp làm một, đạt tới trình độ kinh khủng một trăm năm mươi chín tầng, vậy thì sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lần dung hợp này cực kỳ thuận lợi, năng lượng trong cơ thể hắn tăng vọt, đồng thời tinh thần lực cũng tăng lên.

Chỉ là lực lượng của thể xác thôi cũng đã đạt tới trình độ kinh khủng của cấp hai mươi hai.

Cố Trường Khanh chỉ hơi suy nghĩ, quanh thân đã lóe lên màu đen ánh kim, cơ thể được bao trùm bởi một bộ áo giáp hai màu đen vàng đan xen, các đường nét vô cùng hoàn mỹ, tất cả đều có đặc trưng của Nghê thú*, sau lưng hiện lên tám mươi cái đế hoàn hoàn mỹ.

*Nghê thú: một loài mãnh thú trong truyền thuyết

“Tuy không so được với áo giáp Đế Uyên Long, nhưng cũng không tệ, tương lai nếu có thể dung hợp chúng thành một, vậy thì chắc chắn sẽ là lần lột xác cực lớn.”

Cố Trường Khanh cảm nhận được sức mạnh của bộ đế giáp này, vô cùng hài lòng, quả thực không khiến hắn thất vọng.

“Chủ nhân, vừa nhận được tin tức Thao Thiết gửi về, tòa cổ thành di tích số ba có một ao nhỏ có xuất hiện Tào Thần dịch.”

“Thần dịch cấp bậc này, bất kể là cho sinh linh chỉ số tiềm năng cao hay thấp sử dụng, bọn họ đều có thể tăng lên năm trăm sao, giới hạn lên tới bốn nghìn sao!”

Bảy giờ, giọng nói của Tiểu Thứ bỗng vang lên.

Cổ Trường Khanh nghe vậy thì không khỏi kinh ngạc, “Còn có thứ tốt như vậy ư? Nếu để cho các tộc trong vũ trụ biết được thì chẳng phải bọn họ sẽ phát điên lên hay sao?”

Tiểu Thứ nói: “Khẳng định có phát điên cũng muốn lấy được vài giọt, thứ này tìm khắp vũ trụ cũng khó mà tìm được một giọt.”

“Vậy thì ta phải đích thân qua đó một chuyến rồi.”

Cổ Trường Khanh nghe Tiểu Thứ nói về tác dụng của Tào Thần dịch thì có chút ngồi không yên, vốn muốn trước tiên đi xem con gái, hiện tại thì đành phải tạm gác lại, hần liên hệ với Vương Dung: “Hỏi A Nhĩ Nặc Hàn một chút, hiện tại có thể mở trùng động truyền tống không.”

Buổi sáng lúc ông lão điên xuất quan, Cổ Trường Khanh đã đi qua đó hồi phục thần trí cho ông ta, cùng với tầng Vô Thiên đế giáp của ông ta lên thành bốn mươi ba tầng.

Vương Dung trả lời: “Thiếu gia chờ ta chốc lát, ta đi hỏi rồi sẽ báo lại ngay.”

Chưa tới nửa phút sau, Vương Dung đã phản hồi: “Tình năng (năng lượng sao trời) đã bổ sung xong, lúc nào cũng có thể tiến hành truyền tống.”

“Được, cứ như vậy đã. Tiểu Thứ, mở đường trùng động truyền tống tới Nghê Nguyệt Cổ Tinh.”

“Bảo cả Tiểu Đoàn Đoàn đưa Cổ Sâm tới.”

Quyền không chế số một của Đế Quốc Chi Nhãn đang nằm trong tay hắn, đừng nói mở một cái trùng động truyền tống, chỉ cần có đủ tinh năng thì có thể điều động đến bất cứ nơi nào.

Vù!

Cổ Trường Khanh vừa dứt lời, trong phòng làm việc hiện lên một cửa động truyền tống.

Cũng vào lúc này, Tiểu Đoàn Đoàn và Cổ Sâm đã xuất hiện.

“Cổ Tinh chủ, đây chính là Nghê Hoàng đế giáp của tộc ta?”

Cổ Sâm tiến vào, nhìn thấy Cổ Trường Khanh mặc đế giáp thì tinh thần hơi chấn động, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy hình dáng của bộ đế giáp mạnh nhất tộc mình.

“Không sai, nhưng đã được ta nâng cấp lên tám mươi tầng, không giống với trước đây nữa.”

Cổ Trường Khanh hỏi: “Đã thương lượng xong với tộc nhân của ngươi khi nào thì truyền tống qua đây chưa? Nghê Nguyệt Cổ Tinh có Tạo Thần dịch xuất thế, hiện tại ta muốn mang ngươi qua đó một chuyến.”

“Tám mươi tầng?”

Tròng lòng Cổ Sâm vô cùng rung động, khó mà tin được làm sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà hắn có thể tăng đến tám mươi tầng, hơn nữa còn bình yên vô sự mà dung hợp nó vào trong cơ thể.

Người đàn ông này, thật sự không gì không làm được sao?

Thấy anh ta ngây người, Tiểu Đoàn Đoàn nhắc nhở: “Cổ tiên sinh, lão bản nhà ta đang hỏi ngươi đó, đã thương lượng xong với tộc nhân của ngươi chưa?”

Ồ!

Cổ Sâm hoàn hồn, vội vàng đáp: “Ta đã nói với tộc trưởng rồi, đợi sau khi thành phố ở Lam Tinh được xây dựng xong thì chúng ta sẽ đưa cả tộc xuống đây.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Cổ Trường Khanh dứt lời liền đi thẳng vào cửa trùng động truyền tống.

Cổ Sâm thấy vậy thì nhanh chóng phụ thể giáp Nghê Viêm mười lăm tầng, đi sát theo phía sau.

Tiểu Đoàn Đoàn không đi cùng mà là tới phòng làm việc của Vương Dung tìm bà.

Vương Dung lúc này đang ở trong phòng làm việc bàn bạc với A Nhĩ Nặc Hàn.

“Trợ lý Vương, Cổ Tinh chủ đã đến Nghê Nguyệt Cổ Tinh rồi sao? Ta muốn ngay lập tức công bố quan hệ hợp tác với Cổ Tinh chủ, cùng với điều động Đế Quốc Chi Nhân qua đó mở một buổi livestream, tuyên chiến hoàn toàn với nền tảng Siêu Thần.”

“Ta vừa nhận được tin tức, Nghê Nguyệt Cổ Tinh có Tạo Thần dịch xuất thế, nếu như có thể lấy được thứ này mang đi đấu giá vài giọt thì chắc chắn có thể áp được danh tiếng của nền tảng Siêu Thần xuống.”

A Nhĩ Nặc Hàn rất muốn nắm chắc cơ hội lần này, rục rịch muốn so tài với nền tảng Siêu Thần một phen.

Vương Dung mỉm cười trả lời: “Đúng vậy, Nặc Hàn tiên sinh, thiếu gia đang tới Nghê Nguyệt Cổ Tinh cướp lấy Tạo Thần dịch trong cái ao nhỏ kia, các người có thể công bố quan hệ hợp tác giữa chúng ta, hơn nữa có thể mở livestream cạnh tranh ngang hàng với nền tảng Siêu Thần rồi.”

“Được, có câu này của người là được, ta sẽ đi chuẩn bị ngay đây. Có việc cứ tùy lúc liên hệ.”

A Nhĩ Nặc Hàn nói xong thì chủ động chấm dứt trò chuyện, nhanh chóng đi tiến hành công việc.

Chương 164: Nền Tảng Alpha Tuyên Bố Hợp Tác, Liên Minh Giữa Tam Đại Đế Tộc Và Nền Tảng Siêu Thần (1)
Chương 164: Nền Tảng Alpha Tuyên Bố Hợp Tác, Liên Minh Giữa Tam Đại Đế Tộc Và Nền Tảng Siêu Thần (1)

Cùng lúc này, tin tức Tạo Thần dịch xuất hiện trong một cái ao nhỏ ở Nghê Nguyệt Cổ Tinh đã được lan truyền khắp các tộc mạnh ở phía Nam vũ trụ.

Không bao lâu sau, nền tảng Alpha đăng một bài thông báo chấn động cả vũ trụ:

(Hôm nay, nền tảng Alpha và Cổ Tinh chủ của Đế Quốc Lam Tinh đạt thành quan hệ hợp tác lâu dài!)

(Nhờ có Cổ Tinh chủ coi trọng, từ hôm nay trở đi, nền tảng Alpha nguyện ý cùng tiến cùng lùi với Đế Quốc Lam Tinh, chỉ cần là kẻ địch của Đế Quốc cũng chính là kẻ địch của nền tảng Alpha!)

(Cách đây không lâu, Cổ Tinh chủ đã đích thân tới Nghê Nguyệt Cổ Tinh, chuẩn bị tới đó lấy đi cái ao nhỏ có Tạo Thần dịch kia!)

(Nền tảng Alpha sẽ tiến hành livestream cùng lúc, nếu như khán giả xem livestream phá mốc mười tỷ thì chúng ta sẽ bốc thăm một người trong đó và dành tặng phần thưởng phong phú!)

Dòng thông báo này vừa xuất hiện, khán giả đang xem trực tiếp Nghê Nguyệt Cổ Tinh ở nền tảng Siêu Thần rất nhanh đã sôi trào như bão tố.

Nền tảng Alpha thuê thủy quân tới, điên cuồng spam bình luận.

“??? Cố Tinh chủ muốn tới Nghê Nguyệt Cố Tinh? Vậy thì còn chuyện của người khác nữa chắc?”

“Má? Cố Tinh chủ hợp tác với nền tảng Alpha?”

“Không phải trước đây nói hấn và nền tảng Siêu Thần qua lại rất gần sao?”

“Ha ha! Ta qua bên livestream của nền tảng Alpha xem xem.”

“Ta cũng đi, gần đây nền tảng Siêu Thần cứ luôn treo khẩu vị của ta, đã có chút chán ghét rồi.”

“Đúng, không thể để một mình nền tảng Siêu Thần độc chiếm thị trường, nếu không bọn họ sẽ không coi chúng ta ra gì.”

Trong phòng livestream của nền tảng Siêu Thần có gần hai trăm tỷ người xem, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã tụt mất chỉ còn hơn một nửa.

Chẳng qua cũng không tụt hết, đã ổn định lại ở con số hơn một trăm hai mươi tỷ.

Dù sao những người phản cảm với Cố Trường Khanh cũng không phải số ít.

Trong trời đất này, không ai có thể khiến tất cả mọi người đều yêu thích.

...

Nền tảng Alpha tuyên bố hợp tác với Đế Quốc Lam Tinh, thông báo này vừa ra đã dậy lên một làn sóng không nhỏ.

Người đứng đầu Siêu Diễm Đế Tộc, Siêu Thiên Đế Tộc và U Minh Đế Tộc ở phía nam vũ trụ biết được tin tức xong thì

đều nhanh chóng liên hệ với Đế Khâm Na Tịch đầu tiên.

“Đế Khâm muội tử, Cố Trường Khanh muốn mượn tay nền tảng Alpha để đứng vững gót chân, nhanh chóng quật khởi trong vũ trụ, trước mắt xem ra không ngăn nổi hần rồi.”

“Không sai, các người cũng không muốn bị nền tảng Alpha thay thế đúng chứ? Chúng ta thảo luận một phương án, phải bóp chết hần khi còn trong nôi, thế nào?”

“Chúng ta liên thủ, tìm một cơ hội xem có thể nhân lúc lão điên kia không tới kịp để xử lý hần hay không.”

Tổng bộ nền tảng Siêu Thần, trong phòng làm việc của Đế Khâm Na Tịch, bà ta đang mặt đối mặt bàn bạc với hình chiếu của ba Đế Tộc Chi Chủ.

Ba người đàn ông trung niên cao lớn uy vũ không giận tự uy, trên người có khí thế của người ở vị trí cao, nhưng lúc này trên mặt bọn họ đều lộ vẻ lo lắng.

Đế Khâm Na Tịch nhíu mày nói: “Làm sao để giết? Hần sẽ trực tiếp truyền tống vào Nghê Nguyệt Cổ Tinh, hiện tại chúng ta không có cách nào xuống đó. Với tính cách cẩn trọng của hần, sẽ không dễ dàng cho chúng ta cơ hội giết hần đâu. Sau này ở bất cứ nơi nào cần lộ mặt, chỉ sợ hần cũng dẫn theo lão điên kia.”

Siêu Diễm Đế Chủ trầm tư nói: “Đây quả thực là một vấn đề rất khó giải quyết, có lão điên kia ngăn cản, cho dù chúng ta tự mình ra tay vây công ngăn chặn lão ta thì Cố Trường Khanh cũng có thể thông qua trùng động truyền tống rời đi.”

Về mặt Siêu Thiên Đế Chủ trầm tư: “Biện pháp có nhiều hơn vấn đề, nếu như không thể diệt trừ Cố Trường Khanh trước khi hần đạt tới Đế cấp chín mươi chín giai, tương lai chúng ta chỉ có thể cúi đầu xưng thần với hần.”

Đế Khâm Na Tịch lắc đầu nói: “Dù sao ta tạm thời không thể nghĩ được, cũng không nhìn thấy được bất cứ cơ hội nào có thể giết Cố Trường Khanh, trừ phi chúng ta có thể liên thủ tạo ra một yêu nghiệt có áo giáp tám mươi tầng nghịch thiên để chống lại hắn.”

“Các người rốt cuộc có Bỉ Ngạn chi hoa hay không? Nếu như các người lấy ra cho ta, có lẽ ta sẽ có năng lực xử lý Cố Trường Khanh.”

U Minh Đế Chủ nheo mắt nói: “Trong tay ta có một gốc, người chắc chắn chỉ cần người có được Bỉ Ngạn chi hoa thì có thể xử lý Cố Trường Khanh?”

“Muốn ta cho người thì không phải không thể, nhưng ta cần biết tất cả kế hoạch của người.”

Ông ta đã sớm biết Đế Khâm Na Tịch vẫn luôn tìm kiếm Bỉ Ngạn chi hoa, không đưa cho bà ta là vì không muốn nền tảng Siêu Thần bọn họ lại lớn mạnh thêm.

“Người thật sự có?”

Đế Khâm Na Tịch nghe vậy, cả người kích động hẳn lên.

U Minh Đế Chủ gật đầu, “Có, nhưng trước tiên nói cho chúng ta kế hoạch của người đi.”

Đế Khâm Na Tịch lâm vào trầm tư hồi lâu, thế nhưng cuối cùng, vì muốn giết Cố Trường Khanh nên bà ta quyết định nói ra toàn bộ việc muốn hồi sinh Tần Đế, cướp lấy viên tinh hạch thần bí trong cơ thể ông ta.

Chương 165: Nền Tảng Alpha Tuyên Bố Hợp Tác, Liên Minh Giữa Tam Đại Đế Tộc Và Nền Tảng Siêu Thần (2)
Chương 165: Nền Tảng Alpha Tuyên Bố Hợp Tác, Liên Minh Giữa Tam Đại Đế Tộc Và Nền Tảng Siêu Thần (2)

“Dung hợp tinh hạch là có thể tăng vọt bảy nghìn sao tiềm năng?”

Nghe Đế Khâm Na Tịch nói xong, ba vị Đế Tộc Chi Chủ đều lộ vẻ kinh hãi, nhưng lại nghi ngờ hỏi: “Ta nhớ năm đó Tần Đế cũng chỉ có hơn sáu nghìn tám trăm sao tiềm năng, đây là tình huống gì?”

Đế Khâm Na Tịch cười lạnh, thuật lại những gì bà ta biết: “Dã tâm của Tần Đế cực lớn, ông ta dùng tinh hạch tiềm năng cô đọng thành một phân thân lưu lại bên người ta, muốn mượn chuyện này giám thị ta, đợi đến khi bản thân ông ta đạt tới chỉ số bảy nghìn sao tiềm năng thì mới dung hợp với phân thân này, trực tiếp đạt tới một vạn bốn nghìn sao để thống nhất cả vũ trụ.”

“Năm đó các chủng tộc liên thủ quá đột ngột, không cho ông ta chút thời gian nào để triệu hồi phân thân trở về dung hợp.”

“Chẳng qua, sau đó ông ta tới chỗ ta muốn triệu hồi phân thân từ bên người ta về, nhưng bị ta cố ý kìm chân.”

“Nếu không, đợi ông ta triệu hồi phân thân quay về dung hợp, toàn vũ trụ đều đã bị ông ta giết sạch.”

“Năm đó ta còn cố ý lừa Tần Đế, nói ta vì đi cứu ông ta mà cũng gặp phải nguy hiểm.”

“Sau khi chết còn để Cố Trường Khanh truyền lời cho ta, nói cái gì mà đã phụ lòng ta, thật là quá nực cười!”

Sau khi ba vị Đế Chủ nghe được Đế Khâm Na Tịch đã làm gì để bẫy Tần Đế, cả ba đều không dám coi thường bà ta nữa.

U Minh Đế Chủ ngáp ngừng lên tiếng: “Hồi sinh Tần Đế để lấy đi tinh hạch tiềm năng trong cơ thể ông ta thì được, nhưng...dung hợp lên người ai lại là một vấn đề, chúng ta không thể để nền tảng Siêu Thần các người tạo ra một người

có tiềm năng một vạn bốn nghìn sao, bằng không khi đó sẽ có uy hiếp quá lớn đối với chúng ta.”

Sau khi biết bà ta là loại phụ nữ gì, bọn họ tuyệt đối không dám tin bà ta nữa.

Đế Khâm Na Tịch dường như biết được ý nghĩ của bọn họ, thế nên bà nói thẳng: “Chỉ cần giết được Cố Trường Khanh, vậy các ngươi tự thảo luận ra một sinh linh có tư cách dung hợp tinh hạch tiềm năng này đi, là ai mới không phá vỡ thế cân bằng hiện tại.”

Cố Trường Khanh đã dám đối đầu với bà ta như vậy, Đế Khâm Na Tịch thật sự muốn giết hắn bằng bất cứ giá nào.

U Minh Đế Chủ cười nói: “U Minh cấm địa của tộc ta có một thi thể có chỉ số tiềm năng cao tới sáu nghìn năm trăm sao, chúng ta lần lượt gieo vào người nó dấu ấn tinh thần của chúng ta, khiến nó hồi sinh lại rồi dung hợp với viên tinh hạch tiềm năng kia, thế nào?”

Siêu Diễm Đế Chủ, Siêu Thiên Đế Chủ ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng đồng ý, “Có thể, như vậy thì nó sẽ chịu sự khống chế bởi ý chí của chúng ta.”

Đế Khâm Na Tịch cũng không phản đối, “Được, vậy đế văn thì sao? Lúc Cố Trường Khanh hơn một vạn một nghìn sao đã có thể dung hợp đế văn bảy mươi hai tầng, đợi đến khi cái thi thể đó sống lại có gần một vạn bốn nghìn sao, lúc đó dung hợp siêu văn tám mươi tầng cũng không thành vấn đề.”

U Minh Đế Chủ nhíu mày, “Đế văn tám mươi tầng, cái này làm kiểu gì? Chúng ta có thể chế tạo ra sao?”

Hiện tại bọn họ đang gặp phải một nan đề.

Siêu Thiên Đế Chủ đột nhiên nghĩ tới gì đó, nói: “Tinh Thần Vô Cực năm đó chết ở Lam Tinh, trên người có tinh trận

Vạn Tinh Quy Nhất, Đế Khâm Na Tịch, nền tảng Siêu Thần các người có giữ lại hay không?”

U Minh Đế Chủ sáng mắt, vội nói: “Đúng vậy, suýt thì quên mất, chúng ta có thể tìm một vị cường giả thi triển tinh trận này, đợi đến khi đạt tới tám mươi tầng xong thì giết, lấy ra siêu văn của người đó, lại thông qua thiết bị dung hợp siêu văn của chúng ta để củng cố vững chắc.”

Đế Khâm Na Tịch không vội trả lời: “Ta đi hỏi xem!”

Dứt lời, bà ta liền liên hệ với Đặc Lan Lạp Khắc.

“Xin chào, xin hỏi đại nhân có chỉ thị gì?”

Giọng nói vô cùng cung kính của Đặc Lan Lạp Khắc truyền ra.

Đế Khâm Na Tịch hỏi: “Năm đó tinh trận Vạn Tinh Quy Nhất mà Tinh Thần Vô Cực thi triển ở Lam Tinh, hắn có để lại không?”

“Có để lại, ngài cần sao? Ta sẽ lệnh người mang qua ngay.”

“Nhanh chóng đưa tới đây, không cần quan tâm đến chuyện nền tảng Alpha hợp tác với Cố Trường Khanh, bọn họ nhảy nhót không được bao lâu đâu.”

Nói xong, Đế Khâm Na Tịch nhanh chóng kết thúc trò chuyện.

U Minh Đế Chủ cười lớn nói: “Được, hiện tại tất cả vấn đề đã được giải quyết, ta sẽ đích thân đưa Bỉ Ngạn chi hoa qua đó, sau khi hồi sinh phân thân của Tàn Đế thì lấy viên tinh hạch tiềm năng trong người ông ta ra.”

Siêu Thiên Đế Chủ và Siêu Diễm Đế Chủ gật đầu, “Được, chúng ta gặp nhau ở tổng bộ của nền tảng Siêu Thần. Cố Trường Khanh, kẻ này nên chết rồi!”

“Quả thực đáng chết!”

Đế Khâm Na Tịch lộ ra ý cười tàn nhẫn, nói: “VẬY ta sẽ ở tổng bộ nghênh đón ba vị.”

“Lát nữa gặp.”

Cả bốn đồng loạt chấm dứt trò chuyện qua hình chiếu.

“Cố Trường Khanh, ta vốn không định giết ngươi, là ngươi tự mình lo chuyện bao đồng tìm chết, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.”

Đế Khâm Na Tịch hiện tại chỉ hận không thể lột da róc xương Cố Trường Khanh, chặt thành mười hai khúc, lại băm thành thịt nát, rồi đốt thành tro bụi, rải đi khắp vũ trụ.

Chương 166: Sinh Linh Hôi Vụ Trỗi Dậy Chương 166: Sinh Linh Hôi Vụ Trỗi Dậy

Nghê Nguyệt Cổ Tinh, cổ thành di tích số ba, trên trụ chống trời ở Đông Hải.

“Cái gì? Cổ Tinh chủ muốn tới?”

“Mẹ nó, hấn đến rồi chúng ta còn cướp cái gì?”

“Ai có thể đánh lại hấn? Đã thế thì nhanh chóng ra tay thôi, tranh được phần nào hay phần đó!”

“Đúng thế! Đợi Cố Trường Khanh tới đây thì dù chúng ta có cùng xông lên cũng không đánh lại đối phương.”

“Đệt! Đây chính là Tào Thần dịch đây, thế nào cũng phải liều mạng một lần chứ?”

Mấy trăm vạn siêu văn nhân tụ tập tại đây, vào lúc nhận được tin Cố Trường Khanh sắp đến, tất cả đều không giữ bình tĩnh nổi nữa.

Sự đáng sợ của người đàn ông đó, phần lớn người ở đây đều tận mắt thấy qua.

Đặc biệt là năm đó trong không gian phong ấn của Lam Tinh, khi hắn nói xong một câu đỉnh điểm của năng lực siêu văn và thực lực bùng nổ ra sau câu nói đó.

Đừng nói là cùng một cấp, thực lực của hắn có thể vượt qua bao nhiêu cấp, ai cũng không dám tưởng tượng.

Nếu là lấy lớn hiếp nhỏ, vậy ai dám đối địch với hắn?

Bên phía trận doanh của Đế Quốc Lam Tinh.

Thao Thiết đã dẫn theo thần thú trấn quốc là Manh Lan tới.

Trương Hồ dẫn theo thần thú trấn quốc Thất Tử tới.

Triệu Phong dẫn theo thần thú trấn quốc A Bảo tới.

Thích Ngọc Na dẫn theo thần thú trấn quốc là Hòa Diệp tới.

Thích Ngọc Na chính là Si Mị Võng Lượng, Thiên Ảnh đế giáp bao phủ cơ thể, xung quanh là sương đen lượn lờ, vô cùng thích hợp với cô.

Oanh! Âm!

Đúng lúc này, Hầu Vương mặc áo giáp Đại Thánh Hắc Âm cuốn theo gió lốc hắc ám vô cùng đáng sợ từ phía xa thổi quét mà tới.

Đế giáp màu đen dữ tợn uy nghiêm, xung quanh bùng lên hỏa diễm màu đen không gì sánh kịp, nó cầm theo một cây gậy sắt tỏa ra ánh sáng màu đen, bay qua đầu của tất cả những siêu văn nhân ở đây, nháy mắt đã đáp xuống bên phía trận doanh của Đế Quốc Lam Tinh.

“Con Hầu Vương của Đế Quốc Lam Tinh này thật đáng sợ.”

“Chỉ số tiềm năng tám nghìn sao, không đáng sợ mới lạ đấy, ta cảm thấy nó chính là cường giả thứ hai của Lam Tinh,

chỉ dưới Cổ Tinh chủ.”

Ánh mắt siêu văn nhân ở hiện trường nhìn về phía Hàu Vương đều rất kiêng kỵ.

Có nó ở đây, họ hoàn toàn không phải đối thủ.

“Hỗ ca, còn đợi gì nữa? Đánh thôi!”

“Sao vẻ mặt của các người đều lo lắng như vậy?”

Hàu Vương đáp xuống, nhìn vẻ mặt ba người Trương Hồ, Thao Thiết và Triệu Phong đều nghiêm túc như thế, nó rất khó hiểu.

“Người nhìn đám người mặc Hôi Vụ để giáp bên phía nền tảng Siêu Thần xem, mỗi người đều là để giáp ba mươi sáu tầng, nhất là ba người kia, cảm giác đều hơn bốn mươi tầng.”

Ánh mắt lo lắng của Trương Hồ dừng tại trận doanh của nền tảng Siêu Thần.

Chỉ thấy bên kia có chín người mặc Hôi Vụ để giáp, khí thế quanh thân cực kỳ kinh khủng.

Ánh mắt của Hàu Vương cũng nhìn qua đó, kinh thường nói: “Sợ cái gì, một mình ta có thể đánh cả nhóm.”

Vút vút vút!

Nhưng đúng lúc này, phía xa nơi chân trời bỗng nhiên có từng tia sáng màu xám lóe lên, có khoảng mấy trăm sinh linh mặc Hôi Vụ để giáp đáp xuống trận doanh của nền tảng Siêu Thần.

“Có chuyện gì vậy? Nền tảng Siêu Thần có nhiều kẻ kinh khủng như vậy sao?”

“Có cần vô lý vậy không? Ta cảm thấy những sinh linh mặc Hôi Vụ để giáp kia, tất cả đều là để giáp trên ba mươi tầng!”

Siêu văn nhân ở hiện trường nhìn đám sinh linh bên phía trận doanh của nền tảng Siêu Thần, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng mà vẫn chưa kết thúc.

Lúc này lại có mấy trăm sinh linh Hôi Vụ thanh thế to lớn mà tới, đáp xuống trận doanh của nền tảng Siêu Thần.

Sau đó lại tiếp tục có càng nhiều sinh linh Hôi Vụ, từng đợt từng đợt, vài trăm, vài nghìn, ùn ùn không dứt kéo tới, gia nhập vào trận doanh của nền tảng Siêu Thần.

“Đây là...”

“Chuyện gì thế? Đám sinh linh mặc Hôi Vụ để giáp này ít nhất cũng phải sáu bảy vạn, đều là của nền tảng Siêu Thần sao?”

“Đáng sợ, vừa nãy ta còn dùng quang não của nền tảng Alpha kiểm tra, đều mẹ nó là để giáp hai mươi lăm tầng trở lên, cái quỷ gì đây?”

“Nền tảng Siêu Thần ẩn giấu sâu vậy ư?”

Một màn này khiến tất cả siêu văn nhân ở đây ngây ra như phỗng, tất cả đều chấn động với những gì mà nền tảng Siêu Thần thể hiện ra.

“Nền tảng Siêu Thần không thể có nhiều cường giả ở cấp bậc này như vậy.”

Con gái cung chủ Thiên Thần học cung Hỏa Linh Hi nhìn về phía trận doanh của nền tảng Siêu Thần, cô cũng không dám tin vào chính mắt mình nữa.

Cô dẫn theo tất cả cường giả của Thiên Thần học cung, đang đứng bên phía trận doanh của Đế Quốc Lam Tinh.

Thao Thiết nheo mắt nói: “Hỗ ca, ta cảm giác bọn họ là nhằm vào chúng ta mà tới.”

Đáng tiếc anh ta không nhận ra, kẻ dẫn đầu đám sinh linh Hôi Vụ trong nền tảng Siêu Thần kia chính là Thần Vũ Ngạo Thiên mà trước đó không lâu đã bị mình giết chết.

Bởi vì sau khi Thần Vũ Ngạo Thiên bị đoạt xá, đế văn và đế giáp của gã đều bị đồng hóa trở thành Hôi Vụ đế giáp.

“Nền tảng Siêu Thần lợi hại như vậy à?”

Trương Hồ nheo mắt lại: “Bọn họ đây là muốn cùng chúng ta huyết chiến tới cùng?”

“Sợ cái gì, chỉ cần một câu nói của Hỗ ca, ta lập tức xông qua xử chết bọn chúng.”

Hầu Vương là kẻ nóng tính, ánh mắt tàn bạo nhìn chăm chăm vào những sinh linh Hôi Vụ bên phía nền tảng Siêu Thần, gậy Kim Cô Hắc Ám trong tay có ma văn chuyển động.

Trương Hồ lý trí nói: “Tạm thời đừng vội liều chiến, lão đại sẽ tới ngay thôi, không cần thiết phải liều mạng với bọn họ.”

Những người dẫn đầu của Siêu Diễm Đế Tộc, Siêu Thiên Đế Tộc, U Minh Đế Tộc, Siêu Tinh học cung, Hắc Động học cung tại đây đều bị những sinh linh Hôi Vụ của nền tảng Siêu Thần làm cho sợ hãi.

Bọn họ nhìn đám người của Đế Quốc Lam Tinh, lại nhìn nền tảng Siêu Thần, đều không phải là bên bọn họ có thể đắc tội.

Bởi vậy nên họ đều đứng ngoài nhìn.

Những tộc mạnh khác trong vũ trụ có mặt ở đây cũng đều ôm thái độ đứng xem, muốn đợi bọn họ chém giết lẫn nhau, nhân lúc hỗn loạn mà lấy đi một ít Tạo Thần dịch.

“Ca ca! Trước đó không phải người đang chiến đấu với Thao Thiết sao? Làm sao lại tới nhanh như vậy?”

Bên trận doanh của nền tảng Siêu Thần, một thiếu nữ mặc Băng Tuyệt đế giáp ngạc nhiên hỏi: “Còn có những sinh linh này là từ đâu mà tới vậy?”

Nhà mình từ lúc nào lại có những cường giả này, cô ta lại không biết gì cả.

Thần Vũ Ngạo Thiên dùng tay xoa xoa đầu cô ta, thấp giọng cười nói: “Chuyện người không biết vẫn còn nhiều lắm.”

Nói xong gã tiến lên phía trước một bước, đối mặt với những siêu văn nhân ở hiện trường, tà ác gần giọng: “Các vị, đều rút đi! Tào Thần địch không phải là thứ mà các người có thể tranh giành.”

“Thần Vũ Ngạo Thiên, người không khỏi quá càn rỡ rồi?”

Đột nhiên, đúng lúc này, phía xa có một tiếng quát truyền tới.

Chương 167: Kẻ Địch Của Kẻ Địch Chính Là Bằng Hữu
Chương 167: Kẻ Địch Của Kẻ Địch Chính Là Bằng Hữu

Oanh! Âm!

Rất nhanh, một vị của Siêu Thiên Đế Tộc mau chóng bay tới, trên người mặc áo giáp Siêu Thiên Đế Hoàng ba mươi bảy tầng, khí thế đè ép toàn trường mà hạ xuống.

“Đây là... áo giáp Siêu Thiên Đế Hoàng?”

“Áo giáp đế văn mạnh nhất Siêu Thiên Đế Tộc!”

Những người ở đây thấy người đến là ai thì đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thần Vũ Ngạo Thiên liếc mắt nhìn người sau: “Ồ? Một con kiến, ngươi muốn quyết đấu với ta?”

Đế Tử hiện tại của Siêu Thiên Đế Tộc: Ánh Vô Song dùng ánh mắt khiếp người đối diện với gã, cười lạnh nói: “Thủ hạ bại tướng, đổi một bộ áo giáp để văn khác thì sẽ là đối thủ của ta sao? Năm đó ngươi cũng đã không được rồi.”

“Trẻ nhỏ vô tri, chết cho ta!”

Oanh!

Thần Vũ Ngạo Thiên dứt lời, nháy mắt đã biến mất tại chỗ, xông về phía Ánh Vô Song, một tay chế trụ mặt của anh ta, một tay nắm thành quyền, chớp mắt đã đánh vỡ áo giáp để văn của anh ta.

Phanh!

Sau đó, Thần Vũ Ngạo Thiên cầm lấy đầu của anh ta ấn trên mặt đất, tàn nhẫn mà ma sát ra một đường máu, sau đó nhẹ nhàng dùng một cước đá bay.

“Chỉ có vậy mà cũng dám rêu rao? Ta thật sự không biết ngươi lấy đâu ra dũng khí.”

Thần Vũ Ngạo Thiên chớp mắt đã đuổi theo, một cước tàn nhẫn dẫm anh ta lên mặt đất.

Khụ khụ khụ!

Cả mặt Ánh Vô Song toàn máu, đặc biệt là phần đầu đã bị ma sát đến nỗi thấy cả xương, trong miệng không ngừng ho ra máu tươi.

“Khốn kiếp, ngươi dám làm Đế Tử của chúng ta bị thương? Lên, giết, giết gã!”

Mấy nghìn cường giả của Siêu Thiên Đế Tộc ở đây thấy Đế Tử nhà mình bị ngược đãi như thế, phần nộ chỉ hận không

thể đi lên giết gã.

“Đến đây, lũ kiến hôi!”

Thần Vũ Ngạo Thiên lấy ra một thanh cốt đao có sương xám lơ lửng xung quanh, xông về phía đám người của Siêu Thiên Đế Tộc, tốc độ nhanh như chớp, chém xuống từng cái đầu của bọn họ.

Không đến ba phút, trên đất đầu người lăn lông lốc, cơ thể không đầu la liệt, máu tươi nhuộm đầy mặt đất.

Sự mạnh mẽ của Thần Vũ Ngạo Thiên khiến cho vô số siêu văn nhân ở đây rợn tóc gáy, trong lòng không ngừng hút khí lạnh.

...

Nghê Nguyệt Cổ Tinh, tòa cổ thành di tích số ba, trên trụ chống trời ở Đông Hải.

Trăm vạn siêu văn nhân tới từ phía Nam vũ trụ nhìn Thần Vũ Ngạo Thiên thi triển ra thực lực đáng sợ, không kìm được hít một ngụm khí lạnh.

“Ánh Vô Song của Siêu Thiên Đế Tộc từ lúc nào lại yếu đến không chịu nổi một kích như vậy?”

“Đó chính là áo giáp Siêu Thiên Đế Hoàng ba mươi bảy tầng đây!”

“Khụ khụ khụ!”

Đầu Ánh Vô Song đã bị ma sát đến da tróc thịt bong, có thể thấy được cả xương sọ, miệng không ngừng phun ra máu tươi, yếu ớt mở miệng nói: “Siêu Thiên Đế Tộc ta và nền tảng Siêu Thần các ngươi không chết không ngừng! Các vị của Đế Quốc Lam Tinh, nếu có thể giúp ta giết chết kẻ này, ta nguyện ý thuyết phục cha ta, từ nay trở đi sẽ kết minh với các ngươi!”

Ánh mắt anh ta khẩn cầu về phía trận doanh của Đế Quốc Lam Tinh.

Trường Hồ nhíu mày thật chặt, trầm tư một lát sau đó mới nhìn về phía Hầu Vương.

Nếu như có thể khiến Siêu Thiên Đế Tộc gia nhập liên minh Đế Quốc, nhiều thêm một trợ lực, ít đi một đối thủ cũng là một chuyện tốt.

Hầu Vương gật đầu với Trương Hồ, tỏ vẻ mình cũng không sợ đối phương.

Nó có chỉ số tiềm năm tám nghìn sao, áo giáp Đại Thánh Hắc Ám mặc dù chỉ có một tầng nhưng lại có thể mạnh hơn bốn mươi tầng, một chút cũng không sợ đối phương.

“Ánh Vô Song, người chắc chắn có thể thuyết phục cha người?” Trương Hồ nhìn người nơi xa, cao giọng hỏi.

“Có thể! Nhất định có thể, hãy tin ta.” Ánh Vô Song khẳng định!

“Ta thấy các người đều đang tìm chết!”

Ánh mắt Thần Vũ Ngạo Thiên lạnh lẽo, chớp mắt đã di chuyển tới trước mặt Ánh Vô Song, nâng đao lên muốn chém đầu anh ta.

Những người ở đây nhìn một màn này đều vô cùng kinh hãi, nền tảng Siêu Thần thật sự muốn cùng Siêu Thiên Đế Tộc không chết không ngừng?

Oanh!

Đột nhiên, một cây gậy có ma khí cuộn cuộn xung quanh xuất hiện trước người Ánh Vô Song, đình một tiếng ngăn lại một đao này của Thần Vũ Ngạo Thiên, một thanh âm kim loại va chạm đình tai nhức óc vang lên.

Cùng lúc đó, hắc ảnh của Hầu Vương lóe lên, ngăn trước mặt Ánh Vô Song, trực tiếp ném anh ta về phía trận doanh của Đế Quốc.

“Tiểu tử, đối thủ của ngươi là ta.”

Ánh mắt khiếp người của Hầu Vương lóe lên chiến ý dạt dào nhìn chăm chăm vào Thần Vũ Ngạo Thiên trước mặt, gậy Kim Cô Hắc Ám trong tay có ma văn lóe lên, mạnh mẽ đánh phủ đầu gã ta.

“Tiểu súc sinh mà cũng dám làm càn trước mặt ta?”

Thần Vũ Ngạo Thiên khinh thường hừ lạnh một tiếng, sương mù màu xám quỷ dị quanh thân bắt đầu tuôn ra, cốt đao trong tay bạo phát ánh sáng vô hạn, xông lên ngăn cản.

“Đình” một tiếng, hai người va chạm lẫn nhau, sau đó đều cùng phóng lên trời cao, hai thân ảnh một đen một xám trên không trung giống như hai tia chớp người tới ta đi chém giết nhau.

“Xông lên! Cướp lấy Tạo Thần dịch!”

Đúng lúc này, không biết là ai cao giọng hét một tiếng, thoáng chốc đã khiến cho siêu văn nhân toàn trường bạo loạn, giống như châu chấu, toàn bộ đều ùn ùn chạy về phía ao nhỏ chứa Tạo Thần dịch.

“Cẩn câu rồi sao!”

Hàng vạn sinh linh Hồi Vực bên phía nền tảng Siêu Thần thấy một màn này thì đều lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó toàn thể xuất động, gia nhập vào đội ngũ tranh đoạt Tạo Thần dịch, điên cuồng vung đao chém giết những siêu văn nhân bên cạnh mình.

Chiến đấu hỗn loạn, vô cùng thảm liệt.

Phóng mắt nhìn lại, tất cả những siêu văn nhân xông về phía Tào Thần dịch, chỉ cần khoảng cách với Tào Thần dịch quá gần thì đều sẽ gặp phải vài công kích cường đại, chớp mắt đã bị xé nát.

“Giết!”

“Xông lên!”

“Cầu phú quý trong nguy hiểm!”

Mấy trăm vạn siêu văn nhân khoảng cấp bốn mươi, trên trụ chống trời của Đông Hải đã mở ra một trận chém giết vô cùng hỗn loạn và máu tanh, mục tiêu của tất cả siêu văn nhân đều là cái ao nhỏ có Tào Thần dịch kia.

Có người ngu ngốc không sợ chết, điên cuồng chém giết chạy về phía Tào Thần dịch, cuối cùng khi đến gần lại bị vô số công kích đan xen phóng tới biến thành thịt vụn.

Cũng có người luôn quanh quẩn ở vòng ngoài, muốn tìm cơ hội lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà cướp đi mấy giọt Tào Thần dịch.

Chương 168: Chém Giết Kịch Liệt, Thế Cục Xoay Vần (1)
Chương 168: Chém Giết Kịch Liệt, Thế Cục Xoay Vần (1)

“Đây là...”

Hỏa Linh Hi nhìn mấy trăm vạn siêu văn nhân đang chém giết loạn xạ, cô lớn như vậy rồi nhưng vẫn chưa từng thấy qua hình ảnh đầm máu điên cuồng thế này bao giờ.

Dư âm của các công kích trong trận hỗn chiến giống như hỏa lực nổ tung tàn sát khắp nơi.

Rất nhiều siêu văn nhân thậm chí ngay cả dư âm cũng không ngăn nổi đã lăn ra chết.

Máu tươi của thi thể giống như mưa rơi từ trên cao xuống, mùi máu tanh gay mũi lan tràn dày đặc.

Những sinh linh Hôi Vụ kia chém giết là hung hãn nhất, bọn chúng dường như không phải vì Tào Thần dịch, mà đơn thuần chỉ là vì giết chóc.

“Đúng, nên chém giết như vậy, còn phải thêm thật nhiều máu tươi, như vậy thì Tà Quỷ Tôn mới có thể phá phong ấn đi ra.”

Tất cả sinh linh Hôi Vụ đều giết chóc vô cùng điên cuồng, trong lòng lại đang hưng phấn cười lớn.

Bên dưới trụ chống trời này phong ấn một vị vô cùng khủng bố.

Tào Thần dịch chẳng qua chỉ là thứ mà sinh linh Hôi Vụ dùng để hấp dẫn người tới đây chém giết mà thôi.

Oanh! Âm!

Trên bầu trời, Hâu Vương và Thần Vũ Ngạo Thiên đánh không thể tách ra, thân ảnh cuồng bạo của cả hai như chấn động cả trời đất, từng chiêu mạnh mẽ vô cùng không ngừng va chạm, đánh đến nỗi không có một siêu văn nhân nào dám tới gần.

“Nền tảng Siêu Thần chết tiệt, ta nhất định khiến các ngươi phải trả giá đắt!”

Ánh Vô Dịch sử dụng siêu não truyền tin tức lại cho phụ thân, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn, máu tươi tuôn ra từ phần đầu dữ tợn đã có thể thấy cả xương sọ bên trong.

Triệu Phong nói: “Ngươi chữa thương trước đi.”

“Được, cảm ơn các vị đã cứu ta, nếu không ta đã chết rồi, phần ân tình này ta nhất định vĩnh viễn khắc ghi trong lòng,

chắc chắn sẽ thuyết phục phụ thân hợp tác lâu dài với Cổ Tinh chủ, hủy diệt nền tảng Siêu Thần!”

Ánh Vô Song cho bọn họ một ánh mắt cảm kích, sau đó luyện hóa được tề trị thương.

Chu Tước nhú mày nói: “Hồ ca, các người có định tham gia hay không? Còn không biết lão bản lúc nào mới tới.”

Trương Hồ lắc đầu: “Không cần phải mạo hiểm, chúng ta cứ xem đã, có ai lấy được Tào Thần dịch thì chúng ta đuổi theo giết chết rồi cướp là được, hỗn chiến thế này quá nguy hiểm rồi.”

Vút! Vút! Vút!

Nhưng mà, những sinh linh Hôi Vụ này cũng không muốn để bọn họ làm ngư ông đắc lợi, mười ba sinh linh mặc Hôi Vụ để giáp hơn ba mươi tầng, cầm cốt đao Hôi Vụ trong tay vung lên giết về phía bọn họ.

Rống!

Manh Lan thấy thế, há mồm tàn bạo gầm lớn một tiếng, sau đó ầm ầm xung phong giết ra, tốc độ cực nhanh, hai móng vuốt quét ngang tới, phanh phanh phanh vài tiếng đập bay hai sinh linh Hôi Vụ, sau đó tiếp tục đuổi theo, mạnh mẽ đập dí bọn chúng trên mặt đất.

“Giết!”

Ánh mắt Trương Hồ tàn bạo, té ra Thiên Côn chiến kích, quanh thân có lực lượng âm dương vận chuyển, nghênh đón hai sinh linh Hôi Vụ mặc áo giáp ba mươi một tầng đang đánh tới.

Vút!

Chín thanh kiếm Hạo Thiên Đế lơ lửng sau lưng Thao Thiết, cuốn lấy sinh linh Hôi Vụ đang xông tới, giống như một

tia chớp màu vàng kim vọt về phía Mạnh Lan, bởi vì hiện tại nó đang bị ba sinh linh Hôi Vụ mặc để giáp ba mươi sáu tầng vây công.

“A Bảo, đến đây, theo ta giết sạch bọn chúng.”

Triệu Phong hét lớn một tiếng, dẫn theo thần thú trấn quốc A Bảo xông lên.

“Hòa Diệp, chúng ta cũng lên!”

Thích Ngọc Na quát khẽ một tiếng, dẫn theo thần thú trấn quốc Hòa Diệp gia nhập chiến trường.

Rống!!

Trấn quốc thần thú Thất Tử gầm lên, cũng đi trợ giúp Trương Hồ.

Đối diện, càng nhiều sinh linh Hôi Vụ ùn ùn kéo tới, giống như muốn xử lý bọn họ trước tiên.

“Các vị Thiên Thần học cung, theo bọn tiểu thư giết!”

Hỏa Linh Hi hô hoán hơn ba nghìn cường giả của Thiên Thần học cung phía sau mình, cùng nhau chỉ viện đám người Trương Hồ.

Vút!

Sau khi bọn họ đều gia nhập chiến trường, có một cô gái mặc Lam Ngân để giáp yên tĩnh đứng tại chỗ hộ pháp cho Ánh Vô Song.

Người này chính là vị hôn thê của Ánh Vô Song mới vừa tới hiện trường chưa được bao lâu, trên người mặc để giáp ba mươi tầng.

Nhìn thấy người mình thích trở nên chật vật như vậy, ánh mắt của cô ta lạnh lẽo tận cùng.

...

Siêu Thiên Cổ Tinh, thành phố trung tâm, tòa nhà số một.

Siêu Thiên Đế Chủ Ánh Thái Hoàng đang muốn rời khỏi phòng làm việc, mở trùng động truyền tống đi tới tổng bộ của nền tảng Siêu Thần, lúc này quang não nhắc nhở ông ta có một tin nhắn khẩn cấp tới từ đại thiếu gia.

“Lúc này Vô Song sao lại gửi tin nhắn cho ta, lại còn là tin khẩn cấp?”

Ánh Thái Hoàng dừng bước, lấy ra quang não xem tin nhắn này.

Nhi tử: Cha, nền tảng Siêu Thần tuyên chiến với chúng ta rồi, vừa lúc này tên khốn Thần Vũ Ngạo Thiên không biết lấy từ đâu ra một bộ Hôi Vụ để giáp rất mạnh, sau khi đánh ta tàn nhẫn thì còn giết chết tất cả tộc nhân của tộc ta đang ở trên Nghê Nguyệt Cổ Tinh. Nếu không phải Đế Quốc Lam Tinh có Hài Vương ra tay cứu giúp thì nhi tử của ngài giờ đã chết trong tay Thần Vũ Ngạo Thiên rồi.”

“Đáng chết!”

Lúc Ánh Thái Hoàng nhìn thấy dòng tin nhắn mà nhi tử gửi tới, nhất thời trong mắt tràn ngập sát ý, trực tiếp gọi qua cho anh ta.

“Cha, ngài có biết không, con trai của ngài suýt nữa đã chết trong tay súc sinh Thần Vũ Ngạo Thiên, thật sự chỉ thiếu chút chút nữa thôi, nếu không phải Hài Vương của Đế Quốc Lam Tinh ra tay trong lúc chỉ mảnh treo chuông, ngăn lại một đao của Thần Vũ Ngạo Thiên, vậy thì cái đầu của con sớm đã bị súc sinh kia chém đứt rồi, con nhất định phải không chết không thôi với bọn chúng!”

Một lát sau, giọng nói tràn ngập căm hận của Ánh Vô Song truyền ra.

“Thật sự có chuyện này?”

Nghe giọng nói vẫn còn khiếp sợ của đối phương, vẻ mặt Ánh Thái Hoàng âm trầm, tức khắc có xung động muốn đại khai sát giới.

“Cha, ngài xem đầu của con đi.”

Ánh Vô Song trực tiếp gửi qua một video phần đầu bị tàn phá mà anh ta vẫn còn chưa chữa trị xong.

“Khốn nạn, đáng chết!”

Lúc Ánh Thái Hoàng nhìn thấy thảm trạng của con trai, cả người đều nổi trận lôi đình: “Đồ nghiệt súc đó thật sự dám?”

Ánh Vô Song căm hận nói: “Cha! Con phải bắt nèn tảng Siêu Thần trả giá đắt, chúng ta hợp tác với Cố Tinh chủ, xử lý bọn chúng đi!”

“Mẹ nó, nèn tảng Siêu Thần ức hiếp người quá đáng, không chết không ngừng, tuyệt đối phải không chết không ngừng, thật sự cho rằng Siêu Thiên Đế Tộc ta dễ ức hiếp chắc?”

Về mặt Ánh Thái Hoàng tràn ngập tàn bạo, trầm giọng nói: “Con trai, người trị thương trước đi, ta phải mắng con kỹ nữ kia một trận, sau đó mới liên hệ với Cố Tinh chủ.”

“Được thừa cha, bên này mấy trăm vạn siêu văn nhân đang chém giết nhau, khung cảnh rất hỗn loạn, nèn tảng Siêu Thần ẩn giấu rất kỹ, có đến hàng vạn sinh linh mặc Hôi Vụ để giáp hai, ba mươi tầng. Đám người Đế Quốc Lam Tinh cũng rơi vào khổ chiến, ta phải nhanh chóng hồi phục.”

Chương 169: Chém Giết Kịch Liệt, Thế Cục Xoay Vần (2)
Chương 169: Chém Giết Kịch Liệt, Thế Cục Xoay Vần (2)

“Hàng vạn sinh linh có để giáp hai, ba mươi tầng?”

Ánh Thái Hoàng kinh ngạc hỏi lại.

“Cho nên mới nói bọn chúng ẩn giấu rất kỹ, cha, trước tiên ngài đi mắng kỹ nữ kia một trận, sau đó lại liên hệ Cổ Tinh chủ, hiện tại hẳn vẫn chưa tới Nghê Nguyệt Cổ Tinh, hỗn chiến ở nơi này chỉ có hẳn tới mới có thể trấn áp!”

“Được, tiểu tử ngươi cẩn thận một chút.”

Ánh Thái Hoàng kết thúc trò chuyện, cả mặt âm trầm mà liên hệ với Đế Khâm Na Tịch.

“Ánh đế chủ, vừa kết thúc trò chuyện chưa bao lâu, có chuyện gì sao?”

“Đế Khâm Na Tịch, ngươi thật sự là kỹ nữ trong ngoài bất nhất!”

Ánh Thái Hoàng vừa tới đã mắng, cao giọng quát: “Ngoài mặt thì nói hợp tác, bên trong lại âm thầm bảo con trai ngươi giết con trai của ta, ngươi là cái thứ dê tiện, kỹ nữ thôi, đồ chó cái, ngươi muốn khai chiến với Siêu Thiên Đế Tộc phải không?”

Đế Khâm Na Tịch cả giận: “Ánh Thái Hoàng, ta khuyên ngươi giữ cái miệng sạch một chút. Ta bảo Ngạo Thiên đi giết con trai ngươi từ khi nào? Hơn nữa nó cũng đánh không thắng nổi con trai ngươi.”

“Giả vờ, kỹ nữ thôi nhà ngươi cứ giả vờ đi, nhìn xem, đây chính là video Vô Song vừa gửi cho ta, nó bị súc sinh nhà ngươi đánh thành cái dạng gì rồi? Thậm chí còn muốn chém đầu con trai ta, nếu không phải Hào Vương của Đế Quốc Lam Tinh ra tay, con trai duy nhất của ông đây đã bị súc sinh nhà ngươi sát hại rồi!”

Ánh Thái Hoàng nổi giận dùng dùng chửi bới, đồng thời gửi video vừa rồi qua.

“Ha! Làm sao chúng mình được là do con trai ta đánh, Ánh Thái Hoàng, cái miệng ngươi quá thôi, hợp tác của chúng ta

đến đây kết thúc!”

Một tràng mắng vừa rồi của Ánh Thái Hoàng, đổi lại là ai cũng nổi trận lôi đình, Đế Khâm Na Tịch nói xong thì trực tiếp kết thúc trò chuyện.

“Đồ kỹ nữ khốn kiếp!”

Ánh Thái Hoàng thấp giọng mắng một tiếng, sau đó liên hệ với Siêu Diễm Đế Chủ.

Hai nhà bọn họ quan hệ vô cùng tốt, hiện giờ là muốn khuyên Siêu Diễm Đế Chủ không nên hợp tác với Đế Khâm Na Tịch.

Giọng nói uy nghiêm của Diễm Tuyệt truyền ra: “Thái Hoàng huynh, có chuyện gì sao? Người đã tới tổng bộ nền tảng Siêu Thần chưa?”

“Diễm Tuyệt huynh, người trước tiên xem video này đã.”

Ánh Thái Hoàng thấp giọng nói xong, gửi video qua.

“Khốn kiếp, là ai làm?”

Giọng nói trầm thấp của Diễm Tuyệt truyền ra.

“Thần Vũ Ngạo Thiên, con trai của kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia, không chỉ đánh Vô Song thành như vậy, thậm chí còn muốn chém đầu của nó xuống, cũng may là Hầu Vương của Đế Quốc Lam Tinh ra tay cứu giúp, nếu không...”

Ánh Thái Hoàng tàn nhẫn nói: “Diễm Tuyệt huynh, ta dự định hợp tác với Cố Tinh chủ, cùng nhau đối phó với nền tảng Siêu Thần, người thì sao?”

Diễm Tuyệt trầm mặc một lát, nói: “Thái Hoàng huynh, nếu như Cố Tinh chủ đáp ứng hợp tác với chúng ta, ta tất nhiên là đồng ý, chỉ sợ hắn không muốn.”

Ánh Thái Hoàng lý giải nói: “Cái này ta biết, người trước tiên đừng xé rách mặt với kỹ nữ kia vội, ta liên hệ Cổ Tinh chủ hỏi xem sao đã.”

“Được, ta tạm thời chưa qua đó, người trước tiên liên hệ Cổ Tinh chủ hỏi ý của hắn, trò chuyện cũng đừng ngắt, ta cũng muốn nghe.”

“Được, ta sẽ đi liên hệ Cổ Tinh chủ.”

Ánh Thái Hoàng nói xong thì để quang não gửi lời mời kết nối với quang não của Cổ Trường Khanh.

Đồng thời, lúc này tại Nghê Nguyệt Cổ Tinh, trên một vùng trời, một cánh cửa trùng động truyền tổng từ từ mở ra.

Sau đó, Cổ Trường Khanh mặc Nghê Hoàng để giáp, sau lưng dẫn theo Cổ Sâm từ bên trong đi ra.

Cổ Trường Khanh nhìn quanh một vòng tinh cầu tràn ngập tử khí này, đoạn hỏi: “Tổ tinh của các người, năm đó không phải thế này đi?”

Tinh cầu này lớn hơn Lam Tinh mấy trăm lần, nhưng mà lực hấp dẫn cũng lớn hơn Lam Tinh mấy trăm lần.

Một khi người bình thường của Lam Tinh tới tinh cầu này, sẽ bị trọng lực từ trường của nó xé nát.

Cổ Sâm lắc đầu đáp: “Ta không biết, quá lâu rồi, lâu đến nỗi tộc ta đã không còn người sống từ thời đại đó tồn tại nữa.”

Lúc này Tiểu Thứ bỗng lên tiếng: “Chủ nhân, Siêu Thiên Đế Chủ gửi lời mời trò chuyện.”

Cổ Trường Khanh nghe vậy thì hơi bất ngờ, “Thú vị đấy, nhận đi!”

“Cổ Tinh chủ, nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu!”

Trò chuyện vừa thông, tiếng cười của Ánh Thái Hoàng đã truyền ra.

Cổ Trường Khanh thản nhiên hỏi: “Có việc gì?”

“Cổ Tinh chủ, ta muốn chân thành cảm tạ thủ hạ Hầu Vương của ngươi, đã cứu con trai ta từ dưới đao của Thần Vũ Ngạo Thiên của nền tảng Siêu Thần.”

Ánh Thái Hoàng cũng không giấu giếm, nói rất nghiêm túc: “Ta muốn hợp tác với ngươi, cùng nhau xử lý nền tảng Siêu Thần.”

Cổ Trường Khanh cười nhạt nói: “Liệu có khả năng là các ngươi đang muốn thiết kế bẫy để giết ta?”

“Nếu như ngươi không tin, ta có thể ký huyết khế với ngươi.”

“Kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia khinh người quá đáng, ta nhất định phải giết chết bà ta, không tiếc trả bất cứ giá nào cũng phải giết cả con trai bà ta nữa.”

Trong vũ trụ, huyết khế là thứ mà một khi đã ký thì sẽ không thể làm trái.

Nếu như vi phạm, toàn tộc hủy diệt.

“Huyết khế có thể, nhưng phải ký thông qua trùng động truyền tông, mặt đôi mặt thì không thể.”

Cổ Trường Khanh biết hiện giờ trong vũ trụ không biết có bao nhiêu sinh linh muốn lấy mạng hắn, không thể không cẩn thận.

“Được, vậy có thể dùng cách ký bằng trùng động truyền tông, ngươi cứ việc định thời gian đi.”

“Hiện tại ta đã tới Nghê Nguyệt Cổ Tinh, tạm thời không có thời gian.”

“Được, vậy chờ người trấn áp xong hỗn loạn ở Nghệ Nguyệt Cổ Tinh lại bàn sau.”

Chương 170: Máu Tươi Chảy Xuôi, Hôi Vụ Tộc Chiếm Hời Lớn
Chương 170: Máu Tươi Chảy Xuôi, Hôi Vụ Tộc Chiếm Hời Lớn

Tổng bộ của nền tảng Siêu Thần, văn phòng của Đế Khâm Na Tịch.

Về mặt bà ta rất khó coi, nhanh chóng liên hệ với U Minh Đế Chủ, “U đại ca, Ánh Thái Hoàng và Diễm Tuyệt có lẽ sẽ không tới đâu.”

U Minh Đế Chủ vẫn chưa biết nội tình, nghe vậy liền hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Chuyện là thế này...”

Đế Khâm Na Tịch tràn đầy lửa giận thuật lại mọi chuyện, kể xong liền cả giận mắng: “Ông ta chưa làm rõ sự tình mà đã liên tục mắng ta toàn lời thô tục.”

U Minh Đế Chủ chần chừ, “Vậy người đã làm rõ tình hình chưa? Ánh Vô Song có phải do con trai người đánh không? Có phải còn muốn chém đầu hắn xuống? Nếu như là thật thì ông ta mắng người không sai.”

“Ta đi hỏi xem, nhưng nếu như thật sự là con trai ta sai, người sẽ có thái độ gì?” Đế Khâm Na Tịch thấp giọng dò hỏi.

U Minh Đế Chủ cười nói: “Ha, ít được hai người hợp tác chẳng lẽ không phải rất tốt sao? Đợi chúng ta xử lý xong Cổ Trường Khanh thì lại đi giết bọn họ.”

Nghe được lời này, Đế Khâm Na Tịch hoàn toàn yên lòng, tươi cười đáp: “Được, ta hỏi Ngạo Thiên một chút xem xảy ra chuyện gì rồi sẽ liên hệ lại người.”

Nói thật, bà ta thật sự sợ U Minh Đế Chủ cũng rút lui.

Lúc này mới sử dụng siêu não liên hệ với Thần Vũ Ngạo Thiên.

“Mẫu thân, sao vậy?”

Oanh! Âm!

Trò chuyện vừa thông đã nghe thấy giọng nói của Thần Vũ Ngạo Thiên cùng với những tiếng nổ âm âm trong lúc chiến đấu truyền đến.

Đế Khâm Na Tịch thấp giọng hỏi: “Ngạo Thiên, người ở Nghê Nguyệt Cổ Tinh có phải đã đánh Ánh Vô Song một trận hay không, lại còn muốn giết hắn ta?”

“Đúng thế! Làm sao vậy?” Thần Vũ Ngạo Thiên thẳng thắn thừa nhận.

Đế Khâm Na Tịch không ngờ lại thật có chuyện này, khó hiểu hỏi: “Người làm sao mà đánh thắng được hắn?”

“Ta lấy được một bộ Hôi Vụ để giáp rất mạnh, giết hắn chỉ như giết gà giết khỉ, không, ngay cả khỉ cũng không dễ giết như hắn.”

“Người đấy! Nền tảng Siêu Thần chúng ta giờ đã thành kẻ địch với bọn họ rồi.”

Đế Khâm Na Tịch rất bất đắc dĩ.

“Sợ cái gì? Đợi ta mang về một bộ Hôi Vụ để giáp cho cha, kẻ địch gì cũng đều là rác rưởi.”

âm mưu của gã rất lớn, đến lúc đó nếu như có thể quay về, gã nhất định sẽ dẫn sinh linh Hôi Vụ quay lại đoạt xá bọn họ.

“Hôi Vụ để giáp? Thật sự lợi hại như vậy sao?”

Đế Khâm Na Tịch có chút nghi hoặc.

“Đúng, mẫu thân yên tâm đi, hiện tại ta đang chiến đấu với một con khỉ khác, không nói với người nữa.”

Nói xong, gã chủ động chấm dứt cuộc trò chuyện.

Giọng nói kinh ngạc của U Minh Đế Chủ vang lên: “Đế Khâm muội tử, con trai ngươi vừa nói tới Hôi Vụ đế giáp, nó là cái gì?”

“Nó nói tìm được trong cổ thành di tích của Nghê Nguyệt Cổ Tinh, Thần Hoàn Chi Nhân cũng không thể quay được cảnh tượng bên trong, nếu không thì có thể xem xem.”

Đế Khâm Na Tịch có chút tiếc nuối.

“Đợi con trai ngươi quay lại là biết rồi, ta trước tiên đi tìm ngươi, sau đó chúng ta hồi sinh Tần Đế, bồi dưỡng ra một khối lõi quật khởi.”

“Được, tạm biệt.”

Kết thúc trò chuyện, Đế Khâm Na Tịch tiến vào phòng livestream của nền tảng Siêu Thần, chỉ thấy bên trong là hình ảnh mờ mịt, hoàn toàn không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì.

“Rác rưởi, đi thôi, đi qua nền tảng Alpha xem xem.”

“Đúng, ta nghe nói nền tảng Alpha sử dụng chính là Đế Quốc Chi Nhân, có lẽ có thể nhìn được hình ảnh bên trong.”

“Vậy thì mau mau qua đó đi!”

Bình luận mắng chửi vô cùng nhiều, hơn nữa số người xem cũng đang liên tục giảm xuống.

...

Alpha Cổ Tinh, thành phố trung tâm, tòa nhà trung tâm.

“Ha ha, không hổ là Đế Quốc Chi Nhân, quả nhiên là mạnh hơn cả Thần Hoàn Chi Nhân của nền tảng Siêu Thần.”

Trước bàn làm việc, A Nhĩ Nặc Hàn nhìn hình ảnh rõ nét được chiếu lên của Nghê Nguyệt Cổ Tinh lúc này, đang là hình

ảnh ở Đông Hải của tòa cổ thành di tích số ba, trên mặt đều là nụ cười không khép lại được.

“Đúng vậy, thiên thời địa lợi nhân hòa đều bị chúng ta chiếm cứ, nền tảng Siêu Thần lấy cái gì để tranh giành với chúng ta?”

Nữ thư ký của A Nhĩ Nặc Hàn, trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người lộ ra ý cười từ tận đáy lòng.

Đúng vào lúc này, Đế Quốc Chi Nhân đã khóa chặt hình ảnh trên chiếc trụ chống trời ở Đông Hải.

Vào lúc A Nhĩ Nặc Hàn và nữ thư ký nhìn thấy máu tươi be bét của trận hỗn chiến tàn khốc trên chiếc trụ chống trời kia, cả hai đều không kìm được mà hít một hơi khí lạnh.

Cùng lúc đó, bên trong phòng livestream cũng nổ tung.

“Ôi đệt! Vì tranh giành Tạo Thần dịch mà cả đám đều phát điên rồi sao?”

“Không ai sợ chết à?”

“Bọn họ muốn cầu phú quý trong nguy hiểm! Liều chết cũng muốn cướp được mấy giọt Tạo Thần dịch!”

“Tất cả đều đang chém giết, thi thể, máu tươi, đây đúng là tu la tràng!”

“Đáng sợ, nếu như ta có thể qua đó, liệu có thể vì Tạo Thần dịch mà liều mạng một lần?”

“Trận loạn chiến này rốt cuộc tàn khốc đến mức nào!”

“Cố Tinh chủ vẫn chưa tới sao? Ta cảm thấy chỉ có hắn mới trấn áp được thôi.”

Trong phòng livestream của nền tảng Alpha, lượng người xem đã đạt tới hơn một trăm tám mươi tỷ, tất cả người xem

nhìn được hình ảnh đang trực tiếp đều cảm thấy tê cả da đầu, cả người đều sợ run.

Những siêu văn nhân này đều quá điên cuồng, giống như đã giết đỏ mắt, hoàn toàn trả giá cả sinh mệnh, trong mắt chỉ có Tạo Thần dịch.

Nói thực, không thể trách bọn họ liều mạng như vậy.

Mỗi giọt Tạo Thần dịch mặc dù chỉ có thể tăng được năm trăm chỉ số tiềm năng, nhưng lại không giống với những thần vật có thể tăng chỉ số tiềm năng khác.

Bất kể hiện tại người có bao nhiêu sao tiềm năng, chỉ cần sử dụng nó thì đều có thể tăng năm trăm sao.

Mà những thần vật tăng chỉ số tiềm năng khác đều có hạn chế.

Ví dụ như người có chỉ số tiềm năng ba nghìn sao trở lên thì không thể dùng.

Hoặc là cao đến năm nghìn sao trở lên thì dùng cũng vô dụng.

Mà Tạo Thần dịch lại không có hạn chế này.

Mỗi một giọt đều có thể bán với giá trên trời, là giá cả mà có dùng mấy đời cũng không cần lo lắng đến tài nguyên tu luyện.

Nếu không làm sao có thể khiến những siêu văn nhân này bỏ qua cả tính mạng cơ chứ.

Rống!

Trên bầu trời, Manh Lan đang bị ba sinh linh Hôi Vụ mặc đế giáp ba mươi sáu tầng vây công, nó phát ra tiếng gầm phần nộ chấn động bầu trời, năng lượng cuồng bạo từ hai móng

vuốt lớn của nó mạnh mẽ đập bay hai sinh linh Hôi Vụ trước mắt.

“Chết cho ta!”

Nhưng phía sau lại có một sinh linh Hôi Vụ chém ra một đao dài trăm trượng khủng bố, mạnh mẽ chém vào sau lưng Manh Lan, khiến áo giáp của nó vỡ ra một mảng lớn.

Rống!

Manh Lan bị đau, quay người phần nộ rống lên, há miệng phun ra một chùm sáng năng lượng cực lớn về phía sinh linh Hôi Vụ cách đó không xa.

Hoa Hoa, Hòa Diệp, Thất Tử, A Bảo cũng đang bị vây trong khổ chiến, áo giáp trên người cũng đã xuất hiện nhiều vết nứt.

Sinh linh Hôi Vụ đang đặc biệt nhằm vào bọn chúng.

Trận chém giết đầy máu tanh này đã tiếp diễn hơn mười phút, thi thể gần Tào Thần dịch đã chất đống thành núi, nhưng lại không có một siêu văn nhân nào có thể tới gần lấy được vài giọt.

Không ai chú ý tới, máu tươi chảy xuôi trên mặt đất đang biến mất từng chút một.

Chương 171: Đi Chết Đi Thôi! Chương 171: Đi Chết Đi Thôi!

“Chết cho ta!”

Áo giáp trước ngực Trương Hồ đã bị vỡ một mảng lớn, y quát lớn một tiếng, Thiên Côn chiến kích trong tay bùng nổ ánh sáng vô hạn, hai lực lượng âm dương giao hòa, khi thì hóa thành đại Côn, khi thì hóa thành chim Bằng, một kích này nháy mắt đã xuyên thẳng qua người của một sinh linh Hôi Vụ có đế giáp ba mươi sáu tầng.

Oanh! Âm!

Giết chết ba sinh linh Hôi Vụ đang vây công mình, Trương Hồ vội chạy tới chi viện cho Chu Tước và Hoa Hoa.

Trận chiến này cực kỳ tàn khốc.

Vút! Vút!

Không lâu sau, Cố Trường Khanh mặc Nghê Hoàng để giáp tám mươi tầng dẫn theo Cổ Sâm đáp xuống trụ chống trời của Đông Hải.

“Xong đời rồi!”

Cổ Sâm thấy một màn này, vẻ mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, “Dưới trụ chống trời phong ấn một sinh linh quý dị cực kỳ khủng bố, nhiều máu tươi như vậy đã đủ cho nó phá phong ấn mà ra rồi!”

...

Trụ chống trời chiếm diện tích mấy trăm km trên hải vực này, trận chém giết máu tanh vẫn còn đang tiếp tục.

Đặc biệt là trên bầu trời, trận chiến của Hắc Tử và Thần Vũ Ngạo Thiên lại càng kịch liệt và cuồng bạo.

Thi thể tàn khuyết cụt tay cụt chân đã chất đồng trên mặt trụ chống trời.

Máu tươi cuộn cuộn bốc lên, nhuộm đỏ mặt đất thành một màu máu yêu diễm.

Người xem trực tiếp trong nền tảng Alpha nhìn cảnh tượng này đều cảm thấy cực kỳ chấn động.

Trên bầu trời, Cố Trường Khanh vừa dẫn theo Cổ Sâm đến nơi.

Chỉ thấy vẻ mặt Cổ Sâm vô cùng ngưng trọng, nói với Cố Trường Khanh: “Cố Tinh chủ, sợ là chúng ta không có cách

nào ngăn cản được sinh linh Hôi Vụ đang bị trấn áp bên dưới xuất thế.”

Cổ Trường Khanh không nói gì, hai mắt một đen một vàng kim dưới mũ giáp đang yên tĩnh nhìn trận chém giết hỗn loạn trước mặt.

Sau đó, ánh mắt hắn lại rơi vào máu tươi be bét trên mặt đất.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng được, có một lực lượng quý dị đang hấp thu máu tươi chảy ra.

Bởi vì hắn mặc Nghê Hoàng đế giáp, vì vậy khán giả đang xem trực tiếp không ai nhận ra hắn.

Cổ Trường Khanh mở miệng: “Những sinh linh mặc Hôi Vụ đế giáp kia đều đã bị những sinh linh quý dị đó đoạt xá?”

Cổ Sâm gật đầu, “Hắn là vậy, trong sách cổ của tộc ta có ghi chép, bọn chúng không chỉ đoạt xá mà còn có thể kế thừa được ký ức của nguyên chủ.”

Cổ Trường Khanh đã rõ, rất nhanh, hét liền lớn một tiếng: “Dừng lại hết cho ta!”

Oanh!

Sau khi tiếng quát lớn như sấm của hắn vừa dứt, một luồng uy áp khủng bố đến cực điểm âm âm giáng xuống, giống như gió bão cấp mấy trăm quét ngang phạm vi vài trăm dặm trong không gian.

Hừm?

Giọng nói uy nghiêm chấn động linh hồn mọi người của Cổ Trường Khanh vang vọng, cùng với uy áp tràn ngập cả không gian giáng xuống khiến cho những siêu văn nhân và sinh linh Hôi Vụ đang chém giết tại đây bị dọa cho kinh hãi, tất cả đều vô thức mà dừng lại.

Bao gồm cả Hầu Vương và Thần Vũ Ngạo Thiên đang chém giết trên không trung đều bị uy áp này ập tới, cùng với giọng nói uy nghiêm quanh quẩn bên tai khiến cho bọn họ đồng thời khiếp sợ mà dừng lại ngay tức thì.

Tất cả đều đồng loạt nhìn lên trên.

Quần chúng trong phòng livestream của nền tảng Alpha cũng y như vậy.

Lúc nhìn thấy Cố Trường Khanh mặc Nghê Hoàng đế giáp, vô số siêu văn nhân đều nheo mắt lại.

Khí tức bá đạo mạnh mẽ của bộ đề giáp tràn ngập không gian, khiến cho tất cả siêu văn nhân tại đây đều cảm nhận được cảm giác áp bách tận sâu trong linh hồn.

“Vị này... là ai? Nhìn thật đáng sợ.”

“Tuyệt đối là một người rất mạnh, chỉ là uy áp mà hấn vừa phóng ra cũng khiến ta cảm thấy sợ hãi.”

“Cũng đến để tranh giành Tạo Thần dịch sao?”

“Nếu là thật thì hãy vây công hấn đi!”

Những siêu văn nhân ở hiện trường đều đã giết đến đỏ mắt, tất cả đều ôm địch ý nhìn Cố Trường Khanh.

“Hình như là... giọng của lão đại!”

Ánh mắt Trương Hồ ngập tràn nghi hoặc nhìn thân ảnh đang ở trên cao kia.

Thao Thiết hơi hoang mang: “Quả thực rất giống, là lão bản sao?”

Bọn họ không dám xác định vị trước mắt kia có phải lão bản của bọn họ không.

Cố Trường Khanh mặc giáp Đế Uyên Long và Cố Trường Khanh mặc Nghê Hoàng đế giáp có khí tức hoàn toàn khác

nhau.

Cách một cái mũi của đế giáp, giọng nói cũng sẽ có biến hóa không nhỏ.

Ánh mắt Thần Vũ Ngạo Thiên lóe lên nhìn chăm chăm vào Cố Trường Khanh, kẻ cả cuồng vọng như gã thì giờ phút này cũng không dám ra tay với người đàn ông này.

Cố Trường Khanh nghênh đón vô số ánh mắt mang địch ý, đi vài bước lên trước, trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía trên cái ao nhỏ chứa Tào Thần dịch kia.

Trong lúc tất cả siêu văn nhân đều chưa kịp phản ứng lại, hắn đã thu hết tất cả vào trong không gian giới tử.

“Khôn kiếp, giết, lên, giết hắn!”

“Giết! Mặc kệ hắn là ai, vây giết hắn!”

“Cùng trên cấp bốn mươi, ai sợ ai?”

“Giết!”

Oanh! Âm!

Siêu văn nhân ở hiện trường phục hồi tinh thần lại đều đã giết đỏ cả mắt, nhìn thấy Cố Trường Khanh cướp đi tất cả Tào Thần dịch, giống như cha mẹ ruột của mình đều bị Cố Trường Khanh giết hại, vô số siêu văn nhân lũ lượt xông về phía hắn, từ rất xa đã bắt đầu phát động công kích tầm xa.

Chỉ một lát, các loại ánh đao, ánh kiếm, ánh thương, kích, và thần thông khủng bố phát ra chói lọi cả một khoảng trời, bao phủ lên nhau cuồn cuộn đánh về phía Cố Trường Khanh.

“Thật sự dám ra tay với ta? Vậy thì xin lỗi, mời các người đi chết đi!”

Đôi mắt đen vàng của Cố Trường Khanh nhìn về phía mấy chục đến trăm vạn siêu văn nhân đang ra tay với hắn, trong

mắt lóe lên sát ý tàn bạo lạnh lẽo.

Vù!

Hắn vừa dứt lời, sau lưng đã vang lên tiếng vù vù, lần lượt mở ra một bên cánh màu đen tà ác đến cực điểm, một bên cánh màu vàng kim uy nghiêm thần thánh vô cùng, mỗi một bên cánh đều dài tới sáu, bảy trăm mét, tỏa ra khí tức khủng bố như muốn đè xuống cả khoảng trời.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, khoảnh khắc đôi cánh của hắn mở rộng, ánh sáng của những chiếc lông vũ bắn ra giống như sao băng bao trùm toàn bộ không gian, ầm ầm không dứt.

Trong thág chốc đã chôn vùi tất cả những công kích đang phóng tới bao trùm lấy hắn, sau đó khóa chặt vào những kẻ ra tay mà phóng đi.

Chớp mắt, những tiếng xì xì vang lên không dứt, gần hai vạn siêu văn nhân ra tay với hắn, chỉ trong một cái nháy mắt ngắn ngủi, đã bị ánh sáng màu đen tà ác và ánh sáng vàng kim thần thánh uy nghiêm của những chiếc lông vũ xuyên thủng ngực mà chết.

Chỉ thấy trên bầu trời, thi thể dày đặc chi chít giống như mưa rơi xuống mặt đất.

Một màn kinh khủng như vậy khiến cho toàn trường kinh hãi đến nỗi rơi vào một vẻ im lặng chết chóc, sau đó lần lượt vang lên những thanh âm hít khí.

Những siêu văn nhân ở hiện trường không ra tay với hắn, trong mắt bọn họ đều tràn ngập sợ hãi và hoảng hốt.

Chương 172: Thời Đại Thay Đổi? Không Hề Sợ Hãi Cái Chết!
Chương 172: Thời Đại Thay Đổi? Không Hề Sợ Hãi Cái Chết!

“Shit! Thật mạnh, số liệu đâu? Số liệu của vị này đâu?”

“Đúng, người này thật đáng sợ, nhanh chóng đưa số liệu cho chúng ta, đừng giống như nền tảng Siêu Thần, lúc nào cũng treo khẩu vị của chúng ta!”

“Cái đệt! Mạnh đến cỡ nào đây? Nhanh chóng ra số liệu đi!”

Trong phòng livestream của nền tảng Alpha lúc này đã hoàn toàn nổ tung, các loại bình luận đòi số liệu chiếm cứ toàn bộ màn hình.

“Có chuyện gì vậy, vì sao không thể kiểm tra ra được chỉ số tiềm năng và số tầng để giáp của vị này?”

Trong phòng làm việc của A Nhĩ Nặc Hàn, nhìn thông tin mà Đế Quốc Chi Nhân đưa ra, cả người ông ta đều muốn sụp đổ.

Ông ta không biết, sau khi ấn ký thần bí của Cố Trường Khanh đạt tới cấp bậc hiện tại, bất cứ thứ gì cũng không thể dò xét được bí mật của hắn.

A Nhĩ Nặc Hàn cắn chặt răng, nói với trợ lý của mình: “Mặc kệ đi, cứ tùy tiện đưa vào một chỉ số tiềm năng là một vạn hai nghìn sao, để giáp siêu văn bảy mươi hai tầng, nếu không thì không thể giải thích được đâu.”

“Vâng!”

Trợ lý đáp ứng một tiếng, lập tức tiến hành.

Hiện trường trụ chống trời, ngoài những thanh âm hít khí lạnh ra thì không còn bất cứ thanh âm nào khác.

Ánh mắt Thần Vũ Ngạo Thiên lóe lên, nhìn chăm chăm vào Cố Trường Khanh.

“Đừng sợ, ta lập tức ra ngay!”

Lúc này, bên tai gã đột nhiên vang lên thanh âm: “Đã tìm được cơ thể cho ta chưa?”

Thần Vũ Ngạo Thiên nghe vậy, trong lòng đại hỉ, dùng suy nghĩ trả lời: “Tà Tôn đại nhân, thân thể mà ngài muốn tiểu nhân đã tìm được cho ngài rồi, ngay dưới đáy biển, tuyệt đối cực kỳ mạnh mẽ, xin hỏi lúc nào ngài mới có thể phá giải phong ấn mà ra?”

Chủng tộc này của bọn họ có thể đoạt xá bất cứ sinh linh ở cấp bậc nào.

Hơn nữa sinh linh càng mạnh thì sau khi đoạt xá, số tầng áo giáp để vẫn có thể tăng lên cũng không đồng đều.

Kẻ bị Nghê Thiên Đế Tộc phong ấn dưới trụ chống trời này, không thể nghi ngờ chính là một kẻ vô cùng khủng bố.

Giọng nói dữ tợn và trầm thấp truyền ra: “Ngay lập tức!”

...

Phòng livestream của nền tảng Siêu Thần đã tắt, bởi vì không thể quay được hình ảnh tại trụ chống trời ở Đông Hải.

Tất cả người xem đều chen chúc tiến vào phòng livestream của nền tảng Alpha.

Phòng livestream sôi trào, ai cũng đòi nền tảng Alpha mau chóng đưa ra số liệu của Cố Trường Khanh.

Một dòng tin tức màu vàng xán lạn nhảy lên.

Chỉ số tiềm năng một vạn hai nghìn sao, để giáp siêu văn bảy mươi hai tầng.

Đương nhiên đây đều là số liệu mà A Nhĩ Nặc Hàn tùy tiện đưa ra, nhưng lại khiến cho hơn hai trăm tỷ người xem trong phòng livestream rối loạn.

“Phù! Cũng may mới chỉ là chỉ số tiềm năng một vạn hai nghìn sao, nhưng rốt cuộc đối phương là thần thánh phương nào?”

Đế Khâm Na Tịch cũng đang xem livestream của nền tảng Alpha, vô cùng hiếu kỳ về thân phận của kẻ nghịch thiên bỗngưng xuất hiện trong màn hình.

Trước có Cố Trường Khanh, sau lại có người thần bí trước mắt này.

Đây rốt cuộc là thời đại gì? Làm sao lại có nhiều yêu ma quỷ quái xuất hiện như vậy?

Chẳng qua bà ta cũng không hoảng hốt.

Chỉ cần có thể ký huyết khế với U Minh Đế Chủ, sau đó bồi dưỡng ra một khôi lỗi, cả Cố Trường Khanh và người thần bí kia đều không khơi lên được sóng gió gì.

“Đế Khâm muối tử, ta đến rồi đây.”

Đúng lúc này, U Minh Đế Chủ được một nữ thư ký dẫn vào.

“Hoan nghênh, mời ngồi.”

Đế Khâm Na Tịch thấy thế, đứng dậy mỉm cười nói.

U Minh Đế Chủ gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế gần bàn làm việc, nhìn hình ảnh livestream, có chút lo lắng: “Người đột nhiên xuất hiện này, ngươi có biết không?”

Đế Khâm Na Tịch lắc đầu: “Không biết, chưa gặp bao giờ.”

“Trước có một Cố Trường Khanh, hiện tại lại thêm một người, thời đại sắp thay đổi rồi sao?”

U Minh Đế Chủ trầm giọng nói: “Chúng ta phải nhanh chóng hồi sinh Tần Đế, bồi dưỡng ra một khôi lỗi có thể giáp

tám mươi tầng mới có thể đối kháng được với bọn họ.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, chẳng qua trước tiên cứ xem xong trực tiếp đã, nghe nói Cố Trường Khanh đã qua đó, không biết lúc gặp được vị này rồi có bùng nổ đại chiến hay không.”

Ánh mắt Đế Khâm Na Tịch nhìn chăm chăm vào màn hình trực tiếp.

U Minh Đế Chủ cũng không nói gì, chỉ yên lặng mà nhìn.

Ông ta cũng rất muốn xem xem, sau khi Cố Trường Khanh tới nơi, liệu có chém giết với vị này hay không.

Tại trụ chống trời, sau khi Cố Trường Khanh giết chết hơn trăm vạn siêu văn nhân, toàn trường trong nháy mắt lâm vào một hoàn cảnh yên tĩnh chết chóc.

Tất cả đều nhìn hẩn với ánh mắt cực kỳ hoảng sợ và kiêng kỵ, không có một ai dám phát động công kích với hẩn nữa, thậm chí ngay cả đối mặt với hẩn cũng không có dũng khí.

Thời khắc này, bọn họ cuối cùng cũng khôi phục lý trí, đồng loạt chạy ra thật xa.

“Các hạ, ta khuyên người chớ có xen vào việc của người khác.”

Đúng lúc này, Thần Vũ Ngạo Thiên nhìn Cố Trường Khanh ở phía xa, mở miệng: “Nhanh chóng rời khỏi nơi đây đi, người vẫn còn có thể sống thêm một thời gian.”

Không phải gã ngu ngốc tìm chết.

Bọn chúng còn có rất nhiều kẻ mạnh mẽ cần phải có máu tươi để phá giải phong ấn ra ngoài

Nếu như bị hẩn quấy nhiễu và trấn áp được tất cả những sinh linh đang chém giết ở đây, vậy thì những tồn tại mạnh mẽ của bọn chúng làm sao phá giải phong ấn được nữa?

Ngoài ra, Tà Quỷ Tôn sẽ ngay lập tức xuất thế, sau lưng gã có chỗ dựa, không hề sợ vị trước mắt.

Vì vậy gã mới dám mở miệng.

“Ồn ào!”

Ánh mắt khiếp người của Cố Trường Khanh chuyển hướng đến người sau, ngay lúc đó hần nháy mắt biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện, bàn tay được bao bọc bởi áo giáp đã chụp lấy phần đầu của gã, phanh một tiếng, bóp nát cả Hôi Vụ để khai mà gã đang mặc trên người.

“Ta cho phép người nói chuyện sao?”

Cố Trường Khanh lật tay bóp lấy cổ gã, trong đôi mắt hai màu là sự coi thường tất cả, giống như nhìn người chết mà nhìn chăm chăm vào gã.

“Ha ha ha! Người không giết được ta.”

Vậy nhưng trên mặt Thần Vũ Ngạo Thiên lại không thấy lộ ra một chút vẻ hoảng sợ nào, ngược lại còn lộ ra nụ cười cực kỳ quái dị.

Cái thân thể này chỉ là đoạt xá mà thôi, nếu như thân thể không còn, nó vẫn có thể thông qua hình thức sương mù màu xám để sinh tồn, tiếp tục đoạt xá cơ thể khác.

Vì vậy gã mới không hề sợ hãi.

Nhưng những siêu văn nhân đang xem livestream lại không thể nào hiểu nổi.

Sắp chết đến nơi, vì sao đối phương còn có thể bình tĩnh như thế?

Chương 173: Tồn Tại Khủng Bố Của Hôi Vụ Sắp Xuất Thế
Chương 173: Tồn Tại Khủng Bố Của Hôi Vụ Sắp Xuất Thế

Cố Trường Khanh như có ẩn ý mà nhìn Thần Vũ Ngạo Thiên, cười nhạt nói: “Người thật sự cho rằng ta không có cách bắt được bản thể của ngươi?”

Lời vừa dứt đã khiến cho mặt gã hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, cười nói: “Ta không hiểu ngươi đang nói gì.”

“Sẽ hiểu ngay thôi.”

Răng rắc!

Cố Trường Khanh dứt lời, trực tiếp bóp nát cổ gã.

Vút!

Vào khoảnh khắc gã chết đi, trên phần đầu đột nhiên có một làn sương mù chui ra, xuyên qua khoảng không muốn bỏ chạy.

Cố Trường Khanh thấy thế thì nâng tay lên, một luồng ánh sáng màu xám bắt đầu tuôn ra từ lòng bàn tay.

A a a aaa...

Chỉ thấy làn sương mù màu xám đang bỏ chạy bỗng nhiên vang lên tiếng hét thảm thiết, hoàn toàn không khống chế được mà bị hút về phía bàn tay của Cố Trường Khanh.

“Aaaa... Sao có thể, ngươi...ngươi...ngươi làm sao có thể...không chế...nó?”

“Không thể nào, tuyệt đối... không thể nào, nó...làm sao lại...để ngươi sử...dụng?”

Làn sương mù màu xám đang bị Cố Trường Khanh hút về bỗng nhiên phát ra thanh âm vô cùng run rẩy, giống như gặp phải khắc tinh.

Trong tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ của nó, nó triệt để bị ấn ký quỹ dị trong lòng bàn tay của Cố Trường Khanh hút vào.

Sau khi hấp thu xong, Cố Trường Khanh kinh ngạc phát hiện chỉ số tiềm năng của mình vậy mà tăng lên khoảng ba trăm sao, hơn nữa ấn ký quỹ dị cũng đã lớn hơn một chút.

Điều này khiến trong mắt hắn lóe lên chút khác thường, không ngờ hấp thu sinh linh Hôi Vụ không chỉ có thể giúp tăng cao chỉ số tiềm năng của bản thân mà còn có thể khiến cho ấn ký quỹ dị trong tay hắn mạnh hơn.

“Tình huống gì đây?”

“Vừa rồi có làn sương xám xuất hiện đúng không? Ta nghe có tiếng hét rất lớn mà, có điều hình như đã bị vị kia hấp thu hết thì phải.”

Những siêu văn nhân có mặt ở hiện trường đều lộ ra vẻ nghi ngờ, ánh mắt bất giác nhìn về phía những sinh linh Hôi Vụ xung quanh.

Chỉ thấy ánh mắt chúng nó nhìn Cố Trường Khanh đều vô cùng sợ hãi bất an.

Vút! Vút! Vút!

Ngay sau đó, chúng nó tức khắc quay đầu chạy trốn tứ phía.

Số lượng khoảng ba bốn vạn, kết thành đội thành nhóm mà chạy trốn về các phương hướng khác nhau.

“Các ngươi chạy không thoát đâu!”

Cố Trường Khanh dứt lời, đôi cánh màu đen và vàng kim sau lưng chấn động, bắn ra ánh sáng cực tà ác và cực thần thánh, khóa chặt vào những sinh linh Hôi Vụ đang chạy trốn mà phóng tới.

Tốc độ cực nhanh, giống như thoát khỏi trói buộc của không gian, trong những tiếng kêu xì xì liên tiếp, những ánh

sáng này lần lượt xuyên thủng qua thân thể của từng sinh linh Hôi Vù.

Sau khi giết chết bọn họ, chúng nó sẽ hóa thành bản thể là những làn sương màu xám, lần lượt chui ra ngoài rồi chạy trốn tứ tán.

Vù!

Nhưng Cố Trường Khanh đã nâng tay lên, một lực lượng quỷ dị trong nháy mắt bao trùm toàn bộ không gian.

Aaaaaa....

Cả vạn luồng sương xám đồng thời phát ra tiếng kêu gào chói tai, tất cả đều bị hấp thụ sạch sẽ, không có một làn sương nào có thể chạy thoát.

Sương xám đầy trời, nhưng sau khi rơi vào trong lòng bàn tay của Cố Trường Khanh thì đều biến mất vô tung vô ảnh, chỉ vài phút ngắn ngủi, mấy vạn làn sương xám đều bị hấp thụ hoàn toàn.

Hửm?

Cố Trường Khanh phát hiện, lần này hấp thụ nhiều sương xám như vậy nhưng chỉ có thể tăng lên được khoảng sáu nghìn sao tiềm năng, bất quá ấn ký quỷ dị của hắn lại mạnh hơn không ít.

“Đây...”

“Những làn sương màu xám đó là cái gì, vì sao người này có thể hấp thụ chúng nó?”

Bất kể là siêu văn nhân ở hiện trường hay là đang xem qua trực tiếp đều bị một màn quỷ dị vừa diễn ra làm cho vô cùng nghi hoặc.

Oanh! Oanh! Oanh!

Đột nhiên, lúc này cả trụ chống trời bỗng chốc nổ tung, hơn nữa còn nghe thấy tiếng nứt vỡ răng rắc vang lên, sau đó, một cỗ khí tức cực kỳ cường đại bắt đầu tràn ra.

“Tình huống gì đây?”

Những siêu văn nhân đang ở trên trụ chống trời bị biến cố bất thành linh này dọa sợ, tất cả đều đồng loạt bay lên không trung chạy cách xa chỗ này.

...

Trụ chống trời chấn động, lan tràn vô số vết nứt, một khí tức cực kỳ khủng bố lan tràn quét tới.

Dọa cho những siêu văn nhân ở hiện trường đều đồng loạt chạy ra xa.

Không lâu sau, mọi người đều cách xa phạm vi của trụ chống trời, ánh mắt tràn ngập ngạc nhiên và nghi ngờ nhìn lại.

“Hồ ca, đó là lão bản sao?”

Đám người Đế Quốc Lam Tinh cũng đồng loạt thoát ly khỏi phạm vi của trụ chống trời, nhìn về phía bóng người ngạo nghễ đang đứng trên bầu trời kia, không dám xác định nói.

Cổ Trường Khanh mặc Nghê Hoàng đế giáp, giọng nói truyền ra cũng hoàn toàn khác nhau.

“Hắn là không phải!” Trương Hồ cũng không dám nói đây là lão đại nhà mình.

Nếu như nhận sai người, vậy thì quá xấu hổ.

Thao Thiết nghi ngờ, “Nếu như không phải, vậy thì với thực lực của hắn, nói không chừng có thể đánh ngang tay với lão bản đây.”

Thích Ngọc Na thấp giọng cảm khái: “Hy vọng không phải kẻ địch của chúng ta, lại nói sao lão bản vẫn còn chưa tới

nhỉ?”

Triệu Phong gật đầu, “Hắn là ngài ấy cũng sắp tới rồi, còn tên kia có phải kẻ địch hay không thì còn phải xem thái độ của đối phương.”

Ánh Vô Song gần như đã hồi phục đến trạng thái tốt nhất, anh ta lên tiếng: “Dưới trụ chống trời dường như có thứ gì đó rất cường đại sắp xuất thế, Nghê Nguyệt Cổ Tinh này đúng là chỗ nào cũng xuất hiện điều quái dị.”

Thần Vũ Ngạo Thiên bị Cố Trường Khanh bóp chết, trong lòng anh ta thoải mái cực kỳ.

“Ai! Mặc kệ phía dưới có giấu cái gì, chúng ta vẫn là quá yếu rồi.” Trương Hồ thở dài một hơi.

“Ta cảm thấy, nếu chủ tu siêu văn mà tự thân các người thức tỉnh, có lẽ sẽ có được kinh hỉ không tưởng.”

Hầu Vương bỗng lên tiếng nhận xét.

Nó nói như vậy tuyệt đối không phải đang làm màu, nó chủ tu là áo giáp Đại Thánh Hắc Ám, tuy rằng không có nhiều tầng nhưng có thể theo chỉ số tiềm năng của nó tăng lên mà sức chiến đấu cũng tăng lên.

Ngoài ra, lúc tu luyện chỉ số tiềm năng, siêu văn tự thân cũng có tiến triển, cho nên nó mới có thể đạt tới tám nghìn sao tiềm năng nhanh như bây giờ.

Chương 174: Tà Quỷ Tôn Chương 174: Tà Quỷ Tôn

“Hầu Vương người nói đúng, sau này nên thử tu luyện siêu văn tự thân của chúng ta, nếu như có thể lột xác giống như người thì thật tốt.”

Thao Thiết khá đồng ý với lời Hầu Vương nói, lại bổ sung thêm: “Ta hoài nghi, tu luyện siêu văn tới từ bên ngoài là một con đường sai lầm.”

Hầu Vương lột xác thật sự khiến cho bọn họ có cảm giác như vậy.

Siêu văn thức tỉnh từ hình xăm tuyệt đối không bình thường.

Hiện giờ bọn họ thay đổi phương thức tu luyện hẳn vẫn chưa muộn.

Trên mặt trăng máu thúc đẩy siêu văn thức tỉnh và khiến cho vạn vật tiến hóa kia, chắc chắn có ẩn giấu bí mật động trời nào đó.

Bởi vì một dị loại như Cổ Trường Khanh xuất hiện, từ chỗ Đế Quốc cũ thu hoạch được rất nhiều đế văn cường đại, hơn nữa đều là đế văn cấp cao, bọn họ đều bị những lực lượng cường đại của những đế văn này mê hoặc mà từ bỏ tu luyện siêu văn của bản thân.

Không hề khoa trương chút nào, nếu như trong mấy năm qua bọn họ vẫn luôn tu luyện siêu văn của bản thân, không nói có thể mạnh như Hầu Vương, nhưng khẳng định sẽ không yếu hơn bao nhiêu.

Cổ Trường Khanh cũng đi sai đường rồi.

Hắn cũng đồng thời bị lực lượng mạnh mẽ của đế văn làm cho say mê, mà đi lên một con đường tiến hóa sai lầm.

Chẳng qua, con đường mà hắn đi cũng không hoàn toàn là sai.

Bởi vì giáp Đế Uyên Long của hắn được thêm vào chính siêu văn Minh Hầu, Tu La, Kỳ Lân, Hắc Long, Khô Lô, Na Tra, Tử Thần, Bạch Hổ. Đây đều là siêu văn tự thân của hắn, chỉ là có thêm sự tiến hóa, chứ không hề bị đồng hóa.

Vì thế, giáp Đế Uyên Long của hắn mới có tiềm lực phát triển cao như thế, đạt tới khoảng cấp năm mươi mới nghìn

đón một lần lột xác rất đáng sợ.

Đến lúc đó, giáp Đế Uyên Long của hắn sẽ bị những siêu văn Tu La, Minh Thần, Kỳ Lân, Hắc Long, Khô Lâu, Na Tra, Tử Thần, Bạch Hổ lấy lại quyền chủ đạo.

Mà siêu văn Ma Tổ La Hầu của hắn, một cái có thể chống lại hơn tám cái.

Hiện tại Cố Trường Khanh có thể sử dụng cùng lúc ba mươi một cái ma văn.

Chỉ khi có thể sử dụng hoàn toàn lực lượng của chín mươi chín cái ma văn thì mới có thể kích hoạt được áo giáp Tổ Cấp Ma Thần trong Tổ văn.

Oanh!

Trong lúc mấy người bọn họ nói chuyện, dưới trụ chống trời chợt có một tiếng sấm nổ vang lên, sau đó cả trụ chống trời hoàn toàn nổ tung.

Chỉ thấy đá vụn bay tán loạn, cột trụ chống trời to lớn đang âm ỉ sụp đổ xuống đáy biển.

“Thật sự có đại hung xuất thế?”

Những siêu văn nhân ở đây thấy một màn này, ai cũng tiếp tục đào thoát cách thật xa chỗ đó, chỉ sợ bị dư chấn lan tới chỗ mình.

Cố Trường Khanh bình tĩnh nhìn, vô số hòn đá vụn cực lớn bay tán loạn đến chỗ hắn, nhưng còn cách hắn một khoảng thì đã bị lực lượng vô hình đánh nát.

Vù! Âm!

Sau một lát, một làn sương xám dày đặc đến cực điểm mãnh liệt tuôn ra từ dưới đáy biển, trong chớp mắt đã có một

thân ảnh cuồn cuộn xuất hiện, ngạo nghễ đứng trên không trung.

“Đó là... một sinh linh?”

Những siêu văn nhân ở đằng xa nhìn thân ảnh tràn đầy sương xám xung quanh đang tỏa ra uy áp kinh người, ai cũng cảm thấy khiếp sợ.

Sau khi tất cả sương xám được thu liễm, lộ ra một người đàn ông mặc quần áo màu xám, mái tóc cũng màu xám dài đến vai, ngũ quan sắc bén như đao gọt, tuấn mỹ tuyệt luân.

Gã nhìn khắp xung quanh, thấy những siêu văn nhân đang ở phía xa thì khóe miệng cong lên một nụ cười tà ác, sau đó ánh mắt lại dừng trên người Cố Trường Khanh, nhíu mày hỏi: “Người làm sao có thể khiến cho nó nhận chủ?”

Người khác nghe thì thấy khó hiểu, nhưng Cố Trường Khanh lại biết đối phương đang nhắc tới cái ấn ký quỷ dị trong lòng bàn tay mình, hần hơi ngạc nhiên, “Người biết lai lịch của nó sao?”

“Ha ha! Đâu chỉ biết, năm đó nếu không phải tộc ta bị nó dễ dàng làm trọng thương, thì làm sao có thể bị một chủng tộc nhỏ yếu trấn áp phong ấn, đây chính là sự sỉ nhục lớn nhất của tộc ta từ trước tới nay!”

Nói tới cuối cùng, ánh mắt gã đã tràn ngập sát ý.

Năm đó, thứ ấn ký kia muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ nên đã truy sát đến phương vũ trụ này.

Sau đó bọn họ cũng không biết vì sao, sau khi tới vũ trụ này thì thứ đó đột nhiên lại rời đi.

Tà Quỷ Tôn thật sự không ngờ, nó vậy mà sẽ nhận một sinh linh làm chủ, quá không hợp lẽ thường.

Cổ Trường Khanh bị gọi lên hứng thú không nhỏ, không hề gấp gáp ra tay, chỉ chậm rãi cất tiếng: “Có vẻ như ngươi biết lai lịch của nó.”

“Thằng thẩn mà nói, ta thật sự không biết lai lịch của thứ này, chỉ biết nó quý dị mà mạnh mẽ đến biến thái, ngươi làm sao có thể không chế được nó?”

Tà Quỷ Tôn cũng không vội xuất thủ, gã rất muốn biết rốt cuộc là vì sao mà lại có thể khiến cho ấn ký thần bí quý dị này nhận chủ, chịu để cho một sinh linh không chế.

Cổ Trường Khanh nhướng mày, ra vẻ khiêu khích: “Không chế nó, không phải rất dễ dàng sao?”

Hắn không nói dối, lúc đó quả thực là nó chủ động bay tới trước mặt hắn.

Cổ Trường Khanh sợ hãi nên dùng tay cản lại, nhưng sau khi thiêu đốt một lát, nó lại hóa thành một ấn ký nho nhỏ màu xám ở trong lòng bàn tay hắn.

“Hai người này cứ nhắc về “nó”, rốt cuộc “nó” là cái gì?”

“Đúng thế, hình như chỉ có bọn họ mới biết.”

“Chẳng lẽ giữa bọn họ đã sớm có thù oán?”

Những siêu văn nhân ở đây lẫn người đang xem trực tiếp nghe được cuộc đối thoại của hai người, đều cảm thấy đầu óc tràn đầy mờ mịt.

Quỷ Tà Tôn cười lạnh, “Ngươi đúng là cuồng vọng, nhìn trạng thái của ngươi, có vẻ như ngay cả một phần một tỷ năng lượng của nó ngươi cũng không phát huy ra được.”

“Hôm nay nếu không giết chết ngươi tại đây, tương lai chắc chắn sẽ trở thành tai họa của tộc ta.”

Lời gã nói chính là sự thật, sự cường đại của cái ấn ký thần bí quý dị kia, gã đã tự mình trải nghiệm.

Dưới lực lượng ấy khiến cho cả chủng tộc của bọn họ đều cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng.

“Người nghĩ mình có thể hủy diệt được ta?”

Cổ Trường Khanh từ đầu đến cuối đều tự tin đến mức vô dạm phong khinh.

Ở trên tinh cầu này, mặc dù đối phương đã phá được phong ấn lao ra, những chẳng qua cũng chỉ ở khoảng cấp bốn mươi mà thôi.

Cổ Trường Khanh hiện giờ có thể sử dụng ba mươi một cái La Hầu Ma văn, cho dù đối phương có để giáp siêu văn một trăm tầng hay một trăm hai mươi tầng, hắn cũng không sợ!

Chương 175: Hắc Ngục Điện Đường, Cổ Trường Khanh Bị Đánh Bay? Chương 175: Hắc Ngục Điện Đường, Cổ Trường Khanh Bị Đánh Bay?

Trụ chống trời sụp đổ, Tà Quỷ Tôn phá phong ấn lao ra.

“Hai vị này... hình như có quen biết!”

“Từ “nó” ở trong miệng bọn họ, có ai biết là gì không? Hình như rất mạnh.”

“Có lẽ chỉ có bọn họ mới biết, nhưng từ những lời bọn họ nói, chúng ta có thể biết được hai vị này tuyệt đối có thù hận, chính là kiểu ta sống thì người nhất định phải chết!”

“Cố Tinh chủ đâu? Sao ngài ấy vẫn chưa tới?”

“Đúng đúng đúng, thật sự muốn nhìn thấy ba người bọn họ đối đầu!”

Những người ở hiện trường lần đang xem trực tiếp nghe cuộc đối thoại của Tà Quỷ Tôn và Cổ Trường Khanh, ai ai

cũng kinh nghi không thôi.

...

Nam vũ trụ, tổng bộ Hắc Ngục điện đường.

Hắc Ngục Ma Quỷ Tinh.

Đây là một tinh cầu có hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, trên mặt đất phần lớn là nham thạch nóng chảy, núi lửa, bầu trời mờ mịt nhuộm đẫm một tầng ráng đỏ.

Tinh cầu này được chia thành hai cực, ở giữa sừng sững một thành phố cao vút trong mây.

Thành phố vô cùng hoang vu, không thấy được một người bình thường, tất cả đều là siêu văn nhân mặc Hắc Ngục để khai, không phải là bay từ bên trong ra ngoài rồi đi thì cũng là từ bên ngoài bay trở lại.

Thành phố cực nam, tòa nhà Hắc Ngục.

Trong trụ sở chính, trước bàn làm việc, một người đàn ông mặc tây trang đen lạnh lùng anh tuấn, dáng người cao lớn với hai tròng mắt thâm thúy đang yên lặng xem trực tiếp.

“Tiểu tử, ấn ký nghịch thiên kia ở trên người kẻ này, năm đó bởi vì nó hấp thu quá nhiều thứ chẳng lành quỷ dị, lúc thăng cấp đến cực hạn thì xuất hiện sự cố, nó ngủ đông lâu như vậy, không ngờ sẽ nhận một nhân loại làm chủ.”

Bấy giờ, một giọng nói âm trầm vang lên bên tai người đàn ông.

Người đàn ông lạnh lùng mặc tây trang nghe vậy, hai mắt hơi lóe lên, “Ồ? Chênh lệch của ngươi và nó là bao nhiêu?”

“Chênh lệch bao nhiêu? Ta không có tư cách để so sánh cùng nó, ở trước mặt nó ta chỉ là thứ nhỏ bé không đáng nhắc

tới, năm đó chính là ta đi theo nó truy sát chủng tộc Hôi Vụ rồi mới đến phương vũ trụ này.”

Giọng nói quanh quẩn bên tai người đàn ông mặc tây trang lộ ra vẻ khát vọng cực điểm, tiếp tục nói: “Hình như nó vẫn chưa hồi phục lại, nếu như có thể giết chết tên nhân loại rồi để ta làm chủ ấn ký nghịch thiên kia, vậy thì ta có thể bảo đảm thành tựu tương lai của người sẽ cao đến mức người không dám tưởng tượng.”

Thì ra ở trước mặt nó, chủ nhân của âm thanh này ngay cả một tiêu đề đi theo cũng không bằng, vậy mà hiện tại còn muốn làm chủ nó.

Chủ nhân của âm thanh này cũng có năng lực rất đáng sợ, nó đã mang tới cho người đàn ông mặc tây trang này thực lực gần như vô địch trong vũ trụ.

Chẳng qua, so với Cố Trường Khanh thì ngay cả một phần một trăm cũng chưa bằng.

Đương nhiên, đây đều là chuyện về sau.

Hiện tại ngay cả lực lượng nhập môn của ấn ký thần bí mà Cố Trường Khanh vẫn còn chưa chạm tới được.

Chỉ một câu, quá yếu!

Chỉ cần Cố Trường Khanh có thể tìm ra được một chút ít lực lượng của ấn ký thần bí trong tay, vậy thì hắn sẽ biết rõ thứ này nghịch thiên đến cỡ nào.

âm thanh thần bí kia tiếp tục nói: “Ta đoán tên nhân loại ấy hẳn là Cố Trường Khanh của Đế Quốc Lam Tinh, năm đó ta cảm nhận được từ trên người ông lão điên kia có một chút lực lượng của ấn ký nghịch thiên này.”

Người đàn ông mặc tây trang nghe vậy thì không khỏi nhúm mày, “Nếu như thật sự là Cố Trường Khanh, với thực lực hiện

tại của ta thì tạm thời không thể giết vào Lam Tinh.”

“Người quả thực không giết vào nổi, lai lịch của Lam Tinh rất kinh người, bên trong đó ẩn chứa bí mật cực lớn.”

“Là sao? Không phải chỉ là một Đế Quốc Lam Tinh thôi sao, còn có lai lịch gì?” Người đàn ông mặc tây trang nghi ngờ.

“Từ bên trong lớp từ trường dày đặc có thể nhìn ra, bên trong chắc chắn có một bí mật cực lớn không thể để người khác biết.”

Giọng nói kia vang lên: “Trước tiên đừng quan tâm Lam Tinh có bí mật cỡ nào, việc chúng ta cần làm hiện tại chính là giết chết Cố Trường Khanh, cướp lấy ấn ký nghịch thiên trong tay hắn.”

“Được, về sau ta sẽ xem có cơ hội hay không, sẽ đích thân ra tay, dùng tốc độ nhanh nhất xử lý hắn.”

Ánh mắt người đàn ông mặc tây trang nhìn chăm chăm vào màn hình trực tiếp, gã là người đứng đầu của Hắc Ngục điện đường, là Chiến Đế cấp chín mươi chín, mặc Hắc Ngục đế giáp tám mươi chín tầng.

Tính cách của gã khá là không muốn tranh giành, cũng không có dã tâm thống trị cả vũ trụ, nếu không phía vũ trụ này sớm đã được thống nhất rồi.

Dự tính ban đầu khi thành lập Hắc Ngục tập đoàn chỉ là thấy chơi rất vui, ngoại trừ ám sát thì không cho phép thành viên nội bộ tham gia bất cứ tranh chấp nào của các thế lực chủng tộc.

...

Nghê Nguyệt Cổ Tinh, Đông Hải.

Cố Trường Khanh và Tà Quỷ Tôn đang giằng co.

“Tiểu tử, nên hỏi hay nên nói cũng đều xong cả rồi, hiện tại ngươi nên chết đi thôi.”

Tà Quỷ Tôn cười khê một tiếng, sương mù quanh thân bắt đầu tuôn ra, lưu chuyển bao phủ xung quanh tà văn của Hồi Vụ để giáp, sau lưng xuất hiện một trăm ba mươi cái đế hoàn.

Một trăm ba mươi tầng, chỉ là uy áp thôi đã có thể dọa cho những siêu văn nhân ở phía xa mềm nhũn cả hai chân, tiếp tục chạy ra thật xa.

“Thế nào? Có cảm nhận được uy áp không?”

Hai mắt màu đỏ và xám của Tà Quỷ Tôn lộ ra vẻ đùa cợt mà nhìn chằm chằm Cố Trường Khanh, lắc đầu nói: “Đáng tiếc đế văn của chủ nhân cơ thể này không được, về sau vẫn phải tìm một vị khác thôi.”

Nói xong, gã đột ngột xuất hiện ngay trước mặt Cố Trường Khanh với khí thế vô cùng mạnh mẽ, khi Cố Trường Khanh còn chưa kịp phản ứng thì gã đã vung nắm đấm đánh tới.

Oanh!

Theo một tiếng nổ lớn vang lên, Nghê Hoàng để giáp trên người Cố Trường Khanh bị một quyền của đối phương đánh cho tan rã vỡ nát, cơ thể cũng như một viên đạn pháo bay thẳng ra ngoài.

“???”

“Không chịu nổi một kích?”

“Tình huống gì đây?”

“Đây...”

Bất kể là người xem ở hiện trường hay thông qua trực tiếp, thấy một màn này đều sợ tới mức hai mắt tròn to.

“Tiểu tử, ngươi kém quá!”

Tà Quỷ Tôn đứng nguyên tại chỗ, nhìn Cố Trường Khanh bị đánh bay, vẻ mặt chế giễu, “Cái cơ thể này của ngươi không tệ, nhưng bởi vì có sự tồn tại của nó nên đáng tiếc không thể đoạt xá, quá đáng tiếc rồi.”

“Đó là... lão bản?”

“Ách! Thật sự là lão bản?”

Vào lúc đám người Trương Hồ nhìn thấy khuôn mặt của người bị đánh bay kia, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc, đồng thời trên mặt cũng tràn ngập lo lắng.

Chương 176: Cố Trường Khanh Phản Công Chương 176: Cố Trường Khanh Phản Công

“Má nó, đó không phải Cố Tinh chủ sao?”

“Đây... Sao Cố Tinh chủ lại không thể không chịu nổi một đòn?”

“Sinh linh Hôi Vụ kia rốt cuộc khủng bố đến mức nào?”

Trong phòng livestream của nền tảng Alpha cũng sôi trào, các loại bình luận khó tin liên tiếp nhảy lên.

“Người này chính là Cố Trường Khanh? Ha ha, hần rốt cuộc cũng đụng phải tầm mắt rồi.”

Bởi vì con trai bị giết nên vẻ mặt Đế Khâm Na Tịch cực kỳ âm trầm, lúc này nhìn thấy Cố Trường Khanh rơi vào thế hạ phong thì không kìm được mà cười lạnh.

Nhưng vẻ mặt U Minh Đế Chủ lại rất nghiêm trọng: “Sinh linh Hôi Vụ này còn có uy hiếp lớn hơn cả Cố Trường Khanh.”

“Không sao hết, ta chỉ muốn Cố Trường Khanh chết thôi.”

Vẻ mặt Đế Khâm Na Tịch dữ tợn, “Hần không chết thì ta ăn ngủ không yên.”

Chỉ thấy Cố Trường Khanh bị đánh bay đi, khóe miệng vương máu tươi, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm, trong chớp mắt đã kích hoạt áo giáp Đế Uyên Long bao phủ cơ thể, đồng thời kích hoạt ba mươi một cái La Hầu ma văn.

Àm! Âm! Âm!

Lúc này, phong vân biến sắc, ma vân ùn ùn kéo tới, trong thoáng chốc đã bao trùm cả bầu trời, lôi đình huyết sắc đột nhiên lóe lên, tuôn trào ra một cỗ ma uy kinh khủng xâm nhập sâu vào linh hồn.

Cố Trường Khanh ổn định cơ thể, kích hoạt “Ma: Đế Uyên Long giáp”, cả người hiện ra một màu đen, bên ngoài có ma văn lưu chuyển xung quanh, sau lưng là hai con Hắc Long tỏa ra ma khí cuộn cuộn đang thét dài, làm chấn động linh hồn của vô số siêu văn nhân, khiến khóe miệng họ tràn ra máu tươi, trong lòng tràn đầy hoảng sợ liên tục chạy ra xa.

Ồ?

Ánh mắt Tà Quỷ Tôn lóe lên nhìn về thân ảnh đang ở phương xa, vậy mà lại cảm nhận được một sự uy hiếp dày đặc của tử vong.

“Đừng quá đắc ý, chiến đấu hiện tại mới bắt đầu.”

Oanh!

Giọng nói như đến từ vực sâu địa ngục của Cố Trường Khanh vừa dứt, hắn đã biến mất tại chỗ, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Tà Quỷ Tôn, một quyền bao phủ bởi vạn ma gào thét mạnh mẽ đánh vào đầu gối, nhất thời khiến cho gối giống như một viên đạn pháo rớt thẳng xuống biển.

...

“Thú vị đấy, không hổ là kẻ có thể giữ được nó, lúc này mới thú vị!”

Tà Quỷ Tôn vừa bị Cố Trường Khanh đánh rơi xuống biển lúc này hét to, âm âm từ dưới biển phóng lên cao, hai tay ngưng tụ một đại ấn lớn trăm trượng, tỏa ra năng lượng vô biên, xuyên qua bầu trời phóng về phía Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh nâng mắt nhìn, bình tĩnh không gợn sóng, song long sau lưng thét dài, há cái miệng máu lớn, mạnh mẽ phun ra một cỗ hơi thở của rồng chấn động bầu trời.

Oanh! Âm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, hơi thở rồng bạo ngược khủng bố đập vào cự ấn, làm nổ tung trong phạm vi không biết bao nhiêu dặm trên bầu trời.

Ánh mắt Cố Trường Khanh tràn ngập phong mang đáng sợ, té ra Huyết Mâu, bá đạo mà cường thế, nâng bước đạp lên khoảng không phóng tới.

Ngay sau đó, hai người lao vào chém giết giữa không trung.

Huyết Mâu xuyên qua khoảng không, sắc bén giống như có thể đè sụp nhật nguyệt trên cao, Huyết Mâu vung lên từng chiêu từng chiêu khiến Tà Quỷ Tôn khó có thể chống đỡ, phải bị động mà phòng ngự.

Gã phải té ra cốt đao mới có thể có một chút lực chống đỡ.

Nhưng sức mạnh và thể công của Cố Trường Khanh lại mạnh mẽ như cuồng phong loạn vũ, lần sau mạnh hơn lần trước, song long sau lưng xen kẽ vào nhau, thi thoảng lại phun ra hơi thở của rồng quét ngang cả bầu trời.

“Làm sao, chỉ có chút năng lực thế này à?”

Huyết Mâu trong tay Cố Trường Khanh như có hư ảnh của vạn long vây quanh, mâu phong sắc bén, giống như có thể xé

rách một khoảng trời khiến cho nó không thể khép lại, dùng khí thể không ai địch lại liên tục giết tới.

Đinh!

Tà Quỷ Tôn vung đao ngăn cản, tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên, nhất thời chỉ thấy hàng trăm hàng ngàn mâu phong tán loạn trên bầu trời xẹt qua cơ thể gã, khiến gã bị đánh bay ra xa đến cả trăm mét trên không.

Oanh!

Cổ Trường Khanh không để cho đối phương có cơ hội thở dốc, hấn ngay lập tức xông lên, Huyết Mâu vẫn bá đạo không thể ngăn cản, xung quanh lóe lên ngàn vạn lôi đình huyết sắc, hóa thành một con Huyết Long hung ác ngập trời, cứ thế mà giết tới.

“Ngươi...”

Tà Quỷ Tôn bị thực lực không thể địch lại của Cổ Trường Khanh làm cho kinh sợ, sương mù quanh thân mãnh liệt tuôn ra, mạnh mẽ chém ra một đao dài đến nghìn trượng quét ngang bầu trời.

Phanh!

Huyết Mâu biến thành Lôi Đình Huyết Long, giống như ăn một miếng khoai, rộp rộp một tiếng cắn nát đao mang đang vọt đến, sau đó há cả người bao trùm lên Tà Quỷ Tôn, đánh cho gã rơi xuống biển, vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Nhất thời một vụ nổ bốc lên xen lẫn cả lôi đình huyết sắc, chiếm cứ hàng trăm kilomet hải vực xung quanh.

Cuồng phong như giạt mấy nghìn cấp cuốn theo cả sấm chớp lan tràn cả không gian.

Siêu văn nhân đang xem từ xa nhìn thấy một màn này đều sợ đến nỗi không dám quan chiến, tiếp tục cắm đầu cắm cổ

đào thoát.

“Mẹ nó, đây là lực lượng mà cấp bốn mươi có thể phát huy ra sao?”

“Quá khủng bố, ngay cả hư không cũng bị làm cho nứt ra, lẽ ra là người từ cấp sáu mươi trở lên mới có thể làm được mới phải!”

“Lực lượng chiến đấu của cấp bốn mươi mà lại có thể dồn ép được cả cấp sáu mươi, lực chiến đấu kinh thể hãi tục gì đây?”

“Không hồ là Cố Tinh chủ, người đàn ông mà ta sùng bái nhất.”

“Đúng thế, chỉ cần hắn không đại khai sát giới với chúng ta, sau này hắn vẫn luôn là thần tượng của ta.”

Trong phòng livestream Alpha, bình luận vô cùng ồn ào huyên náo.

Các loại bình luận sùng bái cứ từng cái từng cái nhảy lên màn hình.

Chương 177: Hấp Thu Kẻ Địch Chương 177: Hấp Thu Kẻ Địch

“Cố Tinh chủ này mới là kẻ nghịch thiên thật sự!”

Ánh Thái Hoàng đang xem chiến đấu cùng Diễm Tuyệt, cũng bị thực lực của Cố Trường Khanh làm cho rung động đến trợn tròn hai mắt.

...

“Tên này... mạnh như vậy?”

Người đàn ông mặc tây trang của Hắc Ngục tập đoàn lúc này cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, vô cùng kiêng kỵ nói:

“Cùng cấp bậc, ta tuyệt đối sẽ bị hấn nghiền áp, thực lực này của hấn là do công lao của ấn ký nghịch thiên kia sao?”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Không, hiện tại hấn vẫn hoàn toàn không thể phát huy được lực lượng của ấn ký nghịch thiên kia, có lẽ có thể có liên quan tới nó, nhưng tạm thời vẫn không quá nhiều. Lực lượng mà tên này bạo phát ra quả thực rất kinh khủng.”

Lực lượng của Ma Tổ La Hầu tự nhiên là vô cùng khó đối phó.

Nếu Cổ Trường Khanh có thể phụ thể được giáp Tổ Cấp Ma Thần, vậy thì tất cả các cường giả trong vũ trụ này đều chỉ là tép riu đối với hấn.

...

“Sao có thể như vậy? Sau khi hấn mặc vào bộ Long giáp, lực lượng đã tăng lên rất lớn. Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Đế Khâm Na Tịch vừa rồi còn tràn ngập ý cười, lúc này lại như ăn phải mấy trăm con chuột thối.

...

“Hồi Vụ: Phạt Thiên Chi Dao!”

Đúng lúc này, dưới hải vực bỗng nhiên vang lên tiếng gầm của Tà Quỷ Tôn, ánh sáng màu xám vô biên vô hạn xé rách mặt biển, hủy diệt vụ nổ đang bốc lên, hóa thành một ấn ký màu đen lớn đến mấy ngàn trượng chấn động cả bầu trời, khóa chặt trên người Cổ Trường Khanh, nghịch không mà lao tới.

Ánh mắt Cổ Trường Khanh u ám, song long sau lưng uốn lượn kéo dài, ánh sáng màu đen mãnh liệt tuôn ra, ở trước người hấn hóa thành một cái trường cung Hắc Long, tỏa ra khi tức hủy diệt.

Cố Trường Khanh hồ hững nâng ta nắm lấy trường cung Hắc Long, xem Huyết Mâu trong tay như mũi tên, hất giương cung, cùng với một tiếng hét to chấn bốn phương vang lên, trường cung Hắc Long bị hất kéo căng.

Chỉ là kéo căng trường cung mà đã tỏa ra khí tức kinh khủng làm cho không gian xung quanh lan tràn vết rách.

Phanh! Vút!

Oanh! Âm Âm!

Ngay sau đó, Cố Trường Khanh buông dây cung ra, Huyết Mâu tỏa ra lôi đình vô hạn, từng đạo phù văn huyết sắc và ma văn màu đen giao nhau nổ tung trên bầu trời, hủy diệt hư không, ánh sáng cực kỳ rực rỡ xuyên qua khoảng không vọt tới.

...

“Mẹ k*! Lực lượng mạnh cỡ nào, cách xa như vậy mà cũng khiến ta sợ hãi muốn quỳ xuống.”

Những siêu văn nhân khác đã chạy ra một khoảng cách rất xa để xem cũng cảm thấy từng đợt uy áp đập vào mặt, bọn họ đều muốn hỏi một chút, cùng là hơn cấp bốn mươi, vì sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Đây quả thực hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp.

Oanh!

Dưới sự chấn động khủng khiếp của vô số siêu văn nhân, Huyết Mâu và Phật Thiên Chi Dao đã cường ngạnh va chạm vào nhau.

Tiếng nổ vang vọng, giống như muốn làm vỡ cả màng nhĩ của mọi người, huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng bốc lên.

Phanh! Răng rắc! Răng rắc!

Giằng co hơn mười giây sau, Phạt Thiên Chi Dao cuối cùng cũng không địch lại, bên trên lan tràn vết nứt, cuối cùng ầm ầm nổ tung.

Ầm! Ầm!

Ngay sau đó, Huyết Mâu lấy khí thể hủy thiên diệt địa xuyên thẳng vào trong biển sâu, làn sóng năng lượng nổ tung lật nhào cả vùng biển Đông Hải.

Vút!

Lúc này, một thân ảnh vô cùng chật vật từ dưới biển xông lên, dùng tốc độ cực nhanh muốn chạy trốn.

Arghhh...

Cố Trường Khanh thấy thế, sau lưng đã khôi phục lại hình thái Hắc Long. Hắc Long bên trái giống như tia chớp phá không đuổi theo thân ảnh đang muốn chạy trốn kia, cắn chặt lấy bả vai của đối phương mà uồn lượn quay về, nhắc tới trước mặt Cố Trường Khanh.

Chỉ thấy đế giáp của Tà Quỷ Tôn đã tan biến, cả người đều là máu, đầu tóc tán loạn, hiện đang bị Hắc Long bên trái của Cố Trường Khanh cắn chặt bả vai.

“Khụ khụ! Thật không ngờ, ngươi còn giấu giếm năng lực kinh thể hải tặc như thế này.” Tà Quỷ Tôn không ngừng ho ra máu, “Có thể thả ta ra hay không, ta cam nguyện làm trâu làm ngựa cho ngươi!”

“Thả ngươi? Nếu để cho ngươi đi ra ngoài, đoạt xá một vị cường giả lợi hại khác, vậy chẳng phải ta sẽ rất nguy hiểm sao?”

Lần này đến lượt Cố Trường Khanh dùng ánh mắt trêu tức mà nhìn gã.

“Không dám, tuyệt đối không dám, ta nguyện đi theo ngài cả đời.”

Trong mắt Tà Quỷ Tôn tràn ngập sự van xin, gã cầu khẩn: “Trên người ngài có nó, thành tựu tương lai nhất định rất nghịch thiên, đi theo ngài ta cũng có tiền đồ vô lượng.”

“Thế ư? Nhưng ta vẫn nghĩ, hấp thu người thì càng tốt hơn.”

Chương 178: Hắc Long Xuất Hiện, Cổ Tháp Của Nghê Nguyệt Đế Tộc

Cổ Trường Khanh dứt lời, một tay nâng lên chế trụ mặt gã, sau đó vận chuyển ấn ký thần bí.

“A a a a....Đừng, đừng!”

Tà Quỷ Tôn hét lên thảm thiết, thế nhưng rất nhanh đã bị Cổ Trường Khanh mạnh mẽ giam cầm, thông qua ấn ký thần bí hút ra khỏi cơ thể rồi hấp thu.

Đế văn của cơ thể này cũng tụt về cấp bậc ban đầu của nó.

Sau khi hấp thu Tà Quỷ Tôn xong, Cổ Trường Khanh kinh ngạc phát hiện, hấn vậy mà lại tăng lên năm nghìn sao chỉ số tiềm năng.

Chương 178: Hắc Long Xuất Hiện, Cổ Tháp Của Nghê Nguyệt Đế Tộc

Arghhh...

Lam Tinh, mây mù bao phủ, sâu bên trong núi Côn Luân uốn lượn bỗng nhiên truyền tới một tiếng rống ngâm vang vọng vô cùng uy nghiêm.

Oanh! Âm! Âm!

Sau đó chỉ thấy một con vật khổng lồ toàn thân màu đen đang uốn lượn trên tầng mây.

Nhìn kỹ thì thấy đó vậy là lại là một con hắc long, cả người dài đến nghìn trượng, che lấp cả mây xanh.

“Tình huống gì thế? Trên núi Côn Luân thật sự có một con hắc long?”

Tòa thành trung tâm, ba người Hiên Viên Vương Thụy, Hoàng Mạnh Quốc và Long Chiến Quốc vừa nhận được tin tức, vô cùng lo lắng đi tới đại sảnh trung tâm quan sát.

Vào lúc thấy cảnh tượng trong hình chiếu, một con hắc long khổng lồ đang uốn lượn trên tầng mây, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Hoàng Mạnh Quốc nghi hoặc: “Ta nhớ rõ ba năm trước đây có một con chân long đã bị Cổ Tinh chủ giết chết, cách ba năm sau lại xuất hiện một con hắc long, núi Côn Luân này rốt cuộc có lai lịch gì?”

Hiên Viên Vương Thụy cười nói: “Không biết được, nhưng nó là Hắc long đấy! Tọa kỵ chân chính của Cổ Tinh chủ tới rồi, ta liên hệ với hắn trước đã.”

Nói xong, ông liền dùng quang não gửi tin nhắn cho Cổ Trường Khanh.

...

Nghê Nguyệt Cổ Tinh, trên bờ biển phía đông.

Đại chiến hạ màn, hấp thu xong Tà Quỷ Tôn, thân ảnh Cổ Trường Khanh chợt lóe lên, di chuyển tới gần chỗ đám người Trương Hồ.

“Lão đại!”

“Lão bản!”

Mọi người thấy thế, đồng loạt đi lên nghênh đón.

Cổ Trường Khanh nhìn bọn họ một lượt, mỉm cười hỏi thăm:

“Đều không sao chứ?”

“Dưới tinh cầu này phong ấn chủng tộc Hôi Vụ có thể đoạt xá người, chúng nó cần máu tươi để giải trừ phong ấn, tranh đoạt cơ duyên thì được, nhưng đừng chém giết để lại máu tươi.”

“Một khi để toàn chủng tộc đẩy xuất thế, vậy đó chính là ngày cả vũ trụ nghênh đón tai ương.”

Lời này xem thì có vẻ như nói với đám người Trương Hổ, nhưng thực tế là đang nói cho tất cả siêu văn nhân ở đây nghe.

“Ta còn có chút việc, phải đi tới Cổ Đế chi tháp của Nghê Nguyệt Đế Tộc một chuyến, các người cẩn thận một chút.”

Cổ Trường Khanh dặn dò xong liền dẫn theo Cổ Sâm rời đi.

Mục đích mà hắn tới đây chính là vì những vật dưỡng hồn mà Nghê Nguyệt Đế Tộc để lại.

Ngoài ra hiện tại cũng không phải lúc để ôn chuyện.

Tuy rằng hấp thu sinh linh Hôi Vụ có thể làm cho hắn tăng chỉ số tiềm năng và khiến ấn ký thần bí trong tay hắn mạnh hơn, nhưng Cổ Trường Khanh cảm thấy được bây giờ vẫn chưa phải là lúc để tiến hành hấp thu nhiều hơn.

Đợi hắn mạnh hơn chút nữa, phong ấn lại tinh cầu này, sau đó mới thả tất cả các sinh linh Hôi Vụ bên trong ra rồi xử lý sau.

Việc có thể hấp thu chúng nó đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

“Các người đã nghe rõ chưa? Tranh giành cơ duyên thì được, nhưng đừng lưu lại máu tươi, nếu không thì đừng trách chúng ta ra tay tàn nhẫn.”

Sau khi Cổ Trường Khanh rời đi, Trương Hổ cao giọng hét lớn với những siêu văn nhân ở xung quanh.

“Biết rồi, những sinh linh Hôi Vụ này quý dị đáng sợ như vậy, chúng ta cũng không dám để chúng nó thoát ra ngoài.”

Mấy trăm vạn siêu văn nhân nghe vậy đều vô cùng nghiêm túc trả lời, sau đó đồng loạt rời đi, tiếp tục tìm kiếm cơ duyên.

Trương Hồ nhìn mọi người bên cạnh, đoạn nói: “Chúng ta tập trung chữa thương trước, sau đó tới cổ thành di tích số một nhìn xem.”

Bên trong di tích của các tòa cổ thành đều có thiên tài địa bảo do Nghê Nguyệt Đế Tộc để lại, thậm chí bên trong thần điền của bọn họ còn có gieo trồng rất nhiều thứ tốt.

...

Vút! Vút!

Vùng biên giới ở Nghê Nguyệt Cổ Tinh, nơi này càng lúc lại càng hoang vu vắng lặng.

Cổ Sâm dẫn Cổ Trường Khanh tiến vào trong, thế nhưng trước mắt lại không thấy có cổ tháp đứng sừng sững mà anh ta từng nhắc đến.

“Cổ Tinh chủ, chờ một lát.”

Cổ Sâm nói với hắn, sau đó lấy ra một cái gương, chiếu vào trên mảnh đất trống trước mặt.

Ầm! Ầm!

Sau khi ánh sáng chiếu vào, mảnh đất trống ầm ầm nứt ra.

Một tòa tháp lớn sừng sững chậm rãi nhô lên.

Một lát sau, nó lộ ra toàn bộ, tổng cộng có ba mươi sáu tầng, toàn thân là một màu trắng bạc.

Đúng lúc này, giọng nói của Tiểu Thứ vang lên: “Chủ nhân, Hiên Viên Vương Thụy vừa gửi tin tới, nói trên núi Côn Luân xuất hiện một con hắc long cực lớn.”

Cổ Trường Khanh nghe vậy thì ngạc nhiên, “Trước đó đã có một con bị ta giết chết, nhanh như vậy lại xuất hiện thêm một con, hơn nữa còn là hắc long? Lẽ nào núi Côn Luân này là đất dưỡng rồng?”

“Xem ra sau khi quay về phải lên đó nghiên cứu một phen mới được.”

Hắn thật sự rất bất ngờ, năm đó lúc phải giết con rồng kia còn khiến hắn cảm thấy tiếc nuối hồi lâu.

Thật không ngờ, chỉ qua vài năm mà đã xuất hiện một con hắc long khác, nghe còn có vẻ lợi hại hơn con trước đây.

“Cổ Tinh chủ, được rồi, chúng ta tiến vào đi.” Cổ Sâm phi thân quay lại.

Cổ Trường Khanh gật đầu, theo sau anh ta đi tới cửa lớn của cự tháp.

Cổ Sâm đặt lệnh bài trong tay vào chỗ lõm trên cửa, cửa tháp dày nặng dần dần mở ra.

Hơi thở cũ kỹ từ bên trong đập thẳng vào mặt.

Tầng một trống không, không hề có bất cứ thứ gì.

Tòa tháp này đã rất cũ kỹ, không thấy bất cứ thiết bị điện tử nào.

Để lên tháp vẫn phải dùng cách truyền thống là leo cầu thang.

Cổ Sâm nói: “Cổ Tinh chủ, thứ mà tộc ta để lại đều ở tầng ba mươi trở lên, chúng ta lên đó trước đi.”

Cổ Trường Khanh gật đầu, theo anh ta lên tháp.

Chương 179: Tinh Bàn Chương 179: Tinh Bàn

Một lát sau, hai người Cổ Trường Khanh và Cổ Sâm đã lên đến tầng ba mươi.

Trên mặt đất trung tâm ở đây có một quang cầu màu xanh tím đang lơ lửng.

Cổ Sâm giới thiệu: “Cổ Tinh chủ, đây là nguồn gốc hạch tâm của tộc ta, có thể khiến cho Đế Quốc Chi Nhân của các ngươi vận chuyển ngày đêm không ngừng nghỉ trong một tỷ năm.”

Cổ Trường Khanh đánh giá nó một phen, gật đầu khen ngợi: “Đúng là đồ tốt.”

Dứt lời, hắn liền thu vào.

Lại đi lên tầng ba mươi một.

Trung tâm của tầng này có một khối ma phương tỏa ra màu sắc rực rỡ.

“Cổ Tinh chủ, đây là bảo khí thời gian của tộc ta, ở bên ngoài một ngày, ở bên trong là một năm.”

“Ồ, còn có thứ tốt này?”

Cổ Trường Khanh nghe vậy thì vô cùng bất ngờ, tìm khắp vũ trụ sợ là cũng tìm không ra một cái tương tự.

Đây cũng là thứ mà hiện tại hắn đang thiếu nhất.

Đi lên tầng ba mươi hai.

Trung tâm tầng này có một cái không gian giới tử đang lơ lửng.

Cổ Sâm cười nói: “Cổ Tinh chủ, vật dưỡng hồn mà ngươi muốn đều đang ở trong không gian giới tử này.”

Cổ Trường Khanh đi lên kiểm tra, phát hiện vậy mà có hàng vạn các loại vật dưỡng hồn khác nhau.

Hắn thu nó vào, lại tiếp tục đi lên tầng trên.

Ở đây lại trống không.

Cổ Sâm nói: “Tầng này vốn dĩ là đặt thần khí trấn tộc của tộc ta, nhưng trong trận chiến năm đó đã bị hủy mất.”

Tiếp đó, bọn họ đi lên tầng ba mươi tư.

“Đó là...”

Cổ Sâm nhìn thứ đang lơ lửng ở trung tâm, lộ ra vẻ kinh ngạc: “Đó mới thật sự là đế văn mạnh nhất của tộc ta, không ngờ tới nó vẫn còn ở đây.”

Chỉ thấy nơi đây có một đế văn tỏa ra khí tức khủng bố, xung quanh có ánh sáng bảy màu lưu chuyển.

Anh ta kinh ngạc, ngẩn người hồi lâu rồi mới lên tiếng giới thiệu: “Nghê Thần đế văn! Chín mươi một tầng, đây là đế văn mà năm đó tộc trưởng của ta đã sử dụng, ta không nghĩ đến, hóa ra trước khi chết thì tộc trưởng đã lưu lại đế văn của bản thân.”

Cổ Trường Khanh cũng không nghĩ tới, Nghê Nguyệt Đế Tộc năm đó lại cường đại như vậy, hần thu lấy đế văn này.

Sau đó tiếp tục leo lên.

Bên trên lại có từng cái không gian giới tử đang lơ lửng.

Cổ Sâm nói: “Đây là tất cả những tài nguyên quan trọng mà tộc ta lưu lại.”

Cổ Trường Khanh thu hết vào.

“Tầng cuối cùng là cái gì?” Cổ Trường Khanh bị khơi lên hứng thú.

Cổ Sâm lắc đầu, “Ta cũng không rõ. Trong sách cổ không nhắc tới.”

“Vậy sao, đi lên xem là biết.”

Cả hai nhanh chóng tiến lên.

“Đây là...”

Khi vừa bước chân lên tầng ba mươi sáu, Cổ Sâm nhìn cảnh tượng giống như cả bầu trời sao, có chút hoảng hốt.

Ở trung tâm của bầu trời có một cái tinh bàn hình tròn có kích thước giống như một vại nước đang lơ lửng.

Bên ngoài tỏa ra đủ loại màu sắc, trông vô cùng thần thánh trang nghiêm.

Cổ Trường Khanh bước tới quan sát, ánh mắt dừng lại bên trên tinh bàn.

Chỉ thấy bên trên tinh bàn được bao bọc bởi ánh sáng có đánh dấu đông, tây, nam, bắc và trung tâm vũ trụ.

Cổ Trường Khanh dùng tay chỉ vào Nam vũ trụ, bên trên lập tức hiện ra toàn cảnh của phía Nam.

Khiến cho Cổ Trường Khanh kinh ngạc chính là, trên tinh bàn hiển thị vị trí trung tâm của Nam vũ trụ, vậy mà lại chính là Lam Tinh của hệ Ngân Hà.

Tất cả tinh hệ đều chuyển động xung quanh Lam Tinh.

Càng khiến hắn khó hiểu hơn, ấy là phía trên Lam Tinh có đánh dấu một hàng chữ: Trung tâm của văn minh, khởi nguyên của sinh mệnh!

Đây là ý gì?

Cổ Trường Khanh vô cùng nghi ngờ, thử ấn vào chỗ Lam Tinh.

Vù!

Một tiếng vù vù vang lên, bên trên hiện ra một màn chiếu ánh sáng.

Bên trong vầng sáng là mây mù bao phủ, từng dãy núi uốn lượn sừng sững đứng trong trời đất, thế núi hùng vĩ bao la, cao

đến mấy nghìn trượng chọc thủng tầng mây, giống như tiên cảnh.

Côn Luân thần sơn!

Phía trên có một dòng đánh dấu như vậy.

Cổ Trường Khanh lộ ra vẻ kinh ngạc, Nghê Nguyệt Đế Tộc xuất hiện sớm hơn Đế Quốc Lam Tinh từ rất lâu về trước.

Vậy thì vì sao trên tinh bàn lại có thể có đánh dấu của Côn Luân thần sơn?

Côn Luân thần sơn, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì mà có thể được tinh bàn chủ động đánh dấu lại?

Trong lòng Cổ Trường Khanh lúc này có quá nhiều nghi vấn.

Phanh!

Vào lúc này, đột nhiên tinh bàn lại rơi ra một vật gì đó.

Cổ Trường Khanh cúi đầu nhìn, chỉ thấy đó là một mảnh vỡ màu tím to bằng một bàn tay, có góc cạnh sắc nhọn, xung quanh có ánh sáng màu tím lưu chuyển.

Hắn nhặt lên xem xét, Cổ Trường Khanh phát hiện tinh thần lực không có cách nào có thể xâm nhập vào trong.

Cổ Trường Khanh thấp giọng lẩm bẩm: “Tinh bàn này chỉ hướng Côn Luân thần sơn, chẳng lẽ trên Côn Luân thần sơn có ẩn giấu bí mật về khởi nguyên của Lam Tinh?”

Hắn hiện giờ vô cùng hiếu kỳ đối với Tổ Tinh.

Hình xăm thức tỉnh, dị thú tiến hóa, còn có cả mặt trăng biến dị, có lẽ đều liên quan tới bí mật về nguồn gốc của Lam Tinh.

Cổ Trường Khanh nhìn mảnh nhỏ trong tay, rất có thể đây là một vật vô cùng quan trọng đối với cả Đế Quốc.

Chương 180: Quá Nhiều Bí Mật Cần Khai Phá
Chương 180: Quá Nhiều Bí Mật Cần Khai Phá

“Cổ Tinh chủ, có chuyện gì thế?”

Cổ Sâm vừa lúc đi tới, thấy vẻ mặt Cổ Trường Khanh trầm tư thì không khỏi tò mò hỏi.

“Trong sách cổ của tộc các người có ghi lại thông tin của Lam Tinh không?”

Cái tinh bàn này xuất hiện ở đây, nếu nói Nghê Nguyệt Đế Tộc và Lam Tinh không có quan hệ gì, Cổ Trường Khanh tuyệt đối không tin.

Cổ Sâm nghĩ cũng không cần nghĩ đã trả lời: “Có chứ, trong sách có nói Lam Tinh chính là khởi nguồn của văn minh, nếu như không có Lam Tinh thì sẽ không có vũ trụ này, nhưng trừ những thứ đó ra thì không còn bất cứ ghi chép nào có liên quan.”

Nghe được lời này, Cổ Trường Khanh càng chắc chắn hơn, khởi nguyên trước đây của Lam Tinh nhất định đều được ẩn giấu trên Côn Luân sơn.

“Cái tinh bàn này thật kỳ quái, hình như trong sách cổ có một bức tranh về nó.”

Cổ Sâm đi tới, vô cùng tò mò mà sờ mó vài cái.

“Tổ tinh Côn Luân, nhanh đi tổ tinh Côn Luân, bọn họ đã giết trở lại!”

Đột nhiên, bên trong tinh bàn bỗng nhiên truyền ra một giọng nói hết sức cấp bách.

“Chuyện gì vậy?”

Cổ Trường Khanh nghe được âm thanh lập đi lập lại truyền ra từ tinh bàn, ánh mắt kinh ngạc dừng lại trên người Cổ Sâm.

“Ta.. Ta không rõ, ta chỉ ấn vào đây một cái thôi mà...”

Cổ Sâm hốt hoảng giải thích, lại ấn vào điểm sáng màu lam bên sườn tinh bàn một cái cho Cổ Trường Khanh xem.

Sau khi anh ta ấn vào điểm sáng màu xanh, giọng nói lại thay đổi:

“Ngăn cản bọn họ, nhất định phải ngăn cản bọn họ!”

“Đây...”

Vẻ mặt Cổ Sâm kinh ngạc nhìn người bên cạnh.

Cổ Trường Khanh thúc giục: “Ấn lại đi!”

“Vâng.”

Cổ Sâm lại ấn vào điểm sáng màu xanh kia một cái.

“Giết ra ngoài, nhất định phải giết ra ngoài!”

“Đến rồi, cường quốc Tổ Tinh đến rồi!”

Cổ Sâm liên tục ấn hai lần, thế nhưng sau đó có ấn như thế nào thì cũng không xuất hiện giọng nói nào khác nữa.

“Cổ Tinh chủ, đây là chuyện gì?”

Đầu óc Cổ Sâm hoàn toàn mờ mịt.

Cổ Trường Khanh trầm tư suy đoán: “Giọng nói này chắc chắn vẫn còn, nhưng không phải ở trong cái tinh bàn trước mặt.”

“Ta hoài nghi năm đó tộc của các người tham gia vào một trận chiến chính là ngăn cản những sinh linh thần bí này giết tới.”

“Muốn biết về sau thế nào thì có lẽ phải tìm thấy những tinh bàn khác, hoặc là trực tiếp lên Côn Luân sơn tìm.”

Nghe xong vài câu nói trong tinh bàn, Cổ Trường Khanh có thể khẳng định Lam Tinh thật sự có một bí mật kinh người.

Cổ Sâm chân chừ nói: “Đây... nếu như thực sự có những tinh bàn khác, qua thời gian lâu như vậy rồi, có còn tồn tại hay không cũng chưa biết được.”

Cổ Trường Khanh khẽ xoay xoay mảnh vỡ thần bí trong tay, thấp giọng nói: “Tinh bàn của tộc các ngươi vẫn còn, vậy thì những tộc khác có được tinh bàn hẳn là vẫn sẽ hoạt động thôi.”

“Ta cũng đang rất hiếu kỳ với quá khứ của Lam Tinh, sau khi trở về sẽ tới Côn Luân sơn một chuyến để xem xem.”

“Ngươi nghĩ kỹ lại đi, từng có chủng tộc nào có quan hệ khá thân thiết với tộc các ngươi không?”

Côn Luân sơn chắc chắn bất phàm, nếu không tuyệt đối không có khả năng thai nghén ra hai con rồng.

Nơi thần bí ở Lam Tinh có lẽ không chỉ có Côn Luân, những ngọn núi khác có lẽ cũng ẩn giấu những bí mật lớn.

Lòng hiếu kỳ của Cổ Trường Khanh nhất thời đều bị khơi lên.

Cổ Sâm nghĩ một lát, lắc đầu đáp: “Cái này thì ta không rõ lắm, nhưng ta có thể đi hỏi lão tổ của tộc ta, có lẽ ông ấy sẽ biết chút gì đó.”

Tất cả những gì anh ta biết đều là nhìn qua trên sách cổ.

Hơn nữa đã lâu như thế, rất nhiều sách cổ cũng thất lạc.

“Đến lúc đó bảo lão tổ của tộc ngươi qua đây một chuyến, ta muốn tự mình hỏi ông ta.”

Cổ Trường Khanh hết sức hiếu kỳ, hình xăm thức tỉnh, vạn vật tiến hóa, mặt trăng biến dị, tất cả đều có liên quan đến khởi nguyên của Lam Tinh.

Những sinh linh năm đó giết trở về, rốt cuộc là cái gì?

Kết cục cuối cùng của Lam Tinh sẽ ra sao?

Điều này khiến Cố Trường Khanh cảm thấy cực kỳ tò mò.

Có lẽ chỉ đến khi thu thập đủ tất cả các tinh bản thì mới có thể giải được câu đố ấy.

Cổ Sâm trả lời: “Vâng, vậy ta về trước một chuyến, vừa lúc thương lượng với lão tổ xem lúc nào thì chuyển tới Lam Tinh.”

Cố Trường Khanh gật đầu, cùng anh ta rời khỏi tháp.

Sau khi ra ngoài, Cố Trường Khanh mở ra trùng động truyền tống, đưa Cổ Sâm trở về, sau đó bảo Tiểu Thứ mở ra trùng động đi tới Côn Luân ở Tổ Tinh trước.

Hắn đã đợi không kịp, muốn ngay lập tức tới Côn Luân nhìn xem.

Thuận tiện thu phục con hắc long kia.

Chương 181: Tự Nguyên Thần Phục Chương 181: Tự Nguyên Thần Phục

Lam Tinh, Côn Luân sơn.

Mây mù bao phủ, từng dãy núi sừng sững hùng vĩ kéo dài.

Từ sau khi Lam Tinh giải trừ phong ấn, Côn Luân sơn đã trở nên khác trước, nó chiếm diện tích càng khổng lồ hơn.

Núi non được mây mù che phủ, khiến từ bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của ngọn núi.

Xuyên qua mây mù trắng xóa, loáng thoáng có thể thấy được một con Hắc Long dài mấy nghìn trượng đang uốn lượn bên trên.

Không lâu sau, một cánh cửa trùng động chậm rãi hiện lên trên bầu trời Côn Luân sơn.

Cổ Trường Khanh mặc giáp Đệ Uyên Long từ bên trong đi ra, lúc nhìn thấy thật sự có một con Hắc Long, mà xem khí tức của nó vậy mà lên tới cấp năm mươi, trong ánh mắt của Cổ Trường Khanh lóe lên vẻ kinh ngạc.

Arghhh...

Sau khi Cổ Trường Khanh xuất hiện, Hắc Long trên Côn Luân sơn có vẻ cảm nhận được hấn, từ trong mây mù ló ra một cái đầu cực lớn.

Mắt rồng màu xanh đậm yên tĩnh mà nhìn chăm chăm vào hấn.

Một lát sau, một màn khiến người khác không ngờ tới xảy ra.

Hắc Long vậy mà gật đầu với Cổ Trường Khanh, sau đó cơ thể nhanh chóng biến thành mấy trăm mét, phá không mà bay về phía hấn, lúc tới trước mặt hấn thì dừng lại, không hề có ý phát động công kích.

Nó chìa ra một sợi râu rồng, đụng vào ngực Cổ Trường Khanh.

“Người muốn đi theo ta?”

Cổ Trường Khanh thấy nó hiểu chuyện như vậy, không hề ngang bướng như con Chân Long lúc trước thì không khỏi hài lòng mỉm cười.

Hắc Long gật đầu với hấn, lượn quanh người Cổ Trường Khanh một vòng.

“Rất tốt, người đi theo ta, đảm bảo tiền đồ vô lượng.”

Cổ Trường Khanh thật sự rất vừa lòng với biểu hiện của nó, vốn còn cho rằng chắc chắn phải cùng nó đánh một trận tung bừng tới khi nó chịu nghe lời mới thôi, không ngờ nó lại chủ động đi theo.

Hắc Long thấp giọng gầm một tiếng, như thể đang trả lời Cố Trường Khanh.

“Ta tới Côn Luân sơn có chút việc, người trước tiên cứ ở bên ngoài chờ ta.”

Cố Trường Khanh vỗ vỗ đầu rỗng của nó, sau đó phi thân tiến vào Côn Luân sơn.

Côn Luân sơn hiện tại chiếm diện tích quá lớn, Cố Trường Khanh phải triển khai toàn bộ tinh thần lực để dò xét vào trong.

Hắc Long nghe lời hắn nói, ở bên ngoài yên lặng chờ.

Cố Trường Khanh ngây người trong Côn Luân sơn đến vài ngày, cũng không thấy hắn đi ra.

Nửa tháng sau, trong chỗ sâu của Côn Luân sơn, một thác nước xuất hiện trong một khe núi, Cố Trường Khanh bay tới chỗ này.

Thác nước cao đến bảy, tám trăm mét, giống như một dải ngân hà uốn lượn chảy xuống.

Cố Trường Khanh đứng ở phía trên thác nước, thông qua năng lực thấu thị của áo giáp, hắn nhìn thấy bên trong thác nước có một cửa hang rất lớn, bên trong có một cánh cửa kim sắc đang đứng sừng sững ở đó.

Bên trong thâm sơn này, xuất hiện một cánh cửa như vậy, rất không bình thường.

Cố Trường Khanh bay xuyên qua thác nước tiến vào hang động, đi vào chỗ sâu nhất nơi có cánh cửa màu vàng kim cao tới mấy chục mét kia.

Hắn dùng tinh thần lực muốn xuyên thấu vào bên trong, nhưng lại phát hiện không cách nào làm được.

Cố Trường Khanh thử thông qua những nham thạch bên cạnh cánh cửa để lách qua rồi tiến vào bên trong.

Thế nhưng dù có thử đủ mọi cách thì vẫn không làm được.

“Sau cánh cửa này có phải đang cất giấu bí ẩn khởi nguyên của Lam Tinh?”

Cố Trường Khanh thấp giọng lầm bầm, ánh mắt đánh giá phía trước của cánh cửa màu vàng kim này.

Ồ?

Bỗng nhiên hắn nhìn thấy chỗ cao nhất của cánh cửa có một chỗ lõm xuống lớn bằng một quả bóng.

Cố Trường Khanh phi thân lên, nhìn chỗ lõm xuống trước mắt, độ dày dường như giống hệt với mảnh vỡ mà hắn lấy được ở chỗ cái tinh bàn kia.

Không nói hai lời, hắn liền lấy ra mảnh vỡ, đặt vào chỗ lõm đối diện.

Độ dày hoàn toàn ăn khớp.

Cố Trường Khanh tự nói:

“Dựa vào độ lớn của mảnh vỡ này thì hắn là còn có ba bốn mảnh vỡ tương tự.”

“Xem ra phải thu thập tất cả các mảnh vỡ thì mới có thể mở ra cánh cửa nơi đây.”

Sau đó Cố Trường Khanh lại đi vòng quanh cánh cửa này một vòng, sờ chỗ này chỗ kia, thậm chí còn dùng toàn lực công kích nhưng vẫn không có cách nào mở ra, lúc này hắn mới xoay người rời đi.

Muốn vạch trần bí mật khởi nguyên của Lam Tinh, dường như không phải một chuyện nhẹ nhàng đơn giản.

Những cái tinh bàn khác không hề có tung tích, không biết phải tìm đến năm nào tháng nào.

Arghhh...

Cố Trường Khanh bay ra khỏi Côn Luân sơn, Hắc Long nhanh chóng đuổi theo.

“Đợi lâu rồi à?”

Cố Trường Khanh tán bỏ giáp Đế Uyên Long, phi thân đáp xuống đỉnh đầu nó, dẫn nó quay về tòa thành trung tâm.

Gần một tháng qua đi, đám người Trương Hồ đã sớm quay về từ Nghê Nguyệt Cổ Tinh.

Trong vũ trụ tạm thời khôi phục yên bình.

Chuyến đi Nghê Nguyệt Cổ Tinh này, chỉ riêng việc thu hoạch được bảo hộp thời gian kia đã xem là thắng lợi trở về.

Bên ngoài một ngày bằng bên trong một năm.

Đây là nghịch thiên cỡ nào?

Theo cấp độ ngày càng cao, tu luyện cũng dần dần chậm lại.

Không lâu sau, Cố Trường Khanh cười Hắc Long quay về, dẫn đến oanh động không nhỏ trong tòa thành trung tâm.

Đáp xuống tòa nhà trung tâm của chủ thành, cơ thể của Hắc Long nhanh chóng biến nhỏ, sau đó cuộn tròn bao quanh cổ tay của Cố Trường Khanh, nhìn từ xa cứ như thể hắc vừa mới có thêm một chiếc đồng hồ sáng lấp lánh.

Chương 182: Phát Tin Treo Thưởng, Truy Tìm 6 Mảnh Võ Khắc
Chương 182: Phát Tin Treo Thưởng, Truy Tìm 6 Mảnh Võ Khắc

“Gặp qua bệ hạ!”

Cố Trường Khanh vừa bước vào đại sảnh của tòa nhà trung tâm, các nhân viên đều đồng loạt đứng dậy hành lễ vắn an.

Cố Trường Khanh gật nhẹ đầu với bọn họ, sau đó bước vào thang máy, ấn số tầng cao nhất.

Lão tổ của Nghê Nguyệt Đế Tộc đã sớm chờ hẩn trong phòng làm việc, vừa rồi khi hẩn quay lại đã nghe Tiểu Đoàn Đoàn nói, đối phương có vẻ như biết chút chuyện.

Trong đại sảnh của trụ sở chính, trên sô pha có một ông lão tóc bạc trắng đang ngồi.

Không lâu sau, cánh cửa từ từ mở ra, Cố Trường Khanh mặc quân trang của Đế Quốc Chi Chủ chậm rãi đi vào.

“Lão bản!”

Tiểu Đoàn Đoàn thấy vậy, đi lên trước mỉm cười chào hỏi.

“Cố Tinh chủ, cảm tạ ngài đã đồng ý thu lưu con dân chúng ta.”

Lúc này ông lão ngồi bên cạnh Cố Sâm cũng đứng dậy, đi về phía Cố Trường Khanh cúi đầu thi lễ.

“Không cần đa lễ.”

Cố Trường Khanh rũ mắt, chậm chậm nói: “Mời ngồi!”

Nói xong, hẩn ngồi xuống sô pha đối diện với ông lão, lại châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, nhìn về phía Tiểu Đoàn Đoàn đang đứng bên cạnh, hỏi:

“Tiểu Đoàn Đoàn, thành phố đế Nghê Nguyệt Cổ Tộc cư trú đã bắt đầu khởi công chưa?”

Tiểu Đoàn Đoàn báo cáo tình hình: “Thưa, nửa tháng trước đã thi công toàn diện.”

Lúc này, Cố Sâm nhin không được, tò mò cất tiếng: “Cố Tinh chủ, ngài ở Côn Luân sơn có tìm được manh mối gì

không?”

Cố Trường Khanh gật đầu, nhưng tạm thời không muốn nói gì nhiều, hắn nhìn về phía ông lão, đoạn hỏi: “Người biết được bao nhiêu chuyện có quan hệ với khởi nguyên của Lam Tinh trong quá khứ?”

Ông lão nhấp một ngụm trà, khẽ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tộc của ta từng vì Lam Tinh trấn thủ biên giới hoang vu của vũ trụ, là chủng tộc mạnh nhất trong vài chủng tộc phục thuộc vào Lam Tinh.”

“Ngoại trừ tộc ta vẫn còn sáu chủng tộc khác, nhưng rất cuộc là sáu tộc nào thì ta cũng không rõ.”

“Những bí mật này cũng là ta đọc được trong những sách cổ đã biến mất.”

“Khởi nguyên của Lam Tinh vô cùng lâu đời và huy hoàng, cả vũ trụ này đều là do Lam Tinh sáng tạo nên.”

“Nhiều hơn nữa thì ta cũng không biết.”

Tộc bọn họ sống trôi dạt khắp nơi nhiều năm như vậy, rất nhiều sách cổ đã thất lạc, bằng không khẳng định có thể biết được càng nhiều những thông tin được ghi lại liên quan tới Lam Tinh trước đây.

Cố Trường Khanh nghe ông ta nói thì xem như đã minh bạch, “Nói như vậy là vẫn còn sáu mảnh vỡ nữa.”

“Tiểu Đoàn Đoàn, người quay video của cái tinh bàn này lại rồi giao cho nền tảng Alpha, để bọn họ đăng thông báo treo giải trong toàn vũ trụ, ai có thể chủ động dâng cái tượng tự lên thì sẽ được thưởng bốn giọt Tạo Thần dịch, nếu như không muốn Tạo Thần dịch thì có thể đề ra một yêu cầu khác cũng được.”

Dứt lời, Cố Trường Khanh liền lấy ra tinh bàn, giao cho Tiểu Đoàn Đoàn bên cạnh.

Cố Trường Khanh không tin bốn giọt Tào Thần dịch mà lại không thể tác động được đến những người có tinh bàn trong tay.

“Vâng, ta sẽ lập tức đi tìm Vương a di.”

Tiểu Đoàn Đoàn cầm lấy tinh bàn, xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Ông lão thấy thế thì đứng dậy, nói: “Cố Tinh chủ, không còn việc gì khác thì chúng ta xin phép đi trước.”

Cố Trường Khanh gật đầu: “Có chuyện cứ liên lạc với ta, ta không tiện nữa.”

...

Sau khi đám người Cổ Sâm rời đi, Cố Trường Khanh thoải mái tắm xong đi ra, nhìn chiếc giới chỉ trên tay, mặc quần áo rồi rời khỏi tòa nhà trung tâm, đi thẳng tới thành khu số hai nơi ở của Lâm Nguyệt Dao.

Có những bảo vật khôi phục hồn phách này, hẳn có thể ‘đánh thức’ con gái mình rồi.

Trong căn phòng ấm áp, Lâm Nguyệt Dao đang ngồi bên giường, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Cố Nghiên Nghiên đang nằm trên giường.

“Nghiên Nghiên ngoan, ba ba đã đi tìm cách cứu con, con sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

Nàng dùng tay vuốt ve gương mặt đã gầy đi của con gái.

Đúng lúc này, Cố Trường Khanh từ bên ngoài bước vào, thấy Lâm Nguyệt Dao đang ở đây liền lên tiếng hỏi: “Nghiên Nghiên vẫn ổn chứ?”

“Hiện tại vẫn ổn, chỉ là không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại.”

Lâm Nguyệt Dao nghe thấy giọng hần thì xoay người, vội vàng đứng dậy trả lời, trên mặt cũng lộ ra ý cười.

“Ừm.”

Cố Trường Khanh gật đầu, “Ta đã lấy được không ít vật dưỡng hồn, có lẽ có thể khiến Nghiên Nghiên tỉnh lại.”

“Thật sao?”

Nghe được tin tức này, Lâm Nguyệt Dao nhất thời kinh hãi, ánh mắt mong đợi mà nhìn về phía Cố Trường Khanh.

“Tất nhiên.”

Cố Trường Khanh đi tới bên giường, lấy từ trong nhẫn ra toàn bộ bảo vật để bên cạnh Cố Nghiên Nghiên, một đồng bảo vật tỏa ra ánh sáng kim sắc được đặt lên giường.

Đồng thời, hai tay của hần cũng đặt lên bụng và trán của Cố Nghiên Nghiên, giúp cô bé luyện hóa những vật dưỡng hồn ấy.

Khí tức máu tím từ hai tay của Cố Trường Khanh truyền ra ngoài, các bảo vật trị liệu hồn phách trên giường dưới sự dẫn dắt của hần đều tỏa ra các loại ánh sáng nhiều màu sắc, khí tức kinh người.

Ngân Hà Trường Hồn hoa, Sinh Tử tuyền thủy, những bảo vật trân quý này ở trong vũ trụ có thể khiến cho các cường giả hơn cấp tám mươi ra tay tranh đoạt, vậy mà lại bị hần tùy ý luyện hóa thành dược lực, quả thực là không hề tôn trọng bảo vật chút nào.

Ánh sáng tiến vào cơ thể Cố Nghiên Nghiên, dược lực cũng tằm bổ vào hồn phách cô bé.

Không lâu sau, cô bé hơi nhú mào, Cố Nghiên Nghiên cử động.

“Nghiên Nghiên.”

Hai tay Lâm Nguyệt Dao che miệng, kích động nhìn Cố Nghiên Nghiên đang nằm trên giường.

Chỉ là một cử động cũng khiến Lâm Nguyệt Dao vô cùng vui mừng, quá tốt rồi, Nghiên Nghiên của nàng cuối cùng cũng tỉnh lại.

Nhưng mà, thời gian dần trôi, lại đợi rất lâu mà Cố Nghiên Nghiên vẫn không hé mắt.

Cố Trường Khanh nhìn con gái đang hôn mê, không khỏi nhú mào.

“Đây, đây là chuyện gì? Vì sao vẫn chưa tỉnh?” Lâm Nguyệt Dao gấp gáp trong lòng.

Cố Trường Khanh cẩn thận tra xét tình trạng của con gái, lúc này mới hơi thả lỏng.

“Đừng hoảng, con bé cũng xem như là nhân họa đắc phúc, đi một vòng quanh quỷ môn quan, trong cơ thể phát sinh biến hóa không biết tên, hiện tại đang tiến hành lột xác.”

“Biến hóa?”

“Ừm, hơn nữa còn là biến hóa tốt, chờ nó tỉnh lại thì hẳn là sẽ có được một năng lực đặc biệt.”

Cố Trường Khanh bình tĩnh phân tích.

Vậy thì tốt.

Nghe hẳn nói Tiểu Nghiên Nghiên không sao, trái tim căng thẳng của Lâm Nguyệt Dao mới thả lỏng, thở dài một hơi.

Mà Cố Trường Khanh vẫn còn việc khác cần làm, đắp chăn cho Cố Nghiên Nghiên xong thì rời đi.

Chương 183: Phát Tin Treo Thường, Truy Tìm 6 Mảnh Võ
Khác (2) Chương 183: Phát Tin Treo Thường, Truy Tìm 6
Mảnh Võ Khác (2)

Tòa nhà trung tâm, đại sảnh hội nghị tối cao.

Thành viên cao tầng của Đế Minh đều đang tập hợp tại đây, đám người Hầu Vương, Trương Hổ đều đã trình diện, mọi người đồng loạt nhìn về phía Cố Trường Khanh đang ngồi trên vương tọa, vẻ mặt cung kính.

“Các vị, hôm nay ta chỉ muốn nói một chuyện. Từ nay về sau, thành viên của Đế Minh bắt buộc phải chuyên tâm tu luyện thần văn mà tự thân thức tỉnh.”

Cố Trường Khanh dựa vào trên ghế, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn, nhìn mọi người, vô cùng uy nghiêm nói.

“Ta đồng ý, từ sau khi thực lực của Hầu Vương ngày càng mạnh là ta đã có chút hối hận, Thần văn mà Đế Quốc cũ lưu lại tất nhiên rất lợi hại, nhưng dù sao cũng là ngoại lực, không thể quá ỷ lại.”

Đạo lý này là Trương Hổ đã được thể nghiệm, cảm thán không thôi.

“Nghe theo phân phó của lão bản.”

Mọi người đồng thanh nói, đối với lời của Cố Trường Khanh, mọi người hiển nhiên đều không phản đối.

“Ha ha ha, các ngươi tự mình tu luyện lại thần văn của bản thân, vậy thì càng không bằng ta rồi, xem ra ta mới chính là thủ hạ số một dưới tay lão đại.”

Hầu Vương đắc ý cười lớn, ngồi xồm trên ghế.

Thần văn Đại Thánh Hắc Ám của nó mới chỉ có một tầng, nhưng trong số thủ hạ của Cố Trường Khanh hiện tại, không ai có thể đánh lại nó.

“Hừ, đừng có kiêu ngạo, không bao lâu nữa ta sẽ đánh bại ngươi.”

Trương Hồ không phục mà nhìn nó.

“Hồ ca, không phải nói, nếu so sánh thần văn thì thần văn của ta hình như càng có tiềm lực hơn! Cái vị trí thủ hạ số một của lão đại còn chưa chắc về tay ai đâu.”

“Các ngươi đừng tranh, khẳng định là ta.”

Thao Thiết cũng không cam tâm rơi lại phía sau, lúc này thẳng thắn bày tỏ dã tâm của mình.

Hình xăm: thần văn.

Trước khi trời đất dị biến, tất cả những người có được hình xăm đều sẽ thức tỉnh thành thần văn giả, Cố Trường Khanh còn cho rằng tất cả sinh vật trong vũ trụ đều là như vậy, nhưng sau đó mới phát hiện không phải.

Thần văn là hệ thống tu luyện của vũ trụ này, bất kể là vạn tộc hay Lam Tinh trước đây đều tu hành theo hệ thống ấy, còn về nguyên nhân vì sao thần văn lại là thần văn, vậy có lẽ là do mặt trăng màu đỏ trên bầu trời kia.

Mặt trăng đỏ đó, ngay cả trung tâm của Lam Tinh cũng không biết lai lịch của nó, vô cùng thần bí.

Nếu như nhất định phải cho vàng trắng đỏ một lai lịch, Cố Trường Khanh chỉ có thể cho nó và cả tinh bàn một ghi chú, đó là có thể liên quan đến “những người kia”.

Những người đó đến rồi?

Bọn họ là ai? Đến làm gì? Có lẽ chỉ khi thu thập đủ bảy mảnh vỡ thì mới biết được.

Bốn giọt Tạo Thần dịch, hẳn là có thể có người động tâm.

Cùng lúc này, nền tảng Alpha đã nhận được chỉ lệnh của Cố Trường Khanh, lập tức truyền bá tin tức ra toàn vũ trụ.

“Vậy mà lại dùng bốn giọt Tạo Thần dịch để đổi lấy mảnh vỡ không tên, thứ mà Cố Trường Khanh muốn tìm rốt cuộc là thứ gì?”

Lúc Ánh Thái Hoàng biết được thì vô cùng kinh ngạc, ông ta không ngờ dù mình có là người đứng đầu của Siêu Thiên Đế Tộc, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, vậy mà vẫn chưa từng nhìn thấy hay nghe nói gì về mảnh vỡ đang được treo thưởng kia.

Chẳng qua cũng không gây trở ngại việc ông ta muốn Tạo Thần dịch.

“Truyền lệnh của ra, toàn bộ người trong tộc, người nào nhận ra được mảnh vỡ này sẽ được thưởng một ngôi sao, người hiến bảo vật sẽ được yêu cầu Siêu Thiên Đế Tộc bốn việc.”

Tin tức này vừa ra, nháy mắt đã cùng với tin tức của Cố Trường Khanh càn quét cả vũ trụ.

Vạn tộc trong vũ trụ đều cực kỳ kinh ngạc.

“Đây là nội tình của thế lực lớn ư, tùy tiện là có thể thưởng luôn một ngôi sao?”

“Vẫn là Cố Trường Khanh đỉnh, trực tiếp dùng Tạo Thần dịch để trao đổi, quá ngầu!”

“Ta không có mảnh vỡ, nhưng mà ta có một trái tim khẩn thiết, muốn gia nhập vào chỗ Cố Tinh chủ, có thể đổi được một giọt Tạo Thần dịch không?”

“Lầu trên, người dám phản bội vạn tộc trong vũ trụ? Nên nhớ, người Lam Tinh đều đáng chết!”

...

“Lam Tinh thật sự quá giàu có, tinh cầu này có lẽ vẫn còn ẩn giấu bí mật khác.”

U Minh Đế chủ đang ở tổng bộ của nền tảng Siêu Thân, trong lòng lúc này cũng sinh ra sự tham lam như vực sâu.

Ông ta đứng dậy đi tìm Đế Khâm Na Tịch để thảo luận việc khi nào nên hồi sinh Tần Đế, đoạt lấy tinh hạch tiềm năng trong cơ thể ông ta.

Đồng thời, lúc này ở nền tảng Alpha.

Mảnh vỡ trên ảnh... sao nhìn thế nào cũng thấy quen mắt?

A Nhĩ Nặc Hàn nhìn hình ảnh mảnh vỡ và tinh bàn, trong đầu thoáng chốc nhớ lại tất cả những vật mình đã xem qua.

Thân là người tộc A Nhĩ Nặc, đại não của ông ta vô cùng đặc thù, có thể ghi nhớ toàn bộ ký ức trải qua trong cả một đời.

Tinh cầu, bảo vật, từng đoạn ký ức loạn cào cào lần lượt lướt qua trong đầu ông, cuối cùng, ông ta cũng “nhìn thấy” một mảnh vỡ tương tự.

“Bắc vũ trụ, Thiên Khung Cổ Tộc!”

Ánh mắt ông ta sáng ngời, nếu như ông ta nhớ không lầm, ông ta đã từng nhìn thấy một vật giống với món đồ của Cố Trường Khan ở trên tế đàn mà Thiên Khung Cổ Tộc cung phụng nhiều năm qua, hai thứ này chắc chắn có quan hệ với nhau.

Chỉ là Thiên Khung tộc ở tận bên rìa Bắc vũ trụ, là nơi dường như đã muốn dung nhập vào hư không, muốn đi qua đó một chuyến không phải là chuyện dễ dàng.

“Sử dụng Alpha trùng động vậy, cùng lắm thì chọn hành tinh cách Thiên Khung Tộc gần nhất.”

A Nhĩ Nặc Hàn quyết định chuẩn bị xuất phát.

Chương 184: Dục Vọng Tế Đàn Chương 184: Dục Vọng Tế Đàn

Sâu bên trong Siêu Thân Cổ Tinh, ở một cảm địa uy nghiêm nào đó có một tế đàn màu đen to lớn đứng sừng sững.

Ở chỗ trung tâm của tế đàn có một cây cột chống, bên trên đang trôi một thi thể bị băng vùi bao trùm toàn thân, cả người chỉ lộ ra mắt và mũi.

“Dục vọng tế đàn? Thật là có bản lĩnh, nói đi, rốt cuộc phải làm sao mới phục hồi được Tàn Đế?”

U Minh Đế Chủ nhìn tế đàn và thi thể trước mắt, trong mắt hiện lên vài tia chờ mong.

Tàn Đế từng có danh tiếng lẫy lừng quét ngang vũ trụ, tung hoành tinh không, giết cho vạn tộc trong vũ trụ sợ hãi, đó là nhân vật đáng sợ cỡ nào. Vậy mà hiện tại chỉ còn lại một cỗ thi thể, thật sự khiến người ta thốn thức.

Nhưng đáng sợ nhất chính là người phụ nữ này.

Ánh mắt âm lãnh của ông ta nhìn về phía Đế Khâm Na Tịch ở bên cạnh, bà ta đùa giỡn Tàn Đế qua lại, cho đến khi ông ta chết rồi vẫn còn cảm thấy mình có lỗi với bà ta, tâm cơ sâu lường nào! Trong lòng ông ta bất giác dâng lên sự kiêng kỵ khó nói.

“Chỉ cần đưa Bỉ Ngạn chi hoa cho ta, ta có thể khiến ông ta sống lại ngay lập tức.”

Đế Khâm Na Tịch tựa như không nhìn thấy ánh mắt tham lam của đôi phương, nắm chặt hai tay, cất giọng sắc bén nói.

Nghĩ tới cái chết của con trai, bà ta lại lửa giận ngập trời, cắn chặt đến nỗi sắp vỡ cả răng.

Thù cũ còn chưa tính xong thì đã xuất hiện thêm thù mới.

“Cố Trường Khanh đáng chết, dám giết con trai ta, ta và người quyết không đội trời chung!”

Giờ khắc này, bà ta đã không quan tâm làm sao mới có thể khiến cho nền tảng Siêu Thần thu được lợi ích lớn nhất nữa, bà ta ngày xưa bình tĩnh mạnh mẽ, hiện giờ lại chỉ có một ý nghĩ điên cuồng, đó là báo thù!

“U Minh, thi thể theo như lời người nói đâu?”

Bà ta không gấp gáp mà nhìn đôi phương, bình tĩnh hỏi.

“Vẫn đang ở trong U Minh cấm địa của tộc ta, đợi lấy được tinh hạch tiềm năng trong cơ thể Tần Đế ra, chúng ta có thể lập tức tới đó.”

U Minh Đế Chủ mặt không cảm xúc trả lời, nhưng mà lúc này trong lòng ông ta đang cố nén sự hưng phấn.

Sau khi kế hoạch này thành công, không chỉ có thể ngăn chặn Cố Trường Khanh, quan trọng nhất là con khôi lỗi kia chính là xuất ra từ U Minh nhất tộc của ông ta.

Tuy rằng ban đầu có nói lần lượt đưa thần thức của song phương vào bên trong đầu của khôi lỗi, nhưng thi thể ấy dù sao cũng được ông ta nắm trong tay, rót vào trong đó bao nhiêu thần thức còn không phải do ông ta quyết định hay sao.

Ngoài mặt thì nói muốn cùng nền tảng Siêu Thần phối hợp không chế, nhưng trên thực tế người không chế thật sự chỉ có một mình U Minh Đế Chủ mà thôi.

Ông ta sâu xa mà nhìn Đế Khâm Na Tịch, một khối tinh hạch thần bí trân quý như vậy mà lại để cho một con khôi lỗi dùng, quả thực là phung phí của trời.

Chỉ có ông ta mới có tư cách sử dụng, ông ta sẽ trở thành bá chủ mới của cả vũ trụ này.

U Minh Đế Chủ kích động trong lòng khó mà kiềm chế được, hận không thể sớm chút nhìn thấy tinh hạch thần bí kia.

Một lát sau, ông ta phát tay, một gốc Bỉ Ngạn chi hoa tỏa ra ánh sáng đỏ tươi xuất hiện, Đế Khâm Na Tịch ở bên cạnh không nhiều lời, cầm lấy Bỉ Ngạn chi hoa bay về phía tế đàn.

Vừa bước tới gần, khí tức của Bỉ Ngạn chi hoa đã cộng hưởng với tế đàn, xung quanh đều trở nên xao động, ngay cả không gian cũng như đang run rẩy.

“Đây chính là Dục Vọng tế đàn sao?”

U Minh Đế Chủ nhìn tế đàn này, trong lòng bị gọi lên khát vọng muốn chiếm lấy nó, nền tảng Siêu Thần quá mẹ nó giàu có, còn giàu hơn cả Đế Chủ là ông ta.

Hừ, trước tiên cứ để bảo vật ở chỗ các người một thời gian, đợi đến khi ông ta dung hợp được viên tinh hạch thần bí kia, trở thành cường giả đứng đầu vũ trụ, bảo vật gì cũng sẽ là của ông ta.

Tâm tình vui sướng khiến ông ta hăng hái tinh thần.

Ả đàn bà này, không biết vì sao lại không nhắc tới chuyện ký huyết khế.

Àm! Âm! Âm!

Trong hư không truyền tới một tiếng nổ, trên tế đàn, mười cây trụ màu vàng kim chậm chậm bay lên, cả tế đàn bắt đầu chuyển động.

...

Cùng lúc đó, Lam Tinh, tòa thành trung tâm, phòng bế quan của Cố Trường Khanh, hắn đang khoanh chân ngồi trên đệm, lấy ra một ít Tạo Thần dịch trong không gian giới tử.

Tạo Thần dịch có được ở Nghê Nguyệt Cổ Tinh, cẩn thận đếm lại, chẳng qua cũng chỉ có khoảng một nghìn giọt.

Loại thần vật cực phẩm như Tạo Thần dịch, mỗi một giọt đều ẩn chứa năng lượng rất lớn, sau khi dùng có thể khiến cho người ở bất kỳ giai đoạn tiềm năng nào, ở bất kỳ độ tuổi nào cũng có thể tăng lên năm trăm sao, năng lực nghịch thiên như vậy đủ khiến cho hầu hết tất cả người trong vũ trụ điên cuồng.

Bao nhiêu chủng tộc khó mà cầu được một giọt trong sinh mệnh dài vô tận của mình, mà Cố Trường Khanh lại có cả nghìn giọt.

Mở ra không gian giới tử, tám giọt Tạo Thần dịch bay vào trong cơ thể hắn, chỉ trong chớp mắt, trên mặt hắn hiện lên vẻ giãy dụa vô cùng đau đớn, giống như bị cả đàn kiến bâu vào cắn xé da thịt toàn thân.

Thế nhưng đối với Cố Trường Khanh mà nói thì đây không đáng là gì.

Hắn nhíu mày, hai tay nắm chặt đầu gối, tấm lưng cao lớn thẳng tắp, mồ hôi rơi xuống dọc theo y phục, không phát ra tiếng rên rỉ nào.

Nửa nén hương sau, đau đớn cuối cùng cũng dần dần giảm đi...

Chương 185: Cải Tạo Thân Thể Chương 185: Cải Tạo Thân Thể

“Phù!”

Một lát sau, Cố Trường Khanh chậm rãi thở ra một hơi, phun ra trọc khí màu đen từ miệng, khiến cho chỗ hắn ngồi bị ăn mòn ra một vết đen.

Tạo Thần dịch, chính là tương đương với tẩy kinh phạt tủy sao?

Ánh mắt hắn chuyển động, lồng ngực hô hấp lên xuống, vô cùng nhịp nhàng dồi dào.

Được tám giọt Tạo Thần dịch cải tạo thân thể, hiện tại tiềm năng của hắn đã đạt tới hai vạn bốn nghìn sao, tuyệt đối là có một không hai từ trước tới nay, ít nhất là hiện tại vẫn còn chưa nghe nói có sinh linh nào đạt tới chỉ số này.

Cổ Trường Khanh chậm rãi đứng dậy, xoa bóp cánh tay đã hơi mỏi nhừ, sau khi đã tọa xong thì cơ thể có chút cứng ngắc.

“Ngao...”

Hắc Long phun ra hơi thở nóng rực, hai chân chống đỡ cơ thể, chậm chậm đứng dậy.

“Tĩnh rồi sao, hiện tại tiềm năng của nó là bao nhiêu?”

Cổ Trường Khanh quay đầu nhìn Hắc Long, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi Tiểu Thứ.

Nó vừa tới đây đã ăn vụng một lượng lớn bảo vật trong bảo khố, bị năng lượng cực lớn xâm nhập khiến suýt chút nữa bạo thể mà chết, may mà Cổ Trường Khanh sử dụng lực lượng của ấn ký giúp nó ổn định lại, sau đó lại thuận tiện giúp nó tăng cao tiềm năng.

Thật sự là ngu xuẩn, có thể ăn nhiều đến chết chắc cũng chỉ có một con rồng này thôi.

Ăn nhiều bảo vật như vậy, còn làm lãng phí thời gian của mình, nếu như tiềm lực tăng lên không khiến cho hắn vừa lòng, vậy hắn sẽ diệt luôn con rồng phế này ở đây.

Tiểu Thứ trả lời: “Tiềm lực của Hắc Long: 8923 sao.”

Hắc Long mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, nó vừa mới tỉnh nên đầu óc còn chưa linh hoạt, hoàn toàn không biết mình vừa đi vòng quanh quỹ môn quan một lần.

Hơn tám nghìn sao, miễn cưỡng tạm được.

“Phế long, thưởng cho ngươi.”

Cổ Trường Khanh tùy ý ném ra tám giọt Tạo Thần dịch, ném vào trong miệng Hắc Long.

Tạo Thần dịch chỉ dùng được nhiều nhất tám giọt để gia tăng bốn nghìn sao tiềm lực, dù có dùng nhiều hơn cũng không có hiệu quả, cho nên Tạo Thần dịch đã vô dụng với hắn, chỉ có thể lấy cho thủ hạ sử dụng.

Dưới trợ giúp của Tạo Thần dịch, Hắc Long nấc một cái, vừa mới ban đầu còn không có cảm giác gì, nhưng ngay lập tức cảm nhận được đau đớn như bị kim châm, đau đến nỗi khiến nó điên cuồng lăn lộn trên mặt đất.

“Ngao ngao...”

Đường đường là một con rồng, vậy mà giờ lại giống như một con cá chạch uốn éo lăn lộn trông thảm không tả nổi.

“Kiên cường chút đi!”

Cổ Trường Khanh nhìn Hắc Long đang lăn lộn trên mặt đất, lắc lắc đầu ghét bỏ, đi thẳng ra bên ngoài cửa.

...

Tòa nhà Hắc Ngục, bên trong trụ sở chính.

Người đàn ông mặc tây trang đang ngồi trước bàn làm việc: Ngục Hoàng, ánh mắt gã lóe lên, nhìn chăm chăm vàng sáng hình chiếu trước mặt, vô cùng nghi hoặc hỏi: “Diệt lão, mảnh vỡ mà Cổ Trường Khanh đang tìm, ngươi có biết đó là gì không?”

Bên tai gã vang lên giọng nói thần bí kia: “Không rõ lắm, nhưng chắc chắn có tác dụng cực lớn.”

Ngục Hoàng cúi đầu cười, “Có tác dụng là được, ta sẽ cho tất cả các thích khách của Hắc Ngục điện đường đi tìm kiếm.”

...

Tòa nhà trung tâm, chuyện đầu tiên Cố Trường Khanh làm khi xuất quan là tập hợp nhóm Thao Thiết, Chu Tước, Trương Hồ, Thích Ngọc Na, Triệu Phong và Ngô Duệ tới trụ sở chính.

Sau khi mọi người tập hợp đủ, Cố Trường Khanh nâng tay lên, trước mặt mỗi người đều xuất hiện tám giọt Tạo Thần dịch màu vàng lớn như những hạt mưa, đang tỏa ra ánh sáng kinh người.

“Đây là... Tạo Thần dịch?”

Mọi người thấy thế, ánh mắt lộ rõ vẻ vui mừng.

Cố Trường Khanh tự châm cho mình một điều thuốc, thản nhiên nói: “Cầm đi dùng đi.”

“Cảm ơn lão bản!”

Bọn họ có chút kích động, đều đồng loạt dùng luôn tám giọt Tạo Thần dịch ngay tại chỗ.

Giây tiếp theo, bọn họ giống hệt Cố Trường Khanh lúc trước, tất cả đều hít khí, thống khổ rên rỉ.

Trương Hồ là một hán tử cường tráng, lúc này cũng đau đớn cuộn người trên mặt đất, mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống từ trán y, chẳng qua y vẫn cố nén đau nhức, cắn răng không phát ra âm thanh.

Lão đại ở ngay đây, y cũng không muốn bị lão đại coi thường.

“Dùng thứ này sao lại đau như vậy? Lúc trước khi lão bản giúp chúng ta tăng chỉ số tiềm năng còn rất thoải mái.”

Hầu Vương đau đến hít hà liên tục, nhảy lên nhảy xuống trong phòng, không có chút phong phạm của đại tướng số một chút nào.

Cố Trường Khanh hạ mắt, lạnh nhạt nhìn mọi người, chậm rãi nâng tay.

Một luồng lực lượng của ấn ký xâm nhập vào bên trong cơ thể mọi người.

Oanh!

Cơ thể của mọi người chấn động, trái tim cũng theo đó nhảy lên, sau đó tất cả đều ngã trên mặt đất ngất đi, máu trong cơ thể không ngừng vận chuyển, cả cơ thể hoàn toàn thăng hoa, chỉ số tiềm năng cũng tăng vọt với tốc độ cực nhanh.

“Chỉ số tiềm lực của Trương Hồ: 6789: 7193: 8347...”

“Chỉ số tiềm lực của Thao Thiết: 6476: 7382...”

Ấn ký lại thêm Tạo Thần dịch làm tăng chỉ số tiềm lực, khiến có bọn họ tăng lên đến mức nào?

Trên gương mặt sắc bén của Cố Trường Khanh vẫn là thái độ lạnh nhạt, hắn không phí thời gian chờ ở đây mà xoay người rời đi trước.

Chương 186: Hoàng Đế Hồi Phục Chương 186: Hoàng Đế Hồi Phục

Ra khỏi phòng làm việc, Cố Trường Khanh đi thẳng tới nơi ở của ông lão điên.

“Làm sao mà lại phát điên đến tận đây rồi?”

Phát hiện ông lão điên không có trong phòng, Cố Trường Khanh để Tiểu Thứ định vị, sau đó nhanh chóng di chuyển tới hoa viên, nhìn thấy ông lão điên đang giống như ăn mày thần trí không rõ ở cách đó không xa, ông ta đang đứng ở một góc

héo lánh, cầm một cành cây vung qua vung lại, tay kia thì ma sát vách tường được khảm ngọc thạch, giống như đang tiến hành một trận chiến đấu hoành tráng.

Quốc chủ thứ ba của Đế Quốc Lam Tinh khi xưa, đường đường là Hoàng Đế, vậy mà chỉ vì tu luyện thần văn mà thần trí không rõ, đây không thể không nói quả là một bi kịch.

Chẳng qua chỉ cần thần trí của Hoàng Đế có thể khôi phục thì chính là một cường giả cấp chín mươi chín đã tiến hóa lên cấp Đế, thậm chí so với Tần Đế còn mạnh hơn.

Nói tới Tần Đế, trên mặt Cố Trường Khanh cũng không có cảm xúc gì, có thể bị một ả đàn bà chơi đùa như thế, không xứng để hắn có bất cứ cảm xúc gì.

Đường đường là nhất quốc chi chủ, vậy mà lại bị một ả đàn bà lừa gạt, chơi đùa cho xoay vòng, đúng là đủ khiến người ta mất mặt.

Hơn nữa, hiện tại trong tay bà ta còn có một phân thân của Tần Đế, nếu đến lúc đó Tần Đế được bà ta hồi sinh thì còn không biết lại phải chịu bao nhiêu nhục nhã.

Dám làm nhục Nhân Tộc, Đế Khâm Na Tịch chắc chắn phải chết, còn có nền tảng Siêu Thần, dám sử dụng kỹ thuật do Lam Tinh nghiên cứu phát triển để đối phó Lam Tinh, đúng là có tâm cơ!

Ánh mắt Cố Trường Khanh lạnh nhạt đi tới bên cạnh Hoàng Đế, bắt lấy cánh tay dưới bộ quần áo rách nát của ông ta, lực lượng của ấn ký trong cơ thể hắn mạnh mẽ đi vào cơ thể ông ta.

Lực lượng của ấn ký thần bí, đến hiện nay Cố Trường Khanh cũng không biết nó là vật gì, nhưng hắn biết thứ này cực kỳ không đơn giản, thậm chí còn thần bí hơn tất cả mọi thứ trong vũ trụ.

Trước đó bề quan ba năm, sau khi xuất quan có thể dùng lực lượng của ấn ký làm cho Hoàng Đế thanh tỉnh trong một tháng, hiện tại thì...

Cố Trường Khanh muốn thử xem, hắn dùng toàn lực thúc giục ấn ký thần bí trong tay.

Oanh!

Nhưng không ngờ, trong cơ thể hắn đột nhiên phóng ra một luồng ánh sáng xám trắng khủng bố đến cực điểm, ánh sáng phóng lên cao, trực tiếp phóng thẳng ra ngoài.

Cả tòa thành trung tâm lung lay như sắp đổ, giống như không chịu nổi lực lượng này.

Cố Trường Khanh có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới sau khi hấp thu sinh linh Hôi Vụ khiến cho ấn ký thần bí mạnh hơn, hiện tại vậy mà lại đáng sợ như thế.

Tất cả sinh vật trên Lam Tinh thấy được cảnh tượng này, hoặc là ngạc nhiên, hoặc là đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía tòa thành trung tâm.

Cố Trường Khanh hơi thu liễm một chút lực lượng của ấn ký, đặt nhẹ tay lên vai của ông lão điên.

Sau khi hắn đặt tay xuống, cơ thể ông lão điên chấn động, sau đó hai mắt mờ mịt hiện lên tinh quang.

Sau khi thanh tỉnh, ông lão điên nhìn Cố Trường Khanh trước mặt, cười nói: “Cố tiểu hữu, lực lượng này của ngươi rất cuộc là gì, thật là lợi hại! Ta gần như đã khôi phục rồi!”

Hoàng Đế tò mò nhìn Cố Trường Khanh, nhưng đột nhiên lại trợn mắt hét lớn: “Ngươi... chỉ số tiềm năng của ngươi, sao lại... lại vô lý như thế?”

Mặc dù không có năng lực kiểm tra chuẩn xác như quang não, nhưng ông ta cũng có thể nhìn ra được đại khái.

Lần này gặp Cố Trường Khanh, ông ta kinh ngạc phát hiện đối phương giống như đã trải qua vô số lần lột xác, biến hóa quả thực không hợp lẽ thường.

Không chỉ là số tầng thần văn nhiều lên, mà ngay cả tiềm lực cũng không thể so với trước, ước chừng tăng lên hơn gấp đôi!

Cố Trường Khanh nhìn đối phương, mỉm cười hỏi: “Gần như khôi phục rồi sao?”

“Gần như thế, hẳn là sẽ không có sự cố gì.”

Hoàng Đế nghe được lời Cố Trường Khanh nói thì cong khóe miệng, vô cùng vừa lòng nói ra tình hình của mình.

Tuy rằng không biết lực lượng mà Cố Trường Khanh sử dụng là gì, nhưng được lực lượng này gột rửa, ông ta cơ bản đã hoàn toàn hồi phục như ban đầu, tâm tình tự nhiên rất tốt.

“Nói đi, lần này lại muốn diệt ai, mở cái trùng động ra, lão phu trực tiếp qua đó giết bọn chúng cho ngươi!”

“Có một người phụ nữ rất đáng chết.”

Ánh mắt Cố Trường Khanh lạnh lẽo, ngữ khí lạnh như băng nói.

Sau đó, dưới sự miêu tả của Tiểu Thứ, Hoàng Đế đã hoàn toàn hiểu rõ chuyện của Tần Đế, nhất thời lửa giận ngập trời.

“Thật sự là mất mặt, bị một ả đàn bà đùa giỡn...”

Ông lão điên nghe xong thì mắng to, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trầm giọng nói: “Tiểu Thứ, mở trùng động cho ta, giờ ta phải đi diệt tiện nhân kia!”

Cố Trường Khanh ngắt lời: “Tạm thời không vội, trước tiên phải cho kỹ nữ kia mất đi tất cả, sau đó mới xử lý bà ta.”

“Hơn nữa ta còn có thứ này cho ngươi.”

Nói xong, không gian giới tử trong tay hắn lóe lên ánh sáng, tám giọt Tạo Thần dịch xuất hiện trong không trung.

“Đây, đây là Tạo Thần dịch?”

Hoàng Đế thấy được nó là vật gì thì ánh mắt tỏa sáng, vô cùng kinh ngạc nói.

Thứ đồ như Tạo Thần dịch chỉ có thể gặp mà không thể cầu, còn là tám giọt Tạo Thần dịch, cho dù là ông ta trước đây cũng chưa từng thấy.

Chẳng lẽ, tranh đoạt trong vũ trụ sắp kết thúc rồi?

Hoàng Đế nhớ tới lời nói trước khi chết của vị dự đoán sư tại thời đại cũ của Đế Quốc Lam Tinh, trong lòng không kìm được kích động.

Đế Quốc cũ có một vị tiên tri rất nghịch thiên, lúc đó bà đã nói, Nhân Tộc sẽ không vì thế mà suy tàn, có lẽ có thể mở ra một thời đại càng huy hoàng thịnh thế hơn nữa.

Mà hiện giờ, có vẻ hậu thế đang sắp sửa nghênh đón sự thịnh thế đó.

Xem ra lời tiên đoán của bà ta là thật.

“Theo ta quay về, trước tiên sử dụng nó đã, sau đó ta lại cho người một bộ áo giáp đế văn.”

Cổ Trường Khanh định đưa cho ông ta Nghê Thần đế văn chín mươi một tầng có được từ Nghê Nguyệt Đế Tộc.

Trước mắt Cổ Trường Khanh phải dốc toàn lực khai thác giáp Đế Uyên Long của hắn, tạm thời sẽ không tu thêm những đế văn khác.

Chương 187: Tàn Đế Thức Tỉnh Chương 187: Tàn Đế Thức Tỉnh

Siêu Thần Cổ Tinh, sâu trong cấm địa.

Trên Dục Vọng tế đàn tỏa ra ánh sáng chói lọi sau khi hấp thu Bửu Ngạn chi hoa, các phù văn trên chín cây cột vàng kim đan xen vào nhau, cộng hưởng lẫn nhau, không ngừng rót vào phân thân của Tần Đế một cỗ năng lượng màu đen.

Cách tế đàn không xa, ánh mắt U Minh Đế Chủ đang nhìn chăm chăm về đây.

Đế Khâm Na Tịch đang toàn lực thúc giục tế đàn.

Theo thời gian trôi đi, ánh sáng trên tế đàn càng ngày càng yếu, cho đến khi hoàn toàn tắt hẳn, lúc này Đế Khâm Na Tịch mới thở ra một hơi.

Ánh mắt bà ta dừng lại trên phân thân của Tần Đế đang bị trôi trên cây cột kia.

“Xong việc rồi?”

U Minh Đế Chủ phi thân lên, có chút kích động nói.

Đế Khâm Na Tịch gật đầu: “Không có bất ngờ gì thì ông ta lập tức sẽ tỉnh lại.”

Quả nhiên, sau vài giây, phân thân của Tần Đế chậm chậm mở mắt.

Trong mắt tràn ngập vẻ mờ mịt.

Ông ta hoang mang nhìn quanh bốn phía.

Lúc nhìn thấy Đế Khâm Na Tịch, trí nhớ trong đầu ông ta bỗng chốc tràn về như thủy triều.

Vẻ mờ mịt dần rút đi, thay vào đó là vui mừng, ngập ngừng hô lên: “Na Tịch... là người... hồi sinh ta?”

“Không sai, là ta.”

Trên mặt Đế Khâm Na Tịch tràn ngập lạnh lẽo.

Tần Đế thấy bà ta không hề vui vẻ chút nào thì khẽ nhíu mày, đồng thời muốn thoát khỏi xích sắt đang trói chặt mình, lại phát hiện dù làm thế nào cũng không thoát được.

Ông ta nhìn Đế Khâm Na Tịch, vội nói: “Thả ta xuống dưới đi.”

“Ha ha ha! Sao bọn ta có thể thả ngươi xuống dưới được?”

Lúc này, U Minh Đế Chủ phát ra tiếng cười chế giễu: “Tần Đế, ngươi có biết ngươi vẫn luôn bị Đế Khâm muội tử đùa giỡn trong lòng bàn tay không? Bà ta hồi sinh người cũng không phải là thâm tình với ngươi, mà là vì tính hạch tiềm năng trong cơ thể ngươi. Chỉ khi ngươi sống lại, tính hạch tiềm năng trong cơ thể ngươi mới có thể sống lại, nếu không ngươi cho rằng vì sao bà ta lại hồi sinh ngươi?”

Nghe được lời này, ánh mắt đáng sợ của Tần Đế nhìn chăm chăm Đế Khâm Na Tịch, quát: “Ông ta nói có phải sự thật hay không?”

“Không sai.”

Đế Khâm Na Tịch cũng không buồn vờ vịt giấu giếm, cười lạnh nói: “Ta vẫn luôn lợi dụng ngươi, chưa bao giờ có ý tứ gì với ngươi, năm đó ngươi nghi ngờ không sai, ta đã sớm ở bên một người đàn ông khác tốt hơn.”

“Kỹ nữ! Đồ kỹ nữ khôn kiếp!”

Tần Đế nghe bà ta chính miện nói như vậy, hai mắt nhất thời đỏ ngầu, giống như một con dã thú rít gào với bà ta.

“Tự mình ngu xuẩn, có thể trách ai?”

Đế Khâm Na Tịch tiến lên, bóp lấy mặt ông ta, thấp giọng cười nói: “Ta chính là thích ngươi không để lại chút gì trả giá cho ta, nếu như không có ngươi, vậy thì cũng không có sự huy hoàng của nền tảng Siêu Thần hiện tại!”

“Kỹ nữ khôn kiếp! Ngươi sẽ không được chết tử tế, nhất định!”

Tần Đế biết được chân tướng, trong mắt chảy xuống huyết lệ, phát điên mà gào thét.

“Ta chết như thế nào, ngươi tuyệt đối không thấy được.”

Đế Khâm Na Tịch lãnh đạm nói xong, bà ta nâng tay tiến vào trong cơ thể Tần Đế, nhất thời máu bắn lên tung tóe, đau đến nỗi khiến ông ta ngửa mặt lên trời gào thét.

“Yên tâm, ta lấy tinh hạch xong cũng sẽ không giết ngươi.”

Đế Khâm Na Tịch lạnh lẽo cười: “Ta sẽ ở trước mặt Cố Trường Khanh, giày vò ngươi đến chết.”

Rống!

“Đồ tiện nhân!”

Máu đỏ trong mắt Tần Đế cũng như đang muốn rơi ra.

“Có tiện thể nào thì ngay cả cơ thể của ta ngươi cũng chưa được đụng tới, ngu xuẩn, ngươi nói ngươi có tức hay không?”

Đế Khâm Na Tịch hết sức nhục nhã ông ta.

Tần Đế lửa giận công tâm, gào lên: “Ta phải giết ngươi!”

“Ngươi giết không nổi đâu!”

Đế Khâm Na Tịch cười tàn nhẫn, sau đó lấy ra từ trong cơ thể ông ta một viên tinh hạch màu lam lớn bằng quả trứng chim.

Bên trên tinh hạch này có phù văn dày đặc, vừa nhìn đã biết sâu không lường được.

“Tần Đế, nếu ngay từ đầu ngươi dung hợp nó thì trong vũ trụ có ai là đối thủ của ngươi? Đáng tiếc, dã tâm của ngươi quá lớn.”

Đế Khâm Na Tịch cảm tình hạch tiềm năng lắc lư trước mặt Tần Đế, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm: “Nếu năm đó người trực tiếp dung hợp nó, nói không chừng ta thật sự sẽ đi theo người, là người cho ta cơ hội này!”

“Kỹ nữ thôi tha, chó cái, chỉ cần ta còn cơ hội, ta nhất định sẽ lột da người.”

Tần Đế miệng phun máu tươi, cặp mắt đỏ tươi tàn nhẫn nhìn bà ta.

“Ha, đã nói rồi mà, người không có cơ hội đó đâu.”

Đế Khâm Na Tịch cười quyến rũ, dùng tay vỗ lên mặt Tần Đế.

Dứt lời, bà ta nhìn U Minh Đế Chủ, cười nói: “Mang cổ thi thể trong tộc người đến đây đi!”

U Minh Đế Chủ cười nói: “Ta đã sai người đưa tới, hẳn là sắp đến rồi, chờ một chút đi, không cần gấp gáp.”

Thi thể kia sớm đã bị ông ta luyện hóa, tương đương với phân thân của ông ta.

Hơn nữa bí thuật luyện hóa của ông ta đã có từ thời gian rất lâu trước đây, ông ta dám cam đoan Đế Khâm Na Tịch nhất định không phát hiện ra.

“Được thôi, chúng ta đợi xem.”

Đế Khâm Na Tịch lấy ra một cái bàn trà và hai cái ghế dựa từ trong không gian giới tử, vừa uống trà vừa chờ đợi.

Chương 188: Quỷ Văn – Hình Thức Siêu Văn
Chương 188: Quỷ Văn – Hình Thức Siêu Văn

Tòa nhà trung tâm, trong trụ sở chính.

Lúc này, Cố Trường Khanh dẫn theo ông lão điên trở về.

“Lão đại! Thật mạnh! Chỉ số tiềm năng của chúng ta đều tăng lên tới hơn một vạn bốn nghìn sao rồi.”

Cố Trường Khanh vừa tiến vào đã thấy đám người Trương Hổ, Thao Thiết, Triệu Phong xông tới nghênh đón với vẻ mặt hưng phấn.

“Không tệ, đi vào trong bảo hộp thời gian tu luyện thần văn tự thân của các người đi, mang theo cả gấu trúc của các người tiến vào, không tới cấp sáu mươi thì đừng có đi ra.”

Cố Trường Khanh biết, phải nhanh chóng quật khởi mới có thể càng nhanh tìm ra bí mật khởi nguyên của Lam Tinh.

“Vâng!”

Mọi người nghiêm túc trả lời một tiếng, sau đó vội vàng thu thập mọi thứ rồi rời đi.

Ông lão điên sợ hãi than: “Đều là tiểu quái vật!”

“Người cũng có thể tăng lên nhiều như vậy, lại nói... tính cách của người thế nào?”

Trong tay Cố Trường Khanh còn có một thần văn áo giáp Đế Hoàng, cũng không biết tính cách ông lão điên này ra sao.

Muốn phát huy hoàn toàn lực lượng của áo giáp Đế Hoàng, vậy thì một chút tâm tà ác cũng không thể có.

Ông lão điên cười nói: “Ta là một võ sĩ, người nói tính cách ta thế nào?”

“Không có ý niệm tà ác gì trong đầu chứ?”

Cố Trường Khanh biết bản thân mình là tính cách gì, hẳn căn bản không thể sử dụng áo giáp Đế Hoàng.

Ông lão điên trầm tư nói: “Ý niệm tà ác trong đầu ta đó là bảo vệ Nhân Tộc, giết sạch tất cả các kẻ xâm lược, này có tính không?”

“Không tính, nếu đã như vậy, ta vẫn còn một thứ tốt muốn cho người.”

Cố Trường Khanh nói xong thì ấn một cái vào mi tâm ông lão điên, thần văn áo giáp Đế Hoàng nháy mắt tiến vào thức hải của ông ta.

“Đây là... thần văn thật kỳ lạ, giống như có ẩn chứa tiềm năng vô hạn.”

Hai mắt ông lão điên trợn lên, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

“Sau này người hãy chuyển qua tu luyện nó đi.”

“Trước tiên ta sẽ tăng chỉ số tiềm năng lên cho người, sau đó người lại dùng Tạo Thần dịch.”

Nói xong, Cố Trường Khanh không cho ông ta cơ hội phản ứng, thúc giục ấn ký thần bí, một tay đặt lên vai ông ta.

“Đây là...”

Cảm nhận được tiềm năng đang tăng vọt trong cơ thể, ông lão điên rung động đến ngây ra.

Một lát sau, Cố Trường Khanh thu tay.

“Một vạn hai nghìn sao, má nó, nếu dùng thêm Tạo Thần dịch thì sẽ là một vạn sáu nghìn sao.”

Cả người ông lão điên đều ngây ra tại chỗ, ngất ngây giống như đang nằm mơ.

“Nghê Thần đế văn chín mươi một tầng này cũng để cho người dung hợp.”

Không đợi ông lão điên hoàn hồn lại từ trong khiếp sợ, Cố Trường Khanh lập tức đưa Nghê Thần đế văn dung hợp vào trong cơ thể ông ta.

Trước mắt ông lão điên chính là chiến lực mạnh nhất của Đế Quốc, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt.

Sau đó, Cố Trường Khanh tính toán bề quan một khoảng thời gian, tu luyện thần văn Ma Tổ La Hầu.

Sau khi chỉ số tiềm năng đạt tới hai mươi tư nghìn sao, hắn có thể sử dụng bốn mươi một cái ma văn rồi.

...

Sau khi cho ông lão điên dung hợp xong Nghê Thần đế văn, Cố Trường Khanh để ông ta trở về dùng Tạo Thần dịch.

Trong phòng làm việc, Cố Trường Khanh ngồi trên sô pha, thử thúc giục lực lượng của ấn ký thần bí, rót vào bên trong giáp Đế Uyên Long của hắn.

Một màn khiến hắn khiếp sợ xuất hiện.

Giáp Đế Uyên Long lơ lửng trong thức hải nghênh đón sự thống nhất làm một chân chính, số tầng không còn nữa, nhưng lại đang tiến hóa, thoáng chốc lực lượng của giáp Đế Uyên Long đã đạt tới chỉ số tiềm năng cực hạn của hắn.

Đồng thời, Đế Uyên Long văn cũng đang xảy ra biến hóa, hình thái trở nên có chút tương tự với ấn ký thần bí trong tay Cố Trường Khanh, có màu xám trắng, chậm chậm hiện lên ở mi tâm hắn.

Đồng thời, trong đầu Cố Trường Khanh cũng đột nhiên hiện lên một thông tin.

Quỷ văn!

Đúng, không sai.

Thần văn của hắn hiện tại, gọi là Quỷ Văn.

Quỷ Văn này sẽ có được các hình thức như sau:

Hình thức Hắc Long, hình thức Minh Thần, hình thức Tu La, hình thức Cốt Đế, hình thức Tử Thần, hình thức Bạch Hổ,

hình thức Ma Đồng, hình thức Tổ Kỳ Lân, hình thức Thần Uyên.

Cùng với, hình thức chung cực!

Hơn nữa mỗi hình thức này đều có lực lượng riêng biệt.

Hình thức Thần Uyên cuối cùng vẫn là Thần Uyên để giáp bảy mươi hai tầng.

Sau khi được ấn ký thần bí cải tạo, lực lượng của mỗi hình thức đều mạnh hơn giáp Đế Uyên Long trước đây gấp mười lần.

Chính là mười lần!

Mà hình thức chung cực lại càng nghịch thiên.

Lực lượng của nó kết hợp từ tất cả chín hình thức trên, lấy ấn ký thần bí làm vật dẫn, huyền hóa ra một bộ giáp nghịch thiên.

“Cái ấn ký này mới hấp thu một ít sinh linh Hôi Vụ mà đã nghịch thiên như thế, nếu như để nó hấp thu toàn tộc...”

Ánh mắt Cố Trường Khanh lóe lên, sự mong đợi đối với nó càng ngày càng cao.

Hắn hơi suy nghĩ, trực tiếp kích hoạt hình thức chung cực.

Vù!

Quanh thân hắn bỗng nhiên tỏa ra từng luồng ánh sáng màu xám trắng, một bộ áo giáp màu xám trắng bá đạo tuyệt luân, vô cùng đẹp để bao phủ lên toàn thân hắn.

Sau lưng có song long vô cùng hung ác tàn bạo một đen một xám

Mũ giáp do Hắc long và Tổ Kỳ Lân hợp lại, vô cùng khí phách, hai mắt trái đen phải đỏ, cực kỳ khiếp người.

Tay phải được bao phủ bởi giáp Cốt Đế màu trắng, tay trái được bao bọc bởi giáp Tử Thần màu đen.

Ánh sáng xám trắng uốn lượn xung quanh các đường nét hoàn mỹ của áo giáp, bên ngoài có họa điểm màu đen lưu chuyển, long văn lấp lóe, ma văn đan vào nhau uốn lượn, hơi thở của Minh Thần dập dờn, sau lưng là một cái Tu La hoàn.

“Thật mạnh!”

Cảm nhận được lực lượng tuôn ra của áo giáp dưới hình thức chung cực cùng với các loại thần thông sát chiêu khiến Cố Trường Khanh cũng phải ngây ngốc, hoàn toàn ngây người.

Đế Uyên Long vẫn ban đầu so với nó, quả thực chính là rác rưởi trong rác rưởi.

Hoàn toàn không thể so nổi.

Mạnh mẽ đến nỗi khiến Cố Trường Khanh có lỗi giác, cảm thấy có thể tùy tay mà bóp chết kẻ địch.

Trên thế gian này, không có lực lượng nào có thể sánh được với hắn.

Có lực lượng này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ say mê.

Tuy mới chỉ cấp bốn mươi bốn, nhưng kể cả cấp bảy mươi bảy hắn cũng cảm thấy có thể tùy tay bóp chết.

Sự nghịch thiên của hình thức chung cực này hoàn toàn vượt quá nhận thức của hắn.

Chỉ tùy tiện động tay thôi cũng giống như lực lượng bùng nổ.

Chỉ tùy tay tung ra một cái thần thông cũng giống như có thể tiêu diệt tất cả địch nhân.

Lực lượng cỡ này quả nhiên là cách biệt với người thường, không có ai địch lại.

“Biến thái!”

Sau khi hiểu biết càng rõ hơn áo giáp ở hình thức chung cực, hắn đã không thể sử dụng từ ngữ gì để biểu đạt sự mạnh mẽ này.

Thử sử dụng bốn mươi một cái ma văn.

Ồ?

Không thể sử dụng?

Cố Trường Khanh hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu.

Hình thức chung cực đã nghịch thiên như vậy, nếu còn thêm vào Ma Văn.

Vậy đó chính là không thể tưởng tượng nổi.

Cố Trường Khanh đột nhiên nghĩ tới.

Hắn thử dùng lực lượng của ấn ký thần bí rót vào bên trong La Hào thần văn ở sau lưng.

Àm! Âm! Âm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Nhất thời, một luồng lực lượng cực kỳ đáng sợ mà hắn không thể khống chế được từ trên lưng mạnh mẽ tuôn ra.

Cố Trường Khanh cũng bị dọa, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã dừng lại việc rót lực lượng của ấn ký vào.

Vì vậy mới có thể khiến lực lượng có thể hủy diệt cả tòa nhà này sắp phá thể mà ra bình ổn lại.

Cố Trường Khanh sợ hãi than: “Đây là lực lượng của Ma Tổ La Hào? Đúng là đủ tàn bạo mạnh mẽ.”

Vừa rồi hắn thật sự đã bị dọa...

Chương 189: Xé Mặt Lăn Nhau Chương 189: Xé Mặt Lăn Nhau

Cùng một quãng thời gian, Siêu Thần Cổ Tinh, sâu trong cấm địa.

U Minh Đế Chủ đang uống trà và tán gẫu vui vẻ ở tể đàn với Đế Khâm Na Tịch, hoàn toàn không nhìn tới Tần Đế bị trôi trên cột đang nhìn bọn họ với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

Hai người đều có tâm tư của mình.

U Minh Đế Chủ muốn lấy đi tinh hạch tiềm năng, mà Đế Khâm Na Tịch lại muốn giết chết U Minh Đế Chủ ở đây.

Cho nên, bọn họ cũng không nhắc tới việc ký kết huyết khế.

Người đàn ông của bà ta là Thần Vũ Trường Không mấy ngày nay không hề xuất hiện, là vì ông ta đã quay về tộc mời cường giả đến hỗ trợ.

Thần Vũ Cổ Tộc, từng là một trong bảy cường tộc lớn mạnh nhất phụ thuộc vào Lam Tinh, trong trận chiến tổn thất thảm trọng từ viễn cổ, sau khi bị Lam Tinh bỏ rơi, bọn họ vẫn luôn ẩn thế không ra.

Bọn họ biết được bí mật của Lam Tinh còn nhiều hơn rất nhiều rất nhiều so với Nghê Nguyệt Cổ Tộc, biết được đó là một tồn tại kinh khủng cỡ nào, bởi vậy thời đại Đế Quốc cũ tung hoành bọn họ mới không dám ra tay can thiệp.

Vút!

Đúng lúc này, từ nơi xa có một thân ảnh nhanh chóng bay tới.

Đó là một người phụ nữ có dáng người đẹp đẽ, khuôn mặt mỹ lệ phong tình vạn chủng.

Thê tử của U Minh Đế Chủ, Huyền Linh Ngọc Kiều!

“Tẩu tử tự mình qua đây sao?”

Thấy người tới là ai, Đế Khâm Na Tịch đứng dậy cười nói.

“Đế Khâm muội tử, đã lâu không gặp.”

Huyền Linh Ngọc Kiều mỉm cười nhìn bà ta.

“Kỹ nữ thối tha, Cố Trường Khanh vừa rồi người nói rất cuộc là ai?”

Tần Đế đã bình tĩnh lại, lúc này liền lên tiếng hỏi.

U Minh Đế Chủ nhìn Tần Đế khi xưa phong quang vô hạn, chế giễu nói: “Đó là Đế Quốc Chi Chủ thể hệ mới của các người, so với người còn lợi hại hơn.”

“Vậy sao? Vậy là tốt rồi, có hấn thì các người cũng không nhảy nhót được bao lâu nữa.”

Tần Đế nở nụ cười, lúc này ông ta đã không còn phẫn nộ.

Đế Khâm Na Tịch lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, “Phải là hấn không còn nhảy nhót được bao lâu nữa mới đúng, ta sẽ giết sạch Nhân Tộc ngay trước mặt người, một kẻ cũng không lưu, giết đến khi cả Nhân tộc đều tuyệt chủng.”

Tần Đế lạnh lùng nhìn bà ta, không nói chuyện.

Chỉ cần cho ông ta một chút cơ hội, Tần Đế nhất định sẽ ăn sống nuốt tươi ả đàn bà này.

Ánh mắt Đế Khâm Na Tịch lại nhìn về phía Huyền Linh Ngọc Kiều, nói: “Thi thể kia đâu?”

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong đầu lại ngầm truyền âm: “Thần Vũ ca, chuẩn bị xong chưa? Lát nữa phải xuất thủ dứt khoát, nhanh chóng ra tay giết chết bọn họ! ”

Thần Vũ Trường Không trả lời: “Chờ khi ông ta lấy thi thể kia ra, chúng ta sẽ đồng thời ra tay.”

“Thêm cả ta thì có sáu vị cường giả để giáp ba mươi lăm tầng, ông ta chắc chắn phải chết.”

“Mẹ nó! Đế Khâm Na Tịch, người muốn giết ta?”

Bỗng nhiên, U Minh Đế Chủ nổi giận nhìn chăm chăm Đế Khâm Na Tịch.

Trên người ông ta có một viên thần phẩm hồn thạch, có thể kiểm tra ra được bất cứ kẻ nào dùng tinh thần truyền âm trong phạm vi vài dặm.

“Hừm?”

Đế Khâm Na Tịch nhướng mày, ra vẻ khó hiểu: “Nói gì vậy? Ta muốn giết người khi nào?”

“Khôn kiếp, người còn dám giả vờ? Cẩm địa này ẩn nấp bao nhiêu cường giả? Người mẹ nó quả nhiên là đồ kỹ nữ, dám thiết kế bày giết ta!”

U Minh Đế Chủ mắng xong thì nháy mắt phụ thể áo giáp, dẫn theo thê tử Huyền Linh Ngọc Kiều của ông ta nhanh chóng chạy trốn.

U Minh Đế Chủ biết, cho dù ông ta muốn tìm cơ rồi đi thì đàn bà thối tha này cũng sẽ không buông tha cho mình.

Nếu đã như thế, không bằng mắng ả ta một trận rồi nói sau.

Quả nhiên là bảo hồ lột da (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương), không thành công cũng thành nhân.

“Khôn kiếp, đừng để bọn họ chạy!”

Đế Khâm Na Tịch thấy thế thì lạnh lẽo quát lớn một tiếng.

Ầm! Ầm!

Nhất thời, cường giả Thần Vũ Cổ Tộc đang ẩn nấp đột nhiên phóng ra, khí tràng cuồng bạo giết tới.

...

Đế Khâm Na Tịch nhìn về phía U Minh Đế Chủ và Huyền Linh Ngọc Kiều đang có ý định chạy trốn, cười lạnh nói:

“Chạy? Đừng nghĩ những chuyện không thực tế nữa, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!”

Sáu cường giả của Thần Vũ cổ tộc mặc Thần Vũ đế giáp ba mươi lăm tầng phóng tới, ở trên bầu trời tạo nên một tinh trận vô cùng huyền diệu bao vây lấy hai người U Minh Đế Chủ ở bên trong, sát khí khổng lồ như sóng to gió lớn từ bốn phương tám hướng vọt tới.

U Minh Đế Chủ không thể không dừng lại, tức giận đến cười:

“Tốt, tốt, tốt, đồ kỹ nữ thôi tha, vì giết ông đây mà không tiếc huy động say kẻ có đế giáp ba mươi lăm tầng, người rút cuộc từ đâu mời tới những tên súc sinh này? Món nợ này ông đây nhớ kỹ!”

Đế Khâm Na Tịch bay tới dừng ở chỗ xa, thản nhiên cười nói: “Đừng trách ta tàn nhẫn, cái tâm tư nhỏ của ngươi, ngươi tưởng ta không biết?”

“Nói nhiều với một kẻ sắp chết làm gì, các vị, giết ông ta đi!”

Thần Vũ Trường Không ở một bên ánh mắt lạnh lẽo, quát lớn ra lệnh!

Chương 190: Khắp Nơi Đều Là Kẻ Thù Chương 190: Khắp Nơi Đều Là Kẻ Thù

“Giết!”

Sáu cường giả của Thần Vũ cổ tộc đồng thời ra tay, sức mạnh to lớn của tinh trận hội tụ, thúc giục ra một cự chưởng to lớn áp xuống, ầm ầm rơi xuống nơi U Minh Đế Chủ và Huyền Linh Ngọc Kiều đang đứng.

Mặc dù Minh Đế có U Minh Đế giáp ba mươi sáu tầng và cấp Đế chín mươi chín giai, nhưng đối mặt với sáu cường giả liên thủ và tinh trận vây công, cũng không thể phản kháng.

Khi thể khủng bố kia giống như xé rách cả ngân hà, cực kỳ kinh khủng.

U Minh Đế Chủ dùng lực lượng toàn thân vào phòng ngự, nhưng khi hai cổ lực lượng va chạm vào nhau, ông ta vẫn bị trọng thương, Huyền Linh Ngọc Kiều ở bên cạnh thì chết ngay tại chỗ, chết trong lòng Minh Đế.

“Không!”

Hai mắt Minh Đế như muốn nứt ra, thê tử trong lòng ngay cả xương cốt cũng đã bị đánh cho vỡ vụn, giờ phút này đang mềm nhũn trong lòng ông ta, chết đến không thể thê thảm hơn.

“Kỷ nữ thôi tha, ta phải giết ngươi! Nếu như lão tử có thể sống, dù có lên trời xuống đất, dùng hết tất cả biện pháp cũng phải băm ngươi thành trăm mảnh!”

Đế Khâm Na Tịch nhìn U Minh Đế Chủ đau đớn quần quạy, cả khuôn mặt đều là ý cười nhàn nhạt:

“Vậy sao? Còn mạng mà rời khỏi đây rồi hẵng nói.”

Minh Đế lại nhìn sáu cường giả của Thần Vũ cổ tộc, giận giữ quát:

“Nếu ta còn sống rời đi, các người cũng như vậy, lão tử dù có phải trả giá đắt cũng sẽ tra ra thân phận của các người, đuổi tận giết tuyệt các người!”

Sáu cường giả của Thần Vũ cổ tộc lộ vẻ khinh thường, thân nhiên nói: “Một cái xương khô, còn dám ồn ào?”

Thần Vũ Trường Không nghiêng ngẫm nói: “Đuổi tận giết tuyệt Thần Vũ Cổ Tộc ta? Quả thực là nực cười, cho dù người có thể sống mà rời đi thì cũng không làm được. Sau khi người chết, thứ bị diệt đầu tiên chính là U Minh nhất tộc!”

Tần Đế bị trôi trên cây cột tại trung tâm tế đàn nhìn thấy một màn kia, trong lòng cười lạnh, đây đúng là một cảnh chó cắn chó, ông ta đương nhiên rất vui lòng mà nhìn.

Có lẽ ông ta nên thừa dịp lúc này mà làm gì đó, từ tế đàn này chạy ra ngoài, nhưng Tần Đế hiểu được với lực lượng trước mắt của mình thì hoàn toàn không làm được.

Nhưng có lẽ cũng có thể truyền ra tín hiệu khiến cho quang não chủ Tiểu Thứ của Lam Tinh phát hiện ra nơi đây.

Cổ Trường Khanh sao?

Ta tin tưởng người, nhất định có thể vì Lam Tinh báo báo mối thù này, nhất định có thể tru sát tiện nhân Đế Khâm Na Tịch kia.

Còn về chính mình, chỉ là một kẻ thất bại bị đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Tần Đế nhíu mày trầm tư, thừa dịp mọi người không chuẩn bị mà âm thầm thúc giục một ít tinh thần lực, hy vọng có thể liên hệ với quang não chủ Tiểu Thứ.

Nhưng mà ngay khi ý niệm sắp được truyền ra ngoài, bóng dáng Đế Khâm Na Tịch đột nhiên xuất hiện trước mặt ông ta.

“Người đang làm gì?”

Bà ta nắm lấy mặt Tần Đế, sắc mặt lạnh lẽo đến cực điểm.

“Người đang muốn truyền tín hiệu cho Cố Trường Khanh? Nực cười, hiện tại đã không có bất cứ kẻ nào có thể cứu người, ngoan ngoãn chờ xem ta sẽ diệt sạch Nhân Tộc các người thế nào đi!”

Sắc mặt Tần Đế khó coi, cảm nhận được thân thể đang bị một lực lượng kinh khủng không thể nói rõ lôi kéo, niệm lực vốn dĩ sắp hoàn thành lại bị tiêu tán, lúc này ông ta cũng không thể động đậy, ngay cả nói cũng không thể nói ra.

Là lực lượng của tế đàn, nhất định là lực lượng của tế đàn này!

Khốn kiếp, kỹ nữ thói tha này đang muốn hoàn toàn phế bỏ ông ta?

Lực lượng của tế đàn phát động, quanh thân Tần Đế bị một lực lượng màu đen vây quanh, cơ thể cảm nhận được đau đớn đỉnh điểm, nhưng trải qua luyện ngục, toàn thân không có một nơi nào không giống như bị cắn xé, giống như ngay giây sau xương cốt toàn thân sẽ vỡ nát, vạn kiếp bất phục!

Thoáng chốc, cơ thể Tần Đế mệt mỏi đến tận cùng, một chút lực lượng còn lại đã bị tiêu diệt hoàn toàn, ngay lập tức trở nên vô cùng suy yếu, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, nhưng vẫn dùng sức nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Kỹ nữ... người nhất định không được chết tử tế... Nhân Tộc... Nhất định sẽ giết người...”

Đế Khâm Na Tịch nhìn ông ta hôn mê, cười khinh miệt, sau đó lại nhìn lên trên bầu trời.

Sáu cường giả chiến đế cấp chín mươi chín mặc giáp ba mươi lăm tầng đang triển khai vây sát với U Minh Đế Chủ, Minh Đế vẫn đắm chìm trong nỗi đau mất thê tử, giờ phút này toàn thân đều đang run rẩy, để khai phía sau ngưng tụ thành một hắc động khủng bố.

Hắc động vắn vẹo mãnh liệt, từ bên trong tỏa ra đé uy vô hạn, khiến cho Đé Khâm Na Tịch ở phương xa cũng có chút sợ hãi.

“Thực lực của lão già này quả nhiên không đơn giản như vậy, rốt cuộc cũng xuất ra toàn bộ thực lực rồi?”

Thần Vũ Trường Không cười lạnh: “Vô dụng thôi, bất luận ông ta có thủ đoạn gì, hôm nay cũng phải chết!”

Hắc động phía sau U Minh Đé Chủ ngưng tụ ra ngàn vạn huyết thủ, chớp về phía sáu kẻ của Thần Vũ cổ tộc.

Người sau tự nhiên không phải dễ ức hiếp, bọn họ ý thức được lần ra tay này của Minh Đé không thể khinh thường, đồng loạt dùng toàn lực.

“Phá cho ta!”

Lực lượng sáu người đồng thời ngưng tụ thành một thần trận, để giáp trên người tỏa ra thần uy đáng sợ, tất cả lực lượng hoàn toàn ngưng tụ thành một kích.

Ngàn vạn huyết thủ của Minh Đé nháy mắt bị đánh nát, mà lực lượng của thần trận kia vẫn đang cuồng bạo bắn về phía Minh Đé khiến ông ta phun một ngụm máu tươi, bản thân lại thêm trọng thương.

Không chỉ có tứ chi bị sáu tên cường giả Thần Vũ Cổ Tộc đánh nát, mà để giáp ở trên người cũng đã vỡ vụn.

“Người đã sơn cùng thủy tận, U Minh Đé Chủ, để đích thân ta tiễn ngươi đi!”

Tần Vũ Trường Không nhắc tay đánh ra một quyền, tất cả lực lượng của để giáp đều hội tụ trong một quyền này.

Một kích đánh xuống, U Minh Đé Chủ chắc chắn thịt nát xương tan.

U Minh Đế Chủ sắp chết lại cười lạnh một tiếng:

“Không ngờ tới, cuối cùng ta lại bị các người lừa, Đế Khâm Na Tịch, Thần Vũ Cổ Tộc, các người đủ tàn nhẫn, lão tử nhớ kỹ, có điều muốn để ta cứ như vậy chết đi cũng không dễ đâu!”

Nói xong, U Minh Đế Chủ phát ra tiếng hét tê tâm liệt phế, từ vị trí trái tim của ông ta có một đạo ánh sáng bắn thẳng lên trời, xuyên thẳng qua trời cao, bắn phá ngân hà.

Chương 191: Quyết Đoán Tự Bạo, Có Chết Cũng Phải Kéo Theo Đệm Lưng
Chương 191: Quyết Đoán Tự Bạo, Có Chết Cũng Phải Kéo Theo Đệm Lưng

“Tên khốn này muốn tự bạo để văn tự thân?”

Sáu kẻ Thần Vũ Cổ Tộc nhất thời biến sắc, đây chính là lực lượng mạnh nhất trên người Minh Đế, nhưng đại giới chính là hiến tế sinh mệnh của mình.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể uy hiếp được mạng sống của sáu cường giả của Thần Vũ Cổ Tộc.

Sáu người cuống cuống lui lại muốn tránh đi, nhưng ánh sáng trên người U Minh Đế Chủ ngày càng mãnh liệt, rất nhanh đã bao phủ cả sáu người trong đó.

Tiếng nổ tung đình tai nhức óc vang lên.

Tiếng nổ thổi quét bốn phương tám hướng.

Giờ khắc này, xung quanh đều bị nổ thành bột phấn!

Đế Khâm Na Tịch và Thần Vũ Trường Không đều trừng lớn hai mắt, lấy tay che mặt, cố gắng ổn định cơ thể.

Bọn họ đều không ngờ, Minh Đế vào lúc sắp chết mà còn có thể phóng ra lực lượng bậc này.

“Súc sinh này!” Thần Vũ Trường Không đau lòng đến nỗi khuôn mặt có chút vặn vẹo, đây đều là những cường giả trụ cột trong tộc bọn họ!

Sau khi dư âm vụ nộ dần chấm dứt, thi thể của Minh Đế và thi tử Huyền Linh Ngọc Kiều đều không còn sót lại chút gì.

Mà sáu cường giả của Thần Vũ Cổ Tộc cũng đương trường bị diệt bốn người, còn lại hai người bị trọng thương.

“Súc sinh đáng chết!” Thần Vũ Trường Không vô cùng đau đớn, ông ta không nghĩ tới lại phải trả một cái giá lớn như vậy.

“Trường Không, chỉ cần có thể giết chết Cố Trường Khanh thì tất cả đều xứng đáng, nhanh chóng dung hợp đi.”

Đế Khâm Na Tịch giao viên tinh hạch tiềm năng kia cho Thần Vũ Trường Không, thấp giọng an ủi.

Thần Vũ Trường Không chỉ có thể cố nén bi thống, nhận lấy tinh hạch tiềm năng.

Đó chính là sáu cường giả áo giáp cấp Đế cấp chín mươi chín! Minh Đế khốn kiếp, Thần Vũ Cổ Tộc của bọn họ vạn năm lánh đời, mới vừa ra ngoài đã bị giết đi vài cường giả trụ cột!

Tất cả đều là tại ngươi! Cố Trường Khanh!

Ánh mắt của Thần Vũ Trường Không trở nên hung ác: “Chờ lão tử dung hợp xong viên tinh hạch này, sẽ tới Lam Tinh tru sát Cố Trường Khanh, hủy diệt toàn bộ Nhân Tộc!”

Hai người Đế Khâm Na Tịch và Thần Vũ Trường không đều không có tâm trạng quá tốt.

Dư âm Minh Đế tự bạo thổi quét hơn nửa bầu trời, sáu cường giả cấp chín mươi chín của Thần Vũ Cổ Tộc chết mất bốn vị, quá tổn thất.

Giờ phút này, bọn họ không hề chú ý tới, có một tia thần niệm vô cùng mỏng manh nhân lúc vụ nổ mạnh phát ra đã lần trốn được, đi ngang qua hơn nửa vũ trụ, cuối cùng rơi xuống U Minh Cổ Tinh.

U Minh Đế Chủ biết rõ mình chắc chắn phải chết, chỉ có thể lựa chọn tự bạo để ra dấu, thả một tia thần niệm về cho đệ đệ ở nhà, thuận tiện giết luôn mấy kẻ địch để làm đệm lưng.

Ông ta phải mang hết tin tức ở đây truyền toàn bộ về cho tổ tinh của mình, truyền lại cho đệ đệ mình, để ông ta báo thù cho mình!

...

Thành phố trung tâm, tòa lâu U Minh.

Trong một văn phòng.

Một người đàn ông có đầu tóc đen, đôi mắt thâm thúy đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, trong lòng bất an vô cùng mà đợi tin tức của ca ca là U Minh Đế Chủ.

“Lần này ca ca đi tổng bộ của nền tảng Siêu Thần không biết có thuận lợi hay không, kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia tâm cơ thâm sâu, không phải là bị lừa rồi đi?”

Qua một lúc, người đàn ông lại đỡ trán, cười nói:

“Ta thật sự là quan tâm đến loạn, ca ca ta chính là U Minh Đế Chủ, thực lực này nhìn khắp vũ trụ cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Đế Khâm Na Tịch có bản lĩnh gì mà có thể hại ca ta?”

Người đàn ông tên U Sí âm, trong lòng ông ta đang thầm mắng mình đa nghi, sau đó dựa lưng vào ghế dựa, kiên nhẫn chờ đợi tin tức của U Minh Đế Chủ.

Một lúc sau, hai mắt của ông ta bỗng nhiên trợn lên, ông ta cảm nhận được một tia thần thức xuyên qua hư không, bay qua

hơn nửa vũ trụ, đang từ bên ngoài vọt tới đây.

“Đây... không phải là thần thức của ca ca sao?”

Hơi thở quen thuộc làm cho U Sí âm nháy mắt đã bắt lại được thần thức này, hơn nữa còn nhận ra bên trên có hơi thở của ca ca, ông ta trừng lớn hai mắt, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Chẳng lẽ là ca ca xảy ra chuyện?

U Sí âm vội vàng tiếp thu thần thức, lát sau, tất cả trí nhớ trước khi chết của U Minh Đế Chủ dừng mãi truyền vào trong đầu ông ta.

Chương 192: Thay Đổi Lập Trường Chương 192: Thay Đổi Lập Trường

U Sí âm cắn chặt răng, lâm vào kinh ngạc thật lớn.

Trong thần thức trôn về của ca ca, ông ta thấy được ca ca là làm sao bị Đế Khâm Na Tịch giết hại.

Thấy được ca ca bị sáu cường giả của Thần Vũ Cổ Tộc đập nát ra sao.

Thấy được đại tẩu cũng bởi vậy mà chết, đều chết dưới cái bẫy của kỹ nữ kia.

Cuối cùng còn khiến đại ca không thể không tự bạo để vẫn!

“Đế Khâm Na Tịch chết tiệt! Kỹ nữ thôi ta, còn có Thần Vũ Cổ Tộc, các người đều đáng chết!”

U Sí âm nắm chặt hai tay hung hăng đập lên bàn, phát ra tiếng vang nặng nề.

Cấp dưới nghe thấy tiếng liền đẩy cửa đi vào, vẻ mặt khó hiểu:

“U đại nhân, làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Sau đó, bọn họ khiếp sợ khi nhìn thấy nước mắt còn chưa khô trên mặt U Sí âm.

U Sí âm cảm nhận được sự tuyệt vọng, thống khổ và không cam lòng của ca ca trong tia thần thức kia.

Truyền lại cho ông ta còn có ý chí trước khi chết của ca ca.

Ca ca phó thác cho ông ta, nhất định phải báo huyết hải thâm thù này.

Bằng không Đế Khâm Na Tịch và Thần Vũ Cổ Tộc sẽ tới tru diệt U Minh Đế Tộc, cho đến khi giết sạch toàn bộ chủng tộc, diệt trừ hậu hoạn!

Còn Thần Vũ Cổ Tộc rốt cuộc tới từ đâu, U Sí âm cũng không biết, như vũ trụ rộng lớn, vô biên vô cùng, rất có thể là một cổ tộc nào đó lánh đời.

Nhưng, bất kể là ai, hiện tại cũng chính là kẻ địch của ông ta.

“Triệu tập tất cả cao tầng đến phòng hội nghị trung tâm, nghị sự!”

U Sí âm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cấp dưới cũng lập tức nhận ra đã xảy ra chuyện gì đó, vội vàng đi làm.

Ý chí trước khi chết của U Minh Đế Chủ nói cho U Sí âm phải tiêu diệt nền tảng Siêu Thần và cổ tộc thần bí kia.

Mà muốn làm được chuyện này, chỉ dựa vào lực lượng của U Minh Đế Tộc thì không có khả năng làm được.

Ca ca đưa ra biện pháp chính là tới Đế Quốc Lam Tinh, tìm Cố Trường Khanh.

Chỉ có tìm được hắn mới có thể có hy vọng, bất kể là dùng biện pháp nào cũng nhất định phải đạt được hợp tác giao dịch

với Cố Trường Khanh.

“Cố Trường Khanh sao?”

U Sí âm đứng dậy, nước mắt đã bị lửa giận đốt khô.

“Yên tâm đi ca ca, ta nhất định sẽ kế thừa ý chí của ngươi.”

Sâu trong phía Bắc vũ trụ rộng lớn, người đứng đầu của nền tảng Alpha là A Nhĩ Nặc Hàn giờ đang đi về một hướng, nơi đây gần như dung nhập với bầu trời trong vũ trụ.

Nơi đây rất nguy hiểm, chỉ cần hơi ô ý là có thể bị gió lốc hư vô cắn nuốt, nhưng ông ta cũng không muốn từ bỏ, vẫn còn đang tìm kiếm tinh hệ kia.

“Thương Khung Cổ Tộc đáng lẽ phải ở ngay nơi này mới đúng, chỉ cần tìm được thì mảnh vỡ mà Cố Tinh chủ muốn cũng sẽ có tin tức.”

Trải qua hai ngày một đêm tìm kiếm, rốt cuộc A Nhĩ Nặc Hàn cũng có được kết quả, ông ta tiến vào một tinh hệ chi vân, trong dải tinh hệ chi vân này phát hiện một tinh cầu, trên đó có một cánh cửa lớn sừng sững.

“Ha ha, cuối cùng cũng tìm được rồi, đây tuyệt đối là cửa vào của Thương Khung Cổ Tộc, chẳng qua... lấy lực lượng của ta thì hoàn toàn không vào được.”

Sau khi thử lại nhiều lần, Tinh Vân chi môn vẫn không hề dao động, cuối cùng A Nhĩ Nặc Hàn lắc lắc đầu: “Lực lượng của ta quá yếu, xem ra chỉ có thể đi thông báo cho Cố Tinh chủ, để hắn tự đến thử xem.”

Nói xong thì mở trùng động, đánh dấu lại toàn bộ nơi này rồi quay trở về Đế Quốc Lam Tinh.

Đế Quốc Lam Tinh, thành trung tâm.

A Nhĩ Nặc Hàn muốn trực tiếp tiến vào tòa nhà trung tâm để tìm Cố Trường Khanh, trực tiếp báo cho hắn tin tức quan trọng này.

Nhưng lại bị Tiểu Đoàn Đoàn ngăn lại.

Sau khi tìm hiểu mới biết Cố Trường Khanh đang cùng một đám bộ hạ tiến vào trong bảo hộp thời gian bế quan.

Đã mấy ngày rồi vẫn chưa ra ngoài, ai cũng không liên lạc được.

A Nhĩ Nặc Hàn thở dài, “Xem ra đành phải chờ Cố Tinh chủ ra ngoài rồi lại nói.”

Ngày mai chính là ngày đấu giá hội bắt đầu, chuyện về hội đấu giá Tạo Thần dịch khiến vài ngày nay trái tim của A Nhĩ Nặc Hàn vẫn luôn không yên.

Chỉ là tin tức thả ra mấy ngày trước thôi mà lưu lượng của nền tảng mấy ngày nay đã tăng vọt lên mấy trăm tỷ rồi, vô số sinh linh đều trông mong tranh phần, chỉ đợi hội đấu giá bắt đầu.

A Nhĩ Nặc Hàn tin tưởng vững chắc.

Nhiệt độ lần này của nền tảng Alpha tuyệt đối có thể nghiền ép hoàn toàn nền tảng Siêu Thần! Chỉ nghĩ thôi mà tâm tình ông ta đã vô cùng vui sướng.

Mà ở một bên khác, tại tế đàn trong cấm địa.

Từng tiếng kêu thảm thiết đang không ngừng truyền ra.

Thần Vũ Trường Không đang dung hợp tinh hạch tiềm năng, đã qua một khoảng thời gian, thế nhưng năng lượng của tinh hạch từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn vô cùng cuồn cuộn.

Quá trình dung hợp vô cùng thống khổ, giống như rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Ông ta cảm thấy thân thể của mình bị chia năm xẻ bảy vô số lần, bầm thây vụn đoạn, giống như đang trơ mắt nhìn chính mình bị lăng trì.

Không, sự thống khổ này thậm chí còn mãnh liệt hơn lăng trì rất nhiều, lực lượng của tinh hạch tiềm năng giống như biển rộng, mỗi một giọt lực lượng đều giống như hóa thành lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào cơ thể Thần Vũ Trường Không.

Cho dù ông ta có lực lượng Đế cấp chín mươi chín giai thì vẫn có chút không chịu nổi.

“Đây là... cái giá của việc trở nên mạnh mẽ sao?”

Cuối cùng, sau khi chịu đựng thống khổ suốt một ngày một đêm.

Ông ta dần dần đi tới kết thúc việc dung hợp tinh hạch tiềm năng.

Đau đớn thấu tim dần dần biến mất, ngược lại trở nên vô cùng nhẹ nhàng, bắt đầu tu bỏ cơ thể bị vỡ nát của ông ta, vá lại ý chí sắp hỏng mất.

“Thật... thật thoải mái...”

Lúc này toàn thân Thần Vũ Trường Không đều được tắm trong thần lực của tinh hạch, hai tay hai chân cũng được từng đạo phù văn huyền ảo bao bọc.

Ông ta cảm thấy cơ thể của mình tiến nhập vào một trạng thái vô cùng kỳ diệu, giống như đang được thần sáng thể tự tay cải tạo.

Nếu nói một khắc trước còn đang ở trong địa ngục, thì hiện tại cơ thể ông ta lại như tiến vào thiên đường.

Có một lực lượng vô cùng mênh mông đang chạy trong tứ chi bách hài của ông ta, cả viên tinh hạch tiềm năng đều đang

ở trong cơ thể của ông ta, hơn nữa còn bị ông ta hoàn toàn tiêu hóa.

Thần Vũ Trường Không tin tưởng, đợi đến khi dung hợp hoàn toàn, ông ta chắc chắn có thể trở thành người mạnh nhất vũ trụ!

Mà hai cường giả của Thần Vũ Cổ Tộc đang muốn thông qua trùng động truyền tống quay về chữa thương, chẳng qua vì thương thế quá nặng, để giáp trên người đều bị phế đi.

Về sau dù có thể sống thì cũng sẽ không còn năng lực chiến đấu.

Món nợ này, Thần Vũ Trường Không ghi tạc trong lòng, phải đòi lại từ U Minh Đế Tộc và Cổ Trường Khanh!

Mà Đế Khâm Na Tịch thì đang đứng ở một bên hộ pháp cho Thần Vũ Trường Không hấp thu tinh hạch.

Chương 193: Livestream Tra Tấn, Khinh Nhục Tàn Đế
Chương 193: Livestream Tra Tấn, Khinh Nhục Tàn Đế

Cuối cùng dung hợp cũng kết thúc, Thần Vũ Trường Không mở hai mắt, một luồng thần uy lập tức mãnh liệt tuôn trào từ hai mắt ông ta, bắn thẳng lên trời, giống như thần quang của thần sáng thế.

Quanh cơ thể ông ta có ánh sáng dập dờn, sắc tím tràn khắp, vô cùng thần thánh.

Đế Khâm Na Tịch không khỏi dùng hai tay che mặt, bà ta cách Thần Vũ Trường Không gần nhất, có thể cảm nhận được lực lượng trên người ông ta có bao nhiêu kinh khủng.

Trong lúc hoảng hốt, bà ta giống như đã nhìn thấy tương lai không xa, Thần Vũ Trường Không dẫm lên sao trời, quan sát chúng sinh, trấn áp vạn vật, tự tay giết chết tất cả Nhân Tộc của Đế Quốc Lam Tinh.

“Lực lượng hiện tại của ngươi đúng là xưa không bằng nay, chúng ta chắc chắn sẽ thắng!” Đế Khâm Na Tịch cảm thán từ đáy lòng, vô cùng mừng rỡ.

Mà Thần Vũ Trường Không lại cười nhạt, ông ta là người cảm nhận sâu sắc nhất biến hóa của bản thân.

Sau khi dung hợp xong tinh hạch tiềm năng, chênh lệch rõ ràng nhất chính là ông ta tăng lên bảy nghìn sao tiềm năng!

Lại thêm ông ta có sẵn sáu nghìn bảy trăm sao tiềm năng, hiện giờ đã là một vạn ba nghìn bảy trăm sao!

Nếu hiện giờ ông ta có thể được xưng là một cường giả, vậy thì trước khi hấp thu tinh hạch tiềm năng, ông ta chỉ là một thứ nông cạn yếu đuối!

“Nghe nói chỉ số tiềm năng của Cố Trường Khanh đạt tới một vạn đã là người đệ nhất từ trước đến nay? Hiện giờ so với ta thì thế nào?”

Về mặt Thần Vũ Trường Không tự tin, cuối cùng cũng cất tiếng cười to đến nỗi đâu đâu cũng nghe được, giống như tiếng sấm.

Mà đúng lúc này, Tần Đế bị trói trên tế đàn đã tỉnh lại.

Về mặt ông ta suy yếu nhìn về phía Thần Vũ Trường Không và Đế Khâm Na Tịch, sau khi cảm nhận được lực lượng trên người Thần Vũ Trường Không, về mặt đại biến.

“Ngươi... ngươi đã dung hợp hoàn toàn tinh hạch tiềm năng?”

Giọng nói của ông ta lộ vẻ sợ hãi, lúc này, ông ta thật sự hoảng loạn.

Mà Đế Khâm Na Tịch thấy vậy thì cười lạnh: “Ồ, ngươi tỉnh rồi sao, ngươi chuẩn bị sẽ giống như một con chó, nhìn ta làm sao hủy diệt Nhân Tộc. Cố Trường Khanh mà ngươi ký

thác kỳ vọng, ta sẽ băm hấn thành trăm mảnh ngay trước mặt ngươi!”

Tần Đế giận dữ quát: “Con đàn bà khôn kiếp, lão tử mắt mù mới tin tưởng súc sinh như ngươi, Nhân Tộc tuyệt đối sẽ không bại trận, đôi câu nam nữ các ngươi, ngày chết của các ngươi sắp tới rồi!”

Nghe xong lời này, vẻ mặt Đế Khâm Na Tịch nháy mắt trở nên âm trầm.

“Xem ra tinh thần của ngươi vẫn còn rất tốt, không bằng chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Nghe nói mấy ngày nay nhiệt độ của nền tảng Alpha đã hoàn toàn nghiền ép nền tảng Siêu Thần chúng ta, chúng ta sắp không còn ai quan tâm, nếu dùng Đế Quốc Chi Chủ trước đây của Lam Tinh, Tần Đế làm tư liệu sống, liệu có thể lật ngược tình thế không?”

Đế Khâm Na Tịch đặt tay lên mặt Tần Đế, cười nghiền ngẫm nói.

Lúc này Thần Vũ Trường Không cũng đáp xuống bên cạnh bà ta, nói:

“Chuyện này không thể chậm trễ, hấn là nên lập tức tiến công đến Lam Tinh, Cổ Trường Khanh kia một ngày không chết thì ngày đó lòng ta không yên.”

Đế Khâm Na Tịch cười nói: “Gấp cái gì, lấy thực lực hiện tại của ngươi, dù có mười Cổ Trường Khanh cũng không phải là đối thủ của ngươi.”

Thần Vũ Trường Không nghe xong lời này cũng vô cùng đắc ý, nhưng vẫn cẩn thận nói:

“Dù vậy cũng không thể khinh địch, ta chuẩn bị quay về Thần Vũ Cổ Tộc dung hợp thần văn mạnh nhất của tộc ta,

Thiên Vũ đế giáp tám mươi một tầng, tới lúc đó, Lam Tinh sẽ phải nghênh đón tận thế!”

Nói xong, ông ta không nói gì nữa mà trực tiếp quay về Thần Vũ Cổ Tộc.

Mà Đế Khâm Na Tịch cũng vô cùng vui vẻ nở nụ cười, vỗ lên mặt Tần Đế với vẻ nhục nhã vô cùng:

“Ha ha ha, người nghe thấy chưa? Tin tưởng người cũng đã thấy rõ thực lực của chúng ta, Nhân Tộc mà người tâm tâm niệm niệm sẽ ngay lập tức bị hủy diệt, phản kích của ta đã sắp bắt đầu rồi, mà người, chính là đối tượng đầu tiên mà ta phản kích!”

Tần Đế cúi đầu, vẻ mặt âm trầm, cắn chặt hàm răng.

Giờ phút này trong lòng ông ta bị phần ngập trời, hận không thể lột da ăn thịt Đế Khâm Na Tịch trước mặt.

Nhưng mà ông ta cũng chỉ có thể nghĩ, thực tế lại không làm được gì.

“Hiện tại lưu lượng của nền tảng Alpha đã sắp phá nghìn tỷ, đồ khôn kiếp A Nhĩ Nặc Hàn kia nhất định đang rất đắc ý nhỉ? Nhưng mà, nếu như ta cũng livestream, người nói ông ta sẽ ứng phó thế nào đây?”

Một lát sau, nền tảng Siêu Thần mở livestream, tiêu đề khiến cho người nào nhìn thấy đều phải giật mình!

Ngược đãi Đế Quốc Chi Chủ cũ của Lam Tinh 0 Tần Đế, trực tiếp tra tấn!

Chương 194: Buổi Đấu Giá Của Nền Tảng Alpha Chính Thức Bắt Đầu
Chương 194: Buổi Đấu Giá Của Nền Tảng Alpha Chính Thức Bắt Đầu

Hội đấu giá của nền tảng Alpha, giờ phút này đã bắt đầu.

Cả buổi đấu giá đều áp dụng hình thức livestream, vừa mở livestream, nháy mắt các chủng tộc trong vũ trụ đã như thủy triều dâng mãnh tràn vào xem.

“Đến rồi đến rồi, cuối cùng cũng đợi được rồi, nền tảng Alpha đúng là rất biết nhử mồi.”

“Lần đấu giá này sẽ xuất hiện thiên tài địa bảo gì đây, sẽ có những đại lão nào tới cổ vũ?”

“Nghe nói thần vật Tạo Thần dịch trong truyền thuyết xuất hiện, hơn nữa còn là thứ chủ yếu trong hội đấu giá lần này, thật hay giả?”

“Sao có thể là giả được, danh dự của nền tảng Siêu Thần chính là danh dự của Cố Tinh chủ, theo như ta biết, danh dự của Cố Tinh chủ là thứ tuyệt đối không thể lấy ra đùa, lần đấu giá này lấy chính là dùng danh nghĩa của hắn liên hợp với nền tảng Alpha cử hành.”

Bình luận tầng tầng lớp lớp ùn ùn kéo tới.

Đồng thời những nhân vật lớn quan trọng cũng nhanh chóng nghe được tiếng gió mà tới, hoàn toàn không cần phải gửi thiệp mời gì đó, danh nghĩa của Cố Trường Khanh và thần vật như Tạo Thần dịch cũng đã rất nổi tiếng rồi.

Hơn nửa nhân vật lớn trong vũ trụ đều đồng loạt tới cổ vũ.

“Tài khoản chính thức của Siêu Diễm Đế Tộc đã tiến vào phòng livestream.”

“Tài khoản chính thức của Siêu Thiên Đế Tộc đã tiến vào phòng livestream.”

“Tài khoản chính thức của Siêu Tinh học cung đã tiến vào phòng livestream.”

“Hắc Động học cung...”

“Thiên Thần học cung...”

...

Khi mỗi một tài khoản của một thế lực lớn tiến vào phòng livestream thì sẽ xuất hiện một dòng thông báo sáng rọi.

Khán giả đến từ các tinh tộc đều vô cùng kích động:

“Không ngờ tới các thế lực bá chủ ở Nam vũ trụ đều tới rồi, đây là lực hiệu triệu của Cố Tinh chủ sao?”

“Trời ạ, ngay cả Ngục Hoàng cũng tới! Nhiệt độ hiện tại của nền tảng Alpha đúng là như mặt trời ban trưa!”

“Nền tảng Siêu Thần bên kia hiện tại đã không còn ai hỏi thăm, cười chết mất, thật sự là mất mặt!”

Theo từng đại lão tiến vào, trong lòng A Nhĩ Nặc Hàn cảm thấy hơi khản trương, nhưng càng nhiều hơn chính là đắc ý, phấn khích không thôi.

Ông ta chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, nền tảng Alpha sẽ được nhiều thế lực lớn trong vũ trụ quan tâm như vậy, tất cả đều là Cố Trường Khanh mang đến cho ông ta.

Hôm nay, ông ta nhất định phải dốc hết toàn lực chủ trì hội đấu giá này thật tốt, không chỉ vì bản thân, mà còn vì giữ gìn thật tốt uy nghiêm của Cố Tinh chủ!

Trước khi hội đấu giá bắt đầu, Cố Trường Khanh lấy ra không ít thứ tốt giao cho A Nhĩ Nặc Hàn bán đấu giá, là người bán lớn nhất và cũng là người tổ chức lần đấu giá này trên danh nghĩa, tất cả trật tự và quy tắc cũng đều là Cố Trường Khanh định ra.

Trong phòng livestream, các nhân vật lớn đã có chút chờ không nổi nữa.

Ánh Thái Hoàng: “Khi nào thì bắt đầu thế, ta tới chính là vì Tạo Thần dịch, lần này bất kể thế nào Siêu Thiên Đế Tộc ta cũng phải lấy được vài giọt!”

Diễm Tuyệt: “Mặc dù quan hệ của chúng ta không tệ, nhưng không thể nhường cho người dễ dàng như vậy.”

Siêu Tinh học cung: “Khi nào thì bắt đầu? Đã đợi nhiều ngày như vậy rồi, ít thừa nước đục thả câu đi.”

Hắc Động học cung: “Đúng thế đúng thế, nhanh chóng bắt đầu đi!”

A Nhĩ Nặc Hàn nhìn các tộc đã đợi không nội nữa, khoe miệng hơi nhếch lên, ông ta cười nói:

“Tới đây, tới đây, nếu các vị khách đều đã chờ mong hội đấu giá bắt đầu như vậy, ta tự nhiên cũng không dám làm chậm trễ thời gian của mọi người, chẳng qua trước khi chính thức tiến hành thì ta phải nói một chút quy tắc của hội đấu giá hôm nay.”

Nói tới đây, vẻ mặt A Nhĩ Nặc Hàn bỗng trở nên nghiêm túc:

“Đầu tiên, lần đấu giá hội này là lấy danh nghĩa của Cố Tinh chủ tổ chức, tất cả các quy tắc đều là do Cố Tinh chủ đặt ra.”

“Thứ nhất, người dám gây hấn sinh sự trong hội đấu giá này, hủy bỏ tư cách đấu giá! Lập tức trục xuất khỏi phòng livestream!”

“Thứ hai, người dám mạo phạm sự uy nghiêm của hội đấu giá, giết!”

“Thứ ba, giá trị của tất cả các vật phẩm đấu giá đều được giám định bởi Cố Tinh chủ, giá cả cũng do Cố Tinh chủ định ra, không chấp nhận nghi ngờ, người dám dị nghị, giết!”

“Thứ tư, người ra giá cao thì được, sau khi hội đấu giá chấm dứt, các người phát sinh mâu thuẫn gì nền tảng Alpha sẽ không quản, cũng không có cách quản, nhưng trong thời gian ở đây, người dám có thực lực làm nhiễu loạn trật tự, giết!”

Từng quy củ vô cùng nghiêm khắc trong nháy mắt khiến cho bầu không khí của hội đấu giá dần dần nghiêm túc hơn hẳn.

Nhưng mà tất cả mọi người ở đây không ai dám có ý kiến, bởi vì những thứ này đều là ý của Cố Trường Khanh, ai dám không tuân thì chính là làm kẻ địch với Đế Quốc Lam Tinh.

Cũng mất đi tư cách đấu giá Tạo Thần dịch!

Mà sau khi A Nhĩ Nặc Hàn nói quy tắc xong, khuôn mặt vốn nghiêm túc lạnh như băng dần dần mềm xuống, lại khôi phục nụ cười trầm ổn như ban đầu:

“Vậy thì, tiếp theo, hội đấu giá sẽ chính thức bắt đầu.”

Các thế lực trong phòng livestream lúc này đều nhìn Cố Trường Khanh bằng cặp mắt khác xưa, vốn còn đang suy nghĩ lần đấu giá này sẽ có hiệu quả thế nào,.

Dù sao trước đó không lâu Đế Quốc Lam Tinh vẫn là kẻ địch của tất cả mọi người, lấy danh nghĩa của Cố Trường Khanh tổ chức hội đấu giá sẽ rất khó khiến mọi người đều tham gia, nói không chừng sẽ có người gây chuyện!

Nhưng hiện giờ xem ra, Cố Trường Khanh không hổ là bá chủ của Đế Quốc Lam Tinh, những lo lắng gì đó hoàn toàn dư thừa.

Cho dù bản thân hắn không ở đây, các tộc đều có thể cảm nhận được áp lực vô hình từ hắn.

Chương 195: Buổi Đấu Giá (1) Chương 195: Buổi Đấu Giá (1)

Sau khi hội đấu giá chính thức bắt đầu, A Nhĩ Nặc Hàn vỗ nhẹ tay, hai cô gái xinh đẹp mặc tây trang đẩy một cái xe đẩy nhỏ đi ra, sau đó để vật đấu giá lên đài thủy tinh.

Mọi người ngưng mắt nhìn kỹ, phát hiện lại là một viên quang cầu màu tím nhạt, nó lơ lửng bên trên đài thủy tinh, đang tự động xoay tròn.

“Vật phẩm đấu giá đầu tiên, một viên năng nguyên hạch tâm thượng cổ, năng lượng trong đó đủ để cho một tinh cầu sử dụng một trăm vạn năm!”

Thứ này vô cùng giống với viên năng nguyên hạch tâm mà không lâu trước đó Cố Trường Khanh lấy được từ Nghê Nguyệt Cổ Tinh, chẳng qua lần đó là một viên có thể khiến cho Đế Quốc Chi Nhân vận chuyển không ngừng một trăm triệu năm.

Mà viên năng nguyên này là thứ mà trước đây Đế Quốc Chi Nhân sử dụng, chỉ có điều có chỉ dùng được trăm vạn năm mà thôi, nhưng cũng xem như bảo vật hiếm có.

“Giá khởi điểm, một tỷ tinh tệ!” A Nhĩ Nặc Hàn tuyên bố.

Tinh tệ chính là tiền giao dịch thông dụng trong vũ trụ, mà giá cả một tỷ tinh tệ này đối với sinh linh bình thường thì hiển nhiên chính là nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng đối với các thế lực lớn mà nói thì không đáng là bao.

“Đệt, vừa lên đã là một tỷ? Quả nhiên lần đấu giá này không phải là phạm nhân chúng ta có thể tham dự, chỉ có thể đến xem náo nhiệt mà thôi.”

“Đây chính là năng lượng có thể để cho một tinh cầu vận hành trăm vạn năm, vật phẩm đấu giá đầu tiên đã có chất lượng như thế, thật sự chờ đợi đằng sau còn có gì nữa.”

Rất nhanh đã xuất hiện người ra giá, trong phòng livestream có một khu bình luận riêng dành riêng cho những

người tham gia đấu giá mới có thể gửi bình luận.

“Ta ra giá một tỷ một trăm triệu!” Ánh Thái Hoàng nói.

Ngay lập tức đã có những người ở tỉnh tộc khác ra giá theo.

“Một tỷ hai trăm triệu!”

“Một tỷ ba trăm triệu!”

“Một tỷ năm trăm triệu!”

Chỉ có rất ít người của các tỉnh tộc nguyện ý ra giá, cũng đều là xuất phát từ tâm thái tùy tay ra giá, những nhân vật lớn khác đều đang bất động thanh sắc.

Dù sao năng nguyên thượng cổ cũng không khiến bọn họ có cảm xúc gì, bọn họ đều đang chờ đợi vật phẩm tốt hơn ở phía sau.

Bởi vậy, sau khi giá cả được nâng lên một tỷ năm trăm triệu thì không có ai ra giá nữa, cuối cùng vật phẩm này được Siêu Diễm Đế Chủ dùng một tỷ năm trăm triệu lấy được.

“Tiếp theo là vật phẩm thứ hai.” A Nhĩ Nặc Hàn vỗ vỗ tay.

Thị nữ lại đẩy vật phẩm thứ hai lên triển lãm trước mặt mọi người.

“Đây là...”

Mọi người nhìn thấy vật lơ lửng trên đài thủy tinh thì đều tỏ vẻ ngạc nhiên, đó vậy mà lại là một cái đế văn!

“Huyết Thần đế văn, ba mươi chín tầng, đây chính là đế văn do tộc trưởng của Huyết Thần Cổ Tộc thời thượng cổ sử dụng, chẳng qua hiện giờ Huyết Thần Cổ Tộc đã bị diệt sạch không còn tồn tại, chỉ để lại đế văn này.”

Lần này rất nhiều người đều bị hấp dẫn, bình luận cũng xao động hơn so với mới rồi.

Năng nguyên gì gì đó tác dụng thực tế không lớn, thứ quan trọng nhất trong vũ trụ vĩnh viễn là sức mạnh, chỉ cần có sức mạnh, thứ như năng nguyên này đi cướp là được, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lần này, người của các thế lực lớn đều cảm thấy vật này không tầm thường, mặc dù đại đa số các thế lực ở đây đều có đế văn mạnh hơn cái đế văn này rất nhiều.

Nhưng có ai lại chê tộc mình có nhiều tài nguyên trân quý cơ chứ?

Mỗi người đều đã chuẩn bị ra tay, chỉ cần bọn họ cảm thấy giá cả có thể chấp nhận được, vậy thì sẽ tham gia cạnh tranh.

Thời đại của Đế Quốc cũ, vì đã dừng bước không tiến bộ rất nhiều năm tháng, trong lúc này vũ trụ đã tạo ra được không ít những đế văn cường đại.

“Giá khởi điểm, năm mươi tỷ tinh tệ!” Giọng nói của A Nhĩ Nặc Hàn vừa dứt, thoáng chốc đã khiến trong lòng khán giả nổi lên sóng to gió lớn.

Năm mươi tỷ! Con số thiên văn.

“Năm mươi mốt!” Nhưng mà chỉ chớp mắt Siêu Điểm Đế Chủ đã tham gia cạnh tranh, không do dự chút nào.

“Năm mươi lăm tỷ!”

Nhưng lần này người tranh đoạt hiển nhiên không hòa bình và lạnh nhạt như lần trước, vài thế lực lớn đều muốn có cái đế văn này, nháy mắt giá cả đã bị nâng lên tới tám mươi tỷ tinh tệ!

Mà tranh đoạt còn càng ngày càng kịch liệt!

Không ít thế lực nhỏ càng về sau thì không thể không dừng tay, cái Huyết Thần đế văn này không phải không có thì không

được, nếu cứ tiếp tục tranh đoạt thì có lẽ lát nữa đến khi Tào Thần dịch xuất hiện, tiền có lẽ sẽ không đủ nữa.

Chỉ có vài thế lực đỉnh cấp vẫn còn đang tranh đoạt nhiệt tình, không muốn từ bỏ.

Giá cả rất nhanh đã lên tới chín mươi lăm tỷ, là do Siêu Thiên Đế Chủ Ánh Thái Hoàng ra giá.

“Ha ha ha, lão từ ra chín mươi lăm tỷ tinh tệ, ta xem lần này còn có ai dám tranh với ta!”

Quả nhiên, vài đối thủ cạnh tranh đều nhanh chóng từ bỏ, không tiếp tục ra giá nữa, nhưng mà ngay sau đó lại có một bình luận màu đen vô cùng khí thế nhảy lên.

Ngọc Hoàng: “Một trăm mười tỷ tinh tệ!”

Lời này vừa dứt, nháy mắt khiến toàn trường ồn ào, ngay cả những nhân viên công tác của nền tảng Alpha ở hiện trường buổi đấu giá cũng đều ồ lên.

Lấy tay che miệng.

“Một trăm mười tỷ đấy, giá cả này quá kinh người rồi!”

“Không hổ là Ngọc Hoàng, đây chính là thực lực!”

“Xem ra lần này không còn ai dám tranh đoạt nữa đi?”

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy giá cả nghịch thiên của Ngọc Hoàng, Ánh Thái Hoàng không thể không lặng lẽ rút lui.

“Vật phẩm thứ ba, Thánh Linh thảo, có thể tăng 100 điểm chỉ số tiềm năng, mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần, giá cả năm trăm triệu tinh tệ.”

“Vật phẩm thứ tư, Ngọc Quả hoa,... giá khởi điểm một tỷ tinh tệ.”

“Vật phẩm thứ mười bảy...”

“Vật phẩm thứ hai mươi hai...”

Từng thiên tài địa bảo giống như mây trôi nước chảy bị các thế lực lớn mua đi, ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện vào cường giả tài lực hùng hậu giành được vài vật liệu quý giá.

Những thiên tài địa vào này, trong đó phần lớn đều là do Cổ Trường Khanh cung cấp, ngày đó ở trong bảo tháp của Nghê Nguyệt Cổ Tinh, hẳn đã có được số lượng bảo bối vô tận, ngoài ra còn có không gian phong ấn của Lam Tinh.

Ban đầu các thế lực đỉnh cấp rất ít ra tay, bọn họ đã mua không ít những thứ không liên quan rồi, tất cả mọi người đều hiểu, lần này mục tiêu quan trọng nhất chính là Tào Thần dịch!

Trong những thứ này cũng không có bao nhiêu thứ có thể thật sự khơi lên hứng thú của bọn họ, các đại lão đồng loạt nín thở ngưng thần, thứ bọn họ muốn hẳn là cũng sắp xuất hiện rồi.

Cuối cùng, sau khi vật phẩm thứ hai mươi chín bị Siêu Tinh học cung lấy được, vẻ mặt A Nhĩ Nặc Hàn trở nên nghiêm túc, tuyên bố vật phẩm đấu giá số ba mươi.

“Để cho các vị đợi lâu rồi, kế tiếp chính là vật đấu giá quan trọng nhất lần đấu giá này: Tào Thần dịch.”

Chương 196: Buổi Đấu Giá (2) Chương 196: Buổi Đấu Giá (2)

“Để cho các vị đợi lâu rồi, kế tiếp chính là vật đấu giá quan trọng nhất lần đấu giá này: Tào Thần dịch.”

Lời này vừa dứt, nháy mắt hai mắt của tất cả mọi người đều sáng lên, tinh thần phấn chấn!

Lúc này đi lên không phải là hai cô gái, mà là hai cường giả để văn vừa nhìn đã biết có sức chiến đấu kinh người hộ tống, cẩn thận đặt Tào Thần dịch lên đài thủy tinh.

Tạo Thần dịch, không cần có trang bị cát chưa, tự thân nó đã có thể lơ lửng trong không trung.

Hai cường giả để văn phụ trách vận chuyển lúc này cũng có vẻ mặt vô cùng hưng phấn, có thể hộ tống thần vật cấp bậc này, quả thực đã là vinh quang vô cùng, đều đồng loạt nhìn về phía Tạo Thần dịch đang lơ lửng trong không trung.

Hai người thậm chí còn cảm thấy được, chỉ là người được một ít tàn lực quanh quẩn dưới mũi thôi, đã đủ cho chỉ số tiềm năng của bọn họ tăng lên!

A Nhĩ Nặc Hàn cao giọng nói:

“Mười giọt Tạo Thần dịch, phân ra năm lần bán đấu giá, giá khởi điểm mỗi lần là một trăm tỷ tinh tệ!”

Một trăm tỷ tinh tệ, giá cả này tuyệt đối chính là khủng bố đến cực điểm!

Đối với đại đa số sinh linh mà nói, đây là con số không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà tất cả những nhân vật lớn ở đây, ánh mắt lúc này gần như đều tập trung về phía Tạo Thần dịch, tham lam đến nhỏ nước miếng, hơn nữa còn không hề cảm thấy giá cả một trăm tỷ tinh tệ này đắt chỗ nào.

Buồn cười, tiền tính là cái gì? Tạo Thần dịch chính là thứ vô giá, là chí bảo thiên cổ khó tìm, bất kể là xuất hiện ở nơi nào cũng đều dẫn tới vạn tộc chém giết tranh đoạt.

Thế nhưng hiện giờ bọn họ có thể dựa vào tiền mà mua được, đây thật là một chuyện may mắn, đồng thời không thể không cảm thán Cố Trường Khanh lại làm xong một việc vĩ đại mà gần như không ai có thể làm được.

Hắn có thể khiến những tinh tộc lớn sát phạt cực nặng lấy phương thức hữu hảo như thế để tranh giành tài nguyên.

“Một trăm năm mươi tỷ tinh tệ!” Siêu Diễm Đế Chủ lại không do dự mà ra giá, hơn nữa vừa hét giá đã trực tiếp tăng lên năm mươi tỷ.

Các thế lực lớn khác cũng đồng loạt tranh giành, hiện trường tiến vào sự nhiệt liệt chưa từng có. Đột nhiên lúc này, U Minh Đế Tộc lại gia nhập phòng livestream, hơn nữa vừa ra giá đã tăng lên ba trăm năm mươi tỷ tinh tệ.

Tất cả các thế lực lớn đều khiếp sợ, không có ai cạnh tranh với U Minh Đế Tộc nữa.

Cuối cùng, hai giọt Tạo Thần dịch này thành công bị U Minh Đế Tộc dùng năm trăm tỷ tệ lấy được.

Những người khác cũng không gấp, dù sao thì vẫn còn tận tám giọt, vẫn còn bốn cơ hội cạnh tranh.

Chẳng qua khiến mọi người giật mình chính là vì sao U Minh Đế Tộc lại đột nhiên xuất hiện trong phòng livestream của nền tảng Alpha, bọn họ không phải có thù oán rất lớn với Cố Trường Khanh hay sao?

Nhưng mà sau khi U Minh Đế Tộc tham gia cạnh tranh một lần xong thì vẫn không hề lên tiếng, những người khác cũng không đoán ra được mục đích của bọn họ.

“Không ngờ ngay cả U Minh Đế Tộc cũng tới đây, nhiệt độ của nền tảng Alpha hiện giờ đúng là náo nhiệt chưa từng có.”

“Hiện tại lượt xem đã đạt tới trăm tỷ rồi, lại nhìn nền tảng Siêu Thần bên kia, cười chết mất, ngay cả trăm vạn cũng sắp không còn!”

“Hình như hôm qua nền tảng Siêu Thần cũng đã phát biểu muốn mở một buổi livestream vào hôm nay để cạnh tranh với nền tảng Alpha, làm sao mà giờ vẫn chưa có động tĩnh?”

“Bọn họ không dám, nhiệt độ của nền tảng Alpha đã lên tới trăm tỷ, bọn họ mới có trăm vạn, lúc này mở livestream là muốn tự rước lấy nhục hay sao?”

Nhưng mà ngay tại lúc vô số sinh linh đang thảo luận nhiệt liệt, đột nhiên nền tảng Siêu Thần tuyên bố, mở livestream!

...

Tiêu đề livestream của nền tảng Siêu Thần khiến vô số người cảm thấy kinh ngạc, sau đó lập tức bị hấp dẫn.

Mà bên kia, trong bảo hộ thời gian.

Cố Trường Khanh ngồi ngay ngắn trong không gian vô hạn, nơi này giống như một tiểu vũ trụ, bối cảnh là bầu trời vô hạn rộng lớn.

Ngay cả Cố Trường Khanh cũng không thể đoán được cái không gian này lớn đến mức nào.

Bên ngoài mới chỉ qua đi năm ngày mà thôi.

Nhưng Cố Trường Khanh đã ngồi trong này năm năm rồi!

“Trước khi tiến vào ta đã mang theo một trăm cái không gian giới tử có chứa tài nguyên tu luyện, hiện tại đã luyện hóa xong hết rồi.”

Hắn từ từ mở ra hai mắt, một luồng sát khí khổng lồ từ trong cơ thể hắn tuôn ra, để vãn trên người tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Cấp bảy mươi!

Tu vi của Cố Trường Khanh lúc này đã đạt tới cấp bảy mươi!

Trước khi tiến vào đây hắn chẳng qua mới chỉ cấp bốn mươi bốn mà thôi.

Nếu như là người bình thường, muốn đột phá đến cấp bậc này trong năm ngày thì tuyệt đối không có khả năng.

“Lấy thực lực hiện tại của ta, tuy mới chỉ cấp bảy mươi, nhưng dù đối mặt với cường giả cấp chín mươi vẫn là vô địch, trước khi bế quan, hình thức chung cực của ta ít nhất đã có thể chống lại cấp tám mươi, hiện tại dù là cấp chín mươi chín thì ta cũng không sợ.”

“Đến lúc xuất quan rồi.”

Vẻ mặt Cố Trường Khanh lạnh nhạt, hiện giờ hắn không cần phải co lại trong Lam Tinh nho nhỏ nữa, những kẻ địch của hắn trong vũ trụ, đều phải chết!

...

Cùng một quãng thời gian, ngoại giới vì livestream của nền tảng Siêu Thần mà lâm vào xôn xao kinh động.

“Tần Đế? Từng là Đế Quốc Chi Chủ của Lam Tinh? Chẳng phải ngài ấy đã sớm chết rồi sao? Nền tảng Siêu Thần muốn câu view à?”

“Vào xem không phải sẽ biết à? Ta đã xem qua, thật sự là Tần Đế đấy!”

“Tần Đế sống lại? Hơn nữa nền tảng Siêu Thần còn muốn trực tiếp ngược đãi ông ta, đây không phải là tát vào mặt Đế Quốc Lam Tinh ư?”

“Đi đi đi, nhanh đi xem như nào.”

Hành động này của nền tảng Siêu Thần khiến cho tất cả quần chúng ở nền tảng Alpha đều bất ngờ không kịp đề phòng.

Nhiệt độ vốn dĩ có đến nghìn tỷ độ Celsius tự nhiên tụt xuống một phần mười, mà số người xem của nền tảng Siêu Thần nhanh chóng phá trăm triệu, hơn nữa còn đang tăng vọt gấp nhiều lần.

“Mẹ nó, thật sự là Tần Đế!”

Những người tiến vào xem rất nhanh đã thấy một người đàn ông cả người nhếch nhác, vẻ mặt âm trầm đang bị trói trên cột ở tế đàn trong cấm địa.

Mà Đế Khâm Na Tịch lại đứng ở bên cạnh, vẻ mặt cười âm hiểm.

Toàn thân Tần Đế bị cuốn băng vải, giờ khắc này đã bị gỡ đi hơn nửa, chỉ còn giữ lại nơi tư mật, những chỗ khác hoàn toàn trần trụi.

Đế Quốc Chi Chủ năm xưa, hiện giờ lại quần áo rách nát, bị trói trên cây cột, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, giống như một con gia súc, đang bị hàng vạn sinh linh trong vũ trụ vây xem.

Phòng trực tiếp rất nhanh đã có vô số người vào, tiêu đề bùng nổ này đã nhanh chóng tạo ra hiệu quả.

Tất cả mọi người đồng loạt chạy tới, vây xem cảnh tượng triệu năm khó gặp.

Ngay cả người đứng đầu các đại thế lực nghe được tin tức cũng đồng loạt tiến vào nền tảng Siêu Thần, để bảo đảm còn đồng thời xem cả hai bên.

Nếu là việc nhỏ thì không thể khiến bọn họ phân tâm từ trong hội đấu giá Tạo Thần dịch, vậy nên có thể thấy tin tức Tần Đế sống lại kinh động lòng người thế nào.

Chương 197: Chỉ Cần Sống Đủ Lâu Thì Cái Gì Cũng Có Thể Thấy... Chương 197: Chỉ Cần Sống Đủ Lâu Thì Cái Gì Cũng Có Thể Thấy...

Siêu Thiên Đế Tộc, cao ốc trung tâm.

Trong phòng làm việc, vẻ mặt Ánh Thái Hoàng vô cùng kinh ngạc.

“Vậy mà thật sự là Tàn Đế... Dáng vẻ này so với ba trăm triệu năm trước quả thật là giống hệt nhau.”

Diêm Tuyệt cũng hoảng sợ: “Không ngờ Đế Khâm Na Tịch lại làm được rồi, trên người ả đàn bà này rốt cuộc có bao nhiêu bí mật?”

Một chiến đế cấp chín mươi chín, có thể sống bốn, năm trăm triệu năm.

Những thế lực khác cũng cảm thấy bất an, nếu như đây là thật, chứng minh nền tảng Siêu Thần muốn xé rách mặt với Đế Quốc Lam Tinh.

Mà bọn họ đã dám làm, thì cũng nhất định có chuẩn bị!

Ngược đãi Đế Chủ của người khác, cái này so với đào phần mộ tổ tiên người ta thì có gì khác biệt?

Đế Khâm Na Tịch là quyết tâm muốn khai chiến với Cổ Trường Khanh, nếu thật sự khai chiến thì kết quả cuối cùng sẽ thế nào?

Tâm tình của mọi người đều khó mà bình tĩnh, bọn họ đều đã đợi ngày này rất lâu, bởi vì Tạo Thần dịch tại hội đấu giá của nền tảng Alpha đã đủ để treo khẩu vị của mọi người.

Nhưng hiện tại có vẻ Tạo Thần dịch này chỉ có thể xem như bữa khai vị, món chính vẫn còn ở phía sau!

Một trận chiến thế kỷ sắp xảy ra, các tộc trong vũ trụ đều có cảm giác bão tố sắp đến, bầu không khí trong cả vũ trụ đều đang nóng lên.

Một bên khác, A Nhĩ Nặc Hàn cũng nhận được tin tức, vẻ mặt ông ta lập tức biến đổi, nhanh chóng phân phó cho thuộc hạ ở một bên:

“Hội đấu giá tạm thời ngừng lại, nhanh, dùng quang não liên hệ Cổ Tinh chủ, nói cho ngài ấy biết tình huống hiện tại!”

Rất nhanh, nhiệt độ của nền tảng Siêu Thần đã tăng lên mấy chục tỷ, các đại thể lực cơ bản đều đã tiến vào, Đế Khâm Na Tịch gật đầu, cảm thấy đã đến lúc rồi.

Bà ta cầm trong tay một ly rượu vang, ưu nhã nhấp một ngụm, sau đó đặt ly rượu lên bàn, đứng dậy đi về phía Tần Đế.

Bà ta mở miệng nói:

“Phòng livestream đã náo nhiệt như thế, vậy thì chúng ta chính thức bắt đầu thôi, như các người nhìn thấy tiêu đề, nội dung lần này chỉ có một, đó chính là: tra tấn Tần Đế!”

Chương 198: Tàn Nhẫn Tra Tấn

“Tàn Đế, Đế Quốc Chi Chủ đời thứ ba của Lam Tinh, là một cường giả không ai bì nổi, người khiến cho toàn vũ trụ phải run sợ, nhưng hiện tại chỉ là tù nhân trong tay ta!”

Nói xong, Đế Khâm Na Tịch lấy ra một lưỡi dao ngắn sắc bén từ không gian giới tử.

“Trước đó ta đã sử dụng lực lượng của tế đàn, hoàn toàn cướp đi lực lượng của Tàn Đế, đồng thời cũng tạm thời cướp đi năng lực nói chuyện của ông ta, hiện tại ông ta chỉ giống như một con rối chỉ biết kêu thảm mà thôi.”

Nói xong, lưỡi dao trực tiếp đâm vào một cánh tay của Tàn Đế, máu tươi văng ra, mà Tàn Đế lại trừng lớn hai mắt, toàn thân run rẩy kịch liệt, lộ ra vẻ thống khổ, nhưng lại cố chịu đựng không phát ra thanh âm gì.

Tất cả mọi người trong phòng livestream đều rung động.

Làm thật à?

Nhiệt độ trong phòng livestream tăng vọt, rất nhanh đã đạt tới năm mươi tỷ!

“Xem ra người rất biết chịu đựng, không hổ là Đế Quốc Chi Chủ cũ của Lam Tinh.” Đế Khâm Na Tịch thú vị cười.

Mà Tàn Đế ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt chết chóc đỏ ngầu nhìn chằm chằm Đế Khâm Na Tịch.

Nếu như dùng phần nộ có thể đốt cháy bà ta, lúc này bà đã đã sớm bị đốt thành tro bụi.

“Đừng gấp, thú vị còn ở phía sau.” Đế Khâm Na Tịch chơi đùa vỗ lên mặt Tần Đế, con dao trong tay đâm về phía ngực ông ta.

Nháy mắt hơn nửa lưỡi dao đã cắm vào trong cơ thể, một màn máu tanh này khiến cho đa số người xem phải kinh thán.

“Thật sự không phải câu view, đây là thật sự đang tra tấn, lần này nền tảng Siêu Thần chơi lớn rồi!”

“Quả thực không ngờ, cuộc đời phạm nhân này của ta có thể nhìn thấy được một đời Đế Chủ bị cầm tù ngược đãi... quả thực là không uổng sống kiếp này.”

“Hơn nữa còn không phải Đế Chủ bình thường, ông ta là Tần Đế của Đế Quốc Lam Tinh ba trăm triệu năm trước... Bà ta dám làm thế là thật sự không đặt Cổ Tinh chủ vào mắt?”

“Ha ha, Cổ Tinh chủ là cái chó gì? Siêu Thần Cổ Tinh dám làm như vậy chứng minh bọn họ một chút cũng không thêm đặt Đế Quốc Lam Tinh vào mắt!”

Sinh linh vạn tộc thảo luận náo nhiệt, cũng có người không thích Lam Tinh lên tiếng ủng hộ Đế Khâm Na Tịch.

“Giết chết kẻ sát nhân này! Tên bạo quân này, lúc ông ta nô dịch vạn tộc trong vũ trụ có từng nghĩ đến mình sẽ có hôm nay?”

“Quá hả giận rồi, ta nằm mơ cũng muốn nhìn thấy cảnh tượng này, không ngờ hôm nay giấc mơ đã thành sự thật!”

Mà cũng có những quần chúng không quan tâm đến, bởi vì những huyền não này cũng không ảnh hưởng đến thế cục.

Bấy giờ, trên các hành tinh, trong lòng các nhân vật lớn đều nổi lên sóng to gió lớn.

Huyền Linh Cổ Đế: “Tâm cơ của Đế Khâm Na Tịch thật sâu, chắc chắn không phải người lỗ mãng, bà ta dám làm

vậy... lẽ nào đã có chỗ dựa?”

Trong tòa nhà Hắc Ngục.

Vẻ mặt Ngục Hoàng sâu xa nói: “Đã sớm nghe nói trong tay Đế Khâm Na Tịch có phân thân của Tần Đế, không ngờ hiện tại đã hồi sinh được, Tần Đế hẳn là cũng phát hiện mình bị phản bội đi? Thật sự là vừa đáng buồn vừa nực cười.”

“Chẳng qua, giá trị lợi dụng của Tần Đế chắc cũng bị Đế Khâm Na Tịch dùng sạch rồi, lực lượng của bọn họ cũng vì vậy mà tăng mạnh, Đế Quốc Lam Tinh lúc này sợ là phải gặp tai ương.”

Giọng nói thần bí kia lại vang lên: “Vậy người thì sao? Quyết định lựa chọn hành động nào?”

Ngục Hoàng cười lạnh: “Tất nhiên là hợp tác với Siêu Thần Cổ Tinh, như vậy mục đích của chúng ta có thể đạt được rồi chứ?”

Giọng nói kia âm trầm cười: “Chỉ cần có thể giao Cổ Trường Khanh cho ta, ta đảm bảo người có thể trở thành người mạnh nhất vũ trụ này!”

Ngục Hoàng nghe vậy thì không hề chần chừ đứng dậy.

“Nếu đã như vậy thì bản đề sẽ tới Siêu Thần Cổ Tinh ngay lập tức, nói chuyện hợp tác với Đế Khâm Na Tịch, với thực lực của ta, bà ta không có khả năng cự tuyệt.”

Chương 198: Tần Nhẫn Tra Tần

Tần Đế bên kia, giờ phút này trên ngực bị cắm một dao, đau đớn đến toàn thân run rẩy, nhưng mà thủ đoạn của Đế Khâm Na Tịch ngày càng hung tàn, bà ta đã lấy ra đủ các loại hung khí.

Bà ta từ các bình luận trong phòng livestream mà chọn ra các loại hình cụ rồi dùng lên người Tần Đế, không lâu sau, nửa

người của Tần Đế đã chẳng chịt vết thương, máu tươi chảy ra khiến cả người biến thành huyết nhân.

Chỉ riêng cánh tay thôi thì đã có tới mười lưỡi dao sắc bén cắm vào.

Mà phần ngực lại càng thâm thắm.

Không ít Đế Chủ của các thế lực khác nhìn một màn này đều không đành lòng, chỉ có những người điên cuồng ủng hộ bà ta đang lớn tiếng kêu hay, phần lớn bọn họ đều là tộc nhân của Siêu Thần Cổ Tinh.

Tần Đế đã mất hết sức lực, giờ phút này cơ thể đã giống như người thường, dưới sự tra tấn ấy, tinh thần của ông ta đã sắp sụp đổ, thanh âm rên rỉ thoát ra khỏi miệng đã khàn đặc đi.

Nhưng đôi mắt đỏ ngầu vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào Đế Khâm Na Tịch, hận không thể băm bà ta thành trăm mảnh.

Mà Đế Khâm Na Tịch thấy vậy thì lộ ra một nụ cười lạnh khinh thường: “Xem ra khách mời trực tiếp của chúng ta có lời muốn nói, vậy thì chúng ta cùng nghe xem ông ta muốn nói gì.”

Đế Khâm Na Tịch đặt tay lên yết hầu Tần Đế, một ánh sáng sáng lên, Tần Đế ngay lập tức khôi phục khả năng nói chuyện.

Một giọng nói nguyên rủa đến từ sâu trong cổ họng phát ra, tê tâm liệt phế, vang lên bên tai mọi người:

“Ta có ngày hôm nay, tất cả đều bởi vì sự nhân từ và ngu ngốc ngày xưa ta dành cho ngươi, đây đều là ta đáng đời, nhưng mà, Đế Khâm Na Tịch... Siêu Thần Cổ Tinh của ngươi, cùng với tất cả kẻ địch của Lam Tinh... rất nhanh sẽ sớm diệt vong không còn một mống!”

“Tận thể của các người đã sắp tới, tất cả các người, đều phải dùng phương thức thống khổ hơn ta gấp trăm lần mà chết đi!”

Giọng nói này giống như ác quỷ đến từ vực sâu địa ngục.

Trong phòng livestream, sinh linh vạn tộc nghe thấy bất giác đều cảm thấy lạnh cả sống lưng, cả người run lên.

...

Đối với nhục nhã và tra tấn của Đế Khâm Na Tịch, Tần Đế vô cùng bi phẫn, không ngừng rít gào.

Giống như xuyên thấu qua màn hình đều có thể cảm nhận được phần nộ ngập trời trong lòng Tần Đế lúc này.

Mà Đế Khâm Na Tịch nghe xong lời ông ta nói, không cho là đúng mà cười nhạt: “Vốn còn tưởng người có thể nói ra cái gì, kết quả chỉ có mấy lời rỗng tuếch như thế, xem ra người vẫn chưa rõ ràng tình trạng của bản thân.”

Nói xong, bà ta đá mạnh một cái về phía bụng Tần Đế, người sau lập tức trợn trừng hai mắt, phun ra một ngụm máu tươi, mà động tác của Đế Khâm Na Tịch cũng không dừng lại.

Từ cú đá đá ra, đánh đến khi bụng Tần Đế đều sụp xuống, Đế Khâm Na Tịch vừa đá vừa mắng: “Hiện tại người với ta mà nói chỉ là một súc sinh mặc ta đùa giỡn mà thôi, còn dám nói càn, một con chó thất bại nên thành thật nhận lấy vận mệnh của mình, còn dám ăn nói lỗ mãng với Siêu Thần Cổ Tộc ta?”

Bà ta bóp lấy cổ Tần Đế đã muốn hôn mê nhắc lên, lạnh lùng nói: “Chờ xem, lời vừa rồi người nói, ta đều sẽ dùng hết thảy trên người tộc nhân các người! Hôm nay chính là ngày Đế Quốc Lam Tinh các người diệt vong!”

Lời này vừa dứt, sinh linh trong vũ trụ đều bị bà ta làm cho kinh sợ.

Bà ta dám khoa trương tuyên bố như thế, chứng tỏ hiện tại Siêu Thần Cổ Tộc đã có được thực lực tương ứng, ít nhất là bà ta tự cho rằng như thế.

Mọi người ở Đế Quốc Lam Tinh thấy cảnh tượng trong màn ảnh thì vẻ mặt vô cùng ác liệt, thế nhưng trong lòng cũng ần ần dấy lên sự sợ hãi.

A Nhĩ Nặc Hàn không kìm được run rẩy chống hai tay đứng dậy, ông ta nhìn về phía cấp dưới, vội hỏi: “Cổ Tinh chủ vẫn chưa quay lại sao?”

Vừa dứt lời, cửa đại sảnh phòng đấu giá bị đẩy ra, ánh mắt A Nhĩ Nặc Hàn sáng ngời, chẳng lẽ là Cố Trường Khanh đã quay về?

Ông ta vô cùng mong chờ nhìn qua, cuối cùng vui mừng trên mặt lại biến mất.

Có vài người xuất hiện ở cửa, nhưng không có ai là Cố Trường Khanh, mà là các thủ hạ của hắn.

Hầu Vương, Trương Hồ, Thao Thiết, Si Mị Vồng Lượng, bọn họ đi tới, vẫn còn chưa rõ có chuyện xảy ra.

“Chúng ta vừa mới xuất quan, cũng may nhờ lão đại, hiện tại tu vi đều đã đạt đến cấp sáu mươi rồi, không biết hội đấu giá tiến hành có thuận lợi không?”

Vẻ mặt A Nhĩ Nặc Hàn ảm đạm, “Tạm dừng rồi.”

Thậm chí phòng livestream của nền tảng Alpha cũng phải tạm dừng.

“Tạm dừng? Có chuyện gì sao?” Vẻ mặt Hầu Vương nghi hoặc, bấy giờ Tiểu Đoàn Đoàn từ bên cạnh đi tới, nói cho mọi người toàn bộ sự việc một lần.

Về mặt Hầu Vương đại biến, Trương Hồ và Thao Thiết phía sau thì sắc mặt nháy mắt âm trầm.

“Mẹ nó, đồ kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch thôi tha này không muốn sống nữa? Ông đây không lột da rút gân mụ ta thì không được mà!”

Hầu Vương giận dữ gầm lên.

Trong đại sảnh hội đấu giá còn có một màn hình lớn, bên trong đang chiếu trực tiếp của nền tảng Siêu Thần.

Mọi người nhìn bộ dạng không ra hình người của Tần Đế bị tra tấn, trong lòng tràn đầy giận dữ, chỉ ước lập tức truyền tống qua đó huyết chiến với bọn họ.

“Cho nên, Cổ Tinh chủ có xuất quan cùng các người hay không?” A Nhĩ Nặc Hàn có chút lo lắng nói.

Hội đấu giá chuẩn bị kỹ càng bị gây rối, quan trọng hơn là Siêu Thần Cổ Tinh còn muốn tuyên chiến với Lam Tinh Đế Quốc, giờ phút này trong lòng ông ta vô cùng bất an.

Ông ta đương nhiên nguyện ý kiên định đứng cùng phe với Lam Tinh, nhưng vấn đề là lỡ như Cổ Trường Khanh chiến bại, vậy thì cả nền tảng Alpha cũng phải chôn cùng.

Đôi lại là ai cũng sẽ gấp gáp.

“Lão đại cũng bế quan theo chúng ta?”

Hầu Vương kinh ngạc nói, sau khi bọn họ được Cổ Trường Khanh ban cho Tào Thần dịch thì đã nhận lệnh của Cổ Trường Khanh tiến vào bảo hộ thời gian bế quan.

Không đến cấp sáu mươi thì không ra.

Nhưng mà trong lúc đó mỗi người đều độc lập ở một không gian khác biệt, không thể nhìn thấy lẫn nhau.

Mà sau đó chuyện Cổ Trường Khanh cũng bế quan, bọn họ tự nhiên không hay biết gì, bọn họ còn đang buồn rầu vì sau khi ra ngoài tìm không thấy Cổ Trường Khanh đâu.

Lúc này, bên ngoài cửa của phòng đấu giá đột nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn.

Chương 199: Sục Sôi Ngọn Lửa Chiến Đấu Chương 199: Sục Sôi Ngọn Lửa Chiến Đấu

Bấy giờ, bên ngoài cửa của phòng đấu giá đột nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn.

Người đó đang đi về phía này, mọi người nghe được tiếng bước chân thì đồng thời run lên, A Nhĩ Nặc Hàn thì lộ rõ vẻ kích động: “Cổ Tinh chủ tới rồi sao?”

Thế nhưng quay đầu nhìn, vẻ mặt vui mừng lại lần nữa biến mất.

Người tiến vào đầu tóc bù xù, trên mặt tràn ngập lửa giận, vậy mà lại là Hoàng Đế!

Ông ta cắn răng nghiến lợi, vừa tiến vào đã gầm lên: “Lũ súc sinh Siêu Thần Cổ Tinh, ai cho bọn chúng cái gan làm bậy như thế? Lão phu nhất định phải băm thây vạn đoạn bọn chúng! Lại đốt cả Siêu Thần Cổ Tinh thành địa ngục nhân gian!”

Hoàng Đế vừa mới biết được chuyện xảy ra ở nền tảng Siêu Thần, từng là Lam Tinh chi chủ, cho dù có hơi xem thường Tàn Đế, nhưng không có nghĩa ông ta có thể mặc kệ Tàn Đế bị ngoại tộc làm nhục.

Là phái chủ chiến kiên định nhất của Đế Quốc cũ, tình yêu tha thiết của ông ta đối với Nhân Tộc Đế Quốc và sự thống hận căm ghét với ngoại tộc là vô cùng cực đoan.

Vì thế giờ phút này lửa giận trong lòng ông ta khó mà nói thành lời!

“A Nhĩ Nặc Hàn, nhanh chóng mở cho lão tử một cái truyền tống, lão phu phải đánh vào Siêu Thần Cổ Tinh, lột ra rút gân ả đàn bà chết tiệt kia!”

Nhưng mà A Nhĩ Nặc Hàn lại có chút do dự, lắc lắc đầu.

“Không được, hiện giờ chúng ta còn không biết thực lực của đối phương, không thể tùy tiện ra tay, hơn nữa Cổ Tinh chủ còn chưa tới, lần chiến đấu này rất quan trọng, phải để ngài ấy đích thân chỉ huy.”

Nghe ông ta nói vậy, đám Hầu Vương bên cạnh nhất thời lộ ra vẻ ghen khuất, bọn họ cũng đều nghĩ muốn đi theo Hoàng Đế đến Siêu Thần Cổ Tinh đại khai sát giới.

Nhưng mà lời A Nhĩ Nặc Hàn nói không phải không có lý.

Thế nhưng Hoàng Đế lại không quản được nhiều như vậy, ông ta bắt lấy tay A Nhĩ Nặc Hàn, toàn thân lộ ra sát khí áp bách mười phần.

“Chẳng lẽ ngươi muốn lão phu ở đây nhìn Tần Đế bị kỹ nữ kia tra tấn? Nhục nhã như thế, lão phu một giây cũng không nhịn được!”

“Ta...”

Về mặt A Nhĩ Nặc Hàn có chút khó coi, nhất thời không biết nên làm cái gì mới tốt.

Nếu Cổ Trường Khanh không quay lại, hiện tại chiến lực mạnh nhất của Lam Tinh chính là Hoàng Đế, lỡ như có sơ xuất gì...

“A Nhĩ Nặc Hàn, để Hoàng tiến bồi đi đi, ta cũng muốn nhìn xem Siêu Thần Cổ Tộc bọn chúng lấy đâu ra lá gan đó...”

Đúng lúc này, một giọng nói lãnh liệt vang lên, mọi người ở đây đều kích động không thôi, bởi vì giọng nói này vô cùng quen thuộc, đúng là của Cố Trường Khanh!

Mọi người theo thanh âm nhìn lại, thấy Cố Trường Khanh vẻ mặt lạnh nhạt đứng bên cạnh màn hình lớn, ánh mắt đang dừng trên hình ảnh mà Đế Khâm Na Tịch biểu diễn.

Vẻ mặt kia, cao cao tại thượng nhìn xuống tất cả, giống như không hề quan tâm tới thứ gì.

“Lão đại!”

“Lão bản!”

“Cổ Tinh chủ!”

Mọi người ở đây giống như nhìn thấy người đáng tin cậy nhất, trong lòng vô cùng kích động, Hầu Vương là người đầu tiên xông tới.

Vẻ mặt bọn họ đều tràn đầy khó tin, bởi vì ở đây nhiều người như vậy, thế nhưng không ai phát hiện ra Cố Trường Khanh xuất hiện lúc nào.

Quả thực là khủng bố!

Cố Trường Khanh nhìn lướt một vòng: “Thực lực của các ngươi đã đột phá cấp sáu mươi, biểu hiện không tệ.”

Sau đó hắn nhìn về phía Hoàng Đế cách đó không xa: “Hoàng tiền bối, lần này nhờ người đi trước tìm hiểu một chút thực lực của Siêu Thần Cổ Tinh, thăm dò thực hư, nếu có đụng phải khó khăn thì không cần tham chiến, lập tức rút lui, bảo toàn tính mạng là được.”

Dứt lời, hắn liền đi đến sô pha ngồi xuống, chăm cho mình một điều thuốc, ánh mắt thâm thúy lặng lặng mà nhìn hình ảnh trực tiếp.

Đế Khâm Na Tịch, đáng chết!

Hoàng Đế nghe hấn dặn dò thì vuốt râu cười to: “Nếu Cổ tiêu hữu đã nói như vậy, vậy thì lão phu đi đây, nhất định sẽ khiến cho lũ súc sinh không biết điều của Siêu Thần Cổ Tinh nếm thử oai phong của Nhân Tộc ta!”

Ông ta không sợ kẻ địch mạnh, chỉ sợ không có gây đánh, chỉ cần có thể chiến đấu vì Lam Tinh, vì Nhân Tộc, ông ta đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

A Nhĩ Nặc Hàn nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa, mở ra trùng động truyền tông, truyền tông Hoàng Đế tới gần Siêu Thần Cổ Tinh.

Mà giờ phút này, một nơi khác.

Đế Khâm Na Tịch đã tra tấn cho Tần Đế hấp hối, nhìn đến ông ta đã ngất đi, bà ta cũng tự cảm thấy không còn thú vị, phần nộ trong lòng với Lam Tinh từ trước tới nay đã phát tiết gần hết, hiện tại cũng đã đến lúc rồi.

Đúng lúc này, trong thần thức của bà ta truyền tới ý niệm của Thần Vũ Trường Không: “Tiểu Na, ta đã dung hợp Thiên Vũ để giáp tám mươi một tầng của tộc ta, hiện tại đã tới phụ cận của Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cổ Tinh, lập tức có thể đến chỗ ngươi.”

Nghe xong lời này, trên mặt Đế Khâm Na Tịch lộ ra vẻ đắc ý, với thực lực hiện tại của Cổ Trường Khanh, làm sao có thể đối kháng được với Thần Vũ Trường Không?

Ngày chết của Lam Tinh Đế Quốc đã tới, chờ đợi bọn họ, chỉ có tuyệt vọng giờ tay đầu hàng.

Bà ta vung tay lên, nháy mắt các lưỡi dao đang cắm trong cơ thể Tần Đế đều được rút ra, rơi xuống mặt đất, đồng thời băng vải trên người cũng tự động dâng lên, băng kín toàn thân ông ta, chỉ có phần miệng được để hé ra.

“Ta vốn không muốn để người chết đi như vậy, chờ xem đi, ta sẽ hủy diệt tất cả Nhân Tộc trước mặt người, sau đó trói Cổ Trường Khanh tới đây, dùng hình phạt với gã như đã dùng với người!”

Đế Khâm Na Tịch cười lạnh nói, mà Tần Đế nghe xong thì thân thể khẽ rung động, nhưng rất nhanh đã không còn nhúc nhích.

“Chờ một chút, có chuyện!” Đúng lúc này, trong đầu bà ta truyền tới giọng nói gấp gáp của Thần Vũ Trường Không.

Chương 200: Hợp Tác Với Ngục Hoàng, Chuẩn Bị Khai Chiến
Chương 200: Hợp Tác Với Ngục Hoàng, Chuẩn Bị Khai Chiến

“Chờ một chút, có chuyện!” Đúng lúc này, trong đầu bà ta truyền tới giọng nói gấp gáp của Thần Vũ Trường Không.

Đế Khâm Na Tịch nhíu mày, “Xảy ra chuyện gì?”

“Kiểm tra cho thấy gần hộ tinh đại trận có trùng động truyền tổng mở ra, nhất định là đến từ Lam Tinh. Quả nhiên là bọn chúng thiếu kiên nhẫn, ta sẽ đi gặp hắn!”

Nói xong, ý niệm truyền âm bị cắt đứt, ý cười trên mặt Đế Khâm Na Tịch không giảm: “Không ngờ lại tới nhanh như vậy, chẳng qua cũng tốt, trận chiến này cũng nên bắt đầu rồi.”

Bấy giờ, nhiệt độ của nền tảng Siêu Thần đã đột phá mấy trăm tỷ, vạn linh trong vũ trụ đều đang đoán kể tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, Đế Khâm Na Tịch lại định làm gì.

Chỉ thấy Đế Khâm Na Tịch đi thẳng tới trước màn hình, vẻ mặt cười tự tin nói:

“Ta vừa mới thu được tin tức, một con chuột của Lam Tinh đã thông qua truyền tổng tới gần khu vực Siêu Thần Cổ Tinh.”

“Ta tuyên bố, Siêu Thần Cổ Tinh chúng ta chính thức tuyên chiến với Đế Quốc Lam Tinh! Đây chính là một trận chiến diệt tộc không hơn không kém! Phía thắng lợi sẽ giết sạch phía đối địch đến một kẻ cũng không còn!”

“Chẳng qua, có thể nói cho các người, trận chiến này, Siêu Thần Cổ Tinh chúng ta tất thắng! Đế Quốc Lam Tinh và tất cả Nhân Tộc, ngày chết của các người đã tới...”

Bà ta nói xong, phòng livestream tức khắc nổi lên sóng to gió lớn.

“Có người Lam Tinh tới gần Siêu Thần tinh vực? Chẳng lẽ là Cổ Trường Khanh tới?”

“Đúng là có trò hay để nhìn, Đế Khâm Na Tịch lại dám trực tiếp tuyên chiến? Cứng đấy!”

“Trận chiến này rốt cuộc ai sẽ thắng? Đế Khâm Na Tịch hiện tại đã mạnh đến vậy rồi à?”

...

Lời tuyên chiến của Đế Khâm Na Tịch với Lam Tinh chấn động toàn bộ vũ trụ, khiến cho vô số sinh linh thảo luận nhiệt tình.

Nhưng mà, ngay tại lúc bình luận cuộn cuộn nhảy lên, màn hình trực tiếp lại đột nhiên dừng lại.

Nền tảng Siêu Thần đã đóng phòng livestream.

“Có chuyện gì vậy?”

Khán giả đều vô cùng kinh ngạc nghi ngờ, nền tảng Siêu Thần lại tắt trực tiếp trong lúc nhiệt độ cao nhất, giờ bảo bọn họ đi đâu xem nào nhiệt đây?

Mà bên kia, sau khi Đế Khâm Na Tịch đóng phòng livestream thì bình tĩnh quay đầu lại, lộ ra vẻ mặt trong dự

kiến: “Ngài đã tới rồi.”

Ở phía sau bà ta là một người đàn ông dáng người cao lớn mặc tây trang màu đen, khuôn mặt hoàn mỹ uy nghiêm.

Người tới chính là Ngục Hoàng.

Đế Khâm Na Tịch sớm biết đối phương sẽ đến, bởi vì trước đó Ngục Hoàng đã thông qua siêu não gửi tin tức tới cho bà ta, truyền đạt ý muốn hợp tác liên thủ đối phó Cố Trường Khanh.

Đế Khâm Na Tịch vừa rồi tuyên chiến với Lam Tinh, hiện giờ đúng là lúc đang khuyết thiếu nhân thủ.

Thực lực của Ngục Hoàng chính là cường giả cấp chín mươi chín mà trong vũ trụ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thậm chí ngay cả Đế Khâm Na Tịch cũng không rõ thực lực của gã mạnh bao nhiêu, cơ hội này sao có thể từ bỏ?

“Rất cảnh giác, đóng livestream là vì không muốn cho Cố Trường Khanh biết sự tồn tại của ta?” Ngục Hoàng hơi nhướn mày nói.

Mà Đế Khâm Na Tịch lại không để ý cười: “Cố Trường Khanh có biết hay không cũng không quan trọng, ta không phải vì lưu lượng nên mới tra tấn Tần Đế, mà là vì tuyên chiến với Cố Trường Khanh, Đế Quốc Lam Tinh chắc chắn sẽ bại, lần tuyên chiến này rất thành công, cả Nam vũ trụ đều đang quan tâm đến nó!”

Hôm nay, mục đích của bà ta chính là giống trống khua chiêng hủy diệt Lam Tinh, lại thu thập cả nền tảng Alpha.

Khi đó, nền tảng Siêu Thần của bà ta sẽ quay về độ cao vốn có.

Đế Khâm Na Tịch tỉ mỉ đánh giá Ngục Hoàng, mỉm cười nói: “Có một nhân vật lớn như ngài gia nhập, Lam Tinh và Cố

Trường Khanh cũng không gây ra được sóng gió gì, ta rất vui vì ngài có thể giúp đỡ chúng ta tiêu diệt Đế Quốc Lam Tinh.”

Ngục Hoàng lạnh nhạt nói: “Nói lại lần nữa, ta không phải muốn làm kẻ địch với Đế Quốc Lam Tinh, ta chỉ muốn giết Cố Trường Khanh, chỉ có mục đích này mới có thể khiến ta hợp tác với ngươi, những cái khác không bàn.”

Ông ta vốn dĩ vô cảm với ả đàn bà Đế Khâm Na Tịch này, lần này nếu không phải vì ấn ký thần bí trên người Cố Trường Khanh thì ông ta cũng sẽ không nhúng tay vào việc này.

Nhìn ông ta lạnh lùng như thế, Đế Khâm Na Tịch thầm hừ lạnh một tiếng, bên ngoài vẫn cười theo: “Tóm lại, chỉ cần chúng ta cùng nhau chiến đấu thì chính là bằng hữu.”

Lần này Ngục Hoàng không trả lời.

Đế Khâm Na Tịch cười nói: “Đúng rồi, thiếu chút nữa quên hỏi ngươi, ngươi chủ động tới tìm ta hợp tác là muốn có được lợi ích gì?”

Trăm triệu năm nay, Ngục Hoàng đều không có bất cứ hứng thú gì với các việc trong vũ trụ, hiện tại đột nhiên lại muốn liên thủ với nền tảng Siêu Thần đối phó Cố Trường Khanh, nghĩ thế nào cũng thấy không thể bắn tên mà không có đích.

Bà ta cũng không nhịn được tò mò, rốt cuộc là có thứ gì có thể hấp dẫn được Ngục Hoàng, có thể khiến cho vị đại lão này tự mình rời núi, việc này rất quý giá.

“Ta muốn chính là bản thân Cố Trường Khanh, ngoài ra không cần thứ khác.”

Về mặt Ngục Hoàng không chút thay đổi nói.

Đế Khâm Na Tịch nghe vậy thì nhú mày, đây thật sự là một yêu cầu kỳ quái.

Chẳng lẽ trên người Cố Trường Khanh có thứ tốt gì sao?

“Người yên tâm đi, để văn và tài nguyên trên người Cố Trường Khanh ta đều không có hứng thú, người muốn thì cứ việc lấy đi, ta chỉ muốn một Cố Trường Khanh còn sống sót thôi.”

Ngục Hoàng nói, vẻ mặt gã siêu nhiên thoát trần, ngoại trừ ấn ký thần bí ra, gã quả thực không có hứng thú với tất cả.

Mà Đế Khâm Na Tịch nghe xong lời gã thì hơi chấn động, còn có chuyện tốt này?

Nhất thời bà ta cũng không nghĩ nhiều, đây là một giao dịch không lỗ chút nào, bà ta lười quản Ngục Hoàng muốn Cố Trường Khanh để làm cái gì.

“Không thành vấn đề, vậy thì hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Chương 201: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc Lam Tinh (1) Chương 201: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc Lam Tinh (1)

Lúc này, bên ngoài Siêu Thần Cổ Tinh.

Thần Vũ Trường Không đang đứng sừng sững trên bầu trời, vẻ mặt tràn ngập tự tin, ông ta vừa mới dung hợp Thiên Vũ để giáp tám mươi một tầng, đúng là thời điểm đang mạnh nhất.

Mà trước mặt chính là Hoàng Đế đang chiến ý dạt dào, ông ta phần nộ nhìn Thần Vũ Trường Không, không khí giữa hai người giương cung bạt kiếm, chiến ý vô cùng căng thẳng.

...

Cùng một quãng thời gian, Đế Quốc Lam Tinh.

“Có chuyện gì vậy, tại sao ả Đế Khâm Na Tịch kia lại đột nhiên tắt livestream?”

Hầu Vương hùng hùng hổ hổ nói, vừa rồi lúc nghe được Đế Khâm Na Tịch nói muốn tiêu diệt cả Đế Quốc Lam Tinh thì nó đã tức giận chửi ầm lên.

Sắc mặt A Nhĩ Nặc Hàn nghiêm trọng nói: “Đóng livestream tức là đã đạt được mục đích, bà ta mở livestream chỉ là vì muốn tuyên chiến với chúng ta.”

Lúc này trong lòng ông ta vẫn còn đang hoài nghi liệu trận chiến này có thắng lợi hay không, lời nói của Đế Khâm Na Tịch đã quá rõ ràng, chỉ cần bà ta đánh tới đây thì sẽ có thể giết chết tất cả kẻ địch.

Đây chính là một trận chiến diệt tộc.

“A Nhĩ Nặc Hàn, mở livestream, dùng Đế Quốc Chi Nhân đưa tới gần nơi chiến đấu ở Siêu Thần Cổ Tinh.”

Lúc này, giọng nói của Cố Trường Khanh truyền ra, vẻ mặt hắn vẫn không có cảm xúc như vừa rồi, sâu không lường được, nhìn không ra là đang suy nghĩ cái gì.

Cố Trường Khanh đã nói, A Nhĩ Nặc Hàn đương nhiên sẽ làm theo, không do dự chút nào.

Nếu trận này Hoàng Đế có thể đánh thắng, vậy cả vũ trụ đều muốn nhìn thấy Đế Quốc Lam Tinh thất bại, đến lúc đó bọn họ sẽ thấy thế nào?

Trong mắt toàn vũ trụ, Hoàng Đế chính là người mạnh nhất hiện tại của Lam Tinh, ông ta ra tay cũng đại diện cho cả Nhân Tộc.

Cố Trường Khanh ở một bên lạnh nhạt rũ mắt, hắn còn chưa nói cho bất cứ kẻ nào, hiện tại người mạnh nhất Đế Quốc

Lam Tinh đã không còn là Hoàng Đế, người mạnh nhất, chính là hắn.

Mà sau khi phòng livestream của Alpha mở ra, khán giả ở nền tảng Siêu Thần ngay lập tức tràn vào như thủy triều, rất nhanh đã phá mấy chục tỷ!

Sinh linh trong vũ trụ giờ phút này đang phát sầu vì không có nơi nào xem náo nhiệt, không thấy chuyện phía sau khiến cho hầu hết mọi người đều vô cùng khó chịu.

Nền tảng Alpha mở livestream khiến cho trước mắt họ sáng ngời, nhưng mà đối mặt với nhiệt độ bùng nổ lúc này, A Nhĩ Nặc Hàn lại không có bao nhiêu vui vẻ, tâm tình hiện tại của ông ta chỉ có trầm trọng và lo lắng.

Đương nhiên, ông ta sẽ tuyệt đối không làm phản, chỉ là dưới tình huống Lam Tinh tùy lúc có thể bị diệt vong, ông ta cảm thấy lo lắng theo bản năng với tương lai mà mình không biết.

“Hoan nghênh các vị khán giả, lần trực tiếp này sẽ cho các người xem hiện trường chiến tranh đầu tiên của Siêu Thần Cổ Tinh mà Đế Quốc Lam Tinh, Lam Tinh, tuyệt đối sẽ không thất bại!”

Trên mặt A Nhĩ Nặc Hàn tràn ngập tự tin, nói xong, hình ảnh livestream đã chuyển tới bên ngoài Hộ Tinh đại trận của nền tảng Siêu Thần.

Sinh linh trong vũ trụ lập tức nhìn thấy hai người Hoàng Đế và Thần Vũ Trường Không trên màn hình, ai cũng kích động!

“Ra rồi, ra rồi, vẫn là livestream của nền tảng Alpha tốt hơn, nhanh như vậy đã chiếu ra trận chiến đầu tiên cho chúng ta xem.”

“Nền tảng Siêu Thần bên kia đang phát sóng bỗng nhiên dừng, cái thứ gì vậy chứ, đúng là rác rưởi!”

“Ha ha, lại nói, lần này rất có thể sẽ là lần livestream cuối cùng của nền tảng Alpha, chẳng lẽ các người không cảm thấy Siêu Thần Cổ Tinh rất nhanh sẽ hủy diệt Nhân Tộc sao?”

...

Những đại nhân vật tại hành tinh khác giờ phút này cũng vô cùng căng thẳng, vô cùng chăm chú xem trực tiếp.

“Không ngờ tới lại là người phải chiến đấu với ta đúng không? Thật sự thất vọng, vì sao Cố Trường Khanh lại không tự mình tới đây? Sợ rồi?”

Thần Vũ Trường Không nhìn Hoàng Đế trước mặt, vô cùng khinh thường nói, hai người cách nhau mấy trăm dặm trên bầu trời, âm thầm giằng co.

“Ha ha, với một con khỉ không có não như người, một câu ta cũng không muốn nhiều lời, vẫn là xem xem người có phải đối thủ của lão tử không đã!”

Trên mặt Hoàng Đế tràn ngập khinh thường, mang theo vẻ kiêu ngạo khinh thường tất cả.

Nghe xong lời này, Thần Vũ Trường Không cũng không nhiều lời nữa, trong mắt ông ta hiện lên tức giận, trực tiếp kích hoạt Thiên Vũ để giáp tám mươi một tầng vừa mới dung hợp.

“Lão già ăn nói lỗ mãng như vậy, lát nữa lão tử nhất định phải hành hạ lão một phen rồi mới giết chết!”

Đế văn vừa ra, trong khoảnh khắc, áo giáp tỏa ra ánh sáng chói mắt bao bọc lấy cơ thể Thần Vũ Trường Không.

Đôi cánh thật lớn trải ra sau lưng, tỏa ra thần quang chói lọi, vô số phù văn thần bí huyền ảo uốn lượn xung quanh hai cánh.

Giờ phút này Thần Vũ Trường Không quả thực có vốn liếng để bành trướng! Sau khi tể ra đế văn, một hơi thở cường đại bao bọc lấy ông ta khiến ông ta giống như thần linh giáng thế.

Với thực lực hiện tại của ông ta, phóng mắt khắp toàn vũ trụ cũng khó có người địch lại!

Siêu Diễm Đế Chủ: “Tên này là ai? Trợ thủ của Siêu Thần Cổ Tinh? Bắc vũ trụ từ lúc nào lại có thêm một nhân vật khủng bố như vậy?”

Khán giả đều bị thực lực mà Thần Vũ Trường Không bày ra làm cho sợ hãi, nhưng mà lại không có ấn tượng kẻ này là ai.

Thần Vũ Cổ Tộc vốn đã ẩn thế nhiều năm không ra, Thần Vũ Trường Không vẫn luôn rất ít lộ mặt công khai, người biết ông ta là ai tự nhiên rất ít.

Siêu Thiên Đế Chủ: “Mẹ nó, chiến đế cấp chín mươi chín, đế văn tám mươi một tầng, thực lực của người này khủng bố như vậy, chẳng trách kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia lại có gan tuyên chiến.”

Hắc Động học cung: “Đế giáp thần văn của ông ta từ đâu mà có? Đế văn tám mươi một tầng, cần có chỉ số tiềm lực bao nhiêu mới có thể dung hợp?”

Thần Vũ Trường Không quá thần bí, rất ít sinh linh biết đến sự tồn tại của ông ta, vì thế đều vô cùng kinh ngạc với áo giáp đế văn mà ông ta bày ra.

Tất cả đều bị kinh sợ khó mà không chế.

Chương 202: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc Lam Tinh (2)
Chương 202: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc Lam Tinh (2)

Giờ phút này, bên phía U Minh Cổ Tinh, U Sí âm nhìn hình ảnh trực tiếp, trên mặt lộ ra vẻ lạnh như băng:

“Chẳng lẽ đây chính là chỗ dựa của kỹ nữ thôi tha kia? Thì ra sau lưng ả còn có một người kinh khủng như thế!”

Ông ta cầm giận ngút trời với nền tảng Siêu Thần, vì vậy quyết định giúp đỡ Đế Quốc Lam Tinh.

U Sí âm đứng dậy, phân phó cấp dưới: “Chuẩn bị tới Siêu Thần Cổ Tinh, nếu Hoàng Đế của Lam Tinh không được nữa thì chúng ta lên thay!”

Cấp dưới bên cạnh tất nhiên sẽ thuận theo, nhưng kỳ thực người sáng suốt lúc này đều có thể nhìn thấy được Lam Tinh đang bị rơi vào thế yếu, hiện tại đứng cùng phe với Cổ Trường Khanh tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt.

Nhưng hiện tại toàn bộ U Minh Đế Tộc đều bị tức giận cực lớn chi phối, U Minh Đế Chủ bị Đế Khâm Na Tịch giết hại khiến cho bọn họ đều có chút mất đi lý trí.

Bất kể phải trả giá thế nào, bọn họ cũng không chút do dự!

Ngoài ra, bọn họ cũng không tin Cổ Trường Khanh không có hậu chiêu.

Nếu Cổ Trường Khanh có thể dẫn theo bọn họ giết vào Siêu Thần Cổ Tinh, vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ giết sạch Siêu Thần Tộc, giết đến khi tuyệt chủng.

Mà trong phòng livestream, những nhân vật lớn khác bao gồm toàn bộ sinh linh trong vũ trụ, sau khi nhìn thấy đế văn của Thần Vũ Trường Không thì đều không quá ôm lòng tin với Hoàng Đế.

Bởi vì trước đây Hoàng Đế cũng đã từng ra tay, tất cả mọi người đều hiểu rõ thực lực của ông ta, theo như cách phối trí

này, căn bản ông ta không phải là đối thủ của Thần Vũ Trường Không.

“Thế nào, sợ rồi sao? Hiện tại quỳ xuống cầu xin ta tha mạng, ta có thể giữ lại cái mạng chó cho ngươi!”

Ánh mắt Thần Vũ Trường Không trêu tức nhìn chằm chằm ông lão điên điên, hoàn toàn không để ông ta vào mắt.

“Ha ha, khỉ con, chỉ với trình độ này của ngươi, không xứng ở trước mặt ta kêu gào.”

Hoàng Đế tự cao tự đại, nói xong thì triệu hồi ra Nghê Thần để giáp, cảm nhận được hơi thở vô cùng bá khí, Thần Vũ Trường Không chợt biến sắc mặt:

“Cái gì, làm sao có thể? Đế văn của ngươi sao lại thay đổi rồi?”

Mà lúc này trong phòng livestream, A Nhĩ Nặc Hàn lập tức phân tích ra số liệu về Hoàng Đế, đưa ra cho mọi người xem.

Lúc này, sinh linh trong vũ trụ đều nhìn thấy một con số cực kỳ khủng bố.

(Hoàng Đế, chiến đế cấp chín mươi chín, Nghê Thần để giáp chín mươi một tầng!”

“Chín... chín mươi một tầng...”

“Đệt, chuyện này sao có thể, đế giáp này không phải từng ở trên người Cố Trường Khanh sao? Sao hiện tại lại tới trên người ông lão điên này?”

“Vậy mà còn mạnh hơn cả đế giáp của Thần Vũ Trường Không!”

Một đám nhân vật lớn xem đến đây, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng phấn khích, đặc biệt là Siêu Thiên Đế Chủ và Siêu Diễm Đế Chủ, sau khi nhìn thấy Nghê Thần đế văn chín mươi một

tầng, khuôn mặt vốn còn đang u sầu bỗng chốc tan thành mây khói.

Bởi vì Nghê Thần đế giáp và Nghê Hoàng đế giáp quá mức tương tự, vì vậy ai cũng lầm tưởng đó là Nghê Hoàng đế giáp mà lúc trước Cố Trường Khanh bày ra ở Nghê Nguyệt Cổ Tinh.

“Quả nhiên, ta biết Cổ Tinh chủ không thể ứng chiến qua loa như thế, Nghê Thần đế giáp chín mươi một tầng này đã có thể nghiền áp ngược lại đối thủ!” Ánh Thái Hoàng thả lỏng mấy phần.

Diễm Tuyệt: “Ta đã không nhớ rõ bao lâu rồi không được xem chiến đấu giữa các chiến đế cấp chín mươi chín, đẳng cấp đế giáp của hai bên cũng là đỉnh cấp, trận chiến này tuyệt đối rất đặc sắc!”

Nhìn thấy Nghê Thần đế giáp vô cùng khí phách trong màn hình, sinh linh trong vũ trụ tựa hồ đều có thể cách không cảm nhận được cảm giác áp bách có thể xâm nhập vào tận linh hồn từ trên người Hoàng Đế.

Mà vẻ mặt tự tin của Thần Vũ Trường Không thoáng chốc đã không còn, vốn dĩ ông ta nghĩ trận chiến này chính là ông ta nghiền áp, lại chưa từng nghĩ tiến bộ không phải chỉ có một mình ông ta.

“Tiếp chiêu cho lão tử!” Thần Vũ Trường Không chiếm ưu thế ra tay trước, hai cánh phía sau đột nhiên biến lớn, hóa thành cánh chim dài đến mấy trăm trượng, chiều dài kinh khủng như vậy khiến quần chúng đang xem đồng loạt kinh sợ.

Hoàng Đế vẫn khinh thường như cũ: “Làm màu làm mè, nhìn qua thì có vẻ rất lợi hại, chẳng qua cũng chỉ để trang trí thôi, lão tử trăm triệu năm trước đã có thể dùng một tay nghiền chết mấy trăm con khỉ như ngươi!”

Thần Vũ Trường Không hừ lạnh một tiếng: “Lão bất tử, đừng xem thường ta!”

Nói xong, hai cánh cực lớn rung động, bên trên có vô số tinh thể tương tự lông vũ bắn ra như cuồng phong bạo vũ.

Những tinh thể này giống như lưỡi đao sắc bén, số lượng vô cùng vô tận, giống như sao băng bắn về phía cơ thể của Tần Đế.

Giờ phút này Thần Vũ Trường Không vẫn tự tin như cũ, cho dù không nghiền áp được đối thủ, nhưng thực lực của ông ta tăng lên không phải chỉ đơn giản là để giáp, ông ta còn dung hợp cả tinh hạch tiềm năng, chỉ số tiềm năng tăng cường trên diện rộng, điều này khiến ông ta có tự tin rằng mình có thể miểu sát đối thủ!

Mà Hoàng Đế chỉ là nhấc một tay lên, ép toàn bộ lực lượng của Nghê Thần để giáp thành một cự chưởng vô cùng khí thế che chắn trước người, trực tiếp khiến cho tất cả các công kích của Thần Vũ Trường Không mất đi hiệu lực!

“Chỉ có chút trình độ này thôi sao?”

Hoàng Đế phát ra tiếng quát lớn vang vọng, cự chưởng kia cuốn theo sấm chớp dày đặc đánh thẳng về phía Thần Vũ Trường Không.

Trong lúc đó, cự chưởng mạnh mẽ kia càng lúc càng lớn, đã có khí thế đập nát hư không, xé rách ngân hà!

Chương 203: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc Lam Tinh (3) Chương 203: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc Lam Tinh (3)

Lúc này, vô số ánh mắt của các sinh linh ở phía Nam vũ trụ đều đang tập trung trên hai người Hoàng Đế và Thần Vũ Trường Không.

Thần Vũ Trường Không nhìn cự chưởng đang âm âm lao tới, đôi mắt lộ vẻ ngưng trọng, cảm thấy có chút áp lực, nhưng ông ta vẫn không tin nói:

“Quả nhiên là người mạnh nhất Lam Tinh, chẳng qua chỉ cần giết chết lão bất tử ngươi, cả Lam Tinh sẽ không ai có thể ngăn cản được ta nữa.”

Dứt lời, ông ta cũng dùng lực lượng toàn thân, đôi cánh không lồ phía sau để giáp khép lại, biến thành một cái lồng phòng hộ, bao bọc cả Thần Vũ Trường Không ở bên trong.

“Ta vừa dung hợp xong tinh hạch tiềm năng, chỉ là một lão điên trước đây, làm sao có thể là đối thủ của ta!”

Thần Vũ Trường Không tin tưởng lực phòng ngự của mình nhất định có thể đỡ được một chưởng này của Hoàng Đế, nhưng mà rất nhanh một màn đã khiến cho ông ta khiếp sợ.

Cự chưởng vững vàng đập vào trên đôi cánh của ông ta, khoảnh khắc phát ra thanh âm đinh tai nhức óc, sóng xung kích không lồ thổi quét không biết bao nhiêu dặm trên bầu trời, ngay cả ngân hà cũng như đang run rẩy.

Vạn linh trong vũ trụ nhìn thấy một màn này đều rung động, giống như cách màn hình cũng có thể cảm giác được lực trùng kích khủng bố kia.

Thiên Vũ đế giáp khiến Thần Vũ Trường Không vô cùng tự tin, sau khi chịu một kích này thì bắt đầu rung động kịch liệt, đôi cánh không lồ dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà tan vỡ, rất nhanh đã biến thành những mảnh nhỏ.

Dưới đôi cánh bị vỡ thành mảnh nhỏ lộ ra Thần Vũ Trường Không đang có vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

“Thiên Vũ đế giáp của ta... vậy mà bị đánh nát?”

Giờ khắc này, trong lòng ông ta dâng lên cảm giác thất bại cực lớn, nhưng mà cự chưởng to lớn của Hoàng Đế vẫn còn chưa kết thúc, nó thoải mái đánh vỡ phòng ngự của Thần Vũ Trường Không.

Sau đó tốc độ tăng vọt, đánh về phía cơ thể của Thần Vũ Trường Không.

Vạn linh trong vũ trụ thấy một màn này đều ghen hòng nhìn trần trời.

“Đệt! Không hổ là Lam Tinh chi chủ trước đây, cho dù có qua trăm triệu năm thì thực lực vẫn đứng trên đỉnh vũ trụ, Đế Khâm Na Tịch tùy tiện gây hấn chỉ sợ là quá không đặt Nhân Tộc vào mắt rồi, Đế Quốc Lam Tinh nào có chuyện chỉ chạm một cái là vỡ như bọn họ nghĩ.”

“Đúng vậy, lực công kích này thật sự quá kinh khủng, cùng là chiến đế cấp chín mươi chín nhưng Thần Vũ Trường Không lại hoàn toàn bị nghiền áp, chỉ có một chiêu đã bại rồi, thật là cười chết mất.”

“Các người đừng có tăng bốc Đế Quốc Lam Tinh quá, đừng quên Đế Quốc Lam Tinh hiện tại chỉ có ông lão điên này là có thực lực, mà nền tảng Siêu Thần chắc chắn vẫn còn con bài khác chưa lật.

“Đúng vậy, Đế Quốc Lam Tinh chỉ có một lão điên này thôi, nền tảng Siêu Thần chỉ cần tập trung tất cả lực lượng, giết được ông ta là thắng, đến lúc đó trực tiếp tuyên bố kết thúc chiến tranh, Lam Tinh còn có quân bài nào sao?”

“Nói hay lắm, chẳng lẽ các người cảm thấy Cố Trường Khanh có thể ra mặt? Một phé vật cấp bốn mươi bốn, đánh thắng được chiến đế cấp chín mươi chín có Thiên Vũ để giáp chắc?”

...

Nhiều nhân vật lớn khác, giờ phút này cũng nghĩ như thế.

Hoàng Đế ra tay vô cùng đẹp mắt, như vấn đề là ông ta có thể dùng thực lực của bản thân để bảo vệ Lam Tinh bình an sao? Nếu như không thể, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi bị hủy diệt.

Chẳng qua, Hoàng Đế có thể trong thời gian ngắn tăng thực lực lên nhiều như thế, chỉ thoáng chốc đã đánh bại Thần Vũ Trường Không, vẫn khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc.

Trên Siêu Thần Cổ Tinh, Đế Khâm Na Tịch cũng đang quan sát chiến trường trừng lớn hai mắt.

“Làm nhiều chuẩn bị như vậy, kết quả vậy mà ngay cả lão diên cũng đánh không lại?” Trong lòng bà ta nhất thời vô cùng thất vọng với Thần Vũ Trường Không.

Chỉ có vậy mà còn muốn một mình đánh cả Đế Quốc Lam Tinh?

Đồng thời cũng có thể nhìn ra được, thực lực của Đế Quốc Lam Tinh vô cùng thâm hậu, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã có thể bồi dưỡng ra một cường giả như thế, Đế Khâm Na Tịch càng thêm kiên định phải diệt trừ Nhân Tộc, đoạt lấy tài nguyên.

Ngục Hoàng ở bên cạnh, lạnh nhạt nói:

“Chồng của ngươi có vẻ sắp không xong rồi, ông ta hoàn toàn thua tại chiến giáp, Thiên Vũ đế giáp kia thực lực quá yếu, không thể là đối thủ của Nghê Thần đế giáp.”

Đế Khâm Na Tịch hừ lạnh một tiếng: “Lần này quả thực đã khinh địch, không ngờ trận chiến đầu tiên lại thất bại thảm hại.”

Chẳng qua Đế Khâm Na Tịch không hề thất vọng, người vẫn phải cứu trở về, bà ta vội vàng dùng ý niệm nói với Thần

Vũ Trường Không.

“Nhanh chóng quay về, Siêu Thần Cổ Tinh có Hộ Tinh đại trận, lão điên kia tuyệt đối không thể xông vào được, hiện tại ta sẽ mở cửa truyền tống cho ngươi, phải nhanh lên!”

Giờ phút này Thần Vũ Trường Không đang cọ xát với cự chưởng của Hoàng Đế, ông ta bị một chưởng này đánh lùi mấy vạn mét, thân thể bị đánh xuyên qua vô số thiên thạch, những thiên thạch kia cũng bị lực lượng này làm cho nổ tung.

Cả thân thể đều bị một sức mạnh to lớn xuyên qua, khó có thể giãy dụa, Thần Vũ Trường Không cảm nhận được, nếu như không phải trước đó ông ta dùng đôi cánh đỡ lấy phần lớn công kích, vậy thì hiện tại ông ta đã bị nổ thành tro.

Thiên Vũ đế khai trên người đã hoàn toàn vỡ vụn, toàn thân cũng đau đớn như thịt nát xương tan, nhưng giờ phút này sự thống khổ trên tinh thần của ông ta còn lớn hơn cả sự đau đớn trên cơ thể.

Lúc đến thì vô cùng hung hăng, muốn lấy thực lực của bản thân tiêu diệt cả Đế Quốc Lam Tinh, hiện tại lại bị mạnh mẽ vả mặt, thì ra ngay cả một chiêu của người ta cũng chịu không nổi.

“Lam Tinh chết tiệt... lão tử nếu có thể trở lại, nhất định cho các ngươi nợ máu phải trả bằng máu!”

Lúc đang vô cùng tuyệt vọng, đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói của Đế Khâm Na Tịch khiến cho hai mắt Thần Vũ Trường Không bỗng chốc sáng ngời.

“Mẹ nó, lần sau trở lại lão tử nhất định diệt các ngươi!”

Nói xong ông ta vội vàng vận dụng tất cả lực lượng còn lại trong cơ thể, thoát khỏi một kích kinh thiên này của Hoàng Đế, chui thẳng vào cửa truyền tống.

Sau đó, biến mất không thấy.

Ngay sau đó ông ta hỗn hển đáp xuống bên cạnh tể đàn trong cấm địa Siêu Thần Cổ Tinh, ôm ngực thở hồng hộc:

“Mẹ nó, khinh địch rồi, lão súc sinh kia vậy mà có thể lấy ra một bộ Nghê Thần để giáp chín mươi một tầng, nếu không phải người ra tay cứu ta đúng lúc, thiếu chút nữa ta đã chết rồi.”

Thần Vũ Trường Không ngẩng đầu, lúc này ông ta thấy được bên cạnh Đế Khâm Na Tịch còn có một người đàn ông mặc tây trang đang đứng, nhất thời hơi ngây ra:

“Ngực Hoàng? Sao người lại tới?”

Chương 204: Siêu Thần Cổ Tinh Đồi Đầu Đế Quốc Lam Tinh (4) Chương 204: Siêu Thần Cổ Tinh Đồi Đầu Đế Quốc Lam Tinh (4)

Lúc này, bên ngoài vũ trụ, Hoàng Đế nhìn thấy Thần Vũ Trường Không chạy trời chết thông qua cánh cửa truyền tống, không khỏi hừ lạnh một tiếng:

“Đây là thực lực của người sao? Chỉ dựa vào loại phế vật này còn tuyên bố muốn xúc phạm Đế Quốc Lam Tinh ta, hôm nay chính là ngày chết của Siêu Thần Cổ Tinh các người!”

Thanh âm của ông ta vang vọng thật lâu trong vũ trụ, cũng truyền vào trong tai tất cả người xem, nhìn thấy tư thế kiêu ngạo bề ngễ chúng sinh của Hoàng Đế, trong lòng đều vô cùng sùng bái ngưỡng vọng.

“Hùng sư mặc dù lão, nhưng uy nghiêm vẫn còn, chỉ cần Hoàng Đế còn ở đây, cả vũ trụ không ai có thể động tòi Đế Quốc Lam Tinh.”

“Nói không sai, vốn còn cho rằng Đế Khâm Na Tịch có thực lực mới dám ba hoa, kết quả chỉ có vậy?”

“Lần này thật sự là trời giúp Lam Tinh, Siêu Thần Cổ Tinh nhất định không ngờ Cổ Tinh chủ còn có một mãnh tướng như vậy đi?”

Vạn linh trong vũ trụ đều nghị luận, đều cảm thấy Đế Quốc Lam Tinh đã thắng.

Ngoài miệng thì nói phải diệt cả Lam Tinh, kết quả vừa mới lên đã bị người ta đánh tới tận cửa nhà, nhìn thế này nào có điểm gì giống với đi xâm lược? Ngược lại giống như bị Lam Tinh xâm lược thì đúng hơn.

Chỉ có thực lực này, bọn họ cũng không hiểu ai cho Đế Khâm Na Tịch lá gan dám tuyên chiến.

Các nhân vật lớn như Siêu Thiên Đế Chủ xem đến đây, cục đá trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống: “Cổ Trường Khanh quả nhiên không đơn giản như vậy, Đế Khâm Na Tịch vẫn là quá non, Đế Quốc Lam Tinh không phải dễ dàng công phá như vậy.”

Đúng lúc này, phòng livestream lại bắt đầu sôi nổi bình luận: “Các người mau nhìn, Hoàng Đế bắt đầu đánh tới Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cổ Tinh rồi, ông ta muốn đánh sâu vào trong, nhất định là muốn cứu Tần Đế, tự tay giết chết Đế Khâm Na Tịch.”

“Tốt, tốt, tốt, giây trước Đế Khâm Na Tịch còn kiêu ngạo như vậy, để xem lát nữa bà ta phải quỳ gối dưới chân Hoàng Đế thì còn dám cuồng vọng như vậy không!”

Tất cả sinh linh ủng hộ Đế Quốc Lam Tinh đều vô cùng kích động, mà tộc nhân trên Siêu Thần Cổ Tinh lúc này đều trầm mặc, trong lòng cảm thấy áp lực cực lớn.

Hoàng Đế đã xông tới bên ngoài Siêu Thần Cổ Tinh, không ngừng ngưng tụ ra vô số cự chưởng đánh vào đại trận.

Nếu như thật sự để cho lão điên này đánh vào, vậy bọn họ chẳng phải đều gặp tai ương?

Lúc đầu khi Đế Khâm Na Tịch tuyên chiến đã nói, đây chính là một trận chiến diệt tộc, người đến từ Đế Quốc Lam Tinh sao có thể nhẹ tay với bọn họ?

Chẳng qua tuy rằng hoảng hốt, nhưng người của Siêu Thần Cổ Tộc ngoài miệng lại không chịu thua, bắt đầu điên cuồng nhục mạ Hoàng Đế, các loại chửi bới dồn dập phun ra, đây chính là cách duy nhất khiến bọn họ có thể khắc phục sợ hãi.

Mà nội tâm của Hoàng Đế lại âm thầm kinh hãi.

“Bộ đề giáp này của Cổ tiểu hữu đúng là rất mạnh, còn về thực lực của hắn, ngay cả lão phu cũng có chút nhìn không thấu, thật sự là hậu sinh khả úy.”

Ngay cả Hoàng Đế cũng chưa từng nghĩ tới thực lực của mình sẽ có ngày mạnh như vậy, giờ phút này tâm trạng ông ta vô cùng hưng phấn, chuẩn bị một lần công phá Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cổ Tinh, đi vào bắt sống Đế Khâm Na Tịch, lột da rút gân, băm thây vụn đoạn bà ta, sau đó mới giết chết thì mới hả giận!

Mà bên phía Đế Quốc Lam Tinh, đám người Trương Hổ, Thao Thiết, Tiểu Đoàn Đoàn sau khi nhìn thấy biểu hiện của Hoàng Đế, tất cả đều lộ ra vẻ kinh hãi.

“Tốt, tốt, tốt, mạnh mẽ giết chết nhục khí của kỹ nữ thói tha kia đi, quá hả giận!”

“Không hổ là Hoàng lão tiền bối, quả thực chính là ánh sáng của Đế Quốc chúng ta!”

A Nhĩ Nặc Hàn vốn dĩ còn đang lo lắng, lúc này sắc mặt cũng dịu đi vài phần.

Xem ra tất cả đều phát triển theo hướng tốt, người đàn bà Đế Khâm Na Tịch kia cũng không lợi hại như ông ta nghĩ.

Thắng lợi của Hoàng Đế khiến cho tất cả mọi người đều vô cùng phấn chấn.

Vạn linh trong vũ trụ phần lớn đều cho rằng lần này Đế Quốc Lam Tinh sẽ xong đời, nhưng mà giờ phút này, Hoàng Đế dùng thực lực của chính mình để chinh phục mọi người, thành công rửa sạch nhục nhã vô cùng lúc trước.

Giờ khắc này, tất cả các sinh linh đều cho rằng Hoàng Đế sẽ thắng, hơn nữa sẽ tiếp tục thắng.

Chỉ có Cố Trường Khanh ở một bên là khuôn mặt không chút thay đổi nhìn tất cả trước mắt, chậm rãi phun ra một câu: “A Nhĩ Nặc Hàn, thông báo cho Hoàng tiền bối, nếu đánh không vào được thì đừng cậy mạnh, lập tức trở về.”

Những người khác nghe xong đều biến sắc.

Hiện tại có vẻ Hoàng Đế bên kia tất cả thuận lợi, Hộ Tinh đại trận này nhìn qua cũng không có gì đáng sợ, vì sao Cố Trường Khanh lại nói phải rút lui?

Chẳng lẽ hắn đã nhìn ra được huyền cơ gì?

A Nhĩ Nặc Hàn cũng có chút bất ngờ, chẳng qua vẫn là thành thật phục tùng mệnh lệnh của Cố Trường Khanh, rất nhanh đã truyền lại toàn bộ lời của Cố Trường Khanh cho Hoàng Đế không sai một chữ.

Hoàng Đế đang đánh Hộ Tinh đại trận hăng say, nghe xong lời này của Cố Trường Khanh thì lộ vẻ kinh ngạc.

“Rút lui? Vì sao phải rút lui? Chỉ là một cái Hộ Tinh đại trận có gì đáng sợ? Nhìn lão phu vùng tay là diệt được!”

Chương 205: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc Lam Tinh (5) Chương 205: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc

Lam Tinh (5)

Ông lão điên hoàn toàn không định lùi lại, ánh mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm vào Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cổ Tinh, khí tức khủng bố quanh thân đang dần thức tỉnh.

Ầm! Ầm!

Tiếp đó, ông ta nâng tay lên, áp xuống một chuông ấn cực lớn như có thể sụp đổ cả bầu trời.

“Lão điên đáng chết này thật sự muốn đánh vào trong? Hộ Tinh đại trận của chúng ta đang bị tàn phá nghiêm trọng.”

“Hộ Tinh đại trận này nhìn có vẻ rất mạnh, kết quả lại chỉ có chút trình độ này sao? Nhanh chóng tiêu diệt lão điên kia đi, tiền đóng thuế của ông đây đều cho chó ăn rồi sao?”

“Nhân Tộc đáng chết, lại lộ ra bộ mặt tà ác như trăm triệu năm trước rồi, chủng tộc bọn họ từ trong cốt tủy đã tràn đầy giết chóc, không hủy diệt Lam Tinh, vũ trụ vĩnh viễn không được yên ổn.”

“Lão súc sinh này nhất định sẽ bị trời phạt!”

Sinh linh trên Siêu Thần Cổ Tinh nhìn thấy Hoàng Đế đang oanh tạc pháp trận của bọn họ, gấp đến nỗi như kiến bò chảo nóng.

Bọn họ không giúp gì được cho chiến trường, bởi vậy chỉ có thể cống hiến lực lượng duy nhất của mình, lấy ra bàn phím, bắt đầu nhục mạ Hoàng Đế và toàn bộ Nhân Tộc của Lam Tinh.

“Lũ Siêu Thần Cổ Tộc này sao lại giống như chó điên loạn cắn người thế?”

“Tức giận vì sắp chết đến nơi rồi, lát nữa Đế Quốc Lam Tinh diệt các ngươi, để xem các ngươi còn có thể kêu gâu gâu không!”

Những sinh linh khác cũng chửi mắng không yếu thế chút nào, mà tiếng mắng chửi trên mạng cuối cùng cũng chỉ là sự ồn ào không ai để ý.

Hoàng Đế giờ phút này đang bận công phá Hộ Tinh đại trận, đột nhiên nhận được tin tức A Nhĩ Nặc Hàn truyền tới.

“Hả? Cố tiểu hữu lại bảo ta rút lui? Hắn có ý gì, không thấy lão phu sắp đập nát cái trận pháp này sao?”

Vừa dứt lời, Hộ Tinh đại trận trước mắt bỗng nhiên thay đổi!

Vốn chỉ là một pháp trận cực lớn màu tím, bên trên có điều khắc đủ loại phù văn bao vây quanh cả hành tinh, pháp trận này sẽ tự động nhận biết được người phe mình, sau đó cho đi.

Mà đối với kẻ địch, nhất định phải phá được pháp trận thì mới có thể đi vào.

Từ góc độ của Hoàng Đế mà xem, Hộ Tinh đại trận này thật sự bình thường không có gì kỳ lạ, công năng cũng chỉ vền vền có như thế.

Tuy rằng lực phòng ngự rất mạnh, thế nhưng một chút năng lực công kích cũng không có, chỉ cần thời gian không đến một nén nhang, ông ta nhất định có thể đánh nát hoàn toàn pháp trận này.

Nhưng mà ngay sau đó lại phát hiện mình đã lầm, Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cổ Tinh có đủ năng lực công kích, không chỉ có đủ, mà còn vô cùng mạnh!

Oanh!

Theo một tiếng nổ lớn vang lên, pháp trận bắt đầu dùng tốc độ thông thả chuyển động xung quanh tinh cầu, mà đồng thời, bốn mắt trận đều tự sáng lên ánh sáng xông thẳng lên bầu trời.

Tất cả các phù văn điều khắc bên trên cũng đều động đậy, phóng xuất ra lực lượng huyền diệu khó giải thích được.

Trong phòng livestream, tâm tình của vạn linh trong vũ trụ nhất thời biến đổi, Hoàng Đế cũng dừng lại động tác trong tay.

Ông ta thấy một cái chiến giáp khoa học kỹ thuật vô cùng khổng lồ chậm rãi được sinh ra từ trong pháp trận, chiến giáp này có độ lớn bằng ba phần mười cả tinh cầu!

Nó giống như một cái vệ tinh, ngày thường ẩn náu bên trong pháp trận không ra, nhưng một khi pháp trận gặp phải công kích, nó sẽ dùng thân quang vũ trụ mạnh nhất diệt sạch tất cả những kẻ xâm lược.

Siêu Thần Cổ Tinh, trong cảm địa.

Lúc này, hai tay Đế Khâm Na Tịch tạo thành hình chữ thập, thân văn trên người sáng lên toàn bộ, quyền không chế Hộ Tinh pháp trận đều nằm trong cơ thể bà ta, chỉ có bà ta mới có thể thao túng.

Chẳng qua vận dụng một lần cũng phải tiêu hao rất lớn, giờ phút này Đế Khâm Na Tịch cảm nhận được lực lượng toàn thân giống như đang cuộn cuộn bay ra ngoài, tâm tình bà ta có chút trầm trọng.

Lần này sử dụng xong Hộ Tinh chiến giáp, bà ta ít nhất cũng phải nằm trên giường một tháng mới có thể đứng lên.

Không chỉ có vậy, chiến giáp khoa học kỹ thuật này cũng tương tự như Đế Quốc Chi Nhân của Lam Tinh, cần tiêu hao nguồn sinh lực, mỗi một giây sẽ tiêu hao vô số năng lượng tinh hạch hoặc tiêu hao nguồn sinh lực.

Cũng may nguồn sinh lực còn thừa của Siêu Thần Cổ Tinh có rất nhiều, nếu đổi lại là một tinh cầu nhỏ nghèo nàn nào đó, vậy thì dùng không nổi vài giây đã hao hết nguồn sinh lực rồi.

Mà Thần Vũ Trường Không bên cạnh thì ghen hòng nhìn trần trời:

“Sao người chưa từng nói cho ta biết Siêu Thần Cổ Tinh còn có phòng tuyến khoa học kỹ thuật nghịch thiên như thế?”

Đế Khâm Na Tịch cười lạnh một tiếng: “Đây chính là bí mật lớn nhất của Siêu Thần Cổ Tinh, người biết đến nó không vượt quá một bàn tay, đây chính là Siêu Thần Cổ Tinh mạnh nhất... không, là khoa học kỹ thuật mạnh nhất toàn vũ trụ, không có một trong!”

Vẻ mặt Đế Khâm Na Tịch tràn ngập tự tin, trong lòng sinh ra hào khí:

“Là hơn trăm triệu năm trước, tiên tổ cấp chín mươi chín của Siêu Thần Cổ Tinh thiêu đốt thân văn tự thân một trăm linh năm tầng rồi luyện hóa mà thành, xây dựng ròng rã cả vạn năm, chỉ có điều Siêu Thần Cổ Tinh chưa từng bị xâm lược, vì thế nên không có ai từng thấy lúc Hộ Tinh pháp trận được chân chính kích hoạt sẽ có hình dạng thế nào.”

Ngục Hoàng ở bên cạnh nhìn thấy một màn này thì có chút kinh ngạc, ông nhận xét: “Uy lực của pháp trận này lại kinh khủng như vậy, không hổ là tiên tổ của Siêu Thần Cổ Tộc.”

Có thể sáng tạo ra khoa học kỹ thuật bảo vệ nghịch thiên như vậy, không chỉ thể hiện thực lực mà còn là thể hiện cả trí tuệ, vị tiên tổ hơn trăm triệu năm trước chắc chắn là một vị có thể thống trị một phương trong vũ trụ.

Chương 206: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc Lam Tinh (6) Chương 206: Siêu Thần Cổ Tinh Đối Đầu Đế Quốc Lam Tinh (6)

Khoảng nửa phút trôi qua, Hộ Tinh đại trận kia hoàn toàn khởi động xong, chiến giáp vệ tinh kia hoàn toàn xuất hiện trong tầm mắt của toàn vũ trụ.

Chiến giáp vệ tinh được tạo ra từ huyền thiết màu đen, vô cùng kiên cố, cực kỳ khổng lồ, nhìn không thấy điểm cuối, ở phía trên bốn cái mắt trận lần lượt hiện ra bốn chủ pháo diệt tinh.

Chỉ tùy tiện một lần bắn cũng có thể hủy diệt vô số tinh cầu!

Mà ngoại trừ chủ pháo ra còn có vô số nòng pháo nhỏ xuất hiện khắp nơi trên cơ giáp, không có góc chết nào khi công kích, có thể nói chính là thần binh!

Hoàng Đế ngây ngẩn cả người, cả người ông ta so với chiến giáp vệ tinh kia giống như phù du trong thiên địa, còn nhỏ bé hơn cả con kiến!

Lúc này ông ta cuối cùng cũng hiểu được, vì sao tin tức Cổ Trường Khanh truyền tới lại bảo ông ta rút lui.

“Cổ tiểu hữu hửn... vậy mà ngay cả cái này cũng đoán được? Hửn làm sao mà làm được... thật sự là hậu sinh khả úy.”

Vạn linh trong vũ trụ lúc này cũng đồng loạt sôi trào.

Các nhân vật lớn của đại thế lực đều kinh ngạc cảm thán.

Siêu Thiên Đế Chủ: “Kỹ nữ thôi Đế Khâm Na Tịch này thì ra còn có bí mật lớn như vậy? Chiến giáp hộ tinh này thật sự là hiếm có trên đời...”

Siêu Diễm Đế Chủ: “Hôm nay thật sự được mở mang tầm mắt, đây chính là lực lượng của khoa học kỹ thuật sao? Pháp trận to lớn như thế làm sao có thể tạo ra được?”

Hắc Động học cung: “Xem tình hình này, lão điên của Đế Quốc Lam Tinh làm sao có thể thắng được hộ tinh chiến giáp? Lực chiến đấu này hoàn toàn không cùng đẳng cấp...”

Chủ pháp ở trung tâm của hộ tinh chiến giáp đã bắt đầu tích lực, ầm ầm một tiếng, một chùm sáng laser thổi quét tám phương bắn thẳng ra ngoài, nhưng lại không bắn trúng người Hoàng Đế.

Mà là suột qua bên cạnh ông ta, bắn thẳng vào không trung vô hạn, bắn trúng mười hành tinh cực lớn ở phía xa.

Một lát sau, những hành tinh này giống như được làm từ giấy, nháy mắt cháy lên ánh lửa chói lọi đến cực điểm, chiếu sáng không biết bao nhiêu ngàn dặm trong vũ trụ.

U Minh Cổ Tộc lúc này đang chuẩn bị tới trợ giúp Hoàng Đế bên kia, nhưng mà thấy được cảnh tượng nghịch thiên này thì tất cả đều lâm vào hoảng sợ.

“Đây là thật hay giả? Một kích này sao có thể khủng bố như vậy, cả vũ trụ đều giống như sụp đổ!”

“Đùa đây à, lão tử hoa mắt sao?”

Mà U Sí âm lại biến sắc, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, vốn dĩ còn tràn đầy chiến ý chuẩn bị dẫn người qua đó, trong nháy mắt đã trầm mặc, mới vừa đứng dậy đã ngồi lại trên ghế.

Siêu Thần Cổ Tinh đáng chết... sao có thể khủng bố như vậy? Từ trước đến giờ lại che giấu kỹ như vậy?

“Ai có thể đánh với Hộ Tinh pháp trận này? Cho dù là chiến để cấp chín mươi chín ở đây cũng không thể tiếp được một chùm sáng laser đi?”

Về mặt U Sí âm ảm đạm, dự vọng muốn báo thù cho ca ca, trước thực lực tuyệt đối nghiền áp đã hơi lung lay, cảm nhận được sự khuất nhục và vô lực.

Ngoại trừ ông ta, những cao tầng bên cạnh cũng bó tay không có cách nào, hôm nay bọn họ mới hiểu rõ chênh lệch lực lượng của tộc mình và nền tảng Siêu Thần.

Đế Quốc Lam Tinh, tổng bộ của nền tảng Alpha.

“Kỹ nữ thói Đế Khâm Na Tịch kia vậy mà còn lưu lại hậu chiêu?” Đám người Trương Hồ, Thao Thiết đều kinh sợ nói không ra lời, đồng loạt đổ mồ hôi lạnh thay Hoàng Đế.

A Nhĩ Nặc Hàn bên cạnh khuôn mặt không dễ gì mới dịu đi, lúc này lại lần nữa trầm xuống.

Quả nhiên, nền tảng Siêu Thần có lá gan tuyên chiến thì sao có thể chỉ có chút thực lực đó?

Ông ta bắt đầu tự hỏi, làm sao mới có thể chiến thắng chiến giáp vệ tinh khủng bố này, nhưng trong đầu ông ta có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra cách.

Vừa rồi Cố Trường Khanh để Hoàng Đế rút lui, chẳng lẽ hắn đã sớm đoán trước được tất cả việc này sẽ xảy ra?

Nhưng mặc dù hắn đoán trước được, nhưng Hộ Tinh đại trận nghịch thiên như vậy phải phá thế nào?

Hoàng Đế nhìn về phía sau, cả bầu trời và những hành tinh kia đều bị chiến giáp vệ tinh nổ cho vỡ nát.

Cho dù là ông ta, trong lòng cũng có chút thấp thỏm.

Nhưng rất nhanh sự thấp thỏm này đã biến mất, chuyển thành chiến ý dào dạt bao phủ cả người.

Ông ta không chỉ không sợ, mà ngược lại còn ngửa đầu cười lớn.

“Ha ha ha, chỉ là một cái trận nho nhỏ mà đã muốn để lão phu rút lui, không chiến mà hàng sao? Vừa hợp ý ta, hôm nay lão tử muốn đánh thật thống khoái!”

Hoàng Đế biết thực lực của mình không thể công phá được trận pháp này, nhưng với tính cách của ông ta, khẳng định không thể cứ thế từ bỏ, từng là Đế Quốc Chi Chủ của Lam

Tĩnh, hiện tại lại đại diện cho toàn Nhân Tộc, dù chết thì có sao?

Dù hôm nay phải liều cái mạng này, cũng phải phá được trận!

Rống!

Ông ta hét to một tiếng vang vọng khắp không gian, đang lúc muốn ra tay thì đột nhiên trong đầu vang lên một thanh âm lạnh lùng.

“Dừng tay, quay lại!”

Là Cố Trường Khanh, giọng nói của hắn không hề gọn sóng, mang theo một cảm giác siêu nhiên, chí cao vô thượng, hoàn toàn không hoang mang chút nào.

Cho dù là Hoàng Đế đang sôi trào chiến ý, nhưng nghe được giọng Cố Trường Khanh thì nháy mắt cũng bình tĩnh trở lại, giống như là đang bị sai khiến.

“Tiếp theo, cứ giao cho ta là được!”

Giọng nói lạnh nhạt của Cố Trường Khanh tiếp tục vang lên bên tai ông ta, giống như là đang nói tới một việc vô cùng nhỏ.

Ánh mắt Hoàng Đế lóe lên, một lát sau, ông ta gật gật đầu, trả lời Cố Trường Khanh:

“Đã rõ, lão phu lập tức rút lui.”

Ông lão điên cũng không biết, Hộ Tĩnh đại trận mà ngay cả ông ta cũng không làm gì được thì Cố Trường Khanh sẽ có biện pháp gì?

Nhưng nếu như hắn đã nói ra, ông ta cũng chỉ có thể phục tùng vô điều kiện.

Vù!

Lúc này, bên cạnh Hoàng Đế mở ra một trùng động truyền tổng.

“Được rồi, vậy cứ giao cho Cổ tiểu hữu người, hy vọng người có thể đánh nát nó, giết vào Siêu Thần Cổ Tinh, hủy diệt những con khỉ hèn nhát này!”

Nói xong, ông ta bước vào cánh cửa truyền tổng quay về.

Chương 207: Thất Vọng! Chương 207: Thất Vọng!

Hoàng Đế thông qua truyền tổng rời đi, về tới Đế Quốc Lam Tinh.

Nhóm người Hầu vương, Trương Hổ, Thao Thiết đều ngây người, ngay cả A Nhĩ Nặc Hàn cũng vậy, bọn họ đều nghe được lời Cổ Trường Khanh vừa nói.

“Lão đại, người thật sự muốn đích thân tới Siêu Thần Cổ Tinh?”

Tất cả mọi người đều biết tính cách của Cổ Trường Khanh, tuyệt đối không phải là người thích khoe mẽ phô trương, nếu như không chắc chắn tuyệt đối, Cổ Trường Khanh không thể nói ra lời vừa rồi.

Nhưng cho dù là thế, một đám thuộc hạ cũng không nhận được đi lên khuyên.

Ngay cả Hoàng Đế là người mạnh nhất Lam Tinh hiện tại cũng phải quay về, Cổ Trường Khanh mới có thực lực cấp bốn mươi bốn, sau khi bế quan dù có tiến bộ nhưng cũng tuyệt đối không thể chống lại được thực lực cách xa như thế.

Trong mắt bọn họ, Cổ Trường Khanh đi đánh Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cổ Tinh, hành vi này không khác gì đi chịu chết.

“Nếu ngài thật sự không thể không đi, vậy thì ta cũng muốn đi cùng ngài!” Hầu Vương vô cùng nghiêm túc nói.

Trương Hồ và Thao Thiết nghe xong cũng vội vàng đi tới:

“Đúng vậy, nếu lão đại nhất định phải đi, vậy thì chúng ta nguyện cùng chiến đấu với lão đại!”

Nghe âm thanh mọi người đồng loạt khuyên bảo và lời cầu xin thấy chết không sờn bên tai, Cố Trường Khanh vẫn lạnh nhạt:

“Các người tạm thời không giúp được, ngoài ra, ta dám đích thân tới, tự nhiên là có mười phần nắm chắc, các người nhìn là được!”

Nói xong, hắn lập tức đi vào trùng động truyền tống.

Các thuộc hạ thấy Cố Trường Khanh đã quyết định thì đều dừng lại lời muốn nói, bọn họ đều biết lão đại nói một không hai, nhưng chính vì như thế, trong lòng bọn họ mới tràn ngập lo lắng.

Trong mắt mọi người, Cố Trường Khanh đây là vì bọn họ, vì cả Đế Quốc Lam Tinh, nên không thể không hy sinh.

Dù sao hắn cũng là Đế Quốc Chi Chủ, hắn không ra mặt, còn ai có thể đứng ra?

Biết rõ núi có hổ nhưng vẫn lên núi, đường ở nơi đó, dù có cách trở cũng phải đi qua.

Mọi người nhìn bóng dáng cao lớn của Cố Trường Khanh, trong lòng ngũ vị tạp trần, tất cả đều không khuyên nữa, chỉ là thù hận trong lòng đối với Siêu Thần Cổ Tinh đã lên tới đỉnh điểm.

A Nhĩ Nặc Hàn cũng lộ ra vẻ lo lắng, nhìn Cố Trường Khanh đi vào cánh cửa truyền tống, nhịn không được nói: “Cổ Tinh chủ,保重.”

Dứt lời, cơ thể Cố Trường Khanh hoàn toàn bước vào trùng động, truyền tống bắt đầu.

Mà giờ phút này, sau khi chiến giáp vệ tinh xuất hiện trên Siêu Thần Cổ Tinh, Hoàng Đế đã thông qua cửa truyền tống rút lui, cả phòng livestream của nền tảng Alpha đều nổi lên sóng to gió lớn.

“Nhân tộc rút lui, Đế Quốc Lam Tinh rút lui rồi!”

“Ngay cả ông lão kia cũng không chống lại được Hộ Tinh đại trận của nền tảng Siêu Thần sao? Vậy thì cả Đế Quốc Lam Tinh cũng không còn ai có thể đứng ra đi?”

“Cũng không trách được Đế Quốc Lam Tinh, thật sự là thực lực của Siêu Thần Cổ Tinh quá mạnh, nếu như chiến giáp vệ tinh này không chỉ giới hạn trong Siêu Thần Cổ Tinh mà có thể di chuyển trong toàn vũ trụ thì hiện tại bọn họ đã thống nhất cả vũ trụ rồi!”

Sinh linh trong vũ trụ đều chấn động không thôi, thậm chí những người vốn còn không xem trọng Siêu Thần Cổ Tinh, lúc này tư tưởng cũng bị phá vỡ hoàn toàn.

Trước thực lực tuyệt đối mà Siêu Thần Cổ Tinh thể hiện ra, tất cả tranh cãi đều không có ý nghĩa, giờ khắc này các thế lực lớn cuối cùng cũng có thể lý giải Đế Khâm Na Tịch.

Nếu như tình cầu của bọn họ có một Hộ Tinh đại trận nghịch thiên như vậy, bọn họ tuyệt đối còn cuồng vọng hơn cả bà ta!

Nhất thời, trong phòng livestream đều là bình luận ủng hộ Đế Khâm Na Tịch, những người ủng hộ Đế Quốc Lam Tinh trước đó lúc này đều không ngóc nổi đầu.

Mà những người kêu gào hung hăng nhất đương nhiên là người dân của Siêu Thần Cổ Tinh.

“Ha ha ha, Đế Quốc Lam Tinh cũng chỉ có vậy thôi sao? Lão điên kia còn không phải là chạy trời chết rồi kia?”

“Không hổ là tổ tinh của chúng ta, thật sự quá đỉnh, ngày chết của Đế Quốc Lam Tinh đã tới, nhất định phải diệt sạch súc sinh Nhân Tộc!”

“Hiện tại Nhân Tộc còn ai có thể đứng ra? Có Trường Khanh sao?”

“Đừng nói chuyện cười, phế vật kia mới có thực lực cấp bốn mươi bốn, còn kém xa Hoàng Đế, nhìn thấy Hộ Tinh đại trận này chỉ sợ còn run lẩy bẩy, còn dám chủ động đứng ra?”

Cả Nam vũ trụ đều đang trào phúng Đế Quốc Lam Tinh.

Thậm chí ngay cả những thế lực có quan hệ tốt với Lam Tinh cũng không nhìn được lác đầu, Siêu Thiên Đế Chủ và Siêu Diễm Đế Chủ cũng đều thất vọng, cảm thấy Đế Quốc Lam Tinh đã sắp bị diệt tới nơi rồi.

Cho dù là U Minh Đế Tộc có huyết hải thâm thù với Siêu Thần Cổ Tinh thì lúc này cũng trầm mặc, tất cả cao tầng đều sợ hãi, không có một ai dám đi khiêu chiến Hộ Tinh đại trận.

U Sí âm trong văn phòng thống khổ ôm đầu, trùng động truyền tống đã chuẩn bị xong, ông ta vốn đã phải tiến vào, nhưng lúc này lại không hề có một chút dũng khí.

“Thực xin lỗi, ca ca, có lẽ ta không thể báo thù cho người...”

Tất cả những nhân vật lớn lúc này đều có cái nhìn giống như các sinh linh trong vũ trụ, Đế Quốc Lam Tinh không còn ai có thể phái ra ứng chiến.

Khả năng lớn nhất chính là cố thủ trong Lam Tinh không ra, dù sao Hộ Tinh đại trận có nghịch thiên thế nào cũng chỉ có thể phòng ngự, chẳng qua cho dù như thế thì khả năng Nhân Tộc bị diệt cũng rất lớn.

Nền tảng Siêu Thần có thể không hề kiêng kỵ mà đưa người xuống Lam Tinh đại khai sát giới, nhưng người của Lam Tinh ngay cả tiến vào đất của kẻ địch cũng không làm được.

Trận chiến này không phải ngay từ ban đầu đã thua rồi sao?

Đế Khâm Na Tịch nhìn cảnh tượng bên ngoài, lộ ra một nụ cười lạnh đặc ý:

“Quả nhiên, tất cả đều như ta dự kiến, Hoàng Đế đã rút lui, kế tiếp Lam Tinh không còn ai có thể đứng ra, hiện tại Cố Trường Khanh nhất định rất sợ hãi đi? Thật là muốn xem vẻ mặt tuyệt vọng của hắn...”

Thần Vũ Trường Không trọng thương đang chữa thương ở bên cạnh, trong lòng cũng vui vẻ.

“Như vậy xem ra thất bại của Đế Quốc Lam Tinh đã định, chờ sau khi lão tử khôi phục sẽ khởi xướng phản công với Lam Tinh, lão điên chết tiệt kia, ta phải tự tay phế đi lão! Báo thù rửa hận!”

Tâm tình Ngục Hoàng cũng bình tĩnh lại, chỉ cần gã cùng Thần Vũ Cổ Tộc cùng ra tay, trận chiến này tất thắng không thể nghi ngờ, chỉ là trong lòng có chút cảm thán.

Cố Trường Khanh, thì ra cũng chỉ có vậy thôi sao?

“Đế Khâm Na Tịch, lăn ra đây quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta có thể cho ngươi chết toàn thân, có thể diện mà chết, nếu không, băm thây vạn đoạn!”

Bỗng nhiên, ngay lúc này, bên ngoài Siêu Thần Cổ Tinh bỗng nhiên có một cánh cửa truyền tông sáng lên, ngay sau đó có một giọng nói lạnh lẽo như núi băng ngàn năm vang lên bên tai mọi người.

Chương 208: Cố Trường Khanh Trực Tiếp Ra Mặt, Đối Đầu Với Siêu Thần Cổ Tinh (1) Chương 208: Cố Trường Khanh Trực Tiếp Ra Mặt, Đối Đầu Với Siêu Thần Cổ Tinh (1)

“Đế Khâm Na Tịch, lăn ra đây quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta có thể cho ngươi chết toàn thân, có thể diện mà chết, nếu không, bầm thây vạn đoạn!”

Bên ngoài Siêu Thần Cổ Tinh, một cánh cửa trùng động truyền tông chậm rãi hiện lên, sau đó là một bóng dáng cao lớn từ bên trong đi ra.

Trên gương mặt sắc bén là thái độ lạnh lùng hờ hững.

Trong ánh mắt thâm thúy lóe lên vẻ tàn bạo, nhìn xuống Siêu Thần Cổ Tinh ở phía xa.

Sau khi hấn xuất hiện, toàn sinh linh trong vũ trụ, các thế lực ở khắp nơi, Đế Quốc Lam Tinh, ngay cả Ngục Hoàng và Đế Khâm Na Tịch, giờ phút này toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên người hấn, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

“Đến rồi? Cố Trường Khanh vậy mà đến rồi?”

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Cố Trường Khanh vẻ mặt bình tĩnh, kiêu ngạo mà đứng, dáng người cao lớn bề thế.

“Cố Trường Khanh vậy mà dám tới? Chẳng lẽ hấn không nhìn thấy Hộ Tinh đại trận kinh khủng cỡ nào sao?”

U Sí âm không dám tin nói, một nhóm cao tăng bên cạnh cũng khó mà hiểu nổi.

“Hoàng Đế cũng biết khó mà lui, hấn lại tới làm gì? Chẳng lẽ Cố Trường Khanh không sợ chết?”

Trên Siêu Thần Cổ Tinh, Ngục Hoàng và Thần Vũ Trường Không đều lộ ra vẻ vui sướng.

Thần Vũ Trường Không còn trực tiếp dừng lại động tác trị thương, ánh mắt nóng rực nói:

“Cơ hội tốt, nhân lúc này tiêu diệt Cố Trường Khanh, sau đó thuận tiện công phá Đế Quốc Lam Tinh!”

“Đúng thế, hần vậy mà chủ động tới chịu chết?”

Đế Khâm Na Tịch mỉm cười, vẻ mặt khinh thường, Cố Trường Khanh này chẳng lẽ thật sự là tới tìm chết sao? Chẳng qua bà ta vẫn còn có chút can trọng, biểu hiện của Cố Trường Khanh trước đó khiến bà ta hận đến thấu xương, nhưng đồng thời cũng vẫn còn tồn tại một chút kính sợ.

Bà ta hiểu rõ, đối mặt với Cố Trường Khanh, cho dù là ưu thế có lớn hơn nữa cũng không được khinh địch, để tránh lật thuyền trong mương, bà ta chính là dựa vào tâm cơ cẩn thận này mới có thể đi tới được vị trí ngày hôm nay.

Cố Trường Khanh lẳng lặng đứng thẳng trên bầu trời, bỗng nhiên, trên bầu trời Siêu Thần Cổ Tinh hiện ra một cánh cửa truyền tống, bên trong xuất hiện một bóng người, là Đế Khâm Na Tịch.

Chẳng qua đây cũng không phải bản thân Đế Khâm Na Tịch, mà là bà ta thông qua khoa học kỹ thuật đưa tới một cái tàn ảnh, không có năng lực chiến đấu gì, chỉ có thể đối thoại.

“Cố Trường Khanh, ta không biết ngươi dựa vào đâu mà dám tới khiêu chiến với ta, nhưng ta tin nếu ngươi đã đến thì đã có chuẩn bị tốt sẽ chiến đấu với Hộ Tinh đại trận của ta.”

“Vậy thì, ta nhất định sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt, cảm nhận sự khủng bố của Siêu Thần Cổ Tinh của ta đi! Ta đã đợi không kịp muốn nhìn thấy ngươi phải run rẩy trước lực lượng tuyệt đối rồi!”

Cho đến giờ Đế Khâm Na Tịch vẫn chưa từng nhìn thấy bộ dạng thất bại của Cố Trường Khanh, bà ta rất muốn xem xem,

sau khi thất bại hẳn sẽ có vẻ mặt gì.

Mà Cố Trường Khanh lại cười, hiểu được ả đàn bà này là tới đây để thăm dò mình, vẻ mặt lạnh nhạt khinh thường:

“Vậy thì người phải thất vọng rồi, phải run rẩy chính là người, ta rất nhanh sẽ tới trước mặt người thôi, hiện tại người không quỳ xuống cầu xin ta, vậy thì lát nữa khi ta và người đối mặt, người ngay cả cơ hội quỳ xuống cũng không có!”

Nói xong, Cố Trường Khanh vươn tay, bóp nát hư ảnh kia.

Bản thể của Đế Khâm Na Tịch nhất thời cuồng nộ: “Tên khốn kiếp này còn dám cuồng vọng như thế, quả thực là không để Siêu Thần Cổ Tinh của ta vào mắt!”

Sau đó bà ta quay đầu nhìn về phía Ngục Hoàng: “Ngục Hoàng, lần này không cần người ra tay, cơ giáp vệ tinh này của ta nhất định có thể giải quyết Cố Trường Khanh, chẳng qua người cứ yên tâm, ta sẽ thực hiện lời nói trước đó, giao Cố Trường Khanh còn sống cho người.”

Ngục Hoàng gật đầu.

Không cần gã ra tay, đương nhiên rất tốt.

Mà sinh linh trong vũ trụ lúc này đã bị biểu hiện của Cố Trường Khanh làm cho kinh ngạc.

Ngay cả các thuộc hạ trên Đế Quốc Lam Tinh cũng cho rằng Cố Trường Khanh lành ít dữ nhiều, lại càng đừng nói tới những sinh linh khác, gần như hơn chín phần đều cho rằng Cố Trường Khanh tới tìm chết.

Nhưng mà nhìn biểu hiện của hắn lúc này lại thấy có vài phần khó hiểu.

“Cố Trường Khanh dựa vào đâu mà dám ngông cuồng như thế?”

“Hiện giờ hấn tuyệt đối không thể chiến thắng Siêu Thần Cổ Tinh, ta không nghĩ ra hấn dựa vào đâu mà dám đối kháng với Hộ Tinh đại trận.”

Mà người của Siêu Thần Cổ Tinh đều cười lạnh:

“Chẳng qua là ra vẻ trước khi chết thôi, rất nhanh hấn sẽ bị uy lực của Diệt Tinh chủ pháo nghiền nát thành tro!”

“Siêu Thần Cổ Tinh ta uy vũ! Nhân Tộc súc sinh, lát nữa ngươi sẽ vì sự ngông cuồng này mà trả giá đắt!”

Đế Khâm Na Tịch sử dụng ý niệm khởi động cơ giáp vệ tinh, bà ta hét lên một tiếng, một chủ pháo trên cơ giáp vệ tinh lập tức bắt đầu tích lực.

Mà Cổ Trường Khanh lại không né tránh, vẫn vô cùng ngạo nghễ đứng ở nơi đó, trong mắt lộ ra chiến ý.

“Đúng lúc ta cũng muốn thử, thực lực sau khi xuất quan của ta mạnh bao nhiêu.”

Dứt lời, quanh thân hấn lập tức tỏa ra ánh sáng màu xám trắng, áo giáp hình thức chung cực quý dị phụ thể, nhất thời một luồng uy áp khủng bố âm âm đè xuống, lan tràn xung quanh.

Sau khi áo giáp chung cực phụ thể, không gian vũ trụ nơi hấn đứng đều vặn vẹo biến hình, sau lưng hiện ra song long một xám một đen rít gào, tiếng gầm xuyên qua vô số hành tinh xung quanh.

Chỉ là một tiếng gầm của chúng, một cảm giác áp bách khủng bố đè xuống khiến cho tinh vực ở phụ cận đã có chút biến hình!

Nhưng, đây cũng chỉ là lực lượng vô hình do hấn bạo phát mà thôi.

Chẳng qua dù cách màn hình, vô số sinh linh cũng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của hắn, luồng sát khí bá đạo kia tựa như muốn xé rách cả vũ trụ.

Chỉ là vẫn có rất nhiều sinh linh khinh thường:

“Ha ha! Chỉ thay đổi một áo giáp để vẫn mà nghĩ mình có thể rồi sao? Nhiều nhất cũng mới chỉ có thực lực cấp năm, sáu mươi, thật sự không hiểu tên này lấy tự tin ở đâu ra.”

“Nhìn thấy chưa? Chủ pháo của Hộ Tinh đại trận đã bắt đầu tụ lực, hiện giờ Cố Trường Khanh đã sắp biến thành một cỗ thi thể rồi!”

Vô số sinh linh giống như đã sắp nhìn thấy Cố Trường Khanh bị uy lực của pháo laser nghiền nát thành tro.

Chương 209: Cố Trường Khanh Trực Tiếp Ra Mặt, Đồi Đầu Với Siêu Thần Cổ Tinh (2) Chương 209: Cố Trường Khanh Trực Tiếp Ra Mặt, Đồi Đầu Với Siêu Thần Cổ Tinh (2)

Tốc độ tụ lực của trận pháp cực nhanh, Đế Khâm Na Tịch gấp gáp muốn giết chết Cố Trường Khanh, kẻ thù bà ta ngày đêm căm tức hiện tại lại chủ động xuất hiện dưới đại pháo của bà ta, đây quả thực là cơ hội tốt cầu còn không được!

Bởi vì lực lượng mà hiện giờ Cố Trường Khanh để lộ ra không phải rất cao.

“Cố Trường Khanh, cảm nhận tuyệt vọng đi!”

Đế Khâm Na Tịch nghiền răng nghiền lợi, đồng thời chủ pháo của cơ giáp cũng phóng ra chùm sáng laser giống hệt như vừa rồi bắn về phía Hoàng Đế, chẳng qua lúc này đây Đế Khâm Na Tịch cố ý đè thấp uy lực của pháo laser.

Lần bắn này, có lẽ có thể khiến cho đế giáp trên cơ thể của Cố Trường Khanh vỡ nát toàn bộ, đồng thời khiến cho hắn

trọng thương, nhưng cũng sẽ không trực tiếp lấy đi tính mạng của hắn.

“Hả?”

Giống như nhận thấy được lần này Đế Khâm Na Tịch cố ý đè thấp uy lực của quang pháo, ánh mắt thâm thúy của Cố Trường Khanh vẫn vô cùng bình tĩnh, thản nhiên nói: “Uy lực như vậy, người đang khinh thường ai?”

Dứt lời hắn vung tay lên, trong khoảnh khắc Ma Đồng bên ngoài áo giáp đồng loạt sáng lên, ánh lửa màu đen thiêu đốt, song long sau lưng rít hào, Cố Trường Khanh thúc giục một nửa lực lượng trong cơ thể, bắn ra một chùm năng lượng Thất Liên dài đến vạn trượng.

Ầm! Ầm!

Năng lượng Thất Liên cuồng bạo xé rách không trung, làm ngân hà sụp đổ, cuốn theo khí thể hung ác như có thể cắn nuốt trời đất, phóng thẳng về phía chùm laser trên cơ giáp.

Vù vù!

Lát sau, chùm sáng laser và năng lượng Thất Liên của Cố Trường Khanh va chạm vào nhau, dưới cái nhìn chăm chú của vô số sinh linh, chuyện khiến mọi người không thể tin được lại xảy ra.

Chùm laser thế không thể đỡ trong mắt mọi người lại giống như một tấm vải rách, bị năng lượng Thất Liên mà Cố Trường Khanh phóng thích ra phóng tới quét cho tan rã, hủy diệt!

Không chỉ như vậy, năng lượng Thất Liên đã cắn nuốt hết cả năng lượng của laser, lực lượng không giảm mà còn tăng, tiếp tục lao vọt đi, phóng về phía chủ pháo trên cơ giáp vệ tinh!

Răng rắc...

Chủ pháo trên cơ giáp giống như một đồng bunn nhào, trong tiếng nổ mạnh liên tiếp, bị một kích này của Cố Trường Khanh nhẹ nhàng phá hủy hoàn toàn.

“Chỉ có chút trình độ này? Nhìn Hoàng lão tiên bối đánh nửa ngày, ta còn tưởng cái huyền thiết này cứng rắn thế nào nữa.”

Hai mắt một đen một xám của Cố Trường Khanh coi thường tất cả, kiêu ngạo nhìn cả vũ trụ, tựa như không hề bắt ngờ với kết quả này.

Mà sau khi một kích của hắn kết thúc, cả vũ trụ trong nháy mắt chìm vào yên lặng, sau đó bùng nổ sóng to gió lớn.

“Đệt! Ta mẹ nó vừa nhìn thấy gì?”

“Công kích của Cố Tinh chủ có thể nghiền áp laser của Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cố Tinh, hơn nữa còn có thể hủy diệt một chủ pháo của cơ giáp?”

“Đây là thật sao? Cố Trường Khanh không phải mới cấp bốn mươi bốn sao? Đùa gì vậy? Hắn làm sao có thể làm được?”

“Thế giới này điên rồi, điên thật rồi!”

...

Dưới hình thức chung cực của áo giáp, lực lượng mà Cố Trường Khanh bày ra khiến cho toàn Nam vũ trụ chấn động.

Không ai ngờ được hắn lại có thể nhẹ nhàng cản lại chủ pháo trên Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cố Tinh như thế, hơn nữa còn cường thế phá hủy nó.

U Minh Cố Tinh, cả một đám cao tầng đều trừng lớn mắt.

“Trời ạ, âm đại nhân, người nhìn thấy chưa! Cố Tinh chủ hắn không đơn giản!”

“Câm miệng, ông đây không mù.” Ánh mắt U Sí âm lóe sáng, gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình, thật lâu cũng không thể bình tĩnh kích động trong lòng.

Vốn dĩ ông ta còn tưởng rằng Đế Quốc Lam Tinh sẽ không làm gì được nền tảng Siêu Thần, thật không ngờ đương đại Đế Quốc Chi Chủ vậy mà lại mạnh tới mức này, quả thực khiến ông ta kinh ngạc và hưng phấn.

Đến giờ khắc này ông ta mới biết được ca ca nói đúng, toàn bộ vũ trụ, sợ là chỉ có Đế Quốc Lam Tinh mới có thể đẩy ngã nền tảng Siêu Thần.

Mà thực lực của U Minh Đế Tộc bọn họ, ở trước mặt Hộ Tinh đại trận của đối phương thì chính là rác rưởi.

Hơn nữa, chỉ cần một mình Thần Vũ Trường Không cũng có thể diệt hết bọn họ.

Người duy nhất có thể đối kháng với kỹ nữ thời Đế Khâm Na Tịch kia, có lẽ chỉ có một mình Cố Trường Khanh thôi.

Mà Siêu Thiên Đế Chủ Ánh Thái Hoàng và Siêu Diễm Đế Chủ Diễm Tuyệt thậm chí đã bắt đầu suy nghĩ xem nếu như Đế Quốc Lam Tinh bị vây công thì bọn họ nên làm gì tiếp theo.

Hoàn toàn không nghĩ tới, Cố Trường Khanh có thể dùng thực lực mạnh mẽ vô cùng trực tiếp vả mặt bọn họ, lại khiến cho tất cả các sinh linh vừa hạ thấp Đế Quốc Lam Tinh phải kinh sợ!

Siêu Thần Cổ Tộc vốn dĩ còn đang không ngừng kêu gào, giờ khắc này toàn bộ lâm vào yên lặng.

Mà trên Đế Quốc Lam Tinh, đám thuộc hạ của Cố Trường Khanh cũng có vẻ mặt giống như hóa đá mà đông cứng lại, không biết qua bao lâu mới phản ứng lại.

“Thực lực của lão bản khủng bố như vậy?”

“Đều là bết quan, chúng ta so với lão bản, quả thực là quá phé rồi, ngay cả Hoàng lão tiên bối cũng bị vượt qua, quá biến thái!”

Vốn dĩ bọn họ còn dương dương tự đắc vì thành tựu chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi trong bảo hộp thời gian, có thể đột phá đến cấp sáu mươi.

Nghĩ rằng với biểu hiện đẹp mắt như vậy, cho dù là lão đại cũng sẽ không tiếc lời hay ý đẹp, khích lệ bọn họ vài câu.

Nhưng mà lúc này bọn họ mới phát hiện, so sánh với thực lực tiến bộ kinh khủng của lão bản, tốc độ tiến bộ của bọn họ không khác gì một con kiến bò.

Nháy mắt bọn họ đều hoài nghi nhân sinh.

Quả nhiên lão bản vẫn là lão bản!

Mà Hoàng Đế đứng ở bên cạnh, ánh mắt cũng vô cùng rung động, ông ta nhìn bóng dáng cao lớn của Cố Trường Khanh, càng ngày càng cảm thấy thương thức và kính sợ.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, tiền đồ của Đế Quốc Lam Tinh sẽ rạng rỡ đến mức nào, ông ta đã không dám tưởng tượng.

Chương 210: Kiểm Tra Thất Bại! Không Thể Hiện Thị Số Liệu! Chương 210: Kiểm Tra Thất Bại! Không Thể Hiện Thị Số Liệu!

“A Nhĩ Nặc Hàn, nhanh, tra một chút số liệu của bộ để giáp này của lão đại.”

Về mặt Hầu Vương tò mò giục giã nói, mấy thuộc hạ bên cạnh cũng liên tục phụ họa, bọn họ khẩn cấp muốn biết thực lực hiện tại của Cố Trường Khanh mạnh đến cỡ nào.

Nền tảng Alpha, bình luận trong phòng livestream cũng giống như nổ tung.

Vạn linh trong vũ trụ đều sợ hãi than, một kích kinh thiên vừa rồi của Cố Trường Khanh.

“Thực lực của Cố Tinh chủ cũng quá khủng bố rồi? Không phải hấn mới hơn cấp bốn mươi sao? Lại có thể nghiền áp thực lực của chiến đế cấp chín mươi chín?”

“Đúng vậy, pháo laser mà ngay cả lão điên cũng không dám đối kháng, hấn vậy mà chỉ nâng tay thôi cũng có thể hủy diệt một cái chủ pháo!”

“Không tầm thường, quá không tầm thường, mãnh liệt yêu cầu xuất ra số liệu thực lực của Cố Tinh chủ!”

“Đúng vậy, nền tảng Alpha đâu? Nhanh chóng đưa số liệu ra đi!”

“Không sai, @Nền tảng Alpha, hãy cho bọn ta biết số liệu với!”

Ngoại trừ bọn họ, ngay cả các đại nhân vật của U Minh Cổ Tinh, Siêu Thiên Cổ Tinh, Hắc Động học cung... đều đang lợi dụng cách của mình để kiểm tra ra thực lực của Cố Trường Khanh trước mắt.

Một màn vừa rồi quá kinh thế hãi tục, hấn rốt cuộc mạnh đến mức nào đã là một việc mà vô số sinh linh bức thiết muốn biết.

Nhưng mà rất nhanh, kết quả mà các thế lực lớn ở Nam vũ trụ kiểm tra ra đều vô cùng nhất trí.

Không thể kiểm tra ra!

Điều này khiến cho rất nhiều nhân vật lớn phải sợ hãi than, người này rốt cuộc mạnh đến mức nào mới có thể khiến cho

vệ tinh mạnh nhất của các tộc đều không thể kiểm tra ra một chút số liệu nào?

Cùng lúc đó, A Nhĩ Nặc Hàn cũng đang bận rộn, ông ta cũng rất muốn biết thực lực của Cố Trường Khanh rốt cuộc ở mức nào.

Trong sự thúc giục của người bên cạnh và bình luận trong phòng livestream, A Nhĩ Nặc Hàn khởi động Đế Quốc Chi Nhân kiểm tra.

Nhưng mà rất nhanh ông ta lại nhíu chặt mày, trên trán tuôn ra rất nhiều mồ hôi, do dự nói:

“Kiểm tra thất bại?”

“Trạng thái quan thân của Cố Tinh chủ, tất cả đều là dấu chấm than màu đỏ.”

Sau đó, bất kể ông ta có thử ra sao, ngoại trừ dấu chấm than thì vẫn là dấu chấm than.

Kết quả này khiến cho tất cả mọi người vô cùng bất ngờ.

Ngay cả Đế Quốc Chi Nhân cũng không thể kiểm tra ra thực lực của lão bản?

Bọn họ đều nghĩ, không hồ là lão bản giống như thần trong lòng bọn họ, quả nhiên không gì không làm được.

Cùng lúc đó, trong phòng livestream của nền tảng Alpha, vô số người xem đang hô hào đòi công bố số liệu tự thân của Cố Tinh chủ, bình luận tuôn ra mãnh liệt như thủy triều.

Về mặt A Nhĩ Nặc Hàn khổ tâm, vừa rồi ông ta đã dùng Đế Quốc Chi Nhân kiểm tra, đành phải công bố kết quả chi tiết ra:

(Đế Quốc Chi Nhân kiểm tra thất bại, vô cùng xin lỗi!)

“Cái gì, lão tử chờ nửa ngày, giờ người lại nói cho ta là kiểm tra không ra?”

“Đế Quốc Chi Nhân của Lam Tinh phế vật vậy sao? Còn nói mình là đồng minh của Đế Quốc Lam Tinh, thế mà mẹ nó ngay cả cái số liệu này cũng không lấy được?”

“Đừng kích động, vừa thu được tin tức, các thế lực trong toàn vũ trụ cũng đều ngay lập tức kiểm tra, kết quả không có một ai có thể thành công kiểm tra ra thực lực của Cổ Tinh chủ.”

Tròng lòng tất cả mọi người đều lâm vào rung động.

Người đàn ông cao cao tại thượng nhìn xuống tất cả, sâu không lường được kia, giờ phút này trong lòng bọn họ càng có thêm cảm giác thần bí.

Kiểm tra không có kết quả, nhưng lại khiến cho mỗi sinh linh ở đây càng mong đợi biểu hiện tiếp theo của Cổ Trường Khanh.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ dựa vào một kích vừa rồi đã trực tiếp hủy diệt một chủ pháo trên cơ giáp của Siêu Thần Cổ Tinh, thực lực của hắn đã được vô số sinh linh công nhận!

Chẳng qua tiếp sau đó còn ba cái chủ pháo, còn có thể dễ dàng đối phó không?

Những người đứng đầu của các thế lực lớn đều hồi phục lại từ rung động trong lòng, ánh mắt lại nhìn vào dáng người cao lớn ngạo nghễ trên bầu trời trong màn hình livestream.

Giờ phút này, trên Siêu Thần Cổ Tinh, vẻ mặt Đế Khâm Na Tịch âm trầm như có thể tích ra nước.

Bà ta rung động và khó có thể tin, toàn vũ trụ cộng lại cũng không chấn kinh bằng bà ta, cắn răng nói:

“Cơ giáp vệ tinh của Siêu Thần Cổ Tinh ta, sao có thể bại bởi một nhân loại?”

Bà ta là người sử dụng cơ giáp vệ tinh này, là người hiểu rõ lực lượng của Hộ Tinh đại trận nhất.

Theo lý mà nói, chùm pháo laser vừa rồi, cho dù là Cố Trường Khanh cũng chỉ có thể bị giết ngay lập tức, nhưng hắn lại chỉ dùng một chiêu đã có thể phá hủy, nhẹ nhàng mà phá hủy!

“Tiểu Na, chuyện gì vậy? Công kích vừa rồi của ngươi, lẽ nào là cố ý hạ thấp uy lực?”

Thần Vũ Trường Không nhíu mày, đi tới hỏi, thương thế trên người ông ta đã trị liệu gần xong, trầm giọng nói:

“Uy lực của Hộ Tinh đại trận này khủng bố đến mức nào, đáng lẽ không chỉ có chút uy lực đó mới phải, ngươi có phải cố ý nương tay không?”

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, vừa rồi bà ta khẳng định có nương tay.

Ngục Hoàng mặc tây trang phẳng phiu nhìn dáng người cao lớn đang nhìn xuống Siêu Thần Cổ Tinh kia, kinh ngạc cảm thán:

“Mặc dù vợ ngươi không dốc toàn lực thúc giục chủ pháo của Hộ Tinh đại trận, nhưng cho dù có dốc toàn lực thì cũng chưa chắc có thể giết Cố Trường Khanh.”

“Sự đáng sợ của hắn, các ngươi rất khó tưởng tượng.”

“Cái gì?”

Thần Vũ Trường Không nghe được gã nói như vậy, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Ngục Hoàng là nhân vật thế nào? Chiến để cấp chín mươi chín! Là một nhân vật lớn có để giáp một trăm linh tám tầng!

Ngay cả gã cũng đưa ra đánh giá cao như thế, vậy thì phải nghịch thiên đến mức độ nào?

Cố Trường Khanh rốt cuộc đã dùng cách gì mới có thể trong thời gian ngắn như vậy tăng lên thực lực kinh khủng như thế?

Chương 211: Liều Mạng Xuất Chiêu, Tuyệt Đối Không Được Phép Chủ Quan (1) Chương 211: Liều Mạng Xuất Chiêu, Tuyệt Đối Không Được Phép Chủ Quan (1)

“Ha ha ha, ta đã sớm nói rồi... Đế Quốc Lam Tinh ta bất kể là thời đại nào cũng không phải là thứ mà đám khỉ các ngươi có thể chọc vào, chuẩn bị nhận lấy lửa giận của Đế Quốc đi! Đồ kỹ nữ thôi tha!”

Lúc này, trên tế đàn truyền đến tiếng cười đắc ý nhưng có phần suy yếu của Tần Đế.

Tất cả mọi người đều không biết ông ta tỉnh lại khi nào, cặp mắt đã thoát khỏi băng vải, cũng thấy được một màn Cố Trường Khanh hủy diệt chủ pháo của cơ giáp vệ tinh.

“Câm miệng!”

Đế Khâm Na Tịch nghe vậy, nâng tay lên tát lên mặt ông ta một cái, vẻ mặt âm trầm nói:

“Các ngươi đừng gấp gáp, ta thừa nhận, vừa rồi ta quả thực đề thấp uy lực khi kích hoạt quang pháo, nhưng dù vậy... cũng không nên bị hấn phá được mới đúng.”

Thần Vũ Trường Không trầm giọng nói: “Đừng khinh địch, không được giữ lại chút sức mạnh nào của chủ pháo, khiến cho sức sinh đó hóa thành tro bụi đi!”

Ánh mắt Đế Khâm Na Tịch âm u lạnh lẽo, gật đầu nói: “Lần này ta sẽ kích hoạt một đòn mạnh nhất của Hộ Tinh đại

trận, ngưng tụ tất cả lực lượng còn lại của Hộ Tinh đại trận rồi phóng ra hết một lần! Xem hắn có chết hay không!”

“Hả?”

Nghe được lời này, Ngục Hoàng cho bà ta một ánh mắt lạnh lẽo: “Ta muốn hắn sống, các người xem lời của ta như gió thoảng bên tai?”

Đế Khâm Na Tịch nói: “Yên tâm, ta còn muốn Cố Trường Khanh sống hơn người, để văn và tài nguyên trên người hắn ta vô cùng thêm muốn, ta có thể dễ dàng điều khiển Hộ Tinh đại trận theo ý muốn, nếu như phát hiện Cố Trường Khanh chịu không nổi nữa, ta sẽ dừng lại ngay lập tức, tuyệt đối không bức chết hắn.”

Ngục Hoàng nghe vậy mới gạt đầu: “Vậy được, ra tay đi.”

Gã cũng không muốn lãng phí thời gian, tiếp tục nói: “Nếu như có thể phế được Cố Trường Khanh, ta sẽ giúp các người giải quyết lão điên kia.”

“Thành giao!”

Đế Khâm Na Tịch đợi chính là câu này của ông ta.

Bên ngoài Siêu Thần Cổ Tinh, Cố Trường Khanh với áo giáp hình thức chung cực vẫn đang đứng ngạo nghễ trên bầu trời.

Song long một xám một đen sau lưng lượn vòng, con mắt tàn bạo u ám nhìn chăm chăm vào tinh cầu kia.

Sự mạnh mẽ của áo giáp chung cực này hoàn toàn vượt qua nhận thức của hắn.

Đôi mắt một đen một xám dưới mũ giáp giống như một hắc động và sương mù, lộ ra vẻ bề ngễ khinh thường, cao cao tại thượng mà quan sát Siêu Thần Cổ Tinh, thần nhiên nói:

“Nếu các người không ra tay, ta sẽ phá trận.”

Dứt lời, hắn chậm rãi nâng bàn tay phải được Tử Thần để giáp bao phủ lên, tỏa ra hơi thở mạnh mẽ đến nỗi giống như có thể hủy diệt cả một quốc gia, đổ vỡ ngân hà.

“Cố Trường Khanh, chuẩn bị chịu chết!”

Đột nhiên, giọng nói của Đế Khâm Na Tịch truyền ra.

Vù!

Ngay sau đó, Hộ Tinh đại trận lóe ra hào quang, chiếu sáng khắp bầu trời vũ trụ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba cái chủ pháo ở ba hướng khác bắt đầu hoạt động, rất nhanh đã quay lại, toàn bộ đều nhắm vào Cố Trường Khanh.

“Ồ?”

Ánh mắt Cố Trường Khanh lóe lên, gọi lên vài phần hứng thú nói: “Lúc này mới đúng, nếu như không sử dụng tất cả con bài chưa lật, tiếp đó sẽ không còn cơ hội đâu.

“Cuồng vọng!”

Đế Khâm Na Tịch phát ra tiếng gầm nhẹ khàn khàn, dốc hết lực lượng để vận toàn thân, vận dụng hết lực lượng của tất cả tinh thạch, phóng thích toàn bộ năng lượng mà Hộ Tinh đại trận đã âm thầm hấp thu suốt vô số năm qua trong vũ trụ, chuẩn bị kích hoạt một kích mạnh nhất của Hộ Tinh đại trận.

Hàng trăm triệu năm trước, vị tổ tiên dùng để vận và sinh mệnh để tạo ra Hộ Tinh đại trận này từng nói:

Chờ đến ngày trận thành, trong ba trăm triệu năm, những người có tu vi cùng cấp với lão phu mới có thể phá, trong năm trăm triệu năm, người có tu vi cao hơn lão phu mới có thể phá,

nhưng đến tám trăm triệu năm sau, cả vũ trụ không ai có thể phá!

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì trận pháp nghịch thiên này cũng giống như bảo kiếm, bảo kiếm không thể thường ra khỏi vỏ, bình thường phải tích tụ linh lực, tích tụ càng lâu thì uy lực càng mạnh.

Mà Hộ Tinh đại trận cũng có đạo lý này, từ khi nó được xây dựng đã qua một tỷ năm, một lần cũng chưa từng dùng!

Năng lượng ẩn chứa suốt một tỷ năm!

Dựa theo cách nói của lão tổ, cả vũ trụ không ai có thể phá!

Tuy rằng hiện tại bốn pháo thiếu một, nhưng không đáng ngại.

Ánh mắt Đế Khâm Na Tịch rực cháy, giống như đã nhìn thấy được bộ dáng Cổ Trường Khanh lúc bị chính mình giết chết, cười to nói:

“Cổ Trường Khanh, chịu chết đi!”

Tiếng cười của bà ta vang vọng toàn vũ trụ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Cùng lúc đó, ba chủ pháo của cơ giáp vệ tinh đồng thời được phát động, toàn bộ phù văn trải rộng bên trên đều cháy lên, năng lượng trên đầu pháo của ba chủ pháo đồng loạt bắt đầu phóng thích, hóa thành ba cái miệng hang cực lớn đang không ngừng bành trướng.

Một khắc này, không gian vặn vẹo, hư không sụp đổ, ngân hà rung chuyển, ba cái miệng pháo mở lớn cực kỳ bá đạo, giống như muốn nghiền nát vạn vật trong vũ trụ.

“Ồ? Có chút thú vị!”

Cố Trường Khanh nhìn chủ pháo thanh thế to lớn đang chuẩn bị phát động một kích mạnh nhất kia, khiến cho hắn nổi lên một ít chiến ý.

Trong phòng livestream Alpha, sinh linh trong vũ trụ nhìn cảnh tượng trước mắt, đều kinh hãi đến trợn trừng mắt.

“Đệt! Chuyện gì đây? Uy lực của cơ giáp vệ tinh hoàn toàn không cùng đẳng cấp với lúc trước!”

“Má nó! Chủ pháo toàn bộ tập trung vào một chỗ, mẹ ơi, uy thế bậc này, một khi bắn ra ngoài thì sẽ có thể hủy diệt cả một tinh hệ đúng không?”

“Ha ha, dưới uy thế bậc này, Cố Trường Khanh chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!”

Những người ủng hộ Siêu Thần Cổ Tộc và nền tảng Siêu Thần nhìn thấy cảnh tượng rung động này thì đều vô cùng hưng phấn.

Trái tim kích động, bàn tay run rẩy, lại cảm thấy bọn họ có thể thắng rồi!

“Ha ha ha, vừa rồi chẳng qua là trận pháp của Siêu Thần Cổ Tinh không xuất ra toàn bộ thực lực thôi!”

“Đúng vậy, sức sinh Nhân Tộc này quả thực có chút thực lực, nhưng sức sinh vẫn chỉ là sức sinh, văn minh khoa học kỹ thuật thượng đẳng của chúng ta là thứ mà đám người nguyên thủy của Đế Quốc Lam Tinh không thể với tới!”

“Ta hiện tại đã nhìn thấy được bộ dáng lúc Cố Trường Khanh bị nổ thành tro bụi rồi! Nhanh chóng phóng ra đi, ông đây chờ không nổi nữa!”

Chương 212: Liều Mạng Xuất Chiêu, Tuyệt Đối Không Được Phép Chủ Quan (2) Chương 212: Liều Mạng Xuất Chiêu, Tuyệt Đối Không Được Phép Chủ Quan (2)

“Đây... lão bản có thể ngăn cản được không?”

Đế Quốc Lam Tinh, đám người Thao Thiết nhìn cảnh tượng trước mắt, tim đập dồn dập, thần kinh căng chặt, trong lòng vô cùng lo lắng.

Đám người Ánh Thái Hoàng, Diễm Tuyết và U Sí âm trên U Minh Cổ Tinh vừa mới bình tĩnh lại, lúc này vẻ mặt lại trở nên lo lắng.

“Kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia vậy mà vẫn còn hậu chiêu?”

“Mẹ nó, Hộ Tinh đại trận này cũng không khỏi quá mạnh rồi, mấy chủ pháo này vậy mà còn có thể cùng nhau liên hợp lại?”

“Nhìn dáng vẻ của Cổ Tinh chủ, đây là muốn cứng đối cứng?”

“Chuyện này... cứng đối cứng không phải là hành động sáng suốt! Nhanh chóng chạy rồi nói sau!”

Lúc này, cho dù là Cổ Trường Khanh lựa chọn quay đầu bỏ chạy thì cũng không ai sẽ cảm thấy hấn mất mặt.

Đối mặt với công kích có thể hủy diệt cả một tinh hệ, chạy trốn mới là lựa chọn mà một người thông minh nên làm

Hộ Tinh đại trận này tuy rằng nghịch thiên, nhưng vừa nhìn đã biết nhất định cần tiêu hao rất nhiều tài nguyên!

Chỉ cần né được một pháo này, không tin kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia còn có thể thực hiện lại một lần công kích khác.

Nhưng bọn họ không biết, một kích mạnh nhất của Hộ Tinh đại trận còn có cả công năng khóa chặt mục tiêu.

Bị nó khóa chặt, chỉ có thể đỡ đòn.

...

Đế Khâm Na Tịch vô cùng tự tin với một pháo này, có thể nổ cho Cố Trường Khanh hoàn toàn mất đi chiến lực.

Hộ Tinh đại trận hấp thu năng lượng suốt một tỷ năm, lại thêm vào năng lượng của tinh thạch để phóng ra một kích này.

Nhìn khắp vũ trụ, tuyệt đối không có sinh linh nào có thể chống đỡ được.

Cố Trường Khanh nhìn chủ pháo sắp phóng ra lực lượng trên tinh trận ngoài Siêu Thần Cổ Tinh, cười nhạt nói: “Vậy mới thú vị, nếu không thì quá uổng công ta tới đây một chuyến.”

Dứt lời, hắn không chỉ không lùi lại, mà còn đi về phía cơ giáp vệ tinh.

Vù!

Cùng lúc đó, quỹ văn bên ngoài áo giáp chung cực sáng lên, song long sau lưng thét dài, phóng thích toàn bộ lực lượng ra ngoài, ma diễm quanh thân bùng cháy như có thể hủy diệt vũ trụ, sụp đổ bầu trời.

Hắn nâng tay trái được bao bọc bởi Cốt Đế áo giáp lên, ánh sáng màu xám trắng sáng lên, hóa thành một cái Cốt Đế chi kiếm tỏa ra hơi thở cuồng bạo như có thể chém nát bầu trời.

“Hy vọng một kích mạnh nhất này của người, đừng khiến ta quá thất vọng!”

Cố Trường Khanh vô cùng tự tin, bá đạo cường thế mà nhìn chùm sáng năng lượng đang khóa chặt vào hắn mà phóng tới, khoảng không xung quanh giống như cũng bị nổ tung, đang phóng thẳng về phía hắn.

“Tên điên này thật sự không sợ? Còn muốn phá hủy cơ giáp vệ tinh của ta một lần nữa sao? Không có khả năng đâu!”

Đế Khâm Na Tịch nhìn một màn này, hai mắt lạnh lẽo hét lớn.

Chẳng qua ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng kích động trên mặt lại bán đứng bà ta.

Bà ta thực sự sợ hãi có sự cố xảy ra, hai tay tạo thành hình chữ thập, vận chuyển tất cả niệm lực, toàn lực thúc giục cơ giáp vệ tinh khiến ba chủ pháo hấp thu năng lượng càng lúc càng nhanh, rất nhanh đã đạt tới trạng thái bão hòa.

“Chết cho ta! Cố Trường Khanh!”

Ầm! Ầm!

Ba cái chủ pháo đồng thời phát ra một tiếng nổ lớn, đồng thời bắn ra một luồng sáng chói mắt.

Ngay sau đó, ba luồng sáng lớn dung hợp vào nhau tạo thành một cột sáng năng lượng khổng lồ, che lấp khoảng lớn hư không, cuốn theo khí thể hủy thiên diệt địa, phóng thẳng tới phí Cố Trường Khanh đang đứng ở phương xa.

“Xong rồi, hiện tại dù có rút lui cũng không còn kịp rồi!”

Trên U Minh Cổ Tinh, cơ thể U Sí âm run rẩy, ông ta không thể hiểu được hành vi này của Cố Trường Khanh.

Các thế lực lớn khác lúc này cũng có cùng suy nghĩ với U Sí âm, bọn họ thừa nhận thực lực của Cố Trường Khanh rất mạnh, hơn nữa rất nhiều người cũng hy vọng nền tảng Siêu Thần thất bại.

Nhưng mà dù thế nào cũng không thể tin Cố Trường Khanh còn có thể đỡ được lần công kích này, nếu hắn có thể làm được, chẳng phải là hắn cũng có năng lực tùy tay là có thể hủy diệt cả diệt cả một tinh hệ?

Cho dù là Ánh Thái Hoàng hay Diễm Tuyết, giờ phút này đều tuyệt vọng lắc đầu, lần này Cố Trường Khanh e là sẽ thật

sự chết ở đây.

Trong livestream Alpha, sinh linh trong vũ trụ điên cuồng bình luận:

“Điên rồi điên rồi, Cố Tinh chủ điên thật rồi, không chạy thì thôi đi, vậy mà còn xông tới thẳng mặt công kích của cơ giáp hộ tinh?”

“Một kích toàn lực của Hộ Tinh đại trận khủng bố như thế, cho dù cách màn hình ta cũng thấy mềm cả chân, chỉ sợ cả vũ trụ cũng không có ai có thể ngăn được một kích này...”

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, khoảng cách giữa cột sáng năng lượng do ba chủ pháo của cơ giáp vệ tinh bắn ra với Cố Trường Khanh càng ngày càng gần.

Càng tới gần, trước mặt cột sáng năng lượng không biết bao trùm lên bao nhiêu dặm trong vũ trụ, hấn càng thêm vô cùng nhỏ bé.

Nhưng khí thế trên người lại đè ép cả bầu trời.

Thanh kiếm trong tay tràn ngập khí tức khủng bố.

Tất cả sinh linh của Nam vũ trụ đều không thể hiểu được hành vi của Cố Trường Khanh, đây hoàn toàn là hành vi tự dâng mạng tới cửa!

Chương 213: Cố Trường Khanh Chính Là Thần! Chương 213: Cố Trường Khanh Chính Là Thần!

“Lão đại, nhất định phải chém chết bọn chúng!”

Đám người Trường Hồ nắm chặt hai tay, vẻ mặt khẩn trương.

Bọn họ đều không biết thực lực của lão bản tốt cùng là thế nào, nhưng bọn họ lại có sự tự tin vô cùng với lão bản.

Chiến ý của Hoàng Đế cũng sôi trào, cười to nói: “Được lắm, Cổ tiểu hữu, Nhân Tộc chúng ta làm việc chính là như vậy, để cho lũ khỉ ngu dốt này biết thế nào là uy nghiêm của Đế Quốc không thể xâm phạm! Cho dù biết rõ là chết, cũng phải chiến!”

Cuối cùng, dưới ánh mắt của toàn bộ sinh linh trong vũ trụ, Cổ Trường Khanh âm âm lao tới chùm sáng khổng lồ kia, ngay lập tức cả người hắn đã bị nuốt chửng, giống như cát bụi bị cuốn vào bên trong biển rộng đang rút gào.

Không thể nhìn thấy nữa!

Nháy mắt, tất cả các nhân vật lớn có quan hệ với Đế Quốc Lam Tinh, trái tim đều như đột nhiên ngừng đập, lâm vào sự yên lặng tuyệt đối.

Cổ Trường Khanh, đã chết rồi sao?

Thần Vũ Trường Không cười lạnh: “Không biết tự lượng sức mình, châu chấu đá xe!”

Ngục Hoàng cũng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: “Đừng thật sự giết chết Cổ Trường Khanh, nhanh chóng dùng chùm sáng lại!”

Mà Đế Khâm Na Tịch lại hơi nhíu mày, vẻ mặt tràn ngập nghi ngờ nói: “Có chút không ổn... có chuyện gì vậy?”

Rõ ràng chùm sáng đã nuốt chửng Cổ Trường Khanh, nhưng giờ phút này bà ta lại cảm thấy lực lượng của cơ giáp vệ tinh đang không ngừng mất đi!

“Ha ha ha, Súc sinh Nhân Tộc kia đã chết rồi sao? Có khi là đã hóa thành tro bụi luôn rồi?”

“Ngu xuẩn, lực lượng phá được cả tinh hệ là thứ mà thực lực bản thân hắn có thể đánh bại sao? Chẳng lẽ chỉ số thông minh của Nhân Tộc đều chỉ có cấp bậc này hay sao?”

Tộc nhân của Siêu Thần Cổ Tộc lúc này đều đã đồng loạt ăn mừng, cảm thấy được bọn họ đã thắng lợi, trong phòng livestream gửi lên các loại bình luận điên cuồng dầm dập Cổ Trường Khanh, biểu đạt sự sung sướng trong lòng.

Nhưng mà ngay sau đó, tay đánh chữ của mọi người hoàn toàn dừng lại!

Chỉ thấy từ trong chùm tia sáng, Cổ Trường Khanh lợi dụng hình thức chung cực của đế giáp, cho dù là bị đắm chìm trong công kích của cơ giáp vệ tinh thì vẫn hoàn toàn bình an vô sự.

Sau lưng hắn là song long tham lam phát ra tiếng gào thét, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng thị huyết, giống như vô cùng thêm thường lực lượng của cái cơ giáp vệ tinh này.

Cổ Trường Khanh cười lạnh nói:

“Đừng gấp, hiện tại sẽ để cho các ngươi ăn thoải mái!”

Nói xong, cơ thể một đen một xám của song long đột nhiên tăng vọt, nháy mắt đã lớn hơn ban đầu gấp vạn lần! Khí thế tàn bạo lan tỏa, trực tiếp đỡ lấy công kích của chùm tia sáng được bắn ra từ cơ giáp vệ tinh.

Giờ phút này, các sinh linh vũ trụ nhìn chăm chăm màn hình, bởi vì không thấy bóng dáng Cổ Trường Khanh nên đều cảm thấy chiến đấu đã chấm dứt, nhưng chưa từng nghĩ song long khổng lồ đột nhiên phá tan chùm tia sáng, xuất hiện trước mặt tất cả các sinh linh!

“Trời ạ, đó là cái gì?”

“Rồng?”

Hai cự long thân hình giống như trường thành sắt thép, chùm sáng nóng cháy có thể hủy diệt cả một tinh hệ, bắn lên trên người chúng nó vậy mà hoàn toàn không sao.

Cố Trường Khanh cũng phải sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình dưới hình thức chung cực của áo giáp thì mới có thể làm được như vậy, một cảm giác cạn kiệt xuất hiện trong đầu, nhưng Cố Trường Khanh lại không thấy mệt mỏi, hắc tặc bạo cười:

“Ăn đi!”

Hai con cự long phát ra tiếng rít gào chấn động, lập tức mở ra cái miệng thật lớn như hai cái hang động, bắt đầu gặm cắn lực lượng chùm sáng của cơ giáp vệ tinh.

Lực lượng của Hộ Tinh đại trận tiến vào bụng rồng, lập tức bị tiêu hóa, sau đó lại cuộn cuộn không ngừng chuyển vào cơ thể Cố Trường Khanh.

Năng lực này là do Cố Trường Khanh vô tình phát hiện trong lúc bế quan, chỉ cần mở hình thức chung cực, vậy thì song long sau lưng có thể cắn nuốt tất cả lực lượng, sau đó chuyển lại cho chủ nhân.

“Thật không ngờ song long sau lưng Cố Tinh chủ lại nghịch thiên như thế! Còn có thể cắn nuốt lực lượng của Hộ Tinh đại trận!”

“Quá vô lý, mẹ nó quá vô lý, vốn tưởng rằng song long sau lưng hẳn chỉ là để trang trí mà thôi...”

Một màn kinh thế hãi tục này khiến cho sinh linh toàn vũ trụ nhìn đến ngu người, các nhân vật lớn của các đại thế lực thì đều trừng lớn hai mắt, tam quan bị làm mới vô số lần.

Mọi người trên Đế Quốc Lam Tinh cũng cảm thấy phấn chấn, cho dù vừa rồi khi Cố Trường Khanh bị chùm sáng nuốt chửng, nhưng bọn họ cũng chưa bao giờ nghi ngờ Cố Trường Khanh sẽ chết.

“Không sai, đó thật sự là song long sau lưng lão đại, lão đại không sao!”

“Đây chính là lực lượng mà lão đại nắm giữ được sau khi bế quan sao? Chẳng trách lại dám một mình đối đầu trực diện với Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cổ Tinh.”

Sau khi hai cự long há mồm cắn nuốt, chùm sáng mà cơ giáp vệ tinh phóng ra đang dần thu nhỏ lại bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Lực lượng khổng lồ cuộn cuộn vô tận rót vào cơ thể Cổ Trường Khanh.

Hai tay Đế Khâm Na Tịch run rẩy, đôi mắt như muốn nứt ra: “Làm sao có thể?”

Nhưng mà khi bà ta vừa mới lộ ra vẻ kích động thì cả cơ thể đã không chịu nổi chế mà ngã về phía sau, may mắn Thần Vũ Trường Không dùng một tay ôm lấy bà ta mới khiến bà ta không ngất xỉu ngay tại chỗ.

“Ngươi sao thế?” Không để ý Cổ Trường Khanh bên kia, lúc này nhìn về mặt tái nhợt như tờ giấy của Đế Khâm Na Tịch, Thần Vũ Trường Không không khỏi lo lắng hỏi.

Giọng nói Đế Khâm Na Tịch cay đắng, vẻ mặt không cam lòng: “Điều khiến một kích mạnh nhất của Hộ Tinh đại trận tiêu hao hết tất cả lực tinh huyết của ta...”

Ít nhất bà ta cũng phải nằm trên giường một tháng, thậm chí còn lâu hơn mới có thể hồi phục được lần tiêu hao này, hơn nữa muốn hoàn toàn khỏi hẳn, không đến một trăm năm thì không thể.

Nói xong ngay cả sức mở miệng bà ta cũng sắp không còn, cảm giác hư nhược giống như một vực sâu cực lớn sắp nuốt chửng lấy bà ta, bà ta hoàn toàn dựa vào ý chí mới không để bản thân hôn mê.

Nhưng với Đế Khâm Na Tịch mà nói, sự đau đớn trên cơ thể hoàn toàn không đáng nhắc tới so với đau đớn về tinh thần,

mặc dù ngã vào trong lòng Thần Vũ Trường Không, nhưng ánh mắt của bà ta vẫn nhìn chăm chăm về phía Cố Trường Khanh ở bên ngoài.

Chỉ thấy cự long kia cắn nuốt cả trời đất, lực lượng của chùm sáng không còn một phần mười, khí thể yếu hơn so với ban đầu gấp trăm lần, chùm sáng khổng lồ giờ chỉ còn lại một tia sáng dài nhỏ.

Mà vài giây sau, tia sáng này cũng bị song long nuốt sạch vào bụng, đến lúc này, song long cuối cùng cũng thỏa mãn mà lặng lẽ lui về, thân thể dần dần thu nhỏ lại, rất nhanh đã biến về nguyên hình, trở về xoay quanh sau lưng Cố Trường Khanh.

Một lần công kích này đã dùng hết toàn bộ lực lượng còn lại của Hộ Tinh đại trận, vậy mà lại để Cố Trường Khanh nhẹ nhàng phá giải!

Tộc nhân của Siêu Thần Cổ Tộc vốn dĩ còn kiêu ngạo vô cùng, giờ khắc này lại không ai dám nói ra một câu nào, lâm vào sự yên lặng chết chóc.

Siêu Thiên Đế Chủ Ánh Thái Hoàng, Siêu Diễm Đế Chủ Diễm Tuyệt cùng với U Sí âm trên U Minh Cổ Tinh đều đồng thời kích động đến đứng bật dậy, trong mắt tỏa ra ánh sáng vô cùng hưng phấn.

Cố Trường Khanh thật sự là thần, bọn họ nghĩ cũng không nghĩ tới Cố Trường Khanh có thể sử dụng cách này để hóa giải công kích của Hộ Tinh đại trận!

Chương 214: Hy Vọng Cuối Cùng (1) Chương 214: Hy Vọng Cuối Cùng (1)

Trong phòng livestream Alpha, giờ phút này bình luận đã sôi trào đến đỉnh điểm, toàn bộ đều là sinh linh sùng bái Cố Trường Khanh.

Trận chiến tới hiện tại, thắng bại hiển nhiên đã phân.

Giờ phút này Cố Trường Khanh đứng sừng sững trong vũ trụ, vừa giây trước hắn còn bởi vì cạn kiệt lực lượng mà vô cùng suy yếu, lúc này toàn thân đã được rót đầy áp lực lượng đến từ Hộ Tinh đại trận.

Giống như sắp phá khỏi cơ thể mà ra.

“Lực lượng khổng lồ này, trả lại cho các ngươi!”

Ánh mắt Cố Trường Khanh lóe lên sự chế giễu, tay phải chậm rãi nâng lên, trong lòng bàn tay phóng ra một lực lượng mạnh mẽ như có thể hủy diệt cả một quốc gia, phóng về phía Siêu Thần Cổ Tinh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Nhất thời, chỉ thấy trên bầu trời của Siêu Thần Cổ Tinh hiện ra một hư ảnh khổng lồ che trời lấp đất, lực lượng như có thể hủy diệt tất cả, trực tiếp đè xuống cả Hộ Tinh đại trận.

...

Ầm! Ầm! Ầm!

Một tòa tử vong quốc gia hắc khí ngập trời, giống như có vô số vong linh đang gào thét đang ầm ầm giáng xuống bao trùm một phần ba Siêu Thần Cổ Tinh.

Lực lượng tử vong như tấm màn đen trút xuống, nháy mắt đã bao phủ các phụ pháo trên cơ giáp vệ tinh bên ngoài Hộ Tinh đại trận, trong tiếng nổ lớn vang vọng cả vũ trụ, Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cổ Tinh giống như một tờ giấy bị nổ tung.

Ảnh hưởng của năng lượng màu đen giống như sao băng cuộn cuộn thổi quét về rất nhiều các thành phố của Siêu Thần Cổ Tinh.

Trong lúc đó, không biết bao nhiêu người của Siêu Thần Cổ Tộc đã bị lực lượng tử vong ăn mòn mà tan thành tro bụi.

Đế Khâm Na Tịch nhìn cảnh tượng trước mặt, vốn dĩ bà ta đã suy yếu, ngay lập tức khí huyết công tâm, há mồm phun ra một ngụm máu lớn.

Thành phố bị lực lượng tử vong bao trùm, tiếng kêu rên vang trời.

“Tại sao lại như vậy, là ta làm sai rồi sao?”

Về mặt Đế Khâm Na Tịch như tro tàn, thật không ngờ bà ta trả giá lớn như thế, vẫn không thể giết chết tên kia.

Hơn nữa không chỉ không thể làm hắn bị thương, ngược lại còn làm cho chính mình thành nửa chết nửa sống.

Tinh trận đã tồn tại tỷ năm, nhưng lại bị hủy diệt ở trong tay mình, bà ta khó có thể chấp nhận kết cục này.

Lòng ngực bà ta phập phồng kịch liệt, thù hận đối với Cố Trường Khanh đạt tới mức xưa nay chưa từng có, nhưng hiện giờ ngay cả động một ngón tay thôi bà ta cũng thấy tổn sức.

Hơn nữa, càng bi ai hơn chính là, bà ta không thể đánh bại hắn.

Từ biểu hiện vừa rồi của Cố Trường Khanh thì có thể nhìn ra, thực lực của hắn đã vượt qua cả chiến đế cấp chín mươi chín.

Đối thủ ở cấp bậc như Thần Vũ Trường Không và Hoàng Đế, ở trước mặt Cố Trường Khanh cũng chỉ là con kiến!

Vì sao, vì sao hắn lại có thể tiến bộ với tốc độ kinh khủng như thế?

Trong lòng Đế Khâm Na Tịch tràn đầy không cam, tên này quả thực chính là tồn tại mà không có một sinh linh nào có thể

chiến thắng.

Mà Tần Đế ở bên cạnh thì ánh mắt kích động, tuy rằng không thể nói chuyện, nhưng vào lúc nhìn thấy Cố Trường Khanh nỗ lực Hộ Tinh đại trận, ông ta cảm thấy được một loại thỏa mãn khó có thể hình dung bằng lời, cùng với cảm giác tự hào vì là Nhân Tộc!

Đây là sức mạnh của Nhân Tộc, là sức mạnh của Đế Quốc Lam Tinh!

Xem ra Nhân Tộc đã có người kế thừa, Cố Trường Khanh còn mạnh hơn ông ta lúc ở đỉnh cao không biết bao nhiêu lần, Tần Đế nhìn thấy cảnh này, đã cảm thấy cuộc đời của mình trọn vẹn rồi.

Đế Quốc Lam Tinh được Cố Trường Khanh dẫn dắt, nhất định sẽ đi lên độ cao trước nay chưa từng có, thậm chí vượt qua huy hoàng ngày xưa, ông ta thật sự bội phục Cố Trường Khanh từ tận đáy lòng.

Mà Thần Vũ Trường Không ở một bên lúc này cũng lâm vào mờ mịt, ông ta đã biết thực lực mình chắc chắn đánh không lại Cố Trường Khanh, hiện tại Hộ Tinh đại trận cũng không còn, Siêu Thần Cổ Tinh bị tấn công đã là chuyện không thể tránh khỏi.

Đế Khâm Na Tịch cũng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, vô lực nằm trong lòng Thần Vũ Trường Không.

Mà đúng lúc này, bên cạnh vang lên giọng nói của Ngục Hoàng:

“Cái Hộ Tinh đại trận này của các ngươi quả nhiên không đáng tin cậy, muốn chế phục Cố Trường Khanh, xem ra vẫn phải để ta tự mình ra tay!”

Nghe được lời này, trên khuôn mặt tái nhợt xám như tro tàn của Đế Khâm Na Tịch lại tỏa ra ánh sáng.

Thần Vũ Trường Không cũng nghiêm túc nói:

“Ngục Hoàng, nếu như người thật sự có thể bắt được Cố Trường Khanh, người muốn cái gì, chúng ta đều có thể tận lực thỏa mãn người.”

Ngục Hoàng cười lạnh nói: “Ngoại trừ Cố Trường Khanh, vài thứ trong tộc của các người ta hoàn toàn không hứng thú.”

Nói xong, Ngục Hoàng tự mình mở ra một cánh cửa truyền tống, đi vào bên trong, biến mất tại chỗ.

Đế Khâm Na Tịch và Thần Vũ Trường Không đều vô cùng chờ mong, Ngục Hoàng là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Nhìn có vẻ Ngục Hoàng vô cùng tự tin với thực lực của bản thân, ít nhất vào lúc gã nhìn thấy Cố Trường Khanh thoải mái đánh nát Hộ Tinh đại trận kia mà vẫn không hoảng loạn, vậy chứng minh gã không hề e sợ Cố Trường Khanh.

Chương 215: Hy Vọng Cuối Cùng (2) Chương 215: Hy Vọng Cuối Cùng (2)

Giờ phút này, tất cả tộc nhân của Siêu Thần Cổ Tộc đã lâm vào hoảng loạn, có vài người đã muốn nhanh chóng rời khỏi tinh cầu này để lánh nạn.

Bởi vì bọn họ hiểu được, một khi Cố Trường Khanh giết vào, tất cả bọn họ sẽ không tránh khỏi cái chết.

Trận chiến diệt tộc này cũng không phải chỉ nói miệng, cái giá của thất bại sẽ vô cùng thâm trọng.

Vừa rồi còn ba hoa, hiện tại khi thất bại tới, tộc nhân của Siêu Thần Cổ Tộc mới cảm nhận được sự sợ hãi, mới hiểu được sự ba hoa sẽ phải trả giá đắt.

Nhưng mà, ngay tại lúc bọn họ diu dặt nhau ra khỏi Siêu Thần Cổ Tinh thì lại hoảng sợ phát hiện, giờ phút này bên ngoài cả tinh cầu đã bị bao vây bởi một tầng chắn!

Người bên ngoài có thể đi vào, nhưng người bên trong lại không thể đi ra, nếu như là chiến để cấp chín mươi chín, muốn đánh vỡ tấm chắn này thì có lẽ cũng không khó.

Nhưng đối với đám người bình thường này mà nói, đây chính là cách biệt giữa trời với đất, bọn họ đã không còn cách nào có thể vượt qua tấm chắn này một bước, tất cả đều bị nhốt lại bên trong Siêu Thần Cổ Tinh.

Tấm chắn này đúng là do Cố Trường Khanh phóng ra, hẳn muốn để cho toàn bộ Siêu Thần Cổ Tộc phải trả giá.

“Xong đời, tất cả chúng ta đều chỉ có thể chờ chết!”

Mỗi tộc nhân của Siêu Thần Cổ Tinh lúc này đều tâm như tro tàn, tất cả như bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục.

Bởi vì lúc này, Cố Trường Khanh mặc áo giáp chung cực, dáng người cao lớn thẳng tắp đang đạp không từng bước từng bước đi về phía tinh cầu của bọn họ.

Nhưng đúng lúc này, có một dáng người thon dài khác đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt Cố Trường Khanh.

Người tới, chính là Ngục Hoàng!

“Chờ đã, chẳng lẽ, còn có hy vọng?”

“Đây... đúng là người đứng đầu Hắc Ngục điện đường, sao gã lại hợp tác với nền tảng Siêu Thần rồi?”

“Đây là Ngục Hoàng trong lời đồn sao? Nghe nói trên người gã có Hắc Ngục để giáp một trăm linh tám tầng, không phải cùng một đẳng cấp với Thần Vũ Trường Không trước đó, Cổ Tinh chủ lần này lại gặp phải đối thủ rồi?”

Tròng phòng livestream Alpha, sinh linh trong vũ trụ cũng chấn kinh trước sự xuất hiện của Ngục Hoàng.

Ánh mắt của mọi người của Đế Quốc Lam Tinh cũng đang nhìn chăm chăm vào Ngục Hoàng.

“Kỹ nữ thôi tha Đế Khâm Na Tịch này, thì là còn mượn sức của Ngục Hoàng, chẳng trách bà ta lại dám công khai tuyên chiến với chúng ta!” Về mặt Hầu Vương lạnh băng nói.

“Hắc Ngục điện đường, chỉ cần đưa được giá cả, cái gì bọn họ cũng làm, xem ra là do Đế Khâm Na Tịch trả giá cực lớn mời tới.”

Giọng nói của A Nhĩ Nặc Hàn trầm thấp, không ngờ Đế Khâm Na Tịch lại mời được Ngục Hoàng tới.

A đàn bà này, quả thực đủ cẩn thận.

Nếu như không có Cố Trường Khanh, vậy thì đối mặt với sự tiến công của Đế Khâm Na Tịch, Đế Quốc Lam Tinh sẽ phải xử lý thế nào? Chẳng lẽ tất cả đều dựa vào một mình Hoàng Đế sao?

Thực hiển nhiên, Đế Quốc Lam Tinh chắc chắn sẽ thất bại.

Lần này sở dĩ Đế Khâm Na Tịch rơi vào bất lợi, không phải vì kế hoạch không đủ chu toàn, mà tất cả đều là vì sự tồn tại nghịch thiên của Cố Trường Khanh.

Nhìn dáng người có thể uy hiếp cả vũ trụ kia, sự sùng bái của A Nhĩ Nặc Hàn đối với hắn đã đạt tới đỉnh điểm, đây mới là thần bảo hộ chân chính của Nhân Tộc.

Mà đám người Hầu Vương dù nhìn thấy Ngục Hoàng cũng không có chút kích động nào, bọn họ cảm thấy thực lực của lão đại nhất định không có vấn đề gì.

Hoàng Đế thì thoải mái ngồi trên sô pha, lấy ra cái tẩu hút thuốc, cười nhạt nói: “Ta nhìn thấy được sự vô địch trên người Cố tiểu hữu, dù ai đến cũng vô dụng thôi!”

...

“Ồ?”

Cố Trường Khanh nhìn bóng dáng đứng ở phía xa kia, dưới mũ giáp phát ra một thanh âm nghiền ngẫm.

Ngục Hoàng đi ra từ cánh cửa truyền tống, trên người mang theo luồng sát khí lạnh lẽo đến cực điểm.

Gã ngưng mắt đánh giá Cố Trường Khanh, thấp giọng cười nói: “Nam vũ trụ có thể xuất hiện một kẻ như ngươi đúng là khiến cho ta bất ngờ, chúng ta tới đánh một trận đi!”

Ngục Hoàng mặc tây trang phẳng phiu, trên mặt tràn ngập tự tin.

Đây không phải chỉ là yên tâm về thực lực bản thân, quan trọng hơn là gã có một chỗ dựa mà tất cả sinh linh trong vũ trụ đều không thể tưởng tượng ra, đó là Hắc Diễm Chi Ấn!

Gã trầm nói: “Diễm lão, kẻ này ở ngay trước mắt, làm thế nào?”

“Có thể thử xem có thể trấn áp hắn hay không, nếu không được thì lúc tất yếu ta sẽ cho ngươi lực lượng, có thể quật khởi hay không, phải xem trận chiến này rồi!”

Sau đó, bên tai gã vang lên một âm thanh già nua.

Nghe vậy, Ngục Hoàng càng thêm tự tin, trong mắt sôi trào chiến ý, mắt nhìn Cố Trường Khanh, mỉm cười nói:

“Đương nhiên, nếu như ngươi cảm thấy không đánh lại ta, vậy thì có thể buông tay chịu trói, ta sẽ để cho ngươi một con đường sống!”

Cố Trường Khanh bình tĩnh nhìn đối phương đứng ở nơi đó uy hiếp không ngừng, thản nhiên nói: “Ngươi nói xong rồi sao?”

Ầm! Ầm!

Nói xong, khí tức khủng bố quanh thân hắn tuôn trào, song long sau lưng thét dài, vang vọng khắp vũ trụ, cuốn theo sức mạnh không lồ như có thể xé rách trời cao, xông thẳng về phía Ngục Hoàng.

Ồ?

Ngục Hoàng ngưng mắt, cũng không dám khinh thường hai con rồng này, hắc quang quanh thân bắt đầu tuôn ra, Hắc Ngục đế giáp 108 tầng ngay lập tức bọc lại cơ thể gã.

Hắc Ngục đế giáp màu đen với những đường nét hoàn mỹ, khí tràng cuồng bạo giống như đến từ địa ngục đang không ngừng mãnh liệt tuôn ra từ trong cơ thể Ngục Hoàng.

Arghhh...

Lúc này, song long một đen một xám dùng khí thể có thể sụp đổ sao trời, mở ra cái miệng lớn đỏ ngòm, một trái một phải xông về phía Ngục Hoàng.

“Súc sinh!”

Ánh mắt Ngục Hoàng hiện lên ánh sáng bén nhọn, phía sau hiện lên một cái Hắc Ngục đế hoàn cực kỳ tà ác, từ bên trong có vô số sợi dây xích trật tự xen kẽ lẫn nhau, luân phiên mà giết về phía song long một xám một đen.

Trong chớp mắt, vô số sợi xích trật tự của Hắc Ngục đã vây quanh song long, trực tiếp trói chặt hai đầu của song long lại.

“Ta biết đế giáp của người có năng lực hấp thu lực lượng của người khác, vừa rồi ta cũng đã nhìn thấy, nhưng mà đừng tới ta thì năng lực này vô dụng! Dây xích này của ta là dùng lực lượng bản thân để thực thể hóa ra vũ khí, không thể bị hấp thu!”

Ngục Hoàng mỉm cười, tăng sức mạnh muốn bóp nát cái đầu của con rồng kia.

Chương 216: âm Thầm Chừa Một Đường Lui Cho Bản Thân
Chương 216: âm Thầm Chừa Một Đường Lui Cho Bản Thân

Trong phòng livestream, nhìn thấy Ngục Hoàng có thể trấn áp được song long của Cố Trường Khanh, tất cả đều sôi trào:

“Ngục Hoàng này cũng quá mạnh rồi đi?”

“Song long này gã cũng có thể trấn áp?”

“Chúng nó vừa rồi còn đáng sợ thế nào chứ, nhưng hiện tại lại bị Ngục Hoàng trấn áp không thể nhúc nhích, thật sự là người mạnh còn có người mạnh hơn, Cố Trường Khanh rốt cuộc cũng đã bị trừng trị rồi sao?”

“Không hổ là Ngục Hoàng, thực lực này quả thực rất khủng bố!”

Cố Trường Khanh tự nhiên sẽ không chú ý đến livestream, giương mắt nhìn Ngục Hoàng đang vô cùng tự tin, nhàn nhạt nói: “Ếch ngồi đáy giếng, đầu óc người có vẻ có vấn đề, Hộ Tinh đại trận của Siêu Thần Cổ Tinh người có thể ngăn được sao? Vì sao phải đi ra chịu chết?”

Hắn nhìn chằm chằm người sau giống như nhìn một tên ngu xuẩn.

Arghhh...

Bang Bang! Phan!

Hắn vừa dứt lời, song long cũng trong lúc đó phá vỡ hoàn toàn trói buộc của dây xích trật tự Hắc Ngục, sau đó trở về phía sau Cố Trường Khanh.

Cơ thể Ngục Hoàng chấn động, ánh mắt lộ vẻ kinh sợ.

“Thẳng thắn mà nói, một kẻ nhãi nhép như ngươi, ta chỉ cần nâng tay là có thể bóp chết.”

Cố Trường Khanh lạnh nhạt nói: “Thật không biết người lấy dũng khí từ đâu mà dám đối mặt với ta.”

Oanh!

Dứt lời, không trung dưới chân hắn như bị nứt ra, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Giống như xuyên qua không gian, hắn hiện thân ngay tại gần chỗ của Ngục Hoàng, bàn tay được bao trùm bởi Tử Thần đế giáp nâng lên bóp chặt cổ gã, sau đó lực lượng Tử Thần vô hạn trong lòng bàn tay hắn bùng nổ, ầm một tiếng đánh vỡ tung đế giáp mà Ngục Hoàng đang mặc.

...

Bàn tay được bao trùm bởi Tử Thần đế giáp của Cố Trường Khanh hung hăng bóp lấy cổ của Ngục Hoàng, đồng thời đánh vỡ đế giáp cả người gã.

“Đây... Ngục Hoàng sao lại không chịu nổi một kích như vậy?”

“Ha ha! Cố Tinh chủ này thật sự là mạnh vô địch luôn, giống như hắn nói vừa rồi, Ngục Hoàng có thể ngăn cản được chủ pháo của Siêu Thần Cố Tinh sao?”

“Gã khẳng định không ngăn được, ta cho rằng sở dĩ gã dám ra đây là bởi vì nghĩ Cố Tinh chủ vừa rồi đối kháng với Hộ Tinh đại trận đã bị tiêu hao rất lớn, vì vậy muốn lợi dụng lúc người khác khó khăn.”

“Đúng, chắc chắn là gã nghĩ như vậy, nhưng lại không ngờ rằng Cố Tinh chủ vẫn đang ở trạng thái đỉnh cao, cười chết ta.”

“Trước đó mấy người vẫn luôn nói Cố Tinh chủ không được đâu? Đi ra nói chuyện đi chứ, sao đều trở thành rùa rút đầu rồi?”

Vô số sinh linh xem trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng này, nhìn thấy Cố Trường Khanh cường thế trấn áp Ngục Hoàng, tất cả đều sôi trào.

“Ngục Hoàng cũng không được?”

Sâu bên trong Siêu Thần Cổ Tinh, Đế Khâm Na Tịch nằm trong lòng Thần Vũ Trường Không, trên khuôn mặt nhợt nhạt tràn ngập chua xót.

“Đáng chết, chuẩn bị trùng động truyền tống chạy thôi!”

Thần Vũ Trường Không thấy một màn như vậy, không nói hai lời mở ra trùng động truyền tống thông tới Thần Vũ Cổ Tinh.

Nhưng vì cách nhau quá xa nên cần thời gian vài phút.

Ông ta không biết Cố Trường Khanh liệu có cho mình cơ hội này hay không.

Chỉ có thể hy vọng Ngục Hoàng vẫn còn con bài chưa lật.

Bọn họ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có kết cục này, không dự đoán được Cố Trường Khanh chỉ trong thời gian ngắn ngủi chưa đến một tuần mà đã trưởng thành tới một bước có thể tung hoành khắp nơi thế này.

Tần Đế bị trói trên tế đàn không nói lời nào, biết hiện tại không thể ngăn cản bọn họ, nếu không có thể ông ta sẽ bị chúng giết chết rồi mới bỏ chạy.

Nhìn thấy sự mạnh mẽ của Cố Trường Khanh, trong lòng ông ta vô cùng kích động.

“Ba mẹ, chúng ta phải đi sao?”

Đúng lúc này, con gái của bọn họ là Thần Vũ Tuyệt Oánh bay tới, vừa rồi cô ta nhận được tin tức mà phụ thân gửi tới, tràn đầy tuyệt vọng nói.

“Ừm, đá phải tám sắt rồi, đi tìm ông bà của ngươi!”

Vẻ mặt Thần Vũ Trường Không khó coi.

“Chúng ta... vì sao luôn muốn đối nghịch với Cố Tinh chủ?”

Thần Vũ Tuyết Oánh nhìn dáng người cao lớn nhấc theo Ngục Hoàng đang đứng trên bầu trời bên ngoài, vô cùng khó hiểu nói.

Nói thật, cô ta không có chút địch ý nào với Cố Trường Khanh, ngược lại có chút sùng bái người đàn ông này.

Cô ta rất khó hiểu, ba mẹ vì sao phải làm ầm ĩ với hấn đến mức này.

“Ngươi không hiểu!”

Đế Khâm Na Tịch quát lớn, nhìn thoáng qua cánh cửa trùng động truyền tống còn đang ngưng tụ, lại nhìn ra bên ngoài.

“Được rồi!”

Thần Vũ Tuyết Oánh trầm mặc.

Đế Khâm Na Tịch tàn nhẫn nói: “Đi, giết Tàn Đế!”

“Chuyện này...”

Thần Vũ Tuyết Oánh khó khăn nói.

“Thế nào? Không dám?”

Đế Khâm Na Tịch vốn tâm tình không tốt, lạnh lùng nhìn con gái mình.

“Không, không phải!”

Trong lòng Thần Vũ Tuyết Oánh chua xót, đi tới gần Tàn Đế đang bị trói trên tế đàn.

“Xin lỗi, Tàn Đế tiền bối!”

Nói xong, cô ta lấy ra một thanh chủ thủ, vù một tiếng, mạnh mẽ đâm vào ngực Tần Đế.

“Aaaa...”

Tần Đế ho ra một ngụm máu tươi, cười lạnh một tiếng rồi rũ đầu xuống, mất hết sinh cơ.

Thần Vũ Tuyết Oánh khản trương nhìn Tần Đế một cái, thầm nghĩ: “Tần Đế tiền bối, ta cứu ngươi một mạng, hy vọng đến lúc đó ngươi cũng có thể cứu ta một mạng.”

Cô ta vẫn chưa đâm vào tim của Tần Đế, mà là do thanh chủ thủ này khá đặc biệt, khi tiến vào cơ thể của một sinh linh, có thể khiến cho đối phương lâm vào trạng thái chết giả một thời gian.

Thần Vũ Tuyết Oánh làm như vậy, hoàn toàn là vì muốn để lại cho mình một con đường sống.

Cô ta không có thù hận gì với Cố Trường Khanh, đối với tộc nhân của Lam Tinh cũng không.

Chương 217: Vì Sao Lại Muốn Đối Đầu Với Ta? Chương 217: Vì Sao Lại Muốn Đối Đầu Với Ta?

Bên ngoài, trên bầu trời.

Ngục Hoàng kinh hãi, nhìn Cố Trường Khanh chỉ nâng tay đã có thể trấn áp được mình.

Trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

“Chết tiệt! Hắn... hắn đã có thể sử dụng bước đầu lực lượng của ẩn ký nghịch thiên kia.”

Giọng nói hoảng sợ của Hắc Diễm Chi Ẩn vang lên bên tai Ngục Hoàng.

“Mẹ nó, sao trước đó ngươi không nói?”

Ngục Hoàng nghe xong đã chửi bậy trong lòng, sau đó tươi cười nói với Cố Trường Khanh: “Cố Tinh chủ, vừa rồi ta chỉ đùa giỡn với ngài một chút, hoàn toàn chỉ là muốn thử nghiệm lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối của ngài một chút thôi, tuyệt đối không có lòng làm kẻ địch với ngài.”

Hắc Diễm Chi Ấn mắng: “Người sợ cái gì? Ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu!”

“Thế nào? Người có thể cho ta lực lượng đánh bại hắn?” Ngục Hoàng khinh thường nói.

“Không thì sao?”

Oanh!

Hắc Diễm Chi Ấn vừa dứt lời, trên người Ngục Hoàng nháy mắt dấy lên một ngọn lửa màu đen vô cùng cuồng bạo, nháy mắt đã thoát ra khỏi sự trói buộc của Cố Trường Khanh, mặc vào một bộ áo giáp Hắc Diễm, tỏa ra uy áp mạnh mẽ đè xuống cả bầu trời.

“Ồ, lực lượng này thật đáng sợ!”

Ngục Hoàng rung động, không ngờ tới ẩn kỹ trong cơ thể có thể mang tới cho gã lực lượng kinh khủng bậc này.

“Ồ? Đây là cái mà người gọi là vui đùa?”

Cố Trường Khanh nghiêng ngẫm nói, nhìn chăm chăm Ngục Hoàng đang bùng nổ trước mắt.

“Ha ha, cũng chỉ là đùa người thôi, ta chính là muốn chơi người!”

Có được lực lượng này, Ngục Hoàng vừa rồi bị Cố Trường Khanh trấn áp đã lần nữa khôi phục tự tin, bành trướng như muốn phá vỡ cả vũ trụ, gã cười lớn một tiếng, đồng thời nhấc chân, sức mạnh to lớn khôn cùng ẩn chứa trong đó đá thẳng về phía Cố Trường Khanh cách đó không xa.

Ầm! Ầm! Ầm!

Trên chân tỏa ra hắc diễm, giống như có thể thiêu cháy tất cả thần phật trên đời, bao phủ khoảng trời vô biên cuộn cuộn phóng tới.

Phanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, một cước có thể hủy diệt một phần ba tinh hệ của Ngục Hoàng mạnh mẽ đá vào trên áo giáp của Cố Trường Khanh.

Ồ?

Hai mắt Ngục Hoàng tròn to, hoảng sợ phát hiện mình vẫn không thể lay động được hắn, gằm nhẹ nói: “Sao ngươi có thể tiếp được!”

Một cước này của gã còn mạnh hơn toàn bộ lực lượng của một cái chủ pháo vừa rồi.

Kẻ này còn có thể sử dụng cơ thể để tiếp chiêu?

Quả thực khiến cho tam quan của gã bị đổi mới mấy lần.

“Ta nói rồi, nhãi nhép như ngươi, ta tùy tay là có thể bóp chết.”

Cố Trường Khanh thản nhiên nói xong, nâng tay nắm lấy mắt cá chân gã, mạnh mẽ kéo gã đến gần mình, sau đó dùng một quyền vô cùng mạnh mẽ đánh vỡ áo giáp Hắc Diễm của gã.

Không chỉ như thế, dưới một quyền này của Cố Trường Khanh, cơ thể gã cũng nứt ra, cả người toàn máu, miệng không ngừng hộc máu tươi.

Hắc Long sau lưng uốn lượn, há mồm cắn lấy bả vai gã, đau đến mức gã hét thảm một tiếng.

Hấp thu năng lượng một tỷ năm của Hộ Tinh đại trận trên Siêu Thần Cổ Tinh, tuy rằng phần lớn đều đã đánh ra ngoài, nhưng phần nhỏ còn lại cũng khiến cho hắn thăng cấp đến cấp tám mươi tám.

Thực lực này của hắn còn mạnh hơn rất nhiều so với lúc hắn vừa tới đây.

“Đây... Ngục Hoàng tuyệt đối không kém, nhưng vì sao trước mặt Cổ Tinh chủ lại vẫn không thể chịu nổi một kích?”

“Cổ Tinh chủ quá là sâu không lường được! Ở trên người hắn, ta chỉ nhìn thấy sự vô địch không có đối thủ!”

“Ha ha! Không hổ là nam thần mà ta sùng bái, thật muốn sinh con cho hắn!”

“Quá mạnh rồi! Trong vũ trụ ai có thể là địch với hắn?”

Tất cả các sinh linh đang xem trực tiếp đều bị thực lực sâu không lường được kia của Cổ Trường Khanh thuyết phục.

“Truyền mệnh lệnh của ta, suất động mười vạn quân đoàn, theo ta giết tới Siêu Thần Cổ Tinh, thay Cổ Tinh chủ diệt chủng tộc này!”

U Sí âm thấy một màn này, hưng phấn đến nỗi lập tức triệu tập cường giả trong tộc, trùng trùng điệp điệp chuẩn bị tới Siêu Thần Cổ Tinh.

“Diễm lão, đây là sức mạnh của ngươi? Ngay cả tư cách để đối kháng với hắn cũng không có?”

Ngục Hoàng chật vật, hoàn toàn suy sụp, trong lòng không nhận được lớn tiếng kêu gào.

“Kẻ này có thể bước đầu vận dụng lực lượng của ấn ký nghịch thiên, lực lượng này không phải thứ chúng ta có thể suy đoán được. Đáng giận, đáng giận, ta không nên tham lam rồi làm kẻ địch với hắn!”

Giọng nói của Hắc Diễm Chi Ẩn đã có chút sợ hãi.

“Trong cơ thể người có vẻ cũng có thứ gì đó, lực lượng vừa rồi có phải xuất phát từ nó?”

Lúc này, giọng nói âm u của Cố Trường Khanh vang lên, nghe được khiến Ngục Hoàng và Hắc Diễm Chi Ẩn đều chấn động tinh thần.

“Ừm, là thứ không tệ.”

Cố Trường Khanh tỉ mỉ cảm nhận một chút, sau đó chậm rãi nâng tay phải lên, ánh sáng xám trắng quỷ dị trong bàn tay bắt đầu tuôn ra, xuyên thấu qua cơ thể Ngục Hoàng.

A a a a....

Đừng mà!

Ta sai rồi!

Nhất thời, trong cơ thể Ngục Hoàng truyền ra một tiếng kêu hoảng sợ tuyệt vọng vô cùng thảm thiết.

Ngay sau đó, một ấn ký nhỏ hình ngọn lửa màu đen bị Cố Trường Khanh sử dụng lực lượng của ấn ký thần bí nhốt lại rồi moi ra.

Giọng nói của Hắc Diễm Chi Ẩn run rẩy nói: “Đại lão, tha mạng, ta có thể phục vụ cho ngài, có thể trở thành chiến lực cực mạnh của ngài!”

Cố Trường Khanh thân nhiên nói: “Tha mạng? Kẻ là địch với ta, chỉ có một con đường diệt vong.”

Nói xong, hắn khởi động ấn ký thần bí, vào lúc người sau vẫn còn đang thảm thiết cầu xin tha thứ, trong tiếng chửi bới mắng mỏ, bị hắn hoàn toàn hấp thu.

Sau khi hấp thu xong nó khiến Cố Trường Khanh rất kinh ngạc, bởi vì ấn ký thần bí lại lớn mạnh hơn, còn kinh khủng

hơn cả sau khi hấp thu sinh linh Hôi Vụ.

“Cho ta chết thống khoái đi!”

Trong lòng Ngục Hoàng tràn ngập tuyệt vọng, biết kẻ này sẽ không tha cho mình, vậy nên có khí phách một chút, không cầu xin tha thứ.

“Ta có một câu hỏi, nếu người có thể giải đáp, ta có thể cho người chết thống khoái.”

Cổ Trường Khanh cup mắt nhìn gã: “Vì sao lại muốn là kẻ địch với ta? Kỹ nữ kia đã trả cho người cái gì?”

Ngục Hoàng lắc đầu nói:

“Không, không phải ta muốn làm kẻ địch với người, là Hắc Diễm Chi Ẩn người vừa hấp thu, là nó giật dây ta giết người, thật ra ta hoàn toàn không muốn tham gia vào.”

“Nó biết lai lịch của thứ người mang trên người, bảo ta nhất định phải không tiếc bất cứ giá nào giết người.”

“Ta chỉ biết như vậy, cầu xin người cho ta chết thống khoái!”

Gã không thể lấy ra sự tự tin khi đối mặt với Cổ Trường Khanh nữa.

Cổ Trường Khanh ngưng mắt: “Không nói sớm!”

Ngục Hoàng tuyệt vọng, “Ngài cũng không hỏi ta mà!”

“Lên đường đi!”

Cổ Trường Khanh dứt lời, Khôi Long đằng sau lưng phóng lên cắn đứt đầu gã, coi như là cho gã chết một cách thống khoái.

Hắn thúc giục ẩn ký thần bí, lấy ra Hắc Ngục để vắn trong người gã.

Thi thể không đầu của Ngục Hoàng không tiếng động lơ lửng trong vũ trụ.

Chương 218: Diệt Tộc Chương 218: Diệt Tộc

“Điện chủ...”

Các cao tầng của Hắc Ngục điện đường nhìn Ngục Hoàng thân tử đạo tiêu, trên mặt đều hiện ra vẻ đau thương.

Nhưng cũng không dám sinh lòng oán hận Cố Trường Khanh.

Người này, tuyệt đối là người không ai có thể đánh bại.

“Ngưng tụ trùng động truyền tổng sao lại lâu như vậy?”

Siêu Thần Cổ Tinh, bên cạnh tế đàn, Đế Khâm Na Tịch nằm trong lòng Thần Vũ Trường Không nhìn thấy Ngục Hoàng bị giết, lúc này cả người bà ta lạnh như băng, rất muốn ngay lập tức thoát khỏi tình cảnh này.

“Đế Khâm Na Tịch, lãng phí nhiều thời gian của ta như vậy, ngươi nên nhận lấy cái chết rồi.”

Oanh!

Ngay sau đó, thanh âm bá đạo mạnh mẽ, bể ngỗ thiên hạ của Cố Trường Khanh truyền tới, cả Siêu Thần Cổ Tinh đều như đang run rẩy.

Cố Trường Khanh đạp vào khoảng không, mỗi khi bước ra một bước đều khiến cho tình cảnh này chấn động một chút, giống như đang đâm lên trái tim của mỗi tộc nhân của Siêu Thần Cổ Tộc.

“Xong rồi, sắp bị diệt tộc rồi!”

“Ai!”

“Tự mình kết thúc đi, hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.”

“Đúng, ta đi trước một bước.”

Nhìn Cố Trường Khanh khí phách đập khoảng không mà xuống, tộc nhân của Siêu Thần Cổ Tộc đều tuyệt vọng mà tự sát.

Cố Trường Khanh một bước đi ngàn dặm, chỉ vài bước đã đi tới trên bầu trời của cầm địa.

“Tiểu Na, ngươi đi trước!”

Thần Vũ Trường Không thấy thế, ra sức ném Đế Khâm Na Tịch đi, trước mắt chỉ có thể để nhiều nhất một người đi vào cánh cửa của trùng động truyền tống.

Con gái cũng không đặt ở vị trí số một, có thể thấy được ông ta yêu Đế Khâm Na Tịch đến mức nào.

...

Lam Tinh, tòa thành trung tâm, trong đại sảnh nơi Lâm Nguyệt Dao ở.

Cô và Lâm Thủy Dao đang thông qua quang não của nền tảng Alpha, xem trực tiếp hình ảnh Cố Trường Khanh đối phó Siêu Thần Cổ Tộc.

Cả hai cùng mặc một chiếc váy ngủ tơ đen có thắt dây, mơ hồ có thể thấy được phong cảnh bên trong.

“Tỷ tỷ, tỷ phu (anh rể) thật sự là người đàn ông giống như thần vậy!”

Mái tóc đen của Lâm Thủy Dao xõa tung trên vai, có vài lọn tóc xõa ra rơi trên bờ ngực cao vút, nhìn tỷ phu không ai bì nổi trong phòng livestream, dáng người bá đạo cao lớn, trong đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng kỳ lạ. Người đàn ông như vậy, trên đời này cũng không thể tìm ra được người thứ hai.

Cô rất hâm mộ tỷ tỷ, trong lòng nghĩ thầm, nếu năm đó là cô bỏ nhà trốn đi, gặp được người đàn ông như này thì quá tốt rồi.

Lâm Nguyệt Dao cười mắng: “Mê đắm đuối rồi hả?”

“Không có đâu!” Lâm Thủy Dao chột dạ chối biến.

“Có hay không tự ngươi hiểu rõ.”

Lâm Nguyệt Dao hé miệng cười trộm, không vì thế mà trách muội muội, người đàn ông giống như Cố Trường Khanh, thử hỏi trên đời này có bao nhiêu phụ nữ có thể chống lại được mị lực của hắn?

Giờ phút này, Cố Trường Khanh không biết đã trở thành nam thần của bao nhiêu thiếu nữ trong vũ trụ.

Leng keng!

Lúc này lại có tiếng chuông cửa vang lên.

“Vũ Phi đến đây, ta đi mở cửa.”

Lâm Nguyệt Dao nghe tiếng, đứng dậy đi ra ngoài.

Lát sau dẫn theo Triệu Vũ Phi tiến vào.

Hiện tại cô là quân đoàn trưởng của quân đoàn số ba của Đế Minh, dưới tay quản lý vô số quân đoàn, có thể nói là có địa vị khá cao.

Người thức tỉnh Loạn Điều thần văn cấp năm mươi lăm như cô, thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

Quân trưởng, đội trưởng của Đế Minh đều có tư cách vào bảo hộp thời gian tu luyện.

Thành viên của Đế Minh, cống hiến cao cũng có thể đi vào.

Nhưng hiện tại kéo bọn họ ra ngoài chinh chiến là một việc không hiện thực.

“Tinh chủ bệ hạ thật sự quá lợi hại.”

Triệu Vũ Phi ngồi xuống, tràn đầy sùng bái nói.

Trong các thành phố của Siêu Thần Cổ Tinh, tất cả đều là cảnh tượng Siêu Thần tộc nhân tự sát.

Cả tinh cầu đều bị giam cầm lại, muốn trốn cũng trốn không thoát, so với bị giết hại, còn không bằng tự sát cho thống khoái.

Trên bầu trời cấm địa, Cố Trường Khanh vừa đáp xuống, Thần Vũ Trường Không đã quăng Đế Khâm Na Tịch về phía cánh cửa trùng động truyền tống chỉ đủ cho một người tiến vào kia.

Ồ?

Cố Trường Khanh thấy thế, nâng bàn tay lên, lực lượng tử vong tràn ra, hóa thành vô số tử vong chi mâu, nghiền nát hư không, xen kẽ phóng tới.

Chương 219: Diệt Tộc (2)

“Cút cho ta!”

Thần Vũ Trường Không thấy vậy, nháy mắt phụ thể áo giáp, sau đó thiêu đốt để văn, chắn trước mặt tử vong chi mâu, triển khai cánh của Thiên Vũ để giáp ngăn cản.

“Dừng mà!”

Đế Khâm Na Tịch bị ném vào cánh cửa truyền tống thấy một màn này, biết Thần Vũ Trường Không không thể ngăn cản nổi, hai mắt bà ta đỏ ngầu.

Trong lúc bà ta còn đang gào thét, cả cơ thể đã bị rơi vào cánh cửa truyền tống.

Cùng lúc đó, Cố Trường Khanh di chuyển vị trí tới cạnh cánh cửa truyền tống, đang muốn nâng tay tiến vào lôi bà ta ra ngoài thì cánh cửa truyền tống này đột nhiên ầm ầm nổ tung.

Ầm! Ầm! Ầm! - ebook truyện dịch giá rẻ

Cùng lúc đó, Thần Vũ Trường Không đã bị tử vong chi mâu bao trùm.

Ánh mắt Cố Trường Khanh đáng sợ, nâng tay, Thần Vũ Trường Không cả người toàn máu đã bị hấp hút tới.

“Ha ha! Làm người rất tức giận đúng không?”

Thần Vũ Trường Không ho ra máu, cười to nói.

“Người cũng là cái thứ liêm cầu của ả đàn bà kia?”

Ánh mắt khiếp người của Cố Trường Khanh như có thể xâm nhập vào sâu trong thức hải của Thần Vũ Trường Không,

vận dụng Minh Thần niệm lực, trực tiếp lục soát trí nhớ của ông ta.

Xì xì!

Sau khi xem xong, Cố Trường Khanh cực kỳ tàn nhẫn bóp nát đầu ông ta.

Trên tế đàn cách đó không xa, Thần Vũ Tuyết Oánh thấy một màn như vậy, hai tay che miệng, cơ thể mềm mại run nhẹ, sợ hãi nhìn người đàn ông tàn bạo kia.

Cố Trường Khanh một cước dẫm nát thi thể không đầu của Thần Vũ Trường Không, lấy ra tiềm năng tinh hạch và để vãn trong cơ thể ông ta.

Hắn rất muốn dùng một chân đạp nát tinh cầu này, nhưng nhớ tới tài nguyên của Siêu Thần Cổ Tộc, hắn vẫn nhịn xuống.

Ánh mắt ngược lại dừng trên người Thần Vũ Tuyết Oánh.

Chương 219: Diệt Tộc (2)

Bộp!

Đón nhận ánh mắt khiếp người của Cố Trường Khanh, hai chân Thần Vũ Tuyết Oánh như nhũn ra, trực tiếp quỳ mọp xuống mặt đất, giọng nói run rẩy: “Ta...ta...ta không hận ngài, cũng không muốn làm kẻ địch của ngài, vừa rồi cha mẹ bảo ta giết chết Tần Đế nhưng ta cũng không giết, chỉ cần nhờ cái chủ thủ kia ra, Tần Đế có thể sống lại.”

“Ta giết cha ngươi, ngươi không hận ta?” Cố Trường Khanh thoát cái đã đi tới gần cô ta, nghiêng ngẫm nói.

“Không hận, cho tới giờ ta vẫn không muốn làm kẻ địch với ngài.”

Cách hắn gần như thế, cơ thể Thần Vũ Tuyết Oánh càng thêm run rẩy, hô hấp cũng khó khăn.

Cố Trường Khanh nhìn cô ta một cái thật sâu, Minh Thần niệm lực xâm nhập vào sâu trong thức hải cô ta.

Phát hiện cô ta quả thực chưa bao giờ có suy nghĩ làm kẻ địch với mình trong đầu, còn thật sự cứu Tần Đế.

Cố Trường Khanh tán bỏ chung cực áo giáp, dáng người thon dài thẳng tắp, mặc một thân quân trang màu đen của Đế Quốc Chi Chủ.

Dưới đôi mắt màu đen là những đường nét khuôn mặt sắc bén như dao khắc, không hề có chút tỳ vết nào.

Hai tròng mắt sâu thẳm như hai vực sâu, giống như chỉ cần chạm tới sẽ bị nuốt vào trong đó.

“Ô ô! Rốt cuộc cũng được nhìn thấy khuôn mặt của Cố Tinh chủ, mị lực còn hơn trước đây!”

“Ta nhìn thế nào cũng không nhìn thấy trên người hắn có bất cứ khuyết điểm nào, không hổ là nam thần của ta, nằm mơ cũng có thể mơ tới.”

Sau khi Cố Trường Khanh tán đi chung cực áo giáp, nhất thời làm cho vô số thiếu nữ trong vũ trụ lâm vào si mê.

Lúc này Cố Trường Khanh đã bỏ qua Thần Vũ Tuyệt Oánh, đi tới gần cây cột ở trung tâm tế đàn đang trói Tần Đế, dùng tay rút ra chủy thủ đang cắm trên ngực ông ta.

“A ách!”

Sau khi chủy thủ ra khỏi cơ thể, ông ta nhất thời trợn hai mắt, điên cuồng ho khan.

Khi nhìn thấy người trước mặt, cảm nhận được khí chất tỏa ra từ trong hắn, Tần Đế gần như có thể xác nhận, người này tuyệt đối là Đế Quốc Chi Chủ đời này của Lam Tinh, Cố Trường Khanh.

“Bị một ả đàn bà đùa giỡn hai đời, người thật đúng là đủ bi ai.”

Cố Trường Khanh nhìn ông ta một cái, lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Làm một kẻ liếm cầu thích như vậy?”

Tần Đế bị lời này nói đến nỗi khuôn mặt già nua đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là lỗi của ta... lại đi tin một kỹ nữ như vậy. Bà ta đâu? Giết chưa? Ta muốn tự tay tra tấn bà ta đến chết!”

Cố Trường Khanh thả ông ta xuống, lạnh nhạt nói: “Bà ta chạy rồi.”

Tần Đế khó tin nói: “Ở trước mặt người mà bà ta còn có thể chạy?”

“Có thứ liếm cầu liều mạng vì bà ta, sao lại không chạy được?”

Cố Trường Khanh nói xong, lòng bàn tay có luồng sáng xám trắng tuôn ra, mạnh mẽ đánh lên ngực Tần Đế, nhất thời đánh cho ông ta bay ngược ra ngoài, hộc máu hôn mê tại chỗ.

“Đệt! Tình huống gì đây?”

“Giết... giết rồi ư?”

“Hình như dấu hiệu sinh mệnh cũng không còn?”

“Cố Tinh chủ đang làm gì thế?”

Những người xem trực tiếp công khai trong vũ trụ nhìn thấy Cố Trường Khanh giết chết Tần Đế, vẻ mặt đều đại ra.

“Cố Tinh chủ, ta... ta là fan của người, có thể đừng giết ta hay không?”

Thần Vũ Tuyệt Oánh bị dọa đến mặt tái nhợt, quỳ xuống trước mặt Cố Trường Khanh, không ngừng dập đầu, cơ thể run rẩy không ngừng.

Người đàn ông này ngay cả người nhà cũng giết, đừng nói đến một người ngoài như cô ta?

Hiện tại cô ta đang sợ hãi tột độ.

Àm! Âm!

Đột nhiên, lúc này bên ngoài Siêu Thần Cổ Tinh lại vang lên tiếng nổ đing tai nhức óc.

Sau đó liền thấy một cánh cửa truyền tống cực lớn xuất hiện.

Bên trong là U Minh chiến hạm khổng lồ, lớn như một hành tinh đang từ từ bay ra.

“Cổ Tinh chủ, tại hạ là U Sí âm của U Minh Đế Tộc, đến giúp ngài diệt sạch tinh cầu này!”

Trên đỉnh chiến hạm là U Sí âm mặc U Minh Đế giáp, dẫn theo tất cả cường giả của U Minh Đế Tộc tới.

Trên boong tàu của chiến hạm thật lớn là mười vạn quân đoàn mạnh nhất của U Minh Đế Tộc, mặc U Lam đế giáp thuần một màu sắc.

Vút!

U Sí âm cao giọng nói xong, tự mình tiến vào trong Siêu Thần Cổ Tinh, bay thẳng tới chỗ của Cổ Trường Khanh.

“Tại hạ U Sí âm, gặp qua Tinh chủ bệ hạ.”

Đi tới nơi, ông ta trực tiếp quỳ gối hành đại lễ với Cổ Trường Khanh.

Cổ Trường Khanh cup mắt, nhìn quét qua người đang quỳ dưới đất, thần nhiên nói: “Giết chóc tùy ý, nhưng dám động tới tài nguyên thì kẻ bị diệt kế tiếp chính là các ngươi.”

“Không dám, không dám, ta tuyệt đối không dám đụng vào tài nguyên nào!”

U Sí âm vội vàng tỏ thái độ, sau đó đứng dậy, hét lớn về phía chiến hạm ở bên ngoài: “Toàn thể nghe lệnh! Đồ tinh!”

Ầm! Ầm! Ầm!

Mệnh lệnh của ông ta vừa hạ xuống, chiến hạm đã tiến vào Siêu Thần Cổ Tinh.

Sau đó, chính là một màn giết chóc vô cùng bi thảm.

U Sí âm cũng đích thân đi tham dự.

Không lâu sau, ông lão điên cũng tới đây, giống như máy móc giết chóc mà giết hết tất cả chiến đê cấp chín mươi chín của Siêu Thần Cổ Tinh.

Cường tộc giống như Siêu Thần Cổ Tinh, chiến đê cấp chín mươi chín cũng không ít.

Trên bầu trời của cả tinh cầu, nơi nơi đều là dấu vết chiến đấu như xé rách hư không.

Cổ Trường Khanh ngồi nghiêm chỉnh trên Hắc Long đế tọa, cũng không tham dự vào, mà là liên hệ với A Nhĩ Nặc Hàn.

“Lão bản!”

Trong quang não truyền ra giọng nói vô cùng tôn kính của A Nhĩ Nặc Hàn, ông ta cũng bắt chước đám người Trương Hồ, đã chủ động sửa miệng gọi hắn là lão bản.

Cổ Trường Khanh thân nhiên nói: “Tra cho ta Thần Hà tinh hệ của Tây vũ trụ, liệt kê hết tất cả tinh cầu có sinh mệnh ra.”

Từ trong trí nhớ của Thần Vũ Trường Không, Cổ Trường Khanh biết được Thần Vũ Cổ Tộc bọn họ ở Thần Hà tinh hệ, ở trên một tinh cầu cổ có sinh mệnh nào đó.

“Tuân lệnh, hiện tại ta sẽ đi tra ngay, ngài còn có chỉ thị gì khác không?”

“Tạm thời không có.”

Dứt lời, Cố Trường Khanh chấm dứt trò chuyện.

“Bạo quân, chết cho ta!”

Bỗng nhiên, có một tộc nhân cấp tám mươi tám của Siêu Thần Cổ Tộc vô cùng tức giận liều mạng xông về phía Cố Trường Khanh.

Ồ?

Cố Trường Khanh quay đầu nhìn lại.

“Làm càn! Cút ngay!”

Bỗng nhiên, một tiếng thét dài chấn động hư không vang lên.

Oanh!

Thân ảnh của Tần Đế xuất hiện, dùng một quyền giết chết người đang xông về phía Cố Trường Khanh.

Chỉ thấy ông ta đang mặc bộ Hắc Ngục để giáp một trăm linh tám tầng, khí tức quanh thân khủng bố như có thể đè sập cả bầu trời.

“Đệt! Sống lại rồi?”

“Chuyện gì vậy?”

“Đây không phải là Hắc Ngục để giáp sao?”

“Ha ha, thì ra là trước đó không phải Cố Tinh chủ giết ông ta, mà là đưa Hắc Ngục để giáp cho ông ta dung hợp, nhưng mà với tiềm lực của ông ta thì sao có thể dung hợp nổi?”

“Ha, thủ đoạn của Cố Tinh chủ là thứ chúng ta có thể đoán được à?”

Nhóm người trong phòng livestream thấy vậy thì đều cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Tần Đế xoay người, cúi đầu hành lễ với Cố Trường Khanh, nói: “ân tình thoát thai hoàn cốt bậc này, Tần Uyên ta đến chết cũng không quên!”

“Nơi đây giao lại cho ngươi.”

Cố Trường Khanh giương mắt nhìn ông ta một cái, sau đó mở cánh cửa trùng động truyền tống rồi đi vào.

“Yên tâm, sẽ không khiến ngươi thất vọng.”

Ánh mắt dưới mũ giáp của Tần Đế lạnh lẽo đến cực điểm.

Chương 220: Từ Bỏ Báo Thù! Chương 220: Từ Bỏ Báo Thù!

Cố Trường Khanh đi rồi, Tần Đế mới quay sang nhìn kẻ còn đang run lẩy bẩy quỳ dưới mặt đất: Thần Vũ Tuyết Oánh.

Vẻ mặt cô ta tràn ngập sợ hãi, thanh âm nức nở: “Tiền bối, ta đã cứu ngươi, cầu ngươi đừng giết ta!”

Tần Đế cất tiếng trấn an: “Yên tâm, ta biết là ngươi đã cứu ta, từ nay về sau ngươi đi theo bên người ta đi, thế nào?”

“Có thể sao?”

Thần Vũ Tuyết Oánh dè dặt hỏi lại, hiện tại cô ta đã xem như không nhà để về.

“Tất nhiên!”

Tần Đế dứt lời, thân ảnh bay lên không trung, đi lên đồ sát những tộc nhân còn lại của Siêu Thần Cổ Tinh.

Người không tiếc ngỗ nghịch với cha mẹ cũng muốn cứu ông ta, sao Tần Đế lại có thể bỏ lại cô ta không quản được.

...

Tây vũ trụ, Thần Hà hệ, nơi có sinh mệnh tinh cầu nhiều không kể hết.

Nơi biên giới, một tinh cầu sinh mệnh vô cùng bình thường, diện tích gần bằng với Lam Tinh.

Văn minh của tinh cầu sinh mệnh này có vẻ vô cùng lạc hậu.

Giống như Lam Tinh trước khi trời đất dị biến.

Nhìn từ bên ngoài thì có vẻ không có thần văn giả, người bình thường đều đang sống cuộc sống làm việc bình thường.

Thậm chí bọn họ cũng không thể tiếp xúc được với bên ngoài vũ trụ, giống hệt như Lam Tinh trước khi trời đất dị biến.

Nhưng trong bóng tối lại có rất nhiều đế văn giả cường đại, bình thường bọn họ sẽ không lộ ra tung tích.

Thành phố thủ đô, trên một quảng trường rộng lớn giữa hàng biệt thự san sát nhau, Đế Khâm Na Tịch xuất hiện tại đây.

Vút! Vút! Vút!

Sau khi bà ta xuất hiện, trong các căn biệt thự sát nhau có rất nhiều thân ảnh bay tới.

Tổng cộng có năm người, ba người đàn ông trung niên, hai người phụ nữ trung niên.

“Tiểu Na, làm sao vậy? Sao lại chật vật như thế? Tiểu tử Trường Không kia đâu?”

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám đưa cho Đế Khâm Na Tịch một lọ dược tề khôi phục, khẽ nhíu mày hỏi.

Về mặt Đế Khâm Na Tịch bị ai đau lòng, khóc nước mắt nói: “Nhị cô, Trường Không hấn... hấn vì cứu ta, có lẽ đã... đã chết rồi.”

Nói xong, bà ta không nhịn được khóc lên.

Mặc dù bà ta tâm cơ sâu, am hiểu đùa giỡn lòng người, nhưng đối với Thần Vũ Trường Không cũng là thật lòng.

“Cái gì? Ai làm?”

Năm người nghe vậy, trong mắt tràn ra sát ý, nhìn chăm chăm Đế Khâm Na Tịch.

Hai mắt Đế Khâm Na Tịch đầm lệ nói: “Là Nhân Tộc, Cố Trường Khanh, hấn... hấn... hấn mạnh không thể địch nổi.”

“Nhân Tộc?”

Nghe nói tới Nhân Tộc, sát ý trong mắt bọn họ lập tức thu về.

Người phụ nữ mặc sườn xám nói: “Vì sao các ngươi lại đi chọc vào Nhân Tộc? Vì sao? Chúng ta đã cảnh báo các ngươi không chỉ một lần, vì sao còn làm như vậy?”

“Vì sao không thể chọc vào?” Đế Khâm Na Tịch hai mắt đầm lệ nhìn về phía nhị cô.

“Ai! Hiện tại phải làm sao?”

Một người trung niên đầu trọc có chút lo lắng nói.

“Người đầu, dẫn thiếu tộc mẫu của các ngươi trở về.”

“Đi thôi, chúng ta đi gặp tổ thượng.”

Bọn họ để hạ nhân đưa Đế Khâm Na Tịch về biệt thự, sau đó đều biến mất tại chỗ.

Tinh cầu này có một nơi vô cùng bí ẩn, nơi đó có một cung điện xa xưa đứng sừng sững.

Ba vị thúc thúc và hai vị cô cô của Thần Vũ Trường Không đi vào nơi này.

Bọn họ đứng thẳng bên ngoài cửa điện, cao giọng nói: “Ba vị tổ thượng, chúng ta chọc vào Nhân Tộc Lam Tinh, nên làm

sao mới tốt?”

Oanh!

Bọn họ vừa dứt lời, trong điện phóng ra một uy áp cực kỳ đáng sợ, đánh úp vào khiến cơ thể ba người chấn động.

“Khốn kiếp, muốn chết phải không?”

Ngay sau đó, trong điện truyền ra một giọng nói uy nghiêm già nua.

“Là tiểu tử Trường Không kia bị Nhân Tộc sát hại.”

Đại thúc của Thần Vũ Trường Không là Thần Vũ Hồng Vân nơm nớp lo sợ báo cáo.

Nhị cô Thần Vũ Bạch Phượng lên tiếng: “Đúng vậy, ta nghe nói Nhân Tộc của Lam Tinh xuất hiện một vị cường giả cực kỳ mạnh.”

Giọng nói già nua uy nghiêm kia càng thêm lạnh lùng: “Nhân Tộc xuất hiện cường giả thế nào cũng không bất ngờ, chết thì chết thôi, các ngươi không được xuất thế!”

Đây...

Nghe được lời này, bọn họ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể vâng lệnh rời đi.

Lời của ba vị tổ thượng, ai cũng không dám làm trái.

Bọn họ trở lại đại sảnh của biệt thự nơi Thần Vũ Trường Không ở, chỉ thấy Đế Khâm Na Tịch đang vô cùng phần nộ xem trực tiếp cảnh Siêu Thần Cổ Tinh bị tiêu diệt.

“Thúc thúc, cô cô, thế nào rồi?”

Thấy bọn họ trở về, Đế Khâm Na Tịch vô cùng mong đợi thúc giục: “Chúng ta giết qua đó, báo thù cho Trường Không đi!”

Thần Vũ Hồng Vân liếc nhìn bà ta, gằn giọng gạt đi: “Việc này đến đây là chấm dứt, đừng bao giờ nhắc gì đến báo thù nữa!”

“Nếu người không nuốt trôi được cục tức này thì có thể tự mình đi báo thù, chúng ta không tham dự.”

Đế Khâm Na Tịch nghe vậy thì sửng sốt, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, nhếch môi chế giễu: “Các người chỉ muốn lo thân mình? Ha ha, tuyệt đối không thể, Cố Trường Khanh là người có thù tất báo, chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn tìm tới nơi đây, giết sạch tất cả các người.”

“Nhìn Siêu Vu Tộc mà xem, chỉ bởi vì có một tộc nhân trong đó hãm hại đến con gái hắn mà hắn đã trực tiếp diệt cả tộc người ta.”

“Hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho các người đâu.”

Đại cô Thần Vũ Bạch Tĩnh lạnh giọng nói: “Hắn đánh tới là chuyện của hắn, chúng ta sẽ không xuất sơn, thời gian tới người cũng đừng rời đi.”

Dứt lời, Thần Vũ Bạch Tĩnh liền bảo mọi người rời đi trước.

Chương 221: Vừa Sợ Vừa Kính Chương 221: Vừa Sợ Vừa Kính

“Hèn nhát!”

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Đế Khâm Na Tịch cắn răng mắng.

Ánh mắt lại nhìn xuống màn hình trực tiếp, bà ta nhìn thấy Tàn Đế đang điên cuồng giết hại tộc nhân của mình.

Bà ta còn nhìn thấy con gái mình đi theo bên cạnh kẻ thù.

Lửa giận lại không thể áp chế, bà ta lạnh lẽo nói: “Các ngươi muốn trốn, ta cứ không cho đấy!”

Vừa nghĩ, bà ta muốn liên hệ với Cố Trường Khanh để nói cho hắn biết mình đang ở đây.

Nhưng lại phát hiện thông tin không thể gửi ra ngoài.

“Đáng chết! Tất cả đều đáng chết!”

Đế Khâm Na Tịch phát điên, không nhìn được mắng, hoàn toàn không còn phong thái ngày xưa.

Bọn họ đã sớm dự đoán được bà ta sẽ có hành động này.

Vì vậy đã phong tỏa hết tín hiệu để gửi thông tin ra ngoài.

Không lâu sau, nền tảng Alpha tắt livestream.

Bởi vì bọn họ muốn điều Đế Quốc Chi Nhân tới Thần Hà hệ ở Tây vũ trụ.

Thực lực hôm nay Cố Trường Khanh bày ra đã làm kinh sợ vô số chủng tộc và cường giả ở Nam vũ trụ, khiến họ sinh ra sùng bái vô hạn.

“Làm sao bây giờ, ta đã từng đắc tội hắn!”

Cung chủ Siêu Tinh học cung: Diệu Lạc Yên lúc này có vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Không được, ta phải tự mình đi nhận lỗi, hy vọng có thể để hắn cho ta một đường sống.”

Sau đó bà ta mang trấn cung chi bảo của Siêu Tinh học cung tới Lam Tinh.

Sau lần xuất thủ này của Cố Trường Khanh, Nam vũ trụ giờ xem như do hắn quyết định.

Không có bất cứ chủng tộc nào có gan dám đối nghịch với hắn.

“Ai! Cố Tinh chủ uy hiếp cả vũ trụ, hy vọng hấn có thể đối tốt với các tộc chúng ta một chút, ngàn vạn lần đừng như một đời của Tần Đế.”

“Đúng, ta thật sự rất sùng bái hấn, chỉ mong hấn đừng đi lên con đường cũ của Đế Quốc Lam Tinh.”

“Thu thập tài nguyên, lựa chọn thật kỹ tinh cầu sinh mệnh, ta thực sự muốn trở thành chủng tộc phụ thuộc vào Lam Tinh.”

Từng chủng tộc lớn đều bắt đầu hoảng hốt, sợ hãi Cố Trường Khanh sẽ đi lên con đường cũ của Đế Quốc.

Rất nhiều tộc lớn đứng đầu đều lấy đi sáu, bảy phần tài nguyên trong tộc, cùng với chuẩn bị dâng lên phần lớn những tinh vực do mình thống trị.

...

Lam Tinh, mặt trăng.

Toàn bộ mặt trăng đều bị huyết vụ yêu diễm bao trùm.

Oanh!

Ở một phương hướng nào đó, có năng lượng khủng bố cuộn lên từ khắp nơi.

Sau đó liền nghe thấy tiếng song long rít gào.

Một lát sau, động tĩnh dần dần dừng lại.

“Với thực lực hiện tại của ta, vậy mà vẫn không thể đánh vào.”

Bên rìa mặt trăng lúc này là Cố Trường Khanh mặc áo giáp chung cực, lực lượng bạo ngược bên ngoài áo giáp chậm rãi thu liễm.

Không thể đánh mở, Cố Trường Khanh quay về Lam Tinh.

Đợi hẩn tu luyện tới cấp chín mươi chín, hẳn là có thể đánh vào.

Chuyện đầu tiên sau khi trở lại trụ sở chính đó là gọi A Nhĩ Nặc Hàn đến.

A Nhĩ Nặc hàn tiến vào phòng làm việc, hành lễ với Cố Trường Khanh, nói: “Lão bản, ta đã điều Đế Quốc Chi Nhân tới Thần Hà hệ của Tây vũ trụ, trong và ngày hẳn là có thể tìm ra tất cả tinh cầu sinh mệnh của tinh hệ này.”

Cố Trường Khanh dựa vào ghế làm việc, tự châm cho mình một điếu thuốc, hơi gật đầu: “Treo thưởng của tinh bàn và mảnh vỡ thì sao? Gần đây có sinh linh nào tới không?”

A Nhĩ Nặc Hàn trả lời đúng sự thật: “Tạm thời không thấy có ai tới, nhưng mà ta biết có một chủng tộc, có lẽ có tinh bàn và mảnh vỡ mà ngài cần.”

“Ồ? Nói xem.”

Cố Trường Khanh nổi lên hứng thú.

A Nhĩ Nặc Hàn nói:

“Ở Bắc vũ trụ, Thương Khung Cổ Tộc, nhưng mà tinh hệ này gần như đã dung hợp với hư vô, bên trong hư vô có gió lốc tàn sát bừa bãi, chiến để cấp chín mươi chín gặp phải cũng khó mà ngăn cản.”

“Ngoài ra ta đã tìm được cánh cửa tiến vào nơi tinh cầu mà Thương Khung Cổ Tộc sinh sống, khi nào thì ngài muốn qua đó?”

Cố Trường Khanh nghe vậy, hơi gật đầu: “Có tin tức là tốt, tạm thời không gấp, đợi ta diệt ả đàn bà kia đã.”

Hiện tại hẳn chỉ muốn mau chóng lấy mạng Đế Khâm Na Tịch.

Trước mắt hần tạm thời không biết Thần Vũ Cổ Tộc có liên quan đến khởi nguyên của Lam Tinh, chính là một trong bảy tộc phụ thuộc mạnh nhất.

Đây là đánh bậy đánh bạ, bị hần tìm ra được.

“Được, nếu không còn chuyện gì khác thì ta đi xuống trước.”

“Đi đi!”

“Thuộc hạ cáo lui!”

A Nhĩ Nặc Hàn thi lễ, xoay người rời khỏi phòng làm việc.

“Đệt, không tốt!”

A Nhĩ Nặc Hàn vừa ra khỏi phòng làm việc thì sắc mặt đại biến quay lại, vô cùng khẩn trương nói: “Lão bản, ta vừa nhận được tin tức, Đế Quốc Chi Nhãn vừa tiến vào Tây vũ trụ đã bị Tinh Không cự thú tập kích.”

Đó chính là Tinh Không cự thú, là sát thủ hàng đầu trong vũ trụ.

Gặp được một con ở kỳ trưởng thành, cho dù là chiến để cấp chín mươi chín cũng phải chết!

Chẳng qua, số lượng Tinh Không cự thú cực ít, tỷ lệ gặp được cực kỳ thấp, còn thấp hơn cả trúng xổ số.

“Tinh Không cự thú? Định vị, mở trùng động truyền tống, ta tự mình qua đó một chuyến.”

Cổ Trường Khanh còn chưa từng gặp Tinh Không cự thú, đều nói rất khủng bố, hần cũng muốn thử một phen.

“Chủ tịch, không biết vì sao Tinh Không cự thú trưởng thành kia lại vẫn chưa công kích Đế Quốc Chi Nhãn của chúng ta, hình như là vừa lúc đi ngang qua, trông có vẻ rất gấp.”

Lúc này, trong quang não của A Nhĩ Nặc Hàn truyền ra tiếng nói của thư ký.

Cố Trường Khanh nghe vậy, nói: “Rất gấp ư? Để Đế Quốc Chi Nhân ẩn nấp theo dõi, sau đó dẫn truyền hình ảnh lại đây cho ta.”

“Tuân lệnh!”

Thư ký của A Nhĩ Nặc Hàn nghe giọng liền biết là Cố Tinh chủ, lập tức cung kính trả lời.

Chương 222: Vũ Trụ Chi Thành (1) Chương 222: Vũ Trụ Chi Thành (1)

Vù!

Chốc lát sau, trong quang não của Cố Trường Khanh đã hiển thị toàn bộ hình ảnh.

Trong hình chiếu là khoảng không tối đen vô hạn của vũ trụ, chỉ thấy một con quái vật khổng lồ có hình thể lớn gấp mười lần mặt trời đang bay trong vũ trụ, tốc độ cực nhanh, nơi nó đi qua, những thiên thạch chắn ở phía trước đều bị nổ tung thành ánh lửa.

Vảy cứng bao trùm bên ngoài toàn thân con quái vật này, mỗi một mảnh đều giống như ẩn chứa sức mạnh của một phương sao trời.

Hai cánh của nó che lấp mặt trời, mỗi lần chuyển động đều có thể vượt qua cả một hệ ngân hà.

Cái đuôi của nó không biết dài bao nhiêu, chỉ sợ vừa mới động đậy đã có thể hủy diệt một hệ hằng tinh.

Nó đưa lưng về phía Đế Quốc Chi Nhân, vì vậy không thể thấy rõ trông nó thế nào.

A Nhĩ Nặc Hàn ngưng mắt nhìn, nói: “Nó... có vẻ thật sự rất gấp, đây là muốn đi đâu?”

Cố Trường Khanh nhàn nhạt nói: “Cứ xem là được.”

Hắn cũng có chút tò mò mục tiêu mà con Tinh Không cự thú này muốn đến.

Nhưng nó không thể dùng trùng động truyền tống, vài ngày có khi cũng không thấy nó dừng lại.

“Lão bản, ta lui xuống trước.”

A Nhĩ Nặc Hàn biết không thể nhìn thấy nơi đến của con Tinh Không cự thú này nhanh như vậy, vì vậy xin phép rời đi, ông ta còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Nếu Tinh Không cự thú không có chuyện rất gấp thì bình thường đều sẽ không chạy đi gấp rút như vậy, vũ trụ sao trời là nhà của chúng nó, đi đến nơi nào thì dừng ở nơi đó.

Đói rồi thì cắn nuốt mấy cái hằng tinh, chính là một sinh vật khá là phật hệ (lành tính, không tranh giành, không chủ động tấn công).

Thế nhưng khi gặp phải những sinh linh khác, bọn nó cũng sẽ không bỏ qua.

Tiền đề của phật hệ chính là không có sinh linh nào lại gần, nó chỉ không chủ động đi phá hoại, ăn cũng chỉ ăn hằng tinh.

Bình thường chúng nó đều rất lười nhác.

Nó gấp gấp chạy đi như vậy, khẳng định là có chuyện lớn.

Nếu không Cố Trường Khanh cũng không để Đế Quốc Chi Nhân theo dõi nó, tìm Đế Khâm Na Tịch mới là chuyện quan trọng nhất.

Nhìn một lát, Cố Trường Khanh để cho Tiểu Thứ luôn chú ý tới nó, sau đó thì thu lại hình chiếu, đứng dậy đi tới chỗ Lâm

Nguyệt Dao.

Đã rất lâu không đi thăm con gái, ba năm nay con bé không hề lớn lên chút nào, linh hồn bị hao tổn, sinh cơ cũng bị hao tổn.

“Chủ nhân, hình như nó đã tới nơi.”

Cố Trường Khanh vừa đứng dậy, giọng nói của Tiểu Thứ đã truyền tới, hơn nữa còn phóng ra hình chiếu lần nữa.

Rống!

Hình chiếu vừa hiện lên đã nghe thấy một tiếng rít gào vô cùng cuồng bạo truyền ra.

Tiểu Thứ vô cùng kinh ngạc nói: “Đó là... Vũ Trụ chi thành?”

Cố Trường Khanh ngồi xuống, chỉ thấy bên trong hình chiếu, Tinh Không cự thú kia đang lơ lửng bên trên bầu trời của tòa thành mà rít gào, tòa thành lớn đến mức không thể nhìn thấy điểm cuối, tường thành màu sắc sặc sỡ, tinh quang điểm xuyết, hoàn toàn không biết bao phủ bao nhiêu vạn dặm trong bầu trời.

Bên ngoài cửa thành, trên một cái đài lớn có vô số thần văn giả của Tây vũ trụ đang tụ tập, số lượng nhiều đếm không hết, giống như đều đang chờ đợi cánh cửa thành thần bí này mở ra.

Nói đúng hơn, con Tinh Không cự thú này đang rít gào với vô số sinh linh đang đứng trên đài.

Sóng âm khủng bố, chấn động khiến các vì sao cũng phải rơi xuống.

Nhưng mà nó không dám tới gần, chỉ dám rít gào từ xa.

Ánh mắt nó dừng trên tòa thành thần bí kia, tràn ngập vẻ kiêng kỵ.

“Đó là... Tinh Không cự thú?”

“Trời ạ, Tinh Không cự thú kỳ trưởng thành, sao nó lại chủ động tới nơi này?”

“Thật đáng sợ, một tiếng gầm vừa rồi của nó, nếu như không có tròng vực của Vũ Trụ chi thành chặn lại, chỉ sợ chúng ta đã tử thương vô số.”

“Rốt cuộc có chuyện gì, bình thường Tinh Không cự thú sẽ không chủ động công kích mới đúng, vì sao địch ý của nó với chúng ta lại lớn như thế?”

“Theo ta biết, xuất hiện tình huống này chỉ có một lý do, ở đây có ai bắt con của nó, nếu không Tinh Không cự thú không thể chủ động tìm tới đây.”

“Nghe người nói như vậy thì đúng là có thể, rốt cuộc là ai? Là ai chán sống rồi?”

Vô số sinh linh trên đài lớn bên ngoài Vũ Trụ chi thành đều sôi trào lên, may mắn chính là Tinh Không cự thú kiêng kỵ tòa thành kia nên không dám đi qua, nếu không phần lớn sinh linh ở đây đều gặp phải tai ương.

Cổ Trường Khanh thông qua hình chiếu nhìn thấy được thành trì không có điểm cuối kia, nghe Tiểu Thứ gọi đó là Vũ Trụ chi thành, hỏi: “Tòa thành này có lai lịch gì?”

Tiểu Thứ nói: “Tên nó là Vũ Trụ chi thành, cứ cách một tỷ năm sẽ xuất hiện trong vũ trụ, lần trước nó xuất hiện là khi Đế Quốc Lam Tinh chúng ta vừa mới hình thành.”

Cổ Trường Khanh tò mò: “Có thể đi vào không, bên trong có cái gì?”

Diện tích tòa thành này bao trùm cả mấy trăm cái tinh hệ.

Cho dù là chiến để cấp chín mươi chín, cho hẳn thời gian trăm năm thì sợ là cũng không thể khám phá hết.

“Chủ nhân, ta cũng không biết bên trong có gì, năm đó Tần Đế đi vào, nhưng mà ông ta không nói, hoặc là cũng không dám nói, ngài thử hỏi ông ta xem.”

Quả thực như lời nó nói, năm đó những sinh linh có thể còn sống đi ra khỏi đó cũng không dám nói với bên ngoài tin tức hoặc bất cứ thứ gì có liên quan đến bên trong tòa thành.

“Không dám nói? Có chút thú vị.”

Cổ Trường Khanh bỗng nhiên cảm thấy, Vũ Trụ chi thành này có lẽ có quan hệ với khởi nguyên của Lam Tinh.

Không biết có phải lỗi giác của hắn hay không.

Lúc này hắn liên hệ với Tần Đế vẫn còn đang ở Siêu Thần Cổ Tinh.

Hắn phải hỏi xem, là không thể nói, hay là còn có vấn đề khác.

...

Siêu Thần Cổ Tinh, nơi nơi đều thấy máu chảy thành sông.

Xì xì!

Tần Đế mặc Hắc Ngục để giáp một trăm linh tám tầng, lúc này đang dùng một đao chặt đầu một chiến đế cấp chín mươi chín khác.

Nhưng lúc này, quang nỗ lúc trước Cổ Trường Khanh đưa cho ông ta bỗng nhiên gửi tới lời mời trò chuyện.

Tần Đế chấp nhận, nói: “Tinh chủ bệ hạ, có chỉ thị gì?”

Cổ Trường Khanh cho ông ta cuộc sống mới, ông ta bội phục người này từ tận đáy lòng.

Cổ Trường Khanh nghiêng người dựa vào ghế, châm cho mình điều thuốc, lạnh nhạt nói: “Thông tin về Vũ Trụ chi thành, ngươi biết được bao nhiêu?”

“Quả nhiên, cứ cách tở năm nó lại xuất hiện.”

Tần Đế ngăn ra, lộ ra vẻ mặt tưởng nhớ.

Cổ Trường Khanh cũng không sót ruột, tiện tay uống một ngụm trà do Tiểu Đoàn Đoàn pha.

“Năm đó khi Vũ Trụ chi thành xuất hiện, ta theo Hoàng Đế tiên bồi giết vào trong, bên trong tất cả đều là các loại quái vật cường đại... Bên trong tòa thành này tổng cộng có mười hai chủ thành, mà nực cười chính là, chúng ta dùng lực lượng của toàn vũ trụ mà cũng không thể giết vào được chủ thành thứ nhất, chỉ có thể thăm dò một ít di tích ở bên ngoài chủ thành...”

Chương 223: Vũ Trụ Chi Thành (2) Chương 223: Vũ Trụ Chi Thành (2)

Tây vũ trụ, Thần Hà tinh hệ.

Đế Khâm Na Tịch thật cẩn thận tránh né giám sát của cơ giới thủ vệ, tiến vào trong phòng không chế quang não.

“Nếu không thể báo thù cho Trường Không, vậy thì cùng nhau hủy diệt đi!”

Dễ dàng lấy được quyền không chế quang não, Đế Khâm Na Tịch lập tức gửi tin tức đến Lam Tinh.

Liên tiếp thất bại!

Liên tiếp thất bại!

Có chuyện gì vậy?

Đế Khâm Na Tịch lại xác nhận lại mình đã không chế được quang não, nhưng vì sao vẫn không thể gửi đi tin tức.

Lúc này Thần Vũ Hồng Vân bỗng nhiên xuất hiện trên màn hình của quang não, sắc mặt nghiêm túc nhìn bà ta, nói: “Đế Khâm, từ bỏ báo thù đi.”

“Không thể!”

Đế Khâm Na Tịch phát điên rồ giận.

“Nếu đã như vậy.” Thần Vũ Hồng Vân trầm mặc một lát, nói: “Vậy ngươi rời đi đi!”

“Không!”

Theo không gian quanh thân chân động dần dần dâng lên gợn sóng, một cái trùng động loại nhỏ được mở ra, trong tiếng mắng mỏ không cam tâm của Đế Khâm Na Tịch, bà ta bị truyền tống đến một tinh vực xa lạ.

“Đây là?”

Đế Khâm Na Tịch nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên phát hiện được truyền tống tới theo mình còn có một cái quang não loại nhỏ.

Đế Khâm Na Tịch mở ra quang não, một loạt tin tức dung nhập vào trong đầu bà ta.

Một lát sau, bà ta mở mắt.

“Vũ Trụ chi thành, thì ra là thế!”

Trên mặt Đế Khâm Na Tịch lộ ra ý cười quỷ dị.

...

“Ý ngươi là, tinh hạch tiềm năng trong cơ thể ngươi là đoạt được từ bên trong di tích của tòa thành?”

Cố Trường Khanh có chút bất ngờ.

“Đúng vậy, tinh chủ bệ hạ!”

“Còn có phát hiện nào khác không?”

“Năm đó ta cũng chỉ ở phạm vi bên ngoài di tích tìm kiếm một phen, Tinh Không cự thủ cường đại thật sự quá nhiều, có thể nói là một bước khó đi, ta chỉ thăm dò được hai tòa di tích.

Tần Đế không giấu giếm chút nào.

“Chẳng qua ta phải nhắc nhở người, đó là trạng thái mạnh nhất năm đó của ta, muốn thăm dò vào sâu trong chủ thành thì luôn phải đi lòng vòng xung quanh bên ngoài một cách kỳ lạ.”

“Có thể là do niệm lực từ trường ở bên trong ảnh hưởng hay không?”

Cố Trường Khanh có chút dăm chiêu.

“Tinh chủ bệ hạ, thật ra...”

Tần Đế bỗng nhiên nghiêm túc nói:

“Ta lấy được viên tinh hạch tiềm năng kia là do phát hiện được trong một góc của tòa di tích đầu tiên.”

“Lúc ấy bên trong tòa di tích này cũng không phải chỉ có một viên tinh hạch tiềm năng này, mà là có mấy chục viên, bởi vì bên trong có sát trận bao phủ, ta một bước khó đi, chỉ có thể lấy được một viên!”

Cố Trường Khanh nghe xong, biết Tần Đế không hề nói đùa.

Một viên tinh hạch tiềm năng có thể làm cho Thần Vũ Trường Không mạnh lên đến nỗi nghĩ mình vô địch vũ trụ.

Có thể khiến cho Đế Khâm Na Tịch không tiếc đùa giỡn Tần Đế xoay vòng vòng để lấy được vào tay.

Nhưng hôm nay, Tần Đế lại nói bên trong có mấy chục viên.

Kết tinh tiềm năng vậy mà còn có nhiều như thế, nháy mắt đã mất đi vẻ thần bí.

“Vậy vì sao năm đó người lại không dung hợp nó luôn, với tiềm năng của người, nếu dung hợp tinh hạch tiềm năng thì cũng không đến nỗi rơi vào kết cục như vậy.”

Cố Trường Khanh cảm thấy sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy.

Trong này tất nhiên phải có bí ẩn gì đó.

“Cũng chỉ có Đế Khâm Na Tịch và Thần Vũ Trường Không mới xem cái thứ này trở thành bảo vật.”

Tần Đế khinh thường hừ một tiếng, sau đó vẻ mặt lại chán nản.

Chỉ là một thứ mà ông ta hoàn toàn không để vào mắt, nhưng lại dẫn đến nhiều phiền toái như vậy.

Không đợi Cố Trường Khanh tiếp tục hỏi, Tần Đế nói tiếp: “Sau khi ta nghiên cứu thì biết được tinh hạch tiềm năng quả thực có thể tăng lên tiềm năng cố định, nhưng sau khi dung hợp thì cũng sẽ thất chặt không gian tăng lên tiềm năng sau này.”

“Đây cũng là lý do vì sao ta thà đặt nó ở phân thân cũng không muốn dung hợp.”

“Trong tòa di tích của Vũ Trụ chi thành kia mặc dù có sát trận bao phủ, nhưng chúng nó lại giống như rác rưởi bị vứt ở một góc, nếu thật sự là chí bảo trong vũ trụ thì sao lại bị để ở nơi đó không ai nhìn tới.”

Trên mặt Tần Đế hiện lên vẻ giễu cợt, là giễu cợt chính mình, cũng là giễu cợt đám người Đế Khâm Na Tịch.

Trong lòng Cố Trường Khanh thông suốt, hẳn hiểu rõ ý tứ của Tần Đế.

Nếu như không biết tác dụng phụ của tinh hạch tiềm năng này thì không ai có thể ngăn cản được sự hấp dẫn đó.

Cố Trường Khanh cũng không ngăn cản được sự hấp dẫn của cơ hội có thể tăng lên bảy nghìn sao tiềm năng.

Thế nhưng đến cấp bậc này của hấn và Tần Đế.

Tầm mắt và vận mệnh đã không phải thứ mà người thường có thể so được.

Loại chuyện thiệt hại cả tương lai này, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm.

Mặc dù biết kết tinh tiềm năng có lai lịch và tác dụng phụ ra sao.

Nhưng Cố Trường Khanh vẫn chưa hiểu được gì nhiều về Vũ Trụ chi thành, thậm chí lại có thêm một tầng sương mù thần bí.

Tòa thành thần bí mà một tỷ năm mới xuất hiện một lần, rốt cuộc có ẩn chứa bí mật gì.

Rốt cuộc là một tồn tại thế nào mới có thể vút thứ như kết tinh tiềm năng ở một góc giống như vút rác rưởi.

Phải biết rằng, cho dù Cố Trường Khanh và Tần Đế không để chúng nó vào mắt, nhưng cũng không có nghĩa là người khác sẽ không mơ ước nó.

Thực lực, vĩnh viễn là vị trí số một.

Không phải ai cũng là Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh hỏi: “Vũ Trụ chi thành này đại khái khi nào thì có thể mở ra?”

“Lần trước lúc nó xuất hiện, ta nhớ là ba tháng sau thì mở ra.”

“Ba tháng sao? Người làm chuyện của người đi.”

Dứt lời, Cố Trường Khanh chấm dứt trò chuyện.

Sau đó hấn để cho quang não Tiểu Thứ mở trùng động truyền tống qua đó.

Tuy rằng Vũ Trụ chi thành không mở ra nhanh như vậy, nhưng Tinh Không cự thú này hẳn cũng động tâm muốn thuận phục nó.

Chương 224: Vũ Trụ Chi Thành (3) Chương 224: Vũ Trụ Chi Thành (3)

Tây vũ trụ.

Bên ngoài Vũ Trụ chi thành.

Tinh Không cự thú đang lo lắng bay quanh ở phương xa của Vũ Trụ chi thành, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng gầm rú.

Mỗi một tiếng gầm đều khiến cho thần văn giả tụ tập ở ngoài cửa lớn run sợ trong lòng.

“Tuyệt đối đừng tới đây, cứ tiếp tục như vậy, linh hồn của ta cũng hỏng mất!”

“Rốt cuộc là ai bắt con của Tinh Không cự thú, đừng để cho ta tìm được người, nếu không ta chắc chắn sẽ đánh hẳn thành tro bụi!”

“Lúc nào thì cửa mới mở ra, nhờ Tinh Không cự thú tức giận bất chấp tất cả xông tới, chúng ta liền xong đời!”

Không có ai chú ý tới có một bóng dáng khoác áo choàng dài đang lẫn vào trong đội ngũ thần văn giả ở trước cửa lớn.

“Các người cảm nhận được chưa?”

“Cái gì?”

“Tràng vực của Vũ Trụ chi thành hình như mạnh hơn vừa nãy một chút.”

Một thần văn giả bỗng nhiên phóng ra thần văn của mình, nháy mắt ngọn lửa màu tím đã quán quanh toàn thân gã rồi hóa thành Tử Tinh áo giáp.

Cảm nhận được uy áp nhàn nhạt trên người, người đó gạt đầu rồi thu lại thần văn, nói: “Quả thực như thế, thần văn của ta bị áp chế rồi.”

Thần văn giả xung quanh nghe được thì cũng đồng loạt kích hoạt áo giáp, kinh ngạc phát hiện đúng là có chuyện này.

Tràng vực của Vũ Trụ chi thành đang dần dần lớn hơn.

Tinh Không cự thú cũng đồng thời cảm nhận được biến hóa của tràng vực, bỗng nhiên trở nên nóng nảy.

“Không ổn! Nó muốn xông tới đây!”

“Chạy mau!”

“Ta không muốn...”

Một tiếng hét thảm vang lên, vài thần văn giả cách Tinh Không cự thú gần nhất trực tiếp bị va chạm hung ác của nó làm cho bay ngược ra ngoài, nửa đường đã hóa thành huyết vụ.

Những thần văn giả còn lại thì nháy mắt kích hoạt áo giáp, chỉ hận mình trốn không đủ nhanh.

Nhưng mà hình thể của Tinh Không cự thú thực sự quá lớn.

Từng mảng huyết vụ giống như pháo hoa, ở trước cơ thể to lớn của nó, ngay cả chút sóng cũng không bằng.

“Cứu ta!”

Một thần văn giả thấy mình sắp bị đụng trực diện với Tinh Không cự thú đang xông tới, gã tuyệt vọng phát ra tiếng kêu cứu, nhưng mà làm sao lại có người để ý tới.

Mất thấy thần văn giả này sắp hóa thành tro bụi vũ trụ, gã tuyệt vọng mà nhắm mắt lại, hối hận vì đã đến tham gia lần náo nhiệt này.

Bỗng nhiên, đúng lúc này.

Không gian hơi gọn sóng, một sức mạnh to lớn không thể địch nổi bỗng nhiên giáng xuống.

Tinh Không cự thú trong tầm mắt tất cả các thần văn giả còn to lớn hơn cả hằng tinh bỗng nhiên khựng lại, như biến thành một hình ảnh cố định.

“Đây là!”

Thần văn giả đều đồng loạt nhìn về nơi phát ra sức mạnh to lớn kia.

Chỉ thấy nơi đó có một cánh cửa truyền tổng lơ lửng xuất hiện, sức mạnh to lớn giam cầm Tinh Không cự thú chính là phóng ra từ trong đó.

Agrhhh....

Sau đó lại nghe được hai tiếng rỗng ngâm càn quét phóng tới.

“Má nó! Là ai tới?”

“Ta không nhìn lầm chứ? Đó là Tinh Không cự thú đấy! Cường giả thần bí giáng lâm cứ như vậy mà giam cầm nó?”

“Toàn vũ trụ, ai có thể dễ dàng giam cầm Tinh Không cự thú như thế?”

Những thần văn giả đang chạy trốn đều bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ đến ngây người.

Đồng thời, đám người Trương Hồ đang xem trực tiếp cũng không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, trực tiếp nhảy dựng lên: “Đây là... tiếng gầm của song long ở sau lưng lão đại, lão đại đã qua đó rồi sao?”

“Ai có thể nói cho ta biết, tiềm lực của lão đại hiện giờ rốt cuộc là bao nhiêu?”

“Hiện tại lão phu có tiềm lực là một vạn bảy nghìn sao, nhưng mà cũng không dám tới gần cảnh Tinh Không cự thú.”

Ông lão điên uống một ngụm rượu, từ từ nói.

“Nói như vậy, tiềm lực hiện tại của lão đại ít nhất cũng phải hơn hai vạn, đây cũng khủng bố quá rồi!”

“Vốn tưởng rằng chênh lệch của chúng ta với lão đại đã không còn lớn như vậy nữa, kết quả vẫn là ta nghĩ nhiều rồi.”

Về mặt đám người Trương Hồ, Thao Thiết đều không có chút suy sụp nào, ngược lại còn vô cùng hưng phấn.

“Thật sự là may mắn của Nhân Tộc ta!”

Ông lão điên thầm cảm khái.

“Thì ra người đã đạt tới cấp bậc này rồi!”

“Bí mật của Vũ Trụ chi thành này, hy vọng người có thể vạch trần.”

Tần Đế nhìn Cố Trường Khanh trong hình chiếu, trong đầu hiện lên một màn mà chính ông ta đã gặp được trong Vũ Trụ chi thành từ một tỷ năm trước.

Rống!

Tinh Không cự thú bị giam cầm há mồm phát ra tiếng rít gào thống khổ.

Gần đó lại có vài thần văn giả tới gần muốn xem náo nhiệt, nhưng nháy mắt đã biến thành huyết vụ.

Dọa cho những thần văn giả khác đang muốn tới gần đồng loạt lùi về sau.

Oanh!

Lúc này, Cố Trường Khanh mặc áo giáp chung cực đang từ bên trong trùng động truyền tống đi ra.

Song long sau lưng một đen một xám với ánh mắt âm u bạo ngược vô cùng.

“Người này là ai? Uy áp thật đáng sợ!”

“Ai biết không? Ngay cả Tinh Không cự thú cũng có thể giam cầm, có cần nghịch thiên vậy không?”

“Tur thái kia quả thực là bá đạo vô địch! Ai biết thân phận của hắn không?”

Tur thế bá đạo của hắn đập vào trong mắt của vô số thần văn giả đang chạy trốn tới chỗ xa, tất cả đều lộ ra vẻ rung động và nghi hoặc.

Nơi này là Tây vũ trụ, chuyện xảy ra ở Nam vũ trụ còn chưa truyền tới đây.

Cổ Trường Khanh giương mắt, nhìn về phía Tinh Không cự thú đang bị Minh Thần niệm lực giam cầm ở phía xa.

Rống!

Tinh Không cự thú giãy dụa, lực lượng có thể diệt thế trong cơ thể không ngừng cuộn trào mãnh liệt, hai mắt đều biến thành màu đỏ đậm.

Mục đích Cổ Trường Khanh tới đây chính là thu phục Tinh Không cự thú, lúc này hắn truyền cho nó một đạo thiện niệm.

Nhưng mà Tinh Không cự thú đang bị giam cầm giờ phút này đã lâm vào trạng thái bạo nộ.

Nó trực tiếp bác bỏ thiện niệm của Cổ Trường Khanh.

Con gái của nó bị một thần văn giả ở đây bắt giữ, thân là mẫu thân, làm sao nó bình tĩnh cho được?

Chương 225: Ba Ba Địch Á Chương 225: Ba Ba Địch Á

“Đại lão, ngài nhất định phải đứng vững đây!”

“Ngay cả hấn cũng không ngăn nổi thì chúng ta càng không có hy vọng!”

“Xong rồi, Tinh Không cự thú thoát khỏi xiềng xích rồi, chạy mau!”

Vô số thân văn giả hóa thành kinh hồng, chạy tán loạn tứ phía.

Cũng có người ở lại, ánh mắt kiên định nhìn Cố Trường Khanh giống như định hải thần châm.

Ở một nơi trong vũ trụ, một người phụ nữ thướt tha khoác áo choàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bóng dáng cao lớn trên bầu trời kia.

“Cố Trường Khanh, ngươi đi chết đi, chết dưới sự tàn sát của Tinh Không cự thú đi!”

Nhưng mà cho dù thù hận có làm bà ta đỏ mắt thì bà ta cũng không dám lộ ra thêm chút nào.

Bà ta sợ bị hấn bắt được.

Chính mình muốn thiên đao vạn quả hấn, nhưng hấn sao lại không muốn băm bà ta thành nghìn mảnh chứ.

Rống! Rống!

Tinh Không cự thú vặn vẹo cơ thể, khiến cho không gian nứt ra khe nứt vô tận.

Sất!

Từng tia lôi điện màu tím đen theo khe nứt của không gian tuôn ra tàn sát bừa bãi xung quanh.

Máu trong người Cố Trường Khanh sôi trào, thân quang của áo giáp chung cực bùng lên.

Tinh Không cự thú, quả nhiên vô cùng mạnh mẽ.

Nếu có thể thu phục nó, sau đó quét ngang vũ trụ, hủy diệt vạn tộc cũng trở nên dễ dàng.

Quỷ văn dưới hình thức chung cực, ánh mắt song long lạnh như băng nhìn chăm chăm vào con quái vật khổng lồ trước mặt, tử khí vô biên vô hạn lan tràn khắp bầu trời.

Sự đối chọi của sức mạnh cũng lên tới đỉnh điểm.

Tinh vực bằng mắt thường có thể thấy được đang sụp đổ từng mảng từng mảng lớn, từng cái hắc động bạo ngược lần lượt xuất hiện, như chấn nuốt tất cả.

“Đây thực sự là lực lượng mà thần văn giả có thể có sao?”

“Tây vũ trụ từ khi nào lại xuất hiện một kẻ mạnh như vậy?”

“Chẳng lẽ là đại lão của cổ tộc ẩn thế nào đó?”

“Tiềm lực thế này trước giờ chưa từng có, ta dám nói hẳn chính là người mạnh nhất Tây vũ trụ, có ai phản đối không?”

Lời này vừa nói ra khiến cho thần văn giả trong vũ trụ đều đồng ý.

Thực lực vĩnh viễn là minh chứng tốt nhất.

Không phục, không phục thì người cũng có thể đối đầu chính diện với Tinh Không cự thú đi, dám không?

“Hừ, chẳng qua chỉ là một con Tinh Không cự thú mà thôi, có cái gì giỏi đâu!”

“Người nào nói khoác mà không biết ngượng thế?”

“Thật sự là có kẻ ngu như vậy sao, nếu không có gì giỏi thì người lên đi!”

Đám thần văn giả đều đang tìm kiếm giọng nói vừa rồi là của ai.

“Ha ha, cười chết ta, một thằng nhóc cấp sáu mươi có ba mươi tầng để giáp cũng dám ăn nói khoác lác như thế, sợ là người còn chưa có cai sữa đi!”

Đám thần văn giả nhìn chăm chăm vào một thanh niên có đôi mắt màu trắng, mái tóc màu vàng kim, lúc này cậu ta đang lộ ra vẻ mặt không phục mà nhìn Cố Trường Khanh đang giằng co với Tinh Không cự thú.

Bên người thanh niên là một thiếu nữ tuyệt sắc còn nhỏ hơn một chút.

Tu vi của cô gái lại càng thấp hơn một chút, chỉ có cấp bốn mươi một, để giáp hai mươi ba tầng.

Hai người này ăn mặc sang trọng, tướng mạo bất phàm.

Tất nhiên là văn bối của một thế lực lớn hoặc cổ tộc nào đó.

Nhóm thần văn giả nhìn thấy chẳng qua là hai đứa nhỏ, cũng lười phản ứng.

Đối với những người trẻ tuổi như vậy, nhóm thần văn giả phần lớn đều có thể trốn xa bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Để tránh bỗng nhiên không hiểu sao bị dính vào phiền toái vô cùng vô tận.

Hơn nữa hai người này mới lớn như vậy đã có mặt tại bên ngoài Vũ Trụ chi thành mà ngay cả chút sợ hãi cũng không có.

Có thể biết gần đây tuyệt đối có đại năng đang âm thầm bảo vệ.

Vẫn là không đi tìm phiền toái thì hơn.

Nhưng mà không chủ động tìm phiền toái, phiền toái sẽ chủ động tìm người.

Cô gái thoát nhìn cả người vô hại kia bỗng nhiên lôi kéo cánh tay thanh niên, giọng nói nũng nịu giận dỗi nói: “Ngu Thành ca ca, những người này thật đáng ghét, bọn họ cười nhạo chúng ta!”

“Thiên Giác muội muội, những thứ tép riu này, quan tâm bọn chúng làm gì!”

Thanh niên tên Ngu Thành hưởng thụ ôm bả vai cô gái, vẻ mặt kiêu căng nhìn đám thần văn giả ở đây, giống như đang nhìn những con côn trùng thấp hèn nhất.

“Người nói gì? Người nói lại lần nữa?”

Có thần văn giả tính tình nóng nảy bùng nổ thần văn ngay tại chỗ, áo giáp đen nhánh bao phủ cơ thể, đặng đặng sát khí nhìn một đôi nam nữ kia.

“Áo giáp Hắc Âm Hành Hình Giả, người kia vậy mà lại là Ba Ba Địch Á a a a a...”

“Là thợ săn nổi danh tinh tế Ba Ba Địch Á?”

“Chính là hắc ta, không ngờ hắc ta cũng tới Vũ Trụ chi thành này!”

“Hai đứa trẻ này đụng tới Ba Ba Địch Á, chỉ sợ là phải chịu tội rồi!”

Nhóm thần văn giả đều đang nghị luận.

Tính cách Ba Ba Địch Á khá nóng nảy, nhưng lại không tham giết người, theo như bọn họ thấy, đôi nam nữ này nhiều nhất là chịu một chút giáo huấn, tính mạng thật ra không đáng lo.

“Nói lại một lần thì sao? Các người chính là một đám nhãi nhép!”

Ngu Thành tiếp tục oán hận nói.

“Ta sẽ thay người lớn trong nhà ngươi giáo huấn đứa không biết trời cao đất rộng như ngươi!”

U quang màu đen trong tay Ba Ba Địch Á hiện lên, lập tức cả người hóa thành một làn sương rồi biến mất.

Ngay sau đó hiện ra ngay trước mặt Ngu Thành cùng Thiên Giác, u quang màu đen phóng về phía hai người.

“Nhớ kỹ về sau ra khỏi cửa quan cho tốt cái miệng của mình, các ngươi không biết mình đã đắc tội với dạng người gì đâu!”

Mắt thấy u quang sắp chạm vào mặt Ngu Thành, Ngu Thành vẫn không hề động đậy, trong ánh mắt tựa hồ còn tràn ngập ý giễu cợt.

“Ồ?”

Trong lòng Ba Ba Địch Á sinh ra dự cảm không tốt, đối phương đối mặt với công kích của mình mà không hề sợ hãi, thậm chí ngay cả trốn cũng lười trốn, nếu không phải ngu thì chính là có đủ thực lực.

Nhưng mà còn chưa đợi hắn ta lùi lại, một luồng hồng quang như dải lụa trắng bạc lập tức bao trùm lấy Ba Ba Địch Á.

A a a a...

Trong hồng quang, Ba Ba Địch Á giống như đang bị mạnh mẽ thiêu đốt, cả người đang nhanh chóng hòa tan.

Một lát sau, Hắc Âm Hành Hình Giả: Ba Ba Địch Á nổi tiếng ở Tây vũ trụ đã bị hòa tan đến mức vụn cũng không còn.

Bên tai nhóm thần văn giả vẫn còn quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của Ba Ba Địch Á.

Ưc!

Mọi người không nhin được nuốt nước bọt.

Thủ đoạn tàn bạo bậc này, thật khiến lòng người lạnh lẽo.

Nhưng mà càng khiến bọn họ hoảng sợ chính là.

Một thân văn giả gần cấp chín mươi chín như Ba Ba Địch Á, chỉ một đạo hồng quang hòa tan thân văn giả gần cấp chín mươi chín, thậm chí ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.

Vậy thì người ra tay mạnh đến mức nào?

Chương 226: Quấy Rầy Chuyện Tốt Của Cố Trường Khanh (1) Chương 226: Quấy Rầy Chuyện Tốt Của Cố Trường Khanh (1)

Ngay tại lúc thân văn giả đang tìm kiếm người ra tay.

Bên người Ngu Thành bỗng nhiên xuất hiện một ông lão mặc âu phục màu trắng.

Ông lão cung kính cong lưng với Ngu Thành, nói: “Thiếu gia, đã khiến ngài và Thiên Giác tiểu thư sợ hãi.”

Ngu Thành phát tay, cũng không để ý, cậu ta chỉ vào Cố Trường Khanh, đoạn hỏi: “Tác trưởng lão, người biết lai lịch kẻ kia không?”

“Bẩm thiếu gia, không biết, đó hẳn không phải người ở Tây vũ trụ.”

Tác Nhĩ không nhanh không chậm nói.

“Vậy người đánh lại được hẳn không?”

Ngu Thành tiếp tục hỏi.

“Chưa giao thủ nên ta không rõ!”

Tác Nhĩ thành thật trả lời.

“Thú vị đấy!”

Ánh mắt Ngu Thành lộ ra ý cười điên cuồng.

Trong ánh mắt hoảng sợ của tất cả thần văn giả.

Không gian nổi lên gợn sóng, một trùng động lớn bằng nửa hằng tinh bỗng nhiên mở ra.

Từng tiếng hô đồn dập truyền khắp không trung.

“Đó là!”

“Tinh Không cự thú... không, là ấu tể của Tinh Không cự thú!”

“Thì ra hẳn ta chính là người đầu sở bắt ấu tể của Tinh Không cự thú!”

“Thật đáng giận, vừa rồi vô duyên vô cớ chết nhiều thần văn giả như vậy, thật sự quá uổng!”

“Các người còn có tâm tình quản ai là kẻ đầu sở ư? Mau chạy đi!”

“Chạy cái gì?”

“Không!”

....

Bên kia, Cố Trường Khanh đang áp chế Tinh Không cự thú.

Vù!

Tinh Không cự thú trên bầu trời kịch liệt giãy dụa, nhưng dưới Minh Thần niệm lực mạnh mẽ của Cố Trường Khanh thì từ từ dừng lại, tia chớp màu tím đen cũng tan thành mây khói.

Nếu không, chỉ là dư âm của nó thôi cũng có thể giết chết vô số thần văn giả.

Cố Trường Khanh vẫn luôn câu thông với Tinh Không cự thú, lúc này cuối cùng cũng được đáp lại một chút.

Tinh Không cự thú tựa như cảm nhận được Cố Trường Khanh không có ác niệm nên bắt đầu hơi yên tĩnh lại.

Nhưng vào lúc Cố Trường Khanh chuẩn bị truyền đạt ý niệm lôi kéo muốn nó thần phục.

Rẹt rẹt...

Ở phía xa trên bầu, không gian đột nhiên xuất hiện dao động cực kỳ cuồng bạo.

Điều này khiến Cố Trường Khanh nhú mày, ai dám đến quấy rầy chuyện tốt của hắn?

Khi đang định triển khai niệm lực để tra xét một chút chuyện đang xảy ra.

Rống!

Đột nhiên, Tinh Không cự thú trước mặt Cố Trường Khanh đã dụ ngoan đi rất nhiều lần bắt đầu gào thét tê tâm liệt phế.

Ca!

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên hiện lên một khe nứt không gian có thể lớn bằng với một hành tinh.

Năng lượng không gian cuồng bạo thổi quét bốn phía, thần văn giả đứng gần một chút đã trốn không kịp, nháy mắt đã bị gió lốc không gian nghiền nát thành từng mảnh.

Là ai! Dám trong lúc này quấy nhiễu hắn thu phục Tinh Không cự thú.

Tùy tay bóp nát khe nứt không gian lan tràn đến chỗ mình, sắc mặt Cố Trường Khanh tái xanh, nhìn thấy ánh mắt đã biến thành màu đỏ tươi của Tinh Không cự thú trước mặt.

Lực lượng của xiềng xích đang không ngừng yếu đi, Tinh Không cự thú như cự long dời sông lấp biển, mỗi một lần giãy

dựa có thể khiến cho tất cả mọi thứ trong một mảnh tinh vực đều bị uy lực này nghiền thành tro bụi.

“Yên lặng lại cho ta!”

Ngao! Ngao!

Hai tiếng cự long gầm rú đề lên tiếng gào thét của Tinh Không cự thú.

Song long một đen một xám phía sau Cố Trường Khanh nháy mắt biến lớn, vào lúc Tinh Không cự thú sắp đột phá giam cầm liền bắt giữ lại nó.

Cùng lúc đó, hai cái đầu rồng cự lớn cũng mạnh mẽ cắn lên người Tinh Không cự thú.

Rống!

Tinh Không cự thú phát ra tiếng gầm rú thê thảm.

Giờ phút này, nó cảm giác được lực lượng trong cơ thể đang bị cắn nuốt, mà thứ cắn nuốt lực lượng của nó lại là hai con bò sát mà nó chường mắt nhất.

Nhưng mà bất kể nó có vận vẹo thể muốn hất hai con bò sát trên người đi thế nào thì vẫn không thể làm được.

Ô...

Thanh âm bi thương từ trong miệng nó truyền ra, những thần văn giả tâm thần không ổn định thậm chí còn có thể cảm giác được mà rơi nước mắt.

“Yên tĩnh chút!”

Sau khi Cố Trường Khanh truyền lại ý niệm cho Tinh Không cự thú thì chậm rãi xoay người.

Lực lượng cuộn cuộn không ngừng thông qua sự cắn nuốt tiến vào cơ thể hắn, khí thể của Cố Trường Khanh liên tiếp lớn

mạnh, hai mắt của hắn như có điện nhìn chăm chăm về phía cái trùng động vô cùng to lớn ở phía sau.

“May quá, đại lão không biết từ tinh vực nào cuối cùng cũng ngăn chặn được Tinh Không cự thú, nếu không hậu quả thật không lường nổi.”

“Cầu nam nữ Ngu Thành và Thiên Giác kia thật đáng giận!”

“Nhỏ giọng chút, không thấy sau lưng người ta có chỗ dựa sao?”

“Về mặt đại lão bất thiện quá, các người đoán xem, hắn liệu có bóp chết đôi cầu nam nữ kia hay không?”

“Mặc kệ bọn họ ai bóp chết ai, ta chỉ biết, nếu còn không đi thì ta sẽ trở thành kẻ bị bọn họ tùy tay bóp chết!”

...

Trong trùng động, một ấu tể của Tinh Không cự thú có hình thể khá nhỏ, trên người toàn là xiềng xích bị khóa lại ở bên trong.

Cho dù nó có gãy dựa thể nào, thậm chí muốn cắn đứt xiềng xích thì cũng không thể thực hiện được, cuối cùng chỉ có thể gãy dựa không ngừng trong trùng động.

Khi ấu tể nhìn thấy Tinh không cự thú cũng đang bị giam cầm ở bên ngoài trùng động, nó sốt ruột phát ra tiếng kêu lo lắng với mẫu thân.

“Là các người bắt con của nó?”

Ánh mắt khiếp người của Cố Trường Khanh u ám nhìn chăm chăm về phía Ngu Thành ăn nói xằng bậy kia.

Chương 227: Quấy Rầy Chuyện Tốt Của Cố Trường Khanh (2) Chương 227: Quấy Rầy Chuyện Tốt Của Cố

Trường Khanh (2)

Trên bầu trời, giọng nói của Cố Trường Khanh như xuyên qua thời gian và ngân hà, vang lên bên tai mỗi một thân văn giả.

Ngoài cửa lớn của Vũ Trụ chi thành giống như bị cấm thanh.

Ngoại trừ tiếng rên nhớ mẫu thân của Tinh Không ấu tử ra.

Ngay cả Tinh Không cự thú cũng trầm mặc.

Tác Nhĩ nhíu mày che chắn trước người Ngu Thành và Thiên Giác, như lâm đại địch mà nhìn Cố Trường Khanh.

Đối mặt với Tinh Không cự thú, ông ta có thể thoải mái chạy trốn nhưng lại đánh không lại.

Phải biết rằng, ấu tử của Tinh Không cự thú là do chính tay ông ta bắt.

Cho dù Cố trường Khanh có thể cường thế giam cầm Tinh Không cự thú, Tác Nhĩ vẫn cảm thấy được mình không thua kém đối phương.

Nhưng trong nháy mắt khi Cố trường Khanh xoay người, Tác Nhĩ cảm thấy ngay cả tiếng tim đập của mình cũng đang bị giam lại.

Từ khi có được một thân áo giáp đế văn này, Tác Nhĩ đã không biết bao nhiêu năm rồi mình không gặp được một tồn tại như vậy.

Tây vũ trụ có rất nhiều kẻ được xưng là tồn tại mạnh nhất.

Nhưng mà trong mắt Tác Nhĩ lại hoàn toàn không là cái gì.

Nhưng mà, chỉ là nháy mắt đối mặt với Cố trường Khanh xoay người lại.

Tác Nhĩ lại không kìm được mà tim đập nhanh, đây là uy áp bậc nào! Cảm giác này chỉ có khi đối mặt với lão tộc trưởng ông ta mới từng gặp được!

“Là lỗi giác sao, sao có thể có người sánh bằng với lão tộc trưởng được!”

Tác Nhĩ âm thầm nghĩ trong lòng.

Ngu Thành ở sau lưng Tác Nhĩ, nghe được câu hỏi của Cố trường Khanh thì bình tĩnh nói: “Là chúng ta bắt thì sao?”

Tác Nhĩ thay cậu ta chặn lại uy áp từ Cố trường Khanh, nên giờ phút này cậu ta cũng không có cảm giác giống như những thần văn giả khác.

“Các các người một lựa chọn.” Giọng nói của Cố trường Khanh không lớn, nhưng lại mang theo uy áp không thể đỡ, nói: “Phóng thích trùng động, giao Tinh Không cự thú nhỏ kia cho ta.”

Ngu Thành và Thiên Giác ta nhìn người, người nhìn ta.

“Ha ha ha ha ha ha...”

“Ngu Thành ca ca, ta không nghe lầm chứ, hấn nói muốn đưa Tinh Không cự thú nhỏ cho hấn!”

“Thật buồn cười, hấn vậy mà lại còn cho chúng ta một cái lựa chọn!”

“Ngu Thành ca ca, ta rất sợ hãi, làm sao đây, hu hu hu...”

Cô ả giả vờ giả vệt lau mắt, sau đó hai người cùng nhau cười ha ha.

Một màn này khiến cho tất cả các thần văn giả vô cùng phần nề,

Nhưng lúc này đã không tới lượt bọn họ có động tác gì.

“Rất buồn cười sao?”

Cổ trường Khanh âm u hỏi một câu.

Bầu trời vốn lạnh như băng, ngay lúc này giống như đã lạnh tới nỗi có thể khiến cho linh hồn của tất cả mọi người đông cứng.

...

Tây vũ trụ, tại một tinh hệ lấp lánh giống như đai ngọc ở sâu trong vũ trụ.

Nơi đây được hỏi là Cựu Nhật tinh hà.

Là tinh hà lấp lánh nhất trong tinh hệ, trên một hành tinh siêu cấp, nhà cao tầng san sát nhau, trên nóc của một tòa nhà cao nhất có một viên tròn màu vàng kim được điêu khắc đặt tại vị trí cao nhất.

“Y Toa Bối Nhĩ, nhanh chóng bật tín hiệu lên, định vị Vũ Trụ chi thành trong truyền thuyết ở Tây vũ trụ, nhanh!”

Một người đàn ông hấp tấp đẩy cửa tiến vào.

“Vũ trụ chi thành?”

Y Toa Bối Nhĩ hơi sửng sốt, nhất thời không nhớ ra được cái tên xa lạ này đã từng được nghe ở đâu.

“Bỏ đi, ta tự làm!”

Người đàn ông vội vàng, trực tiếp thao tác quang não trước mặt Y Toa Bối Nhĩ.

Lát sau, hình ảnh quang não hiện ra biến thành cảnh tượng thế giới ở bên ngoài cửa lớn Vũ Trụ chi thành.

Trong phút chốc, tất cả sinh linh trong vũ trụ đều thấy được tất cả mọi chuyện xảy ra ở đó.

“Đó là cái gì? Ta không nhìn lầm đi? Vậy mà lại là một con Tinh Không cự thú!”

“Không chỉ một con, là ahi con, còn có một con nhỏ ở trong trùng động.”

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bày trận thế lớn như vậy?”

“Hai bên đang giằng co kia là ai? Ai có thể cho ta biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?”

Sinh linh ở Tây vũ trụ khó hiểu phát ra nghi vấn.

“Tác Nhĩ! Vậy mà lại là Tác Nhĩ, ông ta còn chưa chết!”

Khi hình ảnh chuyển tới cận mặt song phương đang giằng co, có sinh linh phát ra thanh âm kinh ngạc.

“Tác Nhĩ nào? Không phải là Vĩnh Dạ Viêm Ma chứ!”

“Chính là lão ta!”

“Không phải ông ta đã sớm mai danh ẩn tích rồi sao? Sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây?”

“Người giằng co với Tác Nhĩ là ai? Có ai biết không?”

“Không biết, Tác Nhĩ lại chọc tới người không nên chọc rồi đi?”

“Rất có thể!”

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng sinh linh online xem trực tiếp đã đột phá mấy trăm tỷ.

Người đàn ông hưng phấn gật gật đầu, sau đó quay đầu nói với Y Toa Bối Nhĩ: “Lập tức triệu tập tất cả quang não, điều tra tất cả thông tin về người đang giằng co với Tác Nhĩ kia!”

“Vâng, lão bản!”

Y Toa Bối Nhĩ nhắm hai mắt lại, ánh sáng trên người hiện lên, một áo giáp phong cách máy móc màu xanh trắng xuất hiện trên người cô ta, sau đó, trong hư không như có vô số

cánh tay máy móc đang thao tác các quang não khác bắt đầu tìm kiếm và sàng lọc tất cả các tin tức có ích.

...

Ngoài Vũ Trụ chi thành, Ngu Thành nhìn Cố Trường Khanh, trong lòng không khỏi khó chịu.

Cậu ta không nói ra được cảm giác cụ thể, nhưng mà trong lòng như có một giọng nói đang nói cho cậu ta, người đàn ông trước mắt này rất nguy hiểm.

Còn chuyện giao Tinh Không cự thú nhỏ cho Cố Trường Khanh, đó là tuyệt đối không thể!

Cậu ta mang theo Thiên Giác du ngoạn xung quanh vũ trụ, gặp được một con Tinh Không cự thú con.

Thiên Ngàn muốn bắt Tinh Không cự thú con làm sủng vật tọa kỵ, Ngu Thành liền đề cho Tác Nhĩ ra tay, mạnh mẽ bắt đi con Tinh Không cự thú nhỏ.

Vốn cho rằng thần không biết quỷ không hay, thật không ngờ bọn họ lại bỏ qua một cái BUG quan trọng của toàn vũ trụ, đó chính là mẫu tử liên tâm.

Cho dù có mở trùng động truyền tống, Tinh Không cự thú cũng có thể dùng một tia liên hệ huyền diệu này, vượt qua vô số tinh hệ để đi tới bên ngoài Vũ Trụ chi thành.

“Các hạ, Tinh Không cự thú con này là do chúng ta bắt được, xin hỏi chuyện này có quan hệ gì với các hạ? Chúng ta vì sao phải giao cho người?”

Tác Nhĩ nghiêm túc nói, âm thầm phòng bị nhất cử nhất động của Cố Trường Khanh.

“Vì sao?”

Cố Trường Khanh liếc mắt nhìn thứ nhãi nhép này một cái, thản nhiên nói: “Chỉ là một đám tép riu mà cũng muốn dạy ta làm việc?”

“Ha ha, đủ ngông cuồng, không biết đã bao nhiêu năm rồi mới gặp được loại người cuồng vọng như ngươi!”

Ngu Thành hớn hển nói, cho tới giờ chỉ có cậu ta kiêu ngạo ương ngạnh, hôm nay vậy mà còn có người ở trước mặt cậu ta phách lối như thế!

Chương 228: Chủ Nhân Của Đế Quốc Lam Tinh! Chương 228: Chủ Nhân Của Đế Quốc Lam Tinh!

Cố Trường Khanh không thêm đề ý tới Ngu Thành.

Hắn rất bận, đợi thu phục xong Tinh Không cự thú quay về còn phải tiếp tục tìm kiếm nơi ở của Thần Vũ Cổ Tộc.

Phải hoàn toàn giải quyết ả kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch.

Giống như cảm nhận được Cố Trường Khanh thật sự muốn cứu con của mình, Tinh không cự thú ngừng giãy dụa, chủ động phóng ra ý niệm thiện ý với Cố Trường Khanh.

“Chỉ cần ngươi nguyện ý thần phục ta, con gái của ngươi ai cũng không mang đi được!”

Cố Trường Khanh nói, hai song lòng phía sau thả lỏng cái miệng khổng lồ, buông ra trói buộc với Tinh Không cự thú, chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng trở lại sau lưng Cố Trường Khanh.

Rống!

Tinh Không cự thú thoát khỏi giam cầm liên diên cuồng rống giận về phía Ngu Thành, trong tiếng gầm mang theo phần hận.

“Súc sinh!”

Ngu Thành còn không biết sống chết mà mắng to.

Ngay sau đó, cậu ta nhìn thấy song long phía sau Cố Trường Khanh lại lần nữa lộ ra thân mình, phóng thẳng về phía Tinh Không cự thú con đang bị giam cầm trong trùng động.

“Ngu Thành ca ca, hấn muốn làm gì? Đây là muốn cướp đoạt sao? Ngu Thành ca ca, nhanh, nhanh đóng trùng động!”

Thiên Giác thấy thế thì lập tức lo lắng nhấc nhở, nhưng mà vẫn chậm một bước.

Ngay tại lúc Ngu Thành luống cuống tay chân muốn đóng trùng động, hai cự long một đen một xám đã vọt thẳng vào trong.

Sức mạnh to lớn cực kỳ cường hãn dễ dàng mở ra cánh cửa trùng động sắp đóng lại, trong tiếng rền ngâm, xiềng xích trên người Tinh Không cự thú con phát ra tiếng đứt đoạn.

Tinh Không cự thú con khôi phục tự do thì nhanh chóng lao ra khỏi trùng động, phóng thẳng về phía mẹ nó.

“Đáng chết!”

Thiên Giác thấy Tinh Không cự thú con đã chạy ra khỏi trùng động, vẻ mặt cô ả lập tức đen xì.

Không nghĩ tới, Tinh Không cự thú trăm cay nghìn đắng mới bắt được, chính cô ả còn chưa cẩn thận dạy dỗ một phen mà đã bị người thả đi rồi.

Lại còn bị người mạnh mẽ thả đi trước mặt vô số thần văn giả.

Đây đã không đơn giản chỉ là chuyện thả đi đồ vật yêu thích của cô ta nữa, mà đây chính là đang vả vào mặt cô ta.

Không chỉ có Thiên Giác, ngay cả Ngu Thành lúc này cũng có vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Tác Nhĩ, giết hắn cho ta, ta muốn băm thây vạn đoạn hắn!”

Ngu Thành rít gào, hai mắt phun lửa.

...

Cựu Nhật tinh hà.

“Lão bản, tra được rồi!”

Y Toa Bối Nhĩ mở mắt.

Người đàn ông lập tức nâng cao tinh thần hỏi: “Hắn là ai?”

Y Toa Bối Nhĩ gãi gãi đầu, nói tất cả các tin tức mà mình thu thập được từ đầu đến cuối cho người đàn ông.

Người đàn ông tên Mã Khắc Thụy Lâm, là người đứng đầu của nền tảng livestream Hồ Á lớn nhất Tây vũ trụ.

“Cố Trường Khanh, là người Lam Tinh ở Nam vũ trụ, là Lam Tinh Đế Quốc chi chủ, thần bảo hộ của Nhân Tộc.”

“Chờ một chút, ngươi nói gì? Lam Tinh? Nhân Tộc?”

Mã Khắc Thụy Lâm không tự giác mà trợn mắt lên, lập tức nhớ tới những lời đồn trong vũ trụ.

Lam Tinh, Tàn Đế, giết chóc vô tận.

Những từ mấu chốt này lần lượt hiện lên.

Rất nhanh đã tổ hợp thành một bức tranh nhiễm đầy máu, kéo Mã Khắc Thụy Lâm tiến vào.

Chủ nhân của Đế Quốc Lam Tinh!

Mấy chữ này có trọng lượng quá lớn!

Những thần văn giả biết đến đoạn lịch sử kia hiển nhiên đều biết ý nghĩa của điều này.

Thế nhưng Tần Đế trong truyền thuyết đã chết từ lâu, Lam Tinh đã sụp đổ.

Nhưng hiện tại lại có một Đế Quốc chi chủ của Lam Tinh xuất hiện trong hình chiếu quang não của mình.

Chẳng lẽ lịch sử lại sắp tái diễn sao?

Nghĩ tới vấn đề này, Mã Khắc Thụy Lâm tiếp tục tra kỹ hơn tư liệu về Cố Trường Khanh.

Bấy giờ quang não đã phát thông tin của Cố Trường Khanh cho toàn bộ Tây vũ trụ biết.

“Đế Quốc chi chủ đến từ Nam vũ trụ? Trời ạ, chiến tích mạnh như vậy!”

“Nhân Tộc của Lam Tinh? Không phải đã mai danh ẩn tích trong dòng sông lịch sử rồi sao? Lẽ nào bọn họ lại muốn ngóc đầu trở lại?”

“Bao năm hòa bình có được không dễ dàng, vì sao người của Nam vũ trụ lại muốn tới chỗ này của chúng ta, phá hoại hòa bình của chúng ta!”

“Mọi người không tò mò một nam một nữ kia là ai sao? Phải biết rằng có thể để cho Tác Nhĩ đi theo thì tuyệt đối không phải người thường.”

Ngay tại lúc tất cả mọi người đang suy đoán và phân tích, nền tảng Hồ Á đã đưa ra đáp án.

Ngu Thành, thiếu chủ Thương Vương cổ tộc.

Thiên Giác, con gái của Hạo Huyết Thương Lam: cung chủ của Hạo Huyết học cung.

Còn về Tác Nhĩ, Vĩnh Dạ Viêm Ma, thần văn giả cấp chín mươi chín, năm mươi bảy tầng.

Là một kẻ hung danh hiển hách ở Tây vũ trụ.

Cuối cùng vì chọc phải nhiều người phần nộ, bị nhiều thần văn giả vây giết, cuối cùng tung tích không rõ.

Thật không ngờ giờ ông ta lại xuất hiện, cũng đã trở thành người của Thương Vương Cổ Tộc.

“Chẳng trách lại kiêu ngạo như vậy, thì ra là xuất thân từ cổ tộc!”

“Nhưng mà lần này kiêu ngạo với sai người rồi, Cổ Tinh chủ không phải là người chịu thiệt đâu!”

“Nghe nói ở Nam vũ trụ, Cổ Tinh chủ giết sạch gần hết một cổ tộc, Thương Vương cổ tộc thì là cái thá gì?”

“Hy vọng cuối cùng đồ đao đừng rơi xuống người chúng ta...”

Chương 229: Tự Tìm Đường Chết Chương 229: Tự Tìm Đường Chết

Trên Lam Tinh, Trương Hồ hưng phấn xoa xoa tay.

Mới vừa rồi, A Nhĩ Nặc Hàn truyền tin đến, những tin tức và chuyện xảy ra ở Nam vũ trụ của Cổ Trường Khanh đã bị nền tảng Hồ Á lớn nhất ở Tây vũ trụ lan truyền ra ngoài.

“Uy danh của lão đại đã lan truyền đến cả các nơi khác của vũ trụ rồi, thật là đáng mừng!”

“Đáng tiếc lão đại không dẫn theo ta, ta cũng muốn khiến cho đám nhãi nhép ở Tây vũ trụ được chứng kiến uy phong của lão Trương ta đây!”

Trương Hồ vừa nói vừa vỗ ngực mình, hưng phấn nói.

...

Ngoài cửa lớn của Vũ Trụ chi thành.

Tinh Không cự thú nhỏ vây quanh bên cạnh Tinh Không cự thú bay qua bay lại, cực kỳ giống một đĩa trẻ nghịch ngợm được quay lại vòng ôm của mẫu thân.

Nhìn thấy tình cảnh này, Cố Trường Khanh đang chuẩn bị hăng hái tinh thần thu phục hoàn toàn Tinh Không cự thú.

Vào lúc hắn đang chuẩn bị truyền đạt thiện ý cho Tinh Không cự thú một lần nữa, một luồng ánh sáng màu đỏ đậm vụt qua bên người Cố Trường Khanh.

“Nhanh như vậy đã vội vã chịu chết?”

Cố Trường Khanh quay đầu nhìn về phía Ngu Thành vừa phát động công kích với hắn.

Thứ tép riu này căn bản không vào được mắt hắn, so với Tinh Không cự thú thì chính là rác rưởi.

Thậm chí ngay cả hứng thú giết bọn họ hắn cũng không có.

Chỉ thấy tép riu Ngu Thành khởi động thần văn, một thân áo giáp màu đỏ vàng bao phủ lấy cơ thể cậu ta, từ xa nhìn lại, thật ra cũng có mấy phần thần bí.

Luồng ánh sáng màu đỏ đậm mà cậu ta công kích đối với Cố Trường Khanh mà nói, thậm chí ngay cả né tránh cũng không cần.

Sau khi tới gần liền bị khí tràng quanh thân hắn tiêu diệt.

“Vốn là đã muốn tha cho những kẻ nhãi nhép không đáng là gì như các ngươi, không ngờ các ngươi lại chủ động tìm được chết, vậy thì ta thành toàn cho các ngươi!”

Nói xong, song long trên vai Cố Trường Khanh nổi lên một luồng năng lượng màu xám, thế không thể đỡ xông về phía Ngu Thành.

“Cái gì? Người còn dám ra tay với ta?”

Ngu Thành kiêu ngạo ương ngạnh thành quen, không thể ngờ tới tên cuồng đồ kia dám ra tay với mình.

Năng lượng màu xám mang theo hơi thở tử vong thổi quét tới trước mặt Ngu Thành.

Trong tử khí mang theo vô tận bi ai, tuyệt vọng và tàn bạo.

Trong thoáng chốc đã khiến cho tâm thần của Ngu Thành bị tử khí ảnh hưởng, cả người giống như ngây dại tại chỗ.

Đúng là ghé con mới sinh không sợ cạp.

“Thiếu gia, tránh ra!”

Nhưng vào lúc này, một quang ảnh nóng rực phóng lên trời, chặn lại tử khí đánh úp tới.

Tùng đột hỏa diễm dấy lên, cuối cùng biến ảo thành một bộ áo giáp gần như màu đen bao trùm lên người Tác Nhĩ.

Mà hư không ở phía sau ông ta thì hiện lên ba ngọn lửa khủng bố lơ lửng, đang xoay tròn theo chiều kim đồng hồ.

Đầu tóc vốn dĩ là nửa trắng nửa đen của ông ta, lúc này cũng giống như bị nhiễm phải máu.

Áo giáp Vĩnh Dạ Ma Viêm lại hiện thế.

“Cường giả đến từ tinh vực khác, Tinh Không cự thú đã tới tay người, có phải là nên dừng tay rồi?”

Ngoài miệng Tác Nhĩ nói dừng tay, nhưng hành động lại không có ý dừng tay chút nào.

Cố Trường Khanh nhìn chằm chằm Tác Nhĩ giống như đang nhìn một cái thi thể, trong một nhóm thần văn giả ở đây, Tác Nhĩ quả thực chính là kẻ mạnh nhất.

Nhưng cũng chỉ thế mà thôi, ở trước mặt hắn, ngay cả một con kiến hơi lớn một chút cũng không bằng.

Tính cách của Cố Trường Khanh, có thể động thủ thì tuyệt đối không động khẩu.

Hắn nâng tay, một ngón tay vươn ra ngoắc ngoắc về phía Tác Nhĩ, ý bảo ông ta có thể tới đây nhận lấy cái chết.

“Cuồng vọng!”

Tác Nhĩ thấy kẻ này lại không đặt mình vào mắt như thế, trong ánh mắt lóe lên lửa giận, ông ta trợn mắt, khí tràng quanh thân trở nên cuồng bạo.

Đã bao nhiêu năm rồi, danh hiệu Vĩnh Dạ Ma Viêm của ông ta là để trang trí sao?

Không, không phải, đó là hung danh có được đó giết chóc, tàn sát vô số sống cô tộc mà ra.

“Người đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho tên cuồng vọng nhà ngươi!”

Trong mắt Tác Nhĩ lóe lên thần mang đáng sợ, ba ngọn lửa màu đen lơ lửng sau lưng nháy mắt tăng vọt hơn mấy trăm lần, từ trong đó ngưng tụ ra những ngọn lửa khô lâu vô cùng vô tận, đè ép tinh hà, trực tiếp thổi quét về phía Cố Trường Khanh.

“Chỉ có vậy?”

Cố Trường Khanh yên lặng nhìn, không hề nhúc nhích đứng tại chỗ, tùy ý để vô số ngọn lửa khô lâu kia bao phủ.

Bọn họ thật sự không biết, bản thân đã chọc phải người khủng bố cỡ nào!

...

Oanh! Âm! Âm!

Ngọn lửa khô lâu màu đen giống như đèn từ Cửu U luyện ngục, ở trên bầu trời hóa thành một đóa ma liên, vọt thẳng về phía Cổ Trường Khanh.

Dưới uy thế này, bầu trời vô tận giống như cũng bị thiêu cháy.

Các vì sao phát sáng trong vũ trụ, tại một khắc này tựa như đều bị đóa sen kia hấp thu hầu như không còn.

“Chuyện gì đây, vì sao xung quanh tối đen rồi?”

“Trăm nghe không bằng mắt thấy, đây chính là tuyệt kỹ thành danh của Vĩnh Dạ Viêm Ma, Vĩnh Dạ U Liên!”

“Cắn nuốt hết tất cả nguồn sáng, cắn nuốt tất cả sinh cơ, Tác Nhĩ từng chỉ dựa vào một chiêu này đại sát tứ phương, lưu lại hung danh hiển hách!”

“Đại lão đến từ tinh vực khác này sợ là rất khó sống được.”

“Dưới Vĩnh Dạ U Liên, không có sinh linh nào có thể sống sót, đáng tiếc!”

“Ta nhắc nhở mọi người, tốt nhất là tránh xa ra chút, đừng lại gần làm cá trong chậu, Vĩnh Dạ U Liên sẽ tự động công kích tất cả các sinh linh tới gần.”

Lời này vừa dứt, nhóm thần văn giả đều lui về phía sau, rời xa phạm vi công kích của Vĩnh Dạ U Liên.

Nhưng mà vẫn có người không tin, tiến lại gần đóa hoa sen đang từ màu đen đậm chuyển sang tối màu.

“Không phải không có việc gì sao?”

Thần văn giả kia quay đầu cười lớn, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Ngu xuẩn!”

Những thần văn giả biết chuyện, nhìn thấy hành vi tìm đường chết này cũng không thèm nhìn lại mà là bay ra xa.

Bầu trời yên tĩnh giờ khắc này giống như một bức tranh quý dị.

Xa xa, Tinh Không cự thú đang thân thiết cụng đầu với con gái lúc này cũng dừng lại.

Nhìn thấy Cổ Trường Khanh bị những đóa liên hoa vô tận bao trùm, nó biết người đàn ông này mạnh đến mức nào, vì vậy nó chỉ yên tĩnh đứng nhìn với con gái.

Tinh Không cự thú nhỏ cũng nhìn thấy từng đóa hoa sen màu đen kia, nó nhe răng trợn mắt nhìn về phía Ngu Thành và cô ả xấu xa kia.

Chương 230: Suy Yếu Chương 230: Suy Yếu

“Lão đại sẽ không sao chứ?”

Trương Hồ sờ sờ cằm, thấp giọng cười nói.

Nhưng mà hoàn toàn không có ai để ý tới y.

“Ta chỉ đùa chút thôi, làm điệu bầu không khí ấy mà.”

Thấy không khí lạnh lẽo, Trương Hồ chỉ có thể xấu hổ gãi đầu.

Lam Tinh hiện giờ, không ai tin tưởng loại công kích này có thể tạo thành thương tổn cho lão bản của bọn họ.

Ngoài cửa lớn Vũ Trụ chi thành.

Ngu Thành và Thiên Giác lộ ra vẻ vui sướng nhìn về vị trí của Cổ Trường Khanh.

Trên khuôn mặt trẻ tuổi hiện lên vẻ giễu cợt điên cuồng.

Hai người bọn họ không biết, lúc này, cách bọn họ không xa, có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm hai người, rất lâu cũng không rời đi.

Vô tận Vĩnh Dạ U Liên lan tràn khắp bầu trời, cuối cùng giống như dung nhập vào bóng tối, dung nhập vào hư không.

“Tên cuồng vọng, trả giá đi!”

Tác Nhĩ híp mắt, nhìn Cố Trường Khanh sắp bị tuyệt kỹ thành danh của mình trấn áp, đầu tóc màu đỏ đậm không giữ tự động, ba ngọn lửa màu đen phía sau phía sau tăng vọt gấp trăm lần chậm rãi không phục lại như thường, ở phía sau ông ta lúc sáng lúc tối.

“Đến đây! Vĩnh Dạ U Liên sắp nổ rồi, đây chính là kỳ cảnh khó gặp một lần!”

Một thân văn giả vũ hai cánh, lướt qua giải đất an toàn tuyệt đối để xem xét.

Vô tận Vĩnh Dạ U Liên sau khi tới gần Cố Trường Khanh thì bao bọc hấn lại, thoáng chốc đã biến mất trong vũ trụ, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Nhưng ở vị trí Cố Trường Khanh đứng cũng đã biến thành một khu vực ngay cả ánh sáng cũng không còn tồn tại.

Cố Trường Khanh, Lam Tinh Đế Hoàng, giống như biến mất khỏi nhân gian.

“Đây... hẳn sẽ không phải cú thế mà chết đi?”

“Vĩnh Dạ Ma Viêm, quả nhiên danh bất hư truyền!”

“Mau nhìn, có tình huống!”

Nhóm sinh linh đang xem trực tiếp cũng đang quan sát chặt chẽ tất cả những chuyện xảy ra ngoài Vũ Trụ chi thành.

Đối với tồn tại xa lạ như Cố Trường Khanh, bọn họ vô cùng tò mò, cũng vô cùng sợ hãi.

Răng rắc... răng rắc...

Ở khu vực Cổ Trường Khanh biến mất bỗng nhiên vang lên những thanh âm giống như thủy tinh bị vỡ vụn, liên miên không dứt.

Tại lúc bầu trời vỡ ra, không gian có từng đóa từng đóa hoa hình dáng như hoa sen cũng vỡ vụn, cuối cùng phát triển thành phản ứng dây chuyền.

Trong tiếng nổ mạnh như tận thế, cả nửa tinh vực, nơi nơi đều hiện ra không gian bị nứt vỡ, giết chết vô số sinh linh.

“Không!”

Một thần văn giả hoảng sợ nhìn chính bản thân mình còn đang tốt đẹp bỗng nhiên thoáng chốc đã bị vỡ thành những mảnh nhỏ, sau đó ý thức đã lâm vào yên lặng vĩnh hằng.

Nhóm thần văn giả thật sự không ngờ phạm vi công kích của Vĩnh Dạ U Liên lại có thể khuếch tán lớn như vậy.

Vô số áo giáp thần văn trong bầu trời sáng lên, vô số thần văn giả hóa thành vệt sáng bỏ chạy tứ phía.

Đại lão chiến đấu, hại tới vô số những con cá trong chậu như họ.

Tinh Không cự thú con lạnh run nép vào bên người mẫu thân.

Rống!

Tinh Không cự thú điên cuồng hét lên một tiếng, cái đuôi cực lớn đảo qua bầu trời.

Vô số Vĩnh Dạ U Liên đang nổ vỡ trong không gian bị nó quét qua đều tan biến.

Liên tục vài lần như thế, ở xung quanh nó đã không còn Vĩnh Dạ U Liên tồn tại.

Trong mắt nó lộ ra vẻ mệt mỏi, nó gấp rút vượt qua vô số tinh hệ, lại bị Cố Trường Khanh giam cầm nên liều mạng giãy dụa, sau đó lại bị song long của Cố Trường Khanh cắn nuốt một nửa lực lượng.

Lúc này nó đã vô cùng suy yếu.

Nó muốn giúp người kia, nhưng giờ phút này lại bất lực, chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Khu vực nơi Vĩnh Dạ U Liên nở rộ, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả sinh linh, bất ngờ nứt ra một cái khe không gian lớn như một hành tinh, nhìn kỹ lại thì đó chính là do vô số không gian nhỏ vỡ vụn khác tổ hợp mà thành.

Nếu là khe nứt không gian bình thường, thần văn giả có áo giáp tám mươi tầng đều có thể nhẹ nhàng bóp nát, không có ảnh hưởng gì.

Nhưng khe nứt của Vĩnh Dạ U Liên lại có tầng tầng đè lên nhau, khó lòng phòng bị.

Sinh linh bị vây trong đó sẽ phải nhận lấy tra tấn như thiên đao vạn quả.

Tuyệt kỹ hung tàn như vậy cũng chính là một trong những nguyên nhân mà sau này Tác Nhĩ bị thần văn giả vây công.

Thời gian từng chút một trôi qua, đóa hoa sen ở trung tâm kia giống như một vật sống đang không ngừng đóng mở, không ngừng cắn nuốt.

Sinh linh ở Tây vũ trụ trầm mặc nhìn hình ảnh quỷ dị tàn nhẫn này, không nói nên lời.

“Ha ha ha! Đắc tội chúng ta, đây chính là kết cục!”

Ngu Thành nhìn hình ảnh trước mắt, cho rằng kẻ đã đắc tội mình chết chắc rồi, không khỏi ngông cuồng cười lớn, còn không quên ôm chặt Thiên Giác bên cạnh.

Thiên Giác nung nịu dán sát cơ thể no đủ của mình vào trên người Ngu Thành, nói: “Ngu Thành ca ca, ngươi xem, con Tinh Không cự thú lớn kia có vẻ như đang rất suy yếu, lát nữa chúng ta bắt cả hai chúng nó được không? Đến lúc đó hai chúng ta dẫm lên đỉnh đầu chúng nó, gắp được mấy thứ không có mắt nhìn thì cứ trực tiếp đụng chết bọn chúng!”

“Được được được!” Ngu Thành cười lớn nói: “Đợi lát nữa sẽ bảo Tác Nhĩ bắt cả hai chúng nó lại!”

Tinh Không cự thú cảm nhận được ác ý đến từ Ngu Thành, lập tức hướng về phía bọn họ rống lên một tiếng.

“Súc sinh, lát nữa bắt được ngươi, xem ta trị các ngươi thế nào!”

Hai mắt Ngu Thành lạnh như băng nhìn Tinh Không cự thú một lớn một nhỏ.

Chúng nó hoành hành trong vũ trụ vốn dĩ không có ai dám trêu chọc, giờ phút này lại bị hai con kiến uy hiếp.

Nhưng hiện tại Tinh Không cự thú đã không có cách khác, nó đã rất suy yếu rồi.

Cho dù muốn chạy trốn thì cũng trốn không lại truy kích của trùng động.

Chỉ có thể ký thác kỳ vọng vào Nhân Tộc cường đại kia.

Chương 231: Vinh Hạnh Của Các Ngươi! Chương 231: Vinh Hạnh Của Các Ngươi!

Một lát sau, U Liên dần dần biến mất, bầu trời dần khôi phục ánh sáng, những thần văn giả ở xa xa đều dừng lại, nhưng chỉ dám đứng ở xa nhìn, không dám lại gần.

“Cuối cùng cũng kết thúc!”

Tác Nhĩ vẫn luôn nhìn chăm chăm vào khu vực trung tâm, lúc này thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Có thể khiến cho ông ta xuất ra tuyệt kỹ này, đã đủ chứng minh độ coi trọng của ông ta với Cố Trường Khanh.

Ngoài ra, sở dĩ ông ta dám ra tay là do cảm thấy sau khi áp chế Tinh Không cự thú, hấn tất nhiên đã không còn ở trạng thái toàn thịnh.

Thừa dịp hấn bệnh, phải lấy mạng hấn.

Nếu không, ông ta chắc chắn không dám đánh nhau với Cố Trường Khanh.

“Ngươi... cũng chỉ có chút trình độ đó?”

Ngay tại lúc mọi người đều cảm thấy Cố Trường Khanh đã thi cốt vô tồn, bầu trời bỗng nhiên vang lên một âm thanh uy nghiêm vô cùng siêu nhiên.

Ồ?

Nhóm thần văn giả ở đây nghe được âm thanh này thì hơi sửng sốt, đều đồng loạt nhìn về phương hương thanh âm truyền ra.

Chỉ thấy bên kia chính là trung tâm mà vừa rồi U Liên đã tàn sát bừa bãi.

Đập vào mắt bọn họ chính là dáng người bá đạo có thể uy hiếp cả vũ trụ kia.

Sau lưng song long uốn lượn, nhìn tổng quát áo giáp toàn thân hấn lại không thấy nửa điểm vết thương nào.

Khí tràng vẫn mạnh mẽ khiến người ta run rẩy như cũ.

“Ngươi! Vậy mà ngươi không có việc gì!”

Về mặt Tác Nhĩ kinh ngạc, quả thực không thể tin vào hai mắt mình.

Toàn lực thi triển Vĩnh Dạ U Liên, cho dù là lão tộc trưởng tự mình ứng phó, cũng không thể không bị tổn hao gì như thế!

Hắn làm sao mà làm được?

“Không thú vị.”

Cố Trường Khanh tùy tay phủi phủi áo giáp trên người, giống như vừa rồi chỉ là bị đánh một ít bụi vũ trụ mà thôi.

“Không thể nào!”

Tác Nhĩ không tin, trong vũ trụ sao có thể có tồn tại bậc này!

“Một lũ nhãi nhép các ngươi, thậm chí ngay cả khi cũng không bằng, có thể chết ở trong tay ta, đó chính là vinh hạnh của các ngươi!”

Cố Trường Khanh lạnh nhạt bá đạo nói như vậy, thông qua phòng livestream truyền khắp cả Tây vũ trụ.

Vĩnh Dạ Viêm Ma hung danh hiển hách, ở trong mắt Lam Tinh đế chủ của Nam vũ trụ này, thật sự chỉ là nhãi nhép?

Điều này khiến cho vô số sinh linh không thể tiếp nhận.

“Tên Cố Trường Khanh này thật sự là quá cuồng vọng, chẳng lẽ coi Tây vũ trụ chúng ta hết người rồi sao?”

“Cho dù lời người ta nói khó nghe, nhưng người ta nói là sự thật, ai dám ở trước mặt hắn nói mình không phải là nhãi nhép?”

Lời này khiến cho vô số người trầm mặc.

Tuyệt kỹ giống như Vĩnh Dạ U Liên, người ta ngay cả phòng ngự cũng không làm mà còn có thể phá được, cả Tây vũ trụ có mấy người có thể làm vậy mà vẫn không bị tổn hại gì?

Chân tướng vĩnh viễn là tàn khốc, ở đâu cũng như vậy.

“Tác Nhĩ, ngươi đang làm gì? Vì sao không giết hần!”

Nhìn thấy Cố Trường Khanh hoàn hảo không hao tổn gì, Ngu Thành lập tức tức giận nói.

Tác Nhĩ có khổ không thể nói, dùng bao nhiêu phần thực lực tự ông ta rõ ràng, nhưng mà không còn cách nào, quả thực ngay cả thương cũng không làm bị thương được Cố Trường Khanh.

Đây xem như là mất mặt trước toàn bộ Tây vũ trụ, Tác Nhĩ nghĩ thầm trong lòng, nói: “Đợi ta ra tay lần nữa, nhất định một kích giết chết kẻ này!”

Nói xong, ba ngọn lửa sau lưng ông ta lại bắt đầu chuyển động, mỗi ngọn lửa chia thành ba, cuối cùng biến thành chín ngọn lửa màu đen.

“Có thể khiến ta sử dụng chiêu này, ngươi, rất tốt!”

Tác Nhĩ nói xong, chín ngọn lửa phía sau nối liền nhau tạo thành một vòng tròn, bay về phía Cố Trường Khanh.

“Xin lỗi, ta chơi đủ rồi!”

Cố Trường Khanh đã không còn hứng thú tiếp tục chơi, đang muốn ra tay bóp chết mấy tên nhãi nhép này thì bỗng nhiên hần ồ lên một tiếng.

Lúc này, hần cảm nhận được một luồng hồn lực huyền diệu đang dao động, tập trung vào linh hồn hần.

Cùng lúc đó, bầu trời trên đầu hần hiện ra một vòng tròn được nối liền bằng những ngọn lửa màu đen.

“Công kích linh hồn, lại là công kích linh hồn đặc biệt như thế! Có chút thú vị đây, ngươi xứng đáng được xưng là một con khỉ rồi.”

Công kích nhằm vào linh hồn có rất nhiều, nhưng mà giống như công kích có thể khiến Cổ Trường Khanh cảm thấy không có chỗ để trốn thì chỉ có lần này.

Tác Nhĩ này nhất định từng trải qua chuyện đặc biệt gì đó.

Nhưng mà, cái gọi là công kích linh hồn này, ở trước mặt hắn cũng chỉ có như vậy thôi.

“Công kích linh hồn? Là cái gì? Rất lợi hại sao?”

“Người biết cái gì, tuyệt kỹ của Vĩnh Dạ Viêm Ma đúng là Vĩnh Dạ U Liên, nhưng mà sát chiêu vô cùng tàn nhẫn của lão cũng chính là Hắc Âm Vĩnh Hằng này!”

“Có ý gì, chỉ là một cái vòng lửa màu đen trông rất bình thường kia?”

Có thần văn giả khó hiểu hỏi.

“Cơ thể bị xé nát thì vẫn còn cơ hội sống lại, nếu như linh hồn bị tiêu diệt thì sẽ hoàn toàn biến mất trong vũ trụ, năng lực của Hắc Âm Vĩnh Hằng chính là hoàn toàn chôn vùi linh hồn của một sinh linh.”

“Má nó! Đây cũng quá độc ác rồi!”

“Nếu không sao lúc trước lại có nhiều thần văn giả không chết không thôi với lão như vậy?”

...

Cổ Trường Khanh không hề động đậy, tránh cũng lười tránh, để vòng lửa màu đen tùy ý dừng trên đỉnh đầu, tiến vào thức hải của hắn.

Chương 232: Chọc Vào Người Không Nên Chọc Tới...
Chương 232: Chọc Vào Người Không Nên Chọc Tới...

Cổ Trường Khanh không hề động đậy, tránh cũng lười tránh, để vòng lửa màu đen tùy ý dừng trên đỉnh đầu, tiến vào

thức hải của hắn.

...

“Hắn là hoàn toàn bị hủy diệt!”

Tác Nhĩ nhìn thấy Cố Trường Khanh không chút tổn hao gì, thâm nghĩ trong lòng: “Cho dù ngươi là kẻ đứng đầu ở nơi nào, trong trạng thái không có phòng bị mà trúng một chiêu này của ta, tuyệt đối không thể sống được!”

“Nề mặt ngươi khiến ta dùng đến chiêu rất lâu không dùng này, linh hồn bị hủy diệt, lưu cho ngươi một cái thi thể toàn thân, để ngươi vĩnh viễn lưu lạc trong vũ trụ đi.”

Tác Nhĩ quay đầu, đang định thu hồi áo giáp thì nghe thấy phía sau bỗng nhiên truyền tới âm thanh của Cố Trường Khanh.

Tác Nhĩ không thể tin nổi quay đầu, nhìn thấy Cố Trường Khanh vẻ mặt lạnh nhạt: “Ngươi không sao?!”

“Trò chơi kết thúc rồi.”

Không đợi Tác Nhĩ phản ứng lại, các vì sao phía sau Cố Trường Khanh như pháo hoa nứt ra, khắp tinh vực tại một khắc này đều vận vẹo biến hình.

Răng rắc... răng rắc...

Tác Nhĩ hoảng sợ phát hiện chính mình giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình bóp chặt, xương cốt cả người đang răng rắc rung động.

Ông ta đau đớn giãy dụa, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Cố Trường Khanh.

“Không!”

Tiếp đó, một luồng ý thức cường đại tiến vào trong đầu ông ta, giống như thời không nổ tung mà xé nát linh hồn của ông

ta.

Trong chớp mắt, ánh mắt Tác Nhĩ mất đi tất cả thần thái, áo giáp Vĩnh Dạ Viêm Ma trên người cũng theo đó tắt dần ánh sáng.

“Tác Nhĩ?”

Ngu Thành phát hiện khí thế của Tác Nhĩ đã biến mất toàn bộ, vội vàng hỏi.

Nhưng không ngờ, một dáng người cao lớn bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mặt hắn, còn xách theo cả thi thể của Tác Nhĩ.

“Người đừng qua đây!”

Ngu Thành không tự chủ được lùi về phía sau mấy nước, vẻ mặt kiêu ngạo cố tình làm bày đã không còn, hiện giờ tràn ngập vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi.

Thực lực của Tác Nhĩ là cấp bậc gì, trong lòng cậu ta hiểu rất rõ.

Có Tác Nhĩ bảo vệ bên người, ở cả Tây vũ trụ, cậu ta có thể đi ngang.

Nhưng mà Tác Nhĩ có thể khiến cậu ta đi ngang lại bị người khác tùy ý bóp nát trong tay.

“Ngu Thành ca ca, Tác Nhĩ làm sao vậy?”

Thiên Giác cảm nhận được sự run rẩy trên người Ngu Thành, khó hiểu hỏi.

“Đồ đàn bà ngu ngốc!”

Ngu Thành âm thầm mắng trong lòng, nếu không phải cô ta cứ muốn cái gì mà tọa kỵ Tinh Không cự thú thì sao lại gặp phải tôn sát thần này.

Nhưng mà giờ phút này, nghĩ cách thoát đi mới là quan trọng nhất.

Ấn ký màu xám trong tay Cố Trường Khanh lóe lên, bao trùm cơ thể Tác Nhĩ.

Đế văn Vĩnh Dạ Viêm Ma đã tới tay.

Đây cũng không được tính là thần văn mạnh mẽ gì, nhưng mà cũng có năng lực đặc thù.

Nếu giao cho sinh linh thích hợp sử dụng, chưa chắc không thể tạo ra hiệu quả mạnh mẽ.

Cố Trường Khanh suy tư một lát, trong lòng đã có kế hoạch.

Hắn vung tay một cái, thi thể Tác Nhĩ chết không nhắm mắt đã trôi dạt vào vào không trung, trở thành rác rưởi lưu lạc trong vũ trụ.

“Ta là thiếu chủ của Thương Vương cổ tộc, người dám động vào ta thì sẽ phải tiếp nhận lửa giận của cả tộc ta!”

Thấy ánh mắt của Cố Trường Khanh nhìn về phía mình, Ngu Thành sợ hãi nói.

“Ồ, nhưng cũng khiến ta hơi bất ngờ.”

Cố Trường Khanh cười nhạt, không ngờ chỉ đi ra bắt một con Tinh Không cự thú, vậy mà còn gặp được thiếu chủ của Thương Vương cổ tộc.

Xem ra Thương Vương cổ tộc ẩn giấu tại một nơi nào đó của Tây vũ trụ, thật sự là không uổng công đến đây.

Từ trong miệng Nghê Nguyệt cổ tộc, hắn biết Thương Vương cổ tộc cũng từng là một trong những chủng tộc mạnh nhất phụ thuộc vào Lam Tinh trong quá khứ.

Lúc Cố Trường Khanh chuẩn bị giam cầm Ngu Thành để suu hồn, Ngu Thành bỗng nhiên tung một lá bùa trong tay ra.

Lá bùa cổ thần bí mà cường đại nháy mắt kết thành một quang sáng màu vàng kim, ngăn cách Cố Trường Khanh với Ngu Thành và Thiên Giác ra hai bên.

“Người đã chọc giận ta, chọc giận tới Thương Vương cổ tộc ta, còn nữa!”

Ngu Thành vuốt ve gương mặt của Thiên Giác, nói: “Không chỉ có thế, người cũng đã chọc giận Hạo Tuyết học cung, tiếp theo, người cứ chờ mà lâm vào sự truy sát vô cùng vô tận giữa các vì sao đi!”

Ngu Thành vốn còn lộ vẻ hoảng sợ, lúc này ở trong quang sáng màu vàng kim thì lại trở về kiêu ngạo ương ngạnh.

Những thần văn giả ở đây thấy thế thì cũng muốn đi lên xé nát cái miệng của cậu ta, một trận tai bay vạ gió này hoàn toàn là do hai kẻ này tạo thành.

Không ít thần văn giả có bạn bè người thân bỗng nhiên bị chết trong trận xung đột vừa rồi, nếu nói trong lòng không hận thì không có khả năng.

Nhưng mà nghĩ đến Thương Vương cổ tộc sau lưng cậu ta, nhóm thần văn giả lại thu hồi suy nghĩ.

Thương Vương cổ tộc, đó là tồn tại mà bọn họ không thể trêu vào.

Đợi khi quang sáng ổn định, lá bùa lại nở rộ ánh sáng màu đen.

Xung quanh quang sáng, dần dần có một cánh cửa trùng động cỡ nhỏ có thể để vừa cả quang sáng tiến vào dần dần hiện lên.

Ngu Thành ở trong quang sáng làm một động tác cắt cổ với Cố Trường Khanh ở bên ngoài, đặc ý dạt dào lùi về phía trong trùng động.

Cố Trường Khanh không ngờ trên người kẻ này còn cất giấu bảo bối thoát thân.

Nhưng mà bản thể bảo vật này vậy mà lại là một lá bùa, thân là người Lam Tinh, tự nhiên không xa lạ gì với bùa chú.

Thương Vương cổ tộc từng phụ thuộc vào Lam Tinh, có lẽ bùa này chính là truyền thừa từ Lam Tinh rồi lưu truyền ra ngoài.

Thấy nửa cơ thể của Ngu Thành đã tiến vào trùng động, Cố Trường Khanh nâng tay lên, nói: “Ta cho ngươi đi chưa?”

Ngu Thành trong quang sáng sửng sốt một chút, lập tức lộ ra vẻ giễu cợt: “Ha ha, vậy ngươi có giỏi thì ngăn cản ta đi!”

Vừa dứt lời, Ngu Thành hoảng sợ nhìn thấy, chỉ một quyền của Cố Trường Khanh đã khiến cho quang sáng do lá bùa sinh ra biến thành những điểm sáng nhỏ, sau đó biến mất không thấy.

Sức mạnh cực lớn xuyên thấu qua quang sáng, truyền tới trên người Ngu Thành và Thiên Giác, hai người bị thương nặng, hộc máu không ngừng.

Nếu như không phải Cố Trường Khanh muốn giữ lại tính mạng cho Ngu Thành để tìm ra vị trí của Thương Vương cổ tộc, vậy thì một quyền vừa rồi, hai người cộng thêm cả trùng động đều đã bị nghiền nát thành tro bụi.

“Tha mạng...”

Ngu Thành đã bất chấp tôn nghiêm và thể diện của thiếu chủ Thương Vương cổ tộc, lúc này cậu ta chỉ thầm nghĩ muốn sống sót.

Bởi vì còn sống thì mới có cơ hội trả thù, chết rồi thì báo thù gì nữa.

“Ngu Thành ca ca, ta đau quá!”

Thiên Giác ôm ngực, cô ta từ nhỏ ngâm thìa vàng mà lớn, vẫn luôn được mẫu thân Hạo Tuyết Thương Lam bảo vệ rất tốt, chưa từng phải chịu uất ức gì.

Vốn tưởng rằng cùng thiếu chủ của Thương Vương cổ tộc đi du lịch các hành tinh, lại thêm có Vĩnh Dạ Viêm Ma bảo vệ, hẳn phải là không có sai sót gì mới đúng.

Chỉ là lại cố tình chọc vào người không nên chọc.

Chương 233: Tâm Cảnh Đồi Khác Chương 233: Tâm Cảnh Đồi Khác

Giờ phút này, trong Hạo Tuyết học cung ở Tây vũ trụ.

Một người phụ nữ dáng người cao gầy, khuôn mặt mang nét anh khí vũ mạnh vào ghế dựa bên cạnh, một thanh trường kiếm màu băng lam từ trên trời rơi xuống tiến vào mi tâm bà ta.

Tiếp đó, một thân áo giáp màu băng lam bao trùm lên cơ thể, ở bên phải bà ta, thanh trường kiếm màu băng lam có mũi kiếm giống như độc xà lộ ra, chuẩn bị tùy thời phát ra một kịch trí mạng.

Bà ta chính là cung chủ Hạo Tuyết học cung, mẫu thân của Thiên Giác, thân văn giả Hạo Tuyết Thương Lam: Thiên Nguyệt Thiên Dương.

“Con gái, cố gắng chống đỡ, ta lập tức đi cứu ngươi!” Ánh mắt Thiên Nguyệt Thiên Dương lạnh lẽo như hàn tinh, nói: “Cho dù ngươi là ai, dám động tới con gái ta, cho dù ngươi có chạy tới tận cùng vũ trụ, ta cũng sẽ bắt ngươi thành mảnh nhỏ!”

Phía sau Thiên Nguyệt Thiên Dương dần dần mở ra một cái trùng động.

Ngoài Vũ Trụ chi thành.

Ngu Thành ngoan ngoãn cầu xin tha thứ, không thêm quan tâm đến Thiên Giác bên cạnh đang đau đớn kêu gào.

Cậu ta chưa bao giờ cảm thấy cô ả này phiền toái như thế.

“Ồ? Hắn định giữ lại ta để uy hiếp gia tộc? Đúng, đừng giết, chỉ cần lừa được người, trong chốc lát là ta có thể chạy thoát!”

Ngu Thành thấy Cố Trường Khanh không tiếp tục ra tay, trong lòng mừng thầm.

Nhưng đúng lúc này, trùng động phía sau cậu ta bỗng nhiên lại tỏa ra ánh sáng chói mắt, một lực hấp dẫn khủng bố truyền đến.

“Ha ha, muốn bắt ta! Nằm mơ đi!”

Ngu Thành cười lớn ôm chặt Thiên Giác, không để ý khoe miệng mình lại chảy ra máu tươi, vẻ mặt thù hận nhìn Cố Trường Khanh.

Thần phù này chính là lão tổ đưa cho cậu ta bảo mệnh, quảng sáng chỉ là tầng thứ nhất, trọng điểm chính là trùng động.

Trùng động bình thường mở ra có tốc độ rất chậm rãi, nhưng mà trùng động được thêm vào sức mạnh cực lớn thì lại có thể trong nháy mắt mở ra một cái trùng động cỡ nhỏ, thoáng chốc đã có thể truyền tống rời đi.

Đợi đến khi kẻ địch phản ứng lại thì cậu ta đã sớm chạy qua mấy vạn cái tinh hệ rồi.

Nhưng mà mới chỉ vui vẻ trong một cái chớp mắt, và mặt lại đen ngay lập tức.

Hắc Long trên vai Cổ Trường Khanh bỗng nhiên thò đầu ra cắn về phía trùng động, trùng động đang nhanh chóng hút hai người Ngu Thành vào bỗng nhiên dừng lại.

Trong ánh mắt không thể tin được của Ngu Thành, trùng động vốn đã nhỏ bé đang chậm rãi thu nhỏ lại.

Một khắc này, cả thể xác và tinh thần của Ngu Thành đều sụp đổ.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, trải qua mấy lần sinh tử chuyển biến, cho dù thân là thần văn giả thì cũng không thể ổn định tinh thần.

Mắt thấy trùng động ngày càng nhỏ lại, hơn nữa còn chậm rãi hóa vào hư vô, Ngu Thành hoàn toàn suy sụp.

Cổ Trường Khanh có chút phiền, ở đây lãng phí nhiều thời gian như vậy rồi, hắn gia tăng tốc độ hấp thu.

Đúng lúc này, từ cánh cửa của Vũ Trụ chi thành bỗng nhiên bắn tới một luồng thần quang.

“Kẻ nào!”

Cổ Trường Khanh vùng tay lên, không gian chấn động, thần quang kia nháy mắt tan rã.

“Hơi thở này!”

Cổ Trường Khanh nhíu mày, cảm nhận được đạo thần quang kia có một hơi thở quen thuộc truyền tới, tức giận quát: “Đế Khâm Na Tịch! Kỹ nữ này, vậy mà trốn ở chỗ này?”

Trong thoáng chốc, trong vũ trụ như có gió lốc nổi lên, sức mạnh to lớn dần dần lan tràn ra khiến vô số thần văn giả run sợ trong lòng.

Cho dù là khi đối diện với Tinh Không cự thú, bọn họ cũng chưa từng cảm nhận được uy áp đáng sợ như thế.

Đế Khâm Na Tịch?

Kẻ này là ai?

Vì sao Cố Trường Khanh lại có lửa giận lớn như vậy với người này?

Trong lòng tất cả thần văn giả ở đây đều hỏi vấn đề này.

Trong nháy mắt này, cảm nhận được khổng chế của Cố Trường Khanh với trùng động hơi dừng lại, Ngu Thành lại lần nữa ném ra lá bùa màu vàng kim.

Quầng sáng màu vàng kim tái hiện, trùng động mới sinh ra.

Có thể chạy thoát hay không, ngay tại giờ phút này.

Ngu Thành không dám khinh thường, khi từ trong tộc ra ngoài, lão tổ tông đã cho cậu ta hai lá bùa bảo mệnh.

Vốn dĩ một lá cũng đã đủ dùng, có thêm một lá nữa là để dự phòng.

Thật không ngờ khi thật sự gặp nguy hiểm, cả hai lá bùa đều dùng tới.

“Còn muốn chạy?”

Cố Trường Khanh không ngờ, cùng một lá bùa mà trong tay Ngu Thành còn có hai cái.

Đế Khâm Na Tịch xuất hiện khiến hắn hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, lại ra tay đánh nát quầng sáng, sức mạnh to lớn xuyên thấu qua đó, trong ánh mắt tuyệt vọng của Ngu Thành, Thiên Giác ở sau lưng cậu ta biến thành mảnh vụn, ngay cả một tiếng hét thảm cũng không thể phát ra.

Chỉ là Cố Trường Khanh bị quấy rầy nên vẫn chậm một bước, trước khi sức mạnh to lớn đánh trúng Ngu Thành, lá bùa

vàng kim thứ hai mở ra trùng động đã hút Ngu Thành vào bên trong.

Không gian nứt ra một cái khe, trùng động còn chưa đóng lại hoàn toàn hóa thành từng mảnh nhỏ.

“Đế Khâm Na Tịch!”

Cố Trường Khanh giận dữ mà nhìn về phía cửa lớn của Vũ Trụ chi thành, hơi thở của Đế Khâm Na Tịch chính là xuất hiện ở đó.

Thấy Cố Trường Khanh khóa chặt ánh mắt vào cửa lớn của Vũ Trụ chi thành, tất cả thần văn giả ở cửa lớn đều lập tức bỏ chạy, chỉ sợ chọc cho Cố Trường Khanh tức giận.

“Chạy rồi?”

Sau khi tìm kiếm một phen, vẻ mặt Cố Trường Khanh lộ ra nghi hoặc.

Vừa rồi không hề có bất cứ dao động không gian nào, kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch này làm sao có thể bỏ chạy trong thời gian ngắn như vậy?

Một lát sau, xác định không tìm được Đế Khâm Na Tịch, Cố Trường Khanh mới tạm thời từ bỏ.

“Tạm thời cho các ngươi sống thêm một thời gian!”

Ánh mắt Cố Trường Khanh không hề gợn sóng, trong mắt hắn, những con kiến này đều không thể lật nổi sóng gió gì.

Tâm thái của hắn, đã cách biệt ở trên.

Sẽ không tức giận vì những con kiến này.

Cái gọi là Thương Vương cổ tộc, sẽ vì hành động của bọn họ mà đi tới hủy diệt.

Thu hoạch lớn nhất lần này đó chính là Tinh Không cự thú và Thương Vương cổ tộc.

Tiếp theo, người mà Cố Trường Khanh muốn giết, toàn bộ vũ trụ đều sẽ không có nơi chốn cho bọn họ dung thân.

Chương 234: Tiếp Nhận Lời Mời Chương 234: Tiếp Nhận Lời Mời

Tây vũ trụ, ở một nơi yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên từng gợn sóng.

Một cái trùng động loại nhỏ bỗng nhiên mở ra, trong trùng động có một thân ảnh chật vật bất kham nhảy ra.

“Đáng chết! Suýt nữa là chết rồi! Hắn rốt cuộc là người phương nào?”

Ngu Thành đáy lòng vẫn còn sợ hãi, vừa sợ hãi vừa căm hận.

“Thiên Giác?”

Ngu Thành theo thói quen nhìn về phía sau mình, lại phát hiện không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Nhưng vì sao cậu ta vẫn còn nắm tay Thiên Giác?

Ngu Thành cúi đầu nhìn, chỉ thấy cô gái thích làm nũng trước mặt mình, giờ phút này chỉ còn lại đúng một cánh tay.

“Bất kể ngươi là ai, ta nhất định phải băm ngươi thành trăm mảnh!”

Ngu Thành nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ngay lúc cậu ta lấy ra quang não định liên hệ với gia tộc, bên người cậu ta lại có một cái trùng động mở ra, một người phụ nữ khoác áo choàng từ trong trùng động đi ra.

“Ai!”

Ngu Thành cảm nhận được không gian bên người dao động, đột nhiên quay đầu, tràn ngập đề phòng nhìn chằm chằm người phụ nữ xa lạ vừa xuất hiện

Người phụ nữ chầm chậm kéo áo choàng xuống, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng quyến rũ, chầm chậm bước ra, vòng eo nhỏ nhắn, từng cử chỉ hành động lại lộ ra mị lực thướt tha thành thực.

Ngu Thành thoáng chốc có chút ngây ngốc, trong vũ trụ vậy mà lại có phụ nữ bậc này.

Thiên Giác tất nhiên rất đẹp, nhưng so sánh với người phụ nữ trước mặt này, khác biệt về khí chất quả thực có thể nói là kém cả vạn cái tinh hệ.

“Làm sao, Ngu Thành thiếu gia, vừa rồi cứu ngươi, nhanh như vậy đã lật mặt không nhận người rồi?”

Người đàn bà này đúng là Đế Khâm Na Tịch.

Ngu Thành lắc đầu, xua tan ý nghĩ kiêu diễm trong đầu, híp mắt nhìn Đế Khâm Na Tịch.

“Ta cũng không quen biết ngươi!”

Cảm nhận được Đế Khâm Na Tịch không có ác ý, Ngu Thành vẫn cẩn thận mà nói.

Dù sao vừa mới trải qua lễ rửa tội sinh tử ở Cửu Trọng Thiên, tất cả đều không quan trọng bằng cái mạng nhỏ.

“Ngươi đúng là quý nhân hay quên việc, nếu không phải ta làm gián đoạn công kích của Cố Trường Khanh, ngươi cho là ngươi chạy trốn nổi sao?”

Đế Khâm Na Tịch che miệng cười ha ha ra tiếng, trong đôi mắt mị hoặc câu hồn phảng phất như ẩn chứa vô tận xoáy nước.

“Cố Trường Khanh? Là tên của kẻ kia?” Về mặt Ngu Thành âm trầm lạnh như băng, rút ra một câu từ kẽ răng: “Nói cụ thể về hắn cho ta!”

Trong lòng Đế Khâm Na Tịch vui vẻ, tên ngu xuẩn này còn dễ dàng lừa gạt hơn cả trong tưởng tượng của bà ta.

...

Ngoài cửa lớn của Vũ Trụ chi thành.

Nhóm thần văn giả yên lặng nhìn Cố Trường Khanh bay về phía Tinh Không cự thú.

Trước đó bọn họ còn muốn làm quen với bá chủ ở Nam vũ trụ này một chút.

Cho dù người ta căn bản khinh thường làm quen với mình, nhưng bất chấp mặt mũi mà kết một cái thiện duyên thì vẫn là chuyện tốt.

Nhờ có ngày nào đó phát sinh xung đột với kẻ địch, có lẽ xưng ra tên của vị đại lão này thì sẽ có khả năng bảo toàn được tính mệnh.

Nhưng mà hiện tại đã biết thân phận của Ngu Thành, rất nhiều thần văn giả đều xóa bỏ suy nghĩ này trong đầu.

Thương Vương cổ tộc, đó là tồn tại mà chỉ cần giẫm chân một cái, cả Tây vũ trụ đều phải run rẩy.

Hiện tại chỉ cần có chút quan hệ nào với người đàn ông này, đặc biệt với Thương Vương cổ tộc, về sau có còn muốn sống ở Tây vũ trụ hay không?

Ô...

Cảm nhận được ý niệm mà Cố Trường Khanh truyền đến, tầm mắt của Tinh Không cự thú tập trung vào người hắn.

Đứng trên bầu trời, Cố Trường Khanh thu hồi quỹ văn trên người, mặc một thân quân trang của Đế Quốc chi chủ, dáng người cao lớn thon dài đội trời đạp đất, trời sao sáng vô tận giống như đều biến thành phong nền cho hắn.

Chương 235: Mật Ngọt Nơi Khuê Phòng

“Oa! Vị Cố Tinh chủ này, ta còn nghĩ là một kẻ thô kệch, không ngờ lại hoàn mỹ mê người như vậy! Sao Tây vũ trụ lại không có một người đàn ông hoàn mỹ như vậy chứ! Bà đây phải chuyển tộc đến Nam vũ trụ!”

“Đắc tội Thương Vương cổ tộc, cho dù là người mạnh nhất Nam vũ trụ thì cũng phải đối mặt với lửa giận của Thương Vương cổ tộc!”

“Lời này sai rồi, theo ta biết, Đế Quốc Lam Tinh năm đó huy hoàng cỡ nào, người có chắc bọn họ e ngại Thương Vương cổ tộc?”

“Ta hy vọng Thương Vương cổ tộc có thể xử lý Lam Tinh Nhân Tộc, Đế Quốc Lam Tinh năm đó quá tàn bạo, Lam Tinh đế chủ giáng lâm Tây vũ trụ, đây chắc chắn không phải chuyện tốt.”

“Cũng không thể nói như vậy, vừa rồi nếu không có Cố Tinh chủ, tất cả những thần văn giả bên ngoài thành có thể đã bị Tinh Không cự thú giết chết rồi, các người không lên án tên Ngu Thành của Thương Vương cổ tộc là đầu sỏ gây ra tất cả thì thôi, ngược lại còn nói xấu Cố Tinh chủ, các người có biết cái gì là trắng đen phải trái không?”

Sinh linh ở Tây vũ trụ đều xôn xao, thái độ với Cố Trường Khanh cũng không giống nhau.

Lúc này, Tinh không cự thú đã không còn nôn nóng bất an nữa.

Chỉ có bình tĩnh và cảm kích phát ra từ nội tâm.

“Cho nên, người đồng ý rồi?”

Cố Trường Khanh vừa lòng gật đầu, xem như là thuận lợi.

Thực lực khủng bố mà hắn bày ra, lại thêm sự quả quyết khi cứu con gái mình đã khiến Tinh Không cự thú vô cùng xúc động.

Con gái vẫn còn nhỏ tuổi, trong vũ trụ chưa chắc sẽ không xuất hiện thêm kẻ như Ngu Thành, nếu như mình lại không chú ý đánh mất con gái, vậy thật sự là hối hận không kịp nữa.

Cân nhắc xong, Tinh Không cự thú đưa ra lựa chọn.

Nó tiếp nhận lời mời của Cố Trường Khanh.

Chương 235: Mật Ngọt Nơi Khuê Phòng

Dưới sự gợi ý của Cố Trường Khanh, thân hình của hai con Tinh Không cự thú chậm rãi nhỏ đi, trong ánh mắt kinh ngạc chăm chú của tất cả thần văn giả, chúng nó biến thành một lớn một nhỏ, tựa như hai con cá vây quanh bên người Cố Trường Khanh.

“Không phải chứ, kia chính là Tinh Không cự thú, cứ như vậy mà dễ dàng bị thu phục rồi?”

“Chim khôn chọn cây tốt mà sinh, Tinh Không cự thú thì sao? Vũ trụ này, ai mạnh thì nghe kẻ đó!”

“Cố Tinh chủ có đại sát khí như Tinh Không cự thú, trong vũ trụ không phải là đi ngang rồi sao?”

“Xem người nói kia, chẳng lẽ không có Tinh Không cự thú thì Cố Tinh chủ không thể đi ngang?”

Trong phần lớn ánh mắt hâm mộ của sinh linh ở Tây vũ trụ, phía sau Cố Trường Khanh có một cái trùng động được mở ra, thân ảnh của hắn lập tức biến mất ở Tây vũ trụ.

“Cố Trường Khanh! Nhận lấy cái chết!”

Nhưng chưa từng nghĩ rằng, chân trước Cố Trường Khanh vừa mới đi, bỗng nhiên lại có một cái trùng động hiện lên, bên trong truyền ra một giọng nói điên cuồng, nháy mắt đã truyền khắp bên ngoài Vũ Trụ chi thành.

Bên trong trùng động truyền tổng chính là cung chủ của Hạo Tuyết học cung, Thiên Nguyệt Thiên Dương, mặc áo giáp Hạo Tuyết Thương Lam màu băng lam bước ra.

Hơi thở lạnh lẽo trong phút chốc thổi quét khắp tinh vực, vô số thần văn giả đều cảm nhận được sự lạnh lẽo vô tận, giống như linh hồn tại lúc này đều đã bị đông cứng.

Dưới áo giáp Hạo Tuyết Thương Lam, cung chủ Hạo Tuyết học cung tìm kiếm khắp nơi, thế nhưng không thấy được hơi thở của Cố Trường Khanh.

Cảm nhận được hơi thở cuối cùng của con gái Thiên Giác trong trời sao, sát ý quanh người Thiên Nguyệt Thiên Dương giống như có thể cắn nuốt tất cả.

Thần văn giả nghe được lời này thì cả thể xác và tinh thần đều chấn động, tất cả đều mở ra áo giáp chạy trốn tứ phía.

“Các ngươi! Đều là hung thủ!”

Thiên Nguyệt Thiên Dương đã mất đi lý trí, quanh thân nổi lên vô số băng hoa, thanh kiếm màu băng lam bên trái bà ta từ một phân thành tám, hàn khí ngập trời khuếch tán ra xung quanh.

“Chạy mau, đây là Sương Tầm Tinh Không!”

Nhóm thần văn giả loạn cào cào, lại lần nữa hối hận vì không rời đi kịp thời.

Nhưng ngay sau đó, ngay cả cơ hội hối hận bọn họ cũng không có.

Cả tình vực nháy mắt đã bị đông cứng, vô số sinh mệnh của thần văn giả đã định là phải dừng lại ở dáng vẻ chạy trốn cuối cùng này, lập tức bị hóa thành những bông tuyết nhỏ vun, tiêu tán trong vũ trụ.

“Cố Trường Khanh, Hạo Tuyết học cùng ta cùng người không chết không thôi!”

Trùng động lại mở ra, Thiên Nguyệt Thiên Dương biến mất tại chỗ.

...

Nam vũ trụ.

Lam Tinh.

Tòa thành trung tâm, ngã tư số chín.

Thân ảnh của Cố Trường Khanh xuất hiện bên dưới tiểu khu.

Nhìn một vòng bốn phía xung quanh, Cố Trường Khanh thả mẹ con Tinh Không cự thú ra, để cho hai chúng nó nhanh chóng làm quen với hoàn cảnh ở Lam Tinh.

Sau đó tiến vào tòa nhà, một lát sau đã ấn chuông cửa phòng ở của Lâm Nguyệt Dao.

“Ai đó?”

Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên, Lâm Thủy Dao vừa mới tắm rửa mang một mái tóc đen còn ướt nước đi ra mở cửa phòng.

Nhìn thấy là Cố Trường Khanh, Lâm Thủy Dao hưng phấn hướng vào trong phòng gọi.

“Tỷ tỷ, người xem ai đã trở lại này.”

Lâm Nguyệt Dao mặc áo ngủ, dáng vẻ lười biếng từ trong phòng đi ra.

“Nghien Nghiên sao rồi?”

Cố Trường Khanh ngồi xuống sô pha, quan tâm hỏi.

“Vẫn là không có phản ứng gì, nhưng tình trạng rất ổn định.”

Lâm Nguyệt Dao khéo hiểu lòng người đứng phía sau Cố Trường Khanh, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho hắn.

Lâm Thủy Dao thấy cảnh này thì lập tức chuồn mắt, chỉ là lúc rời đi cô có nhìn thân ảnh của Cố Trường Khanh, trong đôi mắt ánh lên chút mờ mịt hoang mang cùng với ngưỡng mộ.

Tới giai đoạn này, thân thể mạnh mẽ của Cố Trường Khanh đã không cần bất cứ ngoại lực gì phụ trợ, cũng không cần nghỉ ngơi.

Nhưng mà cảm giác dịu dàng như vậy lại khiến Cố Trường Khanh có chút hưởng thụ.

Tới được độ cao hiện tại, sau khi có con gái, vốn có tính bạc tình lạnh nhạt như Cố Trường Khanh hiện giờ cũng có một chút mềm mại trong lòng, cũng chính là vậy ngược của hắn.

Cố Tinh chủ giết cho cả Nam vũ trụ lạnh run, huyết tẩy cả vũ trụ sao trời, giờ phút này lại đang im lặng hưởng thụ sự dịu dàng vô dụng này, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ không tin vào hai mắt mình.

Sinh linh trong vũ trụ lấy thực lực đại diện cho tất cả, có lẽ cũng đã sớm quên ý nghĩa của sinh mệnh rốt cuộc là gì.

Nghien Nghiên vẫn chưa tỉnh lại, nhưng Cố Trường Khanh tin rằng, đợi đến khi con gái mình thức tỉnh thì chắc chắn sẽ cho hắn một kinh hỉ thật lớn.

Sau đó lại hưởng thụ phục vụ của Lâm Nguyệt Dao một phen, lúc này Cố Trường Khanh mới rời đi tìm ông lão điên.

Chương 236: Nương Nhờ Thương Vương Cổ Tinh Chương
236: Nương Nhờ Thương Vương Cổ Tinh

Thành khu số hai.

Ông lão điên đang đi dạo trên con đường phồn hoa, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm rượu ngon trong bình, vừa lòng nhìn những đoàn tàu lơ lửng nối liền không dứt như nước chảy trên bầu trời, cùng với những thần văn giả như những vệt sáng vội vàng bay qua.

Lại lần nữa nhìn thấy huy hoàng của Đế Quốc Lam Tinh, ông lão điên chưa bao giờ thỏa mãn cùng thích ý như thế.

Cảm nhận được năng lượng bên người dao động, ông lão điên cũng không quay đầu lại mà nói: “Tinh chủ bệ hạ, không ở nhà nhiều thêm mấy ngày?”

“Hoàng Đế tiền bối, ta có chuyện cần người ra mặt.”

Cổ Trường Khanh cũng không quanh co lòng vòng, Vũ Trụ chi thành còn ba tháng nữa sẽ mở ra, ba tháng này, bên kia cần có một người tọa trấn.

Ngoài hắn và Tần Đế còn đang ở Siêu Thần cổ tinh giết chóc ra thì ông lão điên chính là chiến lực mạnh nhất Lam Tinh.

Cổ Trường Khanh cũng từng nghĩ tới Tinh Không cự thú, để nó tới đó tọa trấn ba tháng.

Nhưng tin tức mà Tinh Không cự thú truyền lại lại là, ở bên ngoài Vũ Trụ chi thành, Tinh Không cự thú phải chịu áp chế, hơn nữa thời gian mở ra càng gần thì áp chế sẽ càng mạnh.

Cổ Trường Khanh cũng chỉ có thể từ bỏ ý định để Tinh Không cự thú đi trấn thủ ba tháng.

“Là chuyện của Vũ Trụ chi thành sao?” Ông lão điên đoán được suy nghĩ của Cổ Trường Khanh, lập tức nói: “Cứ giao

cho ta đi, có ta ở đây, cho dù là Tây vũ trụ cũng không có ai dám lỗ mắng!”

Lời này ông lão điên nói là có căn cứ, hiện tại ông ta có Nghê Thần để khai chín mươi một tầng, thực lực chiến để cấp chín mươi chín, tiềm lực một vạn sáu nghìn sao có thể tung hoành vũ trụ, thật sự không có gì phải sợ.

“Có tiền bồi tóa trần thì ta yên tâm rồi.”

Cố Trường Khanh gật đầu, kế tiếp phải sắp xếp cho nhóm thủ hạ tăng cường tu luyện, ba tháng sau khi Vũ Trụ chi thành mở ra mới có thể tìm kiếm được càng nhiều bí mật bên trong.

Nghĩ tới đây, thân ảnh của Cố Trường Khanh xuất hiện bên trong phòng hội nghị trung tâm, hắn liên hệ để đám người Trương Hồ tới đây.

...

Tây vũ trụ.

Cựu Nhật ngân hà.

Xuyên qua mấy vạn tinh vân, tại một không gian vũ trụ u ám.

Cựu Nhật ngân hà lấp lánh dường như hoàn toàn không chiếu tới được nơi này.

Đế Khâm Na Tịch nhíu mày, cảm nhận được quanh thân có lực hấp dẫn như có như không.

“Thương Vương cổ tộc lại trốn ở nơi hoang vu thế này? Chỗ này ngay cả một nơi của vũ trụ cũng không phải!”

Cuối cùng không nhìn được nữa, Đế Khâm Na Tịch chê bai nói.

Kết bạn mà đi với Ngu Thành, dọc đường đi, những lời lừa gạt đã bị bà ta nói ra hết rồi.

Chỉ là đi tới nơi hoang vu này, Đế Khâm Na Tịch hoài nghi Ngu Thành đang đùa giỡn mình.

“Tiểu thư Đế Khâm Na Tịch, đừng có gấp, chờ một chút.”

Ngu Thành tham lam mà nhìn đáng người thương tha no đủ của Đế Khâm Na Tịch, kiềm chế ý nghĩ muốn đặt người dưới thân rong ruổi luôn trong vũ trụ, dù sao với thực lực này của cậu ta thì thật sự làm không nổi.

Nhưng đến khi về tới trong tộc thì không giống nữa.

Đế Khâm Na Tịch cười lạnh trong lòng, ả đàn bà có thể đùa giỡn cho Tần Đế xoay vòng sao có thể không nhìn thấu chút tâm tư này của cậu ta.

Nhưng vì báo thù, Đế Khâm Na Tịch cũng kiềm chế ý nghĩ muốn bóp chết Ngu Thành.

Hai người ai cũng mang ý xấu lắng lắng đứng trong vũ trụ hoang vu.

Rất nhanh, trước mặt hai người xuất hiện một cái trùng động.

“Mời, Đế Khâm Na Tịch tiểu thư.”

Ngu Thành làm một động tác mời rất ga lăng.

“Tộc nhân các ngươi thật đúng là đủ cẩn thận.”

Đế Khâm Na Tịch nháy mắt đã hiểu được tất cả, bà ta không hề do dự mà uốn vòng một no đủ, trước ánh mắt thèm muốn của Ngu Thành, bước vào bên trong trùng động.

Liên tục đi qua mấy cái trùng động, hai người rốt cuộc cũng đi tới một tinh cầu tràn ngập sinh cơ: Thương Vương cổ tinh.

Đế Khâm Na Tịch giả vờ tò mò mà nhìn tất cả trên tinh cầu này, nhưng trong lòng thì lại không để ý.

Đường đường Thương Vương cổ tộc, vậy mà lại giống như lũ chuột trốn tránh tại một nơi hoang vu hẻo lánh, thật sự là làm trò cười cho người trong thiên hạ.

Tựa như cảm nhận được có hơi thở của người ngoài tiến vào, ở trung tâm tinh cầu có một cây cổ thụ cao lớn chọc trời, một luồng sức mạnh to lớn từ đó lan tỏa ra xung quanh.

“Lão tổ tông!”

Ngu Thành cung kính cúi người hành lễ về phía cây cổ thụ che trời kia.

“Xuống đây đi, đưa cả người phụ nữ kia qua đây!”

Trong cổ thụ truyền ra một giọng nói già nua.

“Vâng!”

Ngu Thành gọi Đế Khâm Na Tịch một tiếng, hai người hóa thành vệt sáng bay về phía cổ thụ.

Trung tâm của cổ thụ, bên trong thân cây to lớn như một tòa thành thị, ở giữa thân cây là một ông lão mặc trường bào màu tím, trước ngực có đeo một tấm gương bát quái, ông lão tóc bạc nhưng khuôn mặt hồng hào trẻ tuổi, diện mạo có chút tương tự với Ngu Thành.

Ông lão chính là lão tổ của Thương Vương cổ tộc, Ngu Hạo.

“Lão tổ, người nhất định phải làm chủ cho ta!”

Nhìn thấy lão tổ, Ngu Thành lập tức quỳ xuống, dập đầu thật mạnh ba cái về phía Ngu Hạo.

“Trước khi ra ngoài du lịch, ta đã nói gì với người?”

Ngu Hạo nhìn Ngu Thành, ánh mắt như có điện.

“Nhưng mà Tác Nhĩ bị giết, Thiên Giác... Thiên Giác cũng bị giết, lão tổ... ta...”

Không đợi Ngu Thành nói hết lời, Ngu Hạo đã đánh gãy lời của cậu ta, ngược lại nói với Đế Khâm Na Tịch: “Từng giết chết Tần Đế, người đã lập công lớn, cổ tộc chúng ta tự nhiên cảm kích người, nhưng hiện giờ chúng ta không muốn làm địch với Lam Tinh, mau thu lại tâm tư của người đi.”

Ngu Hạo nói xong thì nhìn về phía Ngu Thành nói: “Tần Đế ngày xưa là bá chủ một vòm trời còn thua trong tay ả đàn bà này, bà ta là loại người người có thể nhúng chàm hay sao?”

Thân là truyền nhân của Thương Vương cổ tộc, Ngu Thành tự nhiên là biết có lịch sử như vậy, nhưng cậu ta thế nào cũng không ngờ đến người cứu mình, cùng mình đi tới Thương Vương cổ tộc lại chính là người phụ nữ truyền kỳ như thế.

Cậu ta lại còn dám có ý nghĩ xấu xa với bà ta, thật sự là tìm đường chết!

Sau lưng Ngu Thành đổ mồ hôi lạnh.

Cậu ta đang muốn nói chuyện, Ngu Hạo đã ngẩng đầu nhìn không trung, đoạn nói: “Có khách tới.”

Chương 237: Đích Thân Tới Thần Vũ Cổ Tinh Tìm Người
Chương 237: Đích Thân Tới Thần Vũ Cổ Tinh Tìm Người

Ngu Thành còn đang muốn nói chuyện, Ngu Hạo bỗng ngẩng đầu nhìn về một hướng, đoạn nói: “Có khách tới.”

Ngu Thành và Đế Khâm Na Tịch bất giác hướng mặt nhìn lên phía trên.

Thương Vương cổ tộc bốn mùa như xuân, giờ khắc này tuyết lại rơi đầy trời, trên bầu trời nơi cổ thụ xuất hiện một thân ảnh màu băng lam, phía sau bà ta là thanh kiếm màu băng lam huyền hóa thành mười hai cự kiếm, chúng nó lơ lửng trên bầu trời, nhắm ngay về phía cổ thụ.

Hàn khí tùy ý phiêu đảng tại mỗi góc của cổ thụ, Ngu Hạo không hề nhúc nhích nói: “Thiên Nguyệt cung chủ, vì sao lại tới tận đây?”

Thiên Nguyệt Thiên Dương nghe thế, hàn ý trên người lại càng tăng vài phần, trong ánh mắt như dấy lên ngọn lửa màu băng lam, nhìn Ngu Hạo không tổn hao gì nói: “Con gái của ta đã chết, nó chính là đi theo bên cạnh tên tiểu tử Ngu Thành này!”

Dứt lời, ánh mắt oán độc của Thiên Nguyệt Thiên Dương nhìn về phía Ngu Thành.

“Thiên Nguyệt a di, người nói vậy là không đúng!” Ngu Thành đứng dậy phản bác: “Là Thiên Giác không nên bắt Tinh Không cự thú con, ai biết lại gặp phải tên điên kia chứ!”

“Ý của ngươi là con gái ta tự tìm cái chết?”

Nghe được lời của Ngu Thành, sắc mặt của Thiên Nguyệt Thiên Dương càng âm trầm.

“Ta không có ý này, Thiên Giác muội muội đã chết, ta cũng vô cùng thống khổ, ta không phải đến cầu xin lão tổ dời núi đi báo thù cho Thiên Giác muội muội đây sao?”

Ngu Thành vội vàng nhìn về phía Ngu Hạo, trong mắt mang theo chờ mong.

Nhưng lại khiến cậu ta thất vọng, Ngu Hạo vẫn lắc đầu nói: “Thương Vương cổ tộc ta sẽ không ra tay!”

“Ngươi!”

Thiên Nguyệt Thiên Dương thở gấp.

“Ha ha ha...” Đế Khâm Na Tịch cười lớn, sau đó lạnh lùng nhìn Ngu Hạo nói: “Ha ha, chỉ có chút quyết đoán đó? Chẳng trách lại phải co đầu rút cổ tại nơi hoang vu này, quả thực là gan nhỏ như chuột!”

“Người muốn chết!” Ngu Thành phần nộ quát: “Dám sỉ nhục Thương Vương cổ tộc ta!”

“Thằng oắt con, cút qua một bên, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta!” Đế Khâm Na Tịch nhìn về phía Thiên Nguyệt Thiên Dương trên không trung, nói: “Có lẽ, chúng ta có thể nói chuyện.”

...

Lam Tinh.

Tòa thành trung tâm.

Đám người Trương Hổ được Cố Trường Khanh sắp xếp vào bảo hộp thời gian tu luyện.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ xem mình có phải nên tu luyện hay không thì nhận được tin tức A Nhĩ Nặc Hàn truyền tới.

“Lão bản! Đế Quốc Chi Nhãn đã tìm được Thần Vũ cổ tinh!”

“Rất tốt!” Vẻ mặt Cố Trường Khanh rét lạnh, đứng dậy nói: “Gửi định vị cho ta!”

Một lát sau, một đoạn số liệu truyền tới quang não của Cố Trường Khanh.

“Hong Lăng!” Đây là tên mà Cố Trường Khanh đặt cho Tinh Không cự thú: “Lúc ta không ở đây, bảo vệ Lam Tinh.”

Ông lão điên không ở đây, Tàn Đế đang ở Siêu Thần cổ tinh.

Mặc dù có phong ấn tồn tại, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Cố Trường Khanh vẫn để Tinh Không cự thú ở lại Lam Tinh.

Hong Lăng đi tới từ phương xa thấp giọng đáp lại một tiếng.

Cố Trường Khanh gạt đầu, mở ra cánh cửa trùng động, đi thẳng tới định vị mà A Nhĩ Nặc Hàn đưa.

...

Cùng lúc đó, Tây vũ trụ.

Thần Hà hệ, Thần Vũ cổ tinh.

Agrhhh.... Agrhhh....

Lúc này, trên bầu trời của Thần Vũ cổ tinh, không gian mạnh mẽ dao động, ngay sau đó là hai tiếng rống ngâm vang vọng cả tinh cầu.

Một luồng uy áp diệt thế kinh khủng bắt đầu tuôn trào, theo trùng động mở ra, giáng xuống cả Thần Vũ cổ tinh.

“Có kẻ xâm lược! Mau phòng bị!”

“Kẻ nào to gan như thế, dám xông vào cổ tộc ta!”

“Giết hắn ta!”

“Giết hắn ta!”

Trên tinh cầu, vô số Thần Vũ tộc nhân kích hoạt áo giáp thần văn, vô số thần thông giống như vũ bão tập trung hướng về phía bầu trời, nơi có một thân ảnh đang từ trong trùng động bước ra.

Rống! Rống!

Song long sau lưng Cố Trường Khanh rít gào, hai luồng long tức một đen một trắng bắn ra, đi lên nghênh đón các loại kỹ năng thần thông đủ loại màu sắc.

Phanh!

Dưới luồng long tức tử vong và hủy diệt, tất cả những công kích đều bị đánh tan dễ dàng.

“Không thể nào, người nào có sức mạnh to lớn cỡ này!”

“Không hay rồi! Mau tránh ra!”

Oanh! Âm!

Hai luồng long tức hợp lại làm một, màu xám trắng thổi quét cả nửa tinh cầu.

Vô số sinh linh cũng trong giờ khắc này bị tiêu diệt thành tro bụi.

“A a a! Ta phải liều mạng với ngươi!”

“Thật là đáng sợ, một kẻ như vậy là người mà chúng ta liều mạng là có thể đánh bại sao?”

“Nhanh đi mời Hồng Vân đại nhân!”

“Không, ta vẫn chưa muốn chết.”

Người Thần Vũ cổ tộc chủ động công kích Cố Trường Khanh, không có ngoại lệ, tất cả đều không ai sống sót.

“Đế Khâm Na Tịch, kỹ nữ kia, rút ra đây cho ta!”

Cố Trường Khanh mở ra hình thức áo giáp chung cực của quỹ văn, ánh sáng màu xám trắng lưu chuyển quanh đường cong hoàn mỹ của áo giáp, bên ngoài áo giáp có ngọn lửa màu đen chuyển động, ma văn chằng chịt, khí tức Minh Thần dập dờn.

Dưới sức mạnh kinh khủng này, cả Thần Vũ cổ tộc dường như đều run rẩy.

“Tinh đế bệ hạ, xin hãy hạ thủ lưu tình!”

Trong bí cảnh của cổ tộc có ba thân ảnh vội vã bay ra.

Đúng là ba huynh muội Thần Vũ Hồng Vân, Thần Vũ Bạch Tinh và Thần Vũ Bạch Phượng.

“Nói cho ta biết Đế Khâm Na Tịch đang ở đâu, giao bà ta ra đây!”

Cố Trường Khanh cúi đầu quan sát, song lòng ở hai bên vai há to cái miệng lớn đỏ lỏm, năng lượng dần dần ngưng tụ trong miệng, tùy thời chuẩn bị phun xuống phía dưới lần nữa.

“Tinh chủ bệ hạ, chúng ta thật sự không biết bà ta đi nơi nào!” Thấy Cố Trường Khanh nheo mắt lại, Thần Vũ Hồng Vân lập tức giải thích: “Bà ta trộm của tộc ta một bộ áo choàng có thể ẩn giấu hơi thở, đã trốn ra khỏi cổ tinh rồi.”

Cố Trường Khanh nhớ tới một màn ở Vũ Trụ chi thành, rõ ràng đã nhận ra được hơi thở của Đế Khâm Na Tịch, nhưng tìm kiếm lại lần nữa thì làm thế nào cũng không tìm ra được.

Thì ra là nguyên nhân do áo choàng ẩn giấu hơi thở.

Nếu là như vậy, muốn tìm được bà ta trong vũ trụ sẽ càng thêm khó khăn.

Nhưng mà kỹ nữ thối tha này hận hấn thấu xương, khẳng định sẽ không một mực ẩn nấp.

Nếu bà ta xuất hiện bên ngoài Vũ Trụ chi thành, như vậy nhất định là có âm mưu.

Ba tháng sau Vũ Trụ chi thành mở ra, bà ta cũng nhất định sẽ tới.

Đến lúc đó nhất định không thể để bà ta dễ dàng chạy mất.

Chương 238: Sách Cổ Kỳ Lạ, Vũ Trụ Chi Thành (1)
Chương 238: Sách Cổ Kỳ Lạ, Vũ Trụ Chi Thành (1)

“Tinh đế bệ hạ, Thần Vũ cổ tộc quả thực đã mạo phạm ngài, nhưng đều do kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia xúi giục, hy vọng ngài có thể tha thứ cho chúng ta, cho chúng ta một con đường sống.”

Thần Vũ Hồng Vân run rẩy dẫn theo hai muội muội quỳ trên mặt đất, cầu xin Cố Trường Khanh tha thứ.

“Tha cho các người cũng được, nhưng...”

Vẻ mặt Cố Trường Khanh lạnh như băng, nếu không phải vì Đế Khâm Na Tịch thì Thần Vũ cổ tộc cũng không đến nỗi đắc tội Cố Trường Khanh.

Nếu bọn họ đã không định cầu kết làm bầy với Đế Khâm Na Tịch thì hẳn cũng không ngại giữ lại bọn họ, muốn tiêu diệt bọn họ chẳng qua cũng chỉ là chuyện thuận tay.

“Chúng ta hiểu, chúng ta sẽ giao ra tất cả tài nguyên của Thần Vũ cổ tộc, chỉ cần có thể cho chúng ta một con đường sống là được.”

Thần Vũ Hồng Vân thở hắt ra một hơi trong lòng, một cửa này xem như là qua rồi.

Chỉ cần mình và tộc nhân có thể sống sót, so với cái gì cũng tốt hơn.

Nhìn thấy Cố Trường Khanh thu lại áo giáp chung cực trên người, Thần Vũ Hồng Vân vội vàng bảo hai muội muội đi lấy ra tất cả tài nguyên trên Thần Vũ cổ tinh, chỉ sợ chậm một chút sẽ khiến Cố Trường Khanh nổi lên sát tâm.

Rất nhanh, Thần Vũ Bạch Tĩnh và Thần Vũ Bạch Phượng đã quay lại, cung kính quỳ trên mặt đất.

Hai cái không gian giới tử lơ lửng trong tay hai người được Cố Trường Khanh thu vào trong tay.

Hắn phân ra thần niệm giống nhau tiến vào trong giới tử, Cố Trường Khanh gật gật đầu.

Xem ra Thần Vũ Cổ Tộc đã sớm chuẩn bị cầu xin mình tha thứ, tất cả tài nguyên đều đã được chuẩn bị tốt.

“Ồ? Đây là?” Vào lúc tra xét một cái giới tử, sắc mặt Cố Trường Khanh vui vẻ: “Tinh bàn và mảnh vỡ thần bí!”

“Đúng, chúng ta biết ngài đang tìm nó.”

...

Cố Trường Khanh thu hồi không gian giới tử mà bọn họ dâng lên, không ngờ tới Thần Vũ cổ tộc lại có hai thứ đồ này.

Đám người Thần Vũ Hồng Vân quỳ dưới đất không dám ngẩng đầu đối diện với Cố Trường Khanh, cảm nhận được hơi thở trên người Cố Trường Khanh dần dần thu liễm, cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi.

“Đế Khâm Na Tịch chết tiệt, suýt nữa bị kỹ nữ thói tha này liên lụy.”

Thần Vũ Hồng Vân mắng thầm trong lòng, thấy vô cùng may mắn vì đã lưu đầy bà ta.

Nếu không, bọn họ thật sự phải ngênh đón tai ương ngập đầu.

Thái độ của Thần Vũ cổ tộc khiến Cố Trường Khanh rất hài lòng, xong việc hẩn lắc mình rời đi, lại bỗng nhiên nghĩ tới nếu Thần Vũ cổ tộc có tinh bàn và mảnh vỡ, vậy chưa chắc đã không biết các bí mật khác.

Không ngại hỏi xem.

Đám người Thần Vũ Hồng Vân thấy Cố Trường Khanh sắp rời đi, đang chuẩn bị thở ra một hơi.

Ai ngờ giây tiếp theo, dao động của trùng động đột nhiên biến mất, khiến bọn họ sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn không trung, lại thấy Cố Trường Khanh đang chậm rãi bay xuống dưới.

“Tình thế bệ hạ... ngài, ngài còn có gì sai bảo?”

Thần Vũ Hồng Vân kinh hãi tới cực điểm, Thần Vũ Bạch Tĩnh và Thần Vũ Bạch Phượng thì thất thố ngã ngồi trên mặt đất.

Họ đều cho rằng Cố Trường Khanh đôi ý, muốn xử lý bọn họ.

Đường đường là cường giả cấp chín mươi chín, áo giáp mấy chục tầng, lúc này lại tựa như dê núi đợi bị làm thịt, thậm chí ngay cả dũng khí phản kháng cũng không khơi lên nổi.

“Sợ cái gì?”

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, Cố Trường Khanh biết bọn họ cực kỳ sợ hãi mình, thân nhiên nói: “Ta chỉ là muốn hỏi các người vài vấn đề.”

Nghe Cố Trường Khanh nói thế, trái tim khẩn trương của Thần Vũ Hồng Vân thoáng bình tĩnh lại: “Tĩnh để bề hạ, ngại cứ việc hỏi, chúng ta tự nhiên biết gì nói đó!”

Cố Trường Khanh gật gù đầu, rất vừa lòng với thái độ của Thần Vũ Hồng Vân.

“Về khởi nguyên của Lam Tinh, các người biết được bao nhiêu?”

“Này...”

Nghe được vấn đề Cố Trường Khanh hỏi, Thần Vũ Hồng Vân và hai muội muội nhìn nhau.

Việc từ xa xưa như thế, bọn họ cũng biết được rất ít.

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, Cố Trường Khanh đã hiểu được thứ bọn họ biết có hạn, không hề so đo, chuẩn bị mở ra trùng động rồi đi.

Thấy vẻ mặt hơi thất vọng trên mặt Cố Trường Khanh, đại nãi Thần Vũ Trường Không nhanh chóng xoay chuyển, ông ta sợ không nhanh chóng nghĩ cách thì hắn sẽ giết sạch luôn cả Thần Vũ Cổ Tộc.

Cố Trường Khanh thấy bộ dáng nom nớp lo sợ của bọn họ, lạnh nhạt nói: “Yên tâm, nếu đã đồng ý tha cho các người, ta sẽ không nuốt lời.”

Nói xong, Cố Trường Khanh xoay người rời đi, Thần Vũ Hồng Vân lại hô: “Tĩnh đế bệ hạ, xin chờ một chút, ta nghĩ ra rồi!”

Cố Trường Khanh đóng lại trùng động, nhìn về phía Thần Vũ Hồng Vân, chờ đợi đáp án của ông ta.

“Ta nhớ ra rồi, trong tộc của ta có một quyển sách cổ kỳ lạ, nhưng mà không ai có thể đọc được nội dung trong sách cổ, ta nghĩ có lẽ Tĩnh chủ bệ hạ có thể khám phá được huyền bí trong đó.”

Thần Vũ Hồng Vân cẩn thận nói, thỉnh thoảng còn chú ý tới vẻ mặt biến hóa của Cố Trường Khanh.

“Mang tới cho ta xem.”

Cố Trường Khanh không có hứng thú để ý tới tâm tư nhỏ của Thần Vũ Hồng Vân.

“Xin Tĩnh Đế bệ hạ chờ một chút.”

Thần Vũ Hồng Vân lập tức hóa thành một tia sáng bay vào trong bí cảnh, lại rất nhanh quay lại, trong tay đang cầm một quyển sách màu đen, nói: “Chính là vật này!”

Cố Trường Khanh nhận lấy sách cổ.

“Còn khá nặng đây.”

Trên mặt Cố Trường Khanh hiện lên vẻ kinh ngạc, phải biết hần hiện giờ chỉ cần lật tay cũng khiến vũ trụ chấn động, úp tay là vạn tộc có thể biến mất, sức mạnh cá nhân của hần có một không hai, khó ai bì lại, nhưng một quyển sách cổ lại có thể khiến hần cảm thấy nặng, đủ thấy quyển sách cổ này rất đặc biệt.

Lại nhìn Thần Vũ Hồng Vân, cánh tay vừa mới nâng sách cổ thậm chí còn hơi run rẩy.

“Thú vị đấy.”

Cổ Trường Khanh dùng tay chạm vào sách cổ, một cảm giác xa xưa hoang vắng bỗng nhiên dừng mãnh tiến vào thần thức của hắn.

Một đạo thần niệm thuận theo ngón tay tiến vào bên trong sách cổ tìm kiếm, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Chương 239: Sách Cổ Kỳ Lạ, Vũ Trụ Chi Thành (2)
Chương 239: Sách Cổ Kỳ Lạ, Vũ Trụ Chi Thành (2)

Cổ Trường Khanh thử dùng sức phá ra một góc của sách cổ, nhưng lại giống như đá chìm đáy biển, ngay cả một chút tiếng vọng cũng không có.

Ánh mắt Cổ Trường Khanh hơi ngưng lại, chất liệu thần kỳ cỡ này quả thực là lần đầu tiên thấy.

Lấy sức mạnh hiện tại của hắn, vậy mà đều không thể làm quyền sách này bị tổn hại chút nào.

Thật sự là vượt ngoài dự kiến.

Khiến cho Cổ Trường Khanh càng bất ngờ chính là, quyền sách cổ nhìn như rất dày này thật ra chỉ có bảy trang, thậm chí ngay cả trang bìa cũng không có.

Trên mỗi một trang đều vẽ một bức tranh.

Cổ Trường Khanh dùng tầm mắt ở trang thứ nhất.

Cho dù ánh mắt hắn không soi mói, nhưng Cổ Trường Khanh cũng phải vô lực trước trình độ của người vẽ tranh.

Quả thực còn không bằng cả học sinh tiểu học của Lam Tinh trước khi dị biến.

Qua loa đến cực điểm, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra được nội dung của bức tranh.

Một đám người nho nhỏ được vẽ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, giống như vài que diêm, bên trên là một cái đầu nhỏ tròn tròn, họ đồng thời ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Nội dung trên tranh vẽ đơn giản là như vậy.

Nhìn lên phía trên?

Nhìn cái gì?

Cố Trường Khanh theo bản năng ngẩng đầu.

Bầu trời.

Bầu trời bên ngoài vũ trụ.

Nơi nào bên ngoài vũ trụ?

Bức tranh đầu tiên có vẻ không có gì khó hiểu.

Chẳng qua là trên trời xuất hiện một thứ gì đó để nhân loại phải chú ý.

Hoặc là...

Cố Trường Khanh nhớ tới lịch sử hần từng được học tại trường trung học ở Lam Tinh.

Nhân loại từ viễn cổ đã học đứng thẳng từ bò sát, học được nhìn lên bầu trời, học được suy nghĩ, từ đó mà nền văn minh xuất hiện.

Văn minh không ngừng được tìm kiếm, thăm dò các vùng đất mới, thăm dò cả tinh cầu, cuối cùng ánh mắt của bọn họ nhìn lên bầu trời.

Những thứ chưa được tìm kiếm ra, chính là động lực của văn minh vĩnh hằng.

Bức tranh đầu tiên, có lẽ biểu đạt chính là ý đồ muốn thăm dò cả vũ trụ của nhân loại.

Đây chính là ý hiểu tốt nhất.

Cố Trường Khanh nhìn đi nhìn lại vài lần, cuối cùng vẫn là không nhìn ra được có thứ gì mới.

Trang thứ hai.

Hình ảnh có vẻ là ở trên một cánh đồng rộng lớn, nét bút đơn giản vẽ ra một nhân loại cầm trong tay các loại vũ khí giản dị, đang chém giết với các loại quái vật.

Những quái vật này có hình thù kỳ quái, thân hình vạm vỡ không hợp với lẽ thường, có con có hai cánh, trên đầu có những chiếc sừng dài sắc nhọn.

Mà trong những con người được vẽ đơn giản giống như que diêm lại xuất hiện những cá thể khác biệt độc lập.

Bọn họ đứng ở phía xa của chiến trường, thân thể lơ lửng, cả người tỏa ra hào quang, những quái vật tới gần chỗ họ thì cả người đều nổi lên ngọn lửa, sau đó bắt đầu nứt toạc vỡ vụn.

Lại xem đi xem lại mấy lần, không hề có bất cứ manh mối gì.

Trong lòng Cố Trường Khanh cũng đang so sánh.

Chuyện này và chuyện trắng máu hiện thế, thần văn thức tỉnh ở Lam Tinh sao lại giống nhau đến thế.

Nhân Tộc thức tỉnh trở thành thần văn giả, có được năng lực đối kháng với quái thú biến dị, người không thức tỉnh thì chỉ có thể dùng cơ thể máu thịt để đối kháng với sinh vật biến dị vô cùng tàn bạo.

Từ trong bức họa, có một quái vật cơ thể vạm vỡ, đầu hình tam giác, bên trên chỉ có một con mắt.

Vô luận Cố Trường Khanh có nghĩ thế nào thì cũng không thể tưởng tượng ra loại quái vật trừu tượng này có thật sự tồn tại hay không.

Nội dung hiểu được từ trang thứ hai tựa hồ chỉ có bấy nhiêu đó.

Nhưng mà Cố Trường Khanh đã có thể xác định, nội dung của các bức tranh trong quyển sách cổ kỳ lạ này tuyệt đối có liên quan tới khởi nguyên của Lam Tinh.

Nhanh chóng mở đến trang thứ ba.

Trên bức tranh thứ ba là một tòa thành lớn.

Đây là ý gì?

Là nhân loại đánh bại quái vật rồi?

Sau đó xây dựng một tòa thành trì sao?

Cái này tự nhiên không nói cũng có thể hiểu.

Lịch sử của nhân loại chính là từ sơn động đến tụ tập thành đàn, từ tộc đàn đến bộ lạc, từ bộ lạc đến thôn xóm, từ thôn xóm đến thành trì, sau đó từ thành trì đến khu vực, từ khu vực đến quốc gia, cuối cùng đến thế giới.

Thành trì chỉ là một mắt xích trong đó, vì sao lại phải cố ý dùng một trang trong cuốn sách đặc biệt thế này để biểu đạt?

Người vẽ tranh có nhất thiết phải vậy không?

Có nghi vấn tất có sơ hở.

Cố Trường Khanh lại nhìn vào tòa thành lớn trong bức tranh.

Đợi đã!

Cố Trường Khanh cuối cùng cũng phát hiện chỗ không quá thích hợp.

Tòa thành lớn này không phải được xây dựng trên mặt đất.

Mà là xây dựng trên trời.

Hoặc là nói, tòa thành này đang lơ lửng trong trời sao vũ trụ.

Lại nhìn hình dạng đại khái của tòa thành trì.

Cố Trường Khanh bỗng nhiên nhớ tới Vũ Trụ chi thành xuất hiện ở Tây vũ trụ.

Không phải chứ?

Thứ vẽ trên bức tranh này chính là Vũ Trụ chi thành!

Nhân loại thời viễn cổ vì sao lại xây dựng Vũ Trụ chi thành?

Cố Trường Khanh nghĩ đến những sự tích Tần Đế đồ sát vũ trụ mà hần từng nghe trước đây.

Xây dựng Vũ Trụ chi thành, là để giết chóc vô tận trong vũ trụ sao?

Cố Trường Khanh có chút khó hiểu.

Những câu đố này chỉ có thể đợi sau khi Vũ Trụ chi thành mở ra, tiến vào thăm dò mới có thể biết được.

Bức tranh tiếp theo sẽ vẽ lại hình ảnh gì? Cố Trường Khanh không kịp đợi mà lật sang trang sách tiếp theo.

Chương 240: Công Kích Lam Tinh (1) Chương 240: Công Kích Lam Tinh (1)

Trang thứ tư.

Vũ Trụ chi thành lơ lửng trong bầu trời bỗng nhiên bị vô số ánh sáng giáng xuống công kích.

Số lượng nhân loại nhiều vô kể, trong ánh sáng vô tận này bị phân giải thành từng mảnh nhỏ.

Thế nhưng vì sao Nhân loại bên trong Vũ Trụ chi thành này lại bị công kích?

Chẳng lẽ thật sự là do giết chóc quá nhiều, bị trừng phạt từ trên trời giáng xuống ư?

Ánh sáng hủy diệt tòa thành này rốt cuộc tới từ đâu?

Là lực lượng tập hợp đến từ vô số sinh linh, hay là trong vũ trụ vẫn còn tồn tại mà không ai biết đến.

Cố Trường Khanh cũng không thể đoán được, trong Vũ Trụ chi thành liệu còn có nhân loại tồn tại hay không? Cố Trường Khanh cũng càng ngày càng chờ mong ba tháng sau khi Vũ Trụ chi thành mở ra.

Còn có ba trang.

Nội dung mà bốn trang trước biểu đạt đã bắt đầu vượt ra khỏi nhận thức của Cố Trường Khanh, trang thứ năm tiếp theo sẽ vẽ cái gì đây?

Cố Trường Khanh lật sang trang tiếp theo, đập vào mắt chính là một tòa thành đồ nát.

Trên bầu trời của thành trì có một người đang đứng, người đó ngửa đầu nhìn lên trời.

Tòa thành trì này chính là Vũ Trụ chi thành.

Nhưng Vũ Trụ chi thành trong bức tranh lại biến thành một phế tích.

Hắn là bị ánh sáng trong bức tranh thứ tư hủy hoại thành hình dạng trước mắt.

Rốt cuộc đó là sức mạnh kinh khủng cỡ nào?

Hiện tại bên trong Vũ Trụ chi thành chính là phế tích giống như trong bức tranh này?

Nhưng mà theo tin tức biết được từ Tàn Đế thì có vẻ không phải như vậy.

Chẳng lẽ Vũ Trụ chi thành được miêu tả trong bức tranh này không phải là Vũ Trụ chi thành hiện tại?

Người đứng trên Vũ Trụ chi thành kia đang ngửa đầu nhìn cái gì?

Bức tranh thứ nhất chính là nhân loại đang ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Bức tranh thứ năm cũng là như thế.

Khác nhau chính là bức tranh thứ năm chỉ còn lại một người.

Chẳng lẽ người này chính là thủ lĩnh của Nhân Tộc thời viễn cổ? Cuối cùng chỉ còn lại mình hắn?

Cho nên, nơi mà hắn nhìn, chính xác mà nói, bên ngoài vũ trụ rớt cuộc còn có cái gì?

Thứ được vẽ trên sách cổ càng ngày càng khiến Cố Trường Khanh cảm thấy khó bề phân biệt.

Đủ loại dấu vết đều chỉ dẫn Cố Trường Khanh đến với càng nhiều bí ẩn.

Khởi nguyên của Lam Tinh đến tột cùng là thế nào?

Trang thứ sáu.

Khi nhìn thấy một trang này.

Cố Trường Khanh lâm vào trầm tư vô tận.

Bởi vì nội dung trên trang thứ sáu, cho dù xem thế nào thì cũng không hề có chút liên quan nào với năm trang trước.

Thậm chí còn có chút kỳ lạ.

Trong tranh không nhìn ra được vị trí được miêu tả, giống như là bên trong một tầng sương mù hỗn độn, hoặc là bên trong một bầu trời đêm hắc ám.

Một sinh vật quái dị không biết tên đang nắm một quả trứng lớn trong móng vuốt.

Ngoại trừ cái này ra thì cái gì cũng không có.

Sau khi nhìn qua bức tranh thứ hai, đối với các quái vật kỳ dị có tạo hình kỳ quái, Cố Trường Khanh đã có một chút nhận thức nhất định.

Cho nên quái vật ở bức thứ sáu có kỳ dị hơn thì Cố Trường Khanh cũng có thể tiếp nhận.

Nhưng trong móng vuốt của quái vật có một quả trứng lớn, cái này có gì đặc biệt?

Cố Trường Khanh thậm chí còn nghĩ, có khi chỉ cần quái vật châm một môi lửa là có thể vui vẻ mà nướng quả trứng lớn lên để ăn rồi.

Nhưng rất rõ ràng, người vẽ tranh sẽ không vẽ không công một bức tranh như vậy.

Trong đó tất nhiên phải có gì đó liên quan.

Chỉ là bất kể Cố Trường Khanh nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra trong đó có cất giấu điều gì huyền bí.

Vũ Trụ chi thành, có lẽ tất cả đáp án đều ở chỗ này!

Chỉ còn một trang cuối cùng, hy vọng có thể hiểu được manh mối mới.

Cố Trường Khanh thở ra một hơi, chậm rãi mở ra trang cuối cùng.

Nhưng khiến hắn thất vọng chính là, một trang cuối cùng cái gì cũng không có, chỉ là một trang giấy trắng.

Cố Trường Khanh chưa từ bỏ ý định, thử đưa năng lượng vào trong trang sách, thậm chí còn thử nhỏ máu lên, nhưng vẫn không hề có phản ứng.

Trang thứ bảy thật sự là trống rỗng, cái gì cũng không có.

Đây là tình huống gì?

Cố Trường Khanh mở lại từ trang thứ nhất đến trang thứ bảy, cẩn thận kiểm tra xem mình có bỏ sót bất cứ chi tiết nào không.

Thế nhưng hắn vẫn không hề có phát hiện gì.

Manh mối trên sách cổ chỉ dừng lại tại bức tranh con quái vật không biết tên cầm lấy quả trứng lớn, sau đó thì không còn gì nữa.

Sao người vẽ tranh đã chuẩn bị bảy trang giấy, nhưng lại chỉ vẽ có sáu trang?

Là gặp phải lực lượng gì không thể kháng cự, cho nên không có cơ hội vẽ ra nữa ư?

Cố Trường Khanh chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Xem ra trọng điểm chính là con quái vật nắm quả trứng lớn ở trang thứ sáu kia.

Trở lại Lam Tinh, hắn phải điều động quang não tìm kiếm tin tức về quái vật và quả trứng lớn ấy mới được.

“Tinh đế bệ hạ, sách cổ này không biết có ích với ngài hay không?”

Nhìn thấy Cố Trường Khanh đóng lại sách cổ, Thần Vũ Hồng Vân vội vàng hỏi thăm.

“Ừm.” Cố Trường Khanh gật đầu đáp: “Quyển sách này có ích với ta, ta sẽ mang đi.”

Thần Vũ Hồng Vân đương nhiên đáp ứng.

Cố Trường Khanh thu hồi sách cổ, đang chuẩn bị rời khỏi đây thì quang nào bỗng nhiên truyền tới tin tức.

“Lão bản, có người tấn công vào Lam Tinh!”

Quang nào truyền đến giọng nói lo lắng của A Nhĩ Nặc Hàn.

Ông ta cũng không biết có Tinh Không cự thú bảo vệ, căn bản không cần phải sợ bất kỳ ai công kích.

Nhưng mà nhìn khắp vũ trụ, ai dám đánh tới tận cửa?

Cố Trường Khanh rất hoài nghi, đối phương lấy dũng khí từ đâu mà đến.

“Chuyển hình ảnh qua, để cho ta xem xem là ai có gan lớn như vậy.”

Cảm nhận được Cố Trường Khanh bỗng nhiên bùng nổ sát khí, trong lòng ba huynh muội Thần Vũ Hồng Vân đồng thời ân cần hỏi thăm một vạn tám nghìn đời tổ tông của người họ.

Đang yên ắng lạnh, tên ngu xuẩn kia lại chọc vào người này làm cái gì?

Dù có muốn chọc vào thì cũng phải đợi hấn rời khỏi Thần Vũ cổ tinh rồi hãy chọc chứ!

Lỡ như hấn tâm tình không tốt, thuận tay diệt luôn cả Thần Vũ cổ tinh, Thần Vũ Hồng Vân phải đi tìm ai để nói lý đây!

...

Nam vũ trụ.

Ngoài bầu trời của Lam Tinh.

Oanh! Âm!

Thiên Nguyệt Thiên Dương mặc giáp Hạo Tuyết Thương Lam, lúc này đang mãnh liệt tỏa ra khí thế, cự kiếm bằng lam

dài bằng hơn nửa Lam Tinh, đang bỏ từng nhát từng nhát về phía Lam Tinh.

Ở bên cạnh bà ta chính là Ngu Thành trước đó chạy thoát được ở bên ngoài Vũ Trụ chi thành và mười cường giả của Thương Vương cổ tộc.

“Đúng, chính là như vậy, đánh vào trong, giết sạch toàn bộ Nhân Tộc của Lam Tinh!”

Ngu Thành được bảo vệ bởi mười vị cường giả của Thương Vương cổ tộc, nhìn Thiên Nguyệt Thiên Dương sắp làm cho Lam Tinh nổ tung, biểu tình trên mặt có chút dữ tợn.

Chương 241: Công Kích Lam Tinh (2) Chương 241: Công Kích Lam Tinh (2)

Bên ngoài Lam Tinh.

Oanh! Oanh!

Bởi vì cái chết của con gái, Thiên Nguyệt Thiên Dương không hề giữ lại thực lực, điên cuồng công kích đại trận phong ấn của Lam Tinh.

Trên áo giáp Thương Lam mơ hồ dấy lên ngọn lửa màu xanh trắng.

Quả nhiên là không giữ lại thực lực, cũng không ngừng phần nộ gào thét: “Cố Trường Khanh, đừng có làm rùa rụt đầu, ngươi ra đây chịu chết cho ta!”

Nhưng bất kể bà ta có gào thét thế nào, Lam Tinh vẫn yên lặng như trước.

Ngu Thành nhìn Thiên Nguyệt Thiên Dương nổi giận, không biết vì sao trong lòng lại nổi lên một cảm giác hoảng hốt.

Thiên Giác là vị hôn thê mà lão tổ Ngu Hạo chỉ định cho Ngu Thành, Ngu Thành cũng rất yêu thích Thiên Giác.

Thiên Giác quyến rũ mềm mại, nhu tình như nước.

Nhưng mà mẫu thân của cô ta sao lại bá đạo dũng mãnh như vậy?

Ở Thương Vương cổ tinh, thậm chí một lời không nói đã muốn động thủ với lão tổ.

Cuối cùng cũng không biết người đàn bà Đế Khâm Na Tịch kia rốt cuộc đã nói gì với bà ta, bà ta vậy mà thành thành thật thật rồi đi.

Vài ngày sau, Đế Khâm Na Tịch lại tìm tới Ngu Thành, nói cho hắn đã thuyết phục được mười mấy vị cường giả từ Thương Vương cổ tộc, đến giúp Ngu Thành báo thù Cổ Trường Khanh.

Mười mấy vị cường giả Thương Vương cổ tộc, mỗi người đều có thực lực sánh ngang với Tác Nhĩ.

Mười mấy người đồng loạt ra tay, cho dù có là lão tổ ngăn cản cũng phải tốn sức, huống hồ chỉ là một Cổ Trường Khanh.

Đoàn người chậm rãi rời khỏi Thương Vương cổ tinh, sau đó thì gặp Thiên Nguyệt Thiên Dương ở trong vũ trụ.

Ngu Thành thấy thế thì càng sợ hãi Đế Khâm Na Tịch, năng lực mê hoặc lòng người của bà ta thật sự đáng sợ.

...

Tòa nhà trung tâm.

Tiểu Đoàn Đoàn nổi giận đùng đùng nhìn hình ảnh cự kiếm đang chém về phía Lam Tinh trong quang não.

“Ả đàn bà này thật đáng ghét!”

Khuôn mặt tinh xảo của cô hơi phồng lên, giống như một cái bánh bao tròn vo, áo sơ mi trắng tay ngắn vây xung quanh lồng ngực đang phập phồng lên xuống, tạo thành độ cong mê người.

“Thừa dịp lão bản và Hồ ca bọn họ không ở đây mà giết đến cửa, thật là tức quá mà!”

Các chiến lực mạnh nhất của Lam Tinh hiện tại đều đang tu luyện trong bảo hộ thời gian, hoặc là đang có nhiệm vụ bên ngoài.

Chỉ cần có một người ở đây, cũng sẽ không để bà ta kiêu ngạo như vậy.

Bị giết đến cửa ghen khuất như vậy, trong lòng mọi người đều không thoải mái.

“Đừng gấp, lão bản sẽ trở về ngay!”

A Nhĩ Nặc Hàn không nhịn được cười mà nhìn Tiểu Đoàn Đoàn đã kích hoạt thần văn, mặc vào áo giáp, có chút nóng lòng muốn ra ngoài xử lý ả đàn bà kia.

A Nhĩ Nặc Hàn và Tiểu Đoàn Đoàn đều không biết rằng, lúc này ở phụ cận Côn Luân của Lam Tinh, Tinh Không cự thú Hồng Lăng ở dưới hình dạng một con cá đang ngẩng đầu nhìn trời.

Cố Trường Khanh để nó bảo vệ lam Tinh, nó không dám chậm trễ chút nào.

Chỉ là nó không rõ, mấy con côn trùng trong vũ trụ này, rõ ràng có thể một lần giết chết sạch, nhưng vừa rồi vì sao chủ nhận lại truyền tin cho nó, lệnh nó tạm thời không cần ra tay?

Nó có tâm tư đơn thuần, vì vậy thành thật đợi tại chỗ, đợi chỉ lệnh của Cố Trường Khanh.

Oanh! Âm!

Thiên Nguyệt Thiên Dương nhìn Lam Tinh vẫn không hề có động tĩnh, bà ta gấp gáp nhưng lại không làm được gì, chỉ có thể tăng mạnh lực độ tấn công.

Không ngừng công kích để phát tiết thù hận trong lòng.

“Kỹ nữ này là ai, quá càn rỡ rồi.”

“Đệt, Tinh Đế bệ hạ đâu? Ra đây giết chết bà ta đi!”

Thần văn giả Nhân Tộc trên Lam Tinh đều đằng đằng sát khí.

Bỗng nhiên, đúng lúc này, một thanh âm mà bọn họ đều rất quen thuộc vang lên:

“Nhiều đại lão như vậy từ xa chạy tới, không chiêu đãi các người tử tế, vậy thì Lam Tinh chi chủ như ta có phải quá thất lễ rồi?”

Thanh âm này vừa vang lên, tại một phía trên bầu trời, dáng người cao lớn của Cố Trường Khanh chậm rãi đi ra từ trong một cánh cửa truyền tống.

Trong thoáng chốc, uy áp khủng bố tựa như cơn lốc, trực tiếp nghiền nát cự kiếm ngập trời ở phía sau Thiên Nguyệt Thiên Dương.

Dưới sự đè ép của uy áp này, đế giáp trên người Thiên Nguyệt Thiên Dương lại có dấu hiệu sắp vỡ vụn.

“Người...”

Thiên Nguyệt Thiên Dương thật vất vả mới đỡ được sự công kích của uy áp này, tâm thần chấn động, trên mặt lộ vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Đây!

“Con gái rốt cuộc đã chọn vào kẻ nào vậy?”

Bà ta không thể tưởng tượng, con gái mình rốt cuộc đã chọc vào dạng tồn tại mạnh cỡ nào.

Giờ khắc này, bà ta hốt hoảng.

“Sao có thể!”

Ngu Thành cũng luống cuống.

Thực lực của mẹ vợ Hạo Tuyết Thương Lam cậu ta hiểu rất rõ, đó chính là đế giáp vừa tăng cấp lên năm mươi tám tầng, là cường giả thần văn cấp chín mươi chín trong vũ trụ.

Ở cả Tây vũ trụ, đây chính là người có thể đi ngang, lại là cung chủ của Hạo Tuyết học cung, môn hạ thần văn giả nhiều vô số kể.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc đó, một thân đế giáp lại suýt nữa bị uy áp mà Cố Trường Khanh phóng ra nghiền nát.

Ngu Thành rất kiêu ngạo, nhưng mà không có nghĩa cậu ta hoàn toàn không có đầu óc.

Giờ phút này cậu ta lại sinh ra ý muốn rút lui.

Nhưng vừa định động đây, một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cậu ta.

Chương 242: Công Kích Lam Tinh (3) Chương 242: Công Kích Lam Tinh (3)

Ngu Thành vừa định động đây, một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cậu ta.

“Không!”

Đợi khi cậu ta phản ứng lại muốn chạy trốn thì đã bị Cố Trường Khanh mạnh mẽ bắt được vào tay.

“Đại lão! Không liên quan đến ta! Là bà ta, là bà ta muốn tới tìm ngươi! Ta... ta chỉ là đi ngang qua!”

Sợ hãi bao phủ tinh thần cậu ta, lúc này ngay cả nói cậu ta cũng không thể nói rõ ràng.

“Ồ.”

Cố Trường Khanh hờ hững nhìn thoáng qua phía sau Ngu Thành, hơn mười cường giả của Thương Vương cô tộc sắc mặt đại biến.

“Khôn kiếp! Thả thiếu chủ nhà ta ra!”

“Chọc tới Thương Vương cô tộc ta, ngươi là đang tự tìm đường chết!”

“Tiểu tử, ngươi dám động tới một sợi tóc của thiếu chủ nhà ta, ta sẽ diệt cả tộc ngươi!”

Thần văn bùng nổ, ánh sáng thần thánh chiếu sáng khắp bầu trời, hơn mười cường giả đều kích hoạt đế giáp, uy áp cường đại đánh về phía Cố Trường Khanh.

“Nếu đã đến rồi, vậy đều lưu lại đi.”

Rắc! Rắc! Rắc!

“A a a a...”

Thanh âm thống khổ vang vọng bầu trời.

Song long một đen một xám trên vai Cố Trường Khanh quần quanh trên người Ngu Thành.

Chúng nó nhẹ nhàng cuốn chặt, từng tác trên cơ thể Ngu Thành đều bị nghiền ép cho vỡ vụn.

“Ta sai rồi, Tinh Đế bệ hạ, tha cho ta đi, để ta làm cái gì cũng được! A...”

Rất nhanh, đau đớn đã khiến cậu ta không thể nói ra bất cứ điều gì, chỉ còn lại tiếng kêu rên thảm thiết.

“Buông Ngu Thành ra!”

Một thanh băng kiếm nháy mắt đánh tới từ phía sau Cố Trường Khanh.

Thiên Nguyệt Thiên Dương ra tay, cho dù con gái chết thảm thì Ngu Thành vẫn là con rể vàng được bà ta công nhận, không thể trơ mắt nhìn cậu ta chết ngay trước mặt mình.

“Vừa rồi không ra tay với người là đã muốn tha người một mạng, vậy mà còn dám ra tay!”

Mặc kệ Ngu Thành ở một bên vịn vẹo thống khô, Cố Trường Khanh vung tay lên, băng kiếm sắc bén nháy mắt vỡ vụn.

Thấy đánh lén không thành, Thiên Nguyệt Thiên Dương quay đầu bỏ chạy.

Nhưng không ngờ dù bà ta có thúc dục áo giáp thể nào thì vẫn không thể đi về phía trước nửa bước.

Trước mặt giống như có một tấm chắn vô hình chặn lại đường đi của bà ta.

Bà ta muốn mở ra trùng động, nhưng lại hoảng sợ phát hiện mình đã không thể cảm ứng được sự tồn tại của không gian.

Bà ta đã bị giam cầm!

“Cứu... ta...”

Trong lúc ý thức vẫn chưa bị đau đớn hoàn toàn ăn mòn, Ngu Thành liều mạng rít ra vài tiếng từ kẽ răng.

“Ra tay!”

Hơn mười đạo thần thông khủng bố tràn ngập bầu trời phóng tới, từ trên Lam Tinh nhìn xuống, giống như một màn pháo hoa long trọng.

“Là lão bản đã trở lại!”

Tiểu Đoàn Đoàn hưng phấn vỗ tay nhảy cẫng lên, áo sơ mi trên người cũng phập phồng lên xuống.

Giây tiếp theo, trên bầu trời lóe lên lôi đình huyết sắc, đánh nát toàn bộ mười đạo thần thông đang phóng tới.

Lôi đình khủng bố phóng theo phương hướng mà mà thần thông bắn tới, lan tràn ra bốn phía.

A a a a...

A a a a...

Hơn mười tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

Mọi người trên Lam Tinh ngẩng đầu nhìn không trung, trong ánh mắt mang theo sự sùng bái với Cố Trường Khanh, còn có sự lạnh lẽo dành cho kẻ địch đến xâm phạm.

Răng rắc!

Không gian vỡ vụn.

Trong ánh mắt tuyệt vọng của Thiên Nguyệt Thiên Dương, đế giáp Hạo Tuyết Thương Lam mà bà ta vẫn lấy làm kiêu ngạo giống như một tấm kính vỡ vụn, ngay cả cơ thể của bà ta cũng như muốn vỡ nát, áo giáp toàn thân đã tan rã.

Cung chủ Hạo Tuyết học cung Thiên Nguyệt Thiên Dương, áo giáp vỡ nát, cả người đều là máu, đã biến thành vong hồn, người đàn ông này sao lại mạnh như vậy?

Trên bầu trời, ánh mắt Ngu Thành đã không còn thần thái.

Dưới trối buộc của song long, không chỉ xương cốt cả người vỡ vụn mà ngay cả linh hồn cũng phải thừa nhận sự tan vỡ.

Giờ phút này, Ngu Thành đã chết đến không thể chết hơn nữa.

Nói thật, một con kiến như cậu ta, nếu không phải vẫn luôn kêu gào thì Cố Trường Khanh còn sợ giết cậu ta sẽ làm bẩn tay mình.

“Ha ha, không hổ là Tinh Đế bệ hạ!”

“Nên làm như vậy, những sinh linh ngoài hành tinh này đều đáng chết!”

“Chỉ có chút thực lực ấy mà cũng dám giết tới cửa?”

“Nực cười, thật cho rằng Lam Tinh ta dễ ức hiếp?”

Người trên Lam Tinh thấy một màn này thì đều cảm thấy vui vẻ.

Lam Tinh hiện giờ đã có không ít nhân loại đặt chân vào bầu trời vũ trụ.

Ở Nam vũ trụ, trước mắt bọn họ gần như có thể đi ngang.

Nhưng vẫn có không ít tên điên dám ra tay với thần văn giả của Nhân Tộc.

Chương 243: Công Kích Lam Tinh (4) Chương 243: Công Kích Lam Tinh (4)

“Thiếu gia!”

Nhìn thấy Ngu Thành thân tử đạo tiêu, giống như rác rưởi bị Cố Trường Khanh tùy tiện vứt lại vào trong bầu trời vũ trụ, vài tên cường giả của Thương Vương cổ tộc còn lại đều mất đi can đảm.

Bọn họ có thể theo Ngu Thành đến đây, mặc dù có bị Đế Khâm Na Tịch mê hoặc, nhưng nhất cử nhất động của bọn họ ở Thương Vương cổ Tinh Đều lọt vào mắt của lão tổ.

Không có lão tổ Ngu Hạo ngầm đồng ý, bọn họ sao có thể dễ dàng ra khỏi Thương Vương cổ tinh.

Bọn họ không chỉ phải giúp Ngu Thành báo thù, mà quan trọng hơn là phải bảo vệ an toàn của Ngu Thành.

Nhưng hiện tại Ngu Thành đã chết, bọn họ làm sao có thể báo cáo với lão tổ.

Cho dù có giết chết Cố Trường Khanh, Ngu Thành cũng không thể sống lại.

Trở lại Thương Vương cổ tộc, bọn họ cũng phải đối mặt với lửa giận của lão tổ.

Giờ phút này bọn họ hận Cố Trường Khanh thấu xương.

Giống như đồng thời đưa ra quyết định, bốn tên cường giả còn lại của Thương Vương cổ tộc đi lên phía trước một bước, đồng thời thiêu đốt để giáp.

“Muốn tự bạo?”

Cố Trường Khanh thoáng gọi lên hứng trí, người của Thương Vương cổ tộc cũng khá là cứng đầu.

Chẳng qua, cho rằng như vậy có thể chạy thoát sao?

Ánh mắt Cố Trường Khanh ung dung, song long ở hai vai nháy mắt biến lớn.

Bốn người thấy chết không sờn đánh về phía Cố Trường Khanh, muốn dùng thủ đoạn cuối cùng tạo ra một kích trí mạng cho Cố Trường Khanh.

Đế giáp trên người bốn người tỏa ra ánh sáng càng ngày càng mạnh, lực phản phệ đáng sợ phá hủy cơ thể của bọn họ, chỉ trong chốc lát, trên mặt bọn họ đã lộ ra những vết rạn nứt.

“Cùng chết đi!”

Bốn người gào thét, ánh sáng tỏa ra trên đế giáp chói lóa đến tận cùng.

Ngao!

Song long đánh về phía bốn người, đầu rồng thật lớn trực tiếp cắn vào không gian bên ngoài cơ thể ba người.

Ánh sáng tự bạo của đế giáp ngay lúc này đều bị song long hấp thu, ánh sáng lóng lánh lưu chuyển trên đế giáp dần dần âm đạm.

“Không thể nào!”

“Tộc ta sao lại chộc phải một cường địch như vậy!”

“Ngu Thành thiếu gia đã hủy cả tộc rồi!”

Trong nháy mắt, năng lực của ba bộ đế giáp đã bị hấp thu gần như không còn, cơ thể ba người cũng hóa thành tro bụi, rơi tán loạn trên bầu trời.

Còn lại một cường giả của Thương Vương cổ tộc, trơ mắt nhìn thấy song long đã cắn nuốt ba người của tộc mình, giờ đang phóng về phía gã.

“Có thể làm mình đều đã làm hết rồi!”

Đối mặt với tử vong, cường giả của Thương Vương cổ tộc trong nháy mắt bình tĩnh lại, đã chấp nhận kết cục.

Thản nhiên chấp nhận tử vong.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ gặp phải một tồn tại đáng sợ như thế.

Trước mặt người này, bọn họ chỉ như trẻ con đối mặt với người lớn.

Ngay cả tự bạo cũng không thể tạo thành thương tổn với hắn.

Là tồn tại đáng sợ cỡ nào?

Thiên Nguyệt Thiên Dương ở phía xa nhìn dáng người cao lớn của Cố Trường Khanh, cả người đều đang run rẩy.

Lúc này, bà ta ngay cả một chút ý chí chiến đấu cũng không có.

Cười khở trong lòng, mình là tự tìm đường chết sao?

Nhưng mà, đúng lúc này, phía xa trên bầu trời chợt hiện lên một cái lốc xoáy trùng động cực lớn.

Vút vút vút!

Ngay sau đó là từng đạo phù văn hiện lên, những nhánh cây ẩn chứa sức mạnh thông thiên to lớn từ bên trong vòng xoáy của trùng động cuộn cuộn lan ra, xen kẽ nhau phóng về phía Cổ Trường Khanh.

Song long xé nát cơ thể cường giả còn lại của Thương Vương cổ tộc, chỉ còn lại nửa cái đầu rơi vào trên tinh cầu xanh biếc.

“Ồ? Lại có kẻ không sợ chết?”

Cổ Trường Khanh nâng mắt nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ cân nhắc, rất khó hiểu vì sao gần đây lại có nhiều kẻ tới tìm chết như vậy.

Oanh!

Cổ Trường Khanh nhìn những nhánh cây to lớn đang phóng tới, chậm rãi nâng lên tay phải, trong lòng bàn tay là vô số tử vong chi mâu hình thành, xuyên qua bầu trời phóng về phía đó.

Oanh! Âm Âm!

Trong những tiếng nổ mạnh liên tiếp, tử vong chi mâu giống như đến từ Cửu U luyện ngục, xuyên qua bầu trời, nghiền nát những nhánh cây khổng lồ kia.

Cùng lúc đó, từ bên trong lốc xoáy trùng động cực lớn truyền ra một tiếng kêu rên.

“Thương Vương cô tộc?”

Cố Trường Khanh nghe tiếng, ánh mắt dừng trên trùng động, sau đó nháy mắt di chuyển tới vị trí gần trùng động, tiếp đó cơ thể chậm rãi biến mất ở bên trong.

Hửm?

Sau khi ra khỏi trùng động, ánh mắt Cố Trường Khanh ngưng lại.

Oanh! Âm Âm!

Không gian bạo loạn, gió lốc trong hư vô tàn sát bừa bãi.

Cách đó không xa là một luồng gió lốc chọc trời như một cột trụ lớn, tàn sát bừa bãi xung quanh, đang cuộn cuộn phóng về phía hắn.

“Lũ khỉ con, lừa ta?”

Ánh mắt Cố Trường Khanh khiếp người, sát ý quanh thân giống như có thể xé nát trời cao, nhìn gió lốc hư vô đang thổi quét mà tới, hắn té ra Cốt Đế chi kiếm, chém mạnh về phía nó.

Xuy!

Nhất thời, kiếm quang vạn trượng hiện lên, chém cho cột lốc hư vô kia từ một phân thành hai.

“Ha ha, Cố Trường Khanh, người mạnh cỡ nào thì cũng không thể tìm thấy ta, người sẽ giết thế nào?”

Bấy giờ, tiếng cười trêu tức của Đế Khâm Na Tịch chợt vang lên trong mảnh hư vô này.

“Con chuột thôi tha, đừng đắc ý, ta sẽ tìm được người, lúc đó sẽ để người thử nghiệm cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Tâm tình Cố Trường Khanh bình tĩnh, vung kiếm tiêu diệt gió lốc hư vô đang thổi quét tới, thần nhiên nói: “Cố gắng

hưởng thụ những ngày kế tiếp đi, vũ trụ to lớn cũng chẳng có nơi cho người ẩn thân đâu.”

“Được! Ta chờ người tới giết ta, chặt ta thành tám khúc, điều kiện tiên quyết là người có thể tìm được ta! Ha ha ha!”

Tiếng cười quynh rũ của Đê Khâm Na Tịch không ngừng quanh quẩn trong không trung.

Cổ Trường Khanh không hề để ý tới kẻ sắp chết này, để cho quang não Tiểu Thứ trong cơ thể mở ra trùng động, truyền tống trở về.

Trở lại bên ngoài Lam Tinh, chỉ thấy Thiên Nguyệt Thiên Dương còn chưa bỏ chạy.

Tựa như đang đặc biệt đợi Cổ Trường Khanh trở lại.

Chương 244: Bảo Vật Trấn Cung Chương 244: Bảo Vật Trấn Cung

“Tinh đế bệ hạ, ta... ta là bị ả đàn bà Đê Khâm Na Tịch và Thương Vương cô tộc lừa gạt, muốn chém muốn giết người cứ động thủ với ta là được, xin đừng giận lây sang cả Hạo Tuyết học cung ta.”

Thấy Cổ Trường Khanh trở lại, Thiên Nguyệt Thiên Dương đột nhiên quỳ xuống, không ngừng dập đầu cầu xin hãn buông tha Hạo Tuyết học cung.

“Nói thật, một đám nhãi nhép như các người, ta ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn tới, vì sao lại luôn chủ động đụng tới ta?”

Cổ Trường Khanh khó hiểu mà liếc nhìn bà ta một cái, tay phải chậm rãi nâng lên, từ lòng bàn tay tuôn ra những dây xích tử vong, trong nháy mắt đã xuyên qua thân thể của Thiên Nguyệt Thiên Dương, hút cho bà ta thành một thi thể khô cằn, để trôi dạt bên trong vũ trụ.

...

Tây vũ trụ.

Thương Vương cổ tỉnh, dưới cây đại thụ.

Phốc!

Ngu Hạo đang ngồi ngay ngắn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt mệt mỏi, dáng người cũng còng xuống vài phần.

Vừa rồi bị thần niệm phản phệ quá mạnh, khiến cho linh hồn của lão cũng bị tổn thương không nhỏ.

“Lam Tinh! Nhân Tộc lại quật khởi! Quả nhiên là chủng tộc có tiềm lực vô hạn.”

Hơi khôi phục một lát, Ngu Hạo đứng thẳng dậy, ánh sáng màu xanh sẫm lưu chuyển trên người lão, cự thụ dưới chân giống như đang sống lại.

“Các ngươi vẫn quá yếu.”

Lúc này, Đế Khâm Na Tịch bay tới, vẻ mặt thất vọng nói.

“Hừ, ngươi còn dám châm chọc? Nếu không phải ngươi, lão tử sao có thể động thủ với Lam Tinh, khốn kiếp!”

Ngu Hạo nhìn người phụ nữ trước mặt, trong mắt lóe lên giận dữ, còn có sát ý dày đặc.

Về mặt Đế Khâm Na Tịch bình tĩnh nói: “Đừng hoảng hốt, trước tiên cứ thay đổi vị trí Thương Vương cổ tỉnh của các ngươi đi, ta có cách đối phó với hắn.”

Ngu Hạo hừ lạnh một tiếng, bắt đầu thi pháp.

Một lát sau, cành và lá cây vô tận bao trùm cả tinh cầu, Thương Vương cổ tỉnh chậm rãi biến mất trong tinh vực.

...

Giết những con kiến này, một chút khoái cảm Cố Trường Khanh cũng không có.

Chủ động tới tìm chết, hắn cũng không biết những sinh linh đó nghĩ cái gì.

Không xem tính mạng của mình ra gì?

Giải quyết xong những người này, Cố Trường Khanh đang muốn trở về.

Vù!

Ở phía không xa trên bầu trời bỗng nhiên hiện ra một cái trùng động truyền tống.

Sau đó lại thấy cung chủ của Siêu Tinh học cung: Diệu Lạc Yên từ bên trong đi ra, nói: “Tinh đế bệ hạ, ta... ta... ta đến tạ tội.”

“Người là ai?”

Cố Trường Khanh rũ mắt nhìn bà ta, trong trí nhớ của hắn hình như chưa từng thấy người này.

Đến tạ tội gì?

“Bẩm Tinh Đế bệ hạ, ta... ta là cung chủ Siêu Tinh học cung: Diệu Lạc Yên, trước đây từng có va chạm với ngài, hiện tại đặc biệt tới tạ tội.”

Trên gương mặt kiêu mỹ động lòng người của bà ta tràn ngập vẻ hối hận, quỳ xuống trước mặt Cố Trường Khanh.

“Siêu Tinh học cung?”

Cố Trường Khanh lục lại trí nhớ một lần, rốt cuộc cũng nhớ ra sự kiện kia, lạnh nhạt nói: “Tạ tội thế nào?”

Nói thật, nếu bà ta không đến thì Cố Trường Khanh cũng đã quên.

“Ta... ta mang tới bảo vật trấn cung của Siêu Tinh học cung ta.”

Diệu Lạc Yên nói xong, lấy từ trong không gian giới tử ra một quả cầu thủy tinh nhỏ như quả bóng, bên trên có các loại phù văn chuyển động.

Ánh mắt Cố Trường Khanh dừng trên quả cầu thủy tinh trong tay bà ta, nhất thời hơi nheo mắt lại, vung tay hút nó tới để đánh giá.

Thấy hắn cẩn thận đánh giá như vậy, Diệu Lạc Yên âm thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng hắn có thể vừa ý quả cầu thủy tinh thần bí này.

Một lát sau, Cố Trường Khanh thu hồi ánh mắt trên quả cầu, nhìn về phía Diệu Lạc Yên, thản nhiên hỏi: “Người... lấy được nó từ đâu?”

Diệu Lạc Yên hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu, thành thật đáp: “Ta không biết, đây là vật tổ truyền của học cung, ai cũng không biết nó có lai lịch gì.”

“Ta sẽ nhận nó, người đến từ đâu thì quay về đó đi.”

Cố Trường Khanh nói xong, xoay người quay về Lam Tinh.

Phù!

Thấy hắn rời đi, Diệu Lạc Yên thờ phào một hơi, cao giọng nói: “Tinh đế bệ hạ, Siêu Tinh học cung ta nguyện ý trở thành học cung phụ thuộc vào Đế Quốc Lam Tinh, xin ngài hãy cho ta một cơ hội.”

“Tự đi bàn bạc với Vương Dung.”

Giọng nói của Cố Trường Khanh vang lên, bóng dáng hắn đã biến mất khỏi tầm mắt của Diệu Lạc Yên.

“Vâng!”

Nhưng bà ta vẫn tôn kính đáp lại.

Vù!

Đúng lúc này, một cánh cửa truyền tông lại xuất hiện trên bầu trời cách đó không xa.

Diệu Lạc Yên kinh ngạc nhìn lại.

Chỉ thấy, đó là Tần Đế.

Phía sau là Thần Vũ Tuyệt Oánh từ trong trùng động đi ra.

Tần Đế mặc Hắc Ngục đế giáp một trăm linh tám tầng, liếc mắt nhìn Diệu Lạc Yên một cái, mang theo Thần Vũ Tuyệt Oánh về Lam Tinh tìm Cố Trường Khanh.

Bọn họ đi rồi, Diệu Lạc Yên cũng tiến vào Lam Tinh, đi tìm Vương Dung, người hiện tại đang phụ trách hợp tác đối ngoại của Đế Quốc.

Chương 245: Mười Giọt Tạo Thần Dịch Chương 245: Mười Giọt Tạo Thần Dịch

Tòa nhà trung tâm, trong trụ sở chính.

Cố Trường Khanh trở lại, Tiểu Đoàn Đoàn vừa mới pha cho hắn một ly trà, Tần Đế liền dẫn Thần Vũ Tuyệt Oánh tiến vào.

“Tinh đế bệ hạ, tài nguyên của Siêu Thần cổ Tinh Đều đã thu thập về.”

Tần Đế hành lễ với Cố Trường Khanh đang ngồi trên sofa uống trà, sau đó dâng lên mấy cái không gian giới tử.

Cố Trường Khanh bảo Tiểu Đoàn Đoàn lấy tới, buông chén trà, tự châm cho mình một điều thuốc, lạnh nhạt nói: “Người này, là ý gì?”

Ánh mắt hần dờng trên người Thần Vũ Tuyết Oánh.

Tần Đế cười khỏ nói: “Cô ấy đã cứu ta, ta không có lý do vút bỏ cô ấy.”

Cổ Trường Khanh nhẹ hút một hơi thuốc, cười nhạt nói: “Cô ta quả thực khá ổn, tâm tính không tồi, người không chiếm được mẹ cô ta thì lấy cô ta cũng không tệ.”

Sinh linh cường đại trong vũ trụ có thể sống đến vài trăm triệu năm.

Chênh lệch của Tần Đế và Thần Vũ Tuyết Oánh cũng không tính là lớn.

“Khụ khụ!”

Tần Đế nghe vậy thì xấu hổ ho nhẹ một tiếng: “Tình đế bệ hạ, ngài hiểu lầm rồi, ta chỉ xem cô ấy như là con gái thôi, tuyệt đối không có ý gì khác!”

Thần Vũ Tuyết Oánh cũng đỏ bừng mặt.

Cổ Trường Khanh thản nhiên nói: “Người có ý này hay không ta không biết, việc quan trọng một đời, biết quý trọng là được.”

Tần Đế gật đầu, trịnh trọng nói: “Vũ Trụ chi thành sắp mở ra, ta cần ổn định những thứ rối loạn trong cơ thể, ta đi xuống trước.”

Cổ Trường Khanh xua tay: “Đi đi.”

“Cáo từ.”

Tần Đế dẫn theo Thần Vũ Tuyết Oánh rời đi.

“Đăng thông báo chưa?”

Bọn họ đi rồi, Cổ Trường Khanh nói với Tiểu Đoàn Đoàn ở phía sau đang bóp vai cho hắn.

Tiểu Đoàn Đoàn thấp giọng trả lời: “Ta đã để cho A Nhĩ Nặc Hàn đi tìm Luân Hồi thần đăng trong cả Nam vũ trụ.”

“Hy vọng có thể nhanh chóng có người tìm tới.”

Cố Trường Khanh hít một hơi thuốc, trong tay hắn vẫn còn một gốc Bỉ Ngạn chi hoa, hắn chuẩn bị hồi sinh thiên sư bói toán mạnh nhất của Đế Quốc ngày xưa.

Vũ trụ thật sự quá lớn, tìm một người giống như mò kim đáy biển.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần Đế Khâm Na Tịch lần trốn không ra thì rất khó tìm được.

“Đúng rồi, lại để A Nhĩ Nặc Hàn thông báo treo thưởng mười giọt Tạo Thần dịch, mục tiêu là Đế Khâm Na Tịch, treo thưởng trong toàn vũ trụ.”

Cố Trường Khanh không muốn để bà ta sống bình yên nữa.

“Được! Ta sẽ liên hệ với A Nhĩ Nặc Hàn.”

Tiểu Đoàn Đoàn nói xong, lấy quang não ra liên hệ.

Cố Trường Khanh đứng dậy, đi vào tầng cao nhất trong bảo hộp thời gian.

“Gặp qua Tinh Đế bệ hạ!”

Binh sĩ của Đế Minh đang ra vào bảo hộp thời gian thấy hắn đến thì đều cúi đầu hành lễ.

Cố Trường Khanh khẽ gật đầu với bọn họ, tiến vào bảo hộp thời gian, nơi mà Hắc Long đang ở.

Agrhhh....

Vừa tiến vào bên trong không gian như biển sao trời, Cố Trường Khanh nghe thấy một tiếng rỗng ngâm vô cùng khủng bố truyền tới.

Nâng mắt nhìn lại, lại khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Chỉ thấy ở trong không trung phía xa xa, có một Hắc Long dài hơn mười vạn trượng đang uốn lượn, nó đang phun ra nuốt vào những mảnh vụn sao trời, khiến trời đất đảo lộn.

“Cấp chín mươi chín? Tên này, lần trước sau khi nói nó là phế long, giờ đã tiến hóa nhanh như vậy?”

Cố Trường Khanh nhìn Hắc Long đang uốn lượn trên bầu trời, quanh thân tản ra khí tức khủng bố, nói thật, ngay cả hắn cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Àm Âm!

Hắc Long cảm ứng được Cố Trường Khanh đã đến, cái đầu rồng lớn bằng cả hành tinh dò xét về phía hắn, trong đôi mắt màu xanh đậm lóe ra ánh sáng như muốn Cố Trường Khanh khen ngợi nó.

“Tiểu Hắc, ngươi thật đúng là khiến ta bất ngờ.”

Cố Trường Khanh mỉm cười, đối với thay đổi của nó thật đúng là kinh ngạc và bất ngờ.

Được Cố Trường Khanh khen ngợi, Hắc Long gầm nhẹ một tiếng, hình thể nhanh chóng nhỏ đi, sau đó biến thành một cái đồng hồ hình rồng bám vào trên cổ tay phải của Cố Trường Khanh.

Dài đến hơn mười vạn trượng, về sau cuối nó ra ngoài đi ngang trong vũ trụ, vậy tuyệt đối còn khiến người ta sợ hãi hơn cả Tinh Không cự thú.

Bên kia, sau khi A Nhĩ Nặc Hàn nhận được chỉ thị của Cố Trường Khanh, lập tức công bố treo thưởng trong vũ trụ.

Nhất thời khiến cả Nam vũ trụ oanh động.

“Trời ơi, mười giọt Tào Thần dịch?”

“À đàn bà Đế Khâm Na Tịch kia lại đáng giá nhiều Tào Thần dịch như vậy?”

“Mười giọt, mười giọt đấy!”

“Cung cấp tung tích của bà ta mà cũng được hai giọt.”

“Mọi người, nhanh chóng khởi động đi!”

“Không hổ là Cố Tinh chủ, giàu nứt đổ đổ vách!”

Treo thưởng giá trên trời mười giọt Tào Thần dịch khiến vô số sinh linh trong vũ trụ đỏ mắt.

Thậm chí, rất nhiều thợ săn vũ trụ, đạo tặc vũ trụ, các tộc lớn đều bắt đầu tìm kiếm tung tích của Đế Khâm Na Tịch.

Vô số sinh linh trong Nam vũ trụ, lúc này đều sôi trào.

Chương 246: Lực Bất Tòng Tâm... Chương 246: Lực Bất Tòng Tâm...

Đế Quốc Lam Tinh vừa treo giải bắt Đế Khâm Na Tịch, nhất thời oanh động cả Nam vũ trụ.

Không chỉ như vậy, A Nhĩ Nặc Hàn lập tức liên hệ với nền tảng Hồ Á ở Tây vũ trụ, nền tảng Tát Mãn ở Bắc vũ trụ, nền tảng Đế Khí ở Đông vũ trụ, nền tảng Không Vũ ở Bắc vũ trụ, để bọn họ cũng giúp đỡ công bố treo thưởng bắt Đế Khâm Na Tịch trên nền tảng của mình.

Bọn họ được A Nhĩ Nặc Hàn liên hệ, đều không nói hai lời mà hỗ trợ công bố treo thưởng.

Không bao lâu, khi các nền tảng mạnh nhất trong vũ trụ công bố treo giải.

Có thể bắt được Đế Khâm Na Tịch sẽ được mười giọt Tào Thần dịch, biết tung tích của bà ta là hai giọt Tào Thần dịch.

Điều này khiến cho vô số thợ săn vũ trụ, thậm chí ngay cả các tộc lớn địa vị cao cũng lâm vào điên cuồng.

A Nhĩ Nặc Hàn cũng đưa tin tức thu mua Luân Hồi thần đăng cho các nền tảng mạnh nhất trong vũ trụ hỗ trợ công bố treo giải.

Thương Vương cổ tinh đã bị Ngu Hạo chuyển dời tới một tinh vực mới.

“A a a a... Chó cùng rút giậu?”

Dưới cây đại thụ, Đế Khâm Na Tịch nhìn quang não, tất cả đều là tin tức treo thưởng bắt mình, trên mặt lộ ra ý cười khinh thường.

Nhưng mà bà ta không hiểu, vì sao Cố Trường Khanh lại phải thu mua Luân Hồi thần đăng?

Chẳng lẽ hắn muốn hồi sinh ai?

Điều này khiến bà ta cảm thấy hơi lo lắng.

“Đế Khâm Na Tịch, ta khuyên ngươi hãy đi chịu chết đi, tiềm lực của Nhân Tộc không phải thứ ngươi có thể tưởng tượng.”

Ngu Hạo ngồi khoanh chân trong đại thụ chữa thương, lúc này yếu ớt nói.

Lam Tinh trong mắt bọn họ chính là sự tồn tại như cấm địa.

Tộc bọn họ từng là một trong bảy tộc mạnh nhất phụ thuộc vào Lam Tinh trước đây, tuy hiện tại đã xuống dốc tới tận đây, nhưng cũng biết không ít sự đáng sợ của Lam Tinh.

Chỉ những thứ mà Ngu Hạo biết thôi cũng khiến ông ta không dám ra tay với Nhân Tộc.

Vũ trụ này đều là do cường giả từ khởi nguyên của Lam Tinh sáng tạo ra.

Sinh linh ở cấp độ đó, phải khủng bố đến mức nào?

Có lẽ chỉ cần nâng tay cũng có thể hủy diệt một phương vũ trụ.

Quý mới biết đám sinh linh năm đó sau khi giết lui được kẻ xâm phạm đã để lại thứ kinh khủng gì trên Lam Tinh.

Ngoài ra, Nhân Tộc Lam Tinh chính là hậu duệ của bọn họ, tuyệt đối cũng không đơn giản như vậy.

Bởi vậy, năm xưa Đế Quốc Lam Tinh cũ uy hiếp cả vũ trụ, còn áp bách ức hiếp các tộc, nhưng bọn họ cũng không dám ra ngoài ngăn cản.

“Bảo ta đi nhận cái chết, ngươi nghĩ nhiều rồi, Vũ Trụ chi thành chính là cơ hội để chúng ta quật khởi, ta nhất định phải khiến Cổ Trường Khanh trả giá đắt! Còn có Tần Đế kia, dám cả gan bắt cóc con gái ta, ông ta cũng phải chết!”

Trong đôi mắt đẹp của Đế Khâm Na Tịch lóe ra ánh sáng lạnh như băng, nói: “Ta chỉ tò mò vì sao Cổ Trường Khanh phải tìm kiếm Luân Hồi thần đăng... chẳng lẽ hẳn... muốn hồi sinh vị thiên sư của Đế Quốc Lam Tinh khi xưa?”

Vừa nghĩ thế, vẻ mặt bà ta đã hơi biến sắc.

Sự đáng sợ của vị thiên sư kia, bà ta cũng đã từng ở những năm đó, sao có thể không hiểu.

Những người và vật mà cô ta từng bói toán qua, từ sau khi thành danh đều không hề có một lần sai sót.

Nghĩ tới đây, trên mặt bà ta lộ vẻ sợ hãi.

Ngu Hạo yếu ớt nói: “Cho nên, ta bảo ngươi đi nhận cái chết!”

Đế Khâm Na Tịch cười lạnh nói: “Ta đi nhận cái chết? Các ngươi thì sao? Nếu Cổ Trường Khanh thật sự hồi sinh được người phụ nữ kia, các ngươi cũng trốn không khỏi thuật bói toán của cô ta.”

Ngu Hạo không thềm để ý tới bà ta.

Mấy canh giờ sau, thương thế của ông ta hoàn toàn khôi phục, đứng dậy mở ra trùng động truyền tông.

“Người muốn đi đâu?”

Đế Khâm Na Tịch thấy thế, nghi hoặc hỏi.

“Đi gặp bạn cũ.”

Ngu Hạo thản nhiên nói xong, bước vào trùng động truyền tông rồi biến mất.

“Bạn cũ?”

Đôi mắt đẹp của Đế Khâm Na Tịch nheo lại, tò mò người lão tìm là ai.

Bắc vũ trụ, trong một tinh hệ sắp dung nhập vào hư vô.

Trên một tinh cầu hoang vắng nào đó, có một cánh cửa cao ngàn trượng đang đứng sừng sững,

Vù!

Ngu Hạo mở ra trùng động đi tới nơi này, lão phi thân từ bên trong trùng động ra.

“Ai!”

Lão nhìn cánh cửa trước mặt, than nhẹ một tiếng, sau đó đi tới trước cánh cửa, cao giọng nói: “Ông bạn cũ, nhiều năm không gặp, không mời ta vào uống vài chén sao?”

“Ông bạn, tai họa người chọc phải thật sự quá lớn, ta cũng không dám có dính dáng gì nhiều với người.”

Bên trong cánh cửa truyền ra một thanh âm già nua uy nghiêm:

“Lam Tinh dị biến, thứ trên mặt trăng kia có khả năng rất lớn chính là khởi nguyên của Lam Tinh, tồn tại đã từng rời

khỏi vũ trụ này, hiện đang có vật gì đó giáng lâm.”

“Ngoài ra, Cố Trường Khanh kia cũng sâu không lường được, Thiên Khung cổ kính của tộc ta cũng không nhìn ra được thông tin cụ thể của hắn, ta rất hoài nghi, Cố Trường Khanh chính là thể hệ mới mà vị kia muốn bồi dưỡng nên.”

“Trêu chọc tới hắn, ta thật sự không dám có chút dính dáng nào tới các ngươi, dù chỉ là một chút.”

Ông ta nói rất thẳng thắn, ý tứ rất rõ ràng là bảo Ngu Hạo rời đi, đừng làm phiền tới bọn họ, cũng đừng lôi bọn họ xuống nước.

Năm đó, Lam Tinh khởi nguyên có bảy tộc phụ thuộc mạnh nhất, trong đó Thiên Khung cổ tộc là lợi hại nhất, mà bí mật bọn họ biết được cũng nhiều nhất.

“Ông bạn, thực sự không định giúp ta?”

Vẻ mặt Ngu Hạo khó coi.

Giọng nói già nua bất đắc dĩ nói:

“Ta muốn giúp, nhưng lực bất tòng tâm.”

“Nơi này của ta hắn là cũng đã bị Cố Trường Khanh phát hiện, rất nhanh hắn có thể sẽ tìm tới, ông bạn, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Ngu Hạo cắn răng nói:

“Vũ Trụ chi thành hiện thế, ngươi không muốn vào xem? Nó có khả năng rất lớn chính là thành trì mà vị tồn tại từ khởi nguyên của Lam Tinh kia kiến tạo.”

Giọng nói già nua vang lên:

“Tộc của ta hiện tại cái gì cũng không quan tâm, chỉ muốn an an ổn ổn sinh sống, nếu như Cố Trường Khanh tới đây, ta sẽ đưa hết tinh bân và mảnh vỡ mà tổ tiên truyền lại cho hắn.”

Ngu Hạo nghe đến đó, biết không thể mời đôi phương hỗ trợ, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Quấy rầy rồi.”

Nói xong, lão xoay người bay trở về bên trong trùng động truyền tống.

Giọng nói già nua lại vang lên: “Đi nhận lấy cái chết, có lẽ có thể bảo toàn được tộc các người.”

Ngu Hạo không trả lời ông ta, chỉ im lặng tiến vào trùng động truyền tống rời đi.

Chương 247: Nguyên Ý Thần Phục Chương 247: Nguyên Ý Thần Phục

Lam Tinh, tòa thành trung tâm.

Ban đêm, vàng trắng vẫn đỏ như máu.

Trong tòa thành trung tâm, thành khu số chín.

Tại chỗ ở của Lâm Nguyệt Dao.

Trong phòng của Cố Nghiên Nghiên được trang trí vô cùng ấm áp.

Lâm Nguyệt Dao ở bên giường, sốt ruột hỏi: “Trường Khanh, Nghiên Nghiên làm sao vậy? Có gì nguy hiểm không?”

“Đúng vậy tỷ phụ, con bé bỗng nhiên cứ như vậy, không có chuyện gì chứ?”

Lâm Thủy Dao bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt tràn ngập lo lắng.

Chỉ thấy Cố Nghiên Nghiên nằm trên giường, trong cơ thể nho nhỏ không ngừng tràn ra ánh sáng màu trắng bạc, bao bọc lấy cả người cô bé ở bên trong, có vẻ thần thánh vô cùng, không thể xâm phạm.

Cố Trường Khanh ngồi bên giường, sử dụng Minh Thần niệm lực kiểm tra tình hình bên trong cơ thể con gái, hào hứng nói: “Lợi hại, thật sự là lợi hại, Nghiên Nghiên coi như là nhân họa đắc phúc, trong cơ thể con bé sinh ra một cái Tiên Thiên thần văn, tương lai của con bé sợ là sẽ vô cùng lợi hại, không hổ là con gái của Cố Trường Khanh ta.”

Ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, con gái có thể thức tỉnh thần văn đáng sợ như thế.

Đây là do năm đó hắn không tiếc bất cứ giá nào, rót vào cơ thể con gái lực lượng của ấn ký quỷ dị.

Lúc ấy, ngay cả Cố Trường Khanh cũng có chút hoảng sợ.

Có lẽ là ấn ký thần bí có linh tính, có thể cảm ứng được tâm tình của hắn, từ đó cho Cố Nghiên Nghiên một thứ cực kỳ lợi hại.

Dị biến của cô bé, Cố Trường Khanh chỉ có thể quy cho ấn ký thần bí trong lòng bàn tay hắn.

Hắn đang cân nhắc đợi lúc rảnh rồi sẽ đi một chuyến tới Nghê Nguyệt cổ tinh, hấp thu toàn bộ Hôi Vụ nhất tộc.

...

Cố Trường Khanh vừa rời khỏi bảo hộp thời gian, đã nhận được truyền tin của A Nhĩ Nặc Hàn.

“Lão bản, bầu trời bên ngoài có dao động, tựa hồ có một thứ gì đó vô cùng mạnh muốn tới đây, ý đồ không rõ!”

Ngữ khí A Nhĩ Nặc Hàn thoải mái, cũng không bởi vì có thể có kẻ địch đến mà khẩn trương.

Phải biết rằng, cường giả của Tây vũ trụ vừa mới tới tập kích, ngay cả cơ hội để cỏ mọc xanh mướt cũng không có kia.

Cho dù có kẻ địch ngoài vũ trụ đến thì có sao, dưới sự dẫn dắt của Tinh Đế bệ hạ, Lam Tinh chính là vô địch.

Cổ Trường Khanh tản ra thần niệm, bên ngoài Lam Tinh có hơn mười cái trùng động đang mở ra khiến không gian dao động mãnh liệt.

Nếu như muốn tới tìm chết, Cổ Trường Khanh không ngại tùy tay diệt một thể.

“Siêu Thiên đế tộc, bái kiến Tinh Đế bệ hạ!”

“U Minh đế tộc, bái kiến Tinh Đế bệ hạ!”

“Siêu Diễm đế tộc, bái kiến Tinh Đế bệ hạ!”

“Thiên Thần học cung, bái kiến Tinh Đế bệ hạ!”

“Hắc Động học cung...”

“Hắc Ngục điện đường...”

...

Hơn mười đế tộc, đế chủ, học cung của Nam vũ trụ, đều là các thể lực đứng đầu, trước sau xuất hiện trên bầu trời.

“Chuyện gì?”

Cảm ứng được bọn họ không có địch ý, Cổ Trường Khanh lạnh nhạt nói.

Vừa rồi chỉ cần bọn họ lộ ra một chút địch ý, giờ phút này bọn họ đã đổ máu trong vũ trụ, từ nay về sau biến mất hoàn toàn.

“Tinh đế bệ hạ, Siêu Diễm đế tộc ta nguyện ý dâng lên bảy phần tài nguyên trong tộc, chỉ cầu có thể trở thành chủng tộc phụ thuộc vào Lam Tinh, hy vọng Tinh Đế bệ hạ cho phép.”

Thiên Thần học cung, mẹ của Hỏa Linh Hi mặc một bộ váy đỏ dài phong tình vạn chủng, hai tay dâng lên mấy cái không

gian giới tử, cung kính đưa qua đầu, ở trên bầu trời quỳ một gối về phương hướng của Lam Tinh.

“Tộc ta cũng nguyện ý giao ra bảy phần tài nguyên, trở thành tộc phụ thuộc của Tinh Đế bệ hạ, hy vọng Tinh Đế bệ hạ bằng lòng.”

“Tộc của ta cũng như vậy!”

“Hắc Ngục điện đường nguyện ý giao ra tất cả tài nguyên, lại thêm tất cả bí bảo, chỉ cầu có thể dốc sức cho Lam Tinh!”

Người dẫn đầu Hắc Ngục điện đường là Ngục Hoàng đã chết, giờ phút này người nói chuyện chính là Ngục Ma.

Ngục Ma vừa nói xong, các đế chủ và người đứng đầu của các thế lực đều đồng loạt tức giận mắng trong lòng.

Một tổ chức sát thủ như các người đứng là liều mạng, người có thể nộp lên tất cả tài nguyên, nhưng chúng ta lại không thể giao ra toàn bộ, nếu không nhà mình có còn cần phát triển nữa không?

Trong thoáng chốc, bên ngoài bầu trời của Lam Tinh, oán niệm che trời lấp đất đều áp về phía Ngục Ma.

Nhưng Ngục Ma lúc này vô cùng thông minh quỳ hai gối trên bầu trời, cái bộ dạng đó muốn thành kính bao nhiêu thì có thành kính bấy nhiêu.

Chỉ sợ một tư thế không tiêu chuẩn sẽ khiến Cố Trường Khanh bất mãn.

“Hắc Ngục điện đường?”

Cố Trường Khanh suy tư một chút, nhớ tới Hắc Diễm Chi Ấn bị ấn ký màu xám hấp thu, tâm niệm vừa động.

Không gian giới tử trong tay Ngục Ma biến mất, giây tiếp theo đã xuất hiện trong tay Cố Trường Khanh.

Đưa một tia thần niệm thăm dò vào trong giới tử, trên mặt Cổ Trường Khanh hiện lên ý cười thản nhiên.

Ngục Ma trên bầu trời không cảm nhận được hơi thở trong Lam Tinh, lúc này chỉ có thể lo sợ bất an chờ Tinh Đế đáp lại.

Hắc Ngục điện đường sống hay chết, phải xem Cổ Trường Khanh có hài lòng hay không!

“Bọn họ đều giao cho ngươi xử lý.”

Cổ Trường Khanh truyền âm cho Vương Dung.

Bên ngoài Lam Tinh, cuộn cuộn không ngừng có trùng động mở ra, vô số thế lực ở Nam vũ trụ tiến đến Lam Tinh, dâng lên tài nguyên, hy vọng trở thành các tộc phụ thuộc của Lam Tinh.

Cả Nam vũ trụ, không có bất cứ sinh linh nào dám nghi ngờ sự quật khởi của Lam Tinh.

Nếu không cho thấy rõ lập trường vào lúc này, chọn đúng phe, tương lai không có thế lực nào có thể ngăn cản Lam Tinh xưng bá vũ trụ.

Đến lúc đó, thế lực nào có ý đồ ngăn cản, bất kể là ai cũng sẽ bị nghiền thành tro bụi, cuối cùng ngay cả chút dấu vết của nền văn minh cũng không giữ lại được.

Thời gian ba tháng rất ngắn, Cổ Trường Khanh có rất nhiều chuyện phải làm, mỗi một chuyện đều quan trọng hơn việc xử lý mấy cái thế lực ở Nam vũ trụ này.

Loại chuyện như vậy cứ trực tiếp giao cho Vương Dung xử lý, tựa như xử lý chuyện của Siêu Tinh học cung.

Đối với việc Cổ Trường Khanh giao, Vương Dung liền bảo hấn cứ yên tâm, bà xem như ngựa quen đường cũ, nắm chắc mọi thứ.

Chương 248: Thời Gian Qua Nhanh, Thực Lực Ai Nấy
Đều Đã Tiến Bộ Vượt Bậc Chương 248: Thời Gian Qua
Nhanh, Thực Lực Ai Nấy Đều Đã Tiến Bộ Vượt Bậc

Đối với việc Cố Trường Khanh giao, Vương Dung liền bảo
hắn cứ yên tâm, bà xem như ngựa quen đường cũ, nắm chắc
mọi thứ.

Khác với các thế lực khác, Cố Trường Khanh đặc biệt chỉ
thị để Hắc Ngục điện đường trở thành một tổ chức đặc thù của
Lam Tinh.

Chủ yếu là thu thập tình báo, thăm dò những lĩnh vực chưa
biết trong vũ trụ, cũng chấp hành nhiệm vụ ám sát cho Lam
Tinh.

Chỉ bởi vì trong không gian giới tử mà Ngục Ma dâng lên
có rất nhiều tài nguyên hiếm có, cùng với những vật thần bí
không biết tên.

Tựa như lúc này Cố Trường Khanh đang cầm trong tay một
thứ giống như bầu rượu, tuy rằng nhìn rất bình thường, nhưng
Cố Trường Khanh có thể cảm nhận được bên trong có thần
vạn tỏa ra.

Đây là vật từ viễn cổ, hơn nữa cái tạo hình này khá giống
với dụng cụ đựng rượu của Lam Tinh, có thể là đồ từ Lam
Tinh lưu truyền ra ngoài.

Chỉ là một cái bầu rượu, tin tức có thể truyền lại quá ít.

Muốn tìm tòi nghiên cứu bí mật khởi nguyên của Lam Tinh
còn phải sưu tầm càng nhiều tin tình báo.

Vương Dung đã đi lên bầu trời, tiếp nhận đồ vạn tộc dâng
lên.

Rất nhanh, nền tảng Alpha đã công bố ra danh sách các thế
lực trở thành phụ thuộc của Lam Tinh ra toàn bộ Nam vũ trụ.

Sau đó, các thế lực cũng đồng loạt đáp lại.

Lịch sử của Nam vũ trụ, trong một đêm đã nghênh đón một khởi đầu mới.

“Rốt cuộc cũng không hề có giết chóc! Ngày hòa bình đã đến!”

“Trở thành phụ thuộc cũng không có gì không tốt, chỉ cần có thể sống, so với cái gì cũng tốt hơn.”

“Đi theo Cổ Tinh chủ, ta tin tưởng tộc của ta chắc chắn sẽ tái hiện huy hoàng.”

Sau khi phụ thuộc vào Lam Tinh, sẽ nằm trong diện quản lý của Lam Tinh.

Các thế lực từng thù địch lẫn nhau không thể không buông bỏ ân oán ngày xưa, bắt tay giảng hòa.

Các thế lực từng động một chút là có thể chiến tranh tinh tế, dưới sự quật khởi của Lam Tinh, tất cả đều ngừng hẳn.

Vô số sinh linh ở Nam vũ trụ hoan hô nhảy nhót, chứng kiến một thời đại mới mở ra.

Tất cả chuyện này, đều nhờ vì một người!

Thông qua quang não, dáng người cao lớn của Cổ Trường Khanh xuất hiện trước mặt mỗi sinh linh ở Nam vũ trụ, được bọn họ khắc ghi trong đầu.

Lúc này, Cổ Trường Khanh đi vào bảo hộp thời gian.

Ba tháng sau ở Vũ Trụ chi thành, hắn phải lấy ra được thực lực càng mạnh.

Dựa theo miêu tả của Tần Đế, với thực lực lúc đỉnh cao của ông ta mà cũng chỉ có thể đi loanh quanh ở bên ngoài, ngay cả toàn cảnh của Vũ Trụ chi thành cũng không nhìn thấy.

Cơ hội tỷ năm mới có một lần này, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

...

Ba tháng, thời gian trong bảo hộp thời gian sẽ là chín mươi năm.

Một ngày này.

“Ha ha ha! Hồ gia ta đây về rồi!”

Một bóng dáng kiêu ngạo vui mừng dẫn đầu từ bên trong bảo hộp thời gian đi ra.

Trong thoáng chốc, trong tòa thành trung tâm ma khí ngập trời, một tiếng hô gầm chấn vỡ mây đen trên bầu trời, chỉ là lộ ra một chút khí thế mà cũng đã có hiệu quả kinh thiên như vậy.

Mấy trăm Đế Tinh Vệ tập hợp mở ra không gian phòng vệ, không chế để khí thế khủng bố này không tạo thành những ảnh hưởng lớn hơn.

“Hồ Tử, ta thấy ngươi là đang ngứa da rồi, ngươi không sợ lão đại đánh ngươi một trận à?”

Một vệ sáng lửa đỏ nhanh chóng theo đó bay ra, không thua ma khí mà Trương Hồ tản ra chút nào, trên bầu trời tòa thành trung tâm, hai màu đỏ đen giao nhau, tựa như tận thế.

Nhưng mà lúc này đã không còn là khi Lam Tinh vừa mới thức tỉnh thần văn nữa, tất cả đã sớm quen với tình cảnh như vậy.

Cảm nhận được hai hơi thở đáng sợ, Nhân Tộc Lam Tinh đều vui mừng khôn xiết.

Những đại tướng chinh chiến sao trời dưới trướng Cố Trường Khanh, dẫn dắt Lam Tinh quật khởi, bọn họ lại mạnh hơn!

“Lần này tu luyện tăng cường bao nhiêu?”

Triệu Phong nhìn Trương Hổ, trong mắt lộ ra ánh sáng tán thưởng.

“Ngại quá, thông qua khoảng thời gian tu luyện này, Ma Vương và Hắc Hổ của ta đã tu luyện tới cấp chín mươi hai, tiềm lực cũng tăng lên không cao, chỉ có một vạn bảy.”

Ngoài miệng Trương Hổ nói ngại quá, nhưng mà ai cũng đều hiểu y đã không kìm được mà đắc ý rồi.

“Cũng được cũng được.”

Triệu Phong gật gật đầu, vẻ mặt vô cùng qua loa.

Trương Hổ không khỏi tức giận ngật trời nói: “Người thì sao, tăng lên bao nhiêu?”

Lời còn chưa nói xong, ánh mắt Trương Hổ đã ghét bỏ đến nổi sắp hình thành một thân văn trong mắt luôn rồi.

“So với người thì kém một chút, thân văn Bất Tử Điều của ta mới cấp chín mốt, tiềm lực mới có một vạn sáu nghìn chín trăm.”

Nghe xong lời Triệu Phong, Trương Hổ bấu môi, làm bộ như khinh bỉ nói: “Chỉ có vậy?”

Nhưng mà trong lòng y lại khiếp sợ không thôi.

Tất cả mọi người đều đang cố gắng, không chỉ có một mình y tăng cấp.

Trước khi tiến vào, lão đại cho mỗi người một lượng lớn tài nguyên tu luyện, không nói tới kỳ trân dị bảo, tất cả còn được trải qua sử tẩy rửa của ấn ký thần bí.

Chỉ có chín mươi năm ngắn ngủi, có thể tăng lên với tốc độ kinh khủng như vậy, nếu truyền vào tai các sinh linh khác

trong vũ trụ, còn không phải khiến bọn họ sợ đến nổi đứng quần tích nước sao!

Theo từng thân ảnh bay ra khỏi bảo hộp thời gian.

Si Mị Vồng Lượng, Ngô Duệ, Chu Tước, Thao Thiết cùng với Hầu Vương đi ra cuối cùng.

Mỗi người đều tăng thực lực không ít.

Thần văn Cửu Long Kéo Quan của Thao Thiết giống với Trương Hồ, đều đạt tới cấp chín mươi hai.

Thần văn Si Mị Vồng Lượng của Thích Ngọc Na và Hắc Giao của Ngô Duệ đều đạt tới cấp chín mươi mốt.

Thần văn Chu Tước của Chu Tước là cấp chín mươi.

Hầu Vương mạnh nhất, thần văn Đại Thánh Hắc Âm đã tu luyện tới cấp chín mươi tư, vô cùng kiêu ngạo.

Lúc này, chiến lực của mỗi người bọn họ đều có thể so được với Hoàng Đế.

Mỗi người đều có thực lực khủng bố có thể trấn áp một phương vũ trụ.

Các thế lực và bộ tộc trở thành phụ thuộc của Lam Tinh, giờ phút này nghĩ lại mà sợ.

Nếu ba tháng trước không sáng suốt lựa chọn gia nhập, bọn họ đã không dám tưởng tượng hậu quả sau đó.

Từ khi hình xăm bắt đầu thức tỉnh đến khi quật khởi, lúc này mới có bao nhiêu thời gian?

Nội tình của Lam Tinh lại mạnh mẽ và kinh khủng như vậy.

Nhưng Lam Tinh càng mạnh, là thế lực phụ thuộc bọn họ, tự nhiên cũng là nước lên thì thuyền lên.

So sánh với thu hoạch của tương lại, những tài nguyên lúc trước chủ động đưa tới thật sự không đáng là bao.

Hơn nữa chỉ trong ba tháng ngắn ngủi này, các thế lực phụ thuộc thật sự cảm nhận được chỗ tốt của trật tự cộng đồng.

Hiện giờ cho dù là uy hiếp diệt tộc, bọn họ cũng sẽ không tách khỏi Lam Tinh.

Sở dĩ bọn họ đột phá nhanh như vậy là bởi vì chỉ số tiềm năng cao, năm đó còn được Cố Trường Khanh sử dụng ấn ký thần bí tẩy rửa cho.

Chương 249: Hung Danh Lan Xa Chương 249: Hung Danh Lan Xa

Ba tháng trước.

Trong bảo hộp thời gian, một không gian hư vô.

Cố Trường Khanh khoanh chân mà ngồi.

Quanh thân hắn dập dờn thần vận huyền diệu.

Cố Trường Khanh dự định trong thời gian này sẽ đột phá hạn chế của cấp bậc chín mươi chín.

Phía trên cấp chín mươi chín, tiến vào đẳng cấp Siêu Thoát, lực lượng thần văn sẽ đạt tới cấp bậc mới, uy lực cũng càng ngày càng mạnh.

Cố Trường Khanh lật tay phải, lực lượng ấn ký màu xám quỷ dị trào ra.

Thần niệm vừa động, không gian giới tử chất đóng hiện ra, đây đều là tài nguyên mà các thế lực phụ thuộc dâng lên.

Tinh thạch dường như vô cùng vô tận, các loại đạo cụ và dược vật để tăng lên tiềm lực, mỗi một thứ đặt vào trong vũ trụ cũng sẽ khơi dậy tinh phong huyết vũ, vô tận giết chóc.

Nhưng lúc này lại không cần tốn tin tệ mà đặt trước mặt Cố Trường Khanh.

“Hấp thu!”

Cố Trường Khanh thúc giục ấn ký, hấp thu tài nguyên vô tận trước mắt.

25100!

25327!

25613!

Chỉ số tiềm năng dần dần tăng lên không có trở ngại.

Nhìn thì vô cùng chậm rãi, nhưng nếu bị người khác nhìn thấy thì sợ sẽ kinh ngạc đến hao tổn thần hồn.

Lên chỉ số càng cao, tiềm lực càng khó tăng lên.

Phần lớn thần văn giả, có người cả đời cũng sẽ chỉ dừng lại tại một giai đoạn nào đó, cho dù muốn tăng lên một chút cũng là hy vọng xa vời.

Nhưng Cố Trường Khanh, đã tăng lên tới hơn 24000 chỉ số tiềm lực mà còn có thể ổn định tăng trưởng không ngừng, cả vũ trụ cũng chỉ có mình hắn.

Trong bảo hộp thời gian không có sự thay đổi năm tháng.

Chỉ có những tài nguyên nhiều như mây đang dần giảm bớt, chứng minh thời gian có trôi đi.

Ánh sáng thần vận trên người hắn cũng càng thêm huyền diệu.

Một tháng sau.

Thần văn tăng lên cấp tám mươi chín!

Một năm sau.

Cấp chín mươi.

Ba năm sau.

Cấp chín mươi mốt.

...

“Không biết lần này lão đại đi ra sẽ tăng lên tới đẳng cấp nào!”

“Lúc chúng ta tiến vào bảo hộp thời gian, chỉ số tiềm lực của lão đại đã vượt qua hai vạn! Lần này đi ra, ta cược lão đại tuyệt đối có thể lên tới hai vạn năm nghìn sao!”

“Ta thấy ngươi vẫn là xem nhẹ lão đại rồi, ta cược hai vạn tám nghìn!”

“Vẫn hơi ít, lão đại là người tạo ra kỳ tích, ta tin chờ khi lão đại ra ngoài, tuyệt đối sẽ đột phá ba vạn! Đột phá không được thì tên Hầu Vương ta từ nay sẽ đọc ngược, gọi là Vương Hầu!”

“Không biết ngại, còn Vương Hầu, còn chưa đâu vào đâu mà đã muốn phong hầu được cúng bái rồi?”

“Nhưng mà nhìn ngươi trong đám khí cũng coi như là mi thanh mục tú, để lão đại phong cho ngươi chức Mỹ Hầu Vương là được! Tên này của ngươi vừa ra, bảo đảm khi cái bu thành đàn, nhiều con nhiều phúc!”

“Có muốn thử xem Đại Thánh Hắc Ám của ta tăng lên bao nhiêu không?”

Hầu Vương âm u cười, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm vào một đám đang tổn hại mặt mũi của nó.

“Không rảnh!”

“Pháp luật bảo vệ những sinh vật quý giá của Lam Tinh, vậy nên ta không dám!”

“Ăn gậy của ta đây!”

Cự bồng che trời lấp đất quét ngang tới, trong thoáng chốc, bên cạnh Hầu Vương không còn một bóng người, hóa thành tia sáng chạy ra bốn phía, để lại tiếng cười bỉ ổi.

Cảnh tượng như vậy thường xảy ra trên Lam Tinh.

Đều là thủ hạ của Cố Trường Khanh, những trêu đùa như vậy đã nhìn thành quen, nhưng mà tất cả mọi người đều phải thừa nhận, lúc này Hầu Vương mạnh hơn mỗi một người bọn họ.

Sợ rằng chỉ có Tần Đế, Tinh Không cự thú và ông lão điên mới có thể đánh bại nó.

Những người khác thì thật sự đánh không lại, chỉ có cách ôm đầu chạy trốn.

...

Tây vũ trụ.

Ngoài cửa lớn Vũ Trụ chi thành.

Vô số cường giả trong vũ trụ tụ tập lại một chỗ, giận giữ chắn trước mặt thân ảnh tỏa ra khí tức mạnh mẽ trước cửa lớn.

“Cho dù ngươi từng là Lam Tinh đế chủ, chẳng lẽ thật sự không sợ chúng ta công kích quần thể sao?”

Một sinh linh có cái đầu cực lớn và ba cái xúc tua, híp đôi mắt hình tam giác, phẫn nộ nhìn ông lão điên.

“Bớt nói nhảm, muốn lên thì cùng lên đi!”

Ông lão điên quơ quơ bầu rượu, ba tháng này, trời mới biết ông ta đã uống bao nhiêu rượu rồi.

Thật sự là nhiệm vụ trấn thủ này quá là vô vị.

Lấy thực lực của ông ta, lúc vừa tới bên ngoài Vũ Trụ chi thành đã bá đạo mà đuổi hết những thần văn giả tụ tập ở ngoài cửa thành ra xung quanh.

Không có sinh linh nào có thể đối đầu với ông ta, chiến để cấp chín mươi chín, Nghê Thần để giáp chín mươi một tầng và thần văn áo giáp Đế Hoàng, chỉ số tiềm năng hơn một vạn sáu nghìn sao.

Lúc này, ngoài cửa lớn Vũ Trụ chi thành, ông ta chính là vô địch.

Có thần văn giả không biết tự lượng sức mình mà công kích ông ta, nghênh đón chính là cự chương lớn như một hằng tinh, lấy khí thế xé rách ngân hà mà giết chết kẻ công kích.

Thực lực kinh khủng khiến cho tất cả thần văn giả thu hồi tâm tư, chạy rất xa khỏi vị trí cửa thành.

Phải biết rằng, trước khi ông lão điên đến.

Lam Tinh đế chủ là Cố Trường Khanh đã tại đây nhẹ nhàng giết chết Vĩnh Dạ Viêm Ma Tác Nhĩ, lại thu phục được hai con Tinh Không cự thú.

Hung danh đã truyền đi khắp cả Tây vũ trụ.

Vù!

Lúc này, đột nhiên bầu trời chấn động.

Vũ Trụ chi thành tản mát ra uy áp vô hình, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tinh hệ ở khoảng cách hơi gần, dưới sóng uy áp này còn bị hỗn loạn lực lượng.

Tinh cầu hơi nhỏ một chút thậm chí bởi vì không chịu nổi uy áp mà tinh hạch vỡ vụn, tinh cầu tan rã.

Thần văn giả hơi yếu một chút, dưới uy áp này cũng có không ít người bạo thể mà chết.

Trong vũ trụ, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, rất nhiều người không phải không đủ may mắn, mà là không biết tự

lượng sức mình.

Chương 250: Có Mạng Lấy Mới Là Cơ Duyên... Chương 250: Có Mạng Lấy Mới Là Cơ Duyên...

Vũ Trụ chi thành.

“Uy áp lại tăng cường! Xem ra cửa sắp mở rồi!”

“Lúc đi vào cẩn thận một chút, không tranh đoạt với những đại năng, ta chỉ lặng lẽ nhặt đồ rơi, hẳn là sẽ không có nguy hiểm!”

“Cầu phú quý trong nguy hiểm, chỉ cần là có cơ hội thì nhất định phải cướp tới tay! Chỉ cần lần này trở mình được, cả vũ trụ sẽ phải run rẩy dưới chân ta. Cố Trường Khanh cái gì, Lam Tinh cái gì, tất cả đều phải nằm bò dưới chân ta!”

Nhóm thần văn giả mang các loại suy nghĩ khác nhau.

“Đó là Hạo Tuyết học cung? Nghe nói Hạo Tuyết Thương Lam đã chết, lần này đến là ai?”

“Mau nhìn, là người của Cực Đạo thương hội, những người này chỉ cần có cơ hội lợi dụng thì bọn họ đều chưa từng bỏ qua!”

“Ân Ngục Tà Hoàng, bên cạnh gã chính là Cửu Sắc Yêu Cơ trong truyền thuyết đi? Nhưng mà ta rất tò mò hai người bọn họ sao lại cấu kết với nhau rồi, có ai biết bản thể của Cửu Sắc Yêu Cơ là gì không?”

“Hạo Nguyệt học cung, Hạo Dương học cung, bọn họ và Hạo Tuyết học cũng vốn là nhất mạch truyền thừa, lần này tụ họp cùng nhau, có lẽ cũng là vì chuyện Hạo Tuyết Thương Lam chết.”

“Man Quyết đế tộc? Sao thế lực của Bắc vũ trụ cũng tới?”

Thế lực khắp nơi trong vũ trụ cuộn cuộn không ngừng truyền tổng đến từ tứ phương.

Tất cả đều vì cơ duyên có thể xuất hiện trong Vũ Trụ chi thành.

...

Trong nhóm thần văn giả, một dáng người kín kẽ nhưng tràn ngập quyền rũ xuất hiện khiến vô số người âm thầm nuốt nước bọt.

Chỉ là áo choàng đã che khuất khuôn mặt bà ta, chỉ có thể nhìn thấy hai cánh môi đỏ sẫm và đường cong chiếc cằm duyên dáng.

Ở bên người bà ta là một ông lão mặc áo choàng màu xanh lục, bọc kín kẽ cơ thể của mình lại.

Nhìn thế nào cũng thấy tổ hợp hai người không hài hòa chút nào.

Nhưng mà đặt trong cả vũ trụ thì cũng không hiếm lạ.

“Ta hy vọng ngươi không lừa ta, nếu không, ta sẽ biến ngươi thành phân bón cho áo giáp của ta!”

Ông lão lộ ra đôi mắt màu xanh biếc, vô cùng quỷ dị.

“Thích tin thì tin, nếu ta lan truyền tin tức này ra ngoài, chắc chắn sẽ có cỗ tộc nguyện ý hợp tác với ta.”

Người phụ nữ trêu tức nói.

“Được lắm, tạm thời tin ngươi một lần, đừng để ta thất vọng.”

Ông lão nói xong thì nhắm lại hai mắt, giống như một gốc cây già cả trong gió bão, nhìn như sinh mệnh không còn dài, nhưng thật ra là ngàn vạn năm không mục nát, sinh cơ không ngừng.

...

Càng ngày càng có nhiều thần văn giả mạnh mẽ tới, gia tăng thật lớn áp lực cho các thần văn giả tại đây.

Cũng có không ít thần văn giả nhỏ yếu có suy nghĩ sợ hãi trong đầu, hậm hực rời đi.

Cơ duyên lớn?

Có mạng lấy mới là cơ duyên.

Thấy cửa thành sắp mở.

Bên ngoài Vũ Trụ chi thành khó có được yên tĩnh lại.

Không có sinh linh chủ động tới tìm Hoàng Đế gây phiền toái nữa.

Các tộc lớn không tranh dành chút thời gian ngắn ngủi này, có một mục tiêu lớn hút tất cả thù hận như vậy, bọn họ vui vẻ mà nhìn.

...

Lam Tinh

Bên trong bảo hộp thời gian.

Cổ Trường Khanh chậm rãi mở mắt.

Đã qua 88 năm.

Qua một năm nữa hắn sẽ ra khỏi bảo hộp thời gian.

Ngoài vũ trụ, Vũ Trụ chi thành sẽ mở ra vào một ngày sau.

Tài nguyên chồng chất như mây trước mặt giờ phút này đã gần như hao hết.

Thu hồi ấn ký màu xám.

Cổ Trường Khanh đứng thẳng dậy trong hư không.

“Cuối cùng cũng đạt được!”

Cảm nhận được uy áp khủng bố tản ra trên người, từng hô hấp cũng có thể chấn vỡ một mảnh tinh vực.

“Tiếp theo!”

Cổ Trường Khanh hơi nhắm hai mắt.

Bước cuối cùng của cấp chín mươi chín!

Thần quang vô tận tràn ra từ trên người hắn.

Trong thoáng chốc, không gian hư vô được thần quang chiếu sáng.

Màu xám, màu đen, tử vong, sinh cơ, ma khí, hỏa diễm, không gian, quỷ văn mở ra.

Hắc Long rít gào, Tử Thần hạ xuống, Bạch Hổ xé trời, Ma Đồng đảo lộn âm dương...

“Đột phá!”

Trong đôi mắt Cổ Trường Khanh là âm dương luân chuyển, song long thoát vai mà ra.

Thân hình chúng nó bành trướng, một đen một xám, đầu đuôi uốn lượn, xoay quanh Cổ Trường Khanh thuận chiều kim đồng hồ, tốc độ ngày càng nhanh.

Không gian phía sau dưới sự chuyển động của song long, một hình ảnh âm Dương Thái Cực Đồ dần hiện ra.

Theo thời gian trôi qua, Thái Cực Đồ ngày càng rõ ràng.

Rắc!

Một tiếng vỡ vụn bé nhỏ vang lên, lập tức dẫn phát phản ứng dây chuyền.

Không gian xung quanh Cổ Trường Khanh tựa như tấm gương bị vỡ vụn.

Từ xa nhìn lại, tựa như một bức tranh bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng mà, Cố Trường Khanh ở bên trong không gian vỡ nát lại bình yên vô sự.

Mấy ngày sau.

Không gian không ngừng vỡ vụn rồi lại liền lại rồi cuộc cũng ổn định.

Cố Trường Khanh mở đôi mắt.

“Đây là, phía trên cấp chín mươi chín, là lực lượng của cảnh giới Siêu Thoát sao?”

“Siêu Thoát chi cảnh, đáng để suy ngẫm đây!”

Đặt một ngón tay vào hư không, một khe nứt không gian từ trong hư vô kéo dài tới phương xa.

“Quý văn của ta hiện tại thế nào?”

Cố Trường Khanh vừa nghĩ tới.

Khí tức màu xám trắng hiện lên, nhưng lại khác với trước đây.

Áo giáp bao trùm toàn thân, long văn đã đơn giản hóa, lại có nhiều hơn thần vận, phảng phất tùy thời có thể phá giáp mà ra.

Sau lưng là một vòng Thái Cực Đồ như ẩn như hiện xoay tròn, biến đổi âm dương sinh tử, thay thế cho Tu La hoàn ban đầu.

“Hình thức hiện tại của quý văn là cái gì?”

Cố Trường Khanh tìm tòi một phen, thần quang trên người vận chuyển.

Áo giáp không có biến hóa, chỉ là trong hư không huyền hóa ra hư ảnh của Hắc Long, Minh Thần, Cốt Đê, Tử Thần, Bạch Hổ, Ma Đồng, Tổ Kỳ Lân.

Điều động lực lượng của quý văn thì chỉ cần hơi suy nghĩ một chút.

Đây không phải là bản tăng cường hình thức áo giáp chung cực của quý văn sao?

Hơn nữa tăng cường cũng không phải chỉ có một chút.

Song long sau lưng ban đầu lúc này đã hóa thành hư ảnh Thái Cực Đồ phía sau lưng, xoay tròn xung quanh Thái Cực Đồ, phun ra nuốt vào khí âm dương, càng mạnh mẽ hơn ban đầu.

Chỉ số tiềm lực!

Cố Trường Khanh thở ra một hơi, cho dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng cũng bị giá trị này làm cho kinh ngạc một chút.

34313.

Chương 251: Luân Hồi Thần Đăng Chương 251: Luân Hồi Thần Đăng

34313.

Thời kỳ khởi nguyên viễn cổ của Lam Tinh, liệu có cường giả đạt tới chỉ số này hay không, Cố Trường Khanh không biết.

Nhưng mà nhìn khắp vũ trụ hiện tại, chỉ sợ không có sinh linh nào vượt qua được Cố Trường Khanh.

“Không biết Tiên Thiên thần văn của con gái tương lai có thể phát triển đến độ cao nào!”

Đối với tương lai của con gái, Cố Trường Khanh tràn ngập chờ mong.

Cố Trường Khanh cũng không biết cấp bậc của quý văn là bao nhiêu, nó giống như là hỗn độn không thể thăm dò.

“Nên ra ngoài rồi.”

Nghiêm khắc mà nói, Vũ Trụ chi thành mở ra còn hai ngày nữa, thời gian vẫn còn kịp.

Lại tiếp tục ở đây cũng không còn ý nghĩa.

Huống hồ trước khi tiến vào Vũ Trụ chi thành, vẫn còn một việc cần làm.

Vù!

Bóng dáng Cố Trường Khanh biến mất trong bảo hộp thời gian.

...

Ngoài bảo hộp thời gian.

Đám người Trương Hồ lo lắng chờ đợi.

Chương 252: Hoa Sen Tái Sinh

Vũ Trụ chi thành sắp mở ra, Cổ Trường Khanh thân là lão đại vẫn còn chưa ra, kế tiếp nên sắp xếp thế nào, tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

“Lão đại không quên thời gian đấy chứ!”

“Ngươi im miệng đi! Nếu để lão đại biết thì không đánh ngươi một trận là không được! Loại chuyện này lão đại sao có thể quên!”

Trương Hồ vừa mở miệng đã nhận về cái nhìn phẫn nộ, y xấu hổ sờ sờ đầu, cái suy nghĩ ngu xuẩn này làm sao mà có thể nghĩ ra được, Trương Hồ cũng rất buồn bực.

“Lão bản vẫn chưa đi ra sao?”

Trong quang não xuất hiện thân ảnh của A Nhĩ Nặc Hàn.

“Còn chưa đâu? Làm sao vậy?”

Trương Hồ hỏi.

“Có tin tức của Luân Hồi thần đăng, người bán đã xin phép giao dịch bằng trùng động.”

“Quá tốt rồi, vừa lúc kịp thời, nhanh chóng giao dịch đi, chờ lão đại ra ngoài sẽ hồi sinh vị kia!”

...

“Ta lập tức đi làm!”

A Nhĩ Nặc Hàn tắt quang não, lập tức mở ra trùng động.

Trương Hồ đang chuẩn bị phát biểu vài lời ngu ngốc nữa thì bỗng nhiên, một hơi thở khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung bất chợt xuất hiện phía trên Lam Tinh.

Giờ khắc này, tất cả sinh linh của Lam Tinh đều cảm nhận được sự run rẩy đến từ linh hồn.

Chính là hơi thở này lại có chút quen thuộc khó hiểu.

Trương Hồ củng cố tinh thần, tỏa ra thần niệm, tìm kiếm nơi hơi thở phát ra.

“Không phải là lão đại chứ!”

Nói ra suy nghĩ của mình, Trương Hồ lại tự tát cho mình một cái.

Cả Lam Tinh, người có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy, ngoài lão đại thì còn có thể là ai?

Mọi người yên lặng cảm nhận uy áp đáng sợ mà hơi thở này mang lại, đã hiểu rõ trong lòng.

Đây là cảm giác đã vượt qua một đẳng cấp.

Nếu nói thần văn phân ra từ giai đoạn một đến chín mươi chín, tuy rằng cũng có chênh lệch cách biệt như trời với đất.

Nhưng những cấp bậc đó vẫn ở trong cùng một tầng lớp.

Mà lúc này, họ cảm nhận được lại chính là sự khác biệt về tầng lớp.

“Rất tốt, các người đều đã mạnh hơn.”

Uy áp kia như có như không, Cố Trường Khanh lại vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt mọi người.

“Lão đại!”

Trương Hồ kinh hỷ nhìn Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh gật đầu, trong nháy mắt đi ra hẳn đã cảm ứng được vị trí của mọi người.

Mà thực lực hiện tại của bọn họ cũng bị hắn cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Lão đại, hiện tại ngươi có thực lực ở bước nào? Vì sao ta lại có cảm giác nhìn không rõ ngươi?”

Triệu Phong mở miệng nói.

Đây cũng là điều những người khác muốn biết.

Nhìn không rõ mà Triệu Phong nói không chỉ là nhìn không thấu thực lực hiện tại của Cố Trường Khanh.

Mà là thật sự nhìn không rõ được bản thân Cố Trường Khanh.

Ở trong mắt bọn họ, Cố Trường Khanh lúc này rõ ràng đang ở ngay trước mắt, nhưng lại giống như cách một tầng không gian sương mù, khó phân biệt chân thực và hư vô.

Cố Trường Khanh nhìn mọi người, hiểu rõ trong lòng.

Đột phá đến Hậu Thiên, ánh sáng thần vận do bản thân tự hóa ra cũng ảnh hưởng đến không gian xung quanh mình.

Quy tắc không gian chuyển động khiến hắn lúc nào cũng ở trong trạng thái không gian chuyển đổi.

Tâm thần vừa động, ánh sáng thần vận trở về cơ thể, Cố Trường Khanh chân thực lộ ra thân hình.

“Thấy rõ rồi, thấy rõ rồi! Lão đại, chiêu này dùng thế nào, dạy ta đi!”

Trương Hồ hưng phấn ồn ào.

“Tu luyện tử tế, ngươi cũng có thể đạt tới.”

Cố Trường Khanh mỉm cười, thân văn đột phá khỏi cấp chín mươi chín, đạt tới cảnh giới Siêu Thoát, về sau bọn họ chắc chắn cũng có thể đạt tới độ cao này.

“Lão đại, thực lực của ngươi... có phải đã tiến vào đẳng cấp mới?”

Ngô Duệ vẫn luôn không nói chuyện lại cẩn thận hỏi.

“Đúng vậy, đột phá cấp chín mươi chín, cấp bậc kế tiếp chính là Siêu Thoát, hiện tại ta là Siêu Thoát cấp một.”

Cố Trường Khanh không giấu giếm chút nào.

Tuy rằng biết đáp án sẽ khiến mình khiếp sợ, nhưng mà nghe được chính miệng lão đại nói ra hẳn thật sự tiến vào đẳng cấp mới, mọi người vẫn không khỏi bị rung động nói không ra lời.

Cuối cùng vẫn là Trương Hồ tùy tiện mở miệng: “Vậy chỉ số tiềm năng của lão đại nhất định đã vượt qua ba vạn?”

Mọi người chưa bao giờ to gan như thế, ánh mắt như lang như hổ nhìn chăm chăm vào Cố Trường Khanh.

“Tất nhiên.”

Đáp án vừa ra, toàn trường ồ lên.

“Đã sớm biết đáp án lão đại nói ra sẽ khiến tâm lý của ta nhận một kích trí mạng, nhưng mà ta vẫn quá xem nhẹ thương tổn này!”

“Cả đời này ta chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lão đại, im lặng làm mỹ nam tử xách giày cho lão đại thôi.”

“Ta còn cần cái gậy sắt này làm cái gì...”

Mọi người bị đả kích, đều vô cùng cảm khái.

“Lam Tinh thế nào rồi?”

Cố Trường Khanh bị nhóm thủ hạ của mình chọc cười, ở cùng với bọn họ, khó có được thời gian hài hước thoải mái như vậy.

“Tất cả đều tốt, đúng rồi!” Trương Hồ bỗng nhiên nhớ tới chuyện A Nhĩ Nặc Hàn vừa nói, vội vàng báo lại cho Cố Trường Khanh: “Luân Hồi thần đăng, có rồi!”

“Rất tốt!”

Vừa nói xong, thân ảnh Cố Trường Khanh đã biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, cảm ứng được vị trí của A Nhĩ Nặc Hàn, Cố Trường Khanh xuất hiện bên người ông ta.

“Ai?”

A Nhĩ Nặc Hàn giật mình, vừa mới thông qua trùng động lấy được Luân Hồi thần đăng, bỗng nhiên bên cạnh xuất hiện một người, thiếu chút nữa khiến ông ta kinh hoảng đến hỏng cả linh hồn.

Khi thấy đó là Cố Trường Khanh, A Nhĩ Nặc Hàn đã thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt hưng phấn.

“Lão bản, đã lấy được Luân Hồi thần đăng, tổng cộng tiêu hết...”

Còn chưa nói xong, Cố Trường Khanh đã ngăn ông ta lại, loại việc nhỏ này hẳn không có hứng thú biết.

“Mang Luân Hồi thần đăng tới đây.”

Tiếp nhận tin tức về Luân Hồi thần đăng mà A Nhĩ Nặc Hàn truyền đạt, Cố Trường Khanh phân phó.

“Vâng!”

A Nhĩ Nặc Hàn lập tức thao tác quang não, một lát sau, Luân Hồi thần đăng đã được đưa tới trong tay Cố Trường

Khanh.

Không có một chút dao động không gian nào, thân ảnh Cố Trường Khanh lại biến mất.

Chương 252: Hoa Sen Tái Sinh

Một lát sau.

“Vừa rồi là Tinh Đế bệ hạ tới sao?”

Thân ảnh của Tần Đế xuất hiện.

“Đúng vậy.”

A Nhĩ Nặc Hàn gật đầu.

Tần Đế quét mắt về nơi Cố Trường Khanh biến mất, trong lòng dâng trào.

“Tinh đế đã tới cảnh giới Siêu Thoát rồi sao?”

...

Trong một di tích cổ của Lam Tinh.

Thân ảnh Cố Trường Khanh xuất hiện tại đây.

Nơi này đã bị phong ấn vô số năm, vừa mới được giải trừ phong ấn chưa bao lâu.

Trong di tích trống trải, chỉ một một cái quan tài tinh xảo lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

Cố Trường Khanh đi đến bên cạnh quan tài, sau đó phá vỡ cấm chế trên quan tài.

“Chiêm bốc sư (người bói toán) từ viễn cổ, bản đế cần người tỉnh lại.”

Ngay sau đó, Cố Trường Khanh và quan tài đồng thời biến mất trong di tích.

...

Siêu Thần cổ tinh.

Tất cả sinh linh đã biến mất.

Thân ảnh Cố Trường Khanh bỗng nhiên xuất hiện.

Lần nữa xuất hiện đã đi vào chỗ sâu trong cấm địa.

Quan tài mang tới từ trong di tích chậm rãi bay xuống trung tâm của Dục Vọng tế đàn.

Luân Hồi thần đăng và Bì Ngạn chi hoa từ trong tay Cố Trường Khanh bay lên.

Sau đó, Cố Trường Khanh lấy từ giới tử ra một hạt sen đặt lên trên quan tài.

Hạt sen cắm rễ bên trên quan tài, mọc rễ nảy mầm, thoáng chốc đã lớn thành một đóa sen kiều diễm.

Hoa sen Tái Sinh!

Là thần vật mà Cố Trường Khanh lấy được từ Nghê Nguyệt cổ tinh.

Có thể thông qua hấp thu nhân quả của sinh linh đã chết để nặn lại thân thể của sinh linh, sau đó hồi sinh sinh linh đó.

Chiêm bốc sư của Đế Quốc cũ sớm đã mất đi thân thể trong thời gian dài đằng đẳng.

Giờ phút này, trong quan tài đã sớm không còn thân thể của chiêm bốc sư.

Quan tài chỉ là vật cuối cùng có nhân quả với người này trên đời.

Ô quang trên Dục Vọng tế đàn mãnh liệt tuôn ra.

Chín cây cột hoàng kim có phù văn nổi lên đan xen nhau, phát sinh cộng hưởng, không ngừng rót vào quan tài một luồng năng lượng màu đen.

Cố Trường Khanh lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian trôi đi, hoa sen Tái Sinh nở ra, rồi lại dần dần điêu tàn héo rũ, ánh sáng trên tế đàn ngày càng yếu đi, cho đến khi hoàn toàn tắt hẳn.

“Ai...”

Trong quan tài vang lên thanh âm của một người phụ nữ.

“Đế quân tương lai, là người đã đánh thức ta...”

Quan tài dần dần bay lên, thân ảnh một người phụ nữ huyền ảo mặc một bộ đồ bó sát màu tím chầm chậm ngồi dậy từ trong quan tài.

Người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, không hề có huyết sắc, quần áo màu tím ôm sát cơ thể đầy đà.

Cố Trường Khanh có chút bất ngờ.

Vốn còn tưởng chiêm bốc sư là một bà lão tuổi già sức yếu.

Lại không ngờ là một cô gái trẻ có thân hình bốc lửa.

Chiêm bốc sư của Đế Quốc cũ đều mặc gợi cảm vậy sao?

Còn nữa, lời cô ta vừa nói là ý gì?

Đế Quân tương lai thức tỉnh ta.

Chẳng lẽ những thứ này cô ta đã sớm bói ra rồi?

Cô gái trong quan tài chầm rãi đứng lên, quay đầu nhìn Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh có chút ngoài ý muốn, chỉ thấy hai mắt của cô ta không hề mở ra, nhưng hắn lại cảm giác được có một đôi mắt vô hình đang nhìn vào mình.

Ngay sau đó, cô gái mở hai mắt.

“Đây là cái gì?”

Cho dù đã từng gặp vô số sinh linh kỳ dị, nhưng Cố Trường Khanh chưa bao giờ gặp được người hoặc sinh linh nào có đôi mắt như vậy.

Tương ứng với màu da tái nhợt của cô ta là một đôi mắt trống rỗng.

Không hề có tròng mắt như người bình thường, mà chỉ là một mảnh trống rỗng.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô ta, tựa như thần hồn đều bất tri bất giác bị hút vào bên trong.

“Đế quân, người cứ nhìn ta như vậy làm gì, ta trời sinh da đã trắng, không có nghĩa là ta không biết ngại ngùng nha.”

Cô gái hơi hơi mỉm cười, đôi mắt trống rỗng cong thành hình trăng khuyết.

...

Cố Trường Khanh đánh giá cô gái trước mặt, hắc lười lẳng phí thời gian, lạnh nhạt nói: “Giúp ta bói ra chỗ ở của một người.”

“Đế quân, đầu tiên, đối tượng mà người muốn ta bói toán thì phải có một vật có liên hệ nhân quả với người đó.”

Cô gái xụ mặt, nghiêm trang nói.

“Thứ hai, đối với phụ nữ, ngài không phải nên hỏi tên trước sao? Cho dù là Đế quân thì cũng phải có phép lịch sự chứ?”

Vừa dứt lời, quan tài của cô gái liền nổ tung.

Cô gái đang ở trạng thái mắt chữ A mồm chữ O, bị Cố Trường Khanh nắm lấy cần cổ, thoáng chốc biến mất ở Siêu Thần cổ tinh.

Chương 253: Làn Nửa Xuất Hiện Khu Vực Cấm Chương
253: Làn Nửa Xuất Hiện Khu Vực Cấm

Tại một nơi trên Lam Tinh.

Phù phù!

Thần Vũ Tuyết Oánh dùng hết toàn lực cũng không thể thoát khỏi lồng giam không gian mà Tần Đế bố trí.

Nhìn thấy cô gái đang cố gắng huấn luyện, Tần Đế không khỏi có chút đau lòng.

“Tinh đế bệ hạ!”

Tần Đế chấn động, ông ta chưa từng cảm nhận được chút hơi thở nào, Cố Trường Khanh đã bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, trong tay còn cầm theo một cô gái đang kinh hồn chưa định.

Tần Đế nghĩ mà sợ, Cố Trường Khanh làm sao mà có thể vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt mình?

Đế giáp một trăm linh tám tầng, chiến đế cấp chín mươi chín, thực lực có thể tung hoành vô địch cả vũ trụ, vậy mà ngay cả hơi thở của Cố Trường Khanh cũng không cảm nhận được.

Nếu là trận chiến sinh tử, ngay trong khoảnh khắc đó, chính mình đã bị giết ngay lập tức.

Có được năng lực bậc này, trong vũ trụ ai có thể tránh thoát công kích của Tinh Đế bệ hạ?

Chỉ trong chốc lát, Tần Đế nghĩ đến vô số phương án xử lý, nhưng mà tất cả đều không ngoại lệ, đều thất bại.

“Mượn người của người dùng một chút.”

Trong lúc Tần Đế ngây người, Cố Trường Khanh đã cách không xách Thần Vũ Tuyết Oánh ra, để vào bên người cô gái

kia.

Cô gái nhìn thoáng qua Thần Vũ Tuyết Oánh, lại quay đầu liếc mắt nhìn Tần Đế.

Một câu bất ngờ đột nhiên phun ra: “Các người có một chân với nhau?”

Cố Trường Khanh và Tần Đế đều đồng thời đen mặt.

“Từ Thi Tình! Người đừng có quên thân phận của mình!”

Tần Đế tức giận quát lớn.

“Ai nha, thời đại thay đổi rồi, Tần Đế ngài đừng nhắc tới chuyện của Đế Quốc cũ nữa, rất rõ ràng, vị này mới là đế quân hiện tại và tương lai.”

Từ Thi Tình phát tay áo, không nhìn về mặt bất mãn của Tần Đế.

“Đừng có vòng vo, ta không rảnh tranh luận với người.”

Giọng nói của Cố Trường Khanh lạnh như băng, uy áp nhàn nhạt khuếch tán ra, Thần Vũ Tuyết Oánh vốn còn đang cực kỳ sợ hãi, lúc này trực tiếp mềm nhũn trên mặt đất.

“Chắc chắc, thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc!”

Từ Thi Tình không đợi Cố Trường Khanh lạnh mặt, năm ngón trên hai bàn tay đan vào nhau, chụp lên đầu Thần Vũ Tuyết Oánh.

Những phù văn kim sắc không ngừng hiện lên quanh thân Từ Thi Tình, lại biến mất ở không gian xung quanh.

“Ả đàn bà này cũng quá giáo hoạt rồi!”

Từ Thi Tình chê bai nói.

“Nói trọng điểm.”

Cố Trường Khanh không muốn nghe lời nói nhảm.

Nghe vậy, đôi mắt trống rỗng của cô ta nhìn Cố Trường Khanh, biết người đàn ông này không dễ chung sống, lập tức đổi thành bộ dáng nghiêm chỉnh, nói:

“Lúc này bà ta đang ở Tây vũ trụ, ở gần Vũ Trụ chi thành, nhưng bởi vì trên người có một thứ gì đó ngăn cách thiên cơ, ta không thể bói ra vị trí của thể của bà ta.”

Từ Thi Tình thành thật trả lời.

“Ta hỏi sinh người có tác dụng gì?”

Vẻ mặt Cố Trường Khanh lạnh lùng.

“Đề quân bớt giận, chỉ cần bà ta gỡ xuống thứ ngăn cách thiên cơ đó, ta lập tức có thể tìm được vị trí của bà ta!”

Từ Thi Tình hoảng hốt, vội vàng giải thích.

Cô ta từng bói cho mình một quẻ, biết được mình sẽ chết rồi sống lại, nhưng mà không biết trước được kết cục tương lai thật sự của mình.

Bởi vì sau khi cô ta sống lại, nhân quả nhiễm phải quá lớn, thậm chí đối với tương lai của mình, cô ta cũng không thể thông qua bói toán để biết trước được nữa.

Mà phần nhân quả này bởi vì dính dáng quá nhiều đến Cố Trường Khanh, cho nên cũng không thể bói toán.

“Vậy thì bói cho cẩn thận, có tin tức gì lập tức báo cho ta biết.”

Nói xong, thân ảnh Cố Trường Khanh lại biến mất.

“Đề quân khó ở chung như vậy sao?”

Từ Thi Tình lẩm bẩm.

“Ồ trước mặt hần, người tốt nhất thu hồi tất cả tâm địa gian xảo lại, hần trước giờ chưa từng mắc mưu mấy trò này!”

Tần Đế có chút khinh thường trừng mắt nhìn Từ Thi Tình.

“Người còn có tư cách nói ta!”

Từ Thi Tình tức không có chỗ xả.

“Năm đó ta đã không chỉ nhắc người một lần là ả Đế Khâm Na Tịch kia có vấn đề, người còn không nghe, có kết cục hôm nay đúng là đáng đời!”

Nghe được Từ Thi Tình nhắc tới Đế Khâm Na Tịch, ánh mắt Tần Đế phần hận, rất nhanh đã chán nản.

Trong cuộc đời này, Tần Đế có vô số công lao, nhưng lại chỉ thua duy nhất trong tay ả đàn bà này, chuyện này khóa chặt ông ta trong sự sỉ nhục, dù là ai cũng có thể đến dẫm một cái.

Bao gồm cả người phụ nữ không có mắt này!

Nhưng mà hai người ai cũng không nhắc tới chuyện liên quan đến đôi mắt cô ta, chỉ có Thần Vũ Tuyết Oánh có chút tò mò, nhưng lại chỉ dám lén lút liếc nhìn.

Tây vũ trụ.

Ông lão điên quơ bầu rượu trong tay, rượu còn lại không được bao nhiêu, tính thời gian, có lẽ đám người Tinh Đế và Trương Hổ hần là chuẩn bị xuất phát tới đây.

Lúc này, bên người ông ta có không gian dao động.

“Có thần văn giả tới!”

Ông lão điên cảnh giác đứng dậy, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Một tiếng cười sang sảng từ trong trùng động truyền tới, giọng nói ồm ồm của Trương Hổ vang lên: “Hoàng Đế tiền bối, lão đại bảo ngài trở về, nơi này cứ để ta trấn thủ trước!”

Trùng động chậm rãi đóng lại, Trương Hổ hiện thân bên ngoài Vũ Trụ chi thành.

“Người? Người nổi không?”

Ngụm rượu của Hoàng Đế suýt nữa thì nghẹn ở cổ họng.

Thực lực của Trương Hổ tất nhiên rất mạnh, chiến đấu cũng dũng mãnh phi phàm, thật sự là mãnh tướng hiếm có.

Nhưng mà cường địch mạnh ở bên ngoài thành rất nhiều, ngay cả Hoàng Đế cũng cảm ứng được vài người có hơi thở khiến cho ông ta cảm thấy khó giải quyết.

Lúc này Trương Hổ tới trần thủ, có phải sẽ gặp nguy hiểm hay không.

Trương Hổ nghe vậy thì cười hàm hậu.

Thần văn tỏa sáng, ma khí che trời lấp đất phóng ra, tiếng rít gào khiếp sợ tâm hồn khiến vạn tộc chấn động.

Trong mắt Hoàng Đế lộ ra vẻ bất ngờ, chỉ ba tháng ngắn ngủi, Trương Hổ đã tu luyện đến bước này? Quả thực là vượt qua tưởng tượng của ông ta.

Sức mạnh này tuy còn kém ông ta, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Tất cả điều này đều là Cố Trường Khanh mang tới.

Đối diện với hậu bối sắp bằng thậm chí vượt qua mình, ông lão điên không có ghen tị gì, trong ánh mắt chỉ tràn đầy tán thưởng.

Lam Tinh có thêm một hậu bối tiềm lực phi phàm đều sẽ khiến thực lực Lam Tinh tăng lên vài phần.

Trùng động mở ra, Hoàng Đế yên tâm mà bước vào, trở lại Lam Tinh.

Trương Hồ khí phách ngời trên bầu trời, nhìn đám thần văn giả đang rục rịch, nhếch miệng cười.

“Đám tép riu kia, phóng ngựa tới đây, Hồ gia ta đang muốn hoạt động gân cốt đây!”

Nói xong, thần văn cấp chín mươi hai bùng nổ, ma khí cuộn cuộn chậm rãi lan tràn về phía các thần văn giả xung quanh.

Những thần văn giả thừa dịp Hoàng Đế rời đi mà muốn giở trò, ngay cả tiếng kêu thảm còn chưa kịp phát ra thì đã bị ma khí cắn nuốt.

“Chạy mau!”

Thần văn giả thật không ngờ, một lão điên đi rồi thì lại tới một Ma Vương, ngoài Vũ Trụ chi thành có Trương Hồ đi quanh, lại lần nữa xuất hiện một khu vực cấm.

Chương 254: Đột Phá Chỉ Số Tiềm Năng Chương 254: Đột Phá Chỉ Số Tiềm Năng

Lam Tinh.

Hoàng Đế vừa trở về thì đã bị Cố Trường Khanh triệu kiến.

Đám người Thao Thiết đều chào hỏi ông ta.

Nhìn thấy thực lực của mỗi người đều tăng lên đến mức sắp có thể so sánh với mình, Hoàng Đế quay đầu sang một bên, trong mắt ẩn chứa nước mắt nóng bỏng lại ẩm ướt.

...

Hoàng Đế từ Vũ Trụ chi thành trở về, lập tức đi tìm Cố Trường Khanh.

Trần thủ Vũ Trụ chi thành ba tháng, ông ta sắp bị hậu bối vượt qua rồi.

Đi vào trụ sở chính, chỉ thấy Cố Trường Khanh đang xử lý một vài chuyện quan trọng.

“Tình thế bệ hạ, đang bận sao?”

Lúc này, Hoàng Đế bước nhanh vào.

Ồ!

Khí tức này!

Mới vừa bước vào phòng làm việc, Hoàng Đế đã mở to hai mắt, đồng tử hơi co lại.

Khí tràng trên người Cố Trường Khanh ùn ùn đập vào mặt khiến ông ta vô cùng rung động.

Chỉ gần ba tháng không gặp, ông ta đã không nhìn thấu được thực lực sâu cạn của Cố Trường Khanh.

Cấp bậc vượt qua cả ông ta, có thể cảm nhận được khí thế trên người Cố Trường Khanh phát ra đáng sợ đến mức nào.

“Trở lại rồi sao, tình hình bên kia thế nào?”

Cố Trường Khanh buông xuống văn kiện trong tay, ném cho Hoàng Đế một điều thuốc.

Hoàng Đế tiếp nhận, ngồi xuống sô pha rồi châm lửa, hỏi: “Tình thế bệ hạ, người đã đột phá tới cấp bậc Siêu Thoát rồi?”

Cố Trường Khanh tự châm cho mình một điều thuốc, cười nhạt nói: “Không sai.”

“Quả nhiên, ta ở cấp chín mươi chín lâu như thế nhưng vẫn không thể chạm tới con đường Siêu Thoát, mỗi lần cảm thấy mình bắt được chút huyền cơ đột phá thì đều không ngoại lệ mà thất bại.”

Ông lão điên vừa nhớ lại vừa cảm khái.

Thân là cường giả cấp chín mươi chín lâu đời, kinh nghiệm và thực lực của ông lão điên hơn xa những thần văn giả cấp chín mươi chín bình thường.

Ông ta đã có thể cảm ứng được cơ hội đột phá, nhưng lại không tìm được cửa đột phá.

Cố Trường Khanh vừa mới đột phá, so với bất cứ ai đều hiểu rõ điểm quan trọng để đột phá là gì.

Trọng điểm chính là thần văn, thần văn càng mạnh, đột phá càng dễ dàng.

Sau khi tiến vào Siêu Thoát, từ biến hóa của quỹ văn trên người mình, Cố Trường Khanh nhìn thấy được đại đạo tối giản, nhìn được càng rõ ràng và thuần khiết hơn.

Thần văn tăng lên, giống như ngay từ đầu đã bắt đầu hướng về con đường này.

Chỉ là vũ trụ hiện tại, hình thái tồn tại của thần văn quá phức tạp.

Quả thực là thiên biến vạn hóa, có các loại đặc sắc riêng.

Nhưng mà nhìn lại khởi đầu, thứ quan trọng cấu thành thần văn là cái gì?

Từ lúc thức Tinh Đến hiện tại, Cố Trường Khanh từng rất nhiều lần nghĩ về vấn đề này.

Nhưng vẫn chưa bao giờ có đáp án.

Khởi nguyên của Lam Tinh, Côn Luân, trắng máu, Vũ Trụ chi thành, ở những nơi này liệu có thể tìm được đáp án không.

Cố Trường Khanh loại bỏ ý nghĩ này trong đầu, hiện tại hẳn có một suy nghĩ, cần phải thử nghiệm trên người ông lão điên một chút.

“Hoàng Đế, người có muốn thử một lần? Chẳng qua có thể sẽ có nguy hiểm.”

“Thử cái gì? Tinh đề bệ hạ, có gì cần ta làm thì cứ việc phân phó.”

Ông lão điên không cần suy nghĩ đã đáp ứng.

“Đột phá khỏi cấp chín mươi chín.”

Cố Trường Khanh nghiêm túc nói.

Nếu như nói chắc chắn thì Tần Đế càng có khả năng đột phá lớn hơn.

Nhưng mà tâm thái của Tần Đế đã có vấn đề.

Ngược lại, ông lão điên thì hoàn toàn không cần băn khoăn về phương diện này.

Sau khi cân nhắc, Cố Trường Khanh vẫn quyết định tiến hành nghiệm chứng trên người ông lão điên.

Ngoài ra, Cố Trường Khanh muốn thăng cấp cho ông ta chính là thần văn áo giáp Đế Hoàng.

“Thật sao? Cần ta làm gì?”

Ông lão điên lộ ra sắc mặt vui mừng, tìm kiếm nhiều năm tháng như vậy, khi cơ hội ở ngay trước mắt mình, làm sao có thể không vui mừng.

“Đi!”

Cố Trường Khanh dẫn ông ta tới bảo hộp thời gian.

Cách thời gian Vũ Trụ chỉ thành mở ra chỉ còn một ngày, nhưng mà trong bảo hộp thời gian chính là một năm, vậy là đủ rồi!

Tại không gian như sao trời này, Cố Trường Khanh đứng đối diện ông lão điên.

Một quả cầu thủy tinh nhỏ hơn quả bóng một chút, xung quanh là các ký hiệu phù văn phức tạp đang nhẹ nhàng lơ lửng giữa hai người.

Viên cầu thủy tinh này chính là Diệu Lạc Yên của Siêu Tinh học cung đưa tới.

Trên bảo như thế, bọn họ lại không biết sử dụng thế nào, thật quá buồn cười.

Lại lịch chân chính của quả cầu thủy tinh này, phải tự mình đi một chuyến tới Siêu Tinh học cung mới biết được.

Quả cầu thủy tinh trước mắt, nghiêm khắc mà nói thì chính là kết tinh cực kỳ tinh thuần của thần văn.

Không có thuộc tính thần văn gì, hấp thu vào cũng không thể biến ra được bất cứ thần thông gì.

Tác dụng của nó rất đơn giản, chính là tăng lên độ mạnh của thần văn.

Một quả cầu lớn như vậy, có thể so với một nửa số lượng tài nguyên như tinh hà khi Cố Trường Khanh đột phá.

Cố Trường Khanh vốn muốn để lại cho chính mình dùng, đột phá tới Siêu Thoát.

Nhưng lại không ngờ không cần dùng tới.

Vừa lúc đưa cho ông lão điên, tặng cấp cho thần văn áo giáp Đế Hoàng của ông ta.

Cố Trường Khanh nhàn nhạt nói: “Bắt đầu!”

“Được!”

Ông lão điên có chút kích động gật đầu.

Cố Trường Khanh cũng không nói thêm nhiều.

Ánh ký màu xám trong tay lóe lên, ánh sáng màu xám quán quanh quả cầu thủy tinh, dẫn dắt lực lượng thần văn vô cùng tinh thuần chuyển tới thần văn áo giáp Đế Hoàng trên người ông lão điên.

Thần văn áo giáp Đế Hoàng vốn dĩ thuộc về Cố Trường Khanh, đối với chuyện khống chế độ cao thấp của lực lượng thần văn thì hẳn rõ hơn ai hết, lực lượng thần văn mà giờ phút này hẳn dẫn dắt vừa đủ để áo giáp Đế Hoàng hấp thu.

Quá trình này vô cùng chậm rãi và khô khan, hư không yên tĩnh chỉ có ánh sáng lóng lánh quanh thân hai người là minh chứng cho thời gian trôi qua.

Tháng thứ hai, trên áo giáp Đế Hoàng có thần vận hiện lên, ông lão điên ngạc nhiên phát hiện chỉ số tiềm năng của mình đã đột phá 17000 điểm.

Tháng thứ ba, chỉ số tiềm năng đột phá 18000.

Tháng thứ năm, chỉ số tiềm năng đột phá 19000.

Tháng thứ bảy, chỉ số tiềm năng đột phá 20000.

Đây đã từng là một con số mà đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hiện giờ, chỉ chưa đến một năm mà đã có được.

Ông lão điên vô cùng tin tưởng, áo giáp Đế Hoàng không có số tầng dung hợp nào, nhưng mà ông ta đã cảm nhận được thần văn áo giáp Đế Hoàng đang không ngừng tăng lên.

Lực lượng có thể phát huy ra đâu chỉ vượt qua trước đây mấy lần.

Thần văn này vốn thuộc về Cố Trường Khanh, mạnh đến vô lý, đáng tiếc tính tình hấn bạo ngược, đã chắc chắn không thể sử dụng.

Thần văn tăng lên mang đến nhiều lợi ích, tốc độ hấp thu lực lượng thần văn cũng càng nhanh.

Chương 255: Đột Phá Cấp Bậc Siêu Thoát Chương 255:
Đột Phá Cấp Bậc Siêu Thoát

Tháng thứ tám, chỉ số tiềm năng của ông lão điên đã tăng tới 21000.

Mà gần nửa tháng sau, chỉ số tiềm năng đã lên tới 22000.

Lúc này, quả cầu thủy tinh đã hao hết hơn phân nửa, nhưng ông lão điên vẫn như trước không có dấu hiệu đột phá.

Thần văn áo giáp Đế Hoàng của ông ta cũng tiến vào cấp chín mươi chín.

Tháng thứ chín, chỉ số tiềm năng tăng tới 23000.

Quả cầu thủy tinh chỉ còn lại không bằng một nắm tay.

Chẳng lẽ phải thất bại rồi sao? Trong lòng ông lão điên nghĩ như thế.

“Tiền bối, chú ý!”

Thấy ông lão điên đã có chút nản lòng, Cố Trường Khanh quyết đoán nhắc nhở.

Ông lão điên hiểu được mình nóng vội, lập tức ổn định tâm tình, tiếp tục phối hợp với Cố Trường Khanh hấp thu lực lượng thần văn còn thừa của quả cầu thủy tinh.

...

Khi tia lực lượng thần văn cuối cùng hao hết, vẫn như trước không cảm ứng được cơ hội đột phá.

Nếu nói không thất vọng thì không có khả năng, trên mặt ông lão điên hiện lên vẻ hiu quạnh, nhưng lại lập tức thoải mái.

Lúc này thần quang quanh thân ông ta lưu chuyển, chỉ giờ tay nhắc chân đã có cảm giác thần bí nói không nên lời, mà chỉ số tiềm năng cũng đã đạt tới 24000 điểm kinh người.

Tuy rằng vẫn như trước ở cấp chín mươi chín, nhưng mà cấp chín mươi chín này so với các chiến đế cấp chín mươi chín khác đã gần như cách biệt cả một cấp bậc rồi.

“Đã rất tốt rồi.”

Ông lão điên hoạt động thân hình, nói với Cố Trường Khanh vẫn mang vẻ nghiêm túc.

“Nhất định là có chi tiết nào đó mà ta không chú ý tới.”

Cố Trường Khanh trầm tư, nghĩ lại xem rốt cuộc là có chỗ nào xuất hiện sai lầm.

Không phải là lực lượng của ấn ký quỷ dị chứ?

Vũ trụ này tựa hồ không cho phép sinh ra sinh linh ở cảnh giới Siêu Thoát.

“Nào, thử lại lần nữa.”

Cố Trường Khanh định sử dụng lực lượng tinh thuần nhất của ấn ký thần bí, giúp ông lão điên thử xem.

...

Bên trong bảo hộp thời gian, đã gần một năm.

Đám người Thao Thiết bên ngoài đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể mở trùng động tới Vũ Trụ chi thành.

Nhìn thấy hình ảnh truyền ra từ quang não, Trương Hổ đã giết đến điên rồi.

Trong vũ trụ dù sao cũng có không ít những sinh linh ngu xuẩn tự cho mình là vô địch thiên hạ.

Các thế lực lớn đều không ra tay, những tên hề nhảy nhót này lại tự đi lên khiêu khích.

Kết quả đều không ngoại lệ, bị Trương Hồ dễ dàng đánh ra bã.

“Có cần cho Hồ Tử cái dây xích không, không có ai ngăn cản y, ta sợ ta sẽ lên xử y luôn!”

Người nói chuyện chính là Ngô Duệ.

Nhìn thấy Trương Hồ đắc ý vênh váo, mấy người đều ngứa ngáy khó nhìn.

Trên người có sức mạnh siêu phàm lại không thể tùy ý phát huy, nghẹn lâu sẽ khiến bọn họ khó chịu.

“Đi đi đi đi, đánh gãy chân Hồ Tử, ta đã sớm nhìn y không thuận mắt!”

Không ai ngăn cản, Chu Tước bắt đầu thêm dầu vào lửa.

Ngô Duệ xoa hai tay nóng lòng muốn thử, đang chuẩn bị mở ra trùng động.

Oanh!

Đột nhiên, đúng lúc này có hai luồng uy áp đáng sợ thổi quét khắp Lam Tinh.

“Ồ? Uy áp thật đáng sợ!”

Ngô Duệ nghi ngờ, do dự nói: “Người kia hẳn là lão đại, nhưng người còn lại là ai?”

Triệu Phong kích hoạt thần văn cảm ứng một chút, có chút không dám tin nói: “Hình như là Hoàng Đế tiền bối.”

“Không phải chứ! Hoàng Đế tiền bối cũng đã đạt tới cấp bậc Siêu Thoát như lão đại?”

Thích Ngọc Na có chút không thể tin được.

Chiến lược của bọn họ mới vừa tăng gần bằng ông lão điên.

Nhưng mà còn chưa vui mừng được một ngày, ông lão điên lại lên Siêu Thoát luôn rồi!

Giữa tăng cấp và tiến vào Siêu Thoát, có Cố Trường Khanh làm ví dụ so sánh, chênh lệch thế nào vừa nhìn là hiểu.

“Có Hoàng Đế tiền bối ở đây, đúng là phúc của Lam Tinh.”

Thao Thiết vẫn luôn không nói gì, khó có được nói ra lời vàng ngọc.

Mọi người không nói nữa, đối với ông lão điên, không có ai là không kính trọng.

Hiện giờ ông ta có thể đột phá tới Siêu Thoát, tất cả mọi người đều vui vẻ cho ông ta cùng cảm thấy tự hào.

“Các người đều ở đây à?”

Cố Trường Khanh và Hoàng Đế đồng thời xuất hiện trước mắt mọi người.

“Lão bản!”

“Tiền bối!”

Mọi người đều vội vàng cung kính đứng thẳng.

Hoàng Đế lúc này giống như Cố Trường Khanh lúc vừa Siêu Thoát.

Cả người giống như bị một không gian sương mù ngăn cách, thoát nhìn có chút cảm giác mờ lung mờ ảo.

Cái này cần phải có thời gian thích ứng.

Nhưng mà, mặc dù ông ta đã tiến vào Siêu Thoát, nhưng khoảng cách với Cố Trường Khanh vẫn có một khoảng lớn.

“Chuẩn bị một chút, nửa ngày sau chúng ta xuất phát.”

Cố Trường Khanh nói xong, thân ảnh lại biến mất tại chỗ.

“Lão đại rút cuộc làm thế nào vậy, ngay cả một chút dao động không gian cũng không có.”

Ngô Duệ hỏi ra vấn đề mà tất cả mọi người đều khó hiểu.

“Ý nghĩa của Siêu Thoát không phải chỉ có lực chiến đấu càng mạnh... đợi sau này các ngươi cũng đạt tới cấp bậc này thì sẽ biết thôi!”

Hoàng Đế rất muốn nói cho bọn họ cảm thụ của mình một chút, nhưng mà cái loại cảm giác huyền diệu này, trong thời gian ngắn ông ta cũng không biết miêu tả thế nào.

Lúc này thần vận trên người chậm rãi thu lại, không gian chuyển đổi quanh thân dần dần bình ổn lại.

Rất nhanh, ông ta đã thích ứng được với lực lượng bản thân sau khi Siêu Thoát.

Chương 256: “Con Trai Ngoan” Chương 256: “Con Trai Ngoan”

Thành khu số chín.

Cổ Trường Khanh tới nơi ở của Lâm Nguyệt Dao.

Nàng dường như đã sớm biết hần bình thường sẽ về vào giờ này.

“Ta đã làm xong cơm, đang đợi ngươi về.”

Quần áo ở nhà đơn giản cũng không thể che hết được dáng người hoàn mỹ no đủ của nàng.

“Ta đến xem các ngươi, lần này có lẽ phải ra ngoài rất lâu.”

Cổ Trường Khanh bình thường mạnh mẽ bá đạo, sát phạt quyết đoán, chỉ khi ở nơi này hần mới có thể tĩnh tâm được một chút.

“Ta hiểu được, bọn ta sẽ đợi ngươi quay lại.”

Lâm Nguyệt Dao không nói những lời lo lắng dư thừa, bởi vì nàng hoàn toàn tin tưởng vào thực lực của Cố Trường Khanh.

Nàng tin tưởng bất kể đối mặt với nguy hiểm gì, người đàn ông này đều có thể ung dung đối mặt, giống như trước đây.

Hết thảy đều có thể quét sạch!

Sự dịu dàng không cần quá nhiều ngôn ngữ.

Chỉ là những món ăn gia đình bình thường, lại khiến Cố Trường Khanh ăn đến vô cùng ngon miệng.

“Nghiên Nghiên hẳn là sắp tỉnh lại, nếu đến lúc đó ta vẫn chưa trở về thì sẽ để Tần Đế chỉ đạo Nghiên Nghiên một thời gian, người nhớ bảo Nghiên Nghiên phải nghe lời ngài ấy.”

Ăn cơm xong, Cố Trường Khanh ngồi trên sô pha, châm cho mình một điếu thuốc.

“Ừm.”

Lâm Nguyệt Dao lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhưng nghĩ đến Cố Trường Khanh sắp rời đi, trong lòng lại có chút không nỡ.

“Chẳng qua hiện tại vẫn còn một chút thời gian.”

Cố Trường Khanh ôm lấy Lâm Nguyệt Dao từ phía sau, hai người ôm hôn quấn quýt, sau đó là những hình ảnh không phù hợp để con nít xem.

...

Côn Luân.

“Chao ôi, sao các người lại tới Côn Luân thế này? Là muốn làm chuyện xấu gì sao?”

Tần Đế đang ở nơi này chỉ điểm dạy dỗ Thần Vũ Tuyết Oánh, lúc này lại có một âm thanh truyền đến khiến ông ta nổi gân xanh.

Ông ta vốn đang có tâm tình rất tốt, thật vất vả mới tìm được một cô gái về dạy dỗ để thay đổi tâm tình.

Mấy lời nói chanh chua của Từ Thi Tình sẽ luôn khiến ông ta nhớ lại chuyện cũ, mình đi nơi nào cô ta theo đến đó, đặc biệt là cô ta vĩnh viễn dùng một đôi mắt đen ngòm mà nhìn người.

“Người cầm miệng cho ta, nếu không phải người có ích với Tinh Đế bệ hạ, ta đã giết người ngay lập tức rồi!”

“Người thật sự không khác gì Đường Tăng!”

Tần Đế không nói lại được, phần nộ nhìn đối phương.

“Người giết ta cũng được, chẳng qua ta vẫn muốn biết, năm đó người xum xoe vây quanh bà mẹ, hiện tại người lại dạy dỗ con gái bà ta, người thật sự không có đam mê đặc biệt gì chứ?”

Từ Thi Tình vô cùng nghiêm túc hỏi, là một bộ dáng tràn ngập sự hiếu học.

“Ta giết người!”

Tần Đế cảm thấy đầu mình hoàn toàn nổ tung.

Người phụ nữ này, từ khi Cố Trường Khanh đi thì không ngừng nói mình và Thần Vũ Tuyết Oánh có một chân với nhau.

Mình đường đường là Tần Đế, từng là Lam Tinh chi chủ, lại sẽ có tư tình với con gái của kẻ mà mình hận nhất, quả thực là chuyện cười cho thiên hạ.

Ông ta trực tiếp ra tay, cự chưởng cao bằng nửa ngọn núi từ trên trời giáng xuống, hướng thẳng về phía Từ Thi Tình, muốn đập chết cô ta trên mặt đất, trốn cũng trốn không được.

“Đế quân cứu ta!”

Từ Thi Tình miệng hô cầu cứu, nhưng trên mặt lại không hoảng hốt chút nào.

“Người có phải đã tính chuân ta sẽ quay lại?”

Cố Trường Khanh dùng mấy tiếng đồng hồ xong chuyện với Lâm Nguyệt Dao ở bên kia, đột nhiên hiện thân trên Côn Luân, ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Dưới ánh mắt của hắn, cự chưởng đuổi theo Từ Thi Tình âm âm tan biến, trên bầu trời chỉ còn lại mây đen bị đảo loạn.

Cố Trường Khanh cười nhạt nói: “Chẳng qua ta cũng thấy cô ta nói có lý, ta cũng muốn xem xem người bắt được con gái của Đế Khâm Na Tịch, kỹ nữ kia liệu có tức hộc máu không.”

“Tình đế bệ hạ, ngài đừng đùa chuyện này với ta.”

Nói đùa gì vậy, nếu mình thật sự có một chân với Thần Vũ Tuyết Oánh, bỏ qua thù mới hận cũ, vậy thì Tần Đế sẽ luôn thấp hơn một đầu ở trước mặt Đế Khâm Na Tịch.

Đến lúc đó không phải Đế Khâm Na Tịch có thể gọi ông ta một tiếng “con trai ngoan” sao?

Tần Đế không hề nguyện ý chút nào.

Nghĩ vậy, ông ta lại không được tự nhiên, nói:

“Tình đế bệ hạ, người đang chuẩn bị tới Vũ Trụ chi thành sao?”

Tần Đế đã đoán được ý của Cố Trường Khanh khi đến đây.

Cố Trường Khanh gật đầu: “Không sai, sau khi ta đi, Lam Tinh giao lại cho người, còn có cả Hồng Lăng và Hồng Tiêu, bản thể của chúng là Tinh Không cự thú, nếu gặp được kẻ địch không địch lại được thì Hồng Lăng sẽ trợ giúp người.”

Nói xong, hắn thả ra hai con Tinh Không cự thú lớn bằng cánh tay, giống như hai con cá màu vàng kim đang vui vẻ lượn

vòng quanh người hấn.

Chương 257: Tinh Đế Vạn Tuế, Lam Tinh Vạn Tuế!
Chương 257: Tinh Đế Vạn Tuế, Lam Tinh Vạn Tuế!

Tây vũ trụ.

Uy áp của Vũ Trụ chi thành như biến thành thực thể bắt đầu khuếch tán.

“Uy áp thật khủng khiếp!”

“Ta từ bỏ, còn chưa thật sự mở cửa mà đã đáng sợ như vậy, nếu lại có một lần uy áp mạnh hơn nữa thì ta thật sự cảm không nổi.”

Một vài thần văn giả cấp bốn mươi lăm đã xoay người chạy xa, rời khỏi nơi này.

Sau khi bọn họ rời đi, lại có một lượng lớn thần văn giả do dự, sau đó cũng xoay người rời đi.

Ngoài Vũ Trụ chi thành lập tức ít đi rất nhiều thần văn giả.

Nhưng những người lưu lại đều là cường giả tiếng tăm lừng lẫy tại một phương vũ trụ.

Cánh cửa Vũ Trụ chi thành sắp mở ra, bọn họ không muốn lùi bước.

...

Nam vũ trụ.

Lam Tinh, Côn Luân.

“Tinh đế bệ hạ cứ yên tâm đi thôi, Lam Tinh giao lại cho ta.”

Tần Đế vỗ ngực cam đoan.

Ông ta cũng không cho rằng trong vũ trụ còn có kẻ có thể uy hiếp tới Lam Tinh.

Cố Trường Khanh cũng cho rằng không có khả năng này.

Nhưng nơi này dù sao cũng là đại bản doanh của Nhân Tộc, là nhà của mình, nhà của vợ con đều ở nơi này, cẩn thận một chút không thừa.

Thấy Cố Trường Khanh chuẩn bị rời đi, Tần Đế cắn răng mở miệng: “Tình thế bệ hạ, Hoàng Đế tiền bối... ông ấy có phải cũng đột phá rồi?”

Cố Trường Khanh dừng bước, gật đầu nói: “Không sai.”

Về mặt Tần Đế có chút cô đơn, phải biết rằng, trước đó ngoại trừ Cố Trường Khanh thì người mạnh nhất Lam Tinh chính là ông ta.

Nhưng hiện giờ, Hoàng Đế đã đột phá khỏi cấp chín mươi chín, tới cảnh giới Siêu Thoát.

Nhưng mà mình vẫn còn quanh quẩn tại chỗ.

Cố Trường Khanh hiểu được sự buồn bã của Tần Đế, lạnh nhạt nói: “Trước kia tuy rằng người mạnh hơn Hoàng Đế tiền bối, nhưng tâm thái của người có vấn đề, điều chỉnh cho tốt đi, đợi ta từ Vũ Trụ chi thành trở về, sẽ giúp người đột phá.”

Nói xong, Cố Trường Khanh bước vào hư không, cuối cùng quét mắt nhìn Thần Vũ Tuyệt Oánh vẫn còn đang mơ hồ một cái.

Lực lượng của ấn ký màu xám là máu chột, nhưng mà Tần Đế có thể điều chỉnh được tâm thái hay không, máu chột có vẻ ở ngay trên người cô gái này.

“Nghẹn chết bà đây rồi...”

Từ Thi Tình nửa ngày không dám nói chuyện, sau khi Cố Trường Khanh đi thì lập tức thốt ra một câu như vậy.

Vừa dứt lời, vô số chương ấn lại đánh về phía cô ta.

...

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Cổ Trường Khanh xuất hiện lại trong tòa thành trung tâm.

Hoàng Đế, Ngô Duệ, Triệu Phong, Thao Thiết, Chu Tước, Thích Ngọc Na, Hào Vương cùng nhau hiện thân trên bầu trời.

“Hắc Long!”

Cổ Trường Khanh gọi.

Ngao!

Trên cổ tay Cổ Trường Khanh, ánh sáng màu đen mãnh liệt tràn ra.

Một lát sau, một con Hắc Long chiếm cứ nửa bầu trời phía trên Lam Tinh xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đệt! Hắc Long này quá khí phách rồi, Tinh Đế bệ hạ muốn xuất chinh sao?”

“Ha ha ha, thật muốn tự mình đến nơi, nhìn Tinh Đế bệ hạ oai phong quét sạch cường địch!”

“Tinh đế vạn tuế, Lam Tinh vạn tuế! Tộc ta vạn tuế!”

“Nhân Tộc vô địch, Lam Tinh vô địch, Tinh Đế bệ hạ vô địch!”

“Giết, giết, giết! Giết ra uy danh hiển hách của Lam Tinh!”

“Lam Tinh ta đã sớm uy danh hiển hách, hiện tại còn vượt qua trước đây, đi đến đỉnh cao mới!”

Nhân Tộc trên Lam Tinh đồng thời hô lớn.

Trên bầu trời xuất hiện một trùng động cực lớn.

Cổ Trường Khanh dẫn theo mấy người Hoàng Đế đáp xuống hai cặp sừng của Hắc Long.

Bầu trời chấn động, tiếng rống gầm vang vọng đất trời, cuộn theo lời vân cuộn cuộn chui vào trùng động.

...

Tây vũ trụ.

Một đợt uy áp từ Vũ Trụ chi thành quét ngang ra ngoài, trên bầu trời ngoài tòa thành lâm vào sự yên lặng ngẩn ngui.

Vô số thần văn giả ngừng thở, vừa chăm chú vào động tĩnh ngoài cửa thành, vừa chú ý an toàn xung quanh mình.

Không khí càng ngày càng khẩn trương, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ngay cả Trương Hồ trấn thủ ở cửa thành, lúc này cũng thu lại kiêu ngạo bá đạo, vẻ mặt nghiêm túc nhìn đám thần văn giả trên bầu trời.

Lão đại sắp đến, cũng không thể có chuyện kéo chân vào lúc này.

Vào lúc bầu không khí khẩn trương đến mức có thể ngưng kết thành thực thể.

Vù...

Một tia sáng kéo dài qua vô số tinh hệ bỗng xuất hiện trên trời sao.

Cửa mở!

Cửa Vũ Trụ chi thành chậm rãi mở ra một khe hở, ánh sáng bên trong thành từ khe cửa bắn thẳng về phía bầu trời bên ngoài.

Không cần sinh linh nào mở miệng, trong nháy mắt cánh cửa mở ra, thần văn trên người tất cả các thần văn giả đều sáng lên, áo giáp thần văn đã phụ thể.

Trên bầu trời, hàng trăm triệu tia sáng lấp lánh xông thẳng về cánh cửa Vũ Trụ chi thành.

“Ngu xuẩn!”

Một ông lão mặc áo choàng màu xanh biếc chậm chậm mở mắt.

Theo lão thấy, hành vi của những thần văn giả chỉ sợ tiến vào chậm một chút sẽ mất đi tiên cơ này, không thể nghi ngờ chính là tự tìm đường chết.

Vũ Trụ chi thành tỷ năm mới xuất hiện một lần, vừa rồi chỉ là uy áp tỏa ra đã giết chết rất nhiều thần văn giả.

Dưới tình huống không hề biết gì về tình hình trong thành mà tùy tiện xâm nhập, có gì khác với vật hy sinh tìm chết đâu?

Nhưng có những vật hy sinh ngu xuẩn này xung phong đi đầu, vừa lúc có thể thăm dò tình huống bên trong, tác dụng của vật hy sinh cũng đã được thể hiện.

Cho dù đám vật hy sinh này có thể lấy được tài nguyên trân quý gì, vậy thì tùy tay bóp chết, tài nguyên vẫn sẽ là của mình.

Ông lão hoàn toàn không nóng vội.

Có cùng suy nghĩ với lão còn có các nhóm thế lực lớn khác.

Bọn họ đều chọn quan sát trước.

Chương 258: Kẻ Nào Cũng Là Ngoan Nhân! Chương 258: Kẻ Nào Cũng Là Ngoan Nhân!

“Hừ! Hổ gia ta để cho các người đi vào rồi sao?”

Ngoài cửa thành, một tiếng hổ gầm chấn động bầu trời, khiến những thần văn giả chưa kịp phòng bị bị cắt vụn.

“Nhân Tộc chó có khinh người quá đáng!”

“Đúng vậy, trước đó lười kêu gào với người, hiện giờ cửa đã mở, thật sự xem chúng ta là bùn nhão đấy à!”

“Mọi người ra tay, cùng nhau giết hấn ta, hấn ta nghĩ mình là ai vậy?”

Sự cường thế của Trương Hồ khiến cho các thần văn giả bất mãn.

Trong chốc lát, giống như đã bàn xong với nhau, vô số thần văn giả bỗng nhiên ra tay, đánh về phía Trương Hồ.

Đối mặt với lực lượng thần văn ngập trời đánh tới, Trương Hồ nheo hai mắt, ma khí quanh thân ngưng tụ thành quyền.

Oanh!

Ầm!

Ma khí chi quyền đón nhận các loại công kích ngưng tụ của lực lượng thần văn, một mảnh vũ trụ đã sụp đổ, ánh sáng tán loạn tỏa ra cả bầu trời.

Hừ!

Trương Hồ rên một tiếng đau đớn, thân hình vẫn không lùi về sau nửa bước.

Lúc này, y chính là đại diện cho Lam Tinh, đại diện lão đại Cố Trường Khanh, y không thể lùi về sau, cũng sẽ không lùi về sau.

Đây là ý chí của Cố Trường Khanh, cũng là ý chí của Lam Tinh, là ý chí của Nhân Tộc, cũng là ý chí của Trương Hồ.

Trước mặt Trương Hồ, mấy vạn thần văn giả cùng nhau công kích không đáng là gì, y hoàn toàn có thể đối phó.

Nhưng mà trong những người này cũng có cường giả của các thế lực lớn âm thầm ra tay, khiến Trương Hồ phải chịu chút thiệt thòi.

Nhưng cũng chỉ một chút mà thôi.

“Kẻ này vậy mà mạnh đến thế! Nếu không có đại năng ra tay, chúng ta muốn tiến vào thì đúng là hy vọng xa vời!”

“Vì sao những kẻ tới từ Lam Tinh đều mạnh đến thái quá, lúc trước là Hoàng Đế, đó là đại lão tung hoành cả vũ trụ, mạnh cũng là đúng, nhưng chỉ một tên vô danh tiểu tốt mới nhảy ra mà cũng mạnh như vậy!”

“Cố Tinh chủ còn chưa hiện thân, nếu hắn xuất hiện, không biết mấy kẻ ếch ngồi đáy giếng sẽ bị dọa thành cái gì.”

Đối với những thần văn giả mới tới lại phát động công kích với Trương Hổ, những thần văn giả ba tháng trước chính mắt nhìn thấy Cố Trường Khanh giết chết Tác Nhĩ và Thiên Giác, thu phục cả Tinh Không cự thú, lúc này đều quăng cho họ ánh mắt khinh bỉ.

“Ta thật sự không tin, mọi người đã xuất toàn lực chưa? Chúng ta nhiều thần văn giả như vậy, chẳng lẽ còn để cho Nhân Tộc nhỏ bé này chặn đường?”

“Nếu truyền ra ngoài, chúng ta sao mà lặn lội trong vũ trụ nữa!”

...

Vũ Trụ chi thành, cánh cửa to lớn chậm rãi mở ra.

Xuyên qua khe hở của cánh cửa đã có thể mơ hồ nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng bên trong Vũ Trụ chi thành.

Một con đường thẳng tắp thông tới phương xa, hai bên đường đều là tòa nhà, lầu các.

“Phong cách kiến trúc của tòa thành này sao lại giống như...”

Rất nhiều thần văn giả lộ vẻ nghi hoặc, nhưng mấy chữ cuối cùng người đó cũng do dự không nói ra.

Tất cả những thần văn giả quen thuộc với lịch sử vũ trụ đều biết, người này nói giống là giống cái gì.

“Tiếp tục!”

Trương Hồ đang bị vô số thần văn giả vây công hét to, thần văn Ma Vương, Hắc Hồ áo giáp bao quanh cơ thể, sát khí cuộn cuộn, ma khí ngập trời, giống như những công kích vừa rồi không đáng là gì.

“Cuồng vọng, kiêu ngạo, ngươi đã muốn chết thì đừng trách ta không khách khí!”

Lúc này, có khoảng hơn mười vạn thần văn giả kích hoạt thần văn, trên bầu trời, ánh sáng lấp lánh của lực lượng thần văn ngưng tụ thành một quang cầu lớn bằng một hằng tinh.

Quang cầu không ngừng được áp súc, lực lượng thần văn trong đó cũng càng tinh thuần.

Cho đến khi quang cầu bị nén lại thành quả cầu chỉ lớn bằng một phần ba ban đầu thì mới dừng lại.

Quang cầu lúc này, chỉ một chút lực lượng thần văn tràn ra thôi cũng có thể xé không gian ra vô số vết nứt.

“Chết đi!”

Mười vạn thần văn giả rống giận, quang cầu giáng xuống nơi Trương Hồ.

Trương Hồ không thể lùi, nhưng quang cầu được ngưng tụ bởi lực lượng thần văn trước mắt quá mạnh mẽ, nếu đỡ trực diện thì có thể chính mình sẽ chết.

Trương Hồ không e ngại cái chết, có thể chết trận vì Lam Tinh, vì Nhân Tộc, vì lão đại, đó chính là vinh quang vô

thượng.

Mặc dù từ ban đầu không hiểu vì sao lão đại lại để bụng với Vũ Trụ chi thành như thế.

Nhưng Trương Hồ biết, lão đại để y làm cái gì, y chỉ cần nghe theo là được.

Nhưng khi Vũ Trụ chi thành mở ra, lúc Trương Hồ liếc mắt nhìn một cái bên trong tòa thành, y đã hiểu được tất cả.

Tuy rằng khi sinh ra tại Lam Tinh đã là thời đại khoa học kỹ thuật.

Nhưng cho dù là trong sách sử ghi lại hay là văn vật của di tích cổ, thậm chí là truyền thừa đến hôm nay, vẫn có thể thấy được những tòa kiến trúc cổ đó ở khắp nơi trên Lam Tinh.

So với những thứ trong Vũ Trụ chi thành này, giống hệt nhau.

Giữa Vũ Trụ chi thành và Lam Tinh nhất định có mối quan hệ rất sâu sắc.

Chẳng trách lão đại lại để tâm tới Vũ Trụ chi thành như vậy.

“Đứng vững, nhất định phải đứng vững! Tuyệt đối không thể để những kẻ rác rưởi này tiến vào trước.”

Trương Hồ gào thét trong lòng, Ma Vương Hồ giáp trên người tỏa ra lực lượng thần văn mạnh mẽ đến cực điểm.

Ma văn vô biên vô hạn dâng lên, trong chớp mắt đã che lấp một phương sao trời.

Oanh!

Quang cầu và ma văn chạm vào nhau, quang cầu nghiền áp tất cả ánh sáng của bầu trời đọng vào ma khí mà Trương Hồ không ngừng phóng ra, Trương Hồ dần dần rơi xuống thế yếu.

“Ha ha ha, lần này chết chắc rồi, đối nghịch với tất cả thần văn giả, dũng khí này đúng là có một không hai!”

“Vẫn không nên thiếu cảnh giác mới được, kẻ đi ra từ Lam Tinh, ai ai cũng vô cùng quỷ dị!”

“Nhiều thần văn giả tập hợp công kích như vậy, cho dù là Cố Trường Khanh đích thân đến thì cũng phải nuốt hận mà chịu!”

“Ha ha ha, nếu như có thể tập hợp công kích Lam Tinh một lần nữa thì tốt rồi!”

Trong bầu trời truyền đến vô số tiếng cười to của thần văn giả, giống như đã thấy được dáng vẻ Lam Tinh bị nổ thành tro bụi.

“Lão đại, ngươi phải nhanh tới đây đi, tuy rằng ta không sợ chết, nhưng có thể sống để xách giày cho ngươi thì vẫn là tốt nhất!”

Ngoài miệng Trương Hồ nói vậy, nhưng vẫn không hề lùi bước.

Trong ma khí lộ ra một con Hắc Hồ màu đen khổng lồ, khí thế hung ác ngập trời đánh về phía quang cầu thần văn, dốc hết sức ngăn cản ý đồ muốn giáng xuống của thần lực quang cầu.

Nhưng chung quy vẫn là lực lượng của quang cầu lớn hơn một chút, nghiền áp khiến Trương Hồ phải liên tục lùi về phía sau.

Chương 259: Màn Xuất Hiện Hoàn Tráng! Chương 259: Màn Xuất Hiện Hoàn Tráng!

Rống!

Đúng lúc này, tại một nơi trên bầu trời chợt vang lên một tiếng rống ngâm chân động vô biên.

Sau đó liền nhìn thấy ngay tại nơi đó hiện lên một cái lỗ xoáy trùng động cực lớn, không biết bao trù bao nhiêu vạn dặm bầu trời.

Thoáng chốc, ngân hà nghịch chuyển, không gian sụp đổ.

Hắc Long hơn mười vạn trượng xông ra khỏi trùng động, uốn lượn bên ngoài Vũ Trụ chi thành.

Lôi điện màu tím đen hỗn loạn theo khe nứt không gian vô tận lan ra, dập dờn xung quanh cơ thể Hắc Long.

Đầu rồng dữ tợn vô cùng, đôi mắt màu lam đậm bắn ra ánh sáng tàn bạo, nơi nó bắn tới, sao trời đều hóa thành hư vô.

“Đây là cái gì!”

“Hắc Long?”

“Trời ạ, uy áp thật đáng sợ.”

Hắc Long bỗng nhiên xuất hiện nháy mắt trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Cơ thể hơn mười vạn trượng của nó vượt ra khỏi nhận thức của vô số sinh linh.

Thậm chí bọn họ còn không thể nhìn thấy toàn bộ cơ thể của Hắc Long.

Nhưng mà uy áp đến từ linh hồn và huyết mạch lại khiến cho vô số sinh linh dù không nhìn thấy toàn bộ cơ thể nó thì vẫn sinh ra sợ hãi từ đáy lòng.

Đợi khi nhìn thấy toàn bộ, lại ngay cả dũng khí nhìn thẳng vào nó cũng hoàn toàn biến mất.

Thử hỏi nếu có một Hắc Long đáng sợ như vậy xuất hiện!

Ai mà không sợ, sinh linh nào không sợ?!?

“Lão đại!”

Trương Hồ vui đến phát khóc, vốn cho rằng mình phải vinh quang mà chết luôn rồi.

Không ngờ lão đại lại xuất hiện đúng lúc quan trọng nhất.

Chỉ là...

Trương Hồ có chút căm giận bất bình nói: “Cách lên sân khấu tràn đầy phong cách thế này tại sao lại không gọi ta?”

Không để ý đến lời lải nhải của Trương Hồ, Hắc Long lắc lắc đầu rỗng, hai mắt lam đậm lộ ra hung quang, đột nhiên há miệng thật lớn, mạnh mẽ cắn nuốt thần năng quang cầu mà mười vạn thần văn giả hợp lực ngưng tụ kia.

“Trời! Cái này cũng nuốt được? Này cũng dám nuốt?”

“Thần năng quang cầu tinh thuần và cuồng bạo như thế mà nó cũng dám nuốt, không sợ nổ tan xác mà chết sao?”

“Ngu ngốc! Dùng cơ thể để tiếp thì có lẽ còn có đường sống, nhưng nuốt vào, hừ hừ, chết đi!”

Thần văn giả ở đây đều vì một màn này mà trợn mắt nhìn.

Thần năng quang cầu do hơn mười vạn thần văn giả ngưng tụ, nói nuốt liền nuốt.

Đây là hành động ngu ngốc gì?

Dũng khí bậc này, trước giờ chưa từng có ai!

“Mau nhìn, trên đỉnh đầu Hắc Long có phải là Lam Tinh để chủ gì gì đó không, Cổ gì đó, bên cạnh đều là thủ hạ hắc mang đến sao?”

“Hắc Long này tuy rằng mạnh, nhưng sao lại ngu như vậy, dám nuốt thần năng quang cầu do hơn mười vạn thần văn giả cường đại toàn lực ngưng tụ, chủ nhân của nó chỉ sợ cũng là kẻ ngu ngốc!”

Những thần văn giả ngưng tụ ra thần năng quang cầu cũng không biết sống chết mà cười lạnh.

Mà những người đang xem khác thì trong mắt lộ ra rung động, cho rằng Hắc Long không chỉ nổ tan xác, mà con liên lụy cả đám người đang đứng trên đỉnh đầu nó cũng sẽ bị nổ chết.

Nhưng hình ảnh bọn họ muốn nhìn thấy hoàn toàn không xuất hiện.

Sau khi nuốt hết thần năng quang cầu, Hắc Long còn tùy tiện mà ngẩng đầu lên, tựa như muốn nấc một cái vì no.

Cho đến lúc này, cả cơ thể của Hắc Long mới hoàn toàn ra khỏi trùng động.

Nó uốn lượn trên bầu trời, không biết chiếm cứ bao nhiêu dặm sao trời.

“Không thể nào! Hắc Long này sao có thể thừa nhận được lực lượng thần văn cường đại như thế!”

“Lại đợi thêm đi, cũng cần phải có quá trình chứ!”

“Mau nhìn, ta đã nói, bọn họ chết chắc rồi!”

Lúc này, Hắc Long nuốt vào thần năng quang cầu giống như có chút không thoải mái mà vận vẹo cổ.

Đám thần văn giả thấy thế thì hưng phấn vô cùng.

“Nổ!”

“Nổ!”

“Nổ!”

Có thần văn giả cầu nguyện.

Bỗng nhiên, Hắc Long thôi vận vẹo cổ, bỗng nhiên mở ra cái miệng khổng lồ.

Rống!

Oanh! Âm Âm!

Chỉ thấy trong cái miệng khổng lồ có thể nuốt được cả một tinh cầu của Hắc Long có một năng lượng tàn bạo nổi lên, theo tiếng gầm lên giận dữ vang vọng, long tức đen kịt như có thể chôn vùi cả một tinh hệ cuộn cuộn thổi quét về phía hơn mười vạn thần văn giả.

“Không!”

“Ta sai rồi...”

Hơn mười vạn thần văn giả trợn tròn mắt, trong những tiếng gào thét tuyệt vọng vô cùng bị long tức bao phủ, thoáng chốc đã bốc hơi khỏi vũ trụ hầu như không còn.

Phun long tức xong, Hắc Long giống như con người dùng móng vuốt lau lau miệng, giống như vừa ăn no mà nấc một cái.

Cổ Trường Khanh mặc áo giáp ở trạng thái chung cực, Thái Cực Đồ được tạo thành từ song long sau lưng đang xoay tròn, lực lượng của ấn ký thần bí cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong cơ thể Hắc Long, trợ giúp nó tiêu hao lực lượng cường đại trong cơ thể, chuyển hóa thành lực lượng tự thân của Hắc Long.

Đối với chuyện tốt tự đưa tới cửa, Cổ Trường Khanh từ chối thì bất kính, còn hy vọng có càng nhiều càng tốt.

Nếu toàn bộ thần văn giả trong vũ trụ liên hợp đánh ra một kích, Cổ Trường Khanh có lòng tin sẽ khiến cho tất cả thủ hạ dưới trướng mình tiến lên Siêu Thoát ngay tại chỗ.

Bị Hắc Long phun long tức, hơn mười vạn thần văn giả cấp tám mươi trở lên đã thân tử đạo tiêu.

Thực lực của Hắc Long kinh khủng như vậy khiến cho vô số sinh linh đang quan sát ở đây rung động.

Những người đứng đầu các tộc bá chủ trong vũ trụ có mặt ở đây đều kinh hồn bạt vía.

“Ha ha, không hổ là Tinh Đế bệ hạ.”

“Nuôi một con Hắc Long cũng mạnh như vậy, người đàn ông từ trên xuống dưới đều viết hai chữ vô địch.”

Diễm Tuyệt của Siêu Diễm đế tộc và Ánh Thái Hoàng của Siêu Thiên đế tộc của Nam vũ trụ đứng chung một chỗ, nhìn lên dáng người đứng trên đỉnh đầu của Hắc Long, trong mắt tràn ngập sùng bái.

“Khôn kiếp! Vì sao hắn có thể mạnh lên nhanh như vậy?”

Tại một góc bí ẩn trong bầu trời, Đế Khâm Na Tịch mặc áo choàng không dám lộ ra chân thân, nhìn thân ảnh cao lớn uy hiếp cả vũ trụ của Cố Trường Khanh trên đỉnh đầu Hắc Long, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Nếu không biết trước được Cố Trường Khanh muốn hồi sinh ả bói toán kia, muốn bói ra chỗ ở của mình để mặc áo choàng vào trước.

Hiện tại bà ta chỉ sợ đã sớm bị Cố Trường Khanh hành hạ đến chết.

Lúc này, bà ta không dám cởi áo choàng ra khỏi người dù chỉ một chút.

“Hừ, chỉ cần ta có thể đi vào Vũ Trụ chi thành, tìm được càng nhiều kết tinh tiềm năng, chế tạo ra một đại quân thần văn, ta thật muốn xem xem, Lam Tinh các ngươi có ngăn nổi ta không!”

Bà ta hừ lạnh trong lòng, hiện tại toàn bộ vũ trụ đều đang truy nã bà ta, thật sự không dám lộ ra một chút dấu vết nào.

Chương 260: Không Đồng Ý! Chương 260: Không Đồng Ý!

Ngoài cửa thành, các đế chủ của thế lực lớn và một vài tộc lớn đứng đầu đang chờ cơ hội để vào thành, lúc này đều bị thực lực đáng sợ của Hắc Long làm cho dao động.

Bọn họ cũng không phải là những người không biết trời cao đất rộng.

Khác biệt giữa mạnh và yếu, cao và thấp, bọn họ càng có nhận thức rõ ràng hơn.

Biểu hiện mạnh mẽ của Hắc Long chỉ là thứ yếu.

Càng đáng sợ hơn chính là Cố Trường Khanh đang đứng trên đầu rồng, đó mới là trọng điểm bọn họ chú ý.

Màn ra sân mạnh mẽ như thế, hiệu quả chấn nhiếp đã hiện rõ.

Đã khiến lượng lớn thần văn giả rút lui.

Những thế lực lớn còn lại, còn cả thần văn giả tán tu đều phải đối mặt với một vấn đề.

Trước mặt Lam Tinh đế chủ mạnh mẽ này, Vũ Trụ chi thành, nên vào, hay là không vào?

“Cố Tinh chủ, ngươi làm như vậy không khỏi quá bá đạo! Vũ Trụ chi thành này là nhà ngươi sao? Không thể chỉ cho một mình Lam Tinh nhà các ngươi độc chiếm chỗ tốt chứ?”

“Đúng vậy, Vũ Trụ chi thành này thuộc về toàn bộ sinh linh vũ trụ, Cố Tinh chủ, ngươi làm như vậy quá không phúc hậu!”

“Cổ Tinh chủ, có bánh ngọt thì hẳn là mọi người cùng nhau chia, giống như buôn bán vậy, người có lợi nhuận ta cũng không chịu thiệt, như vậy mọi người đều hòa thuận, tốt bao nhiêu.”

Người mở miệng nói chuyện là Ân Ngục Tà Hoàng của Tây vũ trụ, bên cạnh gã còn có Cửu Sắc Yêu Cơ và người đứng đầu Cực Đạo thương hội: Cực Đạo Chí Tôn.

Bọn họ đều là những đại lão của Tây vũ trụ.

Lời này vừa ra, lập tức được tất cả thần văn giả ủng hộ.

“Tà Hoàng nói rất đúng! Không thể như Lam Tinh, vô sỉ đến cực điểm!”

“Cực Đạo Chí Tôn nói có lý, hòa khí phát tài, người tốt, ta tốt, tất cả mọi người đều tốt.”

“Họ Cổ kia, ta nói cho người biết, muốn độc chiếm à, không có cửa đâu! Mọi người nói có đúng không?”

“Đúng! Không có cửa đâu!”

“Chúng ta không đồng ý!”

“Không đồng ý!”

Trong bầu trời vang lên vô số âm thanh đón ý nói hòa.

Hai mắt Cổ Trường Khanh như có điện đảo qua một đám thần văn giả đang khua tay múa chân.

Một tiếng hừ lạnh từ mũi hắn phát ra.

Phanh! Phanh!

Những thần văn giả vừa rồi còn đang khoa tay múa chân phụ họa, giây tiếp theo, cơ thể bọn họ đã bị bóp nát, máu tung tóe trên bầu trời.

Má nó!

Tất cả thần văn giả nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Trong lịch sử vũ trụ cả tỷ năm, thậm chí chục tỷ năm, chưa từng nghe đồn chỉ dùng một tiếng hừ lạnh, mà cũng khiến cho vô số thần văn giả phải lấy máu tẩy bầu trời?

Hiện giờ, bọn họ nghe được, thấy được, thậm chí con tự mình trải qua.

Trong nháy mắt, bầu trời yên tĩnh, không còn sinh linh nào dám phát ra âm thanh.

“Trời ạ, lão đại đây là mạnh đến độ nào rồi!”

Giọng nói của Trương Hồ đánh vỡ sự yên tĩnh của bầu trời.

Trong lòng tất cả thần văn giả đều xuất hiện một suy nghĩ hoang đường.

Mình nhất định là đang nằm mơ!

Nếu không, sao có thể có một tồn tại như vậy xuất hiện trong vũ trụ.

Những thần văn giả muốn cướp miếng ăn trên bàn, giờ thì tốt rồi, Cố Trường Khanh ngơ ngác một tiếng, trực tiếp lật đổ bàn, tự mình ôm nôi độc chiếm?

Nhưng mà còn cách nào sao?

Một con kiến sao có thể lay động được cây?

Nhưng những con kiến như bọn họ chỉ là muốn ăn một chút, ngay cả cơ hội cũng không cho sao?

Không cam lòng, thế thì sao?

Dưới sức mạnh đáng sợ thế này, có ai có gan không cam lòng?

Có gan đó, chỉ sợ chỉ có một loại người, đó chính là thương nhân!

Chỉ cần có lợi, thương nhân dám mạo hiểm tất cả.

Cho nên, Cực Đạo Chí Tôn đứng đầu Cực Đạo thương hội mở miệng: “Cố Tinh chủ, ta cảm thấy chúng ta có thể thương lượng...”

Lúc này Cố Trường Khanh vẫn chưa mở ra thần văn, một thân quân trang của Đế Quốc chi chủ, ánh mắt khiếp người bề ngoài nhìn những thần văn giả không biết xấu hổ kia giống như nhìn một đám kiến.

“Thương lượng, ta cho ngươi mặt mũi đó à?”

“Vũ Trụ chi thành vốn là bậc tiền bối của Nhân Tộc Lam Tinh ta xây dựng, một tỷ năm trước khi nó xuất hiện, các ngươi đã may mắn được tiến vào tìm kiếm một hai, đã là tộc ta khai ân cho.”

“Thế nào? Nhận ân tình của tộc ta, không chỉ không biết cảm ơn, ngược lại còn cảm thấy đó là đương nhiên?”

Cố Trường Khanh vốn đã lười nói nhiều, chỉ chờ cửa mở để vào thành.

Những kẻ không có mắt, tùy tay diệt là được.

Chỉ là, luôn luôn có những kẻ không biết ngại, đã ăn cướp lại còn la làng!

“Nói láo! Vũ Trụ chi thành lúc nào thì trở thành của Lam Tinh các ngươi, sao ta lại chưa bao giờ nghe qua!”

“Thật sự là suy nghĩ của bọn cướp bóc, Vũ Trụ chi thành vẫn luôn xuất hiện ở Tây vũ trụ ta, rõ ràng là thứ thuộc về Tây vũ trụ, hiện tại còn dám nói là của Lam Tinh, làm người không thể quá đáng như Cố Tinh chủ!”

“Cho dù Vũ Trụ chi thành có chút liên quan tới các ngươi, nhưng đã bao nhiêu triệu năm qua đi, Vũ Trụ chi thành sớm đã là vật vô chủ, ngươi nói không có tính quyết định!”

Thật sự là Vũ Trụ chi thành quá lớn, quá thần bí.

Cho dù dùng một sợi tóc để nghĩ thì cũng hiểu được trong đó ẩn chứa bao nhiêu cơ duyên.

Cân nhắc lợi hại, vẫn có thần văn giả không sợ chết mà ra mặt.

Về mặt Cố Trường Khanh dần dần trầm xuống.

Thời gian Vũ Trụ chi thành mở ra có hạn, hắn không muốn lãng phí thời gian trên người những con kiến này.

Nhưng nếu kiến chủ động tìm đường chết, vậy thì không trách hắn được.

Chỉ thấy trên người Cố Trường Khanh có thần vận đang chuyển động.

Hoàng Đế bỗng nhiên nói: “Tình thế bệ hạ, người cùng mọi người đi vào trước, nơi này cứ giao cho ta.”

Chương 261: Ngũ Trảo Kim Long Chương 261: Ngũ Trảo Kim Long

Lúc này Trương Hồ cũng đáp xuống đỉnh đầu Hắc Long, nghe được Hoàng Đế mở miệng thì xen vào nói: “Tiền bối, vẫn là để ta ở lại đi, người và lão đại cùng đi tìm kiếm kỳ ngộ.”

Hoàng Đế trấn an nhìn Trương Hồ, ánh mắt quét một vòng chúng thủ hạ của Cố Trường Khanh, cuối cùng nhìn về phía hắn.

“Người trẻ có phẩm hạnh và tiềm lực bậc này, tộc ta sao có thể không hưng thịnh!”

Trong lòng Hoàng Đế lan tràn hào khí, nhớ lại những huynh đệ năm đó đi theo mình huyết chiến trong vũ trụ.

Một ngày này, ông ta nhìn thấy được hồi ức trước đây của mình trên người bọn họ.

Nhân Tộc hiện giờ, dưới sự dẫn dắt của Cố Trường Khanh, mạnh vượt xa thời đại của mình không biết bao nhiêu lần.

“Tiền bối đang khen ta sao?”

Trương Hồ được khen mà sợ, sờ sờ đầu mình, trên mặt lộ ra tươi cười thật thà.

Hoàng Đế vỗ bờ vai y, nói: “Tiểu Hồ Tử, đi theo Tinh Đế bệ hạ vào thành đi thôi, tương lai chính là các ngươi, đừng để cho ông già ta thất vọng. Còn về bọn họ cứ để lại cho ta, để cái bộ xương già này của ta thả lỏng gân cốt đi!”

Nói xong, khí thế trên người Hoàng Đế tràn ra, ánh sáng thần vận hiện lên.

Trong thoáng chốc, vô số thời không giao nhau, bát phương sao trời có những ánh sáng thần thánh đủ loại màu sắc cuộn cuộn không ngừng vọt tới, tụ lại trên người Hoàng Đế.

“Đây là... Siêu Thoát chi cảnh?”

Đồng tử Trương Hồ co lại, thấy một màn này, y biết thực lực của mình và Hoàng Đế đã kém rất xa.

Thật không ngờ mới chỉ gần một ngày không gặp, Hoàng Đế đã hoàn toàn bỏ qua y một đẳng cấp.

Còn chỗ nào cần mình thể hiện nữa!

Quá mất mặt!

Trong tiếng cười nhạo và chế giễu của đám người Triệu Phong, Trương Hồ mặt xám xịt trượt về phía sau Cố Trường Khanh.

“Nơi này giao cho Hoàng lão tiền bối rồi.”

Cố Trường Khanh mỉm cười, nhìn Trương Hồ một cái rồi nói với Hoàng Đế.

Hoàng Đế gật đầu: “Yên tâm, có ta ở đây, không ai có thể tiến vào!”

...

Cánh cửa của Vũ Trụ chỉ thành hoàn toàn mở ra.

Hắc Long chở Cố Trường Khanh và nhóm thủ hạ Trương Hồ vào thành.

Hoàng Đế đứng thẳng trên bầu trời, thân quang ngũ sắc vô cùng vô tận không ngừng tụ lại trên người ông ta.

Rất nhanh, một quả cầu lửa màu đỏ đã được ngưng tụ trước người ông ta.

Hai luồng ánh sáng xanh xoay tròn quanh song chưởng, dưới phần bụng là ánh sáng đen huyền bắt đầu khởi động, xung quanh có thần vận lưu chuyển.

Một vòng sáng kim sắc chậm chậm xuất hiện sau lưng.

“Ông ta đang làm gì?”

Trên bầu trời ngoài thành, các thần văn giả nhìn nhau, đây là hình ảnh bọn họ chưa thấy bao giờ.

“Có lẽ là một nghi thức quý dị nào đó.”

Có thần văn giả đưa ra đánh giá, liên quan đến Lam Tinh, vốn dĩ là có liên quan tới truyền thuyết huyền học.

“Ta luôn cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì đó rất kinh khủng, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà tiếp tục nhìn ông ta?”

“Vậy thì làm sao bây giờ, nếu người có thể đánh thắng thì người lên!”

“Đại lão của các thế lực lớn cũng chưa hành động, người gấp cái gì, không thấy mấy kẻ nóng vội đều hóa tro bụi rồi sao?”

Trên bầu trời, mọi người đều đang thảo luận về trạng thái kỳ lạ lúc này của Hoàng Đế.

Đừng nói thần văn giả bình thường, ngay cả đại lão của các thế lực lớn cũng chưa thấy cảnh này bao giờ.

“Đây hẳn là một thần văn mới nào đó.”

“Ừm, khả năng này khá lớn!”

“Liệu có phải là một cảnh giới hoàn toàn mới hay không?”

Có một thần văn giả nói ra giả thiết, nhưng rất nhanh đã bị cười nhạo một phen.

“Người đang nói gì thế? Có thể có khả năng này sao?”

“Vũ trụ tồn tại bao nhiêu năm, chưa từng có tồn tại nào như vậy!”

“Ta muốn xem xem, lão già này rốt cuộc muốn giở trò gì!”

Những lời nói trong không trung đều rơi vào tai cường giả của các thế lực lớn.

Bọn họ cũng không tin trạng thái của Hoàng Đế lúc này là do tiến vào cảnh giới mới.

Nhưng bọn họ cũng đồng thời nghĩ tới, chuyện đột phá cảnh giới này trước nay quả thực không có, nhưng tương lai chưa chắc không có.

Nhưng mà không ai tin rằng lúc này Hoàng Đế đã tiến vào cảnh giới mới.

Rống!

Một tiếng rỗng ngâm cao vút đánh gãy suy nghĩ của các thần văn giả và cường giả của thế lực lớn.

Lại là một con rỗng?

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một con cự long kim sắc đang uốn lượn trên không trung, sừng rỗng sắc bén, đôi mắt như trời sao của nó đang nhìn chăm chăm tất cả sinh linh, không buồn không vui.

Trên thân rỗng có thân vận ngũ sắc chảy xuôi, quanh thân có các loại phù văn kim sắc dập dờn.

Khác với khi thể tàn bạo của Hắc Long của Cố Trường Khanh, cùng với uy áp khủng bố do cơ thể hơn mười vạn trượng mang đến.

Cái đầu của Kim Long nhỏ hơn rất nhiều, nhưng nó cũng tỏa ra hơi thở tràn ngập thần tính.

Hắc Long của Cố Trường Khanh là bản thể chân thân.

Kim Long lại là vật tượng trưng cho thần văn, không phải là chân thân.

Đặc biệt nhất chính là, Kim Long có ngũ trảo.

Ngũ Trảo Kim Long, vật tượng trưng của Đế Hoàng.

Sau khi kim sắc cự long xuất hiện, các thần văn giả cuối cùng cũng cảm nhận được chỗ không giống bình thường.

“Các người có cảm giác được lại có uy áp truyền đến hay không? Ban đầu không quá rõ ràng, nhưng vừa rồi bỗng nhiên mạnh hơn!”

“Quả thực như thế, ta cũng cảm ứng được.”

“Chẳng lẽ lại là Vũ Trụ chi thành, là lực lượng của tràng vực tản ra uy áp?”

Bên kia, thần quang đủ màu đến từ bát phương sao trời dần dần yếu đi.

Một cảm giác huyền diệu từ đáy lòng tràn ra.

Chương 262: Tòa Thành Mà Nhân Tộc Từng Chinh Chiến?
Chương 262: Tòa Thành Mà Nhân Tộc Từng Chinh Chiến?

“Thành!”

Hoàng Đế hưng phấn thúc giục thần văn, Ngũ Trảo Kim Long gầm một tiếng bay lên, đầu rồng trên bầu trời xoay lại, tiến thẳng vào cơ thể Hoàng Đế.

Cùng lúc đó, quả cầu lửa được ngưng tụ trước ngực, ánh sáng xanh vây quanh song chưởng, vòng sáng kim sắc sau lưng, màu đen huyền ở phần bụng, cùng với ánh sáng màu trắng dập dờn quanh thân Hoàng Đế đồng thời dung hợp lại.

Lát sau, một bộ áo giáp long văn màu vàng kim bám vào trên người Hoàng Đế.

Trước ngực áo giáp là lớp kính bảo vệ màu đỏ sẫm tỏa ra thần quang chấn nhiếp linh hồn, những thần văn giả có thực lực hơi thấp một chút thì dù chỉ liếc nhìn một cái cũng sẽ bị tổn thương linh hồn.

“Đây là áo giáp Đế Hoàng sau khi tiến vào Siêu Thoát chi cảnh sao?”

Trước đó, bên trong bảo hộp thời gian.

Tuy rằng không gian hư vô vô cùng rộng lớn, nhưng vẫn thiếu đi một vài thứ chân thực trong vũ trụ.

Mà đó lại chính là những thứ nhất thiết phải có để áo giáp Đế Hoàng tăng cấp.

Hoàng Đế mới vừa ra khỏi bảo hộp thời gian quả thực đúng là có đột phá cảnh giới, nhưng thần văn lại chưa tăng lên theo.

Chỉ vì áo giáp Đế Hoàng muốn vượt qua cấp chín mươi chín thì cần hấp thu đủ lực lượng ngũ hành.

Những thứ này chính là thứ mà bảo hộ thời gian không có.

Những thần quang ngũ sắc vừa rồi đúng là do áo giáp Đế Hoàng hấp dẫn tới.

Giờ phút này, áo giáp Đế Hoàng đã hấp thu lực lượng ngũ hành, chính thức hoàn thành đột phá cấp chín mươi chín.

Tất cả sinh linh, vào khoảnh khắc nhìn thấy Hoàng Đế, trong lòng đều sinh ra một áp lực vô hình cùng cảm giác nhỏ bé thấp kém.

“Giả thần giả quỷ, ra tay!”

Không biết là ai hét một tiếng.

Nhìn thấy Cố Trường Khanh và thuộc hạ đã sắp vào thành, thần văn giả ngoài cửa không còn cố kỵ gì nữa mà liên hợp ra tay.

“Tới hay lắm!”

Hoàng Đế tùy tay vung một trảo, ngũ sắc đỏ, xanh, vàng, trắng, đen trong hư không ngưng tụ thành một thanh Đế Vương kiếm màu vàng kim, theo tay ông ta vung lên.

Thoáng chốc, không gian kéo dài qua vô số tinh hệ bị một kiếm này chém đôi.

Bên lề khe nứt không gian, gió lốc thời không như một cái động đen cuộn cuộn nổi lên, liên tiếp cắn nuốt những thần văn giả đang không kịp trốn tránh.

Không gian cũng nứt ra thành một ranh giới rộng lớn không thể vượt qua.

Vô số thần văn giả bị những mảnh vỡ thời không cuốn lấy, khiến cho rất nhiều thần văn giả không thể chống lại, chỉ kịp lưu lại một tia thần niệm cuối cùng.

“Liệu có khả năng đây chính là một cảnh giới hoàn toàn mới hay không?”

...

Bên trong Vũ Trụ chi thành giống như một thế giới độc lập, bầu trời hoàng hôn tử khí âm u, bên ngoài lơ lửng rất nhiều vì sao như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Bên trong tòa cổ thành đồ nát này, nơi nơi đều để lại dấu vết của năm tháng và những tòa kiến trúc cổ xưa vô cùng tàn tạ.

Dường như cũng không có ban ngày và ban đêm.

Sau khi đám người Cố Trường Khanh tiến vào đều cẩn thận đánh giá.

Hắc Long biến nhỏ, lại quần quanh lên cổ tay Cố Trường Khanh.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Cố Trường Khanh nhớ tới quyển sách cổ chỉ có bảy trang mà mình xem được ở Thần Vũ cổ tộc.

Cảnh tượng trong sách và trước mắt có nhiều điểm tương tự.

Hoang vắng!

Đồ nát!

Đây là tòa thành mà Nhân Tộc từng chinh chiến trong vũ trụ?

Cố Trường Khanh dẫn theo mọi người đáp xuống trên đường, bắt đầu tra xét xung quanh.

“Lão đại, có chút không thích hợp!”

Trương Hồ nói:

“Không phải Tần Đế nói rồi sao, chỗ này có Tinh Không quái vật đập phá, làm sao lại yên tĩnh như vậy?”

“Hơn nữa lực hấp dẫn ở nơi này có vẻ rất mạnh, cũng có lực áp chế nhất định đối với thần niệm.”

Cổ Trường Khanh gật đầu, vừa mới tiến vào trong thành hắn cũng đã cảm nhận được.

Nhưng cho dù lực hấp dẫn có mạnh hơn mấy trăm đến một nghìn lần cũng sẽ không có bất cứ ảnh hưởng gì với bọn họ hiện giờ.

Còn về việc thần niệm bị áp chế, cũng không tạo thành nhiều ảnh hưởng.

“Lão đại, người xem!”

Phía xa truyền tới giọng nói của Chu Tước:

“Dấu vết ở này này tựa như mới để lại không được bao lâu.”

Bên kia, Chu Tước chỉ vào một dấu móng vuốt cực lớn trên tường của một tòa nhà.

Cổ Trường Khanh đáp xuống đất, nhìn về phía vết móng vuốt kia, hắn đang muốn nói chuyện.

Rống!

Đột nhiên, một tiếng rít gào đinh tai nhức óc từ phương xa truyền tới.

Chương 263: Thế Giới Độc Lập, Linh Tính Tự Vệ
Chương 263: Thế Giới Độc Lập, Linh Tính Tự Vệ

Theo tiếng rít gào vang vọng, xung quanh phé tích nơi đám người Cố Trường Khanh đang đứng có sát khí mãnh liệt dâng lên, vô số thân ảnh hung bạo phóng ra.

Bộp! Bộp! Bộp!

Đám quái vật dày đặc xông ra, trên người từng con có tinh quang lấp lánh, đang bao vây xung quanh đám người Cố Trường Khanh.

Răng rắc!

Bức tường của một tòa nhà trên đường đột nhiên sụp đổ, một con hung thú dữ tợn, toàn thân là lân giáp màu xanh từ bên trong tòa nhà phé tích phóng ra.

Rống!

Một mùi tanh tươi từ trong miệng nó truyền ra, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm đám người Cố Trường Khanh.

Ngay sau đó, móng vuốt sắc bén của quái thú cắt qua phiến đá trên đường, động tác nhanh nhẹn dâng lên cuồng phong xông về phía Cố Trường Khanh.

“Cút ngay!”

Chỉ là một hung thú, căn bản không đáng để Cố Trường Khanh động thủ.

Trương Hồ gầm lên một tiếng, dư âm của lực lượng thần văn đã mạnh mẽ nổ nát hung thú.

“Cái này... yếu đến vô lý!”

Trương Hồ ngẩng đầu, khinh thường nhìn đám Tinh Không hung thú che lấp cả mặt trời.

“Quả thực có chút ngoài dự liệu.”

Chu Tước cảm nhận bốn phía xung quanh, có chút do dự nói.

“Không phải chúng nó yếu, mà là vì nơi này mới chỉ là bên ngoài Vũ Trụ chi thành.”

Phạm vi mà thần niệm của Cố Trường Khanh có thể thăm dò tới còn vượt qua bọn Trương Hồ rất nhiều.

Phạm vi mà thần niệm có thể phát hiện, thực lực của hung thú cũng ngày càng mạnh.

Những thứ nhìn thấy ở bên ngoài này cùng lắm cũng chỉ có thực lực cấp bốn, năm mươi.

Trong mắt đám người Cố Trường Khanh thì không khác gì với con kiến.

Nơi hung thú chết đi, tại chỗ có một ánh huỳnh quang màu xanh nhạt đang phiêu đảng.

“Đây là cái gì?”

Trương Hồ tò mò đi qua, nâng tay sờ một chút.

“Vậy mà lại là lực lượng thần văn!”

Thần văn lực màu xanh nhạt ẩn chứa khí tức huyền diệu.

Trương Hồ nhìn về phía Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh đi tới bên cạnh lực lượng thần văn, dùng tay đặt lên nó tra xét một lần.

“Có chút thú vị đây.”

Sau khi đặt tới Siêu Thoát chi cảnh, Cố Trường Khanh có thể rõ ràng cảm nhận được, những thứ thần niệm có thể thăm dò ngày càng nhiều.

Nơi phát ra lực lượng thần văn, hẳn cũng đã có suy đoán mờ mờ trong lòng.

Chỉ là tất cả suy đoán đều cần sự thật để chứng minh.

Hiện tại còn chưa phải lúc để đưa ra kết luận.

Bên trong lực lượng thần văn màu xanh nhạt, Cố Trường Khanh bắt được một tia sinh cơ dồi dào.

“Thử xem có thể hấp thu hay không.”

Thúc giục ấn ký màu xám trong lòng bàn tay, Cố Trường Khanh hút lực lượng thần văn màu xanh nhạt vào cơ thể.

“Không có vấn đề gì, chỉ tiếc không có tác dụng gì với ta.”

Cố Trường Khanh lắc đầu.

Hiện giờ chỉ số tiềm lực của hắn đã gần ba vạn năm nghìn sao, cho dù có hấp thu lực lượng thần văn màu xanh nhạt này, đối với lực lượng thần văn rộng lớn như sao trời trong cơ thể hắn mà nói thì ngay cả một giọt nước so với biển rộng cũng không bằng.

Nhìn quanh bốn phía, cho dù có giết chết tất cả các Tinh Không hung thú bao vây bọn họ, sau đó hấp thu hết tất cả lực lượng thần văn của chúng nó thì cũng chỉ là muối bỏ biển, không có ý nghĩa gì.

“Tùy tiện xử lý một chút, đi tra xét xung quanh một lần, không cần lãng phí thời gian ở bên ngoài.”

Cố Trường Khanh đưa ra phán đoán.

“Vâng, lão đại.”

Cố Trường Khanh mở tay phải ra, không gian trước mắt nháy mắt biến thành nhà giam.

Tinh Không hung thú con trước ngã xuống, con sau tiến lên, toàn bộ đều bị khóa chặt tại chỗ.

“Giết!”

Trương Hồ thúc giục Hắc Hồ, trên người Chu Tước có liệt diễm đỏ rực lóe lên, Hắc Vương vùng mạnh gây sát...

Chốc lát, những con Tinh Không hung thú xuất hiện gần đó đều run rẩy.

Đợi cả tỷ năm Vũ Trụ chi thành mới hiện thế, chúng nó kìm nén sự hung ác cả tỷ năm mới có thể tìm được chỗ phát tiết.

Thật không ngờ, không chỉ không có sự giết chóc vui sướng như trong tưởng tượng, mà còn nghênh đón tới những thợ săn đáng sợ.

Ngoài phạm vi vạn trượng, những hung thú không bị giam cầm thấy thế thì đều bỏ chạy tứ phía, không dây dưa dài dòng chút nào.

“Không ngờ chúng nó còn có linh tính bậc này.”

Cổ Trường Khanh bay đến giữa không trung, chậm chậm bước đi trong hư không.

Rống! Rống!

Nơi chân trời, trong màn sương mù của Vũ Trụ chi thành truyền đến tiếng rít gào phẫn nộ.

Có những Tinh Không hung thú khủng bố có ý đồ đột phá khỏi lồng giam, muốn giết ra ngoài.

Một lát sau, hung thú bắt lực từ bỏ rít gào.

Dưới sự giết chóc của mọi người, trong phạm vi vạn trượng, Tinh Không hung thú đầy trời đều bị tiêu diệt gần như không còn.

Vô số lực lượng thần văn lưu lại tản ra ánh sáng đủ màu, giống như sao sáng lơ lửng trên bầu trời của tòa thành.

Cổ Trường Khanh tâm niệm vừa động, tất cả lực lượng thần văn giống như được chỉ dẫn, đều tụ tập về trước mặt Cổ Trường Khanh.

Cuối cùng, trước ngón trỏ của hắc ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng lớn bằng một quả trứng chim.

Cố Trường Khanh thở ra một hơi.

Lực lượng thần văn ngưng tụ trên đầu ngón tay thật sự quá hỗn tạp.

Thần văn giả bình thường nếu hấp thu quá nhiều cũng không phải chuyện tốt.

Hơn nữa trong lực lượng thần văn này còn lưu lại sự tàn bạo khi còn sống của hung thú và ý chí thề giết chóc còn sót lại, nếu hấp thu không cẩn thận thì thậm chí sẽ tổn hại tâm thần.

Trên bàn tay lóe lên ấn ký màu xám, quả cầu ánh sáng lấp lánh giống như nước bị đun sôi cuộn cuộn trào lên, thể tích cũng càng ngày càng nhỏ.

Cuối cùng, lực lượng thần văn lớn bằng trứng chim, lúc này đã biến thành một điểm sáng nhỏ bé như hạt đậu.

Đây là thần văn lực đã được nén đến cực điểm, loại bỏ tất cả những khí tức hỗn tạp, trở nên tinh thuần vô cùng.

Chỉ là một điểm sáng nhỏ cũng ẩn chứa năng lượng cực kỳ khủng bố.

Nếu ném nó ra bên ngoài Vũ Trụ chi thành, đợi đến khi điểm sáng này bùng nổ, vậy thì sinh linh trong một tinh vực nhỏ cũng sẽ bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Hắc vung tay lên, điểm sáng được ngưng tụ từ lực lượng thần văn bé bằng hạt đậu nháy mắt đã tắt lụi, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Chỉ chút năng lượng như vậy, đừng nói Cố Trường Khanh chướng mắt, ngay cả đám thủ hạ Trương Hổ của hắc cũng không để vào mắt.

Tinh Không quái thú bên ngoài nhỏ yếu là chuyện rất bình thường, nếu không sinh linh bên ngoài vừa tiến vào đã toàn quân bị diệt rồi.

Nơi đây giống như một thế giới độc lập, không biết có bao nhiêu nguy hiểm chưa được khám phá ra đang chờ đợi.

Chương 264: Cơ Hội Cuối Cùng Để Tự Cứu Lấy Mình (1)
Chương 264: Cơ Hội Cuối Cùng Để Tự Cứu Lấy Mình (1)

Ngoài Vũ Trụ chi thành.

Vài thân văn giả tránh thoát được gió bão thời không đáng sợ và mảnh vụn không gian quần lấy đã lặng lẽ tới gần bên ngoài Vũ Trụ chi thành.

Mấy người mừng thầm trong lòng, nghĩ rằng có thể đục nước béo cò mà tiến vào trong Vũ Trụ chi thành.

Nhưng không ngờ, trong hư không có một cây đại thụ không rễ mà mọc lên, những cành cây vô cùng cứng rắn nháy mắt đã xuyên thấu qua cơ thể của mấy người này.

Vài tiếng kêu rên vang lên, cơ thể bọn họ đã bị nhánh cây hút khô.

Hút khô mấy người xong, nhánh cây lại co lại, rút ngược trở về, biến mất trong không gian, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Vài thi thể khô cằn lập tức bị gió bão thời không xé thành mảnh nhỏ.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Phía xa xa trong bầu trời, Ngu Hạo mặc áo choàng màu xanh biếc, hai mắt màu xanh híp lại, cả người tản ra hơi thở tà ác.

“Vì sao ngươi lại ra tay, nếu như bị phát hiện, kế hoạch của chúng ta sẽ thất bại!”

Đế Khâm Na Tịch mặc áo choàng ngăn cách hơi thở, phần nộ nhìn chăm chăm Ngu Hạo.

“Thương Vương cổ tinh đói rồi.”

Trên mặt Ngu Hạo lộ ra vẻ tươi cười đáng sợ, nhìn thần văn giả chạy tứ tán đầy trời, giống như đang nhìn chăm chăm từng miếng thức ăn mỹ vị.

“Thu liễm một chút, đừng để thêm phiền toái.”

Đế Khâm Na Tịch cảnh cáo một câu rồi không để ý đến lão nữa.

Trong bầu trời, vô số thần văn giả vẫn còn đang khiếp sợ với sức mạnh to lớn dùng một kiếm chém đôi tinh hệ của Hoàng Đế.

“Đây là việc mà chiến đế cấp chín mươi chín có thể làm được sao?”

“Có đại lão nào có thể tra xét được chỉ số tiềm lực của của lão già này rốt cuộc cao bao nhiêu không?”

“Đã thử rồi, tra không được, chỉ có thể nhìn xem các thể lực lớn có thể tra ra manh mối hay không thôi.”

Thần văn giả đưa mắt nhìn về phía những người đứng đầu của các thể lực lớn, đến hiện tại vẫn không hề có dấu hiệu muốn ra tay.

...

Một kiếm này của Hoàng Đế hoàn toàn đánh vỡ nhận thức của mọi người.

Các đế chủ và người đứng đầu của thể lực lớn đều không phải không muốn động thủ.

Nhưng mà nhìn thấy được sức mạnh đáng sợ không biết tên này, bọn họ làm sao dám để bản thân mình mạo hiểm.

Bọn họ đều nghĩ tới khả năng kia, bởi vì cái khả năng này đã hoàn toàn thể hiện ngay trước mặt họ.

“Thì ra cấp chín mươi chín thật sự không phải cuối cùng, thật sự có sinh linh đột phá!”

“Nhưng mà vì sao đột phá lại là sinh linh của Lam Tinh, là Nhân Tộc!”

Nhóm thần văn giả nổi lên lửa giận cuộn cuộn trong lòng, nhưng mà ranh giới không gian bị nứt ra ở trước mặt bọn họ lại là đả kính vô cùng trắng trợn.

“Ta nghĩ mọi người có phải đã xem nhẹ một chuyện vô cùng quan trọng rồi không?”

Cực Đạo Chí Tôn bỗng nhiên mở miệng, các thần văn giả đều chuyển ánh mắt về phía gã.

“Thực hiện nhiên, Hoàng Đế đã đột phá, vậy Lam Tinh đế chủ Cổ Trường Khanh thì sao?”

Giọng nói của gã tràn ngập tò mò, nhưng mà rơi vào trong tai những thần văn giả thì không khác gì sấm đánh ngang tai.

“Không thể nào!”

Một thần văn giả lạnh run nói, đây chính là sự run rẩy phát ra từ linh hồn.

“Không có gì không thể, Cổ Tinh chủ vốn đã mạnh hơn so với Hoàng Đế, nếu Hoàng Đế đột phá, Cổ Tinh chủ làm sao có đạo lý không đột phá.”

“Nhưng mà sao có thể? Vừa mới hôm qua Hoàng Đế vẫn còn đang là chiến đế cấp chín mươi chín, sao mới một ngày đã đột phá rồi?”

Có thần văn giả vẫn không thể tin được vào hai mắt mình.

“Nghe nói vài năm trước Cố Tinh chủ vẫn chỉ là một người bình thường, Nhân Tộc Lam Tinh đúng là không thể nhìn bằng lẽ thường.”

“Chúng ta còn có cơ hội sao?”

Một thần văn giả có ba cái đầu rung động nói.

Đây cũng là tiếng lòng của vô số sinh linh Tây vũ trụ, tương lai sẽ phát triển thành thế nào, tất cả sinh linh đều rơi vào hoang mang.

“Vũ Trụ chi thành có lẽ chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta, cho dù chết thì ta cũng phải đi vào!”

“Đúng thế, nếu cho bọn họ càng nhiều thời gian để thăm dò Vũ Trụ chi thành, vậy chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa, bất kể thế nào cũng phải liều mạng!”

“Vũ trụ nhiều sinh linh như vậy, ta không tin tập hợp tất cả lực lượng cũng không địch lại Lam Tinh! Phải biết rằng bọn họ đã từng là kẻ thất bại.”

“Nói rất đúng! Chúng ta liên hợp lại đuổi bọn họ về Lam Tinh, lại hủy diệt toàn bộ Lam Tinh, cắt đứt khả năng cho bọn họ quật khởi!”

“Động thủ đi! Cho dù thân tử đạo tiêu thì thế nào?”

Trong bầu trời, vô số thần văn giả thúc giục thần văn, các màu để giáp chiếu sáng sao trời, uy thế cường đại khiến cho không gian vốn đã không ổn định lại tiếp tục sụp xuống.

Lực lượng thần văn đủ màu đảo lộn âm dương, lúc này, vạn vật bầu trời giống như tiến vào luyện ngục.

“Rất tốt!”

Thấy các thần văn giả đã đẩy lên ý chí chiến đấu, hai mắt Hoàng Đế sáng ngời.

Một kiếm vừa rồi, ngay cả một phần lực lượng ông ta cũng chưa dùng.

Vậy mà đã dọa lui vô số thần văn giả, không có chút cảm giác sáng khoái nào.

Không ngờ bọn họ vẫn còn dũng khí ngóc đầu trở lại, trong lòng Hoàng Đế vô cùng vui vẻ.

Chỉ hận không thể giết hết tất cả kẻ địch của Lam Tinh tại mảnh trời này.

“Động thủ đi, không đợi nữa!”

Trên người Ân Ngục Tà Hoàng chậm rãi dâng lên làn sương màu tím đen, một con mắt tà ác chậm chậm mở ra trong làn sương mù, nhưng mà khi nó hoàn toàn mở mắt ra, lại giống như lâm đại địch mà nhìn chăm chăm về phía Hoàng Đế, giống như nhìn thấy thứ khiến nó cực kỳ hoảng sợ.

“Ồ?”

Cảm ứng được tà ác chi nhãn có dị thường, Ân Ngục Tà Hoàng hơi sửng sốt, trong lòng hơi hồi hận mình bất cẩn.

Nhưng mà giây tiếp theo, gã đã nhìn thấy cung chủ của Hạo Nguyệt học cung và Hạo Dương học cung đều kích hoạt thần văn, một người là đế giáp màu trắng, trong tay cầm Loạn Nguyệt thần luân đang không ngừng xoay tròn vờn quanh cơ thể.

Một người mặc đế giáp màu vàng kim, quanh thân dập dờn kết giới màu vàng nhạt như có như không.

Bọn họ bắt đầu rục rịch.

“Bọn họ muốn động thủ rồi?”

Ân Ngục Tà Hoàng biết thực lực hai người không hề dưới mình, bọn họ cũng đã không nhìn nổi nữa.

“Lại đợi một chút!”

Các thể lực lớn khác nói: “Xem bọn họ có thật sự động thủ không.”

Chương 265: Cơ Hội Cuối Cùng Để Tự Cứu Lấy Mình (2)
Chương 265: Cơ Hội Cuối Cùng Để Tự Cứu Lấy Mình (2)

“Lão đại, đã tra xét xong, không có phát hiện gì đặc biệt.”

“Lão đại, bên này cũng vậy.”

Rất nhanh, đám Trương Hồ và Thao Thiết đã bay trở về.

Thành phố này đã hoàn toàn biến thành phế tích, đúng thật là trạm đầu tiên để Tinh Không hung thú săn giết những thần văn giả tới từ bên ngoài.

“Tiếp tục đi vào, mấy người các người phân tán ra, không được rời khỏi phạm vi thần niệm có thể tra xét lẫn nhau, một khi xuất hiện nguy hiểm, những người khác toàn lực trợ giúp.”

Cố Trường Khanh đưa ra sắp xếp.

“Vâng!”

Mấy người trao nhau ánh mắt trao đổi, nhiều năm kẻ vai chiến đấu, bọn họ đã sớm phối hợp không có kẽ hở.

Trong nháy mắt, mấy người đã phân công xong, đều tự đi về phía bọn họ muốn tra xét.

...

Ngoài cửa lớn.

Đối mặt với gần như toàn bộ thần văn giả mạnh mẽ công kích, Hoàng Đế không hề sợ hãi, ngược lại cả người đều càng thêm hưng phấn.

“Hoàng Đế, vào đi, không cần tiếp tục ngăn cản bọn họ.”

Từ bên trong Vũ Trụ chỉ thành truyền tới một đạo thần niệm.

“Đúng là dễ dàng cho các ngươi!”

Thu hồi Đế Vương kiếm trong tay, Hoàng Đế xoay người đi vào thành.

“Chuyện này...”

“Lão già này sao lại lâm trận bỏ chạy?”

Nhóm thần văn giả đang dốc toàn lực định ra tay hiện giờ đang vô cùng khó chịu!

Lại không biết bọn họ vừa nhặt về được một cái mạng.

Nếu không, một người Hoàng Đế đã có thể giết sạch tất cả ở đây.

Chỉ là khinh thường mà thôi.

“Chắc chắn là bị chúng ta dọa sợ mất mật, từng là đế chủ của Lam Tinh, chẳng qua cũng chỉ có thế.”

“Làm kẻ địch với cả vũ trụ sẽ phải trả giá đắt! Chỉ là một nhân loại, làm sao thừa nhận nổi!”

Hoàng Đế bỗng nhiên rời đi, giống như cho tất cả thần văn giả ở đây một liều thuốc yên tâm.

“Đây căn bản chính là mưu kế của tên Nhân Tộc Cố Trường Khanh xảo trá kia, cố ý ngăn cản chúng ta, chỉ là vì đi vào trước để lấy được chỗ tốt!”

“Thật sự đáng hận, Cố Trường Khanh, tuyệt đối đừng để ta gặp được, nếu không nhất định sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta!”

“Còn chờ cái gì? Nhanh vào thôi!”

Xích!

Ngay tại lúc bọn họ đang trào phúng, đột nhiên một đạo kiếm quang kim sắc chiếu sáng cả tinh hệ từ bên trong cánh cửa Vũ Trụ chi thành tàn bạo phóng ra, chém chết tất cả các sinh linh đang mạnh miệng thể hiện.

Má nó!

Trong phút chốc, toàn trường chỉ còn lại từng tiếng hít khí.

“Mẹ nó! Đừng ngu xuẩn nữa, vừa rồi suýt nữa thì lan đến gần ta!”

“Đây là đám ngu dốt gì, nào tàn à, thật sự cho rằng Cố Tinh chủ là quả hồng mềm?”

“Đi, chúng ta cũng vào thành!”

Sau khi mắng chửi đám nào tàn bị giết kia, vô số thần văn giả tụ tập tại mảnh trời này đều giống như từng tia sáng bay vào Vũ Trụ chi thành.

“Có chút kỳ lạ.”

Ngu Hạo hút khô hai thần văn giả vừa đi ngang qua, hơi dăm chiêu nói.

“Ngươi sợ?”

Đế Khâm Na Tịch cười nhạt.

“Có gì đáng sợ? Cho dù có kỳ lạ thì sao, chỉ cần thật sự có thể tìm được kết tinh tiềm năng, Thương Vương cổ tộc ta chính là cổ tộc mạnh nhất vũ trụ!”

Ngu Hạo cũng không chờ Đế Khâm Na Tịch mà tự mình bay về phía Vũ Trụ chi thành.

“Thương Vương cổ tinh chính là bản thể của ngươi, ngươi cho rằng ta không biết? Đến lúc đó, ngươi và Thương Vương cổ tộc đều phải trở thành con rối của ta.”

Đế Khâm Na Tịch nhìn bóng dáng Ngu Hạo, trên mặt lộ ý cười lạnh.

“Vào trong rồi!”

“Không thể nào, chỉ là một cái thành phố rách nát thôi, cần gì phải nguoi chết ta sống!”

“Ngu xuân, mở mắt chó của nguoi mà nhìn ra xa xem, đây chỉ là một thành phố bên ngoài mà thôi!”

Nhóm thần văn giả tiến vào đầu tiên nhìn thấy thành phố đổ nát hoang tàn trước mắt, trên mặt lộ vẻ thất vọng.

...

Ngoài cửa lớn Vũ Trụ chi thành đã vô cùng hỗn loạn, vô số thần văn giả nối tiếp nhau, thậm chí không tiếc ra tay giết chết thần văn giả phía trước để xông vào trong.

“Đều cút hết cho ông!”

Lực lượng thần văn mạnh mẽ từ vài tên thần văn giả ở phía sau nghiền áp đánh tới.

Vài thần văn giả không kịp tránh, bất ngờ không kịp đề phòng, bị lực lượng thần văn bàng bạc đánh cho bay ngược ra ngoài.

Một thần văn giả có thần văn cấp bậc không cao lại tử vong tại chỗ.

“Chết tiệt!”

“Thật đê tiện, lại muốn đánh lên!”

Hai tên thần văn giả từ mặt đất đứng lên, phần nộ nhìn về phía sau.

“Chó ngoan không cản đường, gà yếu thì nên thành thật mà trốn về sau đi!”

Một thân văn giả cao lớn, toàn thân bao trùm bởi nham thạch, không hề có tính người mà nện bước từ hư không đi tới.

Hai tên thân văn giả đánh giá tu vi của gã, lập tức ngoan ngoãn tránh sang một bên.

Vũ Trụ đúng là thực lực đại diện cho tất cả.

“Dẫn đường đi!”

Ngu Hạo đi theo phần lớn thân văn giả cùng nhau tiến vào Vũ Trụ chi thành.

Theo sát sau đó, Đế Khâm Na Tịch đứng bên người lão.

Cổ Trường Khanh đã không ở nơi này, Đế Khâm Na Tịch chọn một phương hướng rồi bay đi.

Vài thân văn giả từ lúc tiến vào đã luôn nhìn chăm chăm Đế Khâm Na Tịch, lúc này âm hiểm cười đi theo, nhưng không ngờ còn chưa đi được mấy bước đã đột nhiên bị những nhánh cây dài ra xuyên thủng thân thể, sinh mệnh kết thúc.

Chương 266: Tăng Lên Một Chút Chương 266: Tăng Lên Một Chút

Không gian trong Vũ Trụ chi thành to lớn, giống như một thế giới độc lập, Cổ Trường Khanh thu lại khí tức toàn thân, giống như một tia sáng phi hành trên trời cao.

Thế giới này còn đồ nát và hoang vắng hơn so với hắc tượng tượng.

Ngoại trừ hung thú hoành hành khắp nơi, trên mặt đất, thậm chí ngay cả cây cỏ cũng đã không còn.

Trong Vũ Trụ chi thành chẳng lẽ ngoài Tinh Không hung thú ra thì không còn sinh linh nào khác?

Vút!

Đột nhiên, từ phương xa trên bầu trời có một con mãnh thú dạng chim, cơ thể có hai màu đen trắng giao nhau, nó vung lên móng vuốt màu u lam sắc bén, phóng thẳng về phía Cổ Trường Khanh.

Phốc!

Lúc cách Cổ Trường Khanh khoảng trăm trượng, hung thú đang bay cực nhanh lại giống như đột nhiên đụng phải một bức tường vô hình.

Nhất thời cả người máu thịt bầy nhầy rơi từ không trung xuống, mùi máu tanh lập tức hấp dẫn hơn mười con hung thú có hình thái khác nhau gào thét mà tới.

Nhìn hung thú đang ngấu nghiến tranh đoạt máu thịt trên mặt đất, Cổ Trường Khanh lùi về sau một chút, sau đó hơn mười con hung thú trong nháy mắt đã bị nổ tung thành huyết vụ.

Hơn mười loại thần văn lực đủ sắc thái đang lơ lửng tại vị trí vừa đứng của chúng nó.

“Quả nhiên, càng vào sâu thì thần văn lực của hung thú càng mạnh.”

Cổ Trường Khanh tùy tay vứt bỏ thần văn lực do hơn mười con hung thú lưu lại, tiếp tục bay về phương xa.

Cổ Trường Khanh đã đoán sai, bên trong Vũ Trụ chi thành tuy không có nhật nguyệt, nhưng lại có hắc ám luân phiên.

Hắc ám giáng xuống, mặt đất vốn đã không hề có sinh cơ càng thêm yên ắng.

Ngay cả Tinh Không hung thú chạy khắp nơi vào ban ngày cũng đã trốn đi hết.

Giống như trong đêm đen có một thứ kinh khủng gì đó khiến cho bọn chúng không thể không trốn đi.

Hắc ám cũng không thể ngăn cản thần niệm của Cố Trường Khanh.

Cảm ứng được đám Trương Hồ vẫn rất hoạt bát, Cố Trường Khanh cảm nhận được cách đó không xa có một tòa kiến trúc nằm trên hoang nguyên, lập tức tăng tốc bay về phía đó.

Thế giới bên trong Vũ Trụ chi thành giống như có quy tắc khác hoàn toàn với bên ngoài vũ trụ.

Trong này không thể mở ra trùng động, sau khi Cố Trường Khanh tiến vào Siêu Thoát chi cảnh thì đã thoát khỏi giới hạn nhất định của không gian, nhưng ở bên trong Vũ Trụ chi thành thì cũng không sử dụng được.

Chỉ có thể thật sự phi hành, điều này khiến hắn có chút khó chịu.

Trên hoang nguyên, một vùng sa mạc bằng phẳng xuất hiện trong cảm ứng của Cố Trường Khanh.

Một tòa tháp lơ lửng nằm ở chính giữa sa mạc.

Khiến Cố Trường Khanh bất ngờ chính là, trong vùng sa mạc này vậy mà không hề có Tinh Không hung thú tồn tại.

Chẳng lẽ nơi này có chỗ nào khác thường?

Cố Trường Khanh tập trung thần niệm vào tòa tháp.

Tòa tháp chỉ cao ba tầng sáu trượng.

Trên thân tháp truyền ra ý vị tang thương cổ xưa.

Đình linh...

Trên vùng sa mạc yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng chuông gió.

Cố Trường Khanh nhú chặt mày, lúc này trên sa mạc cũng không có gió.

Vì sao chuông gió lại động, còn phát ra âm thanh.

Tòa tháp này chắc chắn có huyền cơ.

Cố Trường Khanh bay đến dưới tháp, sau khi nhìn quanh bốn phía thì đi thẳng vào trong tháp.

Nơi này là tầng đầu tiên của tháp.

Khác với sa mạc nằm sâu trong hắc ám ở bên ngoài, trong tháp tự tạo thành một không gian.

Lạnh lẽo, kỳ lạ. Đây chính là cảm nhận đầu tiên của Cố Trường Khanh.

Mặc dù không lớn vô cùng như bên trong bảo hộp thời gian, nhưng mà cũng có phạm vi không gian bằng mấy trăm cái tinh hệ.

Cảm ứng một lần, Cố Trường Khanh cuối cùng cũng phát hiện một thứ khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Trong không gian kỳ lạ này, hai con mắt u ám dần dần mở ra.

Nó nhìn chăm chăm vào kẻ xâm nhập Cố Trường Khanh, lực lượng u ám yên lặng vờn quanh người Cố Trường Khanh, giống như tạo ra một cái nhà giam, muốn bắt giữ Cố Trường Khanh ở trong đó.

“Hung thú này mạnh hơn một chút?”

Phía sau áo giáp chung cực bao bọc lấy Cố Trường Khanh hiện lên Thái Cực Đồ, nháy mắt chiếu sáng một tầng không gian.

Ở trước mặt hắn, một con Tinh Không hung thú màu đen dài mấy vạn trượng đang lơ lửng trong không gian.

Ô!

Giống như đã ở trong không gian u ám quá lâu, hung thú cực kỳ không thích ứng với ánh sáng đột nhiên xuất hiện này.

Nó đột nhiên mở ra cái miệng máu lớn, hai bên khóe miệng có hai cái râu dài nhọn hoắt đang vung vẩy.

“Một con cá nheo?”

Cổ Trường Khanh đánh giá hung thú một chút, không chỉ không thấy xấu xí tà ác, ngược lại còn cảm thấy nó có chút đáng yêu.

“Đáng tiếc, Hồng Lăng của ta còn xinh đẹp hơn người nhiều, cho nên, người đi chết đi!”

Chương 267: Người Thừa Kế Xuất Hiện

Hai cái râu dài nhọn bên khoe miệng của mãnh thú lôi kéo theo hàng trăm triệu tia u quang, gần như hoàn toàn bao trùm không gian bên người Cố Trường Khanh.

Ngao!

Ngay sau đó, trong Thái Cực Đồ sau lưng Cố Trường Khanh đột nhiên có song long một đen một xám bay ra, thân hình nháy mắt lớn đến vạn trượng.

U quang chẳng chịt bị phù văn chuyển động trên cơ thể song long đánh tan.

Con Tinh Không hung thú giống như cá nheo bỗng nhiên kêu rên.

Đôi mắt u ám nhìn về phía Cố Trường Khanh và song long, tràn ngập sợ hãi.

“Xem ra, u quang chính là lực lượng bản nguyên của nó.”

Tâm niệm vừa động, song long đồng thời lao tới, không hề lãng phí chút sức lực nào đã cắn nát hung thú.

Trong không gian chỉ còn lại một quang cầu u ám lớn bằng nắm tay.

Nhưng mà không đợi Cố Trường Khanh tiến lên tra xét, Hắc Long đã ngọam luôn quang cầu u ám kia vào miệng.

Sau đó, một cảm giác huyền diệu nổi lên trong lòng Cố Trường Khanh.

“Lực lượng hấp ám, nhưng mà không đủ tinh thuần, chẳng qua vẫn có chút tác dụng.”

Song long trở lại bên trong Thái Cực Đồ, Cố Trường Khanh phát hiện chỉ số tiềm năng của mình tăng lên một chút.

Tuy chỉ là một chút, nhưng lúc này độ khó để tăng lên chỉ số tiềm năng của Cố Trường Khanh không phải chỉ là một chút thôi đâu.

Cho dù có dùng hết những tài nguyên có trong tầng không gian này, chỉ e cũng rất khó.

Nhưng chỉ hấp thu một chút lực lượng hấp ám đã có thể tăng lên, vì vậy Cố Trường Khanh thật lòng chờ mong với tầng tiếp theo.

Chương 267: Người Thừa Kế Xuất Hiện

Khác với tầng một, tầng hai là thế giới ánh sáng.

Vẫn như trước không tốn sức mà giết chết Tinh Không hung thú của tầng này, nó là một con thần lằn khổng lồ có thể biến hóa màu sắc trên thân tùy theo màu sắc của ánh sáng.

Sau khi giết chết thần lằn, lấy được một luồng lực lượng quang minh, nó bị rỗng xám trong Thái Cực Đồ nuốt vào, chỉ số tiềm năng lại tăng thêm một chút.

Cảm ứng được lối vào tầng thứ ba, Cố Trường Khanh đi vào.

Đập vào mắt chính là một căn phòng vô cùng bình thường, đây mới thật sự là đỉnh tháp.

Một viên bảo thạch đẹp đẽ bắt diết được khảm trên đỉnh tháp, chiếu sáng tất cả trong căn phòng.

Một bệ đá cổ xưa nằm tại trung tâm của gian phòng.

...

Tầng thứ ba của cổ tháp yên tĩnh đáng sợ, trống rỗng không thấy bất cứ vật trang trí gì.

Chỉ có một bệ đá bình thường không có gì đặc biệt.

Đình linh...

Tiếng chuông gió lại vang lên.

Theo tiếng nhìn lại, Cố Trường Khanh thấy được trên bệ đá có một cái chuông đồng nhỏ.

Tựa như bị năm tháng ăn mòn, chuông đồng đã sớm mất đi sự sáng loáng ban đầu, chỉ còn lại lõi chì xám xịt.

Đình linh...

Giống như sợ Cố Trường Khanh không chú ý tới nó, chuông đồng lại vang lên.

Là ai cố ý để lại một cái chuông đồng như vậy ở trong này? Nó có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Cố Trường Khanh đi đến cạnh bệ đá, tiện tay cầm lấy chuông đồng.

Thần niệm đảo qua chuông đồng, cũng không phát hiện điều khác thường.

“Ồ?!”

Cố Trường Khanh đột nhiên cả kinh, cảm giác nguy cơ rất lâu không xuất hiện đột ngột nảy lên trong lòng.

Từ sau khi chỉ số tiềm năng đột phá ba vạn, hắn đã không có cảm giác nguy cơ.

Nhưng lại có thể cảm nhận được nguy cơ vào lúc này, vậy thì thứ có thể mang lại cảm giác nguy cơ cho Cố Trường Khanh phải mạnh cỡ nào.

Trong khoảnh khắc, trên người Cố Trường Khanh mãnh liệt tuôn trào ánh sáng thần vận, khí tức âm dương sau lưng nghịch chuyển, song long chuyển động hóa thành Thái Cực, trên áo giáp long văn màu xám trắng hiện lên từng tia đạo vận.

Trên đỉnh đầu hiện lên hình ảnh Tử Thần.

Áo giáp chung cực bao bọc cơ thể.

Đỉnh!

Thanh âm binh khí giao nhau đột nhiên vang lên.

Cố Trường Khanh xoay người lại, trong không trung có một đạo tàn ảnh cầm trong tay lợi kiếm màu đen đang đâm về phía Cố Trường Khanh, lại bị liêm đao của hư ảnh Tử Thần ngăn cản.

“Người là vật gì?”

Cố Trường Khanh nheo mắt, uy áp vô cùng vô tận mạnh mẽ đánh về phía tàn ảnh.

“Ha ha ha...”

Tàn ảnh phát ra một tiếng cười quái dị, lập tức biến mất trong không trung.

Cố Trường Khanh phản ứng cực nhanh, tay trái chộp về phía hư không, lực lượng Minh Thần nháy mắt khóa chặt cả mảnh không gian nhỏ này.

“Ồ?”

Trong hư không truyền đến một thanh âm ngạc nhiên lại nghi ngờ, sau đó, lực lượng Minh Thần lại chạm vào khoảng không.

Cố Trường Khanh bắt đầu nghiêm túc, thế giới trong Vũ Trụ chỉ thành không thể ứng dụng những quy tắc của không gian, điều này khiến hắn mất đi rất nhiều thủ đoạn công kích.

Nhưng mà tàn ảnh đánh lên hấn lại không bị không gian hạn chế.

Tàn ảnh hấn chính là sinh linh vốn dĩ tồn tại bên trong Vũ Trụ chi thành.

Hết sức chăm chú cảm nhận nhất cử nhất động trong phòng, đỉnh đầu có hình ảnh Tử Thần, Minh Thần, Ma Đồng, Cốt Đế phân ra bốn phương hướng, chuẩn bị nghênh đón tàn ảnh đánh lên bất cứ lúc nào.

Cố Trường Khanh quát: “Hiện thân đi, con chuột thôi!”

Tàn ảnh hai lần đánh lên không thành thì yên lặng xuống, Cố Trường Khanh không kiên nhẫn phí lời với nó, chủ động tuyên chiến.

“Kẻ cuồng vọng!”

Trong không gian truyền ra một tiếng hừ lạnh.

“Tìm được người rồi!”

Phía sau, Thái Cực Đồ rất nhanh nghịch chuyển, nếu không thể sử dụng quy tắc không gian trong thế giới này, vậy thì mạnh mẽ làm nhiễu loạn không gian.

Nơi vừa mới truyền ra thanh âm bị từng vòng ánh sáng thần vận phát ra từ Thái Cực Đồ không ngừng bắt lấy và quấy nhiễu trật tự không gian.

Cảm nhận được thần văn lực cuộn cuộn trong cơ thể đang không ngừng bị tiêu hao, tuy đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng Cố Trường Khanh vẫn bị tốc độ tiêu hao này làm cho hơi kinh ngạc.

Chỉ là cường chế quấy nhiễu một không gian nho nhỏ, vậy mà lại bị tiêu hao gần một phần mười lực lượng, nếu như ở vũ trụ ban đầu thì đủ để mở ra một cái trùng động có đường kính mấy chục vạn trượng.

Nhất định phải mau chóng quen thuộc với không gian ở nơi này, Cố Trường Khanh âm thầm nghĩ trong lòng.

“Vậy mà bị phát hiện?”

Chỉ vài giây ngắn ngủi, tàn ảnh lần thứ ba cảm thấy vượt ngoài dự kiến.

“Ta xem ngươi chạy đi đâu!”

Song long bay ra từ Thái Cực Đồ, long lực dồi dào tăng mạnh quấy nhiễu không gian

“Ha ha ha...”

Nhưng mà lại có tiếng cười nhạo vang lên, không gian nơi tàn ảnh lần trốn cũng chỉ bị dao động tượng trưng một chút, sau đó lại biến mất.

Khó giải quyết như vậy?

Cố Trường Khanh đã không nhớ rõ đối thủ lần trước khó đối phó như vậy là người nào, nhưng mà đối thủ này lại có thể ẩn mình vào không gian bất cứ lúc nào, khiến cho hắn không có chỗ xuống tay, quả thực là khiến hắn có chút đau đầu.

“Chẳng lẽ lại phải dùng tới La Hầu?”

Ánh mắt Cố Trường Khanh âm trầm, bất kể thế nào cũng phải bắt được tàn ảnh kia.

Ngay lúc này, tàn ảnh bỗng nhiên từ một phân thành bốn, xông tới từ bốn phía.

Thần niệm của Cố Trường Khanh tập trung vào bốn thân ảnh, ý đồ tìm ra bản thể thật sự của tàn ảnh.

Nhưng mà khiến Cố Trường Khanh ngoài ý muốn chính là, bốn thân ảnh đều là chân thân.

Đây là lực lượng quỷ dị gì, Cố Trường Khanh bắt đầu thấy hứng thú.

Nếu tất cả đều là thật, vậy thì cứ bắt hết cả bốn là được!

Nghĩ như vậy, uy áp khủng bố từ trên người Cố Trường Khanh phát ra.

Thần quang trên áo giáp càng ngày càng thịnh, không gian trong căn phòng đã nứt ra từng vết rạn.

Một luồng uy áp mạnh hơn trước đó gấp vô số lần đè ép cho bốn vách tường trong căn phòng rã rời chấn động.

Vị trí trung tâm trên đỉnh đầu, hư ảnh La Hầu hiện ra.

Trong nháy mắt khi bốn tàn ảnh nhìn thấy La Hầu, tất cả đều dừng lại công kích.

Ba trong bốn tàn ảnh đồng thời dung nhập vào tàn ảnh còn lại.

“Không ngờ đợi nhiều năm như vậy, người thừa kế rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!”

Chương 268: âm Dương Chi Lực, Sinh Tử Nghịch Chuyển
Chương 268: âm Dương Chi Lực, Sinh Tử Nghịch Chuyển

“Không ngờ đợi nhiều năm như vậy, người thừa kế rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!”

Tàn ảnh nhìn Cố Trường Khanh, giọng điệu khàn khàn vang lên.

“Người thừa kế, có ý gì?”

Cố Trường Khanh cũng không muốn nghe lời vô dụng, thẳng thắn hỏi vào vấn đề.

“Ha ha ha, chẳng qua ta tin rằng chúng ta vẫn sẽ gặp lại!”

Tàn ảnh cười lớn rồi biến mất trong phòng, hoàn toàn mất đi tung tích.

Cố Trường Khanh cầm chuông đồng trong tay như có chút đăm chiêu.

Hắn là Lam Tinh đế chủ, nếu Vũ Trụ chi thành này cũng là của Nhân Tộc, vậy Cố Trường Khanh thân là Lam Tinh chi chủ được gọi là người thừa kế thì cũng không có gì khó hiểu.

“Vẫn sẽ gặp lại!”

Đây là câu nói cuối cùng tàn ảnh nói ra trước khi biến mất.

Đây có phải có nghĩa là, trong Vũ Trụ chi thành này chắc chắn còn có rất nhiều chân thân của tàn ảnh đang tránh đi.

Thu chuông vào không gian giới tử, Cố Trường Khanh rời khỏi bảo tháp.

Trở lại trên vùng sa mạc thì đã là ban ngày.

Cố Trường Khanh mở thần niệm ra trước, tra xét tình hình hiện tại của thủ hạ.

Mấy người Trương Hổ vẫn còn hoạt bát, nhưng lúc này bọn họ tựa như đều đang bay nhanh về một phía.

“Không đúng, sao không thấy Thao Thiết?”

Thần niệm bỗng nhiên không cảm ứng được vị trí của Thao Thiết.

“Lão đại, rốt cuộc cũng liên hệ được với ngươi!”

Giọng nói lo lắng của Trương Hổ vang lên.

“Có chuyện gì, Thao Thiết đâu?”

Vẻ mặt Cố Trường Khanh âm trầm hỏi.

“Thao Thiết bị tập kích, đối thủ tập kích hắn rất mạnh...”

“Đợi chúng ta phát hiện dị thường thì Thao Thiết và đối thủ đã thoát khỏi phạm vi thần niệm của chúng ta!”

Ánh mắt Trương Hổ lộ hung quang, nói.

“Các người tới gần vị trí của ta, cẩn thận Tinh Không hung thú, tuyệt đối không được sơ xuất.”

Nói xong, thân ảnh Cố Trường Khanh hóa thành một tia sáng, bay về phương hướng nơi Thao Thiết biến mất.

Đám người Trương Hồ vô cùng ân hận, thực lực nhanh chóng tăng lên khiến bọn họ có thể tùy ý đi lại trong vũ trụ, trong lòng dần dần cũng có chút tự đại, mất đi tính cảnh giác đối với nguy hiểm.

Hiện giờ Thao Thiết lại mất tích ngay dưới mí mắt họ, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ tự trách.

Nếu lúc ấy bản thân không có lòng tham tra xét thêm một phần của hoang nguyên kia, Thao Thiết cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Hiện tại cũng chỉ có thể cầu mong tốc độ lão đại nhanh hơn chút nữa, lại nhanh hơn chút nữa.

Hy vọng Thao Thiết có thể chống đỡ, chờ được lão đại qua đó.

...

Trên không trung bên ngoài Vũ Trụ chi thành, một tia sáng bá đạo phóng thẳng về phía sâu bên trong hoang nguyên.

Nơi nó đi qua, không gian chấn động, gió lốc tàn sát bừa bãi, vô số Tinh Không hung thú vừa mới bay lên đã bị lực công kích đáng sợ của nó nghiền nát.

Tinh Không hung thú trốn không kịp bị dư âm của nó quét qua, tất cả đều không chết cũng bị thương.

Trên không trung, thân ảnh lực do hung thú chết đi lưu lại biến thành từng điểm nhỏ, Cố Trường Khanh cũng không để ý, trên người mở ra áo giáp chung cực của quý văn, càng gia tăng tốc độ.

Thao Thiết là một trong những thủ hạ mà Cố Trường Khanh bồi dưỡng ra sớm nhất, mặc dù không cầu thả như Trương Hồ, nhưng vẫn có những lúc sơ xuất.

Nhưng đối với những chuyện mà hắn đã phân phó, cho tới bây giờ Thao Thiết cũng không bao giờ qua loa.

Không chỉ có Thao Thiết, tất cả các thủ hạ của Cố Trường Khanh đều như vậy.

Tuy chủ tớ khác biệt, nhưng trong lòng Cố Trường Khanh, bọn họ đã trở thành một phần người nhà của hắn.

Cố Trường Khanh không cho phép bọn họ xảy ra chuyện.

Nhất định phải thử cách nắm giữ quy tắc không gian bên trong Vũ Trụ chi thành, nếu không chỉ riêng việc chạy trên đường thôi cũng khiến cho người ta đau đầu, Cố Trường Khanh âm thầm hạ quyết tâm.

Xuyên qua một thành phố bị phá hư, Cố Trường Khanh tùy ý nhấc tay lên, lực lượng thần văn khủng bố khiến toàn bộ Tinh Không hung thú đang co đầu rút cổ trong thành phố đều bị giết chết.

Hắn tiếp tục bay về phía trước.

Oanh!

Trên hoang nguyên phía xa, thần văn của Thao Thiết trào dâng lực lượng thôn phệ ngập trời.

“Khắc khắc khắc...”

Tiếng cười tà mị truyền đến, một tia sáng u tối từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ nện trên mặt đất.

Hoang nguyên nổi lên bão cát nghìn trượng, khuếch tán ra bốn phía.

Thần niệm của Cố Trường Khanh đã bắt được hơi thở của Thao Thiết.

Chỉ là hơi thở này trong nháy mắt đã yếu đi, tựa như ngọn lửa trong gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Dưới một kích này, mạnh mẽ như Thao Thiết lại có thể bị trọng thương đến nỗi có nguy cơ tử vong.

Thần niệm của Cố Trường Khanh nỗ lực tập trung vào thứ đang công kích Thao Thiết, nhưng mà sau một kích này, thứ kia tựa như mất đi hứng trí, biến mất tại chỗ vô tung vô ảnh.

Cảm nhận được sinh mệnh của Thao Thiết đang nhanh chóng xói mòn, Cố Trường Khanh từ bỏ suy nghĩ đuổi bắt trong đầu, phát tay xua tan bão cát đang cuộn cuộn nổi lên trên hoang nguyên.

Trong một cái hố tròn không biết bao nhiêu trượng, cả người Thao Thiết toàn là vết thương đang nằm trong vũng máu, để giáp trên người đã bị phá vỡ, lộ ra cơ thể bị tổn thương bởi độc tố của hỏa diễm do lực lượng thần văn gây ra.

“Tìm chết!”

Nhìn thấy thảm trạng của Thao Thiết, Cố Trường Khanh sôi trào giận dữ, bên trong hố, đất đá và cát bụi giống như không hề có trọng lượng mà lơ lửng trên không, hình thành một cảnh tượng kỳ dị.

“âm dương chi lực, sinh tử nghịch chuyển!”

Thái Cực Đồ phía sau Cố Trường Khanh vốn xoay tròn thuận chiều kim đồng hồ biến thành xoay ngược lại.

Lực âm dương từ sinh hướng đến tử, nghịch chuyển thành tử hướng về sinh.

Từng tia huyền quang theo Thái Cực Đồ nghịch hướng chuyển động tiến vào bên trong cơ thể Thao Thiết, chữa trị

thân thể bị thương của anh ta.

Lực âm dương không ngừng xua tan ngọn lửa âm độc trong cơ thể anh ta, rất nhanh đã khiến cho Thao Thiết đang lâm vào hôn mê chậm rãi mở mắt.

“Lão đại, khiến ngươi thất vọng rồi!”

Trong thoáng chốc tỉnh lại, thấy được Cố Trường Khanh đang chữa thương cho mình, Thao Thiết nhin không được mà trào ra nước mắt.

Cố Trường Khanh hơi gật đầu, lúc này không cần giải thích quá nhiều, nếu không Thao Thiết sẽ lâm vào tự trách không thể kìm chế.

Chương 269: Mục Đích Của Kẻ Tập Kích? Chương 269: Mục Đích Của Kẻ Tập Kích?

Rất nhanh, dưới sự trị liệu của lực âm dương, vết thương trên người Thao Thiết đã gần khôi phục, chỉ là vừa mới bị thương nặng nên vẫn hơi suy yếu.

Đúng lúc này, bên trong thần niệm, tại vị trí của Si Mị Vong Lượng: Thích Ngọc Na bỗng nhiên xuất hiện một luồng lực lượng mạnh mẽ.

“Ta bị tập kích!”

Thích Ngọc Na thúc giục thần văn, nháy mắt đã có hắc vụ che đi một mảnh không trung, thân ảnh Thích Ngọc Na như ẩn như hiện.

Trong phạm vi thần niệm của Cố Trường Khanh, chỉ cần có thể trụ vững được một thời gian, đợi lão đại đến là được.

Nhưng Thích Ngọc Na vẫn xem nhẹ thực lực và sự tàn bạo của kẻ tập kích.

Vẫn là một chùm sáng kinh khủng và thô bạo đơn giản như cũ, trực tiếp phá tan hắc vụ mà Thích Ngọc Na ẩn thân.

Đến khi Cố Trường Khanh đuổi tới, cũng nhìn thấy hình ảnh Thích Ngọc Na đang trọng thương hấp hối, nằm trong một cái hồ hình tròn cực lớn.

Hai mắt Cố Trường Khanh như hàn băng Cửu U, trong phạm vi thần niệm của hắn mà lại dám chủ động công kích thủ hạ của hắn, có khác gì với việc đánh người mình ngay trước mặt mình?

Cố Trường Khanh thúc giục Thái Cực Đồ, dùng cách vừa rồi cứu Thích Ngọc Na.

“Nói cho ta biết, đánh lên người là thứ gì?”

Đợi Thích Ngọc Na tốt hơn một chút, Cố Trường Khanh hỏi.

“Ban đầu ta cho rằng đó là một con hung thú, nhưng mà vào lúc hắn ta đã thương ta, ta đã nhìn rõ đó chính là một thần văn giả, nhưng mà hắn ta rất mạnh!”

Đi theo bên người Cố Trường Khanh, thực lực của Cố Trường Khanh mạnh cỡ nào, Thích Ngọc Na tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng kẻ địch có thể khiến cho Thích Ngọc Na cảm nhận được rất mạnh, Cố Trường Khanh tự nhiên sẽ không khinh thường.

Chỉ là kẻ tập kích này, vì sao tập kích xong thì lại đột nhiên rời khỏi?

Chuyện này ít nhiều có chút khiến người khó hiểu, cũng chính vì hắn ta rời đi thì mới xem như giữ lại được tính mạng của Thao Thiết và Thích Ngọc Na.

Kẻ tập kích này, hắn ta rốt cuộc muốn làm gì?

Cố Trường Khanh vừa giúp Thích Ngọc Na chữa thương vừa chú ý hướng đi của mấy người Trương Hồ bên trong phạm vi thần niệm.

Lúc này bọn họ đều đi về phương hướng của Cố Trường Khanh.

Đột nhiên Cố Trường Khanh nhú mày, thân thể nháy mắt bắn ra ngoài, phóng nhanh về phương hướng của Chu Tước.

Trong cảm giác của hắn, trong vài người ở đây, Chu Tước tựa hồ có khoảng cách xa với mọi người nhất.

Mà trước đó khi Thao Thiết và Thích Ngọc Na bị tập kích, giống nhưng cũng là tình huống này.

Chỉ là trước khi Cố Trường Khanh đuổi tới nơi, Chu Tước cũng giống như hai người trước đó, nửa chết nửa sống nằm trên mặt đất.

Áp xuống lửa giận trong lòng, Cố Trường Khanh chuyên tâm tiến hành trị liệu cho Chu Tước.

Nhưng kẻ tập kích này đã được đưa vào danh sách những kẻ Cố Trường Khanh phải giết.

Hiện giờ chưa bị tập kích còn có Hầu Vương, Triệu Phong, Ngô Duệ, Triệu Hồ.

Còn về Hoàng Đế, đã không ở trong phạm vi thần niệm tra xét của Cố Trường Khanh.

Đối với Hoàng Đế, Cố Trường Khanh không có chút lo lắng nào.

Nếu Hoàng Đế cũng không phải là đối thủ của kẻ tập kích, vậy thì mình lo lắng cũng là dư thừa.

Hiện giờ cách mọi người xa nhất chính là Triệu Phong.

Cảm ứng được điều này, Cố Trường Khanh để lại Chu Tước đã gần khôi phục xuống, không ngừng lại chút nào mà bay về phương hướng của Triệu Phong.

Tựa hồ đã biết mình có thể trở thành đối tượng bị tập kích tiếp theo, Triệu Phong đã thúc giục thần văn trước tiên.

Vù!

Tuy rằng đã phụ thể thần văn Bất Tử Điều và áo giáp Viêm Long, Triệu Phong vẫn cẩn thận mà nhìn tất cả xung quanh.

“Khắc khắc khắc...”

Tiếng cười tà ác đầy ma tính vang lên, trên hoang nguyên vắng vẻ trống trải lại vô cùng quỷ dị.

“Chết!”

Trong khoảnh khắc không gian dao động, Triệu Phong đã khóa chặt vào vị trí của kẻ tập kích, viêm lực dào dạt cuốn về phía kẻ đánh lén.

Giây tiếp theo, kẻ đánh lén lại biến mất trong không trung.

Đợi khi Triệu Phong phản ứng lại, bàn tay của kẻ đánh lén màu xám trắng đã chộp về phía cổ của Triệu Phong.

Đồng tử của Triệu Phong hơi co lại, thúc giục thần văn lực muốn né tránh một kích này, nhưng vẫn là chậm một bước.

Bàn tay lạnh như băng của kẻ tập kích đã chạm vào da sau gáy Triệu Phong.

Trong nháy mắt, Triệu Phong cảm thấy cả người đều như bị đóng băng, ngay cả tư duy cũng bị đông lại, đành chỉ suy nghĩ.

...

Trên bầu trời hoang nguyên, ngọn lửa cháy rực bỗng nhiên trở nên trắng nhợt, hóa thành vụn băng lạnh lẽo rơi xuống

dưới.

“Lão đại...”

Đây là thanh âm cuối cùng phát ra trước khi Triệu Phong mất đi ý thức.

“Nhãi nhép!”

Kẻ đánh lén giống như đang gột rửa con mèo, căn bản không gấp giết chết Triệu Phong, ngạo nghễ đứng trên không trung, quanh thân có hắc vụ bắt đầu tuôn ra, ở phía sau gã, vô số ảo ảnh hung thú có hình thái khác nhau hiện lên, vô cùng thô bạo tà ác.

Lực lượng thần văn màu đen từ trên người gã tuôn ra, từng tia thần văn hiện lên rồi lại biến mất.

Đế giáp trên người không ngừng vỡ vụn rồi lại ghép lại, không hề có hình thái cố định.

“Khắc khắc khắc, cuối cùng cũng có một lũ mèo mới tới cửa.”

Kẻ đánh lén trong hắc vụ bắt đầu khởi động, áo giáp màu đen có thể tùy ý biến đổi hình dạng, quanh thân hắc vụ ngập trời, ở trong không trung phát ra tiếng cười quái dị tà ác đến cực điểm.

“Lão đại? Nếu lão đại của ngươi còn không tới thì ngươi sẽ chết!”

Kẻ đánh lén phát ra tiếng cười trầm khàn, bèn nhón quái dị vô cùng, chậm rãi nâng tay lên, trong bàn tay hiện lên móng vuốt sắc nhọn đáng sợ, phóng thẳng về phía Triệu Phong đã hôn mê.

Oanh!

Đúng lúc này, móng vuốt sắc nhọn phóng về phía Triệu Phong bỗng bị một lực lượng mạnh mẽ đánh tan.

Phanh!

Ngay sau đó, kẻ đánh lén bị một thanh Huyết Mâu khủng bố đánh bay, tiếng cười quái dị đột nhiên ngừng lại.

Gã đụng vỡ vài tảng núi liên tiếp rồi bị khảm vào bên trong đó, không biết là sâu đến mấy phần.

Cố Trường Khanh đã đến, triệu hồi Huyết Mâu, đứng trong không trung nhìn dãy núi sụp xuống phía xa xa.

Một kích vừa rồi tựa hồ thương tổn không lớn tới sinh linh tà ác kia.

Nhưng trong chớp mắt đó, Cố Trường Khanh cũng phát hiện chỗ dị thường của kẻ đánh lén.

Rõ ràng là đáng vẻ và cơ thể của nhân loại.

Nhưng gần như đã không còn bất cứ hơi thở của nhân loại nào.

Chẳng lẽ đây cũng là thứ sản phẩm biến dị nào đó?

Cố Trường Khanh tạm thời không thể phán đoán, chỉ có thể bắt được kẻ đánh lén này thì mới có thể lấy được đáp án.

Chương 270: Tiết Thần Giả, Không Hồ Là Nhân Tộc
Chương 270: Tiết Thần Giả, Không Hồ Là Nhân Tộc

“Khắc khắc khắc!”

Ở dãy núi bị tàn phá phía xa bỗng nhiên tuôn trào hắc vụ vô tận.

Vù...

Dưới lực lượng này, vài tảng núi đã hóa thành bột phấn, một cột sáng năng lượng tạo ra từ hắc vụ có đường kính mấy

trăm triệu đột nhiên từ phía xa phóng thẳng tới chỗ Cố Trường Khanh.

“Cũng có chút năng lực!”

Ánh mắt Cố Trường Khanh dưới áo giáp chung cực vô cùng khiếp người, đã rất lâu không gặp được một đối thủ như thế.

Hôm qua trong tòa tháp thần bí gặp được tàn ảnh đã xem như một kinh hi nhỏ nhỏ.

Không ngờ hiện tại lại gặp người thứ hai.

Cột sáng năng lượng giây lát đã tới trước mặt Cố Trường Khanh.

Vù!

Ngay sau đó, trên không trung, biểu tượng Cốt Đế hiện lên, cầm trong tay một cái khiên làm bằng xương màu xám trắng chắn trước mặt Cố Trường Khanh.

Hắn muốn thử xem, thực lực kẻ đánh lên này mạnh đến mức nào.

Một tiếng nổ lớn vang lên, cột sáng hắc vụ phóng tới làm nổi lên một làn sóng xung kích, trên hoang nguyên rộng lớn bị nổ ra một cái hố lớn hình quạt rất sâu.

Mà trên trời cao, lực lượng thần văn tàn bạo pha tạp đang khảm khè lẫn nhau, cắn nuốt lẫn nhau, nổ cho khói lửa đầy trời.

“Khắc khắc khắc...”

Từ xa xa lại truyền đến tiếng cười quái dị, một làn sương đen kịt từ xa bay vụt tới, mạnh mẽ đụng vào trên tấm khiên bằng xương màu xám trắng.

Cốt thuần không chút sút mẻ, hai mắt kẻ đánh lén biến thành màu đỏ như máu, giống như một con nhện nhào người về phía Cốt thuần.

Ken két...

Một thanh âm chói tai vang lên, kẻ đánh lén giống như dã thú không có linh trí, ý đồ dùng móng vuốt sắc bén để chọc Cốt thuần tạo ra một cái lỗ.

“Gã đã từng là thần văn giả, nhưng vì sao lại biến thành như vậy?”

Từ trên người kẻ đánh lén, Cố Trường Khanh cảm nhận được một hơi thở xưa cũ.

Hắn nhớ tới những thần văn giả tiến vào Vũ Trụ chi thành một tỷ năm trước mà Tần Đế từng nói.

Cuối cùng vì một vài nguyên nhân, một bộ phận thần văn giả không kịp thời rời đi đúng lúc Vũ Trụ chi thành đóng lại.

Cuối cùng bọn họ đi nơi nào? Hiện tại đã có đáp án.

Trước đó Cố Trường Khanh có một chút suy đoán, nhưng ngay lúc này lại giống như có được sự xác nhận.

Hóa ra bọn họ đều bởi vì hấp thu quá nhiều lực lượng thần văn của Tinh Không hung thú, biến thành thần văn giả hắc ám.

“Khắc khắc khắc! Hậu duệ của tiết thần giả*? Khắc khắc khắc, không ngờ tới còn có nhân vật lợi hại như ngươi, nếu lại để ngươi tiếp tục phát triển, nói không chừng còn có thể đi theo bước chân những kẻ đó!” (“Tiết thần giả” có nghĩa là khinh thường thần linh)

Thần văn giả hắc ám bám vào Cốt thuần tựa như biết rất nhiều thứ, gã nhìn chằm chằm Cố Trường Khanh phía sau Cốt thuần với vẻ tà ác và sát khí ngập trời.

“Tiết thần giả? Bước chân của những kẻ kia?”

Cổ Trường Khanh nhướng mày, lần đầu nghe được xưng hô này.

Xúc phạm thần? Xúc phạm thần của ai?

Những kẻ đó là ai?

Chẳng lẽ là tồn tại của Lam Tinh từ khởi nguyên?

Làm sao đối phương biết được những thứ này?

Két két...

Trong lúc Cổ Trường Khanh trầm tư, hắn phát hiện Cốt thuần vậy mà bắt đầu rạn nứt trước hắc vụ đang tàn sát bừa bãi.

“Có chút thủ đoạn đấy.”

Cổ Trường Khanh bắt đầu vô cùng tò mò về thần văn giả hắc ám này, khiến hắn muốn bắt lại đối phương để hỏi rõ ràng mọi thứ.

Vù!

Thái Cực Đồ của song long ở phía sau xoay tròn, lực âm dương dung nhập vào Cốt thuần, trên Cốt thuần rạn nứt bắt đầu có ánh sáng thần vận và lực âm dương chuyển động.

Lát sau, Cốt thuần khôi phục như ban đầu.

Cho dù ngọn lửa hắc vụ có thiêu đốt thế nào thì cũng không thể lay động nửa phần.

Ngao!

Phát hiện ngọn lửa đốt Cốt thuần không hiệu quả, thần văn giả hắc ám phần nộ tăng mạnh lực lượng, lại dùng một chiêu như trước, gã nổi giận nâng tay, một chùm tia sáng màu đen từ trên trời giáng xuống.

“Đây là chiêu dùng để đối phó Thao Thiết và Chu Tước sao?”

Cố Trường Khanh ngẩng đầu nhìn cột sáng tựa như thần phật trên bầu trời, tùy ý để cột sáng giáng xuống người mình, không hề sợ hãi.

Khắc khắc khắc...

Nhìn thấy Cố Trường Khanh bị cột sáng bao phủ, thần văn giả hắc ám há miệng phát ra tiếng cười đáng sợ.

Nhưng sau khi chùm sáng cực lớn tan đi, trên hoang nguyên lại xuất hiện một cái hố sâu.

Chỉ là ở giữa hố sâu.

Cố Trường Khanh lại hoàn toàn không tổn hại gì đứng đó, mảnh đất hoang nguyên dưới chân hắn cũng không hề sụt mẻ gì.

Lúc này Triệu Phong đang ở bên người hắn, dưới trị liệu của lực nghịch chuyển âm dương, đang từ từ tỉnh lại.

Nhìn quanh bốn phía, vậy mới biết mình đã vòng quanh quỷ môn quan một vòng, cuối cùng được lão đại Cố Trường Khanh cứu.

Nhưng hiện tại không phải lúc nói nhiều, Triệu Phong yên lặng đứng ở phía sau Cố Trường Khanh.

Có một lão đại như vậy chắn phía trước, thật sự là phúc khí lớn nhất của kẻ làm thủ hạ.

Thấy công kích sở trường nhất đều không có hiệu quả, thần văn giả tà ác nổi trận lôi đình, nhưng cũng vô kế khả thi.

Giống như đang cân nhắc đấu tranh, thần văn giả hắc ám nhìn thấy ánh mắt Cố Trường Khanh, không nói thêm gì mà xoay người chạy.

“Ồ trước mặt ta, người chạy không nổi!”

Cổ Trường Khanh thấy đối phương xoay người muốn chạy, hừ nhẹ một tiếng, đồng thời cầm theo Huyết Mâu đuổi giết tới.

Oanh!

Chỉ trong thoáng chốc, hấn đuổi kịp thần văn giả hắc ám, Huyết Mâu trong tay Cổ Trường Khanh tỏa ra ánh sáng vô tận, lôi đình huyết sắc bạo ngược lan tràn khắp bầu trời, vọt thẳng về phía thần văn giả hắc ám.

“Không hổ là Nhân Tộc!”

Thần văn giả hắc ám xoay người, kết ấn tạo ra một lốc xoáy hắc vụ ngăn cản.

Phanh!

Nhưng một kích này của Cổ Trường Khanh cực kỳ bá đạo, cường thế giống như có thể xé rách tất cả mọi thứ trên thế gian, nó nghiền nát và hủy diệt lốc xoáy hắc vụ, sau đó mạnh mẽ đánh bay gã xuống mặt đất, nổ ra một cái hố sâu có phạm vi mấy chục dặm.

Đánh rơi đối phương xong, Cổ Trường Khanh thoát cái di chuyển, xuất hiện trên không trung của hố sâu.

Chỉ thấy sinh linh hắc ám nằm trong đó, áo giáp cả người đã vỡ nát, trên cơ thể máu chảy đầm đìa, đang run rẩy hấp hối.

“Khắc khắc khắc, giết ta rồi, phía sau vẫn còn càng nhiều kẻ mạnh hơn đợi ngươi.”

Thần văn giả hắc ám cũng không hề sợ hãi cái chết, vừa hộc máu vừa cười quái dị.

Cổ Trường Khanh im lặng không nói, triển khai Minh Thần niệm lực để tra xét trí nhớ kẻ này.

Phanh!

Nhưng không ngờ rằng, Minh Thần niệm lực vừa tiến vào thức hải ở mi tâm đối phương, cả đầu kẻ sau đã nổ tung, hoàn toàn không còn sự sống.

Chương 271: Thần Văn Giả Hắc Ám Chương 271: Thần Văn Giả Hắc Ám

Cố Trường Khanh nhìn thần văn giả hắc ám bị nổ nát đầu nằm trong hố, ánh mắt lộ rõ vẻ lạnh lẽo.

Theo những lời thần văn giả hắc ám vừa rồi nói, Cố Trường Khanh suy đoán, Tinh Không hung thú hoành hành trong thành là do khởi nguyên năm đó, bộ tộc đột kích Lam Tinh lưu lại.

Nếu như hấp thu quá nhiều lực lượng thần văn của hung thú, thần trí sẽ bị nó xâm nhập, hóa thành thần văn giả hắc ám.

Một câu cuối cùng của gã chứng minh nơi này không chỉ có một kẻ thần văn giả hắc ám là gã, mà có rất nhiều, càng nhiều kẻ mạnh hơn.

“Lão đại, đây là thứ gì? Vì sao lại biến thành như vậy?”

Lúc này Triệu Phong bay tới, nhìn thần văn giả hắc ám thân tử đạo tiêu trên mặt đất, khó hiểu hỏi.

Cố Trường Khanh tán đi Huyết Mâu, lạnh nhạt nói: “Từng là người từ bên ngoài đi vào nhưng không kịp đi ra, vì hấp thu quá nhiều lực lượng của hung thú mà biến thành thần văn giả hắc ám.”

“Lực lượng thần văn của hung thú lưu lại sau khi chết là một âm mưu cực lớn.”

Dọc đường, Tinh Không hung thú mà hấn giết không phải số ít.

Nhưng bởi vì lực lượng thần văn nó cho hấn thật sự quá nhỏ nên Cố Trường Khanh và bọn Trương Hổ đều lười hấp

thu.

Nhưng không có nghĩa là nó sẽ vô dụng với các thần văn giả khác.

Một đường bay tới, tựa hồ không hề nhìn thấy được tài nguyên tu luyện lẫn cung cấp cho việc sinh tồn.

Đối với thần văn giả khát vọng trở nên mạnh hơn thì đây gần như là một nơi giống như thiên đường.

Sinh linh từng đối phó với Lam Tinh ở khởi nguyên kia, thủ đoạn quả thực đủ ác độc, muốn khiến cho sinh linh cả vũ trụ này đều biến thành sinh linh hắc ám.

Thần văn giả hắc ám bị Cố Trường Khanh giết chết đã xem như cường đại, thuộc vào nửa bước của cảnh giới Siêu Thoát.

Đây chính là nguyên nhân vì sao nhóm Thao Thiết, Chu Tước và Triệu Phong ở trước mặt gã gần như không có lực đánh trả.

Triệu Phong nghi ngờ nói: “Thần văn giả hắc ám? Lực lượng thần văn sau khi hung thú chết lưu lại không thể hấp thu sao?”

“Đây là một âm mưu, về sau giết chết Tinh Không hung thú gặp được thì phải hủy diệt hết lực lượng thần văn chúng lưu lại.”

Cố Trường Khanh thật không ngờ, âm mưu của sinh linh này lại sâu như thế.

Rốt cuộc là một nhóm sinh linh thế nào?

Câu đố này, có lẽ chỉ có bắt được một thần văn giả hắc ám, lục soát trí nhớ của gã thì mới có thể vạch trần.

Không lâu sau, đám Trương Hổ, Thao Thiết, Thích Ngọc Na, Hầu Vương, Chu Tước đã tới đây.

Sau khi hỏi rõ ràng tình huống, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Vốn tưởng rằng tu luyện một phen đã mạnh đến không có đối thủ.

Kết quả thì sao, nếu không phải bởi vì lão đại ở bên cạnh, chỉ sợ tất cả mọi người đều lành ít dữ nhiều.

Nhìn thấy bọn họ ủ rũ chán nản, Cố Trường Khanh thân nhiên nói: “Đừng nản chí, thành tựu tương lai của các ngươi sẽ không thấp hơn so với những thần văn giả hắc ám này, cường giả đỉnh cấp, không sợ tất cả!”

Nghe vậy, mấy người ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực nhìn về phía Cố Trường Khanh: “Đúng, mẹ nó, chờ chúng ta lại tăng cấp một chút, thần văn giả hắc ám cái gì, tất cả đều giết hết!”

Một câu của Cố Trường Khanh đã khiến bọn họ vô cùng tự tin.

Oanh! Âm!

Đúng lúc này, phương xa truyền tới một luồng uy áp đáng sợ.

Một thanh Đế Vương kiếm dài vạn trượng, trăm xuống xé tan bầu trời.

Dưới một phương trời, vạn vật bị chôn vùi.

“Là khí tức của Hoàng Đế tiền bối!”

Trương Hồ sợ hãi than.

“Tiền bối đây là gặp phải cường địch sao?”

Triệu Phong suy tư.

Cố Trường Khanh xuất ra thần niệm, lát sau nói: “Đã giải quyết rồi.”

Vừa dứt lời, phía xa có một thân ảnh kim sắc bay nhanh mà tới, đáp xuống trước mặt đám người Cố Trường Khanh.

“Gặp được một thứ không có mắt, ta bỏ nó một kiếm rồi.”

Hoàng Đế đi tới, tùy tay ném một cái chuông đồng cho Cố Trường Khanh.

“Hử?”

Cố Trường Khanh thuận tay nhận lấy, cầm trong tay, thứ này giống y hệt cái chuông mà hắn phát hiện ra trong cổ tháp thần bí.

“Vật này ta tìm được trong một cái tháp cổ.”

Hoàng Đế thuật lại lai lịch của chuông đồng một lần, giống hệt những gì Cố Trường Khanh đã trải qua.

Ở tầng thứ ba cũng gặp một tàn ảnh như thế, nhưng hắc ảnh gặp được lại không lợi hại bằng một nửa Cố Trường Khanh.

Đã bị Hoàng Đế chém chết dễ dàng.

Sau khi ra khỏi tháp thì tìm kiếm hơi thở của Cố Trường Khanh, một đường đuổi tới, nửa đường cũng gặp một thân văn giả hắc ám, sau khi mạnh mẽ giết chết thì tới hội hợp với Cố Trường Khanh.

Trao đổi một phen, Cố Trường Khanh quyết định để tự mình và Hoàng Đế đều chia ra dẫn dắt mấy người, khoảng cách lẫn nhau không được quá xa, để có thể trợ giúp nhau bất cứ lúc nào.

Phòng ngừa lại gặp phải thân văn giả hắc ám.

Chương 272: Kết Tinh Tiềm Năng Chương 272: Kết Tinh Tiềm Năng

Phụ cận cửa lớn Vũ Trụ chi thành, nhóm thần văn giả bắt chấp tất cả.

Mọi người lần lượt kích hoạt thần văn, bay về chỗ sâu trong Vũ Trụ chi thành.

Nhưng mà mới vừa bay tới thành phố phế tích thì thấy từ phía xa trên bầu trời, Tinh Không hung thú vô cùng vô tận che lấp mặt trời đang bay tới.

“Đó là cái gì!”

“Trời ạ, là Tinh Không hung thú!”

“Sợ cái gì, không thấy cấp bậc của bọn chúng cũng không cao sao?”

“Kiến nhiều có thể cắn chết voi, các người lên đi, ta trốn qua một bên.”

“Đệt! Nhát chết! Chỉ là Tinh Không hung thú đã dọa người thành như vậy!”

Nhóm thần văn giả không hề sợ hãi xông lên, chém giết với Tinh Không hung thú.

Rống!

Xa xa, nơi trong sương mù lại truyền đến tiếng hung thú gầm rú.

Oanh! Âm!

Vài ngọn núi nguy nga trên hoang nguyên nháy mắt nổ tung, nham thạch vỡ vụn bị lực lượng thần văn hòa tan, biến thành nham thạch nóng chảy và mưa lửa bắn ra tứ phương.

A a a a...

Không ngừng có thần văn giả bị Tinh Không hung thú đánh rơi từ trên trời xuống, trong nháy mắt khi rơi xuống, mây

chục con Tinh Không hung thú đã vọt tới, xé xác người đó thành mảnh nhỏ.

Hình ảnh máu tanh bậc này khiến cho vô số thần văn giả run sợ trong lòng, nhưng lại khiến cho càng nhiều thần văn giả huyết mạch bành trướng, bản tính khát máu trong xương hoàn toàn được kích hoạt.

Ừ ừ...

Một cường giả của thế lực lớn nâng tay đập chết một mảnh Tinh Không hung thú đang vọt tới, trên mặt đất còn sót lại mấy trăm luồng thần văn lực đang lơ lửng.

“Ồ?”

Cường giả của thế lực lớn mở tay ra, mấy trăm mảnh thần văn lực đã tới tay, nhắm mắt lại cảm thụ, cường giả cực kỳ mừng rỡ.

Ngay lập tức, những lực lượng thần văn này bị gã hấp thu vào cơ thể.

Chỉ số tiềm năng đã rất lâu không tăng trưởng, lúc này đã tăng lên một chút.

Thì ra giết chết những Tinh Không hung thú này còn có chỗ tốt như thế.

Cường giả thúc dục toàn bộ lực lượng thần văn, vọt vào trong đàn thú.

Một thần văn giả đang liều mạng chém giết cùng một con hung thú hình sói, mắt thấy bụng mình sắp bị móng vuốt sắc bén của nó phá nát.

Hung thú hình sói lại bỗng nhiên bị một quyền đánh nát trong nháy mắt.

Thần văn giả nhặt lại được một cái mạng, còn chưa nói được một tiếng cảm ơn thì đã bị một quyền kia đánh ngược lại rồi biến thành huyết vụ.

Đến chết gã cũng không hiểu, vì sao đại người cứu mình lại quay lại ra tay giết mình.

“Của ta! Đều là của ta!”

Hai mắt cường giả phát sáng, nhìn Tinh Không hung thú trước mặt tựa như đàn châu châu, giống như nhìn thấy vô số tài phú và tài nguyên.

Ai dám tranh với gã, vậy chính là kẻ địch của gã.

Cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều thần văn giả phát hiện, lực lượng thần văn đạt được sau khi giết chết Tinh Không hung thú, hấp thu nó có thể tăng cao thực lực.

Tất cả thần văn giả đều giết đến điên, tranh đoạt mỗi một con hung thú cũng sẽ dẫn tới việc hai thần văn giả chém giết nhau bất cứ lúc nào.

...

“Chính là nơi này!”

Trên không trung, ở một nơi nào đó, Đế Khâm Na Tịch ổn định thân hình.

Dưới chân bà ta là một thành nhỏ đã bị hủy diệt.

Kiến trúc trong thành nhỏ rất ít, nhưng mỗi một tòa kiến trúc đều rất lớn.

“Vậy nhanh chóng vào đi.”

Ngu Hạo khẩn cấp mà bay xuống thành nhỏ.

...

Bên trong thành nhỏ đồ nát, Ngu Hạo và Đế Khâm Na Tịch ở đây thăm dò.

Tất cả phiên đá dưới chân vậy mà đều dùng Thần Kim thạch cứng rắn để lót.

Thần Kim thạch, là một loại chất liệu kiến trúc cực phẩm cực kỳ hiếm thấy trong vũ trụ.

Nó đối với lực lượng thần văn có tác dụng truyền thụ và hấp thụ rất tốt, hơn nữa Thần Kim thạch còn cứng rắn vô cùng, một kích toàn lực của thần văn giả bình thường cũng không thể lưu lại một dấu vết trên đó.

Dùng nó để thiết kế trận pháp, cấm địa, cung điện xa hoa, tất cả đều và tốt nhất.

Mặc dù Ngu Hạo là lão tổ của Thương Vương cổ tộc, nhưng cũng không có xa xỉ đến mức dùng Thần Kim thạch để lót đường.

Nhưng trong một thành nhỏ lão không để vào mắt mà lại có.

Theo lời Đế Khâm Na Tịch thì kết tinh tiềm năng ở ngay trong thành nhỏ này, xem ra bà ta không phải đang nói dối.

Một thành nhỏ mà dùng Thần Kim thạch để lót đường, tất nhiên không đơn giản.

“Tiếp tục dẫn đường.”

Đồng tử xanh biếc khẽ mở, Ngu Hạo tâm tình vui sướng, ở không gian trong cơ thể lão, toàn bộ sinh linh Thương Vương cổ tộc đều cảm nhận được tâm tình sung sướng của lão tổ, sinh cơ trên Thương Vương cổ tộc càng thêm dồi dào.

Theo tin tức truyền lại trong quang não mà Thần Vũ cổ tộc cho bà ta, Đế Khâm Na Tịch dễ dàng tìm được tòa cung điện kia.

“Ngay tại chỗ này.”

Đế Khâm Na Tịch chỉ vào một tòa kiến trúc phong cách cổ xưa, một mùi vị kỳ dị từ trong tòa kiến trúc phiêu đẳng ra ngoài.

Ngu Hạo thoải mái nheo lại hai mắt, hương vị này, lão thích.

Vội vã đẩy cửa ra, xuất hiện trước mắt hai người chính là một cái đỉnh (vạc, nồi) thật lớn.

Không biết đã bị bao nhiêu năm tháng ăn mòn, cự đỉnh đã loang lỗ rỉ sét.

Hương vị kỳ dị kia chính là từ trong đỉnh truyền ra.

Ngu Hạo vội vã bay đến trên cái đỉnh lớn, khiến lão thất vọng chính là, trong đỉnh đã sớm trống không.

Tra xét mấy lần vẫn không thu hoạch được gì, Ngu Hạo có chút thất vọng.

Cái đỉnh này hẳn là chỉ dùng để luyện chế dược vật, hương vị kỳ dị phiêu tán kia hẳn là vị thuốc nhân nhật lưu lại sau khi luyện dược.

Cho dù tới hiện tại đã sớm không có thuốc, nhưng mà hương vị vẫn còn lưu lại.

Có thể tưởng tượng, năm đó đan dược trong cái đỉnh này nhất định có phẩm chất cực cao.

Ngu Hạo mở ra thế giới bên trong, thu cái đỉnh vào Thương Vương cổ tinh.

Đế Khâm Na Tịch khinh thường nhìn thoáng qua Ngu Hạo, cứ thế đi ngang qua lão, cái tính mặt đất cũng phải càn quét như lão ta đúng là không còn ai nữa.

“Kết tinh tiềm năng mà ngươi nói đâu?”

Ngu Hạo hỏi.

Đế Khâm Na Tịch tùy tay chỉ vào bên góc bức tường.

Trong góc tường có hàng nghìn kết tinh tiềm năng trong suốt sáng lấp lánh.

Phù!

Giống như sợ có người đi trước mình một bước xông tới giành mất.

Ngu Hạo dùng tốc độ vượt qua bình thường mấy lần, thuận di đến cạnh chỗ kết tinh tiềm năng, mở ra không gian trong cơ thể, hút tất cả kết tinh tiềm năng vào Thương Vương cổ tinh.

Nhìn vẻ mặt này của Ngu Hạo, khinh thường trong lòng Đế Khâm Na Tịch càng tăng lên, khóe miệng lơ đãng lộ ra một nụ cười lạnh.

Chương 273: Di Tích Cầu Văng Sinh (1) Chương 273: Di Tích Cầu Văng Sinh (1)

Chỉ chốc lát sau, Ngu Hạo đã càn quét hết tất cả các góc cạnh một lần.

“Mười hai nghìn viên!”

Ngu Hạo kích động, Tần Đế trước đây chỉ bởi vì một viên kết tinh tiềm năng mà đã bị ả đàn bà Đế Khâm Na Tịch này hại chết.

Nhưng hiện giờ, thứ đáng sợ này, chính mình lại có hơn một vạn viên.

Có thể tăng chỉ số tiềm năng cho hơn một vạn thần văn giả của Thương Vương cổ tộc, đến lúc đó, cả vũ trụ đều phải quỳ dưới chân mình.

Không cần Đế Khâm Na Tịch tiếp tục dẫn đường, Ngu Hạo đã lật ngược tất cả tòa kiến trúc bên trong thành nhỏ này một

lần.

Cuối cùng lại thu được hơn mấy nghìn viên kết tinh tiềm năng, Ngu Hạo vui vẻ đến mức màu xanh trên người càng đậm.

...

Cố Trường Khanh và Hoàng Đế phân biệt dẫn theo đám Trương Hồ và Thao Thiết, chậm rãi tìm kiếm.

Nhưng mà thu hoạch rất ít.

Cố Trường Khanh lại gặp được một thần văn giả hắc ám, sau khi dễ dàng giết chết thì vẫn không thể thu thập được manh mối có ích.

Cố Trường Khanh chỉ có thể tùy tay bóp chết.

Thời gian ba ngày, ngoại trừ vài tòa thành đổ nát và hoang nguyên vô tận ra, Cố Trường Khanh và Hoàng Đế không thu hoạch được gì.

Ngay cả thần văn giả hắc ám cũng không còn lộ mặt.

Ngày thứ tư, Cố Trường Khanh đang vừa bay vừa không ngừng tản ra thần niệm tra xét thì bỗng nhiên ngừng lại.

Trương Hồ đi theo ổn định thân hình hỏi: “Lão đại, làm sao vậy?”

Cố Trường Khanh không nói gì, tùy tay lấy ra từ không gian giới tử hai cái chuông đồng.

Đúng là hai cái chuông đồng mà hắn và Hoàng Đế tìm được trong tháp cổ.

Hai cái chuông đồng ra khỏi không gian giới tử giống như sống lại, bay về một phương hướng.

Chẳng lẽ là có vật gì đó đang dẫn dắt chúng nó.

Cùng lúc đó, trong bầu trời truyền đến một thanh âm điện tử không có cảm xúc gì.

“Thu thập hoàn thành tín vật, ti đích cầu Vãng Sinh đã mở, mời chư vị đi theo tín vật tới di tích.”

Giờ phút này, từ bên trong một tòa cổ tháp trên sa mạc, cung chủ Hạo Nguyệt học cung và Hạo Dương học cung: Thiên Nguyệt Thiên Thường và Thiên Nguyệt Thiên Tang về mặt mờ mịt ra khỏi cổ tháp.

Trước mặt hai người bọn họ là một cái chuông đồng đang bay về phía trước.

Mà trên một khe núi, Ân Ngục Tà Hoàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, ở dưới chân gã là thi thể vô số Tinh Không hung thú chồng chất như núi.

Ân Ngục Tà Hoàng búng tay một cái, tất cả thi thể Tinh Không hung thú đều hóa thành tro bụi, cả tòa núi sáng lên ánh sáng từ những mảnh nhỏ của thần văn lực.

“Yêu Cơ!”

Gã gọi một tiếng, một con ly miêu chín đuôi từ sau gã đi ra, mở ra cái miệng lớn hút một cái, tất cả lực lượng thần văn đã bị hút vào trong miệng nó.

Ân Ngục Tà Hoàng gật đầu, đang chuẩn bị đi tới địa điểm tiếp theo thì đột nhiên, trong đế giáp màu xám bạc của gã có một cái chuông đồng bay ra, chậm rãi bay về phương xa.

Trên bầu trời cũng vang lên tiếng nói điện tử kia.

“Di tích cầu Vãng Sinh?”

Ân Ngục Tà Hoàng nghi ngờ quay đầu, nhìn về phía Cửu Vĩ Ly Miêu phía sau.

Người sau vô cùng nhân tính hóa gậy đầu, sau đó nhảy lên vai Tà Hoàng.

Tất cả thần văn giả tiến vào Vũ Trụ chi thành đều nghe được thanh âm này.

Di tích đại diện cho cơ duyên, thần văn giả tới Vũ Trụ chi thành không phải là vì cơ duyên sao?

Chỉ là giết hung thú cũng đã khiến cho bọn họ có được lợi ích cực lớn.

Hiện tại lại có di tích hiện thế, các thần văn giả lập tức điên cuồng tìm kiếm manh mối về di tích.

Rất nhanh, có thần văn giả phát hiện tung tích của Ân Ngục Tà Hoàng.

Chuông đồng đang không nhanh không chậm bay trước người gã, giống như nói cho tất cả mọi người, tín vật của di tích chính là chuông đồng.

Cùng lúc đó, Thiên Nguyệt Thiên Thường và Thiên Nguyệt Thiên Tang cũng bị các thần văn giả phát hiện, hơn nữa đi theo.

Vô số ánh mắt như hổ rình mồi, giống như sói đói thị huyết từ rất xa nhìn chăm chăm phía sau hai người, chờ đợi cơ hội bổ tới bất cứ lúc nào, cướp đoạt cơ duyên khó có được.

Chỉ vài ngày chém giết vô số Tinh Không hung thú, đã có lượng lớn thần văn giả chết đi.

Nhưng mà, thần văn giả không chết, tất cả đều mạnh hơn.

Ở nơi mà tiềm thức của bọn họ không chú ý, ý chí linh hồn của bọn họ đang chậm rãi bị xâm nhập.

Thiên Nguyệt Thiên Thường và Thiên Nguyệt Thiên Tang tuy rằng không phải cường giả mạnh nhất, nhưng cũng không

phải là người mà thần văn giả bình thường có thể trêu chọc.

Nhưng hiện tại hai người có thể cảm nhận được vô số ánh mắt ngày càng tràn ngập tính xâm lược.

Tình huống này trước đây không thể nào xuất hiện.

Ngược lại là một hàng người Cổ Trường Khanh, bởi vì tiến vào trước, lại bằng thực lực nghiền áp mà một đường tung hoành.

Các thần văn giả đều bị bọn họ quăng ở rất xa phía sau, chỉ có một vài Tinh Không hung thú không có mắt, sau khi bị quét sạch thì chỉ lưu lại một mảnh nhỏ thần văn lực trên mặt đất.

Chương 274: Di Tích Cầu Văng Sinh (2) Chương 274: Di Tích Cầu Văng Sinh (2)

Vũ Trụ chi thành.

Phía cuối hoang mạc, một ngọn núi cao vắt ngang trời đất.

Cho dù là Tinh Không hung thú cao tới vạn trượng, trước mặt ngọn núi này cũng trở thành một con sủng vật phiên bản tu chân đáng yêu.

Núi cao nối tiếp nhau, mắt nhìn không có điểm cuối, thần niệm cũng không tra xét được toàn bộ ngọn núi này rốt cuộc kéo dài tới tận đâu.

Tinh Không hung thú dưới chân núi đang liều mạng mà trèo lên trên, Tinh Không hung thú biết bay lượn thì một đám không sợ chết mà xông về phía đỉnh núi, nhưng mà lại bị một bức tường vô hình chặn đứng đường đi.

Tùng đóa hoa máu nở rộ trong không trung, không có một hung thú nào có thể phá vỡ được bức tường vô hình này.

Đỉnh linh...

Xa xa truyền tới tiếng chuông vang.

Thân ảnh của đoàn người xuất hiện trước ngọn núi.

“Thật hùng tráng!”

Chu Tước đứng trong không trung, cảm nhận được ngọn núi trước mắt mang tới cảm giác áp bách cực lớn.

Những năm này chinh chiến sao trời, có hình ảnh hùng vĩ tráng lệ nào mà cô chưa gặp.

Nhưng hiện tại trước ngọn núi này, trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác thật nhỏ bé.

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, câu tục ngữ này có thể lưu truyền thiên cổ, tự nhiên là có đạo lý của nó.

Sau khi hai cái chuông đồng đi tới nơi này thì đều yên tĩnh mà dừng lại.

“Không biết chuông đồng còn lại bị ai lấy được.”

Trương Hồ sờ cằm, ánh mắt bất thiện nhìn về phía xa.

Vũ Trụ chi thành là của cả Lam Tinh, của cả Nhân Tộc.

Nếu có sinh linh khác chiếm được tài nguyên trong đó, sau đó lại đi thương tổn Nhân Tộc.

Không chỉ có Trương Hồ, tất cả mọi người đều không muốn.

“Có người tới!”

Triệu Phong nhắc nhở.

Đình linh...

Một cái chuông đồng có phong cách cổ xưa chậm rãi bay tới, ở sau nó có vô số thần văn giả nổi gót theo sau.

Đi đầu tiên là Ân Ngục Tà Hoàng và Cửu Sắc Yêu Cơ.

Ba cái chuông đồng có vẻ cảm ứng được lẫn nhau, dần dần tụ lại làm một.

Cố Trường Khanh liếc mắt nhìn Ân Ngục Tà Hoàng một cái, lại nhìn Cửu Sắc Yêu Cơ bên người gã.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy Cửu Sắc Yêu Cơ, Cố Trường Khanh luôn cảm thấy nữ nhân này có chút không thích hợp.

Nhưng cụ thể không thích hợp chỗ nào thì hắn cũng nói không rõ.

Cảm nhận được Cố Trường Khanh không có ý muốn động thủ, Ân Ngục Tà Hoàng thở dài nhẹ nhõm.

Từ rất xa đã ôm quyền đầu, sau đó thành thật mà tránh sang một bên.

Mắt thấy đã tới nơi, những thần văn giả đi theo Ân Ngục Tà Hoàng tới vốn đã chuẩn bị tốt để động thủ bất cứ lúc nào.

Nhưng mà suy nghĩ tàn bạo trong đầu sau khi nhìn thấy Cố Trường Khanh thì nháy mắt lặng lẽ tan biến.

Lúc này, trong đầu bọn họ tuy vẫn có ý niệm không ngừng nhắc nhở rằng hãy giết qua đó đi, không cần phải sợ, nhưng bọn họ chung quy vẫn chưa hoàn toàn đánh mất tâm trí, vẫn còn biết ai không thể trêu vào.

“Đã có ba cái nhưng di tích còn chưa mở, xem ra vẫn còn người chưa tới, chẳng qua đám người này là một đám không có mắt sao?”

Hoàng Đế nhìn đám thần văn giả ở phía xa, có chút khó hiểu.

Ngoài cửa Vũ Trụ chi thành, trong nhóm người này cũng không có mấy kẻ dám ra mặt.

Hiện tại gan lại lớn hơn rồi?

“Hắn là hấp thu thần văn lực của Tinh Không hung thú, tâm thần đã bị ảnh hưởng, bằng không sẽ không như thế.”

Nhìn thấy trong mắt các thần văn giả toát ra vẻ hung ác, Cổ Trường Khanh đã hiểu được tất cả.

Nhưng đối với bọn họ, Cổ Trường Khanh cũng không có chút thương hại nào, lúc này không ra tay giết hết toàn bộ đã là đặc biệt khai ân.

Nếu thực sự có kẻ không có mắt, Cổ Trường Khanh không ngại cung cấp thêm cho mảnh đất dưới ngọn núi này chút phân bón.

...

Chờ đợi dài đằng dặc, cho dù là nhóm thần văn giả cũng sắp mất hết kiên nhẫn.

Xa xa lại truyền đến thanh âm tiếng chuông.

Thiên Nguyệt Thiên Thường và Thiên Nguyệt Thiên Tang xuất hiện.

Bốn cái chuông đồng gặp nhau, lập tức đồng loạt bay tới trên bầu trời của dãy núi cao.

Đing linh linh linh linh linh linh...

Tiếng chuông dồn dập vang lên, tạo nên không gian gọn sóng.

Kết giới nhìn không thấy ngoài dãy núi bỗng nhiên sáng lên.

Một thông đạo màu lam nhạt chậm rãi mở ra.

Xuyên thấu qua thông đạo, một cây cầu đá xuất hiện trước mặt Cổ Trường Khanh.

Trên cầu đá có mười hai cái cự trụ cao vạn trượng, bên trên khắc hình thái của mười hai con hung thú khác nhau.

Uy áp khiến tim đập nhanh từ trên trụ đá tản mát ra khiến không ít thần văn giả tâm thần bất ổn, thậm chí có người trực tiếp từ trên không trung rơi xuống, tựa như đang chịu khắc chế cực lớn.

Nhưng mấy người Cổ Trường Khanh đều không cảm nhận được uy áp, thậm chí còn có chút cảm giác thân thiết khó hiểu, giống như một vài ký ức được khắc vào huyết mạch, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng lại có hàng ngàn hàng vạn liên hệ.

“Đây là cầu Vãng Sinh?”

“Di tích này cũng không có gì đặc biệt, tới nơi này làm gì?”

“Ta còn tưởng có cơ duyên lớn gì đó, uổng phí đi một chuyến, chậm trễ ta giết Tinh Không hung thú thu hoạch thần văn lực.”

“Chờ thêm một lát đi, ta không tin đây chỉ là một cái cầu đơn giản.”

Không ít thần văn giả thất vọng xoay người rời đi, cũng có một số người định ở lại quan sát.

Cũng có vài người xoa hai tay, chuẩn bị vọt vào di tích, trước cứ tra xét một phen rồi nói sau.

“Lão đại, người xem, ở đầu cầu có một bia đá khắc chữ.”

Triệu Phong cẩn thận lập tức chỉ vào một tấm bia đá bên cạnh cây cầu.

Trên tấm bia đá có khắc ba chữ lớn cũ kỹ: “Cầu Vãng Sinh”.

Mà dưới ba chữ này lại có khắc mấy hàng chữ nhỏ dày đặc.
Cầu Vãng Sinh.

Chủ thành đầu tiên trấn thủ Vũ Trụ chi thành, thông đạo bắt buộc phải qua để tới Triều Ca.

Chỉ khi đánh bại mười hai đồ đẳng thánh thú trên cự trụ, đồng thời khởi động lực lượng thần văn, thấp sáng nó thì mới có thể mở ra thông đạo đi từ cầu Vãng Sinh tới Triều Ca, tới được Triều Ca.

Chương 275: “Bản Lĩnh” Của Đế Khâm Na Tịch Chương 275: “Bản Lĩnh” Của Đế Khâm Na Tịch

“Chủ thành thứ nhất của Vũ Trụ chi thành?”

“Thì ra là thế, xem ra cơ duyên lớn ở sau cây cầu này!”

“May mà không có rời đi, nếu không đã bỏ lỡ rồi!”

Các thần văn giả nhìn mười hai cự trụ trên cây cầu, nhất thời lâm vào trầm tư.

Chỉ là uy áp phát ra mà đã mạnh như vậy, vậy thì đồ đẳng thần thú có phải càng đáng sợ không.

Cố Trường Khanh cười lạnh nhìn đám thần văn giả do dự không quyết.

“Mỗi người một cái.”

Cố Trường Khanh phân phó.

Cố Trường Khanh, Hoàng Đế, Hắc Long, Trương Hồ, Triệu Phong, Ngô Duệ, Thích Ngọc Na, Chu Tước, Hầu Vương, Thao Thiết, tổng cộng có mười người.

Nhưng có mười hai cái cự trụ, còn lại hai cái, đi đâu tìm?

Cố Trường Khanh hơi nhíu mày, nhìn thoáng qua đám thần văn giả.

Chẳng lẽ phải chọn hai người từ trong đám bọn họ ra?

“Cố Trường Khanh, trả mạng cháu ta lại đây!”

Một tiếng thét dài vang vọng từ phương xa truyền đến.

Vô số nhánh cây sắc bén như gió lớn, như lôi điện mà phóng về phía Cổ Trường Khanh.

Dọc theo đường đi, những thân văn giả không kịp trốn tránh đều bị xuyên thủng cơ thể, trong nháy mắt đã bị hút khô, hóa thành tro bụi.

Xa xa, một thụ nhân thân cao mấy vạn trượng màu xanh lá đang chậm rãi đi tới.

Mỗi một bước, hoang nguyên dưới chân đều lưu lại dấu chân thật lớn.

Mỗi một bước, đều mang theo gió lốc và lôi đình vô tận.

Tán cây màu xanh biếc trên đỉnh đầu cao chọc trời, vô số cành lá che lấp mặt trời đen cuồn cuộn mọc ra, giống như căn nuốt cả không trung.

“Đây là cái quỷ gì?”

Vẻ mặt Trương Hồ mờ mịt mà nhìn quái vật đang chậm rãi đi tới từ xa.

“Thương Vương cổ tộc, ta còn chưa tìm người, người lại dám tự mình đưa đến cửa!”

Cổ Trường Khanh không giận mà còn vui mừng.

Đồng thời hắt tản ra thần niệm, bắt đầu tìm kiếm tung tích Đế Khâm Na Tịch ở xung quanh.

...

Trước cầu Vãng Sinh, thụ nhân thật lớn đội trời đạp đất, giống như cự trụ chống trời.

Cành lá trên đầu thụ nhân đã bám vào cầu Vãng Sinh, tạo thành một ngọn núi nhỏ.

Không gian lúc này giống như trở thành thiên địa thuộc về một mình thụ nhân.

“Đây là quái vật gì, bộ dạng xấu như vậy! Dọa chết ta!”

“Thần văn giả dùng cây làm vũ khí? Đã thế lại còn có cái đầu xanh mượt nữa chứ!”

Mặc dù có vô số người bị nó đâm chết, nhưng mà những thần văn giả còn lại vẫn rất khinh thường cái thụ nhân này.

Đặc biệt là thụ nhân này còn xanh như vậy, xanh đến nỗi che trời lấp đất. (màu xanh ở TQ ý chỉ bị cấm sùng, người bị cấm sùng hay bị gọi là đội mũ xanh).

Không cần Cố Trường Khanh ra tay, tay đâm số một Trương Hổ đã mặc vào Ma Vương để giáp, một quyền có ma khí to lớn đánh về phía nhánh cây.

Rắc!

Rễ cây bị đánh cho sụp đổ, một quyền dày đặc ma khí thế không thể đỡ đánh về phía thụ nhân.

Một quả cầu năng lượng màu xanh biếc tràn ngập sinh cơ được ngưng tụ trước ngực thụ nhân, ánh sáng càng ngày càng lấp lánh.

“Mẹ nó, người cùng người khác đánh nhau, hấp thu sinh mệnh lực của ta làm cái gì?”

“Đê tiện vô sỉ, mọi người mau rời đi, cái cây này đang ăn cắp sinh cơ của chúng ta!”

“Không ổn! Không ra được! Ai biết lai lịch của cái cây này!”

“Vừa rồi không phải Cố Tinh chủ nói rồi sao, Thương Vương cô tộc!”

“Ngu Hạo, thứ này là Ngu Hạo!”

Những thần văn giả có chút hiểu biết với Thương Vương cổ tộc lập tức chửi ầm lên.

Quanh phạm vi mười vạn trượng xung quanh thụ nhân, một lĩnh vực vô hình, vô thanh vô tức bao phủ lên trên nhóm thần văn giả.

Bất tri bất giác, sinh mệnh lực đã cuồn cuộn chảy ra không ngừng từ trong cơ thể bọn họ, rót vào trong cơ thể của thụ nhân.

Hiện tại lại cưỡng chế hấp thu trắng trợn như vậy, đây chính là trộm cướp không thể nghi ngờ!

Một quyền ma khí của Trương Hổ, mắt thấy sắp đánh trúng Ngu Hạo.

Quang cầu tràn ngập sinh mệnh lực bắn thẳng ra ngoài, sinh cơ xua tan đi ma khí trùng trùng, mạnh mẽ đánh tan ma khí chi quyền, lại đánh úp về phía Cố Trường Khanh.

“Phá cho ta!”

Trương Hổ trợn tròn mắt, rít gào một tiếng, thân như sao băng phóng về phía thụ nhân.

Từng mảng không gian bị rạn nứt dao động ở phía sau hắn mãnh liệt dâng lên.

Oanh!

Trương Hổ và quang cầu màu xanh biếc đụng vào nhau, không gian chấn động, dư âm quét ra tứ phương.

Những thần văn giả ở gần đó đều bay ngược ra ngoài, một số ít thần văn giả có thực lực mạnh mẽ cũng khó khăn ổn định thân hình.

Trương Hổ đứng giữa không trung, một quyền vừa rồi đánh vào trên quang cầu, nhìn thế nào cũng là hành vi của mãng

phu.

Nhưng Trương Hồ cũng không phải người lỗ mãng, mà là y có đủ tự tin với thực lực của bản thân.

Ngu Hạo ở hình thái đại thụ tất nhiên rất mạnh, nhưng còn không đạt đến được trình độ khiến Trương Hồ cảm thấy khó lòng địch lại.

Chẳng qua là cái hình thái này có chút dọa người, cũng không phải rất mạnh.

Thế nhưng sau khi va chạm, Trương Hồ cảnh giác mà dừng lại.

“Lão đại, thứ quý này có chút cổ quái.”

Trương Hồ truyền âm nói.

“Hồ Tử, ngươi quay về trước, xem lão có thể đùa giỡn ra được cái gì.”

Tra xét một phen cũng không phát hiện tung tích của Đế Khâm Na Tịch, Cố Trường Khanh có chút thất vọng.

Kỹ nữ này không biết lại đang trốn ở nơi nào.

Nhưng Cố Trường Khanh tin tưởng, lúc này bà ta ở ngay gần đây, hơn nữa nhất định đang nhìn mình chăm chăm.

Nếu không phải có áo choàng che đây hơi thở kia, bà ta đã sớm chết một vạn lần.

Cố Trường Khanh nhìn về phía Ngu Hạo, lần trước giao phong thông qua trùng động, lấy việc Ngu Hạo chạy trốn mà chấm dứt.

Nhưng mà lần này lão lại dám phô trương thanh thế cứng đối cứng với mình.

Nếu không phải bị điên, vậy chính là đã có chỗ dựa.

Lão dựa vào cái gì?

Cố Trường Khanh lập tức nghĩ tới Đế Khâm Na Tịch, khẳng định là ả đàn bà này ở sau lưng giờ trò quỷ.

Lại nói, Cố Trường Khanh thật đúng là rất bội phục năng lực mê hoặc lòng người của ả đàn bà ấy.

Sinh linh bị bà ta mê hoặc chết trong tay Cố Trường Khanh, chính hắn cũng không nhớ rõ có bao nhiêu.

Chương 276: Thương Vương Cố Tộc Chương 276: Thương Vương Cố Tộc

“Cố Trường Khanh, nghe nói người đã đột phá khỏi cấp chín mươi chín tới cảnh giới mới, nhưng người cho rằng như vậy người sẽ vô địch sao?”

Ngu Hạo mở ra cái miệng không lồ, phát ra những thanh âm ong ong.

“Chẳng lẽ hiện tại Cố Tinh chủ không phải vô địch? Có ai có thể đánh thắng hắn à?”

“Đừng nói chắc chắn như vậy, người ta dám can đảm nói ra lời này chứng tỏ lão có đủ năng lực, hoàn toàn không sợ hãi.”

“Những thần văn giả từng nói mạnh miệng như vậy đều là ngay cả bây giờ cũng không còn đâu, ta nghĩ, đại chiến tiếp theo đã không phải thứ chúng ta có thể tham gia, chúng ta vẫn là trốn sang một bên đi.”

“Hai hồ tranh đấu, thợ săn được lợi, thừa dịp bọn họ đánh nhau, chúng ta nhanh chóng đi phá giải cầu Vãng Sinh, mở ra thông đạo đi tới Triều Ca!”

Các thần văn giả mang ý xấu đều tản ra, để lại khu vực trung tâm cho Cố Trường Khanh và Ngu Hạo.

Cố Trường Khanh không có hứng thú nói nhảm với lão, nếu chủ động tìm chết, vậy thì đừng trách hắn ra tay không lưu tình.

Hoàng Đế vốn định thay Cố Trường Khanh ra tay, nhìn thấy trạng thái của hắn, lập tức loại bỏ suy nghĩ này trong đầu.

Vù!

Không đợi được Cố Trường Khanh trả lời, Ngu Hạo bất ngờ phát động công kích.

Phía trên sa mạc, vô số những hạt giống sắc bén chui ra từ trong những khe hở của đất cát, nháy mắt lớn lên thành cây non, sau đó lại tiếp tục lớn lên thành những cây đại thụ che trời.

Làn sương mù màu xanh biếc cuộn cuộn bốc lên không dứt, phiêu đảng ở một phương trong thiên địa.

A a a!

Có những thần văn giả tà ác giống như gặp phải thiên địch, bị làn sương mù xanh biếc vây quanh, phát ra âm thanh thống khổ.

“Lực lượng thần văn tốt như vậy lại bị kẻ như ngươi lấy được, thật sự là phí phạm, hôm nay hãy để ta thu hồi nó đi!”

Lúc này, Cố Trường Khanh đã hiểu được.

Thần văn của Ngu Hạo chính là cả Thương Vương cổ tinh, mà thụ nhân chính là đế giáp, cũng chính là cây đại thụ ở trên Thương Vương cổ tinh kia.

Giờ phút này, trên mỗi gốc cây của đại thụ, từng cường giả của Thương Vương cổ tộc lần lượt hiện thân.

“Sao có thể! Đây là thực lực của Thương Vương cổ tộc à?”

“Nhiều cường giả có chỉ số tiềm lực qua một vạn như vậy, toàn bộ vũ trụ còn có tộc thứ hai chắc?”

“Không chỉ vậy, các người xem, mấy người kia, ta dám cược chỉ số tiềm năng tuyệt đối vượt qua một vạn bốn nghìn, mỗi một người này đi ra ngoài cũng là bá chủ của một mảnh tinh vực, vậy mà đều là người của Thương Vương cổ tộc.”

“Vốn dĩ nghĩ thực lực của Lam Tinh đã đủ mạnh rồi, không ngờ Thương Vương cổ tộc mới là kẻ che giấu sâu nhất!”

Bên phía Cố Trường Khanh, đám Trương Hổ cũng đều bị cường giả đột nhiên xuất hiện của Thương Vương cổ tộc làm cho kinh ngạc.

Phải biết rằng ba tháng trước, chỉ số tiềm lực của bọn họ cũng chỉ có hơn một vạn bốn nghìn.

Nếu tại lúc đó khai chiến với Thương Vương cổ tộc, cuối cùng nhất định sẽ thắng lợi, nhưng mà chiến đấu chắc chắn sẽ cực kỳ hung hiểm.

Nhưng vì sao ba tháng trước, Thương Vương cổ tộc lại không dám khai chiến với Lam Tinh?

Đây cũng là vấn đề khiến những thần văn giả ở đây vô cùng khó hiểu.

“Là kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia giúp người tìm được kết tinh tiềm năng sao?”

Trên mặt Cố Trường Khanh lộ ra ý cười mà người ta nhìn không thấu.

“Ha ha, có được nhiều thần văn giả cao giai như vậy, Thương Vương cổ tộc ta đã là vô địch, Lam Tinh sắp trở thành lịch sử, mà Nhân Tộc sẽ bị ta từng bước từng bước hành hạ đến chết...”

Tựa như là chiếm được lực lượng không thể ngờ tới, khiến cho cái đầu bằng gỗ của Ngu Hạo cũng bị ảnh hưởng.

Ngao!

Một tiếng rống ngâm cao vút vang lên.

Hắc Long hơn mười vạn trượng đột nhiên xuất hiện trong trời đất, một đôi mắt u lam nhìn chăm chăm vào thụ nhân trước mặt, phát ra ánh sáng khiếp người.

...

Hắc Long xuất hiện làm kinh sợ toàn trường, thần văn giả lùi về sau ngàn dặm.

Bọn họ còn chưa quên hình ảnh ở ngoài Vũ Trụ chi thành, Cổ Trường Khanh chân đạp Hắc Long mạnh mẽ xuất hiện.

Tình cảnh lúc này giống hệt lúc đó.

Lực áp chế đến từ linh hồn và huyết mạch không hề kém hơn sinh mệnh lực khắc chế thần văn giả tà ác chút nào, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém.

Hai hình thể đều vượt khỏi lẽ thường đồng thời xuất hiện trong một khoảng trời, lực ảnh hưởng thị giác mạnh mẽ khiến cho vô số thần văn giả tâm sinh sợ hãi.

Ngay cả Tinh Không cự thú ngoài ngàn dặm chỉ nghĩ muốn săn giết thần văn giả lúc này cũng quay đầu bỏ chạy, chỉ sợ tốc độ chạy còn không đủ nhanh.

Răng rắc!

Hắc Long và thụ nhân, long lực và sinh mệnh lực đang không ngừng giao phong cọ xát lẫn nhau.

Từng tia chớp màu xanh đen tàn sát bừa bãi, cuồng phong mang theo mưa rào thổi quét tứ phương.

Cường giả Thương Vương cô tộc dẫn đầu công kích, áo giáp thần văn xanh biếc càng đậm hơn, hơn vạn tên cường giả ném ra xiềng xích màu xanh biếc trong tay, quán lên người Hắc Long, ý đồ khóa chặt nó lại.

Rống!

Hắc Long chuyển động, cái đuôi quét ngang nhấc lên cơn lốc to lớn làm từng tảng rừng cây lớn bật cả gốc rễ, cường giả của Thương Vương cô tộc trên cây bay ngược ra ngoài.

Vừa mới ở trong không trung ổn định thân hình, một luồng long tức nóng cháy đã đánh úp lại.

Nháy mắt, khắp khu vực hóa thành một mảnh tro bụi.

Cả vạn dây xích xanh biếc cuốn lấy Hắc Long, trên vảy rồng ánh sáng lấp lánh lóe lên, không ngừng đánh tan những xiềng xích màu xanh đang trói buộc nó.

“Nghiệt súc, còn không nhanh chóng thần phục ta, nếu không ta sẽ lột da rồng của ngươi, rút gân rồng của ngươi!”

Thụ nhân lạnh lùng nhìn Hắc Long đang bị hàng vạn dây xích trói buộc, quát lạnh.

“Xem ra ngươi rất nhàn nhã.”

Bên tai thụ nhân bỗng nhiên truyền tới một thanh âm chế giễu.

Chương 277: Theo Ta Phá Trụ! Chương 277: Theo Ta Phá Trụ!

“Xem ra ngươi rất nhàn nhã.”

Bên tai thụ nhân bỗng nhiên truyền tới thanh âm chế giễu.

Ngay sau đó, một quyền bằng xương cực lớn mạnh mẽ đánh thẳng vào trên mặt lão.

Ô...

Thụ nhân bất ngờ không kịp đề phòng, thân hình che trời lấp đất bay ngược ra ngoài, kéo lê ra một vệt dài nghìn trượng trên hoang nguyên sa mạc.

“Sao có thể! Lão tổ sao có thể bị một quyền đánh bay!”

“Đây nhất định là ảo giác, hiện giờ lão tổ là vô địch! Đúng, không sai, các ngươi cảm nhận một chút, lão tổ không hề bị thương!”

“Chút lực đạo đó chẳng qua chỉ là gãi ngứa cho lão tổ, lão tổ tức giận rồi!”

Khắc...

Ngu Hạo ở trạng thái thụ nhân chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất.

“Ngươi đã chọc giận ta!”

Thanh âm già nua nặng nề vang lên từ trong miệng thụ nhân.

“Sau đó thì sao?”

Thân hình Cố Trường Khanh chợt lóe, hư ảnh Tử Thần trên đỉnh đầu hiện lên.

Bá!

Không trung bị nứt ra một cái khe, vô số nhánh cây từ bầu trời hạ xuống.

Bá!

Liên đao Tử Thần liên tục chém đứt những nhánh cây và lá cây che lấp bầu trời, để lộ ra ánh sáng của trời sao.

“Ha ha ha, lão tổ vô địch, thật sự cười chết ta rồi, lão tổ các ngươi sắp bị cạo trọc đến nơi rồi!”

Trương Hồ cười điên cuồng, đáp lại y là vô số ánh mắt thù hận của Thương Vương cổ tộc.

Hắc Long bị xiềng xích màu xanh quấn lấy phiên không chịu nổi, nó thét dài một tiếng bay lên không trung, hàng vạn xiềng xích nháy mắt căng ra, gắt gao khóa chặt Hắc Long.

Ba!

Ba!

Hàng nghìn thanh âm xiềng xích đứt gãy vang lên.

Phốc!

Mấy nghìn cường giả Thương Vương cổ tộc bị phản phệ trọng thương, phun ra máu tươi màu xanh biếc.

Xiềng xích không chế đã mất, Hắc Long hưng phấn xuyên qua tầng mây, sấm chớp mưa rào cuốn quanh. Ngay sau đó, long tức khiến cho tất cả cường giả Thương Vương cổ tộc lạnh run từ trên trời giáng xuống.

“Lão tổ, cứu ta!”

Trong phút chốc, những đại thụ che trời mọc ra từ sa mạc trên hoang nguyên nháy mắt héo rũ, sinh cơ lực màu xanh biếc lại cuộn cuộn không ngừng tụ về phía thụ nhân.

Những cường giả Thương Vương cổ tộc này cũng đều biến mất tại chỗ.

Một ngụm long tức đánh vào khoảng không, nhưng lại thiêu đốt cả rừng rậm đang héo rũ, cả hoang nguyên chìm trong liệt hỏa.

Phanh!

Liên đao Tử Thần từ bầu trời chém xuống, hình thể khổng lồ của thụ nhân tránh cũng không thể tránh, trên thân cây vươn

ra hai cánh tay, trong giây phút sinh tử, song chưởng chắp vào nhau kẹp chặt lấy lưỡi đao sắc bén của liêm đao.

Lực lượng cực lớn làm cho thụ nhân không thể ngăn cản, ầm ầm quỳ xuống đất, hoang nguyên giống như đã trải qua một trận động đất cực lớn, vô số đá vụn bay tán loạn, từng dãy núi loại nhỏ theo nhau sụp đổ.

Uy lực của một lần chém này, Ngu Hạo chỉ có thể khó khăn ngăn cản.

Nhìn thấy trên đỉnh đầu lại có một liêm đao Tử Thần đang chém tới, trên mặt Ngu Hạo lộ vẻ sợ hãi.

“Thật sự cho rằng ả đàn bà Đế Khâm Na Tịch kia có lòng tốt như vậy? Chẳng lẽ bà ta không nói cho người tác dụng phụ của kết tinh tiềm năng sao?”

Về mặt Cổ Trường Khanh lạnh nhạt, nhìn lão ta giống như nhìn một gốc cỏ dại sắp chết.

Chẳng qua thần văn trên người lão lại khiến Cổ Trường Khanh có chút hứng thú.

Dùng nó để khai phá những tinh vực hoang vu thì chính là một năng lực khá có ích.

“Kỹ nữ thôi tha, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Tuy rằng không rõ Đế Khâm Na Tịch rốt cuộc che giấu điều gì với mình, nhưng giờ khắc này bản thân mình thất bại thảm hại chính là chứng minh tốt nhất.

“Còn chưa nhìn rõ sự thật sao? Ngươi cảm thấy ngươi còn có cơ hội không tha cho bà ta sao?”

Ấn ký màu xám trên tay Cổ Trường Khanh sáng lên, Hắc Long thuận thế cuốn lên cơ thể của thụ nhân, khiến lão không thể động đậy.

“Trả mạng cho muội muội ta!”

Trong không trung phát ra một tiếng quát lạnh, ánh sáng mặt trời gay gắt và ánh trăng sáng cùng nhau chiếu rọi, lực thái âm và thái dương dung hợp, vô số điểm sáng màu xám trắng như hạt ngọc trút xuống.

“Ồ?”

Cố Trường Khanh ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Bản thân giết nhiều muội muội như vậy, ai biết muội muội người là kẻ nào!

Lợi dụng kẽ hở này, thụ nhân do Ngu Hạo biến thành chìm vào ngây dại, cơ thể bị Hắc Long nháy mắt cắn nát.

“Lại để lão chạy!”

Cố Trường Khanh có chút ngoài ý muốn, lần trước giao phong trong trùng động, Ngu Hạo đã dùng thủ đoạn mà chính mình không biết để chạy trốn.

Hôm nay lại ở ngay trước mặt mình giờ trò kim thiên thoát xác.

Không thể không nói, thần văn giả có được lực sinh cơ, bản lĩnh chạy trốn cũng là hạng nhất.

Chẳng qua!

Trong không trung, hai người mặc Nhật Nguyệt đế giáp tựa hồ không hề phát hiện, vốn định thực hiện kế hoạch quấy nhiễu Cố Trường Khanh một chút để cứu Ngu Hạo, sau đó liên hợp lại để giết Cố Trường Khanh đã thất bại.

Bọn họ cũng không còn bất cứ cơ hội nào để tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Trên bầu trời, Minh Thần giáng lâm, vạn vật bị hủy diệt.

Ánh mặt trời và ánh trăng ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, đã bị lực lượng Minh Thần bao phủ, sau đó lập tức tiêu tán trong không trung.

“Cung chủ Hạo Nguyệt học cung và Hạo Dương học cung cứ như vậy mà không còn rồi?”

“Dù gì cũng là cường giả lâu đời, vậy mà không chịu nổi một kích như thế, thật sự là hữu danh vô thực.”

“Nói vậy cũng không đúng, thật sự là do Cố Tinh chủ quá mạnh!”

“Ta nghe nói là con gái của Thiên Nguyệt Thiên Dương chọc vào Cố Tinh chủ cho nên mới bị giết, hơn nữa Cố Tinh chủ đã tha cho người của Hạo Tuyết học cung, không ngờ ca ca tỷ tỷ của bà ta lại muốn báo thù Cố Tinh chủ.”

Chỉ chớp lát, tộc trưởng của Thương Vương cổ tộc đào tẩu, hai cung chủ của thần văn học cung thân tử đạo tiêu.

Mà Cố Trường Khanh bên này tựa như còn chưa xuất ra bao nhiêu lực.

Các thần văn giả ta nhìn người người nhìn ta, lại nhìn về phía cầu Vãng Sinh gần trong gang tấc.

Cầu Vãng Sinh, rốt cuộc là đi nghênh đón một cuộc sống mới, hay là đi tìm chết, các thần văn giả lâm vào trầm tư.

“Lên cầu!”

Cố Trường Khanh ra lệnh một tiếng, Hoàng Đế đi đầu, đám người Trương Hồ đi theo, mười tia sáng bay về phía mười cái cự trụ.

Ngoài cầu Vãng Sinh, hồi lâu cũng không có thần văn giả nào dám theo sau.

Giọng nói của Cố Trường Khanh bỗng nhiên truyền ra từ cầu Văng Sinh.

“Hai người tới, theo ta phá trụ!”

Chương 278: Triều Ca Hùng Vĩ Chương 278: Triều Ca Hùng Vĩ

Cầu Văng Sinh yên tĩnh u ám, hơi thở viển cổ quanh quẩn.

Trên thân cầu phía xa xa là sương mù, thấy không rõ trong đó tồn tại cái gì.

Cố Trường Khanh mở to mắt, thu hồi thần niệm.

Những nơi thần niệm đi qua, cái gì cũng không có như trước.

Đám người Hoàng Đế cùng Trương Hồ là tám người, thêm cả Hắc Long đều tự chọn một cây cự trụ có đồ đằng thần thú quang mang lóng lánh.

Mấy người đều bị một cánh cửa không gian triệu hoán tới một không gian độc lập.

Trên cầu chỉ còn lại một mình Cố Trường Khanh, còn thiếu hai người đến thấp sáng nốt hai cây cự trụ.

Nhân thủ không đủ, Cố Trường Khanh chỉ có thể chọn lựa từ thần văn giả bên ngoài.

Đối với một vài thần văn giả thiện ý, Cố Trường Khanh cũng không bài xích cho bọn họ một chút lợi ích.

Giống như những thế lực phụ thuộc ở Nam vũ trụ, sau khi bọn họ phụ thuộc vào Lam Tinh thì đều có được những thu hoạch của mình.

“Tinh đế bệ hạ, ta có thể không?”

Thấy không ai dám động đây, Ân Ngục Tà Hoàng đi về phía trước cẩn thận hỏi.

Cố Trường Khanh nhìn gã và Cử Sắc Yêu Cơ bên người, gật đầu nói: “Có thể.”

Ẩn Ngục Tà Hoàng nhìn thoáng qua Cử Sắc Yêu Cơ trên người, sau đó phi thân lên cầu.

“Không phải các người có hai người sao?”

Cố Trường Khanh nghi hoặc hỏi.

“Cô ấy không tham gia...”

Ẩn Ngục Tà Hoàng chần chừ một chút, trả lời.

Cố Trường Khanh kỳ quái liếc nhìn Cử Sắc Yêu Cơ, thấy cô ta dùng vẻ mặt lạnh nhạt nhìn mình, cũng không có gì khác lạ.

Nữ nhân này rất cổ quái.

Trong lòng Cố Trường Khanh lẩm bẩm, lại hô một tiếng: “Thêm một người nữa.”

“Cố Tinh chủ, đề ta!”

Cực Đạo Chí Tôn thấy thế, lập tức tiếp lời.

Cố Trường Khanh gật đầu.

Cực Đạo Chí Tôn bay nhanh lên cầu, tìm được một cây cự trụ, lập tức bị một cánh cửa không gian triệu hoán tới một thế giới độc lập.

Thấy những người khác đều chuẩn bị sắp xếp xong, Cố Trường Khanh quay trở lại cây cự trụ mình đã chọn, tiến vào không gian độc lập.

Trong không gian độc lập tràn ngập sương mù màu xám trắng, có chút tương tự với ấn ký màu xám trong tay, nhưng không có năng lực kỳ lạ như ấn ký màu xám.

Đông...đông...đông...

Từ phương xa truyền tới thanh âm như tiếng trống trận, Cổ Trường Khanh nhạy bén phát hiện, âm thanh trống trận gần như cùng tần suất với nhịp tim của mình.

Trong sương mù màu xám, một cái hư ảnh màu xanh xám dần hiện ra.

Đó là một sinh vật giống như trâu, nhưng kỳ lạ chính là trên đầu nó không có sừng.

Theo hư ảnh dần tới gần, sương xám trong cả không gian bắt đầu cuộn lên, hóa thành bão táp mưa sa.

Ồ ồ...

Cổ Trường Khanh buồn cười, nhìn nửa ngày vẫn là con trâu.

Sau đó hắn nhớ tới một vài truyền thuyết của Lam Tinh, có một loại thần thú tên là Quỷ Ngưu, có vẻ giống với hư ảnh quái vật màu xám xuất hiện trước mắt này.

Quan hệ của Vũ Trụ chi thành và Lam Tinh lại có thêm một cái.

Nếu hắn không đoán sai, mười một cây cột có khắc hình đồ đẳng thần thú hắn chính là những thần thú trong truyền thuyết của Lam Tinh.

Đông...đông...

Tiếng trống trận có cùng quy luật với tiếng tim đập của mình, Cổ Trường Khanh có chút phiền.

Không nói nhiều lời vô nghĩa, trong Thái Cực Đồ sau lưng Cổ Trường Khanh, song long rít gào mà ra, trong phút chốc, sức mạnh dồi dào to lớn cơ hồ muốn đột phá giới hạn của không gian.

Hư ảnh của Quỷ Ngưu bị song long cắn tới, chỉ vài hơi thở, hư ảnh đã bị hấp thu gần như không còn, không gian độc lập tại thời khắc này sụp đổ.

Ngay sau đó, lại lần nữa trở lại trên cầu Vãng Sinh, đám người Hoàng Đế còn chưa đi ra.

Vì để nghiệm chứng phán đoán của mình, Cố Trường Khanh đi tới mười một cái cự trụ có đồ đằng thần thú còn lại tra để xét một phen.

Quả nhiên, hình đồ đằng khắc trên đó đúng là những thần thú trong truyền thuyết Hoa Hạ.

Không gian chấn động, khí tức của Hoàng Đế truyền ra đầu tiên.

Cố Trường Khanh quay đầu lại, nhìn thấy đồ đằng Huyền Diệu trên cự trụ, thân ảnh Hoàng Đế hiện ra.

Chỉ là mở để giáp, ngay cả Đế Vương kiếm cũng không sử dụng.

Xem ra Hoàng Đế cũng dễ dàng nghiền ép hư ảnh đồ đằng.

Ngao!

Lại chờ một lát, một tiếng rống gầm vang lên, hơi thở bạo ngược của Hắc Long tản ra, cảm xúc có vẻ khá hưng phấn.

Chỗ cự trụ của nó cũng là đồ đằng hình rồng, chỉ là không biết xảy ra chuyện gì mà khiến nó hưng phấn như vậy.

Lại chờ thêm một lát, ngoài dự kiến của Cố Trường Khanh, người đầu tiên đi ra không phải đám thủ hạ Trương Hổ của mình.

Mà là Cự Đạo Chí Tôn.

Cự trụ chỗ của gã, mặt trên có khắc hình Tỳ Hưu, là bản sắc thương nhân không thể nghi ngờ.

“Cố Tinh chủ!”

Cực Đạo Chí Tôn đi tới bên cạnh Cố Trường Khanh.

“Có việc gì cứ nói đi.”

Đối với thương nhân, Cố Trường Khanh không có ấn tượng gì tốt, nhưng cũng không thể nói quá xấu.

Chỉ cần không chọc vào mình, xâm phạm ích lợi của mình và Lam Tinh, Cố Trường Khanh không ngại cùng thương nhân giao thiệp.

Nam vũ trụ đã nằm trong sự khống chế của mình, cần một thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức để ổn định phát triển.

Cần thương nhân tới đầu tư, Cực Đạo Chí Tôn lúc này tới chào hỏi, không cần đoán cũng biết vì sao.

“Ta muốn nói chuyện hợp tác với Cố Tinh chủ, dù sao Nam vũ trụ...”

“Ta không rảnh, sau khi rời khỏi đây, người tới Lam Tinh tìm Vương Dung, bà ấy sẽ bàn với người.”

Cố Trường Khanh xua tay đánh gãy lời gã.

Cực Đạo Chí Tôn còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn dáng vẻ Cố Trường Khanh cự người ngàn dặm, yên lặng quay lại bên cạnh cự trụ có đồ đảng Tỳ Hưu.

Ngay sau đó, Ân Ngục Tà Hoàng, Hầu Vương, Trương Hồ cũng lục tục phá không mà ra.

“Động thủ!”

Cố Trường Khanh quát lạnh một tiếng.

Mời hai cự trụ đồ đảng hấp thu lực lượng thần văn, hình ảnh thần thú vốn đã âm đạm dần dần sáng lên.

Cuối cùng, mười hai đồ đăng trên cự trụ dâng lên mười hai đạo hồng quang, bắn về sương mù phía xa xa.

Trong sương mù, một vòng xoáy hiện lên, sương mù vô cùng vô tận phẳng phát như bị hút vào trong vòng xoáy.

Thật lâu sau, trong làn sương dần nhạt đi, một tòa thành hùng vĩ xuất hiện trước mặt mọi người.

Ở trung tâm thành thị có một ký hiệu hình con mắt cực lớn đang lơ lửng, tựa như đang chăm chú nhìn nhất cử nhất động trong thành thị.

“Đây chính là Triều Ca?”

Hoàng Đế nhìn thành thị hùng vĩ trước mắt, không khỏi cảm khái.

Chỉ là một tòa thành thị mà gần như lớn bằng nửa cái hằng tinh.

Nơi này từng là nơi nhân loại sinh sống, lại có những văn minh thế nào?

Chỉ là hiện giờ bên trong thành không có bất cứ dấu vết nào của nhân loại.

Chương 279: Tàn Ảnh Còn Sót Lại, Trò Chuyện Với Người Thừa Kế (1) Chương 279: Tàn Ảnh Còn Sót Lại, Trò Chuyện Với Người Thừa Kế (1)

Cố Trường Khanh đi ở phía trước, phía sau là đám người Hoàng Đế.

Ẩn Ngục Tà Hoàng và Cự Đạo Chí Tôn do dự một chút, cũng đi theo phía sau Cố Trường Khanh đi vào.

Từ xa, Cửu Sắc Yêu Cơ nhìn Triều Ca thành, trong mắt nổi lên một tầng sương mù, qua rất lâu sau, tựa như đã hạ quyết tâm, cô ta hóa thành tia sáng đi theo sau Ẩn Ngục Tà Hoàng.

Chậm bước trong Triều Ca thành, Cố Trường Khanh cảm nhận được tất cả bên trong thành thị.

Nơi này được bảo tồn đến hoàn toàn không tổn hao gì, không hề bị Tinh Không hung thú phá hư.

Hẳn là do làn sương mù này che lấp đi khí tức tồn tại của thành thị, ngay cả Cố Trường Khanh cũng không có biện pháp tìm được Triều Ca thành từ bên trong sương mù, hướng chỉ là những Tinh Không hung thú tựa hồ không hề có linh trí kia.

Đám người Hoàng Đế và Trương Hổ đã tách ra, đi tra xét các góc của thành thị.

Thân hình Cố Trường Khanh vừa động, đã đi vào trung tâm Triều Ca thành.

Ngẩng đầu, hắn muốn nhìn một chút xem ký hiệu hình con mắt kia rốt cuộc có bí mật gì.

...

Ở trung tâm Triều Ca thành là một bệ đá bình thường.

So sánh với những kiến trúc cao ngất xa hoa xung quanh, lại nhìn bệ đá cao chín mươi chín bậc này thì trông có vẻ không hợp mắt.

Trên bệ đá lưu lại vết tích của năm tháng, thậm chí rất nhiều chỗ đều đã tổn hại trong năm tháng dài đằng đẳng, hẳn là lúc trước khi xây dựng không có được tài liệu tốt gì, chỉ dùng loại đá bình thường nhất.

Có thể bảo tồn đến nay đã xem là may mắn.

Đối với lai lịch của bệ đá, Cố Trường Khanh không hề cảm thấy hứng thú.

Bay đến bên dưới ký hiệu hình con mắt, Cố Trường Khanh vừa chuẩn bị thăm dò bằng thần niệm thì xung quanh bệ đá đã

nổi lên những làn sương mù màu xám.

Không đợi Cố Trường Khanh phản ứng lại, hắn đã xuất hiện trong một không gian loại nhỏ.

“Đây là?”

Cố Trường Khanh sửng sốt, có thể trong lúc hắn không kịp phản ứng mà thu hắn vào một không gian khác.

Loại tình huống này là lần đầu tiên.

Cố Trường Khanh kích hoạt quỹ văn theo bản năng, hư ảnh Cốt Đế hiện lên, chuẩn bị phòng ngự bất cứ lúc nào.

Quả nhiên, một hơi thở âm lãnh truyền tới từ phía sau Cố Trường Khanh.

Đình!

Một tàn ảnh cắm trong tay lưỡi dao sắc bén đâm vào thân kiếm màu xám của Cốt Đế.

Một kích không trúng, tàn ảnh trốn vào hư không.

“Đúng là oan gia ngõ hẹp.”

Vẫn là tàn ảnh đó, vẫn là mùi vị đó, đây đúng là tàn ảnh tại tầng thứ ba của cổ tháp trên hoang nguyên mà Cố Trường Khanh gặp được.

Chỉ là lần này, lực đạo của tàn ảnh tựa như mạnh hơn rất nhiều.

Vừa nghĩ thế, Cố Trường Khanh đã thông suốt được huyền bí trong đó.

Dựa theo miêu tả của Hoàng Đế, tàn ảnh mà ông ta và mình gặp được đều có cùng hình dạng và thói quen công kích, nhưng thực lực không giống nhau.

Như vậy rất có khả năng, bốn chuông đồng trong bốn tòa tháp, tàn ảnh trong tháp đều từ cùng một chủ thể phân ra rồi ra ngoài.

Hiện tại là bốn tàn ảnh hợp nhất, cho nên lại càng mạnh hơn nhiều.

Trước đó ở trong tháp hắc đã thăm dò thói quen công kích của tàn ảnh, lần này tuyệt đối sẽ không để tàn ảnh dễ dàng chuồn mất.

Có lẽ trên người tàn ảnh sẽ có được thu hoạch gì đó không tưởng tượng nổi.

Trong không gian nổi lên từng đợt dao động, đỉnh đầu Cố Trường Khanh, liên đao Tử Thần mạnh mẽ chém tới vị trí không gian đang dao động.

Tàn ảnh trong hư không vừa mới hiện thân, liên đao Tử Thần đã chém tới.

Bất ngờ không kịp đề phòng, tàn ảnh hốt hoảng rút kiếm ngăn cản, lại bị liên đao dễ dàng chém đứt lợi kiếm.

Một tiếng hét thảm vang lên, tàn ảnh tiêu tán tại chỗ.

Nhưng mà, không gian vốn nên biến mất lại vẫn như trước không có tổn hại gì.

Chuyện này khiến Cố Trường Khanh cũng có chút đau đầu.

Quy tắc không gian trong Vũ Trụ chi thành, dọc theo đường đi hắc vẫn luôn muốn tìm hiểu.

Nhưng cho tới tận khi vào không gian này, Cố Trường Khanh vẫn không thể nắm rõ được quy tắc không gian ở đây.

Vậy thì hiện tại nên làm sao để ra ngoài?

Ngay tại lúc Cố Trường Khanh lâm vào trầm tư, không gian lại dao động.

Liêm đao Tử Thần trên đỉnh đầu ngay lập tức chém qua đó.

Đình!

Thanh âm binh khí va chạm nhau vang lên.

Cố Trường Khanh nâng mắt, nhìn thấy bóng người đang ở trong hư không, nói: “Cuối cùng cũng xuất hiện chân thân.”

Thân ảnh kia lơ lửng trong không trung, tay cầm kiếm ngăn cản công kích của liên đao Tử Thần, trên mặt mang theo nụ cười không quá tự nhiên.

“Xin chào, người thừa kế.”

Vừa nói xong, ánh mắt Cố Trường Khanh nheo lại.

Hắn nhớ tới trong tòa tháp ở hoang nguyên, tàn ảnh cũng nói như vậy.

Hiện giờ gặp được bản thể của tàn ảnh, câu đầu tiên của bản thể lại là câu này.

“Ta biết ngươi có rất nhiều câu hỏi, nhưng xin lỗi, ta biết được cũng không nhiều.”

Bản thể của tàn ảnh nghiêm túc nói.

“Ngươi... rốt cuộc là cái gì? Vì sao ta không cảm ứng được dấu hiệu sinh mệnh của ngươi?”

Trong nháy mắt khi Cố Trường Khanh nhìn thấy bản thể của tàn ảnh thì đã cảm nhận được dị thường.

Tuy rằng vẻ ngoài của nó giống hệt với nhân loại, cả dáng người, thậm chí cũng dùng cùng loại ngôn ngữ.

Nhưng trên người nó không hề có dấu hiệu sinh mệnh.

“Ta?”

Trên mặt bản thể của tàn ảnh lộ ra vẻ mặt hài hước, nhìn thể nào cũng thấy không quá tự nhiên.

“Ta chỉ là một linh thể được chế tạo ra mà thôi.”

Bản thể của tàn ảnh muốn khiến mình lộ ra một vẻ mặt bi thương, nhưng làm thế nào cũng không biểu đạt ra được ý tứ như vậy.

“Mục đích ngươi được chế tạo ra là gì?”

Cố Trường Khanh tiếp tục hỏi.

“Người thừa kế thật là tàn khốc, bao nhiêu triệu năm rồi? Một trăm? Năm trăm? Thật sự quá lâu quá lâu rồi, lâu đến nỗi chính ta cũng quên mất sứ mệnh của ta là gì.”

Bản thể của tàn ảnh yếu ớt nói.

“Hãy nói trọng điểm đi!”

Cố Trường Khanh nhắc nhở nó.

Chương 280: Tàn Ảnh Còn Sót Lại, Trò Chuyện Với Người Thừa Kế (2) Chương 280: Tàn Ảnh Còn Sót Lại, Trò Chuyện Với Người Thừa Kế (2)

“Trọng điểm là, thân là người thừa kế, ngươi phải lấy được quyền không chế của Triều Ca thành, trở thành chủ nhân của Triều Ca thành.”

Bản thể của tàn ảnh rất nhân tính hóa mà lộ ra vẻ mặt tức giận, giống như tỏ vẻ bất mãn vì Cố Trường Khanh chen vào lời nó nói.

“Ta cần phải làm thế nào?”

Cố Trường Khanh hỏi thẳng.

“Khụ khụ khụ... chỉ cần tiến vào không gian lịch luyện riêng, hoàn thành lịch luyện là có thể đạt được quyền không chế thành thị.”

Bản thể của tàn ảnh nghiêm túc giải đáp.

“Vậy hãy mau bắt đầu đi.”

Chỉ cần biết mình đang ở đâu, cần làm gì, làm thế nào là được, những chuyện còn lại không quan trọng.

“Nhưng... người không muốn tìm hiểu một chút thông tin cụ thể về Vũ Trụ chi thành và Triều Ca?”

Do dự một lát, bản thể của tàn ảnh cẩn thận hỏi.

“Thế người còn không mau nói?”

Lời nói của Cố Trường Khanh khiến bản thể của tàn ảnh nói không ra lời.

Giống như đang sắp xếp câu từ, hoặc là đại não vẫn đang suy nghĩ, một lát sau, bản thể của tàn ảnh mở miệng nói.

“Ta là người quản lý của chủ Triều Ca thành, một trong mười hai tòa chủ thành, số hiệu của ta là L9527.”

“Mười hai chủ thành của Vũ Trụ chi thành lần lượt là Triều Ca, Lạc Thủy, Trục Lộ, Thượng Dương, Thiếu Thương, Bắc Thần, Tử Vi, Canh Trần, Vân Mộng, Vân Đô, Thanh Châu, Trường An.”

“Vũ Trụ chi thành từng là quê hương của nhân tộc trong sao trời, cũng chính là chiến hạm để chinh chiến vũ trụ của Nhân Tộc.”

“Mười hai tòa chủ thành, mỗi một tòa thành đều có không gian thí luyện riêng biệt, thần văn giả hoàn thành khiêu chiến không gian thí luyện sẽ có được phần thưởng tương ứng.”

“Nhưng để mở ra và phân phát phần thưởng thì nhất định phải là sau khi người lấy được quyền hạn khống chế và quản lý thành thị thì mới được.”

Số hiệu L9527 nhanh chóng giảng giải những nội dung mà nó biết.

“Vậy bắt đầu thí luyện của ta đi, ta muốn nhanh một chút.”

Cố Trường Khanh đã chờ không kịp, dựa theo lời của L9527, chỉ có lấy được quyền không chế chủ thành thì mới có những lợi ích đó.

Hắn vừa dứt lời, không gian ở gần đó dao động, một không gian trùng động cao bằng một người được mở ra bên cạnh Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh xoay người sai bước, tiêu sái đi vào không gian thí luyện.

Cùng lúc đó, đám người Hoàng Đế đang thăm dò bên trong Triều Ca thành đều bất ngờ không kịp đề phòng, tất cả đều bị đường hầm không gian mở ra bên cạnh hút vào.

“Chuyện gì thế này?”

Về mặt L9527 đại biến.

“Vì sao tất cả thần văn giả trong thành đều bị hút vào không gian thí luyện?”

L9527 có nghi hoặc mà không tìm được đáp án.

Nhưng lúc này, trên bầu trời Triều Ca thành bỗng nhiên nổi lên ma vân dày đặc, sau đó là tiếng sấm ầm ầm, cuồng phong bạo vũ, vài phút sau, Triều Ca thành vốn dĩ yên bình lâm vào một mảnh u ám.

“Thần văn giả hắc ám!”

L9527 nghiêng răng nghiêng lợi hét ra một cái tên.

“Nơi này thật sự là không gian thí luyện?”

Nhìn trong không gian, nơi nơi đều có không gian loạn lưu bạo ngược, Cố Trường Khanh rơi vào trầm tư.

...

Trong không gian thí luyện, không ngừng có không gian loạn lưu dao động ở bên người Cố Trường Khanh.

Lực xé rách khủng bố sượt qua trên đế giáp quý văn của Cố Trường Khanh, phát ra thanh âm chói tai.

“Nơi này rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?”

Cố Trường Khanh có chút khó hiểu.

Không gian hỗn loạn như thế, trước đây chưa từng có tình huống như vậy xuất hiện.

Liệu có phải không gian thí luyện xảy ra vấn đề gì?

Một suy nghĩ hiện lên trong đầu Cố Trường Khanh.

Nhưng mà nơi này dù sao cũng là Triều Ca thành, là tòa chủ thành thứ nhất của Vũ Trụ chi thành.

Còn có bảo hộ chi linh bảo vệ, sao lại xảy ra vấn đề?

Cố Trường Khanh tạm thời loại bỏ suy nghĩ này trong đầu.

Trong không gian thí luyện, Trương Hồ kích hoạt Ma Vương để giáp.

Không ngừng di chuyển và né tránh không gian loạn lưu bỗng nhiên đánh tới ở trong không gian.

Bản thân không gian loạn lưu không đáng sợ, Cố Trường Khanh và nhóm thủ hạ đều thoải mái đối phó.

Cho dù có bị mảnh vỡ không gian không ngừng cắt qua thì trong thời gian ngắn cũng không tạo thành nhiều thương tổn.

Thứ tạo uy hiếp thật sự là nơi này không phải vũ trụ mà bọn họ đã quen thuộc kia.

Trong Vũ Trụ chi thành, quy tắc không gian không giống với ngoài vũ trụ.

Nếu như không cẩn thận nhiều hơn thì rất có thể sẽ bị không gian loạn lưu làm cho lạc đường bên trong không gian.

Cuối cùng không thể tìm thấy đường về.

Tình huống như vậy đang xảy ra ở những không gian thí luyện khác.

Bá!

Hoàng Đế vung tay lên, Đế Vương kiếm dẹp tan một mảnh không gian loạn lưu.

Thân hình chợt lóe, né tránh một khe nứt không gian mở ra.

Nhưng vừa mới ổn định thân hình, bên cạnh ông ta lại có vài đợt dao động nổi lên, vài khe nứt không gian bắt đầu hình thành.

“Nhất định đã xảy ra chuyện rồi! Đáng giận!”

Hoàng Đế di hình hoán vị, lần này ông ta không dám sử dụng lực lượng thần văn quá độ nữa, sợ lực lượng quá mạnh mẽ sẽ khiến không gian trước mắt này sụp đổ.

“Không biết bên chỗ Tinh Đế bệ hạ thế nào?”

Chương 281: Độc Thần Giả Đều Đáng Chết! Chương 281: Độc Thần Giả Đều Đáng Chết!

Trong Triều Ca thành.

Thân ảnh của L9527 xuất hiện trước ký hiệu hình con mắt, cánh tay hư ảo đặt lên con mắt.

Nhất cử nhất động trong tòa thành này đều biến thành tin tức truyền vào trong não nó.

“Rốt cuộc trốn ở chỗ nào?”

Nhưng bất kể nó tuần tra thế nào cũng không phát hiện có gì dị thường.

Chờ đợi suốt hàng triệu năm, cuối cùng cũng chờ được người thừa kế tới.

Nhưng lại gặp tình cảnh như vậy, mặc dù nó chỉ là linh thể không có tình cảm thì trên mặt cũng lộ vẻ lo lắng.

“Hy vọng các người đều có thể chống đỡ, đừng để bị trục xuất đến không gian không ai biết, đến lúc đó cho dù là ta thì cũng không có biện pháp nào tìm các người trở về.”

L9527 đã chuẩn bị cho khả năng tệ nhất.

Khắc khắc khắc...

Trong Triều Ca thành bỗng nhiên vang lên vài tiếng cười tà ác.

“Thần văn giả hắc ám? Năm tên? Sao lại có nhiều kẻ trà trộn vào như vậy?”

L9527 cảm nhận được trong Triều Ca thành xuất hiện hơi thở của những vị khách không mời mà tới.

Cầu Vãng Sinh mở ra, sương mù trong Triều Ca thành tản đi, nhưng dù là vậy thì kết giới của Triều Ca thành vẫn còn, cũng không phải nơi mà mấy thần văn giả hắc ám có thể tiến vào.

Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?

Hay là chính người thừa xảy ra vấn đề?

L9527 hoài nghi đến Cố Trường Khanh.

Nhưng nó lập tức phủ định suy nghĩ này.

Bởi vì lúc này bản thân hắn đang ở trong không gian thí luyện, gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể bị không gian loạn lưu trục xuất, nên không có khả năng.

Những thần văn giả cùng đi vào theo Cố Trường Khanh, giờ phút này cũng đều ở trong không gian thí luyện, không có gì khác thường.

Mình đã bỏ sót cái gì thì hiện tại cũng không còn quan trọng, quan trọng nhất là phải nhanh chóng giết chết năm thần văn giả hắc ám, đặc biệt là kẻ đã xâm phạm tới không gian thí luyện kia.

Tế ra lợi kiếm, L9527 phân ra mười cái tàn ảnh, lần lượt bay về phía năm tên thần văn giả hắc ám.

Đình!

Thần văn chấn động.

Mười thân ảnh có thân pháp biến hóa kỳ lạ nháy mắt đã giao chiến mấy hiệp trên không trung của Triều Ca thành.

“Độc thần giả (kẻ xúc phạm thần), đều đáng chết...”

Một thần văn giả ra sức ngăn cản lợi kiếm trong tay L9527, hóa thành một làn sương biến mất tại chỗ.

“Chạy đi đâu!”

L9527 hóa thành một tia sáng đuổi theo.

...

Trong không gian thí luyện.

Cố Trường Khanh thử rất nhiều phương pháp, nhưng vẫn không thể tìm được cách trở lại Triều Ca thành.

Hắn chắc chắn không gian thí luyện nhất định đã xảy ra vấn đề.

Tê...

Xa xa vang lên một tiếng kêu thảm.

Cố Trường Khanh lập tức theo dấu mà tới.

Trong một mảnh không gian, một con cự thú có hình thể không kém gì Hắc Long đang bị khe nứt không gian cắn nuốt.

Mảnh vỡ không gian không ngừng ăn mòn cơ thể cự thú.

Lực lượng thần văn đang không ngừng tản ra từ miệng vết thương của nó.

Đây chẳng lẽ chính là cự thú mà vốn dĩ hẳn phải đánh bại trong không gian thí luyện?

Giờ phút này, cự thú đã gần như bị khe nứt không gian cắn nuốt hết, chỉ còn lại nửa cơ thể ở bên ngoài.

Cố Trường Khanh không thể nhận ra bản thể của nó đến tột cùng là cái gì.

Quỷ văn xám trắng kích hoạt, ánh sáng xám trắng chuyển động xung quanh đường nét hoàn mỹ của áo giáp, bên ngoài có ngọn lửa màu đen lưu chuyển, long văn lóe ra, ma văn tung hoành, hơi thở Minh Thần đập dồn, Thái Cực Đồ có song long âm dương chuyển động sau lưng.

A a a a...

Cố Trường Khanh toàn lực thúc giục lực nghịch chuyển âm dương, song long thét dài mà ra, long lực mạnh mẽ nháy mắt làm rung động cả không gian.

“Không được!”

Thấy không gian bất ổn, Cố Trường Khanh lập tức dừng lại.

Song long về đồ, Thái Cực thả chậm vận tốc quay.

Lực lôi kéo của âm dương đảo lộn bao trùm lên cơ thể cự thú, muốn kéo nó trở về.

Nhưng mà cự thú lại không ngừng vặn vẹo cơ thể muốn thoát khỏi vây khốn, khiến không gian nổi lên gió bão và thần

lôi vô tận.

Không gian thí luyện ầm ầm rung chuyển, Cố Trường Khanh nhú mày.

Vốn có tâm tương trợ, nhưng đến lúc này, chỉ có thể xin lỗi rồi.

Trong không gian thí luyện, hư ảnh Minh Thần hiện lên.

Lực lượng Tử Thần mở ra, lực lượng tử vong giáng xuống.

Cự thú cảm nhận được hơi thở tử vong hủy diệt phía sau, không cam lòng mà phát ra tiếng rống giận.

Nhưng mà, Cố Trường Khanh đã không quan tâm đến sinh tử của nó.

Nếu thân là quái vật nhiệm vụ trong không gian thí luyện, vậy thì hãy thực hiện đúng vận mệnh bị giết đi.

Dưới tử khí tràn ngập vô biên, thân hình cự thú bị lực lượng Minh Thần ăn mòn, không ngừng mờ nhạt đi, cuối cùng trong tiếng kêu rên dần dần biến mất.

Khe nứt không gian bị mở ra kia giống như một con mắt đang chậm rãi khép lại.

Cùng lúc đó, cách đó không xa lại có một khe nứt không gian chậm rãi mở ra.

“Còn không chịu xong?”

Cố Trường Khanh kìm chế lại ý niệm muốn dùng một quyền đánh nát không gian trong đầu.

Cho dù không gian có hỗn loạn cũng sẽ không quý dị như vậy.

Hoặc là trong thời gian ngắn không gian hoàn toàn vỡ nát, hoặc là chỉ hỗn loạn một thời gian rồi khôi phục bình thường.

Nhưng hiện giờ, Cố Trường Khanh đã đợi trong không gian thí luyện này gần một ngày rồi.

Cho dù phản ứng có chậm hơn nữa thì cũng đã phát hiện được sự khác thường.

Có lẽ, chân tướng của không gian loạn lưu được ẩn giấu ngay trong không gian trước mặt.

Cố Trường Khanh tỏa ra thần niệm, nhanh chóng bao trùm cả không gian thí luyện.

Mỗi một đạo không gian loạn lưu, mỗi một khe nứt không gian được mở ra và đóng lại đều đang ở trong phạm vi tra xét của hắn.

Một lát sau, Cố Trường Khanh mở hai mắt.

“Tìm được rồi!”

Bên trong một khe nứt không gian vừa mở ra, Cố Trường Khanh nhạy bén tra xét được một cái xúc tua giống như tơ nhện chột lóe lên.

“Chính là nó!”

Cố Trường Khanh hóa thành tia sáng, song long trong Thái Cực Đồ rít gào mà ra, nháy mắt đã xuất hiện trước khe nứt không gian kia.

Phanh!

Thanh âm không gian vỡ vụn vang lên.

Tê...

Một thanh âm đau đớn rất nhỏ từ trong mảnh vỡ không gian truyền đến.

Một mảnh xúc tua bị mảnh vỡ không gian cắt đứt, đang lơ lửng trong không trung.

“Đây là cái gì?”

Cố Trường Khanh tò mò nhìn xúc tua, cái này không hề ở trong phạm vi kiến thức của hắn.

Hắn là thứ này đang chế tạo không gian loạn lưu và khe nứt không gian.

Lại cảm ứng được xúc tua ở trong một khe nứt không gian, Cố Trường Khanh xác định suy nghĩ của mình.

“Ta lại muốn xem xem, đây rốt cuộc là thứ gì!”

Chương 282: Quái Vật Xúc Tua Chương 282: Quái Vật Xúc Tua

Thành Triều Ca.

Uy áp khủng bố trong không trung của thành thị cuộn cuộn không ngừng vọt tới từ tứ phương.

Lực lượng thần văn giao phong, năng lượng không ngừng phiêu tán trên các tòa kiến trúc của tòa thành.

Oanh!

Từng tòa lầu các sập xuống, từng con đường bị chặn đứng.

“Hủy Triều Ca thành của ta, ta cùng các ngươi không đội trời chung!”

Sứ mệnh của L9527 khi được sáng tạo ra chính là bảo vệ Triều Ca thành.

Nó và Triều Ca thành cộng thể cộng sinh, cùng tồn cùng vinh.

Trong dòng thời gian dài đằng đẵng, chưa bao giờ có thần văn giả tiến vào, nhưng hôm nay lại thành ngoại lệ.

Nhưng giao chiến lâu như vậy, nó lại không thể tìm ra được sự tồn tại của một trong năm thần văn giả hắc ám đã xâm nhập

vào không gian thí luyện.

“Chẳng lẽ còn có thần văn giả hắc ám khác?”

Trong nháy mắt không gian thí luyện mở ra, gã đã theo người thừa kế cùng nhau trà trộn vào, L9527 chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Năm tên thần văn giả hắc ám giống như đã có dự mưu, hoàn toàn không dám cứng đối cứng với L9527.

Mà là giống như trêu chọc rồi phòng thủ hoặc tránh né.

“Bọn chúng đang kéo dài thời gian!”

Cho dù biết được đáp án nhưng L9527 lại không có cách nào.

Lúc này, bất kể nó có điều động quyền hạn với không gian huấn luyện thế nào thì cũng không thể làm được gì.

...

Trong không gian thí luyện, song long tạo ra một khe nứt không gian, thần niệm của Cố Trường Khanh tiến vào, đuổi theo cái xúc tua đang nhanh chóng rút lui kia.

Phanh!

Không gian vỡ vụn.

Cố Trường Khanh không thể không thu hồi thần niệm.

Sinh linh thần bí kia khá xảo trá, sau khi phát hiện mình đã bại lộ thì trở nên vô cùng cẩn thận.

Trong không gian thí luyện tạm thời gió êm sóng lặng một chút.

Nhưng Cố Trường Khanh biết, sinh linh thần bí kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hắn phải kiên nhẫn chờ đợi, tìm một cơ hội nhất kích tất sát (đánh một phát chết luôn).

Chương 283: Kẻ Thôn Phê Tĩnh Không

Cố Trường Khanh cũng đang đợi.

Song phương đều đang chơi chiến thuật tâm lý, xem xem ai không kìm chế được ra tay trước.

Rất nhanh, sinh linh thần bí kia động thủ trước.

Chỉ là lần này, nó làm ra động tĩnh vượt qua tưởng tượng của Cố Trường Khanh.

Xoẹt xoẹt!

Cả không gian thí luyện tựa như bị người dùng đao mạnh mẽ chém ra một vết nứt.

Một khe nứt tựa như kéo dài qua cả không gian xuất hiện trước người Cố Trường Khanh.

Hình ảnh này, Cố Trường Khanh nhìn mà da đầu tê dại.

Thật sự là sợ cái gì cái đó đến!

Không gian này giữ không nổi rồi!

Nếu như không thể cảm ứng được thời không của Triều Ca thành, vậy thì thật sự sẽ bị trục xuất tới một không gian khác.

Đến lúc đó, muốn thông qua từng cái không gian khác nhau để quay lại Vũ Trụ chi thành thì không biết đã là chuyện của bao nhiêu năm sau đó.

Một đôi mắt màu đỏ tươi từ trong khe nứt không gian lộ ra.

Vô số tia thần niệm khiêu khích thổi quét về phía Cố Trường Khanh.

“Thật là to gan, vậy mà còn dám hiện thân trước mặt ta?”

Trời mới biết sinh linh thần bí này đang nghĩ cái gì, Cố Trường Khanh bị chọc tức đến cười.

Không biết vì sao luôn có những thứ không có mắt, gấp gáp muốn đi lên chịu chết.

Bẻ bẻ ngón tay, Cố Trường Khanh đã không nhớ nổi có bao nhiêu rồi.

Quả thực đều đã vô cùng quen thuộc với tình cảnh này.

Sinh linh thần bí không biết điều khiêu khích, chưa chắc đã không có mưu kế của nó, lấy bản thân làm mồi, mục đích chính là lừa Cố Trường Khanh tiến vào khe nứt không gian.

Nhưng Cố Trường Khanh hoàn toàn không cần, tất cả đối thủ xem nhẹ thực lực của hắn đều đã biến thành bụi trong vũ trụ.

Không có ngoại lệ!

Màu xám, màu đen, tử vong, sinh cơ, ma khí, hỏa diễm, không gian, quỷ văn đồng loạt mở ra.

Thái Cực Đồ phía sau, song long uốn lượn đan xen, lực lượng âm dương khuếch tán.

Sương mù màu xám trắng tràn ngập xung quanh khe nứt không gian.

“Hiện ra bản thể của ngươi đi!”

Một tiếng rùng ngâm vang vọng không gian thí luyện.

Hắc long rít gào mà ra, không gian chấn động, cơ thể khổng lồ nghiền nát vô số khe nứt không gian mở ra.

“Nghịch chuyển âm dương!”

Cố Trường Khanh quát lạnh.

Song long sau lưng Thái Cực Đồ nghịch chuyển, thần quang hồi tưởng chiếu rọi không gian thí luyện.

Không ngừng nghịch chuyển không gian đã sắp sập đổ.

“Tiểu Hắc!”

Cổ Trường Khanh gầm nhẹ một tiếng, Hắc Long đã hiểu được ý hấn.

Đầu rồng ngẩng lên, thả người vươn lên, vọt vào khe nứt không gian.

Sinh vật thần bí trong khe nứt không gian hoàn toàn không ngờ Cổ Trường Khanh còn có một chiêu như vậy.

Tê...

Trong khe nứt không gian bỗng nhiên sáng lên những cái xúc tua rậm rạp như mạch máu.

Mỗi một cái xúc tua đều bám vào khe nứt không gian.

“Quả nhiên!”

Kẻ làm ra những chuyện này chính là quái vật xúc tua.

Ngao!

Vô số xúc tua từ bên trong khe nứt không gian đánh úp về phía Hắc Long.

Ý đồ bắt lấy Hắc Long.

Nhưng dưới một ngụm long tức ẩn chứa tử vong và hủy diệt, những cái xúc tua đang vọt tới và khe nứt không gian nháy mắt tan biến thành tro bụi.

Tựa như không dự đoán được Hắc Long lại mạnh như thế, phản ứng của quái vật xúc tua chậm lại một chút.

Đúng lúc này, Hắc Long bỏ nhào tới, lợi trào Chop về phía trước.

Vù!

Tiếng rên rĩ thổng khổ thoảng chốc truyền khắp không gian thí luyện.

Quanh thân Hắc Long có ánh sáng thần vận di chuyển, ngay lập tức quán lên thân thể của quái vật xúc tua.

Lúc này Cổ Trường Khanh mới nhìn rõ được bộ dáng thật sự của quái vật xúc tua.

Sinh vật mang đến cho hắn phiền toái không nhỏ này vậy mà lại vô cùng giống với một loại hải sản nào đó của Lam Tinh.

Cổ Trường Khanh không kịp được mà nhìn thoảng qua Hắc Long đang mở ra cái mồm như bồn máu lớn.

Trong lòng không khỏi cảm thấy sai sai, con rồng này không phải lại bị gọi lên ham muốn ăn uống đấy chứ?

Cũng may cuối cùng Hắc Long không một ngụm nuốt chửng con vật giống với bạch tuộc ấy.

Dưới sự công kích của long tức và song long trời chặt, quái vật xúc tua cuối cùng cũng hóa thành tro bụi.

Chương 283: Kẻ Thôn Phệ Tinh Không

“Tiểu Hắc, trở về.”

Hắc Long hóa thành một tia sáng, một lần nữa quán quanh lên cổ tay phải của Cổ Trường Khanh.

Thời không loạn lưu bên trong không gian thí luyện và khe nứt không gian dần dần khôi phục bình tĩnh, cuối cùng biến mất.

Cổ Trường Khanh đứng trong không trung, nhắm lại hai mắt.

Hắn đang lần lượt hỏi tường lại những chi tiết chiến đấu vừa rồi.

“Tình thế bệ hạ thành công rồi.”

Nhìn thấy không gian thí luyện đã khôi phục yên bình, Hoàng Đế lập tức hiểu được tất cả.

“Con bà nó, rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, Hồ gia ta cũng sắp bay đến gãy chân rồi. Cái không gian thí luyện gì gì này, quả thực chính là tra tấn giày vò người khác!”

Tuy biết rõ là chuyện phát sinh không thể dự đoán trước, nhưng Trương Hồ vẫn không nhịn được mà trách cứ.

...

Thành Triều Ca.

Chiến đấu trên không trung vẫn còn đang tiếp tục.

Một loại cảm giác có tên là nóng nảy đang liên tục tích lũy lại trong lòng L9527.

Cuối cùng nó cũng có thể cảm nhận được hàm nghĩa chân chính của từ này.

Bỗng nhiên, một thần văn giả hắc ám tựa như nhận được một tin tức nào đó, sau đó dờ dẫm đứng lại.

“Cơ hội tốt!”

Tàn ảnh của L9527 lập tức đâm ra một kiếm, thần văn giả hắc ám lúc này mới phản ứng lại, cuống quýt tránh né nhưng mà đã muộn.

Phốc!

Lợi kiếm trực tiếp đâm nát đế giáp của gã, xuyên thủng qua ngực, lực lượng thần văn to lớn nháy mắt cắn nát trái tim gã.

“Kẻ thôn phệ tinh không, vậy mà... chết rồi...”

Thần văn giả hắc ám để lại một câu cuối cùng, thì thể từ trên trời rơi xuống dưới.

“Kẻ thôn phệ tinh không? Không ngờ lại chính là quái vật này! Chẳng trách không thể tra xét được bất cứ thông tin gì!”

Cuối cùng L9527 cũng hiểu được, vì sao ngay cả quyền hạn của Triều Ca thành cũng không thể tra xét được bất cứ tin tức gì của kẻ xâm nhập.

Kẻ thôn phệ tinh không, một loại sinh vật ký sinh trong khe nứt không gian, dựa vào việc cắn nuốt lực lượng không gian để sinh tồn.

Nếu không phá mở không gian thì không thể phát hiện khí tức của nó.

Nếu nó đã chết, vậy thì “người thừa kế” hẳn là có thể thuận lợi đi ra rồi?

Thu được tin tức kẻ thôn phệ tinh không đã chết, vài thần văn giả hắc ám không còn lòng dạ nào tham chiến, tất cả đều bỏ chạy.

L9527 chỉ huy phân thân của mình đuổi bắt, còn nó thì đi tới bên dưới thần phù chi nhãn, chuẩn bị đóng lại không gian thí luyện, thả tất cả mọi người ra.

Nhưng mà khi nó dùng thần niệm chạm vào thần phù chi nhãn, L9527 sắc mặt đại biến.

“Sao lại thế này? Sao ta lại mất đi quyền khống chế của Triều Ca thành?”

...

Tàn ảnh đang dùng toàn lực đuổi bắt thần văn giả hắc ám, nhưng lúc này L9527 đã hoàn toàn không còn tâm tình.

Giờ phút này, tất cả liên quan đến Triều Ca thành đã không còn nằm trong quyền khống chế của nó.

Làm bảo hộ chi linh, thời gian mà nó khống chế tòa thành thị này đã chỉ còn lại khái niệm của một chuỗi con số.

Bỗng nhiên lại mất đi cảm giác này.

So với chuyện gì cũng khó chịu hơn.

“Sao có thể như vậy?”

L9527 khó hiểu, kẻ thôn phệ tinh không rõ ràng đã chết.

Không gian đã không còn hỗn loạn, tất cả hẳn phải trở lại bình thường mới đúng.

...

Trong không gian thí luyện, Cố Trường Khanh vẫn chưa đợi được không gian biến mất.

Trên mặt hắn giờ lại hiện lên vẻ khó hiểu.

“Hiểu rồi, ta hiểu rồi!”

Giữa thức hải của hắn, có hàng loạt khe nứt không gian đang không ngừng sinh ra rồi lại tan biến.

Đó là hắn dùng lực lượng nghịch chuyển thái cực âm dương, không ngừng hoàn nguyên lại một quá trình đó.

Chỉ vì để thấy được rõ ràng bất cứ chi tiết nào trong đó.

Vù...

Vô số không gian dao động từ trên để giáp màu xám trắng của hắn chậm rãi lan tràn ra ngoài, dung hợp hoàn mỹ cùng với không gian thí luyện.

Vô thanh vô tức, một không gian trùng động cao bằng một người chậm rãi mở ra trước mặt hắn.

“Thành công!”

Cổ Trường Khanh hưng phấn nắm chặt tay.

Đã trải qua vô số lần biến đổi, cuối cùng hắn cũng hiểu ra.

Giờ khắc này, rốt cuộc hắn cũng thành công lĩnh ngộ được quy tắc của mảnh không gian nơi đây.

Sau khi tiến vào Vũ Trụ chi thành vẫn luôn không thể sử dụng thần thông không gian, nhưng tại thời điểm hiện tại, tất cả đều đã khôi phục bình thường.

Chỉ là bây giờ lĩnh ngộ được cũng không phải tất cả.

Còn cần tiến thêm một bước lĩnh ngộ nữa mới có thể thật sự ứng dụng tự nhiên.

Nhưng đối với tình huống trước mắt mà nói thì như vậy đã đủ rồi.

“Nên ra ngoài rồi, không biết mấy người Hoàng Đế thế nào rồi.”

Cổ Trường Khanh xác định, thời không loạn lưu và khe nứt không gian cũng sẽ không làm bọn họ bị thương.

Điều lo lắng duy nhất chính là bọn họ sẽ bị truyền tông đến không gian không biết.

Trong cảm giác của hắn, sau khi trùng động được mở ra, không gian mà hắn có thể cảm nhận được đâu chỉ có hàng ngàn hàng vạn.

Cho dù là kẻ thôn phệ tinh không cũng cần phải dựa vào vô cùng vô tận xúc tua để cắm rễ trong những không gian đó mới có thể điều khiển được nó tự nhiên.

Một khi bọn họ bị cuốn vào không gian không biết, thì thật sự chính là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay.

Cổ Trường Khanh dùng thần niệm tìm kiếm một phen, sau đó nhấc chân bước vào trùng động.

Trên bầu trời của Triều Ca thành, một cái trùng động mở ra, một uy áp cực kỳ khủng bố giáng xuống, thân ảnh của Cố Trường Khanh xuất hiện ở trung tâm của thành thị.

“Là ngươi! Người thừa kế!”

L9527 có chút ngoài ý muốn nhìn Cố Trường Khanh, mặc dù trong lòng nó đang hy vọng nhìn thấy người thừa kế phá không mà ra.

Nhưng mà Cố Trường Khanh cứ như vậy hiện ra trước mặt, ít nhiều cũng khiến nó có chút bất ngờ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Trường Khanh vừa mở miệng hỏi xong thì đã cảm ứng được những thần văn giả hắc ám đang chạy trốn tứ phía, trong lòng đã sáng tỏ vài phần.

Bá!

Bốn tia huyết quang phá không mà đi.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Bốn thần văn giả hắc ám thậm chí còn chưa kịp thấy rõ huyết quang là cái gì thì đã bị huyết quang xuyên thấu qua cơ thể, chớp mắt đã mất đi sinh mệnh.

Chương 284: Chúng Ta Chưa Xong Đây! Chương 284: Chúng Ta Chưa Xong Đây!

Vẻ mặt của L9527 cực kỳ phức tạp, nhìn thấy bốn tên thần văn giả hắc ám đang bị bốn cái huyết mâu cố định lại.

“Chỉ trong một thời gian ngắn, người thừa kế sao có thể tăng cấp nhanh như vậy?”

L9527 không biết, vì hạn chế trong quy tắc của Vũ Trụ chi thành nên trước đó Cố Trường Khanh có rất nhiều thủ đoạn nhưng không phát huy được uy lực mạnh nhất.

Sau khi hắn nắm giữ được quy tắc không gian, áp chế của không gian này đối với hắn đã càng ngày càng nhỏ.

Phải biết rằng tại nguyên vũ trụ, hắn đã ở ngoài Siêu Thoát chi cảnh, Cố Trường Khanh muốn xuyên qua không gian thì ngay cả trùng động cũng không cần phải mở.

Tiến vào Vũ Trụ chi thành thì lại không thể mở ra trùng động.

“Không biết vì sao Triều Ca thành lại bị thần văn giả hắc ám xâm phạm, quan trọng nhất là ta đã mất đi quyền khống chế với Triều Ca thành!”

L9527 giải thích.

“Có ý gì? Không còn quyền khống chế, có phải nghĩa là cũng không thể đóng lại không gian thí luyện?”

Cố Trường Khanh không hề để ý đến quyền khống chế gì đó, hắn chỉ muốn biết đám người Hoàng Đế làm sao ra ngoài.

“Quả thực là thế.”

L9527 cũng không giấu giếm.

“Có biện pháp nào không?”

Cố Trường Khanh đã chuẩn bị tốt, nếu không có cách nào mở ra thì cũng chỉ có thể mạnh mẽ phá ra.

“Hình như không có.”

L9527 thật cẩn thận nói, nó có thể cảm nhận được tâm tình của Cố Trường Khanh có vẻ như đã không quá tốt.

“Chẳng qua, ngươi là người thừa kế, có thể thử một chút xem liệu có thể lấy được quyền khống chế của Triều Ca thành không.”

Cố Trường Khanh nâng tay, đang chuẩn bị mở ra trùng động, mạnh mẽ phá vỡ không gian, lúc này nghe được lời nói

của L9527 thì hơi sững sốt.

“Ta cần phải làm thế nào?”

“Đề thần văn lực của người bao trùm lên ký hiệu mắt thần là được!”

L9527 chỉ vào ký hiệu hình con mắt đang lơ lửng trên không trung ở trung tâm thành thị.

Vút!

Thân ảnh của Cố Trường Khanh nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh thần phù chi nhãn.

Không đợi hắn nâng tay, ấn ký màu xám trên tay Cố Trường Khanh đã sáng lên, từng luồng sương mù màu xám trắng đánh vào thần phù chi nhãn.

Trên thần phù chi nhãn hiện lên vô số dòng văn tự cổ, không ngừng hấp thu làn sương mù màu xám trắng.

Hình ảnh này sao lại có chút giống với mở khóa mật mã.

Cố Trường Khanh không nhận được mà ghét bỏ trong lòng.

Vù!

Hấp thu hết sương mù màu xám trắng, thần phù chi nhãn đột nhiên biến thành hình dạng lớn bằng một cái móng tay rồi bay về phía Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh cũng không trốn, mặc kệ cho thần phù chi nhãn tiến vào cơ thể mình.

Thần niệm vừa động, áo giáp chung cực xuất hiện, trước ngực của áo giáp màu xám trắng hiện lên một ấn ký hình con mắt màu vàng kim.

Về phần tác dụng của thần phù chi nhãn.

Cố Trường Khanh nhắm mắt lại, cả Triều Ca thành đều xuất hiện trong thức hải của hắn.

Hắn thấy được, tại một nơi nào đó của Triều Ca thành có mười hai không gian độc lập giống như bọt khí đang lơ lửng.

Đó hẳn chính là nơi không gian thí luyện.

Tâm niệm vừa động, Cố Trường Khanh đã biết được cách mở ra không gian thí luyện.

Mở hai mắt, trên không trung Triều Ca thành nổi lên dao động.

Mười một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở trong không trung.

Chẳng qua là trạng thái của mọi người khác nhau, có người vô cùng thoải mái, có người lại vô cùng chật vật.

“Rốt cuộc cũng ra khỏi cái nơi quỷ quái kia, lão đại, ta nói cho người, suýt nữa là người không gặp được ta nữa rồi đấy!”

Trương Hồ nhìn thấy Cố Trường Khanh, lập tức bắt đầu kẻ khổ.

“Được rồi, Hồ Tử, không phải vẫn tốt đây sao?”

Cố Trường Khanh đỡ y dậy, ngay cả Chu Tước mặt còn không đỏ, hơi thở vững vàng, nhưng riêng Trương Hồ trông lại chật vật vô cùng.

Không cần nghĩ cũng biết, tên này chắc chắn là dùng cái đầu sắt đâm loạn trong không gian thí luyện.

“Đa tạ Cố Tinh chủ!”

Cảm nhận được ánh mắt của Cố Trường Khanh đảo qua người mình, Ân Ngục Tà Hoàng vội vàng khom lưng nói tạ ơn.

Thực lực của gã ở cả Tây vũ trụ không thể nói là không mạnh, nhưng vừa rồi ở trong không gian thí luyện, gã gần như dùng hết khả năng toàn thân mới không để mình rơi vào nguy hiểm.

Nhưng sau khi ra ngoài, nhìn thấy thủ hạ của Cố Trường Khanh, mỗi người đều là bộ dạng tay nghề thành thạo, gã đã không nói ra được mình có tư vị gì.

“Người phụ nữ bên cạnh người đâu?”

Cố Trường Khanh nhớ tới nữ nhân kỳ quái kia, Cửu Sắc Yêu Cơ.

Ẩn Ngục Tà Hoàng lúc này mới nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy thân ảnh của cô ta.

Đúng lúc này, trên người Cố Trường Khanh bỗng nhiên bùng nổ uy áp đáng sợ.

Tâm thần Ẩn Ngục Tà Hoàng như nứt ra, không biết mình đắc tội Cố Trường Khanh chỗ nào, vừa chuẩn bị cầu xin tha thứ.

Bên người Cố Trường Khanh bỗng nhiên chậm rãi mở ra một cái trùng động.

Oanh!

Hắn hơi mất kiên nhẫn với việc trùng động mở ra quá chậm, hai tay Cố Trường Khanh cường chế xé mở ra trùng động, từng bước tiến vào.

Về mặt Ẩn Ngục Tà Hoàng lơ mơ nhìn trùng động chậm rãi đóng lại.

Ở bên cạnh, đám người Hoàng Đế và Trương Hồ đều hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết là đã xảy ra chuyện gì.

...

Hoang nguyên sau một hồi đại chiến, trên mặt đất như bị cuồng phong tàn sát bừa bãi.

Bầu trời mây đen dày đặc, thỉnh thoảng lộ ra sấm chớp.

Mưa to xối xả, xa xa còn có những ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, không khí nóng cháy và âm lãnh giao nhau, tạo thành một mảnh không gian kỳ lạ.

Một lúc lâu sau, tựa như cảm ứng được xung quanh không còn nguy hiểm.

Một hạt giống cây nho nhỏ chậm rãi bò ra từ trong một tảng đá lớn.

Rất nhanh nó đã trưởng thành một cây đại thụ cao lớn, vỏ cây vỡ ra, Ngu Hạo bước ra.

“Cổ Trường Khanh, chúng ta còn chưa xong đâu!”

Tùy tay bóp nát tảng đá bên cạnh, Ngu Hạo nghiêng răng nghiêng lợi quất.

“Chẳng qua trước đó, Đế Khâm Na Tịch, chúng ta phải tính nợ nần thôi.”

Nói xong, thân ảnh của Ngu Hạo như đạn pháo bắn ra ngoài.

Chương 285: Tác Dụng Phụ Của Kết Tinh Tiềm Năng? Tự Mình Biến Mình Thành Trò Cười Năm Xưa! Chương 285: Tác Dụng Phụ Của Kết Tinh Tiềm Năng? Tự Mình Biến Mình Thành Trò Cười Năm Xưa!

Trong hoang mạc.

Một người phụ nữ dáng người đầy đà đi ở phía trước, áo choàng trên người cũng không che nổi dáng người nổi bật.

Không ngừng có Tinh Không hung thú từ trên bầu trời mở ra cái miệng máu lớn đánh về phía bà ta.

Không sợ hãi chút nào, bà ta nâng tay thi triển thần thông, giết sạch toàn bộ Tinh Không hung thú phóng tới.

Các mảnh vỡ thần văn lực phiêu đảng trên hoang nguyên, tay bà ta vung lên, thu tất cả mảnh nhỏ thần văn lực vào tay, hấp thu hầu như không còn.

“Ta phải trở nên mạnh hơn!”

Giờ phút này, cặp mắt bà ta làm lòng người khiếp sợ, bên trong có thêm một tia tà ác.

Xa xa truyền đến dao động đáng sợ của thần văn lực.

Bà ta ngẩng đầu liếc nhìn một cái, sắc mặt đại biến.

Đứng dậy muốn bay đi, nhưng không ngờ bốn phía bỗng nhiên chui ra vô số đại thụ, nhánh cây giống như móng vuốt và bàn tay người chụp về phía bà ta.

Bà ta không thể không trốn trái trốn phải, sợ bị nhánh cây bắt được.

“Đồ vô dụng, vậy mà lại không chịu nổi một kích!”

“Ta hữu dụng hay vô dụng không nói, lúc khai chiến ngươi chạy rất nhanh đấy, Đế Khâm Na Tịch!”

Từ một thân cây bên cạnh, nhánh cây của Ngu Hạo điên cuồng chui từ dưới đất lên.

“Dù sao cũng là lão tổ của Thương Vương cổ tộc, bản lĩnh chạy trốn đúng là lợi hại.”

Đế Khâm Na Tịch cười lạnh nói.

“So với ngươi thì vẫn không bằng!”

Ngu Hạo ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Đế Khâm Na Tịch, trong lòng đã tính toán làm sao để biến bà ta thành loại phân bón tốt nhất.

“Người là tới hỏi tội ta sao?”

Đế Khâm Na Tịch không nhìn tới ánh mắt tràn ngập tính xâm lược của Ngu Hạo, hỏi ngược lại.

Ngu Hạo ngửa mặt lên trời cười lớn: “Người khuyến khích ta đối đầu với Cố Trường Khanh, nhưng người lại lừa ta, kết tinh tiềm năng rốt cuộc có tác dụng phụ gì? Vì sao người không nói cho ta biết?”

Đế Khâm Na Tịch buồn bực trong lòng, kết tinh tiềm năng có tác dụng phụ ư? Làm sao bà ta biết được!

Nhưng ngay lập tức bà ta nhớ tới Tần Đế, người đàn ông bị bà ta lừa dối kia.

Cho dù kẻ này có là loại xum xoe, nào yêu đương. (ý chỉ Tần Đế trong đầu toàn yêu đương).

Nhưng vô luận là thực lực, hay là năng lực, ở cả vũ trụ này đều là tồn tại hiếm có.

Năm đó Tần Đế có được một viên kết tinh tiềm năng, nhưng vẫn luôn không sử dụng.

Còn dẫn tới bị tổn hại tính mạng, Đế Khâm Na Tịch không dưới một lần cười nhạo Tần Đế có đồ tốt mà không biết dùng.

Nhưng bà ta lại không biết kết tinh tiềm năng có tác dụng phụ.

Nếu thật sự là vậy thì xem ra tất cả những gì bà ta làm năm đó đều trở thành chuyện cười.

“Người tưởng là gì? Chẳng lẽ giữa chúng ta còn có chuyện gì khác để nói?”

Ngu Hạo cũng không sốt ruột, hiện giờ bắt Đế Khâm Na Tịch chẳng qua cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

“Chúng ta có thể làm một kế hoạch mới, lợi dụng thần văn lực của những hung thú lưu lại trong Vũ Trụ chi thành này, rất nhanh có thể bồi dưỡng ra tộc nhân càng mạnh.”

Đế Khâm Na Tịch cấp tốc suy nghĩ, trên mặt lại mang theo mỉm cười âm áp như gió xuân.

“Không có người, ta vẫn có thể săn giết càng nhiều Tinh Không hung thú!”

Về mặt Ngu Hạo bình tĩnh, không hề bị lay động.

Thấy Ngu Hạo không có động tĩnh gì, ánh mắt Đế Khâm Na Tịch hoảng hốt.

Bà ta đổi thành bộ dáng nghe lời thần phục, Đế Khâm Na Tịch chậm rãi quỳ một gối với Ngu Hạo.

Trong nháy mắt khi cúi đầu kia, trên người Đế Khâm Na Tịch có ánh sáng màu lam nhạt lóe lên, thân thể bà ta dần trở nên hư ảo.

Ngay lúc bà ta sắp biến mất, khóe miệng còn mang theo tươi cười đắc ý khoe khoang mà nhìn về phía Ngu Hạo.

Ngu Hạo giễu cợt nhìn bà ta, giống như nhìn một tên hề đang nỗ lực biểu diễn.

“Không ổn!”

Tâm thần Đế Khâm Na Tịch chấn động.

Phốc!

Một ngụm máu tươi từ miệng bà ta phun ra, thân ảnh hư ảo lần nữa biến thành chân thật.

Trước ngực bà ta, một mầm cây non phá ngực mà ra.

Quỳ rạp xuống đất, Đế Khâm Na Tịch không thể tin được vào mắt mình.

“Rốt cuộc là lúc nào, trong thân thể của ta lại có một hạt mầm mống! Sao ta lại không biết!”

Đế Khâm Na Tịch hồi tưởng lại, nhưng làm sao cũng không tìm ra được manh mối gì.

“Người cho là khoác cái áo choàng kia thì ta sẽ không tìm ra người? Người cho rằng vì sao ta chưa bao giờ hạn chế hành động của người?”

Ngu Hạo giống như một kẻ chiến thắng, nhìn Đế Khâm Na Tịch thâm trầm, vẻ mặt lạnh như băng.

“Ngu Hạo, đừng tưởng người đã thắng, nếu phải liều mạng cá chết lưới rách, ta cũng phải khiến người trả một cái giá thâm thiết!”

Biết được mình không thể dễ dàng thoát thân, Đế Khâm Na Tịch lau đi máu tươi ở khóe miệng.

Vận chuyển thần văn lực, khiến cây non mọc ra từ ngực hóa thành tro.

Ngu Hạo cũng không ngăn cản, tùy ý để bà ta giãy chết.

Sửa sang lại đầu tóc, Đế Khâm Na Tịch đứng dậy, không hề sợ hãi mà nhìn Ngu Hạo.

“Cá chết lưới rách, người lấy đâu ra năng lực đó?”

Thấy Đế Khâm Na Tịch đã hồi phục, lại nhớ tới sự đáng sợ của ả đàn bà này, Ngu Hạo vẫn có chút không nhịn được hỏi.

“Người có thể tại lúc ta không biết mà để lại trên người ta một cây giống, người đoán xem ta ở trên bản thể Thương Vương cổ tinh của người nhiều ngày như vậy, ta đã để lại cái gì?”

Giọng nói của Đế Khâm Na Tịch thản nhiên, giống như đang nói tới một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Ngu Hạo nhíu mày, vội vàng nội thị tình huống của Thương Vương cổ tinh.

Chỉ là tra xét một phen cũng không phát hiện cái gì đặc biệt.

Vào lúc lão chuẩn bị chấm dứt xem xét thì lại chú ý tới, vốn dĩ cổ tinh ban đầu xanh biếc, giờ phút này vậy mà lại hơi toát ra những làn sương mù màu tím đen.

Đó là thứ chưa từng có ở Thương Vương cổ tinh.

Thần niệm thăm dò tới gần sương mù màu tím, Ngu Hạo lập tức cảm nhận được thần niệm của mình đau nhức khủng khiếp không thôi.

“Đó là thứ gì?”

Ngu Hạo phục hồi tinh thần lại, nổi giận đùng đùng bắt lấy Đế Khâm Na Tịch.

Chương 286: Kẻ Địch Sa Lưới Chương 286: Kẻ Địch Sa Lưới

“Đó là thứ gì?”

Ngu Hạo phục hồi tinh thần lại, nổi giận đùng đùng bắt lấy Đế Khâm Na Tịch.

“Chẳng qua chỉ là một chút kỳ độc đặc biệt thôi.”

Tâm thần Ngu Hạo chấn động, có thể làm thần niệm bị thương, sao có thể chỉ là độc được bình thường được?

“Đưa thuốc giải cho ta!”

Ở trong cổ tinh, những tộc nhân Thương Vương cổ tộc phát hiện tinh cầu không thích hợp thì đi về phía sương mù để tra xét.

Kết quả vừa mới tiếp xúc với sương mù, tộc nhân liền hóa thành một bãi máu.

Ngu Hạo bóp chặt cổ Đế Khâm Na Tịch, lực đạo lại mạnh thêm vài phần.

“Người thật biết đùa, người cảm thấy ta sẽ cho người sao?”

Đế Khâm Na Tịch lạnh lùng nói.

Ngu Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không còn cách nào.

Trong lúc lão còn đang rối rắm xem kế tiếp phải xử trí Đế Khâm Na Tịch ra sao.

Khắc khắc khắc...

Theo tiếng cười tà ác vang lên, sương mù màu đen tràn ngập.

Những nhánh cây dài ra do Ngu Hạo sử dụng lực lượng thần văn, lúc này từng cái từng cái héo rũ.

“Là ai?”

Ngu Hạo cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Một thần văn giả hắc ám quanh thân tràn đầy hắc vụ, chỉ chừa ra một đôi mắt đỏ tươi hiện thân trước mặt hai người.

Không hề do dự, khi cảm nhận được uy áp hơn cả cấp chín mươi chín trên người thần văn giả hắc ám này.

Thân ảnh của Ngu Hạo biến mất ở bên trong một gốc cây khô.

Đế Khâm Na Tịch nhìn về phía thần văn giả hắc ám, uốn lên hai ngọn núi mà mình lấy làm kiêu ngạo.

Nhưng mà thần văn giả hắc ám này lại không hề có động tác gì trước bộ dạng này của bà ta.

Đáp lại bà ta là một lợi trao màu đen vọt tới.

...

Trên hoang nguyên, Đế Khâm Na Tịch vội vàng chạy trốn.

Bà ta không ngờ Ngu Hạo sẽ quyết đoán như vậy, trực tiếp vứt bà ta ra ngoài rồi dùng bí thuật đào tẩu.

Tên thần văn giả hắc ám kia dường như ngoại trừ ý niệm giết chóc trong đầu ra thì cái gì cũng không có.

Công kích dày đặc như mưa khiến cho bà ta không lo nổi thân mình.

Xoẹt xoẹt...

Áo choàng che giấu hơi thở bà ta mặc trên người bị lợi trảo của thần văn giả hắc ám tóm được, nháy mắt bị xé ra một cái lỗ hồng.

“Xong rồi!”

Đế Khâm Na Tịch tâm như tro tàn, chính là nhờ áo choàng này bà ta mới bình yên vô sự tránh thoát được sự truy sát của Cố Trường Khanh.

Hiện giờ áo choàng đã bị phá, khí cơ đã tán đi, nếu muốn lừa dối giấu diếm để tránh thoát sự tra xét thì không còn khả năng.

Vũ trụ to lớn, Cố Trường Khanh có thể dựa vào khả năng bói toán của Từ Thi Tình mà tìm được mình bất cứ lúc nào.

Ngay tại lúc bà ta còn đang do dự, ở cách xa vạn dặm.

Cố Trường Khanh bỗng nhiên cảm ứng được hơi thở của ả đàn bà mà hắn hận thấu xương kia.

Thậm chí ngay cả dặn dò một tiếng cũng không có, trực tiếp xé mở trùng động, vạn dặm giết người.

Tựa như cảm nhận được bầu không khí xung quanh không đúng, thủ trảo đã hạ xuống của thần văn giả hắc ám khựng lại giữa không trung, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Ngay sau đó, không gian trùng động chậm rãi mở ra.

Cố Trường Khanh từ trong trùng động đi ra.

Tâm tình hân vui sướng, vừa mới nắm giữ được Triều Ca thành, còn chưa quen thuộc được tất cả Triều Ca thành thì đã cảm ứng được hơi thở của Đế Khâm Na Tịch.

Về phần Ngu Hạo, Cố Trường Khanh không để trong lòng, mặc dù có cảm ứng được, nhưng Cố Trường Khanh lười đi một chuyến bắt lão.

Liên tục hai lần có thể chạy trốn trong tay Cố Trường Khanh, khó đảm bảo sẽ không có lần thứ ba.

Nhưng Đế Khâm Na Tịch lại không giống, Cố Trường Khanh tuyệt đối không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

“Thật không ngờ, chúng ta lại gặp lại nhanh như vậy.”

Cố Trường Khanh lộ ra vẻ mỉm cười, hân đã chuẩn bị tốt kế hoạch mèo bắt chuột, nhưng mà hiện giờ trò hay còn chưa bắt đầu bao lâu, con chuột đã tự động sa lưới.

“Cố Trường Khanh, người hại chết con trai ta, lại giết người đàn ông của ta, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Đế Khâm Na Tịch cuồng loạn mà nhìn Cố Trường Khanh, nếu ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Cố Trường Khanh đã bị bà ta giết nghìn vạn lần.

“Nói xong chưa, vậy thì lên đường đi.”

Cố Trường Khanh không nhiều lời, hân là tới giết người, không phải tới nghe giảng đạo.

Khắc khắc khắc...

Thần văn giả hắc ám đã dừng tay, nhìn thấy Cố Trường Khanh và Đế Khâm Na Tịch, miệng bỗng nhiên phát ra tiếng

cười cở quái, đột nhiên vung trảo chộp về phía Cố Trường Khanh.

“Hử?”

Cố Trường Khanh không ngờ thần văn giả hắc ám dám chủ động ra tay với hắn, ngay lập tức vung tay, thần văn giả hắc ám như bị búa lớn đập mạnh xuống, bay thẳng ra ngoài.

“Kết thúc thôi!”

Trong tay Cố Trường Khanh cầm một cây huyết mâu vô cùng tàn bạo, xung quanh lóe lên sấm chớp lôi đình.

Tùy tay phóng về phía Đế Khâm Na Tịch, lúc này đây, bà ta muốn tránh cũng không thể tránh.

Chương 287: Mệnh Số Chưa Tận Chương 287: Mệnh Số Chưa Tận

Ánh mắt Đế Khâm Na Tịch gắt gao nhìn chăm chăm Cố Trường Khanh, tựa như muốn nhìn cho rõ bộ dạng hắn.

Cho dù có phải xuống Cửu U thì bà ta cũng sẽ không bao giờ quên cảnh tượng hiện tại.

Huyết Mâu nháy mắt đã tới trước mặt Đế Khâm Na Tịch, ngay tại khi tất cả sắp kết thúc.

Đột nhiên, một không gian trùng động yên lặng xuất hiện trước người Đế Khâm Na Tịch.

Huyết Mâu tiến vào trùng động, biến mất không thấy.

Ánh mắt Cố Trường Khanh tỏa ra ánh sáng đáng sợ.

Trùng động truyền ra hơi thở âm lãnh.

Hơi thở mạnh mẽ thế này, từ khi tiến vào Vũ Trụ chi thành thì đây là lần đầu hắn gặp được.

Chỉ là, chủ nhân hơi thở này vì sao lại cứu Đế Khâm Na Tịch?

Cố Trường Khanh không rõ, cũng lười tìm hiểu.

Mạnh thì sao, cho dù có sự áp chế của không gian ở đây, Cố Trường Khanh vẫn có nắm chắc giết chết được kẻ mở ra trùng động ấy.

Phía sau cuồng phong bắt đầu khởi động, thần văn giả hắc ám toàn thân được bao bọc trong hắc vụ bắt đầu tập kích từ sau lưng Cố Trường Khanh.

“Chết!”

Trên Thái Cực Đồ, âm dương nghịch chuyển.

Thần văn giả hắc ám còn cách sau lưng Cố Trường Khanh khoảng một trượng.

Dưới lực lượng âm dương, thời không vặn vẹo, khoảng cách này lại xa giống như cách nhau vô số tinh hệ.

Cho dù gã dùng hết toàn lực, lại vẫn không thể chạm tới.

Một chiêu này, gọi là “Chỉ Xích Thiên Nhai” (gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt).

Sau khi hiểu được quy tắc không gian trong Vũ Trụ chi thành, căn cứ vào thần thông mà Thái Cực Đồ sau lưng không ngừng suy diễn ra.

Chỉ trong thời gian một lần hô hấp, thần văn giả hắc ám kia, dưới chiêu Chỉ Xích Thiên Nhai này đã hóa thành tro bụi, tiêu tán trong không khí.

Cũng chỉ trong lúc đó, trong trùng động có hai cánh tay trắng bệch dò xét đi ra.

Trong khoảnh khắc, cả thiên địa như tiến vào mảnh đất Cửu U băng hàn.

Trên mặt đất, vì nhiệt độ lạnh như băng, nham thạch cứng rắn tại một khắc này trở nên khô nứt cùng cực, từng trận gió lạnh thổi qua, những tảng đá lớn bị đập nát thành những hạt băng nhỏ sắc nhọn.

Thái Cực Đồ mở ra, biến đổi sinh tử luân hồi, đối kháng với âm hàn của Cửu U.

Một lạnh một nóng, hai lực lượng cực đoan đối kháng, giống như tách ra hai không gian không hề hợp nhau.

“Có chút bản lĩnh!”

Cổ Trường Khanh vặn vẹo cổ, đã rất lâu chưa dùng đến lực lượng thật sự của mình rồi.

Cuối cùng cũng gặp được đối thủ có thể hơi đánh thẳng tay một chút.

Cổ Trường Khanh đã lâu mới có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

“Hy vọng ngươi đừng khiến ta thất vọng!”

Quỷ văn của Cổ Trường Khanh mở ra, ánh sáng xám trắng trên đường nét hoàn mỹ của áo giáp phụ thể, trên đỉnh đầu là hư ảnh của các vị thần, song long từ Thái Cực phóng ra, rít gào vọt về phía trùng đồng.

Nhưng chuyện khiến Cổ Trường Khanh không ngờ xảy ra.

Chủ nhân của hai cánh tay kia hoàn toàn không muốn động thủ, một dòng sông băng nháy mắt ngưng kết, che chắn trước trùng đồng.

Song long phun tức, trực tiếp nuốt chửng sông băng.

Một cánh tay trắng bệch nhanh chóng tóm lấy Đế Khâm Na Tịch, lại nhanh chóng đóng cửa trùng đồng, bỏ chạy.

Cố Trường Khanh nhìn mảnh đất bị tàn phá trước mắt, rơi vào trầm tư.

Nếu hắn không đoán sai, chủ nhân của đôi tay kia hẳn là một thần văn giả hắc ám.

Hơn nữa có điểm khác với tất cả những thần văn giả hắc ám đã gặp qua trước đó.

Ở trên người gã, Cố Trường Khanh cũng không cảm ứng được hơi thở pha tạp như các thần văn giả hắc ám khác.

Ngược lại, Cố Trường Khanh cảm nhận được chính là lực lượng băng hàn cực hạn.

Cố Trường Khanh cũng không cảm nhận được hơi thở của Siêu Thoát chi cảnh trên người gã.

Nhưng gã quả thực đã chặn được công kích của song long.

Hơn nữa còn cướp người đi ngay trước mắt mình.

Quá mức ngoài dự liệu, khiến hắn không kịp phản ứng.

Đi tới một chuyến, vốn tưởng có thể giết chết kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia, nhưng lại không ngờ có kết quả như vậy.

Cố Trường Khanh vung tay mở ra một cái trùng động, trở lại Triều Ca thành.

Tất cả mọi người đang chờ tại chỗ, Hoàng Đế đã cảm ứng được mục đích đi chuyến này của Cố Trường Khanh, hơn nữa cũng đã nói cho mọi người.

Nhìn thấy Cố Trường Khanh trở về, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Trường Khanh nhắm hai mắt lại, cảm ứng thần phù chi nhãn, lại lần nữa tìm hiểu tất cả về Triều Ca thành.

Sau khi nhìn thấy kho tài nguyên, hai mắt Cố Trường Khanh sáng ngời.

Thần văn giả thiếu nhất là cái gì?

Vĩnh viễn là tài nguyên.

Có tài nguyên là có thể tiếp tục tu luyện.

Chẳng qua, Cố Trường Khanh nhìn điều kiện để thu được tài nguyên, thấy có chút kỳ quái.

“Hoàn thành các loại thí luyện khiêu chiến là có thể đổi được phần thưởng tài nguyên của Triều Ca thành, thành tích hoàn thành thí luyện càng tốt thì phần thưởng thu được sẽ càng nhiều.”

Kho tài nguyên được xây dựng ở một không gian độc lập, nếu có người muốn mạnh mẽ cướp đoạt, như vậy không gian độc lập sẽ tự hủy, cái gì cũng không để lại.

“Đây không phải là nơi tu luyện tốt nhất sao?”

Cố Trường Khanh vui vẻ trong lòng, hoàn toàn có thể dẫn theo đám Trương Hổ ở trong này bế quan tu luyện.

Chỉ cần rời đi trước khi cửa lớn của Vũ Trụ chi thành đóng lại thì sẽ không có vấn đề gì.

Không gian dao động dâng lên bên cạnh tất cả mọi người, thân ảnh Cố Trường Khanh lại biến mất, tiến vào không gian thí luyện.

Chương 288: Tổ Huấn Bảo Mệnh, Thân Phận Đặc Biệt Của Cửu Sắc Yêu Cơ
Chương 288: Tổ Huấn Bảo Mệnh, Thân Phận Đặc Biệt Của Cửu Sắc Yêu Cơ

Cố Trường Khanh tiến vào không gian thí luyện, thần niệm của hắn lan tràn ra, tra xét tất cả trong không gian thí luyện.

Không lâu sau, ở trung tâm không gian thí luyện có một thân ảnh hư ảo dần dần hình thành.

Cố Trường Khanh lặng lẽ chờ đợi.

Rống!

Một tiếng gầm vang vọng cả không gian thí luyện.

Cổ Trường Khanh ngạc nhiên phát hiện, ở thí luyện trước đó, cự thú bị dị không gian cắn nuốt kia lại lần nữa xuất hiện trước mắt mình.

Chẳng qua con cự thú mới sinh này cũng không phải là cơ thể chân thực.

Mà là từ ảo ảnh ngưng tụ từ thần văn lực.

Bản thể còn không phải đối thủ của mình, huống chi chỉ là một cái ảo ảnh.

Cổ Trường Khanh ngay cả hứng thú động thủ cũng không có.

Trực tiếp thả song long từ Thái Cực Đồ ra.

Chỉ là một ảo giác từ thần văn lực ngưng tụ, trực tiếp bị song long hấp thu, cuối cùng ngay cả một chút chỉ số tiềm năng cũng không tăng lên được.

Không gian thí luyện bắt đầu tiêu tán, Cổ Trường Khanh lại lần nữa xuất hiện trên không trung Triều Ca thành.

Mọi người nhìn hẩn, chờ hẩn sắp xếp chuyện tiếp theo.

Tâm niệm vừa động, một luồng sáng chậm rãi bay tới trong tay Cổ Trường Khanh.

Trong thần niệm của hẩn, một đoạn số liệu dung mãnh tràn vào trong đầu.

Ánh sáng trên đó tiêu tán, đập vào mắt hẩn là một viên tinh thể không màu trong suốt.

Cảm nhận được trên tinh thể truyền đến hơi thở của thần văn lực được cô đọng đến mức tận cùng.

“Hấp thu!”

Thần văn lực cực kỳ tinh thuần không có một chút tạp chất nào cuộn cuộn không ngừng rót vào cơ thể Cố Trường Khanh.

34318!

Cố Trường Khanh ngạc nhiên phát hiện, chỉ số tiềm năng của mình vậy mà tăng lên 2 điểm.

Phải biết rằng từ khi tới Siêu Thoát chi cảnh, đã qua một thời gian.

Chỉ số tiềm năng của hắn cũng chỉ mới tăng lên được vài điểm mà thôi.

Nhưng mà chỉ một viên kết tinh thần văn lực thuần túy này.

Khiến cho hắn tăng lên 2 điểm.

Đây quả thực là bất ngờ trong bất ngờ.

Cố Trường Khanh nhớ tới một sự kiện.

Điều Lạc Yên của Siêu Tinh học cung từng đưa cho hắn một bí bảo.

Một quả cầu thủy tinh sáng lấp lánh.

Sau đó lại bị hắn dùng cho Hoàng Đế tăng cấp thần văn.

Hiện giờ xem ra, phần thưởng kết tinh thần văn lực của không gian thí luyện có cùng hiệu quả với quả cầu thủy tinh kia.

Khác nhau chính là số lượng và độ lớn nhỏ.

Cố Trường Khanh không khỏi sinh ra hứng thú cực lớn với Siêu Tinh học cung.

Một viên kết tinh thần văn lực lớn như vậy, Siêu Tinh học cung là từ đâu có được.

Chờ sau khi rời khỏi Vũ Trụ chi thành, nhất định phải đi một chuyến tới Siêu Tinh học cung.

“Lão đại, đó là thứ gì?”

Trương Hồ đi tới hỏi.

“Thần văn lực vô cùng tinh thuần, có thể yên tâm mà hấp thu số lượng lớn.”

Cố Trường Khanh giải thích đơn giản xong, mấy người lập tức hưng phấn.

Thông qua tra xét của thần niệm, kết tinh thần văn lực trong kho còn rất nhiều

Không gian thí luyện cũng có thể khiêu chiến không ngừng.

Cũng chính là, trên lý luận mà nói, trong kho tài nguyên, trước khi kết tinh thần văn lực chưa hoàn toàn tiêu hao hết, bọn họ có thể tiến hành khiêu chiến vô hạn.

Đây quả thực giống như một cách vượt phó bản trong trò chơi.

Đối với mấy người Cố Trường Khanh hiện tại, không gian thí luyện gần như không có độ khó.

“Tất cả mọi người, từ giờ trở đi, không ngừng khiêu chiến không gian thí luyện.”

Cố Trường Khanh hạ mệnh lệnh, lập tức mở ra quyền khống chế Triều Ca thành, mở ra không gian thí luyện cho mọi người.

“Cố Tinh chủ, tại hạ cáo từ.”

Ân Ngục Tà Hoàng thấy thế thì thức thời rời đi.

Đạo lý nước phù sa không chảy ruộng ngoài gã hiểu, nếu giờ còn không biết tốt xấu, vậy thì có chết cũng đáng đời.

Cố Trường Khanh hứng thú mà nhìn Ân Ngục Tà Hoàng, tựa hồ từ ngày hấn thức tinh thần văn, những kẻ ngu xuẩn muốn tìm chết có thể xếp hàng từ Lam Tinh tới tận Bắc vũ trụ.

Lần đầu nhìn thấy người thức thời như vậy, trong lòng không khỏi xem trọng Ân Ngục Tà Hoàng hơn vài phần.

Nhưng Cố Trường Khanh cũng không có hứng thú lấy tài nguyên hữu hạn của mình chia một chén canh cho gã.

Hiện tại Ân Ngục Tà Hoàng chủ động rút lui, cũng đỡ cho mình phải ra tay.

Giờ phút này, Triều Ca thành là nơi tu luyện dành riêng cho mọi người ở Lam Tinh, Cố Trường Khanh tự nhiên không hy vọng có sinh linh bên ngoài quấy rầy.

“Hoàng Đế tiên bối, làm phiền người trấn thủ cầu Vãng Sinh, đừng để người tạp nham tiến vào.”

Mặc dù đã có quyền khống chế Triều Ca thành.

Nhưng vẫn còn nhiều nơi Cố Trường Khanh chưa đi tra xét.

Hoàng Đế gật gật đầu, hóa thành tia sáng bay về phía cầu Vãng Sinh.

Ân Ngục Tà Hoàng đang muốn rời đi, bỗng nhiên dừng lại bước chân.

Cố Trường Khanh nhú mày, không biết gã có ý gì.

Giây tiếp theo, từ bệ đá ở trung tâm Triều Ca thành chậm rãi hiện ra một thân ảnh.

Đúng là Cửu Sắc Yêu Cơ vẫn luôn ở bên người Ân Ngục Tà Hoàng.

Lúc bấy giờ, Cửu Sắc Yêu Cơ tựa như lâm vào một trạng thái kỳ dị.

Trong ánh mắt tràn ngập thống khổ và mê mang.

Tay cô ta vuốt ve trên bề đá, tựa như đang hồi tưởng về một chuyện gì đó, lại giống như đang phát tiết tâm tình.

Cố Trường Khanh đáp xuống bề đá, trước kia hẳn đã cảm thấy nữ nhân này có điểm không thích hợp.

Xem trạng thái hiện tại của cô ta, tựa hồ có vô vàn quan hệ với bề đá trước mắt.

Chẳng lẽ cô ta có nguồn gốc gì với Lam Tinh?

Cố Trường Khanh nâng tay, bỗng nhiên Ân Ngục Tà Hoàng bay tới chắn trước mặt Cửu Sắc Yêu Cơ.

“Cố Tinh chủ, xin ngài hạ thủ lưu tình.”

Ân Ngục Tà Hoàng nhìn Cố Trường Khanh, rõ ràng đang sợ hãi vô cùng, nhưng ánh mắt lại cực kỳ kiên định.

Cố Trường Khanh chỉ là nâng tay hoạt động một chút đã thấy Ân Ngục Tà Hoàng có phản ứng như vậy, lại khiến hắn cảm thấy hứng thú.

“Không cần cẩn thận như vậy, nếu cô ta có thể nhận ra bề đá này, tất nhiên là có quan hệ cực lớn với Lam Tinh ta, ta chỉ muốn biết lai lịch của cô ta.”

Ánh mắt Cố Trường Khanh như có điện nhìn Ân Ngục Tà Hoàng, hẳn biết, gã nhất định có thể cho mình một vài đáp án thú vị.

Ân Ngục Tà Hoàng thở dài, tựa như giấy giữa trong lòng một lát, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Ta cũng không biết rõ lai lịch của vị này.”

“Chẳng qua, rất lâu trước đây, trong tộc ta đã để lại tổ huấn, các thế hệ đều phải bảo vệ cô ấy, cho đến khi cô ấy tỉnh lại, sau đó hộ tống người đến nơi mà cô ấy nên đi.”

Ẩn Ngục Tà Hoàng không hề giấu giếm, hoặc là biết trước mặt Cố Trường Khanh, giấu giếm cũng không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa đủ loại dấu hiệu cho thấy, Cửu Sắc Yêu Cơ được bộ tộc bọn họ bảo vệ vô số năm tháng quả thực có quan hệ rất lớn với Lam Tinh.

Chương 289: Người Xây Dựng Triều Ca Thành, Mũi Tên Dính Máu Bí Ẩn (1) Chương 289: Người Xây Dựng Triều Ca Thành, Mũi Tên Dính Máu Bí Ẩn (1)

Tộc của Ẩn Ngục Tà Hoàng ẩn giấu tại một nơi không bắt mắt trên Tinh Hà cổ tinh ở Tây vũ trụ.

Trong một di tích cổ xưa của cổ tinh, ở đó có một cỗ quan tài.

Trong quan tài có một nữ tử nằm đó.

Nữ tử trời sinh yêu mị, chính là Cửu Sắc Yêu Cơ.

Vào trăm năm trước, Cửu Sắc Yêu Cơ vốn nằm trong quan tài bỗng nhiên thức tỉnh.

Nhưng mà trí nhớ tựa như bị tổn hại rất lớn, đã không nhớ rõ quá khứ của mình.

Vì tìm kiếm trí nhớ của mình, Cửu Sắc Yêu Cơ bước vào vũ trụ, Ẩn Ngục Tà Hoàng không thể không đi theo bên cạnh, trở thành hộ vệ của cô ta.

Suốt mấy trăm năm, đi qua rất nhiều di tích cổ của Nam vũ trụ, Cửu Sắc Yêu Cơ vẫn như trước không tìm ra được bất cứ trí nhớ nào có liên quan đến mình.

Cho tới tận ba tháng trước, Vũ Trụ chi thành xuất hiện, dường như tự có chỉ dẫn.

Cửu Sắc Yêu Cơ khẳng khẳng muốn tới Vũ Trụ chi thành, cô ta cảm nhận được, một nơi nào đó trong Vũ Trụ chi thành

nhất định có liên quan tới ký ức của mình.

Ân Ngọc Tà Hoàng nói xong, vẻ mặt phức tạp nhìn Cửu Sắc Yêu Cơ.

Lúc này, cô ta đang thống khổ ôm đầu quỳ rạp trên mặt đất.

Vẻ mặt không ngừng biến hóa, từ phẫn nộ, khóc lóc cho đến cười lớn.

Bên cạnh cô ta là các loại ảo giác không ngừng hiện lên.

Nhưng mà những ảo giác đó lộn xộn, Cố Trường Khanh cũng không phân biệt được những ảo giác đó rốt cuộc đại diện cho cái gì.

“Thiên ma ngoại vực! Chịu chết đi!”

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên bay tới một kiếm, đâm thẳng về phía Cửu Sắc Yêu Cơ trên mặt đất.

...

Lợi kiếm bỗng nhiên đâm tới khiến Cố Trường Khanh cũng có chút bất ngờ.

Nhất là một tiếng “thiên ma ngoại vực” kia khiến người ta không biết là có ý gì.

“Đừng làm cô ấy bị thương!”

Thần văn của Ân Ngọc Tà Hoàng sáng lên, ma khí âm u che chắn trước người Cửu Sắc Yêu Cơ.

Nhưng mà lợi kiếm thế không thể đỡ kia lại bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, không thể động đậy.

“Người thừa kế, giết cô ta! Cô ta là thiên ma ngoại vực!”

Phát ra công kích chính là L9527.

Lúc này, nó nhìn Cửu Sắc Yêu Cơ nằm trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ.

“Nói thế nào? Thiên ma ngoại vực là cái gì?”

Cố Trường Khanh hỏi.

“Ta...”

L9527 nhất thời ghen lời, trong trí nhớ của nó, nó chỉ được thiết lập mệnh lệnh, khi nhìn thấy thiên ma ngoại vực phải giết chết ngay tại chỗ.

Nhưng thiên ma ngoại vực là cái gì, nó cũng không biết.

“Nếu đã không rõ, không ngại đợi xem.”

Cố Trường Khanh buông ra không gian giam cầm, L9527 hoạt động linh thể một chút, yên lặng đứng ở một bên.

Sứ mệnh của nó chính là bảo vệ Triều Ca thành, chờ đợi người thừa kế.

Nhưng lúc này đã tìm được người thừa kế, còn về bản thân mình sau đó đi đâu về đâu, nó cũng không biết.

Năm tháng vô tận, nó chưa bao giờ nghĩ tới sẽ rời khỏi Triều Ca thành, còn có thể làm cái gì.

Tựa như vừa rồi, quyền khống chế Triều Ca thành đã về tay Cố Trường Khanh, từ nay về sau tất cả những gì liên quan đến Triều Ca thành đã không còn bất cứ quan hệ gì với người bảo vệ là nó nữa.

Nhưng mà nó vẫn có thói quen cũ đi xung quanh tuần tra một phen.

Tựa như là thấy được nó không đúng lắm, Cố Trường Khanh trầm tư một chút, đoán được suy nghĩ của nó.

“Chờ đến lúc Vũ Trụ chi thành đóng cửa, nếu như ngươi không muốn ra ngoài thì cứ ở lại đây tiếp tục trông coi nơi này, nếu như ngươi muốn ra ngoài xem, vậy thì cùng ta đi Lam Tinh.”

Tiếp theo muốn lựa chọn thể nào thì phải xem bản thân L9527.

Tuy nó chỉ là một linh thể được chế tạo ra, nhưng mà chưa chắc sẽ không trở thành một sinh linh chân chính.

L9527 phức tạp nhìn Cố Trường Khanh, không biết đang nghĩ gì trong lòng.

A a a a a...

Cửu Sắc Yêu Cơ đang quỳ rạp trên đất, quanh thân bỗng nhiên nổi lên vàng sáng màu trắng ngà.

Sau đó, phía sau cơ thể của cô ta.

Một cái đuôi màu trắng được huyền hóa ra.

Sau đó...

Cái thứ hai, cái thứ ba...

Cho đến khi biến ra cái đuôi thứ chín.

Thần phù chi nhãn trong cơ thể Cố Trường Khanh bỗng nhiên lóe sáng.

Trong thần thức của hắn ở trong Triều Ca thành, cảm nhận được dưới tòa nhà cao tầng nào đó truyền tới một đợt dao động rất nhỏ.

Hai mắt Cửu Sắc Yêu Cơ hàm lệ, trong miệng thì thào gọi: “Đế Tân...”

Chín cái đuôi phía sau tiêu tán, cô ta ngã trên bệ đá, lâm vào ngủ say.

“Đế Tân là người nào?”

Ân Ngục Tà Hoàng đi theo cô ta hơn trăm năm, lần đầu tiên nghe được từ trong miệng cô ta gọi ra tên của người khác.

Hai mắt L9527 xoay tròn, có chút không dám tin nói:
“Thành Triều Ca hình như chính là do Đế Tân xây dựng.”

“Người xây dựng Triều Ca thành?”

Cố Trường Khanh hơi sửng sốt.

Nếu Triều Ca thành là do Đế Tân xây dựng, như vậy Đế Tân tất nhiên là Nhân Tộc.

Vì sao lại giao thiệp với thiên ma ngoại vực này, hơn nữa thiên ma ngoại vực rốt cuộc là cái gì?

Có lẽ, đi tới nơi trong thành vừa truyền tới dao động thì sẽ có đáp án.

“Trông chừng cô ta.”

Cố Trường Khanh phân phó, L9527 nhú mào, tựa như cũng không nguyện ý nhận lệnh của Cố Trường Khanh, nhưng cuối cùng nó vẫn cắn chặt răng, lưu lại.

Đây là một tòa kiến trúc cao tới trăm tầng.

Nhưng đây cũng không phải thứ Cố Trường Khanh muốn tìm.

Lại xác nhận lại lần nữa, nơi đây chính là nơi vừa có dao động phát ra.

Cố Trường Khanh đẩy cửa, đi thẳng tới phòng ngầm dưới đất.

Một căn phòng nhỏ u ám xuất hiện trước mặt Cố Trường Khanh.

Vừa rồi, dao động mỏng manh kia chính là xuất phát từ nơi này.

Nhìn quanh bốn phía, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Chỉ có trên vách tường treo một cái mũi tên không hề thu hút chút nào.

Mũi tên, là thứ đã tồn tại từ không biết bao nhiêu năm trước.

Trên mũi tên còn dính vết máu.

Không biết cuối cùng là sinh linh nào đã chết dưới mũi tên ấy.

Chương 290: Người Xây Dựng Triều Ca Thành, Mũi Tên Dính Máu Bí Ẩn (2) Chương 290: Người Xây Dựng Triều Ca Thành, Mũi Tên Dính Máu Bí Ẩn (2)

Cố Trường Khanh nâng tay, mũi tên treo trên tường rơi vào tay hắn.

Trên mặt Cố Trường Khanh lộ vẻ khác thường, thật không ngờ chỉ một mũi tên không hề bắt mắt chút nào, lại nặng đến vạn quân (quân là đơn vị trọng lượng ngày xưa, 1 quân = 30 cân).

Rốt cuộc là dùng chất liệu gì làm ra, Cố Trường Khanh tra xét một lần, phát hiện ra một điều làm hắn giật mình.

Một mũi tên thoát nhìn vô cùng bình thường, vậy mà thần văn lực lại không có hiệu quả với nó.

Hoặc là nói, trên một ý nghĩa nào đó, mũi tên không coi thần văn lực là gì.

Phát hiện này khiến Cố Trường Khanh cảm thấy sau lưng có chút phát lạnh.

Hệ thống lực lượng của cả vũ trụ đều vây quanh thần văn lực, hiện tại vậy mà có một thứ có thể bất chấp được thần văn lực xuất hiện trước mặt mình.

Cố Trường Khanh thúc giục quý văn, chung cực áo giáp phụ thể.

Hắn cầm mũi tên đâm vào cánh tay mình.

Sát!

Mũi tên không biết được làm từ chất liệu gì, vậy mà đâm rách được đế giáp của hắn!

Tuy rằng chỉ là hơi phá ra được một chút, nhưng lại khiến Cố Trường Khanh rơi vào trầm tư.

Hắn không hề dùng thêm thân văn lực vào mũi tên, chỉ dùng lực của tự thân hắn, vậy mà có thể đâm nát quý văn đế giáp.

Phải biết rằng, hiện giờ cả vũ trụ không có sinh linh nào có thể làm được, nhưng một cái mũi tên bình thường không có gì đặc biệt này lại có thể làm được.

Sự xuất hiện của mũi tên tựa như một người phá hỏng quy tắc, hoàn toàn phá vỡ nhận thức của Cố Trường Khanh.

Càng khiến hắn cảm thấy khó hiểu chính là, vì sao thứ đáng sợ này lại bị vứt ở một nơi không thu hút gì như thế.

Cái mũi tên này rốt cuộc có ẩn chứa cố sự gì?

Cố Trường Khanh thu hồi mũi tên, bí mật chưa biết thì cần phải tiếp tục tìm kiếm, nhưng như hiện tại, mũi tên này có thể coi như là một kiện sát khí đáng sợ đầu tiên mà Cố Trường Khanh có được.

Nó sẽ là khắc tinh của tất cả thần văn giả.

Ngoài ra, trên mũi tên này, Cố Trường Khanh cũng cảm nhận được một hơi thở quen thuộc.

Khí tức đó đến từ Côn Luân.

...

Ngoài cầu Văng Sinh.

Một mình Hoàng Đế đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể xông qua.

Vô số thần văn giả sau khi thấy không có cách nào tiến vào Triều Ca thành, đều lựa chọn yên lặng rời đi.

Còn lại một vài kẻ chưa từ bỏ ý định, ẩn nấp ở không trung phía xa xa, muốn đợi xem có sự chuyển biến gì không.

...

Trên một thành thị phế tích cổ xưa.

Vô số Tinh Không hung thú đang chần chừ vòng quanh thành thị, dùng cặp mắt hung bạo tàn nhẫn mà nhìn xuống tòa thành.

Nhưng lại không có một con nào dám can đảm tới gần rìa thành thị.

Tựa như trong thành thị có thứ gì đó khiến cho bọn chúng sợ hãi.

Rống!

Xa xa truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Sau đó, cuồng phong cùng một mùi tanh tươi truyền đến.

Một con hung thú có hình dạng như thần lằn cao ngất trong mây, từng bước từng bước đi về phía tòa thành.

Mỗi một bước, hoang nguyên bên ngoài thành thị đều giống như gặp phải động đất.

Những hung thú nhỏ yếu không kịp trốn tránh, bị móng vuốt của thần lằn dẫm trên mặt đất, trực tiếp biến thành thịt nát.

Mang theo cái đuôi nhọn quét ngang qua, vô số hung thú đều biến thành mảnh vỡ thần văn lực, nhiều như sao trên trời.

Hình thể cực lớn khiến cho nó rất nhanh đã từ phía xa đi tới bên ngoài thành thị.

Ngao!

Một ngọn lửa màu đen từ miệng nó mạnh mẽ phun ra, bắn thẳng về phía thành thị.

“Thần lằn, chết!”

Lúc này, đột nhiên từ phía xa trên hoang nguyên truyền tới một giọng nói âm trầm.

Sương mù màu xám trắng từ thành thị tản ra, Tinh Không hung thú thấy thế thì chạy trốn tứ phía.

Một vài Tinh Không hung thú chạy hơi chậm một chút, bị sương trắng lây nhiễm, lập tức bị đông cứng ngay tại chỗ.

Phanh!

Hoa băng mềm mại sáng lạn rơi xuống, trên hoang nguyên, Tinh Không hung thú bị hóa thành những tảng băng lập tức vỡ nát thành băng vụn.

Hình thể của thần lằn quá khổng lồ, cho nên sương trắng chỉ mới lan tràn được tới trên phần đuôi của nó.

Sự rét lạnh tới tận xương cốt khiến cho ngọn lửa màu đen từ trong miệng nó phải rời bỏ mục tiêu, chuyển hướng phun lên bầu trời.

Vô số Tinh Không hung thú bị đốt trụi từ trên trời rơi xuống, đập xuống đất hóa thành thịt vụn.

Ngay sau đó, thần lằn hoàn toàn bị đóng băng, trở thành một tảng băng cực lớn đứng sừng sững trong trời đất.

Răng rắc!

Tảng băng ầm ầm sụp đổ, hóa thành một luồng thần văn lực hùng hậu, bị hút về phía thanh âm vừa rồi truyền tới.

...

Trên hoang nguyên hiện giờ đã là băng thiên tuyết địa, giống như động thiên tiên cảnh.

Kỳ thực, cẩn thận nhìn lại cũng có vô tận tử khí tràn ngập, giống như mở ra cánh cửa địa ngục, nơi nơi đều là u hồn tứ tán.

Khi Tinh Không hung thú hoành hành, ít nhất còn có một chút sinh khí.

Mà hiện giờ, cái gì cũng không còn.

Một lốc xoáy màu xám trắng ngưng tụ trên không trung của phế tích, trên hoang nguyên, những mảnh vỡ thần văn lực lưu lại bị hút vào đó, theo lốc xoáy hướng về trung tâm của thành thị.

Tại trung tâm của thành thị có một tế đàn cổ xưa.

Ở chính giữa tế đàn, Đế Khâm Na Tịch đang lơ lửng trong không trung.

Những mảnh vỡ thần văn lực do lốc xoáy hấp thu đang không ngừng rót vào cơ thể bà ta.

Ánh sáng đủ màu không ngừng hiện lên bên ngoài cơ thể.

Nhưng khi nhìn kỹ sẽ phát hiện, thần quang trên người bà ta lại có hắc khí nổi lên.

Một lúc lâu sau, hoang nguyên dần dần khôi phục bình thường.

Dấu vết từng có do Tinh Không hung thú tàn sát đã không còn.

Giống như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Trên tế đàn, Đế Khâm Na Tịch từ từ tỉnh lại.

“Ta làm sao vậy? Lực lượng trên người ta...”

Cảm nhận được thần văn lực mạnh mẽ toát ra trên người, hai mắt Đế Khâm Na Tịch sáng rực lên.

“Bàn tay to lớn trong trùng động là của ai?”

Bà ta chỉ nhớ rõ mình được một bàn tay to lớn cứu, sau đó đã mất đi ý thức.

Nhưng hiện tại, bà ta lại cảm nhận được mình trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Thần văn lực sinh sôi không ngừng, cảm giác này khiến bà ta không khỏi lâm vào trầm mê.

Chương 291: Đi Xem Thế Giới Bên Ngoài Vũ Trụ Chi Thành Có Đáng Vẻ Gì? Chương 291: Đi Xem Thế Giới Bên Ngoài Vũ Trụ Chi Thành Có Đáng Vẻ Gì?

“Đây là?”

Đế Khâm Na Tịch ngạc nhiên cảm nhận được biến hóa của mình, ngay lập tức thúc giục thần văn, vô số tiếng rống giận của sinh linh khiến thần hồn bà ta chấn động.

Đó là thanh âm khẩn cầu, kêu rên, thống khổ.

“Tuyệt vời!”

Trên mặt Đế Khâm Na Tịch lộ ra nụ cười bệnh hoạn quái dị.

Bà ta không nhớ rõ mình còn có ham mê về phương diện này, nhưng giờ khắc này, bà ta thật sự cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

Từng ngọn lửa màu đen lơ lửng xung quanh bà ta, chỉ cần một ý niệm trong đầu đã có thể thiêu đốt hết tất cả mọi thứ mà bà ta không muốn nhìn thấy.

“Thì ra, thần vẫn còn có thể dùng như vậy!”

Sau khi hấp thu vô số mảnh vỡ thần văn lực của Tinh Không hung thú.

Đế Khâm Na Tịch phát hiện, mình vậy mà có thể sử dụng một vài thần thông của Tinh Không hung thú.

Hơn nữa, hấp thu loại hình của một thần văn lực nào càng nhiều thì uy lực thần thông có thể sử dụng cũng càng lớn.

“Trường Không, cho ta thời gian, ta nhất định sẽ giết Cố Trường Khanh, báo thù cho ngươi, giết sạch tất cả người Lam Tinh, để cho bọn chúng chôn cùng với ngươi!”

Phát hiện được đại lực mới, Đế Khâm Na Tịch như mở cờ trong bụng, trên khuôn mặt quyến rũ lộ ra vài phần yêu dị.

Khắc khắc khắc!

Tiếng cười quỷ dị phiêu đẳng trong thành thị.

“Ai!”

Đế Khâm Na Tịch cảnh giác, bên người hiện lên từng ngọn lửa màu đen.

Nhưng mà một làn sương trắng lạnh thấu linh hồn lại trực tiếp bao vây lấy cơ thể bà ta.

Tựa như có một đôi tay vô hình không kiêng nể gì mà du tẩu trên người bà ta.

Sợ hãi và vô lực lan tràn trong lòng Đế Khâm Na Tịch, sức mạnh to lớn mà bà ta vừa mới đạt được giờ phút này bỗng nhiên hoàn toàn mất tác dụng.

Rất nhanh, sương trắng tựa hồ mất đi hứng thú, rời khỏi cơ thể Đế Khâm Na Tịch, hóa thành một người đàn ông toàn thân bao phủ bởi sương trắng.

Vẻ mặt người đàn ông trắng bệch, tựa như mang theo vô tận tử khí.

“Thân thể tràn ngập độ ẩm, thật là người ta khao khát.”

Người đàn ông tựa như đang chìm trong hồi ức, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Đế Khâm Na Tịch giận dữ trong lòng, đã có lúc nào bà ta phải chịu loại nhục nhã như vậy.

Nhưng ở trước thực lực tuyệt đối của gã, bà ta ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Dần dần, Đế Khâm Na Tịch bình tĩnh lại.

Lại nhìn về phía thân ảnh màu trắng kia, ánh mắt bà ta sáng lên.

...

Nam vũ trụ.

Lam Tinh, Côn Luân sơn.

Từ Thi Tình đang chán nản, trên ngón tay có vài tia phù văn kim sắc đang quần quanh.

Tựa như cảm ứng được gì đó, phù văn trên ngón tay cấp tốc xoay tròn.

Rất nhanh tiêu tán trong không trung.

“Hơi thở của Đế Khâm Na Tịch sao đột nhiên lại biến mất?”

Từ Thi Tình buồn bực, thu lại những phù văn kia, sau đó bói toán lại lần nữa.

Một lát sau, sắc mặt Từ Thi Tình trở nên vô cùng phấn khích.

“Trên người bà ta rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại xuất ra nhiều khí cơ như vậy, sắp không tìm ra được hơi thở thuộc về bà ta rồi, bà ta đang làm vận động gì sao?”

Cả người Từ Thi Tình run run, nhưng lúc này vẻ mặt lại bại lộ tâm tình của cô ta lúc này, tràn ngập tò mò.

...

Vũ Trụ chi thành.

Triều Ca.

Cổ Trường Khanh trở lại trung tâm tòa thành.

Ân Ngục Tà Hoàng đang ngồi bên cạnh Cửu Vĩ Yêu Cơ.

L9527 đang cảnh giác nhìn hai người, tựa như sợ hai người sẽ bỏ chạy.

Sau khi tra xét thêm một lần cũng không có thu hoạch gì.

Cổ Trường Khanh gọi Hoàng Đế tới, mở ra không gian thí luyện cho ông ta.

Còn hẳn thì đi trấn thủ cầu Vãng Sinh.

Suốt thời gian mười lăm ngày.

Đám người Hoàng Đế, Trương Hồ đang khiêu chiến không gian thí luyện không ngừng nghỉ.

Cuối cùng, tổng cộng thu hoạch cũng khoảng chừng hơn vạn viên kết tinh thần văn lực có độ tinh khiết cao.

Sau khi Hoàng Đế dùng mấy trăm viên, chỉ số tiềm năng tiến vào 28000, nhưng dùng tiếp thì lại giống như Cổ Trường Khanh, thu hoạch được rất ít.

Sau khi đám Trương Hồ sử dụng kết tinh, chỉ số tiềm năng cùng nhau đột phá 20000, sau đó hiệu quả cũng trở nên ít đi nhiều.

Trong lúc đó, Cửu Sắc Yêu Cơ tỉnh lại, nhưng lại không thể nhớ ra được phần ký ức mà mình đã lấy lại được ở bộ đá nữa.

Ân Ngục Tà Hoàng vốn muốn dẫn Cửu Vĩ Yêu Cơ rời đi, lại bị Cố Trường Khanh giữ lại.

Nếu có thể trợ giúp cô ta khôi phục trí nhớ, có lẽ có thể vạch trần được bí mật này.

Người đàn ông tên Đế Tân kia, rốt cuộc có quá khứ thế nào?

Đủ loại vấn đề quanh quẩn trong óc Cố Trường Khanh, như vậy, ý nghĩa khi lưu lại Triều Ca thành đã không lớn.

Không bằng tiếp tục thăm dò về phía trước, mười hai tòa chủ thành lớn như vậy, thời gian Vũ Trụ chi thành mở ra lại có hạn, không nhất thiết phải ở một chỗ trì hoãn quá lâu.

Dưới sự cho phép của Cố Trường Khanh, Ân Ngục Tà Hoàng mang theo Cửu Sắc Yêu Cơ cùng nhau đi ở phía sau Cố Trường Khanh.

Ra khỏi Triều Ca thành, một đường đi tới chủ thành Lạc Thủy kế tiếp.

Ngoài cầu Văng Sinh, không biết là ai to gan dám lên cầu, rất nhanh đã phát hiện trong Triều Ca thành không còn bóng dáng đám người Cố Trường Khanh.

“Bọn họ đi rồi, chúng ta nhanh chóng vào thành đi!”

Trên cầu Văng Sinh, kín người hết chỗ.

Nhưng chuyện khiến cho tất cả mọi người không ngờ lại phát sinh.

Thành Triều Ca gần ngay trước mắt đã có một lớp kết giới vô hình ngăn cản tất cả mọi người tiến vào.

“Cố Trường Khanh, người đã ăn thịt thì cũng phải cho chúng ta uống miếng canh chứ!”

“Chúng ta cùng nhau đồng tâm hiệp lực, thử xem có thể phá vỡ cái kết giới chết tiệt này không!”

Nhưng mà, vào lúc các thần văn giả liên hợp với nhau chuẩn bị động thủ, L9527 lại đột nhiên hiện thân.

Sau khi mạnh mẽ đánh chết hai người, L9527 cầm kiếm canh giữ trên cầu Vãng Sinh, ngăn cản những thần văn giả còn lại tiến vào Triều Ca.

Trước khi Cố Trường Khanh rời đi có nhắc nhở L9527 tiếp tục bảo vệ Triều Ca thành.

Đợi đến khi Vũ Trụ chi thành sắp đóng cửa thì sẽ trở về đưa nó đi, đi xem thế giới bên ngoài Vũ Trụ chi thành rốt cuộc có đáng vẻ gì.

Chương 292: Tội Nhân Chi Mộ, Tô Ly Là Ai? (1) Chương 292: Tội Nhân Chi Mộ, Tô Ly Là Ai? (1)

Ra khỏi Triều Ca thành, trên đất không còn là hoang nguyên và sa mạc nữa.

Cố Trường Khanh có thể cảm nhận được sinh cơ trong không khí.

Nhưng mà phi hành rất lâu, ngay cả một con Tinh Không hung thú cũng không nhìn thấy.

Nơi tầm mắt có thể nhìn thấy đều chỉ là những làn sương trắng mông lung.

Trong thần niệm của Cố Trường Khanh, ngoại trừ Triều Ca thành đã có quyền khống chế trong tay thì không thể cảm ứng được bất cứ khí tức của thành thị nào khác.

Tất cả chuyện này khiến cho con đường phía trước trở nên càng thêm thần bí kỳ lạ.

...

Ban đêm.

Trên bầu trời, tinh hà ở phía xa tản mát ra u quang.

Bốn phía hoang nguyên, sương mù kéo dài.

Có gió thổi đến, lại không thổi được sương mù.

Cổ Trường Khanh dừng chân trong gió, suy nghĩ về quy tắc không gian trong Vũ Trụ chi thành.

Hôm trước, sau khi giao thủ với cường giả mạnh mẽ thần bí đã cứu Đế Khâm Na Tịch, hắn càng ngày càng cảm thấy bị không gian này áp chế, thực lực giảm rất nhiều.

Đột nhiên, phía xa của hoang nguyên truyền tới dao động nhẹ.

Cổ Trường Khanh nhíu mày, thần niệm lập tức tra xét tới đó.

Cửu Sắc Yêu Cơ nằm trên mặt đất đột nhiên đứng lên.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào phương xa, nơi truyền tới dao động.

Đột nhiên, cô ta phóng người lên, bay về phía xa.

“Người đi đâu!”

Ân Ngục Tà Hoàng vốn đang khoanh chân ngồi, hấp thu kết tinh thần văn lực mà Cổ Trường Khanh cho gã, thấy thế không khỏi hỏi.

Bởi vì Cửu Sắc Yêu Cơ có quan hệ với Lam Tinh, hơn nữa gã cũng không coi Lam Tinh là kẻ thù.

Cố Trường Khanh cũng không keo kiệt mà cho gã một chút lợi ích.

Chỉ là những kết tinh thần văn lực này cũng đủ để gã tăng 2000 điểm chỉ số tiềm năng.

Nhưng mà lại không hề có tác dụng phụ.

Nhờ Cố Trường Khanh giải thích, Ân Ngục Tà Hoàng cũng thấy may mắn vì tuy rằng mình có giết vô số Tinh Không hung thú.

Nhưng mà tất cả mảnh vỡ thần văn lực pha tạp đều bị Cửu Sắc Yêu Cơ hấp thu, gã không hề hấp thu chút nào.

Nhưng sau khi Cố Trường Khanh tra xét Cửu Sắc Yêu Cơ một phen.

Lại không hề phát hiện Cửu Sắc Yêu Cơ hấp thu mảnh vỡ thần văn lực có gì dị thường.

L9527 gọi cô ta là thiên ma ngoại vực, có lẽ cùng chuyện này có liên quan.

“Không cần ngăn cản, đi theo là được.”

Cố Trường Khanh ngăn Ân Ngục Tà Hoàng đứng dậy muốn đuổi theo.

Đoàn người chậm rãi đi theo sau Cửu Sắc Yêu Cơ, vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Suốt một đêm, tiếng dao động truyền tới từ xa ngày càng rõ ràng.

Tốc độ của Cửu Sắc Yêu Cơ cũng càng lúc càng nhanh.

Vào lúc hừng đông, đoàn người cuối cùng cũng đi vào một di tích cổ.

Một tấm bia đá đứng sừng sững trong hoang nguyên, sau tấm bia đá là một ngôi mộ bằng đá bình thường.

Cửu Sắc Yêu Cơ quỳ gối trước bia mộ, tựa hồ đã hôn mê.

Mấy người Cố Trường Khanh đáp xuống chỗ bia mộ.

Ngẩng đầu nhìn, bia mộ chỉ dùng thần kim thạch màu đen điêu khắc mà thành.

Mặt trên có khắc hai chữ to: Tội nhân.

Cố Trường Khanh để thần niệm dò xét.

Giết!

Một tiếng quát lạnh vang lên trong thức hải Cố Trường Khanh.

Ngay sau đó là những tiếng động phô thiên cái địa, xơ xác tiêu điều tràn ngập thức hải Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh giống như bị thương nặng mà lùi về sau hai bước, ổn định thần hồn.

“Lão đại!”

“Tinh đế bệ hạ!”

“Cố Tinh chủ!”

Đám người Trương Hồ, Hoàng Đế và Ân Ngục Tà Hoàng chân động.

Phải biết rằng cả vũ trụ đều không có một ai có thể khiến Cố Trường Khanh lui về sau nửa bước.

Nhưng chỉ liếc nhìn bia mộ một cái lại có thể khiến hắn lùi về sau hai bước.

“Không sao.”

Cố Trường Khanh ổn định cơ thể, hoảng sợ trong lòng.

Nhưng mà tiếng động kia cũng không có tạo thành thương tổn mang tính thực chất cho Cố Trường Khanh.

Đó chỉ là thanh âm vô số người rống giận.

Cố Trường Khanh có thể cảm nhận được tức giận ngập trời trong đó.

Liên tưởng đến hai chữ “tội nhân” được khắc trên bia mộ.

Chẳng lẽ bên trong mộ đá mai táng hạng người tội ác tày trời?

Nếu không, sao đã cách nhiều năm như vậy rồi mà sự phẫn nộ còn sót lại trong bia đá vẫn chưa hề tiêu tan.

Mà tất cả, lại có quan hệ gì với Cửu Sắc Yêu Cơ?

Vù!

Một tiếng dao động lại vang lên, đúng là ngôi mộ đá phía sau tấm bia.

Từ mộ bia truyền tới lực áp chế, ý đồ xua tan đi tiếng dao động do ngôi mộ đá phát ra.

Nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản dao động khuếch tán.

Vẫn có vài tiếng động nhỏ truyền ra ngoài.

Thần niệm của Cố Trường Khanh vừa động, nhạy bén bắt giữ được thanh âm đứt quãng truyền tới từ trong tiếng giao động.

“Tô... Ly...”

Cố Trường Khanh nhìn về phía mộ đá, trong đầu không ngừng nhớ lại những truyền thuyết mình biết rõ.

Nhưng không có ghi chép gì về Tô Ly.

Thứ trong mộ đá có thể truyền tới dao động, còn mang theo thanh âm, chẳng lẽ là thứ bên trong mộ đá vẫn còn sống?

Ẩn Ngục Tà Hoàng bỗng nhiên mở miệng nói: “Tấm bia đá này, hình như ta đã nhìn thấy trong sách cổ của tộc ta!”

Cổ Trường Khanh nhìn về phía gã.

Ẩn Ngục Tà Hoàng nói tiếp: “Đó là thứ tộc ta từng đời truyền xuống, trong sách cổ ghi lại, nguồn gốc của tộc ta có liên quan tới tấm bia đá này.”

“Vì thế, tộc ta trải qua vô số năm tháng, thậm chí tìm hơn nửa vũ trụ, nhưng vẫn không tìm được tấm bia đá này.”

“Không ngờ nó lại ở bên trong Vũ Trụ chi thành.”

Cổ Trường Khanh hỏi: “Cái tên Tô Ly kia, trong tộc người có ghi chép không?”

Ẩn Ngục Tà Hoàng nhớ lại một chút, lắc đầu đáp: “Ta chưa từng nghe nói qua, có điều...”

Dừng một chút, Ẩn Ngục Tà Hoàng tiếp tục nói: “Hình như trong lúc vô tình Yêu Cơ có từng nhắc tới, cô ấy họ Tô...”

Chương 293: Tội Nhân Chi Mộ, Tô Ly Là Ai? (2) Chương 293: Tội Nhân Chi Mộ, Tô Ly Là Ai? (2)

Cổ Trường Khanh nhìn Cửu Sắc Yêu Cơ hôn mê, trong lòng đã có chút suy đoán.

Giữa thiên ma ngoại vực mà Nhân tộc có lẽ từng xảy ra một vài câu chuyện khá là máu chó.

Loại khả năng này, nhìn trạng thái hiện tại của Cửu Sắc Yêu Cơ, Cổ Trường Khanh thấy suy đoán của mình cũng đúng được tám chín phần mười.

Sau lưng, Thái Cực Đồ hiện, lực âm dương bao phủ mộ bia.

Ngăn cách mộ bia phát ra uy áp.

Cửu Sắc Yêu Cơ chậm rãi tỉnh lại.

Một bộ phận uy áp do mộ bia phát ra cũng tập trung trên cơ thể cô ta.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cô ta hôn mê trước bia mộ.

Sau khi tỉnh lại, Cửu Sắc Yêu Cơ sợ hãi nhìn bia mộ trước mắt.

Tựa như hồi tưởng lại ký ức nào đó khiến cô ta không muốn nhớ lại.

Không còn uy áp của bia mộ, dao động từ ngôi mộ đá truyền ra càng tăng lên.

Mọi người ở đây đều có thể nghe được rõ ràng thanh âm truyền ra trong tiếng dao động.

“Ô Ly!”

Chín cái đuôi phía sau Cửu Sắc Yêu Cơ lại huyền hóa ra.

Thân thể không tự chủ được mà đi về phía mộ đá.

“Yêu nghiệt lớn mật, dám can đảm quấy nhiễu đất của tộc ta, chịu chết đi!”

Trên bia mộ, một luồng uy áp đáng sợ phát ra, dẫn theo vô số đạo thanh mang, từ ngoài cửu thiên như lưu tinh rơi xuống, bắn thẳng tới chỗ Cửu Sắc Yêu Cơ.

Uy thế khủng bố ép cho mấy người Trương Hồ không thể không thúc giục thần văn ngăn cản.

Mấy người trao đổi ánh mắt với nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Phải biết rằng, ngay tại vài ngày trước, bọn họ đã thông qua hấp thu kết tinh thần văn lực, chỉ số tiềm năng đột phá cánh cửa hai vạn điểm.

Mà cấp bậc thần văn cũng đã tới cấp chín mươi chín.

Dù vậy, chỉ dưới uy áp của một tấm bia đá, vậy mà cần phải cố sức chống cự.

Cổ Trường Khanh có chút ngoài ý muốn.

Phải biết rằng, mở ra Thái Cực Đồ, dùng lực âm dương áp chế uy áp của bia mộ, dưới cảnh giới Siêu Thoát chính là vô cùng thuận lợi.

Nhưng mà uy áp vừa phát ra từ bia mộ kia, lực âm dương lại không thể áp chế.

Cổ Trường Khanh không dùng toàn lực chỉ là một phần, nhưng cũng chứng minh được thứ trong bia mộ kia đáng sợ thế nào.

“Cổ Tinh chủ, mong hãy ra tay cứu cô ấy!”

Ẩn Ngục Tà Hoàng liều mạng thúc giục thần văn đối kháng với uy áp từ bia mộ, đã không còn dư sức để giúp Cửu Sắc Yêu Cơ ngăn cản thanh mang tới từ cửu thiên.

Vẻ mặt Cổ Trường Khanh lạnh lùng.

Vút vút vút!

Vài thanh Phật Thiên chi nhận từ trong tay hất ném ra.

Trên bầu trời, Phật Thiên chi nhận và thanh mang va chạm vào nhau.

Ánh sáng xanh chợt rút đi, bụi mù cuốn lên tứ tán.

Dư âm nhắc lên mưa gió, trong thoáng chốc, vô số khe nứt không gian nhỏ hình thành, cắn nuốt thần văn lực tản mạn ở xung quanh.

“Hà?”

Trên mộ bia truyền tới thanh âm kinh ngạc và nghi hoặc, tựa như có chút bất ngờ khi Cổ Trường Khanh có thể thoải mái tiếp được công kích của mình.

“Tiền bối, mời xuất hiện đi!”

Cố Trường Khanh nheo mắt, sự cường đại của đối phương có chút vượt khỏi dự liệu của hắn.

...

Trên bầu trời của hoang nguyên, khe nứt không gian cuốn theo sấm chớp sinh ra do thần thông đụng nhau vừa rồi đang chậm rãi bình ổn lại.

Cố Trường Khanh cũng đợi bia mộ đáp lại.

Cho đến khi trên không trung gió êm sóng lặng không còn gợn sóng.

Trong bia mộ lại truyền ra thanh âm.

“Đã bao nhiêu năm rồi?”

Thanh âm đang hỏi, cũng là đang nhớ lại.

Cố Trường Khanh nghĩ một chút, trả lời: “Khoảng cách lần trước Vũ Trụ chi thành mở ra đã khoảng tỷ năm.”

Nghe được câu trả lời của Cố Trường Khanh, bia mộ lại lâm vào trầm mặc.

Một lát sau, một làn khói nhạt chậm rãi bay ra từ trong bia mộ.

Trước mặt Cố Trường Khanh ngưng tụ thành một lão giả mặc thanh sam râu tóc bạc trắng.

Phát hiện Cố Trường Khanh đang đánh giá mình, lão giả nói: “Không cần nhìn, ta chỉ là một tàn hồn.”

Cố Trường Khanh gật gật đầu, thu hồi thần niệm.

“Ngươi chính là đề chủ thể hệ này của Nhân Tộc?”

Lão giả đánh giá Cố Trường Khanh, ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng.

“Là ta, xin hỏi tiền bối?”

Chỉ là một tàn hồn mà có thể chống lại được uy áp của Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh không dám tưởng tượng, thực lực của lão giả này đến cùng mạnh bao nhiêu.

Trên mặt lão giả lộ ra vẻ giễu cợt, sau đó nói: “Ta, chỉ là một ông lão canh mộ mà thôi.”

“Trong mộ này mai táng người nào?”

Trên mặt Cố Trường Khanh có chút không thoải mái, hẳn không thích cái dáng vẻ ra vẻ cao thâm này chút nào.

Nếu không phải còn nhiều nghi vấn muốn được lão giả này giải đáp.

Nói không chừng hẳn đã đánh tan luôn thần hồn của lão giả.

“Tùng là đế chủ của nhân tộc, đáng tiếc... vẫn không thể đuổi theo bước chân của những người kia, thậm chí ngay cả một cửa thiên ma ngoại vực cũng không qua được.”

Lão giả vừa nói vừa lắc đầu.

Cố Trường Khanh không nhịn được mà nắm chặt tay.

“Vẫn là để ta hỏi đi.”

Hoàng Đế bỗng nhiên đứng ra, sóng vai với Cố Trường Khanh.

Biết tính tình của Cố Trường Khanh, Hoàng Đế sợ cứ tiếp tục như vậy, Cố Trường Khanh sẽ thật sự động thủ.

Hoàng Đế cũng không nói lời vô nghĩa mà hỏi: “Người phụ nữ này rốt cuộc có quan hệ gì với người trong mộ, thiên ma ngoại vực là cái gì?”

“Xem ra...”

Tựa như cảm ứng được không khí xung quanh có chút không thích hợp, lão giả cảm thấy mình không thể tiếp tục kéo dài nữa, lập tức sửa lời nói.

“Cô ta là thiên ma ngoại vực, Tô Ly, hy vọng của một thế hệ Nhân Tộc bị hủy trong tay cô ta. Người được mai táng trong mộ chính là người từng là đế chủ của Nhân tộc, Đế Tân.”

Lại nghe được tên Đế Tân này, không ngờ vậy mà từng là đế chủ.

Còn có, “những người kia” trong miệng lão vừa rồi là ai?

Chẳng lẽ Đế Tân cũng không phải là vị cường giả từ thời đại khởi nguyên của Lam Tinh?

Mà là tân tú của thời đại sau kế thừa và thức tỉnh?

Những người kia, rốt cuộc là ai?

Mạnh đến mức nào?

Chương 294: Năm Đó Đánh Cuộc, Người Thua Rồi...
Chương 294: Năm Đó Đánh Cuộc, Người Thua Rồi...

Cổ Trường Khanh và Hoàng Đế liếc nhìn nhau, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Từng là đế chủ tinh không, nhưng Hoàng Đế lại chưa từng tới Vũ Trụ chi thành.

Mà Tàn Đế cũng chỉ có thể ở bên ngoài Vũ Trụ chi thành tra xét mà thôi, ngay cả cầu Vãng Sinh cũng chưa từng tới.

Nhưng mà cái người tên là Đế Tân, đế chủ của Nhân Tộc này, lại được chôn trong Vũ Trụ chi thành.

“Đế Tân vốn là một thế hệ anh chủ, dẫn dắt tộc chúng ta quét ngang một vũ trụ hạng trung, đối kháng kẻ địch ngoại

vực, nhưng lại bị yêu nghiệt này mê hoặc.”

“Ở trận chiến cuối cùng, tộc ta tắm máu chiến đấu, nhưng lại bị yêu nghiệt này mở ra trùng động ngoại vực tại Triều Ca thành.”

“Tộc ta sau lưng thụ địch, cuối cùng toàn bộ chết trận, Đế Tân cũng ngã xuống.”

“Có lẽ, năm đó thiên ma ngoại vực trà trộn vào, giờ phút này vẫn còn hoành hành trong Vũ Trụ chi thành.”

Trên mặt lão giả lộ ra vẻ tức giận bất bình, tựa như vẫn không thể kìm được căn hận khi nhắc tới quá khứ năm đó.

“Thiên ma ngoại vực?”

Cố Trường Khanh hơi sửng sốt, lập tức hẩn nhớ tới những con Tinh Không hung thú có thể thấy được khắp nơi bên ngoài cầu Vãng Sinh, chẳng lẽ thân phận thật sự của bọn chúng là thiên ma ngoại vực?

Nhưng mà rõ ràng những Tinh Không hung thú này yếu như vậy, thỉnh thoảng mới có một con mạnh một chút, ở trước mặt Cố Trường Khanh chẳng qua cũng chỉ là con kiến hơi lớn chút thôi, tùy tay là có thể bóp chết vô số.

Nhưng hiển nhiên, hẩn nghĩ sai rồi.

“Thiên ma ngoại vực phân ra hai loại vô tướng và hữu tướng, Tô Ly chính là loại hữu tướng, bản thể của cô ta là một con cửu vĩ yêu hồ.”

Lão giả giải thích, theo cánh tay vung lên, một làn khói xanh nhạt bay tới trên người Cửu Sắc Yêu Cơ.

Cô ta hoảng sợ mở to hai mắt, chín cái đuôi phía sau vung loạn xạ, trên người nổi lên ánh sáng chín màu.

Trên mặt cô ta không ngừng biến ảo giữa mặt người và mặt ly miêu.

“Hả? Không đúng!”

Lão giả nhìn Tô Ly đang biến ảo hình thái, kinh dị nói.

Cổ Trường Khanh cũng có chút khó hiểu nhìn Cửu Sắc Yêu Cơ trước mắt, cũng chính là Tô Ly.

Ngay trước mặt mọi người, cô ta chậm rãi biến thành một con Cửu Vĩ Ly Miêu.

Nhưng lão giả đã nói là Cửu Vĩ Yêu Hồ?

Sai hai chữ cũng đã cách nhau cả một chủng tộc.

“Đế Tân! Nhất định là người giở trò quỷ!”

Lão giả tựa như nhớ ra gì đó, tức giận quát về phía mộ đá.

Tựa như cảm ứng được biến hóa của Tô Ly, dao động truyền đến từ mộ đá bỗng dừng lại.

“Hắn còn sống không?”

Cổ Trường Khanh hỏi.

“Thứ lưu lại chẳng qua chỉ là một chấp niệm nực cười thôi.”

“Chấp niệm này, còn là lưu lại cho yêu nghiệt kia!”

Trên mặt lão giả lộ vẻ khinh thường.

Bia mộ tựa như cảm nhận được cảm xúc của lão giả.

Một khí tức xơ xác tiêu điều mạnh mẽ vọt về phía mộ đá, tựa như là đang phát tiết sự không cam lòng.

“Thiên ma ngoại vực chẳng lẽ không phải những Tinh Không hung thú kia?”

Chuyện lão giả nói một nửa còn chưa rõ ràng, Cố Trường Khanh lại hỏi.

“Tinh Không hung thú? Chẳng qua chỉ là một lũ bò sát cấp thấp, cũng là do thiên ma ngoại vực tạo ra, là mỗi nhữ để hủy đi căn cơ của thần văn giả Nhân tộc ta.”

Đối với điểm này, Cố Trường Khanh đã nhận ra.

“Những thứ như kết tinh tiềm năng thì là chuyện gì?”

Cố Trường Khanh nhớ tới Tần Đế oan uổng, chỉ vì một cái kết tinh tiềm năng có tác dụng phụ mà bị một kỹ nữ đùa giỡn đến chết.

Tinh ra, có chút giống với kết cục của người tên Đế Tân này.

Nếu Đế Tân còn sống, có lẽ sẽ có nhiều chuyện để nói không hết với Tần Đế.

Còn có Ngu Hạo bị Đế Khâm Na Tịch lừa gạt, cho các tộc nhân dùng kết tinh tiềm năng.

Có thể hiện giờ còn chưa phát hiện vấn đề rốt cuộc từ đâu ra.

“Kết tinh tiềm năng? Là thứ gì?”

Lão giả hơi sửng sốt, hiển nhiên không biết Cố Trường Khanh đang nói đến cái gì.

Cố Trường Khanh không thể không miêu tả lại một phen.

“Chẳng qua là một đồng sản phẩm thí nghiệm thất bại thôi.”

Lão giả kết luận.

“Những mảnh vỡ thần văn lực mà Tinh Không hung thú lưu lại, những đại năng của Nhân tộc không phải chưa từng nghĩ lợi dụng nó.”

“Dùng vô số biện pháp tiến hành áp chế và tinh luyện để loại bỏ ý chí pha tạp, cũng thất bại vô số lần.”

“Đó chính là những sản phẩm thất bại, mặc dù đề cao độ tinh thuần, nhưng lại có chỗ thiếu hụt trí mạng.”

“Vốn định tiêu hủy toàn bộ, nhưng sau đó chiến đấu với thiên ma ngoại vực ngày càng kịch liệt, Nhân tộc bức thiết cần có càng nhiều lực lượng thần văn giả.”

“Vì thế, một bộ phận thần văn giả Nhân tộc đã không tiếc tự hủy tương lai, sử dụng những thứ phế phẩm đó để tăng thực lực.”

Nói tới đây, trên mặt lão giả lộ vẻ sầu não thương cảm.

Cố Trường Khanh và Hoàng Đế trầm mặc không nói gì, có lẽ những người này thực lực không cao, nhưng ở lúc Nhân Tộc cần họ nhất, lại không tiếc tự hủy tương lai.

Đại nghĩa như vậy, mới là nguyên nhân cho dù Nhân Tộc có trăm luân bao nhiêu lần vẫn có thể quay trở lại đỉnh cao của vũ trụ.

Một lát sau, lão giả nói tiếp: “Cuối cùng, đại năng của Nhân Tộc ta cũng đã thành công.”

Lão giả nhìn Cố Trường Khanh, trong mắt lại lộ ra ý tán thưởng.

“Là kết tinh thần văn lực sao?”

Cố Trường Khanh đã nghĩ ra đáp án.

“Không sai, không có tác dụng phụ, là thần văn lực tinh thuần nhất, ta nghĩ ngươi đã cảm nhận được.”

Cố Trường Khanh gật đầu, không phủ nhận.

“Chỉ là không ngờ, hiện tại ngươi đã không cần kết tinh thần văn lực nữa, ngươi đã bước qua ngưỡng cửa đó rồi.”

Lão giả quay đầu nhìn mộ đá, trên mặt tràn ngập trào phúng.

“Đế Tân, năm đó đánh cược, ngươi thua rồi.”

Chương 295: Gặp Phải Rắc Rối Vòng Lặp, Càng Đi Càng Quay Lại Chỗ Cũ (1) Chương 295: Gặp Phải Rắc Rối Vòng Lặp, Càng Đi Càng Quay Lại Chỗ Cũ (1)

Xung quanh mộ đá, có tiếng nghen ngào vờn quanh.

Tựa như có người đang u oán.

Lời nói của lão giả khiến Cố Trường Khanh hứng thú, không khỏi hỏi: “Các người cược cái gì?”

Lão giả ung dung cười, nói: “Tên Đế Tân kia cuồng vọng tự đại, nghĩ rằng thiên phú của mình mạnh nhất từ trước đến nay, hắn từng khoa trương nói rằng trên thiên phú tu luyện, không ai có thể vượt qua hắn.”

“Nhưng hiện tại xem ra, hắn đã thất bại thảm hại, tân đế chủ bệ hạ, ta thấy cốt linh của ngươi còn chưa đến ba trăm năm.”

Hai mắt lão giả nhìn Cố Trường Khanh giống như nhìn trân bảo hiếm có.

Cố Trường Khanh gật đầu, không phủ nhận.

“Ha ha ha!”

Lão giả nở nụ cười, nếu không phải là một tàn hồn, Cố Trường Khanh thậm chí hoài nghi ngay cả nước mắt nước mũi cũng bị lão cười ra.

“Đế Tân tu luyện tới được bước này cũng phải cần tới ba ngàn năm! Nhưng mà vẫn không thể đuổi kịp bước chân của những người kia.”

“Ngay cả như thế, hắn đã là số một từ trước đến nay, nhưng hiện giờ người chỉ dùng thời gian chưa đến ba trăm năm mà đã đi tới một bước này.”

“Với tiềm lực của ngươi, chỉ cần không chết trẻ thì có thể đuổi kịp bước chân của những người đó!”

Lão giả càng nói càng hưng phấn, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía sao trời.

Cổ Trường Khanh có chút chết lặng, lời nói như vậy hắn đã không chỉ nghe một lần.

Nghe nhiều rồi, đã không còn bất cứ cảm giác gì.

“Rời đi đi, đi tới chủ thành kế tiếp, nơi đó có lẽ sẽ có thứ khiến ngươi không ngờ tới.”

Lão giả bình phục tâm tình một chút, nói với Cổ Trường Khanh.

“Chuyện của Đế tân không còn gì khác nữa sao?”

Đối với lão giả bỗng nhiên hạ lệnh trục khách, Cổ Trường Khanh nhú mày.

“Không có gì để nói, hắn chính là một tội nhân, không nhắc cũng được.”

Lão giả xua tay.

“Ta muốn dẫn cô ta đi.”

Cổ Trường Khanh chỉ vào Tô Ly.

“Có thể, hiện tại ngươi là đế chủ mới của Nhân Tộc, ngươi nói là được, chẳng qua ta phải nhắc nhở ngươi, thiên ma ngoại vực giả dối âm độc, ngươi phải cẩn thận.”

Lão giả có chút không kiên nhẫn nói.

“Không cần ngươi nhắc nhở.”

Cố Trường Khanh lạnh lùng ném lại một câu, Thái Cực Đồ sau lưng hiện lên.

Lực nghịch chuyển âm dương bao trùm lên người Tô Ly, một lát sau, cô ta một lần nữa hóa thành hình người, xinh đẹp mà đứng trước mặt Cố Trường Khanh.

Nhưng đúng lúc này, trong mộ đá bỗng nhiên bay ra một tia kim quang, tiến vào trong đầu Tô Ly.

Tô Ly vừa mới phục hồi tinh thần lại, lại lần nữa đại ra tại chỗ, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt.

“Chu Tước, dẫn theo cô ta, chúng ta đi!”

Cố Trường Khanh vung tay, mọi người phóng người lên, bay về phía xa.

Cho đến khi cách rất xa bia mộ, Trương Hổ bỗng nhiên gãi đầu nói: “Lão đại, chúng ta có phải là quên hỏi đường rồi không?”

Về mặt Cố Trường Khanh xanh mét, Trương Hổ thấy thế thì lập tức ngậm miệng.

Hoàng Đế lắc đầu, phân ra một tia thần niệm truyền cho Cố Trường Khanh.

“Đây là bản đồ mà lão nhân kia đưa.”

Trong đầu Cố Trường Khanh hiện ra một cái bản đồ không trọn vẹn.

Trên đó thấy được rõ ràng vị trí của ba tòa thành.

Lần lượt là Triều Ca, Lạc Thủy, Trục Lộc.

Trên bản đồ, vị trí của ba tòa chủ thành là một đường thẳng.

Nói cách khác, chỉ cần ra khỏi Triều Ca thành rồi đi về phía Bắc là có thể tới Lạc Thủy.

Nhưng khoảng cách này rốt cuộc dài bao nhiêu, Cố Trường Khanh cũng không biết.

Quy tắc không gian đang không ngừng được lặp lại trong đầu hắn.

Cố Trường Khanh tin tưởng, không bao lâu nữa là mình có thể hoàn toàn nắm vững.

Hoang nguyên yên tĩnh, chỉ có đoàn người bay đi như tên bắn.

Lại thêm mấy ngày đêm luân phiên, thành Lạc Thủy vẫn không xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Tô Ly vẫn hôn mê chưa tỉnh lại.

Cố Trường Khanh tra xét thì phát hiện, không gian ý thức của Tô Ly bị một mảnh kim quang bao lấy.

Cố Trường Khanh cũng không tra xét được tình hình bên trong kim quang.

Nếu miễn cưỡng tra xét, sẽ tổn thương đến thần hôn của Tô Ly.

Cố Trường Khanh tin tưởng, chờ khi cô ta tỉnh lại, rất nhiều nghi vấn của hắn hắn sẽ được giải đáp.

Lại qua một ngày, mọi người vẫn quanh quẩn trên hoang nguyên.

Cố Trường Khanh đột nhiên dừng lại, nghỉ chân trên không trung.

“Lão đại làm sao vậy?”

Bất ngờ không kịp đề phòng, Trương Hổ đi rất xa đã bay vòng trở về.

“Các ngươi không thấy có chút không thích hợp sao?”

Cố Trường Khanh nhìn Trương Hồ, có chút ghét bỏ mà quay đầu nhìn Hoàng Đế.

“Quả thực như thế!”

Hoàng Đế gật đầu, đã liên tục bay nhiều ngày như vậy.

Dù khoảng cách có xa hơn nữa thì cũng không thể dọc đường cái gì cũng không có.

Bản đồ mà lão giả đưa cho cũng không phải chỉ có ba chủ thành, cũng có một ít thành nhỏ tồn tại.

Nhưng mà bọn họ ngay cả một tòa thành nhỏ cũng không gặp được.

Đây dường như là chuyện không thể.

Đáp án duy nhất chính là mọi người đã gặp phải phiền toái.

Vậy phiền toái là cái gì?

Cố Trường Khanh nhắm mắt lại, toàn lực triển khai thần niệm.

Nhưng mà thần niệm mới tản đi không xa đi bị sương mù trong không trung quấy nhiễu, tản đi tứ phía.

Cố Trường Khanh chỉ có thể thu hồi thần niệm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn mọi người: “Ta nghĩ chúng ta hẳn đã bị nhốt lại, vẫn luôn đi vòng quanh chỗ này.”

“Sao có thể như vậy?”

Triệu Phong cảnh giác nhìn bốn phía, muốn tìm kiếm được đáp án trong sương mù.

Nhưng với sự mạnh mẽ của thần niệm Cố Trường Khanh còn không phát hiện manh mối, hướng chỉ là anh ta.

Chương 296: Gặp Phải Rắc Rối Vòng Lặp, Càng Đi Càng Quay Lại Chỗ Cũ (2) Chương 296: Gặp Phải Rắc Rối Vòng

Lặp, Càng Đi Càng Quay Lại Chỗ Cũ (2)

“Lão đại, tiếp theo phải làm sao?”

Chu Tước nhìn Tô Ly còn chưa tỉnh lại, có chút lo lắng hỏi.

Nhất thời Cố Trường Khanh cũng chưa có suy nghĩ gì, chỉ có thể an ủi mọi người: “Ta lại thử một chút.”

Sau đó, một cái trùng động mở ra bên cạnh hắn.

Thần niệm tiến vào trùng động, cảm ứng được không gian xung quanh mình, sau đó Cố Trường Khanh đi vào trùng động.

Nhưng mà ngay giây tiếp theo, một cái trùng động cách mọi người không xa lại mở ra, Cố Trường Khanh từ bên trong đi ra.

Mọi người nhìn nhau, Cố Trường Khanh suy nghĩ một chút, lại mở một cái trùng động ra rồi đi vào.

Sau đó lại đi ra từ khoảng không xung quanh mấy người.

“Xem ra không gian này đã bị khóa chặt, có thể làm được điều này, cơ bản có thể xác định là do trận pháp.”

Cố Trường Khanh nói ra phán đoán của mình.

“Chúng ta hẳn là rời khỏi mộ của Đế Tân chưa bao lâu thì đã lọt vào trong trận này.”

Hoàng Đế trầm tư một lát, nhớ lại thời gian mấy ngày này, xác định nói.

Đã biết được đáp án, kế tiếp chính là giải quyết vấn đề.

Rống!

Trên cổ tay Cố Trường Khanh, Hắc Long bay ra.

Chỉ chốc lát, thân hình tăng vọt đến hơn mười vạn trọng.

“Tiểu Hắc, tra xét một chút, nhìn xem có thể tìm được biên giới của trận pháp không.”

Nếu thần niệm không thể tra xét, vậy thì để Hắc Long dùng cơ thể to lớn tiến hành tra xét.

Cố Trường Khanh không tin, trận pháp này lớn vô hạn.

Hắc Long gào thét bay ra ngoài, khuấy đảo mê vụ tung bay, tựa như gió bão cuộn cuộn nổi lên.

Cố Trường Khanh nhìn Hắc Long chậm rãi biến mất trong tầm mắt mình, lại lâm vào trầm tư.

Xem ra người bày trận thật sự tốn không ít công phu.

Nếu không, với cơ thể to lớn của Hắc Long, muốn tra xét độ lớn của một trận pháp thì hoàn toàn không phải việc khó.

Ngao!

Ngay lúc Cố Trường Khanh đang suy nghĩ, tiếng rít gào của Hắc Long truyền đến.

Nhưng quỷ dị chính là, thanh âm của Hắc Long lại truyền đến từ hướng ngược lại.

Cố Trường Khanh quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện thân ảnh Hắc Long càng ngày càng bay tới gần.

Thấy đám người Cố Trường Khanh, cơ thể Hắc Long khựng lại, vẻ mặt nó đại ra giữa không trung.

Vừa rồi nó rõ ràng vẫn luôn phóng về phía trước, đã bỏ xa Cố Trường Khanh ở phía sau.

Nhưng sao chỉ mới chốc lát, Cố Trường Khanh đã xuất hiện trước mặt nó.

“Trở lại đi, Tiểu Hắc.”

Cố Trường Khanh gọi nó một tiếng, thân hình Hắc Long nhỏ lại, trở lại trên cổ tay Cố Trường Khanh.

Nhìn bộ dáng khó hiểu của mọi người.

Cổ Trường Khanh giải thích: “Là vết gấp không gian chồng lên nhau, cho dù chúng ta có bay thế nào thì cũng sẽ chỉ ở tại chỗ.”

“Nói cách khác, mấy ngày nay chúng ta vẫn đang quanh quẩn tại chỗ?”

...

Sương mù chậm rãi lưu động, hoang nguyên vốn bình thường không có gì đặc biệt, vào lúc này bỗng nhiên tràn ngập khí tức quỷ dị.

“Lão đại, chúng ta là đụng tới quỷ đả tường trong truyền thuyết?”

Rốt cuộc vẫn là Trương Hổ phá vỡ bầu không khí có chút nặng nề.

Dù là Hoàng Đế cũng không nhìn được mà lắc đầu nhìn Trương Hổ.

Chu Tước và Thích Ngọc Na thậm chí không nhìn được mà bật cười.

Cổ Trường Khanh cũng buồn cười, Trương Hổ tựa hồ có một năng lực đặc biệt.

Luôn có thể ở trong một vài tình huống đặc biệt mà phát ra một câu đánh tan những lối tư duy bình thường.

Làm không khí sinh động thì đúng là không khí sinh động, nhưng chung quy vẫn phải tìm ra biện pháp phá giải.

Nhưng vấn đề hiện tại là, những người ở trong trận gặp phải rắc rối với vết gấp không gian này.

Khiến cho những người ở trong trận vẫn luôn bị vây tại vị trí trung tâm của trận pháp.

Cho dù muốn dùng bạo lực phá trận thì cũng phải mò được đến biên giới của trận pháp mới được.

Tóm lại vẫn là do nắm giữ được quá ít quy tắc của không gian thiên địa nơi này.

Nếu như hoàn toàn nắm giữ được quy tắc không gian này.

Vậy cho dù có là nếp gấp không gian thì Cố Trường Khanh cũng có thể dễ dàng phá giải.

Nhưng vấn đề hiện tại là, nào có nhiều thời gian để Cố Trường Khanh đi nắm giữ quy tắc không gian ở đây như vậy.

Thời gian Vũ Trụ chi thành mở ra là có hạn, có thể trong thời gian có hạn thăm dò được bao nhiêu nơi cũng là chuyện chưa thể biết được.

Không có quá nhiều thời gian để lãng phí.

Sau phút tự hồi thần ngắn ngủi, Cố Trường Khanh có một ý tưởng.

“Trương Hồ, các người ở nguyên tại chỗ.”

“Tiền bối, người và ta một trái một phải, mỗi người một bên.”

Cố Trường Khanh sắp xếp như vậy.

Trương Hồ gãi gãi đầu, có chút không hiểu.

Hoàng Đế gật đầu, đã hiểu được dụng ý của Cố Trường Khanh.

Hai người bay về hai hướng ngược nhau.

Sau một lát, hai người cùng lúc quay về.

“Lão đại, Hoàng Đế tiền bối, các người đang làm gì thế?”

Trương Hồ khó hiểu hỏi.

“Hồ Tử, lão đại và tiền bối đang tìm biên giới của trận pháp vây khốn, chẳng qua với chỉ số thông minh của người thì chắc cũng không hiểu được.”

Ngô Duệ trêu chọc.

Trương Hồ trầm mặc một lát, bỗng nhiên chém ra một quyền về phía Ngô Duệ, lại bị người sau thoải mái né tránh.

Không để ý đến đám thủ hạ của mình đang chơi đùa.

Cố Trường Khanh nói với Hoàng Đế: “Tiền bối, có thể tính toán ra điểm nút của vết gấp không gian ở đâu không?”

Hoàng Đế suy nghĩ một chút, nói: “Lại thêm lần nữa, hẳn là có thể tính toán ra.”

Cố Trường Khanh gật đầu, hai người lại bay về hai hướng ngược nhau.

Rất nhanh, hai người lại quay trở lại, trao đổi với nhau một chút.

“Tiền bối, tới điểm nút của vết gấp không gian, chúng ta hãy đồng loạt ra tay phá vỡ trận pháp đi.”

Hai người không nói nhiều, lại bay ra ngoài.

Chương 297: Nghĩ Tới Chuyện Gì Thì Chuyện Đó Liên Đến
Đến Chương 297: Nghĩ Tới Chuyện Gì Thì Chuyện Đó Liên Đến

Một lát sau, hai người Cố Trường Khanh và Hoàng Đế đều đứng tại vị trí mà trước đó bọn họ đã tính toán ra.

Giây tiếp theo, Hoàng Đế thúc giục thần văn, Ngũ Trảo Kim Long gầm một tiếng bay lên, không gian trời sao trước người xoay chuyển.

Thần vận ánh sáng trên người hiện lên, một vòng sáng màu vàng chậm rãi hiện lên phía sau Hoàng Đế.

Chương 298: Chuyện Xưa Của Đế Tân và Cửu Vĩ Yêu Hồ

Tùy tay trao một cái, trông hư không có ngũ sắc đỏ, xanh, vàng, trắng, đen ngưng tụ thành Đế Vương kiếm.

Bá!

Một kiếm chém ra, không gian trước mặt nứt ra thành một khe nứt đen hẹp dài.

Hoàng Đế nhú mày.

Nếu một kiếm này không phải ở Vũ Trụ chi thành mà là ở ngoài vũ trụ.

Chỉ sợ đã đủ để vẽ ra một khe nứt không gian kéo dài cả một cái tinh hệ rồi.

Nhưng mà ở trong Vũ Trụ chi thành, do quy tắc không gian áp chế, chút uy lực này thực sự là có chút không đủ nhìn.

Hoàng Đế mạnh tay, toàn lực thúc giục thần văn, Đế Vương kiếm không ngừng chém ra.

Trước người, không gian bị nứt ra thành vô số cái khe, từng mảnh sương mù lớn chậm rãi bị khe nứt không gian hút vào.

Bên kia, Cổ Trường Khanh mở ra quỹ văn, long văn lóe lên, ma văn tung hoành, Thái Cực Đồ sau lưng cấp tốc xoay tròn.

Lực nghịch chuyển âm dương khủng bố không ngừng làm mờ đi không gian trước mặt.

Oanh! Âm Âm!

Khắp trời đất đều chấn động, sương mù cuộn cuộn sôi trào.

Ô...

Tựa hồ có hung thú đang thống khổ rên rỉ.

Cố Trường Khanh và Hoàng Đế tiếp tục thúc giục thần văn lực.

Kiên quang chém ra xung quanh, vạch ra vô số khe nứt không gian.

Lực âm dương nghịch chuyển, đi đến chỗ nào, sương mù hóa thành hư vô.

Chấn động trong thiên địa ngày càng lợi hại.

Tiếng hung thú rên rỉ cũng ngày càng rõ ràng.

Ngay sau đó.

Răng rắc!

Đám Trương Hổ ngẩng đầu, lại nhìn thấy tầng mây trên bầu trời vỡ vụn.

Kết giới của trận pháp, vỡ vụn.

“Tìm được người rồi.”

Một con cự thú khổng lồ có thân hình còn lớn hơn Hắc Long vô số lần, xuất hiện trong cảm ứng của Cố Trường Khanh.

“Đây là Tinh Không hung thú?”

Hình thể khổng lồ như vậy, Cố Trường Khanh thật sự không thể liên hệ cùng với những con Tinh Không hung thú ở bên ngoài cầu Vãng Sinh.

Thật sự quá chênh lệch, hơn nữa lão giả trong bia mộ có nói qua, Tinh Không hung thú chẳng qua chỉ là một đám bò

sát.

Vậy thì con cự thú này lại là cái gì?

Kết giới võ vụn, Cố Trường Khanh cảm nhận được khí tức chân chính trên hoang nguyên.

Trên hoang nguyên này có khí tức sinh cơ, nhưng lại rất ít, hơn nữa bọn họ xem nhẹ sinh cơ này nên đã lỡ mất rất nhiều ngày.

Loại tình huống này, về sau nhất định phải chú ý.

Tình huống giống với hiện tại, bị nhốt trong trận pháp vài ngày cũng không phát hiện khác thường, tuyệt đối không thể xảy ra nữa.

Trở lại trên hoang nguyên, mọi người ngẩng đầu nhìn cự thú trên bầu trời.

Cự thú giống một con cá lớn, chẳng qua ngoại trừ phần đầu, ánh mắt và thân cá của nó, nhưng bộ phận khác tựa như đều là trong suốt.

Chỉ có thể nhìn thấy được một đường viền vô cùng lớn.

Nếu như không cẩn thận cảm nhận, thậm chí ngay cả nó ở nơi nào cũng không cảm ứng được.

Cố Trường Khanh rốt cuộc cũng hiểu được bọn họ làm sao lại bất tri bất giác mà tiến nhập vào cái bẫy trận pháp do con cá lớn này lập nên.

Thứ này ẩn nấp bản thân trong sương mù, thâm niệm muốn tra xét vào bên trong thì rất khó.

Lại thêm cơ thể đặc thù của nó, thần văn giả bình thường quả thực là không lưu ý tới.

Cự thú đến tột cùng là cái gì, Cố Trường Khanh chỉ có thể nghĩ đến một loại khả năng.

Nó giống với Tô Ly, cũng là thiên ma ngoại vực.

Phát hiện trận pháp mà mình bày ra bị phá.

Cự thú phát ra tiếng gầm rú không cam lòng.

Ngay sau đó, vô số khe nứt không gian sáng lên, cùng với cự thú gầm rú mà đánh về phía Cố Trường Khanh.

“Ồn ào!”

Trên đỉnh đầu Cố Trường Khanh, hư ảnh Tử Thần hiện ra.

Vung lên liêm đao, chém thẳng về phía cự thú trên trời bay tới.

Ô...

Chất lỏng màu tím nhạt từ trên trời rơi xuống, hẳn là máu của cự thú.

Cự thú vận vẹo thân hình, muốn né tránh những nhát chém của Tử Thần.

Giây tiếp theo, một ánh đao sáng lạn chém vào không trung, trên người nó lại có thêm một miệng vết thương, máu chảy ròng ròng.

Thân thể gần như trong suốt của cự thú, giờ phút này giống như là bầu trời đang đổ mưa to.

Máu tươi màu tím nhạt rơi xuống trên hoang nguyên, bốc lên từng đợt khói trắng.

Cố Trường Khanh không ngờ, những giọt máu bình thường này lại có được tính ăn mòn cực mạnh như vậy.

Mọi người vừa cẩn thận tránh né mưa máu trên bầu trời rơi xuống, vừa thúc giục thần văn công kích nó.

Không gian bên người Cố Trường Khanh bỗng nhiên tụ lại.

Một lực áp chế mạnh mẽ phong tỏa hẳn tại chỗ.

“Không ngờ nó còn khá thông minh.”

Cố Trường Khanh có chút bất ngờ mà nhìn con cự thú đang đau đớn giãy dụa trước mắt.

Ánh sáng trên người lóe lên, không gian áp chế xung quanh nháy mắt vỡ vụn, phát ra những âm thanh lẻ tẻ.

Cự thú này hiểu rõ về không gian áp chế và trận pháp như vậy, nhưng thực lực chân thực của nó thì thật sự là kém hơn bọn họ nhiều.

Không cần Cố Trường Khanh động thủ, đám người Trương Hồ đã phối hợp với Hoàng Đế giết lên không trung.

Cự thú giãy dụa muốn chạy trốn, lại bị Hoàng Đế như nổi điên mà kéo trở về.

Rất nhanh, khí tức sinh mệnh của cự thú đã biến mất gần như không còn.

Tại chỗ chỉ để lại một viên thần văn lực nhỏ bằng nắm tay.

Cố Trường Khanh tùy ý hút thần văn lực vào trong tay.

Sau khi rót thần niệm vào, Cố Trường Khanh mỉm cười nói: “Mảnh vỡ của thần văn lực không gian, tốt lắm, đúng thật sự là nghĩ cái gì thì đến cái đó!”

Chương 298: Chuyện Xưa Của Đế Tân và Cửu Vĩ Yêu Hồ

Cự thú tử vong, trong thiên địa khôi phục sinh cơ.

Mọi người đều giống như đã rất lâu không hít thở được không khí tự do, nhắm hai mắt lại cảm thụ khí tức của hoang nguyên.

Trong tay Cố Trường Khanh, mảnh vỡ thần văn lực lóe ra quang mang kỳ diệu.

Giây tiếp theo, mảnh vỡ thần văn lực bị Cố Trường Khanh hút vào trong cơ thể.

“Quả nhiên!”

Cố Trường Khanh vui vẻ trong lòng, trong mảnh võ thần văn lực của cự thú, có một lượng lớn quy tắc không gian đang diễn hóa ra trong đầu Cố Trường Khanh.

Rất lâu sau, Cố Trường Khanh mở hai mắt, trên mặt lộ ra nụ cười vừa lòng.

Hấp thu mảnh võ thần văn lực của cự thú, sự hiểu rõ về quy tắc không gian của nơi này đối với Cố Trường Khanh đã là ngửa quen đường cũ, hạ bút thành văn.

Đồng thời, trận pháp thần thông mà cự thú sử dụng cũng được Cố Trường Khanh nắm giữ.

Phương pháp gấp không gian, Cố Trường Khanh đã biết cách sử dụng ra sao.

Đối với hắn mà nói, thu hoạch này không hề nhỏ chút nào.

Thời gian thăm dò kế tiếp, Cố Trường Khanh đã có thể phát huy được một trăm phần trăm thực lực của mình.

Sự áp chế của không gian ở đây với hắn đã cực kỳ nhỏ bé.

Chỉ tiếc là không thể đọc được trí nhớ của cự thú trước khi nó chết.

Bằng không đối với những thứ hắn còn chưa hiểu rõ ở đây sẽ càng rõ ràng hơn một chút.

Chỉ nghỉ ngơi một lúc ngắn ngủi, mọi người lại bước lên hành trình tới thành Lạc Thủy.

Sau khi họ rời đi không lâu, trong những đám mây trên bầu trời, bỗng nhiên có một cái đầu cực lớn lộ ra ngoài.

Nhìn về phương hướng đám người Cố Trường Khanh rời đi ở phía xa, trong ánh mắt truyền đến sự phẫn hận.

Sau đó, nó thu lại cái đầu vào trong mây, giống như chưa từng xuất hiện.

Trên bầu trời, một đám mây chậm rãi đi theo phía sau đám người Cố Trường Khanh, thỉnh thoảng lại biến hóa hình thái, sợ bị phát hiện dị thường.

Một đường không còn sự cố gì, hai ngày sau, một tòa cổ thành nguy nga xuất hiện trước mặt Cố Trường Khanh.

Nhưng vào lúc Cố Trường Khanh xuất ra thần niệm thăm dò vào trong thành thị.

Thần niệm lại bị một cái kết giới chặn lại bên ngoài.

Xem ra mười hai tòa chủ thành, muốn tiến vào mỗi thành đều cần phải trải qua khó khăn.

Chỉ là lần này không biết lại phải trải qua cái gì.

Kế hoạch thử mở ra trùng động, thông qua bước nhảy vọt không gian để tiến vào thành thị thất bại.

Cố Trường Khanh cũng chỉ có thể từ bỏ ý nghĩ này.

Không gian trong chủ thành đã bị khóa chặt.

Chỉ có thể tìm kiếm những cách khác.

Đúng lúc này, Tô Ly đã hôn mê gần bảy ngày rốt cuộc từ từ tỉnh lại.

Nhìn thấy cô ta bình yên vô sự, Ân Ngục Tà Hoàng vẫn luôn lo lắng cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Tựa như biết Cố Trường Khanh sẽ có nghi vấn, Tô Ly cung kính cúi người với Cố Trường Khanh.

Tựa như đã làm tốt chuẩn bị bị lục soát trí nhớ.

Nhưng Cố Trường Khanh chỉ hỏi vài câu đơn giản.

Thân là thiên ma ngoại vực.

Từ nhỏ Tô Ly đã bị dùng bí pháp đưa vào Lam Tinh, hơn nữa dưới sự ần nấp hơi thở cường đại của bí pháp, đã thành công thoát được sự tra xét của Nhân tộc.

Lúc đó trên Lam Tinh, vạn vật thức tỉnh thần văn đều là chuyện rất bình thường.

Một người thức tỉnh thần văn Cửu Vĩ Yêu Hồ cũng không phải chuyện kỳ lạ.

Không có bao nhiêu người để ý.

Sau đó chuyện cũ liền chậm rãi đi theo xu hướng máu chó.

Giống như suy nghĩ của rất nhiều người, Tô Ly “ngoài ý muốn” tiếp cận đế chủ Nhân Tộc là Đế Tân, hơn nữa còn thuận lợi tiến vào vòng ôm của hắn.

Làm bạn bên cạnh Đế Tân chinh chiến vũ trụ, tiến vào Vũ Trụ chi thành.

Thậm chí ở trong Vũ Trụ chi thành thành lập nên thành thị thuộc về nhân loại: Triều Ca.

Đối ngoại chinh chiến, đối nội thống trị, Đế Tân đều có thể nói là hoàn mỹ.

Chỉ duy nhất trên mặt tình cảm, vô số nhân tộc không hy vọng Đế Tân bị một con Cửu Vĩ Yêu Hồ ràng buộc cảm tình.

Đế Tân kiêu ngạo làm sao có thể nghe người khác nói, đối với Cửu Vĩ Yêu Hồ lại sủng ái có thừa.

Bệ đá chín bậc của Triều Ca thành kia, chính là do Đế Tân kiến tạo, chuyên dùng để cho mình và Tô Ly ở trên đó uống rượu mua vui.

Đế Tân cũng dần dần từ thiên tài đế chủ của Nhân tộc biến thành bạo quân hồ đồ.

Cũng may, đối với chuyện chiến đấu với thiên ma ngoại vực, Đế Tân chưa bao giờ hồ đồ.

Cho đến lần cuối cùng, kẻ địch ngoại vực cử tới lực lượng đại quân, mạnh mẽ tấn công Vũ Trụ chi thành.

Đế Tân dẫn dắt toàn thể nhân tộc nghênh chiến, mọi người dùng hết toàn lực, mạnh mẽ không màng cái chết, mắt thấy cán cân thắng lợi đã nghiêng về phía Nhân tộc.

Nhưng mà Tô Ly đang ở Triều Ca thành được kết giới bảo vệ lại trong nháy mắt bị khống chế, cũng bị lực lượng mạnh hơn bản thể mấy trăm lần rót vào.

Đề mở ra một cánh cửa trùng động cực lớn.

Thiên ma ngoại vực vô cùng vô tận theo cánh cửa truyền tống tiến vào Triều Ca thành.

Nhân tộc đang ở bên ngoài hăng hái chiến đấu hoảng hốt bị đâm sau lưng.

Cán cân thắng lợi lại nghiêng đi, dưới hai mặt đều bị giáp công, Nhân tộc rất nhanh bại lui, cuối cùng còn suýt nữa toàn bộ bị diệt.

Mà đầu sỏ gây ra tất cả chính là Tô Ly, chính là Đế Tân.

Mặc dù đây không phải là ý nguyện của Tô Ly, là do bị khống chế, nhưng chung quy vẫn là Nhân Tộc đã thua, Đế Tân đã thua.

Bị lực lượng vượt xa mình khống chế, Tô Ly tê liệt ngã trên bệ đá, gân cốt toàn thân đứt đoạn, chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng chống đỡ.

Đế Tân bị trọng thương, bản thân dùng hết lực lượng thần văn cuối cùng để ổn định thần hồn của Tô Ly, nhưng cơ thể vỡ nát đã không cách nào chữa trị.

Trùng hợp lúc này có một con ly miêu đi ngang qua, không còn thời gian, Đế Tân chỉ có thể đem thần hồn của Tô Ly mạnh mẽ dung hợp tiến vào cơ thể ly miêu.

Cũng dẫn dò thị vệ bên người mình, mang theo Tô Ly rời đi, càng xa càng tốt.

Chương 299: Kỳ Lân Vừa Ra, Lửa Đỏ Ngập Trời
Chương 299: Kỳ Lân Vừa Ra, Lửa Đỏ Ngập Trời

Thị vệ mang theo Tô Ly rời khỏi Vũ Trụ chi thành, mà Vũ Trụ chi thành cũng biến mất trong vũ trụ.

Thị vệ kia, đúng là lão tổ của tộc Ân Ngục Tà Hoàng.

Còn về Tô Ly, từ khi còn nhỏ, cái gì cũng không biết đã xuất hiện trên Lam Tinh.

Lam Tinh đã trở thành quê hương của cô.

Về quan hệ với Đế Tân.

Trong vở kịch nội dung câu huyết này, không cần hỏi cũng biết là tình yêu đích thực.

Sau khi nói xong tất cả, nguyên nhân vì sao mộ của Đế Tân vì sao lại được xây ở trên hoang nguyên đã tìm ra rồi.

Hai chữ tội nhân này tuy có bất công, nhưng mà cuối cùng cũng thật sự suýt nữa hủy diệt Nhân Tộc.

Đối với Nhân Tộc, đây quả thực đã là tội lớn tày trời.

Đó chính là kết thúc cho cả một thời đại.

Thời gian sau khi nhân loại chiến thắng thiên ma ngoại vực đã qua đi không biết bao nhiêu năm.

Thế nên tới thời đại của Cố Trường Khanh này, cũng chỉ là vừa mới tiếp xúc với khái niệm thiên ma ngoại vực.

“Ha ha, một con hồ yêu, một tội nhân của Nhân tộc! Cút đi! Lập tức biến mất trước mặt ta!”

Sau khi Cố Trường Khanh nghe xong câu chuyện, vẻ mặt lạnh lẽo.

“Được!”

Tô Ly đã biết có kết quả như vậy, cũng không nói thêm cái gì, xoay người nhanh chóng bay đi.

Ân Ngục Tà Hoàng thấy thế, cũng đi theo rời đi.

“Kiểm tra ra được hậu duệ của Nhân Tộc phù hợp để khiêu chiến, khiêu chiến bắt đầu!”

Trong thoáng chốc, mọi người còn chưa phản ứng lại, Cố Trường Khanh và Hoàng Đế đều bị hút vào một không gian mới.

Tốc độ quá nhanh, cho nên năng lực phản ứng đáng sợ của Cố Trường Khanh cũng không kịp làm ra phản ứng, đã bị đưa tới một không gian khác.

Không có mình và Hoàng Đế tọa trấn, hy vọng bọn họ ở bên ngoài không gặp phải nguy hiểm.

Cố Trường Khanh nhìn trước mắt, nơi nơi đều đã những ngọn lửa màu xám trắng, lâm vào trầm tư.

...

Thành Lạc Thủy, đám người Trương Hồ đang lo lắng chờ đợi.

Hoàn toàn không chú ý tới trên đầu bọn họ.

Một đám mây đang lặng yên không tiếng động dừng ở chỗ này.

Tùy ý để phong vân biến đổi, nhưng đám mây kia cũng không hề thay đổi vị trí.

Trong không gian thí luyện, ngoại trừ ngọn lửa màu xám trắng thì không còn phát hiện gì.

Chẳng lẽ nội dung khiêu chiến có liên quan đến ngọn lửa này?

Cố Trường Khanh dùng thần niệm tra xét một phen, nhưng không ngờ, thần niệm vừa chạm vào ngọn lửa, thần hồn lại truyền tới cảm giác bị xé rách.

“Thế gian còn có loại lửa thế này tồn tại!”

Cố Trường Khanh kinh hãi, đây là thứ có thể trực tiếp làm thần hồn bị thương.

Bất luận là loại nào, đối với thần văn giả mà nói đều có thể tạo thành thương tổn không thể xóa nhòa.

Nếu như là thần văn giả yếu ớt, thần hồn không đủ cường đại thì chỉ cần một ngọn lửa cũng đủ để người đó tổn hại thần hồn.

Đối mặt với ngọn lửa như vậy, Cố Trường Khanh không thể không nghiêm túc lên.

Đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc, điều kiện thông qua khiêu chiến là cái gì?

Không có bất cứ nhắc nhở nào.

Vào lúc Cố Trường Khanh còn đang khó hiểu.

Ngọn lửa màu xám trắng bắt đầu động đậy.

Vù!

Ngọn lửa tụ lại, dần dần ngưng tụ thành hình dạng một cây đao.

Bá!

Lưỡi dao của ngọn lửa màu xám trắng không có bất cứ động tác thừa nào, đâm thẳng về phía hắn.

Cổ Trường Khanh nhú mảy, không ngờ ngọn lửa này lại biến hóa hình công kích.

Cổ Trường Khanh kích hoạt quỷ văn, màu xám trắng lượn quanh đường nét hoàn mỹ của áo giáp, trên đầu hiện lên mấy hư ảnh.

“Cốt Đế thuần!”

Hư ảnh Cốt Đế cầm trong tay tám khiên che chắn trước mặt Cổ Trường Khanh.

Oanh!

Ngọn lửa màu xám trắng bắn ra tung tóe như pháo hoa, nổ rộ xung quanh.

Giây tiếp theo, pháo hoa bắn ra biến thành một con thần điêu màu trắng, vỗ đôi cánh bay về phía Cổ Trường Khanh.

“Giả thần giả quỷ!”

Cổ Trường Khanh quát lạnh, trên đầu hiện lên một con Kỳ lân đang rít gào.

Kỳ lân vừa ra, lửa đỏ ngập trời, ngọn lửa màu xám trắng hóa thành thần điêu giống như gặp được thiên địch, thét chói tai đánh về biển lửa đỏ.

Oanh! Âm!

Hai luồng viêm lực cắn nuốt lẫn nhau, đốt cháy lẫn nhau, không thoái nhượng chút nào.

Lưỡi dao lửa màu xám dùng một kích cản lại.

Thân dao có ngọn lửa vây quanh, từ trong Cốt thuần lan tràn ra ngoài.

“Có chút năng lực đấy.”

Cố Trường Khanh vừa nghĩ, vừa thu hồi Cốt Đé thuần.

Cảm thụ được trên thần hồn truyền tới cảm giác cháy bỏng nhàn nhạt.

Cố Trường Khanh không thể không nhìn kỹ lại ngọn lửa màu xám trắng này.

Chỉ là thiêu đốt lên Cốt Đé thuần mà có thể gián tiếp làm tổn thương tới thần hồn.

Cố Trường Khanh hơi trầm ngâm, thủ đoạn thần thông bình thường không thể có nhiều tác dụng với ngọn lửa xám trắng này.

Chỉ trong chốc lát, hai ngọn lửa đỏ sẫm và xám trắng đối đầu, khiến cho Cố Trường Khanh có thần văn lực mạnh mẽ rộng lớn như sao trời cũng thấy kinh ngạc.

Mà ngọn lửa màu xám trắng trong không gian lại không bị giảm đi bao nhiêu.

Cốt thuần biến mất, ngọn lửa màu xám trắng ngưng tụ, hóa thành một cái búa lớn, che trời lấp đất đập về phía Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh tùy tay mở ra một cái trùng động vạn trượng, búa lớn đập vào khoảng không, trực tiếp đi vào trong trùng động.

“Có tác dụng!”

Ánh mắt Cố Trường Khanh sáng lên, thủ đoạn không gian chắc chắn sẽ trở thành phương hướng mình phải tìm tòi phát triển trong tương lai.

Nếu dùng tốt thì có thể khiến đối thủ khó lòng phòng bị.

Đúng lúc này, nơi mà cây búa lớn biến mất bỗng nhiên vỡ ra vô số khe nứt.

Từng ngọn lửa màu xám trắng lại theo khe nứt không gian chui ra.

“Không phải chứ!”

Cổ Trường Khanh thế nào cũng không ngờ, ngọn lửa màu xám trắng còn có năng lực phá vỡ không gian.

Bên kia, ngọn lửa đỏ sậm và xám trắng vẫn đang đối kháng.

Bên này, ngọn lửa lại ngưng tụ lại.

Rống!

Một cự long màu xám trắng rít gào hiện thân, như hồ rình mồi mà nhìn Cổ Trường Khanh.

“Quá khó đối phó!”

Cổ Trường Khanh chưa bao giờ gặp được đối thủ khó giải quyết như thế.

Hoặc là, ngay cả đối thủ cũng không phải.

Chương 300: Đám Mây Cũng Có Vấn Đề? Chương 300: Đám Mây Cũng Có Vấn Đề?

Giây tiếp theo, Cổ Trường Khanh mở tay trái ra, Minh Thần chi lực dập dờn, lực lượng Minh Thần quốc đô giáng xuống.

Cổ Trường Khanh không tin, lực lượng Minh Thần có thể chôn vùi hết tất cả sinh linh lại không có cách nào với ngọn lửa màu xám trắng này.

Khí tức Minh Thần bao phủ cả không gian, lực lượng thần văn chôn vùi tất cả không ngừng hút đi lực lượng của ngọn lửa xám trắng.

Ngọn lửa xám trắng chậm chậm tắt đi, cho đến khi cả không gian khôi phục bình lặng.

“Phù!”

Cố Trường Khanh thở ra một hơi, thật sự không ngờ đối phó với một ngọn lửa mà phải dùng tới nhiều thủ đoạn như vậy.

“Thế này hẳn là đã hoàn thành khiêu chiến rồi?”

Cố Trường Khanh đang định thu hồi quỹ văn, lẳng lặng chờ đợi hoàn thành khiêu chiến.

Nhưng trước mặt hắn, không gian vốn đã yên lặng lại bỗng nhiên sáng lên nhiều điểm sáng nhỏ.

Cố Trường Khanh biến sắc, vẻ mặt âm trầm mà nhìn phía trước.

Nhiều điểm sáng hóa thành từng ngọn lửa xám trắng, một lát sau, khắp không gian lại tràn ngập ngọn lửa màu xám trắng.

...

Bên một không gian khác, Hoàng Đế gặp được thứ cũng không tốt bao nhiêu.

Chỉ là, trong không gian thí luyện này lại không phải tràn ngập những ngọn lửa.

Mà là nước màu đen.

“Cút đi!”

Thủ vắn lớn đến nghìn trượng bị Hoàng Đế đánh ra.

Trước mặt ông ta, một con thủy long màu đen nháy mắt bị đánh nát, hóa thành con sóng ngập trời.

“Chẳng lẽ ta không có rồng chắc?”

Hoàng Đế hét lớn một tiếng.

Ngũ Trảo Kim Long từ áo giáp Đế Hoàng gào thét mà ra.

Kim Long tựa hải, lực lượng đáng sợ nhắc lên sóng lớn vạn trượng.

Oanh! Âm!

Trong hải dương màu đen, Ngũ Trảo Kim Long phun ra một ngụm long tức.

Vô số nước biển bốc hơi thành sương mù, lơ lửng trong không gian.

Lạnh nóng giao hòa, trong không gian như có cuồng phong bạo vũ gào thét.

“Không ổn!”

Hoàng Đế bỗng nhiên cảm nhận được thần văn lực của mình đang xói mòn rất nhanh.

Bọt nước màu đen kia thậm chí rơi trên người giống như hạt mưa, đang không ngừng hấp thu thần văn lực của chính mình.

“Đây là thứ gì, thật sự quỷ dị!”

Hoàng Đế lập tức triệu hồi Ngũ Trảo Kim Long, hình thể của nó quá lớn, trong hải dương màu đen này, chỉ trong chớp lát mà Hoàng Đế đã cảm giác được thần văn lực của mình đã bị xói mòn khoảng một phần.

Đối mặt với nước biển màu đen này, nên ứng phó thế nào?

Hoàng Đế nhìn phía trước, hắc thủy cổ quái lại lần nữa ngưng tụ thành hắc long, rơi vào trầm tư.

...

Ngoài không gian thí luyện.

Thời gian đã trôi qua nửa ngày.

“Lão đại không phải gặp phải phiền toái rồi chứ, bằng không với thực lực của lão đại, không thể nào bị trì hoãn lâu như thế.”

Triệu Phong ở bên ngoài đưa ra nghi vấn của mình.

“Nơi này dù sao cũng là Vũ Trụ chi thành, dưới tình huống không quen thuộc, khẳng định sẽ không dễ dàng như vậy.”

Ngô Duệ suy nghĩ một chút, nói.

“Theo ta thấy, các người đều quá lo nghĩ, một đường này, từng có đối thủ nào lão đại không đối phó được sao?”

Trưởng Hồ vô cùng tin tưởng nói, đối với Cố Trường Khanh, y tin nhiệm tuyệt đối.

Chu Tước gật đầu nói: “Hồ Tử nói đúng, chúng ta phải có lòng tin với lão đại.”

Thao Thiết nói làm dụ đi bầu không khí: “Hầu Tử, vừa rồi người vẫn luôn nhìn chăm chăm lên bầu trời, rốt cuộc đang nhìn cái gì? Bầu trời có mẫu hầu xinh đẹp gì sao?”

Đáp lại anh ta chính là một cây gậy vừa thô vừa cứng.

...

Bất ngờ không kịp điều phòng, Thao Thiết bay ngược ra ngoài.

Bay xa chừng khoảng mấy ngàn trượng mới ngừng lại được.

Thao Thiết thở hổn hển, Thao Thiết hiện ra, kéo theo một làn khói đen từ phương xa bay tới.

Một quyền đánh tới đầu Hầu Vương.

“Thao Thiết, đừng làm ồn, có vấn đề!”

Triệu Phong lập tức cản anh ta lại.

Thao Thiết nghe vậy thì dừng lại, đứng bên cạnh Triệu Phong.

“Hầu tử nói đám mây kia có vấn đề!”

Triệu Phong chỉ lên bầu trời.

“Một đám mây thôi, có cái gì kỳ lạ!”

Trương Hồ nhìn theo phương hướng Triệu Phong chỉ, vẫn chưa phát hiện có gì khác thường.

“Từ khi chúng ta và lão đại đi tới nơi này, cái đám mây kia vẫn luôn ở đó.”

Hầu Tử nói nhỏ.

“Ngươi rảnh quá sao, không có việc gì nhìn chăm chăm một đám mây?”

Trương Hồ ghét bỏ nói.

“Lão đại từng nói, ở trong này tất cả đều phải cẩn thận, Hầu Tử quan sát tỉ mỉ cẩn thận, nếu như lão đại biết ngươi qua loa cầu thả như thế, xem lão đại thu thập ngươi thế nào!”

Triệu Phong nhin không được nói.

“Ta muốn đi lên xem!”

Hầu Tử không nói nhiều, lực lượng khủng bố trong cơ thể tràn ra, hư ảnh Đại Thánh cao lớn uy vũ hiện lên sau lưng.

Sau đó, nó nhấc theo Kim Cô Bổng lớn, từ dưới đất nhảy lên, xông về phía đám mây trắng.

Chương 301: Không Phải Đồi Thủ Chương 301: Không Phải Đồi Thủ

Trong không gian khiêu chiến.

Thân hình Cố Trường Khanh chớp động, tránh thoát ngọn lửa xám trắng đang hóa thành trường thương công kích.

Tùy tay mở ra một cái trùng động, khiến ngọn lửa đang biến thành hình thái sói bị nuốt vào trùng động.

Nhưng mà trong không gian, càng ngày càng có nhiều ngọn lửa màu xám trắng, cũng khiến Cố Trường Khanh càng ngày càng tâm phiền ý loạn.

Trình độ khó nhằn của ngọn lửa xám trắng có chút vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Thật sự như vô cùng vô tận, bất kể thi triển thủ đoạn trấn áp gì đi nữa.

Cuối cùng ngọn lửa đều sống lại trong hư không.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, căn bản không biết khi nào mới hoàn thành.

Cố Trường Khanh cũng thử thông qua trùng động để thoát khỏi mảnh không gian khiêu chiến này.

Nhưng cuối cùng, hắn vô lực phát hiện, không gian khiêu chiến đã bị khóa lại, không thể ra ngoài.

Muốn ra ngoài, thứ phải phá giải không chỉ đơn giản là phá vỡ một mảnh không gian này thôi đâu.

Lại né tránh trường thương ngọn lửa công kích, tay trái thuận nạy bóp nát một ngọn lửa hóa thành hình hồ điệp.

Thân hình Cố Trường Khanh chợt lóe, rời xa khỏi khu vực ngọn lửa.

Thái Cực Đồ phía sau cấp tốc xoay trong, hóa thành luân bàn vạn trượng.

“Thu!”

Trong Thái Cực Đồ, song long rít gào chuyển động.

Lực âm dương ngưng tụ thành một cái lốc xoáy, vô số ngọn lửa xám trắng bị hút vào trong Thái Cực Đồ.

“Có triển vọng!”

Cố Trường Khanh vui vẻ trong lòng, trước đó vì lo lắng hấp thu ngọn lửa sẽ làm thần hồn bị thương.

Nhưng giờ phút này hắn ngạc nhiên phát hiện, lo lắng của mình là dư thừa.

Toàn lực thúc giục thần văn lực, Thái Cực Đồ lại lớn hơn, lốc xoáy do lực âm dương hình thành lại tăng nhanh tốc độ hấp thu.

Trên tay Cố Trường Khanh, ấn ký màu xám sáng lên, sương mù xám trắng quấn quanh toàn thân hắn, không ngừng chuyển hóa những ngọn lửa xám trắng được hấp thu tới.

Tất cả đều tiến hành đều vào đây.

Trong không gian, những ngọn lửa xám trắng như vô cùng vô tận, chậm rãi bắt đầu giảm bớt.

Trên trán Cố Trường Khanh, một ấn ký ngọn lửa màu xám nhàn nhạt đang chậm rãi hiện lên.

...

Ngoài không gian khiêu chiến.

Hầu Vương đang ở trên không trung, vẻ mặt cảnh giác nhìn đám mây trắng trước mắt.

Gió vô hình, mây vô tướng.

Nhưng đám mây trước mặt, dưới sự tra xét của Hầu Vương phát hiện, nó có hình dạng.

Chỉ là có một lực lượng đặc thì đang ngăn cản Hầu Vương tiếp tục tra xét.

“Hiện thân đi!”

Vào lúc không biết đối phương sâu cạn ra sao, Hầu Vương cũng không động thủ.

Nhưng không có thanh âm đáp lại.

Mọi người ở dưới trao đổi ánh mắt với nhau, giây tiếp theo đều tự thúc giục thân văn, đồng loạt bay lên bầu trời, đứng song song bên cạnh Hầu Vương.

Sự ăn ý khi kẻ vai chiến đấu khiến cho mọi người đều biết, Hầu Vương đã muốn động thủ, hơn nữa kẻ địch so với trong tưởng tượng còn mạnh hơn.

Nếu không, Hầu Vương không thể nào nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, mà đã sớm nện một gậy Kim Cô xuống rồi.

Khắc khắc khắc...

Trong mây trắng truyền ra tiếng cười sắc nhọn.

“Không ngờ lại bí mấy con bò sát các ngươi phát hiện!”

Mây trắng trên bầu trời quay cuồng, tựa như có một thứ kinh khủng sắp từ trong tầng mây lộ ra chân thân.

“Bò sát? Chỉ sợ bò sát là chính ngươi thì có!”

Trương Hồ không nói hai lời, ma khí ngập trời hóa thành quyền, đánh về phía mây trắng.

Thấy Trương Hồ động thủ, những người khác cũng không chậm trễ.

Trên người Triệu Phong, ngọn lửa Bất Tử Điều bốc lên.

Trên người Ngô Duệ, gió lốc thổi quét.

Sau lưng Thao Thiết, hư ảnh Thao Thiết lơ lửng.

...

Vù...

Trong tầng mây, một cái lợi trao xuất hiện, mạnh mẽ bắt lấy cây gậy Kim Cô hắc kim thật lớn kia, tiếp theo quăng đi giống như thuận tay quăng một thứ rác rưởi.

Hầu Vương chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng lớn không thể địch nổi truyền đến, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ném ra ngoài ngàn dặm.

Hầu Vương vừa mới ổn định thân hình, một bóng người đã như đạn pháo bay tới.

Hầu Vương vội vàng thúc giục thần văn lực, tiếp được kẻ tới.

“Thứ này có sức mạnh thật lớn!”

Song song ổn định thân hình, Trương Hồ lại hùng hùng hổ hổ quát lớn.

Chỉ là một chương phát qua, Trương Hồ đã bị quạt bay.

Nơi bầu trời phía xa, một con quái vật có hình thể quỷ dị đang dần dần hiện ra trong không trung.

Lại là một chương đánh ra, Chu Tước vừa mới khởi động phòng ngự cũng bị đánh bay ngược ra ngoài.

Trương Hồ nhíu mày, bình thường y tùy tiện, nhưng không có nghĩa là lúc chiến đấu cũng lỗ mãng.

Đối phương chỉ dựa vào sức lực của cơ thể cực lớn, thậm chí ngay cả thần văn lực còn chưa vận dụng mà đã có thể hóa giải toàn bộ vây công của mấy người.

Thậm chí trực tiếp đánh bay mấy người.

“Hầu Tử, liều mạng!”

Về mặt Trương Hồ nghiêm túc.

Lúc này Cố Trường Khanh và Hoàng Đế đều không ở đây, đối mặt với kẻ địch cường đại như thế.

Chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính mình.

Rống!

Trên bầu trời, một con Hắc Hồ được vô tận ma khí vây quanh, gào thét đánh về phía quái thú.

Oanh!

Hồ chưởng và móng vuốt của quái thú đụng vào nhau.

Lực lượng cực lớn đánh úp lại, Trương Hồ phun ra một ngụm máu, gắng gượng giữ vững hai cự trảo.

Hai luồng ma khí thuận thế cuốn lấy cánh tay.

“Giết!”

Mắt thấy móng vuốt của quái thú bị hồ trảo của Trương Hồ cuốn lấy.

Mọi người lập tức bùng nổ, các loại thần thông toàn bộ đều được phóng ra.

“Những con sâu kiến ồn ào!”

Quái vật không kiên nhẫn mà rống một tiếng.

Không gian chấn động, dao động không gian đáng sợ tỏa ra bốn phía.

Rắc rắc rắc...

Hắc Hồ trong không trung chấn động, sau đó tan biến.

Mọi người hợp lực công kích, trong nháy mắt đã bị phá vỡ.

“Làm sao có thể!”

Trương Hồ không thể tin vào hai mắt mình.

Một thoáng ngây người, Hắc Vương bỗng nhiên kéo theo y, cấp tốc lùi ra xa đến cả nghìn trượng mới có thể né tránh được dư âm của chấn động đem lại.

“Đây không phải thứ chúng ta có thể ngăn cản, phải nghĩ cách kiềm chế nó một lát, đợi lão đại ra ngoài giải quyết!”

Hầu Vương vô cùng kiên quyết nói.

Chương 302: Dấy Lên Lửa Giận Ngập Trời Chương 302:
Dấy Lên Lửa Giận Ngập Trời

Trên hoang nguyên, Ân Ngục Tà Hoàng và Tô Ly đang chậm rãi bay trở về.

Đối với hai người họ, chuyến đi này đã hoàn thành mong muốn.

Tô Ly cũng tìm lại được trí nhớ, trong Vũ Trụ chi thành đã không còn gì để lưu luyến.

Vào lúc hai người đã sắp rời đi, xa xa lại truyền đến tiếng gầm rú.

Tô Ly quay đầu nhìn về phía phương hướng thành Lạc Thủy, cùng Ân Ngục Tà Hoàng liếc nhìn nhau, trong lòng biết đã xảy ra đại chiến, hai người lập tức vòng trở lại.

...

Trong tầng mây, quái vật dấy lên sát khí ngập trời.

Uy áp khủng bố trực tiếp nghiền nát không gian.

Một trảo chụp tới, khí thế phô thiên cái địa, bao phủ toàn bộ vị trí của mấy người Triệu Phong, Thao Thiết.

Lực lượng khủng bố nhằm thẳng xuống hoang nguyên, mấy người Triệu Phong thấy thế thì lập tức lắc mình, tránh ra tận chỗ xa nghìn trượng.

Oanh!

Đất rung núi chuyển, không gian như bị lật ngược, đất cát trong thiên địa cuộn cuộn dâng lên.

Hầu Vương đứng trong sóng gió, cảm ứng được khí tức của mọi người, phát hiện mọi người không sao mới yên tâm.

“Chạy đi đâu!”

Một chương của quái vật đánh hụt, giận không thể át.

“Lên!”

Chỉ mấy lần giao phong ngắn ngủi, Hầu Vương đã phát hiện được nhược điểm của quái vật.

Hình thể khổng lồ, lực đạo không gì sánh kịp chính là chỗ dựa lớn nhất của nó.

Nhưng tương đối mà nói, tốc độ của nó lại không nhanh như vậy.

Vút vút vút!

Trương Hồ, Thao Thiết, Triệu Phong, Ngô Duệ, Chu Tước, Thích Ngọc Na đều vây công mà lên.

Linh hoạt tránh né công kích của quái vật.

Thúc giục thần văn lực, chỉ chốc lát, các loại ánh kiếm, đao, thương, kích sáng lấp lánh lóe lên, thần thông khủng bố bao trùm phóng về phía quái vật.

Khoảnh khắc đó, cả bầu trời đều bị ánh sáng bao trùm.

Dư âm của thần văn lực khiến thiên địa như xuất hiện dị tượng.

Trong nhất thời, hoang nguyên tựa như tiến vào tận thế.

“Lũ bò sát đáng chết! Các ngươi đã hoàn toàn chọc giận ta! Toàn bộ hủy diệt đi!”

Thanh âm phẫn nộ của quái vật từ trong quang mang của thần văn lực truyền ra.

Ngay sau đó, một cái lốc xoáy đen nhánh từ vị trí răng nanh dài nhọn trong miệng nó bắt đầu hiện lên.

Tất cả công kích đều bị lốc xoáy kia hấp thu, dần dần ngưng tụ thành một quả cầu năng lượng màu đen.

Quả cầu năng lượng không ngừng đường áp súc, mỗi khi nó nhỏ đi một vòng thì đều truyền tới từng đợt dao động không gian đáng sợ.

“Không ổn, mau tránh ra!”

Cảm nhận được lực phá hoại đáng sợ ẩn chứa trong quang cầu năng lượng.

Hầu Vương quyết định thật nhanh, quát.

Nghe vậy, mấy người lập tức thúc giục thân văn, né tránh ra bốn phương tám hướng.

Chỉ tiếc, vừa rồi kịch chiến, khoảng cách của mọi người đã quá gần, giờ phút này muốn tránh đi đã không còn kịp.

Quả cầu năng lượng lại áp súc, không gian dao động bùng nổ trực tiếp vỡ ra một cái khe nứt.

Lôi đình tím đen không ngừng hình thành xung quanh quả cầu năng lượng, khiến nó dần nứt ra.

“Chết!”

Quái thú gầm lên giận dữ, quả cầu năng lượng thoát khỏi miệng nó.

Nhưng mà mấy người còn chưa chạy ra đến không gian an toàn.

Đột nhiên, hai thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở không trung, đúng là Tô Ly và Ân Ngục Tà Hoàng đang muốn rời đi.

“Cô ta không phải bị lão đại đuổi đi rồi sao? Sao lại chạy về đây!”

“Cô ta muốn tìm chết à?”

Trương Hồ và Triệu Phong khó hiểu nói.

Chu Tước dừng lại thân hình, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Chưa chắc, cô ta dù sao cũng là thiên ma ngoại vực, lại có quan hệ với đế chủ cũ của Nhân Tộc, thực lực tất nhiên không yếu.”

Thấy Tô Ly xuất hiện trước mặt mình, hai mắt quái thú tròng lên, quả cầu năng lượng nhắm về phía Tô Ly.

“Ta cũng không cảm thấy cô ta mạnh bao nhiêu.”

Trương Hồ thành thật phát biểu cái nhìn của mình.

“Trước tiên cứ xem đã rồi nói, nếu cô ta đã dám quay lại, tất nhiên phải có chỗ dựa.”

“Hy vọng cô ta có thể có chút bản lĩnh, nếu không có chết cũng đừng trách ai, chúng ta cũng không mời cô ta trở về!”

Trương Hồ vừa nói vừa chuẩn bị xung phong xông lên tiếp.

Tô Ly đang ở trước mặt quái vật, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào quái vật, hai mắt nổi lên lam quang nhàn nhạt.

Quái vật bỗng nhiên như bị mất đi thần hồn, ánh mắt đại ra.

Quả cầu năng lượng màu đen kia cũng mất đi không chế.

Trên người Tô Ly, thần quang cửu sắc hiện lên, lần nữa hóa thành tia sáng bay đi.

Quả cầu năng lượng màu đen chậm rãi rơi xuống trên mặt quái vật.

Oanh! Âm!

A a a a...

Tiếng nổ mạnh đáng sợ cùng một tiếng hét thảm vang vọng trời đất.

Năng lượng khủng bố như quét ngang tất cả.

Trên đại địa lưu lại trảo ấn cực lớn bị năng lượng nổ mạnh san bằng, cả mặt đất bị nổ ra một cái hố sâu mấy trăm trượng.

Mấy người đã trốn tới xa vạn trượng bên ngoài vẫn cảm thấy run sợ trong lòng.

Uy lực như vậy, nếu thân ở trong đó, cho dù không chết thì cũng trọng thương.

Về phần con quái thú kia thì trực tiếp bị quả cầu nổ ngay trên mặt, nói không chừng đã bị nổ chết tại chỗ.

Suốt thời gian một phút, dư âm do tiếng nổ mạnh sinh ra mới thoáng rút đi.

Mọi người phi thân lên trước tra xét.

Ở trung tâm tiếng nổ mạnh có một cái hố to, bên rìa cái hố to chính là con quái thú đang nằm.

Đến tận lúc này, mọi người mới nhìn thấy được toàn bộ hình dạng của quái thú.

Trước đó nó ẩn nấp trong tầng mây, chỉ có thể nhìn được nửa người.

Giờ phút này, quái vật lộ ra toàn bộ, cả người đầy máu nằm trên mặt đất, không biết sống chết.

Nửa người dưới của nó vậy mà lại giống như một làn khói hư ảo.

Trên phần đầu xấu như quỷ của nó có thêm hai cái sừng nhọn, hiện giờ một cái đã bị chặt đứt, răng nanh trong miệng cũng bị tổn lại vài cái trong lúc nổ mạnh.

Ngay cả hai cánh tay của nó cũng bị nổ bay mất một cái, miệng vết thương đang là máu thịt mơ hồ.

“Hừ, ai bảo dám nổ chúng ta, cái này là tự ăn quả đắng!”

Chu Tước đá vào cái chi bị gãy của nó, bữu môi nói.

“Giải quyết là tốt rồi, không cần lão đại phải ra tay.”

Triệu Phong thở ra một hơi, chậm chậm thu lại thần văn.

“Cẩn thận, đừng để bị nó lừa!”

Không trung bỗng nhiên truyền đến âm thanh nhắc nhở đầy lo lắng của Tô Ly.

Chương 303: Chưa Từng Làm Mọi Người Thất Vọng
Chương 303: Chưa Từng Làm Mọi Người Thất Vọng

“Cẩn thận, đừng để bị nó lừa!”

Không trung bỗng nhiên truyền đến âm thanh nhắc nhở đầy lo lắng của Tô Ly.

“Cái gì?”

Trương Hồ sửng sốt.

Bỗng nhiên, trên người quái thú phóng ra vô số xiềng xích.

Bất ngờ không kịp đề phòng, mấy người ngay cả tránh né cũng không kịp, đều bị xiềng xích trói lại.

Cho dù mọi người có ra sức giãy dụa thế nào thì xiềng xích vẫn giống như dung nhập vào không gian khóa chặt bọn họ, khiến cho mấy người không thể giãy dụa.

Quái thú chậm rãi đứng lên, một chi và một sừng chậm rãi sinh trưởng lại.

Một lát sau, quái thú đã hoàn toàn không tổn hại gì mà đứng trong không trung.

“Phản đồ, ngươi cũng chịu chết đi!”

Một dây xích cũng phóng về phía Tô Ly.

Trên người Tô Ly có thần quang cửu sắc lưu chuyển, không ngừng tránh né xiềng xích truy kích.

“Còn về các người!”

Không quan tâm đến Tô Ly đang bị xiềng xích truy kích, quái thú vươn ra đầu lưỡi đỏ tươi, liếm môi, hai mắt lộ ra ánh sáng hung lệ.

“Đáng tiếc là quá nhỏ, không đủ để nhét kẽ răng, vậy thì nghiền chết đi!”

Xiềng xích được thu về, mấy người bị xiềng xích kéo tới trước mặt quái vật.

“Quái vật chết tiệt, có giỏi thì thả Hồ gia người ra, xem ta có đánh nát răng người không!”

Trương Hồ dùng hết toàn lực thúc giục thân văn, lại vẫn không thể chạy thoát khỏi xiềng xích.

Quái vật nghe vậy, một chi nắm Trương Hồ vào trong móng vuốt, trảo còn lại thì bắt lấy Thích Ngọc Na.

“Chết đi!”

Hai móng vuốt đồng thời dùng sức.

“Hồ Tử!”

“Thích Ngọc Na!”

Đám Hầu Vương rống giận, nhưng chỉ có thể nhìn, không còn sức lực.

Trương Hồ và Thích Ngọc Na dùng hết toàn lực chống lại lực lượng hai móng vuốt của quái vật.

Răng rắc...

Tiếng vỡ vụn đau đớn vang lên, đế giáp của hai người dần dần vỡ vụn, hai mắt sung huyết, toàn thân nổi gân xanh.

Trong mắt Trương Hồ hiện lên vẻ quyết tuyệt, đế giáp trên người lóe lên ánh sáng chói mắt.

Bên kia, trong nháy mắt nhìn thấy ánh sáng trên người Trương Hồ sáng lên, Thích Ngọc Na đã hiểu được lựa chọn của Trương Hồ.

Không hề do dự.

Trên người Thích Ngọc Na cũng sáng lên hào quang.

Tự bạo, có lẽ chính là chuyện cuối cùng mà họ có thể làm vì mọi người.

...

Ngoài không gian thí luyện, trong thiên địa tràn ngập hơi thở bi thiết, mọi người bị xiềng xích vây khốn, lòng tin đã nứt ra.

Tận mắt nhìn thấy chiến hữu mình sớm chiều ở chung sắp tự bạo, chết thảm trước mặt mình.

Đám Hầu Vương không nhịn được nhắm hai mắt lại.

Tô Ly đã biết trước được thủ đoạn của quái vật nên đã phòng bị trước, tránh thoát xiềng xích truy kích, cô ta muốn dùng mọi biện pháp để cứu hai người kia, nhưng cuối cùng ngay cả thân mình còn lo chưa xong.

Cảm nhận được hai người muốn tự bạo để giáp, ánh mắt quái vật lộ ra vẻ giễu cợt, tăng thêm hai phần lực lượng.

Ngay khi tất cả mọi người đã tuyệt vọng.

Một thanh âm thản nhiên truyền đến.

“Ai cho ngươi dũng khí, dám động thủ với thuộc hạ của ta?”

Tiếng nói vừa dứt, khắp không gian đều như dừng lại.

“Lão đại!”

Triệu Phong kinh hỷ nhìn thấy Cố Trường Khanh xuất hiện trong không trung.

“Xin lỗi, lão đại, khiến ngươi thất vọng rồi!”

Ngô Duệ tự trách nói.

“Không phải lỗi của các ngươi, thứ này quả thực không phải thứ các ngươi có thể đối phó.”

Cố Trường Khanh đánh giá quái vật trước mắt, trong lòng đã có phán đoán.

Phía sau, Thái Cực Đồ hiện lên, song long rít gào phóng ra.

Đỉnh đầu có hư ảnh Tử Thần hiện lên, liêm đao Tử Thần nhẹ nhàng vung lên.

Rắc rắc rắc...

Xiềng xích vây khốn mọi người vang lên tiếng đứt gãy, bọn Triệu Phong lập tức tránh thoát được trói buộc của xiềng xích, lấy lại được tự do.

Quái vật thấy thế, hai mắt từ từ bắn ra hàn quang, trên mai móng vuốt có u quang hiện lên, lực đạo tăng thêm ba phần.

Nhưng mà giây tiếp theo, song long đã mỗi con cuốn lấy một cái móng vuốt của nó.

“Không thể nào!”

Quái vật kêu lên, năng lượng của song chương đang không chịu khiếm soát của nó mà xói mòn.

Hai móng vuốt đang nắm lấy hai người cũng chậm chậm buông ra.

Nhưng mà hai người kia đã dẫn động tự bạo thần văn, ánh sáng trên người nháy mắt trở nên bành trướng.

Bọn Triệu phong nhìn mà tâm như đao cắt.

“Đã không còn kịp rồi sao?”

Trong mắt Chu Tước không tìm được nước mắt, hai tay che miệng để không cho mình khóc thành tiếng.

Tự bạo để giáp, cả vũ trụ, ai có thể ngăn cản?

Mọi người nhìn về phía Cố Trường Khanh, nếu lão đại có thể xuất hiện sớm một chút, Trương Hồ và Thích Ngọc Na cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Nhưng không ai có ý nghĩ oán trách Cố Trường Khanh trong đầu.

Chỉ hận thực lực của mình vì sao lại thấp như vậy, đụng tới cường địch, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có.

Đừng nói trợ giúp lão đại, hiện tại mà xem, không chỉ không giúp được gì mà còn trở thành gánh nặng cho ngài ấy.

Về mặt Cố Trường Khanh lạnh nhạt, tựa như không để ý tới hai người sắp tự bạo.

“Chẳng lẽ lão đại có biện pháp ngăn cản?”

“Đừng quên, trước kia bị thần văn giả hắc ám đánh lén, cũng là lão đại kéo chúng ta từ Quỷ môn quan lên!”

Triệu Phong không quên được cảnh tượng ngày đó.

“Nói không chừng lão đại thật sự có thể làm được!”

Trong lòng Chu Tước dấy lên hy vọng mới.

“Đúng vậy, lão đại cho tới bây giờ đều chưa từng làm chúng ta thất vọng!”

Thao Thiết nói như chém đinh chặt sắt.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Cố Trường Khanh.

Phía sau lưng Cố Trường Khanh, Thái Cực Đồ nghịch chuyển.

Lực âm dương bao trùm lên người Trương Hổ và Thích Ngọc Na.

Chương 304: Si Chương 304: Si

Phía sau lưng Cố Trường Khanh, Thái Cực Đồ nghịch chuyển.

Lực âm dương bao trùm lên người Trương Hổ và Thích Ngọc Na.

“Hồi tồ!”

Cố Trường Khanh nhẹ giọng hô,

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, ánh sáng tự bạo trên người Trương Hổ và Thích Ngọc Na dần dần thu lại.

Thần văn lực cuồng bạo trở nên dịu ngoan vô cùng, giống như nước chảy nhẹ nhàng quay lại trong cơ thể hai người.

Đế giáp đã vỡ vụn dần dần khôi phục như thường.

Chỉ là lúc này hai người đều đã mất đi ý thức.

Một luồng lực lượng nhẹ nhàng nâng hai người lên, chậm rãi bay về phía sau.

Triệu Phong và Chu Tước lập tức đi lên đón, lần lượt tiếp được hai người, quay trở lại nơi an toàn rồi hạ xuống.

Trên bầu trời, xiềng xích đang truy kích Tô Ly bị liên đao Tử Thần chém đứt, Tô Ly nhân cơ hội hóa thành một tia sáng, đi tới phía sau lưng Cố Trường Khanh.

Răng rắc!

Cảm giác lực lượng trên người mình mất đi càng lúc càng nhanh, quái vật hạ quyết tâm, cắn răng, tự mình chặt đứt song chưởng.

Cố Trường Khanh khá hứng thú mà nhìn quái vật tự chặt hai chi để bảo vệ mình, xoay người hỏi Tô Ly: “Thứ này là cái gì?”

Tô Ly thở hổn hển, tuy rằng đã khôi phục trí nhớ, nhưng hiện tại cô ta đã không còn ở trong cơ thể Cửu Vĩ Yêu Hồ trước đây nữa.

Thân thể giờ đây chỉ là một con ly miêu bình thường, thực lực đã mười không còn nổi một.

Vừa rồi mạnh mẽ không chế quái vật, để cho mọi người thời gian né tránh quả cầu năng lượng nổ mạnh.

Hơn nữa bởi vì chạy trốn xung quanh tránh né xiềng xích, hiện đã hao hết tất cả lực lượng của cô ta.

Nếu Cố Trường Khanh tới trễ một chút, chỉ sợ cô ta cũng đã bị xiềng xích bắt được.

“Nó và bản thể của ta giống nhau, chính là thiên ma ngoại vực chân chính mà các người hay nói, nó tên là Si.”

Cố Trường Khanh sửng sốt, lập tức nhớ tới cự thú dùng trận pháp vây khốn bọn họ lúc trước.

Vốn tưởng rằng đó là thiên ma ngoại vực, nhưng nghe lời Tô Ly nói thì có vẻ không phải như thế.

Giờ phút này, quái vật ở trước mặt hằn tự chặt song chưởng mới chân chính là thiên ma ngoại vực.

“Phản đồ đáng chết, ta chắc chắn phải thôn phệ ngươi, để ngươi ở trong thần hồn luyện ngục của ta, vĩnh viễn chịu tra tấn.

Quái vật được gọi là Si kia, trong hai mắt tràn ngập hận ý, nhìn về phía Tô Ly nói.

“Ta nghĩ, ngươi không có cơ hội.”

“Ta thực hiểu kỳ, thứ như ngươi trong Vũ Trụ chi thành còn có bao nhiêu?”

Cổ Trường Khanh nhớ rõ lão giả trong bia mộ từng nói, trong Vũ Trụ chi thành vẫn còn có thiên ma ngoại vực hoành hành.

“Ha ha ha, tới thần hồn luyện ngục của ta, ta sẽ nói cho ngươi!”

Si cười quái dị rồi mở miệng, một lốc xoáy màu đen hình thành, dần dần càng lúc càng lớn.

Đến lúc này, đám người Triệu Phong mới hiểu được, Si không phải một con quái vật có động tác chậm chạp chỉ biết dựa vào sức mạnh.

“Thần hồn luyện ngục? Vậy để ta thử nhìn xem ngươi có mấy phần bản lĩnh!”

Trên mặt Cổ Trường Khanh lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

Lốc xoáy trong miệng Si càng lúc càng lớn, rất nhanh đã bay về phía Cổ Trường Khanh.

“Tĩnh để bệ hạ, cẩn thận một chút, thần hồn luyện ngục của Si rất mạnh!”

Tô Ly cẩn thận nhắc nhở.

Trên trán Cổ Trường Khanh, ấn ký hình ngọn lửa màu xám trắng sáng lên.

Bên người hắn, từng ngọn lửa xám trắng xuất hiện từ hư không.

Hàng vạn hàng nghìn ngọn lửa hóa thành các hình thái khác nhau muôn hình muôn vẻ, bay vọt về phía lốc xoáy.

“Vô dụng thôi!”

Đối mặt với phương thức công kích kỳ dị của Cố Trường Khanh, Si phát ra âm thanh khinh thường.

“Vậy thì tận tình hưởng thụ đi!”

Cố Trường Khanh tâm niệm vừa động, không gian trước mặt hần lại có thêm càng nhiều ngọn lửa xám trắng trào ra, thiên địa hóa thành biển lửa.

“Chỉ là một chút lửa... A a a a...”

Si vốn còn đang khinh thường, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết như xâm nhập vào linh hồn.

Ngay sau đó, nó dùng cánh tay vừa mới được sinh ra của mình mà điên cuồng tự đánh vào đầu mình.

Giống như trong đầu đang có một con sâu đang cắn nuốt đại não nó.

Cố Trường Khanh lắc lắc đầu, hần còn đang muốn thí nghiệm uy lực của ngọn lửa xám trắng này.

Tên này đã tự mở ra thần hồn của mình để cho ngọn lửa của hần tiến vào.

Nếu Si không tự mở ra thần hồn, Cố Trường Khanh chỉ sợ còn phải hao thêm chút khí lực, phải bắt được nó trước, rồi mới thiêu đốt thần hồn nó.

Nhưng không ngờ đối phương lại chủ động như vậy, từ chối thì bất kính.

Về mặt mọi người ngây ngốc nhìn bầu trời, Si đã thống khổ đến mức tự làm hai cái sừng mới sinh ra trên đầu mình đứt đoạn mà cũng không tự biết.

Cố Trường Khanh quan sát một lát, hiểu được hiệu quả công kích của hỏa điểm màu xám trắng này xong, hần cũng mất đi hứng thú với Si.

Răng rắc!

Hư ảnh Tử Thần vung lên liềm đao, trong nháy mắt, trong thiên địa nổi lên một tầng huyết vụ.

Thân thể của Si bị phân thành hai phần, từ trên trời rơi xuống.

...

Trên hoang nguyên, từng trận gió tanh.

Cổ Trường Khanh vung tay lên, xích diễm quét ngang mặt đất.

Một lát sau, thiên địa khôi phục như thường.

Cổ Trường Khanh cố ý giữ lại thi thể của Si, hấn hy vọng sau khi những thiên ma ngoại vực khác nhìn thấy Si, có thể lòng đầy căm phẫn mà tới báo thù.

Đỡ phải khiến hấn mất thời gian tìm kiếm tung tích chúng nó khắp nơi.

Chương 305: Thị Vệ Của Đế Chủ Nhân Tộc, Triều Thần Ngu Trung
Chương 305: Thị Vệ Của Đế Chủ Nhân Tộc, Triều Thần Ngu Trung

Trở lại trước khi Trương Hồ và Thích Ngọc Na tự bạo.

Trước đó Cổ Trường Khanh đang ở trong không gian khiêu chiến.

Hấn thúc giục Thái Cực Đồ, không ngừng hấp thu ngọn lửa màu xám trắng.

Ấn ký màu xám càng không ngừng chuyển hóa lực lượng của hỏa diễm rồi sàng lọc nó.

Cổ Trường Khanh kinh hỉ phát hiện, lực lượng hỏa diễm được chuyển hóa ngày càng nhiều.

Thần hồn của hắn cũng từ đó càng trở nên cường đại.

Hắn lúc này, lực lượng thần hồn so với trước đó thì mở rộng khoảng hơn gấp hai lần, hơn nữa vẫn còn đang không ngừng tăng lên.

Thần thông được tăng lên khiến cho hắn cảm giác được năng lực của không gian vũ trụ cũng được đề cao.

Vốn dĩ đã nắm giữ thông thạo được quy tắc không gian ở đây, sau khi thần hồn không ngừng được tăng lên thì hắn lại có những cảm ngộ mới.

Chỉ số tiềm năng muốn tăng lên cực kỳ khó khăn, cũng bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi trong không gian thí luyện không còn một chút hỏa diễm màu xám trắng nào nữa.

Cổ Trường Khanh từ trong cảm ngộ tỉnh lại.

Hắn tra xét cơ thể mình một phen.

Cổ Trường Khanh kinh hỉ phát hiện, thần hồn của hắn so với trước đây phải mạnh hơn ước chừng gấp ba lần.

Sự nắm giữ với quy tắc không gian cũng trở nên xe nhẹ đường quen, tăng lên tới trạng thái vô câu vô thức giống với khi hắn ở bên ngoài vũ trụ.

Chỉ số tiềm năng lại tăng lên tới 36728 điểm, tăng lên khoảng hơn hai nghìn điểm.

Siêu Thoát chi cảnh, mỗi khi tăng lên một chút đều khó như lên trời.

So ra, mỗi khi chỉ số tiềm năng tăng lên một điểm, thực lực tăng trưởng cũng có thể dùng mắt thường là nhìn thấy được.

Huông chi hắn tăng lên hơn hai nghìn điểm.

Hiện giờ hắn đã không bị quy tắc không gian bên trong Vũ Trụ chi thành trói buộc.

Cố Trường Khanh đã có thể phát huy ra một trăm phần trăm thực lực của mình.

Giờ phút này, bất kể hắn phải đối mặt với cường địch thế nào, cũng không hề sợ hãi.

Trên trán, ấn ký hình hỏa diễm màu xám trắng lóe lên.

Trong không gian khiêu chiến, từng ngọn lửa vô tận sinh ra, dưới ý niệm thúc đẩy của Cố Trường Khanh, chúng huyền hóa ra vô số phương thức công kích.

Cố Trường Khanh tiếp tục thử nghiệm, triệu hồi ra hư ảnh thần văn, liên đao Tử Thần và Cốt Đế thuần, bao trùm lên trên ngọn lửa màu xám trắng, hoàn toàn không có gì trở ngại.”

“Đây xem như là trang bị kèm thêm sao?”

Cố Trường Khanh vừa lòng gật đầu, chém một liên đao xuống, ngoại trừ công kích vật lý đáng sợ thì còn kèm theo cả công kích thần hồn, thật sự là vô cùng hoàn mỹ.

Ngọn lửa này tạm thời gọi là Linh Diễm đi.

Không gian khiêu chiến không còn Linh Diễm, tựa như cũng đã hoàn thành sứ mệnh của nó.

Không gian dần dần tiêu tán, Cố Trường Khanh xuất hiện ở trước thành Lạc Thủy.

...

Mọi người vừa nghỉ ngơi hồi phục vừa chờ Hoàng Đế đi ra.

Trận chiến trước đó đã kích cực lớn đối với đám Triệu Phong.

Phải biết rằng, trước khi chưa vào Vũ Trụ chi thành, thực lực của bọn họ đã có thể đi ngang trong vũ trụ.

Thậm chí Trương Hồ còn có thể một mình chặn trước cửa lớn của Vũ Trụ chi thành, khiến cho cả Nam vũ trụ không ai dám phạm giới, nhưng trước mặt thiên ma ngoại vực, tất cả mọi người lại giống như trẻ con, bị đánh đến không có lực đánh trả.

Nếu không phải Cố Trường Khanh đi ra đúng lúc, chỉ sợ tất cả mọi người đều đã phải nuốt hận.

Nhìn vẻ mặt tiêu cực của mọi người, Cố Trường Khanh mở miệng nói: “Có thời gian hồi hận, còn không bằng chăm chỉ tu luyện, kẻ địch mà chúng ta sắp đối mặt còn mạnh hơn nhiều so với Si, chẳng lẽ các người cứ sợ hãi như vậy?”

Triệu Phong xấu hổ không thôi, nói: “Lão đại, chúng ta chỉ hận bản thân không đủ cố gắng, sau này tất nhiên sẽ gia tăng tu luyện!”

Bốn người Chu Tước, Thao Thiết, Ngô Duệ, Hào Vương đều trầm mặc không trả lời, nhưng trong lòng lại âm thầm gợn sóng.

Cố Trường Khanh thấy vẻ mặt mấy người đều đã có chuyển biến, gạt đầu, thức hải phân ra vô số tia thần niệm, tiến vào thức hải của mọi người, bao gồm cả hai người đang hôn mê là Trương Hồ và Thích Ngọc Na.

“Đây là cảm ngộ quy tắc không gian, các người hãy nhanh chóng tìm hiểu.”

Cố Trường Khanh xoay người nhìn về phía Ân Ngục Tà Hoàng đang ngồi ở một bên.

Cảm ứng được nơi này bùng nổ đại chiến, Tô Ly đã đề nghị quay lại.

Ân Ngục Tà Hoàng không hề phản đối, hai người đuổi tới nơi.

Chính là lúc Si sắp phóng thích quả cầu năng lượng.

Tuy rằng Tô Ly ngăn cản công kích của Si trong thời gian ngắn.

Nhưng vụ nổ quá mạnh khiến cho thực lực Ân Ngục Tà Hoàng vốn đã không cao, trong nháy mắt đã bị trọng thương.

Giờ phút này, gã có chút cô đơn mà nằm trên mặt đất, gân cốt cả người tựa hồ đã đứt gãy toàn bộ.

Sinh mệnh đang chậm rãi trôi đi, không bao lâu nữa là sẽ không cảm nhận được mọi thứ xung quanh mình.

Giờ phút này, nghĩ đến nhiều nhất không phải là mạng của mình không giữ được lâu.

Mà là gia tộc của mình.

Thì ra, gia tộc mình đã từng là thị vệ của đế chủ Nhân tộc.

Mà thứ gia tộc bảo vệ trong năm tháng vô tận, vậy mà lại là thiên ma ngoại vực.

Sự bảo vệ trong năm tháng vô tận của gia tộc mình, tựa như biến thành một trò cười.

Từ đâu đến, đi về đâu, Ân Ngục Tà Hoàng lâm vào mê mang.

Đúng lúc này, một thân ảnh cao lớn xuất hiện trước mặt gã.

“Có tâm trở về hỗ trợ, cũng xem như không quên bản tâm, nếu đã như vậy, để tộc nhân của các người trở lại dưới trướng Lam Tinh đi.”

Cổ Trường Khanh nhìn gã, từ từ nói.

Gia tộc có thể vì một mệnh lệnh của đế chủ mà bảo vệ vô số năm.

Chỉ tiếc lại đi theo một chủ tử phế vật, đó chỉ là ngu trung.

Nhưng dù sao vẫn từng là một phần tử của Nhân tộc, có thể vào lúc đồng tộc gặp nguy nan mà ra tay.

Coi như là đạt được sự tán thành của Cố Trường Khanh.

Ẩn Ngục Tà Hoàng hơi sững sốt.

Một đường theo tới, gã đã cảm nhận được sự cường đại của Cố Trường Khanh.

Cũng hiểu biết được bí sử trù trước đến nay của Lam Tinh.

Hơn nữa gia tộc vốn xuất thân từ Lam Tinh, xuất thân từ Nhân tộc, có thể trở về thì đã là kết cục tốt nhất.

“Tạ ơn Cố Tinh chủ, không, tạ ơn Tinh Đế bệ hạ!”

Cảm thấy mình dùng xưng hô sai lầm, Ẩn Ngục Tà Hoàng vội vàng sửa miệng.

Cố Trường Khanh nâng tay về phía gã, lực âm dương lưu chuyển.

Ẩn Ngục Tà Hoàng bị trọng thương lại phát hiện, thương thế của mình vậy mà chỉ trong giây lát đã chuyển biến tốt đẹp.

Một tia thần niệm tiến vào trong đầu gã, Ẩn Ngục Tà Hoàng mừng rỡ.

“Niệm tình cô ta ra tay trợ giúp thủ hạ của ta, người mang theo cô ta đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Đối với Tô Ly, Cố Trường Khanh chỉ liếc mắt qua một cái.

Tai họa của một thế hệ Nhân tộc, đây là nhân quả luân hồi, bất kể là làm bao nhiêu chuyện cũng không thể bù lại được.

“Tạ ơn Tinh Đế bệ hạ! Tiểu nữ cáo từ!”

Trong lòng Tô Ly hiểu rõ điểm này, cho nên không hề do dự, cùng Tà Hoàng xoay người rời đi.

Chương 306: Từ Bỏ Phòng Ngự, Cảm Giác Thân Thiết Kỳ
Lạ
Chương 306: Từ Bỏ Phòng Ngự, Cảm Giác Thân Thiết Kỳ
Lạ

Nửa ngày sau.

Trương Hồ và Thích Ngọc Na từ từ tỉnh lại, cuống quýt nhìn xung quanh bốn phía, lại phát hiện tất cả mọi người hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn thấy Cố Trường Khanh, Trương Hồ lập tức hiểu được mình được lão đại cứu.

Mới vừa chuẩn bị phát biểu chút lời tâm huyết của mình, không gian bỗng nhiên truyền tới tiếng dao động kịch liệt.

Hoàng Đế mặc đế giáp màu trắng, trong tay cầm Đế Vương kiếm xuất hiện trước mặt mọi người.

Cố Trường Khanh tỉ mỉ phát hiện, trên trán Hoàng Đế xuất hiện một ấn ký thủy văn màu đen.

Xem ra, ông ta ở trong không gian khiêu chiến cũng đã thu hoạch được thứ gì đó rất khó lường.

Chỉ là không biết thủy văn màu đen kia có năng lực là gì.

Cố Trường Khanh vô cùng chờ mong.

...

Ngoài thành Lạc Thủy, hơi thở mạnh mẽ của Hoàng Đế giống như biển sao rộng lớn.

Khiến Cố Trường Khanh kinh ngạc chính là, trên người ông ta đã không cảm thụ được thần văn lực của Nghê Thần đế giáp.

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Cố Trường Khanh, Hoàng Đế mở miệng nói: “Đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Nghê Thần đế giáp không còn nữa.”

Tuy rằng nói rất nhẹ nhàng, nhưng không có ẩn ký màu xám, Hoàng Đế không thể có năng lực rút ra thần văn được.

Chẳng lẽ là bởi vì ẩn ký thủy văn màu đen trên trán?

Phải biết rằng, từ không gian khiêu chiến đi ra, Cố Trường Khanh đã có được Linh Diễm.

Hoàng Đế cũng giống hần từ không gian khiêu chiến đi ra, thứ đạt được cũng sẽ không kém.

Tiếp đó, Hoàng Đế nói cho mọi người mọi chuyện gặp được trong không gian khiêu chiến.

...

Hắc thủy trong không gian màu đen, bất kể là dùng biện pháp gì cũng không thể phá giải.

Nhưng khi không cẩn thận bị dính vào, Hoàng Đế lại phát hiện một chuyện đáng sợ.

Đế giáp thần văn của ông ta, dưới sự xâm nhập của hắc thủy mà chậm rãi tan rã.

Không phải là ở trạng thái giải trừ áo giáp, mà là thật sự bị tan rã.

Tuy rằng tốc độ chậm, nhưng Hoàng Đế có thể cảm nhận được rõ ràng thần văn lực trong cơ thể đang không ngừng xói mòn.

Ông ta đại kinh thất sắc, vội vàng xua tan hắc thủy đang bám vào trên người mình.

Nhưng sau khi tra xét một phen.

Đáp án lại khiến người vừa vui vừa buồn.

Buồn chính là Nghê Thần đế giáp đã tụt số lượng tầng dung hợp.

Trực tiếp rút xuống tám mươi lăm tầng.

Tụt mất mười bốn tầng.

Vui chính là, áo giáp Đế Hoàng không có việc gì.

Hoàn hảo không tổn hao gì.

Tuy rằng Nghê Thần đế giáp đã không phải thần văn mà Hoàng Đế chủ tu.

Nhưng nó dù sao cũng là một bộ phận thực lực của Hoàng Đế.

Rút số tầng cũng tượng trưng cho việc thực lực cũng tụt xuống.

Hoàng Đế vội vàng tra xét chỉ số tiềm năng của mình.

Chỉ số tiềm năng vốn đã đột phá 28000 điểm, ước chừng rút khoảng gần một nghìn năm trăm điểm.

Nhưng mà càng đáng sợ hơn là thủ đoạn công kích không dứt của hắc thủy.

Bất kể là huyễn hóa ra sinh linh hay là huyễn hóa ra vạn vật.

Nó luôn luôn có thể tìm ra được lỗ hổng trong phòng ngự của Hoàng Đế.

Cho dù là Hoàng Đế tạo ra kết giới.

Ông ta cũng vô lực phát hiện, kết giới bị hắc thủy ăn mòn cũng đang chậm rãi hòa tan.

Sau nhiều lần xác minh, Nghê Thần đế giáp của Hoàng Đế tụt số tầng, tụt xuống còn bảy mươi tầng, mà chỉ số tiềm năng của ông ta cũng từ 28000 tụt xuống còn 25000.

Nhưng khiến ông ta cảm thấy kinh ngạc chính là, thần văn áo giáp Đế Hoàng vẫn như trước không bị hao tổn gì.

“Tất cả chuyện này, chẳng lẽ đều có quan hệ với Tinh Đế bệ hạ?

Hoàng Đế lâm vào trầm tư.

Nghê Thần đế giáp và áo giáp Đế Hoàng đều là Cố Trường Khanh cho ông ta.

Nghê Thần đế giáp thì không cần nói, nó đến từ Nghê Nguyệt cổ tộc.

Nhưng mà áo giáp Đế Hoàng, là Cố Trường Khanh cho ông ta.

Cố Trường Khanh gánh vác cả Lam Tinh, thậm chí là cả khí vận của toàn Nhân Tộc.

Vũ Trụ chi thành vốn là do Nhân Tộc tạo nên.

Như vậy, Cố Trường Khanh hiện tại chắc chắn là chủ nhân tương lai của Vũ Trụ chi thành.

Bởi vì áo giáp Đế Hoàng đã lấy nhiệm nhân quả của Cố Trường Khanh.

Hắc thủy tùy ý ăn mòn nhưng lại tránh né áo giáp Đế Hoàng sao?

Đây chỉ là suy đoán của Hoàng Đế, nhưng ông ta cảm thấy đây chính là đáp án gần với chân tướng nhất.

“Nếu như không trốn được, vậy cái Nghê Thần đế giáp này dứt khoát không cần nữa, ta thật muốn xem xem, sau khi hắc thủy này hòa tan Nghê Thần đế giáp xong thì còn có thể biến hóa thế nào nữa!”

Hoàng Đế đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Không còn Nghê Thần đế giáp, thực lực của ông ta sẽ giảm xuống cực lớn.

Nhưng mà trong tay Cố Trường Khanh vẫn còn số lượng lớn kết tinh thần văn lực.

Sau khi ra ngoài vẫn có thể mạnh mẽ tăng lên chỉ số tiềm năng của mình.

Hơn nữa, không còn Nghê Thần để giáp, về sau sẽ chuyên tâm tu luyện áo giáp Đế Hoàng, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Suy nghĩ cẩn thận điều này, Hoàng Đế từ bỏ phòng ngự, tùy ý để hắc thủy bao phủ mình.

24600...

23227...

21672...

20102...

19021...

Ba!

Trên người Hoàng Đế, Nghê Thần để giáp hoàn toàn biến mất.

Thần văn lực vô cùng vô tận đã dung nhập vào hải dương màu đen.

“Cuối cùng cũng dừng lại!”

Hoàng Đế cảm nhận được trạng thái của mình lúc này, tự giễu cười.

Từng đứng ở vị trí quá cường đại, hiện tại lại rơi xuống dưới.

Tâm tình không thể không bị ảnh hưởng.

Nhưng cũng may vẫn còn 19000 chỉ số tiềm năng, vậy nhưng ở trước mặt Cố Trường Khanh và các thủ hạ của hắn thì đã không đủ nhìn.

Thế nhưng cảnh giới của mình vẫn còn, áo giáp Đế Hoàng vẫn còn, chỉ cần một thời gian nữa là có thể tu luyện trở lại.

Nghĩ tới đây, Hoàng Đế bình thường trở lại.

Ngay tại lúc ông ta chờ đợi không gian khiêu chiến đóng lại, hoặc là sẽ có động tác kế tiếp.

Hắc thủy vô tận lại lần nữa bao phủ ông ta.

Hoàng Đế bỗng nhiên cảm thấy đau đầu.

Hắc thủy lúc này đã không thể tạo thành thương tổn gì với ông ta.

Hoàng Đế cũng đã hiểu được, công kích của Hắc Thủy chính là nhằm vào thần văn.

Nhưng đối với áo giáp Đế Hoàng lại là ngoại lệ.

Thậm chí...

Trong mơ hồ, Hoàng Đế có một ảo giác.

Hắc thủy màu đen này tựa như có một loại thân thiết nói không nên lời với áo giáp Đế Hoàng.

Hoàng Đế thử đưa ra thần niệm thiện ý với hắc thủy.

Nhưng không ngờ hắc thủy rất nhanh biến ảo thành một con cá lớn, vây xung quanh Hoàng Đế rồi xoay tròn.

Chương 307: Bi Ai Thay Cho Đối thủ Tương Lai
Chương 307: Bi Ai Thay Cho Đối thủ Tương Lai

“Thú vị đấy!”

Hoàng Đế thử hấp thu hắc thủy, bất ngờ là vô cùng thuận lợi.

Hắc thủy không còn bộ dáng bạo ngược như trước đó nữa.

Theo hắc thủy hóa thành thần văn lực dung nhập vào cơ thể Hoàng Đế, trên trán ông ta xuất hiện một cái thủy văn màu đen

như ẩn như hiện.

Càng làm ông ta cảm thấy kinh hãi chính là.

Thần văn lực mất đi bởi vì Nghê Thần đế giáp bị hòa tan, hiện lại đang dần dần theo từng đợt hắc thủy trở lại trong cơ thể Hoàng Đế.

Chỉ số tiềm năng rút xuống lại đang dần dần tăng lên.

21398!

24752!

26771!

28000!

Thần văn lực mất đi đều đã trở về.

Tựa như chỉ có Nghê Thần đế giáp là biến mất, những thứ khác chưa hề thay đổi.

Nhưng như thế vẫn chưa kết thúc.

Hắc thủy trong không gian khiêu chiến vẫn giống như biển sao vô cùng vô tận.

“Tiếp tục hấp thu!”

Hoàng Đế vứt bỏ tất cả tạp niệm, vô cùng chuyên chú mà dẫn đường cho hắc thủy dung nhập vào cơ thể mình.

30000!

Hoàng Đế giương mắt, ánh sáng thần vận so với trước đây đậm hơn đâu chỉ là một bậc.

Chỉ số tiềm năng vẫn còn đang thông thả tăng lên.

Chỉ là hắc thủy trong không gian khiêu chiến cũng không còn dư lại bao nhiêu.

Cuối cùng, chỉ số tiềm năng của Hoàng Đế dừng ở mức 30859.

So với trước đó tăng lên hơn hai nghìn điểm.

...

“Có thể dung hòa thần văn?”

Cổ Trường Khanh nổi lên hứng thú.

Có thể hòa tan được thần văn để giáp của đối thủ rồi chuyển hóa thành thần văn lực, còn có thể cung cấp cho mình.

Cái này nghe sao cũng hơi giống với ấn ký màu xám của mình.

Nhưng dĩ nhiên vẫn không bá đạo như ấn ký màu xám.

Dù vậy thì nó cũng chính là một đại sát khí vô cùng đáng sợ.

Cổ Trường Khanh đã có thể tưởng tượng ra, trong vũ trụ, đối mặt với hàng tỷ sinh linh, Hoàng Đế phóng thích hắc thủy, còn mình phóng thích Linh Diễm.

Một cái có thể hòa tan tất cả thần văn của đối thủ, một cái có thể tiêu diệt tất cả thần hồn của đối thủ.

Hình ảnh này... Có phải có chút quá tàn bạo hay không?

Đây đâu phải là không gian khiêu chiến gì đó, đây rõ ràng là tặng không phúc lợi!

Cũng may năng lực đáng sợ như vậy không bị người khác thu được.

Đám người Trương Hổ bên cạnh đều đã muốn bị ai thay cho đối thủ tương lai.

Theo sự biến mất của không gian khiêu chiến, kết giới của thành Lạc Thủy cũng chậm rãi mở ra.

Tòa chủ thành số hai của Vũ Trụ chi thành, bỏ xuống tấm màn che thần bí của nó, chậm rãi hiện ra trong tầm mắt Cố Trường Khanh.

...

Thành Lạc Thủy.

Ở trung tâm thành thị cũng có một thần phù chi nhãn đang lơ lửng.

Với kinh nghiệm từ Triều Ca thành, thần phù chi nhãn này chính là bằng chứng của việc lấy được quyền khống chế thành thị.

Một chuyến đi tới Triều Ca thành, Cố Trường Khanh cũng chưa thể khiến thần văn lực tăng lên.

Nhưng lại thu hoạch được một cái mũi tên thần kỳ.

Tương tự, thông qua hấp thu kết tinh của thần văn lực, tất cả thủ hạ của hắn đều có chỉ số tiềm năng đột phá hai vạn, đã cùng đạt tới chiến đế cấp chín mươi chín.

Lại tiến thêm một bước, chính là Siêu Thoát chi cảnh.

Không thể nói thu hoạch không lớn.

Mới vừa tiến vào thành Lạc Thủy, hắn và Hoàng Đế đều cùng thông qua không gian khiêu chiến, đạt được hai loại năng lực nghịch thiên là Linh Diễm và Hắc Thủy.

Cũng đều tăng được hơn hai nghìn chỉ số tiềm năng.

Chỉ là hai nghìn điểm này cũng đã xem như thu hoạch rất lớn.

Kế tiếp, ở trong thành còn có được thu hoạch gì.

Tất cả đều tràn ngập chờ mong.

“Người thừa kế, người rút cuộc cũng tới!”

Một đạo thần niêm từ trong thành Lạc Thủy truyền tới.

Cố Trường Khanh cảm ứng một chút, thân ảnh nháy mắt biến mất.

Giây tiếp theo đã xuất hiện ở bên ngoài một tòa kiến trúc có phong cách cổ xưa.

Tòa kiến trúc trang nghiêm, xơ xác tiêu điều, mơ hồ lộ ra ánh sáng của bảo vật.

Hai cánh cửa không biết được đúc từ chất liệu gì, bên trên điêu khắc hổ văn.

Chỉ là nhìn thoáng qua hổ văn, Cố Trường Khanh cảm thấy trong thần hồn mình kinh hiện một tiếng hổ gầm.

Nếu không có thần hồn cường đại, người thường e là chỉ đứng trước cánh cửa này thôi cũng đã bị uy áp đáng sợ chấn vỡ thần hồn.

“Xem ra ở ngoài thành Lạc Thủy đạt được Linh Diễm trong không gian khiêu chiến để cường hóa thần hồn là chuyện đã được an bài tốt, nếu không, không thông qua khiêu chiến, chỉ sợ đến nơi này là uổng phí.”

Cố Trường Khanh suy nghĩ, trong lòng đã hiểu ra.

Trên đại môn có treo một bảng hiệu.

Bên trên là ba chữ to rồng bay phượng múa “Kho vũ khí”.

Cố Trường Khanh vui vẻ trong lòng.

Kho vũ khí trong thành Lạc Thủy hẳn là tổ tiên của Nhân Tộc lưu lại.

Nói vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều thần binh lợi khí.

Chẳng qua thần văn có tồn tại đủ loại kiểu dáng trang bị vũ khí, như vậy trong kho vũ khí này lại bảo tồn cái gì?

Cố Trường Khanh đi bước lớn đến trước cánh cửa, muốn đẩy ra cánh cửa kho vũ khí.

Nhưng không ngờ, vừa đẩy, hai tay Cố Trường Khanh lại giống như tiến vào hư không.

Cũng không hề chạm đến bản thể của cánh cửa kho vũ khí.

Cố Trường Khanh nhú mày, xuất ra thần niệm.

Nhưng không ngờ thần niệm lại không thể dò xét ra sự tồn tại của kho vũ khí trước mắt.

“Làm sao có thể?”

Thần sắc Cố Trường Khanh khẽ biến, trong thần hồn của hắn lại vang lên một tiếng hồ gầm.

Nhưng dưới sự dò xét của thần niệm thì lại hoàn toàn không tra xét ra bất cứ thứ gì.

Cố Trường Khanh không tin mà bước lên vài bước, vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ mà phát hiện, mình quả thực đang bước về phía trước.

Nhưng bất kể có đi thế nào thì cũng không thể di động về phía trước một bước.

“Chẳng lẽ không gian vị trí của kho vũ khí này và không gian trước mặt ta không phải cùng một nơi?”

Cố Trường Khanh suy đoán trong lòng, nhưng tiếng hồ gầm uy hiếp truyền tới kia lại không phải giả.

Sau khi suy nghĩ một phen, vẫn không cho ra được đáp án.

Hắn rõ ràng đã có thể thuận thực khống chế được quy tắc không gian trong Vũ Trụ chi thành.

Nhưng chỉ một cái kho vũ khí lại có thể làm khó hắn.

Xem ra bản thân đối với quy tắc không gian, hiểu biết vẫn chưa đủ sâu.

Đồng thời, Cố Trường Khanh cũng đã nghĩ tới một khả năng khác.

Đó là trước đó họ bị cự thú vây khốn trong hoang nguyên.

Là phương thức gấp không gian của cự thú đó.

Cố Trường Khanh hiện tại đã có thể ứng dụng thần thông không gian chiết diệt (gấp không gian) đơn giản.

Mà kho vũ khí rất có thể đã bị bậc tổ tiên đại năng dùng trận pháp, thiết kế ra một cái không gian chiết diệt phức tạp.

Lúc này mới có thể tạo ra hiệu quả khó tin như vậy.

Cho dù hắn có phán đoán sai thì kính ý của Cố Trường Khanh đối với các bậc tiền bối Nhân Tộc cũng không ít đi phần nào.

Chương 308: Quyền Đối Quyền Chương 308: Quyền Đối Quyền

“Một ngày này, ta đã chờ quá lâu rồi!”

Thần niệm lại truyền đến, Cố Trường Khanh quay đầu nhìn về phía một con sư tử bằng đá bên ngoài cửa kho vũ khí.

“Ngươi là?”

Cố Trường Khanh hỏi.

“Ta chính là bảo hộ chi linh của tòa thành này, số hiệu của ta là L9526.”

Sư tử bằng đá im lặng nằm trên mặt đất, không thu hút chút nào.

Thậm chí khi thần niệm của Cố Trường Khanh thăm dò nơi này cũng không chú ý mà bỏ qua sự tồn tại của nó.

Cố Trường Khanh nhớ tới bảo hộ chi linh của Triều Ca thành là L9527.

Hắn có chút khí hiểu, vì sao hai cái bảo hộ chi linh lại khác nhau lớn như vậy.

Nhưng Cố Trường Khanh cũng phát hiện ra một tin tức quan trọng khác.

Từ 9527 đến 9526, như vậy giống như đã sắp xếp theo thứ bậc.

Cứ thế mà suy luận ra, tòa chủ thành tiếp theo sẽ có bảo hộ chi linh đánh số L9525;

Vậy cái đánh số “L” đằng trước lại tượng trưng cho cái gì?

Là chữ đầu tiên trong Lam Tinh sao?

Vũ Trụ chi thành có mười hai tòa chủ thành, dựa theo trình tự phía trước sắp xếp, nhiều nhất là có tới L9516, thế nhưng số hiệu ở phía trước lại tượng trưng cho thân phận gì?

Cố Trường Khanh thu hồi tâm tư, hiện tại không phải lúc để nghĩ những thứ này.

“Phải làm sao mới có thể lấy được quyền khống chế thành Lạc Thủy?”

Cố Trường Khanh cũng không nói nhiều, trực tiếp hỏi.

“Chỉ cần người kế thừa hoàn thành thí luyện là có thể lấy được quyền khống chế thành Lạc Thủy.”

Thần niệm của sư tử đá truyền ra.

“Vậy thì bắt đầu đi!”

Cố Trường Khanh không chờ được mà muốn nhìn xem, trong kho vũ khí của thành Lạc Thủy rốt cuộc có cái gì.

Nhưng quyền không chế hiện đang ở trong tay sư tử đá L9526.

Giây tiếp theo, hai mắt sư tử đá từ từ hiện lên kim quang.

Đôi mắt Cổ Trường Khanh hoa lên, đã đi tới một không gian xa lạ.

Đứng trong hư không, Cổ Trường Khanh chờ đợi thí luyện bắt đầu.

Trong hư không, một bóng người dần dần ngưng kết.

Mặc một bộ quân trang của đế quốc chi chủ, dáng người cao lớn thon dài đội trời đạp đất, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng là một đôi mắt thâm thúy tựa như có thể nuốt hết ánh sáng của thế gian.

Cổ Trường Khanh nheo hai mắt lại, cho tới giờ hắn cũng chưa từng nghĩ tới.

Có một ngày, đối thủ của hắn lại là chính mình.

Nhìn thân ảnh giống hệt mình ở trước mắt.

Cổ Trường Khanh có chút không quen.

Chỉ hy vọng một “bản thân” khác đừng có quá mạnh đến biến thái mới tốt.

Không có bất cứ ngôn ngữ gì, song phương đồng thời bộc phát ra thần văn lực rung động cả vũ trụ.

Ngao!

Phía sau hai người Cổ Trường Khanh, Thái Cực Đồ đồng thời hiện lên.

Tứ long rít gào mà ra, trong chốc lát đã dây dưa cùng một chỗ.

Trên đầu hai người, một hư ảnh Tử Thần vung lên liêm đao, phá vỡ bầu trời mà chém xuống.

Rắc!

Cổ Trường Khanh và một bản thân khác đều song song lui về phía sau nửa bước.

Liêm đao Tử Thần chém vào Cốt Đế chi thuấn, trong chốc lát, tại nơi giao phong, không gian vỡ nát, dư âm đáng sợ tràn ra xung quanh, tạo ra vô số gió lốc trong không gian.

“Có chút thú vị đấy!”

Mặc dù không phải chân thân của hắn, nhưng bất kể là thói quen chiến đấu hay là uy lực do thân văn lực phát ra.

Người này gần như là bắt chước được hắn một cách hoàn mỹ.

“Lại thử thứ này!”

Trong hư không, Minh Thần giáng lâm, nâng tay, một quốc gia tử vong bao trùm lên một Cổ Trường Khanh khác.

Bên kia, Thái Cực Đồ nghịch chuyển, lực lượng âm dương tiêu diệt lực lượng hủy diệt của Minh Thần.

Trong bầu trời, cuộc đua của sinh cơ và hủy diệt không hề thỏa hiệp.

Oanh!

Tứ long phun tức đụng vào nhau.

Long viêm khủng bố khiến bầu trời vang lên tiếng nổ mạnh.

Thân ảnh của hai Cổ Trường Khanh cũng bị bao phủ trong luồng sáng chói mắt của tiếng nổ mạnh này.

Cố Trường Khanh chưa từng nghĩ tới “bản thân mình” lại có thể khó đối phó tới vậy.

Giờ phút này, hẳn có chút lý giải được cảm nhận của đối thủ của mình.

Thì ra bản thân mình, thật sự mạnh đến mức làm cho người khác tuyệt vọng.

...

Trong không gian thí luyện, tứ long rít gào, ánh lửa xen lẫn mây mù cuốn vào nhau dâng lên.

Rống!

Rống!

Hai kỳ lân có thân hình to lớn dần dần hiện ra trong sương mù.

Ánh lửa vô cùng vô tận trải rộng cả không gian.

Từng cái khe nứt không gian bị ánh lửa bao trùm, giống như những miệng vết thương đang đổ máu.

Hai thân ảnh tung hoành phong vân, nơi họ đi tới, không gian giống như là thủy tinh liên tục vỡ vụn.

Oanh!

Quyền đối quyền!

Giữa hai người, một tia gợn sóng tản ra.

Phanh!

Trong không gian vỡ vụn, hai người ra tay như quang như điện.

Nếu không phải đây là không gian riêng biệt.

Chỉ sợ lúc này vô số tinh hệ đã trở thành lịch sử, mất đi trong dòng chảy thời gian rồi.

Chiến đấu thỏa thích say mê như vậy, Cố Trường Khanh chưa bao giờ có.

Lam Tinh có một câu danh ngôn, đối thủ lớn nhất của đời người là chính mình.

Cố Trường Khanh không biết không gian thí luyện làm sao có thể tạo ra một đối thủ giống mình như đúc thể này.

Nhưng dưới tình huống cả hai đều xuất toàn lực, rất nhiều thủ đoạn thần thông mà trước nay hắn vẫn luôn không có cơ hội sử dụng.

Tất cả đều được Cố Trường Khanh sử dụng ra, không ngừng nghiệm chứng để đạt được cảm ngộ mới.

Bá!

Một cái trùng động nháy mắt mở ra bên người Cố Trường Khanh.

Cốt Đế chỉ thuần lập tức chắn ở bên ngoài trùng động.

Rắc!

Cốt thuần chắn động hai cái, trùng động chậm rãi khép lại.

Cố Trường Khanh tùy tay mở ra một cái trùng động, một cái Huyết Mâu vô cùng sắc bén phá không vọt vào trùng động.

Ngay lập tức, từ phía xa truyền tới thanh âm va chạm.

Cố Trường Khanh đang muốn cho thêm một lần công kích thì không gian phía sau bỗng nhiên dao động,

Cố Trường Khanh bật người lắc mình một cái, một luồng long tức từ trong trùng động được mở ra phía sau dũng mãnh tuôn ra.

Cố Trường Khanh vô cùng quý trọng cơ hội này, không ngừng rèn luyện chính mình với hệ thống chiến đấu hoàn toàn mới này.

Thần văn lực mạnh mẽ, năng lực khôi phục khủng bố, tất cả đã khiến cho trận chiến này không ngừng được tiếp tục.

Chương 309: Cố Trường Khanh và “Cố Trường Khanh”
Chương 309: Cố Trường Khanh và “Cố Trường Khanh”

“Phù... phù...”

Rất lâu sau, Cố Trường Khanh thở hắt hắt, nhìn chăm chăm “chính mình” ở đối diện cũng đang thở hắt hắt không thôi.

Hai người rút cuộc đã đánh bao lâu, đã không còn khái niệm.

Không gian thí luyện giờ phút này đã giống như một quả bóng hơi bị chọc thủng tứ phía.

Nơi nơi đều là khe nứt không gian, thần văn lực mà hai người khi giao chiến tràn ra từ khe nứt không gian tràn tới những không gian khác.

Cố Trường Khanh tra xét một phen, bản thân mình vẫn còn dư lại năm phần lực lượng.

“Chính mình” ở đối diện tựa hồ cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng mà, cứ tiếp tục chiến đấu đã không còn ý nghĩa gì.

Thứ hấn muốn nghiệm chứng, muốn cảm ngộ, muốn thông thạo, tất cả đều đã được hoàn thiện và thuần thục trong khi hai người giao đấu vô số lần.

Giờ phút này, lại đánh tiếp chỉ có thể đánh tới khi thần văn lực khô cạn, rồi một người phải ngã xuống mới thôi.

Nhưng phải làm thế nào mới có thể kết thúc trận chiến đấu cùng với “chính mình” này.

Cố Trường Khanh có chút khó nghĩ, thật sự là không gian thí luyện tạo ra được một “chính mình” khác quá mức hoàn mỹ.

Vậy nên muốn chính mình đánh bại “chính mình” là một chuyện vô cùng khó khăn.

Vào lúc Cố Trường Khanh đang suy nghĩ nên làm sao để đánh bại chính mình, trên đỉnh đầu “Cố Trường Khanh” ở đối diện, hư ảnh Ma Đồng hiện lên.

Trong nháy mắt nhìn thấy Ma Đồng kia, Cố Trường Khanh nhướng mày.

Từ khi một “chính mình” khác xuất hiện, tựa hồ tất cả chi tiết đều được phục chế hoàn mỹ, cuối cùng tại thời khắc này cũng xuất hiện một chỗ đặc biệt.

Trạng thái vốn dĩ mạnh nhất của Ma Đồng chính là ba đầu sáu tay, giờ phút này lại sinh ra tám cánh tay.

Trong hai tay, một tay cầm trường cung, một tay cầm vũ tiễn.

Đây là thứ mà Ma Đồng của hắn không có.

Khiến Cố Trường Khanh cảm thấy kỳ lạ chính là, cung tên Ma Đồng cầm trong tay lại không phải do thần văn lực huyền hóa ra, mà là một cái cung tên thật sự.

Thân cung có màu đen, bên trên có kim văn, xung quanh chảy xuôi từng đạo quang văn.

Giây tiếp theo, tay còn lại của Ma Đồng kéo căng dây cung, thần văn lực hóa thành một cái quang tiễn, đặt lên trên dây cung.

Vút!

Dây cung được buông ra, quang tiễn như tia sáng, nháy mắt đã xuất hiện trước trán Cố Trường Khanh, nhưng lại quý dị dừng trong không trung.

Cố Trường Khanh chợt thấy lạnh sống lưng, nhưng lại không phải bởi vì uy lực của quang tiễn.

Lấy lực sát thương của quang tiễn này thì ngay cả phòng ngự của hắn cũng không phá nổi, đừng nói là đả thương được hắn.

Nhưng Cố Trường Khanh lại nghĩ tới một thứ.

Đó chính là mũi tên hắn lấy được từ Triều Ca thành.

Nếu như phóng tới mà mũi tên đó, kết quả sẽ thế nào?

Quang tiễn đình trệ trong không trung, đây là Cố Trường Khanh thực hiện kỹ xảo không gian chiết diệt mà hắn vừa hiểu ra được.

Đây là lúc hắn đã có chuẩn bị sẵn, nếu như dưới tình huống không có bất cứ chuẩn bị gì, Cố Trường Khanh cũng rất khó tránh được một kích đột ngột này.

Nếu đổi lại là mũi tên kia, nó không hề nhìn tới bất cứ đặc tính nào của thần văn lực, Cố Trường Khanh sẽ bị trọng thương ngay lập tức.

Lại là mấy cái quang tiễn bắn về phía Cố Trường Khanh, hắn cũng lười lại dùng không gian chiết diệt để hóa giải công kích.

Cốt Đế chỉ thuận xuất hiện trước người, ngăn cản quang tiễn công kích, sau đó hắn lấy từ bên trong không gian giới tử ra mũi tên kia.

Mũi tên kia vừa ra, thân cung trong tay “chính mình” khác đột nhiên sáng lên ánh sáng thần vận.

Cố Trường Khanh có thể khẳng định, mũi tên này và cây cung kia chắc chắn có quan hệ vô cùng chặt chẽ.

Cây cung kia, nhất định phải lấy được, Cố Trường Khanh âm thầm nói.

Đến lúc này, Hắc Long hắc vẫn chưa từng vận dụng bổng bay từ trên cổ tay ra, rít gào vọt về phía “Cố Trường Khanh”.

Quy tắc không gian, khởi động!

Bên cạnh “chính mình”, không gian bỗng nhiên ngăn cách ra.

Cùng là quy tắc không gian cũng đang không ngừng đột phá vách ngăn không gian kia.

Nhưng vào lúc này, Cố Trường Khanh bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh “chính mình”, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, cầm trong tay mũi tên kia đâm thẳng về phía hắc.

“Chính mình” được tạo ra kia tựa hồ không thể bắt chước được những sự tỉ mỉ nhỏ nhặt này.

Bất ngờ không kịp đề phòng, “hắc” bị Hắc Long quán lấy hai chân.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên kia dễ dàng đâm thẳng để giáp quỹ văn trên người, trực tiếp bỏ qua thần văn lực phòng ngự.

Nhìn một “chính mình” khắc đang từ từ biến mất ngay trước mặt mình.

Cố Trường Khanh trầm mặc một lát, thu cây cung màu ám kim vào tay.

Đỉnh đầu, hư ảnh Ma Đồng hiện ra, lại tăng thêm thần văn lực thúc giục, Ma Đồng ba đầu sáu tay xuất hiện.

Nhưng cũng không xuất hiện tình huống có tám cái tay.

Nhưng mà tình huống khiến Cố Trường Khanh không tưởng tượng được xảy ra.

Cây cung ám kim sắc hắc vừa thu vào tay cùng mũi tên kia lại không chịu khổng chế mà chậm chậm bay về phía hư ảnh Ma Đồng.

Ma Đồng vốn dĩ có ba đầu sáu tay, đột nhiên lại sinh ra thêm hai cánh tay.

Nó cầm lấy cả cung và tiễn đang bay tới trước mặt vào trong tay.

Cố Trường Khanh bất ngờ gãi gãi đầu, hoàn toàn không ngờ được sẽ còn xuất hiện hiệu quả như vậy.

Cung và tiễn giống như là trang bị tạo ra dành riêng cho Ma Đồng này.

Cố Trường Khanh nghĩ thế, thu hồi Ma Đồng, cung tiễn cũng theo đó mà cùng nhau biến mất.

Lại thúc giục quỷ văn, Ma Đồng hạ xuống, cung và tiễn lại được nắm trong tay của Ma Đồng.

Chương 310: Kết Giới Sụp Đổ Chương 310: Kết Giới Sụp Đổ

Thí luyện chấm dứt.

Cố Trường Khanh rời khỏi không gian thí luyện.

Hắn lắc mình đi vào nơi trung tâm nhất của thành thị, ấn ký màu xám trên tay sáng lên.

Thần phù chi nhãn dần dần nhỏ lại, tiến vào cơ thể Cố Trường Khanh.

Lúc này, quyền khổng chế thành lạc Thủy đã lấy được.

Cố Trường Khanh không chờ nổi mà đi xem xét tin tức về kho vũ khí.

Quả nhiên, trong kho vũ khí dự trữ vô số thần binh lợi khí.

Chỉ có điều lại giống như khi muốn đạt được kết tinh thần văn lực ở Triều Ca thành, cần phải không ngừng hoàn thành thí luyện mới có thể đạt được.

...

Trung tâm thành Lạc Thủy.

Trong cơ thể Cố Trường Khanh, hai cái thần phù chi nhãn hòa lẫn vào nhau.

Tỉ mỉ quan sát thì lại thấy mỗi cái đều khác nhau.

Hình dạng con mắt không hề có khác biệt.

Chỉ là phù văn lơ lửng xung quanh lại có sự khác biệt rất nhỏ.

Có lẽ, sau khi đạt được quyền khống chế của càng nhiều chủ thành.

Công dụng chân chính của thần phù chi nhãn mới có thể thật sự thể hiện ra.

Ngay sau đó, Cố Trường Khanh sử dụng quyền hạn của mình, mở ra thí luyện cho mấy người Hoàng Đế.

Giống như khi còn ở Triều Ca thành, nếu có thể đạt được càng nhiều thần binh lợi khí.

Như vậy đối với Nhân tộc sẽ càng nhiều thêm một phần trợ lực.

Cố Trường Khanh cũng rất chờ mong, sau khi đám Trương Hổ đạt được trang bị tương ứng thì chiến lực sẽ được đề cao đến trình độ nào.

Chậm rãi bước trong thành Lạc Thủy, Cố Trường Khanh đi tra xét từng tòa kiến trúc bên trong thành thị.

Chỉ là cũng không phát hiện ra được điều gì đặc biệt.

Cố Trường Khanh không khỏi có chút nghi hoặc.

Cái vũ tiền thần kỳ mà hắn lấy được kia, sao lại dễ dàng bị đặt trong một tầng hầm ở Triều Ca thành như vậy.

Hơn nữa ở trong không gian thí luyện ở thành Lạc Thủy lại cổ tình gặp được cây cung tương ứng với nó.

Tất cả những chuyện này, liệu có phải tồn tại mối liên hệ nào đó hay không.

Giả dụ như hắn không tìm được cái vũ tiền kia, vậy thì còn có thể thuận lợi thông qua thí luyện không?

Cố Trường Khanh bỏ đi suy nghĩ này trong đầu, ở trong không gian thí luyện, hình chiếu của mình quả thực rất mạnh.

Nhưng nếu như Cố Trường Khanh bùng nổ toàn lực, cho dù là hình chiếu có sử dụng lực lượng của đế giáp quý văn thì vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Sẽ không tồn tại trường hợp không có vũ tiền thì không thể thông qua không gian thí luyện.

Thế nhưng sau tất cả các sự trùng hợp, chắc chắn phải có nguyên nhân.

Còn một chuyện khiến cho Cố Trường Khanh khá chú ý, chính là vết máu bên trên vũ tiền.

Nhưng bất kể Cố Trường Khanh có tra xét thế nào cũng không thể tìm ra được tin tức gì có liên quan đến vết máu trên đầu vũ tiền.

Mà khi Cố Trường Khanh muốn thử lau đi vết máu, vết máu lại giống như mọc rễ trên đầu mũi tên vậy.

Hoàn toàn không thể lau đi.

Xem ra, đáp án này cũng chỉ có thể để về sau chậm rãi tìm hiểu thôi.

Cố Trường Khanh đang chuẩn bị đi tra xét ở tòa kiến trúc kế tiếp.

Bỗng nhiên, thần phù chi nhãn trong cơ thể phát ra cảnh báo.

Cố Trường Khanh nhắm mắt lại, trong thức hải hiện ra hình ảnh Triều Ca thành.

Giờ phút này, kết giới phòng hộ của Triều Ca thành đã hiện ra.

Trên không trung ngoài kết giới, mây đen che lấp mặt trời, vô số tia sáng màu đen trùng trùng điệp điệp đập vào trên kết giới của Triều Ca thành.

Tùng đợt thủy văn gợn sóng hiện ra trên kết giới.

L9527 về mặt nghiêm túc mà đứng trong không trung, trong tay cầm kiếm, lưu quang đủ màu.

Bấy giờ, một tay không cầm kiếm của nó đã lúc ẩn lúc hiện.

Nó vốn không phải một sinh linh, mà chỉ là linh thể được sáng tạo ra.

Thân hình là từ thần văn lực tạo thành, có lẽ là do cánh tay kia bị thương nặng, thần văn lực đã tiêu hao rất nhiều.

Phương hướng cầu Văng Sinh đã bị băng tuyết bao trùm.

Vô số thần văn giả ở bên ngoài cầu muốn tìm cơ hội để tiến vào Triều Ca thành, lúc này đã chạy trốn tứ phía.

Tùng đóa hoa băng u ám tràn ra, mũi băng sắc nhọn trực tiếp đâm xuyên qua vô số thần văn giả.

Máu tươi đang ngưng tụ thành băng tuyết.

Khắp thiên địa bị gia tăng thêm sắc thái quỷ dị.

Sát!

Một mũi băng dài đến mấy ngàn trượng từ phía xa đánh úp lại.

Nó mạnh mẽ đâm vào trên kết giới của Triều Ca thành.

Cùng lúc đó, trên cửu thiên, ánh sáng màu đen giống như mưa sao băng, không ngừng rơi xuống nện lên kết giới.

Dưới công kích nhiều tầng, kết giới phòng ngự đang tràn ngập nguy cơ.

Cố Trường Khanh vẻ mặt ngưng trọng mà nhìn lên bầu trời chỗ cầu Vãng Sinh.

Trong thị giác của hắn, chưa nhìn thấy thân ảnh của kẻ công kích xuất hiện.

Không biết kẻ nào ăn gan hùm mật gấu, lại dám chủ động công kích chủ thành.

L9527 đã trọng thương trở lại trong thành, đã đủ thấy được sự mạnh mẽ của kẻ tập kích.

Mặc dù nó không phải là đối thủ của Cố Trường Khanh, nhưng cũng không phải những thần văn giả hắc ám bình thường có thể so được.

Mũi băng nhọn dùng một kích không thể phá vỡ được kết giới lại giống như được một bàn tay vô hình không chế, chậm rãi lui về mấy vạn trượng phía xa.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng công kích liên miên trút lên phía trên kết giới.

Bên trong Triều Ca thành, uy áp thổi quét cuồn cuộn dâng lên.

Trong thành thị phảng phất dâng lên gió bão tận thế.

Phanh!

Đột nhiên, dưới công kích của mũi băng nhọn, kết giới bị phá ra một lỗ hồng.

Hàn khí lạnh lẽo phô thiên cái địa dũng mãnh tràn vào trong Triều Ca thành.

Trong phút chốc, cả nửa thành thị đã bị đóng băng.

Cùng lúc đó, trên bầu trời lộ ra một cái đầu cực lớn đang được sương mù màu đen bao phủ.

Chỉ lộ ra một đôi mắt phiếm sắc tím.

Giây tiếp theo, hai cái thủ trảo đen kịt từ trong hắc vụ vươn ra.

Chương 311: Cứ Như Vậy Mà Biến Mất?

Nó mò tới miệng vết nứt đang lan tràn ra trên kết giới, song trào dòng sức xé ra.

Rắc rắc rắc...

Giống như sinh ra phản ứng dây chuyền, kết giới của cả thành thị hoàn toàn sụp đổ.

Chương 311: Cứ Như Vậy Mà Biến Mất?

“Thật to gan!”

Ánh mắt Cố Trường Khanh lộ rõ vẻ giận dữ, mặc dù hẳn biết có rất nhiều kẻ như hồ rình mồi với Triều Ca thành, nhưng thật không ngờ lại có kẻ dám can đảm dùng thủ đoạn bạo lực như vậy để mạnh mẽ phá vỡ kết giới.

Đây là chủ thành thuộc về Nhân tộc, sao có thể để kẻ khác ngấp nghé!

Tùy tay mở ra một cái trùng động, có được quyền không chế của Triều Ca thành, Cố Trường Khanh trực tiếp cảm nhận được không gian tiết điểm của Triều Ca thành.

Hắn bước nhanh vào trong trùng động.

Khắc khắc khắc...

Một không gian trùng động xuất hiện trong Triều Ca thành.

Từ bên trong đi ra một thân ảnh trắng nhợt.

Bóng trắng cười quái dị mà nhìn mọi thứ xung quanh.

“Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng vào trong thành!”

Giọng của gã vừa dứt, một thủ trào màu đen bỗng nhiên đánh về phía gã.

Một mặt tường băng xuất hiện bên cạnh bóng trắng, chặn lại sự tập kích của thủ trào màu đen.

“Thần văn giả hắc ám, cắt ngay!”

Trên bầu trời, quái vật được hắc ám bao trùm rộng giân.

“Thiên ma ngoại vực? Cút xa một chút cho lão tử, nếu không, ngay cả ngươi lão tử cũng giết!”

Đối mặt với tập kích của quái vật, bóng trắng ngay cả đầu cũng không nâng lên.

“Một con bò sát đáng thương, ngươi đã quên chính mình là làm sao mà tới rồi à!”

Quái vật khinh thường nói.

“Ha ha ha, thật sự là chuyện cười, cả trăm triệu năm rồi, nếu không phải các ngươi trốn đông trốn tây thì đã sớm bị ta bắt được, cắn nuốt hết rồi!”

“Hiện giờ kết giới của chủ thành đã phá, đường đi tới những thành thị khác đã được thông suốt, các ngươi trốn trong Thập Nhị Chu Thiên đại trận để kéo dài hơi tàn, lần này trốn không thoát đâu!”

Bóng trắng bỗng nhiên vươn ra đầu lưỡi màu đỏ liếm liếm môi, trong đôi mắt mang theo thần thái dị thường nhìn lên quái vật ở không trung.

“Tìm chết! Mảnh vỡ thần văn lực của Tinh Không hung thú mà các ngươi chiếm đoạt chẳng qua chỉ là vật hy sinh thấp kém nhất của tộc ta mà thôi, hôm nay còn muốn tạo phản sao?”

Trong cổ họng quái vật truyền đến tiếng cười cạc cạc trào phúng.

Bóng trắng không nói thêm gì, một tia thần văn lực băng hàn ở đầu ngón tay ngưng kết, giây tiếp theo, một quả cầu năng lượng băng hàn đến cực điểm đã hình thành trên đầu ngón tay gã.

Vù!

Quả cầu năng lượng băng hàn cuộn cuộn nổi lên sương băng, phóng về phía bầu trời.

Quái vật trên không trung không yếu thế chút nào, hai cột sáng màu đen từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh thẳng về phía quả cầu năng lượng băng hàn kia.

Oanh! Âm!

Quả cầu năng lượng và cột sáng màu đen va chạm vào nhau, vô số không khí dưới tiếng nổ mạnh kinh người này mà cấp tốc khuếch tán ra xung quanh, thần văn lực tản ra tứ phía, tạo ra từng cái khe nứt không gian xung quanh.

Nhưng mà, tại cường độ nổ mạnh như thế, nhưng kiến trúc bên trong thành vậy mà lại không chịu bao nhiêu tổn hại.

Chỉ có vài tòa nhà lớn ở dưới cùng chịu ảnh hưởng lớn của vụ nổ thì mới sụp đổ.

...

Giờ phút này, Triều Ca thành đã không còn yên tĩnh, trên bầu trời, năng lượng điên cuồng lan tràn xung quanh.

“Khá có bản lĩnh đấy!”

Quái vật trong hắc vụ trên bầu trời lạnh lùng nói.

“Mảnh vỡ thần văn lực của ngươi, là của ta!”

Bóng trắng lạnh lùng nhìn lên trời.

“Vậy thì phải xem người có bản lĩnh đánh bại ta hay không!”

Song trào của quái thú giao nhau nhằm về phía bóng trắng, một quả cầu năng lượng màu đen sẫm được ngưng tụ ra giữa hai móng vuốt của nó.

Vừa rồi khi giao phong, bóng trắng cũng không chiếm được nhiều lợi thế.

Lúc này, đối mặt với công kích của quái vật, trên mặt bóng trắng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Gã thúc giục thần văn lực, vạn tia quang mang từ sau lưng gã hiện ra.

Uy áp khủng bố nhắc lên tiếng sấm chớp nổ vang.

Vô số mũi băng nhọn dài đến vạn trượng từ sau lưng gã không ngừng được ngưng tụ lại.

Song phương lại một lần nữa chuẩn bị giao phong.

Bá!

Một đạo kiếm quang gào thét mà đến, khiến quái vật đang ngưng kết quả cầu năng lượng phải ngừng lại.

“Thiên ma ngoại vực, thần văn giả hắc ám, các người đều chết đi!”

L9527 một phen thành hai, lần lượt đánh về phía quái vật và bóng trắng.

“Giết!”

Bị đánh gãy công kích khiến quái vật tức giận ngập trời.

Nó trực tiếp chém ra một trào, kéo theo sấm chớp cuộn cuộn, chụp về phía L9527.

“Hừ!”

Bên kia, bóng trắng mặt không chút thay đổi, xung quanh gã có lực lượng hàn băng ngưng kết thành không gian, một cái lồng giam cực lớn trực tiếp bao vây lấy L9527.

Thanh kiếm trong tay L9527 chợt biến ảo thành kiếm quang dài ngàn thước, mạnh mẽ đâm vào trên thủ trái của quái thú.

Rắc rắc rắc...

Quái thú bị đau, nhưng công kích lại không hề dừng lại.

Trên bầu trời, kiếm quang đã đứt đoạn.

Thân ảnh của L9527 giống như bị búa tạ đập xuống, lùi về phía xa trăm tượng, cơ thể đã hư ảo thêm vài phần.

Bên kia, thấy bản thân đang bị nhốt.

L9527 cắn răng, mũi kiếm sinh ra một điểm sáng, ngay sau đó, nó dùng khí thể trước nay chưa từng có mà phóng về phía bóng trắng.

Bá!

Một kiếm đâm vào không khí.

“Không thể nào!”

L9527 kinh hô, rõ ràng nó đã đâm trúng bóng trắng, nhưng vì sao cuối cùng lại chỉ đâm trúng cái bóng của gã?

Nó nhìn xung quanh bốn phía.

Trong lòng L9527 hiểu ra, lực lượng hàn băng làm khúc xạ tia sáng trong không gian.

Tạo thành lỗi giác cho tầm mắt của nó, chân thân của bóng trắng đã bình yên vô sự mà tránh ở một bên.

Một lần không thành, L9527 lập tức lắc mình muốn tránh đi.

Đột nhiên, một luồng lực lượng hàn băng từ trên thân kiếm của nó truyền tới.

Không đợi nó kịp phản ứng ném bỏ lợi kiếm trong tay, lực lượng hàn băng đã lan tràn lên cánh tay đang cầm kiếm của nó.

Bảo hộ chi linh không có linh hồn thật sự, L9527 chỉ có thể cảm giác được nó đã mất đi quyền khống chế với một bộ phận của thân thể mình.

Thúc giục thần văn lực để đối kháng với lực lượng băng hàn kia, nhưng chung quy cũng không thể ngăn cản được sự ăn mòn của lực lượng hàn băng.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, thân thể của L9527 đã bị hàn băng bao trùm, ý thức cũng dần dần mơ hồ.

“Cứ như vậy biến mất sao?”

L9527 nói thầm trong lòng.

Chương 312: Kẻ Xúc Phạm Thần... Chương 312: Kẻ Xúc Phạm Thần...

“Cứ như vậy biến mất sao?”

L9527 nói thầm trong lòng.

Đúng lúc này, trên bầu trời thành thị lại nổi lên dao động không gian.

Rắc!

Lực lượng hàn băng đang vây khốn một cái phân thân của L9527 giống như gặp phải thiên địch, cấp tốc rút lui.

Phía trên không trung, cự ảnh Tử Thần vung lên liên đao cực lớn, một nhát chém xuống, trên bầu trời xuất hiện một cái khe nứt màu đen đang chậm rãi mở ra.

“A a a a...”

Quái vật bên trong hắc vụ trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên hét lên một tiếng kêu rên tê tâm liệt phế.

Chỉ thấy thân thể của nó đã bị liên đao Tử Thần chém đứt.

Trên không trung, khe nứt kia đã hoàn toàn mở ra, gió lốc không gian khủng bố không ngừng cắn nuốt tất cả mọi thứ xung quanh khe nứt.

“Trên địa bàn của tộc ta mà còn dám kiêu ngạo như vậy, rốt cuộc là ai cho các người dũng khí!”

Thân ảnh Cổ Trường Khanh từ trong trùng động đi ra.

Bên ngoài cầu Vãng Sinh.

Những thần văn giả đang chạy trốn tứ phía cảm nhận được dao động phía sau truyền đến, nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Đây là!”

Các thần văn giả tê cả da đầu mà nhìn khe nứt không gian trên bầu trời.

Từ khi tiến vào Vũ Trụ chi thành, bị quy tắc không gian ở đây áp chế, có thể sử dụng ra thần thông không gian đã là không dễ dàng.

Một kích có thể phá vỡ được không gian thì khó càng thêm khó.

Nhưng mà một màn trước mặt...

Các thần văn giả ở đây đã không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào.

“Người kia hình như là Cổ Trường Khanh!”

“Đáng hận, hấn lại mạnh hơn rồi sao!”

“Đừng tiếp tục đánh chủ ý lên chủ thành này nữa, vẫn là giết nhiều Tinh Không hung thú một chút đi, hấp thu mảnh vỡ thần văn lực của bọn chúng mới là việc nên làm!”

Nhìn thấy một màn trước mặt, các thần văn giả lập tức đẩy nhanh tốc độ, thoát khỏi phạm vi của Triều Ca thành.

“Khắc khắc khắc...”

Bóng trắng lui về phía sau mấy trăm trượng, đứng trong không trung, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị.

“Trên người người có khí tức của kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia, trước đó chính người đã cứu bà ta đi.”

Cổ Trường Khanh nhìn bóng trắng, vẻ mặt lạnh như băng.

Ngày đó giao phong ngắn ngủi với bóng trắng, bởi vì sự quấy nhiễu của quy tắc không gian.

Cổ Trường Khanh cũng không chiếm được nhiều lợi thế.

Còn bị bóng trắng cứu đi Đế Khâm Na Tịch ngay trước mặt.

Hiện giờ gã lại dám chủ động công kích Triều Ca thành, còn công khai mà đứng trước mặt mình.

“Đó là một nữ nhân không tệ, tin rằng không lâu sau khi người gặp lại bà ta sẽ phải chấn động!”

Bóng trắng cười quái dị, trên mặt lộ ra vẻ quỷ dị, giống như đang hồi tưởng lại gì đó.

“Biến thành thứ người không ra người quỷ không ra quỷ như người? Vậy thật là đáng buồn.”

Cổ Trường Khanh lắc đầu, không cần nghĩ hẳn cũng biết được biến hóa theo như lời bóng trắng nói là cái gì.

Ả đàn bà đó tự mình tìm chết, hẳn mong còn không được.

“Nhân tộc... khắc khắc khắc... đều nên...”

Lời của bóng trắng nói còn chưa dứt, bên người gã đã có một cái trùng động yên lặng mở ra, song long trực tiếp phóng ra, cái đầu ngoạm về phía bóng trắng.

Bóng trắng sừng sốt, muốn trốn đã không còn kịp.

Cổ Trường Khanh bỗng nhiên nhướng mày.

Song long lại ngoài ý muốn mà cắn vào khoảng không.

Bóng trắng lại xuất hiện ở một nơi cách đó không xa, vẻ mặt đầy trào phúng mà nhìn Cổ Trường Khanh.

“Người thừa kế, người nhìn thấy hẳn tất cả đều là hư ảnh, đó không phải chân thân...”

L9527 thấy thế thì vội vàng nhắc nhở, lại không ngờ Cổ Trường Khanh cắt đứt lời nó.

“Ta biết.”

Chẳng qua cũng chỉ là một chút thủ đoạn múa rìu qua mắt thợ mà thôi, ấn ký Linh Diễm trên mi tâm Cổ Trường Khanh sáng lên.

Vô số hỏa diễm màu xám trắng bốc cháy trong hư không.

Rất nhanh đã bao trùm cả bầu trời.

“Chỉ là chút lửa, có thể làm gì được ta?”

Bóng trắng cười khê một tiếng, sau đó từng đóa băng liên nở rộ, lực lượng hàn băng nghênh đón Linh Diễm trên bầu trời.

Rống!

Bên kia, thiên ma ngoại vực bị liên đao Tử Thần chém ngang người phát ra tiếng gầm giận dữ.

Cơ thể bị chém thành hai đoạn của nó, dưới lực lượng thần bí nào đó mà lại một lần nữa liền lại cùng với nhau.

Chỉ là lúc này hơi thở của nó yếu đi vài phần.

Thực hiện nhiên, vừa rồi trọng tố cơ thể đối với nó có tiêu hao rất lớn.

“Kẻ xúc phạm thần...”

Thiên ma ngoại vực vừa mới rống giận thì bỗng nhiên lại cảm giác được mình giống như bị một đôi mắt đáng sợ nhìn chăm chăm.

Đỉnh đầu của Cố Trường Khanh, cự tượng Ma Đồng giáng xuống.

Tám cánh tay của Ma Đồng cầm những vũ khí khác nhau, chỉ có hai cánh tay ở cuối cùng là một tay cầm cung, một tay cầm tiễn.

Lúc này, tiễn đã lên dây, cung đã nhắm ngay về phía thiên ma ngoại vực mà kéo ra.

Thiên ma ngoại vực không biết vì sao, trong lòng cảm thấy tiếng tim đập trở nên vô cùng nhanh.

Không hề do dự chút nào, thiên ma ngoại vực quay người bỏ chạy.

Nhiều năm như vậy, vào lúc Vũ Trụ chi thành còn phong bế, sương mù đã ngăn cách chủ thành với không gian bên ngoài.

Những thiên ma ngoại vực ở lại Vũ Trụ chi thành, bằng vào bí pháp có thể tránh thoát sương mù, vẫn luôn tự do bên ngoài chủ thành.

Hiện giờ không gian đi thông với bên ngoài vừa được mở ra, lực lượng phong ấn của Triều Ca thành cũng bỗng nhiên

giảm mạnh, nó bị nhốt ở Vũ Trụ chi thành trong vô tận năm tháng cuối cùng cũng không nhin được mà ra tay.

Không ngờ tới, lại chọc phải tên sát thần Cố Trường Khanh này.

Chương 313: Sợ Hãi Kinh Người Chương 313: Sợ Hãi Kinh Người

Triều Ca thành, giờ phút này lâm vào yên tĩnh quý dị ngẩn ngủi.

Linh Diễm và hàn băng sắp giao phong.

Thiên ma ngoại vực đang muốn bứt ra đào tẩu.

L9527 nhìn chăm chú nhìn trận chiến có biến đổi chỉ trong chốc lát, ánh mắt lộ vẻ không cam lòng.

Bảo vệ Triều Ca thành nhiều năm như vậy, thật không ngờ hôm nay thành lại bị phá.

Cho dù đã không còn chức trách bảo hộ, nhưng một cảm giác có tên bi phần vẫn khiến nó tự giày vò.

Cố Trường Khanh lẳng lẳng nhìn bóng trắng phía dưới.

Thần niệm đã tràn ra bốn phía.

Trải qua cường hóa của Linh Diễm, Cố Trường Khanh bây giờ đã có thể tra xét một nửa không gian phạm vi ngoài Vũ Trụ chi thành.

Nhưng sau khi tra xét xong, hắn vẫn không phát hiện tung tích của Đế Khâm Na Tịch.

Vậy chỉ có khả năng khác là khoảng cách Đế Khâm Na Tịch trốn đủ xa.

Nhưng khả năng thứ hai lại khiến hắn có chút đau đầu.

Nếu Đế Khâm Na Tịch hấp thu quá nhiều mảnh vỡ thần văn lực của Tinh Không hung thú thì sẽ bị thần văn lực pha tạp và ý niệm của Tinh Không hung thú ăn mòn, đến lúc đó có thể còn lại bao nhiêu ý chí của bản thể cũng không biết.

Nếu như vậy, muốn tìm được bà ta thì khó càng thêm khó.

Vốn có ý tha cho bóng trắng kia đi, mượn chuyện này tìm ra Đế Khâm Na Tịch.

Nhưng nghĩ lại, Cố Trường Khanh đã từ bỏ suy nghĩ này.

Lãng phí thời gian này trên người Đế Khâm Na Tịch thì thật sự là không cần thiết.

Về sau đụng phải, cứ thuận tay bóp chết là được.

Nghĩ xong, Cố Trường Khanh vốn còn có chút nương tay, nhưng hiện tại ấn ký Linh Diễm trên trán lại sáng hơn vài phần.

Phía trên không trung, Linh Diễm đầy trời ngưng tụ, hóa thành một con hỏa phượng bay lượn trên cao.

Một tiếng hét dài réo rất vang lên.

Hỏa phượng từ trên trời giáng xuống, lao thẳng về phía bóng trắng.

Ấn ký Linh Diễm biến hóa khiến bóng trắng sửng sốt.

Ngay lúc đó, từng đóa băng liên dưới sự vỗ cánh liên tiếp của hỏa phượng chợt hóa thành hư vô.

Bóng trắng chấn động không kịp tránh, bỗng nhiên thần hồn truyền đến cơn đau đớn dữ dội.

“Làm sao có thể!”

Bóng trắng ôm siết lấy đầu của chính mình.

Gã lại hoảng sợ phát hiện, toàn thân mình đều đang bị ngọn lửa màu xám trắng từ từ thiêu đốt.

Cảm giác vô cùng suy yếu nổi lên toàn thân, trong thần hồn, vô số thanh âm của lý trí gào thét.

Ở phía sau gã hiện lên hư ảnh Tinh Không hung thú đủ loại màu sắc hình dạng, mỗi con đều đang thống khổ liều mạng mà giãy dụa.

Khi mỗi một hư ảnh lần lượt hồi phi yên diệt, khí thể trên người bóng trắng sẽ yếu đi một phần.

Gã có thể cảm giác được, ý chí của hung thú trong cơ thể mình đang không ngừng bị ngọn lửa xám trắng thiêu cháy.

Liên đới với nhau, những thần văn lực bị gã hấp thu cũng theo đó biến mất.

Bóng trắng thống khổ giãy dụa, thúc giục hàn băng lực đến mức tận cùng, nhưng vẫn không thể ngăn cản thể lửa cháy của Linh Diễm.

Mắt thấy hỏa phượng trên bầu trời sắp bổ nhào lên người mình, trên mặt bóng trắng lộ ra vẻ tàn nhẫn quyết tuyệt.

Oanh!

Hỏa phượng nhào vào chỗ vị trí của bóng trắng, Cố Trường Khanh như rụng mảy.

“Vậy mà lại dễ chạy mất?”

Hỏa phượng bổ vào khoảng không, một lần nữa hóa thành từng tia khói lửa, tuần tra tới lui ở xung quanh.

Hàn băng âm lãnh chậm rãi lui tán.

Độ ẩm trong Triều Ca thành cũng chậm rãi khôi phục bình thường.

Đáng tiếc, lúc chiến đấu không mở ra không gian chiết diệt.

Nếu không bóng trắng hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn.

Đây cũng là thứ phải chú ý trong chiến đấu về sau.

Cổ Trường Khanh quay đầu nhìn lên không trung, giờ khắc này thiên ma ngoại vực đã bỏ chạy rất xa.

Trên bầu trời cuộn lên ma khí thật dày.

Nếu nói bị cung tiễn nhắm vào khiến nó sợ hãi trong lòng.

Thì khi nhìn thấy bộ dáng bóng trắng bị Linh Diễm thiêu cháy, nó đã không đơn giản chỉ là sợ hãi trong lòng nữa.

Đó là sự khiếp sợ khắc sâu vào trong cốt tủy.

Ngọn lửa màu xám trắng, ở trong sinh mệnh dài lâu của nó, lưu lại một ký ức khó có thể phai nhạt.

Một khi bị đốt cháy thì chỉ có kết cục là thần hồn tiêu diệt.

Bá!

Một tiếng phá không từ phía sau nó truyền tới

Theo bản năng, thiên ma ngoại vực muốn trốn tránh.

Nhưng mà ở vị trí của nó, không gian bỗng nhiên như dừng lại.

“Phá cho ta!”

Thiên ma ngoại vực lòng nóng như lửa đốt mà thúc giục lực lượng thần văn.

Nó muốn phá vỡ không gian giam cầm.

Nhưng mà, tất cả đều là phí công.

Nó trơ mắt mà nhìn vũ tiễn từ phía sau bay tới, trên mũi tên còn mang theo vết máu không biết tên.

Thiên ma ngoại vực đành phải vươn ra song thảo, huy mở một cái kết giới phòng ngự.

Đáng tiếc vũ tiễn lại không chút nể tình mà phá vỡ kết giới do nó phí sức tạo ra.

Phốc!

Vũ tiễn xuyên thủng qua cơ thể.

Một sự đau đớn tê tâm liệt phế lan tràn trong cơ thể thiên ma ngoại vực.

Thần văn lực từ miệng vết thương bị đâm xuyên của nó mà không ngừng xói mòn.

Bất kể nó có thúc giục thần văn lực tiến hành khôi phục thế nào, cũng hoàn toàn không có tác dụng.

Đỉnh đầu Cổ Trường Khanh, tám cánh tay Ma Đồng vung lên.

Vũ tiễn trong nháy mắt biến mất, trở về trong tay Ma Đồng.

Bá!

Lại một tiễn bắn ra, lao thẳng về phía đầu của thiên ma ngoại vực.

“Không...”

Trong phút chốc, ma khí vô tận từ đầu nó bùng nổ, thiên ma ngoại vực trong tiếng kêu gào thảm thiết mà dần dần mất đi ý thức.

Chương 314: Hoàn Thành Thí Luyện Chương 314: Hoàn Thành Thí Luyện

Cố Trường Khanh di chuyển tới vị trí bên cạnh thiên ma ngoại vực.

Cho tới khi ma khí tan hết, hắn mới nhìn rõ hình dạng thật của con thiên ma ngoại vực này.

So sánh với ngoại hình của thứ lần trước thì có vẻ tương tự, chẳng qua là thần văn lực có chỗ khác nhau.

Giao thủ với hai thiên ma ngoại vực khiến Cố Trường Khanh cũng ít nhiều có chút hiểu biết nhất định về các đặc điểm của chúng.

Đầu tiên chính là, lực hồi phục hết sức mạnh mẽ.

Cho dù mất tay hay mất chân thì cũng có thể nháy mắt sản sinh ra lại.

Bị chặt ngang người cũng có thể dùng bí pháp nối liền.

Trước đó con thiên ma ngoại vực chiến đấu với đám Trương Hồ đã thể hiện ra một mặt giả dối âm độc.

Nhưng tất cả thứ này, ở trước mặt Cố Trường Khanh đều không có hiệu quả.

Sự đáng sợ của vũ tiễn đã được bày ra trong lần chiến đấu này.

Không có va chạm kịch liệt gì, cũng không có hiệu quả sắc sỡ gì.

Chỉ một mạch bay thẳng về trước, một tiễn phá vạn pháp.

Bỏ qua tất cả các loại thần văn lực.

Còn có một phát hiện mới.

Cố Trường Khanh dùng Linh Diễm để đối phó với hàn băng lực của thần văn giả hắc ám.

Nhưng không ngờ lại ngoài ý muốn phát hiện, thiên ma ngoại vực tựa hồ đối với Linh Diễm chính là sợ hãi phát ra từ trong xương.

Đối với lai lịch của Linh Diễm, Cố Trường Khanh càng thêm đề tâm.

Triều Ca thành khôi phục yên bình.

Ngoài cầu Vãng Sinh, không còn thấy tung tích của các thần văn giả.

Chiến đấu vừa rồi đã khiến cho bọn họ hiểu được, nơi này không phải nơi họ có thể tham gia vào.

Cố Trường Khanh trầm tư một lát, câu thông với thần phù chi nhãn trong cơ thể, một lần nữa tạo lại kết giới Triều Ca thành.

Rất lâu sau, trên bầu trời Triều Ca thành, kết giới ẩn vào không gian.

L9527 nhanh chóng đi tới bên người Cố Trường Khanh.

“Ta đang muốn hỏi ngươi, rốt cuộc kết giới đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Trường Khanh nghi hoặc trong lòng, xây dựng kết giới một lần nữa, hần phát hiện ra một vấn đề quan trọng.

Đó chính là, cường độ ổn định của kết giới không phải thứ mà một con thiên ma ngoại vực và thần văn giả hắc ám có thể phá vỡ.

Dù hiện tại Cố Trường Khanh muốn đánh vỡ kết giới thì cũng không thể làm được.

Nếu không, về sau hoàn toàn không cần tham gia bất cứ thí luyện nào nữa.

Trực tiếp phá vỡ kết giới chẳng phải là việc càng đơn giản hơn sao?

Làm sao mà cần phiên toái như vậy.

“Ta cũng đang muốn nói chuyện này với ngươi!”

“Kết giới bị phá vỡ, trong trí nhớ của ta chỉ có một lần này.”

L9527 nghiêm túc nói.

Về mặt Cố Trường Khanh trở nên nghiêm túc, cẩn thận tra xét mỗi một góc ngách trong Triều Ca thành.

Nhưng mà vẫn như trước không có thu hoạch gì.

“Ta nhớ rõ ngươi từng nói, lúc ta và thủ hạ của ta tiến hành thí luyện trong Triều Ca thành thì ngươi đã mất đi quyền khống chế với tòa thành này?” Cố Trường Khanh bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, vội hỏi.

.

Triều Ca thành trải qua một hồi đại chiến, vừa mới khôi phục bình tĩnh, theo Cố Trường Khanh và L9527 đối thoại, bầu không khí đột nhiên lại trở nên quỷ dị.

Vào lúc đó, có thể trà trộn vào đến năm thân văn giả hắc ám đã là tương đối quỷ dị.

Hơn nữa lần đó có cả kẻ thôn phệ tinh không xâm nhập vào không gian thí luyện.

Cố Trường Khanh khi đó hoàn toàn không nghĩ nhiều.

Nhưng lúc này, chuyện đã xảy ra lại khiến Cố Trường Khanh không thể không coi trọng.

Lần xâm nhập trước đó, nhất định còn ẩn giấu âm mưu lớn hơn nữa.

Còn lúc này, thần văn giả hắc ám cứu Đế Khâm Na Tịch vì sao lại bỗng nhiên công kích Triều Ca thành.

Là muốn từ trong Triều Ca thành đạt được thứ gì?

Hành động của thiên ma ngoại vực có lẽ sẽ hợp lý hơn một chút.

Dù sao bọn họ vốn chính là kẻ địch của Lam Tinh, của Nhân tộc.

Dù làm cái gì cũng đều có khả năng.

Nhưng mà hai kẻ này lại giống như đã hẹn nhau từ trước, cùng nhau tổ đội đến công kích Triều Ca thành.

Hơn nữa trước khi Cố Trường Khanh đến, hai kẻ này còn bùng nổ chiến đấu với nhau.

Bất kể thế nào đều lộ ra nhiều chỗ quái dị và trùng hợp.

Tựa như có một bàn tay vô hình đang âm thầm thao túng hết thảy.

Cố Trường Khanh có chút bức dọc.

Thực lực càng mạnh, càng khinh thường dùng âm mưu quỷ kế.

Thực lực có thể đối phó vạn người, nhưng mà cũng không chịu được bị người dùng âm mưu không ngừng quấy nhiễu.

Tựa như ả Đế Khâm Na Tịch này, chỉ cần bắt được bà ta, bóp chết bà ta cũng không khác gì bóp chết một con kiến.

Nhưng mà bà ta lại có thể hoành hành bay nhảy, còn có thể ở sau lưng không ngừng tìm phiền toái cho Cố Trường Khanh.

Lập lại xác định vài lần, thậm chí còn mở ra trùng động tra xét mọi nơi trong Triều Ca thành một lần, tra xét mỗi một tiết điểm không gian.

Xác nhận kết giới Triều Ca thành đã không còn sơ hở.

Hắn để lại L9527 tiếp tục thủ thành.

Cố Trường Khanh xuyên qua trùng động trở về thành Lạc Thủy.

Chuyện đầu tiên khi trở lại thành Lạc Thủy chính là dò xét kết giới phòng ngự của thành Lạc Thủy, xác định không có gì phải lo lắng.

Cố Trường Khanh tiếp tục tra xét những tòa kiến trúc trong thành mà khi này chưa làm xong.

Chỉ là thứ quan trọng nhất trong tòa thành này tựa hồ chính là kho vũ khí.

Trừ thứ đó ra thì cũng không có cái gì đặc biệt khác.

Sau khi liên tục tra xét vài lần, xác định mình không bỏ sót chỗ nào.

Cố Trường Khanh đã hoàn thành việc tra xét thành Lạc Thủy.

Trong không gian thí luyện, mấy người Trương Hồ còn chưa ra.

Hiển nhiên, thí luyện của thành Lạc Thủy so với Triều Ca thành thì khó hơn nhiều.

Dù sao không gian thí luyện hình thành chính là hình chiếu của mỗi người.

Cùng bản thân chiến đấu cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Nhưng Cố Trường Khanh tin tưởng, đám Trương Hồ nhất định có thể thuận lợi hoàn thành thí luyện.

Đúng lúc này, thần phù chi nhãn bất chợt truyền tới thanh âm nhắc nhở: Có người hoàn thành thí luyện.

Chương 315: Thu Thập Thần Binh Lợi Khí Chương 315:
Thu Thập Thần Binh Lợi Khí

Thần phù chi nhãn bất chợt truyền tới thanh âm nhắc nhở:
Có người hoàn thành thí luyện.

Cổ Trường Khanh lắc mình đến vị trí trung tâm thành thị.

Trong thần thức của hắn, một cây trường thương đã biến mất trong kho vũ khí.

Mà giờ khắc này, thân ảnh Hoàng Đế cũng từ hư không hiện ra, trong tay cầm cây trường thương đó xuất hiện trước mặt Cổ Trường Khanh.

“Ta lấy được thứ này, có điều để giáp của ta lại không cần dùng tới.”

Hoàng Đế tùy tay đưa trường thương cho Cổ Trường Khanh, trên mặt có chút mát mát.

“Người cứ giữ lại cho những người khác đi, xem xem bọn họ có cần hay không.”

Cổ Trường Khanh tiện tay cất trường thương vào không gian giới tử.

Hoàng Đế có thể là người đầu tiên đi ra, vốn là việc trong dự kiến của Cổ Trường Khanh.

Ngoại trừ hắn thì Hoàng Đế là người mạnh nhất, hơn nữa ông còn có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú và ý chí cực kỳ mạnh mẽ.

Đánh bại hình chiếu của chính mình, với ông ta mà nói là chuyện quá dễ dàng.

Hơn nữa trông dáng vẻ tràn ngập thần thái của Hoàng Đế, hẳn là cũng có thu hoạch không nhỏ.

“Tiếp tục đi!”

Hoàng Đế cũng không định nghỉ ngơi, thấy vậy Cố Trường Khanh liền mở ra một không gian thí luyện cho ông, thân ảnh Hoàng Đế biến mất trong thành Lạc Thủy, lại tiến vào một không gian thí luyện khác.

Vốn tưởng rằng người đi ra thứ hai sẽ là Hầu Vương hoặc Trương Hồ.

Nhưng khiến Cố Trường Khanh bất ngờ chính là, người thứ hai từ không gian thí luyện đi ra lại là Chu Tước.

Chu Tước và Hoàng Đế đều giống nhau, khí tức rất tốt, thậm chí trên mặt còn lộ ra nét tươi cười.

Trong kho vũ khí, một bộ áo giáp thật lớn đã biến mất.

“Lão bản!”

Chu Tước hưng phấn đi tới trước mặt Cố Trường Khanh, đem áo giáp mình mới lấy được cho hắn xem.

Cả thân áo giáp là màu đen huyền, tản ra quang mang u lãnh, phía sau lưng áo giáp có một mũi nhọn tản ra hàn quang.

Cố Trường Khanh đánh giá một lượt rồi mới lên tiếng: “Cái áo giáp này có vẻ không dành cho con người mặc.”

“Đúng vậy, giao cho Hoa Hoa mặc đi!”

Chu Tước hưng phấn nói.

Cố Trường Khanh sững sốt, lập tức một hình ảnh đã hiện lên trong thức hải hắn.

Hoa Hoa trên người mặc bộ giáp này, cuộn mình thành một cục, trong miệng rít gào: Đạn thịt siêu cấp bắn liên tiếp. Sau đó nó sẽ lăn về phía kẻ địch.

Hình ảnh này, tựa hồ có chút không bình thường.

Trả lại áo giáp cho Chu Tước, những thứ mình có thể dùng thì không cần thiết phải giao ra, Chu Tước vô cùng vui vẻ mà

cất áo giáp vào không gian giới tử, sau đó lại mở ra một không gian thí luyện khác.

Sau đó, Triệu Phong, Thao Thiết, Trương Hồ, Hầu Vương, Thích Ngọc Na đều lần lượt đi ra.

Nhưng ngoại trừ Hầu Vương đạt được một cái Tử Kim Quan, những người còn lại đều lấy được thứ mình không dùng được, toàn bộ đều giao cho Cố Trường Khanh.

Thời gian từng chút qua đi, tốc độ hoàn thành thí luyện của mọi người càng lúc càng nhanh.

Trong không gian giới tử của Cố Trường Khanh đã tích góp được hơn năm nghìn thần binh lợi khí đủ loại kiểu dáng.

Mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều đã thu thập được thứ mình có thể dùng.

Trương Hồ lấy được một thứ vũ khí tương đối lợi hại là Ma Thần Chi Chùy, trên thân chùy tuyền một màu đen, điêu khắc hình ảnh ma văn đáng sợ.

Mỗi lần vung chùy đều có lôi điện kèm theo, so sánh với Thiên Côn chiến kích thì còn nhiều hơn vài phần bá đạo.

Triệu Phong lấy được một đôi Thần Phong Chi Dực, khiến cho tốc độ của anh ta tăng lên gấp đôi.

Ngô Duệ lấy được Long Chi Nghịch Lân, sau khi dung nhập vào thần văn rồi thúc giục nó, thần văn Hắc Giao có thể biến ảo ra trạng thái Thần Long trong thời gian ngắn, lực công kích và phòng ngự đều tăng lên gấp bội.

Thích Ngọc Na đạt được Tinh Hà Tỏa Liên, lúc nâng tay là có thể khóa chặt một khu vực không gian, năng lực này cũng khiến Cố Trường Khanh không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

Chu Tước lấy được Nghê Hoàng Vũ Y, có thể trong khoảng thời gian ngắn cưỡng chế chuyển đổi không gian, để tránh né công kích trí mạng.

Thao Thiết đạt được Chiến Thần Phủ, một búa đập xuống chính là kiên cố không địch nổi, không có gì không phá được.

Hầu Vương sau khi đạt được Tử Kim Quan thì đạt được trang bị thứ hai, Bộ Vân Ưng, tốc độ được đề cao.

Chỉ là có chút đáng tiếc, Hoàng Đế không đạt được trang bị thích hợp với thần văn của mình, ít nhiều cũng có tiếc nuối.

Nhưng Cổ Trường Khanh lúc thu thập trang bị lại ngoài ý muốn mà tìm được một trang bị để mình có thể dùng, Phá Không Chi Liêm!

Phá Không Chi Liêm, có được năng lực thần kỳ đó là phá vỡ kết giới không gian.

Cổ Trường Khanh gọi ra hư ảnh Tử Thần, quả nhiên, cự tượng Tử Thần trực tiếp hấp thu Phá Không Chi Liêm, thay thế cho Tử Thần Chi Liêm trong tay.

Cổ Trường Khanh thúc giục cự tượng Tử Thần vung lên liêm đao, cơ hồ không hao phí bao nhiêu thần văn lực, một khe nứt không gian đã bị Phá Không Chi Liêm dễ dàng cắt ra.

“Thử với kết giới xem sao!”

Cổ Trường Khanh phi thân đi tới trên không trung thành Lạc Thủy, nơi đây ẩn giấu kết giới phòng ngự của thành Lạc Thủy.

Thúc giục cự tượng Tử Thần, liêm đao chém ra.

Không gian trước mặt nổi lên gợn sóng, trên kết giới rõ ràng xuất hiện một vết nứt, ngay sau đó, kết giới sáng lên quang mang nhàn nhạt, chữa trị vết nứt trên kết giới.

“Không được sao.”

Cố Trường Khanh có chút thất vọng, đồng thời cũng có chút may mắn.

Nếu kết giới chủ thành có thể dễ dàng bị phá như vậy, đó mới thật sự là bi kịch.

Chương 316: Ân Nhân Cầu Đường Sóng Sốt Chương 316:
Ân Nhân Cầu Đường Sóng Sốt

Trong thành Lạc Thủy, cảm xúc của mọi người tăng vọt.

Có được trang bị thân văn, mỗi người đều tăng thực lực tương ứng.

Cho dù là Hoàng Đế không đạt được thứ gì, cũng vì mọi người được tăng thực lực mà hưng phấn.

Cố Trường Khanh đạt được Phá Không Chi Liêm, cuối cùng dưới sự phối hợp của Hoàng Đế, dùng Phá Không Chi Liêm thoải mái chém ra được kết giới phòng ngự mà Hoàng Đế mở.

Trong lòng Cố Trường Khanh có tính toán, trang bị thân văn khiến cơ thể được đề cao, nhưng cũng phải xem thực lực của thân thể mình có bao nhiêu.

Tuy rằng thân binh trong kho vũ khí có rất nhiều, nhưng Cố Trường Khanh cũng không định ở trong này tiếp tục trì hoãn thời gian quá dài.

Từ Triều Ca thành đến Lạc Thủy đã tốn thời gian hơn một tháng.

Cách thời gian đóng cửa Vũ Trụ chi thành còn một khoảng thời gian, có thể thăm dò càng nhiều chủ thành mới là chuyện quan trọng nhất.

Dẫn dò L9526 tiếp tục trông coi thành Lạc Thủy.

Cố Trường Khanh dẫn theo mấy người Hoàng Đế ra khỏi thành, đi tới tòa chủ thành thứ ba của Vũ Trụ chi thành: Trác Lộc.

Liên tưởng tới kết tinh thần văn lực đạt được ở Triều Ca thành, đây là thứ tăng chỉ số tiềm năng.

Lại đến thành Lạc Thủy đạt được trang bị thần văn, đây là thứ tăng lên thực lực thần văn.

Như vậy tới thành Trác Lộc lại sẽ đạt được cơ duyên mới gì?

Các tiên hiền thời viễn cổ, hẳn là có kế hoạch muốn cung cấp cho những người thừa kế của Nhân Tộc cơ hội tăng cường thực lực.

Cố Trường Khanh bỗng nhiên nhớ tới quyển sách cổ lấy được ở Thần Vũ cổ tộc.

Thần niệm vừa động, sách cổ từ trong không gian giới tử rơi vào trong tay Cố Trường Khanh.

Trang thứ nhất, một đám người ngẩng đầu nhìn trời.

Trang thứ hai, Nhân Tộc đang chiến đấu với các quái vật đủ loại hình dạng màu sắc.

Trang thứ ba, một tòa thành thật lớn đang lơ lửng.

Trang thứ tư, từ trên bầu trời giáng xuống ánh sáng diệt thế, nhân loại trong thành thị hóa thành tro tàn trong ánh sáng đó.

Trang thứ năm, trên không trung của thành thị đổ nát, một người ngửa đầu nhìn bầu trời.

Trang thứ sáu, một sinh vật không biết tên đang nắm cự đản trong móng vuốt.

Trang thứ bảy, trống không, cái gì cũng không có.

Năm trang trước, hiện tại Cố Trường Khanh đã hoàn toàn hiểu rõ.

Thông qua việc gặp được Tinh Không hung thú và thần văn giả hắc ám bên ngoài Vũ Trụ chi thành.

Lại sau đó bước lên cầu Vãng Sinh, tiến vào tòa chủ thành thứ nhất, sau đó gặp được thiên ma ngoại vực.

Chiến tranh của Nhân Tộc và thiên ma ngoại vực tựa hồ chính là thứ mà năm trang đầu tiên muốn thể hiện.

Nhưng tới trang thứ sáu, sinh vật tay cầm cự đản kia lại vẫn khiến Cố Trường Khanh không nghĩ ra được.

Sinh vật trên bức tranh đưa lưng về phía bên ngoài, chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng có chút hư ảo, cự đản nó cầm trong tay cũng có chút trừu tượng, không thể xác định đó là vật gì.

Tiên hiền thời viễn cổ rốt cuộc muốn truyền lại cho hậu nhân tin tức gì?

Vì sao lại không trực tiếp biểu đạt rõ ràng?

Cố Trường Khanh không nhận được mà ghét bỏ nghĩ.

Chân tướng, tựa như chỉ kém một chút là có thể phá giải.

Nhưng cố tình lại là một kết thúc như vậy.

Cố Trường Khanh rất tò mò, kẻ địch của cường giả tại khởi nguyên của Lam Tinh kia rốt cuộc là một tồn tại mạnh mẽ đến mức nào.

Đi tới Trác Lộ, trên mảnh đất hoang vắng không một sinh vật lại bắt đầu trở nên xanh um tươi tốt, không còn đáng vẻ không có sinh cơ như trước đó.

Càng tiến sâu vào trong Vũ Trụ chi thành thì trình độ bị phá hư sẽ càng thấp đi.

...

Khu vực bên ngoài Vũ Trụ chi thành.

Trên hoang nguyên, vô số Tinh Không hung thú rít gào, đó không phải tiếng rống giận hung lệ, mà là tiếng kêu rên chạy trời chết.

Sát sát sát...

Trên không trung, vô số đóa băng liên nổ rộ, hàn băng lực thổi quét đại địa, vô số Tinh Không hung thú không kịp chạy trốn, nháy mắt bị hóa thành một tảng băng.

Răng rắc... răng rắc...

Tiếng vỡ vụn chói tai vang lên, Tinh Không hung thú bị đông cứng đã hóa thành những mảnh tuyết vụn.

Trên hoang nguyên bị đóng băng, vô số mảnh vỡ thần văn lực đang lơ lửng.

“Thu!”

Một tiếng trầm thấp vang lên, mảnh vỡ thần văn lực đều chậm rãi bay về phía hai thân ảnh trong hoang nguyên.

Một thân ảnh màu trắng toát đang tập tễnh loạng choạng bước đi, bên người gã là một người phụ nữ yếu điệu thướt tha.

“Thật không ngờ người bại thảm như vậy!”

Người phụ nữ thông thả nói.

“Câm miệng!”

Bóng trắng không chút khách khí mà mắng, lúc này trên mặt gã không ngừng nhỏ nước, giống như ngay sau đó sẽ bị hòa tan.

“Còn phải hút thêm bao nhiêu thì người mới có thể hồi phục?”

Người phụ nữ nói chuyện đúng là Đế Khâm Na Tịch.

“Có phải người nghĩ, ta bị trọng thương thì người có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta?”

Bóng trắng âm trầm cười, tùy tay tóm lấy tóc của Đế Khâm Na Tịch, kéo bà ta vào trong lòng mình.

“Ta có thể tiện tay cứu người, cũng có thể tùy tiện bóp chết người!”

Bóng trắng nói xong, cái tay còn lại không kiêng nể gì mà di chuyển lên xuống trên thân thể đầy đặn của Đế Khâm Na Tịch.

Vẻ mặt Đế Khâm Na Tịch lạnh nhạt, tựa hồ không hề để ý, để mặc bóng trắng muốn làm gì thì làm.

Chỉ là sâu trong mắt bà ta chôn giấu hận ý cực đậm.

“Oán hận sao? Muốn báo thù ư?”

Ngón tay của bóng trắng xẹt qua cái cổ xinh đẹp của Đế Khâm Na Tịch, đặt nhẹ lên môi bà ta.

“Vậy thì đánh bại ta đi, sau đó mặc sức giết chết ta, ha ha ha! Ta đợi người đấy!”

Bóng trắng tùy ý hất Đế Khâm Na Tịch ra, bất ngờ không kịp đề phòng, Đế Khâm Na Tịch ngã phịch xuống mặt đất.

Thần văn lực ngưng tụ mà tới bị bóng trắng hút vào cơ thể.

Cảm thấy thực lực của mình đã khôi phục vài phần, bóng trắng cảm ứng được một chỗ khác có Tinh Không hung thú tụ tập, tập tễnh kéo từng bước chân, từng bước đi tới đó.

Đế Khâm Na Tịch nhìn bóng dáng gã, vô số ý niệm hiện lên trong đầu, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng từ bỏ.

Với tu vi hiện tại của bà ta, căn bản không phải là đối thủ của bóng trắng.

Chỉ có thể nhịn xuống, ần nhẫn mới có thể sống, còn sống thì mới có cơ hội báo thù.

Bóng trắng đã được đưa vào danh sách bà ta phải giết, nghĩ đến đây, Đế Khâm Na Tịch không tự giác liếm môi, tựa như nghĩ tới thứ gì đó vô cùng mỹ vị.

Chương 317: Khí Tức Biến Mất Chương 317: Khí Tức Biến Mất

Không gian bên ngoài, chiến đấu giữa thần văn giả và Tinh Không hung thú đang không ngừng nghỉ mà tiến hành.

Không ngừng có thần văn giả truyền tới tin tức đột phá.

Trên một tòa cổ thành phế tích, hai thần văn giả giết chết một con Tinh Không hung thú cuối cùng trong cổ thành.

Mấy nghìn mảnh vỡ thần văn lực đủ loại màu sắc bị hai người hút tới trước mặt.

Một thần văn giả trong đó nói: “Đại ca, tòa thành trước tất cả mảnh vỡ thần văn lực đều bị ta dùng rồi, lần này tất cả mảnh vỡ đều để ngươi hấp thu đi.”

Thần văn giả được gọi là đại ca gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu hấp thu mảnh vỡ thần văn lực.

Một thần văn giả khác thì cảnh giác nhìn chăm chú xung quanh, đề ngừa phát sinh tình huống bất ngờ.

Hai người một đường trợ giúp lẫn nhau, không ngừng săn giết Tinh Không hung thú, thông qua mảnh vỡ thần văn lực để tăng lên thực lực.

Chỉ một tháng ngắn ngủi, hai người cũng đã từ chiến đế cấp năm mươi lăm tăng lên tới cấp bảy mươi.

Loại tốc độ tăng lên đáng sợ này, ở bên ngoài Vũ Trụ chi thành là hoàn toàn không có khả năng xuất hiện.

Nhưng ở trong này lại đơn giản giống như ăn cơm đi ngủ vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thần văn giả đang ngồi khoanh chân, khí thế trên người liên tục tăng cao, ngay sau đó, uy áp cường đại phóng ra.

Thần văn giả bảo vệ bên người lập tức chúc mừng: “Chúc mừng đại ca, đột phá tới cấp bảy mươi mốt.”

Nhưng mà đáp lại gã, chính là trầm mặc của đối phương.

Thần văn giả đang bảo hộ không nghi ngờ gì, còn cho rằng đối phương chỉ là đang làm quen với biến hóa tăng cấp của bản thân.

Thần văn giả được gọi là đại ca kia chậm rãi ngẩng đầu, thần thái trong mắt lúc sáng lúc tối, tựa như đang mê mang giãy dụa.

Đột nhiên, miệng của gã lộ ra một nụ cười tà mị, sát ý trong mắt đột nhiên dâng lên.

...

Bên ngoài Vũ Trụ chi thành, giết chóc không ngừng diễn ra trên mặt đất.

Từ lúc bắt đầu, khi hiệu quả của mảnh vỡ thần văn lực bị phát hiện kia.

Sinh linh của nguyên vũ trụ và Tinh Không hung thú đã tiến vào cục diện không chết không thôi.

Cảm giác có thể trở nên mạnh hơn quá đơn giản như vậy, thực sự khiến cho thần văn giả mê say.

Cho dù có một bộ phận thần văn giả phát hiện dị thường, thì cũng đã quá muộn.

Thần văn giả bị ăn mòn rồi rơi vào hắc ám, đã không còn khả năng quay đầu.

Vì thế, những người cùng xông pha vào Vũ Trụ chi thành, từ bạn bè, người yêu, người thân, không biết khi nào có thể trở tay cho người tín nhiệm mình nhất một đao.

Đây là tu la tràng, là tu la tràng do thiên ma ngoại vực tạo ra.

Sinh linh tiến vào đây, không ai có thể trốn thoát.

...

Thành Trác Lộc vẫn còn khoảng cách rất xa.

Con đường phía trước tràn ngập sương mù.

Cổ Trường Khanh cố ý thông qua trùng động tìm ra không gian tiết điểm của thành Trác Lộc.

Nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Tiên hiền của Nhân Tộc có vẻ cũng không muốn khiến cho quá trình của bọn họ quá mức thuận lợi.

Lại qua ba ngày, trên mặt đất có càng nhiều biến hóa.

Cổ Trường Khanh và đám người Hoàng Đế đi tới trước một con sông lớn.

Trước đó ở trong Vũ Trụ chi thành cũng không phải chưa từng nhìn thấy sông.

Nhưng tất cả các con sông đều là vô cùng khô hạn, không có dấu vết của nước.

Nhưng mà dòng sông trước mắt lại có nước.

Mặt sông yên tĩnh, không hề gợn sóng.

Thậm chí cũng không có dấu hiệu của dòng chảy.

Tựa như một mỹ nhân đang ngủ say, bình yên tốt đẹp.

Mặt sông không biết rộng bao nhiêu, nơi cuối cùng tầm mắt có thể thấy được lại là sương mù mờ mịt.

Cho dù hiện tại thần niệm của Cố Trường Khanh đã đủ cường đại, nhưng cũng không thể đột phá sương mù để nhìn được phong cảnh ở chỗ xa hơn.

Những sương mù này có lai lịch gì, vì sao lại có hiệu quả ngăn cách thần niệm mạnh như vậy?

Cố Trường Khanh muốn bắt giữ một ít sương mù tới để tham khảo một chút, nhưng lại thất bại.

Đừng nói là tra xét sương mù, ngay cả bắt giữ chúng nó cũng không làm được.

Điều này khiến cho Vũ Trụ chi thành càng tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.

Những tiên hiền của Nhân Tộc rốt cuộc để lại bao nhiêu bí mật trong Vũ Trụ chi thành?

Một đường đi tới, trong lòng Cố Trường Khanh ngày càng tràn ngập kính ý với bọn họ.

Mấy người Trương Hổ sau khi tra xét mọi nơi một phen, cũng không có thu hoạch gì mà trở lại.

Cố Trường Khanh cũng không tính toán trì hoãn thời gian, mọi người bay lên không trung, bay về phía bờ sông bên kia.

Sông lớn dưới chân vốn không hề thu hút quá nhiều sự chú ý của Cố Trường Khanh.

Nhưng sau khi bay một lát, dưới chân mọi người vẫn như trước là mặt sông yên tĩnh.

Cố Trường Khanh nhíu mày, nhìn thoáng qua phía sau.

Bờ sông đã sớm biến mất trong tầm mắt, bị sương mù che khuất.

Xung quanh, ngoại trừ mặt sông dưới chân thì không còn thứ gì khác.

“Tình thế bệ hạ, có chút không thích hợp.”

Hoàng Đế dừng lại, cảnh giác nhìn nước sông dưới chân.”

Thấy thế, tất cả mọi người ngừng lại.

“Tất cả đừng cử động, ta đi xuống tra xét một chút.”

Cố Trường Khanh dẫn dò, ở đây hẳn cũng không yên tâm để cho bọn Trương Hồ đi.

Tuy rằng mỗi người bọn họ đều có thực lực cực mạnh, nhưng vẫn không thể khinh thường.

Người mạnh nhất ở đây chính là hắn, tiếp theo là Hoàng Đế.

Để Hoàng Đế ở lại chung với bọn họ, cho dù có gặp phải vấn đề, bằng vào thực lực và kinh nghiệm của Hoàng Đế thì cũng đủ để đối phó.

Cố Trường Khanh đáp xuống mặt sông, ngẩng đầu, thân thể của mấy người Hoàng Đế đã có chút hư ảo, nhưng vẫn còn ở trong tầm mắt như trước.

Nước sông vẫn lặng yên như lúc ban đầu, cũng không bởi vì Cố Trường Khanh đến mà nổi lên gợn sóng.

Cố Trường Khanh tò mò ngồi xổm xuống, muốn vốc lên một chút nước, nhưng khiến hắn không ngờ được là, tay đưa vào giữa sông nhưng lại vơ phải khoảng không.

Trong sông, cái gì cũng không có.

Cố Trường Khanh tản ra thần niệm, lại rõ ràng có thể cảm ứng được nước sông có tồn tại.

Tiến vào Vũ Trụ chi thành, chuyện kỳ dị gặp phải cũng không phải một hai chuyện.

Cố Trường Khanh nghĩ một lát, trực tiếp tiến vào trong sông.

Nhưng mà Cố Trường Khanh đang ở trong lòng sông, bên người tựa như có nước, nhưng lại không đụng được tới nước sông.

Tuần tra hồi lâu, cuối cùng Cố Trường Khanh vẫn không phát hiện được gì, hắn đành phải quay trở lại lên bờ, đúng lúc này, hắn chợt phát khí tức của mấy người Hoàng Đế đã biến mất.

Chương 318: Dòng Sông Cổ Quái Chương 318: Dòng Sông Cổ Quái

Tuần tra hồi lâu, cuối cùng Cố Trường Khanh vẫn không phát hiện được gì, hắn đành phải quay trở lại lên bờ, đúng lúc này, hắn chợt phát khí tức của mấy người Hoàng Đế đã biến mất.

“Có chuyện gì đây?”

Cố Trường Khanh nhú mày, khuếch tán thần niệm đến phạm vi lớn nhất.

Đám người Hoàng Đế tựa như biến mất vào hư không, mất đi tất cả khí tức.

Cố Trường Khanh ổn định tâm tình, lẳng lặng nhớ lại tất cả các động tác của mình sau khi tiến vào dòng sông ban nãy.

Hắn một lần nữa tiến vào dòng sông, trở lại vị trí lúc ban đầu khi hắn vừa xuống.

Sau khi trở lại trên mặt sông, không trung vẫn như trước không có thân ảnh của mấy người Hoàng Đế.

“Hô Tử!”

“Triệu Phong!”

“Hầu Tử!”

“Hoàng Đế tiền bối!”

Cố Trường Khanh hô liên tiếp mấy lần tên của bọn họ, nhưng đều không có ai đáp lại.

“Dòng sông này sao lại cổ quái như vậy? Chẳng lẽ ta lại gặp phải thiên ma ngoại vực?”

Cố Trường Khanh lẩm bẩm, hắn cũng không quên một màn phát sinh lúc trước ở trên đường tới thành Lạc Thủy.

Cố Trường Khanh trước tiên nghĩ tới cự thú biết chiết diệt không gian kia.

Nhưng mà rất nhanh hắn đã phủ định suy đoán này.

Bởi vì đối với việc sử dụng không gian chiết diệt, Cố Trường Khanh đã là xe nhẹ đường quen, hoàn toàn không phải người mà con cự thú kia có thể so sánh được.

Lúc này hắn cũng không cảm ứng được bất cứ không gian dao động nào.

Đồng thời, sương mù có thể ngăn cách thần niệm của hắn, vậy làm sao có thể không ảnh hưởng các sinh linh khác được.

Trái phải không tìm được người, Cố Trường Khanh cũng không xoắn xuýt nữa.

Có Hoàng Đế ở đó, cho dù có gặp phải thiên ma ngoại vực, bằng vào thực lực của Hoàng Đế, mặc dù không đến mức dễ dàng chém giết bọn chúng như mình, nhưng cũng là tuyệt đối có thể dễ dàng nghiền áp.

Hơn nữa, đám người Trương Hồ cũng phải ở trong nguy cơ mà nhanh chóng trưởng thành, trong tương lai còn phải đối phó với càng nhiều chiến đấu.

Không thể nào mỗi lần gặp được nguy cơ đều phải để hấn đi ra giải quyết.

Nghĩ như thế, hai tay Cố Trường Khanh chấp ở phía sau, hướng về bên bờ sông bên kia bay đi.

Hấn thật muốn xem xem, cái sông này rốt cuộc có mảnh khoe gì.

...

Thời gian quay lại sau khi Cố Trường Khanh vào sông.

“Hoàng Đế tiền bối, lão đại đã vào sông, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Trương Hồ không nhịn được lo lắng cất tiếng.

“Hồ Tử, người nói cái gì thế, lão đại sao có thể xảy ra chuyện!”

Triệu Phong không chút khách khí quát.

“Đúng vậy, Hồ Tử, người sao lại không có lòng tin với lão đại thế!”

Ngay cả Thao Thiết bình thường không nói nhiều lắm cũng ghét bỏ nói.

“Ta chỉ lo cho lão đại thôi!”

Trương Hồ có chút tủi thân.

Hoàng Đế mở miệng nói: “Hồ Tử lo lắng cũng không sai, sông này quả thực có chút không giống bình thường, vừa rồi Tinh đế bệ hạ hình như là phát hiện gì đó, lúc này mới tiến vào sông.”

Trương Hồ nhanh chóng tiếp lời: “Chúng ta có cần vào theo lão đại vào sông không, nếu lão đại gặp phải phiền toái, chúng ta cũng có thể hỗ trợ!”

Hoàng Đế có chút dở khóc dở cười, mục đích Cố Trường Khanh để bọn họ lưu lại không cần nói cũng biết, hiện tại đi theo qua đó cũng chỉ là thêm phiền thôi.

“Đừng có thêm phiền cho lão đại, thành thật mà chờ lão đại đi ra là được!”

Chu Tước xua tay nói.

Hoàng Đế nhắm mắt lại cảm nhận hơi thở xung quanh một chút, bỗng nhiên mở miệng nói: “Các người đều dựa vào gần ta đi.”

Nói xong cũng không quan tâm phản ứng của mọi người, ông ta nâng tay mở ra một cái kết giới, bao bọc toàn bộ mọi người vào bên trong.

Sau đó, mọi người lẳng lặng nhìn xuống mặt sông, chờ đợi Cố Trường Khanh đi ra.

...

Trên mặt sông, sương mù bao trùm, tất cả đều bị che đậy đi.

Cố Trường Khanh đã phi hành rất lâu, nhưng vẫn không thể tìm được bờ bên kia.

Bởi vì một đường bay tới, cho dù sông có rộng lớn hơn nữa thì cũng không thể nào còn chưa tới bờ.

Sở dĩ không tới được, chỉ có thể do hắn đã bị lạc trên mặt sông này.

Kết luận này thật đáng mỉa mai, nhưng hiện tại đây là sự thật.

Cố Trường Khanh bay một đường, thậm chí đã từ bỏ việc thần niệm tra xét.

Những tiên hiền của Nhân Tộc để lại dòng sông đặc thù quỹ dị này, tất nhiên là có dụng ý của họ.

Cổ Trường Khanh tin tưởng, hắn sẽ không bị vây ở nơi đây quá lâu.

...

Thời gian trôi qua rất chậm, nhưng lại giống như không biến hóa chút nào.

Cổ Trường Khanh đã quên mình bay được bao xa.

Nhưng dựa theo cách tính của nguyên vũ trụ, ít nhất hắn đã bay qua hơn trăm cái tinh hệ.

Nhưng lúc này dưới chân hắn vẫn là mặt sông bình lặng như trước, không hề có chút thay đổi.

Không có phương hướng, tìm không thấy mục tiêu, cứ như vậy mù quáng mà bay.

Đối với bất cứ ai mà nói thì đây đều là một loại giày vò, cho dù là Cổ Trường Khanh cũng không ngoại lệ.

Cổ Trường Khanh tùy tay phóng ra Hắc long, để cho nó tiếp tục bay, còn về phần mình thì lấy từ không gian giới tử ra một cái sô pha thoải mái.

Ba...

Một chai rượu vang được mở ra, hương thơm của rượu tỏa ra bốn phía, Cổ Trường Khanh cầm một cái ly đế cao, một tay cầm điều thuốc, nâng chân bắt chéo ngồi trên sô pha.

Hắc Long phi hành cao tốc còn mang theo gió, nhưng ở phạm vi mười trượng trước người hắn đều tự động tản đi.

Một ngụm rượu nuốt xuống, trong miệng sinh hương, cũng xem như là một khoảng thời gian nghỉ ngơi trong khi tìm kiếm khăn trang cấp bách.

Có lẽ thứ tồn tại trong bóng tối có chút nhìn không được bộ dáng nhàn nhã tự tại của Cố Trường Khanh lúc này.

Vào lúc Cố Trường Khanh châm điều thuốc thứ hai, vừa mới hút được một lần thì phía trước Hắc Long, một mảnh thiên địa rộng lớn xuất hiện trước mặt hắn.

Cố Trường Khanh hơi sửng sốt, thế giới trước mắt, vậy mà ngay cả sương mù cũng không còn nữa.

Tất cả đều thấy được rõ ràng.

Chỉ là, cảnh tượng xuất hiện trước mắt tuyệt đối không yên bình.

Khói đặc cuộn cuộn trong thiên địa.

Núi sông sụp đổ, nham thạch nóng chảy xuôi theo dòng nước, bầu trời mây đen dày đặc, điện thiểm lôi minh, thấy thế nào cũng là cảnh tượng như tận thế.

Cố Trường Khanh xoa xoa mũi, trong không khí truyền đến mùi máu tươi gay mũi.

Nhưng mùi máu tươi này, Cố Trường Khanh lại cảm thấy xa lạ.

Tựa như đó là mùi vị không nên tồn tại trên thế giới này.

Một nghi vấn mới cũng hiện lên trong đầu hắn, đây rốt cuộc là nơi nào?

Vẫn là bên trong Vũ Trụ chi thành sao?

Nếu là ở bên trong Vũ Trụ chi thành, vì sao so với các nơi khác từng đi qua trước đây lại có tương phản lớn như vậy?

Chương 319: Thiên Ma Ngoại Vực Yếu Ốt Chương 319: Thiên Ma Ngoại Vực Yếu Ốt

Mang theo vô số nghi vấn, Cố Trường Khanh nhanh chóng phi thân qua nơi mà mùi máu tươi gay mũi xuất hiện.

Vút!

Một thiên thạch sượt qua vai trái của hắn, mạnh mẽ nện lên trên mặt đất, tiếng nổ mạnh khuếch tán ra.

Bụi mù cuộn cuộn phóng lên trời.

Cố Trường Khanh nheo hai mắt lại, tay vung lên, trên bầu trời, vô số thiên thạch thi nhau mà đến trực tiếp hóa thành tro bụi, biến mất trên không trung.

“Kẻ nào lại dám quấy nhiễu công kích của ta?”

Trên không trung truyền ra một thanh âm ồm ồm.

Cố Trường Khanh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con quái vật đầu dê thân rắn, trước ngực sinh ra hai cái móng vuốt đang trừng đôi mắt đỏ máu mà nhìn Cố Trường Khanh.

“Thật sự xấu đến không thể xấu hơn.”

Cố Trường Khanh xoa xoa mắt, vừa đến đã nhìn thấy thứ trù tượng như vậy, thật sự là có chút cay mắt.

Rống!

Hắc Long quay đầu phun một ngụm long tức lên không trung, quái vật đầu dê thất kinh quay người định đào tẩu, nhưng đã bị long tức quán lấy, đã hóa thành tro bụi.

Không cần biết là địch hay bạn, giết một thứ như vậy, Cố Trường Khanh không có bất cứ áy náy nào.

Nhưng mà Cố Trường Khanh đúng là vẫn còn xem nhẹ sự trù tượng của mảnh thiên địa này.

Rất nhanh, trên bầu trời tràn tới chi chít quái vật có đủ hình thù kỳ quái.

Một con khỉ trên mũi có thêm một khuôn mặt, một con vịt nhưng lại có đầu chuột, một con chó có cái đầu hình... hoa cúc.

Cố Trường Khanh dù có sức tưởng tượng vô tận, cũng không thể tưởng tượng ra nhiều thứ có hình dạng kỳ lạ như vậy.

“Độc thần giả! Giết chết hắn!”

Con khi có một khuôn mặt trên mũi có vẻ là lão đại của chúng nó, lúc này đang hạ mệnh lệnh.

Cố Trường Khanh tức đến cười, hắn bị dọa còn chưa đòi chút bồi thường thì thôi, đối phương lại còn dám giết mình.

Loại yêu cầu quá phận này, Cố Trường Khanh không thể làm chúng nó thất vọng rồi.

Vừa rồi hắn còn đang cảm thấy có chút tự trách vì đã giết chết con quái vật đầu dê kia.

Nhưng mà nhìn thấy những con quái vật đang bay trên bầu trời, trong lòng Cố Trường Khanh đã không còn chút tự trách nào, thậm chí cảm thấy mình giết còn chưa đủ dứt khoát.

Nhìn đám trước mắt này, bộ dạng xấu xí thì thôi đi, còn muốn giết mình.

Nhất là một câu “độc thần giả” kia, sao lại nghe có chút quen tai nhỉ?

Tầm mắt Cố Trường Khanh đảo qua lũ quái vật trước mắt, trong lòng đã có đáp án.

Những thứ này, tất cả đều là thiên ma ngoại vực.

Chẳng qua, vì sao thiên ma ngoại vực lại yếu như vậy?

Phải biết rằng, một đường tới đây đã gặp phải 3 con thiên ma ngoại vực.

Tô Ly, Si, còn có một con ngay cả tên cũng chưa hỏi.

Ba con thiên ma ngoại vực này nhìn thế nào cũng hoàn toàn không phải cùng một loại với mấy thứ trù tượng ở đây.

Nếu đã là thiên ma ngoại vực, Cố Trường Khanh giết chúng sẽ không có bất cứ băn khoăn gì.

Thúc giục quỷ văn, trên bầu trời, cự tượng Minh Thần giáng lâm.

Minh Thần quốc đô kéo dài toàn bộ không trung từ trong tay Minh Thần quăng ra.

Lực lượng chôn vùi khủng bố, trực tiếp giết chết toàn bộ tất cả thiên ma ngoại vực bị vây trong lực lượng Minh Thần.

Bầu trời khôi phục bình lặng, ngoại trừ hoàn cảnh vẫn giống như địa ngục tận thế như cũ.

Hắc Long chở Cố Trường Khanh, thét dài một tiếng rồi bay về phương xa.

Ra khỏi sương mù, thần niệm của Cố Trường Khanh đã có thể thông suốt đến địa phương xa hơn.

Cố Trường Khanh có thể cảm nhận được, mảnh thiên địa này, nơi nơi đều có chiến đấu.

Ba!

Hắc Long vung đuôi lên, trực tiếp đập chết một đàn thiên ma ngoại vực đang vây công mà tới.

Cố Trường Khanh nhú mày càng chặt.

Trước đó nhiều ngày như vậy chỉ gặp phải ba con, nhưng hiện tại, thiên ma ngoại vực lại giống như không cần tiền, khắp trời đất đều có thể thấy.

Cố Trường Khanh thậm chí hoài nghi, giờ phút này hắn có còn đang ở trong Vũ Trụ chi thành hay không.

Nếu không, trước sau sao lại có tương phản lớn như thế.

Trạng thái tương phản này đã có chút vô lý.

Một tiếng rống ngâm vang lên, long tức vạn trượng quét ngang trời cao.

Lại hơn vạn con thiên ma ngoại vực hóa thành tro bụi.

“Thật đúng là nhiều không kể hết!”

Cổ Trường Khanh có chút phiền, cái đám này trông đã không ra gì thì thôi, ngay cả tâm nhãn cũng không có!

Chúng không nhìn thấy đồng loại của mình đến bao nhiêu chết bấy nhiêu à?

Vẫn còn dám đi lên chịu chết ư?

Đây không phải rõ ràng là chỉ số thông minh có vấn đề sao?

Vừa mới nói xong, một con ếch lông dài bỗng nhiên vươn đầu lưỡi dính dớp về phía Cổ Trường Khanh.

“Đủ rồi đấy!”

Cổ Trường Khanh tức giận gằn giọng, không gian theo đó chấn động, ấn ký Linh Diễm trên trán lóe sáng, trong tầm mắt hắn, nơi chốn đều bốc lên những ngọn lửa màu xám trắng.

Trong thiên địa thoáng chốc vang lên vô số tiếng kêu rên.

Đó là thanh âm thống khổ phát ra từ thần hồn, một lát sau, vô số thiên ma ngoại vực từ không trung rơi xuống, ánh mắt vốn đã không quá thông minh giờ hoàn toàn mất đi thần thái.

Trong thiên địa lại khôi phục yên tĩnh.

Bên tai Cổ Trường Khanh rớt cuộc cũng thanh tịnh hơn rất nhiều.

Linh Diễm là một thủ đoạn công kích trên phạm vi cực lớn, thật sự là dùng rất tốt.

Chương 320: Quận Trác Lộc Chương 320: Quận Trác Lộc

Đứng trên đỉnh đầu Hắc Long, Cổ Trường Khanh nhắm mắt lại, tản ra thần niệm tiếp tục tra xét.

Cách đó không xa, trên một ngọn núi hoang hấp dẫn chú ý của Cổ Trường Khanh.

Hắn cảm ứng được có khí tức của sinh linh dao động, hơn nữa khí tức này lại là thứ hắn quen thuộc nhất, là khí tức của Nhân tộc.

Tựa như cảm ứng được xung quanh trở nên an toàn hơn rất nhiều, những người tránh ở trong ngọn núi kia cẩn thận mà đi ra.

“Vừa rồi hình như có đại năng xuất thủ, cho nên tất cả yêu ma đều chết rồi!”

Một người trẻ tuổi mặc quần áo da thú, trên đầu đội mũ lông chim nói.

“Không biết có phải là bên tổ thành phái người tới hay không, bọn họ còn không đến, nơi đây có lẽ là giữ không nổi nữa!”

Một người trung niên tuổi lớn hơn một chút, trên đầu đội kim quan nhìn về phía bầu trời nơi xa, lo lắng nói.

“Nhân lúc này chúng ta nhanh chóng trở về đi, nếu không đợi chúng nó giết tới, chúng ta lại phải trốn trở lại.”

Phía sau hai người là một cô gái trẻ tuổi đang cảnh giác nhìn xung quanh.

Mấy người trao đổi ánh mắt, chuẩn bị rời đi.

Người trung niên bỗng biến sắc, mở miệng nói: “Cẩn thận, có chuyện xảy ra!”

Giây tiếp theo, một cái đầu rồng cực lớn trồi lên đôi mắt màu lam mà nhìn mấy người trong khe núi.

Uy áp đáng sợ khiến cho mấy người suýt nữa không đứng vững được gót chân, cô gái thì liên tục lùi về sau vài bước, ngã ngòi trên mặt đất.

“Rồng! Con rồng thật đáng sợ!”

Vào lúc nhìn thấy Hắc Long, cô gái run rẩy.

“Tiểu Hắc, quay lại.”

Cổ Trường Khanh dứt lời, thân hình vạn trượng của Hắc long nhanh chóng nhỏ lại, quần quanh lên cổ tay của hắn.

“Các hạ là ai?”

Người trung niên cảnh giác hỏi, một bàn tay ở sau lưng âm thầm vẽ pháp quyết.

“Nếu ta là người, khi biết được thực lực của song phương chênh lệch lớn như vậy, ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế.”

Cổ Trường Khanh nhìn người trung niên, trong mắt tràn ngập lạnh lẽo.

Sở dĩ cười long mà đến, ngoại trừ để cho bớt việc thì tác dụng lớn nhất chính là để chấn nhiếp.

Ý chấn nhiếp của hắn đã rõ ràng như vậy.

Nhưng mấy người trước mặt lại vẫn không tự biết mình.

Chẳng lẽ một đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu, nếu hắn muốn động thủ, bọn họ sẽ có cơ hội nào sao?

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Tự biết được hành động của mình nực cười như thế nào, người trung niên nhanh chóng cung kính mà nhận lỗi với Cổ Trường Khanh.

“Không cần, nói cho ta biết đây là nơi nào?”

Cố Trường Khanh chỉ muốn biết rõ tình huống trước mặt, cũng không để ý mấy cái xin lỗi này.

“Các hạ, đây là quận Trác Lộc!”

Người trung niên thành thật nói.

“Cái gì?”

Lần này đến lượt Cố Trường Khanh giật mình.

Hắn vốn đang trên đường tới thành Trác Lộc, nhưng hiện tại lại nghe được từ miệng một người xa lạ nói với hắn rằng hắn đang ở quận Trác Lộc.

Chỉ là quận Trác Lộc này so với những chuyện trải qua trước đó ở thành Lạc Thủy và Triều Ca lại khác biệt một trời một vực.

Có thể nói là khác hoàn toàn, ngay cả một chút cũng không liên quan đến nhau.

Hơn nữa trong hai tòa thành phía trước, ngoại trừ bảo hộ chi linh thì ngay cả vật sống cũng không có.

Nhưng tới nơi này thì ngay cả người sống cũng xuất hiện rồi, hơn nữa còn có mấy người.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Cố Trường Khanh có hàng trăm câu hỏi nhưng lại không có đáp án.

“Làm sao vậy? Các hạ tới từ quận nào, là đến từ Lạc quận ở cách vách sao?”

Cố Trường Khanh nhảy bén cảm giác được sự chênh lệch rất nhỏ trong đó.

Trong miệng người trung niên, nhắc tới ba tòa thành thì đều dùng từ quận chứ không phải thành.

Chỉ khác một chữ, lại khiến cho Cố Trường Khanh có một ý nghĩ hoang đường trong đầu.

“Chẳng lẽ mình lại xuyên việt?”

Cố Trường Khanh véo vào tay mình, xác định mình không lâm vào huyền cảnh, hơn nữa hẳn hiện tại cũng có một tư duy vô cùng rõ ràng.

“Xuyên việt? Là ý gì?”

Người trung niên nhìn mấy người xung quanh, có chút không hiểu mà hỏi một câu.

Cố Trường Khanh trầm mặc một lát, cảm thấy không nên giải thích chuyện này, vì vậy đơn giản bỏ qua đề tài ấy.

“Nhiều thiên ma ngoại vực như vậy, xin hỏi nó từ đâu mà tới?”

Cố Trường Khanh chỉ vào nơi cách đó không xa, trên mặt đất đã có mấy con thiên ma ngoại vực bị Linh Diễm đốt cháy rồi rơi xuống.

“Thứ đó ư? Đều là từ trên trời tới!”

Người trung niên vừa nói vừa nâng ngón tay chỉ lên trời.

Cố Trường Khanh chỉ cảm thấy, vấn đề này hẳn hỏi cũng như không.

Chỉ là thấy người trung niên trước mặt bày ra vẻ mặt đương nhiên, không giống như đang cố ý nói nhăng nói cuội, Cố Trường Khanh cũng chỉ có thể từ bỏ việc truy hỏi.

Có lẽ trong nhận thức của họ, đây đã là một câu trả lời có kiến thức rất cao.

Chấp tay, Cố Trường Khanh xoay người muốn rời đi, nhưng lại bị người trung niên ngăn lại, hy vọng có thể cùng rời đi với Cố Trường Khanh.

Thiên ma ngoại vực ở đây tuy đều đã bị Cố Trường Khanh thiêu cháy, nhưng mà người này lại không biết.

Bọn họ chỉ là hy vọng bên người có một tồn tại cường đại, vừa lúc có thể bảo vệ tất cả mọi người.

Ban nãy cả đám đều thấy Cố Trường Khanh cười rộng xuất hiện, hiển nhiên là vô cùng trông ngóng được đồng hành cùng hắn.

“Nói cho ta biết quận Trác Lộc đi như thế nào là được.”

Dứt lời, Cố Trường Khanh vung tay lên, mấy người bay lên trời, đi theo phía sau thân ảnh Cố Trường Khanh, hóa thành tia sáng biến mất ở phía chân trời.

Rất nhanh, dưới sự chỉ dẫn của người trung niên, Cố Trường Khanh mang theo mấy người xuyên qua một bình nguyên mênh mông vô bờ, ở phía xa, hình dáng một tòa thành nhỏ đã xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Chỉ là lúc này tòa thành đang bị vô số thiên ma ngoại vực tấn công tập thể.

Những tia sáng xán lạn cùng với các loại vũ khí sơ sài đang không ngừng nghênh đón thiên ma ngoại vực trên bầu trời.

Cố Trường Khanh nhìn ra được, thành nhỏ hiện tại đang lâm vào tình cảnh không mấy lạc quan.

“Làm sao bây giờ, chúng ta không về được rồi!”

Người trung niên lo lắng, mang theo ngữ khí đau thương nói.

“Các hạ, Hắc Long của ngươi lợi hại như vậy, ngươi có thể phóng xuất nó ra giúp chúng ta đánh bại thiên ma ngoại vực không?”

Cố Trường Khanh không khỏi cảm thấy buồn cười, rốt cuộc đối phương nghĩ gì mà lại cho rằng Hắc Long sẽ lợi hại hơn hắn?

Nhưng mà Cố Trường Khanh cũng không dự định sẽ đích thân ra tay, vì vậy nên thuận thế thả Hắc Long ra.

Chương 321: Mâu Thuẫn Giữa Thiên Ma Ngoại Vực Và Nhân Tộc Năm Xưa
Chương 321: Mâu Thuẫn Giữa Thiên Ma Ngoại Vực Và Nhân Tộc Năm Xưa

Thân hình Hắc Long nháy mắt lớn lên mấy vạn trượng.

Một tiếng rống ngâm vang vọng sao trời, Nhân Tộc ở trong thành vốn đã lâm vào tuyệt vọng, giờ phút này bỗng nhiên nghe được tiếng rống ngâm cao vút, mọi người đều chấn động tinh thần.

Giây tiếp theo, thân hình màu đen của Hắc Long xuất hiện trên không trung của tòa thành, thân hình to lớn hùng vĩ khiến linh hồn mọi người cũng phải kinh sợ.

Thần long chỉ vậy đuôi một cái, những thiên ma ngoại vực trong thành khiến vô số người đầu đầu đã biến thành một đoàn huyết vụ ngay trong không trung.

Một ngụm long tức phun ra, vô số thiên ma ngoại vực tức khắc hóa thành tro bụi.

“Người của Tổ thành tới cứu chúng ta rồi!”

“Thật tốt quá, tới cứu chúng ta rồi! Có điều chỉ có một con rồng tới thôi sao?”

Trong thành nhỏ, vô số người vui sướng tới nỗi bật khóc.

Rất nhanh, thiên ma ngoại vực trên bầu trời đã bị Hắc Long diệt sạch, chỉ còn sót lại mấy con thì đều bị những cao thủ Nhân Tộc từ trong thành bay ra giết chết.

Thành nhỏ nơi đây cũng chính là quận Trác Lộc.

Cố Trường Khanh thu Hắc Long lại, dưới sự chỉ dẫn của người trung niên mà tiến vào thành.

Quận Trác Lộc rất nhỏ, nhỏ đến mức Cố Trường Khanh dù không dùng lực lượng không gian cũng có thể tra xét xong trong nháy mắt.

Phóng ra thần niệm tra xét, Cố Trường Khanh cũng có hiểu biết nhất định với thực lực của Nhân Tộc trong thành này.

Đó chính là, rất yếu, yếu đến mức ngang với thời kỳ đầu khi Lam Tinh thức tỉnh thần văn.

...

Quận Trác Lộc được kiến tạo từ nham thạch màu xanh nhạt.

Cho dù vừa mới trải qua một trận đại chiến, nhưng khắp nơi vẫn lộ ra khí tức tân sinh.

Có lẽ tòa thành này hẳn là mới được xây chưa bao lâu.

“Các hạ, thành chủ tới bái kiến, ngài xem?”

Người trung niên vội vã đi tới trước mặt Cố Trường Khanh, thật cẩn thận hỏi. Ở cách ông ta không xa là một người đàn ông trung niên cũng có tuổi xấp xỉ ông ta.

“Để ông ta tới đây.”

Cố Trường Khanh nhìn về phía xa xa, có chút suy tư.

“Xin chào, ta là thành chủ thành Trác Lộc, ta tên Si Thuật.”

Người đàn ông trung niên tên Si Thuật cuống quýt đi tới trước mặt Cố Trường Khanh.

Đối mặt với cường giả chỉ cần lật tay là có thể tiêu diệt hết tất cả thiên ma ngoại vực, cứu được một thành của Nhân Tộc, ngoại trừ cảm kích, càng nhiều hơn là kính sợ.

Khi nhìn thấy Cố Trường Khanh, lại càng kinh hãi phát hiện hẳn cũng là nhân tộc, trái tim của Si Thuật cũng được thả xuống.

“Những thiên ma ngoại vực này là chuyện thế nào?”

Cố Trường Khanh không muốn phí lời, chỉ muốn biết rõ tất cả chân tướng nhanh nhất có thể.

Bất kể hiện tại là xuyên việt hay là đi vào một bí cảnh đặc thù.

Phải mau chóng rời đi nơi này mới là chuyện quan trọng nhất.

“Nói thực là chúng ta cũng không rõ, chỉ biết chúng nó không thuộc về thế giới này của chúng ta.”

Si Thuật cẩn thận nhìn vẻ mặt Cố Trường Khanh, trầm mặc một lát mới nói.

“Từ lúc ta bắt đầu nhớ được mọi việc, phụ thân mẫu thân, các trưởng bối đều đang chiến đấu, mỗi ngày đều có vô số người chết đi, chết trong tay thiên ma ngoại vực và những quái vật biến dị.”

Vẻ mặt Si Thuật tràn ngập bi thương.

“Quái vật biến dị?”

Cố Trường Khanh hơi sửng sốt, hần nhớ tới những con Tinh Không hung thú vây quanh bên ngoài Vũ Trụ chi thành.

Hiện tại, liên quan đến nguồn gốc của Tinh Không hung thú, Cố Trường Khanh tựa hồ đã có đáp án.

Ngay tại nơi không xa bên ngoài thành, một con linh cầu đang cắn nuốt thi thể của thiên ma ngoại vực, cả người vô lực mà nằm bò trên mặt đất.

Trên người nó có lực lượng tà ác nhân nhạ đang dần dần ngưng tụ.

Ngao!

Linh cầu mở ra đôi mắt đỏ tươi, nhìn đám người trên tường thành, rít gào vọt tới.

Lập tức đã có chiến sĩ Nhân Tộc cầm cung và tiễn nhắm vào linh cầu biến dị.

Cổ Trường Khanh tò mò mà nhìn tên chiến sĩ kia, cảm nhận được trên người hắn ta phát ra uy áp nhàn nhạt, cùng với ánh sáng thần văn lực quán quanh mũi tên.

Vút!

Tên phá không mà ra, bắn trúng linh cầu bên ngoài thành.

Thần văn lực dễ dàng xé rách da lông của linh cầu, xâm nhập vào trong cơ thể nó.

Nhưng mà lực sát thương vẫn có hạn, cũng không tạo thành thương tổn lớn hơn đối với linh cầu biến dị.

Vút! Vút!

Hai tiễn bắn liên tiếp, linh cầu trốn tránh không kịp, sau khi rớt lên một tiếng thì quay đầu bỏ chạy.

Biến dị tạm thời không hoàn toàn hủy diệt linh trí của nó, ít nhất còn biết đánh không lại thì chạy.

Nhưng Cổ Trường Khanh lại cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao thiên ma ngoại vực lại ngu ngốc như vậy, con nào cũng đều đâm đầu không sợ chết?

Chuyện này có điều kỳ lạ, sau lưng nhất định có trá.

Cổ Trường Khanh trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nghĩ rõ ràng được điều này.

Nhưng sự chú ý lúc này của hắn là ở chỗ, chiến sĩ Nhân Tộc kia vừa rồi đã sử dụng thần văn lực như thế nào.

Sau một phen hỏi thăm, Cổ Trường Khanh lâm vào trầm tư.

Nhân Tộc lúc này cũng đang tìm hiểu về nhóm người đầu tiên tại khởi nguyên.

Nhưng tựa như có một lực lượng gì đó khiến cho lịch sử trước đây của Nhân Tộc biến mất toàn bộ.

Vậy nên trên con đường đi tìm tòi nguồn gốc, Nhân Tộc vẫn không thể tìm được khởi nguyên của mình.

Có một ngày, Nhân Tộc phát hiện ra một vùng cấm địa.

Ở trong cấm địa, có vô số cột đá khắc đầy các loại đồ đằng.

Cũng ngay tại lúc đó, Nhân Tộc thông qua đồ đằng trên cột đá mà cảm ứng được lực lượng.

Nhưng mà, mỗi người có thể cảm ứng được lực lượng trên đồ đằng là khác nhau.

Lực lượng cao thấp cũng bất đồng.

Dần dần, căn cứ vào lực lượng cảm ứng được từ các đồ đằng này, Nhân Tộc sáng tạo ra các loại vũ kỹ thần thông.

Bắt đầu có Nhân Tộc cường đại đi tìm kiếm trên cả thế giới, có Nhân Tộc đã bay tới trời cao.

Vào lúc cả thế giới Nhân Tộc đều là quang vinh và hân hoan.

Thiên ma ngoại vực đã tới.

Giết chóc vô tận cứ như vậy mà triển khai, đã giăng co qua vô số đời cho tới hiện tại.

Nhân Tộc càng ngày càng mạnh, thiên ma ngoại vực cũng trở nên ngày càng hung hãn.

Nhân Tộc có được lực lượng dời núi lấp biển, thiên ma ngoại vực cũng có năng lực xé rách sao trời.

Trải qua các trận đấu điên cuồng, Nhân Tộc không ngừng trưởng thành, không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Nhưng cũng vì thế mà trận chiến sinh tử giữa thiên ma ngoại vực và Nhân Tộc cũng ngày càng thêm kịch liệt.

Chương 322: Thần Tự Tìm Tử Lộ, Cái Gì Mới Là Vĩnh Hằng? Chương 322: Thần Tự Tìm Tử Lộ, Cái Gì Mới Là Vĩnh Hằng?

Cổ Trường Khanh nghe Si Thuật thì thầm nói.

Bỗng nhiên hần ý thức được một vấn đề vô cùng quan trọng.

Đó chính là Si Thuật từ đầu đến cuối không hề nhắc đến một cái tên, đó chính là Lam Tinh.

“Lam Tinh ở đâu?” Cổ Trường Khanh ngắt lời Si Thuật, hỏi.

“Lam Tinh?”

Si Thuật hơi sửng sốt, sau đó ánh mắt lâm vào mê mang, tựa như cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua cái tên này.

Vì để xác nhận, Cổ Trường Khanh hỏi tiếp: “Người không biết?”

Si Thuật lắc đầu nói: “Quả thật không biết.”

Cổ Trường Khanh nhìn vẻ mặt ông ta không giống giả bộ, nghi ngờ trong lòng càng lớn.

Nếu không biết Lam Tinh, vậy thì khởi nguyên của Nhân Tộc tới từ đâu?

Chẳng lẽ trong đó có khâu nào xảy ra vấn đề, ví dụ như, liên quan đến những lịch sử của Lam Tinh liệu có phải bị xóa mất?

Tất cả lại tựa như chìm vào sương mù, Cố Trường Khanh nhớ lại tất cả manh mối về khởi nguyên của Lam Tinh mà hắn đang nắm giữ.

Nhưng mà, những gì hắn nghe được lại không giống như những gì hắn chứng kiến.

Còn có hệ thống tu luyện lúc này của Nhân Tộc, Cố Trường Khanh có thể xác định chắc chắn.

Nhân Tộc sử dụng tuyệt đối là thần văn lực, chắc chắn không có sai sót.

Nhưng theo như lời bọn họ nói, nơi phát ra thần văn lực lại là đồ đằng trên cột đá trong cấm địa.

Điều này khiến Cố Trường Khanh nghĩ tới càng nhiều.

Phải biết rằng, tính quyết định thần văn của Nhân Tộc trên Lam Tinh là do vàng trắng máu.

Bí mật về trắng máu đến nay cũng chưa khám phá ra.

Nếu thần văn lực của Nhân Tộc thời viễn cổ đến từ đồ đằng trên cột đá.

Như vậy những cột đá đồ đằng này liệu có quan hệ gì với vàng trắng máu kia hay không?

Cố Trường Khanh thậm chí hoài nghi, sự tồn tại của trắng máu có phải chính là cột đá đồ đằng trong lời của Nhân Tộc thời viễn cổ hay không?

Tất cả đáp án đều phải tự mình đi tìm kiếm.

Cấm địa có cột đá đồ đằng vốn là việc cơ mật của Nhân Tộc.

Nhưng đối với Cố Trường Khanh, Si Thuật lại không giấu giếm.

Dưới sự dẫn đường của Si Thuật, hai người đi vào vị trí ở chính giữa thành Trác Lộc.

Một gốc cây cổ thụ rắn chắc bén rễ trên phiến đá, cành lá xum xuê, có vẻ tuổi tác đã vô cùng lâu đời, tràn ngập cảm giác hoang dã.

Si Thuật đặt tay lên cổ thụ, tựa như đang tiến hành trao đổi với cổ thụ.

Rất nhanh, cổ thụ giống như đã sống lại, dùng vô số cái rễ khởi động thân mình, chậm rãi xê dịch.

Vị trí mà nó xê dịch tạo thành một đồ án có đường nét quái dị, thoát nhìn rất giống tế đàn.

Si Thuật dẫn Cố Trường Khanh đi tới đứng ở trung tâm tế đàn, giây tiếp theo, quanh thân hai người nổi lên ánh sáng màu trắng, sau đó biến mất tại chỗ.

Một luồng hơi thở hỗn loạn pha tạp vọt tới, Cố Trường Khanh nhíu mày mà nhìn.

Đây là một cái động quật khổng lồ, trên đỉnh động có ánh sáng đủ loại màu sắc, vô số điểm sáng qua lại như con thoi trong đó.

Cố Trường Khanh dùng thần niệm dò xét, nhưng không ngờ thần niệm lại từ đỉnh động mà vô hạn phóng đại ra ngoài.

Trong thức hải của hắn, xuất hiện cả một mảnh sao trời.

...

Biển sao trời, vô biên vô ngần.

Thần thức của Cố Trường Khanh như ngựa hoang thoát cương, ngao du trong mảnh sao trời này.

Mỗi khi thần thức dừng lại một nơi, hắn đều có thể cảm nhận được một cỗ khí tức hoang dã viển cổ.

Vô số hằng tinh trong hào quang bạo tạc chói mắt, đột nhiên hình thành.

Sau khi sinh sôi, chúng lại cùng nhau biến mất trong ánh sáng huyền lệ đẹp đẽ đó.

Hắn ngưng thần nhìn về phía một hành tinh đang xoay tròn.

Chỉ thấy sinh linh trên đó tràn đầy mặt đất, họ đứng thẳng, ngửa đầu ngất lầy trái cây.

Từ lúc đó trở đi, họ sinh ra được linh trí trước nay chưa từng có, lấy tư thái mới để nhìn thấy được hoàn cảnh xung quanh.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, sinh linh trên hành tinh to lớn này bỗng nhiên lại chém giết lẫn nhau, máu chảy thành sông.

Cùng với một tiếng nổ mạnh, bọn họ đã thần hồn câu diệt.

Giống như chưa bao giờ xuất hiện, một hành tinh cứ thế bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử.

Nội tâm của Cố Trường Khanh chấn động không thôi.

Những chuyện này cực kỳ tương tự với chuyện xảy ra ở Lam Tinh.

Rốt cuộc cái gì mới là vĩnh hằng?

Trong biển sao mênh mông vô ngần, chỉ có sinh diệt vô cùng vô tận luân phiên nhau, đó mới là vĩnh hằng.

Thần thức của Cố Trường Khanh tiếp tục du tẩu.

Hắn thấy được một mảnh đất màu nâu đen.

Một con khỉ đang bám vào một cây đu đủ dài, lăn tròn trên mặt đất.

Sau đó nó như bị cái gì đó hấp dẫn, nhìn chăm chăm vào một hang động dưới đất.

Cổ Trường Khanh thấy nó nhặt lên một cành cây.

Sau đó kêu lên quái dị rồi chọc vào hang động.

Nó hưng phấn mà nhảy nhót, phát ra tiếng gọi đồng bạn mình.

Đàn kiến trong tổ động thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chúng nó tụ tập thành đàn thành đội dững mẫm mà trào ra.

Giẫm đạp lên nhau mà bỏ chạy tứ phía.

Với tầm nhìn của một con kiến, chúng nó hoàn toàn không thể nhìn thấy được toàn bộ hình dáng của khi.

Chỉ biết rằng có một kẻ xấu muốn hủy đi gia viên của chúng nó, chúng nó phải phản kháng, phải báo thù.

Mặc dù có lòng oán hận muốn hủy diệt kẻ địch, nhưng chúng nó căn bản không tìm thấy chỗ ở của kẻ đó.

Ngoại trừ kinh hoàng mà mù quáng chạy trốn, chúng còn có thể làm gì?

Cổ Trường Khanh nhìn đến đây, trong lòng như có cảm động.

Vì không thể quan sát kĩ hơn mà than nhẹ.

Một đạo thần niệm đột nhiên phần nộ bộc phát.

“Trên đời vốn không phân cao thấp, lấy đâu ra thần nhân chi phân, ta vốn không phải kẻ xúc phạm thần, nhưng thần tự tìm tử lộ, giết!”

Tiếng nói kinh sợ thần hồn, dư âm gợn sóng, không ngừng quanh quẩn.

Cổ Trường Khanh chỉ cảm thấy nội tâm lúc này kinh sợ, thần thức đột nhiên từ trong trời sao bị cưỡng chế mà kéo về.

Hắn nhìn xung quanh bốn phía.

Phát hiện trên đỉnh động có ánh sáng lóe lên, khí tức trong động quật cũng không có gì biến hóa.

Hắn không nhìn được mà cẩn thận nhớ lại, xác định mình thật sự nghe được thanh âm phần nọ kia.

Si Thuật ở bên người hắn ánh mắt rời rạc.

Nhận thấy thân hình Cổ Trường Khanh động đậy, ông ta tò mò nhìn qua.

Chương 323: Ngọn Nguồn Của Thần Văn Lực
Chương 323: Ngọn Nguồn Của Thần Văn Lực

Cổ Trường Khanh nhàn nhạt hỏi: “Người có nghe thấy gì hay không?”

Si Thuật nghe vậy, có chút nghi hoặc.

Nhưng ngay sau đó ông ta nghiêm túc lắc đầu: “Không có, vừa rồi trong động không có thanh âm.”

Cổ Trường Khanh im lặng một lát, không rời rắm về vấn đề này nữa.

Bất luận thần niệm kia tới từ thần thánh phương nào, ít nhất cũng không tạo thành tổn hại cho hắn.

Lại nói, mục đích lần này cũng không ở nơi đây.

Nghĩ thế, Cổ Trường Khanh cất bước về phía trước, đi tới bên cạnh một cột đá.

Phóng mắt nhìn lại, tinh quang lóng lánh từ trên đỉnh chiếu xuống, vô số cột đá đồ đằng cổ xưa tang thương đang uy nghiêm đứng đó.

Xung quanh mỗi cột đá đều như có ánh sáng đang quanh quẩn, tỏa ra màu sắc thần bí khiếp người.

Những đồ đằng trên đó không chỉ có Long, Hồ và các loại dị thú có khí tức mạnh mẽ, còn có cả những văn tự không rõ mà Cố Trường Khanh nhìn cũng khó có thể phân biệt.

Đỉnh đầu cột đá có đồ đằng hình rồng được khảm vào trong động quật.

Gốc của nó cùng huyết động cùng chung một thể, không giống như là sức của Nhân Tộc có thể dựng lên.

Thân thể của Bàn Long kia mạnh mẽ, long trào như lưỡi dao sắc bén, thân thể to lớn giống hệt như ấn tượng của Cố Trường Khanh về Long tộc nhất mạch đứng đầu vạn thú.

Đặc biệt là hai con mắt của nó, lộ ra khí thế nghiêm nghị, rất có uy áp của kẻ đứng đầu thiên hạ.

Đối diện với Long trụ là Hồ trụ, ở mi tâm con hồ có ấn ký hình chữ vương vô cùng khí khách, trên cơ thể có văn hồ hùng tráng, đầu hồ đang ngoái đầu nhìn lại, hàm răng nhọn hoắt đối diện với Cố Trường Khanh.

Phần đuôi thô cứng như roi thép vung lên cao, ánh sáng u ám xung quanh cột trụ kết hợp với đồ đằng lại càng bổ sung cho nhau, giống như hòa vào một thể.

Còn rất nhiều cột đá, trong quang mang nhàn nhạt như chiếu ra hình người mơ hồ.

Nội tâm Cố Trường Khanh vô cùng chấn động, trên mặt lại bình tĩnh không gợn sóng.

“Bình thường người và những đồ đằng này giao lưu thế nào?”

Cố Trường Khanh nâng tay chỉ vào cột đá có đồ đằng gần nhất, nhìn về phía Si Thuật.

Hắn không phải hoàn toàn không hiểu.

Chỉ là hắn muốn nghiệm chứng suy nghĩ của mình có phải là thật hay không.

Si Thuật không hề do dự.

Ông ta lập tức đi tới bên cạnh một cột đá có khắc hình một con Cự Hùng.

Đầu tiên là hai tay làm một động tác, trong miệng lầm bầm, tựa như đang tiến hành nghi thức cầu nguyện nào đó.

Ngay sau đó, trên người Si Thuật nổi lên một tầng quang mang nhàn nhạt.

Hào quang càng ngày càng thịnh.

Cuối cùng hình thành một cái hư ảnh Cự Hùng vờn xung quanh người ông ta.

Nghi thức hoàn thành, đồng thời miệng Cự Hùng mở lớn, phát ra một tiếng rít gào, giống như bị sấm chớp dán vào da đầu, khí thế cực kỳ kinh người.

Nhưng Cố Trường Khanh lại có chút muốn cười.

Hắn vừa rồi quả thực cảm ứng được, có một cỗ thần văn lực gắt gao bao trùm lấy Si Thuật.

Ngay từ đầu hắn còn có chút chờ mong đối với uy lực của cự thú được huyễn hóa ra từ đồ đằng này.

Nhưng không ngờ hư ảnh của Cự Hùng nhìn như khổng lồ này cũng thực sự quá yếu rồi!

Không hề khoa trương mà nói, hậu thế của Lam Tinh chỉ cần tùy tiện tìm ra một thần văn giả cũng có thể dễ dàng bóp chết Si Thuật lúc này.

Nhìn xuống không cười, Cố Trường Khanh cũng linh hoạt mà suy nghĩ.

Hư ảnh Cự Hùng này vô cùng giống với cự tượng thức tỉnh thần văn trên Lam Tinh.

Trong lòng hắn không khỏi có một suy đoán lớn mật.

Có lẽ đây mới chính là bộ dáng ban đầu mà thần văn lực nên có.

Chẳng qua sau nhiều kỷ nguyên khai phá và phát triển cực nhanh, mới diễn biến thành những thần văn thức tỉnh phức tạp mà người ở hậu thế nhìn thấy.

Lại thêm sau khi nghiên cứu phát triển ra vũ khí và đế giáp, khiến cho thần văn lực ban đầu vốn không mạnh mẽ được khai phá tới cực hạn.

Ánh mắt Cố Trường Khanh rời khỏi người Si Thuật.

Nhìn về phía những cột đá đồ đằng ngạo nghễ san sát phía sau, càng thêm kiên định với phán đoán của mình.

Lai lịch của thần văn lực từ lúc này tựa hồ đã có một manh mối chính xác.

Đó chính là có quan hệ gắn bó không thể phân lìa với những cột đá khắc đồ đằng trước mắt này.

Nói cách khác, vô số cột đá đồ đằng trước mặt là tượng trưng cho vô số loại thần văn lực khác nhau.

Thần văn lực không phải là lực lượng đột nhiên xuất hiện trong hư không.

Căn nguyên của nó, có lẽ ngay tại nơi này.

Si Thuật không rõ mà nhìn về phía Cố Trường Khanh.

Bởi vì ông ta đã tận lực bày ra khả năng câu thông thần lực của mình.

Nhưng trên mặt Cố Trường Khanh tựa như không có niềm vui ngoài ý muốn, ngược lại lộ ra một chút nghi ngờ và coi

nhẹ.

Si Thuật vốn định mở miệng nói gì đó, lại không biết lời mình muốn nói có phải thứ Cố Trường Khanh muốn nghe hay không.

Ông ta liền hết sức duy trì hư ảnh Cự Hùng, lưu ý hành động của Cố Trường Khanh.

Hai mắt Cố Trường Khanh nheo lại, ánh mắt thâm trầm đang xem xét thật kỹ.

Giống như tất cả mọi thứ ở đây đã vô cùng quen thuộc với hắn.

Cuối cùng Si Thuật cũng không thể kiên trì quá lâu.

Hư ảnh Cự Hùng không lâu sau đã tiêu tán.

Nhìn thấy tình hình này, Cố Trường Khanh đối với suy đoán vừa rồi của mình đã không còn chút nghi ngờ nào.

Nơi này, chính là ngọn nguồn của thần văn lực.

Chương 324: Vương Giả Cao Cao Tại Thượng, Quyết Định Hết Sức Đúng Đắn
Chương 324: Vương Giả Cao Cao Tại Thượng, Quyết Định Hết Sức Đúng Đắn

Cố Trường Khanh cảm nhận được sự biến hóa khí tức giữa đồ đằng Cự Hùng và Si Thuật, trong lòng đã có ý tưởng.

Trong Nhân tộc, mỗi người có được thần văn lực từ cột đá đồ đằng, lực lượng mạnh yếu là khác nhau.

Mặc dù đạt được cùng loại thần văn lực nhưng lực lượng không giống nhau.

Từ đây cho thấy, có lẽ là bản thân những người này và cột đá đồ đằng có độ phù hợp không giống nhau, mới dẫn đến kết quả này.

Vừa rồi Cố Trường Khanh để Si Thuật biểu diễn năng lực câu thông, sau khi Si Thuật hoàn thành xong tất cả các nghi thức thì Cự Hùng trên cột đá chỉ hơi sáng lên một chút.

Mặc dù hư ảnh Cự Hùng xuất hiện, nhưng ánh sáng trên cột đá cũng không có biến hóa lớn.

Chút ánh sáng này còn không bằng Cố Trường Khanh, dù chỉ lơ đãng liếc mắt nhìn cột đá khác một cái cũng đã sáng hơn một chút rồi.

Si Thuật trong lòng vô cùng kính sợ mà nhìn Cố Trường Khanh.

Nghĩ lại khi hắn giết chết thiên ma ngoại vực đã sử dụng lực lượng cường đại, không khỏi lui về sau, nhường ra vị trí phía trước mặt cột đá Cự Hùng.

Bởi vì, lúc này khí tức trên người Cố Trường Khanh có thể hòa hợp thành một thể với khí tức pha tạp trong huyết động nơi đây.

Si Thuật nói không rõ, nhưng cảm nhận này quả thực có tồn tại.

Cố Trường Khanh không để ý đến ánh mắt phức tạp của ông ta.

Hắn vươn tay, thử câu thông với cột đá Cự Hùng.

Chỉ trong giây lát, xung quanh cột đá bỗng nhiên sáng lên thân quang lấp lánh, tựa như có vô cùng vô tận thần văn lực từ bàn tay chảy về phía Cố Trường Khanh.

Lực lượng này tạo nên gợn sóng như kinh phong bạo khởi, khiến quần áo hai người tung bay phấp phới.

Cố Trường Khanh mặt không đổi sắc, thân hình cao lớn vẫn đứng vững như núi.

Si Thuật theo bản năng che kín mặt, thân thể lại bị đẩy lùi liên tiếp về phía sau, đến tận thạch bích trong cấm địa.

Ngửa đầu mới phát hiện, sao trời trên đỉnh đầu tại một khắc này đều ảm đạm đi rất nhiều, như ngưng kết thành một biển sâu màu lam sẫm.

Hai tay ông ta ôm mặt, thật vất vả chống đỡ cơ thể, từ trong khe hở nhìn thấy Cố Trường Khanh và cột đá đồ đằng Cự Hùng đang câu thông, kinh ngạc mà trợn mắt há mồm.

Lúc này, bên tại lại truyền tới thanh âm ghét bỏ của Cố Trường Khanh.

“Quá yếu!”

Si Thuật buông tay, không dám tin mà nhìn qua.

Chỉ thấy thần quang trên cột đá vẫn còn đang liên miên không dứt trào lên từ bàn tay của Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh cảm nhận được thần văn lực đang dừng mãnh tràn vào cơ thể, lại phát ra một tiếng thở dài nói: “Quả thực là quá yếu!”

Si Thuật hăm mộ đến trợn tròn hai mắt.

Ông ta thật không ngờ, vừa rồi mình phải dùng hết toàn lực câu thông thì cột đá đồ đằng mới cho mình một chút lực lượng như vậy.

Không chỉ là rất ít, thậm chí thời gian duy trì cũng ngắn ngủi đến mức khiến người ta thôn thức.

Nhưng mà khi nhìn thấy Cố Trường Khanh, đồ đằng Cự Hùng đã xum xoe mà dâng tặng, còn giống như muốn đưa cả thần văn lực của mình cho Cố Trường Khanh.

Ông ta bất đắc dĩ mà nhìn tất cả, kính sợ trong lòng với Cố Trường Khanh giờ lại nhiều hơn một chút ngưỡng mộ.

Thần văn lực trong cơ thể Cố Trường Khanh đang vận chuyển.

Hắn cảm nhận được trong quỹ văn của mình, thần văn lực của Cự Hùng tựa như đang nịnh nọt muốn tiến vào, cái thái độ này có chút buồn cười.

Nhưng Cố Trường Khanh không có hứng thú gì với nó, trực tiếp thu tay về, xua tan nó đi.

Thần văn lực của Cự Hùng tựa như có chút không cam lòng, nó dùng một chùm sáng có độ sáng cực mạnh lấy lòng mà đập dòn quanh người Cố Trường Khanh, không chịu từ bỏ.

Si Thuật trông mà thèm.

Cố Trường Khanh lại không để ý đến nó.

Cuối cùng ánh sáng thần văn của Cự Hùng đành lui trở lại trong cột đá đồ đằng của mình.

Trong động quật đột nhiên tối sầm.

Một lát sau, biến sao trời trên đỉnh động lại khôi phục như ban đầu.

Mà cột đá đồ đằng Cự Hùng kia lại giống như bị chán ghét, Si Thuật chỉ cảm thấy, ánh sáng trên cột đá so với trước đây thì ảm đạm đi rất nhiều.

Si Thuật có chút không đành lòng, cũng không dám chất vấn nguyên nhân vì sao Cố Trường Khanh bỏ qua nó.

Có lẽ, thật sự giống như hắn nói, Cự Hùng nhìn thì có vẻ dọa người, nhưng thần văn lực vẫn quá yếu!

Cố Trường Khanh không chậm trễ quá lâu.

Có được một lần thử nghiệm này, hắn đã tìm được bí quyết để câu thông với đồ đằng.

Ngay sau đó, tâm niệm vừa động, hấn phóng xuất ra quỹ văn của mình.

Rống!

Rống ! Rống!

Tiếng rống long trời lở đất khiến cho nơi cấm địa cổ xưa rung chuyển liên hồi.

Si Thuật kinh hoàng mà nhìn xung quanh.

Đột nhiên thấy rõ thân ảnh của Cố Trường Khanh biến hóa, ông ta khiếp sợ mà sững người tại chỗ.

Chỉ thấy phía trên thân hình cao lớn của Cố Trường Khanh, các cự tượng Tử Thần, Minh Thần, Cốt Đế, Tổ Kỳ Lân, Bạch Hổ, Hắc Long đều đang giáng xuống.

Hư ảnh biểu tượng của thần văn trùng trùng điệp điệp, hào quang bắn ra bốn phía, biển sao phía trên đỉnh động quật lại bị che lấp, ngay cả vì sao sáng nhất cũng không nhìn thấy nữa.

Rống!

Cùng với từng tiếng hô gầm rống ngâm, nhất thời, vô số thần văn lực pha tạp bên trong cấm địa giống như gặp được vương giả cao cao tại thượng giá lâm, tất cả đều mau chóng tránh lui.

Về mặt Si Thuật đã không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung.

Người am hiểu lợi dụng thần văn lực trong thành Trác Lộc không ít, nhưng giống Cố Trường Khanh đồng thời thao túng nhiều loại thần văn lực cường đại nhất như vậy thì tuyệt đối chưa từng xuất hiện.

Bấy giờ, xung quanh thân hấn được thần quang vờn quanh, giống như một vị thần uy áp cả thương sinh.

Ngay lúc Si Thuật còn đang ngây người kinh ngạc, thì bỗng có một số cột đá đồ đằng đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Những quang mang này mang theo cả thần văn lực liên miên không dứt, tựa như sóng triều mà lao về phía Cổ Trường Khanh.

Si Thuật đã không thể mở ra hai mắt.

Ông ta chỉ biết là, mình mang Cổ Trường Khanh tới nơi đây là quyết định hết sức đúng đắn.

Chương 325: Đi Tìm Đồ Đằng Thích Hợp Chương 325: Đi Tìm Đồ Đằng Thích Hợp

Cổ Trường Khanh thuận theo phương hướng mà thần văn lực vọt tới, tiến hành tra xét ngược lại.

Hắn rõ ràng phát hiện, trên những cột đá đồ đằng này có khắc đúng là Tử Thần, Minh Thần, Cốt Đế, Tổ Kỳ Lân, Bạch Hổ, Hắc Long.

Điều này khiến Cổ Trường Khanh cảm thấy hơi kỳ lạ.

Vì sao Ma Đồng lại không có trên các cột đá đồ đằng ở nơi đây?

Sau khi cân nhắc, hắn cho rằng chỉ có một khả năng.

Đó chính là thời đại Ma Đồng được sinh ra không phải là hiện tại.

Nơi này không có cột đá đồ đằng tương ứng với Ma Đồng, vậy nên nó cũng không cảm nhận được Cổ Trường Khanh dùng quỷ văn câu thông.

Căn nguyên của thần văn Ma Đồng ở nơi nào còn cần hắn phải tiếp tục tìm kiếm, không thể cưỡng cầu.

Bên cạnh đó, khiến Cố Trường Khanh khá thất vọng là thần văn La Hầu cũng như vậy, không có bất cứ phản ứng nào.

Trong lòng hần nghi hoặc không thôi.

Chẳng lẽ thời đại của La Hầu cũng không phải là giai đoạn này sao?

Ngoại trừ cách giải thích ấy ra, hần tạm thời nghĩ không ra lý do nào hợp lý hơn.

Bởi vì đây đã là cấm địa của thành Trác Lộc, nếu nơi này cũng không có thì Cố Trường Khanh không nghĩ ra được nguyên do nào khác.

Mang theo khó hiểu, Cố Trường Khanh mở rộng thần thức, tiếp tục tra xét về phía sâu trong huyết động.

Hần phát hiện, chỉ cần là cột đá đồ đằng thần văn mà mình muốn liên kết thì khí tức của thần văn lực đó sẽ vô cùng phù hợp với mình.

Không chỉ vô cùng thông thuận mà thậm chí còn đạt tới cảm giác trăm phần trăm phù hợp.

Si Thuật có chút mất mát, nhưng lại cảm thấy tự hào vì trong lúc sinh thời, chính mình còn có thể nhìn thấy một Nhân Tộc cường đại như Cố Trường Khanh.

Trong mắt Si Thuật, sự cường đại của Cố Trường Khanh đã không có cách nào hình dung bằng ngôn ngữ.

Cơ thể con người thật sự có thể thừa nhận được lực lượng mạnh mẽ như vậy sao?

Nhưng Cố Trường Khanh lại không hề để ý, còn trấn định tự nhiên mà sải bước ung dung đi trong các cột đá đồ đằng giống như đi dạo phố vậy, thậm chí khi đi qua một vài cột đá còn lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Si Thuật sợ mình tiếp tục nhìn thì sẽ ghen tị đến nổ tung mà chết.

Nguy cơ trong thành vừa mới giải trừ, vẫn cần phải làm dịu nhân tâm.

Do dự một lát, Si Thuật cảm thấy mình đứng ở đây còn không bằng đi ra ngoài mới phát huy được tác dụng, vì vậy đã lén lút rời khỏi cấm địa.

...

Si Thuật rời đi không làm kinh động đến Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh một mình ở trong cấm địa động quật, một lần là qua rất nhiều ngày, nhưng đối với hắn mà nói, thời gian trôi qua nhanh chỉ như một cái nháy mắt.

Bởi vì mấy ngày qua hắn chỉ làm một chuyện.

Đó chính là, lợi dụng ấn ký màu xám trên tay hấp thu thần văn lực trên cột đá đồ đằng.

Thần quang đủ màu trong động quật liên miên không ngừng, chưa từng tắt đi.

Biển sao phía trên cấm địa được bao phủ trong ánh sáng đó.

Cố Trường Khanh trừ lúc mới đến có hiếu kỳ mà quét qua nó một cái, sau đó thì không buồn ngẩng đầu lên nhìn nữa.

Những đồ đằng quá yếu mặc dù đều chen lẫn muốn Cố Trường Khanh hấp thu, nhưng Cố Trường Khanh rất dứt khoát mà bỏ qua toàn bộ.

Mục đích hắn thu thập những thứ này cũng không phải tất cả đều vì mình.

Mà là nghĩ sau khi rời khỏi nơi đây thì sẽ đi tìm đám người Trương Hồ, có thể giúp cho thần văn đế giáp của bọn họ tăng lên một lần nữa.

Ngoại trừ mấy người Trương Hồ, Cố Trường Khanh còn nhớ tới cả các thủ hạ đang ở Lam Tinh của mình.

Những thủ hạ này đã theo hắn vào sinh ra tử từ ngày đầu, thứ nên cho bọn họ, một cái cũng sẽ không thiếu.

Cố Trường Khanh nhớ rõ thần văn thức tỉnh của mỗi người, phần lớn thời gian chính là đang thu thập đồ đẳng thần văn có thể phù hợp hoàn mỹ với bọn họ.

Chờ trở về gặp được người thì hắn sẽ truyền những thần văn lực này cho các huynh đệ dưới trướng, vậy là có thể tạo ra được một chi lực lượng xung bá vũ trụ.

Thời gian trôi qua, đối với Cố Trường Khanh mà nói thì càng nhiều chính là đang hưởng thụ.

Nơi đây tựa như một quyển bách khoa toàn thư có đủ các loại thần văn khiến cho hắn phải xuýt xoa tán thán không thôi, thật sự là được mở rộng tầm mắt, thấy được rất nhiều cột đá có đồ đẳng thần văn mà hắn chưa bao giờ gặp qua.

Cho dù thần văn lực của chúng nó có mạnh có yếu, nhưng Cố Trường Khanh vẫn hết sức tán thưởng.

Nếu không có chúng nó, hậu thế của Lam Tinh còn không biết sẽ sa vào kết cục ra sao.

Tuy rằng hắn đã bỏ qua không ít cột đá, nhưng Cố Trường Khanh cũng không có ý miệt thị chúng nó.

Cột đá có nhiều hơn nữa thì số lượng vẫn là có hạn.

Sau khi thần thức của Cố Trường Khanh chạy tới bên rìa huyệt động thì đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn đã thu thập hơn một nghìn thần văn đồ đẳng rồi, nhưng đáng tiếc vẫn chưa tìm được thần văn mới thích hợp với mình.

Có điều tính ra chuyển đi Vũ Trụ chi thành cũng không tính là uổng phí.

Thu thập được những thần văn này chính là thu hoạch lớn nhất.

Cột đá đồ đẳng trong phút chốc đều phóng ra hào quang, tựa như truyền đạt ý chí của Nhân Tộc cho Cố Trường Khanh.

Hai mắt Cố Trường Khanh sáng như đuốc, hai tay đồng thời thu lại, tất cả các hào quang xung quanh đều dập tắt, đây là song phương đưa ra sự đáp lại chân thành nhất với nhau.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, biển sao trên đỉnh huyết động đã trải qua thương hải tang điền.

Cố Trường Khanh nhìn hành tinh vốn dĩ xanh um tươi tốt như Lam Tinh, không biết khi nào đã co lại thành một cái hắc động, nó dùng lực hút cực mạnh mà cắn nuốt các tinh thể vào trong đó.

Chỉ trong chốc lát, bên trong hắc động lóe lên ánh sáng như ban ngày, biến thành màu đỏ tươi nóng cháy.

Cố Trường Khanh thở dài, khối tinh thể đã nổ mạnh.

Sóng xung kích cực mạnh quét ngang qua một mảnh lớn tinh vực, vô số mảnh vỡ bay nhanh hướng về xung quanh tinh cầu, một lần hạo kiếp, một lần sống lại, cứ như vậy mà xảy ra.

Trong lòng Cố Trường Khanh chỉ nhớ tới Lam Tinh, tất cả của Lam Tinh đều dần hiện ra trong đầu hắn.

Lúc này ở cửa vào huyết động bỗng nhiên chiếu tới một bóng sáng nhạt.

Si Thuật nghiêng ngả lão đảo xông vào.

Chương 326: Hoạt Tử Nhân, Nhục Bạch Cốt Chương 326:
Hoạt Tử Nhân, Nhục Bạch Cốt

Si Thuật nghiêng ngả lão đảo xông vào.

Về mặt ông ta hoảng sợ và chấn động, há miệng thở dốc:
“Thiên ma ngoại vực lại đánh tới rồi!”

“Đi thôi, chúng ta đi xem xem.”

Cố Trường Khanh không hỏi nhiều, đuổi theo ông ta rời
khỏi cấm địa.

Khắc khắc...

Rống!

Trên bầu trời quận Trác Lộc, tiếng thú gầm như sấm nhận
nhạo nơi chân trời, rung chuyển đến nỗi khiến lỗ tai đau nhức.

Xa xa, những sinh vật bị thiên ma ngoại vực làm cho biến
dị, giờ phút này đã trở thành Tinh Không hung thú.

Chúng nó chậm rãi mà tới, bốn phía thành thị bị chúng nó
bao vây chặt như nơm cồi.

Phía trên bầu trời, thú triều như mây đen bao trùm, không
có lấy một tia sáng.

Những Tinh Không hung thú có cánh và thiên ma ngoại
vực hình thù kỳ quái đã bao trùm cả bầu trời phía trên quận
Trác Lộc.

Quận Trác Lộc giống như có tận thế giáng lâm, già trẻ
trong thành chạy trốn tứ phía.

Sau thời gian bình yên ngắn ngủi, bọn họ lại lần nữa lâm
vào sợ hãi, cảnh tượng này mang tới chấn động cho bọn họ
còn mãnh liệt hơn là trước kia.

Chiến sĩ Nhân Tộc có năng lực thì lên, kéo căng dây cung.

Dùng thần văn lực mỏng manh thêm vào đuôi tiễn, bằng vào tín niệm nhất kích tất sát bắn về phía kẻ địch ở ngoài thành.

Nhưng những hung thú này đã tiến hóa, cho dù có bắn nhiều tiễn hơn cũng không thể giết chết một con hung thú nào.

Trên đỉnh đầu các chiến sĩ Nhân tộc hiện lên hư ảnh của các loại đồ đằng, họ cắn chặt hàm răng, tiến lên chém giết những con Tinh Không hung thú đang đáp xuống tường thành.

Bọn họ lấy cơ thể máu thịt tạo thành một bức tường người, đối mặt với hung thú mạnh hơn mình gấp trăm gấp ngàn lần cũng không nhường ra một bước.

Rống!

Rống... Rống!

Lúc này, một con Tinh Không hung thú có hình sói vô cùng khổng lồ mở ra cái miệng máu lớn, bộc phát ra một tiếng rống dài lạnh lẽo bức người.

Chiến sĩ Nhân Tộc tạo thành bức tường người phòng ngự đã bị phá ra một lỗ hổng.

Con hung thú này lộ ra răng nanh, cắn lên cánh tay của một chiến sĩ, mạnh mẽ kéo người đó xuống.

Chiến sĩ trừng hai mắt nhìn, dùng sự đau đớn kịch liệt hóa thành tiếng rống giận cực lớn từ lồng ngực phun ra: “Đi tìm chết đi!”

Hắn giơ lợi kiếm trong tay lên, dùng tất cả thần văn lực trong cơ thể rót vào lưỡi kiếm, khí thế mạnh mẽ mà cắm vào trên cổ hung thú.

Hung thú hình sói bị đau, hai mắt nhuộm thành màu đỏ, nó điên cuồng mà vung vẩy đầu, lộ ra răng nanh sắc bén, lập tức cắn đứt cổ chiến sĩ.

Thân thể khổng lồ của nó rơi xuống đất, máu thịt của chiến sĩ đó cũng bắn tung tóe.

Yết hầu chiến sĩ chuyển động, một tay che lên lỗ máu trên cổ, thần thái sinh mệnh trong mắt dần dần biến mất.

Ngay tại lúc hắn nghĩ mình sắp chết, một thanh âm bình thản nhưng lại có lực lượng vô cùng bỗng nhiên truyền vào trong tai hắn.

Chương 327: Có Năng Lực Thì Người Cũng Phải Chết

“Hồi tó!”

Tiếng nói của Cố Trường Khanh vừa dứt, Thái Cực Đồ phía sau đột nhiên nghịch chuyển.

Lực âm dương bao phủ toàn bộ các chiến sĩ bị thương.

Mí mắt mệt mỏi muốn khép bống cảm ứng được tình huống của mình có dị thường, giây tiếp theo, hai mắt hấn trợn lên, kinh ngạc phát hiện mình đã cách khỏi mặt đất, lơ lửng ở giữa không trung.

Yết hầu bị xé rách truyền tới từng đợt ngứa ngáy, sau đó chậm rãi khép lại.

Cánh tay bị cắn đứt không biết bị hung thú quẳng tới nơi nào, vậy mà thân kỳ quay trở lại nơi bả vai đang có máu thịt mơ hồ.

Một lát sau, hấn bình yên mà rơi xuống đất.

Không dám tin hoạt động một chút, cánh tay và cổ vậy mà đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

Hấn nhanh chóng nâng mắt, vẻ mặt đầy ngạc nhiên mà nhìn Cố Trường Khanh.

Si Thuật nhìn thấy một màn “hoạt tử nhân, nhục bạch cốt” này thì cũng ngây người!

Lúc ông ta đang muốn nói vài lời cảm kích thì đã không thấy thân ảnh của Cố Trường Khanh.

Trên bầu trời đen nhánh như mực, kim quang trút xuống.

Vô số người xung quanh đều khẽ nhếch miệng, trong ánh mắt mang theo khao khát mà ngửa đầu nhìn lên bầu trời thành Trác Lộc.

“Các người... các người đang nhìn cái gì?”

Si Thuật hỏi xong câu này, chuyển động đầu theo ánh mắt mọi người nhìn lại, sau đó lại ngậy ra như phỗng.

Tất cả mọi người phát ra tiếng hít khí, những tiếng rống giận điên cuồng của dị thú hiện giờ lại giống như làm nèn, không còn khiến người ta cảm thấy sợ hãi nữa.

Chỉ thấy Cố Trường Khanh huyền y tung bay, hai tay chấp sau lưng, hần sải bước vô cùng nhàn nhã, chậm rãi đạp không bước đi, đi tới bầu trời nơi hung thú đang hoành hành.

Chương 327: Có Năng Lực Thì Người Cũng Phải Chết

Trên đỉnh đầu Cố Trường Khanh lộ ra Thái Cực Đồ to lớn, che lấp cả một khoảng trời trên thành Trác Lộc, quang mang vô tận lấp lánh nghịch chuyển xoay tròn.

Vị trí của long nhãn hắc bạch, từ ban đầu là tám điểm luân chuyển xen kẽ nhau, dần dần biến thành bốn điểm, cuối cùng biến thành hai.

Cứ như vậy nhanh chóng lưu chuyển không hề ngừng nghỉ, khí tức thú huyết dày đặc trong thành phảng phất như đã nhạt đi.

Lực âm dương hồi tố, có thể cho người hướng tử mà sinh.

Lúc này, thời không hòa hợp thành một thể tuy hai mà một, dưới sự lôi kéo của hồi tố, tất cả mọi thứ trong thành dùng mất thường có thể nhìn thấy được mà nhanh chóng khôi phục như cũ.

Thân hình cao lớn của Cố Trường Khanh đứng trong không trung, giống như khổng chế tất cả thần minh.

Hắn tuy rằng không nói câu nào, nhưng mọi người đều cảm nhận được một lực lượng chữa khỏi.

Mọi người chịu sợ hãi cực độ lau nước mắt, thân hình đang co quắp đã bắt đầu phát động.

Bọn họ nhìn lẫn nhau, trên mặt lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

Những chiến sĩ bị hung thú làm bị thương đã không còn đau đớn, cúi đầu mới phát hiện làn da chỗ miệng vết thương đã chinh tề, không còn một chút thương tổn nào.

Ngay cả những phần chân tay hay thi thể bị cắt đứt cũng như kỳ tích mà được nối lại, hoạt động tự nhiên.

Những “liệt sĩ” thi cốt còn chưa lạnh thì phun ra một ngụm trọc khí, mờ mịt mà đứng lên.

“Hắn đang cứu chúng ta, cứu chiến sĩ của chúng ta!”

Một tiếng la thanh thúy của trẻ con vang lên phá vỡ yên tĩnh.

“Quá thần kỳ rồi, ta lại sống lại rồi!”

“Là cứu tinh của chúng ta, hắn lại cứu chúng ta lần nữa!”

Mọi người kích động mà nhìn lên không trung, đối mặt với những Tinh Không hung thú mặt xanh nanh vàng kia, trong ngực ngoại trừ quyết tâm tất thắng phải giữ gìn gia viên ra thì không còn chút sợ hãi nào.

Cố Trường Khanh phát tay một cái, phạm vi bao trùm của Thái Cực Đồ lại mở rộng, bao trùm lên cả những nơi ở bên ngoài thành Trác Lộc.

Rống!

Oanh!

Chỉ chốc lát, tiếng gầm giận dữ của hung thú trên mặt đất và bầu trời thành Trác Lộc lại lần nữa phá không mà đến.

Mọi người được sống lại khí thế tăng vọt, bọn họ rất nhanh cầm lấy vũ khí trong tay, giơ cao tay hô lớn: “Vì Nhân Tộc, giết!”

Trong thành Trác Lộc, tiếng giết ngập trời, đã vượt qua cả tiếng gào rống của đám hung thú, sát khí mạnh mẽ trước nay chưa từng thấy.

Cổ Trường Khanh lật tay phải, Hắc Long ở cổ tay uốn lượn mà ra, khí thế to lớn.

Vào lúc nó thoát ra khỏi cổ tay Cổ Trường Khanh, thân thể Hắc Long nháy mắt lớn lên đến mấy vạn trượng.

Râu rồng đung đưa trong gió, miệng rồng thật lớn mở ra, phát ra một tiếng rồng ngâm như muốn xé mở bầu trời, phi thẳng lên trời cao.

Một hồi huyết chiến lại mở ra.

Chẳng qua, lần này vẫn như trước là Hắc Long đơn phương nghiền áp giết chóc.

Tinh Không hung thú bị đuôi rồng cuốn vào không trung, long chảo của Hắc Long hơi nhấc lên, vô số Tinh Không hung thú và thiên ma ngoại vực đã biến thành mảnh vụn, trong không trung nổ ra từng tầng huyết vụ.

Mưa máu trộn lẫn dịch thể và nội tạng rơi xuống, vô số người bị giội cho đầu óc choáng váng, lại nhin không được mà thoải mái cười to.

Hắc Long gầm lên như kinh lôi, khí thế của Tinh Không hung thú xung quanh giảm mạnh.

Chiến sĩ Nhân Tộc nhân cơ hội giương cung lấp tên, nhắm ngay vào mắt chúng nó rồi bắn ra.

Một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, Tinh Không hung thú mắt không nhìn thấy gì, đau đớn khiến chúng phát điên, xem đồng đội bên cạnh như kẻ địch mà đại khai sát giới.

Tìm được bí quyết này, chiến sĩ trong thành tự tin bội phần, công kích càng ngày càng mãnh liệt.

Cho dù bị hung thú làm bị thương, hoặc bị giết chết, bọn họ cũng có thể trong nháy mắt sống lại.

Chiến sĩ thành Trác Lộc cảm nhận được dũng khí và sự can đảm này đã mạnh mẽ không hề sợ chết, xuất ra toàn bộ thần văn lực, cùng hung thú chém giết.

Thời khắc chính tay giết Tinh Không hung thú và thiên ma ngoại vực tới rồi!

Cổ Trường Khanh nhìn Hắc Long giết đến vui sướng tràn trề, hần lấy ra Tu La Vương Tọa, nhàn nhã mà ngồi trên không trung xem cuộc chiến.

Tư thế ngồi nhàn nhã kia của hắn, căn bản là không có ý muốn ra tay.

Thiên ma ngoại vực che trời lấp đất, dưới sự giết chóc của Hắc Long, bầu trời đã bị xé ra một mảnh màu trắng thật lớn.

Một vài thiên ma ngoại vực có hình thể hơi lớn một chút thậm chí còn trở thành đồ chơi cho nó, sau khi tàn bạo xé chúng nó thành tám khúc thì há cái miệng thật lớn, phun ra một ngụm long tức, khiến chúng nó hóa thành tro bụi.

Dưới bầu trời u ám, ngoài quận Trác Lộc như bị huyết tẩy, chiến đấu người chết ta sống tiếp diễn hùng hực khí thế.

Dưới sự bảo vệ của Thái Cực Đồ âm dương, Nhân Tộc giống như quân đoàn la sát từ địa ngục trở về, một thân can

đảm đánh đầu thắng đó.

Hắc Long thấy đầu không thấy đuôi, ở trong tầng mây tự do qua lại, đuôi rồng vung vẩy, thỉnh thoảng lại kích phát ra sóng âm mạnh mẽ, tạo ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Mỗi lần long tức phun ra, trong thành Trác Lộc lại bị trút xuống một lần mưa máu tầm tã, ý chí chiến đấu của chiến sĩ Nhân Tộc cũng theo đó mà tăng lên một phần.

Oanh!

Tinh Không hung thú xung quanh quận Trác Lộc kêu thảm thiết, thân thể to lớn bị đập xuống mặt đất, một nửa cơ thể đã ản vào hố sâu.

Vô số thiên ma vực ngoại vực hóa thành tro bụi, xen lẫn trong thi thể và máu loãng, rơi xuống mảnh đất nơi Nhân Tộc sinh tồn.

Cổ Trường Khanh từ trên cao nhìn xuống, chứng kiến cảnh tượng vô cùng rung động, lại tràn ngập cảm giác kỳ lạ khó mà gọi tên này.

Hắn nheo lại hai mắt, khí định thần nhàn mà châm một điếu thuốc.

Hướng tới sương mù trên bầu trời mà phun ra một làn khói thuốc, khoe miệng nở một nụ cười lạnh.

Cổ Trường Khanh đang đợi.

Chờ tồn tại thần bí đang trốn trên bầu trời kia hiện thân.

Có thể tập kết một đàn thú khổng lồ như thế, độc thủ phía sau màn chắc chắn cũng phải có bản lĩnh.

Nhưng đáng tiếc.

Nó gặp phải Cổ Trường Khanh.

Cho dù người có năng lực thì cũng phải chết cho lão tử.

Chương 328: Vạn Người Kính Ngưỡng, Bể Nghề Thiên Hạ
Chương 328: Vạn Người Kính Ngưỡng, Bể Nghề Thiên Hạ

Một điều thuốc tàn hết một nửa, thiên ma ngoại vực trên trời dưới đất cũng đã tử thương hơn phân nửa.

Cố Trường Khanh búng ngón tay, nửa điều thuốc đảo mắt biến thành tro bụi.

Đúng lúc này, tất cả thiên ma ngoại vực bắt đầu thoát ly chiến đấu, đều lui về phía sau.

Hắc Long vẫn chưa đã nghiền, quán lấy mấy con Tinh Không hung thú khổng lồ, từ trung gian xé mở, ném về phía đàn thú đang tập kết.

Chiến sĩ Nhân Tộc cũng đã nhận ra khác thường.

Ý chí chiến đấu của bọn họ sục sôi, nhưng thân thể cũng đã chiến đấu tới cực hạn, cơ hồ hai tay hai chân của mỗi người đều đang run rẩy.

Thấy thế, bọn họ cũng tự giác lui về bên trong thành.

Vào lúc trận doanh của song phương dần phân ra rõ rệt, thiên ma ngoại vực đột nhiên nôn nóng mà phát ra từng tiếng rít gào.

Rống!

Rống Rống Rống!

Tiếng gầm do vô số hung thú tụ lại mà thành khiến cho cả tòa thành đều run rẩy.

Phòng ốc trong thành cũng theo đó mà sụp xuống.

Mọi người chạy trốn về nơi trống trải, sau đó ngồi xổm trên mặt đất ngửa đầu, nhìn về phía Cố Trường Khanh trên không trung.

Dư âm tiếng gầm từng đợt nối tiếp nhau.

Trong điện quang hỏa thạch, trên bầu trời bạch sắc sâu thẳm, bỗng nhiên có một cự trảo màu xanh bóng lộ ra, chộp về phía đỉnh đầu Cổ Trường Khanh.

Cổ Trường Khanh dựa vào Tu La vương tọa phía sau, vẻ mặt lạnh như băng.

Hắn khinh miệt cười, nói: “Chờ ngươi rất lâu rồi!”

Lời còn chưa dứt, quang mang trên đỉnh đầu hắn lóe lên, cự tượng Tử Thần đã giáng xuống.

Quanh thân Tử Thần có quỹ khí âm trầm quỹ dị vờn quanh, vung lên Phá Không Chi Liêm, chém về phía cự trảo màu xanh biếc.

Thành Trác Lộc lặng ngắt như tờ.

Mọi người nín thở ngưng thần, nhìn một màn cực kỳ quỷ dị trên không trung, tất cả đều cười toét đến mang tai.

Trong đám người, chỉ có Si Thuật từng ở trong cấm địa nhìn thấy cự tượng Tử Thần này.

Nhưng so sánh với lúc này, sát khí mạnh thêm không biết bao nhiêu lần, ông ta đã khiếp sợ nói không ra lời.

Thì ra lực lượng trên cột đá đồ đằng thật sự có thể có uy lực mạnh mẽ như vậy, bí mật trong cấm địa có thể phát triển trên người người thừa kế này, thật sự là một chuyện may mắn!

...

Sương mù âm u trên bầu trời quận Trác Lộc nhất thời bị cắt ra một miệng vết thương thật lớn.

Phá Không Chi Liêm xé rách một mảnh không gian, đồng thời sát khí trên lưỡi liêm cũng làm thiên ma ngoại vực đang trốn trên bầu trời bị thương.

Thú huyết vẫn đục trút xuống như thác nước, trong thiên địa tràn ngập mùi hôi tanh gay mũi.

Hắc Long vẩy đuôi một cái, chán ghét phun ra một luồng long viêm, khiến mưa máu dưới bầu trời bốc hơi toàn bộ.

Cự thảo màu xanh bóng kia, da thịt bị nứt toác, nó đau đớn mà co lại móng vuốt, vung lên thật cao.

Khe nứt bị vẽ ra trong không gian cũng theo đó chậm rãi khép kín.

Cố Trường Khanh thấy thế, hừ lạnh một tiếng.

“Xem ngươi có thể im lặng tới khi nào.”

Trên bầu trời, Phá Không Chi Liêm trong tay Tử Thần lại chém ra.

Bá!

Bá! Bá!

Liên tiếp mấy lần, nhanh như gió lốc.

Khe nứt không gian đang bị cưỡng chế đóng lại lại không ngừng trào ra máu tươi tanh hôi.

“Một thứ ghê tởm như ngươi, sao xứng có được máu nóng màu đỏ!”

Trên người tất cả những thiên ma ngoại vực tà ác này, vậy mà lại có màu máu độc nhất vô nhị của Nhân Tộc.

Nhìn khe nứt trên cự thảo xanh biếc tuôn ra máu đỏ, Cố Trường Khanh vừa nghĩ đã thấy có chút khó chịu.

Hung thú ở xung quanh lại rục rịch, chiến sĩ Nhân tộc lại tập hợp lại, vung kiếm mà lên, chém chết một con thú giống rắn nhưng không phải rắn lao ra, thân hình chiến sĩ nhanh nhẹn bay lên bay xuống, tránh thoát máu phun tung tóe.

Chiến sĩ quay đầu nhìn lên không trung, thấy Cố Trường Khanh dáng người cao lớn đang đứng đó, sát khí trong lòng đột nhiên đại thịnh, kiếm trong tay càng nhanh hơn ba phần.

Thân thể mọi người trải qua mấy lần tử vong, lúc này đang tràn ngập lực lượng.

Ngoài ra còn kinh hỉ cảm nhận được, những cột đá đồ đằng phù hợp với mình giống như đang được triệu hoán, âm thầm truyền vào trong cơ thể mình càng nhiều thần văn lực.

Rống!

Ngao ngao!

Lúc này, một con Tinh không hung thú bay lên trời, đang muốn bổ nhào vào trước mặt hắn.

“Giết!”

Người chiến sĩ này không kịp nghĩ nhiều, vứt bỏ tất cả tạp niệm, làm theo cách mà thần văn lực mạnh mẽ vận chuyển trong cơ thể, trong khoảnh khắc, quanh thân hắn chợt lóe quang mang, một hư ảnh mãnh hổ đột nhiên bao phủ toàn thân.

Ngao!

Mãnh hổ trừng mắt vung bàn tay, cái miệng máu lớn mở ra, phát ra một tiếng hổ gầm như lôi đình vạn quân, tiếng hú dài vang tận mây xanh, Hắc Long trong trời mây cũng không nhịn được mà liếc mắt một cái.

Con Tinh Không hung thú đang vọt tới nhất thời kinh hãi mà dừng lại.

Một loại uy áp đến từ huyết mạch khiến cho bầy đàn tụ lại đi theo sau nó không nhịn được mà phát run.

Hổ, vốn chính là vua của vạn thú.

Cho dù Tinh Không hung thú đã biến dị, nhưng một ít trí nhớ còn lưu lại trong huyết mạch, không phải hoàn toàn mất đi.

Chiến sĩ kia kinh hãi mà nhìn về phía tộc nhân trong thành, phần khởi hét lớn: “Ta là Hồ đồ đẳng!”

Hắn còn chưa dứt lời, trong thành bỗng nhiên quang mang đại thịnh, tiếng hồ gầm rống ngâm, tiếng gấu rống, tiếng ung kêu không dứt bên tai.

Một chiến sĩ vừa được Thái Cực Đồ hồi tố đứng lên, trên đỉnh đầu lại hiện ra một hư ảnh hình sói to lớn, cả người tỏa ra ánh sáng màu bạc.

Chân sau của nó hơi trùng xuống, chân trước đứng thẳng, trong đôi mắt tỏa ra hung quang u ám, nhìn Tinh Không hung thú trước mặt, ngửa cổ hú dài.

Động tác đánh lén của Tinh Không hung thú đình trệ giữa không trung, thân thể xấu xí bắt đầu không tự giác được lùi bước về sau.

“Ta có được thần văn lực của Lang đồ đẳng!”

Một vị chiến sĩ khác vui mừng hét lớn, cánh tay vung kiếm ngang dọc, trên lưỡi kiếm như có phù văn hiện lên, u quang lưu chuyển như điện, hắn nhún người lên, tàn nhẫn đâm về phía hung thú.

Người giống như hắn, trong thành Trác Lộc nơi nơi đều có thể thấy được.

Có người quanh thân bị hắc vụ bao phủ, trên đỉnh đầu có hư ảnh hình người hiện ra.

Tuy rằng thanh âm không thể kinh thế hãi tục như đồ đẳng hình thú, nhưng khi các chiến sĩ vung kiếm, thân kiếm sẽ hiện

ra các loại sát khí cổ xưa tang thương khiến nó đề cao lực sát thương.

Si Thuật được bao bọc trong một tầng quang mang, Cự Hùng mà ông ta chờ mong đã lâu vào một khắc này cuối cùng cũng thông thuận câu thông với ông ta, thần văn lực vận chuyển toàn thân.

Tâm niệm vừa động, cự trảo dày như bức tường của Cự Hùng lập tức bổ tới Tinh Không hung thú, đánh cho nó bay ra xa vài chục trượng.

“Rốt cuộc chúng ta cũng được công nhận rồi, đồ đẳng trong cấm địa đã thừa nhận chúng ta!”

“Nhân tộc tất thắng! Giết!”

“Nhân tộc tất thắng! Xông lên!”

Si Thuật nhìn biến hóa thật lớn xung quanh thành Trác Lộc, vui tới nổi bật khóc, nhanh chóng vọt vào hàng ngũ diệt sát hung thú.

Nhân Tộc sùng bái đồ đẳng cũng không uổng phí, thần văn lực được tích góp và truyền thừa xuống trong dòng sông dài của lịch sử, vào lúc này, thành Trác Lộc đã chính thức đại triển thần uy!

Thân hình cao lớn của Cố Trường Khanh ngạo nghễ đứng thẳng, dùng tư thế vương giả được vạn người kính ngưỡng, bề ngễ thiên hạ.

Chương 329: Liều Mạng Chém Giết Tranh Đoạt Chương 329: Liều Mạng Chém Giết Tranh Đoạt

Phụ cận cửa lớn Vũ Trụ chi thành, nhóm thần văn giả bắt chấp tất cả.

Mọi người lần lượt kích hoạt thần văn, bay về chỗ sâu trong Vũ Trụ chi thành.

Nhưng mà mới vừa bay tới thành phố phé tích thì thấy từ phía xa trên bầu trời, Tinh Không hung thú vô cùng vô tận che lấp mặt trời đang bay tới.

“Đó là cái gì!”

“Trời ạ, là Tinh Không hung thú!”

“Sợ cái gì, không thấy cấp bậc của bọn chúng cũng không cao sao?”

“Kiến nhiều có thể cắn chết voi, các ngươi lên đi, ta trốn qua một bên.”

“Đệt! Nhát chết! Chỉ là Tinh Không hung thú đã dọa ngươi thành như vậy!”

Nhóm thần văn giả không hề sợ hãi xông lên, chém giết với Tinh Không hung thú.

Rống!

Xa xa, nơi trong sương mù lại truyền đến tiếng hung thú gầm rú.

Oanh! Âm!

Vài ngọn núi nguy nga trên hoang nguyên nháy mắt nổ tung, nham thạch vỡ vụn bị lực lượng thần văn hòa tan, biến thành nham thạch nóng chảy và mưa lửa bắn ra tứ phương.

A a a a...

Không ngừng có thần văn giả bị Tinh Không hung thú đánh rơi từ trên trời xuống, trong nháy mắt khi rơi xuống, mấy chục con Tinh Không hung thú đã vọt tới, xé xác người đó thành mảnh nhỏ.

Hình ảnh máu tanh bậc này khiến cho vô số thần văn giả run sợ trong lòng, nhưng lại khiến cho càng nhiều thần văn giả

huyết mạch bành trướng, bản tính khát máu trong xương hoàn toàn được kích hoạt.

Ừ ừ...

Một cường giả của thế lực lớn nâng tay đập chết một mảnh Tinh Không hung thú đang vọt tới, trên mặt đất còn sót lại mấy trăm luồng thần văn lực đang lơ lửng.

“Ồ?”

Cường giả của thế lực lớn mở tay ra, mấy trăm mảnh thần văn lực đã tới tay, nhắm mắt lại cảm thụ, cường giả cực kỳ mừng rỡ.

Ngay lập tức, những lực lượng thần văn này bị gã hấp thu vào cơ thể.

Chỉ số tiềm năng đã rất lâu không tăng trưởng, lúc này đã tăng lên một chút.

Thì ra giết chết những Tinh Không hung thú này còn có chỗ tốt như thế.

Cường giả thúc giục toàn bộ lực lượng thần văn, vọt vào trong đàn thú.

Một thần văn giả đang liều mạng chém giết cùng một con hung thú hình sói, mắt thấy bụng mình sắp bị móng vuốt sắc bén của nó phá nát.

Hung thú hình sói lại bỗng nhiên bị một quyền đánh nát trong nháy mắt.

Thần văn giả nhặt lại được một cái mạng, còn chưa nói được một tiếng cảm ơn thì đã bị một quyền kia đánh ngược lại rồi biến thành huyết vụ.

Đến chết gã cũng không hiểu, vì sao đại người cứu mình lại quay ra xuống tay giết mình.

“Của ta! Đều là của ta!”

Hai mắt cường giả phát sáng, nhìn Tinh Không hung thú trước mặt tựa như đàn châu châu, giống như nhìn thấy vô số tài phú và tài nguyên.

Ai dám tranh với gã, vậy chính là kẻ địch của gã.

Cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều thần văn giả phát hiện, lực lượng thần văn đạt được sau khi giết chết Tinh Không hung thú, hấp thu nó có thể tăng cao thực lực.

Tất cả thần văn giả đều giết đến điên, tranh đoạt mỗi một con hung thú cũng sẽ dẫn tới việc hai thần văn giả chém giết nhau bất cứ lúc nào.

...

“Chính là nơi này!”

Trên không trung, ở một nơi nào đó, Đế Khâm Na Tịch ổn định thân hình.

Dưới chân bà ta là một thành nhỏ đã bị hủy diệt.

Kiến trúc trong thành nhỏ rất ít, nhưng mỗi một tòa kiến trúc đều rất lớn.

“Vậy nhanh chóng vào đi.”

Ngu Hạo khẩn cấp mà bay xuống thành nhỏ.

...

Bên trong thành nhỏ đồ nát, Ngu Hạo và Đế Khâm Na Tịch đang ở đây cẩn thận thăm dò.

Tất cả phiến đá dưới chân vậy mà đều dùng Thần Kim thạch cứng rắn để lát.

Thần Kim thạch là một loại chất liệu kiến trúc cực phẩm cực kỳ hiếm thấy trong vũ trụ.

Nó đối với lực lượng thần văn có tác dụng truyền thụ và hấp thụ rất tốt, hơn nữa Thần Kim thạch còn cứng rắn vô cùng, một kích toàn lực của thần văn giả bình thường cũng không thể lưu lại một dấu vết trên đó.

Dùng nó để thiết kế trận pháp, cấm địa, cung điện xa hoa, tất cả đều và tốt nhất.

Mặc dù Ngu Hạo là lão tổ của Thương Vương cổ tộc, nhưng cũng không có xa xỉ đến mức dùng Thần Kim thạch để lót đường.

Nhưng trong một thành nhỏ lão không để vào mắt mà lại có.

Theo lời Đế Khâm Na Tịch thì kết tinh tiềm năng ở ngay trong thành nhỏ này, xem ra bà ta không phải đang nói dối.

Một thành nhỏ mà dùng Thần Kim thạch để lót đường, tất nhiên không đơn giản.

“Tiếp tục dẫn đường.”

Đồng tử xanh biếc khẽ mở, Ngu Hạo tâm tình vui sướng, ở không gian trong cơ thể lão, toàn bộ sinh linh Thương Vương cổ tộc đều cảm nhận được tâm tình sung sướng của lão tổ, sinh cơ trên Thương Vương cổ tộc càng thêm dồi dào.

Theo tin tức truyền lại trong quang não mà Thần Vũ cổ tộc cho bà ta, Đế Khâm Na Tịch dễ dàng tìm được tòa cung điện kia.

“Ngay tại chỗ này.”

Đế Khâm Na Tịch chỉ vào một tòa kiến trúc phong cách cổ xưa, một mùi vị kỳ dị từ trong tòa kiến trúc phiêu đẳng ra ngoài.

Ngu Hạo thoải mái nhắm lại hai mắt, hương vị này, lão thích.

Vội vã đẩy cửa ra, xuất hiện trước mắt hai người chính là một cái đỉnh thật lớn.

Không biết đã bị bao nhiêu năm tháng ăn mòn, cự đỉnh đã loang lỗ rỉ sét.

Hương vị kỳ dị kia chính là từ trong đỉnh truyền ra.

Ngu Hạo vội vã bay đến trên cái đỉnh lớn, khiến lão thất vọng chính là, trong đỉnh đã sớm trống không.

Tra xét mấy lần vẫn không thu hoạch được gì, Ngu Hạo có chút thất vọng.

Có lẽ cái đỉnh này chỉ được dùng để luyện chế dược vật, hương vị kỳ dị phiêu tán kia hẳn là vị thuốc nhân nhật lưu lại sau khi luyện dược.

Cho dù tới hiện tại đã sớm không có thuốc, nhưng mà hương vị vẫn còn lưu lại.

Có thể tưởng tượng, năm đó đan dược trong cái đỉnh này nhất định có phẩm chất cực cao.

Ngu Hạo mở ra thế giới bên trong, thu cái đỉnh vào Thương Vương cổ tinh.

Đế Khâm Na Tịch khinh thường nhìn thoáng qua Ngu Hạo, cứ thế đi ngang qua lão, cái tính mặt đất cũng phải càn quét như lão ta đúng là không còn ai nữa.

Chương 330: Di Tích Cầu Văng Sinh Chương 330: Di Tích Cầu Văng Sinh

“Kết tinh tiềm năng mà ngươi nói đâu?”

Ngu Hạo vội hỏi.

Đế Khâm Na Tịch tùy tay chỉ vào bên góc bức tường.

Trong góc tường có hàng nghìn kết tinh tiềm năng trong suốt sáng lấp lánh.

Phù!

Giống như sợ có người đi trước mình một bước xông tới giành mất.

Ngu Hạo dùng tốc độ vượt qua bình thường mấy lần, thuận di đến cạnh chỗ kết tinh tiềm năng, mở ra không gian trong cơ thể, hút tất cả kết tinh tiềm năng vào Thương Vương cổ tinh.

Nhìn vẻ mặt này của Ngu Hạo, khinh thường trong lòng Đế Khâm Na Tịch càng tăng lên, khóe miệng lơ đãng lộ ra một nụ cười lạnh.

Một lát sau, Ngu Hạo càn quét hết tất cả các góc cạnh một lần.

“Mười hai nghìn viên!”

Ngu Hạo kích động, Tần Đế trước đây chỉ bởi vì một viên kết tinh tiềm năng mà đã bị ả đàn bà Đế Khâm Na Tịch này hại chết.

Nhưng hiện giờ, thứ đáng sợ này, chính mình lại có hơn một vạn viên.

Có thể tăng chỉ số tiềm năng cho hơn một vạn thần văn giả của Thương Vương cổ tộc, đến lúc đó, cả vũ trụ đều phải quỳ dưới chân mình.

Không cần Đế Khâm Na Tịch tiếp tục dẫn đường, Ngu Hạo đã lật ngược tất cả tòa kiến trúc bên trong thành nhỏ này một lần.

Cuối cùng lại thu được hơn mấy nghìn viên kết tinh tiềm năng, Ngu Hạo vui vẻ đến mức màu xanh trên người càng đậm.

...

Cố Trường Khanh và Hoàng Đế phân biệt dẫn theo đám Trương Hồ và Thao Thiết, chậm rãi tìm kiếm.

Nhưng mà thu hoạch rất ít.

Cố Trường Khanh lại gặp được một thần văn giả hắc ám, sau khi dễ dàng giết chết thì vẫn không thể thu thập được manh mối có ích.

Cố Trường Khanh chỉ có thể tùy tay bóp chết.

Thời gian ba ngày, ngoại trừ vài tòa thành đổ nát và hoang nguyên vô tận ra, Cố Trường Khanh và Hoàng Đế không thu hoạch được gì.

Ngay cả thần văn giả hắc ám cũng không còn lộ mặt.

Ngày thứ tư, Cố Trường Khanh đang vừa bay vừa không ngừng tản ra thần niệm tra xét thì bỗng nhiên ngừng lại.

Trương Hồ đi theo ổn định thân hình hỏi: “Lão đại, làm sao vậy?”

Cố Trường Khanh không nói gì, tùy tay lấy ra từ không gian giới tử hai cái chuông đồng.

Đúng là hai cái chuông đồng mà hắn và Hoàng Đế tìm được trong tháp cổ.

Hai cái chuông đồng ra khỏi không gian giới tử giống như sống lại, bay về một phương hướng.

Chẳng lẽ là có vật gì đó đang dẫn dắt chúng nó.

Cùng lúc đó, trong bầu trời truyền đến một thanh âm điện tử không có cảm xúc gì.

“Thu thập hoàn thành tín vật, ti đích cầu Vãng Sinh đã mở, mời chư vị đi theo tín vật tới di tích.”

Giờ phút này, từ bên trong một tòa cổ tháp trên sa mạc, cung chủ Hạo Nguyệt học cung và Hạo Dương học cung:

Thiên Nguyệt Thiên Thường và Thiên Nguyệt Thiên Tang về mặt mờ mịt ra khỏi cổ tháp.

Trước mặt hai người bọn họ là một cái chuông đồng đang bay về phía trước.

Mà trên một khe núi, Ân Ngục Tà Hoàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, ở dưới chân gã là thi thể vô số Tinh Không hung thú chồng chất như núi.

Ân Ngục Tà Hoàng búng tay một cái, tất cả thi thể Tinh Không hung thú đều hóa thành tro bụi, cả tòa núi sáng lên ánh sáng từ những mảnh nhỏ của thần văn lực.

“Yêu Cơ!”

Gã gọi một tiếng, một con ly miêu chín đuôi từ sau gã đi ra, mở ra cái miệng lớn hút một cái, tất cả lực lượng thần văn đã bị hút vào trong miệng nó.

Ân Ngục Tà Hoàng gật đầu, đang chuẩn bị đi tới địa điểm tiếp theo thì đột nhiên, trong đế giáp màu xám bạc của gã có một cái chuông đồng bay ra, chậm rãi bay về phương xa.

Trên bầu trời cũng vang lên tiếng nói điện tử kia.

“Di tích cầu Vãng Sinh?”

Ân Ngục Tà Hoàng nghi ngờ quay đầu, nhìn về phía Cửu Vĩ Ly Miêu phía sau.

Người sau vô cùng nhân tính hóa gật đầu, sau đó nhảy lên vai Tà Hoàng.

Tất cả thần văn giả tiến vào Vũ Trụ chi thành đều nghe được thanh âm này.

Di tích đại diện cho cơ duyên, thần văn giả tới Vũ Trụ chi thành không phải là vì cơ duyên sao?

Chỉ là giết hung thú cũng đã khiến cho bọn họ có được lợi ích cực lớn.

Hiện tại lại có di tích hiện thế, các thần văn giả lập tức điên cuồng tìm kiếm manh mối về di tích.

Rất nhanh, có thần văn giả phát hiện tung tích của Ân Ngục Tà Hoàng.

Chuông đồng đang không nhanh không chậm bay trước người gã, giống như nói cho tất cả mọi người, tín vật của di tích chính là chuông đồng.

Cùng lúc đó, Thiên Nguyệt Thiên Thường và Thiên Nguyệt Thiên Tang cũng bị các thần văn giả phát hiện, hơn nữa đi theo.

Vô số ánh mắt như hổ rình mồi, giống như sói đói thị huyết từ rất xa nhìn chằm chằm phía sau hai người, chờ đợi cơ hội bổ tới bất cứ lúc nào, cướp đoạt cơ duyên khó có được.

Chỉ vài ngày chém giết vô số Tinh Không hung thú, đã có lượng lớn thần văn giả chết đi.

Thế nhưng những thần văn giả nào vẫn còn sống sót thì đều đã mạnh hơn không ít.

Ở nơi mà tiềm thức của bọn họ không chú ý, ý chí linh hồn của bọn họ đang chậm rãi bị xâm nhập.

Thiên Nguyệt Thiên Thường và Thiên Nguyệt Thiên Tang tuy rằng không phải cường giả mạnh nhất, nhưng cũng không phải là người mà thần văn giả bình thường có thể trêu chọc.

Nhưng hiện tại hai người có thể cảm nhận được vô số ánh mắt ngày càng tràn ngập tính xâm lược.

Tình huống này trước đây không thể nào xuất hiện.

Ngược lại là một hàng người Cổ Trường Khanh, bởi vì tiến vào trước, lại bằng thực lực nghiền áp mà một đường tung hoành.

Các thần văn giả đều bị bọn họ bỏ lại rất xa phía sau, chỉ có một vài Tinh Không hung thú không có mắt, sau khi bị quét sạch thì chỉ lưu lại một mảnh nhỏ thần văn lực trên mặt đất.

Chương 331: Chủ Thành Đầu Tiên Của Vũ Trụ Chi Thành, Đường Đi Đến Triều Ca Chương 331: Chủ Thành Đầu Tiên Của Vũ Trụ Chi Thành, Đường Đi Đến Triều Ca

Vũ Trụ chi thành.

Phía cuối hoang mạc, một ngọn núi cao vắt ngang trời đất.

Cho dù là Tinh Không hung thú cao tới vạn trượng, trước mặt ngọn núi này cũng trở thành một con sùng vật phiên bản tu chân đáng yêu.

Núi cao nối tiếp nhau, mắt nhìn không có điểm cuối, thần niệm cũng không tra xét được toàn bộ ngọn núi này rốt cuộc kéo dài tới tận đâu.

Tinh Không hung thú dưới chân núi đang liều mạng mà trèo lên trên, Tinh Không hung thú biết bay lượn thì một đám không sợ chết mà xông về phía đỉnh núi, nhưng mà lại bị một bức tường vô hình chặn đứng đường đi.

Từng đóa hoa máu nở rộ trong không trung, không có một hung thú nào có thể phá vỡ được bức tường vô hình này.

Đỉnh linh...

Xa xa truyền tới tiếng chuông vang.

Thân ảnh của đoàn người xuất hiện trước ngọn núi.

“Thật hùng tráng!”

Chu Tước đứng trong không trung, cảm nhận được ngọn núi trước mắt mang tới cảm giác áp bách cực lớn.

Những năm này chinh chiến sao trời, có hình ảnh hùng vĩ tráng lệ nào mà cô chưa gặp.

Nhưng hiện tại trước ngọn núi này, trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác thật nhỏ bé.

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, câu tục ngữ này có thể lưu truyền thiên cổ, tự nhiên là có đạo lý của nó.

Sau khi hai cái chuông đồng đi tới nơi này thì đều yên tĩnh mà dừng lại.

“Không biết chuông đồng còn lại bị ai lấy được.”

Trương Hồ sờ cằm, ánh mắt bất thiện nhìn về phía xa.

Vũ Trụ chi thành là của cả Lam Tinh, của cả Nhân Tộc.

Nếu có sinh linh khác chiếm được tài nguyên trong đó, sau đó lại đi thương tổn Nhân Tộc.

Không chỉ có Trương Hồ, tất cả mọi người đều không muốn.

“Có người tới!”

Triệu Phong nhắc nhở.

Đỉnh linh...

Một cái chuông đồng có phong cách cổ xưa chậm rãi bay tới, ở sau nó có vô số thần văn giả nổi gót theo sau.

Đi đầu tiên là Ân Ngục Tà Hoàng và Cửu Sắc Yêu Cơ.

Ba cái chuông đồng có vẻ cảm ứng được lẫn nhau, dần dần tụ lại làm một.

Cổ Trường Khanh liếc mắt nhìn Ân Ngục Tà Hoàng một cái, lại nhìn Cửu Sắc Yêu Cơ bên người gã.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy Cửu Sắc Yêu Cơ, Cố Trường Khanh luôn cảm thấy nữ nhân này có chút không thích hợp.

Nhưng cụ thể không thích hợp chỗ nào thì hắn cũng nói không rõ.

Cảm nhận được Cố Trường Khanh không có ý muốn động thủ, Ân Ngục Tà Hoàng thở dài nhẹ nhõm.

Từ rất xa đã ôm quyền đầu, sau đó thành thật mà tránh sang một bên.

Mắt thấy đã tới nơi, những thần văn giả đi theo Ân Ngục Tà Hoàng tới vốn đã chuẩn bị tốt để động thủ bất cứ lúc nào.

Nhưng mà suy nghĩ tàn bạo trong đầu sau khi nhìn thấy Cố Trường Khanh thì nháy mắt lặng lẽ tan biến.

Lúc này, trong đầu bọn họ tuy vẫn có ý niệm không ngừng nhắc nhở rằng hãy giết qua đó đi, không cần phải sợ, nhưng bọn họ chung quy vẫn chưa hoàn toàn đánh mất tâm trí, vẫn còn biết ai không thể trêu vào.

“Đã có ba cái nhưng di tích còn chưa mở, xem ra vẫn còn người chưa tới, chẳng qua đám người này là một đám không có mắt sao?”

Hoàng Đế nhìn đám thần văn giả ở phía xa, có chút khó hiểu.

Ngoài cửa Vũ Trụ chi thành, trong nhóm người này cũng không có mấy kẻ dám ra mặt.

Hiện tại gan lại lớn hơn rồi?

“Hắn là hấp thu thần văn lực của Tinh Không hung thú, tâm thần đã bị ảnh hưởng, bằng không sẽ không như thế.”

Nhìn thấy trong mắt các thần văn giả toát ra vẻ hung ác, Cổ Trường Khanh đã hiểu được tất cả.

Nhưng đối với bọn họ, Cổ Trường Khanh cũng không có chút thương hại nào, lúc này không ra tay giết hết toàn bộ đã là đặc biệt khai ân.

Nếu thực sự có kẻ không có mắt, Cổ Trường Khanh không ngại cung cấp thêm cho mảnh đất dưới ngọn núi này chút phân bón.

...

Chờ đợi dài đằng đặc, cho dù là nhóm thần văn giả cũng sắp mất hết kiên nhẫn.

Xa xa bỗng truyền đến thanh âm tiếng chuông.

Thiên Nguyệt Thiên Thường và Thiên Nguyệt Thiên Tang xuất hiện.

Bốn cái chuông đồng gặp nhau, lập tức đồng loạt bay tới trên bầu trời của dãy núi cao.

Đing linh linh linh linh linh linh...

Tiếng chuông dồn dập vang lên, tạo nên không gian gọn sóng.

Kết giới nhìn không thấy ngoài dãy núi bỗng nhiên sáng lên.

Một thông đạo màu lam nhạt chậm rãi mở ra.

Xuyên thấu qua thông đạo, một cây cầu đá xuất hiện trước mặt Cổ Trường Khanh.

Trên cầu đá có mười hai cái trụ cao vạm vỡ, bên trên khắc hình thái của mười hai con hung thú khác nhau.

Uy áp khiến tim đập nhanh từ trên trụ đá tản mát ra khiến không ít thần văn giả tâm thần bất ổn, thậm chí có người trực

tiếp từ trên không trung rơi xuống, tựa như đang chịu khắc chế cực lớn.

Nhưng mấy người Cô Trường Khanh đều không cảm nhận được uy áp, thậm chí còn có chút cảm giác thân thiết khó hiểu, giống như một vài ký ức được khắc vào huyết mạch, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng lại có hàng ngàn hàng vạn liên hệ.

“Đây là cầu Vãng Sinh?”

“Di tích này cũng không có gì đặc biệt, tới nơi này làm gì?”

“Ta còn tưởng có cơ duyên lớn gì đó, uổng phí đi một chuyến, chậm trễ ta giết Tinh Không hung thú thu hoạch thần văn lực.”

“Chờ thêm một lát đi, ta không tin đây chỉ là một cái cầu đơn giản.”

Không ít thần văn giả thất vọng xoay người rời đi, cũng có một số người định ở lại quan sát.

Cũng có vài người xoa hai tay, chuẩn bị vọt vào di tích, trước cứ tra xét một phen rồi nói sau.

“Lão đại, người xem, ở đầu cầu có một bia đá khắc chữ.”

Triệu Phong cẩn thận lập tức chỉ vào một tấm bia đá bên cạnh cây cầu.

Trên tấm bia đá có khắc ba chữ lớn cũ kỹ: “Cầu Vãng Sinh”.

Mà dưới ba chữ này lại có khắc mấy hàng chữ nhỏ dày đặc.

Cầu Vãng Sinh.

Chủ thành đầu tiên trấn thủ Vũ Trụ chi thành, thông đạo bắt buộc phải qua để tới Triều Ca.

Chỉ khi đánh bại mười hai đồ đẳng thánh thú trên cự trụ, đồng thời khởi động lực lượng thần văn, thấp sáng nó thì mới có thể mở ra thông đạo đi từ cầu Vãng Sinh tới Triều Ca, tới được Triều Ca.

“Chủ thành thứ nhất của Vũ Trụ chi thành?”

“Thì ra là thế, xem ra cơ duyên lớn ở sau cây cầu này!”

“May mà ban nãy ta không rời đi, nếu không đã bỏ lỡ lớn cơ duyên rồi!”

Các thần văn giả nhìn mười hai cự trụ trên cây cầu, nhất thời lâm vào trầm tư.

Chỉ là uy áp phát ra mà đã mạnh như vậy, vậy thì đồ đẳng thần thú có phải càng đáng sợ hơn hay không.

Chương 332: Năng Lực Mê Hoặc Lòng Người Cao Tay
Chương 332: Năng Lực Mê Hoặc Lòng Người Cao Tay

Cố Trường Khanh cười lạnh nhìn đám thần văn giả do dự không quyết nơi xa,

“Mỗi người một cái.”

Cố Trường Khanh phân phó.

Cố Trường Khanh, Hoàng Đế, Hắc Long, Trương Hồ, Triệu Phong, Ngô Duệ, Thích Ngọc Na, Chu Tước, Hầu Vương, Thao Thiết, tổng cộng có mười người.

Nhưng nơi đây có mười hai cái cự trụ, còn lại hai cái, đi đâu tìm người phù hợp?

Cố Trường Khanh hơi nhíu mày, nhìn thoáng qua đám thần văn giả.

Chẳng lẽ phải chọn hai người từ trong đám bọn họ ra?

“Cố Trường Khanh, trả mạng cháu ta lại đây!”

Một tiếng thét dài vang vọng bỗng truyền đến từ phương xa.

Vô số nhánh cây sắc bén như gió lớn, như lôi điện mà phóng về phía Cổ Trường Khanh.

Dọc theo đường đi, những thần văn giả không kịp trốn tránh đều bị xuyên thủng cơ thể, trong nháy mắt đã bị hút khô, hóa thành tro bụi.

Xa xa, một thụ nhân thân cao mấy vạn trượng màu xanh lá đang chậm rãi đi tới.

Mỗi một bước, hoang nguyên dưới chân đều lưu lại dấu chân thật lớn.

Mỗi một bước, đều mang theo gió lốc và lôi đình vô tận.

Tán cây màu xanh biếc trên đỉnh đầu cao chọc trời, vô số cành lá che lấp mặt trời đen cuồn cuộn mọc ra, giống như cần nuốt cả không trung.

“Đây là cái quỷ gì?”

Vẻ mặt Trương Hồ mờ mịt mà nhìn quái vật đang chậm rãi đi tới từ xa.

“Thương Vương cô tộc, ta còn chưa tìm người, người lại dám tự mình đưa đến cửa!”

Cổ Trường Khanh không giận mà còn vui mừng.

Đồng thời hân tẩn ra thần niệm, bắt đầu tìm kiếm tung tích Đế Khâm Na Tịch ở xung quanh.

...

Trước cầu Vãng Sinh, thụ nhân thật lớn đội trời đạp đất, giống như cự trụ chống trời.

Cành lá trên đầu thụ nhân đã bám vào cầu Vãng Sinh, tạo thành một ngọn núi nhỏ.

Không gian lúc này giống như trở thành thiên địa thuộc về một mình thụ nhân.

“Đây là quái vật gì, bộ dạng xấu như vậy? Dọa chết ta!”

“Thần văn giả dùng cây làm vũ khí? Đã thế lại còn có cái đầu xanh mượt nữa chứ!”

Mặc dù có vô số người bị nó đâm chết, nhưng mà những thần văn giả còn lại vẫn rất khinh thường cái thụ nhân này.

Đặc biệt là thụ nhân này còn xanh như vậy, xanh đến nỗi che trời lấp đất. (màu xanh ở TQ ý chỉ bị cấm sùng, người bị cấm sùng hay bị gọi là đội mũ xanh).

Không cần Cố Trường Khanh ra tay, tay đâm số một Trương Hồ đã mặc vào Ma Vương để giáp, một quyền có ma khí to lớn đánh về phía nhánh cây.

Rắc!

Rễ cây bị đánh cho sụp đổ, một quyền dày đặc ma khí thế không thể đỡ đánh về phía thụ nhân.

Một quả cầu năng lượng màu xanh biếc tràn ngập sinh cơ được ngưng tụ trước ngực thụ nhân, ánh sáng càng ngày càng lấp lánh.

“Mẹ nó, người cùng người khác đánh nhau, hấp thu sinh mệnh lực của ta làm cái gì!”

“Đê tiện vô sỉ, mọi người mau rời đi, cái cây này đang ăn cắp sinh cơ của chúng ta!”

“Không ổn! Không ra được! Ai biết lai lịch của cái cây này không?”

“Vừa rồi không phải Cố Tinh chủ nói rồi sao, Thương Vương cô tộc!”

“Ngu Hạo, thứ này là Ngu Hạo!”

Những thần văn giả có chút hiểu biết với Thương Vương cổ tộc lập tức chửi ầm lên.

Quanh phạm vi mười vạn trượng xung quanh thụ nhân, một lĩnh vực vô hình, vô thanh vô tức bao phủ lên trên nhóm thần văn giả.

Bất tri bất giác, sinh mệnh lực đã cuồn cuộn chảy ra không ngừng từ trong cơ thể bọn họ, rót vào trong cơ thể của thụ nhân.

Hiện tại lại cưỡng chế hấp thu trắng trợn như vậy, đây chính là trộm cướp không thể nghi ngờ!

Một quyền ma khí của Trương Hổ, mắt thấy sắp đánh trúng Ngu Hạo.

Quang cầu tràn ngập sinh mệnh lực bắn thẳng ra ngoài, sinh cơ xua tan đi ma khí trùng trùng, mạnh mẽ đánh tan ma khí chi quyền, lại đánh úp về phía Cố Trường Khanh.

“Phá cho ta!”

Trương Hổ trợn tròn mắt, rít gào một tiếng, thân như sao băng phóng về phía thụ nhân.

Từng mảng không gian bị rạn nứt dao động ở phía sau hắn mãnh liệt dâng lên.

Oanh!

Trương Hổ và quang cầu màu xanh biếc đụng vào nhau, không gian chấn động, dư âm quét ra tứ phương.

Những thần văn giả ở gần đó đều bay ngược ra ngoài, một số ít thần văn giả có thực lực mạnh mẽ cũng khó khăn ổn định thân hình.

Trương Hổ đứng giữa không trung, một quyền vừa rồi đánh vào trên quang cầu, nhìn thế nào cũng là hành vi của mãng

phu.

Nhưng Trương Hồ cũng không phải người lỗ mãng, mà là có đủ tự tin với thực lực của bản thân.

Ngu Hạo ở hình thái đại thụ tất nhiên rất mạnh, nhưng còn không đạt đến được trình độ khiến Trương Hồ cảm thấy khó lòng địch lại.

Chẳng qua là cái hình thái này có chút dọa người, cũng không phải rất mạnh.

Nhưng sau khi va chạm, Trương Hồ vẫn cảnh giác mà dừng lại.

“Lão đại, thứ quý này có chút cổ quái.”

Trương Hồ truyền âm nói.

“Hồ Tử, ngươi quay về trước, xem lão có thể đùa giỡn ra được cái gì.”

Tra xét một phen cũng không phát hiện tung tích của Đế Khâm Na Tịch, Cố Trường Khanh có chút thất vọng.

Kỹ nữ này không biết lại đang trốn ở nơi nào.

Nhưng Cố Trường Khanh tin tưởng, lúc này bà ta ở ngay gần đây, hơn nữa nhất định đang nhìn mình chăm chăm.

Nếu không phải có áo choàng che đây hơi thở kia, bà ta đã sớm chết một vạn lần.

Cố Trường Khanh nhìn về phía Ngu Hạo, lần trước giao phong thông qua trùng động, lấy việc Ngu Hạo chạy trốn mà chấm dứt.

Nhưng mà lần này lão lại dám phô trương thanh thế cứng đối cứng với mình.

Nếu không phải bị điên, vậy chính là đã có chỗ dựa.

Lão dựa vào cái gì?

Cố Trường Khanh lập tức nghĩ tới Đế Khâm Na Tịch, khẳng định là ả đàn bà này ở sau lưng giờ trò quỷ.

Lại nói, Cố Trường Khanh thật đúng là rất bội phục năng lực mê hoặc lòng người của ả đàn bà ấy.

Sinh linh bị bà ta mê hoặc chết trong tay Cố Trường Khanh, chính hắn cũng không nhớ rõ có bao nhiêu.

“Cố Trường Khanh, nghe nói người đã đột phá khỏi cấp chín mươi chín tới cảnh giới mới, nhưng người cho rằng như vậy người sẽ vô địch sao?”

Ngu Hạo mở ra cái miệng khổng lồ, phát ra những thanh âm ong ong.

“Chẳng lẽ hiện tại Cố Tinh chủ không phải vô địch? Còn ai có thể đánh thắng hắn ư?”

“Đừng nói chắc chắn như vậy, người ta dám can đảm nói ra lời này chứng tỏ lão có đủ năng lực, hoàn toàn không sợ hãi.”

“Những thần văn giả từng nói mạnh miệng như vậy đều là ngay cả bây giờ cũng không còn đâu, ta nghĩ, đại chiến tiếp theo đã không phải thứ chúng ta có thể tham gia, chúng ta vẫn là trốn sang một bên đi.”

“Hai hồ tranh đấu, thợ săn được lợi, thừa dịp bọn họ đánh nhau, chúng ta nhanh chóng đi phá giải cầu Vãng Sinh, mở ra thông đạo đi tới Triều Ca!”

Các thần văn giả mang ý xấu đều tản ra, để lại khu vực trung tâm cho Cố Trường Khanh và Ngu Hạo.

Chương 333: Người Đã Chọc Giận Ta! Chương 333: Người Đã Chọc Giận Ta!

Cố Trường Khanh không có hứng thú nói nhảm với Ngu Hạo, nếu lão đã chủ động tìm chết, vậy thì đừng trách hắn ra tay không lưu tình.

Hoàng Đế vốn định thay Cố Trường Khanh ra tay, nhìn thấy trạng thái của hắn, lập tức loại bỏ suy nghĩ này trong đầu.

Vù!

Không đợi được Cố Trường Khanh trả lời, Ngu Hạo bất ngờ phát động công kích.

Phía trên sa mạc, vô số những hạt giống sắc bén chui ra từ trong những khe hở của đất cát, nháy mắt lớn lên thành cây non, sau đó lại tiếp tục lớn lên thành những cây đại thụ che trời.

Làn sương mù màu xanh biếc cuộn cuộn bốc lên không dứt, phiêu đảng ở một phương trong thiên địa.

A a a!

Có những thần văn giả tà ác giống như gặp phải thiên địch, bị làn sương mù xanh biếc vây quanh, phát ra âm thanh thống khổ.

“Lực lượng thần văn tốt như vậy lại bị kẻ như ngươi lấy được, thật sự là phí phạm, hôm nay hãy để ta thu hồi nó đi!”

Bấy giờ, Cố Trường Khanh đã hiểu được.

Thần văn của Ngu Hạo chính là cả Thương Vương cổ tinh, mà thụ nhân chính là đế giáp, cũng chính là cây đại thụ ở trên Thương Vương cổ tinh kia.

Giờ phút này, trên mỗi gốc cây của đại thụ, từng cường giả của Thương Vương cổ tộc lần lượt hiện thân.

“Sao có thể! Đây là thực lực của Thương Vương cổ tộc sao?”

“Nhiều cường giả có chỉ số tiềm lực qua một vạn như vậy, toàn bộ vũ trụ còn có tộc thứ hai chắc?”

“Không chỉ vậy, các người xem, mấy người kia, ta dám cược chỉ số tiềm năng tuyệt đối vượt qua một vạn bốn nghìn, mỗi một người này đi ra ngoài cũng là bá chủ của một mảnh tinh vực, vậy mà đều là người của Thương Vương cổ tộc.”

“Vốn dĩ nghĩ thực lực của Lam Tinh đã đủ mạnh rồi, không ngờ Thương Vương cổ tộc mới là kẻ che giấu sâu nhất!”

Bên phía Cố Trường Khanh, đám Trương Hồ cũng đều bị cường giả đột nhiên xuất hiện của Thương Vương cổ tộc làm cho kinh ngạc.

Phải biết rằng ba tháng trước, chỉ số tiềm lực của bọn họ cũng chỉ có hơn một vạn bốn nghìn.

Nếu tại lúc đó khai chiến với Thương Vương cổ tộc, cuối cùng nhất định sẽ thắng lợi, nhưng mà chiến đấu chắc chắn sẽ cực kỳ hung hiểm.

Nhưng vì sao ba tháng trước, Thương Vương cổ tộc lại không dám khai chiến với Lam Tinh?

Đây cũng là vấn đề khiến những thần văn giả ở đây vô cùng khó hiểu.

“Là kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia giúp người tìm được kết tinh tiềm năng à?”

Trên mặt Cố Trường Khanh lộ ra ý cười mà người ta nhìn không thấu.

“Ha ha, có được nhiều thần văn giả cao giai như vậy, Thương Vương cổ tộc ta đã là vô địch, Lam Tinh sắp trở thành lịch sử, mà Nhân Tộc sẽ bị ta từng bước từng bước hành hạ đến chết...”

Tựa như là chiếm được lực lượng không thể ngờ tới, khiến cho cái đầu bằng gỗ của Ngu Hạo cũng bị ảnh hưởng.

Ngao!

Một tiếng rống ngâm cao vút vang lên.

Hắc Long hơn mười vạn trượng đột nhiên xuất hiện trong trời đất, một đôi mắt u lam nhìn chăm chăm vào thụ nhân trước mặt, phát ra ánh sáng khiếp người.

...

Hắc Long xuất hiện làm kinh sợ toàn trường, thần văn giả lùi về sau ngàn dặm.

Bọn họ còn chưa quên hình ảnh ở ngoài Vũ Trụ chi thành, Cổ Trường Khanh chân đạp Hắc Long mạnh mẽ xuất hiện.

Tình cảnh lúc này giống hệt lúc đó.

Lực áp chế đến từ linh hồn và huyết mạch không hề kém hơn sinh mệnh lực khắc chế thần văn giả tà ác chút nào, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém.

Hai hình thể đều vượt khỏi lẽ thường đồng thời xuất hiện trong một khoảng trời, lực ảnh hưởng thị giác mạnh mẽ khiến cho vô số thần văn giả tâm sinh sợ hãi.

Ngay cả Tinh Không cự thú ngoài ngàn dặm chỉ nghĩ muốn săn giết thần văn giả lúc này cũng quay đầu bỏ chạy, chỉ sợ tốc độ chạy còn không đủ nhanh.

Răng rắc!

Hắc Long và thụ nhân, long lực và sinh mệnh lực đang không ngừng giao phong cọ xát lẫn nhau.

Từng tia chớp màu xanh đen tàn sát bừa bãi, cuồng phong mang theo mưa rào thổi quét tứ phương.

Cường giả Thương Vương cô tộc dẫn đầu công kích, áo giáp thần văn xanh biếc càng đậm hơn, hơn vạn tên cường giả ném ra xiềng xích màu xanh biếc trong tay, quán lên người Hắc Long, ý đồ khóa chặt nó lại.

Rống!

Hắc Long chuyển động, cái đuôi quét ngang nhấc lên cơn lốc to lớn làm từng tảng rừng cây lớn bật cả gốc rễ, cường giả của Thương Vương cô tộc trên cây bay ngược ra ngoài.

Vừa mới ở trong không trung ổn định thân hình, một luồng long tức nóng cháy đã đánh úp lại.

Nháy mắt, khắp khu vực hóa thành một mảnh tro bụi.

Cả vạn dây xích xanh biếc cuốn lấy Hắc Long, trên vảy rồng ánh sáng lấp lánh lóe lên, không ngừng đánh tan những xiềng xích màu xanh đang trói buộc nó.

“Nghiệt súc, còn không nhanh chóng thần phục ta, nếu không ta sẽ lột da rồng của ngươi, rút gân rồng của ngươi!”

Thụ nhân lạnh lùng nhìn Hắc Long đang bị hàng vạn dây xích trói buộc, quát lạnh.

“Xem ra ngươi rất nhàn nhã.”

Bên tai thụ nhân bỗng nhiên truyền tới một tiếng chế giễu.

Ngay sau đó, một quyền bằng xương cực lớn mạnh mẽ đánh thẳng vào trên mặt lão.

Ô...

Thụ nhân bất ngờ không kịp đề phòng, thân hình che trời lấp đất bay ngược ra ngoài, kéo lê ra một vệt dài nghìn trượng trên hoang nguyên sa mạc.

“Sao có thể! Lão tổ sao có thể bị một quyền đánh bay!”

“Đây nhất định là ảo giác, hiện giờ lão tổ là vô địch! Đúng, không sai, các người mau cảm nhận một chút đi, lão tổ không hề bị thương!”

“Chút lực đạo đó chẳng qua chỉ là gãi ngứa cho lão tổ, lão tổ tức giận rồi!”

Khắc...

Ngu Hạo ở trạng thái thụ nhân chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất.

“Người đã chọc giận ta!”

Thanh âm già nua nặng nề vang lên từ trong miệng thụ nhân.

“Sau đó thì sao?”

Thân hình Cổ Trường Khanh chợt lóe, hư ảnh Tử Thần trên đỉnh đầu hiện lên.

Bá!

Không trung bị nứt ra một cái khe, vô số nhánh cây từ bầu trời hạ xuống.

Bá!

Liên đao Tử Thần liên tục chém đứt những nhánh cây và lá cây che lấp bầu trời, để lộ ra ánh sáng của trời sao.

Chương 334: Hữu Danh Vô Thực Chương 334: Hữu Danh Vô Thực

“Ha ha ha, lão tổ vô địch ư? Thật sự cười chết ta rồi, lão tổ các người sắp bị cạo trọc đến nơi rồi kia kìa!”

Trương Hồ cười điên cuồng, đáp lại y là vô số ánh mắt thù hận của Thương Vương cổ tộc.

Hắc Long bị xiềng xích màu xanh quấn lấy phiên không chịu nổi, nó thét dài một tiếng bay lên không trung, hàng vạn xiềng xích nháy mắt căng ra, gắt gao khóa chặt Hắc Long.

Ba!

Ba!

Hàng nghìn thanh âm xiềng xích đứt gãy vang lên.

Phốc!

Mấy nghìn cường giả Thương Vương cổ tộc bị phản phệ trọng thương, phun ra máu tươi màu xanh biếc.

Xiềng xích không chế đã mất, Hắc Long hưng phấn xuyên qua tầng mây, sấm chớp mưa rào cuốn quanh. Ngay sau đó, long tức khiến cho tất cả cường giả Thương Vương cổ tộc lạnh run từ trên trời giáng xuống.

“Lão tổ, cứu ta!”

Trong phút chốc, những đại thụ che trời mọc ra từ sa mạc trên hoang nguyên nháy mắt héo rũ, sinh cơ lực màu xanh biếc lại cuộn cuộn không ngừng tụ về phía thụ nhân.

Những cường giả Thương Vương cổ tộc này cũng đều biến mất tại chỗ.

Một ngậm long tức đánh vào khoảng không, nhưng lại thiêu đốt cả rừng rậm đang héo rũ, cả hoang nguyên chìm trong liệt hỏa.

Phanh!

Liên đao Tử Thần từ bầu trời chém xuống, hình thể khổng lồ của thụ nhân tránh cũng không thể tránh, trên thân cây vươn ra hai cánh tay, trong giây phút sinh tử, song chương chấp vào nhau kẹp chặt lấy lưỡi đao sắc bén của liên đao.

Lực lượng cực lớn làm cho thụ nhân không thể ngăn cản, ầm ầm quỳ xuống đất, hoang nguyên giống như đã trải qua một trận động đất cực lớn, vô số đá vụn bay tán loạn, từng dãy núi loại nhỏ theo nhau sụp đổ.

Uy lực của một lần chém này, Ngu Hạo chỉ có thể khó khăn ngăn cản.

Nhìn thấy trên đỉnh đầu lại có một liêm đao Tử Thần đang chém tới, trên mặt Ngu Hạo lộ vẻ sợ hãi.

“Thật sự cho rằng ả đàn bà Đế Khâm Na Tịch kia có lòng tốt như vậy? Chẳng lẽ bà ta không nói cho người tác dụng phụ của kết tinh tiềm năng sao?”

Vẻ mặt Cố Trường Khanh lạnh nhạt, nhìn lão ta giống như nhìn một gốc cỏ dại sắp chết.

Chẳng qua thần văn trên người lão lại khiến Cố Trường Khanh có chút hứng thú.

Dùng nó để khai phá những tinh vực hoang vu thì chính là một năng lực khá có ích.

“Kỹ nữ thôi tha, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Tuy rằng không rõ Đế Khâm Na Tịch rốt cuộc che giấu điều gì với mình, nhưng giờ khắc này bản thân mình thất bại thảm hại chính là chứng minh tốt nhất.

“Còn chưa nhìn rõ sự thật sao? Ngươi cảm thấy ngươi còn có cơ hội không tha cho bà ta sao?”

Ấn ký màu xám trên tay Cố Trường Khanh sáng lên, Hắc Long thuận thế cuốn lên cơ thể của thụ nhân, khiến lão không thể động đậy.

“Trả mạng cho muội muội ta!”

Trong không trung phát ra một tiếng quát lạnh, ánh sáng mặt trời gay gắt và ánh trăng sáng cùng nhau chiếu rọi, lực thái âm và thái dương dung hợp, vô số điểm sáng màu xám trắng như hạt ngọc trút xuống.

“Ồ?”

Cố Trường Khanh ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Bản thân giết nhiều muội muội như vậy, ai biết muội muội người là kẻ nào!

Lợi dụng kẽ hở này, thụ nhân do Ngu Hạo biến thành chìm vào ngây dại, cơ thể bị Hắc Long nháy mắt cắn nát.

“Lại để lão chạy!”

Cố Trường Khanh có chút ngoài ý muốn, lần trước giao phong trong trùng động, Ngu Hạo đã dùng thủ đoạn mà chính mình không biết để chạy trốn.

Hôm nay lại ở ngay trước mặt mình giờ trò kim thiên thoát xác.

Không thể không nói, thần văn giả có được lực sinh cơ, bản lĩnh chạy trốn cũng là hạng nhất.

.

Trong không trung, hai người mặc Nhật Nguyệt đế giáp tựa hồ không hề phát hiện, vốn định thực hiện kế hoạch quấy nhiễu Cố Trường Khanh một chút để cứu Ngu Hạo, sau đó liên hợp lại để giết Cố Trường Khanh đã thất bại.

Bọn họ cũng không còn bất cứ cơ hội nào để tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Trên bầu trời, Minh Thần giáng lâm, vạn vật bị hủy diệt.

Ánh mặt trời và ánh trăng ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, đã bị lực lượng Minh Thần bao phủ, sau đó lập tức

tiêu tán trong không trung.

“Cung chủ Hạo Nguyệt học cung và Hạo Dương học cung cứ như vậy mà không còn rồi?”

“Dù gì cũng là cường giả lâu đời, vậy mà không chịu nổi một kích như thế, thật sự là hữu danh vô thực.”

“Nói vậy cũng không đúng, thật sự là do Cố Tinh chủ quá mạnh!”

“Ta nghe nói là con gái của Thiên Nguyệt Thiên Dương chọc vào Cố Tinh chủ cho nên mới bị giết, hơn nữa Cố Tinh chủ đã tha cho người của Hạo Tuyết học cung, không ngờ ca ca tỷ tỷ của bà ta lại dám nảy sinh suy nghĩ muốn báo thù Cố Tinh chủ.”

Chỉ chớp lát, tộc trưởng của Thương Vương cổ tộc đào tẩu, hai cung chủ của thần văn học cung thân tử đạo tiêu.

Mà Cố Trường Khanh bên này tựa như còn chưa xuất ra bao nhiêu lực.

Các thần văn giả ta nhìn người người nhìn ta, lại nhìn về phía cầu Vãng Sinh gần trong gang tấc.

Cầu Vãng Sinh, rốt cuộc là đi nghênh đón một cuộc sống mới, hay là đi tìm chết, các thần văn giả lâm vào trầm tư.

“Lên cầu!”

Cố Trường Khanh ra lệnh một tiếng, Hoàng Đế đi đầu, đám người Trương Hồ đi theo, mười tia sáng bay về phía mười cái cự trụ.

Ngoài cầu Vãng Sinh, hồi lâu cũng không có thần văn giả nào dám theo sau.

Giọng nói của Cố Trường Khanh bỗng nhiên truyền ra từ cầu Vãng Sinh.

“Hai người tới, theo ta phá trụ!”

Chương 335: Ban Phát Cơ Duyên Chương 335: Ban Phát Cơ Duyên

Cầu Văng Sinh yên tĩnh u ám, hơi thở viển cổ quanh quẩn.

Trên thân cầu phía xa xa là sương mù, thấy không rõ trong đó tồn tại cái gì.

Cố Trường Khanh mở to mắt, thu hồi thần niệm.

Những nơi thần niệm đi qua, cái gì cũng không có như trước.

Đám người Hoàng Đế cùng Trương Hồ là tám người, thêm cả Hắc Long đều tự chọn một cây cự trụ có đồ đằng thần thú quang mang lóng lánh.

Mấy người đều bị một cánh cửa không gian triệu hoán tới một không gian độc lập.

Trên cầu chỉ còn lại một mình Cố Trường Khanh, còn thiếu hai người đến thấp sáng nốt hai cây cự trụ.

Nhân thủ không đủ, Cố Trường Khanh chỉ có thể chọn lựa từ thần văn giả bên ngoài.

Đối với một vài thần văn giả thiện ý, Cố Trường Khanh cũng không bài xích cho bọn họ một chút lợi ích.

Giống như những thế lực phụ thuộc ở Nam vũ trụ, sau khi bọn họ phụ thuộc vào Lam Tinh thì đều có được những thu hoạch của mình.

“Tinh đế bệ hạ, ta có thể không?”

Thấy không ai dám động đây, Ân Ngục Tà Hoàng đi về phía trước cẩn thận hỏi.

Cố Trường Khanh nhìn gã và Cử Sắc Yêu Cơ bên người, gật đầu nói: “Có thể.”

Ẩn Ngục Tà Hoàng nhìn thoáng qua Cửu Sắc Yêu Cơ trên người, sau đó phi thân lên cầu.

“Không phải các ngươi có hai người sao?”

Cố Trường Khanh nghi hoặc hỏi.

“Cô ấy không tham gia...”

Ẩn Ngục Tà Hoàng chân chừ một thoáng, nhưng vẫn thành thật trả lời.

Cố Trường Khanh kỳ quái liếc nhìn Cửu Sắc Yêu Cơ, thấy cô ta dùng vẻ mặt lạnh nhạt nhìn mình, cũng không có gì khác lạ.

Nữ nhân này rất cô quái.

Trong lòng Cố Trường Khanh lăm bằm, lại hô một tiếng: “Thêm một người nữa.”

“Cố Tinh chủ, đề ta!”

Cực Đạo Chí Tôn thấy thế, lập tức tiếp lời.

Cố Trường Khanh gật đầu.

Cực Đạo Chí Tôn bay nhanh lên cầu, tìm được một cây cự trụ, lập tức bị một cánh cửa không gian triệu hoán tới một thế giới độc lập.

Thấy những người khác đều chuẩn bị sắp xếp xong, Cố Trường Khanh quay trở lại cây cự trụ mình đã chọn, tiến vào không gian độc lập.

Trong không gian độc lập tràn ngập sương mù màu xám trắng, có chút tương tự với ấn ký màu xám trong tay, nhưng không có năng lực kỳ lạ như ấn ký màu xám.

Đông...đông...đông...

Từ phương xa truyền tới thanh âm như tiếng trống trận, Cổ Trường Khanh nhạy bén phát hiện, âm thanh trống trận gần như cùng tần suất với nhịp tim của mình.

Trong sương mù màu xám, một cái hư ảnh màu xanh xám dần hiện ra.

Đó là một sinh vật giống như trâu, nhưng kỳ lạ chính là trên đầu nó không có sừng.

Theo hư ảnh dần tới gần, sương xám trong cả không gian bắt đầu cuộn lên, hóa thành bão táp mưa sa.

Ồ ồ...

Cổ Trường Khanh buồn cười, nhìn nửa ngày vẫn là con trâu.

Sau đó hắn nhớ tới một vài truyền thuyết của Lam Tinh, có một loại thần thú tên là Quỷ Ngưu, có vẻ giống với hư ảnh quái vật màu xám xuất hiện trước mắt này.

Quan hệ của Vũ Trụ chi thành và Lam Tinh lại có thêm một cái.

Nếu hắn không đoán sai, mười một cây cột có khắc hình đồ đằng thần thú hắn chính là những thần thú trong truyền thuyết của Lam Tinh.

Đông...đông...

Tiếng trống trận có cùng quy luật với tiếng tim đập của mình, Cổ Trường Khanh có chút phiền.

Không nói nhiều lời vô nghĩa, trong Thái Cực Đồ sau lưng Cổ Trường Khanh, song long rít gào mà ra, trong phút chốc, sức mạnh dồi dào to lớn cơ hồ muốn đột phá giới hạn của không gian.

Hư ảnh của Quỷ Ngưu bị song long cắn tới, chỉ vài hơi thở, hư ảnh đã bị hấp thu gần như không còn, không gian độc lập tại thời khắc này sụp đổ.

Ngay sau đó, lại lần nữa trở lại trên cầu Vãng Sinh, đám người Hoàng Đế còn chưa đi ra.

Vì để nghiệm chứng phán đoán của mình, Cố Trường Khanh đi tới mười một cái cự trụ có đồ đằng thần thú còn lại tra để xét một phen.

Quả nhiên, hình đồ đằng khắc trên đó đúng là những thần thú trong truyền thuyết Hoa Hạ.

Không gian chấn động, khí tức của Hoàng Đế truyền ra đầu tiên.

Cố Trường Khanh quay đầu lại, nhìn thấy đồ đằng Huyền Diệu trên cự trụ, thân ảnh Hoàng Đế hiện ra.

Chỉ là mở để giáp, ngay cả Đế Vương kiếm cũng không sử dụng.

Xem ra Hoàng Đế cũng dễ dàng nghiền ép hư ảnh đồ đằng.

Ngao!

Lại chờ một lát, một tiếng rống gầm vang lên, hơi thở bạo ngược của Hắc Long tản ra, cảm xúc có vẻ khá hưng phấn.

Chỗ cự trụ của nó cũng là đồ đằng hình rồng, chỉ là không biết xảy ra chuyện gì mà khiến nó hưng phấn như vậy.

Lại chờ thêm một lát, ngoài dự kiến của Cố Trường Khanh, người đầu tiên đi ra không phải đám thủ hạ Trương Hổ của mình.

Mà là Cự Đạo Chí Tôn.

Cự trụ chỗ của gã, mặt trên có khắc hình Tỳ Hưu, là bản sắc thương nhân không thể nghi ngờ.

“Cố Tinh chủ!”

Cực Đạo Chí Tôn đi tới bên cạnh Cố Trường Khanh.

“Có việc cứ nói.”

Đối với thương nhân, Cố Trường Khanh không có ấn tượng gì tốt, nhưng cũng không thể nói quá xấu.

Chỉ cần không chọc vào mình, xâm phạm ích lợi của mình và Lam Tinh, Cố Trường Khanh không ngại cùng thương nhân giao thiệp.

Nam vũ trụ đã nằm trong sự khống chế của mình, cần một thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức để ổn định phát triển.

Thời gian tới bọn họ sẽ cần thương nhân đến đầu tư, Cực Đạo Chí Tôn lúc này tới chào hỏi, không cần đoán cũng biết nguyên nhân trong đó.

“Ta muốn nói chuyện hợp tác với Cố Tinh chủ, dù sao Nam vũ trụ...”

“Ta không có thời gian, sau khi rời khỏi đây thì người hãy tới Lam Tinh tìm Vương Dung, bà ấy sẽ đại diện ta bàn bạc chính sự với người.”

Cố Trường Khanh xua tay đánh gãy lời gã.

Cực Đạo Chí Tôn còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn dáng vẻ Cố Trường Khanh không có ý muốn tiếp chuyện, gã đành yên lặng quay lại bên cạnh cự trụ có đồ đảng Tỳ Hưu.

Ngay sau đó, Ân Ngục Tà Hoàng, Hầu Vương, Trương Hồ cũng lục tục phá không lao ra.

“Động thủ!”

Cố Trường Khanh quát lạnh một tiếng.

Mời hai cự trụ đồ đảng hấp thu lực lượng thần văn, hình ảnh thần thú vốn đã âm đạm dần dần sáng lên.

Cuối cùng, mười hai đồ đăng trên cự trụ dâng lên mười hai đạo hồng quang, bắn về sương mù phía xa xa.

Trong sương mù, một vòng xoáy hiện lên, sương mù vô cùng vô tận phẳng phát như bị hút vào trong vòng xoáy.

Thật lâu sau, trong làn sương dần nhạt đi, một tòa thành hùng vĩ xuất hiện trước mặt mọi người.

Ở trung tâm thành thị có một ký hiệu hình con mắt cực lớn đang lơ lửng, tựa như đang chăm chú nhìn nhất cử nhất động trong thành thị.

“Đây chính là Triều Ca?”

Hoàng Đế nhìn thành thị hùng vĩ trước mắt, không khỏi cảm khái.

Chỉ là một tòa thành thị mà gần như lớn bằng nửa cái hằng tinh.

Nơi này từng là nơi nhân loại sinh sống, lại có những văn minh thế nào?

Chỉ là hiện giờ bên trong thành không có bất cứ dấu vết nào của nhân loại.

Cố Trường Khanh đi ở phía trước, phía sau là đám người Hoàng Đế.

Ẩn Ngục Tà Hoàng và Cự Đạo Chí Tôn do dự một chút, cũng đi theo phía sau Cố Trường Khanh đi vào.

Từ xa, Cửu Sắc Yêu Cơ nhìn Triều Ca thành, trong mắt nổi lên một tầng sương mù, qua rất lâu sau, tựa như đã hạ quyết tâm, cô ta hóa thành tia sáng đi theo sau Ẩn Ngục Tà Hoàng.

Chậm bước trong Triều Ca thành, Cố Trường Khanh cảm nhận được tất cả bên trong thành thị.

Nơi này được bảo tồn đến hoàn toàn không tổn hao gì, không hề bị Tinh Không hung thú phá hư.

Hắn là do làn sương mù này che lấp đi khí tức tồn tại của thành thị, ngay cả Cố Trường Khanh cũng không có biện pháp tìm được Triều Ca thành từ bên trong sương mù, huống chi là những Tinh Không hung thú tựa hồ không hề có linh trí kia.

Đám người Hoàng Đế và Trương Hồ đã tách ra, đi tra xét các góc của thành thị.

Thân hình Cố Trường Khanh vừa động, đã đi vào trung tâm Triều Ca thành.

Ngẩng đầu, hắn muốn nhìn một chút xem ký hiệu hình con mắt kia rốt cuộc có bí mật gì.

Chương 336: Sứ Mệnh Của Tàn Ảnh, Dẫn Dắt Người Thừa Kế (1) Chương 336: Sứ Mệnh Của Tàn Ảnh, Dẫn Dắt Người Thừa Kế (1)

Ở trung tâm Triều Ca thành là một bệ đá bình thường.

So sánh với những kiến trúc cao ngất xa hoa xung quanh, lại nhìn bệ đá cao chín mươi chín bậc này thì trông có vẻ không hợp mắt.

Trên bệ đá lưu lại vết tích của năm tháng, thậm chí rất nhiều chỗ đều đã tổn hại trong năm tháng dài đằng đẳng, hẳn là lúc trước khi xây dựng không có được tài liệu tốt gì, chỉ dùng loại đá bình thường nhất.

Có thể bảo tồn đến nay đã xem là may mắn.

Đối với lai lịch của bệ đá, Cố Trường Khanh không hề cảm thấy hứng thú.

Bay đến bên dưới ký hiệu hình con mắt, Cố Trường Khanh vừa chuẩn bị thăm dò bằng thần niệm thì xung quanh bệ đá đã nổi lên những làn sương mù màu xám.

Không đợi Cố Trường Khanh phản ứng lại, hắn đã xuất hiện trong một không gian loại nhỏ.

“Đây là?”

Cố Trường Khanh sửng sốt, có thể trong lúc hắn không kịp phản ứng mà thu hắn vào một không gian khác.

Loại tình huống này là lần đầu tiên.

Cố Trường Khanh kích hoạt quỹ văn theo bản năng, hư ảnh Cốt Đế hiện lên, chuẩn bị phòng ngự bất cứ lúc nào.

Quả nhiên, một hơi thở âm lãnh truyền tới từ phía sau Cố Trường Khanh.

Đinh!

Một tàn ảnh cắm trong tay lưới dao sắc bén đâm vào thân kiếm màu xám của Cốt Đế.

Một kích không trúng, tàn ảnh trôn vào hư không.

“Đúng là oan gia ngõ hẹp.”

Vẫn là tàn ảnh đó, vẫn là mùi vị đó, đây đúng là tàn ảnh tại tầng thứ ba của cổ tháp trên hoang nguyên mà Cố Trường Khanh gặp được.

Chỉ là lần này, lực đạo của tàn ảnh tựa như mạnh hơn rất nhiều.

Vừa nghĩ thế, Cố Trường Khanh đã thông suốt được huyền bí trong đó.

Dựa theo miêu tả của Hoàng Đế, tàn ảnh mà ông ta và mình gặp được đều có cùng hình dạng và thói quen công kích, nhưng thực lực không giống nhau.

Như vậy rất có khả năng, bốn chuông đồng trong bốn tòa tháp, tàn ảnh trong tháp đều từ cùng một chủ thể phân ra rồi ra ngoài.

Hiện tại là bốn tàn ảnh hợp nhất, cho nên lại càng mạnh hơn nhiều.

Trước đó ở trong tháp hắc đã thăm dò thói quen công kích của tàn ảnh, lần này tuyệt đối sẽ không để tàn ảnh dễ dàng chuồn mất.

Có lẽ trên người tàn ảnh sẽ có được thu hoạch gì đó không tưởng tượng nổi.

Trong không gian nổi lên từng đợt dao động, đỉnh đầu Cố Trường Khanh, liên đao Tử Thần mạnh mẽ chém tới vị trí không gian đang dao động.

Tàn ảnh trong hư không vừa mới hiện thân, liên đao Tử Thần đã chém tới.

Bất ngờ không kịp đề phòng, tàn ảnh hốt hoảng rút kiếm ngăn cản, lại bị liên đao dễ dàng chém đứt lợi kiếm.

Một tiếng hét thảm vang lên, tàn ảnh tiêu tán tại chỗ.

Nhưng mà, không gian vốn nên biến mất lại vẫn như trước không có tổn hại gì.

Chuyện này khiến Cố Trường Khanh cũng có chút đau đầu.

Quy tắc không gian trong Vũ Trụ chi thành, dọc theo đường đi hắc vẫn luôn muốn tìm hiểu.

Nhưng cho tới tận khi vào không gian này, Cố Trường Khanh vẫn không thể nắm rõ được quy tắc không gian ở đây.

Vậy thì hiện tại nên làm sao để ra ngoài?

Ngay tại lúc Cố Trường Khanh lâm vào trầm tư, không gian lại dao động.

Liên đao Tử Thần trên đỉnh đầu ngay lập tức chém qua đó.

Đỉnh!

Thanh âm binh khí va chạm nhau vang lên.

Cố Trường Khanh nâng mắt, nhìn thấy bóng người đang ở trong hư không, nói: “Cuối cùng cũng xuất hiện chân thân.”

Thân ảnh kia lơ lửng trong không trung, tay cầm kiếm ngăn cản công kích của liêm đao Tử Thần, trên mặt mang theo nụ cười không quá tự nhiên.

“Xin chào, người thừa kế.”

Vừa nói xong, ánh mắt Cố Trường Khanh nheo lại.

Hắn nhớ tới trong tòa tháp ở hoang nguyên, tàn ảnh cũng nói như vậy.

Hiện giờ gặp được bản thể của tàn ảnh, câu đầu tiên của bản thể lại là câu này.

“Ta biết ngươi có rất nhiều câu hỏi, nhưng xin lỗi, thứ ta biết được cũng không nhiều.”

Bản thể của tàn ảnh nghiêm túc nói.

“Ngươi... rốt cuộc là cái gì? Vì sao ta không cảm ứng được dấu hiệu sinh mệnh của ngươi?”

Trong nháy mắt khi Cố Trường Khanh nhìn thấy bản thể của tàn ảnh thì đã cảm nhận được dị thường.

Tuy rằng vẻ ngoài của nó giống hệt với nhân loại, cả dáng người, thậm chí cũng dùng cùng loại ngôn ngữ.

Nhưng trên người nó không hề có dấu hiệu sinh mệnh.

“Ta?”

Trên mặt bản thể của tàn ảnh lộ ra vẻ mặt hài hước, nhìn thể nào cũng thấy không quá tự nhiên.

“Ta chỉ là một linh thể được chế tạo ra mà thôi.”

Bản thể của tàn ảnh muốn khiến mình lộ ra một vẻ mặt bi thương, nhưng làm thế nào cũng không biểu đạt ra được ý tứ như vậy.

“Mục đích người được chế tạo ra là gì?”

Cố Trường Khanh tiếp tục hỏi.

“Người thừa kế thật là tàn khốc, bao nhiêu triệu năm rồi? Một trăm? Năm trăm? Thật sự quá lâu quá lâu, lâu đến nỗi chính ta cũng quên mất sứ mệnh của ta là gì.”

Bản thể của tàn ảnh yếu ớt nói.

“Nói trọng điểm đi!”

Cố Trường Khanh nhắc nhở nó.

“Trọng điểm là, thân là người thừa kế, người phải lấy được quyền khống chế của Triều Ca thành, trở thành chủ nhân của Triều Ca thành.”

Bản thể của tàn ảnh rất nhân tính hóa mà lộ ra vẻ mặt tức giận, giống như tỏ vẻ bất mãn vì Cố Trường Khanh vừa chen ngang vào lời nó đang nói.

“Vậy ta cần phải làm thế nào?”

Cố Trường Khanh hỏi thẳng.

“Khụ khụ khụ... chỉ cần tiến vào không gian lịch luyện riêng, hoàn thành lịch luyện là có thể đạt được quyền khống chế thành thị.”

Bản thể của tàn ảnh nghiêm túc giải đáp.

“Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi.”

Chỉ cần biết mình đang ở đâu, cần làm gì, làm thế nào là được, những chuyện còn lại không quan trọng.

“Từ từ đã, người không muốn tìm hiểu một chút thông tin cụ thể về Vũ Trụ chi thành và Triều Ca à?”

Do dự một lát, bản thể của tàn ảnh cẩn thận hỏi.

“Vậy người còn không mau nói đi.”

Lời của Cố Trường Khanh khiến bản thể của tàn ảnh hoàn toàn câm nín.

Giống như đang sắp xếp câu từ, hoặc là đại não vẫn đang suy nghĩ, một lát sau, bản thể của tàn ảnh mới mở miệng.

Chương 337: Sứ Mệnh Của Tàn Ảnh, Dẫn Dắt Người Thừa Kế (2) Chương 337: Sứ Mệnh Của Tàn Ảnh, Dẫn Dắt Người Thừa Kế (2)

“Ta là người quản lý của chủ Triều Ca thành, một trong mười hai tòa chủ thành, số hiệu của ta là L9527.”

“Mười hai chủ thành của Vũ Trụ chi thành lần lượt là Triều Ca, Lạc Thủy, Trục Lộ, Thượng Dương, Thiếu Thương, Bắc Thần, Tử Vi, Canh Trần, Vân Mộng, Vân Đô, Thanh Châu, Trường An.”

“Vũ Trụ chi thành từng là quê hương của nhân tộc trong sao trời, cũng chính là chiến hạm để chinh chiến vũ trụ của Nhân Tộc.”

“Mười hai tòa chủ thành, mỗi một tòa thành đều có không gian thí luyện riêng biệt, thần văn giả hoàn thành khiêu chiến không gian thí luyện sẽ có được phần thưởng tương ứng.”

“Nhưng để mở ra và phân phát phần thưởng thì nhất định phải là sau khi người lấy được quyền hạn khống chế và quản lý thành thị thì mới được.”

Số hiệu L9527 nhanh chóng giảng giải những nội dung mà nó biết.

“Vậy bắt đầu thí luyện của ta đi, ta muốn nhanh một chút.”

Cố Trường Khanh đã chờ không kịp, dựa theo lời của L9527, chỉ có lấy được quyền không chế chủ thành thì mới có những lợi ích đó.

Hắn vừa dứt lời, không gian ở gần đó dao động, một không gian trùng động cao bằng một người được mở ra bên cạnh Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh xoay người sai bước, tiêu sái đi vào không gian thí luyện.

Cùng lúc đó, đám người Hoàng Đế đang thăm dò bên trong Triều Ca thành đều bất ngờ không kịp đề phòng, tất cả đều bị đường hầm không gian mở ra bên cạnh hút vào.

“Chuyện gì thế này?”

Về mặt L9527 đại biến.

“Vì sao tất cả thần văn giả trong thành đều bị hút vào không gian thí luyện?”

L9527 có nghi hoặc mà không tìm được đáp án.

Nhưng lúc này, trên bầu trời Triều Ca thành bỗng nhiên nổi lên ma vân dày đặc, sau đó là tiếng sấm ầm ầm, cuồng phong bạo vũ, vài phút sau, Triều Ca thành vốn dĩ yên bình lâm vào một mảnh u ám.

“Thần văn giả hắc ám!”

L9527 nghiêng răng nghiêng lợi hét ra một cái tên.

“Nơi đây thật sự là không gian thí luyện?”

Nhìn trong không gian, nơi nơi đều có không gian loạn lưu bạo ngược, Cố Trường Khanh rơi vào trầm tư.

...

Trong không gian thí luyện, không ngừng có không gian loạn lưu dao động ở bên người Cố Trường Khanh.

Lực xé rách khủng bố sượt qua trên đế giáp quý văn của Cố Trường Khanh, phát ra thanh âm chói tai.

“Nơi này rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?”

Cố Trường Khanh có chút khó hiểu.

Không gian hỗn loạn như thế, trước đây chưa từng có tình huống như vậy xuất hiện.

Liệu có phải không gian thí luyện xảy ra vấn đề gì?

Một suy nghĩ hiện lên trong đầu Cố Trường Khanh.

Nhưng mà nơi này dù sao cũng là Triều Ca thành, là tòa chủ thành thứ nhất của Vũ Trụ chi thành.

Còn có bảo hộ chi linh bảo vệ, sao lại xảy ra vấn đề?

Cố Trường Khanh tạm thời loại bỏ suy nghĩ này trong đầu.

Trong không gian thí luyện, Trương Hồ kích hoạt Ma Vương để giáp.

Không ngừng di chuyển và né tránh không gian loạn lưu bỗng nhiên đánh tới ở trong không gian.

Bản thân không gian loạn lưu không đáng sợ, Cố Trường Khanh và nhóm thủ hạ đều thoải mái đối phó.

Cho dù có bị mảnh vỡ không gian không ngừng cắt qua thì trong thời gian ngắn cũng không tạo thành nhiều thương tổn.

Thứ tạo uy hiếp thật sự là nơi này không phải vũ trụ mà bọn họ đã quen thuộc kia.

Trong Vũ Trụ chi thành, quy tắc không gian không giống với ngoài vũ trụ.

Nếu như không cẩn thận nhiều hơn thì rất có thể sẽ bị không gian loạn lưu làm cho lạc đường bên trong không gian.

Cuối cùng không thể tìm thấy đường về.

Tình huống như vậy đang xảy ra ở những không gian thí luyện khác.

Bá!

Hoàng Đế vung tay lên, Đế Vương kiếm dẹp tan một mảnh không gian loạn lưu.

Thân hình chợt lóe, né tránh một khe nứt không gian mở ra.

Nhưng vừa mới ổn định thân hình, bên cạnh ông ta lại có vài đợt dao động nổi lên, vài khe nứt không gian bắt đầu hình thành.

“Nhất định đã xảy ra chuyện rồi! Đáng giận!”

Hoàng Đế di hình hoán vị, lần này ông ta không dám sử dụng lực lượng thần văn quá độ nữa, sợ lực lượng quá mạnh mẽ sẽ khiến không gian này sụp đổ.

“Không biết bên chỗ Tinh Đế bệ hạ hiện tại thế nào...”

...

Trong Triều Ca thành.

Thân ảnh của L9527 xuất hiện trước ký hiệu hình con mắt, cánh tay hư ảo đặt lên con mắt.

Nhất cử nhất động trong tòa thành này đều biến thành tin tức truyền vào trong não nó.

“Rốt cuộc trốn ở chỗ nào?”

Nhưng bất kể nó tuần tra thế nào cũng không phát hiện có gì dị thường.

Chờ đợi suốt hàng triệu năm, cuối cùng cũng chờ được người thừa kế tới.

Nhưng lại gặp tình cảnh như vậy, mặc dù nó chỉ là linh thể không có tình cảm thì trên mặt cũng lộ vẻ lo lắng.

“Hy vọng các người đều có thể chống đỡ, đừng để bị trục xuất đến không gian không ai biết, đến lúc đó cho dù là ta thì cũng không có biện pháp nào tìm các người trở về.”

L9527 đã chuẩn bị cho khả năng tệ nhất.

Khắc khắc khắc...

Trong Triều Ca thành bỗng nhiên vang lên vài tiếng cười tà ác.

“Thần văn giả hắc ám? Năm tên? Sao lại có nhiều kẻ trà trộn vào như vậy?”

L9527 cảm nhận được trong Triều Ca thành xuất hiện hơi thở của những vị khách không mời mà tới.

Cầu Vãng Sinh mở ra, sương mù trong Triều Ca thành tản đi, nhưng dù là vậy thì kết giới của Triều Ca thành vẫn còn, cũng không phải nơi mà mấy thần văn giả hắc ám có thể tiến vào.

Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?

Hay là chính người thừa xảy ra vấn đề?

L9527 hoài nghi đến Cố Trường Khanh.

Nhưng nó lập tức phủ định suy nghĩ này.

Bởi vì lúc này bản thân hắn đang ở trong không gian thí luyện, gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể bị không gian loạn lưu trục xuất, nên không có khả năng.

Những thần văn giả cùng đi vào theo Cố Trường Khanh, giờ phút này cũng đều ở trong không gian thí luyện, không có

gì khác thường.

Mình đã bỏ sót cái gì thì hiện tại cũng không còn quan trọng, quan trọng nhất là phải nhanh chóng giết chết năm thần văn giả hắc ám, đặc biệt là kẻ đã xâm phạm tới không gian thí luyện kia.

Tế ra lợi kiếm, L9527 phân ra mười cái tàn ảnh, lần lượt bay về phía năm tên thần văn giả hắc ám.

Đình!

Thần văn chấn động.

Mười thân ảnh có thân pháp biến hóa kỳ lạ nháy mắt đã giao chiến mấy hiệp trên không trung của Triều Ca thành.

“Độc thần giả (kẻ xúc phạm thần), đều đáng chết...”

Một thần văn giả ra sức ngăn cản lợi kiếm trong tay L9527, hóa thành một làn sương biến mất tại chỗ.

“Chạy đi đâu!”

L9527 hóa thành một tia sáng đuổi theo.

Chương 338: Kéo Dài Thời Gian Chương 338: Kéo Dài Thời Gian

Trong không gian thí luyện.

Cố Trường Khanh thử rất nhiều phương pháp, nhưng vẫn không thể tìm được cách trở lại Triều Ca thành.

Hắn chắc chắn không gian thí luyện nhất định đã xảy ra vấn đề.

A a a a...

Xa xa vang lên một tiếng kêu thảm.

Cố Trường Khanh lập tức theo dấu mà tới.

Trong một mảnh không gian, một con cự thú có hình thể không kém gì Hắc Long đang bị khe nứt không gian cắn nuốt.

Mảnh vỡ không gian không ngừng ăn mòn cơ thể cự thú.

Lực lượng thần văn đang không ngừng tản ra từ miệng vết thương của nó.

Đây chẳng lẽ chính là cự thú mà vốn dĩ hẳn phải đánh bại trong không gian thí luyện?

Giờ phút này, cự thú đã gần như bị khe nứt không gian cắn nuốt hết, chỉ còn lại nửa cơ thể ở bên ngoài.

Cố Trường Khanh không thể nhận ra bản thể của nó đến tột cùng là cái gì.

Quỷ văn xám trắng kích hoạt, ánh sáng xám trắng chuyển động xung quanh đường nét hoàn mỹ của áo giáp, bên ngoài có ngọn lửa màu đen lưu chuyển, long văn lóe ra, ma văn tung hoành, hơi thở Minh Thần đập dồn, Thái Cực Đồ có song long âm dương chuyển động sau lưng.

Arghhh...

Cố Trường Khanh toàn lực thúc giục lực nghịch chuyển âm dương, song long thét dài thành tiếng, long lực mạnh mẽ nháy mắt làm rung động cả không gian.

“Không được!”

Thấy không gian bất ổn, Cố Trường Khanh lập tức dừng lại.

Song long về đồ, Thái Cực thả chậm vận tốc quay.

Lực lôi kéo của âm dương đảo lộn bao trùm lên cơ thể cự thú, muốn kéo nó trở về.

Nhưng mà cự thú lại không ngừng vặn vẹo cơ thể muốn thoát khỏi vây khốn, khiến không gian nổi lên gió bão và thần

lôi vô tận.

Không gian thí luyện ầm ầm rung chuyển, Cố Trường Khanh nhú mày.

Vốn có tâm tương trợ, nhưng đến lúc này, chỉ có thể xin lỗi rồi.

Trong không gian thí luyện, hư ảnh Minh Thần hiện lên.

Lực lượng Tử Thần mở ra, lực lượng tử vong giáng xuống.

Cự thú cảm nhận được hơi thở tử vong hủy diệt phía sau, không cam lòng mà phát ra tiếng rống giận.

Nhưng mà, Cố Trường Khanh đã không quan tâm đến sinh tử của nó.

Nếu thân là quái vật nhiệm vụ trong không gian thí luyện, vậy thì hãy thực hiện đúng vận mệnh bị giết đi.

Dưới tử khí tràn ngập vô biên, thân hình cự thú bị lực lượng Minh Thần ăn mòn, không ngừng mờ nhạt đi, cuối cùng trong tiếng kêu rên dần dần biến mất.

Khe nứt không gian bị mở ra kia giống như một con mắt đang chậm rãi khép lại.

Cùng lúc đó, cách đó không xa lại có một khe nứt không gian chậm rãi mở ra.

“Còn không chịu xong?”

Cố Trường Khanh kìm chế lại ý niệm muốn dùng một quyền đánh nát không gian trong đầu.

Cho dù không gian có hỗn loạn cũng sẽ không quý dị như vậy.

Hoặc là trong thời gian ngắn không gian hoàn toàn vỡ nát, hoặc là chỉ hỗn loạn một thời gian rồi khôi phục bình thường.

Nhưng hiện giờ, Cố Trường Khanh đã đợi trong không gian thí luyện này gần một ngày rồi.

Cho dù phản ứng có chậm hơn nữa cũng đã phát hiện được sự khác thường.

Có lẽ, chân tướng của không gian loạn lưu được ẩn giấu ngay trong không gian nơi đây.

Cố Trường Khanh tỏa ra thần niệm, nhanh chóng bao trùm cả không gian thí luyện.

Mỗi một đạo không gian loạn lưu, mỗi một khe nứt không gian được mở ra và đóng lại đều đang ở trong phạm vi tra xét của hắn.

Một lát sau, Cố Trường Khanh mở hai mắt.

“Tìm được rồi!”

Bên trong một khe nứt không gian vừa mở ra, Cố Trường Khanh nhạy bén tra xét được một cái xúc tua giống như tơ nhện chợt lóe lên.

“Chính là nó!”

Cố Trường Khanh hóa thành tia sáng, song long trong Thái Cực Đồ rít gào mà ra, nháy mắt đã xuất hiện trước khe nứt không gian kia.

Phanh!

Thanh âm không gian vỡ vụn vang lên.

Tê...

Một thanh âm đau đớn rất nhỏ từ trong mảnh vỡ không gian truyền đến.

Một mảnh xúc tua bị mảnh vỡ không gian cắt đứt, đang lơ lửng trong không trung.

“Đây là cái gì?”

Cố Trường Khanh tò mò nhìn xúc tua, cái này không hề ở trong phạm vi kiến thức của hắn.

Hắn là thứ này đang chế tạo không gian loạn lưu và khe nứt không gian.

Lại cảm ứng được xúc tua ở trong một khe nứt không gian, Cố Trường Khanh xác định suy nghĩ của mình.

“Ta lại muốn xem xem, đây rốt cuộc là thứ gì!”

...

Thành Triều Ca.

Uy áp khủng bố trong không trung của thành thị cuộn cuộn không ngừng vọt tới từ tứ phương.

Lực lượng thần văn giao phong, năng lượng không ngừng phiêu tán trên các tòa kiến trúc của tòa thành.

Oanh!

Từng tòa lầu các sập xuống, từng con đường bị chặn đứng.

“Dám hủy Triều Ca thành của ta, ta và các ngươi không đội trời chung!”

Sứ mệnh của L9527 khi được sáng tạo ra chính là để bảo vệ Triều Ca thành.

Nó và Triều Ca thành cộng thể cộng sinh, cùng tồn cùng vinh.

Trong dòng thời gian dài đằng đẵng, chưa bao giờ có thần văn giả tiến vào, nhưng hôm nay lại thành ngoại lệ.

Nhưng giao chiến lâu như vậy, nó lại không thể tìm ra được sự tồn tại của một trong năm thần văn giả hắc ám đã xâm nhập vào không gian thí luyện.

“Chẳng lẽ còn có thần văn giả hắc ám khác?”

Trong nháy mắt không gian thí luyện mở ra, gã đã theo người thừa kế cùng nhau trà trộn vào, L9527 chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Năm tên thần văn giả hắc ám giống như đã có dự mưu, hoàn toàn không dám cứng đối cứng với L9527.

Mà là giống như trêu chọc rồi phòng thủ hoặc tránh né.

“Bọn chúng đang kéo dài thời gian!”

Cho dù biết được đáp án nhưng L9527 lại không có cách nào.

Lúc này, bất kể nó có điều động quyền hạn với không gian huấn luyện thế nào thì cũng không thể làm được gì.

Chương 339: Kẻ Thôn Phệ Tinh Không Chương 339: Kẻ Thôn Phệ Tinh Không

Trong không gian thí luyện.

Sau khi song long tạo ra một khe nứt không gian, thần niệm của Cố Trường Khanh liền nhanh chóng tiến vào, đuổi theo cái xúc tua đang quay đầu rút lui kia.

Phanh!

Không gian vỡ vụn!

Cố Trường Khanh không thể không thu hồi thần niệm.

Sinh linh thần bí kia khá xảo trá, sau khi phát hiện mình đã bại lộ thì trở nên vô cùng cẩn thận.

Trong không gian thí luyện tạm thời gió êm sóng lặng một chút.

Nhưng Cố Trường Khanh biết, sinh linh thần bí kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hắn phải kiên nhẫn chờ đợi, tìm một cơ hội nhất kích tất sát!

Cố Trường Khanh không thiếu chút kiên nhẫn này.

Song phương đều đang chơi chiến thuật tâm lý, xem xem rốt cuộc là ai không kìm chế được mà ra tay trước.

Hồi lâu sau, sinh linh thần bí kia đã không nhin nổi nữa, cuối cùng cũng dứt khoát động thủ trước.

Chỉ là lần này, nó làm ra động tĩnh vượt qua tưởng tượng của Cố Trường Khanh.

Xoẹt xoẹt!

Cả không gian thí luyện tựa như bị người dùng đao mạnh mẽ chém ra một vết nứt.

Một khe nứt tựa như kéo dài qua cả không gian xuất hiện trước người Cố Trường Khanh.

Hình ảnh này, Cố Trường Khanh nhìn mà da đầu tê dại.

Thật sự là sợ cái gì cái đó đến!

Xem ra không thể giữ nổi không gian này nữa.

Nếu như không thể cảm ứng được thời không của Triều Ca thành, vậy thì thật sự sẽ bị trục xuất tới một không gian khác.

Đến lúc đó, muốn thông qua từng cái không gian khác nhau để quay lại Vũ Trụ chi thành thì không biết đã là chuyện của bao nhiêu năm sau đó.

Một đôi mắt màu đỏ tươi từ trong khe nứt không gian lộ ra.

Vô số tia thần niệm khiêu khích thổi quét về phía Cố Trường Khanh.

“Thật là to gan, vậy mà còn dám hiện thân trước mặt ta?”

Trời mới biết sinh linh thần bí này đang nghĩ cái gì, Cố Trường Khanh bị chọc tức đến cười.

Không biết vì sao luôn có những thứ không có mắt, gấp gáp muốn đi lên chịu chết.

Bẻ bẻ ngón tay, Cố Trường Khanh đã không nhớ nổi có bao nhiêu rồi.

Quả thực đều đã vô cùng quen thuộc với tình cảnh này.

Sinh linh thần bí không biết điều khiêu khích, chưa chắc đã không có mưu kế của nó, lấy bản thân làm mồi, mục đích chính là lừa Cố Trường Khanh tiến vào khe nứt không gian.

Nhưng Cố Trường Khanh hoàn toàn không cần, tất cả đôi thủ xem nhẹ thực lực của hắn đều đã biến thành bụi trong vũ trụ.

Không có ngoại lệ!

Màu xám, màu đen, tử vong, sinh cơ, ma khí, hỏa diễm, không gian, quỷ văn đồng loạt mở ra.

Thái Cực Đồ phía sau, song long uốn lượn đan xen, lực lượng âm dương khuếch tán.

Sương mù màu xám trắng tràn ngập xung quanh khe nứt không gian.

“Hiện ra bản thể của ngươi đi!”

Một tiếng rống ngâm vang vọng không gian thí luyện.

Hắc long rít gào lao ra, không gian chấn động, cơ thể khổng lồ nghiền nát vô số khe nứt không gian mở ra.

“Nghịch chuyển âm dương!”

Cố Trường Khanh quát lạnh.

Song long sau lưng Thái Cực Đồ nghịch chuyển, thần quang hồi tưởng chiếu rọi không gian thí luyện.

Không ngừng nghịch chuyển không gian đã sắp sục đồ.

“Tiểu Hắc!”

Cổ Trường Khanh gầm nhẹ một tiếng, Hắc Long đã hiểu được ý hấn.

Đầu rồng ngẩng lên, thả người vươn lên, vọt vào khe nứt không gian.

Sinh vật thần bí trong khe nứt không gian hoàn toàn không ngờ Cổ Trường Khanh còn có một chiêu như vậy.

Tê...

Trong khe nứt không gian bỗng nhiên sáng lên những cái xúc tua rậm rạp như mạch máu.

Mỗi một cái xúc tua đều bám vào khe nứt không gian.

“Quả nhiên!”

Kẻ làm ra những chuyện này chính là quái vật xúc tua.

Ngao!

Vô số xúc tua từ bên trong khe nứt không gian đánh úp về phía Hắc Long.

Ý đồ bắt lấy Hắc Long.

Nhưng dưới một ngụm long tức ẩn chứa tử vong và hủy diệt, những cái xúc tua đang vọt tới và khe nứt không gian nháy mắt tan biến thành tro bụi.

Tựa như không dự đoán được Hắc Long lại mạnh như thế, phản ứng của quái vật xúc tua chậm lại một chút.

Đúng lúc này, Hắc Long bỏ nhào tới, lợi trào chop về phía trước.

Vù!

Tiếng rên rĩ thổng khỏ thoáng chốc truyền khắp không gian thí luyện.

Quanh thân Hắc Long có ánh sáng thần vận di chuyển, ngay lập tức quán lên thân thể của quái vật xúc tua.

Lúc này Cố Trường Khanh mới nhìn rõ được bộ dáng thật sự của quái vật xúc tua.

Sinh vật mang đến cho hắn phiền toái không nhỏ này vậy mà lại vô cùng giống với một loại hải sản nào đó của Lam Tinh.

Cố Trường Khanh không kịp được mà nhìn thoáng qua Hắc Long đang mở ra cái mồm như bồn máu lớn.

Trong lòng không khỏi cảm thấy sai sai, con rồng này không phải lại bị gọi lên ham muốn ăn uống đấy chứ?

Cũng may cuối cùng Hắc Long không một ngụm nuốt chửng con vật giống với bạch tuộc này.

Dưới sự công kích của long tức và song long trời chật, quái vật xúc tua thoáng cái đã hóa thành tro bụi.

“Tiểu Hắc, trở về.”

Hắc Long hóa thành một tia sáng, một lần nữa quán quanh lên cổ tay phải của Cố Trường Khanh.

Thời không loạn lưu bên trong không gian thí luyện và khe nứt không gian dần dần khôi phục bình tĩnh, cuối cùng biến mất.

Cố Trường Khanh đứng trong không trung, nhắm lại hai mắt.

Hắn đang lần lượt hồi tưởng lại những chi tiết chiến đấu vừa rồi.

“Tình Đế bệ hạ thành công rồi.”

Nhìn thấy không gian thí luyện đã khôi phục yên bình, Hoàng Đế lập tức hiểu được tất cả.

“Con bà nó, rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, Hổ gia ta cũng sắp bay đến gãy chân. Cái không gian thí luyện quái quỷ gì thế này, quả thực chính là tra tấn giày vò người khác mà!”

Tuy biết rõ là chuyện phát sinh không thể dự đoán trước, nhưng Trương Hổ vẫn không nhịn được mà trách cứ.

...

Thành Triều Ca.

Chiến đấu trên không trung vẫn còn đang tiếp tục.

Một loại cảm giác có tên là nóng nảy đang liên tục tích lũy lại trong lòng L9527.

Cuối cùng nó cũng có thể cảm nhận được hàm nghĩa chân chính của từ này.

Bỗng nhiên, một thần văn giả hắc ám tựa như nhận được một tin tức nào đó, sau đó dờ dẫm đứng khựng lại.

“Cơ hội tốt!”

Tàn ảnh của L9527 lập tức đâm ra một kiếm, thần văn giả hắc ám lúc này mới phản ứng lại, cuống quýt tránh né nhưng mà đã muộn.

Phốc!

Lợi kiếm trực tiếp đâm nát đế giáp của gã, xuyên thủng qua ngực, lực lượng thần văn to lớn nháy mắt cắn nát trái tim gã.

“Kẻ thôn phệ tinh không, vậy mà... chết rồi...”

Thần văn giả hắc ám để lại một câu cuối cùng như thế, sau đó thi thể tức khắc từ trên trời rơi xuống dưới.

Chương 340: Mất Đi Quyền Không Chế Chương 340: Mất Đi Quyền Không Chế

“Kẻ thôn phệ tinh không? Vậy mà lại là quái vật này! Chẳng trách không thể tra xét được bất cứ thông tin gì!”

Cuối cùng L9527 cũng hiểu được, vì sao ngay cả quyền hạn của Triều Ca thành cũng không thể tra xét được bất cứ tin tức gì của kẻ xâm nhập.

Kẻ thôn phệ tinh không, một loại sinh vật ký sinh trong khe nứt không gian, dựa vào việc cắn nuốt lực lượng không gian để sinh tồn.

Nếu không phá mở không gian thì không thể phát hiện khí tức của nó.

Nếu nó đã chết, vậy thì “người thừa kế” hẳn là có thể thuận lợi đi ra rồi?

Thu được tin tức kẻ thôn phệ tinh không đã chết, vài thần văn giả hắc ám không còn lòng dạ nào tham chiến, tất cả đều bỏ chạy.

L9527 chỉ huy phân thân của mình đuổi bắt, còn nó thì đi tới bên dưới thần phù chi nhãn, chuẩn bị đóng lại không gian thí luyện, thả tất cả mọi người ra.

Nhưng mà khi nó dùng thần niệm chạm vào thần phù chi nhãn, L9527 sắc mặt đại biến.

“Sao lại thế này? Sao ta lại mất đi quyền không chế của Triều Ca thành?”

...

Tàn ảnh đang dùng toàn lực đuổi bắt thần văn giả hắc ám, nhưng lúc này L9527 đã hoàn toàn không còn tâm tình.

Giờ phút này, tất cả liên quan đến Triều Ca thành đã không còn nằm trong quyền khống chế của nó.

Làm bảo hộ chi linh, thời gian mà nó khống chế tòa thành thị này đã chỉ còn lại khái niệm của một chuỗi con số.

Bỗng nhiên lại mất đi cảm giác này.

So với chuyện gì cũng khó chịu hơn.

“Sao có thể như vậy?”

L9527 khó hiểu, kẻ thôn phệ tinh không rõ ràng đã chết.

Không gian đã không còn hỗn loạn, tất cả hẳn phải trở lại bình thường mới đúng.

...

Trong không gian thí luyện, Cố Trường Khanh vẫn chưa đợi được không gian biến mất.

Trên mặt hắn giờ lại hiện lên vẻ khó hiểu.

“Hiểu rồi, ta hiểu rồi!”

Giữa thức hải của hắn, có hàng loạt khe nứt không gian đang không ngừng sinh ra rồi lại tan biến.

Đó là hắn dùng lực lượng nghịch chuyển thái cực âm dương, không ngừng hoàn nguyên lại một quá trình đó.

Chỉ vì để thấy được rõ ràng bất cứ chi tiết nào trong đó.

Vù...

Vô số không gian dao động từ trên đế giáp màu xám trắng của hắn chậm rãi lan tràn ra ngoài, dung hợp hoàn mỹ cùng với không gian thí luyện.

Vô thanh vô tức, một không gian trùng động cao bằng một người chậm rãi mở ra trước mặt hắn.

“Thành công!”

Cố Trường Khanh hưng phấn nắm chặt tay.

Đã trải qua vô số lần biến đổi, cuối cùng cũng hiểu ra.

Giờ khắc này, cuối cùng hắn cũng thành công lĩnh ngộ được quy tắc của mảnh không gian này.

Sau khi tiến vào Vũ Trụ chi thành vẫn luôn không thể sử dụng thần thông không gian, nhưng tại lúc này tất cả đều đã khôi phục bình thường.

Chỉ là hiện tại lĩnh ngộ được cũng không phải tất cả.

Còn cần tiến thêm một bước lĩnh ngộ nữa mới có thể thật sự ứng dụng tự nhiên.

Nhưng đối với tình huống trước mắt mà nói thì như vậy đã đủ.

“Ta cũng nên ra ngoài thôi, không biết bên chỗ mấy người Hoàng Đế như thế nào rồi.”

Cố Trường Khanh xác định, thời không loạn lưu và khe nứt không gian cũng sẽ không làm bọn họ bị thương.

Điều lo lắng duy nhất chính là bọn họ sẽ bị truyền tông đến không gian không biết.

Trong cảm giác của hắn, sau khi trùng động được mở ra, không gian mà hắn có thể cảm nhận được đâu chỉ có hàng ngàn hàng vạn.

Cho dù là kẻ thôn phệ tinh không cũng cần phải dựa vào vô cùng vô tận xúc tua để cắm rễ trong những không gian đó mới có thể điều khiển được nó tự nhiên.

Một khi bọn họ bị cuốn vào không gian không biết, thì thật sự chính là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay.

Cố Trường Khanh dùng thần niệm tìm kiếm một phen, sau đó nhấc chân bước vào trùng động.

Trên bầu trời của Triều Ca thành, một cái trùng động mở ra, một uy áp cực kỳ khủng bố giáng xuống, thân ảnh của Cố Trường Khanh xuất hiện ở trung tâm của thành thị.

“Là ngươi! Người thừa kế!”

L9527 có chút ngoài ý muốn nhìn Cố Trường Khanh, mặc dù trong lòng nó đang hy vọng nhìn thấy người thừa kế phá không mà ra.

Nhưng mà Cố Trường Khanh cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt, ít nhiều cũng khiến nó có chút bất ngờ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Trường Khanh vừa mở miệng hỏi xong thì đã cảm ứng được những thần văn giả hắc ám đang chạy trốn tứ phía, trong lòng đã sáng tỏ vài phần.

Bá!

Bốn tia huyết quang phá không mà đi.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Bốn thần văn giả hắc ám thậm chí còn chưa kịp thấy rõ huyết quang là cái gì thì đã bị huyết quang xuyên thấu qua cơ thể, chớp mắt đã mất đi sinh mệnh.

Về mặt L9527 có chút phức tạp, nhìn thấy bốn tên thần văn giả hắc ám đang bị bốn cái huyết mâu cố định lại.

“Chỉ trong một thời gian ngắn, người thừa kế sao có thể tăng cấp nhanh như vậy?”

L9527 không biết, vì hạn chế trong quy tắc của Vũ Trụ chi thành nên trước đó Cố Trường Khanh có rất nhiều thủ đoạn nhưng không phát huy được uy lực mạnh nhất.

Sau khi hắn nắm giữ được quy tắc không gian, áp chế của không gian này đối với hắn đã càng ngày càng nhỏ.

Phải biết rằng tại nguyên vũ trụ, hắn đã ở ngoài Siêu Thoát chi cảnh, Cổ Trường Khanh muốn xuyên qua không gian thì ngay cả trùng động cũng không cần phải mở.

Tiến vào Vũ Trụ chi thành thì lại không thể mở ra trùng động.

“Không biết vì sao Triều Ca thành lại bị thần văn giả hắc ám xâm phạm, quan trọng nhất là ta đã mất đi quyền khống chế với Triều Ca thành!”

L9527 giải thích.

“Có ý gì? Không còn quyền khống chế, có phải nghĩa là cũng không thể đóng lại không gian thí luyện?”

Cổ Trường Khanh không hề để ý đến quyền khống chế gì đó, hắn chỉ muốn biết đám người Hoàng Đế làm sao ra ngoài.

“Quả thực là thế.”

L9527 cũng không giấu giếm.

“Ngươi có biện pháp nào không?”

Cổ Trường Khanh đã chuẩn bị tốt, nếu không có cách nào mở ra thì cũng chỉ có thể cường ngạnh phá vỡ lối vào.

“Không có.”

L9527 thật cẩn thận nói, nó có thể cảm nhận được tâm tình của Cổ Trường Khanh có vẻ như đang không quá tốt.

“Chẳng qua, ngươi là người thừa kế, có thể thử một chút xem liệu có thể lấy được quyền khống chế của Triều Ca thành không.”

Cổ Trường Khanh nâng tay, đang chuẩn bị mở ra trùng động, mạnh mẽ phá vỡ không gian, lúc này nghe được lời nói của L9527 thì hơi sửng sốt.

“Ta phải làm thế nào?”

“Để thần văn lực của người bao trùm lên ký hiệu mắt thần!”

L9527 chỉ vào ký hiệu hình con mắt đang lơ lửng trên không trung ở trung tâm thành thị.

Chương 341: Hồi Tội Chương 341: Hồi Tội

Vút!

Thân ảnh của Cố Trường Khanh nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh thần phù chi nhãn.

Không đợi hắn nâng tay, ấn ký màu xám trên tay Cố Trường Khanh đã sáng lên, từng luồng sương mù màu xám trắng đánh vào thần phù chi nhãn.

Trên thần phù chi nhãn hiện lên vô số dòng văn tự cổ, không ngừng hấp thu làn sương mù màu xám trắng.

Hình ảnh này sao lại có chút giống với mở khóa mật mã.

Cố Trường Khanh không nhịn được mà ghét bỏ trong lòng.

Vù!

Hấp thu hết sương mù màu xám trắng, thần phù chi nhãn đột nhiên biến thành hình dạng lớn bằng một cái móng tay rồi bay về phía Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh cũng không trốn, mặc kệ cho thần phù chi nhãn tiến vào cơ thể mình.

Thần niệm vừa động, áo giáp chung cực xuất hiện, trước ngực của áo giáp màu xám trắng hiện lên một ấn ký hình con mắt màu vàng kim.

Về phần tác dụng của thần phù chi nhãn.

Cố Trường Khanh nhắm mắt lại, cả Triều Ca thành đều xuất hiện trong thức hải của hắn.

Hắn thấy được, tại một nơi nào đó của Triều Ca thành có mười hai không gian độc lập giống như bọt khí đang lơ lửng.

Đó hẳn chính là nơi không gian thí luyện.

Tâm niệm vừa động, Cố Trường Khanh đã biết được cách mở ra không gian thí luyện.

Mở hai mắt, trên không trung Triều Ca thành nổi lên dao động.

Mười một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở trong không trung.

Chẳng qua là trạng thái của mọi người khác nhau, có người vô cùng thoải mái, có người lại vô cùng chật vật.

“Rốt cuộc cũng ra khỏi cái nơi quỷ quái kia, lão đại, ta nói cho người, suýt nữa là người không gặp được ta nữa!”

Trương Hồ nhìn thấy Cố Trường Khanh, lập tức bắt đầu kẻ khổ.

“Được rồi, Hồ Tử, không phải mọi chuyện vẫn tốt đây à?”

Cố Trường Khanh đỡ y dậy, ngay cả Chu Tước mặt còn không đỏ, hơi thở vững vàng, nhưng riêng Trương Hồ trông lại chật vật vô cùng.

Không cần nghĩ cũng biết, tên này chắc chắn là dùng cái đầu sắt đâm loạn trong không gian thí luyện.

“Đa tạ Cố Tinh chủ!”

Cảm nhận được ánh mắt của Cố Trường Khanh đảo qua người mình, Ân Ngục Tà Hoàng vội vàng khom lưng nói tạ ơn.

Thực lực của gã ở cả Tây vũ trụ không thể nói là không mạnh, nhưng vừa rồi ở trong không gian thí luyện.

Gã gần như dùng hết khả năng toàn thân mới không để mình rơi vào không gian không biết.

Nhưng sau khi ra ngoài, nhìn thấy thủ hạ của Cố Trường Khanh, mỗi người đều là bộ dạng tay nghề thành thạo, gã đã không nói ra được mình có tư vị gì.

“Người phụ nữ bên cạnh người đầu?”

Cố Trường Khanh nhớ tới nữ nhân kỳ quái kia, Cửu Sắc Yêu Cơ.

Ẩn Ngục Tà Hoàng lúc này mới nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy thân ảnh của cô ta.

Đúng lúc này, trên người Cố Trường Khanh bỗng nhiên bùng nổ uy áp đáng sợ.

Tâm thần Ẩn Ngục Tà Hoàng như nứt ra, không biết mình đắc tội Cố Trường Khanh chỗ nào, vừa chuẩn bị cầu xin tha thứ.

Bên người Cố Trường Khanh bỗng nhiên chậm rãi mở ra một cái trùng động.

Oanh!

Hắn ghét bỏ trùng động mở ra quá chậm, hai tay Cố Trường Khanh cưỡng chế xé mở ra trùng động, từng bước tiến vào.

Về mặt Ẩn Ngục Tà Hoàng lơ mơ nhìn trùng động chậm rãi đóng lại.

Ở bên cạnh, đám người Hoàng Đế và Trương Hồ đều hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết là đã xảy ra chuyện gì.

...

Hoang nguyên sau một hồi đại chiến, trên mặt đất như bị cuồng phong tàn sát bừa bãi.

Bầu trời mây đen dày đặc, thỉnh thoảng lộ ra sấm chớp.

Mưa to xối xả, xa xa còn có những ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, không khí nóng cháy và âm lãnh giao nhau, tạo thành một mảnh không gian kỳ lạ.

Một lúc lâu sau, tựa như cảm ứng được xung quanh không còn nguy hiểm.

Một hạt giống cây nho nhỏ chậm rãi bò ra từ trong một tảng đá lớn.

Rất nhanh nó đã trưởng thành một cây đại thụ to cao, lại qua thêm một khoảng thời gian ngắn, vỏ cây liền nứt vỡ, lộ ra thân ảnh một người, không phải ai khác mà chính là Ngu Hạo.

“Cố Trường Khanh, chúng ta còn chưa xong đâu!”

Chương 342: Áo Choàng Bị Xé Rách

Tùy tay bóp nát tảng đá bên cạnh, Ngu Hạo nghiêng răng nghiền lợi.

“Chẳng qua trước đó, Đế Khâm Na Tịch, chúng ta phải tính nợ nần thôi.”

Dứt lời, thân ảnh của Ngu Hạo như một viên đạn pháo bắn thẳng ra ngoài.

...

Trong hoang mạc.

Một người phụ nữ dáng người đầy đà đi ở phía trước, áo choàng trên người cũng không che nổi dáng người nổi bật.

Không ngừng có Tinh Không hung thú từ trên bầu trời mở ra cái miệng máu lớn đánh về phía bà ta.

Không sợ hãi chút nào, bà ta nâng tay thi triển thần thông, giết sạch toàn bộ Tinh Không hung thú phóng tới. - ebook truyện dịch giá rẻ

Các mảnh vỡ thần văn lực phiêu đảng trên hoang nguyên, tay bà ta vung lên, thu tất cả mảnh nhỏ thần văn lực vào tay, hấp thu hầu như không còn.

“Ta phải trở nên mạnh hơn!”

Giờ phút này, cặp mắt bà ta làm lòng người khiếp sợ, bên trong có thêm một tia tà ác.

Xa xa truyền đến dao động đáng sợ của thần văn lực.

Bà ta ngẩng đầu liếc nhìn một cái, sắc mặt đại biến.

Đứng dậy muốn bay đi, nhưng không ngờ bốn phía bỗng nhiên chui ra vô số đại thụ, nhánh cây giống như móng vuốt và bàn tay người chụp về phía bà ta.

Bà ta không thể không trốn trái trốn phải, sợ bị nhánh cây bắt được.

“Đồ vô dụng, vậy mà lại không chịu nổi một kích!”

“Ta hữu dụng hay vô dụng không nói, lúc khai chiến ngươi chạy rất nhanh đấy, Đế Khâm Na Tịch!”

Từ một thân cây bên cạnh, nhánh cây của Ngu Hạo điên cuồng chui từ dưới đất lên.

“Dù sao cũng là lão tổ của Thương Vương cổ tộc, bản lĩnh chạy trốn đúng là lợi hại.”

Đế Khâm Na Tịch cười lạnh nói.

“So với ngươi thì vẫn không bằng!”

Ngu Hạo ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Đế Khâm Na Tịch, trong lòng đã tính toán làm sao để biến bà ta thành loại phân bón tốt nhất.

“Ngươi là tới hỏi tội ta sao?”

Đế Khâm Na Tịch không nhìn tới ánh mắt tràn ngập tính âm lược của Ngu Hạo, hỏi ngược lại.

Ngu Hạo ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ngươi khuyến khích ta đối đầu làm địch nhân với Cố Trường Khanh, nhưng ngươi lại lừa ta, kết tinh tiềm năng rốt cuộc có tác dụng phụ gì? Vì sao ngươi không nói cho ta biết?”

Đế Khâm Na Tịch buồn bực trong lòng, kết tinh tiềm năng có tác dụng phụ, sao bà ta biết được.

Nhưng ngay lập tức bà ta nhớ tới Tần Đế, người đàn ông bị bà ta lừa dối kia.

Cho dù kẻ này có là loại xum xoe, trong đầu chỉ toàn là chuyện yêu đương phù phiếm.

Nhưng vô luận là thực lực, hay là năng lực, ở cả vũ trụ này đều là tồn tại hiếm có.

Năm đó Tần Đế có được một viên kết tinh tiềm năng, nhưng vẫn luôn không sử dụng.

Còn dẫn tới bị tổn hại tính mạng, Đế Khâm Na Tịch không dưới một lần cười nhạo Tần Đế có đồ tốt mà không biết dùng.

Nhưng bà ta lại không biết kết tinh tiềm năng có tác dụng phụ.

Nếu thật sự có tác dụng phụ, vậy thì tất cả những gì bà ta làm năm đó đều thành chuyện cười.

Chương 342: Áo Choàng Bị Xé Rách

“Ngươi tưởng là gì? Chẳng lẽ giữa chúng ta còn có chuyện khác để nói?”

Ngu Hạo cũng không sốt ruột, hiện giờ bắt Đế Khâm Na Tịch chẳng qua cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

“Chúng ta có thể làm một kế hoạch mới, lợi dụng thần văn lực của những hung thú lưu lại trong Vũ Trụ chi thành này, rất nhanh có thể bồi dưỡng ra tộc nhân càng mạnh.”

Đế Khâm Na Tịch cấp tốc suy nghĩ, trên mặt lại mang theo mỉm cười âm áp như gió xuân.

“Không có ngươi, ta vẫn có thể săn giết càng nhiều Tinh Không hung thú!”

Về mặt Ngu Hạo bình tĩnh, không hề bị lay động.

Thấy Ngu Hạo không có động tĩnh gì, ánh mắt Đế Khâm Na Tịch hoảng hốt.

Bà ta đổi thành bộ dáng nghe lời thần phục, Đế Khâm Na Tịch chậm rãi quỳ một gối với Ngu Hạo.

Trong nháy mắt khi cúi đầu kia, trên người Đế Khâm Na Tịch có ánh sáng màu lam nhạt lóe lên, thân thể bà ta dần trở nên hư ảo.

Ngay lúc bà ta sắp biến mất, khóe miệng còn mang theo tươi cười đắc ý khoe khoang mà nhìn về phía Ngu Hạo.

Ngu Hạo giễu cợt nhìn bà ta, giống như nhìn một tên hề đang nỗ lực biểu diễn.

“Không ổn!”

Tâm thần Đế Khâm Na Tịch chấn động.

Phốc!

Một ngụm máu tươi từ miệng bà ta phun ra, thân ảnh hư ảo lần nữa biến thành chân thật.

Trước ngực bà ta, một mầm cây non phá ngực mà ra.

Quỳ rạp xuống đất, Đế Khâm Na Tịch không thể tin được vào mắt mình.

“Rốt cuộc là lúc nào, trong thân thể của ta lại có một hạt mầm mống! Sao ta lại không biết!”

Đế Khâm Na Tịch hồi tưởng lại, nhưng làm sao cũng không tìm ra được manh mối gì.

“Ngươi cho là khoác cái áo choàng kia thì ta sẽ không tìm ra ngươi? Ngươi cho rằng vì sao ta chưa bao giờ hạn chế hành động của ngươi?”

Ngu Hạo giống như một kẻ chiến thắng, nhìn Đế Khâm Na Tịch thâm trầm, vẻ mặt lạnh như băng.

“Ngu Hạo, đừng tưởng ngươi đã thắng, nếu phải liều mạng cá chết lưới rách, ta cũng phải khiến ngươi trả một cái giá thảm thiết!”

Biết được mình không thể dễ dàng thoát thân, Đế Khâm Na Tịch lau đi máu tươi ở khóe miệng.

Vận chuyển thân văn lực, khiến cây non mọc ra từ ngực hóa thành tro.

Ngu Hạo cũng không ngăn cản, tùy ý để bà ta giãy chết.

Sửa sang lại đầu tóc, Đế Khâm Na Tịch đứng dậy, không hề sợ hãi mà nhìn Ngu Hạo.

“Cá chết lưới rách, ngươi lấy đâu ra năng lực đó?”

Thấy Đế Khâm Na Tịch đã hồi phục, lại nhớ tới sự đáng sợ của ả đàn bà này, Ngu Hạo vẫn có chút không nhìn được hỏi.

“Ngươi có thể tại lúc ta không biết mà để lại trên người ta một cây giống, ngươi đoán xem ta ở trên bản thể Thương Vương cổ tinh của ngươi nhiều ngày như vậy, ta đã để lại cái gì?”

Giọng nói của Đế Khâm Na Tịch thản nhiên, giống như đang nói tới một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Ngu Hạo nhú mày, vội vàng nội thị tình huống của Thương Vương cổ tinh.

Chỉ là tra xét một phen cũng không phát hiện cái gì đặc biệt.

Vào lúc lão chuẩn bị chấm dứt xem xét thì lại chú ý tới, vốn dĩ cổ tinh ban đầu xanh biếc, giờ phút này vậy mà lại hơi toát ra những làn sương mù màu tím đen.

Đó là thứ chưa từng có ở Thương Vương cổ tinh.

Thần niệm thăm dò tới gần sương mù màu tím, Ngu Hạo lập tức cảm nhận được thần niệm của mình đau nhức.

“Đó là thứ gì!”

Ngu Hạo phục hồi tinh thần lại, nổi giận đùng đùng bắt lấy Đế Khâm Na Tịch.

“Chẳng qua chỉ là một chút kỳ độc đặc biệt thôi.”

Tâm thần Ngu Hạo chấn động, có thể làm thần niệm bị thương, sao có thể chỉ là độc bình thường.

“Đưa thuốc giải cho ta!”

Ở trong cổ tinh, những tộc nhân Thương Vương cô tộc phát hiện tinh cầu không thích hợp thì đi về phía sương mù để tra xét.

Kết quả vừa mới tiếp xúc với sương mù, tộc nhân liền hóa thành một bãi máu.

Ngu Hạo bóp chặt cổ Đế Khâm Na Tịch, lực đạo lại mạnh thêm vài phần.

“Người thật biết đùa, người cảm thấy ta sẽ cho người sao?”

Đế Khâm Na Tịch lạnh lùng nói.

Ngu Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không còn cách nào.

Trong lúc lão còn đang rối rắm xem kế tiếp phải xử trí Đế Khâm Na Tịch ra sao.

Khắc khắc khắc...

Theo tiếng cười tà ác vang lên, sương mù màu đen tràn ngập.

Những nhánh cây dài ra do Ngu Hạo sử dụng lực lượng thần văn, lúc này từng cái từng cái héo rũ.

“Là ai?”

Ngu Hạo cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Một thân văn giả hắc ám quanh thân tràn đầy hắc vụ, chỉ chừa ra một đôi mắt đỏ tươi hiện thân trước mặt hai người.

Không hề do dự, khi cảm nhận được uy áp hơn cả cấp chín mươi chín trên người thân văn giả hắc ám này.

Thân ảnh của Ngu Hạo biến mất ở bên trong một gốc cây khô.

Đế Khâm Na Tịch nhìn về phía thân văn giả hắc ám, ưỡn lên hai ngọn núi mà mình lấy làm kiêu ngạo.

Nhưng mà thân văn giả hắc ám này lại không hề có động tác gì trước bộ dạng này của bà ta.

Đáp lại bà ta là một lợi trao màu đen vọt tới.

...

Trên hoang nguyên, Đế Khâm Na Tịch vội vàng chạy trốn.

Bà ta không ngờ Ngu Hạo sẽ quyết đoán như vậy, trực tiếp vút bà ta ra ngoài rồi dùng bí thuật đào tẩu.

Tên thân văn giả hắc ám kia dường như ngoại trừ ý niệm giết chóc trong đầu ra thì cái gì cũng không có.

Công kích dày đặc như mưa khiến cho bà ta không lo nổi thân mình.

Xoẹt xoẹt...

Áo choàng che giấu hơi thở bà ta mặc trên người bị lợi trao của thân văn giả hắc ám tóm được, nháy mắt bị xé ra một cái lỗ hồng.

“Tiêu rồi!”

Đế Khâm Na Tịch tâm như tro tàn, chính là nhờ áo choàng này bà ta mới bình yên vô sự tránh thoát được sự truy sát của Cố Trường Khanh.

Hiện giờ áo choàng đã bị phá, khí cơ đã tán đi, nếu muốn lừa dối giấu diếm để tránh thoát sự tra xét thì không còn khả năng.

Vũ trụ to lớn, Cố Trường Khanh có thể dựa vào khả năng bói toán của Từ Thi Tình mà tìm được mình bất cứ lúc nào.

Chương 343: Vận Số Chưa Tận Chương 343: Vận Số Chưa Tận

Ngay tại lúc Đế Khâm Na Tịch còn đang sốt ruột lo lắng, ở cách xa vạn dặm.

Cố Trường Khanh bỗng nhiên cảm ứng được hơi thở của ả đàn bà mà hắn hận thấu xương kia.

Thậm chí ngay cả dặn dò một tiếng cũng không có, trực tiếp xé mở trùng động, vạn dặm giết người.

Tựa như cảm nhận được bầu không khí xung quanh không đúng, thủ trảo đã hạ xuống của thân văn giả hắc ám khựng lại giữa không trung, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Ngay sau đó, không gian trùng động chậm rãi mở ra.

Thân ảnh của Cố Trường Khanh từ trong trùng động dần xuất hiện.

Tâm tình hắn vui sướng, vừa mới nắm giữ được Triều Ca thành, còn chưa quen thuộc được tất cả vạn vật nơi đây thì bỗng cảm ứng được hơi thở của Đế Khâm Na Tịch.

Về phần Ngu Hạo, Cố Trường Khanh không để trong lòng, mặc dù có cảm ứng được, nhưng Cố Trường Khanh lười đi một chuyến bắt lão.

Liên tục hai lần có thể chạy trốn trong tay Cố Trường Khanh, khó đảm bảo sẽ không có lần thứ ba.

Nhưng Đế Khâm Na Tịch lại không giống, Cố Trường Khanh tuyệt đối không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

“Thật không ngờ, chúng ta lại gặp lại nhanh như vậy.”

Cố Trường Khanh lộ ra vẻ mỉm cười, hắn đã chuẩn bị tốt kế hoạch mèo bắt chuột, nhưng mà hiện giờ trò hay còn chưa bắt đầu bao lâu, con chuột đã sa lưới rồi.

“Cố Trường Khanh, ngươi hại chết con trai ta, lại giết người đàn ông của ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Đế Khâm Na Tịch cuồng loạn mà nhìn Cố Trường Khanh, nếu ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Cố Trường Khanh đã bị bà ta giết nghìn vạn lần.

“Nói xong chưa, vậy thì lên đường thôi.”

Cố Trường Khanh không nhiều lời, hắn là tới giết người, không phải tới nghe giảng đạo.

Khắc khắc khắc...

Thần văn giả hắc ám đã dừng tay, nhìn thấy Cố Trường Khanh và Đế Khâm Na Tịch, miệng bỗng nhiên phát ra tiếng cười cổ quái, đột nhiên vung trao chộp về phía Cố Trường Khanh.

“Hử?”

Cố Trường Khanh không ngờ thần văn giả hắc ám dám chủ động ra tay với hắn, ngay lập tức vung tay, thần văn giả hắc ám như bị búa lớn đập mạnh xuống, bay thẳng ra ngoài.

“Kết thúc rồi!”

Trong tay Cố Trường Khanh cầm một cây huyết mâu vô cùng tàn bạo, xung quanh lóe lên sấm chớp lôi đình.

Tùy tay phóng về phía Đế Khâm Na Tịch, lúc này đây, bà ta muốn tránh cũng không thể tránh.

Ánh mắt Đế Khâm Na Tịch gắt gao nhìn chăm chăm Cố Trường Khanh, tựa như muốn nhìn cho rõ bộ dạng hắn.

Cho dù có xuống Cửu U, bà ta cũng sẽ không quên cảnh tượng này.

Huyết Mâu nháy mắt đã tới trước mặt Đế Khâm Na Tịch, ngay tại khi tất cả sắp kết thúc.

Đột nhiên, một không gian trùng động yên lặng xuất hiện trước người Đế Khâm Na Tịch.

Huyết Mâu tiến vào trùng động, biến mất không thấy.

Ánh mắt Cố Trường Khanh tỏa ra ánh sáng đáng sợ.

Trùng động truyền ra hơi thở âm lãnh.

Hơi thở mạnh mẽ thế này, từ khi tiến vào Vũ Trụ chi thành thì đây là lần đầu hắn gặp được.

Chỉ là, chủ nhân hơi thở này vì sao lại cứu Đế Khâm Na Tịch?

Cố Trường Khanh không rõ, cũng lười hiểu.

Mạnh thì sao, cho dù có sự áp chế của không gian ở đây, Cố Trường Khanh vẫn có nắm chắc giết chết được kẻ mở ra trùng động này.

Phía sau cuồng phong bắt đầu khởi động, thân văn giả hắc ám toàn thân được bao bọc trong hắc vụ bắt đầu tập kích từ sau lưng Cố Trường Khanh.

“Chết!”

Trên Thái Cực Đồ, âm dương nghịch chuyển.

Thần văn giả hắc ám còn cách sau lưng Cố Trường Khanh khoảng một trượng.

Dưới lực lượng âm dương, thời không vặn vẹo, khoảng cách này lại xa giống như cách nhau vô số tinh hệ.

Cho dù gã dùng hết toàn lực, lại vẫn không thể chạm tới.

Một chiêu này, gọi là “Chỉ Xích Thiên Nhai” (gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt).

Sau khi hiểu được quy tắc không gian trong Vũ Trụ chỉ thành, căn cứ vào thần thông mà Thái Cực Đồ sau lưng không ngừng suy diễn ra.

Chỉ trong thời gian một lần hô hấp, thần văn giả hắc ám kia, dưới chiêu Chỉ Xích Thiên Nhai này đã hóa thành tro bụi, tiêu tán trong không khí.

Cũng chỉ trong lúc đó, trong trùng động có hai cánh tay trắng bệch dò xét đi ra.

Trong khoảnh khắc, cả thiên địa như tiến vào mảnh đất Cửu U băng hàn.

Trên mặt đất, vì nhiệt độ lạnh như băng, nham thạch cứng rắn tại một khắc này trở nên khô nứt vô cùng, từng trận gió lạnh thổi qua, những tảng đá lớn bị đập nát thành những hạt băng nhỏ sắc nhọn.

Thái Cực Đồ mở ra, biến đổi sinh tử luân hồi, đối kháng với âm hàn của Cửu U.

Một lạnh một nóng, hai lực lượng cực đoan đối kháng, giống như tách ra hai không gian không hề hợp nhau.

“Có chút bản lĩnh!”

Cố Trường Khanh vặn vẹo cổ, đã rất lâu chưa dùng đến lực lượng thật sự của mình rồi.

Cuối cùng cũng gặp được đôi thủ có thể hơi đánh thắng tay một chút.

Cổ Trường Khanh đã lâu mới có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

“Hy vọng người đừng khiến ta thất vọng!”

Quỷ văn của Cổ Trường Khanh mở ra, ánh sáng xám trắng trên đường nét hoàn mỹ của áo giáp phụ thể, trên đỉnh đầu là hư ảnh của các vị thần, song long từ Thái Cực phóng ra, rít gào vọt về phía trùng đồng.

Nhưng chuyện khiến Cổ Trường Khanh không ngờ xảy ra.

Chủ nhân của hai cánh tay kia hoàn toàn không muốn động thủ, một dòng sông băng nháy mắt ngưng kết, che chắn trước trùng đồng.

Song long phun tức, trực tiếp nuốt chửng sông băng.

Một cánh tay trắng bệch nhanh chóng tóm lấy Đế Khâm Na Tịch, lại nhanh chóng đóng cửa trùng đồng, bỏ chạy.

Cổ Trường Khanh nhìn mảnh đất bị tàn phá trước mắt, rơi vào trầm tư.

Nếu hắn không đoán sai, chủ nhân của đôi tay kia hẳn là một thần văn giả hắc ám.

Hơn nữa có điểm khác với tất cả những thần văn giả hắc ám đã gặp qua trước đó.

Ở trên người gã, Cổ Trường Khanh cũng không cảm ứng được hơi thở pha tạp như các thần văn giả hắc ám khác.

Ngược lại, Cổ Trường Khanh cảm nhận được chính là lực lượng băng hàn cực hạn.

Cổ Trường Khanh cũng không cảm nhận được hơi thở của Siêu Thoát chi cảnh trên người gã.

Nhưng gã quả thực đã chặn được công kích của song long.

Hơn nữa còn cướp người đi ngay trước mắt mình.

Quá mức ngoài dự liệu, khiến hắn không kịp phản ứng.

Đi tới một chuyên đây, vốn tưởng có thể giết chết kỹ nữ Đề Khâm Na Tịch kia, nhưng lại không ngờ có kết quả như vậy.

Cố Trường Khanh vung tay mở ra một cái trùng động, trở lại Triều Ca thành.

Chương 344: Nước Phù Sa Không Chảy Ruộng Ngoài
Chương 344: Nước Phù Sa Không Chảy Ruộng Ngoài

Cố Trường Khanh vung tay mở ra một cái trùng động, trở lại Triều Ca thành.

Tất cả mọi người vẫn đang chờ tại chỗ, Hoàng Đế đã cảm ứng được mục đích đi chuyến này của Cố Trường Khanh, hơn nữa cũng nói cho mọi người biết.

Nhìn thấy Cố Trường Khanh trở về, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Trường Khanh nhắm hai mắt lại, cảm ứng thần phù chi nhãn, lại lần nữa tìm hiểu tất cả về Triều Ca thành.

Sau khi nhìn thấy kho tài nguyên, hai mắt Cố Trường Khanh sáng ngời.

Thần văn giả thiếu nhất là cái gì?

Vĩnh viễn là tài nguyên.

Có tài nguyên là có thể tiếp tục tu luyện.

Chẳng qua, Cố Trường Khanh nhìn điều kiện để thu được tài nguyên, thấy có chút kỳ quái.

“Hoàn thành các loại thí luyện khiêu chiến là có thể đổi được phần thưởng tài nguyên của Triều Ca thành, thành tích

hoàn thành thí luyện càng tốt thì phần thưởng thu được sẽ càng nhiều.”

Kho tài nguyên được xây dựng ở một không gian độc lập, nếu có người muốn mạnh mẽ cướp đoạt, như vậy không gian độc lập sẽ tự hủy, cái gì cũng không để lại.

“Đây không phải là nơi tu luyện tốt nhất sao?”

Cổ Trường Khanh vui vẻ trong lòng, hoàn toàn có thể dẫn theo đám Trương Hổ ở trong này bế quan tu luyện.

Chỉ cần rời đi trước khi cửa lớn của Vũ Trụ chi thành đóng lại thì sẽ không có vấn đề gì.

Không gian dao động dâng lên bên cạnh tất cả mọi người, thân ảnh Cổ Trường Khanh lại biến mất, tiến vào không gian thí luyện.

...

Cổ Trường Khanh tiến vào không gian thí luyện, thần niệm của hắn lan tràn ra, tra xét tất cả trong không gian thí luyện.

Không lâu sau, ở trung tâm không gian thí luyện có một thân ảnh hư ảo dần dần hình thành.

Cổ Trường Khanh lẳng lặng chờ đợi.

Rống!

Một tiếng gầm vang vọng cả không gian thí luyện.

Cổ Trường Khanh ngạc nhiên phát hiện, ở thí luyện trước đó, cự thú bị dị không gian cắn nuốt kia lại lần nữa xuất hiện trước mắt mình.

Chẳng qua con cự thú mới sinh này cũng không phải là cơ thể chân thực.

Mà là từ ảo ảnh ngưng tụ từ thần văn lực.

Bản thể còn không phải đối thủ của mình, huống chi chỉ là một cái ảo ảnh.

Cố Trường Khanh ngay cả hứng thú động thủ cũng không có.

Trực tiếp thả song long từ Thái Cực Đồ ra.

Chỉ là một ảo giác từ thần văn lực ngưng tụ, trực tiếp bị song long hấp thu, cuối cùng ngay cả một chút chỉ số tiềm năng cũng không tăng lên được.

Không gian thí luyện bắt đầu tiêu tán, Cố Trường Khanh lại lần nữa xuất hiện trên không trung Triều Ca thành.

Mọi người nhìn hắn, chờ hắn sắp xếp chuyện tiếp theo.

Tâm niệm vừa động, một luồng sáng chậm rãi bay tới trong tay Cố Trường Khanh.

Trong thần niệm của hắn, một đoạn số liệu dung mãnh tràn vào trong đầu.

Ánh sáng trên đó tiêu tán, đập vào mắt hắn là một viên tinh thể không màu trong suốt.

Cảm nhận được trên tinh thể truyền đến hơi thở của thần văn lực được cô đọng đến mức tận cùng.

“Hấp thu!”

Thần văn lực cực kỳ tinh thuần không có một chút tạp chất nào cuộn cuộn không ngừng rót vào cơ thể Cố Trường Khanh.

34318!

Cố Trường Khanh ngạc nhiên phát hiện, chỉ số tiềm năng của mình vậy mà tăng lên 2 điểm.

Phải biết rằng từ khi tới Siêu Thoát chi cảnh, đã qua một thời gian.

Chỉ số tiềm năng của hần cũng chỉ mới tăng lên được vài điểm mà thôi.

Nhưng mà chỉ một viên kết tinh thần văn lực thuần túy này.

Khiến cho hần tăng lên 2 điểm.

Đây quả thực là bất ngờ trong bất ngờ.

Cổ Trường Khanh nhớ tới một sự kiện.

Điều Lạc Yên của Siêu Tinh học cung từng đưa cho hần một bí bảo.

Một quả cầu thủy tinh sáng lấp lánh.

Sau đó lại bị hần dùng cho Hoàng Đế tăng cấp thần văn.

Hiện giờ xem ra, phần thưởng kết tinh thần văn lực của không gian thí luyện có cùng hiệu quả với quả cầu thủy tinh kia.

Khác nhau chính là số lượng và độ lớn nhỏ.

Cổ Trường Khanh không khỏi sinh ra hứng thú cực lớn với Siêu Tinh học cung.

Một viên kết tinh thần văn lực lớn như vậy, Siêu Tinh học cung là từ đâu có được.

Chờ sau khi rời khỏi Vũ Trụ chi thành, nhất định phải đi một chuyến tới Siêu Tinh học cung.

“Lão đại, đó là thứ gì?”

Trương Hổ đi tới hỏi.

“Thần văn lực vô cùng tinh thuần, có thể yên tâm mà hấp thu số lượng lớn.”

Cổ Trường Khanh giải thích đơn giản xong, mấy người lập tức hưng phấn.

Thông qua tra xét của thần niệm, kết tinh thần văn lực trong kho còn rất nhiều

Không gian thí luyện cũng có thể khiêu chiến không ngừng.

Cũng chính là, trên lý luận mà nói, trong kho tài nguyên, trước khi kết tinh thần văn lực chưa hoàn toàn tiêu hao hết, bọn họ có thể tiến hành khiêu chiến vô hạn.

Đây quả thực giống như một cách vượt phó bản trong trò chơi.

Đối với mấy người Cổ Trường Khanh hiện tại, không gian thí luyện gần như không có độ khó.

“Từ giờ trở đi, tất cả mọi người phải không ngừng khiêu chiến không gian thí luyện.”

Cổ Trường Khanh hạ mệnh lệnh, lập tức mở ra quyền không chế Triều Ca thành, mở ra không gian thí luyện cho mọi người.

“Cố Tinh chủ, tại hạ cáo từ.”

Ẩn Ngục Tà Hoàng thấy thế thì thức thời rời đi.

Đương nhiên gã hiểu rất rõ đạo lý nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nếu giờ gã còn không biết tốt xấu, vậy thì có chết cũng đáng đời.

Cổ Trường Khanh hứng thú mà nhìn Ẩn Ngục Tà Hoàng, tựa hồ từ ngày hấn thức tinh thần văn, những kẻ ngu xuẩn muốn tìm chết có thể xếp hàng từ Lam Tinh tới tận Bắc vũ trụ.

Lần đầu nhìn thấy người thức thời như vậy, trong lòng không khỏi xem trọng Ẩn Ngục Tà Hoàng hơn vài phần.

Nhưng Cổ Trường Khanh cũng không có hứng thú lấy tài nguyên hữu hạn của mình chia một chén canh cho gã.

Hiện tại Ân Ngục Tà Hoàng chủ động rút lui, cũng đỡ cho mình phải ra tay.

Giờ phút này, Triều Ca thành là nơi tu luyện dành riêng cho mọi người ở Lam Tinh, Cố Trường Khanh tự nhiên không hy vọng có sinh linh bên ngoài quấy rầy.

Chương 345: Thiên Ma Ngoại Vực, Kẻ Có Quan Hệ Với Đế Tân
Chương 345: Thiên Ma Ngoại Vực, Kẻ Có Quan Hệ Với Đế Tân

“Hoàng Đế tiền bối, làm phiền người trấn thủ cầu Vãng Sinh, đừng để người tạp nham tiến vào.”

Mặc dù đã có quyền khống chế Triều Ca thành.

Nhưng vẫn còn nhiều nơi Cố Trường Khanh chưa đi tra xét.

Hoàng Đế gật gật đầu, hóa thành tia sáng bay về phía cầu Vãng Sinh.

Ân Ngục Tà Hoàng đang muốn rời đi, bỗng nhiên bước chân khựng lại.

Cố Trường Khanh nhíu mày, không biết gã có ý gì.

Giây tiếp theo, từ bệ đá ở trung tâm Triều Ca thành chậm rãi hiện ra một thân ảnh.

Đúng là Cửu Sắc Yêu Cơ vẫn luôn ở bên người Ân Ngục Tà Hoàng.

Cửu Sắc Yêu Cơ lúc này tựa như lâm vào một trạng thái kỳ dị.

Trong ánh mắt tràn ngập thống khổ và mê mang.

Tay cô ta vuốt ve trên bệ đá, tựa như đang nhớ lại, lại giống như đang phát tiết.

Cố Trường Khanh đáp xuống bệ đá, trước đó hắn đã cảm thấy nữ nhân này có chút không thích hợp.

Xem trạng thái hiện tại của cô ta, tựa hồ có vô vàn quan hệ với bệ đá này.

Chẳng lẽ cô ta có nguồn gốc gì với Lam Tinh?

Cố Trường Khanh nâng tay, bỗng nhiên Ân Ngục Tà Hoàng bay tới chắn trước mặt Cửu Sắc Yêu Cơ.

“Cố Tinh chủ, xin ngài hạ thủ lưu tình.”

Ân Ngục Tà Hoàng nhìn Cố Trường Khanh, rõ ràng đang sợ hãi vô cùng, nhưng ánh mắt lại cực kỳ kiên định.

Cố Trường Khanh chỉ là nâng tay hoạt động một chút đã thấy Ân Ngục Tà Hoàng có phản ứng như vậy, lại khiến hắn cảm thấy hứng thú.

“Không cần cẩn thận như vậy, nếu cô ta có thể nhận ra bệ đá này, tất nhiên là có quan hệ cực lớn với Lam Tinh ta, ta chỉ muốn biết lai lịch của cô ta.”

Ánh mắt Cố Trường Khanh như có điện nhìn Ân Ngục Tà Hoàng, hắn biết, gã nhất định có thể cho mình một vài đáp án thú vị.

Ân Ngục Tà Hoàng thở dài, tựa như giấy giữa trong lòng một lát, cuối cùng vẫn chậm rãi mở miệng.

“Lai lịch của vị này ta cũng không biết.”

“Chẳng qua, rất lâu trước đây, trong tộc ta đã để lại tổ huấn, các thế hệ đều phải bảo vệ cô ấy, cho đến khi cô ấy tỉnh lại, sau đó hộ tống người đến nơi mà cô ấy nên đi.”

Ân Ngục Tà Hoàng không hề giấu giếm, hoặc là biết trước mặt Cố Trường Khanh, giấu giếm cũng không có ý nghĩa.

Hơn nữa đủ loại dấu hiệu cho thấy, Cửu Sắc Yêu Cơ được bộ tộc bọn họ bảo vệ vô số năm tháng quả thực có quan hệ rất lớn với Lam Tinh.

Tộc của Ân Ngục Tà Hoàng ẩn giấu tại một nơi không bắt mắt trên Tinh Hà cổ tinh ở Tây vũ trụ.

Trong một di tích cổ xưa của cổ tinh, ở đó có một cỗ quan tài.

Trong quan tài có một nữ tử nằm đó.

Nữ tử trời sinh yêu mị, chính là Cửu Sắc Yêu Cơ.

Vào trăm năm trước, Cửu Sắc Yêu Cơ vốn nằm trong quan tài bỗng nhiên thức tỉnh.

Nhưng mà trí nhớ tựa như bị tổn hại rất lớn, đã không nhớ rõ quá khứ của mình.

Vì tìm kiếm trí nhớ của mình, Cửu Sắc Yêu Cơ bước vào vũ trụ, Ân Ngục Tà Hoàng không thể không đi theo bên cạnh, trở thành hộ vệ của cô ta.

Suốt mấy trăm năm, đi qua rất nhiều di tích cổ của Nam vũ trụ, Cửu Sắc Yêu Cơ vẫn như trước không tìm ra được bất cứ trí nhớ nào có liên quan đến mình.

Cho tới tận ba tháng trước, Vũ Trụ chi thành xuất hiện, dường như tự có chỉ dẫn.

Cửu Sắc Yêu Cơ khẳng khẳng muốn tới Vũ Trụ chi thành, cô ta cảm nhận được, một nơi nào đó trong Vũ Trụ chi thành nhất định có liên quan tới ký ức của mình.

Ân Ngục Tà Hoàng nói xong, vẻ mặt phức tạp nhìn Cửu Sắc Yêu Cơ.

Lúc này, cô ta đang thống khổ ôm đầu quỳ rạp trên mặt đất.

Vẻ mặt không ngừng biến hóa, từ phần nộ, khóc lóc cho đến cười lớn.

Bên cạnh cô ta là các loại ảo giác không ngừng hiện lên.

Nhưng mà những ảo giác đó lộn xộn, Cố Trường Khanh cũng không phân biệt được những ảo giác đó rốt cuộc đại diện cho cái gì.

“Thiên ma ngoại vực! Chịu chết đi!”

Đúng lúc ấy, bên ngoài bỗng nhiên bay tới một kiếm, đâm thẳng về phía Cửu Sắc Yêu Cơ trên mặt đất.

...

Lợi kiếm đột ngột đâm tới khiến Cố Trường Khanh cũng có chút bất ngờ.

Nhất là một tiếng “thiên ma ngoại vực” kia khiến người ta không biết là có ý gì.

“Đừng làm cô ấy bị thương!”

Thần văn của Ân Ngục Tà Hoàng lóe sáng, ma khí âm u vội vàng che chắn trước người Cửu Sắc Yêu Cơ.

Lợi kiếm thế vốn không thể đỡ kia lại bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, không thể động đậy.

“Người thừa kế, giết cô ta! Cô ta chính là thiên ma ngoại vực!”

Phát ra công kích chính là L9527.

Lúc này, nó nhìn Cửu Sắc Yêu Cơ nằm trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ phần nộ.

“Chậm đã. Thiên ma ngoại vực là cái gì?”

Cố Trường Khanh hỏi.

“Ta...”

L9527 nhất thời ghen ghét, trong trí nhớ của nó, nó chỉ được thiết lập mệnh lệnh, khi nhìn thấy thiên ma ngoại vực phải giết chết ngay tại chỗ.

Nhưng thiên ma ngoại vực là cái gì thì nó cũng không biết.

“Nếu đã không rõ, vậy thì để ta xem thử trước đã.”

Cố Trường Khanh buông ra không gian giam cầm, L9527 hoạt động linh thể một chút, yên lặng đứng chờ ở một bên.

Sứ mệnh của nó chính là bảo vệ Triều Ca thành, chờ đợi người thừa kế.

Nhưng lúc này đã tìm được người thừa kế, còn về bản thân mình sau đó đi đâu về đâu, nó cũng không biết.

Năm tháng vô tận, nó chưa bao giờ nghĩ tới sẽ rời khỏi Triều Ca thành, còn có thể làm cái gì.

Tựa như vừa rời, quyền khống chế Triều Ca thành đã về tay Cố Trường Khanh, từ nay về sau tất cả những gì liên quan đến Triều Ca thành đã không còn bất cứ quan hệ gì với người bảo vệ là nó nữa.

Nhưng mà nó vẫn có thói quen cũ đi xung quanh tuần tra một phen.

Tựa như là thấy được nó không đúng lắm, Cố Trường Khanh trầm tư một chút, đoán được suy nghĩ của nó.

“Chờ đến lúc Vũ Trụ chi thành đóng cửa, nếu như người không muốn ra ngoài thì cứ ở lại đây tiếp tục trông coi nơi này, nếu như người muốn ra ngoài xem, vậy thì cùng ta đến Lam Tinh.”

Tiếp theo muốn lựa chọn thể nào thì phải xem bản thân L9527.

Tuy nó chỉ là một linh thể được chế tạo ra, nhưng mà chưa chắc sẽ không trở thành một sinh linh chân chính.

L9527 phức tạp nhìn Cố Trường Khanh, không biết đang nghĩ gì trong lòng.

Mà đúng lúc này.

A a a a a...

Cửu Sắc Yêu Cơ đang quỳ rạp trên đất, quanh thân bỗng nhiên nổi lên vàng sáng màu trắng ngà.

Sau đó, phía sau cơ thể của cô ta.

Một cái đuôi màu trắng bỗng chốc được huyền hóa ra.

Rất nhanh, cái đuôi thứ hai, cái đuôi thứ ba... đã lần lượt xuất hiện.

Mãi cho đến cái đuôi thứ chín thì mới dừng lại.

Thần phù chi nhãn trong cơ thể Cố Trường Khanh bất chợt lóe sáng.

Trong thần thức của hắn ở trong Triều Ca thành, cảm nhận được dưới tòa nhà cao tầng nào đó truyền tới một đợt dao động rất nhỏ.

Hai mắt Cửu Sắc Yêu Cơ hàm lệ, trong miệng thì thảo gọi: “Đế Tân...”

Chín cái đuôi phía sau tiêu tán, cô ta ngã sấp xuống bệ đá, lâm vào giấc ngủ say.

Chương 346: Mũi Tên Thần Bí Chương 346: Mũi Tên Thần Bí

“Đế Tân là người nào?”

Ân Ngục Tà Hoàng đi theo cô ta hơn trăm năm, đây là lần đầu tiên nghe được từ trong miệng cô ta gọi ra tên của người

khác.

Hai mắt L9527 xoay tròn, có chút không dám tin thốt lên:
“Thành Triều Ca hình như chính là do Đế Tân xây dựng.”

“Người xây dựng Triều Ca thành?”

Cố Trường Khanh hơi sửng sốt.

Nếu Triều Ca thành là do Đế Tân xây dựng, như vậy Đế Tân tất nhiên là Nhân Tộc.

Vậy vì sao đối phương lại giao thiệp với thiên ma ngoại vực này, hơn nữa thiên ma ngoại vực rốt cuộc là cái gì?

Có lẽ, đi tới nơi trong thành vừa truyền tới dao động thì sẽ có đáp án.

“Trông chừng cô ta.”

Cố Trường Khanh phân phó, L9527 nhú mào, tựa như cũng không nguyện ý nhận lệnh của Cố Trường Khanh, nhưng cuối cùng nó vẫn cắn chặt răng, lưu lại.

Đây là một tòa kiến trúc cao tới trăm tầng.

Nhưng đây cũng không phải thứ Cố Trường Khanh muốn tìm.

Lại xác nhận lại lần nữa, nơi này chính là nơi vừa có dao động phát ra.

Cố Trường Khanh đẩy cửa, đi thẳng tới phòng ngầm dưới đất.

Một căn phòng nhỏ u ám xuất hiện trước mặt Cố Trường Khanh.

Vừa rồi, dao động mỏng manh kia chính là xuất phát từ nơi này.

Nhìn quanh bốn phía, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Chỉ có trên vách tường treo một cái mũi tên không hề thu hút chút nào.

Mũi tên, là thứ đã tồn tại từ không biết bao nhiêu năm trước.

Trên mũi tên còn dính vết máu.

Không biết cuối cùng là sinh linh nào chết dưới mũi tên ấy.

Cổ Trường Khanh nâng tay, mũi tên treo trên tường lập tức rơi vào tay hắn.

Trên mặt Cổ Trường Khanh lộ vẻ khác thường, thật không ngờ chỉ một mũi tên không hề bắt mắt chút nào, lại nặng đến vạn quân (quân là đơn vị trọng lượng ngày xưa, 1 quân = 30 cân).

Rốt cuộc là dùng chất liệu gì làm ra, Cổ Trường Khanh tra xét một lần, phát hiện ra một điều làm hắn giật mình.

Một mũi tên thoát nhìn vô cùng bình thường, vậy mà thần văn lực lại không có hiệu quả với nó.

Hoặc là nói, trên một ý nghĩa nào đó, mũi tên không coi thần văn lực là gì.

Phát hiện này khiến Cổ Trường Khanh cảm thấy sau lưng có chút phát lạnh.

Hệ thống lực lượng của cả vũ trụ đều vây quanh thần văn lực, hiện tại vậy mà có một thứ có thể bất chấp được thần văn lực xuất hiện trước mặt mình.

Cổ Trường Khanh thúc giục quỷ văn, chung cực áo giáp phụ thể.

Hắn cầm mũi tên thử đâm vào cánh tay mình.

Sát!

Mũi tên không biết được làm từ chất liệu gì, vậy mà có thể đâm rách được đế giáp của hắn!

Tuy rằng chỉ là hơi phá ra được một chút, nhưng lại khiến Cố Trường Khanh rơi vào trầm tư.

Hắn không hề dùng thêm thần văn lực vào mũi tên, chỉ dùng lực của tự thân hắn, không ngờ lại đâm thủng quý văn đế giáp.

Phải biết rằng, hiện giờ cả vũ trụ không có sinh linh nào có thể làm được, nhưng một cái mũi tên bình thường không có gì đặc biệt này lại có thể làm được.

Sự xuất hiện của mũi tên tựa như một người phá hỏng quy tắc, hoàn toàn phá vỡ nhận thức của Cố Trường Khanh.

Càng khiến hắn cảm thấy khó hiểu chính là, vì sao thứ đáng sợ này lại bị vứt ở một nơi không thu hút gì như thế.

Cái mũi tên này rốt cuộc có ẩn chứa cố sự gì?

Cố Trường Khanh thu hồi mũi tên, bí mật chưa biết thì cần phải tiếp tục tìm kiếm, nhưng như hiện tại, mũi tên này có thể coi như là một kiện sát khí đáng sợ đầu tiên mà Cố Trường Khanh có được.

Nó sẽ là khắc tinh của tất cả thần văn giả.

Ngoài ra, trên mũi tên này, Cố Trường Khanh cũng cảm nhận được hơi thở quen thuộc.

Khí tức đó, đến từ Côn Luân.

...

Ngoài cầu Văng Sinh.

Một mình Hoàng Đế đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể xông qua.

Vô số thần văn giả sau khi thấy không có cách nào tiến vào Triều Ca thành, đều lựa chọn yên lặng rời đi.

Còn lại một vài kẻ chưa từ bỏ ý định, ẩn nấp ở không trung phía xa xa, muốn đợi xem có sự chuyển biến gì không.

...

Trên một thành thị phế tích cổ xưa.

Vô số Tinh Không hung thú đang chần chừ vòng quanh thành thị, dùng cặp mắt hung bạo tàn nhẫn mà nhìn xuống tòa thành.

Nhưng lại không có một con nào dám can đảm tới gần rìa thành thị.

Tựa như trong thành thị có thứ gì đó khiến cho bọn chúng sợ hãi.

Rống!

Xa xa truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Sau đó, cuồng phong cùng một mùi tanh tươi truyền đến.

Một con hung thú có hình dạng như thần lằn cao ngất trong mây, từng bước từng bước đi về phía tòa thành.

Mỗi một bước, hoang nguyên bên ngoài thành thị đều giống như gặp phải động đất.

Những hung thú nhỏ yếu không kịp trốn tránh, bị móng vuốt của thần lằn dẫm trên mặt đất, trực tiếp biến thành thịt nát.

Mang theo cái đuôi nhọn quét ngang qua, vô số hung thú đều biến thành mảnh vỡ thần văn lực, nhiều như sao trên trời.

Hình thể cực lớn khiến cho nó rất nhanh đã từ phía xa đi tới bên ngoài thành thị.

Ngao!

Một ngọn lửa màu đen từ miệng nó mạnh mẽ phun ra, bắn thẳng về phía trung tâm thành.

“Thần lằn, chết đi!”

Lúc này, đột nhiên từ phía xa trên hoang nguyên truyền tới một giọng nói âm trầm.

Sương mù màu xám trắng từ thành thị tản ra, Tinh Không hung thú thấy thế thì chạy trốn tứ phía.

Một vài Tinh Không hung thú chạy hơi chậm một chút, bị sương trắng lây nhiễm, lập tức bị đông cứng ngay tại chỗ.

Phanh!

Hoa băng mềm mại sáng lạn rơi xuống, trên hoang nguyên, Tinh Không hung thú bị hóa thành những tảng băng lập tức vỡ nát thành băng vụn.

Hình thể của thần lằn quá khổng lồ, cho nên sương trắng chỉ mới lan tràn được tới trên phần đuôi của nó.

Sự rét lạnh tới tận xương cốt khiến cho ngọn lửa màu đen từ trong miệng nó phải rời bỏ mục tiêu, chuyển hướng phun lên bầu trời.

Vô số Tinh Không hung thú bị đốt trụi từ trên trời rơi xuống, đập xuống đất hóa thành thịt vụn.

Ngay sau đó, thần lằn hoàn toàn bị đóng băng, trở thành một tảng băng cực lớn đứng sừng sững trong trời đất.

Răng rắc!

Tảng băng ầm ầm sụp đổ, hóa thành một luồng thần văn lực hùng hậu, bị hút về phía thanh âm vừa rồi truyền tới.

Chương 347: Chờ Một Mẻ Hốt Gọn Chương 347: Chờ Một Mẻ Hốt Gọn

Nam vũ trụ, Lam Tinh.

Tòa thành trung tâm, tòa nhà trung tâm.

“Bọn họ đều điên rồi đi!”

Vương Dung xoa ấn mi tâm, tin tức theo nhau mà đến khiến bà cảm thấy hết sức đau đầu.

Toàn bộ Lam Tinh vẫn đang chìm trong bóng ma Cố Trường Khanh không rõ tung tích.

Cho dù có Hoàng Đế chủ trì đại cục, nhưng ảnh hưởng do Cố Trường Khanh không ở đây vẫn vượt qua dự đoán của mọi người.

Cố Trường Khanh đại diện cho Lam Tinh, như một tấm gương tiêu biểu.

Có hấn ở đây, lấy hấn làm trung tâm, thành lập nên trật tự là có thể vận hành bình thường.

Hấn không ở đây, những kẻ vốn chỉ là lũ hề nhảy nhót giờ phút này đều lộ ra bộ mặt thật, một vài thế lực đã thu hồi răng nanh lại không nhin được mà vuron ra.

“Nền tảng Hồ Á chết tiệt!”

A Nhĩ Nặc Hàn hùng hùng hồ hồ tiến vào.

“Lại có tin tức xấu gì?”

Vương Dung đã quen rồi, mấy ngày nay không hề có tin tức tốt nào truyền tới.

“Nền tảng Hồ Á, tin tức lão bản không ra ngoài chính là do bọn chúng thả ra, trước đó nói chuyện hợp tác vốn đang rất tốt, hiện tại lại lâm thời thay đổi, còn nói phải suy nghĩ lại.”

A Nhĩ Nặc Hàn nện một quyền lên bàn.

“Suy nghĩ? Trực tiếp truyền tin cho bọn họ, qua thôn này không còn thôn khác, quá thời hạn thì chúng ta không tiếp nữa.”

Vẻ mặt Vương Dung lạnh lùng.

Ở bên cạnh Cố Trường Khanh lâu như vậy, lại được Cố Trường Khanh ủy thác trọng trách, bà đã có vài phần bóng dáng sát phạt quyết đoán của đối phương.

“Cái đó... dù sao nền tảng Hồ Á so với chúng ta cũng không nhỏ hơn chút nào, có cần ta đi thuyết phục lại không?”

Nghe được ngữ khí cứng rắn của Vương Dung, A Nhĩ Nặc Hàn cảm thấy hơi sốt ruột, làm như vậy có phải có chút quá mức rồi hay không.

“Một cái nền tảng livestream mà thôi, cho bọn chúng hợp tác là đã cho cơ hội, hiện tại ông ta không đồng ý, chờ đến khi Lam Tinh dẹp yên Tây vũ trụ thì sẽ không còn nền tảng Hồ Á này nữa.”

Vương Dung lạnh lùng nói xong thì xua tay, ý bảo A Nhĩ Nặc Hàn cứ làm như lời mình nói.

A Nhĩ Nặc Hàn còn muốn nói gì đó, nhưng lại nhớ tới phong cách làm việc của Cố Trường Khanh.

“Nếu như là lão bản, căn bản sẽ không cho ta nói lần hai...”

A Nhĩ Nặc Hàn giật mình, tỉnh ngộ lại.

Lập tức rời khỏi phòng hội nghị.

...

Tây vũ trụ, Cựu Nhật ngân hà, tổng bộ nền tảng Hồ Á.

Quang não trước mặt Y Toa Bối Nhĩ truyền đến tin tức.

“Lão bản, Lam Tinh truyền tới tin tức.”

Mã Khắc Thụy Lâm đi tới, ý bảo Y Toa Bối Nhĩ mở tin tức ra.

Một lát sau, sắc mặt Mã Khắc Thụy Lâm trầm xuống, phần nộ ném sổ ghi chép công việc trên tay xuống mặt đất.

“Lam Tinh cũng quá cuồng vọng rồi!”

“Đừng quên, đế chủ mạnh nhất của các ngươi đã bị nhốt trong Vũ Trụ chi thành, cả tỷ năm cũng không thể ra ngoài!”

“Tỷ năm, vũ trụ đã thành thế nào rồi, chờ hắn đi ra đã sớm là cảnh còn người mất, lại nói, hắn có thể ở bên trong chống đỡ tỷ năm hay không còn chưa chắc chắn!”

“Lam Tinh vẫn nên nghĩ biện pháp có thể sống sót dưới sự vây công của nhiều thế lực như vậy đi rồi hãy nói!”

Nước miếng Mã Khắc Thụy Lâm bay tứ tung, điên cuồng chửi rủa.

Y Toa Bối Nhĩ nhíu mày, nhìn về phía Mã Khắc Thụy Lâm, cố gắng thuyết phục: “Lão bản, cường giả của Lam Tinh cũng không phải chỉ có Cố Tinh Chủ, Hoàng Đế, Tàn Đế, chỉ cần tùy tiện một người đi ra cũng là cường giả mạnh nhất một thời đại, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên đáp ứng bọn họ thì hơn.”

“Hoàng Đế? Ha ha ha, một lão già điên điên khùng khùng mà thôi, lợi hại thì đúng là lợi hại, nhưng so với Cố Trường Khanh thì kém xa, cũng không phải không ai đối phó được.”

“Còn về Tàn Đế, lão bị một ả đàn bà chơi đùa xoay vòng vòng, còn chơi cho đến chết, người như vậy có thể làm nên chuyện gì?”

“Chờ xem đi, lần này không có Cố Trường Khanh, Lam Tinh có thể tồn tại tiếp không cũng không biết được!”

“Hiện tại hợp tác với bọn họ không phải là tự tìm đường chết sao?”

Ma Khắc Thụy Lâm nhếch miệng, lộ rõ vẻ trào phúng.

Y Toa Bối Nhĩ còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thái độ này của Mã Khắc Thụy Lâm, lời nói đến miệng lại dừng lại.

Cô mơ hồ có dự cảm, tương lai không lâu sau, nền tảng Hồ Á có lẽ chỉ còn là một cái tên trong lịch sử.

...

Tây vũ trụ, trên một tinh cầu không có sinh linh, Cố Trường Khanh khoanh chân ngồi dưỡng thần.

L9527 từ trùng động đi ra.

Mấy ngày trước, vào lúc Cố Trường Khanh kéo nó rời khỏi thành Triều Ca, vừa lúc cửa lớn của Vũ Trụ chi thành đóng lại.

Hai người không thể từ cửa lớn đi ra, nhưng trong thời khắc mấu chốt, Cố Trường Khanh tùy tay mở ra một cái trùng động, cảm ứng được vị trí không gian của Tây vũ trụ.

Cứ như vậy, hai người dùng phương thức như thế rời khỏi Vũ Trụ chi thành.

Nhưng sau khi rời đi, L9527 vẫn nghĩ lại mà sợ.

Nếu như thời gian trùng động mở ra chỉ muồn một chút thôi, bọn họ cũng không thể đi ra được nữa.

“Thời gian mấy ngày qua người đã quen thuộc với nguyên vũ trụ chút nào chưa?”

Cố Trường Khanh mở mắt, nhìn nó hỏi.

L9527 nghiêm túc gật đầu đáp: “Quả thật đã có một chút nhận thức.”

Nói xong, nó chân chừ một thoáng, cuối cùng vẫn mở miệng. “Có rất nhiều phương thế lực đang tập kết, bọn họ muốn vây công Lam Tinh, đây là tin tức ta nghe ngóng được, hẳn là không sai.”

Cố Trường Khanh nghe vậy thì sắc mặt hơi mất hứng, “Chuyện này ta đã biết, ta lại muốn xem xem, rốt cuộc có tên hề nào nhảy ra, có lẽ bọn chúng đã che giấu rất lâu rồi, so với việc để bọn chúng tiếp tục ẩn mình trong bóng tối thì không bằng để chúng cho rằng có cơ hội lộ ra, sau đó ta mới xuất hiện diệt trừ toàn bộ kẻ địch một phen.”

L9527 hơi bất an, “Kỳ thực ta rất lo lắng cho Lam Tinh.”

“Người nghĩ nhiều rồi.”

Cố Trường Khanh vân đạm phong khinh nói xong, hai mắt nhắm lại.

Cường giả trên Lam Tinh xưa đâu bằng nay.

Chỉ cần một Tần Đế bất hiển sơn bất lộ thủy, lại thêm Tinh Không cự thú mà hấn thu phục đã đủ để cho bọn đạo chích kia không chiếm được lợi.

Huống chi còn có lực lượng không kém là mấy người Trương Hổ, Triệu Phong, người nào cũng không kém hơn so với Tần Đế.

Nếu thật sự luận chiến lực, thần văn lực của mấy người Trương Hổ thậm chí còn mạnh hơn Tần Đế mấy phần.

Hoàng Đế tuy có chiến lực yếu hơn Cố Trường Khanh một chút, nhưng ông ta vốn dĩ là lãnh tụ trời sinh, chỉ cần giơ tay hô hào, Nhân Tộc trên Lam Tinh đều sẽ trở nên phấn chấn, nhiệt huyết mà chiến đấu.

Lũ ô hợp tấn công Lam Tinh, quả thực là ngại chính mình sống quá lâu.

Cố Trường Khanh thật sự không cần phải lo lắng những việc đó, hơn nữa theo hắn thấy, nếu ngay cả cái phiền toái nhỏ này mà mấy người Hoàng Đế và Trương Hổ cũng không giải quyết được, vậy thì khiến người ta quá thất vọng.

Chương 348: Tội Nhân Chương 348:

L9527 thấy Cố Trường Khanh không hề có vẻ lo lắng thì thôi không lên tiếng nữa, nó lại tiến vào trùng động, tiếp tục làm quen với nguyên vũ trụ.

Cố Trường Khanh tĩnh tâm, tra xét thực lực hiện tại của mình.

Lúc còn ở Quận Trác Lộc tại vô số kỷ nguyên trước đây, sau khi đạt được độ phù hợp thần văn lực 100% với các đồ đẳng, chỉ số tiềm năng của Cố Trường Khanh đã cao tới 39.986 điểm, chỉ kém 14 điểm nữa là có thể đột phá cánh cửa lớn 40.000 điểm.

Nhưng bởi vì lúc đó trong động quật nơi cấm địa không có cột đá đồ đẳng của thần văn Ma Đồng, nên bất kể Cố Trường Khanh thử thế nào cũng không có gì đột phá.

Đợi tới khi trở lại hiện tại, hắn mới từ trong cấm địa đạt được độ phù hợp 100% với thần văn lực của đồ đẳng Ma Đồng, nhưng khoảng thời gian ấy hắn không có lòng dạ nào đi tra xét tiềm năng.

Bây giờ vừa xem, hắn kinh ngạc phát hiện, chỉ số tiềm năng của mình đã đạt tới con số đáng sợ là 39.999 điểm!

Nói cách khác, chỉ cần tăng lên một điểm, hắn sẽ đột phá bốn vạn!

...

Mây đen của chiến tranh phủ xuống, bao trùm trên bầu trời Lam Tinh.

Tuy rằng Hoàng Đế đã khích lệ mọi người, nhưng sĩ khí của Nhân Tộc trên Lam Tinh vẫn nhấp nhô rất lớn.

Rất nhiều thần văn giả đều đồng loạt đứng ra, chạy tới quảng trường bên ngoài tòa nhà trung tâm, lớn tiếng hét to yêu

cầu xuất chiến, cùng nhau đối kháng với kẻ địch.

Hoàng Đế thực bất đắc dĩ, ông nói: “Trước trận chiến không rút lui, đây là chuyện tốt, nhưng nếu như thật sự thu nhận bọn họ, chỉ sợ cảm xúc khủng hoảng sẽ lan tràn càng nhanh!”

Trương Hổ nghe ra được ý ngoài lời nói của ông ta, cấp trên có thể kháng địch thì tận lực không để phiền tới những người phía dưới.

Ông ta lắc lắc đầu, sai bước đi ra ngoài.

“Đi đi đi! Một đám nhóc con, người lớn vẫn còn sống đây, không đến lượt đám nhóc con các ngươi ra mặt!”

Trương Hổ một bên trêu chọc, một bên hướng ra bên ngoài hô lên.

“Không phải đâu, nhiều người thì nhiều sức thôi!”

“Đúng vậy! Hoàng Đế tiền bối trong lúc tuyên truyền cũng nói, từng thành viên Nhân Tộc đều có trách nhiệm bảo vệ quê hương!”

Những thần văn giả đó đều là người vừa thức tỉnh không lâu, đừng nói đối phó với kẻ thù hùng hổ tới từ bên ngoài, ngay cả chém giết hung thú biến dị cũng khó khăn.

Trương Hổ cũng không đả kích bọn họ, ngữ khí thoải mái nói: “Lam Tinh chúng ta là tồn tại thế nào chứ, khắp nơi vũ trụ có ai không biết?”

“Ta thật sự hoài nghi đầu óc bọn chúng đều bị côn trùng ngoại vực ăn rồi, rốt cuộc là nghĩ gì vậy, lão đại không ở đây, bọn chúng cho rằng mình có thể lật trời ư?”

“Ha ha ha, buồn cười, cười chết ông đây rồi!”

Trương Hổ vừa nói như vậy, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Lúc rời đi còn một bước quay đầu lại ba lần mà nói: “Nói sớm một chút chứ, chúng ta còn tưởng là trời sắp sụp đây!”

Nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, vẻ mặt Trương Hồ trầm xuống.

Chính xác, trời sắp sụp rồi!

Nhưng có mấy người bọn họ ở đây, Lam Tinh tuyệt đối sẽ không chờ chết!

Bên ngoài Lam Tinh, đám người đến đầu tiên là Hạo Nguyệt và Hạo Dương học cung.

Phó cung chủ Hạo Nguyệt học cung là Thiên Nguyệt Thiên Thụ, phó cung chủ Hạo Dương học cung là Thiên Nguyệt Trường Phong, đến sớm hơn tất cả các thế lực khác một bước.

“Hừ, lần này nhất định phải diệt Lam Tinh, để chúng chôn cùng cung chủ chúng ta!”

“Nhân Tộc nơi này đã kiêu ngạo quá lâu, chúng ta sẽ cho bọn chúng chút giáo huấn!”

...

Lam Tinh, tòa nhà trung tâm.

Trương Hồ tức đến nghiến răng.

“Mụ nội nó, ta một quyền đánh xuyên qua cái miệng thối của bọn chúng, phí lời thật là nhiều! Các huynh đệ, theo ta, cho bọn chúng hiểu rõ cái gì là tôn ti trên dưới!”

Nói xong, bàn tay to vung lên, phất tay áo đi ra ngoài.

“Chờ đã!” Hoàng Đế gọi bọn họ lại, khí định thần nhàn nói: “Chỉ vài con bọ chết như vậy có cái gì vui, chờ tất cả các thế lực đều tới đây, vậy mới bắt đầu nào nhiệt.”

Trương Hồ vẫn còn bức tức, xoa xoa gáy đi vòng xung quanh.

Nhân Tộc Lam Tinh chính là không ra mặt, bởi vì có phong ấn, Thiên Nguyệt Thiên Thụ và Thiên Nguyệt Trường Phong dùng hết sở học cả đời cũng không thể đánh vào.

Bọn họ đành phải hỗn hển mà mắng to.

“Lam Tinh Nhân Tộc, một đám nhát gan, nhu nhược!”

“Còn nói xằng bậy là đỉnh thiên lập địa, phi! Chỉ là một đám rùa rút đầu mà thôi!”

Trương Hồ nôn nóng nhìn Hoàng Đế, năn nỉ nói: “Hai kẻ khốn nạn kia đã mắng khó nghe như vậy rồi, người lại bảo chúng ta tiếp tục nhịn?”

Hoàng Đế nâng mắt lên lườm nhác nhìn mấy người Trương Hồ, nói: “Ngại ồn thì che tai lại, mắng là chuyện của bọn chúng, liên quan gì tới các người?”

Trương Hồ nhất thời sững sốt.

Lời của Hoàng Đế rõ ràng rất vô lý, nhưng hình như cũng rất có đạo lý.

Thiên Nguyệt Thiên Thụ và Thiên Nguyệt Trường Phong mắng đến miệng khô lưỡi khô, yết hầu khó chịu như sắp phun lửa, nhưng Nhân Tộc Lam Tinh vẫn mắt điếc tai ngơ.

Một màn này cũng được nền tảng Hồ Á livestream toàn bộ, hơn nữa còn gõ một dòng gây cười “Lam Tinh không dám ứng chiến”.

Sinh linh toàn bộ vũ trụ thấy cảnh như vậy thì bắt đầu hoài nghi trào phúng.

“Nhân Tộc quét ngang vũ trụ mà chỉ có vậy?”

“Trốn trong phong ấn làm bộ như chuyện gì cũng chưa xảy ra, bọn họ không phải cho rằng cứ tiếp tục như vậy thì các thế lực sẽ rút lui chứ?”

“Nghĩ thật đẹp, phong ấn có mạnh thì cũng sẽ có người có thể phá vỡ, Nhân Tộc Lam Tinh hèn nhất như thế, quá khiến người khác thất vọng!”

Nhưng vẫn có sinh linh không dám gật bừa.

“Thế lực của Lam Tinh mạnh thế nào các ngươi không phải không biết, bọn họ làm như vậy hẳn là có đạo lý của bọn họ.”

“Ta thấy cũng đúng, những thế lực muốn đánh vào truyền đến ồn ào huyên náo, ít nhất cũng không dưới năm cái, đây mới có hai, người ta khinh thường ra tay mà thôi.”

“Bất kể thế nào, lúc này Lam Tinh đã gặp phải nguy cơ chưa từng có!”

Chương 349: Nguy Cơ Dồn Ép Từ Phía Chương 349: Nguy Cơ Dồn Ép Từ Phía

Đương lúc mọi người trên khắp vũ trụ đều đang xem náo nhiệt nói chuyện phiếm, một cỗ thần văn lực mạnh mẽ dao động từ một phương nào đó của vũ trụ bỗng truyền tới.

Ngư Hạo cuốn theo khí tức màu xanh lục, cuồng vọng xuất hiện trong màn hình livestream.

Sau khi lão hiện thân, một mảnh trời bên ngoài Lam Tinh đột nhiên xuất hiện một tinh cầu màu xanh biếc còn lớn hơn so với Lam Tinh mấy lần.

Ngay tại lúc ngàn vạn sinh linh khiếp sợ há to miệng, vô số thần văn giả mạnh mẽ từ tinh cầu phi thân ra.

Trên tinh cầu màu xanh biếc là cây cổ thụ che trời, nhánh cây đang điên cuồng sinh trưởng.

Chỉ trong chốc lát, nhánh cây đâm thẳng lên trời, giương nanh múa vuốt phóng về phía Lam Tinh.

“Lam Tinh, còn có tất cả Nhân Tộc, hãy ngựa cỏ chờ bị ta thôn phệ đi!”

Ngu Hạo lúc này thân hóa đại thụ, cả người tản ra hơi thở tà ác màu xanh đen, thần tình hung lệ nhìn chăm chăm Lam Tinh.

Nhánh cây đại thụ xuyên qua bầu trời, chớp lấy toàn bộ Lam Tinh vào trong nhánh cây, vô số cành cây sắc nhọn mạnh mẽ đâm vào trong Lam Tinh.

Nhưng bất kể lão có thúc giục lực lượng thế nào thì cũng không thể phá vỡ phong ấn của Lam Tinh.

“Ta không tin, hấp thu cho ta!”

Ngu Hạo tức giận quát.

...

“Đây là Thương Vương cổ tộc và Thương Vương cổ tinh trong truyền thuyết sao? Thật đúng là lần đầu thấy!”

“Lão làm sao mà đem cả Thương Vương cổ tinh tới đây được, những cổ tộc này quả nhiên không thể xem thường!”

Hàng tỷ sinh linh xem trực tiếp đều không ngừng thảo luận.

...

Khắc khắc khắc!

Một tiếng cười tà mị truyền tới từ bên ngoài sao trời.

Ngu Hạo hơi sửng sốt, ngược lại giận dữ vung tay lên, vài nhánh cây sắc nhọn đâm về phía thanh âm vừa truyền tới.

Tách tách tách!

Thần văn lực âm hàn bá đạo, trong tinh không bạo phát.

Nhánh cây của Ngu Hạo vươn tới bị hàn băng lực đáng sợ đông cứng lại trên bầu trời, sau đó đứt ra từng khúc.

Nhưng mà hàn băng lực không bỏ qua, lại theo nhánh cây lan tràn đi xuống.

Vì phòng ngừa hàn băng lực xâm nhập toàn thân, Ngu Hạo vội vàng chặt đứt liên hệ của nhánh cây với mình.

“Đế Khâm Na Tịch, kỹ nữ nhà ngươi, tưởng ôm được cái đùi mới thì ta không có biện pháp với ngươi sao?”

Nhìn bóng trắng và Đế Khâm Na Tịch bên cạnh gã đã hiện thân trên bầu trời cách đó không xa, Ngu Hạo hỗn hển nói.

Phải biết rằng trong Vũ Trụ chi thành, lão chính là ăn thiệt trong tay bóng trắng.

Hơn nữa bị Đế Khâm Na Tịch đùa giỡn, hiện tại hai người kẻ thù gặp mặt, Ngu Hạo đã không áp chế được tức giận trong người.

Lúc này trên người Đế Khâm Na Tịch tản ra hắc khí nhàn nhạt, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp đã có thêm vài phần tà khí, nhiều thần văn giả trong nháy mắt nhìn thấy bà ta đều bị tư thái thân thể của bà ta gọi lên dục vọng trong thần hồn.

“Ngu Hạo, ân oán của chúng ta hay là cứ để sang một bên, trước tiên hợp lực tiêu diệt Lam Tinh thì thế nào?”

Đế Khâm Na Tịch thản nhiên cười.

Ở hư không phía sau bà ta, tựa như có vô số ác ma lộ ra khuôn mặt tươi cười quỷ dị.

...

Nhất thời, xung quanh Lam Tinh, u ám dày đặc.

Sau khi Ngu Hạo và Đế Khâm Na Tịch xuất hiện, một hơi thở áp lực mạnh mẽ tầng tầng bao vây lấy Lam Tinh, đại chiến đã hết sức căng thẳng.

Thần văn lực của Hạo Nguyệt và Hạo Dương học cung không ngừng nện lên phong ấn, nhưng vẫn như trước không có bất cứ tác dụng gì.

Ngu Hạo đứng trên không trung quan sát trận pháp, linh quang chột lóe, vô số nhánh cây nhỏ như sợi tóc vươn ra, ý đồ tìm được khe hở của phong ấn, từ trong đó hấp thu lấy năng lượng của Lam Tinh.

Nhưng bất kể lão thử thế nào cũng là thất bại mà chấm dứt.

Hình ảnh trực tiếp của nền tảng Hồ Á cho toàn bộ vũ trụ là tất cả các vị trí, toàn bộ đều không góc chết, điều này cũng khiến cho các sinh linh ngoài vũ trụ xem đến mê say.

“Cái vỏ ngoài của Lam Tinh thật đúng là cứng!”

“Hừ, không có Cổ Trường Khanh, Nhân Tộc ngay cả dũng khí ra ứng chiến cũng không có, thật khiến người khác xem thường!”

“Trước kia còn cảm thấy Nhân Tộc có chút huyết tinh, ít nhất Cổ Trường Khanh sát phạt quyết đoán, cũng không dầy dụa lễ mễ, thì ra là do hào quang của hắn quá thịnh, che lấp hết nhược điểm của Nhân Tộc.”

“Nhân Tộc được xưng là trí tuệ, nói thẳng ra còn không phải chỉ là một đám côn trùng dê tiện!”

“Giờ có trò hay để xem rồi, nói không chừng chúng ta có thể chứng kiến một tinh cầu bị hủy diệt!”

“Nếu Lam Tinh xong đời thì cả Nam vũ trụ sẽ triệt để trở thành chiến trường, ha ha, màn kịch này thật đáng xem!”

Ngoại trừ tòa nhà trung tâm của Lam Tinh, những nơi khác đều đã cắt bỏ những dữ liệu liên quan đến nền tảng Hồ Á, mọi người tuy rằng biết Lam Tinh đang đối mặt với đại nạn trước

nay chưa từng có, nhưng bọn họ không hề biết gì về đánh giá của ngoại giới.

Đề nghị của Đế Khâm Na Tịch khiến cho cảm xúc táo bạo của Ngu Hạo đã có chút dịu xuống.

Ánh mắt tham lam của lão đánh giá từ trên xuống dưới cơ thể câu nhân kia, sau đó lại chán ghét mà quay mặt đi, hung tợn nói.

“Đừng coi lão tử là kẻ ngốc, đề nghị của ngươi nếu là muốn để ta đi chịu chết, vậy ta sẽ giết ngươi trước!”

Về mặt Ngu Hạo dữ tợn, cành lá đại thụ phía sau bỗng nhiên mọc lên lan tràn, thị uy với Đế Khâm Na Tịch.

Đế Khâm Na Tịch chống eo, trên khuôn mặt lạnh lẽo diêm dúa lộ ra vài phần âm độc, nâng ngón tay chỉ vào bóng trắng ở bên cạnh.

“Ngu Hạo, ngươi cũng quá không tự tin, ta chỉ là nghĩ ra một kế hoạch vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn mà thôi!”

Về mặt Ngu Hạo âm trầm, đối với lời của ả đàn bà rắn rết này lão nửa tin nửa ngờ.

Thần hồn của bóng trắng đã rơi vào hắc ám, quên đi quá khứ, toàn bộ đầu óc chỉ còn lại dự niệm giết chóc vô tận.

Đi theo Đế Khâm Na Tịch ra khỏi Vũ Trụ chi thành, gã chỉ nghĩ tới hủy diệt, hủy diệt càng nhiều càng tốt.

Đế Khâm Na Tịch đặt cho gã một cái tên, gọi là Âm Văn, đối với chuyện này gã không để ý chút nào, tên chẳng qua chỉ là một cách gọi mà thôi.

Ngu Hạo tự cho rằng mình và bóng trắng không giống nhau.

Chương 350: Ta Không Còn Là Đế Khâm Na Tịch Trước Kia!
Chương 350: Ta Không Còn Là Đế Khâm Na Tịch Trước Kia!

Đế Khâm Na Tịch thấy vẻ mặt Ngu Hạo buông lỏng, liền nói: “Ám Văn có thể phóng thích hàn băng lực, đóng băng toàn bộ Lam Tinh, sau đó người chỉ cần động động đầu ngón tay, vứt Lam Tinh đến một tinh hệ hoàn toàn chết chóc hoang vắng là xong. Như thế Lam Tinh sẽ không thể trở mình được nữa.”

Thiên Nguyệt Thiên Thụ và Thiên Nguyệt Trường Phong nghe được kế hoạch đều lớn tiếng phản đối.

“Đóng băng Lam Tinh quá dễ dàng cho Nhân Tộc, chúng ta muốn hoàn toàn hủy diệt bọn chúng kia!”

Đế Khâm Na Tịch tà tà liếc nhìn hai người, khinh miệt nói: “Đây là quyết định của chúng ta, không cần các người đồng ý!”

Thiên Nguyệt Thiên Thụ và Thiên Nguyệt Trường Phong nghe vậy thì giận tím mặt, muốn tiến lên tranh cãi với Đế Khâm Na Tịch một phen.

Kết quả, ngay lúc hai người bước ra, những đệ tử Hạo Nguyệt và Hạo Dương học cung phía sau bọn họ đã bị đông cứng thành băng, sau đó rắc một tiếng vỡ vụn thành mảnh nhỏ.

Hai người hoảng sợ lùi về sau, ngực phập phồng kịch liệt, không dám nói thêm câu nào nữa.

Mọi người đang vô cùng kinh ngạc, bỗng nhiên một thanh chủy thủ từ phía sau Thiên Nguyệt Thiên Thụ đâm ra, đâm xuyên qua cơ thể gã, khiến thần hồn của gã trong nháy mắt bị cắt nát.

Tất cả mọi người đều làm ra tư thế phòng ngự, lúc này đã thấy người đang ẩn nấp trên không trung chậm rãi hiện thân.

Người này đúng là người đứng đầu hiện tại của Hắc Ngục điện đường: Ngục Ma!

Đế Khâm Na Tịch tuy xem thường Hạo Nguyệt và Hạo Dương học cung, nhưng vừa thấy người này cũng không nhịn được mà chửi ầm lên.

“Tùng là Hắc Ngục điện đường, tồn tại mà các phương vũ trụ nghe tin đã sợ mất mật, đáng tiếc, hiện tại lại hoàn toàn trở thành tay sai cho Lam Tinh!”

Hắc Ngục điện đường là một tổ chức sát thủ quy củ nghiêm mật, người đứng đầu tiên nhiệm sau khi bị Cố Trường Khanh giết chết, Ngục Ma thành công thượng vị, không chỉ gia nhập vào Lam Tinh, còn chuyên môn vì Lam Tinh chấp hành nhiệm vụ ám sát đặc thù.

Đế Khâm Na Tịch trợn mắt lên, những người khác cũng vô cùng khinh thường cách làm của Ngục Ma.

Nhưng Ngục Ma chỉ lạnh lùng nhìn, vân đạm phong khinh cất tiếng: “Nếu đã gia nhập vào dưới trướng Lam Tinh, Hắc Ngục điện đường và Ngục Ma ta sẽ tuyệt đối không làm ra chuyện phản bội, còn về các người, chờ đợi gánh chịu lửa giận của Cố Tinh chủ đi!”

Hắn ta nhìn về phía nhiều thế lực đổ tới như sóng triều phía chân trời, thân hình ẩn đi, biến mất ngay tại chỗ.

Bóng trắng được Đế Khâm Na Tịch gợi ý, đã sử dụng hàn băng lực đông cứng toàn bộ không gian ngoài Lam Tinh.

Ngu Hạo và các cường giả của Thương Vương cổ tộc cũng phối hợp mà phóng thích những nhánh cây cứng rắn vây khốn Lam Tinh.

Những thế lực đuổi tới thấy tình cảnh như vậy, có người về mặt kích động, có người lạnh lùng thần thờ, có người thì như đứng ngoài cuộc xem diễn.

“Lam Tinh xong đời rồi, hàn băng lực cường đại như vậy, phong ấn có thể trụ được bao lâu?”

“Kế hoạch này nhìn như bót việc, nhưng mà không đủ bùng nổ, trực tiếp phá vào trong nội bộ của Lam Tinh mới là đã nghiền!”

“Lại nói, đã lâu không thấy được trường hợp rung động như vậy, lần này Thương Vương cổ tộc toàn bộ xuất động, xem ra là không bắt được Lam Tinh thì sẽ không bỏ qua!”

“Đế Khâm Na Tịch này đối với Lam Tinh sẽ không hạ thủ lưu tình đâu, thú vị, đám người Nhân Tộc sắp thành cặn bã rồi!”

Lần livestream này của nền tảng Hồ Á có thể nói là trước nay chưa từng có, các phương vũ trụ gần như là tất cả sinh linh đều đang xem.

Lúc này, vẫn có vài thanh âm lý trí vang lên.

“Ý chí cứng cỏi của Nhân Tộc Lam Tinh chúng ta đều thấy, không thể nào cứ thờ ơ như vậy được!”

“Ta cũng cho rằng như vậy, Lam Tinh nhất định là đang chờ đợi cơ hội, bởi vì chờ chết cũng không phải là phong cách của bọn họ!”

Khắp nơi trên Lam Tinh đều bị đóng băng, những tiếng rầm rầm vang lên liên tiếp, hàn băng lực cường đại của Âm Văn cũng khiến cho các thế lực sợ hãi không thôi.

Nhưng vào lúc này, vài tiếng kêu thảm bỗng nhiên vang lên.

Thủ lĩnh của vài thế lực nhỏ, thân thể không có gì khác thường, chỉ là bị một đao giết chết, tiếng kêu của bọn họ vừa mới ra khỏi miệng thì đã đột nhiên dừng lại.

“Là sát thủ của Hắc Ngục điện đường!”

Tiếng kêu này làm cho hiện trường lâm vào hỗn loạn, những thể lực như rắn mất đầu mà quân lính tan rã, hoảng sợ chạy trốn tứ phía.

Đôi mi thanh thú của Đế Khâm Na Tịch nhú chặt, ánh mắt sắc bén tìm kiếm thân ảnh của Ngục Ma ở xung quanh.

Thần niệm của Đế Khâm Na Tịch đột nhiên tụ lại, trên người nổi lên một tầng hắc quang, một cái lỗ xoáy nhất thời xuất hiện ở phía sau thân thể hắn ta, chặt chẽ khóa lại đao quang đang đâm tới.

Ngục Ma âm thầm kinh hãi, kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch này khi nào thì trở nên mạnh như vậy?

Đế Khâm Na Tịch cao ngạo ngửa cao đầu, khước miệng câu lên thành độ cung trào phúng, nói: “Ngục Ma, ngươi quá ngây thơ rồi, ta hiện tại đã không còn là Đế Khâm Na Tịch trước đây nữa!”

Ngục Ma tay cầm chặt đao, nghĩ muốn thoát khỏi giam cầm của lỗ xoáy kia.

Nhưng lại phát hiện lỗ xoáy dùng tốc độ cực nhanh bỏ tới trước mặt mình, tựa như muốn nuốt chửng mình vậy.

Giờ phút này muốn chạy đã không còn kịp nữa!

Chương 351: Nhân Tộc Phản Kích (1) Chương 351: Nhân Tộc Phản Kích (1)

Bên ngoài Lam Tinh, trong bầu trời.

Ám Văn vẫn đang tiếp tục dùng hàn băng lực phong tỏa Lam Tinh.

Rắc rắc!

Tầng băng ngưng kết, phát ra tiếng nổ chói tai.

Ngục Ma sử dụng tất cả lực lượng trong cơ thể, đối kháng với lực hút mạnh mẽ của lốc xoáy.

Sát thủ của Hắc Ngục điện đường đang đại khai sát giới trên bầu trời, nghe được tiếng cười điên cuồng đặc ý của Đế Khâm Na Tịch thì đều phát hiện ra khốn cảnh của Ngục Ma.

Bọn họ nhanh chóng giải quyết thần văn giả bên người, đồng loạt bay về phía Ngục Ma, muốn cứu hãn ta ra.

Ngu Hạo nhảy bén phát hiện ý đồ của bọn họ, trong hư không xuất hiện từng cái cây non nhanh chóng sinh trưởng.

Có vài người động tác hơi chậm đã bị nhánh cây xuyên thấu, thần văn lực trong cơ thể bị hút khô, ngay cả tứ chi khô kiệt cũng không được buông tha.

Lam Tinh lúc này đã thành một quả cầu băng thật lớn.

Xuyên qua từng tầng băng trong suốt, Lam Tinh như có một phong cách khác, một màu xanh thẫm bóng loáng, nhìn qua vừa quý dị lại thần bí.

Ngu Hạo thu thập xong mấy sát thủ, nâng tay mở ra một trùng động không gian thật lớn, sau đó dùng nhánh cây rắn rỏi bao vây lấy Lam Tinh đang bị hàn băng lực đông cứng, kéo vào bên trong trùng động.

Các thế lực khác không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhất là người của hai đại học cung, lúc này đã câm như hến.

Các sát thủ tả xung hữu đột, từng tầng nhánh cây ngăn cách bọn họ ở bên ngoài, bất kể có làm thế nào cũng khó mà tiến gần về phía Ngục Ma nửa bước.

Mắt thấy lốc xoáy càng ngày càng gần, đã che khuất toàn bộ tầm mắt, Ngục Ma tuyệt vọng cắn răng, nhắm lại hai mắt.

Đế Khâm Na Tịch cười lớn châm chọc: “Ngục Ma, làm chó cũng chỉ có một kết cục này, ta hảo tâm tiễn ngươi một đoạn, ngươi nên cảm kích ta mới đúng!”

Ngục Ma phần hện mở to mắt, vừa muốn nói chuyện thì từ trong Lam Tinh đột nhiên truyền tới một tiếng gầm!

“Nếu tất cả đều tới rồi, vậy thì lưu lại bồi gia đây chơi một chút, một kẻ cũng đừng hòng rời đi!”

Loảng xoảng!

Phanh! Phanh! Phanh!

Tất cả mọi người còn chưa thấy rõ, không gian đóng băng đột nhiên vỡ tung tóe.

Vết nứt kéo dài ra mọi phía xung quanh không ngừng rã rã rung động, từng tầng băng bắt đầu vỡ tung, đồng thời, những nhánh cây trắng kiện đang vây khốn Lam Tinh của Ngu Hạo cũng theo đó mà đứt thành từng đoạn.

Ám Văn không dám tin mà nhìn hình ảnh vỡ vụn trước mắt, thì thào nói: “Làm sao có thể?”

Gã chính là thần văn giả hắc ám mạnh nhất, hàn băng lực của gã nếu dám nói xếp thứ hai, vậy không ai dám nói mình xếp thứ nhất.

Cơ hồ đã hao hết toàn bộ lực lượng để đóng băng không gian quanh Lam Tinh, vậy mà dễ dàng bị phá vỡ như thế?

Ngu Hạo bất ngờ không kịp đề phòng, mất đi cân bằng, thân thể cũng lao đảo theo tinh cầu màu xanh biếc.

Phản ứng đầu tiên của lão là khẳng định do Ám Văn và Đế Khâm Na Tịch giở trò quỷ, nhưng lại thấy Ám Văn vẻ mặt mờ mịt, vội vàng quay đầu nhìn về phía lỗ hổng bị phá ra trên tầng băng.

Gió lốc đột nhiên thổi quét, một con cự hổ màu đen chân trước lao nhanh, trong cái miệng hổ cự lớn phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa, từ trong Lam Tinh lao ra, phóng thẳng lên bầu trời.

“Đây là thứ gì?”

Những thế lực vẫn cho rằng Lam Tinh không dám ra tay, nhìn thấy Ngu Hạo lôi kéo Lam Tinh cách trùng động càng ngày càng gần, bọn họ chỉ còn chờ chia sẻ thành quả thắng lợi.

Nhưng khí thế mạnh mẽ ngất trời này khiến cho mộng đẹp của bọn họ nháy mắt vỡ nát!

Đuôi của cự hổ dựng thẳng, nơi nó đi qua, những tầng băng thật dày đều bị quét thành bột khí, cả không gian nổi lên gió lốc khủng bố.

Tiếng hổ gầm ngừng lại.

Tia chớp màu tím đột nhiên xuất hiện, lan tràn tàn sát bừa bãi cả mảnh sao trời.

Vô số người còn chưa sử dụng ra thần văn lực trong cơ thể thì đã bị gió lốc cuốn đi, dưới vô số băng nhận sắc bén tung hoành cắt ngang qua bầu trời, bị cắt thành thịt vụn.

Gió cuộn sấm rền, thiểm điện như long.

Những người đang chạy trốn, một khi bị lôi đình đánh vào sẽ bốc lên ánh lửa, trở thành tro bụi bị đốt cháy.

Dưới sao trời mênh mông, những thần văn giả huyết vũ phun trào.

Người nhát gan sớm đã bị dọa cho sợ vỡ mật, trong lúc ngơ ngác thần thờ đã phải trả giá bằng cả sinh mệnh.

Trương Hổ đứng trong không trung, mắt lạnh nhìn một màn có hiệu quả trấn sát này.

Sau đó thúc giục để giáp, chuyển hướng mục tiêu về phía Ngu Hạo.

Chỉ trong chốc lát, phía sau y hiện lên hư ảnh Ma Vương tay cầm Ma Thần Chi Chùy, dùng khí thể như thái sơn áp đỉnh, nện về phía Ngu Hạo.

“Lão cũi lửa khô quất kia, Hổ gia ta không thu thập các người, các người lại dám tự mình dâng đến cửa!”

Thanh âm Trương Hổ nhưng chuông đồng lớn, ong ong vang vọng chấn động cả một mảng trời.

Ngu Hạo ngửa đầu, nhận ra Trương Hổ, khinh thường mà trào phúng nói: “Ha ha, rùa rút đầu, thật đúng là xem mình là vương rồi, chịu chết đi!”

Lão vung mạnh tay lên, một nhánh cây sắc bén vươn ra, xé gió mà đi, đâm về phía ngực Trương Hổ.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, Ma Thần Chi Chùy cuốn theo lôi điện của cả mảnh sao trời, mạnh mẽ nện lên nhánh cây đang phóng tới của Ngu Hạo.

Nhánh cây đứt gãy từng khúc, chia ra vô số đoạn nhỏ, chúng nó nhiễm phải lôi điện, dùng khí thể hung mãnh như chẻ tre bay ngược về phía Ngu Hạo.

“Không thể nào, đây là thứ gì? Sao lại có uy lực mạnh như vậy?”

Ngu Hạo không thể tin được mà trừng hai mắt, bởi vì lão tận mắt nhìn thấy thứ vung chùy không phải là bản thân Trương Hổ, mà là hư ảnh phía sau y, lão không khỏi hỏi ra nghi vấn như vậy.

“Ít thấy mới hiếm lạ, Hổ gia sẽ khiến người ghi nhớ thật lâu!”

Trương Hồ thấy Ngu Hạo né được một kích này, ánh mắt tàn nhẫn mà trừng lão.

Đây là một binh khí mà Trương Hồ có được khi lịch lãm trong Vũ Trụ chi thành, binh khí này quả thực là chuyên được tạo ra cho hư ảnh thần văn.

Thân chùy có màu đen, bên trên điêu khắc ma văn khiến người nhìn sợ hãi, lúc vung lên chính là thần lôi đầy trời!

Ngu Hạo không dám cứng đối cứng, bắt đầu độ sức với Trương Hồ.

Ám Văn xấu hổ và giận dữ không thôi, thấy tất cả những gì làm vừa rồi đều vô ích, gã giang hai tay ra, thả ra hàn băng lực phong tỏa không gian trước mặt Trương Hồ.

Phía trên hư ảnh Hắc Hồ, dùng mắt thường cũng có thể thấy được mà ngưng kết một tầng hàn băng.

Động tác tấn công cũng càng ngày càng chậm.

Bóng trắng mừng thầm trong lòng, nhưng sự vui sướng này còn chưa lan tới đáy mắt thì một cảm giác tim đập nhanh khiến cho gã bất giác thấy run rẩy không thôi!

Chương 352: Nhân Tộc Phản Kích (2) Chương 352: Nhân Tộc Phản Kích (2)

Bóng trắng giật nảy mình, vội vàng lắc mình nhảy lên.

Trong chớp mắt, trong sao trời có một cây rìu lớn bổ thẳng xuống, nơi Ám Văn vừa đứng tựa hồ đã bị một rìu này bổ thành hai nửa.

Chiến Thần Phủ(*) của Thao Thiết, đánh đầu thẳng đó, không gì không phá được, Ám Văn kinh hồn chưa định, chân chừ nửa ngày cũng không dám tiến lên phía trước.

Đối mặt với sự phản công đáng sợ như thế, các thế lực có ý đồ muốn hủy diệt Lam Tinh hoàn toàn không thể cản được.

Chỉ là bị dư ba của công kích quét qua một chút mà bọn họ đã tổn thất thảm trọng, nếu như cứng đối cứng, chỉ sợ ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

Lúc này không trốn còn đợi tới khi nào?

“Chạy! Chạy mau!”

Người sống sót của các thế lực đều không để ý tới đồng đội bị thương, đồng loạt hô lớn muốn chạy khỏi không gian của Lam Tinh.

Nhưng mà, ngay tại lúc bọn họ đang kinh hãi chạy đi không xa, không gian xung quanh đột nhiên xuất hiện từng xiềng xích rục rở.

Dưới sự kinh hãi, bọn họ phảng phất như một đám ruồi bọ không đầu, nơi nơi đụng chạm tìm đường ra, nhưng những nơi bọn họ nhìn thấy, không nơi nào không có dây xích.

Loảng xoảng!

Thanh âm xiềng xích va chạm khiến cho bọn họ không khỏi cảm thấy chân mềm nhũn.

Bọn họ nghĩ tới cách mở ra trùng động, nhưng thử vài lần mới phát hiện, trong không gian bị xiềng xích khóa lại, tất cả đều do chủ nhân của xiềng xích khống chế, căn bản không thể mở trùng động!

Ánh mắt Thích Ngọc Na đậm đặc, nói: “Không phải đã nói là tới rồi thì không đi sao? Thế nào? Các người muốn đi đâu?”

Trên bầu trời của Lam Tinh, càn khôn nghịch chuyển.

Những kẻ đi săn biến thành con mồi của Nhân Tộc Lam Tinh.

Những con mồi phát ra từng tiếng khóc tuyệt vọng.

Hắc Hồ rít gào như sấm, hồ trào quét ngang một mảnh.

Một tiếng gầm rú vang lên, phá vỡ thần hồn của vô số thần văn giả.

Lúc này Ngu Hạo thật sự hoảng rồi!

Lão không thể tin được tất cả trước mắt, chỉ có thể phát ra tiếng gào thét vô vọng trong lòng.

Làm sao có thể, những thủ hạ phế vật của Cố Trường Khanh sao lại trở nên mạnh như vậy!

...

Tình hình chiến đấu bên ngoài Lam Tinh, trong chớp mắt, càn khôn nghịch chuyển.

Tất cả sinh linh đang xem trực tiếp trên nền tảng Hồ Á đều cảm thấy khiếp sợ.

“Lam Tinh lại che giấu sâu như vậy?”

“Người nhìn lực sát thương của cái chùy đen kia xem, quá mạnh rồi!”

“Gây sự bị phản sát, đây cũng là do đám người kia không biết tự lượng sức mình, gieo gió gặt bão!”

“Khó trách dù Lam Tinh bị bao vây, bị trào phúng, bị mắng chửi cũng không đi ra, thì ra Nhân Tộc căn bản khinh thường đối phó với đám ô hợp này!”

Những người xem bảo trì lý trí từ đầu đến cuối, lúc này nói chuyện càng có dũng khí hơn.

“Theo đám người kia châm chọc Lam Tinh là các người, hiện tại nói ngược lại cũng là các người, có thể có chút đầu óc không?”

“Đúng vậy, tồn tại như Lam Tinh không thể nào ngồi yên chờ chết, đây là thường thức cơ bản!”

Tình hình chiến đấu kịch liệt, chỉ trong chốc lát, có thể sẽ có hàng trăm ngàn sinh linh thần hồn câu diệt.

Ma Thần Chi Chủ, Ngân Hà Tỏa Liên, Chiến Thần Phủ,... tùy tiện lấy một cái ra chiến trường cũng là một thứ tuyệt sát vô địch không ai địch nổi.

Vô số sinh linh nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, bắt đầu hô hào cho Nhân Tộc Lam Tinh.

“Đập chết bọn chúng, ai bảo bọn chúng kiêu ngạo!”

“Đúng, đánh hay lắm! Sớm nên như vậy, Lam Tinh uy vũ!”

“Nhìn mà ta cũng muốn đi làm người Lam Tinh, Nhân Tộc cũng quá mạnh rồi!”

Nhưng mà cũng có vài người thở dài, cảm thán nói.

“Cổ Tinh chủ không ở đây, thực lực của Lam Tinh vẫn cường đại như thế, xem ra các thế lực vây công Lam Tinh thảm rồi!”

“Bọn họ thảm? Bọn họ đó là đi tìm chết, chết dưới vòm trời của Lam Tinh, xem như là vinh hạnh của bọn họ!”

“Buồn cười, còn có người than thở thay cho bọn họ sao, bọn họ không đáng chết à? Nếu ai cảm thấy bọn họ không đáng chết thì có thể công khai vị trí của các người, để chiêu đãi bọn họ tử tế!”

Tiếng mắng chửi liên tục thăng cấp, những sinh linh không có quan hệ gì với Nhân Tộc Lam Tinh cũng công kích lẫn

nhau, ai cũng không chịu yếu thế.

Điều này cũng khiến cho hiệu quả livestream tăng cường rất lớn.

Người đứng đầu nền tảng Hồ Á là Mã Khắc Thụy Lâm, lúc này đã ở tổng bộ nhìn đến ngây dại!

Thoát khỏi khiếp sợ, ông ta vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh trợ thủ.

“Y Toa Bối Nhĩ, người triệu tập quang não, phân tích chỉ số tiềm năng của mấy người Nhân Tộc kia xem!”

Y Toa Bối Nhĩ cho ông ta một ánh mắt xem thường, âm thầm trào phúng, sớm biết có hôm nay thì ban đầu sao còn làm thế?

Nhưng động tác kiểm tra thì không dừng lại.

Ngay tại lúc Mã Khắc Thụy Lâm thở ra một hơi, Y Toa Bối Nhĩ bỗng nhiên “a” lên một tiếng.

“Lão bản, chỉ số tiềm năng của đối phương quá cao, quang não không phân tích ra được.”

Mã Khắc Thụy Lâm ngẩng đầu nhìn cuộc chiến ngày càng kịch liệt bên ngoài Lam Tinh, cắn môi, nhíu chặt mày.

Lại cúi đầu nhìn thoáng qua thao tác của Y Toa Bối Nhĩ, đây chính là quang não thông dụng bình thường, vậy mà còn không đủ dùng?

“Cho người thông báo xuống, triệu tập thêm một vài quang não, cùng nhau gia nhập vào tính toán!”

Trong lòng Mã Khắc Thụy Lâm cũng rất chấn động.

Phải biết rằng nền tảng Hồ Á trực tiếp qua vô số đại chiến, chuyện như phân tích chỉ số tiềm năng cho tới bây giờ cũng chưa xuất hiện vấn đề, lần mắc kẹt này vẫn là lần đầu tiên.

Y Toa Bối Nhĩ đành phải nghe theo, triệu tập các quang não ở các khu vực tạm thời chưa dùng tới, khởi động phân tích một lần nữa.

Con trỏ trên màn hình nhanh chóng di chuyển, lóe sáng, nhưng kết quả cho ra cuối cùng vẫn là một dấu “?” đỏ thẫm!

Y Toa Bối Nhĩ cũng có chút khó hiểu, nói: “Lão đại, vẫn không đủ, nếu như lại điều động nữa thì có thể xảy ra chuyện!”

Đồng tử Mã Khắc Thụy Lâm co lại, thần sắc kinh hoảng nhìn quanh bốn phía, trong mắt lóe lên, đã có chủ ý.

“Điều động quang não chủ của tổng bộ, tất cả đều sử dụng, ta phải mau chóng phân tích ra chỉ số tiềm năng của bọn họ!”

Sau khi quang não chủ gia nhập, số liệu bay múa trên màn hình cực lớn bắt đầu chuyển động.

Mã Khắc Thụy Lâm ngồi không yên, hai tay nắm chặt rồi lại buông ra, không ngừng hít thở điều chỉnh tâm trạng của mình.

Đình!

Màn hình dừng lại, Y Toa Bối Nhĩ lấy được số liệu.

Thế nhưng lúc này cô không đọc ra khỏi miệng, Mã Khắc Thụy Lâm vừa thấy ba con số kia thì như bị sét đánh.

Yết hầu giống như bị tắc nghẽn, không nói nên lời.

-::

(*) Phủ: rìu

Chương 353: Lật Đồ Tình Thế Chương 353: Lật Đồ Tình Thế

“Trương Hồ, 21.319!”

“Thao Thiết, 21.168!”

“Thích Ngọc Na, 20.762!”

Chỉ là một Lam Tinh, vậy mà có tới ba cường giả vượt qua hai vạn điểm chỉ số tiềm năng!

Đây chính là tồn tại nghịch thiên!

Năm đó khi Tần Đế quét ngang vũ trụ thì cũng không thể mạnh được như vậy!

Ba kẻ này tùy tiện đi ra cũng có thể khiến cho bất cứ nơi nào trong vũ trụ rét lạnh, huống chi Lam Tinh này còn có tận ba người!

Khiến cho Mã Khắc Thụy Lâm kinh sợ chính là, ba kẻ này còn đều là thủ hạ của Cố Trường Khanh!

Mã Khắc Thụy Lâm hơi bình ổn lại, nghĩ tới một chuyện lớn!

Ông ta hồi hận rồi, hồi hận đến xanh ruột, lúc trước nên nghe Y Toa Bối Nhĩ khuyên bảo, không nên chần chừ không quyết mới phải.

“Y Toa Bối Nhĩ, người lập tức liên hệ với Lam Tinh, nói chúng ta đồng ý hợp tác!”

Y Toa Bối Nhĩ chỉ thở dài một hơi, nhưng vẫn dựa theo mệnh lệnh mà gửi thông tin qua.

Thời gian kế tiếp, Mã Khắc Thụy Lâm gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, liên tục đi qua đi lại.

Thời gian trôi qua, hy vọng lần hủy diệt trong lòng ông ta xen lẫn vào nhau.

Vào lúc ông ta sắp sụp đổ, Y Toa Bối Nhĩ đã nhận được câu trả lời lãnh đạm tới từ người đứng đầu nền tảng Alpha là A Nhĩ Nặc Hàn.

“Không có hứng thú!”

Mã Khắc Thụy Lâm thấy thế, bất giác ngã ngòl trên mặt đất.

...

Ngoài Lam Tinh, trong không trung.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Đế Khâm Na Tịch không ngờ, bà ta vốn đã nắm chắc thắng lợi, trong chớp mắt lại thấy sự tình phát triển tới tận bước này.

Bà ta vốn cho rằng Cố Trường Khanh không có ở đây, cho dù là Hoàng Đế có mạnh thì cũng không thể ứng đối với nhiều thế lực nghiền áp như vậy.

Hơn nữa, bà ta cùng với Âm Văn và Ngu Hạo đều hấp thu lượng lớn mảnh vỡ thần văn lực của Tinh Không hưng thú, chỉ số tiềm năng một lần tăng tới một vạn bảy trăm nghìn.

Nghiền nát Lam Tinh, theo bà ta thấy thì đây chỉ là việc đơn giản giống như giẫm chết một con kiến.

Nhưng sự thật lại hung hăng cho bà ta một cái tát, Lam Tinh ngọa hổ tàng long, thực lực cường đại khiến người khác không ngờ tới!

Đế Khâm Na Tịch không dám lưu lại, lập tức hóa thành một luồng hắc vụ, tránh thoát khỏi phạm vi công kích của mấy người kia rồi vội vàng bỏ chạy.

Ngay sau đó, thân ảnh của Triệu Phong đã xuất hiện tại nơi bà ta vừa đứng.

Không nói hai lời nâng ta đập nát lốc xoáy do Đế Khâm Na Tịch tạo ra, cứu Ngục Ma ra ngoài.

Nhìn thấy Ngục Ma sức cùng lực kiệt, Triệu Phong chân thành gật gật đầu nói: “Ngươi không tệ!”

Triệu Phong có được Thần Phong Chi Dực, tốc độ phi hành tăng lên không chỉ gấp đôi, khiến cho anh ta vốn dĩ có Bất Tử Điều và áo giáp Viêm Long lại càng như hổ thêm cánh.

Thấy Ngục Ma không bị thương, anh ta nhanh chóng phi hành đuổi giết Đế Khâm Na Tịch.

Đế Khâm Na Tịch vì tránh né Triệu Phong mà không tiếc dùng thần văn giả của các thể lực khác làm tấm chắn hi sinh, nhưng vẫn không thể nhanh bằng tốc độ của anh ta.

Chỉ trong chớp mắt, bà ta đã bị một quyền của Triệu Phong nện trúng vào giữa lưng.

Cổ họng Đế Khâm Na Tịch như căng ra, phun ra mấy ngụm máu tươi, đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau mình.

Triệu Phong đang chuẩn bị bắt lấy bà ta đưa về Lam Tinh để chờ xử trí.

Nhưng không gian chỗ anh ta lại đột nhiên bị hàn băng lực làm đông cứng lại, khiến động tác bị trì trệ một chút.

Đế Khâm Na Tịch được Âm Văn tới cứu còn chưa kịp nói gì, giành giật từng giây mà thúc giục bí thuật, hóa không gian khắp nơi thành ảo ảnh, nhanh chóng chạy trốn khỏi tay Triệu Phong.

Mà Thích Ngọc Na đã phát động Ngân Hà Tỏa Liên chuẩn bị chặn lại hai người, lúc này lại trở mắt nhìn bọn chúng trốn đi, có chút ảo não mà giậm chân.

...

Ngoài Lam Tinh, nhân ảnh bay lượn, khí tức lưu chuyển.

Chiến đấu của thần văn giả dưới sự áp chế của lôi đình vạn quân, đã gần tiến tới kết thúc.

Đế Khâm Na Tịch vừa đi, rất nhiều thế lực đã không còn chiến ý, đồng loạt tìm kiếm cơ hội chạy trốn, nhưng bọn họ lại không may mắn như vậy.

Cơ hồ đều bị Triệu Phong và Thích Ngọc Na giết chết trong không vực đang khóa chặt.

Bên kia, Ma Thần Chi Chùy của Trương Hồ và Chiến Thần Phủ của Thao Thiết trước sau giáp công, bức cho Ngu Hạo phải từng bước lùi về sau, không có lực chống đỡ.

Dưới tình thế cấp bách, lão chỉ có thể triệu hoán cường giả của Thương Vương cổ tộc tới ngăn cản trước mặt mình, tranh thủ một đường sinh cơ.

Nhưng khiến lão khiếp sợ chính là, cái gọi là cường giả mạnh nhất của Thương Vương cổ tộc, ở trước mặt Chiến Thần Phủ không gì không thể phá và lôi điện tề tụ của Ma Thần Chi Chùy, căn bản không chịu nổi một kích!

“Ngươi là lão tiểu nhân dê tiện! Vậy mà lại dùng tính mạng của tộc nhân làm lá chắn cho mình!”

Trương Hồ mặc dù vẫn chém xuống liên tục như thái rau, giết đến vui sướng dào dạt.

Nhưng nhìn cách làm vô sỉ đến cực điểm của Ngu Hạo, vẫn nhìn không được mắt to.

Ngu Hạo không biết xấu hổ, cười dữ tợn nói: “Mạng của bọn chúng đều là của ta, nên vì ta mà chết!”

Các thế lực bị đánh cho thất linh bát lạc, chỉ còn lại non nửa.

Bọn họ biết mình đã không còn đường sống.

Sống chết trước mắt, hiếm thấy được không vứt bỏ xa cách nhau, mà lại liên hợp cùng nhau.

Sinh mệnh lực màu xanh sẫm của Ngu Hạo vô cùng ương ngạnh, nhánh cây bị chém đứt cũng không tổn thương tới căn bản của lão, mặc dù có mệt mỏi nhưng ít nhất cũng không có lo lắng thật sự về tính mạng.

Nhưng vào lúc này, trong sao trời mờ mịt, một con Hắc Giao đột nhiên phá không mà ra, uốn lượn sát nhập chiến trường.

Một mảnh long lân trên cổ Hắc Giao tỏa sáng tứ phía, Hắc Giao ngửa mặt lên trời cuồng ngâm, trên cái đầu tròn bóng là cặp sừng sắc nhọn phá vảy mà ra, lớp vảy đen tuyền trên thân Hắc Giao đột nhiên lóe lên thần quang kim sắc.

Một thân long dài mấy vạn trượng đột nhiên xuất hiện, dọa cho những thần văn giả sợ tới nỗi chạy trốn tứ phía.

Lớp vảy màu vàng kia là Ngô Duệ đạt được trong khi lịch lãm, Long Chi Nghịch Lân.

Sau khi nghịch lân dung nhập vào thần văn, có thể khiến cho hư ảnh thần văn Hắc Giao biến thành trạng thái Thần Long trong một thời gian ngắn ngủi, công kích và phòng ngự cũng theo đó mà tăng lên gấp bội.

Chương 354: Vong Hồn Dưới Rìu, Oán Linh Dưới Chùy
Chương 354: Vong Hồn Dưới Rìu, Oán Linh Dưới Chùy

Thần Long phi nhanh, uốn lượn trong biển mây trên bầu trời, long uy to lớn cơ hồ làm cho các thần văn giả không thể chịu nổi.

Bá!

Đuôi rồng quẫy lên, chấn động trên bầu trời tràn ra xung quanh.

Những thần văn giả đơn độc đều đồng loạt hộc máu mà chết, ngay cả kẻ thâm cũng không kịp.

Ngao!

Long tức cực nóng phun ra, mấy trăm thần văn giả có ý đồ muốn đi lên vây công đều hóa thành tro bụi.

Những thần văn giả may mắn tránh thoát một kiếp đều cùng nhau thúc giục thần văn lực trong cơ thể, muốn cho Thần Long một kích trí mạng, nhưng hoàn toàn không thể làm tổn thương đến Thần Long chút nào.

Tộc nhân của Ngu Hạo phần lớn đều trở thành vong hồn dưới riu, oán linh dưới chùy.

Ngu Hạo chỉ có thể lộ ra bản thể, thụ nhân cực lớn mọc ra, mạnh mẽ đối kháng chính diện với Trương Hồ và Thao Thiết.

Trương Hồ không có kỹ năng gì khác, chỉ là vững vàng duy trì uy áp của Ma Thần Chi Chùy, mạnh mẽ tiến hành nện lên người Ngu Hạo.

Đáng tiếc, mặc dù ở trong Vũ Trụ chi thành lão cũng đã hấp thu đủ nhiều mảnh vỡ thần văn lực, thậm chí còn trở thành thần văn giả hắc ám.

Nhưng mà chỉ số tiềm năng của lão cũng chỉ hơn một vạn một ngàn điểm một chút, hoàn toàn không phải là đối thủ của Thao Thiết và Trương Hồ.

Oanh! Âm! Âm!

Ngu Hạo không kịp đề ý trước sau, chỗ yếu hại tránh được lời đình vạn quân từ Ma Thần Chi Chùy của Trương Hồ thì lại phải nghênh đón Chiến Thần Phủ thể không thể đỡ của Thao Thiết.

Sau vài hiệp Ngu Hạo đã luống cuống tay chân, Thương Vương cổ tinh màu xanh biếc bị Chiến Thần Phủ chém nát một góc.

Thiếu mất một góc này, ngay lập tức làm cho thần hồn của Ngu Hạo chấn động, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Chính là lúc này!

Trương Hồ và Thao Thiết bay lên, thần văn lực ngưng tụ trên thân binh của mình, chuẩn bị cho Ngu Hạo một kích trí mạng.

Lực chém ra của Chiến Thần Phủ, khí thế như lôi đình vạn quân mà Ma Thần Chi Chùy dẫn đến, dưới hai kích này, tất cả cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Nhưng mà đúng lúc này, tinh thể Thương Vương cổ tinh còn không lồ hơn Lam Tinh bỗng nhiên biến mất.

Biến mất ngay trước mặt hai người.

Giây tiếp theo, trên bầu trời đột nhiên hiện ra một mảnh không gian hư vô.

Ngu Hạo ở trạng thái thụ nhân hiện thân, sinh mệnh lực màu xanh sẫm trong cơ thể điên cuồng bạo phát, trước tiên ngăn cản lực lượng lôi đình tới từ Trương Hồ.

Cổ tinh ở bên cạnh lão, Thao Thiết nhắc Chiến Thần Phủ lên, dùng khí thế khiến người sợ hãi muốn bỏ cả người Ngu Hạo ra.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, lão chỉ có thể duy trì bản thể của thụ nhân, lão cắn răng, tự mình xé rách cơ thể của bản thân phân ra thành hai hướng.

Rào rào!

Một rìu của Thao Thiết chém vào khoảng không, Ngu Hạo khó khăn tránh thoát một nhát chém sát khí đằng đằng, nghĩ thầm: “Nguy hiểm thật!”

Ngay sau đó, hai nửa cơ thể thụ nhân tràn ra một luồng sinh mệnh lực màu xanh sẫm rồi lại gắn liền vào nhau.

Thân cây vốn đã bị xé thành hai nửa, dưới sự liên kết của sinh mệnh lực lại chậm rãi hợp hai thành một.

Kéo kẹt! Kéo kẹt!

Bản thể phát ra tiếng cọt kẹt vang vọng.

Trương Hồ và Thao Thiết bị thao tác này dọa cho khựng lại một chút.

Chỉ gặp qua chặt đuôi chạy trốn, đây là lần đầu tiên gặp phải kẻ tự xé mình thành hai nửa để trốn!

Lão tổ Thương Vương cô tộc này, vì để sống, thật sự đúng là dám dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Trong sao trời bỗng nhiên kim quang đại thịnh, long trảo cực lớn của Thần Long xé rách mảnh không gian hư vô, long trảo xé gió bóp chặt lấy lực lượng bạo phát của tinh cầu, tóm chặt lấy nửa cơ thể của Ngu Hạo.

“Không!!!”

Ngu Hạo thấy thế thì lớn tiếng hét lên, sinh mệnh màu xanh sẫm như phát điên tràn ra bò lên cự trảo của Thần Long, muốn tách các móng vuốt trên long trảo ra, giải cứu nửa bên thân thể còn lại.

“Đã đến lúc này rồi ngươi còn chơi trò phân liệt, thật là đủ sáng tạo!”

Giữa hai sừng của Thần Long, Ngô Duệ từ trên cao khinh thường nhìn lão, lạnh lùng nói.

Ngu Hạo tuyệt vọng nói không ra lời!

Ngàn tính vạn tính, lại tính sót một trợ thủ khác.

Răng rắc!

Ngô Duệ vừa dứt lời, long trảo đã nhẹ nhàng nghiền ép.

Ầm!

Nửa cơ thể của Ngu Hạo hóa thành mảnh vụn!

Một cảm giác trống rỗng tê tâm liệt phế tràn ngập từng lỗ chân lông của Ngu Hạo, nửa cơ thể còn lại của lão run rẩy, lại không phát ra được thanh âm gì.

Sinh mệnh lực màu xanh sẫm vẫn đang ngưng tụ về nửa cơ thể còn lại.

Trùng kích cực lớn khiến lão hoảng hốt, nhưng vào lúc này, Thao Thiết cầm trong tay Chiến Thần Phủ lại quét ngang chém tới.

Ngư Hạo cố gắng chống đỡ đau đớn khi linh hồn bị xé rách, tiếp tục để sinh mệnh lực bao trùm phần cơ thể còn lại.

“Ta không thể chết ở chỗ này, chỉ cần có thể chạy thoát, sẽ có một ngày, ta còn có thể quay về báo thù!”

“Lam Tinh, Cổ Trường Khanh, tất cả các người... Ta sẽ khiến tất cả các người biến thành chất dinh dưỡng của ta!”

Ánh sáng màu xanh sẫm bắt đầu khởi động, nửa cơ thể còn lại của Ngu Hạo bắt đầu co lại, từ xa nhìn xuống giống như một quả trứng lớn màu xanh sẫm.

“Có cổ quái!”

Ngô Duệ phát hiện khác thường đầu tiên, ngay lập tức thúc giục Thần Long, long tức mạnh mẽ lập tức bắn ra.

Thế nhưng!

Chỉ nghe “rầm” một tiếng vang lên, vỏ ngoài của quả trứng lớn đột nhiên vỡ vụn.

Từ trong quả trứng tràn ra một làn khói kỳ lạ, nhưng không có thân ảnh của Ngu Hạo.

“Lão già chết tiệt, lại để lão chạy thoát rồi!”

Trương Hồ trừng mắt, ngay sau đó, hư ảnh thần văn đã đập một chùy tới chỗ những thần văn giả đang kéo dài hơi tàn, khiến mảnh không gian nơi đó đột nhiên chấn động không ngừng.

Sấm chớp màu tím đen uốn lượn, không gian bị cắt nát chia năm xẻ bảy.

Những thần văn giả kia vốn đã sợ hãi không thôi, thấy thế thì đã đánh mất ý nghĩ chạy trốn trong đầu, mắt trợn trừng nhìn cơ thể mình và đồng bạn bị thiêu đốt trong lôi điện, cuối cùng hết thảy đều hóa thành bột phấn.

Chương 355: Nếu Lão Đại Nhìn Thấy Thì Tốt Biết Bao...
Chương 355: Nếu Lão Đại Nhìn Thấy Thì Tốt Biết Bao...

Ngoài bầu trời của Lam Tinh, lôi đình bắt đầu khởi động, nơi đây nghiêm nhiên trở thành trường săn bắn điên cuồng của Nhân Tộc Lam Tinh.

Thấy ba kẻ địch tội ác tày trời đều đã chạy, mấy người Trương Hồ và Triệu Phong vô cùng ủ rũ!

Bọn họ muốn đuổi theo, nhưng hoàn toàn không tìm thấy bất cứ dấu vết gì có thể truy tìm, chỉ có thể đem tất cả lửa giận phát tiết lên người những thần văn giả khác.

Hắc mang quanh thân Trương Hồ chợt lóe, mãnh hổ trên đỉnh đầu uy phong凛冽, thì thoảng lại phát ra tiếng gầm gừ rung trời, hổ trảo liên tiếp xuất ra, những thần văn giả thừa cơ muốn chạy trốn đều chết dưới hổ trảo, số lượng nhiều không đếm hết.

Trong tay hư ảnh Ma Vương, Ma Thần Chi Chùy xé gió mà tới, trong sấm chớp lôi điện, mấy ngàn thần văn giả bị giết chết.

Mặc dù Thần Long của Ngô Duệ kim quang âm đạm, nhưng vẫn duy trì được long thể kiêu ngạo như cũ, khoảnh khắc đuôi rồng quẫy lên, chính là lúc kết thúc sinh mệnh của vô số thần văn giả.

Long tức nóng rực, hội tụ khí tức nóng bỏng và sát khí mạnh mẽ trong cơ thể của Hắc Giao, phun trên lộ tuyến chạy trốn của các thần văn giả, một lần phun long tức này có thể nhất kích tất sát, hủy thiên diệt địa, hoàn toàn chặt đứt hy vọng sống sót của những thần văn giả này.

Triệu Phong dưới sự lôi kéo của Thần Phong Chi Dực, tốc độ đã nhanh như gió, thân ảnh như quỷ mị.

Cả người anh ta lóe lên thân quang, như sao băng xuyên qua giữa những thần văn giả, tùy ý giết chết, trong bầu trời liên tiếp văng ra huyết vụ đỏ tươi.

Uy lực của Chiến Thần Phủ trong tay Thao thiết không giảm, nhìn như chỉ bổ về mấy mục tiêu, nhưng lưỡi rìu kéo dài thẳng tắp chém qua, nơi đi qua chỉ còn lưu lại phần chân tay và cơ thể bị chặt đứt.

Các thần văn giả tuyệt vọng, tâm thần chấn động, trong đầu chỉ còn lại một chữ: Chạy!

Bọn họ không rảnh hồi hận, chỉ thầm nghĩ nhanh chóng thoát khỏi không vực như địa ngục này của Lam Tinh, không muốn lưu lại dù chỉ thêm một giây phút nào nữa.

Nhưng bất kể bọn họ trốn tới hướng nào đều sẽ xuất hiện từng sợi xiềng xích rực rỡ của Ngân Hà Tỏa Liên.

Vài thần văn giả liên thủ muốn mạnh mẽ đột phá phong tỏa của xiềng xích để chạy ra ngoài.

Nhưng bọn họ vừa dựa vào gần nhau thì xiềng xích đã giống như linh xà, gắt gao cuốn lấy bọn họ, một chút cũng không thể động đậy.

Các thần văn giả hoảng sợ thét chói tai, đây là thanh âm cuối cùng bọn họ lưu lại trong không gian này.

Xiềng xích cuốn lấy mục tiêu, co rút lại chặt chẽ, thần văn giả sững sờ bị cắt nát thành mảnh nhỏ.

Hình ảnh sắc giết kinh tâm động phách, nơi nơi đều có thể thấy được, những sinh linh xem trực tiếp vào lúc này, tất cả đều trầm mặc!

Bởi vì Lam Tinh để chủ ngoài ý muốn bị vây nhốt mà dẫn phát hành động vây công Lam Tinh lần này, thanh thế to lớn trình diễn trước dư luận.

Nhưng hạ màn của tràng cảnh thảm liệt như thế, đây là kết cục mà bất kỳ ai cũng không nghĩ tới!

Nhóm Trương Hồ, Thao Thiết, Triệu Phong, Ngô Duệ, Thích Ngọc Na đứng thành một hàng, trên người đầm máu, giống như la sát đứng sừng sững trên bầu trời bên ngoài Lam Tinh.

Tất cả quân địch là các thế lực đến xâm phạm, ngoại trừ Âm Văn và Đế Khâm Na Tịch, thêm cả Ngu Hạo ra thì tất cả đều đã bị giết chết gần như không còn.

Thần Long của Ngô Duệ phun ra một ngụm long tức cuối cùng, đốt sạch mưu máu không còn lại gì, kim quang đột nhiên biến mất, Thần Long khôi phục lại trạng thái của Hắc Giao, ẩn vào hư không phía sau Ngô Duệ.

Những người khác cũng đều thu hồi thần binh, lôi điện trên Ma Thần Chi Chùy của Trương Hồ lóe lên, bầu trời trở về vẻ yên bình trước đó.

Trương Hồ tùy tiện đứng trong bầu trời, khí phách nói: “Ai còn dám làm kẻ địch với Lam Tinh thì cứ rửa cổ chờ sẵn đi, chờ Hồ gia ta chặt đầu của từng tên một làm cầu đá chơi!”

Sắc mặt Thích Ngọc Na trầm xuống, canh cánh trong lòng nói: “Đáng tiếc lại để cho Đế Khâm Na Tịch chạy! Nếu như ta nhanh hơn chút nữa thì nhất định có thể bắt được bà ta!”

Triệu Phong lắc đầu giải thích: “Không phải lỗi của ngươi, đều trách ta, không dự đoán được bà ta còn có một kẻ trợ giúp.”

Thao Thiết chắc lưỡi nói: “Đáng tiếc nhất chính là Ngu Hạo, rõ ràng chỉ thiếu chút nữa, chỉ cần cho lão một rìu chẻ thành hai đoạn, làm tan hết sinh mệnh lực của lão thì đã xong rồi!”

Ngô Duệ nhìn ngân hà rực rỡ phía xa, phun ra một ngụm trọc khí nói: “Được rồi được rồi! Việc đã đến nước này còn nói những cái đó làm gì, đúng không Hồ Tử?”

Ánh mắt Trương Hồ tản mạn nhìn về phía Tây vũ trụ, y vốn định nói nếu lão đại nhìn thấy thì tốt biết bao!

Nhưng lời đến bên miệng lại vẫn nuốt về, dẫn đầu bay về phía Lam Tinh.

Nhưng vẫn thì thầm tự nói: “Đánh nửa ngày, ngay cả ngụm nước cũng chưa được uống, các ngươi không khát sao?”

Chương 356: Xui Xẻo Lọt Vào Tay Cổ Trường Khanh
Chương 356: Xui Xẻo Lọt Vào Tay Cổ Trường Khanh

Trên một tinh cầu chết xa xôi, tầm mắt Cổ Trường Khanh rời khỏi quang não, trên mặt lộ vẻ vừa lòng.

Tất cả xảy ra trên Lam Tinh vừa rồi hẳn đều xem hết toàn bộ.

Đối với biểu hiện của bọn Trương Hồ, Cổ Trường Khanh không có bất bẻ gì, vốn tưởng rằng Hoàng Đế sẽ cùng ra tay, không ngờ là năm thủ hạ của mình đã có thể giải quyết tất cả phiên toái.

Từ đầu đến cuối, Hoàng Đế ngay cả mặt cũng không lộ, hẳn là đã ở lại Lam Tinh để chỉ huy mọi việc.

Trong toàn bộ trận chiến, khiến Cố Trường Khanh có chút bất ngờ chính là thái độ của Ngục Ma.

Cố Trường Khanh cũng không nghĩ tới Ngục Ma và Hắc Ngục điện đường của hắn ta lại trung tâm như thế, vốn tưởng rằng một tổ chức sát thủ như vậy sẽ chỉ xem trọng lợi ích, không nói phẩm cách trung nghĩa.

Nhưng Ngục Ma đã liên tiếp hai lần dẫn dắt thủ hạ đứng ra bảo vệ Lam Tinh.

Nhất là lần này, còn là sau khi tin tức hắn bị nhốt trong Vũ Trụ chi thành truyền ra, trong tình huống rất nhiều thế lực phụ thuộc đều phản bội tập thể, hắn ta lại chủ động đứng ra.

Nếu lần đầu tiên là hắn ta bị thần uy của mình kinh sợ, vậy thì hiện tại chính là xuất phát từ trung thành tuyệt đối!

Đột nhiên, Cố Trường Khanh nhạy bén phát hiện được một thứ thú vị trong hình ảnh của quang não.

Tây vũ trụ.

Trong một mảnh không gian tĩnh mịch, bỗng nhiên có một tia khí tức dao động.

Ngay sau đó, cả người Ngu Hạo tản ra khí tức sinh mệnh màu xanh sẫm, xuất hiện trên bầu trời.

Bấy giờ, thân thể lão rất suy yếu, theo một đường chạy trời chết này, cho dù lão dùng hết toàn lực cũng không thể ngăn cản sinh mệnh lực bị thất thoát ra ngoài.

Nửa bên cơ thể bị long trảo bóp nát, đó là nơi ẩn chứa gần một phần ba lực lượng bản nguyên, lần này bị thương nặng đã khiến cho căn cơ của lão bị lung lay.

Điều này không phải chỉ dựa vào thời gian là có thể bù đắp được!

Lão hồn hên quát: “Lam Tinh, còn có tất cả Nhân Tộc, về sau chúng ta sẽ chậm rãi tính toán món nợ ngày hôm nay!”

Ngu Hạo ổn định tâm thần, mở ra một cái không gian ở trong bản thể không còn trọn vẹn.

Ở bộ rễ dưới thân cây của lão, một Thương Vương cổ tinh không trọn vẹn chậm rãi lộ ra.

Thương Vương cổ tinh hiện tại đã không còn màu xanh biếc rực rỡ như trước nữa, mà là một màu vàng khô héo, nơi chôn lộ ra vẻ xơ xác tiêu điều, vô cùng thê lương.

Sinh linh của Thương Vương cổ tộc giống như rơi vào vực sâu không đáy, trong tiếng khóc bi thương phát ra còn có vô tận tuyệt vọng.

Ngu Hạo phiền não giận dữ hét: “Khóc cái gì mà khóc, ta còn chưa có chết đâu! Chỉ cần có ta ở đây, Thương Vương cổ tộc vẫn còn!”

“Vậy thì, nếu ngươi không còn thì sao?”

Lão vừa dứt lời, một thanh âm bỗng nhiên truyền đến từ hư không mờ mịt.

Tiếng khóc của sinh linh trên Thương Vương cổ tinh ngừng lại, bọn họ hoảng sợ đứng lên, mờ mịt nhìn xung quanh tìm ra nơi thanh âm truyền tới.

Thân thể Ngu Hạo nhất thời cứng đờ, vẻ mặt kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Cố Trường Khanh gần ngay trước mắt, lão giống như nhìn thấy quỷ, liên tục lùi về phía sau.

“Người... người... không phải, không phải người đã, đã bị nhốt trong Vũ Trụ chi thành, trong tỷ năm tới không thể ra ngoài sao?”

Ngay cả chính Ngu Hạo cũng không phát hiện, lúc này không chỉ có ngữ điệu của lão biến đổi, mà còn run rẩy không thể tự kiềm chế.

...

Trên không trung của Thương Vương cổ tịch.

Cổ Trường Khanh đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy tinh hà vắng vẻ tiêu điều xung quanh.

Ánh mắt dừng trên tinh thể không hề có sinh cơ này, một lát sau, trong lòng đã hiểu ra.

Về mặt Ngu Hạo hoảng sợ nhìn Cổ Trường Khanh, xác định trước mắt chính là người thật, không phải giống với lời đồn hần vẫn còn ở trong Vũ Trụ chi thành chưa đi ra.

Trước mắt, sinh mệnh lực của lão chỉ còn lại chưa đến hai phần ba.

Hoàn toàn không phải là đối thủ của Cổ Trường Khanh.

Cho dù là lúc lão còn toàn thịnh, đối mặt với Cổ Trường Khanh, lão cũng chỉ có thể chạy trốn chết.

Từ Vũ Trụ chi thành đi ra, lão sở dĩ dám tấn công Lam Tinh cũng là bởi vì nghe được tin tức Cổ Trường Khanh đã bị kẹt lại Vũ Trụ chi thành.

Cổ Trường Khanh thân nhiên quét mắt liếc nhìn Ngu Hạo, nhướn mày cười lạnh, “Là ai nói với ngươi ta bị kẹt lại đây?”

Ngu Hạo nghe vậy, sắc mặt trở nên càng khó coi.

Giờ phút này, trong miệng lão như ăn phải ruồi bọ chết, nước đắng khó chịu muốn trào lên.

Trong lòng cũng cực kỳ hận nền tảng Hồ Á thả ra tin tức giả, càng hận kẻ đứng đầu Mã Khắc Thụy Lâm.

Phần hận sinh sôi lan tràn trong lòng ngực lão, cả Thương Vương cổ tinh đều phát ra tiếng nghiến răng khanh khách.

Cường giả của Thương Vương cổ tộc gần như đã chết sạch, những sinh linh còn lại thì run rẩy, đã sớm tìm một nơi nào đó trốn đi.

Không đợi Ngu Hạo mở miệng, Cố Trường Khanh tiếp tục nói: “Khó trách vẫn không tìm thấy người, thì ra người trốn ở cái nơi chim không thềm ị này, đừng nói chứ, thật đúng là không ngờ được!”

Ngu Hạo vừa nghe lời này, trên vỏ cây khô héo liền hiện ra màu trắng bệch.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không biết nên trả lời thế nào.

Hiện tại lão không sợ cái gì, chỉ sợ Cố Trường Khanh ra tay với mình.

Cố Trường Khanh khinh thường cười nói: “Chẳng qua, những nơi đó biến thành kinh khủng như vậy, chỉ sợ cũng là do người ban tặng, đúng không?”

Từ khi hấn tới nơi này đã cảm nhận được, trong tinh vực mệnh môn là trạng thái yên ắng vô hạn.

Lại liên tưởng đến một vài thủ đoạn bỉ ổi mà Ngu Hạo am hiểu, cũng không khó để hiểu được, những hành tinh chết này đều bị Ngu Hạo hút cạn tinh thể năng lượng nên mới thành như vậy.

Ngu Hạo khản trương vô cùng.

Trong lòng lão hiểu rõ, Cố Trường Khanh từ xa đuổi tới nơi này cũng không phải chỉ đơn giản muốn cùng lão ôn chuyện cũ.

Thấy Cố Trường Khanh có chút dăm chiêu, lực chú ý hơi phân tán.

Ngu Hạo liền lén lút làm ra một vài động tác nhỏ, chuẩn bị thi triển bí pháp chạy trốn.

Nhưng không ngờ, ngay tại lúc lão cho rằng mình đã thực hiện được, Cố Trường Khanh ở đối diện lại nhìn lão với ánh mắt đùa cợt.

“Xong rồi!”

Trong lòng Ngu Hạo khiếp đảm.

Ngay vừa rồi, lão rõ ràng phát hiện, không gian nơi lão đứng đã hoàn toàn bị giam cầm.

Như vậy, bất kể lão thi triển bao nhiêu bí thuật bỏ trốn thì cũng chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Ngu Hạo kinh hãi không thôi, nếu lão mà không đi được thì kế tiếp chính là đại nạn giáng lâm!

Chương 357: Hạt Giống Truyền Thừa Chương 357: Hạt Giống Truyền Thừa

Ngu Hạo siết chặt hai tay, suy nghĩ cấp tốc xoay chuyển, ngay sau đó đã quỳ gồi trước mặt Cố Trường Khanh.

Lão ngoan ngoãn cầu xin nói: “Tinh đế bệ hạ, xin ngài tha thứ cho ta! Thương Vương cổ tộc ta nguyện ý gia nhập vào dưới trướng Lam Tinh, trở thành thủ hạ trung thành nhất của Tinh đế bệ hạ!”

Thấy Cố Trường Khanh nheo hai mắt lại.

Ngu Hạo lê đầu gồi về phía trước vài bước, tiếp tục cầu xin tha thứ: “Tinh đế bệ hạ, ngài cũng biết, ta cũng không gây khó dễ gì cho Lam Tinh, đều là kỹ nữ thôi tha Đế Khâm Na Tịch kia, đều là ả ta châm ngòi!”

Cố Trường Khanh nhìn những sinh linh kinh hồn chưa định phía sau Ngu Hạo, trên mặt giễu cợt càng tăng.

“Trước sự kiện này, ta vốn định niệm tình mặt mũi lão tổ của tộc người, để cho người một con đường sống, nhưng người cố tình tự tìm đường chết!”

Cố Trường Khanh nhớ tới lão thụ Ngu Thanh, hấn quả thực từng nghĩ, sau khi đi ra thì trừng trị Ngu Hạo một chút, chỉ cần lão ta có thể thành thật nghe lời, mình vẫn có thể tha lão một mạng.

Nhưng mà hiện tại, trong mắt Cố Trường Khanh tràn ngập thất vọng.

Ngu Hạo ngẩng đầu lên, bất an mà phỏng đoán ý tứ của Cố Trường Khanh.

“Thu lưu ta, ta có thể giúp Lam Tinh cùng nhau đối phó với Đế Khâm Na Tịch, còn có Âm Văn, hủy diệt Lam Tinh đều là kế hoạch của hai người bọn chúng, ta cũng không còn cách nào!”

Ngu Hạo tiếp tục cầu xin.

Cố Trường Khanh nhìn lão ta, giọng nói đột nhiên lạnh lẽo: “Vũ Trụ chi thành cũng không nhốt được ta, người cho rằng người làm cái gì ta cũng hoàn toàn không biết?”

Ngu Hạo thấy mềm không được, cắn răng đứng phắt dậy, khuôn mặt dữ tợn quát: “Nếu người đã rệu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy thì cùng chết đi!”

Trong chớp mắt, sinh mệnh lực màu xanh sẫm trên người lão hoàn toàn biến thành màu đen.

Hỏa diễm màu đen từ trên người lão và cả Thương Vương cổ tình hùng hực bốc cháy.

“A A A!!!”

Ngu Hạo phát cuồng đánh về phía Cố Trường Khanh, ý đồ thiêu đốt ngọn lửa sinh mệnh để cùng thiêu cháy Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh không hề nhúc nhích, thờ dài nói: “Đáng tiếc cho sinh mệnh lực của Ngu Thanh, truyền tới trên người ngươi, toàn bộ đều lãng phí!”

Nói xong hắn mở rộng tay, ấn ký màu xám lóe sáng, sương mù màu xám từ hư không tràn ra, lập tức bao phủ kín kẽ cả bản thể thụ nhân của Ngu Hạo lẫn Thương Vương cổ tinh.

Cố Trường Khanh đứng trong không trung, ấn ký Linh Diễm trên trán quang mang đại thịnh.

Chỉ trong giây lát, ngọn lửa màu xám trắng bao vây toàn bộ thân cây của Ngu Hạo, từ những chỗ nhỏ nhất bức bách hỏa diễm màu đen của lão lùi về bộ rễ.

Đồng thời, ý chí của Tinh Không hung thú pha tạp trong thần hồn của lão đang không ngừng bị tinh lọc.

A!

A A!

Ngu Hạo cực độ thống khổ, thân cây điên cuồng vặn vẹo, mặt người cũng biến thành vỏ cây màu nâu già nua, phần miệng giống như vết sẹo cực lớn bị xé rách, từ bên trong tràn ra hắc khí lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

Những sinh linh đang trốn giờ đã là bộ dáng nhận mệnh, sau khi Linh Diễm hóa thành hỏa điều xét qua, bọn họ đều lộ ra vẻ mỉm cười cuối cùng.

Cố Trường Khanh không mềm lòng, mắt lạnh nhìn thần hồn của Ngu Hạo cháy trong thống khổ, hơi thở sinh mệnh tan hết, thân cây hóa thành gỗ mục không có sinh cơ.

Ngay sau đó, Cố Trường Khanh giải trừ giam cầm không gian, thân cây của Ngu Hạo biến thành tro tàn tiêu tán trong thiên địa.

Cùng lúc đó, vài cái không gian giới tử phiêu đảng trên không trung, Cố Trường Khanh lập tức thu giới tử vào bàn tay.

Tạm thời không tra xét đồ trong không gian giới tử, Cố Trường Khanh thúc giục Linh Diễm.

Một lát sau, hần vươn tay phải ra, bên trên là một đóa hoa sen màu xám trắng nở rộ, ở trung tâm của hoa sen có một quả cầu năng lượng màu xanh biếc hiện ra.

Xanh tươi ướt át, sinh cơ dạt dào, đây mới là sinh mệnh lực thuần túy nhất.

Sinh mệnh lực thuần túy như vậy, nhiều hơn Ngu Thanh lúc dầu hết đèn tắt lưu lại rất nhiều.

Tuy rằng đã hao tổn rất nhiều, nhưng đối với Cố Trường Khanh mà nói vẫn có chút tác dụng rất lớn.

Cố Trường Khanh thu hồi sinh mệnh lực, nhìn thoáng qua Thương Vương cổ tinh đã không khác gì một tinh cầu chết, vung tay lên.

Cổ tinh tồn tại vô số kỷ nguyên đột nhiên nứt ra, vỡ thành mảnh nhỏ, biến thành tro bụi trong vũ trụ, mà Thương Vương cổ tộc từ thời khắc này cũng đã trở thành lịch sử.

Trong đầu Cố Trường Khanh hiện ra hình ảnh lão thụ Ngu Thanh trước khi chết, khe khẽ thở dài, chỉ có thể bày tỏ tiếc nuối với lão.

Giải quyết xong phiền toái này, Cố Trường Khanh cũng không cần lưu lại nữa.

Ngay lúc hần chuẩn bị rời đi, ở bầu trời phía sau bỗng nhiên xuất hiện dao động của khí tức sinh mệnh mỏng manh.

Cổ Trường Khanh nhíu mày, thả thần niệm bay ra ngoài, rất nhanh đã tìm được nơi có khí tức sinh mệnh dao động.

Tại mảnh sao trời hoang vu này, có một hạt giống màu xanh biếc đang trôi lơ lửng, hạt giống còn chưa to bằng một móng tay, nhưng màu sắc xanh biếc trong suốt lại khiến cho không ai có thể bỏ qua.

Cổ Trường Khanh cầm nó vào trong tay, thử cảm ứng khí tức sinh mệnh ở bên trên nó.

Hạt giống ấy không có bất cứ dao động thần hồn nào, càng không hề sinh ra linh trí.

“Xem ra, đây là phương thức truyền thừa của bộ tộc Ngu Thanh trong lúc tuyệt cảnh.”

Cổ Trường Khanh thâm lâm bầm.

Cuối cùng hắn quyết định mang hạt giống này về Lam Tinh, để không uổng phí hắn ở một thời gian tiết điểm nào đó quen biết được Ngu Thanh.

Xem như là cho huyết mạch truyền thừa của Ngu Thanh một chút hy vọng vậy.

Chương 358: Nếu Dám Lừa Ta, Ngươi Sẽ Chết Rất Thảm
Chương 358: Nếu Dám Lừa Ta, Ngươi Sẽ Chết Rất Thảm

Vũ trụ rộng lớn vô ngần, sinh diệt luân phiên, chưa bao giờ dừng lại.

Sự biến mất của Thương Vương cổ tịch không nhắc lên được bất cứ gợn sóng gì trong lòng Cổ Trường Khanh.

Hắn phát tay áo, quyết đoán rời đi.

Lúc này, ranh giới giữa Nam và Tây vũ trụ, hai thân ảnh chập vạt đột nhiên xuất hiện từ hư không, còn không quên quay đầu nhìn xung quanh, giống như sợ có người đuổi theo.

Hai kẻ này đúng là Đế Khâm Na Tịch và Âm Văn.

Sau khi bọn họ chạy thoát khỏi Lam Tinh, một chút cũng không dám dừng lại, ngựa không dừng vó mà xuyên qua không gian.

Thật vất vả mới chạy tới nơi này, gần như đã hao hết toàn bộ lực lượng.

Đế Khâm Na Tịch bị thương, vì chạy trốn mà không tiếc sử dụng bí thuật.

Thần kinh thoáng thả lỏng, cả người đã suy yếu mà trôi nổi trong không trung.

Âm Văn hòa hoãn một lát, bỗng nhiên bùng nổ, bóp lấy cần cổ trắng nõn của bà ta, lửa giận ngập trời.

Gã chậm rãi kề sát vào mặt Đế Khâm Na Tịch, cho đến khi chóp mũi hai người đối nhau, lúc này mới run rẩy hai vai, mở miệng nói.

“Người nói đến Lam Tinh báo thù, kết quả thì sao, lại là để ta đi chịu chết?”

Đế Khâm Na Tịch bị hơi thở lạnh băng của gã phả vào thì đã thanh tỉnh vài phần, chậm rãi rũ mắt nói: “Âm Văn, đã lâu như vậy rồi, có lúc nào ta hại người chưa, không ngờ ngay cả người cũng nghi ngờ ta như vậy!”

Ngón tay của Âm Văn căng ra, khuôn mặt bà ta nhất thời bị hàn băng lực đông lạnh đến tím bầm lên, hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Ha ha, nghi ngờ người?” Âm Văn ngửa mặt lên trời cười to, sau đó lại hung ác như lang nói: “Nhân Tộc của Lam Tinh cường đại như vậy, mấy kẻ chỉ là thủ hạ của Cố Trường Khanh đã suýt nữa lấy mạng của ta, cái này còn chưa xem là hại ta?”

Đế Khâm Na Tịch gian nan biện giải: “Ai biết Ngục Ma sẽ đột nhiên đánh lén, ai lại biết phế vật Ngu Hạo kia vô dụng như vậy, Âm Văn, người buông ta ra!”

Âm Văn tùy tiện buông lỏng tay, một tay khác thì lại thuận theo mặt bà ta lần mò xuống dưới.

Ả đàn bà này, tâm địa thì không tốt chút nào, nhưng đáng người lại vô cùng hoàn mỹ.

Ngón tay gã di chuyển xuống, xẹt qua xương quai xanh xinh đẹp tinh xảo, hai tay nâng lên đã xé quần áo trên người bà ta thành mảnh nhỏ.

Đế Khâm Na Tịch còn chưa phản ứng lại, đã bị Âm Văn đè ngã ra bầu trời.

Bà ta hiện tại ngay cả sức lực giẫm chết một con kiến cũng không có, chỉ có thể thuận theo để gã phát tiết.

Âm Văn đang điên cuồng phát tiết không chú ý tới, đáy mắt Đế Khâm Na Tịch lộ ra mũi nhọn lạnh lẽo âm ngoan.

Một lúc lâu sau, Đế Khâm Na Tịch ngủ một giấc, thương thể đã có chuyển biến tốt đẹp.

Âm Văn cũng không thương hương tiếc ngọc, thấy bà ta mở mắt ra thì trực tiếp dẫn theo bà ta, tiếp tục xuyên qua giữa các vì sao.

Lúc đi ngang qua một tinh cầu bùng bùng sinh cơ, Âm Văn đột nhiên trở nên giống một con hung thú khát máu, hung tợn nhìn chăm chăm vào tinh cầu kia.

Sau đó gã cười dữ tợn, dùng hàn băng lực xâm lấn.

Nhiệt độ không khí trên cả tinh cầu đột nhiên hạ xuống, hàn băng từ vùng cực địa chậm rãi lan tràn ra cả tinh cầu.

Khắc khắc khắc...

Những sinh linh trên tinh cầu kinh hoàng mà nhìn, chạy trốn về bốn phương tám hướng, tuyệt vọng quỳ xuống nhìn lên trời cao.

Ám Văn cảm thấy mỹ mãn mà cười quái dị.

Sau khi một vùng đại dương mênh mông cuối cùng trên tinh cầu kết băng, cả tinh cầu hoàn toàn biến thành quả cầu băng.

Ám Văn phát tay, một quyền đánh nát cả tinh cầu.

Nhìn những mảnh thi thể chia năm xẻ bảy bị cuốn vào vực sâu vũ trụ, gân xanh trên người gã gồ lên, tiếng cười như sấm.

Một đường đi qua, Ám Văn liên tục hủy diệt văn minh của vài tinh cầu, Đế Khâm Na Tịch rốt cuộc cũng không nhận được hỏi.

“Năng lực của ngươi tuyệt đối không kém, lần này thất thủ với Lam Tinh chỉ là ngoài ý muốn, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù Lam Tinh, diệt sạch những Nhân Tộc đó ư?”

Ám Văn tóm bà ta về phía mình, hai tay lạnh lẽo vuốt ve trên người bà ta.

Trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng: “Muốn, đương nhiên là muốn!”

Sau đó Ám Văn bỗng nhiên nâng cằm Đế Khâm Na Tịch lên, nhìn chăm chăm bà ta, chuyển chủ đề nói: “Nhưng ta cũng không muốn tìm chết!”

Đế Khâm Na Tịch không lùi lại, ngược lại còn dựa gần vào gã hơn vài phần, giọng nũng nịu nói: “Nhớ năm đó khi ta còn là người đứng đầu của nền tảng livestream Siêu Thần, từng biết được một bí mật.”

Ám Văn không buồn nhìn đến ánh mắt quyến rũ của bà ta, chỉ lạnh lùng hỏi: “Bí mật gì?”

Đế Khâm Na Tịch muốn vùng ra khỏi tay của Âm Văn, nhưng lại nhịn xuống.

“Ở một nơi tại Bắc vũ trụ có một cấm địa bị phong ấn, nơi đó cất giấu một thứ có thể trong nháy mắt hủy diệt một phương vũ trụ.”

Chương 359: Cầu Kết Làm Việc Xấu, Liên Tục Có Hành Tinh Diệt Vong

Ám Văn híp mắt nhìn Đế Khâm Na Tịch.

Thật lâu sau, thấy trên mặt Đế Khâm Na Tịch cũng không có di dị thường.

“Hy vọng người không lừa ta, nếu không người sẽ chết rất thảm. Đi thôi, hiện tại đi ngay!”

Ngay sau đó gã siết lấy bả vai Đế Khâm Na Tịch, lập tức bay về phía Bắc vũ trụ.

...

Lam Tinh, quảng trường số chín.

Tòa nhà số bốn, lầu tám ở khu Thanh Long.

Bên trong phòng khách rộng rãi sáng ngời, không khí có chút áp lực.

Trương Hồ áy náy cúi đầu, thần sắc Chu Tước bi thương ngồi bên cạnh Lâm Nguyệt Dao, những người khác phân tán ở khắp nơi, hoặc đứng hoặc ngồi, nhưng trên mặt đều mang theo vẻ vô cùng tự trách.

Trương Hồ vỗ gáy, dẫn đầu phá vỡ trầm mặc.

“Đều do ta, là ta không bảo vệ tốt lão đại, lúc ấy ta nên cùng hắn đi tra xét!”

Triệu Phong vội vàng nói: “Hồ tử, nếu nói như vậy, ta cũng có trách nhiệm.”

Ngô Duệ thở dài một hơi, thanh âm trầm thấp nói: “Mặc kệ thế nào, lần này lão đại gặp chuyện không may là do chúng ta sơ xuất!”

Khuôn mặt Lâm Nguyệt Dao tiêu tụy, ánh mắt trống rỗng nhìn chăm chăm bàn chân trên mặt đất.

Cho dù thế nào nàng cũng chưa từng nghĩ tới, mới cùng Cố Trường Khanh gương vỡ lại lành chưa bao lâu đã lại gặp phải ly biệt như vậy.

Hơn nữa lần này không giống với trước kia, là cả tỷ năm!

Da dẻ con người, hai mươi bảy ngày sẽ hoàn toàn đổi mới một lần.

Bên ngoài hoa cỏ luân hồi bốn mùa, đã không còn là hình dáng trước đây nữa.

Cả Lam Tinh sẽ thay đổi từng ngày, một năm biến hóa đủ để khiến người kinh ngạc.

Tỷ năm, cho dù là tâm như bàn thạch không thay đổi, chờ Cố Trường Khanh trở về, chính mình có còn là dung mạo mà Cố Trường Khanh thích hay không?

Nghĩ như vậy, vẻ mặt nàng càng thêm cô đơn, đôi mắt khô khốc rớt cuộc cũng chảy ra một giọt lệ, khó chịu không nói nên lời.

Chu Tước vỗ nhẹ sau lưng nàng, nhẹ giọng an ủi: “Chúng ta vẫn luôn ở đây, chúng ta nhất định có thể đợi được lão đại về!”

Nói như vậy nhưng chính cô cũng không thể biết chính xác.

Nói xong, Chu Tước hồ thẹn mà nhìn về phía mấy người.

Nhất thời, trong phòng khách trừ tiếng thở dài thì lại lâm vào im lặng hồi lâu.

Lâm Thủy Dao ngồi ở trong góc, tâm tình lúc này không tốt hơn so với tỷ tỷ chút nào, thất thần mà nhìn ảnh chụp trên tường, suy nghĩ của cô đã trôi đi rất xa.

Người đàn ông cao lớn kia, sát phạt tứ phương, không hề sợ hãi, hẳn là bậc đế vương trời sinh, mỗi một hơi thở đều tản ra sự kiêu ngạo không gì sánh kịp.

Thân là Tinh chủ của Lam Tinh, hẳn sao có thể cứ như vậy vô thanh vô tức không trở về được!

Chương 359: Cầu Kết Làm Việc Xấu, Liên Tục Có Hành Tinh Diệt Vong

Quảng trường số chín, trong nhà Lâm Nguyệt Dao.

Lâm Thủy Dao vô thức lau đi nước mắt nơi khóe mắt, nhìn về phía phòng ngủ bên cạnh.

Trên chiếc giường lớn trong phòng đó là nơi Cố Nghiên Nghiên, con gái của Cố Trường Khanh và Lâm Nguyệt Dao đang nằm.

Từ lúc Cố Nghiên Nghiên hôn mê đến nay cũng không có dấu hiệu thức tỉnh, tiểu nha đầu đáng thương, ngay cả cơ hội đăng hoàng ăn một bữa cơm với phụ thân cũng không có.

Thời gian tỷ năm sau, liệu cô bé có còn cơ hội đó hay không cũng không ai biết.

Thích Ngọc Na cảm thấy miệng mình không biết nói chuyện, đành phải kéo tay Lâm Thủy Dao, khẽ vỗ vỗ an ủi, để cho cô yên tâm một chút.

Chỉ là nhìn tâm tình giờ phút này của mọi người, cô hít sâu mấy hơi, nhin không được cất tiếng: “Ta nói này, mọi người có nhầm lẫn gì không?”

Dừng một chút, thấy ánh mắt mọi người đã tập trung vào người mình, Thích Ngọc Na tiếp tục nói.

“Lão đại hắc cũng không phải chết rồi, hắc chỉ là bị nhốt trong Vũ Trụ chi thành thôi. Và lại, Vũ Trụ chi thành là nơi nào, là nơi mà tất cả chúng ta đã đi qua.”

“Ồ trong đó chỉ càng trở nên mạnh hơn thôi, đúng không? Trước kia chưa có ai từng phá được giam cầm của Vũ Trụ chi thành, không có nghĩa là lão đại không làm được!”

“Nhìn một đám các ngươi xem, nếu lão đại nhìn thấy các ngươi thế này, nói không chừng sẽ đánh các ngươi một trận!”

Lời của cô khiến cho vẻ mặt mọi người đều dịu xuống vài phần.

Ánh mắt Lâm Nguyệt Dao cũng bắt đầu có tiêu cự, còn nghiêm túc nhìn mọi người, chần chừ hỏi: “Là... là như vậy sao?”

Trương Hồ gật đầu thật mạnh, không ai so với y càng tin tưởng Cố Trường Khanh hơn.

Cố Trường Khanh ở ngũ phương vũ trụ gần như không có đối thủ.

Nếu ở trong Vũ Trụ chi thành mà thần văn lực của hắc lại có tinh tiến, vậy Vũ Trụ chi thành thực sự có lẽ không vậy khôn được hắc.

Triệu Phong nói: “Thích Ngọc Na nói không sai, chúng ta đã theo lão đại lâu như vậy, nghĩ mà xem, có chuyện gì có thể ngăn được ngài ấy?”

Vẻ mặt Lâm Nguyệt Dao chuyển thành vui mừng, kích động đến một câu cũng không nói nên lời, chỉ biết gật đầu.

Chu Tước cũng tán thành với Thích Ngọc Na, nhưng vẻ mặt vẫn mang theo lo lắng nồng đậm.

Nơi như Vũ Trụ chi thành, chỗ nào cũng có điểm cổ quái.

Pháp tắc không gian, pháp tắc thời gian đều không giống bên ngoài, chờ lão đại có thể thuận lợi đi ra, Lam Tinh sẽ biến thành bộ dạng gì cũng chưa biết được.

Hoàng Đế ho một tiếng, dùng thanh âm hùng hậu nói: “Mọi người đều nên nghĩ theo hướng tốt, chuyện này đối với Tinh Đế đệ hạ cũng không hẳn không phải là lực lượng vô hình.”

“Thời gian qua rất nhanh, tỷ năm đối với biến hóa của vũ trụ cũng chẳng qua chỉ là thoáng qua mà thôi.”

“Tinh Đế có khí vận trên người, không thể dùng cảnh ngộ của người bình thường suy đoán, ít nhất tỷ năm sau, hẳn nhất định có thể ra khỏi Vũ Trụ chi thành.”

“Trong khoảng thời gian trước mắt, bất kể thương hải tang điền, bất kể thay đổi thế nào, ta đều sẽ bảo vệ tính mạng của mẹ con hai người, cho nên...”

Ông!

Hoàng Đế còn chưa nói xong, trong phòng ngủ cách một bức tường bỗng nhiên truyền tới dao động thần văn lực khiến người kinh hãi.

“Là Nghiên Nghiên!”

Lâm Nguyệt Dao hô lớn, vội vã chạy thẳng về phía phòng ngủ.

Mấy người Hoàng Đế cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng theo sát phía sau.

Cửa phòng mở ra, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người đều thấy chấn kinh.

Trong phòng ngủ được trang hoàng ấm áp, cửa sổ đóng chặt, không có gió từ bên ngoài lùa vào.

Cố Nghiên Nghiên vốn yên ổn nằm trên giường, lúc này lại đang lơ lửng giữa không trung, toàn thân tỏa mát ra ánh sáng màu xanh trắng, chiếu sáng cả căn phòng thành vô cùng quý dị.

“Đây là chuyện gì?” Lâm Thủy Dao nói xong, lập tức bịt chặt miệng.

Lâm Nguyệt Dao nhìn trạng thái dị thường của Cố Nghiên Nghiên, lo lắng nói: “Nghiên Nghiên, con cũng không thể xảy ra chuyện được nữa!”

...

Tây vũ trụ, một thân ảnh bay nhanh như gió, lướt qua các tinh cầu.

Cuối cùng, hấn đứng trong hư không, nhú mào, khi ngừng đầu lên, gương mặt như được điêu khắc hiện ra, đúng là Cố Trường Khanh.

Lúc này, trong quang não của hấn có tin tức mới nhất, tất cả là đều là thông báo trong vũ trụ đến từ nền tảng Hồ Á.

“Số hiệu: XJAUW77256, văn minh cấp hai, hành tinh Á Đặc, gặp phải thần văn giả thần bí tập kích, tinh cầu hủy diệt.”

“Số hiệu: XJAUW885359, văn minh cấp một, hành tinh Borocavan, gặp phải thần văn giả thần bí tập kích, tinh cầu hủy diệt, chủng tộc tuyệt diệt.”

“Số hiệu: XJAUW633456, văn minh cấp ba, hành tinh Mục Ca, gặp phải thần văn giả thần bí tập kích, tinh cầu hủy diệt, chủng tộc diệt tuyệt, văn minh hoàn toàn tiêu vong.”

“Số hiệu: XJAUR77653s, văn minh cấp hai...”

Cố Trường Khanh nhìn thấy trong tin tức truyền ra những hình ảnh so sánh, trong sao trời trống rỗng khiến lòng hấn không khỏi trầm xuống.

Hấn rất nhanh đã tìm được không gian tiết điểm của vài tinh cầu kia, thân ảnh lập tức biến mất trong hư không.

Ngay sau đó, hấn đã xuất hiện cách “địa điểm cũ” của hành tinh Mục Ca gần nhất.

Hành tinh Mục Ca đã vỡ vụn, thoát ly khỏi quỹ đạo vận hành ban đầu, những mảnh vỡ cũng không biết đã rơi rụng đến phương nào.

Cố Trường Khanh cảm thụ được trong không gian lưu lại khí tức hàn băng nhẹ nhẹ, cùng với thần văn lực pha tạp đến mức khiến người chán ghét, ánh mắt trầm xuống.

“Hừ, quả nhiên là do tên thần văn giả hắc ám trong Vũ Trụ chi thành làm!”

“Sau khi dẫn theo cái đuôi chạy trốn khỏi Lam Tinh, gã và kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia ở cùng một chỗ, hai kẻ này đúng là cấu kết với nhau làm việc xấu, không làm được việc gì tốt!”

Cố Trường Khanh hồi tưởng lại một màn Đế Khâm Na Tịch bị Triệu Phong đánh trọng thương, càng thêm tin tưởng vững chắc phán đoán của mình.

Tiếp tục xuyên qua Tây vũ trụ, liên tục tra xét mười mấy tinh cầu không hiểu sao lại biến mất.

Tất cả đều không ngoại lệ, trong khí tức còn sót lại ở vị trí cũ của tinh cầu, Cố Trường Khanh đều tra xét ra khí tức thần văn pha tạp của Đế Khâm Na Tịch và Âm Văn.

Thông qua ghi chép của nền tảng Hồ Á, trình tự tinh cầu biến mất trước sau và vị trí cũ chúng từng tồn tại trong Tây vũ

trụ, Cố Trường Khanh xác định được lộ tuyến rời đi của bọn chúng.

Phương hướng dọc theo lộ tuyến này, tiếp tục tra xét sẽ không khó để phát hiện, khí tức của Đế Khâm Na Tịch và Âm Văn đã chuyển sang hướng Bắc.

Cố Trường Khanh thầm mắng trong lòng, tiện nhân Đế Khâm Na Tịch, chỉ cần ta bắt được người, ta nhất định sẽ giày vò người đến chết, sau đó nghiền xương thành tro!

Những sinh linh trên tinh cầu này thậm chí còn không biết đại nạn từ đâu mà tới, đã bị hủy diệt trong sự sợ hãi. Bọn họ vô tội cỡ nào!

Cố Trường Khanh hành động nhanh chóng, từ khí tức hai kẻ kia lưu lại, hấn kết luận được tốc độ của hai người đều đang gấp rút di chuyển cực nhanh!

Chương 360: Cố Nghiên Nghiên Thức Tỉnh, Ai Nấy Đều Hâm Mộ Không Thôi (1) Chương 360: Cố Nghiên Nghiên Thức Tỉnh, Ai Nấy Đều Hâm Mộ Không Thôi (1)

Sau khi xuyên qua vài trăm cái tinh hệ, dọc đường Cố Trường Khanh cũng lần lượt gặp được vài hành tinh bị hủy diệt.

Nhưng càng đi về hướng Bắc thì cũng không gặp được nữa.

Sau khi tới mảnh không gian này, khí tức của Đế Khâm Na Tịch và Âm Văn cũng trở nên gián đoạn, sau đó thì hoàn toàn biến mất vô tung.

Cố Trường Khanh thả ra thần niệm cẩn thận tra xét, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Cố Trường Khanh có chút buồn bực, bỗng nhiên đi gặp như vậy, còn đi về hướng Bắc, bọn chúng rốt cuộc muốn làm

gì?

Cố Trường Khanh còn đang do dự xem có nên tiếp tục đuổi theo, tìm tòi đến cùng hay không.

Đột nhiên hắn lại cảm thấy trong lòng hoảng hốt, cảm giác tim đập nhanh không biết từ đâu mà đến!

Cố Trường Khanh cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, cũng không phát hiện được hung thủ có uy hiếp đến mình.

Rất rõ ràng một điều, thực lực của hắn cường đại tới giai đoạn này, trong ngũ phương vũ trụ đã không còn thứ gì có thể cho hắn có cảm giác sợ hãi.

Nhưng sự sợ hãi này lại không giống sợ hãi khi đối mặt với cường địch.

Cảm giác như vậy, ở trong trí nhớ của hắn xác thực từng có, nhưng đã rất lâu không xuất hiện.

Cảm giác tim đập nhanh khó hình dung, không phải đến từ bên ngoài, mà giống như đến từ một góc nào đó trong cơ thể hắn.

...

Lúc này, trái tim của Cố Trường Khanh tựa như bị một bàn tay vô hình mạnh mẽ bóp chặt, huyết mạch chảy ngược, một cảm giác bất an và bức thiết tràn ngập mỗi dây thần kinh.

Nhất là biên độ nhịp tim nhảy lên cấp tốc, Cố Trường Khanh hoàn toàn không áp chế được, cảm giác mình chỉ cần hơi không cẩn thận thì trái tim sẽ nhảy ra ngoài.

“Chẳng lẽ là người thân nhất của ta xảy ra vấn đề?”

Cố Trường Khanh nhíu mày, thì thào lầm bầm.

Nhưng phụ mẫu hắn đã không còn, hắn là kẻ đơn độc, nhìn khắp toàn vũ trụ, ai có thể khiến hắn lo lắng thấu xương như

thế?

“Nghiên Nghiên!”

Đôi mắt Cố Trường Khanh bỗng nhiên sáng ngời, thất thanh hô lên một cái tên.

Trên Lam Tinh vẫn còn một huyết mạch chí thân với hắn, vậy đó chính là con gái hắn!

Mình và con gái gặp nhau mới chỉ có hai lần, Nghiên Nghiên đã bởi vì hắn mà bị người tính kế.

Trước khi hắn tiến vào Vũ Trụ chi thành, Nghiên Nghiên bị hao tổn thần hồn đã được chữa trị.

Cô bé chỉ chờ thức tỉnh thật sự. Giờ phút này hắn bỗng nhiên có được nhịp tim cảm ứng, ngoại trừ Nghiên Nghiên.

Cố Trường Khanh không nghĩ ra được bất cứ nguyên nhân nào khác.

“Tuyệt đối không thể để Nghiên Nghiên xảy ra chuyện!”

Lúc này Cố Trường Khanh bỏ xuống ý niệm tiếp tục truy kích Đế Khâm Na Tịch trong đầu.

Thân ảnh chợt lóe, biến mất trong sao trời.

...

Quảng trường số chín, Lam Tinh.

Trong tòa nhà xa hoa, mọi người đứng trước cửa phòng ngủ, vẫn như cũ chưa tỉnh lại từ trong khiếp sợ cực lớn.

Tỷ muội Lâm Nguyệt Dao hoang mang lo sợ, hoàn toàn không biết xử lý thế nào.

Trương Hồ lo lắng nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, con bé chính là huyết mạch duy nhất của lão đại, không thể để xảy ra chuyện!”

Chu Tước liếc y một cái: “Ngậm cái mỏ quạ đen của ngươi lại!”

Ngô Duệ cũng không nhịn được hỏi: “Sao lại đột nhiên như vậy, luôn phải có nguyên nhân, ai có thể nghĩ ra là nguyên nhân gì không?”

Thân thể Cố Nghiên Nghiên cứng ngắc, trên người còn đắp một cái chăn mỏng, cứ như vậy lơ lửng phía trên chiếc giường.

Cả phòng ngủ tràn ngập một màu xanh trắng, lúc này càng ngày càng thịnh.

Những người khác muốn nói gì đó, nhưng đều sợ chọc phải chỗ không ổn của Lâm Nguyệt Dao, vì thế không hện mà cùng quay đầu nhìn về phía Hoàng Đế.

Hoàng Đế từng được Cố Trường Khanh giao phó, lúc này ông ta chính là đế chủ tạm thời có được quyền phát ngôn cao nhất.

Lời của ông ta không chỉ có tác dụng trấn an lòng người, mà ở một trình độ nào đó cũng đại diện cho ý chí của Cố Trường Khanh.

Hoàng Đế bình thản mở miệng: “Nghiên Nghiên hôn mê cũng được, mà có biến cố như vậy cũng được, sẽ luôn có một cơ duyên, các ngươi ai có thể nhớ được cái gì không?”

Lâm Nguyệt Dao được đỡ dậy, suy nghĩ một lát rồi nói: “Khi Nghiên Nghiên gặp phải công kích, người cuối cùng gặp chính là cha con bé. Ta nghĩ nhất định là vừa rồi nghe được tin tức cha xảy ra chuyện, chịu phải kích thích mới có thể xảy ra chuyện như vậy.”

Hoàng Đế gật đầu, cổ vũ nàng tiếp tục nói.

Lâm Nguyệt Dao đã trấn định hơn nhiều, vừa nghĩ vừa nói: “Trường Khanh từng nói, linh hồn của Nghiên Nghiên bị hao

tồn, nhưng sau đó linh hồn hao tổn đã được chữa khỏi, nhưng Trường Khanh còn nói...”

“Lão đại nói gì?” Thích Ngọc Na tò mò hỏi.

Lâm Nguyệt Dao cũng không biết lúc này nói ra đối với Nghiên Nghiên có chỗ tốt hay không, nhưng nếu như không nói thì nàng cũng không biết nên làm thế nào.

“Trường Khanh bảo, Nghiên Nghiên nhân họa đắc phúc, bởi vì cái này vô cùng có khả năng là một cơ duyên lớn, nhưng là cơ duyên gì thì chính hắn cũng không biết rõ ràng.”

Mọi người nghe xong thì càng thêm nghi hoặc, ngay cả Hoàng Đế cảm xúc phập phồng không lớn lúc này cũng nhàu mảy.

Lúc nói chuyện, ánh sáng xanh trắng trên người Cố Nghiên Nghiên đột nhiên đại thịnh, quang văn gọi lên dao động mạnh mẽ lan tràn ra khỏi phòng ngủ, khiến cho cả quảng trường số chín đều chấn động.

Trương Hồ kinh ngạc thốt lên: “Thần văn lực thật mạnh, Nghiên Nghiên là đang thức tỉnh năng lực đáng sợ gì sao?”

Triệu Phong ngược lại lộ ra vẻ mặt vui mừng, thoải mái nói: “Cái này có gì phải kinh ngạc, người cũng không xem Nghiên Nghiên kế thừa huyết mạch của ai!”

Nếu là thức tỉnh thần văn lực, vậy đúng là không có gì phải lo lắng.

Dù sao mọi người cũng từng trải qua, cũng bắt đầu từ một nước đó mà đi tới hôm nay.

Lâm Nguyệt Dao nghe bọn họ nghị luận như vậy, trái tim treo lơ lửng cũng hạ xuống.

Ngô Duệ bữu môi, có chút hâm mộ nói: “Thật đúng là rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con gái của lão đại còn chưa

hoàn toàn thức tỉnh mà đã có thể gây ra được động tĩnh lớn như thế, nhớ ban đầu khi ta thức tỉnh, có lẽ chỉ có thể kinh động đến mấy con ruồi muỗi thôi.”

Trương Hồ không chút lưu tình mà dội một chậu nước lạnh: “Còn nói nữa, cái đêm trăng máu giáng lâm đó, tiếng gọi quỷ của người cứ như giết heo, dữ hơn Nghiên Nghiên nhiều!”

Tóm lại, mọi người tán gẫu về thần văn lực, sau đó đều dần dần thả lỏng.

Nhưng mà dao động tản ra trên người Cố Nghiên Nghiên ngày càng mạnh, bên ngoài đã bắt đầu rối loạn, Hoàng Đế vội vàng mở ra kết giới, bao trùm cả căn phòng.

Sau khi ánh sáng xanh trắng được ngăn cách trong phòng ngủ, quang trường số chín lập tức không phục bình tĩnh.

Không ít người nghe được động tĩnh đều chạy ra đường xem xét tình huống, sau đó lại gãi gãi đầu, về mặt nghi hoặc mà trở về trong nhà mình.

Nhưng vì thế mà thần văn lực cường đại cũng chỉ có thể tập hợp trong một không gian hữu hạn.

Khí thể dao động trên người Cố Nghiên Nghiên không chỉ không giảm, còn càng ngày càng mạnh hơn, khiến cho hai tỷ muội Lâm Nguyệt Dao và Lâm Thủy Dao bị áp đến mức không thở nổi.

Chu Tước và Thích Ngọc Na phân biệt đứng ở bên cạnh hai người, phóng ra thần văn lực, giúp hai người triệt tiêu sự trùng kích mạnh mẽ ấy.

Đúng lúc này, dao động thần văn lực trên người Cố Nghiên Nghiên không tăng lên nữa, ngược lại dần trở nên bằng phẳng, ánh sáng màu xanh trắng cũng bắt đầu tụ lại trên người bé.

Đợi khi tất cả ánh sáng đều tụ hết lên người cô bé, xung quanh thân thể lại có một luồng ánh sáng thần vận lóe lên rồi lưu động.

Mọi người khiếp sợ mà nhìn Cố Nghiên Nghiên, không ai phát ra một thanh âm nào.

Chương 361: Cố Nghiên Nghiên Thức Tỉnh, Ai Nấy Đều Hâm Mộ Không Thôi (2) Chương 361: Cố Nghiên Nghiên Thức Tỉnh, Ai Nấy Đều Hâm Mộ Không Thôi (2)

Mọi người khiếp sợ mà nhìn Cố Nghiên Nghiên, không ai phát ra một thanh âm nào.

Thức tỉnh thân văn lực đáng sợ như vậy mà còn nhẹ nhàng thế, Cố Nghiên Nghiên chỉ sợ là người đầu tiên!

Trong ấn tượng của mọi người, lúc vừa mới thức tỉnh thân văn lực, thân thể đều phải thừa nhận nỗi đau đớn như nổ tan xác, sống sót được mới xem như thức tỉnh.

Nếu không chịu được thì sẽ ngay lúc đó nổ tan xác mà chết.

Phương thức thức tỉnh này của Cố Nghiên Nghiên, nói không hâm mộ thì chính là giả.

Trương Hồ nhin không được nói: “Hoàng Đế tiền bối, theo người thấy, Nghiên Nghiên thức tỉnh thân văn gì? Sao ta luôn cảm thấy cô bé và chúng ta không quá giống nhau?”

Tuy Ngô Duệ cảm thấy Trương Hồ lắm miệng, nhưng lúc này cũng lộ ra vẻ tò mò.

Triệu Phong cười khẽ: “Nếu Nghiên Nghiên giống như người vậy thì chẳng phải thành phế sài rồi sao?”

Chu Tước nghiêm túc nói: “Hai người các người đừng có đấu võ mồm nữa, đã là lúc nào rồi, trước tiên xem xét tình hình của Nghiên Nghiên rồi nói sau.”

Triệu Phong nghe vậy thì lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tâm thần Lâm Nguyệt Dao không ổn định, thật sự lo lắng cho Nghiên Nghiên, nhìn về phía Hoàng Đế, chần chờ hỏi: “Hoàng Đế tiên bối, Nghiên Nghiên như vậy có vấn đề gì không, tình huống hiện tại rốt cuộc thế nào?”

Hoàng Đế đã sớm dùng thần niệm thăm dò, sau khi tới gần tra xét kết quả của Nghiên Nghiên, ông trước tiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thanh âm bình thản vang lên: “Không hổ là con gái của Tinh đế bệ hạ, thiên phú này, thật sự là tồn tại độc nhất vô nhị!”

“Thần văn lực hậu thiên mà cô bé sinh ra vượt xa đám Hồ Tử, cũng vượt xa những thần văn giả khác trong vũ trụ, cho dù là ta cũng kém xa cô bé!”

...

Lam Tinh, quảng trường số chín, trong nhà Lâm Nguyệt Dao.

Làm mẹ, Lâm Nguyệt Dao đối với chuyện thần văn lực mạnh yếu cũng không quá để tâm.

Người đàn ông của nàng là Tinh đế, cho dù con gái chẳng có chút thiên phú nào thì cũng là viên ngọc quý trong tay nàng.

Nghe mọi người hào hứng nghị luận, vẻ mặt nàng chỉ có lo lắng mà nhìn con gái vẫn còn đang nhắm nghiền hai mắt.

“Nghe ý tứ của các người, sau khi thức tỉnh thì sẽ không còn gì đáng ngại, vậy vì sao đến giờ Nghiên Nghiên vẫn chưa tỉnh lại?”

Mọi người nghe thế cũng đều lộ ra thần sắc khó hiểu.

Đúng vậy, quá trình bọn họ thức tỉnh vô cùng đơn giản, sau khi thức tỉnh thì sẽ cảm giác được thần lực như thoát thai hoàn cốt.

Tình huống này của Cố Nghiên Nghiên, thuộc về khu vực mù nhận thức của họ.

Hoàng Đế lắc đầu đáp: “Ta cũng không biết đây là nguyên nhân gì, vừa rồi lúc ta tra xét, thần hồn của Nghiên Nghiên cũng tự động che chắn hết tất cả thâm nhập từ bên ngoài.”

“Ta sợ làm con bé bị thương nên không dám mạnh mẽ xâm nhập vào linh hồn, chỉ tra xét thần văn lực mạnh yếu rồi lui ra trước.”

Chuyện Hoàng Đế còn không biết, những người khác sao có thể biết được.

Tay Lâm Nguyệt Dao che trước ngực chột nắm chặt, vô cùng khẩn trương.

Giờ phút này, Cố Nghiên Nghiên đã khôi phục bình tĩnh, ánh sáng thần vận trên người đã thu lại.

Khi mọi người ở đây đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong phút chốc, trên người cô bé đột nhiên bộc phát ra uy áp sắc bén bức người.

Một cảm giác áp bách mạnh mẽ va chạm xung quanh, gia cụ trong phòng ngủ nháy mắt vỡ nát.

Ly nước đặt trên bàn bay lên không trung, nháy mắt đã bị đè ép thành một đoàn.

Trương Hổ khiếp sợ cảm thán: “Thần hồn uy áp thật mạnh!”

Những người khác cũng đều bị uy áp từ thần hồn bất thành linh này làm cho khiếp sợ đến trở mặt, nói không ra lời.

Trên mặt Hoàng Đế hiện lên nghi hoặc.

Vừa rồi khi tra xét Cố Nghiên Nghiên, thần hồn của cô bé vẫn ở trạng thái phong bế, giờ phút này lại lâm vào trạng thái cuồng bạo.

Chuyện như vậy ông ta cũng chưa từng gặp.

Uy áp vô hình che trời lấp đất mà đến, hai tỷ muội Lâm gia tránh ở bên cạnh Chu Tước và Thích Ngọc Na căn bản không chịu nổi.

Lúc này, hai người giống như một cọng cỏ nhỏ dưới cuồng phong bạo vũ, cố gắng chống đỡ để cho mình không tê liệt ngã xuống đất.

Mấy người Trương Hồ không dám phóng thích thần hồn chống cự, sợ trong lúc không hiểu rõ tình hình sẽ làm Cố Nghiên Nghiên bị thương.

Hoàng Đế không còn cách nào, chỉ có thể tản ra thần hồn của mình, ngăn cách thần hồn uy áp của Cố Nghiên Nghiên.

Lâm Nguyệt Dao vừa thấy Hoàng Đế ra tay thì không quan tâm tới thân hình lung lay sắp đổ của mình, hét lớn: “Đừng làm Nghiên Nghiên bị thương!”

Hoàng Đế thật cẩn thận không chế thần hồn của mình, dùng cách lấy nhu chế cương tiến hành ngăn cách thần hồn của Cố Nghiên Nghiên.

Ông ta cũng sợ mình không cẩn thận sẽ tạo thành thương tổn không thể nghịch chuyển với thần hồn của Cố Nghiên Nghiên, dù sao cô bé cũng đã từng chịu một lần thương tổn.

Nhưng mà sau đó phải giải quyết vấn đề của Cố Nghiên Nghiên thế nào, Hoàng Đế cũng nghĩ mãi không ra.

Tất cả mọi người vô cùng lo lắng nhìn một màn này, vô kế khả thi.

Theo thần hồn uy áp trên người Cố Nghiên Nghiên càng ngày càng mạnh, sắc mặt Hoàng Đế cũng càng thêm ngưng trọng.

Hiển nhiên, Cố Nghiên Nghiên đã không thể khống chế được thần văn cuồng bạo của mình.

Nếu như cô bé cứ tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ lâm vào trạng thái mất khống chế trong vô thức.

Cuối cùng, thần hồn sẽ có nguy cơ tan vỡ.

Ông tạm thời còn có thể dễ dàng áp chế, nhưng thời gian càng dài, ai cũng không dám bảo đảm sẽ không phát sinh chuyện gì khác.

Cho dù mạnh mẽ áp chế thì chắc chắn cũng sẽ tạo thành thương tổn rất lớn với cô bé.

Nếu Cố Nghiên Nghiên có mệnh hệ gì, ông ta làm sao có thể giao phó với Cố Trường Khanh.

Thần hồn của Hoàng Đế là mạnh nhất trong mấy người, lẽ ra có ông ta ra tay thì không có gì phải lo lắng.

Nhưng mà Lâm Nguyệt Dao nhìn vẻ mặt vô cùng chăm chú của Hoàng Đế càng ngày càng nghiêm túc, trong mắt còn sinh ra lo lắng mơ hồ.

Trong phút chốc, nước mắt của Lâm Nguyệt Dao không kiềm được mà rơi xuống.

Chu Tước muốn nói vài lời an ủi, nhưng trước tình huống không xác định được sự việc, lời nói gì cũng đều không có tác dụng.

Trương Hồ ngoại trừ vò đầu bứt tai, rất muốn làm gì đó cho Nghiên Nghiên nhưng lại không biết nên làm thế nào.

Chương 362: Yên Tâm Đi, Ta Đã Trở Về! Chương 362:
Yên Tâm Đi, Ta Đã Trở Về!

Thấy thần hồn Cố Nghiên Nghiên đã lâm vào trạng thái không thể khống chế, nếu còn không ngăn chặn thì thần hồn sẽ hoàn toàn tan vỡ. Hoàng Đế cắn răng, chỉ có thể hạ quyết tâm, lựa chọn mạnh mẽ áp chế.

Lúc này, ánh sáng trên người Hoàng Đế chợt lóe, áo giáp Đế Hoàng gia thân.

Trên người ông ta phát ra uy áp khủng bố, trùng kích khiến cho mọi người trong phòng liên tục lui về sau vài bước.

Cũng may trong lúc chỉ mảnh treo chuông, Hoàng Đế cực lực khống chế được uy áp này, không tạo thành tổn hại gì cho Cố Nghiên Nghiên và hai tỷ muội Lâm Nguyệt Dao.

Mấy người Trương Hổ vội vàng cùng nhau xếp thành hàng che chắn trước mặt hai tỷ muội Lâm Nguyệt Dao, phóng thích thần văn lực, chặt chẽ bảo vệ bọn họ.

Nhưng ánh mắt lại không hề chớp mà nhìn về phía Hoàng Đế, uy lực của áo giáp Đế Hoàng kinh người như thế, Hoàng Đế tiên bối sao lại bỗng nhiên bạo phát thần văn?

Hoàng Đế không rảnh phân tâm, trầm nghĩ trước tiên ổn định thần hồn của Cố Nghiên Nghiên, tiến hành theo trình tự, đầu tiên là trấn an, rồi đi một bước tính một bước.

Nhưng đúng vào lúc này, khi Hoàng Đế chuẩn bị hành động thì cảm thấy có người xông vào kết giới do mình bày ra, Hoàng Đế Không hề nghĩ ngợi đã thúc giục thần văn, dùng tư thái mạnh nhất nghênh địch.

Hoàng Đế lạnh giọng quát chói tai: “Ai?”

Trong phút chốc, trong căn phòng nho nhỏ, mấy người mạnh nhất Lam Tinh thậm chí cả vũ trụ đều đồng loạt bùng nổ

thần văn, nếu không phải có kết giới của Hoàng Đế ngăn cản, chỉ sợ một ít thần văn lực lộ ra ngoài cũng có thể hủy diệt cả một tinh hệ.

Nhất định là có kẻ địch đáng sợ xuất hiện, nếu không với thực lực của Hoàng Đế thì không cần phải tỏ ra như lâm phải đại địch như thế.

Mọi người đều chấn chỉnh lại tinh thần, mấy người Trương Hồ về mặt cương nghị, đã phân công rõ ràng, đứng thành đội hình, chuẩn bị trả giá tất cả để ứng chiến.

Đây là thời khắc quan trọng nhất trong sống chết của con gái lão đại, cho dù bảo bọn họ hy sinh tính mạng để bảo vệ Nghiên Nghiên, bọn họ cũng không mảy may nhú mày dù chỉ là một cái.

Lâm Nguyệt Dao đã khóc không ra tiếng, đầu tiên là phu quân gặp chuyện không may, ngay sau đó con gái lại sinh tử chưa rõ.

Trong lòng nàng đã phủ kín vết thương, chỉ thiếu chút nữa đã vỡ thành mảnh nhỏ.

Lâm Thủy Dao ôm lấy tỷ tỷ, vẻ mặt cũng tái nhợt, chỉ biết nói ra câu an ủi máy móc: “Tỷ tỷ, không sao đâu, Nghiên Nghiên sẽ không sao đâu!”

“Là ta!”

Lốc xoáy ở kết giới trong phòng ngủ rung động, một thân ảnh xuất hiện trong phòng, chậm rãi quay đầu lại.

Một thân mặc quân trang của Đế Quốc chi chủ, dáng người cao lớn thon dài, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng không có chút tỳ vết nào, ngoại trừ Cố Trường Khanh thì còn có thể là ai khác?

“Lão đại!”

“Lão công!”

“Tỷ phu!”

Thấy rõ bộ dáng người tới, Trương Hồ vui mừng đến phát khóc, hộc mắt lệ nóng quanh tròn: “Lão đại, ta còn nghĩ sẽ không được gặp lại ngươi nữa!”

Cố Trường Khanh sắc mặt không tốt trừng mắt nhìn y, “Làm sao, ngươi không hy vọng ta quay lại?”

Trương Hồ nháy mắt sừng sốt, vội vàng giải thích: “Không phải... không phải... lão đại, ta... ta...”

Triệu Phong nhanh chóng đi tới bịt miệng Trương Hồ lại, hiện tại cũng không phải lúc để tên này tấu hài mua vui cho mọi người ở đây.

“Lão công, Nghiên Nghiên nó...”

Lâm Nguyệt Dao xông lên trước ôm lấy cánh tay Cố Trường Khanh, lo lắng nói.

“Yên tâm đi, ta đã trở về, sẽ không để Nghiên Nghiên xảy ra chuyện gì.”

Cố Trường Khanh nhẹ nhàng ôm Lâm Nguyệt Dao một chút, quay đầu nhìn về phía Hoàng Đế.

“Tiền bối, vất vả rồi, tiếp theo cứ giao cho ta đi.”

...

Trái tim mọi người vào một khắc này cuối cùng cũng hạ xuống, mỗi người đều muốn biết Cố Trường Khanh rốt cuộc đã trải qua cái gì.

Nhưng cũng đều hiểu rõ, hiện tại không phải là lúc nói chuyện này.

Hoàng Đế gật gật đầu, thu hồi thần hồn của mình.

Uy áp cường thế của áo giáp Đế Hoàng tán đi, một chuyện khiến mọi người khiếp sợ xảy ra.

Thần hồn của Cố Nghiên Nghiên không còn cuồng bạo, mà trong nháy mắt Cố Trường Khanh đi về phía cô bé thì chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

Trong phòng ngủ tràn ngập hơi thở vô cùng dịu ngoan, cùng với bộ dáng táo bạo không thể không chế trước đó như hai người khác nhau.

Cố Trường Khanh ngồi xuống bên giường, vuốt ve đầu nhỏ của cô bé, dịu dàng trong mắt như muốn tràn ra.

Nhẹ giọng nói: “Nghiên Nghiên, đừng sợ, ba ba đã về rồi!”

Lâm Nguyệt Dao vui đến phát khóc, nước mắt rớt cuộc không khống chế được mà rơi xuống.

Nàng hơi hé miệng, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Cố Trường Khanh mở tay phải ra, một đóa hoa sen màu xám trắng nháy mắt nở rộ, một khí tức thần hồn tinh thuần ở hoa tâm đang không ngừng ngưng tụ xoay vòng.

Đây là những thần hồn hẩn thu thập được trong Vũ Trụ chi thành, đã được Linh Diễm tinh lọc, không còn khí tức pha tạp nào.

Khi hẩn trên đường truy tìm Đế Khâm Na Tịch và Âm Văn, cảm ứng được con gái Nghiên Nghiên xảy ra chuyện, hẩn quyết định thật nhanh, xuyên qua vô số tinh hệ, chạy vội về tới Lam Tinh.

Còn chưa tới quảng trường số chín đã cảm nhận được lực lượng thần hồn cường đại.

Vào lúc hẩn chuẩn bị phóng thích thần hồn của mình ngay tại chỗ để cùng nó giao lưu thì cỗ lực lượng này lại đột nhiên thu lại, Cố Trường Khanh đoán được là do đám người Hoàng Đế vì đề phòng làm người vô tội bị thương nên bày ra kết giới.

Nghiên Nghiên có thần hồn mạnh mẽ vượt xa người thường, quả thực vừa có lợi vừa có hại.

Có lợi chính là nó sẽ mở ra ngộ tính tu luyện cho cô bé, đồng thời cũng có thể khiến cho năng lực khống chế thần văn lực của con bé càng mạnh hơn.

Nhưng đối với cô bé vẫn còn nhỏ mà nói, dưới tình huống cả tâm trí lẫn cơ thể còn chưa trưởng thành, căn bản không làm được việc khống chế thần hồn chuẩn xác.

Vì thế nên khi thần văn của cô bé thức tỉnh mới xuất hiện tình huống tảo bạo không khống chế được.

Cố Trường Khanh biết, thần hồn tảo bạo có quan hệ với chuyện Nghiên Nghiên từng bị tổn thương linh hồn.

Mặc dù sau khi chuyện đó xảy ra, hắn đã kịp thời bỏ toàn cho cô bé, nhưng vẫn không đủ để thừa nhận thần hồn cường đại như thế. Việc cấp bách trước mắt là phải ổn định được cô bé.

Chương 363: Nghiên Nghiên Tỉnh Lại Chương 363: Nghiên Nghiên Tỉnh Lại

Cố Nghiên Nghiên nằm trên giường, cơ thể cứng ngắc đã thả lỏng, nhưng ánh sáng thần vận vẫn như trước không tiêu tán.

Cố Trường Khanh đặt luồng thần hồn tinh khiết trong lòng bàn tay lên trán Cố Nghiên Nghiên, thần hồn hóa thành từng tia nhỏ, thông thả đi vào trong cơ thể cô bé.

Ánh sáng màu xanh trắng lúc sáng lúc tối, Cố Nghiên Nghiên thần kỳ tiếp nhận những thần hồn đó, khí tức tinh thuần trên hoa sen bắt đầu rót vào cơ thể cô bé càng lúc càng nhanh.

Thần hồn của cô bé không còn mất khống chế nữa, ngược lại dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người lại trở nên vô cùng bình tĩnh.

Uy áp bức người trong phòng ngủ đã không còn, mấy người Hoàng Đế đề phòng chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào cũng dần thả lỏng.

Bọn họ đều nhìn thấy động tác của Cố Trường Khanh, suy nghĩ trong lòng cũng không giống nhau.

Trương Hổ nắm chặt tay, nói thầm trong lòng: Chỉ cần lão đại ở đây, sẽ không có vấn đề không giải quyết được, cho dù trời có sập xuống lão đại cũng có thể dùng thực lực bản thân chống đỡ.

Sắc mặt Hoàng Đế vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong lòng lại nổi lên nghi hoặc không nhỏ.

Cố Trường Khanh xuất hiện tại thời điểm mấu chốt, chuyện này đủ để chứng minh hắn không bị nhốt trong Vũ Trụ chi thành.

Nhưng nền tảng Hồ Á không tới mức vì muốn gây ra một trận đại nạn mà dùng Cố Trường Khanh và Lam Tinh để chơi trò đùa lớn như vậy, cố ý rải tin tức giả chứ?

Chẳng qua hắn có thể kịp thời trở lại, so với cái gì cũng tốt hơn!

Triệu Phong và Ngô Duệ kích động nhìn nhau, lão đại vừa đến, tất cả nan đề đều được giải quyết dễ dàng.

Ánh mắt Chu Tước và Thích Ngọc Na nhìn Cố Trường Khanh có thêm vài phần cảm xúc khác.

Lâm Thủy Dao rút cuộc cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, sục sục mũi nói: “Tỷ phu có thể an toàn trở về, chúng ta cái gì cũng

không sợ. Tỷ tỷ, người cùng Nghiên Nghiên cũng không cần lo lắng nữa.”

Lâm Nguyệt Dao xoa đôi mắt sưng lên vì khóc, xúc động nhìn cha con Cố Trường Khanh.

“Ta biết mà, lão công của ta không có chuyện gì, Nghiên Nghiên nhất định là không muốn ba ba gặp chuyện, cho nên vừa rồi mới bị kích thích.”

Cố Trường Khanh nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ xinh xắn của con gái, cảm nhận được khí tức dao động nhàn nhạt giữa hai người, cảm giác thân thiết trước nay chưa từng có ập tới, hắn biết, đây là huyết mạch tình thân chặt chẽ giữa mình và cô bé.

Chỉ là ổn định thần hồn, chỉ dựa vào việc rót thần hồn vào còn chưa đủ, tiếp theo Cố Trường Khanh còn cần một thứ làm môi giới thích hợp để giúp Cố Nghiên Nghiên có thể khống chế thần hồn của chính mình.

Hai mắt Cố Trường Khanh hơi mở ra, ấn ký Linh Diễm trên trán bỗng sáng lấp lánh, bắt đầu từng chút một tróc ra từ trên trán hắn.

Sau khi ánh sáng ấn ký cuối cùng rời khỏi trán hắn, đóa sen xám trắng trên bàn tay hắn bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Cố Trường Khanh không hề do dự chút nào, trực tiếp thúc giục linh diễm, để nó dung nhập thật sâu vào trán Cố Nghiên Nghiên, một lát sau, ở mi tâm cô bé hiện ra một ấn ký màu xám trắng.

Lúc này, hoa sen màu xám trắng cũng giống như cảm ứng được, sau khi Linh Diễm mạnh mẽ tràn vào cơ thể Cố Nghiên Nghiên, thần vận ánh sáng trên người Cố Nghiên Nghiên nhạt dần rồi biến mất.

Trên khuôn mặt nhỏ xinh xắn của cô bé cũng bắt đầu hiện lên huyết sắc.

Nhìn thấy con gái biến hóa rõ ràng như vậy, nước mắt Lâm Nguyệt Dao vừa mới thu về lại như vỡ đê, che miệng rơi nước mắt.

Trên mặt Lâm Thủy Dao càng là kinh hãi, cô ôm lấy tử tử, vỗ nhẹ lưng an ủi, một đôi mắt trong veo như nước lại trông ngóng nhìn Cố Trường Khanh, bên trong chất đầy cảm động và mong đợi không thể nói thành lời.

Hoàng Đế thấy Cố Nghiên Nghiên đã thoát khỏi nguy hiểm, không khỏi nhú mày, Linh Diễm rút cuộc mạnh thế nào không ai không biết, nhưng Cố Trường Khanh vì con gái mà không chút do dự lấy ra, phần quyết đoán này thực khiến người ta cảm khái không thôi.

Mấy người Trương Hồ cảm thấy trong mắt như có hạt cát, lão đại đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, sát phạt quả quyết, cho người khác ấn tượng là một vương giả tuyệt đối cao cao tại thượng không thể nghi ngờ.

Nhưng đôi mắt với cô con gái bình thường này, hấn lại lấy vật mạnh mẽ như vậy ra, nói cho là cho, không có gì vĩ đại hơn tình yêu của người cha.

Bất kể cách xa bao nhiêu tinh hệ, bất kể bản thân ở nơi nào, chỉ cần cô bé cần, hấn sẽ bất chấp tất cả mà tới, làm chỗ dựa cho cô bé.

Cố Nghiên Nghiên phần điều ngọc mài nằm trên giường, lông mi rung rung, ngón tay trắng trẻo đặt bên giường động đây, chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt kia trong veo sáng ngời, bên trong như có trời sao lấp lánh, linh vận xinh đẹp tại lúc này như muốn chảy xuôi ra,

nhìn quanh một vòng thì dừng lại ở chỗ Cố Trường Khanh không chuyển mắt.

Đôi môi tái nhợt của cô bé hơi động đậy, nhanh chóng bò dậy từ trên giường, mở ra đôi tay bỏ nhào vào trong ngực Cố Trường Khanh.

“Ba ba! Ba ba!”

Cố Trường Khanh vốn cho rằng tim mình làm bằng sắt, nhưng dưới một tiếng kêu ngọt ngào này, bất tri bất giác bị hòa tan.

Hắn ôm lấy thân hình nho nhỏ của Cố Nghiên Nghiên, không ngừng lặp đi lặp lại: “Xin lỗi con.”

“Là ba ba không tốt, không bảo vệ tốt con và mama, về sau ba ba tuyệt đối sẽ không để hai người phải lo lắng sợ hãi nữa.”

Chương 364: Thập Điện Diêm La, Đến Cố Trường Khanh Cũng Phải Cảm Khái Ghen Tỵ
Chương 364: Thập Điện Diêm La, Đến Cố Trường Khanh Cũng Phải Cảm Khái Ghen Tỵ

Hoàng Đế yên lặng thu hồi kết giới, những người khác cũng đi theo sau ông ta, cùng nhau rời khỏi nơi này, để lại không gian cho người một nhà bọn họ.

Trên người Cố Trường Khanh quả thực vẫn còn rất nhiều bí ẩn, nhưng nếu hắn đã trở lại, vậy những chuyện đó cũng chỉ là cố sự khiến mọi người tò mò mà thôi.

Lâm Thủy Dao nhìn hình ảnh tốt đẹp một nhà tỷ tỷ đoàn tụ, trong lòng vui vẻ lại có chút chua xót.

Cô buông tay Lâm Nguyệt Dao, từng bước lùi về phía sau, đôi mắt đã trướng đến phát đau, trong miệng cũng là cay đắng không biết làm sao mới có thể làm dịu.

Trước đó đột nhiên nghe nói Cố Trường Khanh xảy ra chuyện, cô đã nghĩ vẫn sẽ luôn ở lại đây, cùng tỷ tỷ và Nghiên

Nghiên vượt qua cửa ải khó khăn.

Nhưng tỷ phú đã trở lại, ý tưởng này của cô lại giống như không hợp thời nữa.

Lâm Thủy Dao lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, khoảnh khắc khi cô xoay người lại vừa cười vừa khóc.

Trong căn phòng lớn lập tức yên tĩnh lại, trong mắt Lâm Nguyệt Dao chỉ có chồng và con gái, nàng rất nhanh đi lên trước, ôm chặt lấy hai người.

Cảm giác mất rồi lại có được khiến cô kích động vạn phần, trong miệng thì thào nói: “Các người đều ở đây, đều không rời khỏi ta, thật sự tốt quá!”

Cố Nghiên Nghiên vừa mở miệng nói chuyện, giọng nói non nớt có chút khàn khàn.

Nhưng nghe vào trong tai Lâm Nguyệt Dao thì còn êm tai hơn so với tiên nhạc trên trời.

Nàng ôm con gái thơm rồi lại thơm: “Nghiên Nghiên, nhanh nói cho cha mẹ, còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Cố Trường Khanh cũng siết tay ôm nàng vào lòng, ở trên má nàng hôn nhẹ một cái: “Nghiên Nghiên không sao rồi, ngược lại là người, sao lại gầy đi nhiều như vậy?”

Lâm Nguyệt Dao e thẹn quay đầu đi chỗ khác, tròng Cố Trường Khanh một cái: “Lão công, Nghiên Nghiên còn đang nhìn kia!”

Cố Trường Khanh cung chiêu nhìn nàng, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi, ta không nên bận bịu việc khác, nên sớm một chút quay về.”

Lâm Nguyệt Dao tựa đầu vào ngực hắn, thủ thi dụ dàng: “Chỉ cần người không sao, Nghiên Nghiên không sao là ta đã

thấy đủ rồi!”

Cố Nghiên Nghiên dùng hai tay nâng má, trong mắt đều là tò mò, nhìn cái này lại nhìn cái kia, cười đến không khép được miệng.

Đột nhiên bé hơi nhú mày, ngây thơ cất tiếng: “Mama, con đói bụng rồi, muốn ăn đồ ăn mama làm!”

Lúc này Lâm Nguyệt Dao mới nhớ tới, người một nhà còn chưa từng cùng nhau ngồi ăn một bữa cơm, vội vàng ôm cô bé đặt lên giường nói: “VẬY Nghiên Nghiên cùng ba ba nói chuyện một lát, ma ma đi làm cơm con thích ăn có được không?”

Sau đó nhìn về phía Cố Trường Khanh, vẫn có chút lo lắng cho tình huống của Nghiên Nghiên.

Cố Trường Khanh gật đầu trấn an: “Yên tâm đi, có ta ở đây mà, có gì cần giúp đỡ thì gọi ta.”

Lâm Nguyệt Dao yên lòng, rất nhanh đã đi về phía phòng bếp.

Nàng vừa đi, Cố Trường Khanh lập tức tra xét thần văn mà Cố Nghiên Nghiên mới thức tỉnh.

“Nghiên Nghiên, người làm theo cách của ba ba, một lát là tốt rồi!”

Cố Nghiên Nghiên tinh nghịch đáp ứng, nghiêng cái đầu nhỏ, nghiêm túc nghe Cố Trường Khanh giảng giải phương pháp sử dụng thần văn.

Cố Trường Khanh vốn cho rằng ở tuổi này của bé thì cần phải học một thời gian mới có thể hoàn toàn lĩnh ngộ.

Nhưng khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, hắn mới vừa nói xong một lần, giây tiếp theo Cố Nghiên Nghiên đã thuận lợi thúc giục được thần văn lực.

Trong phút chốc, trong phòng ngủ lại sáng lên ánh sáng màu u lam, sau lưng Cố Nghiên Nghiên hiện lên hình ảnh Sâm La Vạn Tượng.

Cố Trường Khanh cẩn thận phân biệt, nhìn thấy mười hư ảnh đang lơ lửng trong không trung, hắn không khỏi tròng lớn hai mắt, kinh ngạc hô lên: “Đây là Thập Điện Diêm La!”

Thập Điện Diêm La, mỗi một vị đều chủ quản một phương địa ngục.

Nhất điện chủ quản sở sinh tử, đoạn sinh tử.

Nhị điện chủ quản Hàn Băng địa ngục.

Tam điện chủ quản Đao Hình địa ngục.

Tứ điện chủ quản Bác Lục Huyết Trì địa ngục.

Ngũ điện chủ quản Tru Tâm địa ngục.

Lục điện chủ quản Hỏa Hình địa ngục.

Thất điện chủ quản Toái Triền địa ngục.

Bát điện chủ quản Muộn Oa địa ngục.

Cửu điện chủ quản Pháp A Tì địa ngục.

Thập điện chủ quản Vãng Sinh đài, tịnh hóa thần hồn, bước vào luân hồi.

Thập Điện Diêm La vốn có hình dạng khác nhau, đầu đội quán lưu(*), có vẻ mặt phần nộ, hoặc chính nghĩa, hoặc hung ác, hoặc bi thương, hoặc an bình... khác nhau, hư ảnh cùng với ánh sáng màu u lam xung quanh như hòa vào một thể.

Thần văn Thập Điện Diêm La này, mỗi một điện đều tượng trưng cho một loại thần thông cực kỳ bá đạo, nếu thập điện đồng loạt ra tay, cả vũ trụ này, trong những người có thực lực ngang bằng, hiếm có đối thủ nào có thể ngăn cản.

Ngược lại, Cố Nghiên Nghiên có được thần văn cường đại như thế, sau này tất nhiên sẽ trở thành một tồn tại có thể nghiền áp tất cả giống như Cố Trường Khanh và Hoàng Đế vậy.

Trong lúc Cố Trường Khanh suy nghĩ, Cố Nghiên Nghiên vẫn là vẻ mặt ngây thơ, bé căn bản còn không biết tương lai mình sẽ biến thành một tồn tại thể nào trong vũ trụ này.

Chẳng qua khiến Cố Trường Khanh cảm thấy đáng tiếc là, hấn lưu lại trong Vũ Trụ chi thành lâu như vậy, nhưng cũng không phát hiện ra trong cấm địa đồ đằng có cột đá nào có đồ đằng Thập Điện Diêm La.

Như vậy cũng chính là không thể khiến Nghiên Nghiên bổ sung được thần văn lực thuộc về Thập Điện Diêm La, tạm thời cũng không thể đạt tới độ phù hợp 100% với thần văn trong cột đá đồ đằng.

Tiếp theo phải làm chính là tìm kiếm ở những cấm địa khác trong vũ trụ, xem có thể tìm được nguồn gốc của những thần văn khác hiếm gặp nhưng lại mạnh mẽ giống như Thập Điện Diêm La hay không.

Thấy con gái có được thần văn lực cường đại như thế, Cố Trường Khanh tự nhiên vui vẻ cho bé, nhưng hấn cũng không hy vọng sẽ có ngày Cố Nghiên Nghiên phải dùng tới nó.

Nếu thật sự có một ngày như vậy, chỉ có thể chứng minh mình không làm tròn trách nhiệm của một người phụ thân.

Nhưng nếu như bé đã có được nó, Cố Trường Khanh vẫn sẽ nghiêm túc dạy bé phương pháp sử dụng thần văn lực.

Cố Nghiên Nghiên thiên phú dị bẩm, mỗi khi Cố Trường Khanh vừa nói ra khỏi miệng, cô bé có thể nhanh chóng lĩnh ngộ được bí quyết trong đó.

(*) Quán lưu: mũ miện có dây tua rua trước sau như vua hay đội trong phim truyền hình.

Chương 365: Thành Ý Của Mã Khắc Thụy Lâm
Chương 365: Thành Ý Của Mã Khắc Thụy Lâm

Một lát sau, trên người Cố Nghiên Nghiên hiện ra một bộ váy dài màu mực.

Trên váy dài là hàn băng liệt điểm, thần lôi huyết sắc, cùng với âm dương chi khí đang không ngừng lưu chuyển, mà đây đúng là Diêm Thần đế giáp của cô bé.

Diêm Thần đế giáp lúc này vậy mà đã đạt tới cấp hai mốt, Cố Trường Khanh không khỏi cảm khái, con gái mình vừa mới thức tỉnh thần văn lực mà đã ngay trong ngày đạt tới cấp hai mươi mốt, thiên phú này, cho dù là hắc cũng phải ghen tị ba phần!

Trong mắt Cố Nghiên Nghiên, những cái này đều giống như là quà mà ba ba tặng cô bé.

“Bẹp!”

Cố Nghiên Nghiên ôm lấy mặt Cố Trường Khanh, hôn mạnh lên đó một cái, cái đầu nho nhỏ dùng sức dụi đầu vào trong ngực hắc.

“Cảm ơn ba ba!”

Tiểu nha đầu cảm nhận được sự quan tâm tới từ phụ thân, hiểu chuyện mà nói.

Cố Trường Khanh điềm lên chóp mũi bé, cưng chiều mà xoa đầu nhỏ của bé.

Lâm Nguyệt Dao nhanh chóng làm xong một bàn đồ ăn, đến phòng ngủ mở cửa, nhìn thấy cha con hai người vừa nói vừa cười, khuôn mặt cũng theo đó mà xán lạn hẳn lên.

“Lão công, Nghiên Nghiên, mau tới ăn cơm!”

Cố Nghiên Nghiên nhảy xuống đất, kéo tay Cố Trường Khanh đi về phía nhà ăn.

Ba người ngồi trên bàn ăn, không khí ấm áp trên bàn ăn lại đậm thêm vài phần.

Cố Nghiên Nghiên nhìn hai người, lại nhíu mày hỏi: “Ba ba ma ma, tiểu di đâu rồi?”

Tay cầm đĩa rau của Lâm Nguyệt Dao nháy mắt khựng lại, vừa rồi đầu óc đều là hai cha con, đã quên mất muối muối.

Hơn nữa lúc Hoàng Đế và Trương Hồ bọn họ rời đi, chính mình hình như cũng không quá chú ý.

Nghĩ đến đây, nàng áy náy đáp: “Lão công, đều do ta không tốt, không để ý tới mọi người...”

“Không sao.” Cố Trường Khanh đặt bát xuống, xoa đầu Nghiên Nghiên, đoạn bảo: “Các người ăn trước đi, ta đi gọi cô ấy tới đây.”

Mấy người Hoàng Đế chắc chắn sẽ không xuất hiện vào lúc này, Cố Trường Khanh hiểu rất rõ tâm tư bọn họ.

Còn về em vợ Lâm Thủy Dao, so với mấy người họ thì vẫn có đôi chút không khác biệt.

...

Lâm Thủy Dao ở nhà đối diện, Cố Trường Khanh vừa muốn gõ cửa thì cửa đã bỗng nhiên mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của Lâm Thủy Dao bỗng nhiên nổi lên một tầng đỏ ửng.

“Tỷ phu, sao ngươi lại tới đây, Nghiên Nghiên hiện tại thế nào rồi?”

Lâm Thủy Dao chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn.

Vội vàng lùi sang một bên, co quắp bất an mà xoay người sang chỗ khác, lắp bắp hỏi.

Vừa rồi ở trong nhà, Cố Trường Khanh chỉ lo cứu Nghiên Nghiên, không hề chú ý tới cô.

Lúc này thoáng nhìn, bỗng nhiên phát hiện bộ dáng của cô so với trong ấn tượng của mình đã kiêu mị hơn một chút.

Cố Trường Khanh không đi vào, đứng ở cửa nói: “Nghiên Nghiên không sao, tỷ tỷ ngươi làm một bàn đồ ăn, đang chờ ngươi đấy.”

Lâm Thủy Dao nhỏ giọng nói: “Tỷ phu, một nhà ba người các ngươi khó có được đoàn tụ, ấm áp mà ăn một bữa cơm, ta ra chặn ngang làm gì chứ.”

Nếu như vẻ ngại ngùng có thể xếp hạng, Lâm Thủy Dao còn cao hơn tỷ tỷ mình nhiều, nhưng sự ngại ngùng này lại mang theo vào phần khiến người thương xót, Cố Trường Khanh cũng có chút không đành lòng.

“Cái gì mà chặn ngang, lúc ta không có ở đây đều là người chăm sóc họ, ngươi cũng là người nhà của chúng ta.”

Nói xong đã kéo Lâm Thủy Dao ra ngoài, “cạch” một tiếng đóng cửa lại.

Lâm Thủy Dao còn muốn cự tuyệt, nhưng liếc thấy hần hình như quả thực không xem mình là người ngoài, đáy lòng lại cười trộm, theo hần đi vào.

Cố Nghiên Nghiên vừa thấy cô vào cửa đã ôm lấy cô, gọi tiểu di tiểu di không ngừng miệng.

Lâm Nguyệt Dao áy náy mà đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nói: “Thủy Dao, vừa rồi chỉ lo xem Nghiên Nghiên, cũng không để ý tới ngươi, còn may Nghiên Nghiên không nhìn thấy ngươi thì liền sốt ruột hỏi.”

Lâm Thủy Dao ôm Cố Nghiên Nghiên, trong mắt có ánh nước lóe lên: “Nghiên Nghiên, người thật sự không có việc gì rồi chứ, dọa chết tiểu di rồi!”

Đây là thổ lộ chân tình của cô, Cố Trường Khanh không nói gì, ngồi lại vào vị trí của mình.

Thời gian cả một bữa cơm, Cố Trường Khanh phần lớn đều nghe bọn họ nói chuyện.

Chính mình chỉ ngẫu nhiên nói vào mấy câu, Lâm Thủy Dao cũng không câu nệ nữa.

Một nhà bốn người, hòa thuận vui vẻ.

Ngay lúc Cố Trường Khanh buông bát đũa, quang não truyền tới tin tức Vương Dung gửi tới.

“Thiếu gia, người đứng đầu nền tảng Hồ Á ở Tây vũ trụ là Mã Khắc Thụy Lâm cầu kiến.”

Lâm Nguyệt Dao thấy thần sắc hấn khác thường thì hiểu rõ trong lòng, vội nói: “Lão công, nếu người có việc thì cứ đi đi, chúng ta sẽ chăm sóc Nghiên Nghiên thật tốt.”

Cố Trường Khanh rướn người qua bàn khẽ hôn lên trán cô một chút, lại ôm lấy Nghiên Nghiên, gật đầu với Lâm Thủy Dao rồi mới đi ra ngoài.

...

Bên ngoài Lam Tinh, Mã Khắc Thụy Lâm vô cùng khiêm tốn mà đứng trong hư không.

Giờ phút này, trong lòng ông ta lo sợ bất an, bởi vì trước đó dựa vào kết quả giám định, nền tảng Hồ Á bọn họ đã tuyên bố cho toàn vũ trụ biết tin tức Cố Trường Khanh không ra khỏi Vũ Trụ chi thành.

Do đó khiến cho các thế lực khắp nơi như hổ rình mồi với Lam Tinh đã phát động vây công Lam Tinh với quy mô lớn.

Cùng lúc đó, trong lúc đàm phán hợp tác với nền tảng Alpha của Lam Tinh, ông ta cũng không đứng về phe họ, mà là lựa chọn dùng tư thái của phía thứ ba lạnh lùng đứng ngoài.

Xuất phát điểm của ông ta rất đơn giản, vừa không muốn rước hỏa thiêu thân, cũng muốn nhìn xem thực lực của Lam Tinh, trong lòng ông ta mơ hồ có một đáp án không quá tốt.

Nhưng kết quả lại ngoài dự liệu, Lam Tinh không cần tốn nhiều sức mà đã tiêu diệt các thế lực đối địch đến không còn một mảnh.

Từ góc độ này, cúi xuống nhìn Lam Tinh sức sống tràn trề, Mã Khắc Thụy Lâm mới giật mình nghĩ tới, lựa chọn đứng ngoài cuộc khi đó của mình ngu xuẩn cỡ nào!

Nhưng khi ông ta hoàn toàn tỉnh ngộ, muốn đưa ra lời tiếp tục hợp tác, Lam Tinh đã không cho ông ta bất cứ cơ hội nào.

Bị cự tuyệt còn không phải đáng sợ nhất, khiến ông ta sợ hãi bất an chính là, lúc ông ta bày tỏ hối hận với lựa chọn của mình, muốn ngay lập tức nghĩ cách cứu vãn.

Ông ta mang theo những tài nguyên mấy năm nay nền tảng Hồ Á tích lũy, tự mình tới Lam Tinh.

Một là xin lỗi, hai là muốn thúc đẩy hợp tác vốn dĩ có hy vọng rất lớn.

Thương nhân xem trọng lợi ích, ở trước mặt lợi ích đủ nhiều, ông ta tin tưởng Lam Tinh sẽ không cố chấp với việc này nữa.

Nói không chừng bỏ ra cái giá này thì hết thảy vướng mắc không vui trước đó đều sẽ được bỏ qua, tất cả mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng mà mình mong muốn.

Theo Mã Khắc Thụy Lâm thấy, ông ta đã gần như đào rỗng tài nguyên của nền tảng Hồ Á rồi, bất kể là thế lực nào cũng sẽ thềm muốn.

Chỉ cần mình có thái độ thành khẩn nói xin lỗi, lại tất cung tất kính hai tay dâng lên tài nguyên.

Chắc rằng Lam Tinh sẽ đồng ý, đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Chương 366: Ta Đã Nhìn Thấu Thủ Đoạn Của Các Người!
Chương 366: Ta Đã Nhìn Thấu Thủ Đoạn Của Các Người!

Cách đó không lâu, A Nhĩ Nặc Hàn đã liên hệ với Vương Dung giúp Mã Khắc Thụy Lâm.

Trong chuyện này, A Nhĩ Nặc Hàn thật sự không làm chủ được.

Sau khi thông báo liên tiếp, Mã Khắc Thụy Lâm vội vàng lấy những tài nguyên mà mình cẩn thận chỉnh lý ra làm thành danh sách rồi gửi đi.

Vương Dung nhanh chóng lướt qua danh sách tài nguyên, không chút để ý mà nói một câu: “Nếu ta nhớ không nhầm, chuyện hợp tác đã sớm có kết quả, đó là chúng ta không đồng ý.”

Mã Khắc Thụy Lâm hạ thấp tư thái, lấy lòng nói: “Trước kia là trước kia, hiện tại là hiện tại, những tài nguyên này là thành ý của ta, vẫn mong quý phương lại suy nghĩ thêm!”

Về mặt Vương Dung lạnh như băng, còn mang theo vài phần khó hiểu, Mã Khắc Thụy Lâm không nhìn ra bà có ý gì, cũng không dám tùy tiện nói bừa.

Mà ngay lúc ông ta buồn bực, Vương Dung đột nhiên cất tiếng: “Chuyện này ta không tùy tiện quyết định được, còn phải xem ý của thiếu gia nhà chúng ta.”

Mã Khắc Thụy Lâm nhất thời ngây người.

Ông ta còn tưởng mình nghe lầm, vội vàng truy hỏi: “Cái gì, thiếu gia nhà các người? Thiếu gia nhà các người là ai?”

Vương Dung liếc ông ta một cái, nhẹ nhàng nói: “Còn có mặt mũi nói người là người đứng đầu nền tảng Hồ Á, ngay cả thiếu gia nhà chúng ta là ai cũng không biết? Đương nhiên ngài ấy chính là Lam Tinh đế chủ, Cố Trường Khanh!”

Mã Khắc Thụy Lâm vừa nghe, nhất thời thần hồn như bị sét đánh.

Ông ta xấu hổ phân bua: “Là ta nhất thời nghĩ không thông. Nhưng người cũng đừng dọa ta, Cố Tinh chủ còn đang ở Vũ Trụ chi thành, người làm sao hỏi ý của ngài ấy được?”

Mã Khắc Thụy Lâm tin tưởng vững chắc máy giám sát sẽ không sai sót, hơn nữa Y Toa Bối Nhĩ có được Cơ Giới Chi Tâm, không thể phạm phải loại sai lầm cấp thấp này, về mặt ông ta trấn định mà nhìn chằm chằm Vương Dung trong hình chiếu.

Vương Dung cười như có như không, “Ngay sau khi bọn xấu xa không biết lượng sức mình kia bị tiêu diệt, thiếu gia nhà ta đã trở lại rồi, ai nói ngài ấy bị nhốt trong Vũ Trụ chi thành, không thể ra ngoài được?”

“Không thể nào, tuyệt đối không thể!” Mã Khắc Thụy Lâm kinh hãi, “Trước và sau khi Vũ Trụ chi thành đóng cửa, Cố... Cố Tinh chủ căn bản không hề xuất hiện!”

Ông ta rất rõ ràng một điều, tin tức Cố Trường Khanh không ra ngoài chính là do ông ta rải ra khắp vũ trụ.

Nhưng hiện tại người của Lam Tinh lại nói hắn đã trở về?

Nếu đây là sự thực thiên chân vạn xác, vậy những hành động trước đó của mình được xem là gì, đó không phải là tự

bê đá đập chân mình sao?

Mà tình cảnh giờ này khắc này đều đang được nền tảng Hồ Á trực tiếp toàn bộ.

Mã Khắc Thụy Lâm đem theo thành ý tràn đầy mà tới Lam Tinh bồi tội cầu hợp tác.

Việc này không phải giả.

Nhưng đây cũng là thủ đoạn của ông ta.

Cố ý livestream toàn bộ quá trình đàm phán ra ngoài, mượn miệng của sinh linh trong ngũ phương vũ trụ để tạo ra dư luận có lợi cho mình.

Nhưng ông ta thế nào cũng không nghĩ tới, lại nghe được tin tức đáng sợ như thế.

Nếu Cố Trường Khanh thật sự đang ở Lam Tinh, vậy thì mình nên ứng đối thế nào mới được?

Nghĩ đến đây, tóc gáy phía sau ông ta đã dựng đứng.

...

Trong ngũ phương vũ trụ, sinh linh xem trực tiếp ban đầu vốn còn không rõ nền tảng Hồ Á đây là đang muốn livestream cái gì.

“Không phải chứ? Đây là cho chúng ta xem kết quả chiến đấu ỉu xiu ở Lam Tinh sao?”

“Khoan nói tới những vấn đề khác, từ góc độ này nhìn xuống, Lam Tinh thật sự có một vẻ đẹp kinh tâm động phách.”

“Cũng không biết là giống loài nào trước còn mắng Nhân Tộc Lam Tinh là một đám sâu bọ đê tiện, hiện tại lại muốn nịnh nọt à?”

Nhưng mà sau khi Mã Khắc Thụy Lâm và Vương Dung kết nối trò chuyện, có vài sinh linh đã nhìn ra chút manh mối.

Phản ứng của mọi người đều trở nên sôi nổi hơn hẳn.

“Ha ha ha, Mã Khắc Thụy Lâm trâu bò như vậy cũng có ngày hôm nay?”

“Tên này muốn làm cái gì, má, vậy mà mang theo thành ý tràn đầy muốn bàn chuyện hợp tác với Lam Tinh?”

“Vừa ngủ một giấc dậy, mở mắt ra, nền tảng Hồ Á đã yêu cầu hợp tác với Lam Tinh rồi?”

“Quả thực không dám tin, chẳng qua vạn vật thế gian đều ham mộ kẻ mạnh, Mã Khắc Thụy Lâm muốn tiến thêm một bước cũng không có gì đáng chỉ trích.”

“Trước sự kiện này các phương vũ trụ đều chỉ biết Cổ Tinh chủ vô địch, nhưng lần này khiến chúng ta hoàn toàn nhìn thấy được thực lực của Lam Tinh, đáng sợ chính là, đây cũng không phải là toàn bộ của Lam Tinh!”

“Các người có chú ý tới thái độ của Lam Tinh không, rõ ràng là đang qua loa với ông ta, ta thấy lần này Mã Khắc Thụy Lâm là mặt nóng dán mông lạnh rồi, đàm phán không thành!”

“Hừ, Lam Tinh nhiều thế lực như vậy còn không sợ, sao có thể sợ một cái nền tảng Hồ Á nho nhỏ, lần này Mã Khắc Thụy Lâm không chịu thiệt mà về, ta sẽ đứng ngược cả đời!”

“Cút, mấy giống loài các người, trời sinh chính là đứng chống ngược, người dọa ai đấy!”

Sinh linh các nơi vũ trụ thảo luận đến vui quên trời đất.

Nhưng mà sau khi nghe được chính tai Vương Dung nói Cổ Trường Khanh đã trở lại, tất cả các sinh linh đều khiếp sợ nói không nên lời.

Mã Khắc Thụy Lâm vẫn chìm trong cơn ảo não hồi hận không thể tự kiềm chế.

Hồi lâu sau, ông ta vờ trấn định cười ra tiếng.

Giờ phút này, ông ta đã có suy nghĩ của mình.

Người phụ nữ này có chút thủ đoạn, công khai nói Cố Trường Khanh đã trở lại, đây chưa chắc đã là sự thật.

Rất có thể đây chỉ là thủ đoạn bà ta cố ý làm ra.

Còn về mục đích thì không thể rõ ràng hơn nữa.

Không phải chính là để từ trên người mình bóc lột thêm chút béo bở hay sao?

Đáng tiếc, kỹ xảo của người đã bị ta nhìn thấu!

Mã Khắc Thụy Lâm ưỡn ngực, ông ta thu hồi danh sách tài nguyên gửi qua quang não của đối phương, trên mặt mang theo chế nhạo, nhìn Vương Dung nói: “Lần này ta đến là mang theo thành ý tràn ngập, muốn đàm phán với các vị, không ngờ Lam Tinh các người lại dùng thủ đoạn như vậy lừa gạt ta, quả thực khiến ta quá thất vọng!”

Mã Khắc Thụy Lâm một bên rõ ràng mạch lạc nói, một bên lại công bố danh sách tài nguyên lên trên màn hình trực tiếp công khai.

Danh sách tài nguyên dài dằng dặc nhanh chóng lướt qua, hồi lâu sau vẫn chưa công bố xong hết.

Chương 367: Tính Toán Ranh Ma Của Mã Khắc Thụy Lâm
Chương 367: Tính Toán Ranh Ma Của Mã Khắc Thụy Lâm

“Trời ơi, đây là danh sách lễ vật gì thế, đủ để mua hết cả mảnh tinh vực của chúng ta rồi!”

“Mã Khắc Thụy Lâm sống lâu như vậy, quả thực cũng có chút của cải!”

“Người nói đây là một chút? Nền tảng Hồ Á gần như lấy ra toàn bộ gia sản bàn chuyện hợp tác, đây là tâm ý chân thành

của người ta đấy!”

“Trước kia ta cảm thấy Nhân Tộc Lam Tinh thông minh, má nó, bọn họ thông minh quá mức liền biến thành lòng tham không đáy rồi, khiến cho người ta không nhìn nổi nữa biết không?”

“Thông minh cái gì, đây gọi là xảo quyết, Nhân Tộc là sâu bọ sinh ra đã thấp kém, vì đạt được mục đích của mình mà không từ thủ đoạn!”

“Nếu là ta, bảo ta quỳ xuống rót trà cho Mã Khắc Thụy Lâm cũng được, nhưng nhìn tư thái của Lam Tinh người ta xem, hai tay dâng tài nguyên mà còn phải quỳ xuống nói, cầu xin người thương xót ta, cùng ta hợp tác đi, đây là cái quỷ gì?”

“Bị các người nói cười chết mất, có muốn cược Mã Khắc Thụy Lâm thật sự quỳ xuống với Lam Tinh không?”

“Ta cược một chút không khí tinh khiết trong nhà ta, ta thua thì các người tự đến lấy, đường xá xa xôi, thứ cho ta không freeship!”

Mã Khắc Thụy Lâm nhìn thấy hàng vạn sinh linh lên tiếng ủng hộ mình, lòng tự tin tăng lên gấp bội.

Ông ta đã sống quá lâu, tự nhiên cũng là một lão cáo già, đàm phán thế nào tự nhiên hiểu rõ, muốn để ông ta nhận sai thì đó là tuyệt đối không thể nào.

Y Toa Bối Nhĩ nhìn thấy dư luận bùng nổ, vội gửi tin nhắn đến cho Mã Khắc Thụy Lâm.

“Lão bản, ta khuyên ngài vẫn nên cân trọng hành sự mới được, trước không nói Cố Tinh chủ có quay lại thật hay không, nhưng Lam Tinh hiện tại đã là sự tồn tại mà không ai có thể chọc vào, chúng ta lại càng không thể.”

Mã Khắc Thụy Lâm tâm niệm vừa động, từ thông tin Y Toa Bối Nhĩ gửi đến mà đăng nhập vào kênh công cộng.

“Người hiểu cái gì, Lam Tinh có bá đạo hơn nữa thì ở trước mặt chính nghĩa và công lý cũng phải biết cư xử chừng mực thôi. Ta mang theo thành ý lớn như vậy tới, không hề giấu giếm gì, Lam Tinh cũng không thể làm gì ta ngay trước mặt sinh linh toàn vũ trụ!”

Những lời này truyền ra, trên mặt ông ta lập tức lộ ra mấy phần đắc ý.

Những chuyện xảy ra bên ngoài người có mắt đều thấy được, trải qua một trận ác chiến như vậy, Lam Tinh quả thực đã lộ ra thực lực chân chính là bá chủ vũ trụ.

Nhưng nền tảng Alpha có mấy cân mấy lượng, Mã Khắc Thụy Lâm rõ ràng hơn bất cứ ai.

Nó chẳng qua chỉ là một nền tảng nhỏ, trước đây khó khăn cầu sinh trong kẽ hở của những nền tảng lớn như Siêu Thần hay Hồ Á.

Nếu không ôm được đuôi của Cố Trường Khanh thì bây giờ bọn họ có còn tồn tại hay không cũng khó nói.

Nền tảng Alpha dựa vào Lam Tinh phát triển nhanh chóng, hiện tại mới có chút tư cách nói chuyện ngang hàng với nền tảng của mình.

Nhưng người đứng đầu A Nhĩ Nặc Hàn năng lực cá nhân không ra gì, còn kém mình một mảng lớn.

Chỉ cần lần này hợp tác thành công, hai nền tảng này sớm muộn cũng hợp hai thành một.

Đến lúc đó, dựa vào năng lực của mình, tương lai không lâu sau sẽ trở thành người đứng đầu của nền tảng mới.

Trả giá những tài nguyên này chẳng qua chỉ là một cái vòng tròn lớn, đến cuối cùng còn không phải vẫn trở về trong tay mình hay sao?

Bàn tính nhỏ của Mã Khắc Thụy Lâm gõ vang lách cách.

Sinh linh trong toàn vũ trụ cũng không quá biết xem nào nhiệt, chỉ biết nhìn bề ngoài, thấy Mã Khắc Thụy Lâm trước mặt Lam Tinh hèn mọn như thế, cán cân trong lòng đều nghiêng về phía ông ta.

“Nhìn Mã Khắc Thụy Lâm người ta kinh doanh nền tảng Hồ Á lâu như vậy, nói một là một nói hai là hai, nền tảng Alpha kiêu ngạo cái búa ấy!”

“Lần này Lam Tinh thật sự quá mất giá, không thể nhẹ nhàng chút sao, Nam vũ trụ là cái thá gì, hai nền tảng nếu như hợp nhất, nói không chừng nền tảng Tây Nam còn có thể cướp hết thị trường của ngũ phương vũ trụ luôn đấy!”

“Chắc chắc, cảnh ngộ của Mã Khắc Thụy Lâm nói cho chúng ta biết, Nhân Tộc Lam Tinh không đáng tin nhiệm!”

“Chúng ta ủng hộ nền tảng Hồ Á, cho dù hợp tác không thành, nền tảng Hồ Á cũng vẫn giỏi nhất vũ trụ!”

Y Toa Bối Nhĩ nhìn những bình luận đó, trong lòng không thấy vui vẻ chút nào, mà ngược lại càng thêm lo lắng không yên.

Mã Khắc Thụy Lâm thì hoàn toàn trái ngược.

Ông ta nhìn tin tức quang não phản hồi thì dương dương tự đắc không thôi, cảm thấy Lam Tinh lần này ngoại trừ hợp tác để xoay chuyển ấn tượng của toàn bộ sinh linh trong vũ trụ với Nhân Tộc ra thì không còn đường khác để đi!

Cảm giác khổng chế tất cả trong tay thật sự quá tốt, trên mặt Mã Khắc Thụy Lâm bất giác lộ vẻ coi thường.

Cùng một quãng thời gian, ở Lam Tinh.

Vương Dung không buồn giải thích thêm gì, cũng chẳng muốn lên tiếng với cộng đồng mạng khắp vũ trụ, bà trực tiếp gửi tin tức cho Cố Trường Khanh trước.

Vì thế nên mới có một màn trước đó.

Y Toa Bối Nhĩ cảm thấy rất gay go, cô lại truyền tin tới, cố gắng thuyết phục lão bản, “Hành động bức bách lấy dư luận ép buộc này sẽ chỉ chọc Lam Tinh phần nộ hơn. Lão bản, nếu ngài thật sự có thành ý nói chuyện hợp tác thì hãy bỏ những suy nghĩ đó đi, bằng không ta cho rằng Hồ Á sẽ không còn bất cứ đường nào cứu vãn được đâu!”

Chương 368: “Trí Giả” Không Thức Thời Thì Nên Nhận Một Bài Giáo Huấn
Chương 368: “Trí Giả” Không Thức Thời Thì Nên Nhận Một Bài Giáo Huấn

Bên ngoài Lam Tinh, Mã Khắc Thụy Lâm ngạo nghễ đứng trên bầu trời, không còn vẻ khiêm nhường trước đó.

Y Toa Bối Nhĩ nhiều lần cố gắng nhắc nhở cũng không thể khiến Mã Khắc Thụy Lâm dừng cương trước bờ vực.

Dưới sự ủng hộ của vạn giới sinh linh, ông ta đã hoàn toàn đánh mất sự bình tĩnh vốn có.

Về mặt Mã Khắc Thụy Lâm khinh thường nói: “Toàn bộ vũ trụ đều đã nhìn thấy thành ý của ta, Lam Tinh có mạnh đến đâu cũng không thể hành xử vô lý, không bàn quy củ được!”

Y Toa Bối Nhĩ còn muốn khuyên giải vài câu, nhưng đúng lúc này, một thanh âm bá đạo lạnh lẽo bỗng đột ngột truyền tới.

“Người đang dạy Lam Tinh ta làm việc?”

Bên ngoài bầu trời Lam Tinh, trong khoảnh khắc đó, giống như lâm vào trạng thái yên tĩnh vô tận.

Mã Khắc Thụy Lâm không thể tin vào tai mình, cả người giật điên, trái tim như thoáng ngừng đập, bất giác thấy lạnh gáy, “Thanh âm này...”

Nhìn thấy Cố Trường Khanh bất ngờ xuất hiện, thân thể ông ta không tự chủ được mà run lên.

“Cố... Cố... Tinh chủ.... ta, ta chỉ là muốn...”

Mã Khắc Thụy Lâm lắp bắp, sắc mặt so với khóc tang còn khó coi hơn.

Ông ta rất muốn giải thích, nhưng kỹ năng miệng lưỡi lưu loát vừa rồi hiện đã mất hết toàn bộ, cùng đường đuối lý.

“Người còn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Khuôn mặt Cố Trường Khanh lạnh như băng, lạnh lẽo hỏi.

Hắn vốn đang ở nhà, đang thoải mái cùng vợ và con gái dùng bữa cơm.

Bỗng nhiên lại có một tên dở hơi không biết từ đâu chui ra đòi gặp.

Không trực tiếp bóp chết ông ta đã là phá lệ khai ân rồi.

Mã Khắc Thụy Lâm khó chịu như rơi vào hầm băng, giống như hãm sâu vào một mảnh hắc ám vô tận.

Cảm nhận được khí thế khiến người sợ hãi tỏa ra trên người Cố Trường Khanh, Mã Khắc Thụy Lâm tê liệt cả người, vô lực quỳ rạp xuống trên bầu trời.

Ông ta tận lực tổ chức lại ngôn ngữ, run run rẩy rẩy nói: “Cố Tinh chủ, ta là mang theo thành ý mà đến, muốn gia nhập vào dưới trướng Lam Tinh...”

Mọi thanh âm đều im bật, thanh âm hàm răng va vào nhau lập cập của Mã Khắc Thụy Lâm cũng có thể nghe rõ ràng.

Những sinh linh xem trực tiếp thì hoàn toàn ngây dại.

Cố Tinh chủ thân uy hiếp hách quả nhiên không phải người thường!

Cố Trường Khanh lạnh lẽo nhìn ông ta, căn bản không để ý tới bất kỳ chữ nào nói ra từ miệng ông ta.

Dưới khí thế cường đại, Mã Khắc Thụy Lâm ngay cả đầu cũng không nâng nổi, sắc mặt ông ta đột nhiên biến đổi, nặng nề cúi đầu xuống.

“Cố Tinh chủ, xin hãy tha lỗi cho ta nói không lựa lời, ta sai rồi, ta đã nhận ra sai lầm của mình rồi!”

“Ta không nên truyền bá tin tức Cố Tinh chủ không ra khỏi Vũ Trụ chi thành đi khắp nơi, không nên khiến cho Lam Tinh bị dính vào phiền toái lớn như vậy!”

Ông ta nói cực nhanh, sợ bị Cố Trường Khanh đánh gãy khiến những lời này không thể nói tiếp được nữa.

Không cảm nhận được khí tức biến hóa, ông ta tiếp tục chống đỡ, thao thao bất tuyệt mà nói tiếp.

“Còn có, ta không nên vào lúc nền tảng Alpha gửi lời mời muốn hợp tác lại đong đưa bất định, không đứng cùng một phe với Lam Tinh.”

“Ta biết mình hoàn toàn sai rồi, sai quá mức, cho nên ta ngay lập tức tới nhận lỗi.”

“Để bày tỏ lời xin lỗi chân thành và quyết tâm muốn hợp tác với Lam Tinh, ta đã quyết định đem tất cả tài nguyên của nền tảng Hồ Á, toàn bộ tặng cho Lam Tinh!”

Lúc này ông ta không hề nói dối, cũng không có gan nói dối.

Nói đùa là đùa, trong lòng ngay cả kế hoạch của mình là chậm rãi lấy được quyền khống chế của hai nền tảng, sau đó một lần nữa lấy lại tài nguyên cũng đã không còn.

Trước đó còn ôm một chút may mắn, cho rằng Lam Tinh cố ý tung hỏa mù để mình phải thỏa hiệp, cho nên mới cả gan ăn nói xằng bậy.

Nhưng hiện tại sống chết trước mắt, điều ông ta có thể làm chỉ là cố gắng bảo vệ mạng sống, còn về tài nguyên, điều đó đã không còn quan trọng nữa!

Sau khi nói xong, ông ta ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, giống như một kẻ tội đồ đang chờ đợi hình phạt giáng xuống.

Cổ Trường Khanh hừ lạnh một tiếng, dừng lại một lát, cười lạnh nói.

“Người có đưa tin ta bị kẹt lại Vũ Trụ chỉ thành hay không không quan trọng, vào lúc phần lớn các thế lực vây công Lam Tinh, người lựa chọn đứng ngoài xem cũng không quan trọng.”

Mã Khắc Thụy Lâm mê mang, thấy có một chút đường sống thì nhin không được hỏi.

“VẬY... cái gì mới quan trọng?”

Cổ Trường Khanh liếc nhìn ông ta, thản nhiên nói: “Người muốn dạy quy củ cho Lam Tinh ta, điều này rất quan trọng!”

Về mặt Mã Khắc Thụy Lâm như đưa đám, liên tục xua tay cầu xin tha thứ: “Cổ Tinh chủ, ta không có ý đó, ta chỉ muốn nói... muốn nói...”

Giờ phút này, tất cả ngôn ngữ, tất cả giải thích, tất cả tương lai tốt đẹp từng nghĩ tới trong đầu, dưới vài câu nói của Cổ Trường Khanh, tất cả đều biến thành hư không.

Mã Khắc Thụy Lâm ử rử, ông ta biết, kế tiếp bất luận nói cái gì cũng đã không còn tác dụng.

Nền tảng Hồ Á quan tâm Cố Trường Khanh trong thời gian không ngắn, các phương pháp phân tích từ nhiều góc độ, gần như đều đã dùng qua.

Bất kể là loại nào cũng cho ra một kết quả, tất cả đều nói cho ông ta biết, ở trước mặt Cố Trường Khanh, bất cứ thủ đoạn và mưu kế lừa gạt nào cũng vô dụng.

Cố Trường Khanh sẽ dùng phương pháp trực tiếp nhất, thô bạo nhất phá vỡ tất cả mảnh khoe.

Ở chỗ Cố Trường Khanh, hoặc là chết, hoặc là xin tha, không có lựa chọn thứ ba.

Mà trước đó Mã Khắc Thụy Lâm sợ dĩ dám dùng thế ép người, muốn thúc đẩy hợp tác của nền tảng Alpha và nền tảng Hồ Á là hoàn toàn thành lập trên cơ sở Cố Trường Khanh không có ở đây.

Hiện tại xem ra, tất cả những việc làm trước đó hoàn toàn là trò cười.

Bởi vì, Cố Trường Khanh lông tóc vô thương đi ra khỏi Vũ Trụ chi thành.

Mã Khắc Thụy Lâm hậu tri hậu giác, thậm chí còn nghĩ tới liệu có phải khi Lam Tinh ra sức phản công các thế lực, hắn đã ở một góc nào đó trong Vũ Trụ chi thành bình tĩnh mà nhìn tất cả hay không.

Hiện tại ông ta có giải thích cái gì cũng chỉ là phí công.

“Cố Tinh chủ tha mạng!”

Mã Khắc Thụy Lâm tuyệt vọng lựa chọn một kết cục mà mình cho là tốt nhất.

“Tài nguyên ta thu, từ hôm nay trở đi, toàn bộ nền tảng Hồ Á và người không còn bất cứ quan hệ nào nữa, coi như đây là

tiền mua cái mạng của người, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Cố Trường Khanh thản nhiên nói xong, biến mất trong sao trời.

Mã Khắc Thụy Lâm vẻ mặt đau khổ, cô đơn mà khom người một cái với Lam Tinh, sau đó lão đảo xoay người rời đi.

Ông ta không dám ở lại thêm một giây, càng không dám tỏ ra lưu luyến chút nào đối với nền tảng Hồ Á mà ông ta khổ tâm kinh doanh vô số kỷ nguyên, bởi vì lúc này, tất cả đã không còn chút quan hệ nào với ông ta.

Có thể may mắn giữ được tính mạng dưới tay người đàn ông kia đã là vạn hạnh trong bất hạnh, Mã Khắc Thụy Lâm còn có thể cầu mong xa hơn cái gì.

Toàn bộ sinh linh xem trực tiếp đều lặng ngắt như tờ.

Những sinh linh trước đó còn ủng hộ Mã Khắc Thụy Lâm giờ phút này sợ hãi nhất chính là Cố Trường Khanh lật lại chuyện cũ rồi tìm tới mình.

Đây không phải quả dưa lớn nhất mà bọn họ từng ăn, mà là quả dưa khó tiêu hóa nhất.

Chỉ nói vài lời đã khiến cho đại lão của một nền tảng trực tiếp trong vũ trụ hai bàn tay trắng, ngoại trừ Cố Trường Khanh còn ai có thể làm được.

Nhưng tiếc hận cho Mã Khắc Thụy Lâm, đồng thời bọn họ cũng không thể không cảm khái, vũ trụ chính là như vậy, nắm đầm của ai cứng thì lời người đó nói chính là chân lý.

Người nói quy củ với Cố Tinh chủ, vậy kết cục cuối cùng ra sao, tự mình cân nhắc đi!

Chuyện Y Toa Bối Nhĩ đoán trước cuối cùng vẫn xảy ra, nhìn bóng dáng cuối cùng biến mất trên màn hình của lão bản,

đáy lòng cô ngược lại trở nên bình tĩnh hơn hẳn..

Những gì nên làm mình đều đã làm, nhưng Mã Khắc Thụy Lâm cố chấp vẫn đi tới một bước này, tiếc nuối là có, nhưng càng nhiều hơn chính là giải thoát.

Mà ở một phương hướng nơi xa, Vương Dung chỉ lặng lặng quan sát tình hình chứ không lên tiếng, bà không muốn nhân cơ hội này giễu cợt Mã Khắc Thụy Lâm làm gì.

Trong lòng bà chỉ âm thầm cảm khái, “trí giả” không thức thời thì nên nhận được giáo huấn, bằng không sẽ sớm chết càng thảm hơn!

Chương 369: Cơ Giới Chi Tâm Chương 369: Cơ Giới Chi Tâm

Sau khi nền tảng Hồ Á đã thuộc về dưới trướng của Cố Trường Khanh thì đương nhiên hắn cần phải tiến hành cải tổ và chỉnh hợp lại một phen, đặc biệt là cần tìm một người đứng ra quản lý lại mọi thứ của nền tảng Hồ Á, dù sao thì Cố Trường Khanh cũng không thể dành thời gian cả ngày để xử lý mọi chuyện phiền nhiễu của nền tảng này được.

Thế nhưng người mà hắn nghĩ là thích hợp nhất để quản lý là A Nhĩ Nặc Hàn thì đối phương lại thành khẩn từ chối giữ trọng trách quan trọng ấy, lý do mà ông ta đưa ra là bản thân có lòng mà vô lực.

...

Bầu không khí có chút yên tĩnh, Vương Dung cũng không biết nói từ đâu.

Nhưng bà biết, lý do thoái thác của A Nhĩ Nặc Hàn không phải không có lý, toàn bộ vũ trụ đều nhìn chăm chăm vào nền tảng mới, phàm là có một chút sai lầm đều có thể bị phóng đại vô hạn, chuyện này đối với tương lai kinh doanh của nền tảng Alpha cũng có áp lực không nhỏ.

Cố Trường Khanh lâm vào trầm tư, hẳn không phải người máu lạnh vô tình, nhưng cũng không phải người tốt do dự thiếu quyết đoán, A Nhĩ Nặc Hàn nhắc tới điều này, bản thân hẳn trước giờ xác thực không nghĩ tới.

Nhưng hiện tại vấn đề gặp phải là, ngoại trừ A Nhĩ Nặc Hàn ra, còn ai có thể đảm nhận được trọng trách này.

A Nhĩ Nặc Hàn là người cẩn thận, suy nghĩ của ông ta hoàn toàn xuất phát từ đại cục, điều này khiến ánh mắt Cố Trường Khanh nhìn ông ta có thêm vài phần tán thưởng và khẳng định.

Chỉ là, có thể làm người lãnh đạo, ngoại trừ A Nhĩ Nặc Hàn thì người duy nhất hẳn có thể nghĩ tới là Vương Dung được hẳn tín nhiệm nhất.

Thế nhưng Vương Dung xử lý những sự vụ hàng ngày đã đủ bận, nay lại đặt trọng trách nặng như vậy lên người bà thì thật sự không quá thích hợp.

Càng quan trọng hơn là, Vương Dung không thông thạo cách vận hành một nền tảng trực tiếp, không tính là một lựa chọn quá tốt.

Mấy người Trương Hổ, Triệu Phong, Ngô Duệ thì càng không cần nói, để bọn họ ra thành ứng chiến thì bọn họ tuyệt đối không khiến người thất vọng, nhưng chuyện này đối với bọn họ mà nói thì không khác gì với việc cầm kim châm may vá.

Cố Trường Khanh trầm mặc suy nghĩ một vòng, vẫn không nghĩ ra nên để cho ai tới thay thế vị trí của A Nhĩ Nặc Hàn.

Thấy Cố Trường Khanh nhíu mày do dự, A Nhĩ Nặc Hàn đoán được hẳn đang suy nghĩ cái gì, vì thế chủ động đề xuất: “Lão bản, có một người còn thích hợp hơn so với ta, cô ấy chính là trợ lý cũ của Mã Khắc Thụy Lâm, Y Toa Bối Nhĩ. Ta

tin để cô ấy làm người lãnh đạo thì nền tảng Alpha tuyệt đối sẽ ngày càng tốt hơn.”

Cố Trường Khanh nghe xong cũng không có nhiều phản ứng, người này hẳn không phải chưa từng nghĩ tới, có thể ở nền tảng Hồ Á nhân tài đông đúc đảm nhiệm vị trí trợ lý của Mã Khắc Thụy Lâm, năng lực tất nhiên phải đạt yêu cầu.

Nhưng cô ta không phải người Lam Tinh, tất cả mọi người của nền tảng Alpha cũng không quen thuộc với cô ta.

Cố Trường Khanh không phải người phiến diện, điều kiện tiên quyết để trọng dụng cô ta chính là cô ta trước tiên phải có đủ thành tựu, khiến cho mọi người nhìn thấy tiềm lực trên người cô ta mới được.

A Nhĩ Nặc Hàn thấy Cố Trường Khanh buông lỏng, không khẳng khái ngăn cản mình thì âm thầm thở ra một hơi.

Nói: “Lão bản, lo lắng và suy nghĩ của của người ta đã nghĩ qua, nhưng tiến cử Y Toa Bối Nhĩ không phải là quyết định nhất thời, dù sao ta cho dù không phải người lãnh đạo thì cũng cần phải phụ trách cả đời với nền tảng Alpha.”

Cố Trường Khanh hoài nghi nhìn ông ta, chậm rãi mở miệng: “Người nói là cô ta có chỗ hơn người?”

A Nhĩ Nặc Hàn cười nói: “Năng lực của cô ấy vượt xa so với những gì thể hiện ra trước mắt, nếu lão bản gặp cô ấy, thử một lần là biết.”

Chuyện nền tảng trực tiếp không thể chậm trễ, Cố Trường Khanh biết A Nhĩ Nặc Hàn đã quyết chủ ý, vì vậy liền cùng ông ta và Vương Dung đi tới trung tâm của máy chủ quang não ở nền tảng Alpha.

Trong đại sảnh nhìn không thấy điểm cuối, thanh âm ông ông vang lên không ngừng.

“Thiếu gia, đã lâu không tới nơi này, nhất định là không nhìn ra biến hóa ở đâu phải không?”

Trên mặt Vương Dung tràn ngập kiêu ngạo, đây là sau khi nền tảng Alpha gia nhập vào Lam Tinh thì từng bước phát triển lên.

Bà cảm thấy, mình tựa như nhìn thấy một đứa trẻ đang bập bẹ tập nói, trưởng thành một người lớn có thể một mình đảm đương một phía vậy, nghe những âm thanh ông ông này, trong lòng cũng vui vẻ.

Cố Trường Khanh gật đầu nói: “Phải, nhìn ra được, đây đều là kết tinh từ khổ cực của các người.”

Trên mặt A Nhĩ Nặc Hàn không có biểu cảm dư thừa, giao ra vị trí người lãnh đạo, trong lòng ông ta cũng không dễ chịu, nhưng cân nhắc mãi, ông ta vẫn đưa ra lựa chọn.

Nơi này chứa toàn bộ tâm huyết của ông ta, ông ta chỉ nghĩ đưa ra quyết định có lợi nhất đối với nền tảng Alpha, đây là phụ trách với bản thân mình, càng là cả Lam Tinh và Cố Trường Khanh.

“Chủ nhân!”

Tiểu Thứ và Tiểu Ngải cùng nhau kinh hô.

Cách mấy tháng không gặp. Tiểu Thứ hiển nhiên rất hưng phấn, trên người lóe lên ánh sáng vui vẻ đủ màu sắc, cực lực bày tỏ tâm tình vui vẻ vì được gặp lại chủ nhân lúc này.

Cố Trường Khanh gật đầu trả lời, Tiểu Thứ là trí tuệ nhân tạo, sớm đã có thể thoải mái bày tỏ cảm xúc, một ánh mắt của Cố Trường Khanh nó cũng có thể hiểu ý.

“Tinh Đế bệ hạ, ngài đã tới rồi.”

Y Toa Bối Nhĩ thấy Cố Trường Khanh tới thì nhanh chóng đứng dậy, cung kính khom người thật sâu với hắn.

Trên người cô mặc một bộ quần áo bó sát tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật, phác họa vừa đúng dáng người với đường cong thướt tha lả lướt, phong tình vạn chủng, quyến rũ mà không thô tục.

Về mặt Cổ Trường Khanh lạnh nhạt, chỉ gật đầu không nói gì.

Sau đó thả ra thần niệm của mình, chuẩn bị tra xét thần văn lực của Y Toa Bối Nhĩ.

Y Toa Bối Nhĩ hơi nhíu mày, cảm nhận được dụng ý của Cổ Trường Khanh, lập tức thoải mái thúc giục thần văn của mình.

Ngay sau đó, trên người cô xuất hiện một bộ giáp phong cách máy móc màu trắng.

Trên áo giáp máy móc đẹp đẽ là ánh sáng thần văn không ngừng lưu chuyển, có một loại mỹ cảm lạnh lùng kinh tâm động phách.

Mà phía sau cô, trong hư không có vô số cánh tay máy móc như ẩn như hiện.

Thần sắc Y Toa Bối Nhĩ như thường, bình tĩnh mà nhìn ba người, cuối cùng ánh mắt dừng trên khuôn mặt anh tuấn của Cổ Trường Khanh, khóe môi lộ ra một nụ cười mỉm.

Cổ Trường Khanh thấy thế thì không khỏi kinh ngạc, đây lại là thần văn mà hắn chưa bao giờ gặp qua.

Nếu nói những thần văn hắn gặp trước đây đều đến từ những kỷ nguyên xa xưa trước kia.

Vậy thần văn của Y Toa Bối Nhĩ lại giống như cách không xa thời đại này lắm.

Bởi vì so với những thần văn khác, thần văn này thật sự rất đặc thù, nói đúng ra là rất khác biệt.

Không đợi Cố Trường Khanh mở miệng, Y Toa Bối Nhĩ đã chủ động giải thích trước: “Tinh Đế bệ hạ, thần văn của ta tên là Cơ Giới Chi Tâm.”

Chương 370: Sự Lợi Hại Của Y Toa Bối Nhĩ Khiến Cố Trường Khanh Phải Nhìn Bằng Cặp Mắt Khác
Chương 370: Sự Lợi Hại Của Y Toa Bối Nhĩ Khiến Cố Trường Khanh Phải Nhìn Bằng Cặp Mắt Khác

Không đợi Cố Trường Khanh mở miệng, Y Toa Bối Nhĩ đã chủ động giải thích trước: “Tinh Đế bệ hạ, thần văn của ta tên là Cơ Giới Chi Tâm.”

“Cơ Giới Chi Tâm?” Cố Trường Khanh cẩn thận đánh giá, chợt hiểu được lời A Nhĩ Nặc Hàn nói.

Thấy Cố Trường Khanh nhìn mình, A Nhĩ Nặc Hàn liền lên tiếng; “Y Toa Bối Nhĩ, lão bản cố ý tới đây là để xem ngươi, còn không mau biểu diễn cho lão bản xem một chút chỗ thần kỳ của ngươi!”

Y Toa Bối Nhĩ hơi khom người với A Nhĩ Nặc Hàn, đáp: “Vâng, cảm ơn người lãnh đạo đã đề cử.”

Nhìn động tác bé nhỏ không đáng kể này lại khiến Cố Trường Khanh nhìn cô bằng con mắt khác.

Y Toa Bối Nhĩ thúc giục thần văn lực, chỉ thấy các cánh tay máy móc trong hư không lóe lên u quang lưu động, động tác nhanh đến nỗi mắt thường không thể phân biệt.

Cố Trường Khanh chỉ có thể nhìn thấy những hào quang này như hòa vào một thể với áo giáp cơ giới trên người Y Toa Bối Nhĩ.

Trên hư không, cô dùng tốc độ nhanh như điện quang mà cấp tốc xử lý đủ các loại tin tức khác nhau.

Lúc này, Tiểu Thứ truyền tới thanh âm nhắc nhở nhân tính hóa: “Chủ nhân, tốc độ xử lý số liệu tăng lên ba phần!”

Cố Trường Khanh nhất thời sửng sốt, tăng cao ba phần có ý nghĩa gì?

Số liệu mà nền tảng tiếp nhận cũng không chỉ có mấy trăm mấy nghìn cái, đó là số lượng kinh người mà cho dù có dùng phép tính bậc tinh tế cũng không thể nào tính ra nổi.

Đừng nói tốc độ tính toán tăng cao ba phần, cho dù chỉ tăng cao một phần, đối với nền tảng Alpha mà nói cũng là cực kỳ khủng bố!

Ánh mắt Cố Trường Khanh nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ đã biến thành sáng rực, nhưng mà vào lúc này, máy chủ trung tâm lại vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

...

Máy chủ trung tâm của nền tảng Alpha, đèn báo hiệu màu đỏ lóe sáng.

Tích tích tích!

Tích tích tích!

Tiếng cảnh báo theo đó truyền tới.

Vương Dung kinh hoảng nhìn xung quanh, sau đó nhìn chăm chăm vào Y Toa Bối Nhĩ đang được hào quang vờn quanh.

Khuôn mặt Cố Trường Khanh phát lạnh, hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Tiểu Thứ phát ra một tiếng hét kinh hãi, sau đó vội trả lời: “Chủ nhân, tốc độ xử lý số liệu quá nhanh, không ít tính năng của quang não đã không theo kịp!”

Cố Trường Khanh nháy mắt á khẩu không biết nói gì, đã không tìm được ngôn ngữ để hình dung rung động trong nội tâm.

Hắn vẫn cảm thấy, quang não của tòa nhà trung tâm tại Lam Tinh đã vượt mức quy định rất nhiều, nhưng đối mặt với việc tốc độ xử lý số liệu tăng ba phần, những quang não đó vậy mà bị vượt quá tần suất!

Tiểu Thứ càng không ngừng phát ra cảnh báo, Cố Trường Khanh sợ quang não xảy ra vấn đề, chuẩn bị bảo Y Toa Bối Nhĩ dừng lại.

Bởi vì năng lực của người phụ nữ này, hắn đã hiểu được rồi.

Cũng hoàn toàn hiểu rõ, Cơ Giới Chi Tâm chính là nguyên nhân khiến A Nhĩ Nặc Hàn cường liệt đề cử cô ta.

Quả thực, bằng vào điểm này, cô ta đã vượt qua gần như toàn bộ thần văn giả trên Lam Tinh.

Đương nhiên là không bao gồm hắn, Hoàng Đế, Tần Đế, thậm chí là cả Trương Hồ bọn họ.

Thần văn này giống với thần văn của Cố Nghiên Nghiên, đều không xuất hiện trong cấm địa đồ đẳng, khiến cho hắn phải phá lệ để ý.

A Nhĩ Nặc Hàn lại nói: “Lão bản, đừng gấp, ngài cứ tiếp tục nhìn đi.”

Vương Dung lo lắng, không chắc chắn nói: “A Nhĩ Nặc Hàn, có phải quá mạo hiểm hay không?”

Thái độ A Nhĩ Nặc Hàn rất dứt khoát, “Các ngài chờ một chút, cứ xem tiếp đã.”

Bấy giờ, Y Toa Bối Nhĩ toàn lực thúc giục máy móc chi tâm lại vươn tay ra chạm vào đài không chế chủ, ngay khi cô

tiếp xúc với nó, toàn bộ quang não của máy chủ trung tâm đều bị lam quang nhàn nhật bao trùm.

Tiếng cảnh báo cuối cùng phát ra một nửa thì cũng biến mất.

Ánh sáng ngũ sắc trên người Tiểu Thứ như biến thành thực thể, vòng quanh nó nhanh chóng lưu chuyển, vô số tin tức chồng lên nhau, tại các cấp trong quang não nhanh chóng được xử lý, sau đó truyền xuống cấp tiếp theo.

Cố Trường Khanh từ trước tới nay đều khiến người khác khiếp sợ lúc này đã hoàn toàn bị Y Toa Bối Nhĩ làm cho kinh hãi rồi!

Tốc độ vận chuyển như vậy, trước đây hẳn căn bản chưa bao giờ nghĩ tới.

Vương Dung che miệng, sớm đã nói không ra lời, ánh mắt nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ cũng trở nên nóng cháy.

“Tiểu Thứ, báo cáo tình huống hiện tại!” Cố Trường Khanh ra lệnh.

Trong thanh âm của Tiểu Thứ mang theo vài phần vui sướng: “Chủ nhân, năng lực tính toán của tất cả các quang não được tăng lên 10%!”

Cố Trường Khanh kinh hãi trong lòng, ánh mắt nhìn Y Toa Bối Nhĩ đã không chỉ là kích động, mà là điên cuồng tựa như nhìn thấy một vật báu vô giá!

Đầu tiên là phụ trợ tăng cao 30% tốc độ xử lý thông tin, trực tiếp vượt qua tần số của cả quang não.

Trong nháy mắt lại đề cao tính năng của quang não lên 10%, hoàn toàn chính là đang bật hack cho quang não!

Vương Dung bên cạnh kinh ngạc không thôi, ngơ ngác hỏi: “Làm sao có thể?”

Lúc trước vì để đuổi kịp nền tảng Hồ Á, Lam Tinh thật sự cũng phí không ít sức vào tốc độ tính toán này, nhưng bất kể nhân viên kỹ thuật có điều chỉnh thế nào cũng không thể nâng cao thêm một bước.

Đây cũng là vì sao nền tảng Alpha bức thiết tìm kiếm đối tượng hợp tác như vậy.

Không ngờ tới, người phụ nữ trước mắt đây lại có thể dựa vào thần văn lực mà làm được!

Không chỉ làm được, mà còn là hoàn mỹ mà vượt qua dự kiến!

Cố Trường Khanh cảm ứng được cường độ thần văn của Y Toa Bối Nhĩ, kinh ngạc phát hiện, lúc này thần văn của cô ta mới có cấp bốn mươi lăm.

Điều này khiến trong lòng Cố Trường Khanh nghi hoặc không thôi.

Y Toa Bối Nhĩ có năng lực cường đại như vậy, vì sao Mã Khắc Thụy Lâm không lợi dụng tốt tài nguyên ấy, đề tăng thực lực cho cô ta?

Khách quan mà nói, mặc dù Mã Khắc Thụy Lâm trên vấn đề chọn phe đã đưa ra một lựa chọn ngu xuẩn, nhưng đó cũng không có nghĩa ông ta là một kẻ ngu không có mắt nhìn.

Sở dĩ ông ta chọn sai phe hoàn toàn là bởi vì bị lợi ích làm mê muội, bị một cái tin tức buồn cười che mắt, hơn nữa thực lực của Nhân Tộc Lam Tinh tăng lên quá nhanh khiến rất nhiều người không tin tưởng.

Đây cũng do manh mối không đúng khiến ông ta đưa ra phán đoán sai lầm.

Không nói tới phương diện đạo đức, thủ đoạn và ánh mắt kinh doanh nền tảng của Mã Khắc Thụy Lâm vẫn luôn vượt

qua người thường.

Ngay cả việc ông ta lựa chọn trợ lý là Y Toa Bối Nhĩ, chỉ sợ cũng là do cô ta là tồn tại độc nhất vô nhị trong vũ trụ.

Nhưng hiện trạng của Y Toa Bối Nhĩ khiến Cố Trường Khanh nghĩ tới những thứ sâu xa hơn.

Hắn thu liễm con người u trầm, nhìn về phía trung tâm không chế quang não chủ màu u lam kia, tâm niệm vừa chuyển, đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Mã Khắc Thụy Lâm hiểu rất rõ năng lực đặc thù của Y Toa Bối Nhĩ, để cô ta ở bên người mình, thoát nhìn nâng cao tốc độ tính toán của nền tảng Hồ Á đã khiến ông ta kiếm được đầy bồn đầy bát.

Nếu như không hạn chế mà tăng lên thần văn lực của Cơ Giới Chi Tâm, vậy thiên phú đáng sợ này sẽ bại lộ ra ngoài.

Một khi bị những người khác phát hiện, đối với nền tảng Hồ Á lúc đó, đối với ích lợi của Mã Khắc Thụy Lâm, thậm chí đối với tự thân Y Toa Bối Nhĩ mà nói, đều không phải chuyện tốt gì.

Lợi dụng thần văn lực như vậy để dẫn đầu vượt xa các người cùng ngành khác trong vũ trụ sẽ chỉ khiến nền tảng Hồ Á trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Đến lúc thật sự khiến người người đỏ mắt, toàn bộ nền tảng Hồ Á đều sẽ bị nhìn chăm chăm, đến lúc đó sẽ xảy ra nguy cơ gì không thể dự đoán trước được, Mã Khắc Thụy Lâm cũng không thể nắm chắc.

Cho nên ông ta lựa chọn biện pháp ôn hòa, chính là để Y Toa Bối Nhĩ dùng thân phận trợ lý, âm thầm trợ giúp cho nền tảng Hồ Á.

Cố Trường Khanh quay đầu, nhìn mỹ nhân cơ giới đối diện, trong lòng đã có một kế hoạch.

Chương 371: Thông Báo Bỏ Nhiệm Chương 371: Thông Báo Bỏ Nhiệm

Bắc vũ trụ.

Hai thân ảnh lén lút xuyên qua một hành tinh đang ở thời kỳ manh nha, tìm một nơi để ẩn nấp.

Dọc đường Âm Văn không chỉ ra tay với các cấp văn minh, còn không để Đế Khâm Na Tịch được yên ổn.

Mỗi lần xuống tay với Đế Khâm Na Tịch đều lưu lại trên người bà ta những dấu vết có đậm có nhạt.

Nhưng Đế Khâm Na Tịch đối với tâm tư đàn ông rõ như lòng bàn tay, ngoại trừ không thể kháng cự thì thậm chí còn bày ra tư thế để mặc người hái, càng làm cho tâm tư bạo ngược của Âm Văn gia tăng vô hạn.

Trên đường đi, Đế Khâm Na Tịch không ngừng nói về bí mật ở Bắc vũ trụ kia với gã, khiến cho lòng muốn báo thù của Âm Văn với Lam Tinh càng trở nên cấp thiết.

Nhưng sau khi đi vào hành tinh này, Âm Văn bỗng nhiên thấy trước mắt dần biến thành màu đen, tinh thần cũng có chút uể oải.

Đế Khâm Na Tịch chủ động dán lên, gã phiến chán dùng một chân đá ra, gắt gỏng quát: “Kỹ nữ thôi, ngươi lại dục cầu bất mãn đấy à, muốn ép khô ta sao?”

“Âm Văn, hiện tại ngươi là người của ta, sao ta nỡ để ngươi chết được!”

Lúc Đế Khâm Na Tịch nói lời này đã tràn đầy gọi tình.

Nhưng hận ý ở nơi sâu trong đáy mắt, lại vào lúc Âm Văn nhắm mắt nghỉ ngơi mà ngày càng dày đặc.

Âm Văn âm ngoan cười cợt, “Tốt nhất là như vậy, bằng không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Đế Khâm Na Tịch thấy bí pháp mình âm thầm sử dụng đã có hiệu quả với Âm Văn, đôi mắt xinh đẹp không khỏi hơi nheo lại.

Âm Văn còn không hề phát hiện, chỉ cho rằng mấy ngày nay bồn ba khiến bản thân mệt mỏi, lúc nằm xuống không lâu thì đã ngủ mất.

Đế Khâm Na Tịch hung tợn mà nhìn gã, trong lòng thầm mắng: “Tên khốn kiếp! Muốn khiến ta phục tùng ư? Nằm mơ đi.”

“Vì bí mật của Bắc vũ trụ kia, ngươi còn không phải ngoan ngoãn thay ta đi đối phó với Cố Trường Khanh sao?”

...

Hướng di chuyển của Đế Khâm Na Tịch và Âm Văn vẫn luôn khiến cho Cố Trường Khanh không thể yên tâm.

Nhưng lúc này hắn đang ở tòa nhà trung tâm tại Lam Tinh để “phỏng vấn” người lãnh đạo mới của nền tảng Alpha, tạm thời không có thời gian quản việc của hai người bọn họ.

Theo như lời A Nhĩ Nặc Hàn thì Y Toa Bối Nhĩ có năng lực không tầm thường, quả thực chính là được tạo ra để dành riêng cho việc bao phủ khu vực cực lớn của nền tảng livestream quy mô khổng lồ trong vũ trụ.

Không thể không nói, người mà A Nhĩ Nặc Hàn tiến cử khiến hắn thật sự rất hài lòng.

“A Nhĩ, Y Toa Bối Nhĩ quả thực thích hợp hơn người, sự nhạy bén của nàng ta đúng là khiến ta phải rửa mắt mà nhìn,

xem ra người chỉ đành phải làm phó lãnh đạo rồi!”

A Nhĩ Nặc Hàn thoải mái đáp: “Lão bản, người giỏi đứng trên, đây mới là sắp xếp tốt nhất cho nền tảng. Ta nguyện ý làm trợ thủ của Y Toa Bối Nhĩ, giúp đỡ cô ấy, để nền tảng Alpha tái hiện lại thời kỳ huy hoàng!”

Thấy ông ta tự tin tràn đầy, Cố Trường Khanh yên tâm gặt đầu.

Sau đó nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ, lúc này mỹ nữ đầy đặn câu nhân đã thu hồi thần văn lực, cung kính mà đứng trước mặt hắn.

Cố Trường Khanh nghiêm nghị hỏi: “Y Toa Bối Nhĩ, ta muốn người trở thành người lãnh đạo mới của nền tảng Alpha, toàn quyền phụ trách tất cả sự vụ của nền tảng Alpha, người có đồng ý không?”

Y Toa Bối Nhĩ hơi bối rối, không nhìn được liếc nhìn A Nhĩ Nặc Hàn một cái, đến khi thấy đối phương cho cô một ánh mắt cổ vũ, bấy giờ Y Toa Bối Nhĩ mới cúi người, cung kính đáp: “Nhất định không phụ sự phó thác của Tinh Đế bệ hạ!”

Vương Dung vốn còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, bà nhanh chóng đi qua một bên, tập trung viết xuống thông báo bổ nhiệm.

Thông báo vừa được ban ra, người người trên Lam Tinh đầu tiên đều thấy khó hiểu, nhưng góc độ bọn họ thảo luận lại vô cùng đơn thuần.

“Mặc dù Y Toa Bối Nhĩ không phải người Lam Tinh chúng ta, nhưng Tinh Đế bệ hạ đã đích thân bổ nhiệm, vậy thì cô ta nhất định là lựa chọn tốt nhất.”

“Đúng, quyết định của Tinh Đế bệ hạ trước nay đều có thâm ý.”

“Rất muốn nhìn tương lai của nền tảng Alpha sẽ có thay đổi mới gì, thật mong chờ!”

Mấy người Trương Hồ thấy được thông báo mà nền tảng phát ra với toàn vũ trụ thì kinh ngạc không thôi.

Hoàng Đế cũng rất ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh như cũ.

Triệu Phong nói: “Quyết định của lão đại có gì mà phải tranh luận! Hồ Tử, người nói có đúng không?”

Trương Hồ cũng không phải không tin Y Toa Bối Nhĩ, chỉ là y có chút ngoài ý muốn.

Dù sao ở thông báo trước, người lãnh đạo nền tảng vẫn là A Nhĩ Nặc Hàn, biến động bổ nhiệm nhanh như vậy, nhất định là đã có chuyện gì lớn xảy ra nên mới khiến lão đại thay đổi quyết định.

Những người khác cũng đồng thanh phụ họa, ai nấy đều rất bất ngờ trước tin tức mới này.

Trương Hồ cười xòa: “Nói nhảm cái gì, ai dám nghi ngờ quyết định của lão đại, ta sẽ đánh nổ đầu hắn!”

Cố Trường Khanh là Đế chủ Nhân Tộc, Nhân Tộc vô điều kiện mà tuân theo quyết định của hắn, đó đã là nhận định bất thành văn.

Mặc dù ban đầu có chút khó hiểu, nhưng thời gian nhất định sẽ chứng minh cho thế nhân thấy, quyết định của Cố Trường Khanh cho tới bây giờ đều là nhìn xa trông rộng, không xuất hiện bất cứ sai lầm nào.

Chương 372: Bảo Hộ Y Toa Bối Nhĩ Chương 372: Bảo Hộ Y Toa Bối Nhĩ

Y Toa Bối Nhĩ mới vừa được bổ nhiệm thì đương nhiên muốn mau chóng làm ra thành tựu, thông báo của Vương

Dung vừa công bố không bao lâu thì cô đã lên tinh thần chuẩn bị vui mừng vào lượng công việc khổng lồ trước mắt.

Nhưng mà không đợi cô tiếp xúc với đài không chế, Cố Trường Khanh đã vươn tay ngăn cản, tạm thời hẳn còn có việc khác phải giải quyết.

Bảy giờ, Cố Trường Khanh truyền mệnh lệnh xuống: “Hoàng Đế trấn thủ ở Lam Tinh, Tần Đế, Trương Hồ, Triệu Phong, Ngô Duệ, Chu Tước... ngay lập tức tới thời gian bảo hộ.”

Vừa dứt lời, hẳn tiện tay tóm vào không trung.

Y Toa Bối Nhĩ còn chưa kịp phản ứng, nhất thời bỗng cảm thấy mình bị giam cầm chặt chẽ, vô thức mà trừng mắt nhìn Cố Trường Khanh, trong lòng thoáng dâng lên nỗi kinh hoàng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô đã bình thường trở lại, nếu Cố Trường Khanh thật muốn làm gì với mình, cả vũ trụ ai có thể ngăn cản được hẳn?

Ở trung tâm của quang não chủ, thân ảnh hai người đồng thời lóe lên, rất nhanh đã đi tới bên ngoài bảo hộ thời gian.

Lại lóe lên lần nữa, Cố Trường Khanh đã mang theo cô tiến vào trong thời gian bảo hộ.

Thời gian bên ngoài vô cùng quý giá, Cố Trường Khanh không muốn tiêu hao nhiều, hẳn phải mau chóng dùng hết toàn bộ tài nguyên thu thập được để đề cao chính thể thực lực của Lam Tinh lên mức lớn nhất.

Cho dù thực lực hiện tại của Lam Tinh đã đứng đầu cả vũ trụ.

Nhưng lúc ở trong thành Trắc Lộ của Vũ Trụ chi thành, Cố Trường Khanh tự mình trải qua lần thiên phạt tại vô số kỷ

nguyên trước kia, hẳn nhận thức rõ ràng một điểm, đó chính là Lam Tinh có mệnh đi nữa thì thực lực vẫn xa xa chưa đủ.

Kẻ địch chân chính có thể diệt sạch Nhân Tộc không phải là bất cứ sinh linh nào trong vũ trụ, mà là tới từ ngoại vực.

Uy lực của thiên phạt mạnh thế nào, Cố Trường Khanh không thể diễn tả bằng lời, nhưng hẳn có thể khẳng định, dù là chính mình hiện tại cũng không thể chắc chắn tiếp nhận được toàn bộ.

Bởi vậy, hẳn bắt buộc phải nghĩ cách tiếp tục tăng cường thực lực của Lam Tinh lên, một chút cũng không thể chậm trễ.

Y Toa Bối Nhĩ kinh nghi qua đi, tò mò mà đánh giá không gian bên trong bảo hộp thời gian, Cơ Giới Chi Tâm của cô đối với bất cứ thông tin nào cũng vô cùng mẫn cảm.

Mới vừa tiến vào, cô đã cảm nhận được tốc độ thời gian trôi qua có khác biệt rất lớn đối với bên ngoài.

Ở trong này, tất cả hơi thở đều vô cùng chậm rãi, nếu không phải Cơ Giới Chi Tâm của cô có thể đo ra kết quả, chỉ dựa vào trực giác của Nhân Tộc thì gần như không thể cảm nhận được thời gian trôi đi.

Mặc dù không biết Cố Trường Khanh đột nhiên mang mình tới đây làm gì, nhưng cô biết, việc phải làm ở nơi này nhất định rất quan trọng.

Vừa rồi cô nghe được trong mệnh lệnh của Cố Trường Khanh có nhắc tới rất nhiều người, tất cả đều là lực lượng nòng cốt của Lam Tinh, cũng là thủ hạ Cố Trường Khanh tín nhiệm và coi trọng nhất.

Lần chiến đấu trước đó không lâu, Mã Khắc Thụy Lâm còn để cô phân tích chỉ số tiềm năng của bọn họ, có ít nhất ba người đã đột phá hai vạn điểm.

Hiện tại Cố Trường Khanh quyết định mang mình cùng đến, ý tứ trong đó không cần hẳn nói ra thì cô cũng biết.

Nghĩ đến đây, trong lòng Y Toa Bối Nhĩ liền thấy kích động không thôi.

Còn chuyện gì có cảm giác thành tựu lớn hơn so với nhận được sự tán thưởng của cấp trên?

Cố Trường Khanh thấy trên mặt cô lộ vẻ vui mừng thì tiện tay ném cho cô một cái không gian giới chỉ, dặn dò: “Bên trong đều là kết tinh thần văn lực tinh thuần nhất, người có thể trực tiếp hấp thu, không có tác dụng phụ gì, cố gắng hết sức tăng cấp bậc thần văn lên đi.”

Y Toa Bối Nhĩ nhìn không gian giới chỉ hẳn vừa đưa, thật sự ngạc nhiên, trong lòng dâng lên cảm giác xốn xang khó tả.

Là thần văn giả, tăng cường cấp bậc là chuyện hàng đầu.

Nhưng mà ở Tây vũ trụ lâu như vậy, Mã Khắc Thụy Lâm kiên quyết không cho cô có suy nghĩ như thế.

Vì phòng ngừa mình vùng trộm tăng lên, Mã Khắc Thụy Lâm còn cố ý đề bạt cô làm trợ lý, mục đích chính là khiến cho cô mọi lúc mọi nơi đều ở dưới sự giám sát của ông ta.

Cho dù là không lâu trước đó, Mã Khắc Thụy Lâm cũng không bỏ xuống một tầng đề phòng kia với cô.

Cố Trường Khanh đột nhiên làm như vậy, trong lòng Y Toa Bối Nhĩ tự nhiên có rất nhiều nghi vấn.

Cô không rõ, mình mới vừa đến đã được ủy thác trọng trách, sau đó lại nhận được đối xử đặc thù như vậy của Cố Trường Khanh, vui vẻ thì vui vẻ, nhưng trong lòng vẫn gọi lên cơn sóng không nhỏ.

Đôi mắt biết nói kia vừa chớp, Cố Trường Khanh đã biết được suy nghĩ trong lòng cô.

Hắn tiếp tục giải thích: “Mã Khắc Thụy Lâm không dám để người mạnh lên, đó là vì ông ta không có bản lĩnh bảo vệ được người.”

“Nhưng nơi này là Lam Tinh, ta cùng Lam Tinh cần người ngày càng trở nên mạnh hơn, người có thể thoải mái tăng cấp mà không cần phải sợ hãi bất cứ điều gì! Ta sẽ bảo hộ người!”

Chương 373: Huynh Đệ Đồng Tâm, Điều Chưa Tới Bốn Vạn... Chương 373: Huynh Đệ Đồng Tâm, Điều Chưa Tới Bốn Vạn...

Y Toa Bối Nhĩ không chống lại được sức hấp dẫn trước việc có thể đề thăng thực lực, cô đã nhớ không rõ lần trước tăng tới cấp bốn mươi hai là chuyện diễn ra từ khi nào.

Vì những ngày tháng dốc sức làm việc cho nền tảng Hồ Á, cô thậm chí đã quên mất thân phận thần văn giả của mình, giống như một hạt bụi trôi nổi giữa các vì sao trong vũ trụ.

Trong lúc sinh linh vũ trụ sinh tử luân phiên, ảo tưởng đến một góc nào đó trong vũ trụ có một cỗ bảo vệ mình mà tồn tại, rồi cũng sẽ có một ngày, cô sẽ tự mình đi vào đó.

Lại nhìn về phía hư vô trong bảo hộ thời gian, cô cảm thấy, hình dáng của cỗ bảo cũng chỉ đến thế mà thôi!

Nghe được lời của Cố Trường Khanh, cô mở ra không gian giới tử, lấy ra vài kết tinh thần văn lực, dùng tâm cảm nhận lực lượng trong đó.

Cơ hội ở ngay trước mắt, cô cuối cùng cũng có thể không hề cố kỵ mà tăng lên thực lực của mình!

Y Toa Bối Nhĩ cung kính khom người với Cố Trường Khanh, sau đó tìm một góc ngồi xuống, thử hấp thu lực lượng trong kết tinh.

Theo thần văn lực của cô mở ra, Cơ Giới để giáp màu xanh trắng trên cơ thể cũng tỏa ra ánh sáng đủ màu sắc.

Có lẽ là đã kiểm chế quá lâu, lúc này phóng thích ra càng là hậu tích bạc phát.

Lại thêm kết tinh thần văn lực có hiệu quả rõ ràng, rất nhanh, chỉ vài phút sau, Y Toa Bối Nhĩ đã tăng lên một cấp.

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, cô lại tiếp tục nghênh đón lần đột phá thứ hai.

Cổ Trường Khanh cũng rất kinh ngạc, theo tốc độ tăng lên này, thần văn của Y Toa Bối Nhĩ sẽ tăng tới cấp nào?

Lúc này không chỉ Cổ Trường Khanh mà cả bản thân Y Toa Bối Nhĩ cũng rất muốn biết, khi thần văn lực của mình tăng lên tới một mức đủ mạnh, Cơ Giới Chi Tâm khi ấy sẽ đem đến kinh hỉ ra sao.

Cấp bốn mươi hai đã có thể khiến cho tốc độ vận hành của quang não tăng lên rất nhiều, nếu chính mình mạnh hơn, lại thử lần nữa, vậy tốc độ tính toán của cả nền tảng Alpha có phải sẽ sáng tạo ra một kỷ lục mới hay không?

Người phụ nữ như vậy, thật sự là khó tìm.

Bất tri bất giác, trong bảo hộp thời gian đã trôi qua hai ngày.

Lúc mấy người Trương Hồ tiến vào trong bảo hộp thời gian, trên trán Y Toa Bối Nhĩ đã ứa ra mồ hôi, tóc mai hơi rối dính trên tai, nhìn có vẻ vô cùng ra sức.

“Lão đại, khó trách lần này ngươi không đợi chúng ta, thì ra là mang theo tiểu mỹ nữ như vậy cùng vào trước, hưởng thụ thú vui của việc cô nam quả nữ ở chung sao?”

Trương Hồ chân còn chưa đứng vững đã nở nụ cười hề tiện, trêu ghẹo mà nói.

Cố Trường Khanh hơi liếc y một cái, còn chưa đợi hân mở miệng, Chu Tước đã đá một cước lên hông Trương Hồ.

Cô làm bộ tức giận mắng: “Lão đại là người như vậy à? Người đứng là miệng chó không phun được ngà voi!”

Triệu Phong chính trực phản bác Chu Tước: “Hồ Tử là Hồ, muốn phun cũng là phun răng hổ, để y phun ngà voi cũng quá làm khó y rồi!”

Mọi người cười đùa với nhau, Y Toa Bối Nhĩ đã âm thầm dựa theo ấn tượng phân tích số liệu trước đó của mình, đối chiếu bọn họ với những chỉ số tiềm năng kia.

Trên gương mặt tinh xảo quyến rũ lộ ra ý cười chân thành.

Nhưng vì phân tâm khiến cho thần văn lực trên kết tinh có chút bất ổn, cô lập tức chấn chỉnh tinh thần, tập trung tinh lực, không tiếp tục nghe bọn họ nói nhảm nữa.

Náo nhiệt qua đi, tươi cười trên mặt đám người Trương Hồ thu lại, nghiêm túc vây quanh bên cạnh Cố Trường Khanh.

Lúc này Cố Trường Khanh gọi mọi người vào bảo hộ thời gian, khẳng định là có liên quan tới tu luyện.

Tăng lên thực lực là việc mà mỗi thần văn giả đều vô cùng khát vọng.

Nhất là sau khi trải qua trận chiến khốc liệt để bảo vệ Lam Tinh cách đây không lâu, bọn họ càng hy vọng mình mạnh hơn một chút, như vậy mới có thể vì lão đại chia sẻ chút áp lực.

Chỉ cần nghĩ tới có thể trợ giúp lão đại, có mệnh lên bao nhiêu bọn họ cũng thấy chưa đủ.

Nhận thấy được quanh thân Y Toa Bối Nhĩ có thần văn lực tinh thuần bắt đầu khởi động, bọn họ đều hăm he chuẩn bị làm một trận lớn.

Trương Hồ bỗng nhiên có chút tò mò hỏi: “Lão đại, hiện tại thực lực của ngươi rốt cuộc là bao nhiêu, chỉ số tiềm năng đột phá mấy vạn rồi?”

Tuy rằng vấn đề này có chút đường đột, nhưng mỗi người nơi này cũng đều muốn biết đáp án.

Ngay cả Y Toa Bối Nhĩ vừa mới ổn định tâm thần, đang phải tập trung tinh thần hấp thu kết tinh thần văn lực cũng muốn nghiêng tai lắng nghe.

Lúc nền tảng Hồ Á phân tích chỉ số tiềm năng cũng không thể có được kết quả của Cố Trường Khanh, điều này càng khiến cô tò mò, người đàn ông tung hoành cả vũ trụ này, rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Cố Trường Khanh cũng không định giấu giếm thực lực của bản thân.

Đối với mấy thủ hạ của mình, một mặt là không cần thiết phải giấu giếm, biết người biết ta, không thù ghét lẫn nhau, đây chính là phương thức mà hắn đối xử với các huynh đệ của mình.

Mặt khác, Cố Trường Khanh cảm thấy cần phải cho bọn họ một chút chấn nhiếp.

Giờ phút này, mấy người Trương Hồ, Thích Ngọc Na, tùy tiện một người đi ra cũng đã gần như là tồn tại vô địch, thời gian càng dài sẽ khó tránh khỏi kiêu ngạo tự mãn, cho rằng bản thân thật sự giống như ngoại giới thời phong.

Cố Trường Khanh đảo mắt quá trên mặt mọi người, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có bao nhiêu, chỉ số tiềm năng hiện tại của ta chưa tới bốn vạn.”

Vốn đã chuẩn bị tốt để nghe đáp án, nhưng hắn vừa nói ra, Trương Hồ không nhìn được mà vỗ ngực cười ha ha.

“Lão đại, thật trùng hợp, chỉ số tiềm năng của Hồ Tử ta cũng chưa được bốn vạn!”

Thật không phải muốn so với Cố Trường Khanh, y chỉ cảm thấy thực lực của mình với lão đại càng ngày càng gần, quan hệ cũng có vẻ ngày càng thân thiết.

Nếu thứ hạng đứng gần nhau hơn, vậy thì cũng không khác gì ngủ chung cùng nhau trong một ổ chăn.

Nụ cười của Trương Hồ thật sự có chút buồn cười, chọc cho mấy người Thích Ngọc Na và Triệu Phong cũng theo đó mà ồn ào.

“Ha ha ha, lão đại, làm huynh đệ lâu rồi chính là phải có ăn ý như vậy, chúng ta cũng đều chưa tới bốn vạn.”

Chương 374: Mọi Người Đều Đang Nhanh Chóng Tiến Bộ
Chương 374: Mọi Người Đều Đang Nhanh Chóng Tiến Bộ

Chu Tước đằng hắng cổ họng, lại lần nữa hỏi: “Lão đại, nói đến mức này rồi, vậy nói chuẩn một con số đi!”

Cố Trường Khanh trả lời vẫn hời hợt như trước: “Không đến bốn vạn, cũng chính là 39.999.”

Trương Hộ bị sắc nước bọt đến ho khan, khuôn mặt đỏ bừng hỏi: “Lão đại, chỉ số tiềm năng của ngươi đạt tới 39.999?”

Tuy rằng tất cả mọi người đều có chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe được con số này vẫn cảm thấy mình như bị búa tạ vạn cân mạnh mẽ đập lên ngực.

Ánh mắt Chu Tước thậm chí còn đại ra mà ngây ngốc đứng tại chỗ.

Mà Y Toa Bối Nhĩ ở một bên hấp thu kết tinh thần văn lực, sau khi nghe được con số này cũng tâm thần chấn động, kết tinh trong tay tuột tay rơi xuống, cả người ngây ra như phỗng.

Người khác cảm thấy thế nào cô không biết, cô chỉ biết mình ở nền tảng Hồ Á nhiều năm như vậy, số liệu từng tiếp xúc qua nhiều vô số kể.

Đừng nói chỉ số tiềm năng đạt tới 39.999, cho dù là đạt tới 9999 cũng không phải thần văn giả phổ thông tùy tiện là có thể thấy.

Trong mấy ngày nay hai nền tảng lớn xác nhập, cô thông qua thu thập một lượng số liệu lớn, hơn nữa dùng quang não phân tích, lại có số liệu trước đó trợ giúp để tra xét mấy thủ hạ này của Cố Trường Khanh, chỉ số tiềm năng của họ đều đã vượt qua hai vạn.

Lúc ấy cô đã nghĩ, lão đại mà mấy người này cực kỳ tôn kính, là lão bản tương lai của mình, Lam Tinh đế chủ Cố Trường Khanh, khẳng định còn mạnh hơn cả mấy người Trương Hồ.

Nhưng thực lực của Cố Trường Khanh cho dù có mạnh, chỉ số tiềm năng đạt tới hai vạn sáu bảy ngàn đã là nhiều nhất rồi.

Ai có thể nghĩ tới, hần... thực lực của hần vậy mà quăng đám thủ hạ đi xa như vậy!

39.999 điểm chỉ số tiềm năng, có lẽ trong toàn bộ lịch sử vũ trụ cũng chỉ có một mình Cố Trường Khanh mà thôi!

Đây đã không còn là vượt qua quá nhiều nữa, đây đã là hoàn toàn áp đảo!

So sánh với thần văn giả bình thường, chênh lệch giữa bọn họ đã không thể dùng bất cứ thứ gì có thể bù vào được nữa.

...

Bầu không khí trong bảo hộp thời không nháy mắt tăng vọt, tất cả mọi người sống người tại chỗ.

Trương Hồ trừng lớn đôi mắt, khiếp sợ nói: “Lão đại, người nói chưa đến bốn vạn, còn kém một điểm, này cũng quá mạnh rồi đi?”

Chu Tước mỉm cười trêu chọc: “Cũng không biết là ai không biết trời cao đất rộng, còn cảm thấy mình có thể đánh đồng với lão đại, mặt có đau hay không?”

Triệu Phong và Ngô Duệ cười toe toét chêm vào: “Không hổ là lão đại của chúng ta, thực lực nghiền áp vũ trụ, cũng không phải nói suông!”

Thích Ngọc Na không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Khanh lại càng thêm tràn đầy sùng bái.

Thực lực của Cố Trường Khanh không người có thể địch, bọn họ đều vì mình có thể trở thành thủ hạ của hắn mà cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Y Toa Bối Nhĩ thất thần, trong lòng sôi trào, nghĩ đến đầu tiên chính là lão bản cũ Mã Khắc Thụy Lâm.

Nếu ông ta nghe mình khuyên bảo, kiên quyết đứng về phía Lam Tinh, vậy thì nào đến mức lưu lạc đến kết cục ngày hôm nay.

Nhưng cảm nhận được lực lượng tinh thuần trong kết tinh, Y Toa Bối Nhĩ lại không nhịn được thở dài.

Nếu Mã Khắc Thụy Lâm ở đây, ông ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ chức vị lãnh đạo của nền tảng mới.

Có ông ta một mình đảm đương, có lẽ mình vĩnh viễn đều không thể đi về phía trước, cũng sẽ không có cơ hội được Cố Trường Khanh tán thưởng như hiện tại.

Nhất thời, trong lòng cô ngũ vị tạp trần, tiền triễn hấp thu thần văn lực cũng lâm vào trì trệ.

Mọi người khiếp sợ qua đi thì đều có chút tự ti mặc cảm.

Trong lúc Trương Hồ ở Lam Tinh đối khác với đám thế lực kia, rõ ràng cảm nhận được thực lực hiện tại của mình tăng mạnh, tự tin đồng thời cũng có chút kiêu ngạo.

Vốn tưởng rằng y đã có thể đuổi kịp bước chân của lão đại, nhưng chênh lệch gần hai vạn điểm chỉ số tiềm năng lại khiến cho y không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Triệu Phong và Ngô Duệ có tình tình tương đối nội liễm, nhưng lúc này vẻ mặt cũng trở nên có chút phức tạp.

Lão đại thân là Lam Tinh đế chủ, thực lực đạt tới đỉnh cao, nhưng hẳn vẫn còn tranh thủ từng giây từng phút nghỉ cách tu luyện, bọn họ cũng tuyệt đối không thể rơi ở phía sau, trở thành gánh nặng của lão đại.

Tần Đế từ Côn Luân đuổi tới thì đã hơi muộn, vừa lúc tiến vào trong bảo hộp thời gian, lại vừa vặn nghe được Cố Trường Khanh công bố chỉ số tiềm năng của mình, lúc này ông ta cũng đại ra.

Lại nhìn phản ứng của đám thủ hạ của Cố Trường Khanh, bỗng nhiên sinh ra một chút cảm xúc hổ thẹn kỳ lạ.

Tỷ năm trước, Tần Đế là người đàn ông mạnh nhất vũ trụ, là hy vọng của Nhân Tộc, có thực lực quét ngang vũ trụ, vòng sáng trên đầu so với Cố Trường Khanh hiện tại cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng chính mình lại bị một ả đàn bà chơi đùa cho xoay vòng vòng, thậm chí hủy đi cả Lam Tinh, hủy đi hi vọng quét khỏi của Nhân Tộc.

Từ đó trở đi, tất cả kiêu ngạo và vinh quang của ông ta đều bị người ta mạnh mẽ giẫm nát dưới chân, chính mình cũng chìm vào vực sâu.

Sau khi hồi sinh, thứ duy nhất có thể lấy ra cũng chỉ có thực lực mà mình lấy làm kiêu ngạo, nhưng ở Lam Tinh hiện

giờ, nhiều nhất cũng chỉ coi như đạt yêu cầu.

Cường giả trong vũ trụ thay đổi không ngừng, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người không kịp thích ứng, Tần Đế đã chết tỷ năm, tuy rằng thực lực không thấp, nhưng chung quy vẫn là thụt lùi.

Nhất là khi nhìn thấy thủ hạ của Cố Trường Khanh không lâu trước đây bạo phát ra thực lực trong trận chiến bảo vệ Lam Tinh, ông ta mới đột nhiên cảnh giác, khi thời đại vứt bỏ một người thì ngay cả một tiếng cảnh báo cũng không có.

Mấy người Trương Hồ trước đây còn yếu hơn mình, hiện giờ cũng đã vượt qua ông ta.

Sau khi Hoàng Đế từ Vũ Trụ chi thành trở về, thực lực rõ ràng tăng lên, hai người đều từng là Nhân Tộc đế chủ, Tần Đế rõ ràng cảm nhận được, bản thân mình và ông ta đã không ở cùng một cấp bậc nữa.

Một chút kiêu ngạo cuối cùng của Tần Đế, tại một khắc này đã không còn sót lại chút gì, sau một lát thất thần qua đi, ánh mắt ông ta hơi tối, trong lòng đã có một quyết định.

“Tinh Đế bệ hạ, không biết gọi ta đến đây là có chuyện gì?”

Tần Đế cung kính đi tới trước mặt Cố Trường Khanh hỏi.

Chương 375: Lại Là Bắc Vũ Trụ, Phân Thân Và Bản Thể Của Tần Đế
Chương 375: Lại Là Bắc Vũ Trụ, Phân Thân Và Bản Thể Của Tần Đế

“Tinh Đế bệ hạ, không biết gọi ta đến đây là có chuyện gì?”

Tần Đế cung kính đi tới trước mặt Cố Trường Khanh hỏi.

Cố Trường Khanh cũng không giấu giếm, hắn nói: “Ở Vũ Trụ chi thành, khoảng thời gian tách ra khỏi mọi người, ta đã

tìm thấy thành Trác Lộc.”

Trương Hồ kinh ngạc kêu to: “Lão đại, người không phải nói đùa chứ? Chúng ta và Hoàng Đế tiền bối tìm rất nhiều ngày, ngoại trừ một dòng sông thì ngay cả di tích thành trì cũng không tìm thấy!”

Mấy người Triệu Phong và Chu Tước cũng phụ họa: “Đúng thế, lão đại, chúng ta lúc ấy đều gấp gáp chết luôn!”

Thích Ngọc Na không biết nghĩ tới cái gì mà tò mò nói: “Các người đã quên rồi sao, lúc ấy Hoàng Đế tiền bối đã từng phỏng đoán, lão đại là người có khí vận quanh thân, chỉ là bị kỳ ngộ gì đó làm vương chân, tuyệt đối không xảy ra chuyện. Hiện tại xem ra phán đoán của tiền bối không sai.”

Cổ Trường Khanh dự đoán được bọn họ nôn nóng không chịu được, vì vậy ngắn gọn mà kể lại một lượt chuyện gặp được ở thành Trác Lộc cho mọi người nghe.

Nhưng cuối cùng vẫn không nói ra chuyện “thiên phạt”, mà là nhấn mạnh mình ở trong cấm địa tìm được đồ đằng.

“Ở nơi đó gần như có thể tìm được phần lớn đồ đằng lưu truyền từ thời kỳ viễn cổ tới nay, những đồ đằng đó khắc trên cột đá, đứng sừng sững trong một cái động quật.”

“Vốn ta cũng không xác định chúng ta có quan hệ với thần văn lực mà chúng ta thức tỉnh, nhưng khi ta thử câu thông với đồ đằng thì phát hiện chúng nó có lẽ chính là một trong những nguồn gốc của thần văn lực.

“Chỉ số tiềm năng của ta có thể đạt tới cao như vậy là bởi vì phần lớn thần văn của ta đều đạt tới độ phù hợp 100% với đồ đằng.”

Cổ Trường Khanh thẳng thắn khiến cho mọi người đều giải được bí ẩn trong lòng.

Trương Hồ hưng phấn nói: “Ta biết lão đại đi tới nơi nào cũng đều có trời giúp, xem ra chúng ta lo lắng đều là dư thừa.”

“Nói nhảm cái gì thế, người lo lắng với không lo lắng thì lão đại cũng không bị ảnh hưởng, hiểu chưa?”

Ngô Duệ không chút khách khí quát Trương Hồ.

Triệu Phong vội vàng hòa giải: “Ồn cái gì mà ồn, cái này cũng cãi nhau được, nghe lão đại nói tiếp đi!”

Chu Tước so với những người khác thì bình tĩnh hơn, cô nghĩ ngợi một lát mới hỏi: “Lão đại, nói như vậy, người ở nơi đó cũng đã thấy được đồ đằng tương ứng với thần văn của tất cả chúng ta sao?”

Cổ Trường Khanh gật đầu, đang muốn mở miệng thì ngẫu nhiên nhìn thấy Tần Đế vẻ mặt u sầu, chuyển chủ đề nói.

“Tần Đế, người đang nghĩ tới chuyện gì à?”

“Một bí mật, về chính bản thân ta.” Tần Đế khàn khàn đáp.

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, Y Toa Bối Nhĩ làm sao còn có tâm tư hấp thu năng lượng tinh thuần trong kết tinh nữa, cô nghiêng tai bắt đầu nghiêm túc lắng nghe.

Cổ Trường Khanh cũng hiểu kỳ không kém, đôi mắt đánh giá Tần Đế từ trên xuống dưới, hần hỏi: “Bí mật gì?”

Tần Đế hơi do dự, khẽ thở dài: “Thật ra, các người nhìn thấy ta hiện giờ chỉ là một cái phân thân sống lại, bản thể của ta từ tỷ năm trước đã mất tích rồi.”

Lời vừa nói xong, giống như viên đá rơi xuống hồ, ánh mắt mọi người đều ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào ông ta, cẩn thận phán đoán xem rốt cuộc ông ta có phải người bình thường hay không.

Tần Đế không để ý, có chút đăm chiêu tiếp tục nói: “Tuy rằng nói ra rất khó tin, nhưng bản thể của ta hiện nay ở nơi nào, hiện tại cái phân thân này cũng không biết.”

“Ta chỉ nhớ rõ, tỷ năm trước, phân thân này từng nhận được một tin tức khẩn cấp do bản thể truyền tổng về.”

“Từ sau tin tức ấy, bản thể cũng không còn bất cứ đáp lại nào nữa.”

“Trong khoảng thời gian gần đây, ta ở Côn Luân không chỉ một lần thử liên hệ với bản thể, nhưng vẫn như trước không thu hoạch được gì, bản thể của ta thật sự mất tích rồi!”

Lông mày Cố Trường Khanh nhíu lại.

Hắn mơ hồ cảm thấy, lời kế tiếp của Tần Đế chỉ sợ có liên quan đến khởi nguyên của thần văn lực.

...

Bên trong bảo hộp thời gian, ánh mắt mọi người đều tụ lại trên người Tần Đế.

Cố Trường Khanh tiếp tục hỏi: “Bản thể của người đã truyền đến tin tức gì?”

Tần Đế nhìn mọi người một cái, đáp: “Tin tức bản thể truyền đến chỉ có bốn chữ: thần văn, đồ đẳng.”

Sắc mặt Cố Trường Khanh đột nhiên rét lạnh: “Nói cho ta biết, bản thể của người từng ở đâu, từ khi nào thì mất tích?”

Mắt thấy sắp có một đáp án miêu tả sinh động, ánh mắt Cố Trường Khanh cũng trở nên sắc bén.

Mấy người Trương Hồ không rõ bản thể của Tần Đế cùng lão đại có dính dáng gì, đều tập trung tinh thần nghe, mặc dù có một bụng nghi vấn nhưng đều không dám tùy tiện mở miệng.

Tần Đế nhìn chăm chú vào Cố Trường Khanh, nói từng câu từng chữ: “Lúc ấy bản thể của ta dẫn dắt Nhân Tộc xuyên qua các vì sao, thành quả chiến đấu to lớn khiến sĩ khí Nhân Tộc càng mạnh, đang định đi chinh phục tinh hệ kế tiếp.”

“Nhưng lúc này trong vũ trụ truyền ra tin tức của một bí cảnh, vốn bản thể của ta cũng không định gấp gáp đi tới đó.”

“Nhưng nghe đồn trong bí cảnh kia cất giấu bí mật về thần văn lực, ta suy nghĩ nhiều lần, bản thể đã để lại cái phân thân này để tiếp tục hành trình, còn chính nó lại xuất phát đi tới bí cảnh.”

Khoảng cách với đáp án trong lòng Cố Trường Khanh đã càng ngày càng gần, hắn đã không còn quan tâm đến ánh mắt khác thường của những người khác.

Tần Đế vừa nói xong, hắn liền hỏi: “Bí cảnh ở nơi nào?”

Tần Đế thấy vẻ mặt Cố Trường Khanh đánh lại, trong lòng biết rõ tính nghiêm trọng của sự việc này, vì vậy liền vội vàng đáp: “Ta chỉ biết bí cảnh ở Bắc vũ trụ, những tin tức khác thì hoàn toàn không rõ.”

Ông ta hơi dừng một chút, tiếc nuối nói: “Không lâu sau đó thì phân thân này chết đi, nhưng mà sống chết của phân thân cũng không quan trọng, chỉ cần bản thể vẫn có thể quay về thì hết thảy mọi thứ đều không sao.”

“Nhưng sau khi ta sống lại mới biết, bản thể vậy mà không trở lại, làm phân thân, ta chỉ có được trí nhớ của một khoảng thời gian trước đó, còn sau khi ta chết đi rồi cuộc xảy ra chuyện gì thì ta không thể nào biết được.”

Chương 376: Kinh Hi Cực Lớn Chương 376: Kinh Hi Cực Lớn

Cố Trường Khanh lâm vào trầm tư.

Bắc vũ trụ, lại là Bắc vũ trụ!

Nơi Đế Khâm Na Tịch ngựa không dừng vó mà chạy tới chính là Bắc vũ trụ, nếu không phải có bí mật lớn, ả đàn bà ấy tuyệt đối sẽ không một đường chạy thẳng tới đó!

Chờ chút đã, Cố Trường Khanh âm thầm cả kinh, vội sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình.

Vừa nãy Tần Đế có nói bản thể của ông ta mất tích ở Bắc vũ trụ, như vậy chẳng phải nói rõ bí mật hấp dẫn Đế Khâm Na Tịch lại đúng lúc có liên quan tới bản thể của Tần Đế ư? Hay nói chính xác hơn, có lẽ bà ta biết bản thể của Tần Đế nằm ở đâu?

Bất kể thế nào, chính mình nhất định phải đi một chuyến tới Bắc vũ trụ mới được.

Trước mặt hẳn phải nhanh chóng giải quyết chuyện ở Lam Tinh, không thể để Lam Tinh vào lúc hẳn không có ở đây lại bị những kẻ xấu xa kia thêm muốn.

Cố Trường Khanh nhìn thoáng qua Tần Đế, lúc này sắc mặt Tần Đế ngưng trọng, hơn nữa ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía kết tinh thần văn lực trong tay Y Toa Bồi Nhĩ.

Cố Trường Khanh tâm niệm chợt lóe, nếu có thể tìm được bản thể của đối phương, để bản thể cùng phân thân hợp hai thành một, vậy thì thực lực của Tần Đế có thể tăng lên hay không?

Thực lực Tần Đế cường thịnh hơn một chút, khôi phục đến trạng thái đỉnh cao vào tỷ năm trước, như vậy Lam Tinh sẽ có thêm một trợ lực cường đại, đây chính là chuyện tốt cả đôi đường.

Hiện tại thực lực của mấy người Trương Hồ đã không thể dựa vào kết tinh thần văn lực để tăng lên nữa, nhưng Tần Đế thì vẫn có thể.

Cổ Trường Khanh trực tiếp đưa cho Tần Đế một cái không gian giới tử, đoạn nói: “Trước đó kết tinh tiềm năng người mang ra từ Vũ Trụ chỉ thành chỉ là rác rưởi, đây là kết tinh thần văn lực tinh thuần, không có tác dụng phụ, hãy mau hấp thu đi, nhanh chóng đề cao thực lực.”

Tần Đế thân là chiến đế cấp chín mươi chín, có được Hắc Ngục đế giáp 108 tầng, vốn là tồn tại đỉnh cấp.

Khác với mấy người Trương Hồ chính là, thần văn của Tần Đế không cần thay thế, chỉ cần tiếp tục tăng lên chỉ số tiềm năng thì sẽ có khả năng vượt qua được cấp chín mươi chín.

Cổ Trường Khanh tin tưởng, con đường tiến vào Siêu Thoát chi cảnh của Tần Đế sẽ không quá xa.

Tần Đế cũng đang có ý này, ông mở không gian giới tử ra, yên lặng tìm một góc an tĩnh, sau đó bắt đầu hấp thu năng lượng tinh thuần trong kết tinh thần văn lực.

Sau khi ông ta thả thần văn lực ra ngoài, hắc khí trong bảo hộp thời gian lập tức vờn quanh, ánh sáng màu xanh trắng của Y Toa Bối Nhĩ nháy mắt ảm đạm xuống.

Nhưng khí tức không hề xâm chiếm qua lại với nhau, cho nên chí ít thì trong quá trình tu luyện cũng không làm phiền đến người còn lại.

Y Toa Bối Nhĩ thấy thế thì lập tức phân chấn tinh thần, càng thêm chăm chỉ chuyên tâm mà tăng cường chính mình, bởi vì cô biết, nếu mình không tiến bộ thì sẽ không xứng có một vị trí trong một đoàn đội tinh nhuệ như thế.

Cơ hội tốt như vậy, chỉ trong nháy mắt, Y Toa Bối Nhĩ đã cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có.

Ánh sáng màu lam trắng dưới ám mang của Hắc Ngục đế giáp của Tần Đế đã trở thành một con đom đóm yếu ớt.

Mấy người Trương Hồ đều chờ đợi sắp xếp tiếp theo của lão đại với mình.

Cố Trường Khanh phát nhẹ tay, tức khắc, thân văn lực đáng sợ đã giam cầm tất cả bọn họ lại.

Mọi người kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ kinh sợ.

Không phải lo lắng Cố Trường Khanh sẽ làm gì mình, mà là bị thực lực Cố Trường Khanh dễ dàng phóng ra khiến cho kinh hãi.

Chỉ số tiềm năng thảo luận ngoài miệng là hai vạn cũng được, ba vạn cũng được, đó chỉ là chuỗi con số nhiều hay ít, cũng không có cảm nhận trực quan của bản thân.

Nhưng lúc này, cho dù bọn họ có theo bản năng phóng thích thân văn lực tự thân để đối kháng thì cũng không thể dao động được lực lượng cường thế của Cố Trường Khanh chút nào, nói bọn họ không hề có lực đánh trả cũng không quá đáng.

Phải biết rằng, đây mới chỉ là giam cầm, nếu là hủy diệt thì chỉ sợ bọn họ ngay cả bóng dáng Cố Trường Khanh còn chưa thấy rõ đã thân hồn câu diệt rồi.

Cố Trường Khanh không nhìn về mặt của bọn họ, ấn ký màu xám trên tay phải dần dần sáng lên.

Sau đó phân tán thành vài tia sáng màu xám, lần lượt kéo dài hướng về trên người mấy người Trương Hồ, ánh sáng càng ngày càng thịnh, cơ hồ bao trùm toàn bộ mấy người vào trong.

Trương Hồ cảm thấy thân văn mà vừa rồi mình phóng thích lại bị ánh sáng màu xám này lôi kéo dần tách ra khỏi cơ thể, mặc dù không thống khổ, nhưng sự trống rỗng đột ngột này khiến cho đầu óc ai nấy đều dần mơ màng.

Lão đại đang làm cái gì?

Bọn họ đều rất hiếu kỳ.

Ngay tại lúc một tia thần văn lực cuối cùng hoàn toàn bị hút đi, mấy tia sáng chói mắt đột nhiên từ bàn tay của Cố Trường Khanh bắn ra.

Ánh sáng này không hề do dự, tìm đúng mục tiêu, trong chớp mắt đã lần lượt tiến vào trong thân thể mấy người Trương Hổ.

“Đệt, thật mạnh!” Thân thể trống rỗng của Trương Hổ nháy mắt bị thần văn lực cường đại tràn vào, đầu óc vốn đang mơ mơ hồ hồ cũng đột nhiên trở nên thông suốt hơn hẳn.

Chu Tước phát ra một tiếng kêu rên, trong thức hải của cô xuất hiện một hư ảnh so với trước kia thì mạnh hơn gấp trăm lần.

Thích Ngọc Na chỉ cảm thấy Ngân Hà Tỏa Liên của mình như có cảm ứng, thần văn lực đã tràn vào cơ thể, dưới sự thúc giục của lực lượng mạnh mẽ, thức hải cuồn cuộn, không gian phong tỏa của dây xích cũng rộng hơn gấp mấy lần.

Triệu Phong nhin không được gằm nhẹ một tiếng: “Quá mạnh! Ta cảm thấy hiện tại Thần Phong Chi Dục của ta có thể giết chết bất cứ đối thủ nào trong nháy mắt!”

Long Chi Nghịch Lân trong thức hải của Ngô Duệ lóe lên hào quang, nhưng ông rõ ràng cảm giác được, đây là thần văn lực mới đang thu liễm lực lượng để bản thân mình thích ứng trước.

Thời gian từng giây trôi qua, ánh sáng trên người bọn họ ngày càng thịnh.

Cảm thụ được lực lượng mới mà mình vừa mới có được, ai nấy đều lâm vào kinh hỉ cực lớn.

Chương 377: Thần Văn Mới Càng Thêm Lợi Hại (1)
Chương 377: Thần Văn Mới Càng Thêm Lợi Hại (1)

Cổ Trường Khanh không nói gì, chỉ bình tĩnh mà nhìn đám người Chu Tước.

Sau một lát, ấn ký màu xám trên tay phải hắn ảm đạm xuống, đám huynh đệ vốn đang bị giam cầm cũng đều theo đó mà được giải trừ.

Đối với mấy người Trương Hồ mà nói, nếu muốn hoàn toàn dung hợp thần văn mới thì vẫn cần thời gian.

Cảm nhận được thần văn lực khiến cho mình mạnh hơn đang cuộn cuộn vận chuyển trong cơ thể, bọn họ vừa cảm động vừa vô cùng hưng phấn.

Bên trong bảo hộp thời gian yên tĩnh lại, mọi người ngoại trừ động tác hô hấp thì tất cả giống như lâm vào trạng thái yên lặng vô tận.

Cổ Trường Khanh cũng ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Một ngày sau, Trương Hồ là người đầu tiên mở mắt, trong khoảnh khắc đó, trên người y bộc phát ra ma khí ngập trời, khí tức trong bảo hộp cũng bị trùng kích đến nổi trở nên hỗn loạn.

Quanh thân Trương Hồ hiện ra một đế giáp màu đen hoàn toàn mới, bên trên có hoa văn hỏa diễm màu đỏ hơi lóe lên.

Trên hai vai của y là hai cái hồ trảo màu đen hướng ra bên ngoài, trên móng vuốt sắc bén có u quang lưu chuyển, tựa như chỉ cần chạm nhẹ vào cũng sẽ mất đi tính mạng.

Trên đầu Trương Hồ bao trùm một cái mũ giáp Hắc Hồ, răng nanh sắc nhọn, một đôi mắt phát ra bạch quang khiếp người, khiến người sinh sợ hãi.

Đây là Ma Thần đế giáp có cấp bậc cao hơn, lúc này thần văn của Trương Hồ đã được Cổ Trường Khanh tăng lên thành

thần văn Hắc Âm Chí Tôn.

Chỉ cần toàn lực thúc giục thần văn, Trương Hồ có thể bày ra cả hai hình tượng của Ma Thần và Hắc Âm Thánh Hồ.

Ngoại trừ thực lực của thần văn Hắc Hồ tăng mạnh, hư ảnh Ma Thần cầm Ma Thần Chi Chùy trong tay, lực chiến đấu cũng được tăng lên mấy cấp bậc.

Vốn dĩ một chùy phóng ra, trong không gian sẽ tràn ngập lôi đình vạn quân.

Mà hiện tại, chỉ cần một chùy hạ xuống, tinh hà rộng lớn trong vũ trụ đều sẽ bị lôi đình bao trùm.

Thần văn giả có thực lực hơi yếu sẽ rất có khả năng còn chưa phản ứng lại thì đã bị biến thành tro tàn, khí thế cực kỳ khủng bố.

Trương Hồ hoàn toàn chấn kinh, kinh hô: “Đệt, đệt, lão đại, này cũng quá mạnh rồi!”

Cố Trường Khanh nói: “Không được kiêu ngạo, tiếp tục dung hợp rồi luyện tập cho thành thạo, tranh thủ sớm ngày đạt được độ phù hợp 100% đi.”

Trương Hồ nắm tay võ vục, ngốc nghếch cười nói: “Được, lão đại! Ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt!”

Lúc hai người nói chuyện, Triệu Phong đã lặng yên tĩnh lại, khi anh ta mở mắt, trong bảo hộp thời gian nhất thời có ám mang lóe ra, ngay sau đó là một tiếng hét thanh thúy vang vọng cả không gian.

Viêm Long đế giáp của Triệu Phong lúc này đã được Cố Trường Khanh tăng lên thành Bất Diệt Thần Hoàng đế giáp.

Cả đế giáp có màu đỏ sậm, bên trên có chín cái đuôi không ngừng phiêu động lên xuống, vài cái dây đeo màu vàng kim từ trên đuôi kéo dài một mạch tới tấm lưng rộng lớn.

Trên bả vai của anh ta là đôi cánh ánh sáng cực lớn đang mở rộng, từ xa nhìn lại, Triệu Phong tựa như một con phượng hoàng đang giương cánh bay lượn.

Thần văn của anh ta vốn là thần văn thuộc bầu trời, chỉ cần thúc giục Bất Diệt Thần Hoàng để giáp, lại phối hợp thêm Thần Phong chỉ dục thì tốc độ xuyên qua không gian sẽ cực kỳ nhanh, thậm chí có thể đuổi kịp Cổ Trường Khanh.

Mặc dù thực lực lạc hậu rất nhiều, nhưng chỉ cần với tốc độ hạng nhất này, khoảng cách của Triệu Phong và Cổ Trường Khanh sẽ không quá lớn.

Triệu Phong kinh hỉ cùng Trương Hổ nhìn nhau, nhất thời ngây người thốt lên: “Hổ Tử, người đây là cái tạo hình quái quỷ gì thế!”

Trương Hổ người đến vô cùng khoa trương, vây quanh Triệu Phong đi lại một vòng, nhìn thấy đôi cánh hoa lệ cực kỳ kia của anh ta, ngưỡng mộ đến nỗi chảy nước miếng.

“Chắc chắc, cái cánh này mà cho ta, ta chẳng phải như hồ thêm cánh?”

Triệu Phong sờ lên mũ giáp Hắc Hổ của y, tỏ vẻ thèm muốn không kém, “Uy lực của Hắc Ám Thánh Hổ này cũng rất khá, vận đầu xuống cho ta dùng một chút!”

Hai người trêu ghẹo nhau xong, không kiêng nể gì mà ôm bụng cười to.

Cổ Trường Khanh còn chưa mở miệng nói gì, Thao Thiết ở một bên đã tản mát ra ánh sáng màu lam sẫm.

Hai người Trương Hổ và Triệu Phong sững sốt, dừng tiếng cười nhìn sang.

Thao Thiết lắc lư phân đầu, hai mắt mở ra, cúi đầu nhìn về phía Thần Thú để giáp trên người mình.

Đế giáp mới màu lam, tạo hình vô cùng đơn giản, không có trang sức gì lòe loẹt, rất giống với tính cách của Thao Thiết.

Nhưng bộ đế giáp này tỏa ra hơi thở hoang dã giết chóc, khiến cho xung quanh anh ta hình thành một cái lốc xoáy cực lớn, khí thế phóng ra khiến người bất giác rùng mình.

Phía sau anh ta, từ trong hư không mơ hồ hiện ra một cái miệng cực lớn, như một cái động sâu thẳm không đáy cực kỳ khủng bố, tựa hồ có thể nuốt chửng mọi thứ trước mặt bất cứ lúc nào.

Thần văn của Thao Thiết được tăng lên thành Hạo Thiên thần văn, chỉ cần thúc giục nó, hư ảnh của Hạo Thiên chiến thần song trảo đang nắm chặt Chiến Thần Phủ sẽ hiện thân trên không trung.

Lực phá hoại của một rìu này so với uy thế khi Lam Tinh bị bao vây trước đó đã không còn cùng một cấp bậc.

Lúc này chỉ cần Thao Thiết vung Chiến Thần Phủ lên, sẽ bộ phát ra khí thế kinh khủng chưa từng có, thế không thể đỡ.

Ba người kinh hãi cùng nhau trao đổi ánh mắt, sau đó nhìn về phía Cố Trường Khanh.

Bọn họ đã không thể diễn tả bằng ngôn từ sự rung động mà thần văn mới mang đến cho mình.

Thao Thiết không biết ăn nói, gãi gãi đầu, chân thành cảm tạ: “Cảm ơn lão đại! Ta cũng không biết phải nói gì mới tốt!”

Trương Hồ ra vẻ đê tiện trêu chọc: “Ngươi cái gì cũng không cần nói, ngươi là cái đồ không biết ăn nói, căn bản không biết nói gì!”

Thao Thiết hơi thúc giục thần văn, trừng mắt nhìn Trương Hồ, “Thế nào, không phục? Tới đánh một trận đi!”

Triệu Phong vội đứng vào giữa hai người, bắt đắ dĩ can ngăn: “Phục các ngươi rồi, cũng không nhìn xem đây là nơi nào!”

Đúng lúc này, một ánh sáng màu trắng đỏ nháy mắt chiếu sáng toàn bộ không gian bên trong bảo hộp thời gian.

Chương 378: Thần Văn Mới Càng Thêm Lợi Hại (2)
Chương 378: Thần Văn Mới Càng Thêm Lợi Hại (2)

Đúng lúc này, một ánh sáng trắng đỏ nháy mắt chiếu sáng toàn bộ không gian bên trong bảo hộp thời gian.

Chu Tước mở hai mắt, Cửu Dương để giáp xuất hiện trên người cô.

Lúc này, ở phía sau cô đột nhiên hiện ra chín cái kim hoàn cực lớn màu đen đang lơ lửng.

Trương Hồ chỉ vào sau lưng Chu Tước, kinh ngạc thốt lên: “Đó là cái gì?”

Ba người tập trung nhìn vào, phát hiện đồ án bên trong chín cái kim hoàn vậy mà lại là Tam Túc Kim Ô được lưu truyền từ thượng cổ.

Mỗi con Kim Ô đều đang ngưỡng cổ ngược nhìn, một chân đứng ở trung gian của kim hoàn màu đen, phần đuôi lông vũ hoa lệ vô cùng như ẩn như hiện, phảng phất như đang chuẩn bị vỗ cánh bay ra ngoài.

Hai tay Chu Tước hướng lên trên, nhìn thấy ba người trừng mắt đến nỗi con ngươi sắp rớt ra bèn nhanh chóng giới thiệu: “Thần văn của ta là Kinh Vũ thần văn, tiên tài kinh vũ hàn, u cư tĩnh long hoạch (một câu thơ cổ), ha ha, cảm ơn lão đại!”

Trương Hồ mở miệng: “Xem đi, còn huênh hoang nữa chứ, chẳng qua lão đại cũng không thiên vị, Chu Tước, ngươi cũng

xem để giáp mới của mấy người chúng ta, đánh giá cho chúng ta mấy câu dễ nghe xem.”

Trong lòng Chu Tước tràn ngập kinh hi, không để ý tới mấy người Trương Hổ trêu ghẹo.

Thức hải mở ra, nhất thời phát hiện, sau khi tăng lên thành Kinh Vũ thần văn, hư ảnh cũng rực rỡ hẳn lên.

Chín con Kim Ô lông vũ pháp phối, kéo theo Thái Dương Thần chiến xa, bày ra tư thế cấp tốc bay lượn về phía trước.

Lại thêm Nghê Hoàng Vũ Y phối hợp, lúc này Chu Tước trên người có Cửu Dương để giáp hoàn toàn có thể hoàn toàn tự do chuyển hoá không gian giữa hiện thực và hư ảo.

Có năng lực này, trừ khi đối mặt với đối thủ cao hơn mình một đẳng cấp, nếu không cô sẽ không thể bị đánh bại.

Giờ phút này, cô thậm chí còn có chút chờ mong tìm một đối thủ để tập luyện một phen.

Chu Tước hưng phấn hỏi: “Lão đại, đây cũng là thần văn trong cấm địa độ đẳng mà ngươi nói sao?”

Cổ Trường Khanh gật đầu, vươn một ngón tay: “Đây đều là ta lựa chọn kỹ càng từ trong đó, các ngươi lại cẩn thận cảm nhận một chút, ngoại trừ thần văn lực tăng lên thì còn có gì khác nữa không?”

Bốn người vẫn còn đang đắm chìm trong hưng phấn khi cảm thụ thần văn lực mới, được Cổ Trường Khanh nhắc nhở như vậy thì đều yên lặng lại, tập trung cảm thụ.

Lúc này, bên trong bảo hộp thời gian đột nhiên vang lên tiếng leng keng của kim loại va chạm.

Thích Ngọc Na mở mắt, nhú mày nhìn trái phải, tò mò hỏi: “Các ngươi có cảm thấy được âm phong không ngừng?”

Bốn người chậm rãi quay đầu nhìn về phía cô, ngay lập tức trở mắt đứng nhìn giống như thấy quỷ.

Thích Ngọc Na bị phản ứng của bọn họ khiến cho khó hiểu, khoanh khắc cúi đầu mới phát hiện trên người mình không biết từ khi nào lại có thêm một bộ đồ giáp đen huyền như U Minh.

Trong quỷ khí âm u, phía sau có vô số hư ảnh quỷ thần ập ập xuất hiện.

Thích Ngọc Na vươn hai tay ra, kinh ngạc hỏi: “Đây là... Bách Quỷ Dạ Hành đồ giáp!”

“Lão đại, người thật đúng là có mắt nhìn, không có cái nào thích hợp với khí chất của Thích Ngọc Na hơn nó!”

“Mau nhìn khí thế U Minh của bộ đồ giáp này đi, cho dù người của Phong Đô có đến cũng phải sợ người ba phần, Thích Ngọc Na, người được đó!”

“Bách Quỷ Dạ Hành đồ giáp là ngưng tụ tất cả oán linh âm sát từ thời viễn cổ đến hiện tại biến hóa mà thành, bất cứ sinh linh nào, chỉ cần cảm nhận được âm phong do đồ giáp tản ra thì đều phải run sợ!”

“Thích Ngọc Na, người chiếm được món hời lớn rồi...”

Trương Hồ còn chưa nói xong, Thích Ngọc Na đã bỏ nhào về phía Cố Trường Khanh, ngữ điệu kích động: “Lão đại, ta yêu người chết mất!”

Nhưng cô còn chưa tới gần đã bị một lực lượng vô hình đẩy trở về.

Những người khác thấy thế thì thiếu chút cười chết: “Còn muốn ăn đậu hủ của lão đại, cửa cũng không có!”

Thích Ngọc Na phá ra cười lớn, cách không mà tặng cho Cố Trường Khanh một cái hôn gió, chọc cho Chu Tước vẻ mặt

tức giận, trợn mắt nhìn về phía cô.

Thích Ngọc Na thôi không đùa giỡn nữa, mà là chậm rãi thúc giục thần văn, trong thức hải lập tức hiện ra hư ảnh thần văn mới.

Thanh âm địa ngục khiến người khác sởn tóc gáy, từng đợt vang vọng trong bảo hộp thời không.

Hàng vạn hàng nghìn quỹ ảnh sắc mặt xanh mét cầm trong tay Tinh Hà Tỏa Liên, bày ra tư thế đi đi lại lại.

Ánh sáng U Minh trên Tinh Hà Tỏa Liên trong tay chúng nó chấn động, chỉ cần vung lên một cái, không những câu hồn khóa phách, còn có thể phân tán mà đi, khóa chặt không gian trong một phạm vi nhất định.

Bất kể là ai, chỉ cần bị phong tỏa bên trong không gian này, cho dù không chết cũng sẽ mất đi nửa cái mạng, thần hồn sẽ phải chịu thương tổn không thể nghịch chuyển.

Sinh linh sợ nhất là tử vong, sau khi Thích Ngọc Na tăng lên thành Thiên Cự thần văn, có thể nói chính là tử địch và khắc tinh của bất cứ sinh linh nào.

Không khoa trương chút nào khi nói, mấy người ở đây đứng trước khí thế thu hoạch lớn này của Thích Ngọc Na, đều không còn khủng bố như vậy nữa.

Chu Tước khôi phục bình tĩnh, nhưng trên miệng cũng không tha người: “Thích Ngọc Na, ngươi đừng vì vậy mà đắc ý, Kinh Vũ thần văn và Cửu Dương đế giáp của ta mạnh hơn ngươi nhiều!”

Thích Ngọc Na lè lưỡi làm một cái mặt quỷ, hai cô gái ta tới người đi, không coi ai ra gì mà vui vẻ giao lưu.

Thao Thiết ngây ra như phỗng, gãi đầu hỏi: “Bọn họ đang làm gì, đấu pháp sao?”

Cổ Trường Khanh nhìn mà lắc đầu, nơi có phụ nữ, bầu không khí sẽ luôn biến thành khó mà miêu tả như thế.

Rống!

Thân hình Ngô Duệ run lên, đang biến ảo giữa hai hình thái Giao và Long.

Đế giáp bao trùm cơ thể, trên đỉnh đầu là mũ giáp đầu rồng cực lớn, hai sợi râu rồng hữu thần vô hình thon dài đang mặc sức phiêu đảng.

Đôi long nhãn cực lớn giống như có được năng lực nhìn thấu nhân tâm, khiến người sinh lòng sợ hãi.

“Các huynh đệ, các người xem hình tượng mới của ta thế nào? Là Long Thần đế giáp đấy!”

Long Thần đế giáp, đồng thời có song trọng hình thái là Hắc Giao và Thần Long, hai màu hắc kim phối hợp khiến cho toàn thân tràn ngập long uy cương mãnh, càng thêm uy nghi khí phách.

Thần vận lưu chuyển, cả người Ngô Duệ đều bị bao vây bên trong mây mù như có như không.

Tiếng rồng ngâm vang vọng, không giận tự uy.

Chương 379: Nhìn Mọi Người Tăng Cường Thực Lực, Tần Đế Cũng Thấy Sốt Ruột Không Thôi
Chương 379: Nhìn Mọi Người Tăng Cường Thực Lực, Tần Đế Cũng Thấy Sốt Ruột Không Thôi

“Ngô Duệ, người cũng được đó, không thể không nói, chúng ta đều là ‘hồng nhân’ trong lòng lão đại!”

“Lão đại đối với ai cũng không thiên vị, mười ngón tay đều dài như nhau!” Chu Tước hoan hỉ.

“Phi, người là đang mắng lão đại đúng không? Mười ngón của người mới dài giống nhau, cả nhà người mới có mười ngón tay dài giống nhau!”

“Ngô Duệ, ta nhớ người vẫn còn Long Chi Nghịch Lân, nếu như thần văn mới này của người có thêm uy lực của Long Chi Nghịch Lân, thực lực sẽ không phải bình thường đâu!”

Ngô Duệ vui sướng nói: “Đúng vậy, thần văn mới của ta là Tôn Phong thần văn, lại thêm năng lực của Long Chi Nghịch Lân, lật chuyển tinh hà cũng chỉ là chuyện nhỏ!”

“Hơn nữa trong trạng thái huyền hóa ra Thần Long có thể dùng Thần Long Chi Uy, chấn nhiếp và áp chế thần hồn của đối thủ!”

Chương 380: Chuẩn Bị Đây Đủ Mọi Việc Trước Khi Rời Đi - Chương 399: Bóc Trần Sự Giả Dối

Ngô Duệ thể hiện xong năng lực của mình, còn không quên nhìn xem những người khác.

“Thích Ngọc Na, thần văn mới này của ngươi cũng xứng với ta đây!”

Thích Ngọc Na vô vị mà quay đi chỗ khác, âm dương quái khí nói: “Nếu là tìm phối ngẫu thì ta đề nghị ngươi nhìn bên kia xem, các ngươi đều là kiêu bay trên trời, một khi sinh con ra thì đều không cần phí công thức tỉnh nữa!”

Triệu Phong bình thường có quan hệ gần với Ngô Duệ nhất, nghe vậy trực tiếp phản bác: “Hai chúng ta đều là nam, sinh cái búa ấy!”

Trương Hồ vội vàng thu liễm thần văn lực, để Ma Thần Chi Chùy ản vào hư không, khoa trương nói: “Đừng, búa của ta còn có việc quan trọng cần làm, làm con của các ngươi á, mù mắt ta mất!”

Thao Thiết không nhịn được cười, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Chu Tước một cái, châm chọc bảo: “Được rồi, đám các ngươi đúng là huyền não, ta thật hoài niệm hưởng thụ thời gian yên tĩnh tốt đẹp vừa nãy.”

Chu Tước thấy sự lúng túng của mình đã bị mọi người khéo léo hóa giải, cố ý đụng vào Thích Ngọc Na một cái, đoạn

nói: “Đây đều là lão đại ưu ái chúng ta, nên cùng nhau cảm ơn lão đại mới phải.”

Cô vừa nói xong, tiếng gầm như sấm rung trời đột nhiên vang lên, mọi người theo tiếng nhìn qua, phát hiện Hầu Tử bị bỏ quên đang ngủ đến không biết trời đất gì.

Trương Hồ đi tới, thử thăm dò dưới mũi của đối phương, “Hầu Tử, không phải ngươi không chống nổi nữa nên chết ngất đó chứ?”

Hất xì!

Hầu Tử rùng mình một cái, nhanh chóng nhảy bật dậy, đứng giữa mấy người, buồn bực mà nhìn mọi người hoàn toàn đổi mới, lại nhìn lại chính mình, quay đầu nhìn về phía Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh an ủi: “Không sao, Hầu Tử, thần văn Hắc Ám Đại Thánh của ngươi đã là cao cấp nhất, tiềm lực vô hạn, chỉ cần ngươi tiếp tục tu luyện tăng cường nó lên là được.”

“Lúc trước ta ở trong cấm địa đồ đằng cũng không phát hiện cột đá đồ đằng có thần văn Hắc Ám Đại Thánh.”

Hầu Tử xoay người đáp xuống đất, trên người đã thay một bộ đồ giáp đỏ vàng lấp lánh.

Cố Trường Khanh giải thích: “Đây là ta tìm ở nơi khác cho ngươi, Đấu Chiến Ma Thần đồ giáp, bộ đồ giáp này phối hợp với Tử Kim Quan và Bộ Vân Ủng trước đây ngươi có được, cường độ và tốc độ của thần hồn sẽ tăng lên không ít hơn bọn họ.”

Mấy người nhìn nhau, bọn họ đã phát hiện, chỉ số tiềm năng của mọi người đều tăng lên mức độ khác nhau.

Trương Hồ, Triệu Phong và Thích Ngọc Na, trước đây chỉ số tiềm năng đều vào khoảng hai vạn một ngàn điểm.

Nhưng trải qua lần này, mỗi người bọn họ đều đã gần hai vạn bốn ngàn điểm.

Chỉ là đôi mới để giáp thần văn đã khiến cho bọn họ tăng lên so với thần văn giả khác nhiều như vậy, còn có gì để nói nữa!

Y Toa Bồi Nhĩ hoàn toàn nhìn đến ngây người, cô ở nền tảng Hồ Á lâu như vậy, trước giờ đều không biết chỉ số tiềm năng còn có con đường tăng lên như thế.

Phải biết rằng, trước đây cô thân là kỹ thuật viên và chủ không sư số một phía sau nền tảng Hồ Á, tựa hồ đã nhìn thấy năng lực của tất cả thần văn giả trong toàn vũ trụ.

Nhưng giống như hiện tại, ở trong một không gian nào đó, không cần tốn nhiều sức mà đã có thể tăng lên ba nghìn điểm, đây là lần đầu cô được chứng kiến “kỳ tích” này.

Bấy giờ, cô cảm kết tinh thần văn lực trong tay, ánh mắt nhìn mấy người Trương Hồ tràn ngập sự ngưỡng mộ không thôi.

...

Trong bao hộp thời gian, nhìn mấy người Trương Hồ hoan thiên hỉ địa.

Một chút áy náy cuối cùng của Y Toa Bồi Nhĩ đối với lão bản cũ là Mã Khắc Thụy Lâm đã chạy thẳng tới chín tầng mây.

Vì sao Cố Trường Khanh lại trở thành Đế chủ mới của Nhân Tộc, bản thân hấn mạnh chỉ là một chuyện, quan trọng hơn là một mặt khác, hấn bất kể là lúc nào cũng không quên một đám huynh đệ thủ hạ.

Tinh Đế đã đứng ở vị trí cao nhất trên đỉnh kim tự tháp, lại có lòng dạ rộng rãi thản nhiên như thế, Y Toa Bối Nhĩ cảm thấy, lần này mình đã đi theo đúng lão bản rồi!

Một khi đã như vậy, cô cũng không thể lười biếng, bị tụt lại sau bọn họ.

Ngay sau đó, cô ngưng thần tụ lực, theo năng lượng của kết tinh thần văn lực đi vào cơ thể, ánh sáng xanh trắng trên Cơ Giới để giáp của cô đại thịnh, thậm chí vượt qua ám mang của Tần Đế bên cạnh.

Tần Đế nhìn bọn họ mỗi người đều nhanh chóng tăng lên, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trên thực tế đã là lòng nóng như lửa đốt.

Chính ông ta đã tụt lại sau mọi người rồi, nếu còn tiếp tục như vậy, thủ hạ của Cố Trường Khanh đều sẽ vượt xa mình.

Nghĩ đến đây, ý niệm trong đầu muốn tìm về bản thể càng thêm kiên định.

Phân thân dù sao cũng có chỗ thiếu hụt, hiện tại phân thân này của ông ta có thể cộng hưởng một bộ phận thực lực của bản thể, nhưng chỉ cần bản thể mất đi không tìm về được, ông ta sẽ không thể phát huy ra thiên phú nghịch thiên ban đầu.

Kết tinh thần văn lực quả thực có trợ giúp chỉ số tiềm năng tăng lên, nhưng đối với Tần Đế mà nói, tốc độ như vậy vẫn khiến ông ta không vừa lòng.

Chương 380: Chuẩn Bị Đầy Đủ Mọi Việc Trước Khi Rời Đi

Cố Trường Khanh không phải không nhận ra được tâm tư của Tần Đế, nhưng hiện tại có nói gì cũng chỉ vô dụng.

Tần Đế được Nhân Tộc công nhận là cộng chủ mạnh nhất, công tích quét ngang vũ trụ vĩnh viễn cũng sẽ không bởi vì

thời gian trôi đi mà bị chôn vùi.

Nội tâm ông ta rất cuộc có bao nhiêu kiên cường, người thường đương nhiên không thể so sánh. Cố Trường Khanh cảm thấy bất cứ lời an ủi nào cũng sẽ chỉ khiến ông cảm thấy nhục nhã, còn không bằng tạm thời không để ý đến ông, cứ đi làm tốt việc mình nên làm trước đã.

“Hô Tử, Triệu Phong,... thần văn của các người vẫn cần tiếp tục dung hợp, tăng cao độ phù hợp của bản thân với đồ đằng mới được.”

“Độ phù hợp cao hơn thì thực lực các người cũng theo đó càng mạnh hơn, tạm thời các người ở lại trong này đi.”

Mấy người Trương Hổ đều ngừng cười đùa, gật đầu, khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó Cố Trường Khanh gửi tin tức về cho Lam Tinh: “Vương Dung, Tiểu Đoàn Đoàn, hai người mau chóng tới bảo hộ thời không.”

Rất nhanh, hai người đều mang theo trợ lý mình coi trọng nhất, tiến tới nơi mà Cố Trường Khanh chỉ định.

Thân ảnh những người khác đã được Cố Trường Khanh ẩn đi, trong hư không nhìn không thấy, nhất định có tinh nhuệ của Lam Tinh đang tu luyện.

Vương Dung tiến lên một bước, cung kính hỏi: “Thiếu gia, ngài có gì phân phó?”

Tiểu Đoàn Đoàn thấy thế cũng đi lên chào: “Tinh Đế bệ hạ, nơi này là dùng để tu luyện phải không, hiện tại chúng ta cần tu luyện sao?”

Hai người này mặc dù thời gian đi theo hẩn không ngắn, nhưng thần văn lực lại không quá mạnh.

Sợ dọa đến bọn họ, cho nên Cổ Trường Khanh kiên nhẫn giải thích ngắn gọn trước, đợi sau khi mọi người đều đã chuẩn bị tinh thần xong thì mới phóng xuất ra ấn ký màu xám trên tay phải, giam cầm tất cả bọn họ lại.

Sau đó hắn lại dùng phương pháp cũ, để nhóm người Vương Dung thay đổi thần văn mới do hắn đích thân lựa chọn, giúp thực lực mọi người đều nhanh chóng tăng lên.

Xong xuôi, hắn lại tiếp tục gọi những thành viên khác của Ma Minh tới, giúp đỡ tăng cấp thần văn cho bọn họ, đợi làm xong hết mọi việc thì hắn mới rời khỏi bảo hộ thời gian.

...

Cổ Trường Khanh vừa ra ngoài thì nhìn thấy Hoàng Đế đã chờ đợi bên ngoài một lúc lâu.

“Tinh Đế bệ hạ!”

Hoàng Đế lộ vẻ vui mừng tiến lên gọi.

Cổ Trường Khanh phát tay, khiêm tốn nói: “Tiền bối, trong khoảng thời gian này đã khiến người vất vả rồi, ta vẫn luôn muốn tìm một cơ hội cùng người ngồi xuống trò chuyện một phen.”

Hoàng Đế đã nghĩ ra được rất nhiều thông tin, nhưng Cổ Trường Khanh vẫn tỉ mỉ thuật lại một lượt về những gì mình đã trải qua cho ông nghe.

Sau đó hắn lấy ra những trang bị thần văn khác thu thập được trong cấm địa đồ đằng, còn có kết tinh thần văn lực, tất cả đều giao vào trong tay Hoàng Đế.

“Tinh Đế bệ hạ, người lại muốn rời khỏi Lam Tinh?”

Hoàng Đế không ngại gánh vác trọng trách trên vai, chỉ là đối với nơi mà Cổ Trường Khanh sắp đi thì ông vẫn thấy có chút lo lắng.

Nghe xong những chuyện hần trải qua và những việc trên đường về đây, Hoàng Đế mơ hồ cảm thấy lần này Cố Trường Khanh rời đi tất nhiên không thoát khỏi quan hệ với vị chủ nhân của Nhân tộc trước đây.

Cố Trường Khanh thẳng thắn nói: “Tiền bối, những thứ này nên phân phối thế nào, người cứ tự mình cân nhắc. Người đoán không sai, bí mật ở Bắc vũ trụ còn liên quan đến bản thể của Tần Đế, ta không đi không được.”

Hoàng Đế trịnh trọng gật đầu, “Lam Tinh bên này người có thể yên tâm, có ta ở đây, một ngọn cây cọng cỏ của Lam Tinh cũng không ai dám động!”

Cố Trường Khanh sắp xếp tới đây thì đã không còn gì phải lo lắng.

Duy nhất không bỏ xuống được, chính là người một nhà vừa đoàn tụ đã lại phải chia xa, Cố Trường Khanh chỉ muốn dùng toàn bộ thời gian trước khi đi để bầu bạn với bọn họ.

Có tiếng cười của Cố Nghiên Nghiên, cả nhà không còn lạnh lẽo nữa, bầu không khí trong nhà luôn tràn ngập hơi thở ấm áp.

Ngày nào Lâm Nguyệt Dao cũng đều bận rộn làm nhiều món ngon chỉ vì để Cố Trường Khanh và con gái bồi bổ thân thể, nhìn khuôn mặt non nớt tron nhẵn của cô bé mỗi ngày đều có khí sắc tốt hơn, Lâm Nguyệt Dao thực sự rất vui vẻ.

Lâm Thủy Dao cũng không nhàn rồi, dẫn theo Nghiên Nghiên ở trong nhà chơi đùa vui vẻ, mệt mỏi thì ôm Nghiên Nghiên cùng nhau ngủ, để lại cho tỷ tỷ và tỷ phu đủ không gian ở riêng với nhau.

Nghe tiếng ngáy nhẹ nhẹ của Cố Nghiên Nghiên truyền tới bên cạnh, Lâm Thủy Dao mở to hai mắt, nhìn chăm chăm trần nhà.

Nghĩ một lát, trong đầu lại hiện ra gương mặt tuấn lãng của tử phu, tăng kinh thương hải nan vì thủy (*), so sánh với Cố Trường Khanh để tìm một người đàn ông, Lâm Thủy Dao cảm thấy mình không bằng cứ như vậy đi, chờ chết già là được!

(*) Ý chỉ từng trải qua sóng to gió lớn trên biển rồi thì nước ở chỗ khác không đáng để xem, ở đây chỉ Cố Trường Khanh quá tốt nên Lâm Thủy Dao không còn để ai vào mắt.

Theo Nghiên Nghiên chơi đùa lâu như vậy, cô bỗng nhiên thấy có chút khát nước, cẩn thận đứng dậy đi xuống giường.

...

Nhìn Lâm Nguyệt Dao ôn nhu như nước đang gỏi trên tay mình, nghĩ đến không lâu sau lại phải xa nhau một thời gian, trong lòng Cố Trường Khanh có chút áy náy.

Có vợ hiền như thế, hẳn không cầu gì khác, nhưng là Lam Tinh Đế chủ, hẳn lại không thể hoàn toàn thuộc về một gia đình nhỏ.

Vuốt ve khuôn mặt đầm mồ hôi của Lâm Nguyệt Dao, Cố Trường Khanh ôm nàng vào lòng, ôn tồn thủ thả một lúc lâu.

Cho đến khi khoe miệng nàng ngậm cười mà ngủ say, Cố Trường Khanh mới đứng dậy, đi tới nhà vệ sinh.

Nghĩ tới lúc này trong nhà cũng không còn ai đi lại, hẳn tùy tiện quần một cái khăn tắm che lại phần eo rồi mở cửa ra ngoài.

Vừa đi tới bên ngoài nhà ăn, chỗ eo bị nói lỏng, khăn tắm vậy mà bất ngờ trượt xuống đất.

Cố Trường Khanh cũng không nghĩ nhiều, cong eo nhặt lên, nhưng một khắc cúi xuống nhặt khăn tắm, đột nhiên có một mùi hương phả tới, một đôi chân trắng nõn vừa vịn dẫm lên một góc của chiếc khăn xám dưới chân.

“Cmn, không phải chứ?”

Cố Trường Khanh hơi sững sốt, lập tức phân rõ được chủ nhân của mùi hương này, mạnh mẽ kéo lấy khăn tắm rồi quần quanh eo lưng.

Lâm Thủy Dao mới uống nước xong, đang muốn trở về phòng, vừa mới nhấc chân dẫm xuống đất thì bên dưới truyền tới một cảm giác mềm mại, khiến cô không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Còn không đợi cô chạy về phòng, thân thể đã bị mất thăng bằng mà ngã về bên cạnh.

Ngay sau đó, một cánh tay rắn chắc đã vòng qua đỡ lấy eo cô, dưới sự hoảng sợ, cánh tay cô ôm bừa lấy một cái gì đó, vậy mà lại ôm đúng vào cổ Cố Trường Khanh.

“Tỷ... tỷ phu...”

Lâm Thủy Dao xấu hổ đến hai má nóng bừng, hai mắt đảo qua khuôn mặt Cố Trường Khanh, loại tiếp xúc thân mật đến mức này, cô đã mơ thấy vài lần.

Mà khi mộng đẹp biến thành sự thật, trái tim cô lại đập thình thịch dữ dội, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn không biết phải nói gì.

Chương 381: Bắt Tay Vào Tiếp Nhận Vị Trí Mới

Chương 381: Bắt Tay Vào Tiếp Nhận Vị Trí Mới

Vũ trụ giống như một người khổng lồ đang lớn lên, sự trao đổi chất vĩnh viễn không ngừng lại.

Một ngày trong bao hộp thời gian, không biết có bao nhiêu tiểu hành tinh đã biến thành nơi hoang vu, yên tĩnh tới gần như chết đi.

Lam Tinh lại dưới sự bảo vệ mạnh mẽ, nơi nơi tươi tốt, sinh cơ dạt dào.

Tần Đế ra khỏi bảo hộp thời gian, thân hình cao lớn đứng giữa không trung của Lam Tinh, nhìn chăm chú vào mảnh tinh thể cùng trùng sinh lại với mình, trong lòng trào dâng đủ loại cảm xúc ngũ vị tạp trần.

Ông nhin không được khẽ cảm khái: “Nhân Tộc có thể kéo dài tinh thần ý chí thì sẽ không dễ dàng bị hủy diệt.”

“Tần Đế tiền bối, Nhân Tộc có sự cứng cỏi từ trong xương, toàn bộ vũ trụ đều nhìn rõ, bản thân ta thật sự rất may mắn khi được tới đây, đầu quân cho Cổ Tinh chủ.”

Y Toa Bối Nhĩ không biết đã xuất hiện sau Tần Đế từ khi nào.

Lời của cô khiến Tần Đế sinh lòng hiếu kỳ, quay đầu nhìn cô mấy cái.

Tuy Tần Đế ở Côn Luân nhưng ông đều không bỏ lỡ các tin tức liên quan đến nền tảng Hồ Á, bởi vì Thần Vũ Tuyệt Oánh thật sự là kẻ vô cùng hóng hót, không ít lần lôi kéo ông cùng xem livestream chung.

Loại ánh mắt quan sát sắc bén này của Tần Đế, Y Toa Bối Nhĩ mới chỉ nhìn thấy trên người Cổ Trường Khanh, bấy giờ thấy Tần Đế chỉ im lặng nhìn mình mà không mở miệng, không hiểu sao trong lòng Y Toa Bối Nhĩ bất giác thấy hết sức khẩn trương.

“Người... không tôi!”

Ngay lúc Y Toa Bối Nhĩ đang xoắn xuýt, Tần Đế lại sâu kín mà nói một câu.

Tuy rằng không có sắc thái tình cảm, nhưng Y Toa Bối Nhĩ vẫn cảm thấy được cổ vũ không nhỏ, cung kính đáp lại: “Đa tạ

tiền bồi, ta xin phép đi trước.”

Những người khác vẫn còn đang tu luyện, thần văn mới vẫn chưa đạt tới độ phù hợp hoàn toàn.

Tần Đế nhìn Y Toa Bồi Nhĩ ẩn vào hư không, thúc giục thần văn, sắc mặt lập tức suy sụp, thở dài: “Hừ, chỉ số tiềm năng mới chỉ có hai vạn ba nghìn, ngay cả mấy người Trương Hồ cũng không bằng!”

Ông ta tự giấu nói xong câu này, sau đó quay đầu bay về phía Côn Luân sơn.

Y Toa Bồi Nhĩ trở lại tòa nhà trung tâm, A Nhĩ Nặc Hàn lập tức ra tiếp đón, “Người về đúng lúc lắm, quang não vừa truyền về tin tức toàn vũ trụ, cần mau chóng xử lý, chúng ta phải đuổi kịp thời gian trực tiếp lần đầu tiên.”

A Nhĩ Nặc Hàn không hề xem Y Toa Bồi Nhĩ là người ngoài chút nào, cũng không có thái độ lấy lòng của cấp dưới đối đãi với cấp trên mới.

Loại đối đáp tự nhiên này khiến Y Toa Bồi Nhĩ còn chưa kịp thích ứng, đứng yên một chỗ sửng sốt vài giây.

“Nhanh đi, ngại người cái gì?”

A Nhĩ Nặc Hàn vội đến bay lên, lòng bàn chân như bôi dầu, ghé dựa nháy mắt đã di chuyển đến máy chủ của Tiểu Ngải, ngay sau đó tiếp tục bận bịu.

Y Toa Bồi Nhĩ vẫn theo lệ thường mà khom người, đáp: “Được, ta đi ngay.”

Số lượng lớn số liệu đang tạm thời xếp hàng, cả trung tâm quang não đang phát ra những tiếng ông ông của máy móc, trí năng nhân tạo Tiểu Thứ cảm nhận được khí tức của Y Toa Bồi Nhĩ, phát ra báo cáo: “Người lãnh đạo, nếu còn không xử lý, bộ phận máy chủ chỉ có thể dừng lại thôi.”

Y Toa Bối Nhĩ gật gật đầu, mau chóng tiến lên tiếp xúc với đài không chế chủ.

Theo cô thúc giục thần văn Cơ Giới Chi Tâm, tất cả các quang não lại lần nữa được ánh sáng màu lam càng mạnh hơn bao phủ, động tác của các cánh tay cơ giới sau lưng nhanh như gió.

Một khí tức thần văn mạnh mẽ lan tràn trong đại sảnh A Nhĩ Nặc Hàn chấn kinh mà dừng lại công việc trong tay.

Chỉ thấy Y Toa Bối Nhĩ đang ở trung tâm nguồn sáng, tựa như bất hack cực mạnh, khiến tất cả các quang não đều vận hành và phân phối một cách tốt nhất.

Hơn nữa ông ta kinh ngạc phát hiện, thần văn của Y Toa Bối Nhĩ đã tăng lên tới cấp bảy mươi chín!

Vậy mà cao hơn trước đó khoảng hơn ba mươi cấp, rốt cuộc Tinh Đế bệ hạ đã dùng cách gì vậy? Thực sự quá khó tin!

Khung máy móc của Tiểu Thứ cũng được bao phủ ở trong lam quang, ánh sáng lưu chuyển cực nhanh, một lát sau nó kinh hi báo cáo: “Tốc độ xử lý thông tin tăng lên 50%!”

“Tốc độ xử lý số liệu của quang não tăng lên 18%!”

A Nhĩ Nặc Hàn siết chặt tay, vui vẻ nói: “Quá tốt rồi, như vậy hoàn toàn có thể kịp livestream, Tiểu Thứ, đồng thời công bố tin tức mới nhất của vũ trụ ra ngoài.”

Tiểu Thứ vui vẻ trả lời: “Được!”

Nhưng mà lúc này Y Toa Bối Nhĩ lại dừng lại, gấp gấp can ngăn: “Khoan đã, chờ một chút!”

A Nhĩ Nặc Hàn đi qua, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hàn tiền bối, người xem tin tức này!” Y Toa Bối Nhĩ chặn lại tin tức, nhanh chóng khóa chặt, không để cho nó chạy vào

đầu cuối công bố.

A Nhĩ Nặc Hàn nhìn kỹ, tiếp tục xem xét những tin tức liên quan, kinh ngạc nói: “Tinh cầu ở Bắc vũ trụ này vẫn luôn không có bất cứ động tĩnh gì, không gian dao động kịch liệt như thế, quả thực là kỳ lạ.”

Ngón tay của Y Toa Bối Nhĩ hơi động đậy, số liệu xung quanh không gian kia cũng đều được cô chuyển ra.

Cô nghi hoặc nói: “Tiền bối, thần văn giả ở gần đó hình như đều đã đi ra, hẳn là không có bất cứ phát hiện gì.”

A Nhĩ Nặc Hàn cũng thấy được các dòng tin tức về không gian xung quanh các thể lực trong Bắc vũ trụ.

Ông ta lập tức nói: “Người mau truyền tin cho Tinh Đế bệ hạ đi!”

Y Toa Bối Nhĩ không chậm trễ chút nào.

A Nhĩ Nặc Hàn vừa dứt lời, quang não của Cố Trường Khanh đã nhận được tin tức.

Bấy giờ hắn đang ở trong nhà, Lâm Thủy Dao đang đuổi theo Cố Nghiên Nghiên chạy khắp nơi trong phòng khách rộng lớn, tiếng cười khanh khách vang lên liên hồi.

Lâm Nguyệt Dao thì dịu dàng cầm theo hoa quả đã rửa sạch, cắt nhỏ từng miếng rồi đưa đến bên miệng Cố Trường Khanh.

Hắn bỗng nhiên phát hiện, trên người vợ mình và em vợ đều có mùi hương tương tự, chỉ cần hơi lơ là thì thậm chí sẽ nhầm hai người với nhau.

Trong quang não chợt hiện lên tin tức, Cố Trường Khanh lập tức thu lại suy nghĩ, hôn lên mặt Lâm Nguyệt Dao một cái rồi nói: “Ta ra ngoài một lát.”

Lâm Nguyệt Dao ôm lấy thắt lưng hắn, cọ xát một lát mới thả cho hắn đi.

Cố Nghiên Nghiên đã quen với chuyện ba ba bận rộn, thấy hắn ra ngoài thì chỉ vẫy vẫy tay hô: “Ba ba, tạm biệt.”

Lâm Thủy Dao nhìn Cố Trường Khanh, mặc dù không nói gì, nhưng đôi mắt xinh đẹp nghịch ngợm chớp động cũng khiến Cố Trường Khanh xem hiều.

Chương 382: Sắp Xếp Mọi Chuyện Đâu Vào Đây, Lên Đường Chuẩn Bị Rời Đi

Chương 382: Sắp Xếp Mọi Chuyện Đâu Vào Đây, Lên Đường Chuẩn Bị Rời Đi

Bất cứ động tĩnh nào của Bắc vũ trụ cũng khiến Cố Trường Khanh đề tâm.

Ra khỏi cửa, hắn đi tới bảo hộp thời gian trước, thấy Tần Đế đã rời đi, mấy người Trương Hổ cũng tiến hành dung hợp rất thuận lợi, lúc này mới lui ra.

Lúc hắn đang muốn tới Côn Luân thì thân hình khôi ngô của Tần Đế đột nhiên từ trong hư không xuất hiện trước mặt Cố Trường Khanh.

“Tần Đế bệ hạ, ta cũng muốn theo ngươi đi Bắc vũ trụ, bất kể thế nào đây cũng xem như chuyện của ta.”

Cố Trường Khanh vốn không có ý muốn để Tần Đế đi theo, dù sao có ông ở Lam Tinh, mình cũng sẽ an tâm hơn một chút.

Nhưng thấy ánh mắt ông sáng quắc, vẫn là cẩn thận nghĩ lại, đoạn nói: “Ngày nào kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia không chết, Lam Tinh cũng đừng mong an ổn, ta đi Bắc vũ trụ cũng không chỉ vì tìm bản thể cho ngươi.”

Tần Đế cho rằng hắn muốn cự tuyệt, sắc mặt thoáng lộ vẻ sốt ruột, nào ngờ Cố Trường Khanh nâng tay tiếp tục nói: “Chẳng qua người đi cũng hợp tình hợp lý, có lẽ tới nơi đó người có thể cảm ứng được vị trí của bản thể cũng nên. Ta đề nghị người hãy mang theo Thần Vũ Tuyết Oánh cùng đi đi...”

Tần Đế giật mình ngẩng đầu, thấy ánh mắt Cố Trường Khanh âm trầm, nghĩ tới Đế Khâm Na Tịch thì ngay lập tức hiểu được dụng ý của Cố Trường Khanh, vì vậy liền nói: “Ta nghĩ có lẽ Từ Thi Tình ít nhiều có thể trợ giúp cho Tinh Đế bệ hạ, hay là cũng mang theo cô ta luôn, có được không?”

Từ Thi Tình sở hữu thiên phú bói toán cực mạnh, quan hệ với Thần Vũ Tuyết Oánh cũng thân cận, mang theo hai người bên mình thì sẽ bớt được không ít phiền toái.

Cố Trường Khanh không có gì dị nghị với lời đề xuất này, hơn nữa nghĩ đến chuyến đi sắp tới hông biết sẽ còn gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, cho nên cuối cùng hắn quyết định mang theo cả Tinh Không cự thú Hồng Lăng mà trước đó mình đã thuần phục được.

Tần Đế thấy Cố Trường Khanh đồng ý, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra khí phách sẵn có, nhưng trước mặt Cố Trường Khanh, khí phách đế vương này lại yếu đi ba phần.

“Tiền bói, người trở về chuẩn bị đi, việc này không nên chậm trễ, đêm nay chúng ta sẽ lên đường.”

Tần Đế cáo từ, Cố Trường Khanh vừa định quay về thì đúng lúc ấy, mấy người Trương Hổ bỗng từ trong bảo hộp thời gian vọt ra.

Trong chốc lát, phía trên Lam Tinh có rất nhiều ánh sáng đủ màu chiếu rọi, thần văn lực cường đại thổi quét tinh vân phía trên Lam Tinh, trùng kích khiến cho người người nhìn mà lóa cả mắt.

“Lão đại!”

Bọn họ đứng thành một hàng ở hư không phía sau Cổ Trường Khanh, giống như vệ sĩ của Lam Tinh từ trên trời giáng xuống.

Cổ Trường Khanh xoay người lại quan sát một vòng, mỉm cười khen ngợi: “Tốt lắm, sắp tới ta có việc sẽ rời đi một khoảng thời gian, các người ở lại trấn thủ Lam Tinh, mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của Hoàng Đế tiên bối.”

Cả đám hai mặt nhìn nhau, vội vàng thu hồi thần văn lực, vây lại bên cạnh hắn, Trương Hồ lên tiếng: “Lão đại, lúc trước tại Vũ Trụ chi thành chính là bởi vì chúng ta không ở bên cạnh mới hại người suýt nữa xảy ra chuyện, lần này ta nhất định phải đi theo người.”

Triệu Phong cũng sốt ruột nói: “Hồ Tử nói không sai, thế lực ở Bắc vũ trụ không ít, một mình lão đại đi chúng ta không yên tâm.”

Cả người Thích Ngọc Na tràn ngập hắc khí, mặc dù không có hơi thở rung chuyển, nhưng cô cũng có một loại khí tức âm trầm xơ xác tiêu điều.

“Lão đại, nếu người ghét bỏ bọn họ ồn ào thì mang theo một mình ta là được...”

Chu Tước cười lạnh ngắt ngang: “Lão đại, dẫn theo cô ta còn không bằng dẫn theo ta.”

Cổ Trường Khanh đỡ trán thở dài, sắc bén nói: “Đều lưu lại, ai cũng không được đi theo, mau qua bên chỗ Hoàng Đế tiên bối trình diện đi, xem xem ông ấy có sắp xếp gì không.”

Trương Hồ vừa nghe, nhất thời gấp đến cuống lên: “Lão đại, lần này người đi, không biết khi nào mới gặp lại được người!”

“Ta đã hỗ trợ các người tăng cao thực lực thì sẽ không để các người nhàn rỗi, đều trở về đi, sắp tới còn có rất nhiều việc cần các người xử lý, ta cũng nên đi rồi.”

Cố Trường Khanh vỗ bả vai Trương Hổ, cố gắng dỗ dành đám đàn em cứ đang nhao nhao đòi đi theo mình này.

...

Về đến nhà, Lâm Nguyệt Dao đã chuẩn bị xong cơm tối.

Cố Nghiên Nghiên bỏ nhào tới, gọi ba ba ba ba không ngừng.

Cố Trường Khanh dẫn bé đi rửa tay, bốn người ngồi vào bàn, nói một vài chuyện thú vị trong ngày.

Sau khi ăn xong, Cố Trường Khanh dặn dò: “Có một số việc rất gấp, ta phải rời đi một thời gian, nhưng ta đảm bảo sẽ nhanh chóng trở về.”

Cố Nghiên Nghiên dùng bàn tay nhỏ bé cố nắm lấy bàn tay to lớn của Cố Trường Khanh, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu dán sát lại, giữa cha con hai người ngay lập tức có một khí tức kỳ dị bắt đầu khởi động.

“Ba ba, ba ba cứ đi làm việc ba ba nên làm, con đã lớn rồi, con sẽ bảo vệ ma ma và tiểu di thật tốt!”

Lâm Nguyệt Dao chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, nhưng nghĩ tới trên vai Cố Trường Khanh còn phải gánh vác trọng trách của cả Lam Tinh và Nhân Tộc, nàng không thể làm gì khác hơn là gạt tâm tình nữ nhi qua một bên, ráng mỉm cười nhắc nhở: “Người mới là vất vả, người nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt nhé.”

Lâm Thủy Dao có chút kinh ngạc, nháy mắt cúi đầu xuống, ngón tay ở dưới bàn ăn cuộn vào nhau, không biết đang nghĩ cái gì.

Cố Nghiên Nghiên ôm cánh tay của ba ba, ủy khuất nói: “Ba ba, con đã lâu không ngủ với ma ma, có thể cho con mượn ma ma tối nay hay không?”

Cố Trường Khanh nghe vậy thì cung chiều mà chọc nhẹ lên mũi cô bé.

Còn chưa nói gì, Cố Nghiên Nghiên đã lấy lòng nói tiếp: “Ba ba, nếu ba ba đồng ý thì con sẽ cho ba ba mượn tiểu di, chờ ba ba trở về, ba ba muốn cùng tiểu di ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu!”

Phốc!

Ba người lớn hoàn toàn kinh ngạc!

Dù nói đồng ngôn vô ký (1), nhưng mà lời này quả thực khiến người ta không thể không nảy sinh suy nghĩ kỳ quái.

Mặt Lâm Thủy Dao đã đỏ tới tận cổ, cô chột dạ nhìn thoáng qua tỷ tỷ, ôm Cố Nghiên Nghiên vào lòng, thọc lét cô bé, vội vàng nói: “Nhóc con, ngươi dám bán ta?”

Cố Trường Khanh đứng lên, tỏ vẻ như không để ý tới những gì Nghiên Nghiên vừa phát biểu, lãnh đạm nói: “Ta đi đây.”

-::

(1) Đồng ngôn vô ký: Trẻ con nói chuyện thường không biết kiêng kỵ, cổ kỵ.

Chương 383: Thiết Kế Chương Ngại, Xử Lý Đồng Lỗ Của Đế Khâm Na Tịch (1)

Chương 383: Thiết Kế Chương Ngại, Xử Lý Đồng Lỗ Của Đế Khâm Na Tịch (1)

Nghe tiếng nói cười vui vẻ của mọi người trong phòng, Cố Trường Khanh không hề chân chừ, bay lên bầu trời của Lam

Tinh.

Trên đai lưng có đeo một cái túi nước nhỏ, trong túi nước là một tiểu kim ngư đang bơi lội đập nước thành thịch.

“Chủ nhân, chủ nhân, ngài muốn dẫn ta ra ngoài chơi sao?”

Tiểu kim ngư chính là Tinh Không cự thú Hồng Lăng, bản thể của nó là biến dị cự thú, có thể lớn bằng mấy cái tinh hệ cộng lại.

Cổ Trường Khanh gật đầu đáp: “Đúng, chúng ta sẽ đến Bắc vũ trụ.”

“Được! Bắc vũ trụ, Bắc vũ trụ!” Đuôi cá của Hồng Lăng đung đưa, vui vẻ kêu lên.

Tần Đế dẫn theo Thần Vũ Tuyết Oanh và Từ Thi Tinh xuất hiện, mấy người không nói gì, sau khi tập trung lại thì trực tiếp cùng bay về một phương hướng do Cổ Trường Khanh dẫn đầu.

...

Vừa tới bên rìa Bắc vũ trụ, một hơi thở hàn băng bỗng chốc ập thẳng tới.

Ở chân trời phía xa, vốn có thể nhìn thấy mặt trời lặn trên ba hằng tinh giống như Lam Tinh, nhưng đập vào mắt mọi người lại là những tinh cầu đóng băng liên miên không dứt.

“Hàn băng lực thật mạnh!” Ánh mắt Tần Đế ngưng tụ lại, nghiêng răng nói: “Nhưng hành vi đáng khinh này thật sự khiến người ta căm tức!”

Ông ta nâng tay, trong cả không gian nháy mắt bị tầng mây màu đen bao phủ, vài tinh cầu bị đóng băng lập tức bắt đầu tan ra, hiện ra hình dáng ban đầu.

Cổ Trường Khanh phóng thích thần niệm, muốn tra xét hơi thở của Đế Khâm Na Tịch.

Hắn lên tiếng: “Kẻ kia là tay sai cho Đế Khâm Na Tịch, cũng là cường giả hàn băng lực có số lượng không nhiều lắm trong vũ trụ, xem ra chắc chắn bọn chúng đã đi qua nơi này.”

Đế Khâm Na Tịch và Âm Văn hấp thu quá nhiều mảnh vỡ thần văn lực của Tinh Không hưng thú, ý niệm của bọn chúng sớm đã bị ăn mòn hầu như không còn.

Tại không gian như vậy, muốn tra xét thần văn lực pha tạp cũng không quá khó khăn.

“Bên kia!” Đuổi theo hơi thở của hai người, mấy người xuyên qua những hành tinh đang dần dần khôi phục.

Không bao lâu sau, Cố Trường Khanh vốn đang di chuyển cực nhanh bỗng đột ngột dừng bước chân.

“Làm sao vậy?” Tần Đế cảnh giác hỏi.

Cố Trường Khanh nhíu mày, “Biến mất rồi, khí tức của Đế Khâm Na Tịch đến đây là không còn.”

Thần Vũ Tuyết Oánh mím môi nhìn về phía Tần Đế, nhưng Tần Đế không có bất cứ phản ứng nào.

Hai con mắt trống rỗng của Từ Thi Tình nhìn chằm chằm về phía trước, tuy mắt của cô ta nhìn không thấy gì, nhưng trái tim thì tuyệt đối sáng rõ hơn bất cứ ai.

Vào lúc Cố Trường Khanh còn đang nghi ngờ kiểm tra xung quanh, thì Hồng Lăng bên hông hắn đột nhiên trở nên nóng nảy.

“Chủ nhân, thả ta ra ngoài, ta muốn tự đi tìm, ta cảm nhận được khí tức của một loại mảnh vỡ thần văn lực.”

Nhưng mà không đợi Cố Trường Khanh có động tác, không gian xung quanh bất chợt rung động không ngừng.

Một tiếng gầm nổi giận đột nhiên vang lên trong hư không: “Các ngươi là giống loài nào mà lại dám xông vào Bắc vũ trụ của chúng ta?”

Hồng Lăng vừa rồi còn kích động đã co lại cơ thể, chìm xuống đáy nước bất động.

Cơ thể Tần Đế rung mình, vội xông tới chắn trước mặt Cổ Trường Khanh.

Cổ Trường Khanh đối với khí tức thần văn đã rõ như lòng bàn tay, ấn ký màu xám trên tay phải sáng lên, hắn đã phân biệt được.

Nhất thời lửa giận ngập trời, trong ngực phát ra tiếng chấn vãn chấn động mãnh trời: “Thiên Khung cổ tộc, từ lúc nào mà các ngươi đã trở thành đồng lõa của lũ khởi loạn trong vũ trụ rồi?”

Khí thể của thanh âm kia nhất thời yếu xuống, một thân ảnh cao lớn uy mãnh hiện ra.

“Đồng lõa? Ngươi nói vậy là có ý gì?”

Cổ Trường Khanh không nói hai lời, cổ tay rung lên, Hắc Long lập tức từ tay áo bay ra, chớp mắt đã bành trướng đến hàng vạn trượng trong hư không.

Rống!

Nó hướng về phía đối phương phun ra một ngụm long tức thật lớn, hai mắt hung tợn mà nhìn chăm chăm hắn ta.

Tần Đế nhỏ giọng thì thầm: “Thiên Khung cổ tộc? Không ngờ ta còn có thể gặp lại bọn họ.”

“Trên người kẻ này có khí tức của Thiên Khung cổ tộc, nhưng chưa chắc đã là người của cổ tộc đó, tiền bối, vẫn cứ cẩn thận thì hơn.”

Hắn vừa nói xong, Tần Đế đã kéo cả Thần Vũ Tuyết Oánh và Từ Thi Tình lùi ra sau một đoạn.

Đúng lúc này, Từ Thi Tình chợt cất tiếng: “Tình Đế bệ hạ, Đế Khâm Na Tịch đã vào bí cảnh, ả đang không ở đây.”

Cố Trường Khanh nghe vậy liền biết những vật hy sinh này đều đã mắc bẫy của Đế Khâm Na Tịch.

Nói không chừng chính là Đế Khâm Na Tịch dùng Bắc vũ trụ làm mồi nhử, khiến cho Đấu La cổ tộc từng huy hoàng một thời này mắc bẫy.

Khó trách bọn họ vừa tới nơi đây thì đã xuất hiện tinh cầu bị đóng băng, nếu chiếu theo cách làm của Âm Văn, sau khi đóng băng những tinh cầu ấy thì sẽ để chúng nó nháy mắt nổ tung mới phải.

Sở dĩ hai người bọn họ còn để chúng lại như bây giờ, nhất định là Đế Khâm Na Tịch đã nói cho người của Đấu La cổ tộc rằng hàn băng lực có thể ngăn cản được tất cả kẻ địch.

Theo từng tiếng rỗng ngâm của Hắc Long, Bắc vũ trụ phong vân biến hóa, một trận chiến đấu sắp mở màn.

Tần Đế nóng lòng muốn thử sức, ông nói: “Tình Đế bệ hạ, nếu ta đến đây rồi thì sẽ không đến uổng phí, không bằng ngươi trước hết cứ ở ngoài quan chiến, để ta lên trước thử xem!”

Cố Trường Khanh vốn định tốc chiến tốc thắng, ả đàn bà giáo hoạt Đế Khâm Na Tịch kia cũng không phải không biết kết cục của Mã Khắc Thụy Lâm.

Nếu đã biết thì cũng sẽ không khó đoán được, bất cứ việc gì trong toàn vũ trụ cũng không giấu được Cố Trường Khanh.

Cho nên trước khi tiến vào bí cảnh, bà ta mới cố ý thiết kế một chương ngại như vậy, mục đích chính là trì hoãn tốc độ

tiến vào bí cảnh của hắn.

Nhưng Tần Đế cũng đã rất lâu không ra tay, yêu cầu này cũng hợp tình hợp lý.

Thần Vũ Tuyết Oánh dọc đường đi vẫn chưa mở miệng, lúc bấy giờ bỗng nói: “Tĩnh Đế bệ hạ, người không cần sợ Tần Đế so sánh với người, ông ấy không phải người như vậy.”

Về mặt Tần Đế hơi khó coi, khẽ đẩy cô ta ra phía sau Cổ Trường Khanh, quanh thân tản ra khí tức mạnh mẽ khiếp người, sương khí huyền sắc dày đặc, Hắc Ngục đế giáp xuất hiện trên thân.

Hắc Long uốn lượn phía trên sương mù dày đặc xung quanh, lúc ẩn lúc hiện, biểu hiện vô cùng phần khởi.

Cổ Trường Khanh quát: “Hắc Long, hộ pháp cho Tần Đế!”

“Ta thì sao, ta thì sao?” Hồng Lăng có chút không chờ nổi.

Cổ Trường Khanh cảm giác được đối phương nhìn như một người, nhưng thực tế sau lưng còn có thiên quân vạn mã không hiện thân. Đâu La cổ tộc này, thật sự là chán sống rồi!

Một khi lên thuyền giặc của Đế Khâm Na Tịch thì kết cục sẽ chỉ giống như Ngu Hạo, bọn họ thật sự không nghĩ tới sao?

Sát khí trên người Cổ Trường Khanh dâng lên, không còn chút lòng thương hại nào.

Thanh âm hản lạnh như băng khiến người khiếp sợ: “Hồng Lăng, sẽ đến lúc cho người ra tay, gấp cái gì.”

Hồng Lăng đung đưa cái đuôi, rụt đầu vào, không dám tùy tiện âm ỉ nữa.

Chương 384: Thiết Kế Chương Ngại, Xử Lý Đồng Lỗ Của Đế Khâm Na Tịch (2)

Chương 384: Thiết Kế Chương Ngại, Xử Lý Đồng Lỗ
Của Đế Khâm Na Tịch (2)

Oanh!

Tần Đế khí thế như hồng, tùy tiện nhắc tay lên đã khiến cho mấy tinh cầu hoang vu giữa hai người nổ tung thành tàn tro mảnh vụn.

Người nọ lùi về sau vài bước, nhưng vẫn vệt chết còn mạnh miệng mà khiêu chiến.

“Các người không mời tự đến, mưu đồ cướp đoạt tinh hệ ở Bắc vũ trụ ta, ta khuyên các người vẫn nên chết tâm đi!”

Khí thế chiến đấu của Tần Đế bỗng nhiên tăng vọt, cười lạnh một tiếng: “Cướp? Thứ mà Nhân Tộc Lam Tinh nhìn trúng, vì sao không thể lấy? Tỷ năm trước Đấu La cổ tộc còn dám công khai khiêu khích Nhân Tộc ta kia mà, hiện tại lại là đáng vẻ sợ sệt này, còn không thuận mắt bằng hạt bụi trên đầu ngón tay ta!”

Tần Đế đi từng bước về phía trước, ám mang trên Hắc Ngục đế giáp cũng theo đó càng ngày càng thịnh, người nọ bị ông ta chấn nhiếp liên tục lùi về sau, nhưng gã không biết nghĩ tới cái gì, cả người đột nhiên quỳ rạp trên mặt đất.

Khắc!

Khắc khắc!

Khi gã lần nữa đứng lên, trong bóng dáng màu xám trên đỉnh đầu gã, đột nhiên xuất hiện một con thần lân cực lớn.

Dù Cố Trường Khanh đã cảm nhận được thần văn kỳ lạ của Đấu La cổ tộc, nhưng khi tận mắt chứng kiến hư ảnh của thần lân thì vẫn thấy vô cùng kinh ngạc.

Con thần lân mở cái miệng đỏ lòm như bồn máu lớn ra, thỉnh thoảng lại vươn đầu lưỡi dài ngoằng ra ngoài, tốc độ co

đuổi nhanh đến nỗi khiến người bình thường không dám nhìn thẳng.

Hơn nữa đầu lưỡi của nó ước chừng dài khoảng mấy trăm mét, cho dù cách một khoảng xa cũng có thể vươn ra tập kích.

Cổ Trường Khanh vội truyền âm: “Tiền bối, thần văn lực của người này đến từ đầu lưỡi, chất nhầy có chứa tính ăn mòn kịch độc!”

Hắc Long cũng nghe thấy được lời nói của chủ nhân, nó lập tức vươn lên uốn lượn phía sau Tàn Đế, chuẩn bị dùng long lân của mình để cản công kích của người kia bất cứ lúc nào.

Từ Thi Tình cũng lên tiếng: “Đấu La cổ tộc tôn sùng đồ đằng bò sát, chắc chắn thần văn giả của bọn họ đều truyền thừa thần văn lực của đồ đằng bò sát.”

Cổ Trường Khanh gật đầu, “Người nói không sai, tỷ năm trước Đấu La cổ tộc sinh sống trong lòng đất, là chủng tộc có trí tuệ cao nhất tại Bắc vũ trụ, sau khi tiến hóa thành hình người thì dựa vào tốc độ sinh sản cực nhanh và số lượng quần thể cực lớn mới có năng lực ngang hàng vai vế với Nhân Tộc.”

Tỷ năm trước, Tàn Đế dẫn dắt Nhân Tộc quét ngang vũ trụ, nhất định có hiểu biết về Đấu La cổ tộc.

Thần Vũ Tuyết Oánh lo lắng cho Tàn Đế, phát ra những tiếng hỗn hển: “Tinh Đế bệ hạ, nếu thật sự là như vậy, đồ đằng cao nhất của Đấu La cổ tộc chính là Cự Tích (Kỳ đà). Con Thần Lân này không phải thủ lĩnh, Tàn Đế không thể tiến gần thêm nữa, nếu không bị bao vây thì phải làm sao, người mau đi cứu ông ấy đi!”

Cổ Trường Khanh không khỏi cười lạnh trong lòng.

Con gái của Đế Khâm Na Tịch, thật sự là tự mang trong mình khí chất thánh mẫu.

Vừa rồi còn ước gì Tần Đế thi triển thần uy, nhanh như vậy đã sửa lại cách nói, khoa tay múa chân với Cố Trường Khanh.

Nhưng Cố Trường Khanh không để mình bị dắt mũi, lạnh lùng đáp: “Nếu người còn lảm lời thêm một chữ, ta sẽ ném người qua đó, lót đường cho Tần Đế.”

Thần Vũ Tuyết Oanh sợ tới mức nước mắt lưng tròng, lôi kéo Từ Thi Tình nói chuyện giúp mình, Từ Thi Tình lắc đầu cự tuyệt: “Tĩnh Đế bệ hạ tự có tính toán, không cần người lảm miêng!”

Thần Vũ Tuyết Oánh bị quát đến cứng người, nhất thời không dám nói lời nào nữa.

“Một lũ sâu bọ đê tiện!”

Đột nhiên, tiếng gầm của Tần Đế vang vọng cả không gian, ngay lúc đầu lưỡi của hư ảnh Thần Lân khổng lồ kia vươn ra thì đã bị Tần Đế vung tay chém đứt.

Rống rống!

Khắc khắc khắc!

Người nọ không những không lo lắng mà còn phi thân nhảy lên, tiếp tục tấn công Tần Đế.

Mà ngay lúc gã đến gần, cái lưỡi của hư ảnh Thần Lân phía sau gã đột nhiên lại sinh ra cái mới, điên cuồng vươn dài ra, trực tiếp hướng thẳng về phía mặt Tần Đế.

“Hắc Long!”

Mặc dù Cố Trường Khanh không ra tay, nhưng một khắc hấn cũng không dám thả lỏng.

Hiện tại Tần Đế chỉ là một phân thân, uy lực của chiến đế cấp chín mươi chín có thể phát huy được một phần ba đã là

không tòi, đối phó với một kẻ được đẩy lên làm thủ lĩnh của tộc bò sát này, Cố Trường Khanh thực sự không yên tâm được.

Hắc Long lập tức phun ra một trận lửa, bức cho cái lưới kia phải lùi về.

Ngay sau đó, đuôi rồng khổng lồ dài trăm trượng quét qua, trực tiếp cuốn người nọ lên không trung, lòng chảo sắc bén kéo lấy đầu và thân gã, xé nát ngay tại chỗ, ném về phía hư không đang được che lấp phía sau gã ta.

Thú huyết phun ra như mưa, Đấu La cổ tộc trong hư không đang rục rịch muốn động đã sớm không thể kiềm chế được.

Tuy rằng Tần Đế đã sớm có phòng bị, nhưng nhìn thấy một đám đồng đẳng che trời lấp đất đông nghìn nghịt này đang dùng khí thế có thể chôn vùi cả một tinh hệ đánh tới, đáy lòng vẫn nảy sinh cảm giác kinh hãi không thôi.

Bấy giờ, Cố Trường Khanh nhanh tay cởi bỏ phong ấn của Hồng Lăng, thúc giục nó: “Đi!”

Thân thể cảm lý của Hồng Lăng ở không trung quay vòng một lát, một tiếng nổ vang lên, thân thể nháy mắt lớn hơn vô số lần.

Ngao ngao!

Rống!

Thân thể to lớn vừa rơi xuống đất, cả tinh cầu liền lâm vào cảnh đất rung núi chuyển, không biết có bao nhiêu Đấu La cổ tộc trốn dưới mặt đất bị chấn động đến nỗi choáng váng cả đầu óc.

Xào xạc!

Thanh âm khiến người khác tê dại cả da đầu liên tiếp vang lên.

Tần Đế cần phải lịch luyện, sau khi ổn định tâm thần, Hắc Ngục đế giáp của ông tay cũng nháy mắt tăng lên tới tầng thứ 108.

“Tinh Đế bệ hạ, như vậy là đủ rồi!”

An bài chu đáo của Cố Trường Khanh đã khiến ông ta lấy lại được thể diện của một cộng chủ Nhân Tộc khi xưa, lại cung cấp cho ông ta không gian mặc sức phát huy, đại khai sát giới.

“Cho các người thấy được uy thế của Tần Đế ta!”

Theo tiếng gầm giận dữ vang lên, Hồng Lăng, Hắc Long hộ giá hai bên trái phải, nơi Tần Đế đi qua, tộc dân của Đấu La cổ tộc liên thanh phát ra những tiếng kêu rên sợ hãi.

Chương 385: Phúc Lợi Lớn Của Nền Tảng Alpha

Chương 385: Phúc Lợi Lớn Của Nền Tảng Alpha

Bắc vũ trụ bất ngờ xảy ra chấn động cực lớn, rất nhanh đã được nền tảng Alpha bắt giữ thông tin.

Y Toa Bối Nhĩ thoáng chốc trở nên khẩn trương không thôi.

“Làm sao thế?”

Cảm nhận được máy tốc độ vận hành của máy chủ giảm xuống, A Nhĩ Nặc Hàn nghi hoặc hỏi.

Y Toa Bối Nhĩ chỉ vào màn hình: “Hàn tiền bối, ta cho rằng đây là cơ hội tốt nhất để nền tảng Alpha livestream trên toàn vũ trụ, người thấy thế nào?”

A Nhĩ Nặc Hàn nhìn hình ảnh chấn động kia, trong đầu linh quang chợt lóe, kinh hỉ mà gật đầu.

Tiểu Đoàn Đoàn và Vương Dung từ trong bảo hộp thời gian quay lại, nghe được đối thoại của Y Toa Bối Nhĩ và A Nhĩ Nặc Hàn thì trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Vương Dung không dám tin, vội hỏi: “Ý các người là thiếu gia đang ở Bắc vũ trụ?”

Tiểu Đoàn Đoàn lại biểu hiện vô cùng hưng phấn, trực tiếp mở thiết bị ra nói: “Các fan cũng đều nhớ chết ta rồi, lần livestream này ta đảm nhiệm vai trò MC nhé!”

Vương Dung trừng Tiểu Đoàn Đoàn một cái, nhưng nhìn thấy A Nhĩ Nặc Hàn gật đầu với mình, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Hai nền tảng lớn xác nhập, nền tảng Alpha nhất định phải cho mọi người thấy tin tức bùng nổ một chút, bằng không chẳng phải ấn tượng của mọi người về nền tảng Alpha vẫn là nơi cập nhật tin tức lạc hậu giống như trước kia sao? Như vậy chẳng khác gì sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

“Thôi vậy, các người làm đi, ta đi xử lý những chuyện khác.” Vương Dung lộ vẻ mặc kệ, xoay người rời đi trước.

Nhưng bà còn chưa đi được bao xa thì đã nghe thấy âm thanh khoa trương của Tiểu Đoàn Đoàn nói lời dạo đầu:

“Các cục cưng, có nhớ ta không?”

Thanh âm của cô vừa dứt, số liệu bên phía Y Toa Bối Nhĩ đã ngay lập tức truyền tới.

Ngũ phương vũ trụ, trong các màn hình trực tiếp ở khắp nơi, có một thần văn giả đang toàn lực thúc giục thần văn Cực Quy lớn như một tòa núi nhỏ, nhưng không đợi hư ảnh hình thành thì đã bị một quyền mạnh mẽ đánh xuyên qua thân thể.

Huyết vụ bắn tung tóe trong không trung, trong cổ họng thần văn giả đó phát ra tiếng kêu nho nhỏ, đôi mắt trừng lớn, không dám tin mà nhìn bản thân bị Hắc long đang phun ra long tức, bị xé nát thành mảnh nhỏ.

“Là Tàn Đế!”

“Là kẻ liêm cầu Đế Khâm Na Tịch, Tàn Đế?”

“Đế chủ uất ức nhất của Nhân Tộc Lam Tinh, ngoại trừ ông ta thì còn có ai?”

“Thật mạnh! Chẳng qua đây không phải là Bắc vũ trụ sao, sao ông ta lại tự dung chạy tới Bắc vũ trụ giễu võ dương oai thế?”

“Các người chui rúc xó xỉnh ở đâu ra vậy, tin tức cũng quá chậm rồi, Đế Khâm Na Tịch đang ở Bắc vũ trụ, Tàn Đế xuất hiện ở đó khẳng định là để truy sát kỹ nữ thôi kia!”

Tiêu Đoàn Đoàn căn bản không cần nói thêm vào, chỉ cần mọi người nhìn thấy hình ảnh tàn bạo như thế cũng đã đủ khiến cho toàn bộ vũ trụ sôi trào!

Y Toa Bối Nhĩ hoàn toàn nắm giữ quyền truyền bá số liệu, máy chủ quang não trong tòa nhà trung tâm của Lam Tinh vận hành với tốc độ cao nhất, ở góc xa nhất của vũ trụ cũng truyền về những tín hiệu hài lòng.

“Nền tảng Alpha quá mạnh, vừa online đã phát cho mọi người phúc lợi lớn như vậy!”

“Ta muốn xem Cố Tinh chủ, chẳng lẽ Cố Tinh chủ vẫn còn ở Lam Tinh?”

“Một số người đúng là mắt mù, Hắc Long ở bên cạnh Tàn Đế phụ trách giải quyết hậu quả kia là sủng vật của Cố Tinh chủ, Cố Tinh chủ nhất định cũng đang ở Bắc vũ trụ!”

“Ha ha ha, ngày vui của Đế Khâm Na Tịch sắp hết rồi, bị song đế đuổi giết, ta thật muốn nhìn bà ta chết thảm thế nào!”

...

Cố Trường Khanh nhìn Đâu La cổ tộc dốc toàn bộ lực lượng, hẳn mới phát hiện ra mình đã đánh giá sai lầm rồi.

Đấu La cổ tộc không phải Thương Vương cổ tộc của Ngụ Hạo, bọn họ là từ bò sát tiến hóa mà thành nhân loại, chỉ vì tranh giành tinh hệ, vì chiến đấu mà sinh.

Rùa, thần lân, cá sấu, rắn mối, rắn nhỏ... chỉ cần là loài bò sát mà người có thể nghĩ tới thì đều có thể nhìn thấy thần văn thức tỉnh tương ứng ở trong này.

Cổ Trường Khanh quan chiến vô cùng chăm chú, rất nhanh đã nhận ra, chủng loại đồ đẳng mà Đấu La cổ tộc thức tỉnh, đều là nguyên hình tổ tiên của bọn họ khi tiến hóa vào tỷ năm trước.

Đồng mạch tương truyền, cường độ của thần văn lực mà bọn họ đạt được còn mạnh hơn nhiều so với đồ đẳng mà Nhân Tộc của mình tôn sùng.

Bởi vì, thần văn giả của Đấu La cổ tộc, chỉ cần thức tỉnh thì đã đạt được độ phù hợp 100% với thần văn đồ đẳng, đây là huyết mạch nhận chủ.

Điều này cũng làm mới nhận thức trước đây của Cổ Trường Khanh đối với đồ đẳng thần văn.

Thực lực của Tần Đế trong lúc lịch luyện tăng lên cực nhanh, ám mang của Hắc Ngục đế giáp lóe lên, hưng phấn giống như chim sỏ lông.

Ám mang tùy lúc tùy nơi mà khóa chặt mục tiêu, khiến cho Tần Đế có thể thoải mái tay chân, vui sướng tràn trề mà luyện tập.

Càng đáng sợ hơn chính là khí thế cuồng bạo của Hắc Ngục đế giáp 108 tầng, nó vô cùng khao khát đối với thú huyết.

Hắc Long giết chết thần văn giả của Đấu La cổ tộc, một khi có người bạo thể, hư ảnh của Tần Đế sẽ đuổi theo máu mà đi, cấp tốc chạy đi trong mưa máu của thi thể.

Trong không gian nơi Bắc vũ trụ, huyết vụ tràn ngập, ngoại trừ những hành tinh trở thành chiến trường, nhưng tinh hệ khác ở gần đó cũng đã sớm hào quang ảm đạm, như ẩn vào bên trong vũ trụ rộng lớn, sợ bị uy thế sát phạt cường đại này ảnh hưởng đến.

Trong quang não của Cố Trường Khanh truyền tới bình luận của livestream, hắn không khỏi cười giễu.

Nụ cười này lại dọa cho Thần Vũ Tuyết Oánh lui về phía sau vài bước.

Bởi vì thần văn lực trên người Cố Trường Khanh khiến cho cô không hiểu sao cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Thi Tình, Đế Khâm Na Tịch bên kia thế nào?”

Cố Trường Khanh không để ý tới phản ứng của Thần Vũ Tuyết Oánh, lạnh giọng hỏi.

Từ Thi Tình ngưng thần một lát, vội đáp: “Bọn họ đã xâm nhập vào bí cảnh, Cố Tinh chủ, thời gian không còn nhiều!”

Đúng lúc này, một uy thế cực kỳ khủng bố bỗng xé rách trời cao.

Chương 386: Sự Phẫn Nộ Của Tàn Đế

Chương 386: Sự Phẫn Nộ Của Tàn Đế

Một uy thế cực kỳ khủng bố bỗng ầm ầm xé rách trời cao.

Oanh!

Răng rắc!

Hư không bỗng nhiên xuất hiện một đạo kinh lôi màu bạc, nó uốn lượn vọt về phía quần thể khổng lồ của Đấu La cổ tộc.

Cố Trường Khanh vừa nhìn, thì ra là Hắc Long vào lúc Tàn Đế bạo phát thì xuyên qua tầng mây, dùng cơ thể trắng kiện

của mình dẫn lối xuyên qua lòng đất, khiến cho tất cả thần văn giả đang ẩn nấp đều bị nổ ra ngoài.

A a a a...

Khôn kiếp!

Bộ phận kẻ yếu của Đấu La cổ tộc đã mất ý thức khi bị sét đánh, cho dù có tránh được thì cũng tràn ngập vẻ hoảng sợ, vội vàng tìm kiếm những thứ gì đó xung quanh để che chắn.

“Đều chết cho ta!”

Tần Đế mượn thiên cơ trong khoảnh khắc đó, phát ra tiếng rống giận điên cuồng, sẽ không cho bọn họ có cơ hội chạy trốn!

Hồng Lăng cũng giống như nhận được tín hiệu ra tay, cái đầu khổng lồ bỗng nhiên sinh ra một cái sừng cực lớn, chống dưới cái miệng của Hắc Long, dùng cơ thể Tinh Không cự thú của nó để chống đỡ bốn phương của tinh cầu, khiến cho lôi đình hoàn toàn xuyên thấu qua tinh thể mà không hề có góc chết nào.

“Đệt, các người rất được!”

Cố Trường Khanh túm lấy Thần Vũ Tuyết Oánh và Từ Thi Tình, mỗi người một bên bay lên không trung, tránh đi sấm sét từ Thái Không Lôi có thể đủ để diệt tộc này.

Sau đó nhanh chóng bày ra kết giới, bảo vệ hai người ở bên trong.

Thần Vũ Tuyết Oánh đã trợn mắt há hốc mồm, cô ở Côn Luân sơn lâu như vậy, Tần Đế chưa từng bày ra lực lượng mạnh mẽ như thế.

Từ Thi Tình bảo cô mau im miệng, đừng có nói lung tung vào lúc này, Thần Vũ Tuyết Oánh hốt hoảng, vội nghe lời bịt chặt miệng mình lại.

Hình ảnh livestream vẫn đang được truyền đi, sinh linh toàn vũ trụ đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

“Đầu La cổ tộc có phải điên rồi không, dám trêu vào Lam Tinh?”

“Thái Không Lôi là khắc tinh của tộc bò sát, chỉ cần dính vào là sẽ phải chết không thể nghi ngờ, Tàn Đế sao lại dùng đến loại phương pháp này?”

“Ngốc rồi à, tỷ năm trước Tàn Đế dẫn dắt Lam Tinh Nhân Tộc quét ngang vũ trụ, chính là ở Bắc vũ trụ thì xảy ra chuyện, thật đúng là có trò hay để nhìn, một màn kịch lớn đó!”

.

Trái tim của Y Toa Bối Nhĩ đã treo lên tận cuống họng, nhất là khi nhìn thấy Cố Trường Khanh từ trong lối vòng thoát ra ngoài, bàn tay đang đặt trên đài chủ khống cũng hơi hơi phát run.

Tiểu Đoàn Đoàn che ngực, lúc này đã nhắm mắt lại, hoàn toàn không dám nhìn hình ảnh chấn động như thế.

Lông mày A Nhĩ Nặc Hàn nhíu chặt, hai mắt nhìn chằm chằm vào hình ảnh đó, thầm nghĩ trong lòng, thực lực của Tàn Đế tăng lên không ít, nhưng nếu như không có Hồng Lăng và Hắc Long ở bên cạnh hiệp trợ, chỉ sợ ông ta ngay cả lo cho thân mình cũng rất khó khăn.

...

Số liệu của nền tảng trực tiếp dâng lên như thủy triều.

“Đầu La cổ tộc sắp bị đoàn diệt rồi, không ngờ sinh thời ta lại có cơ hội chứng kiến một màn lịch sử này!”

“Tộc bò sát không ai bì nổi, ai bảo các ngươi dám đối phó với Lam Tinh, chết chưa hết tội!”

“Tần Đế, Cổ Tinh chủ, các ngài thật uy phong, phải cho toàn bộ vũ trụ biết thực lực của Lam Tinh chúng ta mạnh như thế nào.”

Nhân Tộc Lam Tinh tụ tập ở trước màn hình lớn tại các nơi, trên mặt lộ ra vẻ khân trương lại phần chân, đồng thời hướng hai đại đế phát ra niệm lực tất thắng.

Diệt trừ Đấu La cổ tộc!

Vương Dung nhìn thân ảnh Cổ Trường Khanh bên ngoài tinh không, trái tim nhảy lên cổ họng rớt cuộc cũng hạ xuống vài phần.

...

Phía không gian bên này của Bắc vũ trụ đang chấn động kịch liệt, Tần Đế chủ động xuất kích, theo sát từng thân văn giả bạo thể mà chết của Đấu La cổ tộc, khiến cho Hắc Ngục đế giáp cũng theo đó tăng mạnh hẳn lên.

Một đạo Thái Không Lôi cuối cùng chớp lên rồi biến mất, Hắc Long phun ra long viêm nóng rực, thiêu hủy toàn bộ phần cơ thể tàn khuyết còn lại trong không trung thành bột phấn.

Thân thể to lớn của Hồng Lăng cũng chậm rãi thu nhỏ lại, gập gù đặc ý mà dẫm lên thi thể đã hóa thành tro, đi về phía Cổ Trường Khanh.

Rống!

Rống rống!

Cơ thể Hắc Long co lại, cuốn lên cổ tay Cổ Trường Khanh.

Thân thể Hồng Lăng chiếm cứ phần lớn không gian lúc này mới hiện ra toàn bộ, nó ngẩng cổ lên rống giận một tiếng, lại biến ảo thành một con cầm lý (cá chép), bơi tới trước mặt Cổ Trường Khanh tranh công.

“Thật sự chứng kiến lịch sử rồi, Đấu La cổ tộc toàn diệt!”

“Bất kể là Cổ Tinh chủ hay là Tần Đế khi xưa đều quá mạnh, khó trách Nhân Tộc dám đối địch với toàn vũ trụ, nếu ta có một nửa thực lực của bọn họ thì ta cũng dám!”

Mọi người trong tòa nhà trung tâm cũng đều lộ ra vẻ mặt vui sướng trước thắng lợi.

Thân hình cao lớn của Tần Đế chiếm cứ toàn bộ hình ảnh, ông ta hơi nâng cằm, khí phách coi rẻ quần hùng khiến cho mọi người vì thế mà hoan hô.

“Không đúng!”

Cổ Trường Khanh cảm giác được trong không gian đột nhiên sinh ra một tia khí tức dao động.

Y Toa Bồi Nhĩ cũng tra xét ra được, lo lắng truyền tin: “Tinh Đế bệ hạ...”

Trong hình ảnh trực tiếp, một thân ảnh như tạt phong chợt lóe lên, vẻ mặt khí phách vô địch vừa rồi của Tần Đế nhất thời cương cứng lại.

“Tinh Đế bệ hạ!”

Tần Đế vừa mới xoay người, còn chưa kịp thấy rõ mục tiêu thì thân văn Ma Đồng cường đại của Cổ Trường Khanh đã bao phủ lên người ông ta, ông ta ngẩng đầu, thì thào hỏi: “Đây là cái gì?”

Y Toa Bồi Nhĩ dùng tốc độ nhanh nhất phân tích, tin tức trong quang não của Cổ Trường Khanh và cô hoàn toàn đồng bộ.

“Lai Sát Ti Tháp, thân văn của cô ta là Ngân Khải Cự Tích, toàn bộ Đấu La cổ tộc, có thực lực xếp hạng hai trong các đẳng thân văn cổ xưa nhất!”

Tần Đế nghe được thông tin Cố Trường Khanh truyền âm tới, sự vui sướng do chính tay mình giành được đã không còn.

“Những con bò sát đáng chết, chỉ xứng sống trong lòng đất tanh tưởi!”

Hắc quang quanh thân Tần Đế ngưng tụ, thần uy của Hắc Ngục đế giáp trên người tràn ra, đôi mắt tối đen như mực, cảm xúc phần nộ nhanh chóng ngưng tụ.

Cố Trường Khanh không biết vì sao Tần Đế bỗng dung lại phần nộ tới như vậy.

Vốn còn muốn hỏi ông ta một chút, vừa rồi vì sao lại nghĩ tới việc dẫn Thái Không Lôi xuống để kích sát Đấu La cổ tộc, nhưng hiện tại không phải là thời gian thích hợp để hỏi thăm những thứ này.

Chương 387: Công Chúa Của Đấu La Cổ Tộc

Chương 387: Công Chúa Của Đấu La Cổ Tộc

Sương mù dày đặc tan đi, thân ảnh một người phụ nữ có diện mạo xinh đẹp bỗng xuất hiện, đối phương trợn trừng mắt, cả giận quát: “Tinh Đế của Lam Tinh Nhân Tộc, vì sao các ngươi lại can rở như thế, còn dám giết tới nơi này, diệt tộc đàn của ta?”

Thần niệm của Cố Trường Khanh vừa phóng ra đã lập tức thăm dò được, chỉ số tiềm năng của người phụ nữ này cao tới hơn ba vạn.

Tần Đế dùng mật ngữ nói: “Sao có thể, cô ta vậy mà trốn thoát được Thái Không Lôi?”

Cố Trường Khanh không có đáp án, hấn đánh giá Cự Tích để giáp toàn thân màu trắng bạc trên người đối phương, lạnh lùng đáp: “Thứ cản đường ti tiện hạ lưu, có tư cách gì nói chuyện với Nhân Tộc Lam Tinh, cút!”

Người phụ nữ giống như chịu nhục nhã cực lớn, khuôn mặt vốn xinh đẹp nay đã vằn vẹo kịch liệt, hắc động khuôn bố phía sau bắn ra từng thanh âm rống giận, một quả cầu to lớn màu nâu đậm chọt lóe lên.

“Lai Sát Ti Tháp ta là công chúa tôn quý nhất của Đâu La cổ tộc, ngươi lại dám bảo ta cút đi?”

Cô ta phần nộ lớn tiếng bác bỏ, hắc động ở trong hư không, hư ảnh một con kỳ đà còn lớn hơn bản thể của Hồng Lăng đột nhiên hiện thân.

Rống rống rống!

Dư âm do hư ảnh Cự Tích phát ra vang vọng tinh hà, đình tai nhức óc, kết giới khi này Cố Trường Khanh bày ra lại bị tiếng gầm của nó làm cho xuất hiện từng vết nứt.

Thứ gọi là quả cầu mà Cố Trường Khanh nhìn thấy kia, chẳng qua chỉ là một lớp vảy cứng trên da của nó mà thôi.

“Cái thứ này... thật là xấu xí!”

Tần Đế chán ghét mà phun một ngụm nước bọt, ánh mắt chọt trở nên hung ác tàn bạo.

Bấy giờ, người xem livestream khắp vũ trụ đều thấy được toàn bộ diện mạo của công chúa Lai Sát Ti Tháp của Đâu La cổ tộc, nếu như không phải lần này nền tảng Alpha livestream thì trong vũ trụ có cực ít người hiểu rõ về hiện trạng của tộc bò sát.

Chỉ từng nghe các tổ tiên nói qua.

Ở Bắc vũ trụ tồn tại một chủng tộc có trí tuệ tương đương với Nhân Tộc Lam Tinh, tỷ năm trước toàn bộ tộc dân của bọn họ đã thành công tiến hóa thành hình người, còn sinh sống lên trên cả mặt đất, nhưng về sau không hiểu vì lý do gì mà cả chủng tộc này lại dần dần mai danh ẩn tích.

...

“Trời ạ, ta còn cho rằng Đấu La cổ tộc rất xấu, không ngờ công chúa Lai Sát Ti Tháp đây lại thật đẹp mắt!”

“Nhìn Cự Tích để giáp màu trắng bạc của cô ấy không nhiễm một hạt bụi, vừa nhìn đã thấy không phải vật tầm thường.”

“Chẳng qua Tàn Đế dẫn nỏ Thái Không Lôi đủ để diệt trừ toàn bộ Đấu La cổ tộc, vị công chúa này vì sao lại lông tóc vô thương?”

...

Kỳ thực ban đầu ở trận chiến trước đó, Lai Sát Ti Tháp hoàn toàn không để mấy người Tàn Đế và Cố Trường Khanh vào mắt.

Bởi vì Đấu La cổ tộc của bọn họ từ xưa đã có một truyền thuyết: Nhân Tộc sớm muộn cũng phải cúi đầu xưng thần với tộc bò sát.

Trong tỷ năm này, nhất cử nhất động của Nhân Tộc, từ phồn thịnh đến thối nát, tất cả đều được Đấu La cổ tộc giám thị.

Mặt trăng được Nhân Tộc xem là hành tinh thần thánh kia, chính là một cái máy giám sát mà tổ tiên từ xưa của tộc bò sát trang bị tại đó.

Vốn dĩ Đấu La cổ tộc xem Nhân Tộc là đối thủ cường đại nhất, nhưng mà khi nhìn thấy Nhân Tộc vậy mà từ bỏ thiên phú giết chóc tuyệt đỉnh, học cái gì mà nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, Đấu La cổ tộc từ trên xuống dưới đã suýt nữa bị chọc cười đến nội thương.

Sau khi đạt thành khế ước với Đế Khâm Na Tịch, ca ca cũng yên tâm mà tiến vào bí cảnh.

Vào lúc Thái Không Lôi toàn thiên triệt địa, nổ tung mọi nơi, Lai Sát Ti Tháp còn đang ở trên giường lớn xa hoa hưởng thụ mỹ nam hầu hạ.

Đợi khi cô ta lên mặt đất mới khiếp sợ phát hiện, ngoại trừ mấy chục thủ vệ tùy thân ra thì gần như không còn ai sống sót.

Bao nộ ngấn ngui qua đi, Lai Sát Ti Tháp cẩn thận đánh giá Cố Trường Khanh, quăng tới mị nhãn, trong sự thâm thúy còn nhiều thêm một chút mập mờ.

“Cố Tinh chủ, đều là cường giả lãnh đạo, người làm Tinh chủ của bọn họ có ý nghĩa gì, không bằng tới chỗ ta, người cẩn thận nhìn xem, chúng ta khỏe mạnh hơn Nhân Tộc nhiều!”

“Phi!” Tàn Đế ghê tởm đến nôn mửa, cười lạnh nói: “Yêu diễm đề tiện, một đạo Thái Không Lôi không đánh chết được người, vậy ta lại ban thưởng cho người thêm một đạo!”

Lai Sát Ti Tháp nhất thời then quá thành giận, trong lúc thúc giục thần văn mới phát hiện đã không thấy Cố Trường Khanh đâu.

Mà Tàn Đế trước mắt lại phi thân lên, tóm lấy chi trước bên trái của Cự Tích, khiến nó nổ thành mảnh vụn, mà lần nổ này là không thể phục hồi như cũ.

Cự Tích và cô ta huyết mạch đồng nguyên, đau đớn như bị khoét xương trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, cô ta cố gắng nhịn xuống, vùng vẫy ra khỏi trời buộc vô hình, hơn nữa thúc giục thần văn, muốn khiến nó phối hợp với mình giết chết Tàn Đế.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc thất thần, cô ta giật mình phát hiện, bản thân đã bị những thần văn khác nhau bao vây lại.

Tử Thần, Minh Thần, Bạch Hồ, Hắc Long, Cốt Đế, Tổ Kỳ Lân, còn có Ma Đồng...

“Không!!!”

Lai Sát Ti Thập đại kinh thất sắc, kinh hoảng mà phóng thần niệm ra ngoài, hướng về phía ca ca trong bí cảnh cầu giúp đỡ.

Thần niệm của Cố Trường Khanh cũng theo sát ngay sau đó, chiêu “đầu thạch vắn lộ” (tìm tòi trước khi hành động) này xem như đã thành công!

Chương 388: Điều Kiện Của Đế Khâm Na Tịch, Lai Sát Ti Thập Ứng Chiến

Chương 388: Điều Kiện Của Đế Khâm Na Tịch, Lai Sát Ti Thập Ứng Chiến

Nền tảng Alpha livestream tình hình chiến đấu, khiến cho Đấu La cổ tộc ẩn nấp suốt cả tỷ năm qua ở Bắc vũ trụ, một lần nữa tiến vào tầm mắt của vạn giới sinh linh trong vũ trụ.

Bình luận thảo luận nhiệt tình hiện lên liên tiếp, cơ hồ không có bất cứ sinh linh nào có thể khống chế được dục vọng muốn trò chuyện của mình trong buổi phát sóng trực tiếp bùng nổ này.

Y Toa Bối Nhĩ toàn diện phóng thích quyền hạn bình luận, sau đó bắt lấy những thông tin phân tán khắp nơi rồi truyền cho A Nhĩ Nặc Hàn.

A Nhĩ Nặc Hàn để Tiểu Ngải dùng những mảnh nhỏ tin tức làm trung tâm, tại lúc toàn vũ trụ đang kiểm chứng tính chân thực của tin tức, thì càng đào ra được tình huống thật sự của các mối liên quan.

Cứ như vậy, vô số sinh linh đã biến thành người cung cấp tin tức.

Nhưng những người quan chiến sớm đã trở nên nhiệt huyết thì lại hoàn toàn không biết gì.

Trong Đấu La cổ tộc, công chúa Lai Sát Ti Tháp của Cự Tích nhất mạch, Cự Tích để giáp màu trắng bạc dưới ánh cường đại của hư ảnh thần văn của Cố Trường Khanh, đã hoàn toàn hiện ra.

Trên khuôn mặt yêu dã của cô ta, tất cả đều là vẻ hoảng sợ, khiến người nhìn xót xa.

“Đột nhiên rất hy vọng Cố Tinh chủ có thể tha cô ta một mạng, dù sao cô ta cũng không phải người có quyền quyết định ở Đấu La cổ tộc, ngăn cản Cố Tinh chủ cũng không phải ý muốn của cô ta.”

“Nói cũng phải, tốt xấu gì người ta cũng là công chúa một tộc, cho dù thực lực của Cố Tinh chủ có mạnh thì cũng nên làm việc để lại một đường lui, để ngày sau còn có thể gặp lại.”

“Cố Tinh chủ, giam cầm cô ta lại là được rồi, đừng ra tay quá ác!”

Khán giả tam quan chạy theo ngũ quan (ý chỉ cô này quá xinh đẹp nên làm gì cũng được tha thứ), đã hoàn toàn quên Lai Sát Ti Tháp xuất hiện vào lúc này rốt cuộc là có ý đồ gì.

Đế Khâm Na Tịch từ lâu đã quản lý nền tảng Siêu Thần, hiểu rõ nhất dư luận có sức mạnh ghê gớm, lúc này Lai Sát Ti Tháp sở dĩ giả vờ yếu đuối cũng là do bà ta dạy.

Những bình luận bên trên hoàn toàn chọc giận Lam Tinh Nhân Tộc.

“Các ngươi có phải có bệnh không? Giả vờ yếu thì chính là yếu thật sao?”

“Vì sao Đấu La cổ tộc không dùng chính hình tượng bò sát của mình, mà tỷ năm trước lại dùng trăm phương ngàn kế để biến thành hình người, các ngươi thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu?”

“Tôn nghiêm của Nhân Tộc Lam Tinh là không thể xâm phạm, Cổ Tinh chủ làm việc, không cần các người xen mồm!”

“Chỉ số tiềm năng của Lai Sát Ti Tháp còn cao hơn Tần Đế, cô ta giả vờ đến vô tội như thế, thực tế là rắp tâm hại người!”

Nhân Tộc mãnh liệt đánh trả khiến cho khung bình luận ở phòng livestream càng thêm náo nhiệt.

“Tộc bò sát có thể tiến hóa toàn diện đó là bản lĩnh của người ta, Nhân Tộc đã sống vô số kỷ nguyên, thật sự không thấy mạnh hơn tộc bò sát ở chỗ nào!”

“Không bàn chuyện ân oán, công chúa Lai Sát Ti Tháp không hề tổn thương đến Cổ Tinh chủ, càng không làm tổn thương tới Lam Tinh, đúng chưa?”

“Nói không sai, chúng ta chỉ cầu tình cho vị công chúa này, cũng không yêu cầu cái khác, Nhân Tộc nhạy cảm như vậy làm gì?”

Y Toa Bối Nhĩ hoàn toàn cạn lời!

Thực lực của Lai Sát Ti Tháp đủ để tùy tay đánh nát một cái tinh hệ, vậy mà có có sinh linh nhỏ yếu nói chuyện giúp cô ta?

A Nhĩ Nặc Hàn nhướng mày khen: “Người lãnh đạo, người làm rất hoàn mỹ!”

...

Cổ Trường Khanh phóng thích thần niệm ra ngoài, đuổi theo Lai Sát Ti Tháp, không lâu sau đã tìm được cửa vào của bí cảnh.

Nhưng hần cần thận đánh giá người phụ nữ trước mắt, trong lòng rất nghi hoặc.

Dựa theo kết quả bói toán của Từ Thi Tình thì vị trí của Đế Khâm Na Tịch cách nơi này không gần, mục tiêu thần niệm của Lai Sát Ti Tháp làm sao lại có thể ở chỗ đó?

Ngay tại lúc hấn còn đang nhíu mày suy nghĩ, Tàn Đế đã thu hồi thần văn lực, thân hình thoáng động, ý tứ sâu xa mà liếc nhìn Cổ Trường Khanh, phi thân rời đi.

“Tiền bối, chờ đã!”

Cổ Trường Khanh vội vàng truyền âm, nhưng chỉ trong chớp mắt, hơi thở của Tàn Đế đã biến mất trong hư không.

Thần Vũ Tuyết Oánh đứng trong kết giới đã vỡ vụn, nhìn thấy Tàn Đế vội vàng đi xa thì cũng vùng khỏi Từ Thi Tình rồi đuổi theo, gấp gáp hô to: “Đợi ta với!”

Từ Thi Tình tâm niệm vừa chuyển, lập tức dự đoán được nơi Tàn Đế đi chính là một cái bẫy.

Bởi vì bất kể cô dùng phương pháp gì cũng không thể nhìn thấy được tình cảnh của Tàn Đế, cô muốn giữ chặt lấy Thần Vũ Tuyết Oánh, nhưng đã không còn kịp.

Cô đuổi tới trên không trung của hành tinh kia, cũng không dám tiến lên một bước, chỉ có thể nhanh chóng quay trở lại, truyền âm cho Cổ Trường Khanh: “Tinh Đế bệ hạ, chúng ta trúng kế rồi!”

Nhưng vào lúc này, Lai Sát Ti Tháp diễm đạm đáng yêu, thần sắc đột nhiên thay đổi, nào còn nửa diễm thấp thỏm lo âu như vừa rồi.

Cô ta lắc eo, đắc ý cười lớn, “Cổ Tinh chủ, hiện giờ không còn trợ thủ bên cạnh, ta xem ngươi còn có thể làm cái gì?”

Cổ Trường Khanh tùy ý bày ra một cái kết giới, bảo vệ lại Từ Thi Tình.

Mặt không chút thay đổi nói: “Tần Đế tiền bối ở chỗ này quả thực không thích hợp, thứ sâu bọ xấu xí như ngươi sẽ khiến ông ấy ghê tởm chết mất.”

Lai Sát Ti Tháp giận tím mặt, Cự Tích nâu sẫm phía sau cô ta cũng mở ra cái miệng thật lớn, thị uy với Cố Trường Khanh.

“Cố Trường Khanh, đừng tưởng rằng những tinh hệ khác sợ ngươi thì Đấu La cổ tộc chúng ta cũng giống như bọn họ!”

“Hừ, hiện tại không ngại nói cho ngươi sự thật, thế giới trên mặt đất này đối với Đấu La cổ tộc mà nói, chẳng qua chỉ là một chút da lông!”

Trong quang não của Cố Trường Khanh có tin tức không ngừng truyền tới.

Thì ra, Đấu La cổ tộc được tạo thành từ năm loài bò sát, trong đó bộ tộc Cự Tích là quý tộc, mà Lai Sát Ti Tháp và ca ca Khang Nạp được truyền thừa chính là huyết mạch quý tộc trong quý tộc.

Tuy rằng sau khi tộc bò sát hóa thân thành người thì có học tập nhân loại sinh sống trên mặt đất, thế nhưng tầng lớp tinh anh chân chính lại vẫn lấy việc sống dưới lòng đất làm vinh.

Mỗi tộc đều tự định cho mình phạm vi thế lực dưới lòng đất của Bắc vũ trụ, ước định không ai làm phiền ai.

Thế giới lòng đất ở nơi này so với hoàn cảnh cư trú của Nhân Tộc Lam Tinh còn rộng lớn hơn, không chỉ có nước ngầm dồi dào, còn có nguồn sáng nhân tạo, các loại lương thực càng là ăn không tận, dùng không hết.

Ngoài ra còn có thông đạo bí mật dùng để chạy trốn và lánh nạn đan xen khắp nơi, dày đặc như mạng nhện, một khi ngoại tộc xâm lấn thì sẽ như tiến vào mê cung, căn bản không thể thoát ra ngoài.

Những thần văn giả trước đó bị Tần Đế dẫn dắt Thái Không Lôi giết chết, chỉ là giai cấp thấp nhất trong Đấu La cổ tộc.

Thời kỳ hòa bình, bọn họ là lao công phục vụ cho tầng lớp tinh anh, vào lúc chiến tranh tới, bọn họ chính là vật hy sinh để yểm trợ cho quý tộc chạy trốn.

Mà Lai Sát Ti Tháp sở dĩ ra ứng chiến, toàn bộ là vì điều kiện mà Đế Khâm Na Tịch đưa ra có lực hấp dẫn đủ lớn, bởi vì mục tiêu của Đấu La cổ tộc cũng là hủy diệt Nhân Tộc của Lam Tinh!

Chương 389: Không Biết Tự Lượng Sức Mình

Chương 389: Không Biết Tự Lượng Sức Mình

Trên mặt Cổ Trường Khanh tràn ngập sắc thái xem thường, khoe miệng giương lên nụ cười lạnh.

Điều này khiến cho Lai Sát Ti Tháp cao cao tại thượng phần nộ không chịu được, cô ta táo bạo rống lên: “Cổ Trường Khanh, ta nhất định sẽ khiến ngươi thần phục ta!”

Cô ta vừa dứt lời, hào quang xung quanh Cự Tích ngân giáp liền bắn ra bốn phía, ánh sáng chói mắt khiến cho hình ảnh livestream thoáng chốc biến thành một mảnh trắng xóa.

Trong hào quang ấy, phía sau Lai Sát Ti Tháp đột ngột hiện ra một đôi cánh bạc thật lớn, tiếng vỗ cánh phàn phật, trực tiếp bao vây lấy hư ảnh đồ đằng phía sau Cổ Trường Khanh.

Oanh!

Phù văn thần bí trên đôi cánh lóe ra quang mang nâu sẫm, Cự Tích ngân giáp cũng vào lúc này hiện ra những đường vân khủng bố màu nâu sẫm.

Lai Sát Ti Tháp nghiêng vai mỉm cười: “Cổ Trường Khanh, ngươi nhìn kỹ ta xem, ta không đẹp à?”

...

Quần chúng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm!

Một là bị thực lực mạnh mẽ mà cô ta đột nhiên bày ra làm cho kinh diễm, hai là có không ít sinh linh giống đực ghen tị muốn chết, bọn họ hận không thể để người bị uy hiếp là chính mình.

“Mẹ nó, công chúa này ứng chiến chỗ nào, rõ ràng là tìm phôi ngẫu!”

“Cô Tinh chủ thật có điểm phúc, ta hâm mộ chết mất!”

...

Cổ Trường Khanh đứng giữa không trung, thanh âm lạnh lẽu tựa như tiếng chuông tang: “Sâu bọ đê tiện thấp hèn, thật khiến người khác buồn nôn!”

Dứt lời, đôi mắt hấn chột hóa thành một mảnh u ám.

Hắn toàn lực thúc giục tất cả thần văn lực, tất cả hư ảnh trong nháy mắt bắn ra hắc quang.

Trên không trung Bắc vũ trụ, một lực lượng cường đại điên cuồng thổi quét, mười mấy thị vệ của Lai Sát Ti Tháp bị cuốn vào bên trong lốc xoáy, khi lần nữa xuất hiện thì đã biến thành thịt nát văng tung tóe khắp tứ phương.

“Cổ Trường Khanh! Ngươi thật sự không biết tốt xấu!”

Về mặt Lai Sát Ti Tháp dữ tợn, thúc giục thần văn lực giết về phía đối thủ.

Rống!

Tuy Cự Tích thiếu đi một cái chân trước, nhưng cơ thể to lớn của nó vẫn vô cùng linh hoạt, đột nhiên mạnh mẽ nhào về phía trước, khí thế khiếp người khiến cho sự tàn sát của lốc xoáy mất đi hiệu lực.

Các thủ vệ thoát được một kiếp thì âm thầm thở phào một hơi, dùng lực lượng mạnh mẽ khiến cho tinh thể bị nổ ra một khe nứt, bọn chúng kéo theo những phần thi thể tàn khuyết bị thương, kinh hoàng mà trốn vào lòng đất.

Oanh! Oanh!

Hư ảnh Hắc Long uốn lượn phóng lên, long vĩ trắng kiên trì chặt lấy cổ Cự Tích, long trảo to lớn tóm lấy phần bụng của nó, sau đó phun ra long tức nóng rực, phong tỏa chặt chẽ tiềm năng trong cơ thể kẻ địch.

Agrghhhh....

Đầu rồng cực lớn phát ra tiếng gào thét điên cuồng, răng nanh sắc bén trực tiếp cắn vào một chi trước còn lại của Cự Tích, một phát xé nát!

Thân thể Lai Sát Ti Tháp thừa nhận đau đớn cực lớn, nhưng cô ta vẫn điên cuồng bạo kích về phía Cổ Trường Khanh, đáng tiếc chính là, tất cả đều bị Cốt Đế Chi Thuần cản lại.

Cổ Trường Khanh khí định thần nhàn, tựa như thần linh giáng lâm, dùng thủ đoạn lôi đình chế địch, trên mặt không vui không buồn.

Đầu tóc Ma Đồng bay múa đánh về phía Lai Sát Ti Tháp, ánh mắt sắc bén cùng với ma khí khiếp người trên người hấn khiến cho Lai Sát Ti Tháp không có chỗ để trốn.

Cúi đầu mới phát hiện, khe nứt trên vỏ hành tinh đã bị hư ảnh khiếp người của Tổ Kỳ Lân che lấp toàn bộ, đường lui của cô ta đã hoàn toàn bị bịt kín!

“Hừ, công chúa sâu bọ, thực lực của ngươi chỉ có như vậy?”

Thân ảnh Cố Trường Khanh lấp lóe, thanh âm gọn sóng lạnh như băng, dẫn theo khí thế U Minh của Tử Thần, mạnh mẽ va chạm vào Cự Tích ngân giáp.

Phù văn thần bí do quý tộc Cự Tích lưu truyền tới nay, trong chớp mắt đã bị thân văn lực cường đại của hắn hoàn toàn bức lui.

Người đàn ông trước mắt, cao lớn khí phách, khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc khiến cho người ta mê muội!

Nhưng đối với mình lại tàn nhẫn như vậy, khiến cho Lai Sát Ti Tháp thật sự hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Cố Trường Khanh, ta sẽ khiến ngươi không được chết tử tế!”

Cô ta vỗ đôi cánh lớn, từ trong khe hở của mấy hư ảnh thần văn lớn mà xông về phía Cố Trường Khanh.

Trong lòng cô ta đã âm thầm quyết định, cho dù có giết chết hắn thì cũng phải lưu lại cơ thể hắn, sau đó khảm lên giường lớn trong cung điện của mình, để hắn vĩnh viễn ngủ dưới thân mình!

Thế nhưng khi Lai Sát Ti Tháp vừa lướt qua bên người hư ảnh Ma Đồng, một bên cánh đã bị tóm lấy thật chặt.

Trước mắt bao người, công chúa Lai Sát Ti Tháp trở thành một cái giẻ lau trong tay Cố Trường Khanh.

Dưới lực đạo vô cùng bạo ngược, Lai Sát Ti Tháp bị vung vẩy đến nổi hoa mắt chóng mặt, đầu óc choáng váng.

A!

A A A!

Lai Sát Ti Tháp bị khí thế cường đại gắt gao bao vây, ngoại trừ tiếng hét chói tai đối kháng với sợ hãi tử vong thì hoàn toàn không thể sử dụng được chút khí lực nào.

Cảnh tượng này quá không hợp lẽ thường, ánh mắt của quần chúng đều đại ra!

“Cố Tinh chủ không hiểu thương hương tiếc ngọc chút nào!”

“Tinh Đế bệ hạ ra tay hay lắm, vung thật mạnh vào, quăng đến khi nước trong đầu ả cũng văng ra mới thôi!”

“Cố Tinh chủ có phải là kẻ thù của yêu đương không? Công chúa Lai Sát Ti Tháp đã động tâm thật sự rồi mà... đáng tiếc!”

“Người muốn Nhân Tộc và bò sát kết hợp? Sẽ sinh ra cái thứ gì chứ, đã từng nghĩ qua chưa?”

“Tộc bò sát thật máu lạnh, công chúa cũng sắp bị đánh chết rồi mà còn không ai dám đứng ra đối kháng!”

Hình ảnh quá mức chân thực khiến cho sinh linh trong vũ trụ bỗng chốc có cái nhìn hoàn toàn khác hẳn đối với Đấu La cổ tộc.

Chương 390: Tranh Luận Kịch Liệt, Cứu Hay Không Cứu?

Chương 390: Tranh Luận Kịch Liệt, Cứu Hay Không Cứu?

Thế giới dưới lòng đất của Bắc vũ trụ.

Những thủ lĩnh các chủng tộc khác của Đấu La cổ tộc đều đang khẩn trương xem livestream, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ u ám, bấy giờ, đủ luồng ý kiến khác biệt vang lên.

“Nếu Lai Sát Ti Tháp chết, kẻ tiếp theo Cố Tinh chủ giải quyết chính là chúng ta, môi hở răng lạnh, các người hiểu hay không?”

Cự Quy tộc cùng Cự Tích tộc từ tỷ năm trước đã bảo trì liên hôn, nhìn thấy công chúa Cự Tích tộc sắp chết, bọn họ làm sao còn ngồi yên được.

Hậu đại Cự Ngoan (ba ba) huyết mạch kế thừa từ hai tộc cũng đồng loạt hưởng ứng.

“Trên người chúng ta cũng chảy dòng máu của Cự Tích tộc, chúng ta không cứu công chúa thì còn mặt mũi nào tiếp tục sống!”

Nhưng Xà Tộc lại kiên quyết phản đối.

“Chỉ chết có một mình cô ta, nhưng lại có thể bảo vệ cả tộc chúng ta bình an, không phải có lợi lắm sao?”

Ngạc Ngư tộc (cá sấu) và Ngạc Tích tộc (Ngạc ngư + cự tích) đã sa sút đều biểu hiện không có hứng thú nhúng tay vào việc này, cho dù Cự Tích tộc bị kéo xuống thần đàn thì cái vị trí quý tộc cao nhất cũng không đến lượt bọn họ ngồi.

Bọn họ sẽ không ngu đến mức chạy lên mặt đất, làm vật hi sinh giống như những bò sát cấp thấp kia!

Nói nhiều sai nhiều, còn không bằng im lặng xem nào nhiệt.

Trong tranh chấp kịch liệt, thủ vệ của Lai Sắt Ti Tháp lão đảo vọt vào: “Các ngài nhanh nghĩ cách cứu viện công chúa đi, bằng không công chúa sẽ chết mất!”

Bọn họ gần như không còn cơ thể hoàn chỉnh, nếu không phải có thần văn của tổ tông bảo vệ thì lúc này đã sớm biến thành cỗ thi thể lạnh ngắt.

Cự Quy tộc và một đám trẻ tuổi của Cự Ngoan tộc tập kết vài trăm người, vội vàng xuất phát lên mặt đất.

Nhưng bọn họ kinh ngạc phát hiện, tất cả các thông đạo đi thông lên mặt đất đều đã bị đóng kín!

Những thành viên khác của Cự Tích nhất mạch nghe được tin tức này, trên mặt lộ ra thần sắc mờ ám.

Có kẻ âm dương quái khí nói: “Đều thấy cả rồi chứ? Không phải chúng ta không muốn cứu, mà là bất kể ai ra ngoài thì cũng chỉ đi chịu chết thôi!”

Xà Tộc cùng Ngạc Tộc khinh miệt cười, Lam Tinh Đế chủ đích thân ra tay, đối với bọn họ mà nói là chuyện tốt, Cự Tích tộc có địa vị sừng sững quá lâu rồi, cũng nên đổi người khác tới thay thôi!

Sau khi cánh của Lai Sát Ti Tháp bị bẻ gãy, thân văn lực của cô ta đã mất đi hơn nửa, lúc này đang hấp hối nằm trên mặt đất.

Một khắc tai áp xuống mặt đất, dưới lòng đất lại truyền tới tiếng tranh cãi càng khiến cô ta tuyệt vọng.

Hai cánh tay Ma Đồng đột nhiên vươn ra, một tay cầm cung, một tay cầm tiễn, vũ tiễn mang theo tiếng rít chói tai phóng tới, Cự Tích đế giáp của Lai Sát Ti Tháp bị đánh ra một vết nứt.

Lai Sát Ti Tháp không muốn ngồi chờ chết, cô ta lại thúc giục thân văn, mạnh mẽ chống thân thể đứng lên, máu tươi từ miệng bắn ra.

Cô ta nhìn Cố Trường Khanh, thê lương tuyệt vọng thốt lên: “Cố Tinh chủ, ta thật sự đối với ngươi nhất kiến chung tình, Đấu La cổ tộc cùng Đế Khâm Na Tịch hợp tác là chuyện bất đắc dĩ phải làm, ngươi có muốn suy nghĩ thêm về ta?”

“Quả thực buồn nôn!”

Cố Trường Khanh lạnh lùng nghiêm nghị, hắn sẽ không mắc mưu, loại tiện nhân thú huyết sôi trào này là cùng một loại hàng với Đế Khâm Na Tịch.

Thật sự cho rằng Nhân Tộc của Lam Tinh đều giống Tần Đế, bị một ả đàn bà đùa giỡn trong lòng bàn tay?

Hư ảnh Ma Đồng lóe lên ám mang, lại một mũi tên phá không mà tới, Cự Tích đế giáp của Lai Sát Ti Tháp lại nứt ra một cái khe mới.

...

Trong nháy mắt Tần Đế nhảy vào không vực của hành tinh này, khí tức khiếp người phía sau toàn bộ biến mất, ông ta ý thức được mình đã mắc bẫy.

Xoay người nhìn thấy Thần Vũ Tuyết Oánh bay tới, Tần Đế không khỏi híp mắt lại.

Nhưng thấy con đường đến đây đã tràn ngập sương mù, khí tức hoàn toàn bị ngăn cách, ông ta nhất thời hiểu được, nếu đã vào bẫy thì không thể quay đầu.

Vừa rồi tựa như nghe được Cô Trường Khanh gọi ông ta, hiện tại nghĩ tới, hần hẩn là sớm đã nhận ra đây là một âm mưu.

Ánh mắt Tần Đế nhìn về phía Thần Vũ Tuyết Oánh càng ngày càng lạnh.

Khuôn mặt này thật sự quá giống Đế Khâm Na Tịch, giống đến mức khiến Tần Đế có xúc động muốn bóp chết cô ta!

Đáy lòng ông ta điên cuồng kêu gào: Kỹ nữ thôi tha, còn muốn giở trò cũ khiến ta trở thành trò cười, lần này ta phải khiến ngươi chết không có chỗ chôn!

Thần Vũ Tuyết Oánh lại tò mò mà nhìn xung quanh: “Tần Đế, chúng ta đang đi đâu đây?”

...

Tâm niệm của Từ Thi Tình nhanh chóng vận chuyển, nhiều lần xác định khí cơ của Tần Đế và Thần Vũ Tuyết Oánh chỉ là bị người giấu đi, nghĩ tới hần tạm thời không có nguy hiểm gì.

Hồng Lăng ở trong kết giới kêu loạn: “Ta muốn ra ngoài giúp chủ nhân, người thả ta ra ngoài!”

Từ Thi Tình lười phản ứng, lại nói kết giới này cô căn bản phá không nổi.

Lúc này, Cố Trường Khanh sở dĩ không giết chết Lai Sắt Ti Tháp ngay, đó là vì cửa vào bí cảnh thật sự vẫn chưa tìm được.

Tần Đế vào nhằm bẫy, còn không biết bao lâu mới có thể lấy lại tự do, không thể trông cậy vào ông ta.

Tin tức của Y Toa Bối Nhĩ càng không ngừng truyền vào quang não của Cố Trường Khanh.

Nền tảng Alpha đã thông qua niệm lực của Cố Trường Khanh để tra xét tồn tại của thế giới dưới lòng đất, nơi đó vậy mà còn không ít thần văn giả cường đại.

Tộc bò sát coi trọng nhất là huyết mạch truyền thừa, càng là tầng lớp tinh anh cao cấp thì thần văn lực càng mạnh.

Lúc này dưới lòng đất không hề có động tĩnh gì, xem ra những tên đó chỉ muốn bo bo giữ mình, sẽ không ra ngoài nữa.

Cố Trường Khanh chỉ là đi ngang qua đây, không muốn làm chậm trễ thời gian.

Nhưng nếu bọn họ đã nhắc lên phong ba lớn như vậy, thế thì hẳn cũng không thể mặc kệ việc này.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Cố Trường Khanh không tốt mà thu hồi thần văn Tổ Kỳ Lân, sau đó thúc giục Tử Thần, vung lên Phá Không Chi Liêm.

Ông!

Một tiếng nổ vang lên, lưỡi liêm mạnh mẽ mà chém ra vài vết nứt không gian, dư uy của lưỡi dao sắc bén khiến cho mặt đất của mấy tinh thể bị chấn ra vài khe nứt cực lớn.

Cả tinh vực thoáng chốc nổi lên sóng lớn cuộn cuộn, thế giới dưới lòng đất bắt đầu xuất hiện vết nứt không gian, khiến lòng người hoảng sợ, tranh luận kịch liệt lại bắt đầu.

Khác với trước đó chính là, những âm thanh lảm nhảm đó lúc này đều được nền tảng Alpha phát sóng trực tiếp toàn bộ.

Khu vực trong toàn vũ trụ, ngoại trừ bí cảnh của Bắc vũ trụ, tựa hồ tất cả sinh linh đều nghe được rõ ràng.

Y Toa Bồi Nhĩ thúc giục thần văn lực của Cơ Giới Chi Tâm, cố ý tăng giảm cường độ sóng âm, tâm tình trong lời nói của nhóm bò sát sống sót đều được phóng to ra.

Người xem nín thở ngưng thần, không bỏ qua một câu nào của những quý tộc tinh anh trong Đấu La cổ tộc.

Chương 391: Xé Nát Bức Màn Che Giả Dối Của Đấu La Cổ Tộc

Chương 391: Xé Nát Bức Màn Che Giả Dối Của Đấu La Cổ Tộc

Y Toa Bồi Nhĩ thúc giục thần văn lực của Cơ Giới Chi Tâm, cố ý tăng giảm cường độ sóng âm khiến lời nói của nhóm bò sát sống sót đều được phóng to ra cho toàn thể phòng livestream đều nghe thấy.

Cự Quy tộc: “Hiện tại thời cơ đã tới, ai cùng ta đi cứu công chúa?”

Tiêu Xà tộc: “Chúng ta không có nghĩa vụ, dù sao ban đầu lúc phân chia ranh giới, tộc chúng ta đã phải lấy địa bàn nhỏ nhất rồi!”

Ngạc Ngư tộc: “Đúng, công chúa cát nhân tự có thiên tướng, cô ta không phải nhất kiến chung tình với Cố Tinh chủ sao, có lẽ Cố Tinh chủ sẽ nể mặt mỹ mạo của cô ta mà không làm khó đâu.”

Ngạc Tích tộc: “Chúng ta đi lên cũng chịu chết thôi, các người đều biết, số lượng thần văn giả bị chết của chúng ta đã là nhiều nhất, về sau đều phải dựa vào chính mình khôi phục bản tộc đây!”

Cự Ngoan tộc: “Các người nếu có ai ra tay cứu công chúa, những tiểu bối chúng ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho các người!”

Cự Tích tộc: “Ha ha, ha ha ha...”

Tấm màn che của Đấu La cổ tộc, trong ánh mắt khinh bỉ của Cố Trường Khanh, thoáng chốc đã bị xé nát.

Con người của Lai Sát Ti Tháp co rút, không ngừng run rẩy, cô ta vô cùng sợ hãi nhìn Cố Trường Khanh, cả giận quát: “Cố Trường Khanh, người, người quả thực không phải người!”

Mắng xong, cô ta cúi đầu xuống, thừa dịp Cố Trường Khanh thất thần mà nhanh chóng thả ra tin tức câu thông với đồng loại của Cự Tích tộc.

Loại tin tức này là sóng âm tần số thấp mà nhân loại không thể nào bắt được.

Nhưng nền tảng Alpha đương nhiên không thể để sót dao động quan trọng như thế, Y Toa Bối Nhĩ vội vàng phiên dịch ra, sau đó lập tức truyền tới quang não của Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh khinh thường nhìn Lai Sát Ti Tháp, lộ ra nụ cười lạnh, hư ảnh thần văn sau lưng nháy mắt toàn bộ biến mất vô tung.

...

Trong một không gian vô danh.

Tần Đế thu lại vẻ âm ngoan, dẫn theo Thần Vũ Tuyệt Oánh đi lại xung quanh.

Hành tinh này tựa hồ ẩn chứa một lực lượng nào đó.

Nhưng về phần ngọn nguồn của lực lượng, Tần Đế lại tra xét không ra, chỉ là rõ ràng cảm thấy nơi này không giống với các cấp văn minh của tinh thể mà trước đây ông từng đi qua.

“Kia là cái gì?”

Thần Vũ Tuyết Oánh chỉ vào phía chân trời, vội vàng trốn ra phía sau Tần Đế, hoảng sợ hô to.

Tần Đế nhìn lại, trong sao trời mờ mịt, đột nhiên xuất hiện một đôi mắt màu u lam.

Rống rống rống!

Rống!

Một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên, gió lớn cuộn cuộn thổi quét tới trước mặt Tần Đế, cả tinh cầu kịch liệt chấn động.

“Là... Tinh Không hung thú!”

Tiếng nói vừa dứt, hắc khí quanh thân Tần Đế dâng lên, Hắc Ngục để giáp lập tức hiện thân, bộc phát ra lực đạo mạnh mẽ gấp bội, đẩy ngược trở về.

Mà thân ảnh của thứ bị Tần Đế cho là Tinh Không hung thú thì lại biến mất.

Thần Vũ Tuyết Oánh xoa mắt: “Có chuyện gì vậy, chẳng lẽ nơi này là không gian trùng điệp?”

Tần Đế cảnh giác nói: “Tinh Không hung thú quả thực có thể vượt qua vài không gian, nhưng nếu nó có thể xuất hiện ở đây, chứng tỏ không gian nhất định có vết nứt!”

Thần Vũ Tuyết Oánh đang muốn gật đầu, đôi mắt kia lại đột nhiên xuất hiện sau lưng Tần Đế.

Tần Đế thấy cô ta khăn trương che miệng thì tức giận quay người lại, lại phát hiện cái gì cũng không có.

Thần Vũ Tuyết Oánh hoảng hốt: “Tinh Đế bệ hạ, nơi này có điều cổ quái, chúng ta nhanh chóng rời đi thôi!”

Tần Đế đương nhiên cũng biết, nơi này đâu có phải bí cảnh chó má gì, chỉ là một huyền cảnh do người tạo ra!

Có thể tạo ra loại ảo cảnh này, trừ kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch đáng chết ra thì làm gì còn có ai khác!

“Mẹ nó!” Tần Đế phẫn nộ, Hắc Ngục đế giáp cảm nhận được triệu hoán, nó tản mát ra xung quanh uy áp của chiến đế không giống bình thường.

Nhưng mà chỉ trong giây lát, bụi vụn bị đánh lui hiện giờ lại điên cuồng cuốn tới, bí thuật vẫn đang phát huy tác dụng.

Thần Vũ Tuyết Oánh đã nhận ra một hơi thở quen thuộc, trong thức hải của cô ta nháy mắt hiện ra gương mặt của một người phụ nữ.

“Là bà ấy?”

“Là bà ta!”

Tần Đế vừa nghĩ tới mình lại bị ả đàn bà kia lừa gạt, tức muốn nổ phổi.

Bỗng nhiên phía sau lưng nóng lên, một cơ thể mềm mại dán tới, Thần Vũ Tuyết Oánh hồ thẹn nói: “Tinh Đế bệ hạ, ta nguyện ý vì ngươi làm bất cứ chuyện gì, kể cả chết cũng có thể!”

Hành động này không khác gì thêm dầu vào lửa.

Trước đây bị mẹ cô ta lừa gạt, lần này lại dối lại là cô ta, mẹ con các ngươi đúng là...

Vẻ mặt Tần Đế căng thẳng, hất cánh tay của Thần Vũ Tuyết Oánh ra, cổ quái cười gằn: “Chết vì ta? Được lắm! Vậy người móc tim của người ra, để ta xem xem rốt cuộc nó có màu gì?”

Bấy giờ, Tần Đế cũng cảm thấy mình cực kỳ giống biến thái.

Nhưng nhìn thấy lông mi ướt át của Thần Vũ Tuyết Oánh đang run run như cánh ve, hai vai Tần Đế run rẩy, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét.

Thần Vũ Tuyết Oánh sợ tới mức lui về sau vài bước.

Nghĩ đến thân thể đáng buồn của mình và những gì Tần Đế gặp phải, trên tay cô ta bỗng hiện ra một thanh đao.

Cô ta thâm tình nhìn Tần Đế, hai tay nắm chặt chuôi, cắn răng mạnh mẽ đâm xuống ngực mình.

Tủi thân mà lại lấy lòng nói: “Tĩnh Đế bệ hạ, người xem, có phải màu đỏ không?”

Tần Đế vừa nghe, tiếng cường điên cuồng bất chợt dừng lại.

Ông ta dữ tợn nhíu mày, sắc mặt trầm xuống, oán hận mà trừng mắt nhìn gương mặt đang vương lệ của Thần Vũ Tuyết Oánh, muốn cho cô ta một cái tát.

Nhưng cô ta lại đang cười, nụ cười chân thành phát ra từ nội tâm.

Tần Đế nhắm mắt, nhanh chóng phóng thích thần niệm, đồng thời ôm lấy eo nhỏ của Thần Vũ Tuyết Oánh, khoe miệng không khỏi nâng lên: “Đế Khâm Na Tịch, người đừng để ta tìm được người!”

Nói xong thì nâng tay trị liệu cho Thần Vũ Tuyết Oánh, miệng vết thương mặc dù đang chậm rãi khép lại, nhưng cô ta

vẫn còn rất suy yếu.

Chương 392: Phân Thân Khang Nạp

Chương 392: Phân Thân Khang Nạp

Bên trong bí cảnh Bắc vũ trụ, ba người vừa đi được nửa đường.

Khang Nạp của Đâu La cổ tộc và Đế Khâm Na Tịch bỗng nhiên đồng thời dừng bước.

Về mặt Âm Văn không vui, phiền chán hỏi: “Lại làm sao rồi?”

Khang Nạp và Đế Khâm Na Tịch cách không liếc mắt nhìn nhau.

Không hẹn mà cùng lắc đầu đáp: “Không có gì.”

“Vậy các người còn lè mè ở đó làm gì, đi nhanh lên!”

Âm Văn thúc giục, vừa mới quay đầu thì quanh thân Khang Nạp bỗng chợt lóe hào quang, một cái phân thân từ trong cơ thể hắn ta phân liệt ra, xuyên qua hư không trong bí cảnh, biến mất trong chớp mắt.

“Đồ khôn kiếp, lại dám làm bại lộ vị trí của bí cảnh!”

Âm Văn đã không kịp ngăn cản, nháy mắt nổi giận, thúc giục hàn băng lực, triển đấu với Khang Nạp.

Đầu quả tim Đế Khâm Na Tịch bỗng truyền đến cơn đau nhức dữ dội, bà ta hốt hoảng vội lui sang một bên ẩn náu, suy đi nghĩ lại vẫn phát động thần niệm, nhưng vừa nghĩ tới bấy rập mà mình và Lai Sát Ti Tháp thiết kế, lại lập tức thu về.

Bà ta không biết, chỉ trong nháy mắt như vậy, Tàn Đế đã bắt giữ được hơi thở của Đế Khâm Na Tịch, lúc này đang khóa chặt vị trí của bí cảnh.

Tần Đế ôm lấy Thần Vũ Tuyết Oánh, vừa bắt đầu tìm kiếm lối ra của ảo cảnh, vừa không ngừng mắng chửi: “Kỹ nữ thói tha nhà người, chờ ta bắt được người xem, ta nhất định sẽ lột da rút gân, để người sống không được chết cũng không xong!”

Thần Vũ Tuyết Oánh cố hết sức nâng tay lên nói: “Tinh Đế bệ hạ, dùng nó thử xem!”

Vết máu trên cốt đao là một trong các phương pháp phá giải bí thuật của Đế Khâm Na Tịch.

Tần Đế thúc giục thần văn lực, cốt đao nhanh chóng bay đi, sau khi lượn quanh một vòng thì lấy máu chỉ đường, dẫn Tần Đế và Thần Vũ Tuyết Oánh ra ngoài.

Oanh!

Tần Đế vừa ra khỏi bí cảnh thì lập tức đen mặt, nâng tay phá bỏ toàn bộ huyền cảnh.

Rống! Rống! Rống!

Tiếng gào thét khủng bố kéo dài không dứt!

Tần Đế nhìn về phía xa, thấy rõ ràng, hiện tại bản thân đang đứng trên không của một hành tinh hoang vu, dưới chân là Tinh Không hung thú lớn nhỏ tụ tập cực kỳ dày đặc.

“Tinh Đế bệ hạ, tinh thể này chẳng lẽ là ngục giam giam giữ Tinh Không hung thú?”

Thần Vũ Tuyết Oánh hỏi xong thì toàn thân run rẩy, co vào trong lòng Tần Đế.

Sắc mặt Tần Đế âm trầm, giận dữ nói: “Lũ phế vật Bắc vũ trụ, tỷ năm nay một chút tiến bộ cũng không có, vậy mà lại muốn dùng mảnh vỡ thần văn lực để đề thăng thực lực, đều đáng chết!”

Trước mắt vẫn còn chuyện quan trọng hơn phải làm, Tần Đế không rảnh quan tâm, gửi tin tức cho Cố Trường Khanh xong thì bay về phương hướng của bí cảnh.

...

Lai Sát Ti Tháp tự cho là mình đã làm đến không chê vào đâu được, không ai biết được vừa rồi cô ta đã làm gì, làm bộ làm tịch mà đứng lên, suy yếu thở hổn hển cầu xin Cố Trường Khanh.

“Cố Tinh chủ, không, Tinh Đế bệ hạ, nếu người tha cho ta, ta nguyện ý đi theo người...”

Cố Trường Khanh nhìn ra được cô ta đang giả vờ, đức tính đẹp đẽ của phụ nữ Nhân Tộc cô ta không học được, nhưng lại học đáng về kịch cỡm đến lô hỏa thuần thanh.

Thật đáng buồn, đáng cười!

Ngay lúc này, trong hư không xuất hiện một thân ảnh màu xanh sẫm, đột nhiên bám lên toàn thân Lai Sát Ti Tháp.

“Ha ha ha! Cố Trường Khanh, người lại bị ta lừa!”

Lai Sát Ti Tháp uốn éo vòng eo, càn rỡ cười lớn, Cự Tích thánh giáp phụ thể khí thể bắt đầu tuôn ra, cả không gian, trong chớp mắt đã bị sương mù màu xanh sẫm bao trùm toàn bộ.

Vô số sinh linh xem trực tiếp nhất thời cảm thấy có một sự sợ hãi mãnh liệt đang thổi quét toàn thân.

“Đây là Cự Tích thánh giáp mạnh nhất của Đấu La cổ tộc!”

“Vị công chúa bò sát này bị ngu bầm sinh đây à, dám liên tục khiêu chiến Cố Tinh chủ, xem ra ả cách cái chết không xa nữa rồi.”

“Thánh giáp màu xanh sẫm này xấu điên người, rốt cuộc ả lấy ra từ chỗ nào?”

Lam Tinh Nhân Tộc đang xem cuộc chiến cũng thay Cố Trường Khanh khẩn trương.

Tòa nhà trung tâm, mọi người cũng đều tụ tập trước màn hình trực tiếp.

Vương Dung, Tiểu Đoàn Đoàn thậm chí còn không dám chớp mắt.

Y Toa Bối Nhĩ điều khiển quang não dùng tốc độ nhanh nhất phân tích, truyền tin tức lại cho Cố Trường Khanh.

“Tinh Đế bệ hạ, Cự Tích thánh giáp cấp chín mươi chín, bản thể là đại thủ lĩnh Khang Nạp của Đấu La cổ tộc, đây chỉ là một phân thân của gã!”

Quang não của Cố Trường Khanh bắn ra một hình ảnh.

Đó là hình ảnh đại thủ lĩnh Khang Nạp của Đấu La cổ tộc dùng một một quyền đập nổ một tinh thể do Y Toa Bối Nhĩ tìm được, thần văn truyền thừa của hắn ta chính là Cự Tích màu xanh sẫm cổ xưa nhất của tộc bò sát.

Loại Cự Tích này, trong cơ thể chảy xuôi dòng máu có màu xanh sẫm, máu và thân thể chính là vũ khí, chỉ cần một giọt máu như hạt đậu cũng đủ để hủy diệt cả nửa hành tinh.

Khang Nạp, cũng chính là người thừa kế Cự Tích thuần huyết duy nhất còn sót lại của truyền thừa Đấu La cổ tộc cho đến nay.

Cho nên, hắn ta ở Đấu La cổ tộc có được địa vị thủ lĩnh không thể thay thế.

Chủng tộc khác dĩ nhiên kính trọng hắn ta, nhưng cũng vô cùng sợ hắn ta.

Nhưng máu lạnh chính là bản tính của loài bò sát.

Cho dù Cự Quy tộc, Cự Ngoan tộc luôn miệng nói muốn tới cứu Lai Sắt Ti Tháp, nhưng đã qua nửa ngày cũng không có một tên xuất hiện.

Trong lòng Lai Sắt Ti Tháp hiểu rõ, ngoại trừ ca ca, cô ta cũng sẽ không có được bất cứ chi viện nào.

Cũng may ca ca đưa tới phân thân cho cô ta, theo Lai Sắt Ti Tháp thấy, tồn tại vô địch như ca ca, một cái phân thân đã thừa sức để đối phó với Cố Trường Khanh.

Chương 393: Không Chút Lưu Tình, Quyết Đoán Cắt Sóng

Chương 393: Không Chút Lưu Tình, Quyết Đoán Cắt Sóng

Lúc này, Cố Trường Khanh đã nhận được vị trí của bí cảnh do Tần Đế gửi tới, thời gian còn lại của hắn thật sự không nhiều lắm.

Y Toa Bối Nhĩ điều chỉnh cho thân ảnh của Cố Trường Khanh ở vị trí tốt nhất, dáng người cao lớn thẳng tắp cùng vẻ mặt bá đạo lạnh lùng, nhìn mà khiến vô số sinh linh hét chói tai.

Ngược lại là Lai Sắt Ti Tháp, ngân quang của Cự Tích để giáp hoàn toàn ảm đạm, sau khi bị Cự Tích thánh giáp màu xanh sẫm bao trùm, ngũ quan trên mặt đều trở nên hơi vẩn vèo.

Cũng khiến cho vô số sinh linh đồng loạt ghét bỏ.

“Nền tảng Alpha thật là hiểu lòng người, biết được không có bất cứ sinh linh nào thích thứ xấu xí!”

“Vừa rồi cảm thấy công chúa Lai Sắt Ti Tháp dung mạo như thiên tiên, mẹ nó, giờ nhìn lại, dọa ta thiếu chút nữa hồn bay phách tán!”

“Đừng xem thường phân thân của đại thủ lĩnh Đấu La cổ tộc, các ngươi có biết số lượng phân thân cực hạn của Khang Nạp là bao nhiêu không? Không có giới hạn!”

Số lượng người xem trực tiếp đã tạo ra kỷ lục mới của tất cả các nền tảng.

Tất cả mọi người đều muốn tận mắt chứng kiến kết cục trận chiến của Lam Tinh để chủ và công chúa Lai Sắt Ti Tháp của Đấu La cổ tộc.

Cổ Trường Khanh thúc giục thần văn, nhưng không có cảnh tượng hoành tráng như tất cả thần văn đồng loạt hiện ra, phía sau hắn chỉ xuất hiện một cái lỗ xoáy lớn như hắc động trong bầu trời.

Lai Sắt Ti Tháp có ca ca Khang Nạp trợ trận, sát ý lan tràn, lúc này cô ta không hề cố kỵ hình tượng, thúc giục thần văn, bầu trời sao bao la phía sau cuộn cuộn hiện lên vô số thiên thạch, ánh lửa bắn ra bốn phía, dội về phía Cổ Trường Khanh.

“Cổ Trường Khanh, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy ta sẽ cho ngươi chết triệt để!”

Lai Sắt Ti Tháp nộ khí hùng hực, cô ta không chịu nổi bị người đàn ông mình nhìn trộm khinh thường, nhưng Cổ Trường Khanh từ đầu đến cuối đều chưa từng nhìn thẳng vào cô ta.

Hiện giờ trong đầu cô ta chỉ có một suy nghĩ, chính là giết chết hắn!

“Kính tởm!”

Cổ Trường Khanh không để ý tới hư ảnh Cự Tích đang gào thét rung trời cùng vô số hỏa cầu đang đánh tới, nhẹ nhàng hờ hững mà trả về một câu.

Quần chúng nín thở chờ đợi, đột nhiên nhìn thấy trong lốc xoáy phía sau Cố Trường Khanh, một đóa hoa sen màu đen nhẹ nhàng bay ra!

“Hắc Liên Diệt Thế!”

Lai Sát Ti Tháp không để vào mắt, dâm dăng cười: “Cô Tinh chủ, đây là muốn tặng cho ta sao?”

Cô ta không biết sống chết và vươn tay muốn tiếp lấy, ánh sáng u ám của Hắc Liên lóe lên, Cự Tích thánh giáp trên người cô ta ngay lập tức bị hòa tan thành chất lỏng.

Nỗi đau thấu tim khiến cô ta âm âm ngã xuống, Lai Sát Ti Tháp không dám tin mà trừng lớn hai mắt: “Cố Trường Khanh, ngươi thật tàn nhẫn!”

Cố Trường Khanh vung tay lên, chán ghét nói: “Ta không có chút hứng thú nào với Cự Tích cái!”

Ngao!

Giây tiếp theo, Cự Tích để giáp trên người Lai Sát Ti Tháp vỡ nát rồi thoát ly cơ thể.

Dáng người yếu điệu mà cô ta từng lấy làm kiêu ngạo nhanh chóng hiện nguyên hình, Cự Tích xấu xí điên cuồng vụn vụn, chỗ nào còn nửa điểm dáng vẻ cao quý!

“Phá!”

Tiếng nói của Cố Trường Khanh vừa dứt.

Hắc Liên Diệt Thế đột nhiên bắn ra vô số tia sáng u ám, khí thế như hồng, tiến vào cơ thể khổng lồ của Lai Sát Ti Tháp.

Mà thần hồn Cự Tích của cô ta, ở giây phút này, đã hoàn toàn vỡ vụn thành mảnh nhỏ!

...

Toàn vũ trụ đều bị sự tàn nhẫn và quyết đoán của Cố Trường Khanh làm cho khiếp sợ nói không ra lời.

Bọn họ lại lần nữa nhìn rõ một sự thực, tình nguyện nhân rồi đến sinh bệnh cũng không muốn chọc vào Cố Tinh chủ, nếu không ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có.

Bởi vì không phải mỗi sinh linh đều là Mã Khắc Thụy Lâm.

Toàn vũ trụ có thể lấy ra tài nguyên tích góp từng chút một qua vô số kỷ nguyên để mua mạng, ngoại trừ Mã Khắc Thụy Lâm thì tìm không ra người thứ hai!

Nhưng phụ nữ lỗ mãng giống như Lai Sát Ti Tháp này, hình như thật đúng là có một người.

Người phụ nữ kia lúc này đang ôm lấy Âm Văn, ghé vào tai gã nói nhỏ: “Âm Văn, đã nói là chúng ta sẽ đi tìm bí mật kia, người để ý hấn ta làm gì?”

Âm Văn không biết mình đang bị làm sao, Đế Khâm Na Tịch vừa đến gần, tà hỏa của gã sẽ biến mất, cái gì cũng đều nguyện ý nghe theo bà ta.

Đôi mi thanh tú của Đế Khâm Na Tịch nhướng lên, cho Khang Nạp một ánh mắt, cố ý nói: “Đại thủ lĩnh, trước đó đã nói xong, chúng ta cùng hưởng bí mật, đều đã đi được một nửa rồi, người cũng không muốn công sức đổ sông đổ biển chứ?”

Khang Nạp trừng mắt nhìn hai người, hừ lạnh một tiếng, sai bước đi về phía sâu trong bí cảnh.

...

Trong hình ảnh trực tiếp của nền tảng Alpha.

Cố Trường Khanh đứng trên phế tích, thần sắc nghiêm nghị, bề ngoài hết thảy, nhàn nhã mà châm một điếu thuốc, ánh

mắt sâu thẳm nhìn về phía quang não ẩn hình được trang bị trên không trung Bắc vũ trụ.

Những sinh linh xem trực tiếp nhìn thấy chính diện khuôn mặt lạnh lùng của Cố Trường Khanh, nháy mắt lại nổ tung!

“Cố Tinh chủ thật sự là mê chết người không đèn mạng, mãnh liệt đề nghị hấn đi tới tinh thể tiếp theo, tiếp tục cạc cạc giết tiếp!”

“Điên rồi đi! Cố Tinh chủ cũng không phải vì giết mà giết, hấn chỉ diệt trừ tất cả vật cản đường cản trở bước chân của hấn, chỉ là đáng thương cho công chúa Lai Sát Ti Tháp, rõ ràng đẹp như thế... ai...”

“Trước đó Đấu La cổ tộc còn rải tin tức đánh đồng mình với Nhân Tộc Lam Tinh, phi! Chỉ là một đám sâu bọ máu lạnh, lấy cái gì so với con người!”

...

Y Toa Bối Nhĩ truyền lại vị trí của Tàn Đế cho Cố Trường Khanh xong liền quyết định cắt đứt buổi phát sóng trực tiếp hôm nay.

A Nhĩ Nặc Hàn cho cô một cái nhìn tán thưởng, nói: “Người lãnh đạo, thao tác của người tinh chuẩn đúng chỗ, hành động tiếp theo của lão bản chính là cơ mật, đến chỗ này ngừng phát sóng là vừa đúng!”

Y Toa Bối Nhĩ thở dài: “Chỉ sợ lần livestream này đã khiến cho Bắc vũ trụ trở thành tiêu điểm, nơi đó trong một thời gian ngắn hẳn là rất khó yên bình!”

A Nhĩ Nặc Hàn nở nụ cười: “Người sẽ không thật sự cho rằng Bắc vũ trụ vẫn luôn thái bình chứ?”

Y Toa Bối Nhĩ cũng không phải có ý này.

Chỉ là cảm thấy bọn họ không biết lượng sức mình, không thức thời, uổng phí vô ích tính mạng của toàn tộc, có chút đáng tiếc.

Nhưng mà vô số sinh linh lại xem chưa đã nghiền, gấp đến độ dậm chân.

“Nền tảng Alpha thật sự là quá đáng, vì sao phía sau không trực tiếp nữa?”

“Trước đó mới chỉ là món khai vị, phía sau mới vào màn chính, Cố Tinh chủ nhất định là đi tìm bí mật được giấu ở Bắc vũ trụ!”

“Kỳ quái, Tần Đế có phải đã đi trước một bước? Nói không chừng ông ta đã tìm được rồi đấy!”

Rốt cuộc Bắc vũ trụ cất giấu thứ gì mà khiến cho Đế Khâm Na Tịch cùng với hai đại đế chủ của Lam Tinh phải cùng nhau tới đó?

Thậm chí ngay cả Đấu La cổ tộc ẩn nấp nhiều năm, thà rằng mạo hiểm nguy cơ diệt tộc cũng phải ra mặt ngăn cản Cố Trường Khanh và Tần Đế, điều này không thể không khiến người suy nghĩ sâu xa.

Vô số sinh linh không được thỏa mãn lòng hiếu kỳ, đều chuyển hướng đến các nền tảng nhỏ khác.

Nền tảng nhỏ bắt lấy thời cơ, bắt đầu lợi dụng các tin tức nhỏ khác để hút fan, cũng hy vọng trong làn nhiệt độ này được phân một chén canh.

Nền tảng Alpha hiện tại là tấm gương, càng là hướng gió, ở phía sau nó găm lại xương cốt còn thừa cũng mạnh hơn nhiều so với trước đây!

Nhưng khiến cho toàn bộ vũ trụ khó hiểu chính là, nền tảng Alpha không còn bất cứ thông báo gì liên quan đến tin tức của

Cổ Trường Khanh và Tần Đế, mà là không ngừng phát sóng những tin tức ngoài lề trong không gian Bắc vũ trụ.

Tinh thể là ngục giam giam giữ Tinh Không hung thú ở Bắc vũ trụ, một khi lộ ra thì lập tức dẫn tới hứng thú của thần văn giả.

Mảnh vỡ thần văn lực trong cơ thể Tinh Không hung thú có thể tăng lên thực lực của thần văn giả, tuy rằng những mảnh vỡ này sẽ làm ô nhiễm ý chí của thần văn giả, nhưng vẫn có vô số người đổ xô vào nơi này.

Chỉ cần có thể trở nên mạnh hơn, cho dù là thần văn giả hắc ám thì cũng có sao đâu?

Y Toa Bối Nhĩ nhìn thấy xung đột ở Bắc vũ trụ ngày càng nhiều, chỉ biết lắc đầu.

Chương 394: Dưa “Diệt Tộc” Quá Nhiều, Ăn Không Nổi

Chương 394: Dưa “Diệt Tộc” Quá Nhiều, Ăn Không Nổi

Mấy người Trương Hồ xem hết cảnh lão đại xử lý công chúa Lai Sắt Ti Tháp thì đều đứng ngồi không yên.

“Hoàng Đế tiền bối, nên xem đều đã xem xong, lão đại chắc chắn là đi bí cảnh rồi, chúng ta còn không đi sao?”

Trương Hồ một lòng muốn đi giúp Cổ Trường Khanh, nhưng Hoàng Đế lại không mở miệng.

Thanh âm Chu Tước lạnh lùng nói: “Hồ Tử, an bài của lão đại đều có đạo lý của hắn, Hoàng Đế tiền bối, ngươi sắp xếp đi.”

Ý tưởng của những người khác cũng không khác mấy với Trương Hồ.

Thích Ngọc Na muốn thuyết phục Hoàng Đế chia binh làm hai đường, một bộ phận lưu lại nghe theo sắp xếp, một bộ

phận khác chạy tới Bắc vũ trụ, có lẽ còn kịp.

Hoàng Đế nhạt giọng nói: “Phiền phức của Đẩu La cổ tộc còn ở phía sau, giết gà dùng dao mổ trâu!”

Y Toa Bối Nhĩ thả ra tin tức, cũng không phải là để giải buồn cho vô số sinh linh.

Hoàng Đế thậm chí không cần suy nghĩ cũng biết “ngục giam Tinh Không hung thú” chẳng qua chỉ là một lý do để dời đi tầm mắt của vạn linh trong vũ trụ.

Thần văn giả cường đại chân chính, người nào không phải thông qua tu luyện để tăng lên, cũng chỉ có những người tâm thuật bất chính mới có thể tiến đến cướp đoạt tài nguyên kiểu này.

Chẳng qua như vậy cũng tốt!

Những thế lực từng tính kế Lam Tinh trong Tây vũ trụ, còn có cả những cổ tộc lá mặt lá trái với Lam Tinh ở Nam vũ trụ cũng nên chịu chút giáo huấn rồi!

Trương Hồ nghe ông nói vậy thì rất là thất vọng, nhưng thấy ông lão điên Hoàng Đế này, ánh mắt bỗng nhiên lộ ra thần sắc ung dung giống hệt như lão đại Cổ Trường Khanh, y lại chuyển câu hỏi:

“Tiền bối, ý của ngươi là chúng ta không cần đi đến Bắc vũ trụ mà nên tới nơi khác?”

Ánh mắt sâu thẳm của Hoàng Đế đảo qua mọi người: “Không sai, nền tảng Hồ Á đã giải quyết rồi, nhưng những thế lực cá biệt ở Tây và Nam vũ trụ, các ngươi còn có thể nhẫn được sao?”

Mọi người giật mình trong lòng, hai mặt nhìn nhau.

Hoàng Đế nâng tay lên, trên tinh đồ cực lớn, từng dấu gạch chéo màu đỏ xuất hiện trên từng cái tinh hệ.

“Các người là vệ sĩ tinh nhuệ mạnh nhất Lam Tinh, trách nhiệm gánh trên vai không hề ít hơn Cố Tinh chủ, đại quân Lam Tinh đã tập kết xong, ta lệnh cho các người, xuất chinh!

Mệnh lệnh động viên của Hoàng Đế khiến lòng người phấn chấn, tất cả Nhân Tộc Lam Tinh đều nghe được.

Sau khi thực lực của đại quân thần văn giả tăng lên, mỗi người đều hăm he, quân lệnh vừa hạ, bọn họ đã giơ cao tay hô to!

“Giết! Giết! Giết!”

Nền tảng Alpha mở livestream đặc biệt, không có bất cứ giải thích nào, chỉ có cảnh tượng khí thế mạnh mẽ đi chinh phạt.

Mấy người Trương Hồ suất lĩnh quân viễn chinh của Lam Tinh, lấy thế lực phản nghịch ở Nam vũ trụ cách Lam Tinh gần nhất làm điểm xuất phát, đại khai sát giới.

“Nam vũ trụ, số hiệu: XJAUN33278W, hành tinh OR, Thần Ngọc cổ tộc, chủng tộc diệt tuyệt.”

“Nam vũ trụ, số hiệu: XJAUN548976, hành tinh Lãng Nhật, Phù Di cổ tộc tự nguyện thần phục Lam Tinh, gia nhập vào dưới trướng Lam Tinh, theo quân viễn chinh tiếp tục Tây tiến!”

“Nam vũ trụ, số hiệu: XJAUN763214, hành tinh Hồng Thương, Địch Việt cổ tộc, văn minh hủy diệt, toàn bộ diệt tuyệt!”

“Nam vũ trụ, số hiệu: XJAUN483526, hành tinh Nhiệt Nham, Mục Vũ cổ tộc, tự nguyện gia nhập vào dưới trướng Lam Tinh!”

...

Vạn linh vũ trụ vốn đang cảm thấy không có náo nhiệt để xem, tất cả đều bị chấn động đến run lẩy bẩy.

“Lam Tinh giết đến điên rồi! Đây là quân viễn chinh đang thỏa thích báo thù!”

“May mà cổ tộc chúng ta không có nghe theo Đế Khâm Na Tịch, nếu không hiện tại chính là một dòng hotsearch trong đó rồi!”

“Thực lực của Lam Tinh làm sao lại lợi hại như vậy, Địch Việt cổ tộc còn mạnh hơn Đấu La cổ tộc, vậy mà nói diệt là diệt?”

Những cổ tộc phản Lam Tinh ở Tây vũ trụ thấy quân đoàn ngày càng khổng lồ của mấy người Trương Hổ đang dùng tốc độ nhanh nhất Tây tiến, lâm vào một mảnh hỗn loạn.

...

Tin tức bùng nổ như thế của nền tảng Alpha, các nền tảng nhỏ đều theo sát sau đó, đào ra những cổ tộc đã làm ra những chuyện xấu với Lam Tinh.

Sinh linh toàn vũ trụ đều vui vẻ ăn dưa, nhưng dưa quá nhiều, căn bản ăn không hết nổi.

Tin tức công chúa Lai Sát Ti Tháp của Đấu La cổ tộc thần hồn câu diệt khiến cho người ta thốn thức không thôi, Bắc vũ trụ bị bao phủ trong hơi thở sợ hãi.

Những cổ tộc còn đang xem chừng đều đồng loạt tránh lui, nơi Cố Trường Khanh đi qua, tất cả tinh thể đều thu hồi phòng ngự trước, không dám hấp dẫn chú ý của Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh mang theo Từ Thi Tinh và Hồng Lăng, đi thẳng tới bí cảnh.

Tần Đế và Thần Vũ Tuyết Oánh tuy rằng đi trước một bước, nhưng khi đuổi tới thì Cố Trường Khanh đã đến nơi rồi.

“Tinh Đế bệ hạ, lần này chắc chắn không sai.”

Tần Đế thả Thần Vũ Tuyết Oánh xuống, trên mặt lộ vẻ xấu hổ.

Cổ Trường Khanh đối với sinh hoạt cá nhân của ông ta chưa bao giờ can thiệp, chỉ là trả lời một tiếng rồi xoay người nhìn về phía hư ảnh rộng lớn như núi trước mắt.

Hắn đã sớm thả ra thần niệm tra xét, cái gọi là “bí cảnh” thực tế là một chiến hạm tinh tế đã có lịch sử lâu đời.

Chiến hạm này vừa vặn bị kẹt tại một khe hẹp sâu giữa Ải hành tinh và vệ tinh của nó ở Bắc vũ trụ, xung quanh được hai tầng khí quyển ở trạng thái khí và trạng thái rắn bao trùm.

Nếu không biết nơi này có ẩn giấu bí mật, cho dù là có đi ngang qua thì cũng chỉ cho rằng nó là một loại rác trong vũ trụ mà thôi.

Bởi vì khí tức nơi này lạnh lẽo như thiết, không có một chút sinh cơ.

Tần Đế ngửa đầu nhìn xung quanh, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Thần Vũ Tuyết Oánh khẩn trương che ngực, xuyên qua vũ trụ đối với thân thể yếu ớt của cô ta mà nói thì có chút tổn sức.

Cổ Trường Khanh hơi thúc giục thần văn lực tuôn ra từ lòng bàn tay, phía trước lập tức xuất hiện một thông đạo u ám, hơi thở ẩm áp đập thẳng vào mặt.

“Không thể quá lâu, nếu không dao động như vậy nhất định sẽ đưa đến phiền toái, các người đi trước.”

Cổ Trường Khanh nói với Tần Đế xong, ngưng thần cảnh giác mà nhìn bốn phía xung quanh.

“Đa tạ Tinh Đế bệ hạ!” Tần Đế cung kính nói xong, đi vào trong.

Xung quanh mảnh tinh vực lớn là mộ khí lạnh lẽo, ngay cả Tinh Không hung thú thích âm u cũng đều tránh xa, đi đường vòng để xuyên qua nơi này, Cố Trường Khanh thấy thế thì cũng yên tâm.

Hai mắt Từ Thi Tình trông rộng, nhưng cước bộ không hề loạn, đuổi kịp phía sau Tần Đế, cô nhỏ giọng hỏi một câu.

“Đế quân, các người vẫn tốt chứ?”

Thần Vũ Tuyết Oánh vốn có một bụng oán trách muốn phát ra, nhưng cảm nhận được khí thế bức người của Cố Trường Khanh, chỉ dám cắn môi gật đầu.

Chương 395: Khoảng Cách Thu Hẹp

Chương 395: Khoảng Cách Thu Hẹp

Thông đạo ở phía sau Cố Trường Khanh nhanh chóng khép kín, dấu vết của bọn họ cũng hoàn toàn bị chôn vùi.

Y Toa Bối Nhĩ chỉ bắt giữ được một chút khí tức của mấy người Tần Đế, sau đó thì cái gì cũng không tra được.

A Nhĩ Nặc Hàn mỉm cười trấn an: “Lão bản là như vậy, trừ khi hắc muốn cho người biết, nếu không người có vận dụng toàn bộ quang não trong vũ trụ cũng đừng nghĩ tìm được hắc.”

Y Toa Bối Nhĩ hơi sửng sốt, nghĩ tới Vũ Trụ chi thành, đến nay cô vẫn không biết Cố Trường Khanh rốt cuộc làm sao tránh thoát được theo dõi của quang não để rời đi.

Cô nhắm hai mắt lại, dùng tốc độ cao nhất thao tác cánh tay cơ giới xử lý tin tức của Nam vũ trụ, liên tục làm mới tình đồ thực tế của Nam vũ trụ.

Chiến tích của quân viễn chinh Lam Tinh đã không thể dùng lời nói để hình dung.

Những cô tộc từng là địch với Lam Tinh đều vội vàng không ngừng đưa tới nguyện vọng đầu hàng, Hoàng Đế lại giả vờ như không nhìn thấy.

Ông cười lạnh nói: “Chỉ là một câu nói, muốn làm đã sớm làm, đợi lúc đánh tới cửa mới quỳ xuống xin tha thì muộn rồi!”

Kỳ thực, là thật sự chậm rồi.

Cho dù số liệu không bị trì trệ, nhưng ông cũng phải quan tâm đến cảm xúc của Nhân Tộc, Nhân Tộc Lam Tinh phải bỏ phiếu thì mới có thể thông qua quyết định, Hoàng Đế sẽ không độc đoán một mình làm chủ.

Mà khi bỏ phiếu có kết quả, cho dù thật sự tha cho những cô tộc này thì quân viễn chinh cũng đã sớm hạ thủ xong.

Có thể có một đường sinh cơ hay không, tất cả đều dựa vào sự quyết định lúc lâm trận của mấy người Trương Hồ, Hoàng Đế cũng không thể làm gì khác.

...

Trong bí cảnh, Đế Khâm Na Tịch càng đi về phía trước thì càng biểu hiện hưng phấn.

Ám Văn lại ngược lại, cả người tinh thần đều uể oải, cước bộ trì độn, vài lần suýt nữa té ngã.

“Phế vật! Ta còn nghĩ ngươi có bao nhiêu năng lực, đi đường cũng phải dựa vào phụ nữ dìu!”

Khang Nạp liếc nhìn Ám Văn, lộ ra nụ cười lạnh.

“Đại thủ lĩnh, miệng ngươi sạch sẽ một chút!”

Đế Khâm Na Tịch giữ chặt cánh tay Âm Văn, ngoài miệng như nói giúp Âm Văn, nhưng đáy lòng đã sớm vui đến nở hoa.

Âm Văn đã sớm thân thức hỗn loạn dưới bí thuật của bà ta, đợi đến thời điểm cần thiết thì một cước đá chết là xong.

Nhưng bây giờ còn chưa thể dễ gã chết.

Bởi vĩ Đấu La cổ tộc sợ hãi hàn băng lực, thực lực của Khang Nạp thật sự quá mạnh mẽ, giữ lại Âm Văn còn có thể khiến cho Khang Nạp kiêng kỵ ba phần.

Đế Khâm Na Tịch nhìn bóng lưng Khang Nạp, mềm giọng nói: “Âm Văn, người cũng không thể xảy ra chuyện, chỉ cần lấy được bảo vật, nguyện vọng phá hủy Lam Tinh của người rất nhanh có thể thực hiện!”

Âm Văn nghe vậy thì lập tức lấy lại tinh thần, bỏ ra cánh tay Đế Khâm Na Tịch, hai mắt lộ ra mũi nhọn hung ác: “Haha, đúng, hủy diệt Lam Tinh chỉ có thể là ta, ta phải khiến Cố Trường Khanh hối hận vì dám làm kẻ địch với ta!”

Đế Khâm Na Tịch khinh miệt liếc gã, âm thầm trào phúng gã giống như con heo ngu ngốc động dục.

...

Không khí trong chiến hạm mỏng manh, cảnh tượng bên trong đã có thể phân biệt rõ ràng.

Mọi thứ cổ xưa và rộng lớn dưới lớp bụi đường như đang kể về một quá khứ huy hoàng đã phủ đầy bụi bặm hàng trăm triệu năm.

Cố Trường Khanh không muốn tìm tòi nghiên cứu, thúc giục nói: “Tìm được bí mật kia quan trọng hơn, những thứ khác không liên quan gì đến chuyến đi lần này.”

Tần Đế không tìm được ngôi người, nơi này cho ông ta một cảm giác giống như đã từng quen biết.

Nhưng ông ta tìm kiếm trong ký ức, lại hoàn toàn không tìm được bất cứ thứ gì có liên quan đến chiến hạm này.

Phải biết, năm đó Nhân Tộc Lam Tinh căn bản không cần dùng chiến hạm để xuyên qua vũ trụ, thứ khổng lồ công kênh như thế đối với Nhân Tộc mạnh mẽ mà nói thì chính là vô dụng.

Trong quá trình bản thể của Tần Đế dẫn dắt Nhân Tộc quét ngang vũ trụ thì đã phát hiện.

Hành tinh có thể xuất động chiến hạm, hoặc là hành tinh ngục giam có khoa học kỹ thuật đình trệ, hoặc chính là những văn minh nhỏ cực kỳ lạc hậu nhưng lại không tự biết.

Những chủng tộc cường đại chân chính, ai sẽ dựa vào cái thứ này để đánh thiên hạ?

Nếu ông ta không nhìn lầm, chất liệu chủ yếu làm nên chiến hạm này, là kim loại rèn với đồng và sắt làm vật tư tiêu hao cơ bản.

Cái này đủ để chứng minh, tộc đàn kia đã đào rỗng năng lượng tinh thể dùng để sinh tồn của mình, dùng nó để tạo ra chiếc chiến hạm này.

“Thật sự ngu xuẩn!” Tần Đế mắng một câu, xoay người đuổi theo Cố Trường Khanh.

Phạm vi tra xét thần niệm của Cố Trường Khanh vốn dĩ có thể kéo dài đến mấy cái tinh hệ, nhưng ở trong bí cảnh lại không có cách nào thi triển.

Không lâu sau, phía trước đột nhiên xuất hiện một bức tường băng thật dày, bên trong tường băng mơ hồ lộ ra phù văn thần bí màu xanh sẫm vẫn còn đang lóe ra ánh sáng.

Từ Thi Tinh nhắm hai mắt lại, nói: “Tinh Đế bệ hạ, Đế quân, Đế Khâm Na Tịch ở ngay phía trước không xa, tốc độ

của bà ta chậm lại rồi.”

Thần Vũ Tuyết Oánh cố chịu khí tràng khiếp người của Cố Trường Khanh, không dám nói lời nào, nhưng nghe được Từ Thi Tình mở miệng, cô ta vươn ra một ngón tay: “Bà ấy hẳn là đã tới nơi rồi, bởi vì ta có thể cảm nhận được bà ấy vô cùng hưng phấn.”

Cố Trường Khanh nghe xong, cố ý quay đầu nhìn cô ta một cái, sau đó thần nhiên đảo qua Tần Đế.

Hắn thầm nghĩ, con gái mà kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia sinh ra tựa hồ cũng không phải không trông cậy được, ít nhất đối với Tần Đế cũng không xấu đến mức nào.

Hồng Lăng chạy khắp nơi, hưng phấn kêu to: “Chỗ nào nơi đây cũng tràn ngập hơi thở pha tạp của Tinh Không hưng thú, chủ nhân, phải cẩn thận nha!”

Cố Trường Khanh không để ý đến nó, ấn ký màu xám trên tay phải sáng lên, thần văn lực thể như chẻ tre nổ tới.

Loảng xoảng!

Tách! Tách! Tách!

Tường băng phát ra những tiếng vỡ vụn, hóa thành hư vô, biến mất trước mắt mọi người.

Chương 396: Tha Một Con Đường Sống? Nằm Mơ Đi!

Chương 396: Tha Một Con Đường Sống? Nằm Mơ Đi!

Đúng lúc mọi người cho rằng trước mặt đã không còn trở ngại, ánh sáng màu xanh sẫm bỗng nhiên lóe lên trong hư không.

Thần Vũ Tuyết Oánh phát ra một tiếng hét kinh hãi, trốn ra phía sau Tần Đế, trong phút chốc, bóng dáng Cự Tích thánh giáp của Khang Nạp ùn ùn kéo tới.

“Tinh Đế bệ hạ, đây đều không phải bản thể!”

Từ Thi Tình nhanh chóng đi đến bên cạnh Cố Trường Khanh, nhắc nhở hắn.

“Đúng, giống thứ xuất hiện trên người mẫu Cự Tích kia, người tự bảo vệ tốt bản thân đi.”

Cố Trường Khanh nghiêng đầu nói xong thì nhanh chóng bày ra kết giới, đẩy Từ Thi Tình vào trong.

Những cao thủ bói toán có linh tính càng cao thì những chỗ thiếu hụt trên cơ thể càng lớn, Từ Thi Tình dưới sự trùng kích của Cự Tích thánh giáp sẽ không có khả năng sống sót.

Hồng Lăng không đợi Cố Trường Khanh gọi về, dùng thân hình cá chép của mình đánh về phía phân thân của Khang Nạp.

Cố Trường Khanh cùng Tần Đế đồng thời thúc giục thần văn lực, trong nháy mắt, trong chiến hạm hắc khí tràn ngập, uy áp của hai đại đế chủ Lam Tinh bao trùm không gian của nửa chiến hạm.

Khí tức xanh sẫm không còn chỗ trốn, phân thân của Khang Nạp ở trong khe hở né tránh uy thế của Cố Trường Khanh, quay đầu tấn công Tần Đế.

Cố Trường Khanh trong lòng phát lạnh, mở ra ý niệm truyền âm cho Tần Đế: Hắn ta đoán được chúng ta cũng không muốn bại lộ vị trí bí cảnh, cho nên cố ý chọc giận người, đừng mắc mưu, đưa bọn họ đi!

Trên người Tần Đế vừa hiện lên Hắc Ngục đế giáp đã nháy mắt biến mất, xách theo Từ Thi Tình, Hồng Lăng và Thần Vũ Tuyết Oánh bay nhanh vào trung gian của chiến hạm.

“Cố Trường Khanh, người giết muội muội ta, diệt tộc nhân của ta, thù này không đời chung!”

Phân thân Khang Nạp điên cuồng kêu gào, khuôn mặt hura lúc to lúc nhỏ, chỉ có một đôi mắt phiếm u quang chứa lửa giận hùng hực, gắt gao nhìn chăm chăm Cố Trường Khanh.

“Sâu bọ ti tiện dưới lòng đất lại có mưu đồ diệt tộc ta, chiếm lấy địa vị của tộc ta ư, nằm mơ!”

Cố Trường Khanh nhất tâm kiến huyết, nói ra ý đồ nham hiểm cất giấu từ năm của Đâu La cổ tộc.

“Tộc của ta nếu đã có thể hóa thành hình người, thay thế Nhân tộc của các ngươi thì sao lại không được? Nhân Tộc không có chí tiến thủ, chiếm mất Lam Tinh giàu có nhất vũ trụ, quá lãng phí! Nếu như Đâu La cổ tộc ta có thể ở Lam Tinh sinh sôi nảy nở, vậy từ từ năm trước đã sớm trở thành bá chủ vũ trụ rồi!”

Khang Nạp lửa giận ngút trời, thanh âm ồm ồm, khàn khàn trầm thấp, giống như là tiếng chổi tai được đẩy ra từ cổ họng chật hẹp tắc nghẽn.

Thân hình nho nhỏ của Hồng Lăng làm ra tư thế phòng ngự, bị một chương của Cố Trường Khanh đẩy ra ngoài: “Đừng cản trở!”

Hồng Lăng liên tục lộn nhào mấy lần, bay về phía Tàn Đế.

Trong nháy mắt Tàn Đế quay đầu lại, chỉ thấy không gian nửa chiến hạm lâm vào một mảnh tối đen.

Đáy lòng ông ta nổi lên gợn sóng bốn phía, không dám tin mà kinh ngạc hô: “Đây là chung cục phòng ngự của Hắc Liên Diệt Thế thập nhị phẩm, Hồng Lăng, ngươi mau đi!”

Hồng Lăng còn không hiểu có chuyện gì thì đã bị một chương phong sắc bén của Tàn Đế đẩy ra ngoài.

“Phòng ngự?” Từ Thi Tình không hiểu gì.

Tần Đế dẫn theo hai người, nhanh chóng bay khỏi ranh giới hắc ám kia, giải thích: “Một trong những thần văn của Tinh Đế bệ hạ là La Hầu, mà thần khí phòng ngự mạnh nhất của La Hầu chính là Hắc Liên Diệt Thế thập nhị phẩm.

Hắc Liên vừa hiện, khí tức bạo nộ của bất cứ sinh linh nào đều bị nó hấp thu toàn bộ.

Bất kể đế giáp của người cấp bao nhiêu, chỉ cần bị ánh sáng u ám này chiếu vào thì trong nháy mắt sẽ bị hòa tan, biến thành độc vật siêu mạnh ăn mòn bản thể thần hồn.

Hồng Lăng là Tinh Không cự thú biến ảo mà thành, tuy rằng được Tinh Đế bệ hạ thuần phục, nhưng nó cũng sẽ không chịu nổi lực sát thương mạnh mẽ của ánh sáng kia.”

Từ Thi Tình không khỏi chấn động.

Khó trách Lai Sát Ti Tháp bị chết đến vụn cũng không còn, thì ra là có chuyện như vậy.

Tần Đế bay đến nơi an toàn thì bỏ hai người ra, bổ sung: “Ám Diệu (ánh sáng u ám) của Hắc Liên có thể không chế phạm vi, sẽ không dẫn đến dao động kịch liệt, một khi khóa chặt mục tiêu thì chắc chắn sẽ xuất hiện sát khí.”

Từ Thi Tình đang muốn nói gì đó thì hắc ám đột nhiên tán đi, Cố Trường Khanh để lại một câu: “Tiếp tục tiến lên.”

Chính hắn lại giống như đã biến mất trong hư không, không thấy bóng dáng.

Hồng Lăng đầu óc choáng váng: “Đế quân, Tinh Đế bệ hạ đâu?”

“Nghe không hiểu tiếng người à, bảo người tiếp tục đi về phía trước.”

Tần Đế buồn bực nói xong, phát tay mở ra kết giới của Từ Thi Tình, thở dài một hơi rồi lập tức đi về phía trước.

Đi được hai phần ba chiến hạm, Thần Vũ Tuyết Oánh đột nhiên không muốn tiếp tục đi nữa.

Cô ta do dự ngắc đầu, sắp xếp xong câu từ, vừa mới nói tới bên miệng thì lại nhìn thấy đôi mắt như muốn ăn thịt người của Tần Đế.

“Tinh Đế bệ hạ, người, người thật sự không thể tha cho bà ấy sao?”

Mặt mày Tần Đế dữ tợn như hổ, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt trắng bệch của Thần Vũ Tuyết Oánh, dùng tay vỗ lên.

“Ta muốn trói bà ta lại, dùng roi tàn nhẫn mà quất!”

“Còn muốn giẫm nát bà ta trên mặt đất, lột từng tác da của bà ta ra, sau đó nhét vào miệng của kỹ nữ thôi tha đó, bắt bà ta phải nuốt xuống!”

“Khoét thịt của bà ta ra rồi treo lên trước mặt, để cho bà ta quỳ xuống mà gặm, gặm không xong thì không cho đứng lên...”

“Tiết mục kích thích này nên được phát sóng trực tiếp trên nền tảng Alpha, Thần Vũ Tuyết Oánh, chẳng lẽ người không muốn xem sao?”

Tần Đế nói từng chữ rõ ràng, âm điệu cũng không cao, nhưng những lời ông ta nói ra lại khiến người nghe không nhịn được mà tê dại cả da đầu.

Chương 397: Người Lại Đổi Nam Nhân Rồi?

Chương 397: Người Lại Đổi Nam Nhân Rồi?

Cổ Trường Khanh cũng không giết chết toàn bộ phân thân của Khang Nạp, mà là để lại cho một cái trong đó một chút hơi tàn, lợi dụng khí tức giữa bản thể và phân thân để đi thẳng đến chỗ Khang Nạp.

Phần đuôi của chiến hạm nhếch lên cao cao, càng đi về phía trước thì càng dốc đứng.

Ba người Đế Khâm Na Tịch đi tới nơi này, cuối cùng cũng xem như tra xét được một khoang thuyền có tồn tại khác thường.

Lúc này hai mắt Âm Văn đã trắng dã, ý thức đã lâm vào hỗn độn, nhưng mỗi khi Đế Khâm Na Tịch nói “tiêu diệt Lam Tinh”, gã sẽ giật mình thật mạnh, trong miệng thì thảo luận bầm mà tiến về phía trước.

Khang Nạp đã sớm nhìn thấu quan hệ của hai người, cũng biết ả đàn bà Đế Khâm Na Tịch này tâm như rắn rết.

À không, so với Xà tộc âm hiểm xảo trá của Đâu La cổ tộc, Đế Khâm Na Tịch càng thêm ưu nhã, thủ đoạn cũng là cao minh đến mức thường cũng có thể thấy.

Khang Nạp tham lam mà nhìn thân hình xinh đẹp nóng bỏng như ma quỷ của bà ta, trong đầu nhiều lần hiện lên hình ảnh cùng bà ta dây dưa.

Nhưng Đế Khâm Na Tịch căn bản không quan tâm.

Theo bà ta thấy, dùng thân thể mị hoặc đàn ông có thể đổi lấy lợi ích lớn nhất, còn cần nói cái gì mà thật lòng hay không!

“Bí mật ở ngay trong khoang này, đại thủ lĩnh, người xem là người xuống trước hay là chúng ta trước?”

Đế Khâm Na Tịch không ngốc, biết bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau.

Lại nói, chiến lược của Khang Nạp mạnh như vậy, nếu ngay cả chuyện này cũng không dám, vậy nói gì đến hủy diệt Lam Tinh, thay thế Nhân Tộc, đó chính là một câu nói suông.

Trong đôi mắt thâm thúy của Khang Nạp, đường văn hình thoi ba góc màu xanh sẫm đột nhiên xoay chuyển, cười nói:

“Phế vật kia sắp không xong rồi, ngươi còn phải chăm lo gã, để ta xuống trước đi.”

Nói xong hắn ta dùng một chưởng bổ ra sàn tàu dày nặng dưới lớp bụi, nhấc thân nhảy xuống.

Đế Khâm Na Tịch quyền rũ vuốt tóc: “Không hổ là đại thủ lĩnh Khang Nạp của Đấu La cổ tộc, là một người đàn ông chân chính!”

Khang Nạp vững vàng đáp xuống đất, Đế Khâm na Tịch lảng lơ mà nhìn hắn ta một cái, đang muốn dìu Âm Văn đi xuống.

Một thân ảnh nhanh như gió đột nhiên xuất hiện trước mặt bà ta, giống như quỷ mị mà tiến vào khoang thuyền phía dưới.

Thân thể Đế Khâm Na Tịch cứng lại tại chỗ, khóe miệng khẽ nhếch.

Đôi mi thanh tú gắt gao nhú chặt, một lúc lâu sau mới thở ra một hơi, phát ra tiếng rống giận kìm nén: “Cố Trường Khanh, ngươi đúng là âm hồn bất tán!”

Lúc này, trong khoang thuyền lâm vào yên tĩnh chết chóc.

Đế Khâm Na Tịch tim đập như trống, bà ta theo bản năng cảm giác được nguy hiểm không chỉ đến từ Cố Trường Khanh.

Nghĩ đến đây, bà ta vội vàng kéo Âm Văn lên trước mặt, để gã đổi lại trạng thái thanh tỉnh, hai người lùi tới một bên của sàn tàu.

“Kỹ nữ thôi tha, ngươi lại đòi đàn ông rồi?”

Một câu châm chọc nhẹ nhàng từ hư không phía xa truyền tới.

...

Phần đuôi của chiến hạm cổ xưa trong bí cảnh, không khí trở nên có chút cổ quái.

Khuôn mặt Đế Khâm Na Tịch lộ vẻ hoảng sợ trốn sau lưng Âm Văn, khoảnh khắc nhìn thấy Tần Đế hiện thân, cơ thể mềm mại của bà ta không tự chủ được mà run rẩy.

Âm Văn cầm tay bà ta, muốn an ủi bà ta.

Tuy rằng bản thân không muốn cùng bà ta có kết quả, nhưng ở chung lâu như vậy, Đế Khâm Na Tịch phong tình vạn chủng vẫn khiến gã rất tin phục.

Nhưng Đế Khâm Na Tịch lại ghê tởm giống như ăn phải ruồi bọ, trực tiếp vọt tới phía trước, khuôn mặt lộ ý cười, âm độc nói với Tần Đế: “Người nhớ ra rồi sao, vậy mà còn đuổi tới nơi này?”

Tần Đế nhìn thoáng qua Âm Văn vẫn đang cố chống đỡ, sắc mặt mang theo vẻ nghiền ngẫm vô tận.

Bí thuật trong người tên này mà gã cũng không tự biết, lại còn lo lắng cho tình cảnh của kỹ nữ này, trạng thái này Tần Đế lão nhân gia quá quen thuộc rồi!

Nhiều năm như vậy, mình hai lần bị hủy trong tay bà ta, bị bà ta đùa giỡn xoay vòng vòng.

Tần Đế không lúc nào là không muốn bắt lấy bà ta, nằm mơ cũng muốn trả lại bà ta gấp trăm gấp ngàn lần những gì bà ta dùng với mình.

“Ha ha ha, đúng là nhớ lắm, nhưng, người thật sự quá bản!”

Tần Đế nói xong thì không kiêng nể gì mà cười, cười bản thân bị quỷ mê tâm trí, khiến Nhân Tộc Lam Tinh theo mình bồi táng!

Cũng là đang cười ả đàn bà này, giày vò tới hiện tại, ánh mắt nhìn đàn ông lại càng ngày càng kém.

Con chó con mèo gì cũng có thể đè bà ta, không khác gì với thú cái!

Trên mặt Đế Khâm Na Tịch lộ ra vẻ oán hận: “Ngươi là một tên liếm cầu, một ngón tay còn không thể đụng tới ta, trong mắt ta, hấn mạnh hơn ngươi nhiều!”

“May mắn không chạm, nếu không một thân da thịt này của ta cũng không dám để người khác thấy!”

Ánh mắt Tần Đế lạnh lẽo, Hắc Ngục đế giáp khí thể mạnh mẽ nháy mắt phụ thể, quanh thân tản mát ra sát khí mạnh mẽ đủ hủy diệt tất cả.

“Mẫu thân, người mau thu tay lại đi, người còn muốn hại chết bao nhiêu người mới bằng lòng dừng lại!”

Thần Vũ Tuyết Oánh nhin không nổi, tránh khỏi tay Từ Thi Tình, chạy đến trước mặt Tần Đế, thở hổn hển mà rống lên với Đế Khâm Na Tịch.

Đế Khâm Na Tịch đột nhiên giật mình.

Bà ta hít sâu một hơi, hoảng sợ trừng lớn mắt, nghi ngờ nói: “Tuyết Oánh? Ngươi và Tần Đế, các ngươi... có quan hệ gì?”

Ánh mắt Tần Đế âm lãnh, tóm lấy Thần Vũ Tuyết Oánh bên cạnh, vô cùng thân thiết vuốt ve eo cô ta.

“Ngươi là cao thủ đùa bỡn đàn ông, lẽ nào ngay cả cái này cũng không nhìn ra được? Chúng ta còn có thể là quan hệ gì, tất nhiên là thân mật khăng khít!”

Lời ông ta vừa dứt, hắc khí chọt tọt lại trong bàn tay, hóa thành vô số lưỡi dao đoạt mệnh, giết về phía Đế Khâm Na Tịch.

Thân hình Âm Văn lóe lên, phóng xuất ra hàn băng lực ngăn chặn lưỡi dao của Tần Đế, mang theo Đế Khâm Na Tịch bay đến một bên khác của boong tàu.

Đế Khâm Na Tịch tức đến điên rồi, quay đầu cho Âm Văn một cái tát, mắng chửi: “Xen vào việc của người khác!”

Âm Văn lão đảo suýt thì ngã sấp xuống, nhưng thoáng nhìn thấy Tần Đế cuốn theo sát ý vô tận tới gần, gã vẫn cắn răng phóng ra hàn băng lực, muốn kéo theo bà ta mau chóng rời đi.

Hắc Ngục đế giáp hỏa diễm hùng hực, đó đều là do nộ khí của Tần Đế biến thành.

Hàn băng còn chưa kịp thành hình, trong nháy mắt đã bị hòa tan bốc hơi, Âm Văn thấy thế thì kinh hãi, Tần Đế này thực lực tăng mạnh, không còn giống ngày xưa.

Tần Đế thuận di một cái đi tới phía sau gã, thương hại mà nói mấy chữ: “Chấp mê bất ngộ, đáng chết!”

Lúc này Âm Văn đã hoàn toàn trở thành thần văn giả hắc ám, ngoại trừ dục vọng, giết chóc, khát máu ra, nhân tính đã sớm mất hết hầu như không còn.

Nhưng ở trên người gã, Tần Đế vẫn nhìn thấy được bóng dáng bản thân mình năm đó, đối với gã càng thêm chán ghét.

Chương 398: Ngươi Chính Là Cố Trường Khanh?

Chương 398: Ngươi Chính Là Cố Trường Khanh?

Đế Khâm Na Tịch thấy Tần Đế bị Âm Văn cuốn lấy, vội quay sang gọi con gái: “Tuyệt Oánh!”

“Người đừng qua đây!”

Thần Vũ Tuyệt Oánh sầm mặt, căm hận mà trừng mắt nhìn bà ta.

Giống như người phụ nữ trước mắt này không phải mẹ mình, mà chính là kẻ địch kết huyết hải thâm thù với cô ta.

“Đế Khâm Na Tịch, là người đã hại chết cha ta, là người không biết tự lượng sức mình, nơi nơi trêu chọc thị phi, mất hết mặt mũi của Thần Vũ cổ tộc chúng ta, người còn có tư cách gì làm mẹ ta, người không xứng!”

Thần Vũ Tuyết Oánh đau đớn hét lên.

Đế Khâm Na Tịch nghe xong, ngay sau đó đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo: “Cho dù người không nhận ta cũng không sao, nhưng phản bội Thần Vũ cổ tộc không phải ta, mà là người!”

Thần Vũ Tuyết Oánh bị bức cho liên tục lùi về sau, hai chân đã run lên.

Đế Khâm Na Tịch lại cười lạnh, từng bước ép sát.

“Năm đó ta muốn người giết chết Tần Đế, sau đó lại dụ giết Cố Trường Khanh, nói không chừng thù của Thần Vũ cổ tộc đã được báo rồi, là người thả Tần Đế đi, khiến ta phải trở mặt nhìn Lam Tinh Nhân Tộc càng ngày càng mạnh...”

Thần Vũ Tuyết Oánh dừng bước, rơi lệ đầy mặt.

Cô ta cay đắng cười, lên án nói: “Vũ trụ nhiều cổ tộc như vậy, sống yên ổn với Lam Tinh có vô số, Thần Vũ cổ tộc xuống dốc không phải đều do người cuồng vọng khiêu chiến bọn họ nên mới gây ra sao?”

Đế Khâm Na Tịch cười lạnh một tiếng quay mặt đi chỗ khác, bà ta vì bản thân có một đứa con gái như vậy mà cảm thấy vô lực!

Thấy Ám Văn bị Tần Đế đánh đến không thể đánh trả, bà ta biết không thể tiếp tục trì hoãn nữa.

Phía dưới Khang Nạp còn không biết tình huống thế nào, nếu Cố Trường Khanh đắc thủ trước, vậy thì chuyện này của bà ta sẽ uổng phí!

Đế Khâm Na Tịch híp hai mắt, nhần nại tính tình nói: “Tuyệt Oánh, người đi theo ta, rời khỏi Tần Đế, đàn ông trong toàn vũ trụ người chọn ai cũng được, chỉ duy nhất ông ta là không thể!”

Nói xong bà ta liền xông tới muốn kéo lấy cánh tay của con gái.

“Người đừng hòng, ai ta cũng không muốn, ngay cả người ta cũng không cần, ta chỉ cần một mình Tần Đế!”

Thần Vũ Tuyệt Oánh phần hận nói xong thì lôi kéo Từ Thi Tình, vội vàng chạy về phía nam nhân kia.

Oanh!

Chiến hạm chấn động kịch liệt.

Ánh mắt Tần Đế lạnh lẽo, đế giáp 108 tầng hiện lên, khí tức khủng bố mạnh mẽ bắn thẳng lên trời cao.

Ám Văn phun ra một ngụm máu tươi, lúc hốt hoảng chạy trốn thì té ngã, tiến vào bên dưới khoang thuyền.

“Ám Văn!”

Đế Khâm Na Tịch thấy thế thì kinh hãi hét lên một tiếng, bỏ nhào xuống nhảy theo vào trong.

...

Đế Khâm Na Tịch xuất hiện ở chỗ này, bí cảnh bị bại lộ là chuyện sớm muộn.

Dưới tình thế cấp bách Tần Đế làm như vậy, đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì thần thức của ông ta dao động ngày càng mạnh, giống như đang vội vã tìm kiếm thứ gì đó.

Lúc này ông ta đã đợi không kịp, muốn tiến vào bên dưới khoang tàu.

Nhưng nhìn thấy Thần Vũ Tuyết Oánh thần sắc bi thương, Tần Đế vẫn dừng bước chân, quan tâm hỏi: “Người không sao chứ?”

Ngay sau đó, Thần Vũ Tuyết Oánh đã gục trong ngực ông ta, òa ra khóc lớn.

Tần Đế xoa đầu cô ta nói: “Được rồi, có ta ở đây, một mình Tinh Đế bệ hạ tới khoang tàu trước, chúng ta phải đuổi qua đó mới được.”

Thần Vũ Tuyết Oánh biết mình không có thời gian bi thương, vội vàng gạt đầu.

...

Hạ tầng của chiến hạm, Khang Nạp còn chưa đi được mấy bước, đang nghĩ đợi ngày nào đó mang Đế Khâm Na Tịch về cung điện ngầm, sau đó tận tình nếm thử mùi vị của người phụ nữ này.

Sau lưng đột nhiên xuất hiện chấn động khí tức kịch liệt, hắn ta nhanh chóng xoay người, ngênh diện chính là một phân thân toàn thân nhiễm máu đập tới.

Sinh cơ của phân thân hoàn toàn không còn, còn mang theo một mũi nhọn thôn phệ đáng sợ.

“Là ai?”

Trước đó Khang Nạp cảm ứng được muội muội bị chết cực kỳ thống khổ, thấy khí tức của kẻ giết chết muội muội đang gần ngay trước mắt, hắn ta vô thức muốn né tránh, không dám cứng đối cứng.

Sau đó toàn lực thúc giục thân văn, nháy mắt Cự Tích thánh giáp phụ thể, uy lực của thánh giáp thoáng chốc bạo phát.

Rống!

Cả chiến hạm phát ra tiếng vang vọng cực lớn, ông ông lan xa ra từng tầng.

Khang Nạp ổn định tâm thần, rõ ràng phát hiện, người đàn ông xuất hiện trước mắt này có dáng người cao lớn, mặc một thân quân trang của Đế Quốc Lam Tinh.

Đôi mắt dưới mái tóc đen thâm thúy u ám, giống như chỉ cần liếc mắt nhìn cũng sẽ bị hút vào trong đó.

Còn có cả hắc khí lạnh lẽo sắc bén quanh thân hắn, cùng với mũi nhọn ám diệu lúc sáng lúc tối, càng thêm khiếp người.

Khang Nạp gần như có thể xác định, người này chính là Lam Tinh đế chủ, Cự Tích thánh giáp nháy mắt nhiều thêm một tầng phòng ngự, hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Người chính là Cố Trường Khanh?”

Chương 399: Bóc Trần Sự Giả Dối

Chương 399: Bóc Trần Sự Giả Dối

Bắc vũ trụ, mãnh tinh vực lạnh lẽo tối tăm khiến người khác phải kiêng kỵ, dưới sự trùng kích của hai thân văn lực mạnh mẽ khác nhau, dao động kịch liệt xuyên thẳng qua tầng khí quyển.

Lam Tinh, tòa nhà trung tâm.

Quang não chủ Tiểu Thứ phát ra cảnh báo: “Người lãnh đạo, đó là vị trí của bí cảnh!”

Y Toa Bối Nhĩ và A Nhĩ Nặc Hàn đồng thời khiếp sợ.

“Hàn tiền bối, đây là Cố Tinh chủ hạ lệnh trực tiếp công khai sao?”

Ánh mắt Y Toa Bối Nhĩ lộ vẻ nghi ngờ, ánh sáng xoay chuyển, không xác định hỏi.

A Nhĩ Nặc Hàn lắc đầu đáp: “Không không không! Người xem hình ảnh quang não truyền lại, ngoại trừ tầng mây dày đặc cuộn cuộn thì hoàn toàn không nhìn thấy gì cả.”

Y Toa Bối Nhĩ thử truyền tin cho Cố Trường Khanh, lại phát hiện quang não của hắn trực tiếp từ chối.

“Xin lỗi, quả thực là ta sơ sót, nhưng dao động này mãnh liệt như thế, sinh linh ở phụ cận nói không chừng đã đoán được.”

Nghe cô nói như vậy, A Nhĩ Nặc Hàn có chút lo lắng, để Y Toa Bối Nhĩ lưu ý động tĩnh ở Bắc vũ trụ, còn mình chủ động liên hệ với Hoàng Đế.

Hoàng Đế không để bụng, thân nhiên nói: “Trước khi Tinh Đế bệ hạ đi không dặn dò gì nền tảng Alpha các người, chúng mình hẳn đủ tín nhiệm các người, cứ làm theo suy nghĩ của các người đi.”

Tác dụng lớn nhất của livestream chính là điều hướng dư luận.

Thế lực khắp nơi trong Bắc vũ trụ đã rục rịch, một khi vị trí của bí cảnh được công khai, nơi đó sẽ trở thành chiến trường.

Không phải mỗi thần văn giả đều may mắn giống như Lam Tinh.

Sau khi bọn họ đổi thần văn mới thì chỉ số tiềm năng bình quân tăng cao thêm hai nghìn điểm, ai cũng trông mà thèm.

Nhưng những sinh linh trên hành tinh khác nếu không muốn đi con đường tu luyện, vậy thì đường tắt để tăng cao

thực lực nhanh nhất chính là dung hợp mảnh vỡ thần văn lực của Tinh Không hung thú.

Lúc này, một thanh âm lạnh lẽo u ám vang lên.

“Tiền bối, để chúng ta đi đi!”

Ánh mắt Hoàng Đế hơi lóe lên, nói: “Ngục Ma, lúc Hắc Ngục điện đường không có nhiệm vụ thì không được tự tiện rời khỏi Lam Tinh, lại nói, ngay cả thủ hạ Tinh Đế bệ hạ cũng không mang theo, sao có thể dùng đến người?”

Ngục Ma biến sắc, thức thời lui xuống.

...

Phòng livestream của nền tảng Alpha, vẫn như trước đang liên tục thông báo chiến tích hiển hách của mấy người Trương Hồ.

Quân đoàn nhiều cổ tộc càng ngày càng khổng lồ này vừa tiêu diệt một cổ tộc nằm lệch về một góc ở Nam vũ trụ, đã đi tới khu vực ranh giới giữa Nam và Tây vũ trụ.

Trải qua biến hóa, lúc này nơi đây là ba cụm hằng tinh cực kỳ sáng ngời.

Trương Hồ lệnh toàn quân dừng lại, đồng thời mau chóng truyền tin xin chỉ thị của Hoàng Đế.

Người xem trong phòng livestream một mảnh sôi trào, đại chiến vũ trụ chờ mong đã lâu, theo bọn họ thấy lúc này chỉ là mới vừa mở màn.

Chương 400: Đồng Tộc Tương Tàn, Quân Chúng Ăn Dừa - Chương 417: Thành Công Rồi!

“Quá tuyệt, rốt cuộc trong lúc sinh thời có thể nhìn thấy trận đại chiến vũ trụ do Lam Tinh làm chủ đạo!”

“Con bỏ chết Đế Khâm Na Tịch nếu ở Tây vũ trụ, vậy thì hay hơn nhiều!”

“Giống loài dơi bản các ngươi, Tây vũ trụ gặp phải tai ương ngập đầu, các ngươi còn có tâm trạng xem náo nhiệt, Lam Tinh ỷ lớn hiếp nhỏ, đề tiện vô sỉ!”

“Cổ tộc của Tây vũ trụ đúng là chó tiêu chuẩn kép, năm đó các ngươi ra tay tàn nhẫn với Lam Tinh thì có thể, hiện giờ ngược lại thì các ngươi bắt đầu kêu oan?”

Y Toa Bối Nhĩ toàn lực thúc giục thần văn Cơ Giới Chi Tâm, cánh tay cơ giới trong hư không chỉnh lý ra những hành vi không phù hợp của Tây vũ trụ, trực tiếp đá ra khỏi phòng livestream.

Lúc này đám người ở Tây vũ trụ đều tâm tình kích động, hô hào hiện giờ không giống ngày xưa, nên biến chiến tranh thành tơ lụa.

Nhưng vẻ mặt Hoàng Đế vẫn đông lạnh như sương, chỉ nói với Trương Hồ hai chữ.

“Động thủ!”

...

Bắc vũ trụ, chiến hạm bí cảnh, dưới khoang tàu.

Khang Nạp không ngờ, Cố Trường Khanh ở xa tận phần đầu của chiến hạm lại xuất hiện nhanh như thế.

Cố Trường Khanh phát tay, thu hồi dư uy Hắc Liên Diệt Thế thập nhị phẩm của La Hầu, không chút để ý nói.

“Ta vốn muốn thả muội muội người một đường sống, cô ta ngu xuẩn như vậy, cho dù có thêm tỷ năm nữa cũng không thể phát huy ra được lực lượng của thần văn Cự Tích, không có chút uy hiếp nào với Lam Tinh.”

Sương mù xanh sẫm quanh thân Khang Nạp bắt đầu khởi động, bên ngoài Cự Tích thánh giáp là một tầng lân giáp có những đường văn yêu dị, thời thời khắc khắc đề phòng Cố Trường Khanh lấy ra Hắc Liên Diệt Thế đánh lên mình.

Nghe được lời này, đồng tử hình thoi ba góc của Khang Nạp đột nhiên co lại.

Bỗng hấn ta cuồng vọng cười lớn: “Cố Trường Khanh, người diệt tộc nhân của ta, còn chiêu trực tiếp cho toàn bộ vũ trụ xem, tất cả sinh linh đều có thể làm chứng!”

“Vậy sao?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Cố Trường Khanh tối lại, nghiền ngẫm mà nhìn chằm chằm hấn ta, cười nói: “Nếu không phải người động tay động chân trên phân thân, Lai Sát Ti Tháp nhiều nhất chỉ là hiện ra nguyên hình chứ không thể chết được.”

Khang Nạp then quá hóa giận, hấn ta hành động bí mật như vậy, ngoài trừ bản thân thì căn bản không ai biết.

Cố Trường Khanh sao có thể nhìn thấu, không thể nào!

Suy nghĩ hỗn loạn ngăn ngủi qua đi, Khang Nạp phát ra một tiếng cười âm hiểm, cực nhanh cuốn theo quyền phong mạnh mẽ đánh đến trước mặt Cố Trường Khanh.

Oanh!

Cạc cạc cạc!

Chiến hạm bị chấn động lung lay.

Khang Nạp cho rằng đã đắc thủ, nhưng cúi đầu lại không nhìn thấy thân ảnh Cố Trường Khanh.

Chỉ chân chờ một giây, hơi thở âm trầm đáng sợ đã điên cuồng thổi quét về phía hắn ta, Phá Không Chi Liêm tràn ngập quỷ khí lóe qua trước mắt hắn ta.

Một nỗi đau đớn xé rách linh hồn, tầng tầng chồng lên áp tới, Khang Nạp thúc giục thần văn Cự Tích Chí Tôn, cố gắng dùng lân giáp tại lúc Phá Không Chi Liêm chém nứt không gian mà đỡ lấy một kích này.

Loảng xoảng!

Lung Khang Nạp mạnh mẽ đập vào một góc của khoang tàu, linh hồn cũng theo đó chấn động.

“Muội muội người dựa vào việc hút thần văn của đồng tộc để tăng lên thực lực, vượt qua người chỉ là vấn đề thời gian, người sợ hãi, cho nên muốn trừ khử cô ta.”

Cố Trường Khanh đứng thẳng tắp ở trung tâm khoang tàu, hư không sau lưng hắn, hư ảnh Tử Thần sau lưng và thanh âm của hắn đều như tiếng chuông báo tang đến từ địa ngục, khiến Khang Nạp cảm nhận được một nỗi sợ hãi tử vong mạnh mẽ.

Đế chủ thế hệ trước của Lam Tinh không ngừng có tin đồn xấu, không ngờ một đời đế chủ mới lại cơ trí như thế.

Khang Nạp không thêm giả vờ nữa, nâng tay lau vết máu nơi khoe miệng, hấn dữ tợn cười lớn, “Huyết mạch của Cự Tích nhất tộc ta sao có thể hỗn tạp, Lai Sát Ti Tháp làm trái tổ huấn, lại còn dám có ý đồ cướp vị trí đại thủ lĩnh của ta, cô ta đáng chết!”

Chương 400: Đồng Tộc Tương Tàn, Quần Chúng Ăn Dưa

Khang Nạp dữ tợn nói: “Huyết mạch của Cự Tích nhất tộc ta sao có thể hỗn tạp, Lai Sát Ti Tháp làm trái tổ huấn, lại còn muốn cướp vị trí đại thủ lĩnh của ta, cô ta đáng chết!”

Cổ Trường Khanh nhướng mày: “Thừa nhận rồi à, kỳ thực ta chỉ đoán thôi.”

Khang Nạp sửng sốt, phát ra tiếng rít gào: “Cổ Trường Khanh, ngươi muốn chết! Chỉ cần ngươi chết thì sẽ không có ai biết nữa!”

Hấn ta hét to, thúc giục thân văn, hơi thở xung quanh chiến hạm trở nên tán loạn, mảnh tinh vực nơi đây giống như sóng thần mệnh mông bùng nổ, vô số phân thân to lớn tới mấy trăm trượng.

Toàn thân Khang Nạp bay lên, sử dụng toàn lực đánh thẳng đến trước mặt Cổ Trường Khanh.

“Muộn rồi, vừa rồi ngươi tự thừa nhận tội ác đã được quang não ghi lại, toàn bộ vũ trụ đều đã biết, Đâu La cổ tộc phải lưu lạc đến bước cầu kết với Đế Khâm Na Tịch làm việc xấu, là bởi vì các ngươi tự tàn sát lẫn nhau, đáng đời!”

Ánh mắt Cổ Trường Khanh u ám, một câu đã kích phát tất cả phần nộ của Khang Nạp tràn ra ngoài.

Lúc này Khang Nạp đâu còn lý trí, hấn ta hận không thể té ra thế lực của toàn tộc, giết chết tên khiến người khác vừa hâm mộ vừa đổ kỵ trước mắt này.

“Người, chết cho ta!”

“Người giết muội muội người, rõ ràng là người.”

Cố Trường Khanh châm chọc xong thì cố ý thả ra một sơ hở, thân thể bay lên, nâng bước đạp khoảng không bay về phía một khoang tàu khác ở phần đuôi của chiến hạm.

Vào lúc Khang Nạp ở đối diện phát ra sát khí ngập trời với hắn, Cố Trường Khanh hất cổ tay lên, hét: “Tiểu Hắc, mượn lực của hắn ta, đập nát cái lốc xoáy không gian kia!”

Oanh!

Oanh! Âm! Âm! Âm!

Cả chiến hạm nháy mắt mất đi cân bằng, phần đuôi cấp tốc rơi xuống.

...

Đúng vào lúc này, Y Toa Bối Nhĩ nhận được tin tức của Cố Trường Khanh.

Cô trực tiếp phát sóng câu nói kia của Khang Nạp, ngay cả rất nhiều bí mật của Đấu La cổ tộc cũng đồng thời truyền ra ngoài.

Tử trạng của công chúa Đấu La cổ tộc Lai Sát Ti Tháp, ký ức của vạn giới sinh linh vẫn còn mới mẻ.

Nghe được ngôn luận máu lạnh như vậy của đại thủ lĩnh Khang Nạp, họ đều khiếp sợ đến trợn mắt há mồm.

“Đấu La cổ tộc thật sự là máu lạnh!”

“Đại thủ lĩnh tự tay giết muội muội?”

“Như vậy mà còn muốn thay thế Nhân Tộc Lam Tinh? Bọn họ chỉ sợ không biết Nhân Tộc dựa vào cái gì mới có thể sinh sôi nảy nở đến hiện tại đâu!”

“Quá buồn cười, ràng buộc tử năm của Đẩu La cổ tộc chính là một chuyện cười!”

Thế giới dưới lòng đất ở Bắc vũ trụ.

Người của Cự Tích tộc đều lộ nụ cười lạnh, khinh thường nói: “Đại thủ lĩnh cũng là suy nghĩ cho huyết thống thuần khiết của chủng tộc, tạp chủng được lai giống ra, thần vẫn còn mới hơn đầu óc, có thể dùng làm gì!”

Cự Ngoan Tộc cùng Ngạc Tích tộc giận không thể át, ra tay tàn nhẫn với Cự Tích tộc.

Trong miệng còn kêu la: “Thần vẫn của chúng ta yếu ư, được thôi, vậy thì thử xem!”

Bắc vũ trụ đúng là sóng trước chưa xong, sóng sau đã tới.

Người xem trực tiếp thích nhất xem tiết mục đồng tộc tương tàn, ai còn quan tâm bí mật mà Cố Trường Khanh và Tần Đế muốn tìm kiếm.

Cứ như vậy, chiến hạm bí cảnh lại bị mọi người quăng ra sau đầu.

Y Toa Bối Nhĩ cảm khái: “Cơ trí của Tinh Đế bệ hạ thật sự là không ai theo kịp, hẩn thân ở trong phiền toái mà có thể nghĩ ra được việc đánh trả lại thế này, ta không thể nghĩ ra được!”

A Nhĩ Nặc Hàn đang muốn nói chuyện, quang não đột nhiên truyền đến tiếng dao động kịch liệt long trời lở đất.

Khí tầng phong ấn bí cảnh hoàn toàn vỡ vụn!

Toàn cảnh của cả chiến hạm xuất hiện rõ ràng trong màn hình quang não ở tòa nhà trung tâm.

A Nhĩ Nặc Hàn khiếp sợ hồi lâu mới phân phó cấp dưới mau chóng quét hình phân tích.

...

Tần Đế mang theo Từ Thi Tình và Thần Vũ Tuyết Oánh, vừa tiến vào dưới khoang thuyền thì một tiếng nổ vang lên, dưới chân ba người nhẹ bẫng, toàn bộ không còn vật gì.

Hắc Long đột nhiên phun ra long tức mạnh mẽ, lẫn vào thân văn Cự Tích cấp chiến đê của Khang Nạp đồng thời phát ra, chiến hạm dưới sự trùng kích này, đầu đuôi đảo lộn, khí thế sắc bén bắn thẳng lên trời cao.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên!

Phía sau Cổ Trường Khanh, Tử Thần vung lên Phá Không Chi Liêm cắt qua trời cao, lốc xoáy có lực lượng vô cùng mạnh mẽ kia bị chém ra một khe nứt quỷ dị.

Tần Đế thúc giục lượng lượng của Hắc Ngục đế giáp, ổn định thân hình của Từ Thi Tình và Thần Vũ Tuyết Oánh, tìm kiếm nơi có thể đặt chân.

Lúc này, Cổ Trường Khanh truyền âm tới: Tần Đế, dẫn bọn họ đi vào.

Đế Khâm Na Tịch vẫn luôn ở chỗ tối, âm ngoan mà nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Cổ Trường Khanh.

Nhìn thấy quang mang tuôn ra từ khe nứt trên lốc xoáy, vừa lúc là bà ta trước đó tra xét ra được bí mật ở trong đó, bà ta cười đắc ý, bắt lấy Âm Văn rồi cùng nhau chuồn vào trong.

Ba người Tần Đế vừa mới tiến vào thì đã bị cảnh tượng bên trong làm cho sợ ngây người.

Cổ Trường Khanh thu Hắc Long vào trong tay áo, lắc mình biến mất ngay tại chỗ, lốc xoáy cũng theo hắn mà ẩn vào hư không.

Khang Nạp ngậy ra như phồng, giống như một con kỳ đà viển cổ ngu ngốc, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, khi tra xét hơi thở của Đế Khâm Na Tịch và Âm Văn mới phát hiện hai người đã sớm bỏ lại hấn ta, chạy vào trong rồi!

“Tiện nữ!”

“Kỹ nữ thôi đáng chết, lại dám lợi dụng ta!”

“Đều đi chết, đi chết, đi chết hết đi!”

Lửa giận của Khang Nạp như muốn phá xác mà ra, hấn ta thúc giục thần văn Cự Tích, cường phong hóa thành sát khí ngập trời, đánh cho những phần chiến hạm lộ ra thành nát bét.

Nhìn từng đồng rác rưởi bị phân liệt rồi tan rã, cùng với hai tầng trạng thái khí và rắn đã dung hợp thành một thể, Khang Nạp dẫn ra sấm sét, tia chớp màu xanh sẫm bỏ xuống từ trên cao ngàn dặm, cả Bắc vũ trụ đều chấn động mấy lần.

“A a a a....”

Hậu tri hậu giác, lúc này hấn ta mới ý thức được mình bị hai kẻ kia đùa giỡn.

Ả đàn bà thôi tha Đế Khâm Na Tịch trước tiên lợi dụng việc hấn ta gấp ghé với Lam Tinh, thuyết phục hấn ta lấy ra những tộc nhân trên mặt đất làm vật hy sinh, trì hoãn mấy người Cố Trường Khanh và Tần Đế.

Sau đó dọc đường đi nói hết lời hay, để mình mở đường cho bà ta.

Thấy sắp tiến vào nơi cuối cùng của bí cảnh, Cố Trường Khanh và Tần Đế cũng đuổi tới đây.

Vốn định giải quyết Cố Trường Khanh sau đó cùng Đế Khâm Na Tịch phân chia cái bí mật kia, không ngờ tới Cự Tích Chí Tôn có thần văn lực cường đại của mình lại trở thành

công cụ để loại trừ Cố Trường Khanh ở tầng cuối cùng của bí cảnh.

Chương 401: Thần Văn Ma Phương

Chương 401: Thần Văn Ma Phương

Trời cao chấn động, khe hẹp nơi vũ trụ này hoàn toàn hiện ra.

Người xem trực tiếp vừa mới nhìn thấy một màn chiến hạm tan xương nát thịt, nhiệt huyết sôi trào!

Đại thủ lĩnh Đấu La cổ tộc Khang Nạp lẻ loi một mình đứng dưới bầu trời mờ mịt trong vũ trụ, ngoại trừ tiếng nhạo báng của vạn giới sinh linh truyền tới thì cái gì cũng không có.

Y Toa Bối Nhĩ hiểu nhất là nội tâm của quần chúng ăn dưa.

Cô dùng hình ảnh nực cười của Khang Nạp làm bối cảnh, dùng quyết đấu kịch liệt trong nội bộ Đấu La cổ tộc làm âm thanh, cứ như vậy ghép vào, hiệu quả trực tiếp tăng vọt!

“Quần của Đấu La cổ tộc cũng bị kéo xuống cả rồi!”

“Thật đúng là một tộc ngu xuẩn, máu lạnh, tham lam nhưng lại ngu dốt!”

“Cố Tinh chủ còn có một mặt không muốn người khác biết như vậy, trí tuệ này đều bị thực lực mạnh mẽ che giấu đi!”

“Lam Tinh làm bá chủ vũ trụ, ta không có ý kiến!”

“Tán thành!”

Khang Nạp vẫn luôn lấy huyết thống Cự Tích Chí Tôn làm kiêu ngạo, vừa rồi một tay bỏ ra lốc xoáy mà Cố Trường Khanh không dám động vào, hẳn ta còn cho rằng thời đại của Đấu La cổ tộc sắp tới rồi.

Không ngờ lại là tương phản!

Cố Trường Khanh không chiến đấu cũng có thể khiến người khác khuất phục, trực tiếp nghiền nát tôn nghiêm của Đấu La cổ tộc thành hạt bụi!

Hai mắt hắn ta trợn trừng, đường văn màu xanh sẫm phát ra ánh sáng yêu dị.

Hắn cắt ngón tay, vẩy ra không trung một chuỗi huyết châu, phần nộ hét: “Cố Trường Khanh, ta không có được, ngươi cũng đừng mơ có được!”

“Còn có thứ rác rưởi Đế Khâm Na Tịch ngươi, đều cùng đi chết đi!”

Không gian hư vô đột nhiên phát ra dao động tần số thấp mãnh liệt, tất cả sinh linh ở Bắc vũ trụ đều cố định tại chỗ, giây tiếp theo, bọn họ điên cuồng mà tập kích về cùng một phương hướng.

Chiến đấu trong Đấu La cổ tộc cũng dừng lại.

Nhưng chỉ là mỗi người tự tản đi, quay trở về ranh giới của mình, không có một ai hưởng ứng lời kêu gọi của đại thủ lĩnh Khang Nạp.

Hành động này khiến khán giả sợ ngây người!

“Cố Tinh chủ bọn họ đi nơi nào?”

“Nền tảng Alpha cũng không tra ra sao?”

“Máu của Cự Tích Chí Tôn, một giọt cũng đủ hủy diệt nửa hành tinh, cấp bậc chiến đế cấp chín mươi chín như Khang Nạp, đây là muốn khiến cả Ải hành tinh và vệ tinh của nó chôn cùng!”

“Không hiểu nên hỏi, cái bí mật kia ở chỗ nào, biến mất trong hư không rồi sao?”

Mọi người trong tòa nhà trung tâm nhìn thấy hư ảnh cuối cùng lưu lại trong màn hình quang não, đều lâm vào trầm tư.

Nơi đó rốt cuộc ẩn giấu cái gì?

...

Trong lúc xoáy, mới là khu vực trung tâm của bí cảnh.

Khang Nạp nóng nảy điên cuồng oanh tạc loạn lên là kinh hãi thế tục bậc nào, nhưng hơi thở trong lúc xoáy vẫn không chịu ảnh hưởng gì.

Một vật trôi nổi trong không trung, kim quang lóe ra, vận chuyển tự nhiên, khiến cho mấy người đồng thời lộ ra thần sắc khó hiểu.

Vẻ mặt Đế Khâm Na Tịch tràn ngập tươi cười, ném Âm Văn đang hôn mê sang một bên, cười càn rỡ không kiêng nể gì: “Ha ha ha, cuối cùng cũng tìm thấy, Nhân Tộc Lam Tinh, tận thế của các ngươi sắp tới rồi!”

Tần Đế lại cười không nổi, trong thức hải của ông ta cuộn cuộn hắc vụ, cảm giác hít thở không thông giống như muốn hoàn toàn bao phủ ông ta.

Cổ Trường Khanh đi đến bên người ông ta, nâng tay lên trước mặt ông ta, trong lòng Tần Đế nháy mắt khôi phục thanh minh.

“Tinh Đế bệ hạ, đây là cái gì?”

Đế Khâm Na Tịch vẻ mặt dữ tợn, trào phúng nói: “Uổng cho ngươi từng là Đế chủ, vậy mà còn không nhận ra!”

Đây chính là lợi khí mạnh mẽ có thể phá hủy một phương vũ trụ trong truyền thuyết!

...

Tương truyền, rất lâu rất lâu trước kia, đại chiến vũ trụ tiến hành đến giai đoạn quyết liệt nhưng vẫn khó phân thắng bại.

Có một cỗ tặc nghiên cứu chế tạo ra một đại sát khí uy lực mạnh mẽ.

Nghe nói loại vũ khí này một khi kíp nổ trong một không gian nào đó sẽ phóng xuất ra sóng ánh sáng công kích siêu mạnh.

Loại sóng ánh sáng này không có chỗ trốn, năng lượng của một chùm sáng này đủ để làm nổ tung phòng ngự cao cấp nhất của một hành tinh có văn minh siêu cấp!

Đáng sợ chính là, năng lượng mang tính hủy diệt này sẽ không bởi vì mục tiêu bị nổ tung mà yếu đi, mà sẽ đi theo những mảnh vỡ của hành tinh trong vũ trụ mà cấp tốc xuyên thủng nó, không ngừng tiếp tục như thế.

Tin tức này truyền ra, vạn linh trong vũ trụ đều đồng loạt phản đối.

Nhưng chiếc chiến hạm chở đại sát khí này vẫn xuất phát, nó vòng một vòng quanh ngũ phương vũ trụ, cuối cùng không rõ tung tích.

Đại sát khí này, chính là Thần Văn Ma Phương.

Tần Đế sao có thể nghĩ tới, hiện giờ nó sẽ xuất hiện ở điểm cuối cùng khi ông ta đi tìm bản thể.

Ánh mắt ông ta lạnh lẽo, trầm tư nói: “Thần Văn Ma Phương, xem ra thứ lúc ấy bản thể muốn tìm chính là nó!”

Đế Khâm Na Tịch trêu tức nhìn hai người, dữ tợn nói: “Ta tìm thấy nơi này trước, các người muốn cướp, cửa cũng không có!”

Bà ta quả thực là tới trước, nhưng trước mắt mất đi trợ giúp của Khang Nạp, chưa chắc là đối thủ của Cố Trường Khanh và

Tần Đế.

Ngón tay phía sau chuyển động, Âm Văn nằm trên đất tỉnh lại.

Gã hiện giờ hai mắt tối đen, vẻ mặt ngây dại, đã hoàn toàn không còn ý chí của bản thân, triệt để trở thành thứ bị Đế Khâm Na Tịch khống chế trong tay.

Cố Trường Khanh không để ý tới bà ta, thả ra thần niệm muốn tra xét cấu tạo bên trong của Thần Văn Ma Phương, nhưng không ngờ thứ lóe ra kim quang này căn bản không có bất cứ khe hở nào.

Trên trán Tần Đế ứa ra mồ hôi, ông ta không biết bản thân bị làm sao.

Thần Vũ Tuyết Oánh đỡ lấy ông ta: “Ngài mau qua một bên nghỉ ngơi đi.”

Đế Khâm Na Tịch giống như bị đâm phải đuôi, lạnh giọng hét chói tai: “Phế vật vô dụng, chiếm lấy con gái ta cũng không thể khiến người thay đổi! Phế vật! Phế vật!”

Tim Tần Đế đập càng nhanh, tâm loạn như ma.

Đế Khâm Na Tịch thấy thế thì mừng càng thêm hăng say.

Sau đó thừa dịp Cố Trường Khanh còn trầm tư mà phi thân lên, tay chụp vào Thần Văn Ma Phương.

Không ngờ kim quang của Ma Phương chợt tăng vọt, khiến Đế Khâm Na Tịch bị bắn thẳng ra.

Chương 402: Thần Văn Ma Phương (2)

Chương 402: Thần Văn Ma Phương (2)

Kim quang của Ma Phương chợt tăng vọt khiến Đế Khâm Na Tịch bị bắn thẳng ra ngoài.

Một thân ảnh nện mạnh xuống đất, miệng phun máu tươi, phát ra nghi vấn hoảng sợ: “Thứ đồ nhỏ như vậy, sao ta có thể không bắt được!?”

Cố Trường Khanh cẩn thận cân nhắc lời của bà ta, thấy Tàn Đế tâm lực đã chống không nổi, thuận miệng nói: “Đi qua một bên nghỉ ngơi, chỗ này để ta.”

Rống!

Trong phút chốc, Hắc Long gầm lên, uốn lượn mà đi.

Cố Trường Khanh thúc giục thần văn, tất cả hư ảnh đồng thời xuất hiện, Tổ Kỳ Lân theo sát Hắc Long, nhưng còn chưa tới gần thì hư ảnh đã bị kim quang làm nứt ra thành mảnh nhỏ.

Ma Đồng cầm cung tiễn trong tay, vũ tiễn bay thẳng tới!

Sưu!

Nhưng vũ tiễn còn chưa tiến vào trong thì đã bị hòa tan biến mất trong hư không.

Tử Thần, Minh Thần, Bạch Hổ, mỗi cái đều dùng khí thế mạnh mẽ liên tiếp đánh tới, nhưng đều không ngoại lệ, hư ảnh vỡ vụn, Thần Văn Ma Phương lại lông tóc vô thương.

Ánh mắt Đế Khâm Na Tịch nhìn về phía Cố Trường Khanh lại tràn ngập chờ mong.

Đây là lần đầu tiên bà ta kỳ vọng vào Cố Trường Khanh và Tàn Đế, bất kể là ai thành công cũng được!

Nhưng đừng cho rằng đó là xuất phát từ hảo tâm, người phụ nữ này giả vờ yếu đuối nằm trên mặt đất không dậy nổi, chẳng qua chỉ là muốn tranh thủ cơ hội mà thôi.

Cố Trường Khanh toàn lực thúc giục thần văn La Hầu.

Oanh!

Vị trí không gian của bọn họ âm âm rung động, trong hư không hỗn độn, Huyết Mâu chột lóe, một tòa Cửu Ma Tháp đen như mực đột nhiên xuất hiện.

Kim quang của Thần Văn ma phương lại giống như chuột thấy mèo, nháy mắt trở nên ảm đạm.

Xuất hiện trước mắt mọi người lại là một vật nhỏ không ngừng biến hóa hình thái, một tay là có thể cầm được.

Thế nhưng các loại ánh sáng của thần văn lưu chuyển, khiến người nhìn mà hoa cả mắt.

Đế Khâm Na Tịch ra hiệu cho Âm Văn ngăn cản Cố Trường Khanh, bản thân thì khôi phục thực lực bị tiêu hao, lại lần nữa dùng tư thế như thiêu thân lao đầu vào lửa mà xông về phía hắn.

Loảng xoảng!

Cửu Ma Tháp đột nhiên bành trướng mấy lần, từ hư không có một lòng giam rơi xuống.

“Cẩn thận!”

Âm Văn còn chưa kịp phát ra hàn băng lực đã vươn tay kéo lấy Đế Khâm Na Tịch, Cửu Ma Tháp dùng tốc độ nhanh như chớp mà nện thẳng xuống.

A!

Một tiếng hét thảm, một bên bả vai của Đế Khâm Na Tịch bị mép của Cửu Ma Tháp đánh trúng, mặc dù được cứu trở về nhưng mặt bà ta vẫn trắng bệch, ho ra mấy ngụm máu lớn.

“Cố Trường Khanh, ngươi dám đánh lén ta!”

Ánh mắt thù hận của Đế Khâm Na Tịch như dao sắc phóng qua.

Cố Trường Khanh khinh thường liếc bà ta: “Đánh lên người thì sao? Không giết người, người đã phải quỳ xuống cảm ơn rồi!”

Phốc!

Đế Khâm Na Tịch phun ra một ngụm máu, mắng chửi: “Cố Trường Khanh, sẽ có một ngày ta nhất định băm người thành trăm mảnh, báo thù rửa hận!”

Kim quang thu về, tinh thần của Tần Đế khôi phục như bình thường.

Từ Thi Tình biết, hai vị Đế chủ đối với vật này là nhất định phải có.

Nhưng sau khi cô bói toán, đôi mắt trống rỗng lại căng ra.

“Đế quân, có lẽ thật sự phải phân vật này thành hai.”

Tần Đế khó hiểu nhìn về phía cô, hừ lạnh nói: “Hai người chúng ta còn đánh không nổi một kỹ nữ thôi!?”

Từ Thi Tình không giải thích.

Thiên cơ ngay tại trước mắt, bất kể cô nói cái gì cũng không thể thay đổi được sự thực sắp xảy ra.

Thần Vũ Tuyết Oánh thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng cô ta đối với Đế Khâm Na Tịch đã không còn một chút thương hại.

Tình cảm mẹ con duy nhất còn sót lại, ngay vào lúc gặp lại nhau đã tan thành mây khói.

Cửu Ma Tháp kịch liệt bành trướng, không gian tựa hồ đã theo nó mà chống đỡ hết nổi, mấy người đều không có vị trí di chuyển, chỉ có thể ở bên cạnh Cửu Ma Tháp giữ vững khoảng cách không đổi.

Quý dị như thế khiến Đế Khâm Na Tịch cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thực lực của Cố Trường Khanh và Tần Đế bà ta đã không rõ ràng, nếu như lại bị thương nữa thì chỉ sợ ngay cả mạng cũng phải bỏ lại ở chỗ này!

Đây không phải ước nguyện ban đầu khi bà ta ngàn dặm xa xôi tìm tới đây.

Nghĩ đến đây, bà ta âm thầm thu hồi không chế bí thuật đối với Âm Văn, cố ý ho càng lớn tiếng.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Cửu Ma Tháp rốt cuộc cũng hoàn toàn bao bọc lấy Thần Văn Ma Phương.

Oanh!

Ngay sau đó, hư ảnh Cửu Ma Tháp đột nhiên vỡ vụn, cả không gian chấn động, thần hồn cũng theo đó run rẩy.

Đế Khâm Na Tịch phản ứng cực nhanh.

Bà ta cuồng bạo đứng lên, một chương chế trụ mặt Âm Văn, ý chí tà ác nháy mắt phát động.

A a a a....

Ngũ quan Âm Văn vận vẹo, thân thể run rẩy kịch liệt, trong tiếng kêu thảm thiết, thần văn lực toàn thân đã bị giam cầm, mạnh mẽ thoát ra khỏi cơ thể.

“Vì sao?”

Âm Văn mở lớn miệng, lớn tiếng chát vắn trước khi cơ thể khô kiệt.

Gã chưa bao giờ nghĩ tới Đế Khâm Na Tịch sẽ xuống tay với mình, theo sinh cơ thân thể bị hấp thu hầu như không còn, gã biến thành một cây khô dưới đồng quần áo.

Bả vai bị thương của Đế Khâm Na Tịch toàn bộ phục hồi như cũ.

Bà ta hưng phấn mà nhìn hai tay, cảm thụ được hàn băng lực mãnh liệt trong cơ thể, một cước đá bay thây khô ra ngoài.

Thần Vũ Tuyệt Oánh nhú chặt mày, che kín miệng.

“Ngay cả người của mình mà người cũng giết?”

Thân thể mềm mại của Đế Khâm Na Tịch vặn vẹo, đối mặt với tàn ảnh suy yếu như âm hồn bất tán của Âm Văn, cười duyên dáng: “Cẩn nuốt người, thành toàn ta, không phải lúc người xỏ xuyên qua ta có nói đó sao? Người nên thấy may mắn đi, ta đã làm giấc mộng của người viên mãn!”

Sương mù trong không gian dần dần rút đi, hai mắt Đế Khâm na Tịch tỏa sáng: “Cổ Trường Khanh, nể mặt người còn có chỗ hữu dụng, ta không giết người, nhưng bảo vật này ta chắc chắn phải có!”

Lời còn chưa dứt, bà ta đã giành trước một bước.

“Đừng hòng!”

Trong sương mù đột nhiên vang lên thanh âm của Tần Đế, có điều Tần Đế đứng bên cạnh Cổ Trường Khanh lại rõ ràng không hề mở miệng!

Nhưng thanh âm này, Đế Khâm Na Tịch có chết cũng sẽ không quên, quả thực là Tần Đế không thể nghi ngờ!

Những người khác nghe vậy cũng sửng sốt tại chỗ!

Chương 403: Người Là Ai?

Chương 403: Người Là Ai?

Trong không gian hư vô, tình thế nhanh chóng xoay chuyển, ba phương gương cung bạt kiếm.

Uy thế Cửu Ma Tháp vừa đi, sương mù nương theo thanh âm của bản thể Tần Đế bỗng nhiên ngưng tụ thành một màu mực đậm.

A a a a...

Phân thân Tần Đế thống khổ không chịu nổi mà hét lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Thần Vũ Tuyết Oánh giận dữ nói: “Đế Khâm Na Tịch, ngươi rốt cuộc làm cái gì?”

Đế Khâm Na Tịch bị con gái oan uổng, lúc này mặt lạnh chầm chọc nói: “Một tên phế vật mà còn dám ở trong này ra vẻ huyền bí, vọng tưởng độc chiến Thần Văn Ma Phương, cũng không nhìn xem mình có bao nhiêu cân lượng!”

Lúc này, bà ta vẫn cho rằng Tần Đế từ giữa gây trở ngại, âm thầm diễn kịch với Cố Trường Khanh.

Nhưng thấy vẻ mặt Cố Trường Khanh ngưng trọng, bà ta giả hoạt cười: “Cố Trường Khanh, chuyện đến nước này, ngươi cũng không muốn công sức đổ sông đổ bể, không bằng chúng ta chia nó thành hai nửa thì thế nào?”

Cố Trường Khanh nhướng mày, “Chỉ dựa vào ngươi mà cũng xứng đòi chia nửa?”

Đế Khâm Na Tịch tức giận đến hai mắt muốn nứt ra, nhưng vì đạt được mục đích, bà ta không dám không đếm xỉa đến, chỉ có thể chờ Cố Trường Khanh xuống tay trước, sau đó nhân cơ hội cướp đoạt.

Cố Trường Khanh phóng thích thần niệm, tra xét xem trong sương mù có phải bản thể của Tần Đế hay không.

Chỉ là sương mù này lại chặn thần niệm của hắn ở bên ngoài, phát ra địch ý mãnh liệt.

Một thanh âm trầm thấp âm u truyền ra: “Ai dám tới gần thêm một bước, đều phải chết!”

Từ Thi Tình cả kinh, vội vàng dùng ý niệm truyền âm: “Tinh Đế bệ hạ, là bản thể của Tần Đế!”

Cố Trường Khanh mừng rỡ trong lòng.

Nếu thật sự là bản thể của Tần Đế, vậy thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Kế tiếp chỉ cần toàn lực giết chết Đế Khâm Na Tịch là được.

Chỉ là nhìn thấy phân thân đang nằm trên mặt đất của Tần Đế, Cố Trường Khanh hơi nghi hoặc.

Nếu trong sương mù thật sự là bản thể của Tần Đế, vậy vì sao lại không lưu tình với phân thân của mình chút nào?

Khang Nạp đại thủ lĩnh của Đấu La cổ tộc cũng biết phân thân, nhưng hắn rất quý trọng thần hồn của mình, dù sao bản nguyên dùng để duy trì phân thân thay mình làm việc cũng là một sợi thần hồn từ bản thể phân ly ra.

Cho dù muốn vứt bỏ phân thân thì cũng nên thu hồi lại thần hồn, bằng không nhất định sẽ bị tàn khuyết.

Nhưng bản thể Tần Đế tựa hồ rất chán ghét mà vứt bỏ phân thân này, ngay cả thần hồn cũng không động vào chút nào, chỉ là triệt để khiến thần thức của phân thân biến mất.

Còn có trước khi Cửu Ma Tháp ra tay, Thần Văn Ma Phương cũng chỉ lớn hơn bàn tay một chút, hơn nữa không hề có kẽ hở, bản thể Tần Đế làm sao để đi vào?

Mang theo đủ loại nghi vấn, Cố Trường Khanh truyền tin cho Y Toa Bối Nhĩ, muốn cô thu thập tất cả tin tức liên quan đến “Thần Văn Ma Phương”, hơn nữa phân tích thành phần.

Cố Trường Khanh thầm nghĩ: Nếu đã tìm được bản thể của Tần Đế, chuyện phía sau liền dễ nói, việc cấp bách hiện tại là giải quyết người phụ nữ Đế Khâm Na Tịch này!

Đúng lúc này, Thần Vũ Tuyết Oánh bỗng nhiên khóc lớn: “Đế quân, người tỉnh lại đi, người không phải nói muốn bảo vệ

ta sao?”

Đế Khâm Na Tịch nghe vậy thì trừng mắt, lộ ra hung quang làm người ta sợ hãi: “Thần Vũ Tuyết Oánh, người còn không tỉnh ngộ!”

Dứt lời đã thúc giục hàn băng lực, khí thể sắc bén đánh về phía phân thân Tàn Đế.

Kéo kẹt!

Vô số băng nhận trong suốt lấp lánh trong không trung bắn ra, kịch liệt chấn động, chuẩn bị cho phân thân Tàn Đế một kích trí mạng.

Sắc mặt Cổ Trường Khanh tối lại, thúc giục thần văn lực, hư ảnh Ma Đồng lập tức hiện thân, đánh vỡ băng nhận thành mảnh vụn văng tung tóe khắp nơi.

Một cái kết giới nháy mắt bao bọc ba người vào bên trong.

Hồng Lăng xông về phía Đế Khâm Na Tịch, còn chưa tới gần thì đã bị đánh cho bay loạn trong không trung.

“Chủ nhân, ả ta mạnh hơn so với trước kia rồi, người phải cẩn thận!”

Đế Khâm Na Tịch tà mị cười nói: “Cổ Trường Khanh, hiện tại ta là chí tôn vương giả mạnh nhất trong thần văn giả hắc ám, không phân cao thấp với người, ý kiến của ta người hãy suy nghĩ đi!”

Cổ Trường Khanh nhìn sương mù nói: “Vật này là người hay quỷ, đều chỉ có thể thuộc về Lam Tinh ta!”

Nói xong, ánh mắt hần lạnh lẽo, hư ảnh Tử Thần vung lên Phá Không Chi Liêm bổ về phía Đế Khâm Na Tịch.

Liêm nhận mang theo quỷ khí âm trầm, hung hăng chém về phía cổ bà ta, hơi thở pha tạp quanh thân Đế Khâm Na Tịch

cấp tốc khởi động, lưỡi dao băng trong tay bạo phát ra khí tức hàn băng lạnh thấu xương ngăn chặn hẳn.

Loảng xoảng!

Hai lực lượng cường đại va chạm vào nhau, khí tức trong không gian như bị xé rách.

Cổ Trường Khanh thúc giục thân văn lực, khí thể quanh thân đột nhiên điên cuồng xoắn lại, kết giới không gian cũng theo đó chấn động không thôi.

Rống!

Hư ảnh Bạch Hổ nhoáng lên, nhảy bỏ về phía trước, hồ trào dày dặn to lớn lừng không vung lên, khiến cho Đế Khâm Na Tịch liên tục lui về sau.

Từ Thần vung lên Phá Không Chi Liêm, vòng ra phía sau bà ta, cùng với Bạch Hổ uy thế bức người bắt đầu hai mặt giáp công.

Sương mù dày đặc vờn quanh bản thể Tàn Đế trở nên nhạt đi, Cổ Trường Khanh bỗng nhiên nghe được thanh âm lạnh lẽo: “Ngươi là ai?”

Cổ Trường Khanh: “Tàn Đế, ta là ai, chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

Thanh âm lạnh lùng cuồng ngạo vừa dứt, sương mù đột nhiên tăng vọt, hắc khí cuồn cuộn không dứt, không ngừng biến hóa hình thái.

“Tàn Đế!”

Cổ Trường Khanh hét lớn, lại thả ra thần niệm tra xét ông ta.

Bản thể Tàn Đế làm ra động tác nâng tay, thanh âm như vang vọng hỏi: “Ngươi là Lam Tinh đế chủ, vậy ta là ai?”

Cố Trường Khanh nhíu mày, trên mặt mang theo vẻ tức giận: “Tần Đế, ngươi không nhìn xem hiện tại có phải thời điểm thảo luận chuyện này hay không sao? Ta hỏi ngươi, mục đích ngươi phong ấn nơi này là vì sao?”

Tần Đế lộ ra ngũ quan giống phân thân như đúc.

Chỉ là ánh mắt lại thâm thúy hơn phân thân nhiều, ông ta đánh giá Cố Trường Khanh lên xuống, nghi hoặc nói: “Đây là chuyện ngươi nên hỏi?”

“Tần Đế?” Cố Trường Khanh giận tím mặt, hư không phía sau phát ra một tiếng gào thét.

Tần Đế không để tâm, đi về phía trước vài bước.

Sương mù phía sau giống như hàng nghìn hư ảnh, thấp thoáng còn lộ ra một bóng dáng mơ hồ.

Chương 404: Vật Diệt Thế

Chương 404: Vật Diệt Thế

Cố Trường Khanh nhướng mày: “Tần Đế, bí mật mà ngươi ở đây bảo vệ xem ra rất quan trọng, nhưng chúng ta phải mang theo bí mật rời đi, nơi này không an toàn!”

Tần Đế cười sâu xa, nhìn Đế Khâm Na Tịch đang chiến đấu, lại nhìn Thần Vũ Tuyết Oánh đang bị thương rơi lệ bên cạnh phân thân, nói: “Ngươi rốt cuộc đứng ở bên nào?”

Cố Trường Khanh nghe thế, nháy mắt hiểu được bản thể Tần Đế đang hiểu lầm lập trường của phân thân.

Ấn ký màu xám trên tay phải chợt lóe, muốn triệu hồi ra thần văn của phân thân Tần Đế, nếu không ở tình huống Tần Đế khóa chặt thần thức của phân thân, một hai câu căn bản giải thích không rõ ràng!

Ánh mắt Tần Đế đột nhiên biến đổi, hắc khí quanh thân nháy mắt lan tràn về phía Cố Trường Khanh, một luồng sát khí vô tận đến từ trời cao điên cuồng ngưng tụ.

Tần nhần nói: “Người cũng muốn chiếm cứ bí mật này, vậy người cũng phải chết!”

Cố Trường Khanh bị tức đến cười, xem ra, Tần Đế bất kể là bản thể hay phân thân đều bị ả đàn bà Đế Khâm Na Tịch này hấp dẫn một cách khó hiểu.

Làm Đế chủ của Lam Tinh từng hùng bá vũ trụ, ông ta đây là ngủ đến hồ đồ rồi sao!

Cố Trường Khanh lạnh lùng trào phúng nói: “Tần Đế, người cẩn thận nhìn xem, kỹ nữ kia có đáng để người làm như vậy không!”

“Bà ta xác thực không xứng để ta ra tay, chỉ là một con hổ giấy được ghép lại mà thôi, nhưng lại là một uy hiếp với ta!”

Thân hình Tần Đế thuận di, ép về phía Cố Trường Khanh.

Đế Khâm Na Tịch mặc dù đang triển đấu, nhưng ánh mắt vẫn chú ý tới sương mù xung quanh bản thể của Tần Đế.

Thoáng nhìn sương mù biến thành hình người cao lớn, ngũ quan cũng bắt đầu chậm rãi hiện ra, bà ta thúc giục thân văn lực pha tạp trong cơ thể, đánh lui Bạch Hổ và Tử Thần.

Ngay khi Cố Trường Khanh nổi giận chuyển hướng về phía Tần Đế, Đế Khâm Na Tịch tìm được thời cơ, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy vào trong sương mù.

...

Cố Trường Khanh bị thân hình của Tần Đế gắt gao ngăn trở.

Đế Khâm Na Tịch nhân cơ hội vươn tay chộp tới, đã bắt lấy được một thứ gì đó trong sương mù vào tay.

Bà ta quỳn rũ cười, tuyên bố: “Ha ha, Cố Trường Khanh, không giết chết ngươi được, ta sẽ hủy diệt tất cả mọi thứ ngươi bảo vệ!”

Cố Trường Khanh đột nhiên nổi giận, mấy thân văn đồng thời hiện thân, bao vây Đế Khâm Na Tịch.

Đánh lui Tần Đế, khi muốn tiến lên đoạt lại đồ thì Đế Khâm Na Tịch lại thi triển bí thuật, biến mất trong hư không, chỉ để lại dư âm một chuỗi tiếng cười dài.

“Tần Đế, ngứa da thì cứ tới tìm ta!”

Tần Đế trợn mắt há mồm, hô lớn: “Vật ấy không thể mang ra ngoài!”

Nói xong thì muốn đuổi theo, nhưng bị phong ấn quá lâu, ngoại trừ khí thể đế vương khiếp người, độ phù hợp thân văn gần như bằng không.

Ấn ký màu xám trên tay phải Cố Trường Khanh sáng lạn, triệu hồi ra Hắc Ngục đế giáp 108 tầng của phân thân, thân văn chiến đế mạnh mẽ điên cuồng gào thét phóng ta, trong chớp mắt bị hấn đánh vào trong bản thể của Tần Đế.

“Tần Đế, lại là chuyện tốt mà ngươi làm!”

Cố Trường Khanh nâng tay thu hồi kết giới, đôi mắt như Tử Thần nhìn vào diện mạo hiên ngang của bản thân Tần Đế.

Lúc này phân thân của Tần Đế đã thức tỉnh, ông ta suy yếu mở mắt.

Nhìn thấy bản thể hiện thân, ông ta nhếch miệng cười: “Tần Đế, cuối cùng cũng tìm được ngươi, ngươi ở trong này ngủ say đã cả tỷ năm!”

Tần Đế vẫn tràn ngập địch ý với Cố Trường Khanh, cao giọng hỏi: “Hiện tại Lam Tinh đã xưng bá?”

Vẻ mặt phân thân mang theo thống khổ lắc đầu: “Lam Tinh ban đầu đã sớm bị hủy, hiện tại đứng bên cạnh người chính là Lam Tinh để chủ mới, Cố Trường Khanh.”

Mắt hổ Tần Đế trợn lên, trên mặt lộ vẻ giận dữ!

Không đợi ai giải thích, bàn tay đột nhiên nắm chặt, phân thân ở trước mặt mấy người nổ tung thành vô số điểm sáng, lẫn vào hư không, một tia thần hồn lơ lửng bay ra, dung nhập vào trong cơ thể ông ta.

Thần Vũ Tuyết Oánh hoa dung thất sắc, khóc lớn ngăn cản: “Người không thể làm vậy!”

Nhưng lại bị Cố Trường Khanh cản lại: “Không có sợi thần hồn này, ông ta sẽ vĩnh viễn giả vờ ngủ say không tỉnh! Chúng ta đi!”

Cố Trường Khanh tức giận với hành động của Tần Đế, khuôn mặt lạnh lẽo khiếp người.

Còn tưởng Thần Văn Ma Phương là vũ khí gì lợi hại lắm, vậy mà lại là quan tài cho bản thể Tần Đế.

Thật vất vả đuổi được Đế Khâm Na Tịch, chạy thì cũng thôi đi, còn để bà ta mang đi thứ gì đó.

Chỉ là thứ nhìn như nhẹ nhàng lơ lửng kia có thể có tác dụng lớn gì đây?

Cố Trường Khanh không nhịn được mắng chửi, Tần Đế người này còn hoang đường hơn nhiều so với phân thân của ông ta!

Cái gì thiên cổ nhất đế, cái gì đế chủ bá khí của Nhân Tộc, hừ, mặt mặt xấu hổ!

Cố Trường Khanh vung tay, đang muốn mở ra một cái trùng động, hơi thở trong không gian bỗng nhiên chấn động, Tần Đế hét lớn một tiếng, Hắc Ngục đế giáp bao trùm toàn thân.

Sau khi thần hồn Tần Đế hợp hai làm một, đối với biến hóa trong tỷ năm qua đã biết rõ toàn bộ.

Ông ta hít một ngụm khí lạnh, run rẩy nói: “Tĩnh Đế bệ hạ, người phụ nữ kia mang đi chính là vật diệt thế!”

Cố Trường Khanh đối với chuyển biến thái độ của ông ta thì khinh thường, cười lạnh nói: “Thần Văn Ma Phương đã hủy, còn có cái gì mà vật diệt thế?”

“Là Âm Dạ Thần Phù!”

Về mặt Tần Đế vô cùng lo lắng, vội vàng giải thích: “Năm đó ta chính là tra ra được Âm Dạ Thần Phù mở ra ở đây, cho nên mới dùng bản thể của mình phong ấn nó, ta dùng hết thần văn lực của bản thân mới khó khăn áp chế được nó, lần này chỉ sợ là khó rồi!”

Tưởng tượng đến Đế Khâm Na Tịch đối với phân thân của mình làm chuyện tàn nhẫn bạo ngược khiến Tần Đế lửa giận ngập trời.

Khí tức bên ngoài Hắc Ngục đế giáp lưu chuyển hỏa diễm màu đen, tức giận của ông ta mắt thấy sắp không áp nổi nữa.

Chương 405: Kết Cục Khi Âm Dạ Thần Phù Nhắm Vào

Chương 405: Kết Cục Khi Âm Dạ Thần Phù Nhắm Vào

“Ngươi nói cái gì?”

Cố Trường Khanh nghe vậy, ánh mắt lãnh khốc như Tu La khát móng nhìn chằm chằm ông ta: “Tần Đế, ngươi nói lại một lần nữa thử xem!”

Khí áp xung quanh đột nhiên giáng xuống, Từ Thi Tình và Thần Vũ Tuyết Oánh như rơi vào hầm băng.

Thần Vũ Tuyết Oánh nhìn Tần Đế xa lạ, tưởng tượng đến người mẹ đẻ của mình mang theo thứ diệt thể bỏ chạy mất dạng, trong lòng vô cùng thê lương.

Khí thể tảo bạo vừa rời của Tần Đế, dưới một tiếng chất vẫn áp lực của Cố Trường Khanh đã biến mất không còn.

Ông ta không biết phân thân của mình vậy mà làm âm ỉ ra chuyện xấu khó xem như thế.

Lại càng không hiểu được, đương kim Lam Tinh đế chủ, thực lực đã đá ông ta ra mấy con phố rồi.

Nếu không có hấn đánh Hắc Ngục để giáp vào cơ thể mình, lúc này ông ta chỉ sợ ngay cả dũng khí đối diện với hấn cũng không có.

Ánh mắt ông ta mơ hồ, cung kính nói: “Tinh Đế bệ hạ, Thần Văn Ma Phương chỉ là nguy trang, Âm Dạ Thần Phù kia mới là đại sát khí thật sự, bất kể thế nào cũng phải cướp về tay, sau đó lại phong ấn nó mới có thể bảo đảm vũ trụ bình an!”

Ông ta nói chính là vũ trụ, không phải Lam Tinh!

Cố Trường Khanh ý thức được, Âm Dạ Thần Phù nhìn như bé nhỏ không đáng kể kia, một khi khởi động, cả vũ trụ đều có thể gặp nạn!

Nhưng vào lúc này, hư không kịch liệt rung động, sương mù xanh sẫm bỗng nhiên dừng mãnh tràn vào không gian này.

“Là Khang Nạp, hấn ta muốn hủy diệt nơi này!”

Hiện tại không phải lúc cùng Tần Đế thảo luận làm sao để giải trừ nguy cơ.

Cố Trường Khanh đẩy Thân Vũ Tuyết Oánh vào trong lòng Tần Đế, bàn tay vừa nhấc, nhặt lấy Hồng Lăng đang nằm trên mặt đất lên rồi túm lấy Từ Thi Tình, hai tay mở rộng, mở ra một cái trùng động.

Bên ngoài bầu trời truyền đến tiếng nổ tung có thể nghe thấy rõ ràng, không còn thời gian nữa.

“Đi!”

Cố Trường Khanh túm lấy Tần Đế, mang theo mọi người về tới Lam Tinh.

...

Khí tức của Đế Khâm Na Tịch sớm đã bị Khang Nạp ôm cây đợi thỏ cảm nhận được.

Hắn ta nhìn thấy ả lén lút thoát khỏi mảnh tinh vực này, lập tức thúc giục máu của Cự Tích Chí Tôn, phân hóa thành một đơn vị nhỏ nhất, hình thành một dây xích máu, vây quanh nơi này.

Chỉ cần hủy diệt khe vực này thì có thể một lần xử lý hai đại đế chủ của Lam Tinh.

Nhưng không nghĩ tới, hắn ta đứng trong hư không vô hạn, vào lúc đang đắm chiêu suy nghĩ thì mấy người Cố Trường Khanh đã bình yên vô sự xuất hiện trong tòa nhà trung tâm của Lam Tinh.

“Thiếu gia, người đã trở lại!” Vương Dung kinh hỉ chào đón.

Lại không tự chủ được liếc mắt nhìn Tần Đế, mặc dù ông ta vẫn thế nhưng cảm giác so với người gặp qua trước kia không giống nhau.

Thần Vũ Tuyết Oánh khóc đến hai mắt sưng đỏ, vẫn còn đang không ngừng nhỏ giọt nước mắt.

Hai mắt Từ Thi Tình mặc dù trống rỗng, nhưng lại tựa như đầy ắp biển sao ngân hà, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đôi mắt Cố Trường Khanh tối tăm, nói: “Dàn xếp cho bọn họ thật tốt, ta vẫn còn chuyện phải làm.”

Vương Dung “vâng” một tiếng đáp ứng, sau đó nhanh chóng mang theo hai người rời đi.

Y Toa Bối Nhĩ kiểm tra được quang não của Cố Trường Khanh ở ngay dưới lầu, không khỏi kinh hô một tiếng: “Hàn tiền bối, Tình Đế bệ hạ trở lại rồi!”

Mi tâm A Nhĩ Nặc hàn giãn ra: “Xem ra mọi chuyện đã được giải quyết.”

“Vẫn chưa, ngược lại còn có phiền phức càng lớn hơn.”

Tiếng ông ta vừa dứt, thanh âm của Cố Trường Khanh vang lên phía sau.

A Nhĩ Nặc Hàn kinh nghi nói: “Tình thế đang rất tốt, Bắc vũ trụ lâm vào nội đấu, chuyện này đối với chúng ta bình định Tây vũ trụ là chuyện tốt, sao lại có phiền toái?”

Cố Trường Khanh nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ, nói từng câu từng chữ: “Truyền lệnh cho Trương Hồ, mọi người ở tại chỗ chờ lệnh! Y Toa Bối Nhĩ, khởi động toàn bộ quang não trong vũ trụ, không thể ngừng kiểm tra đo lường dù chỉ một giây, có động tĩnh khác thường thì lập tức cho ta biết!”

Về mặt A Nhĩ Nặc Hàn khiếp sợ: “Toàn bộ vũ trụ?”

“Cũng có thể chỉ là Nam vũ trụ, hiện tại vẫn chưa xác định, Đế Khâm Na Tịch mang đi một thứ là Âm Dạ Thần Phù, bà ta nhất định sẽ hạ thủ với Lam Tinh.”

Y Toa Bối Nhĩ có chút hồ thẹn, cô cũng không tra được tin tức có ích gì về Thần Văn Ma Phương.

Nhưng khoảnh khắc nghe đến “Ám Dạ Thần Phù”, cô đột nhiên nâng mắt.

Kích động nói: “Tinh Đế bệ hạ, lúc còn ở nền tảng Hồ Á, ta từng nghe nói Ám Dạ Thần Phù một khi khởi động, vậy mảnh vũ trụ đó sẽ kết thúc...”

Y Toa Bối Nhĩ dùng hai chữ “kết thúc” nghe thật nhẹ nhàng và hời hợt, nhưng trên thực tế, theo những tư liệu cũ mà cô nắm giữ, chỉ cần nơi vũ trụ bị Ám Dạ Thần Phù nhắm vào thì kết cục cuối cùng đều sẽ là hoàn toàn tử vong và biến mất.

Căn bản không giống những hành tinh khác, sau khi trải qua thời kỳ hoang vu dài dằng dặc còn có thể sống lại, nghênh đón văn minh mới.

Mà dưới thần lực của Ám Dạ Thần Phù, vũ trụ bị hủy diệt sẽ không còn cơ hội nữa!

Trong lòng Cố Trường Khanh cả kinh, hai tròng mắt nheo lại, kiên định nói: “Xem ra, có một trận ác chiến phải đánh.”

Chương 406: Kẻ Khởi Xướng Tai Họa

Chương 406: Kẻ Khởi Xướng Tai Họa

Nền tảng Alpha rút bỏ hình ảnh của mấy người Trương Hồ, chỉ để lại một màn hình trực tiếp liên quan đến động tĩnh của Bắc vũ trụ.

Những quang não khác đều được điều động toàn bộ, kiểm tra đo lường những sóng âm kỳ lạ trong vũ trụ, hoặc là những luồng khí xoáy dao động.

Y Toa Bối Nhĩ cũng không quá rõ về quá trình lần phương pháp mà Ám Dạ Thần Phù tiêu diệt vũ trụ, nó và Thần Văn Ma Phương giống nhau, là một thứ rất mới mẻ.

Sinh linh vũ trụ trong phòng livestream còn đang đắm chìm trong sự kiện bí mật của Bắc vũ trụ, thảo luận nhiệt liệt liệu có

thể công bố bí mật không.

Dưới ngân hà xanh thẳm, tinh vực tử khí trầm trầm đột nhiên quang mang đại thịnh.

“Là ánh sáng phát ra từ phân tử hủy diệt trong huyết dịch của Đấu La cô tộc!”

“Cổ Tinh chủ và Tần Đế chẳng phải nguy hiểm sao?”

“Đế Khâm Na Tịch và tùy tùng của bà ta hình như cũng ở đó, là muốn toàn diệt sao!”

“Khang Nạp thật ngu xuẩn, hắn ta vẫn luôn ở bên ngoài, cũng không tiến vào hạch tâm thật sự của bí cảnh, bí mật gì cũng không biết đã muốn hủy diệt?”

“Đây chính là âm độc, bản thân không có được, cũng muốn người khác không có được!”

“Thật hận, ngồi hóng lâu như vậy mà lại cho chúng ta xem cái này?”

Sinh linh vũ trụ ồn ào không hết, nhưng cũng không thể ngăn cản quyết tâm hủy diệt báo thù Cổ Trường Khanh của Khang Nạp.

Thân hình hắn ta lóe lên, cả tinh vực hoàn toàn bị xé nát, Ải hành tinh cùng những vệ tinh quanh nó chấn động mãnh liệt, vỡ thành vô số tàn thể lớn nhỏ khác nhau, bay về khoảng không phía xa.

Hình ảnh mãnh liệt run rẩy, người xem kinh hồn táng đảm.

Vô số tinh linh tranh thủ chạy tới mảnh tinh vực này muốn được Khang Nạp thu nạp vào dưới trướng, cảm nhận được làn sóng mãnh liệt quét tới thì khiếp sợ không thôi.

Nhưng sau đó bọn họ dần phục hồi tinh thần, bắt đầu chạy trốn tứ phía.

Những sinh linh trong vũ trụ có thể tiếp nhận sóng âm tần số thấp, trời sinh không chỉ tàn bạo mà còn có chút đa nghi.

Tính cách máu lạnh có thù tất báo, khiến cho bọn họ sau khi tránh thoát được một kiếp thì đều tụ tập cùng nhau, bắt đầu thảo luận ý đồ của Khang Nạp.

Rất nhanh, bọn họ cho ra một kết luận.

Đó chính là Khang Nạp dùng bí mật ở Bắc vũ trụ làm mồi, dụ những tộc đàn nhỏ thất lạc như bọn họ tụ tập tới đây, sau đó toàn bộ tiêu diệt.

Cứ như vậy, Đấu La cổ tộc sẽ có cơ hội một lần nữa quay trở lại mặt đất, tiếp tục sinh sản trở thành người.

“Được lắm, Đấu La cổ tộc không chiếm được Lam Tinh nên xuống tay với chúng ta!”

“Thật sự là đáng chết, Đấu La cổ tộc tự mình không chịu phân đầu, tỷ năm rồi vẫn không ra khỏi Bắc vũ trụ, cái này có liên quan gì tới chúng ta!”

“Vốn còn thấy đại thủ lĩnh Khang Nạp đáng để đi theo, phi! Chỉ là một tên tự cho mình là đúng!”

“Hắn ta ngay cả muội muội ruột của mình cũng giết, còn giá họa cho Cổ Tinh chủ, có thể thấy được người này không có lương tâm!”

“Nếu Cổ Tinh chủ vẫn còn ở Bắc vũ trụ thì tốt rồi, chúng ta có thể tới nương tựa vào hắn, cùng hắn trở về Lam Tinh!”

“Bí cảnh kia đều đã bị Khang Nạp cho nổ, Cổ Tinh chủ chỉ sợ lành ít dữ nhiều, không bằng chúng ta tập kết lại, cho Đấu La cổ tộc một bài học, về sau lại làm tốt quan hệ với Nhân Tộc Lam Tinh, cũng coi như lập công trạng trước.”

Sinh linh trong phòng trực tiếp cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy hình ảnh ồn ào hỗn loạn này đều liều mạng lắc đầu, may mà quê hương của mình không chịu ảnh hưởng.

Nhưng sự thật lại là, mục đích Khang Nạp phóng thích sóng âm tần số thấp đã đạt được, đúng là muốn đám ô hợp này hướng đầu mâu về Đấu La cổ tộc của mình.

Những tên đang nội đấu không ngừng trong tộc, hòa bình sinh sống nhiều năm như vậy, tên nào cũng hất mũi lên trời, đã là lúc dẫn các thế lực khác tới, để mài mòn bớt nhuệ khí của bọn họ rồi!

Đây cũng là sau khi bản thân bị đùa giỡn, Khang Nạp học được từ Cố Trường Khanh.

Đối phó với kẻ địch nhất định phải tự mình ra tay sao?

Trước đây hẳn ta đều nghĩ sai rồi, lợi dụng tất cả lực lượng có thể lợi dụng được, dùng giá thấp nhất đổi lấy lợi ích lớn nhất, đây mới là cao thủ.

Khang Nạp nhìn kiệt tác của mình, tà mị cười, bay nhanh rồi đi đuổi theo phương hướng của Đế Khâm Na Tịch.

Mà Đấu La cổ tộc lại lâm vào nguy cơ chưa từng có.

Bởi vì Khang Nạp không ở, bọn họ như rắn mất đầu, lại phải ứng phó các thế lực che trời lấp đất khiêu chiến, bọn họ phải chọn ra một thủ lĩnh mới.

Lai Sát Ti Tháp vừa chết, vị trí Cự Tích Chí Tôn của Khang Nạp không ai địch lại, nếu muốn đánh thắng trận chiến này, không phải hẳn ta thì không được.

Mấy tộc đàn thương lượng, cuối cùng quyết định mỗi bên phái ra một đại biểu, tìm Khang Nạp trở về.

Buồn cười chính là, bọn họ không biết, đại thủ lĩnh Khang Nạp mà bọn họ không thể không sùng bái mới chính là người khởi xướng tai nạn lần này.

Chương 407: Mục Tiêu Đồng Nhất

Chương 407: Mục Tiêu Đồng Nhất

Tòa nhà trung tâm, trong phòng hội nghị không khí ngưng trọng.

Hoàng Đế thăm dò biết được bản thể trở về, ngấm ngấm nói: “Được lắm, tỷ năm qua rồi, chuyện xảy ra cũng đã xảy ra, Tần Đế, người đứng là uống phí công sức!”

Tần Đế gãi mũi, không nghĩ tới phong ấn vừa giải đã bị hai đại đế chủ của Lam Tinh nhắm vào.

Sớm biết cái phân thân kia ý chí không kiên định như vậy, lại quỳ gối dưới váy đàn bà, khiến cho uy danh thiên cổ nhất đế của ông ta bại hoại đến tận cùng không còn, thà rằng lúc ấy tùy tiện chỉ định một người thừa kế còn hơn.

“Lão già nhà người đừng có nói ta, lai lịch của Âm Dạ Thần Phù, người hẳn là biết một chút, trước tiên nói làm sao để đối phó đi!”

Về mặt Tần Đế lúng túng, hận không thể phong ấn lần nữa.

Thật không có cách nào gặp người, ông ta chưa từng mê luyện gì với phụ nữ.

Cho dù có cũng không yếu đến mức bị trói lại rồi dùng roi quất, bị tách rời ra làm trò vui đi!

Cố Trường Khanh không để ý đến Tần Đế, vừa rồi nghe Y Toa Bối Nhĩ nhắc tới, hẳn đã có hiểu rõ sơ bộ về lực phá hoại của Âm Dạ Thần Phù.

Nhưng trước mắt là phải tìm ra mấu chốt để phá phù.

Hắn nhíu mi, trầm tư nói: “Hoàng Đế tiên bối, phù văn người hiểu rõ nhất, loại phù văn mang tính hủy diệt này rốt cuộc nên xuống tay từ đâu, cũng phải biết chút chứ?”

Hoàng Đế lắc đầu, thở dài: “Tinh Đế bệ hạ đề cao ta rồi, trận pháp ta hiểu rõ, nhưng phù văn khởi nguồn từ Vu Tộc, Cổ Thần Vu Tộc sớm đã toàn diệt từ vài kỷ nguyên trước, lần này chỉ có thể cố gắng chống chọi.”

Cơ thể Tần Đế lạnh lẽo, nhưng cũng vô kể khả thi.

Cổ Trường Khanh đột nhiên nghĩ tới, lúc này truyền tin cho Y Toa Bối Nhĩ: “Thông báo cho toàn bộ các tộc trong vũ trụ, khởi động tất cả phòng ngự, chuẩn bị ứng chiến.”

Nhưng tin tức mà nền tảng Alpha thả ra này lại khiến Tây vũ trụ mỉm cười.

“Không phải chứ, đại quân của Nam vũ trụ đã tới biên cảnh, hiện tại lại bảo chúng ta khởi động phòng ngự?”

“Tinh hà ở Tây vũ trụ dù có rác rưởi hơn nữa cũng không đến mức bị xem thường đến mức này chứ, quá coi thường người khác!”

Lam Tinh nhân tộc nhìn thấy thông báo ào ào không dứt như thế thì cũng thấy khó hiểu.

“Cổ Tinh chủ không ở đó, nền tảng Alpha lại tác oai tác quái!”

“Quá đáng, đây là có ý gì, chẳng lẽ quân viễn chinh sợ tình hình chiến đấu không đủ kịch liệt, ống kính khó nhìn nên mới cần làm như vậy?”

Nền tảng Alpha không có bất cứ giải thích gì.

Tất trực tiếp ở Bắc vũ trụ, tất cả phần cuối trực tiếp chỉ có một dòng tin tức chuyển động như thế.

Khí tức quỷ dị khủng bố không ngừng lan tràn, sinh linh vũ trụ bắt đầu không bình tĩnh nổi nữa!

...

Đế Khâm Na Tịch chạy khỏi bí cảnh Bắc vũ trụ, một đường không dám dừng lại, thẳng đến một hoang tinh ở Tây vũ trụ mới thở phào nhẹ nhõm.

Bà ta đứng trong không trung, lấy ra Thần Phù, ánh mắt trong trẻo nhưng âm ngoan lạnh lùng nhìn về phương hướng Nam vũ trụ.

“Cố Trường Khanh, ngày chết của ngươi đã tới!”

Trong phút chốc, vạn tia sáng màu băng lam ở phía sau bà ta nổi lên.

Phong vân thổi quét, trên trời cao có từng tia chớp xẹt qua.

Ám Dạ Thần Phù vừa muốn rời tay, trong hư không đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

“Thế nào, không cần giúp đỡ sao?”

Khang Nạp tà ác trêu đùa.

Đế Khâm Na Tịch vội vàng giấu Thần Phù ra phía sau, đề phòng mà đứng cách ra một khoảng.

Ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn hắn ta: “Khang Nạp, Đấu La cổ tộc của ngươi không phải bị vây công sao, ngươi sao lại tới nơi này?”

Đế Khâm Na Tịch rất rõ ràng, Khang Nạp không phải một kẻ ngu xuẩn dễ không chế như Ám Văn.

Hắn ta là tộc nhân loài bò sát máu lạnh.

Vì tư lợi cho bản thân, ngay cả em gái ruột cũng không tha.

Vẫn là ít chọc hắn ta mới tốt.

Khang Nạp nhìn chằm chằm bà ta, nói: “Đế Khâm Na Tịch, ta có thể giúp ngươi cùng nhau tiêu diệt Nam vũ trụ, mục đích của chúng ta là một!”

Đế Khâm Na Tịch cười lạnh: “Khang Nạp, mục tiêu của ngươi không phải là thay thế Nhân Tộc, chiếm lấy Lam Tinh sao? Ngươi thật sự muốn nhìn thấy nó bị hủy diệt?”

Khang Nạp nghe vậy thì càn rỡ cười lớn.

“Nhân Tộc đều tuyệt chủng rồi, Đấu La cổ tộc ta chính là nhân loại có trí tuệ nhất! Trong toàn vũ trụ, hành tinh giống với Lam Tinh còn có nhiều, lại tìm một cái là được!”

Đế Khâm Na Tịch đảo mắt, Khang Nạp nói không phải không có lý.

Ngược lại là bà ta, tuy rằng hấp thu toàn bộ thần văn lực của Âm Văn, nhưng muốn điều động Âm Dạ Thần Phù phóng ra uy áp lớn nhất thì vẫn không đủ.

Khang Nạp giống với Tần Đế, đều là chiến đế cấp chín mươi chín.

Nhìn qua hì rất thông minh, nhưng ở trong bí cảnh còn không phải bị Cố Trường Khanh ấn dưới đất mà đánh sao, chỉ cần cẩn thận ứng phó một chút, nói không chừng hẳn ta có thể giúp mình một phen.

...

Lam Tinh, tòa nhà trung tâm.

Y Toa Bồi Nhĩ kiểm tra ra được dị động cực nhỏ đến từ Tây vũ trụ, vội vàng truyền vào quang não của Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh âm thầm kinh ngạc: “Nhanh như vậy!”

Đồng thời tiếp nhận được tin tức là Tần Đế và Hoàng Đế đều có sắc mặt ngưng trọng.

Cố Trường Khanh nói thẳng: “Bất kể thế nào cũng phải chống đỡ được.”

Sau đó để Y Toa Bối Nhĩ truyền lệnh, để Trương Hồ chuẩn bị rút về.

Ngô Duệ còn muốn đại triển thân uy, vừa nghe lời này thì kinh ngạc nói: “Cái gì, Đế Khâm Na Tịch lại muốn ngóc đầu trở lại?”

Triệu Phong khó hiểu: “Điều này không hợp lẽ thường!”

Chu Tước phản bác nói: “Nền tảng Alpha chuyên truyền lời nói của lão đại, ngay cả việc này mà người cũng dám nghi ngờ?”

Lần này Trương Hồ lại bình tĩnh dị thường: “Không cần nghi ngờ, lời của lão đại không có bất cứ nghi ngờ gì, chúng ta dẹp đường hồi phủ là được!”

Những quân đoàn cổ tộc thần phục khác lại vô cùng khó hiểu.

Bọn họ lấy Lam Tinh vi tôn, thật vất vả mới có cơ hội biểu hiện, thấy Tây vũ trụ đã ở ngay trước mắt, một chiêu cũng không đánh mà cứ vậy quay trở về là làm sao?

Nhưng Trương Hồ lại nói: “Nếu Nam vũ trụ có chuyện thì tộc đàn các người làm thế nào? Các người theo chúng ta xuất chinh, mục đích là giúp Nam vũ trụ lập uy, nhưng điều kiện tiên quyết để lập uy chính là Nam vũ trụ phải còn tồn tại!”

Tất cả mọi người lâm vào trầm tư.

Chương 408: Nguy Cơ Của Nam Vũ Trụ

Chương 408: Nguy Cơ Của Nam Vũ Trụ

Y Toa Bối Nhĩ nhìn chăm chăm vào khu vực kia của Tây vũ trụ.

Toàn lực thúc giục thần văn Cơ Giới Chi Tâm, rốt cuộc cũng không kiểm tra ra được bất cứ dao động nào.

Lúc này Đế Khâm Na Tịch đang cùng Khang Nạp đàm phán.

Trên người Khang Nạp kế thừa chính là huyết mạch cao quý tinh khiết nhất của Cự Tích tộc, không chỉ có thức tinh thần văn Cự Tích, còn có được tất cả trí nhớ của tổ tiên.

Cho nên sau khi hắn ta nhìn thấy Thần Phù xong thì đã tìm ra được cách khởi động.

Tần Đế dùng thân văn bản thân phong ấn nó, vốn phải cần ông ta ra tay mới có thể.

Nhưng Cửu Ma Tháp của La Hầu của Cố Trường Khanh đã khiến cho phong ấn Thần Phù bị nứt ra một cái khe.

Vừa rồi hắn ta trộm quan sát Đế Khâm Na Tịch thì đã thấy được.

Đế Khâm Na Tịch có việc cầu người, chỉ có thể để hắn ta chăm mút, chỉ chốc lát sau mặt đã đỏ lựng, yêu kiều thở gấp hỏi.

“Đại thủ lĩnh, rốt cuộc còn cần làm cái gì mới có thể khởi động Thần Phù này, ta đã chờ không kịp!”

Khang Nạp liếm môi, thỏa mãn nói: “Hiện giờ cả Nam vũ trụ đều vì Lam Tinh như thiên lôi sai đâu đánh đó, cho nên mục tiêu của người chỉ có thể là cả Nam vũ trụ.”

Lý do của Khang Nạp cũng rất đầy đủ.

Nếu đơn thuần chỉ là tiêu diệt Lam Tinh, Thần Phù này chính là đại tài tiêu dụng.

Hơn nữa tiêu diệt một Lam Tinh, Nam vũ trụ còn có thể có nhiều cường giả hơn xuất hiện, hậu hoạn vô cùng.

Mà lúc này, sau khi quân viễn chinh của Lam Tinh tàn quét, trong Nam vũ trụ, ai nên chết cũng đã chết, phục tùng

cũng đã phục tùng, đều đã rất rõ ràng.

Khang Nạp nói: “Đế Khâm Na Tịch, người đã nghĩ qua chưa, chỉ cần người đối phó Nam vũ trụ, quân viễn chinh không lẽ kia chỉ có thể buông tha Tây vũ trụ, tức khác quay về viện trợ, cứ như vậy là đã giải vây được cho những cổ tộc ở Tây vũ trụ, bọn họ cũng nợ người một nhân tình.”

Đế Khâm Na Tịch quẹo rừ liếc hắt ta một cái: “Người cũng có đầu óc đấy, nhưng trước mặt Cố Trường Khanh lại biểu hiện giống như đồ ngu dốt, thật là cười chết!”

Khang Nạp ôm lấy cần cổ trắng nõn của bà ta, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua, lại sờ lên đôi môi như cánh hoa.

Mặc dù hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại luyện tiết xúc cảm ám áp trên cơ thể đầy đà mịn màng này.

Đế Khâm Na Tịch liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư hắt ta, không sợ hãi nói: “Đừng có sờ mó, chờ Cố Trường Khanh chuẩn bị xong, chúng ta sẽ bị động!”

“Hừ! Hiện tại Cố Trường Khanh làm cái gì cũng vô dụng, vì một khi Thần Phù mở ra thì sẽ không dừng lại được!”

Tiếng hắt ta vừa dứt, tức khắc thúc giục thần văn Cự Tích.

Thần Phù trong tay Đế Khâm Na Tịch bay lên không trung, giống như đang chống lại, nhanh chóng chấn động.

Khang Nạp nói: “Dùng hàn băng lực của người ổn định nó!”

Đế Khâm Na Tịch đứng trong không trung, nhanh chóng thúc giục hàn băng lực, vô số mũi băng nhọn bay về phía Thần Phù, bắt nó ngưng kết trong không gian.

Khang Nạp cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu lên Thần Phù,

Đế Khâm Na Tịch sợ bị lan đến nên rút lui ra xa trăm trượng, ánh mắt cũng không dám rời khỏi Khang Nạp.

Máu Cự Tích hủy thiên diệt địa, uy lực to lớn, bà ta cũng biết, cũng không muốn trở thành vật hi sinh!

“Đế Khâm Na Tịch, chỉ cần người đi theo ta, ta sẽ bảo vệ người, người sợ cái gì!”

Khang Nạp u ám cười, quanh thân nháy mắt được sương mù xanh sẫm vây quanh, trong thoáng chốc, tầng băng xung quanh Thần Phù bị hòa tan toàn bộ, phù văn màu đen nứt ra.

Quang mang màu vàng kim đột nhiên đại thịnh.

Khang Nạp hét lớn một tiếng: “Hiện tại mang nó đánh tới Nam vũ trụ!”

Đế Khâm Na Tịch cũng rõ ràng, thành bại chính vào lúc này, cung đã lên dây không thể quay đầu!

Bà ta phi thân vào phía dưới Thần Phù đang tung bay, chống đỡ khí thế uy áp mạnh mẽ của thần phù, thúc giục thần văn lực pha tạp toàn thân, đẩy nó đi.

Lúc này Khang Nạp không hề giữ lại gì, Cự Tích thánh giáp của hắn ta phát ra hào quang xanh sẫm chói mắt, kiệt lực áp chế kim quang của Thần Phù.

“Đi!”

Cùng với tiếng hét của hai người, Thần Phù giống như sao băng xẹt qua trời cao, bay về phía tinh vực Nam vũ trụ.

Hai người mệt đến hư thoát, ngã xuống trên mặt đất.

Quang não chủ trong tòa nhà trung tâm của Lam Tinh vang lên tiếng cảnh báo.

Y Toa Bồi Nhĩ vội vàng truyền tin cho Cố Trường Khanh: “Tinh Đế bệ hạ, đại nạn tới rồi!”

Cùng lúc đó, nền tảng Alpha đã thu được chấn động mãnh liệt của cả Nam vũ trụ!

Nam vũ trụ, đã rơi vào lưới săn giết!

...

Cố Trường Khanh đi vào tòa nhà trung tâm, phát biểu những lời quan trọng.

“Toàn khu vực Nam vũ trụ đã chìm trong tai ương giáng lâm, tất cả sinh linh, xin hãy nghĩ hết tất cả biện pháp chạy trốn.”

Số liệu đầu cuối nhanh chóng truyền đến, vẽ mặt Y Toa Bồi Nhĩ lộ vẻ sợ hãi.

“Tình Đế bệ hạ, nếu cứ tiếp tục như vậy, Lam Tinh cũng không còn chỗ trốn.”

Cả cơ thể A Nhĩ Nặc Hàn đều run rẩy.

“Lão đại, không ít hành tinh bên trong đều trang bị độ cơ siêu cấp, mục đích chính là ứng đối với tai nạn như vậy, ta nghĩ còn không đến mức toàn quân bị diệt!”

Thanh âm ông ta nói chuyện cũng đang run lên.

Bởi vì đó là vài kỷ nguyên trước đây, có người đã đề ra kế hoạch thoát đi Nam vũ trụ.

Lâu như vậy tới nay, tất cả mọi người đều chỉ xem đó là chuyện cười.

Không nghĩ tới, có lẽ hôm nay thật sự phải áp dụng kế hoạch đấy.

Sắc mặt Tần Đế âm trầm, ông ta buồn bã chính là mình hao phí tu vi tỷ năm vậy mà lại thất bại trong gang tấc.

Chuyện nên xảy ra cuối cùng cũng không thể ngăn cản.

Cố Trường Khanh lại bình tĩnh đến đáng sợ.

Hắn phân phó Ngục Ma: “Dẫn theo mọi người của Hắc Ngục điện đường, trong toàn vũ trụ đuổi giết Khang Nạp và Đế Khâm Na Tịch!”

“Y Toa Bối Nhĩ, công bố đường rút lui của bọn Trương Hồ ở Nam vũ trụ, để bọn họ làm tốt việc chuẩn bị chia ra hành động.”

“Hoàng Đế tiên bối, người phụ trách trấn an lòng người, lúc này mọi thứ không thể rối loạn. Cả Lam Tinh muốn thoát khỏi Nam vũ trụ là việc không thể thực hiện, đừng phí công vô ích.”

Chương 409: Nguy Cơ Của Nam Vũ Trụ (2)

Chương 409: Nguy Cơ Của Nam Vũ Trụ (2)

Cố Trường Khanh sắp xếp đầu vào đây, Tần Đế càng thêm xấu hổ.

Nhưng hiện tại ông ta chỉ là một tư lệnh, ngoại trừ trơ mắt nhìn thì cũng không có cách nào.

A Nhĩ Nặc Hàn chứng kiến sự bình tĩnh của Cố Trường Khanh, cuối cùng cũng dần dần bình phục tâm tình.

Y vội phân công cho cấp dưới: “Phát sóng trực tiếp với các nơi khác trong vũ trụ, thông báo số liệu thực tế của Nam vũ trụ.”

Khi phòng livestream của nền tảng Alpha mở ra, vạn linh vũ trụ đều lộ vẻ kinh sợ.

“Tất cả đều là số liệu lộn xộn, đây là ý gì?”

“Còn có quân báo thù đã thay đổi phương hướng rồi, Nhân Tộc Lam Tinh rốt cuộc đang làm gì?”

“Không đúng không đúng, các người cẩn thận nghĩ lại xem, một vũ trụ ở thời kỳ phồn thịnh bỗng nhiên kéo chậm lại tốc độ bành trướng, vậy thì sớm muộn cũng sẽ dừng phát triển!”

“Các người nghĩ sai rồi, đình chỉ bành trướng chỉ là trạng thái lý tưởng hóa, nếu như cứ tiếp tục xu thế này, khu vực Nam vũ trụ sẽ tụt lại, cô đọng, rồi tiến thẳng đến tình trạng tiêu vong!”

“Hơn nữa quá trình này cực kỳ thảm thiết thống khổ, bởi vì hằng tinh, hành tinh, tinh hệ sẽ va chạm lẫn nhau!”

“Cái gì? Sao có thể như vậy, nếu Nam vũ trụ tiêu vong, Tây vũ trụ chúng ta không phải cũng vậy sao?”

Khu vực bình luận lúc này vô cùng nóng nẩy.

Cuối cùng, sinh linh toàn vũ trụ đều ý thức được một sự thực đáng sợ: Nam vũ trụ đã đến ngày tận thế!

Khoảnh khắc trước khi tận thế xảy ra là thứ dễ dàng đánh sập lòng người nhất.

Huông chi ở trước mặt số liệu thiết thực, trái tim của sinh linh cả vũ trụ đều nhảy vọt lên cổ họng.

“Y Toa Bối Nhĩ, người chỉ cần làm chuyện của người.”

Cổ Trường Khanh nhìn thấy quang não chủ lam quang ảm đạm, tốc độ xử lý cũng chậm lại, bình tĩnh nói.

Y Toa Bối Nhĩ thu hồi thần văn lực của Cơ Giới Chi Tâm.

Cô rũ mắt, khuôn mặt uể oải: “Tinh Đế bệ hạ, ta đã tính ra được quãng đời còn lại của Nam vũ trụ, theo như lịch Lam Tinh, chỉ có bốn mươi chín ngày nữa.”

Cô chưa xót cười: “Mặc dù như vậy, Tinh Đế bệ hạ cũng không từ bỏ sao?”

Lời nói của Y Toa Bối Nhĩ vang lên trong toàn bộ tòa nhà trung tâm.

Lời này, tất cả cao tầng đều nghe được.

Lúc này lặng ngắt như tờ.

Y Toa Bối Nhĩ động ngón tay, chỗ nào cũng có hình ảnh Nhân Tộc Lam Tinh đã rơi vào hoảng sợ, nơi nơi chạy trốn, ôm đầu khóc rống.

Có một hình ảnh là khu số chín của Lam Tinh.

Nơi đó là chỗ ở của Cố Trường Khanh, từng mảnh lớn dân cư chạy trốn tứ phía, có người đã sụp đổ tinh thần, xông lên đường cái mặc sức phát tiết.

Trái tim mọi người đều xoắn lại với nhau.

Theo thao tác của Y Toa Bối Nhĩ, hình ảnh chuyển hướng về những hành tinh khác.

Hai hành tinh có khoảng cách gần nhất, bên ngoài là hồng thủy tăng vọt, thành thị phồn hoa nháy mắt đi đánh sập, những sinh linh bên trên thét chói tai, phát ra tiếng hét thảm tuyệt vọng.

A Nhĩ Nặc Hàn không đành lòng nhìn tiếp.

Bởi vì từ tư liệu ông ta nhìn thấy, chỗ tinh hệ của hai hành tinh này, bên trong hằng tinh lớn nhất, phản ứng nhiệt hạch đã dừng lại, khí đốt đã hao hết toàn bộ.

Vốn dĩ trọng lực tương đương với Lam Tinh, giờ phút này dưới sự gia tăng kịch liệt của mật độ vật chất, trọng lực cũng tăng lên mấy trăm lần.

Chuyện này sẽ khiến cho tầng khí quyển trở nên dày đặc, tất cả sinh linh trên và dưới lòng đất đều sẽ hít thở không thông mà chết.

Sinh mệnh của hai hành tinh này, chỉ còn lại không đến một phút.

Thời gian trôi qua, tai nạn không lưu tình chút nào.

Ầm!

Trong hình ảnh truyền ra ánh sáng trắng, hai hành tinh va chạm vào nhau, quang nào kiểm tra cũng bị hủy, hình ảnh biến thành tối đen.

Cố Trường Khanh lại ôn hòa nở nụ cười.

“Nếu sinh mệnh chỉ còn 49 ngày, chẳng lẽ các ngươi không muốn liều một phen sao?”

Câu nói như vậy vang lên trong từng phòng trực tiếp.

Trầm mặc ngẩn ngui qua đi, sinh linh trong vũ trụ nháy mắt kích động!

“Làm bạn với Nam vũ trụ vượt qua 49 ngày này, ta có thể!”

“Mặc kệ thế nào, Lam Tinh đều từng là bá chủ được ghi lại trong sử sách của các tộc, đáng giá!”

“Không ngờ sống gần ấy năm, ta lại được chứng kiến cột mốc một lịch sử quan trọng lần nữa, nhưng đúng là không ai vui nổi.”

“Tai nạn vậy mà đáng sợ như thế, ta chỉ nhìn một cái đã tự đặt mình vào, hy vọng vũ trụ hòa bình, vĩnh viễn cũng không xảy ra chiến tranh!”

“Nhân Tộc Lam Tinh ta chưa bao giờ sợ đại nạn, đến đây đi! Chúng ta cũng muốn nhìn xem, lần này bọn chúng có thể làm ra cái gì!”

“Nhân tộc tất thắng, Lam Tinh bắt tử, Nam vũ trụ bắt diệt!”

Vẻ u sầu của Y Toa Bối Nhĩ biến mất, là người đầu tiên nở nụ cười.

Lấy một giọng điệu thoải mái trước nay chưa từng có mà nói: “Tinh Đế bệ hạ, ta và ngươi cùng tồn tại, cùng Lam Tinh tồn tại, cùng Nam vũ trụ tồn tại!”

Dứt lời, ánh sáng màu xanh trắng quanh thân cô đại thịnh, tất cả quang não đều vận chuyển tốc độ nhanh nhất.

Những thần văn giả khác cũng đều buông xuống gánh nặng.

“Đúng vậy, đều sắp tận thế rồi, nên làm những việc tốt nhất!”

“Nói cũng phải, tay chân thoải mái mà chiến một trận đi!”

“Tinh Đế bệ hạ, chúng ta sẽ hành động cùng nhau!”

Nơi Nhân Tộc Lam Tinh tụ tập, tiếng hét rung trời, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Y Toa Bối Nhĩ truyền cho Ngục Ma nơi cuối cùng mà Đế Khâm Na Tịch và Khang Nạp hiện thân, không còn chút cảm xúc dao động nào khác.

Nam vũ trụ giống như một khí cầu đang ở thời kỳ bành trướng, đột nhiên bị ngoại lực giam cầm, khí tức cuộn sóng tầng tầng truyền vào bên trong.

Trên tất cả hành tinh, biến hóa rõ ràng nhất chính là các loại hệ thủy khác thường, đại hồng thủy bộc phát, sau đó là động đất, núi lửa ùn ùn kéo đến.

Nền tảng Alpha phát ra báo động tai nạn cấp SSS không hề gián đoạn.

Có vài cổ tộc mắng Lam Tinh: “Đều là tai họa các ngươi chọc phải, nếu không sao có thể có tai nạn như vậy xảy ra!”

Nhưng có vài cổ tộc cũng rất bình tĩnh: “Nếu Lam Tinh cái gì cũng không làm, Nam vũ trụ có lẽ đã sớm không còn!”

Chương 410: Tai Ương Ngập Đầu

Chương 410: Tai Ương Ngập Đầu

Cố Trường Khanh nhìn về phía màn hình lớn, hạ mệnh lệnh cuối cùng.

“Trương Hổ nghe lệnh, dẫn dắt mọi người rút lui khỏi Nam vũ trụ theo không vực chỉ định, hội hợp cùng Ngục Ma.”

“Vương di, thả manh sủng của bọn Trương Hổ ra.”

“Y Toa Bối Nhĩ, công bố vài điểm thoát ly, để cho sinh linh của Nam vũ trụ khởi động thuyền cứu nạn, từ những chỗ này chạy đi.”

“Những người chạy không thoát thì dùng tốc độ cao nhất tập kết ở khu vực trung tâm!”

Mấy người Trương Hổ kiên quyết không chịu, nhưng sau khi Cố Trường Khanh cắt đứt tất cả liên lạc thì bọn họ không thể làm gì khác ngoài trừ việc phải làm theo.

Bọn họ lệ nóng quanh tròng: “Tất cả mọi người, theo ta truy sát Đế Khâm Na Tịch!”

...

Cố Trường Khanh, Hoàng Đế, Tần Đế cùng với tất cả thần văn giả của Lam Tinh đều thúc giục thần văn tự thân, ở mấy điểm yếu đánh ra vài thông đạo.

Dùng để cho một bộ phận sinh linh chạy trốn.

Nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu.

Theo tác dụng của Âm Dạ Thần Phù, tất cả vật chất của Nam vũ trụ đều ép tới càng ngày càng chặt, tinh hệ nổ tung rồi biến mất càng ngày càng nhiều.

Trương hổ dẫn theo đội ngũ hơn mười vạn người tới cửa ra, đã có vài cổ tộc bắt đầu dao động.

“Chúng ta muốn trở về, cùng người nhà vượt qua thời gian cuối cùng!”

“Nếu quê hương đã không còn, có lay lắt sống sót thêm cũng đâu có ý nghĩa gì?”

“Nói cũng phải, chúng ta phụ thuộc vào Lam Tinh, chỉ vì để sinh sống càng tốt hơn, nếu không còn hy vọng, chết thì chết đi!”

Trương Hồ nói cái gì cũng vô dụng.

Thông đạo đã giảm bớt, trì hoãn không nổi nữa.

Y dứt khoát nói: “Người nào muốn trở về thì cứ tự nhiên, còn đã quyết định đi theo chúng ta thì sau khi rời khỏi đây phải nghe theo chỉ huy, bằng không ta sẽ giết không tha!”

Mấy người Thích Ngọc Na và Chu Tước phóng ra hư ảnh thần văn, bức bách bọn họ kiên định với lựa chọn của bản thân.

Cuối cùng chỉ có rất ít người lựa chọn trở về, phần lớn đều đi theo Trương hồ chạy thoát ra ngoài.

Chờ khi bọn họ quay đầu lại, phát hiện bên ngoài Nam vũ trụ có kim quang lúc ẩn lúc hiện.

Mấy người thúc giục thần văn lực, muốn từ bên ngoài phá vỡ nó, nhưng phát hiện không hề có tác dụng.

“Đi thôi!”

Trương Hồ nhắm chặt hai mắt, vô lực nói.

Bọn họ đều rõ ràng, lão đại không phải không đi được, hẳn chỉ là không lựa chọn từ bỏ.

Nếu không, sẽ không đến mức ngay cả con gái cưng cũng không quan tâm tới.

Bọn họ lưu lạc trong hư không vô tận, nhất thời có chút mê mang.

Thích Ngọc Na bỗng nhiên lên tiếng: “Không sao, chi dù có chết cũng có thể mở ra cánh cửa địa ngục, kéo bọn họ ra ngoài, sợ cái gì!”

Chu Tước trợn mắt liếc cô một cái, tức giận nói: “Người có thể nói lời hay hay không, nhìn xem lực lượng hủy diệt của Thần Phù này, người cảm thấy Nam vũ trụ còn có sinh linh có thể tiến vào địa ngục?”

Trong lòng Trương Hồ rất phiền, mệt mỏi cắt ngang lời hai cô gái: “Cả hai người im hết đi, trước khi giết chết được kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia thì ai cũng không được phép đi chịu chết!”

...

Trong một căn phòng tại tòa nhà trung tâm của Lam Tinh.

Từ Thi Tinh từ lúc tiến vào đến giờ cũng không thay đổi vị trí.

Thần Vũ Tuyết Oánh không dám rời đi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cô đăm đăm, không nói không rằng thì vẫn có chút sợ hãi.

“Từ Tinh Tinh, người đang làm gì?”

Từ Thi Tinh bấm đốt ngón tay, thở dài hồi lâu rồi mới đáp: “Thần Vũ Tuyết Oánh, nếu người có tâm thì nên ra ngoài nhìn xem có gì có thể giúp đỡ, mà không phải mỗi lần đều cắt ngang chuyện của ta!”

Hiện tại Thần Vũ Tuyết Oánh thấy Tàn Đế thì sợ tới mức cả người phát run.

Cô ta tình nguyện trốn đi không gặp người.

Sợ run một lát mới hỏi: “Bên ngoài rét cuộc bị sao vậy, người xem người, quần áo cả người đều ướt đầm!”

“Tai ương ngập đầu, là do mẹ người làm!”

Từ Thi Tình lạnh giọng nói, đứng dậy đẩy cô ta ra ngoài.

...

Tỷ muội Lâm Nguyệt Dao nhìn thấy nội dung trực tiếp, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ kinh sợ.

Lâm Thủy Dao nhìn thoáng qua Cố Nghiên Nghiên, bịt chặt miệng, run giọng kinh hãi: “Lúc này tỷ phu cũng không trở về, nhất định là đã có chuyện lớn xảy ra!”

Lâm Nguyệt Dao cũng không hy vọng như thế, nhưng nền tảng Alpha sao có thể đưa tin giả!

Cố Nghiên Nghiên an tĩnh lại, mắt nhìn chằm chằm màn hình, tựa như nghĩ tới cái gì, xoay người chạy về phòng khóa cửa lại.

Hai tỷ muội đã sớm quen, cũng không quá để ý.

Hai người đang muốn liên hệ với Cố Trường Khanh thì Vương Dung lại gọi tới: “Các người đừng ra ngoài, tránh ở trong nhà là được, nếu cần cái gì có thể bảo người làm thay.”

Tai nạn tăng nhanh, các nhà đều hình thành thói quen dự trữ thức ăn.

Trong nhà này cái gì cũng không thiếu.

Lâm Nguyệt Dao vội vàng hỏi: “Lão công của ta vẫn ổn chứ? Hắn đang ở đâu?”

Vương Dung bình tĩnh trấn an: “Thiếu gia đang ở trong tòa nhà trung tâm, ngài ấy rất tốt, chỉ là hiện tại có rất nhiều việc bận quần thân, tạm thời không thể quay về với các người.”

“Vậy thì tốt.”

Lâm Nguyệt Dao vuốt ngực, thở ra một hơi.

Lâm Thủy Dao tiếp điện thoại: “Nhờ Vương di nói với tỷ phu, chúng ta ở đây cực kỳ an toàn, mọi việc trong nhà vẫn bình thường, bảo hấn không cần lo lắng.”

Vương Dung cúp điện thoại, mở ra hàng rào điện tử, cùng các thủ hạ thân văn giả đưa mấy con gấu trúc khổng lồ Hoa Hoa, Hòa Diệp, Thất Tử, Manh Đại,... ra ngoài.

“Các người đều tự đi tìm chủ nhân đi!”

Hoa Hoa ngốc manh mà giơ chân trước lên, xoay người rời đi.

Trên tai A Bảo vẫn còn một vết thương do Thất Tử cắn, nó nhảy lên, cùng Thất Tử lăn lộn với nhau, thoáng cái đã biến mất.

Những đứa khác cũng tự mình chơi đùa, theo một tiếng rống của Manh Lan mà chạy vào hư không.

Chương 411: Trái Tim Không Còn Rung Động Cuồng Nhiệt...

Chương 411: Trái Tim Không Còn Rung Động Cuồng Nhiệt...

Tần Đế cũng muốn rời đi, vào lúc này, ông ta chỉ muốn tự tay giết chết Đế Khâm Na Tịch.

Nhưng một khắc nhìn thấy Thần Vũ Tuyết Oánh, ông ta lại thay đổi chủ ý.

Tần Đế nói với Cố Trường Khanh: “Côn Luân có một chiếc thuyền cứu nạn, không bằng để ta toàn quyền điều khiển, đi làm chút chuyện gì đó đi.”

Cố Trường Khanh lắc đầu, “Lúc này mới có chút dáng vẻ của cường giả, được rồi, đi đi!”

Nhìn thấy hư ảnh Tần Đế nhoáng lên một cái, biến mất trong chớp mắt, Hoàng Đế liền lên tiếng: “Tĩnh Đế bệ hạ, hay là ta cũng ra ngoài làm chút chuyện nào đó cho Lam Tinh...”

“Không được, Hoàng Đế tiền bối, người cần phải ở đây tọa trấn, Nhân Tộc Lam Tinh cần người.”

Cố Trường Khanh nghiêm khắc từ chối.

Hoàng Đế khó hiểu hỏi: “Vậy còn người?”

Cố Trường Khanh nhú mày, thoáng lâm vào trầm tư, “Muốn giải trừ đại nạn này còn phải xuống tay với thần phù, tiền bối, ta chỉ có thể thử một lần!”

Vừa nói xong, Cố Trường Khanh cũng tiêu thất trong hư không.

Nhưng nơi hắc hiện thân lại là một mảnh tối đen.

Không đợi hắc phản ứng lại, khí tức phía sau đã cuộn cuộn kéo tới.

Khí thế mạnh mẽ cơ hồ muốn ném hắc lên mặt đất.

“Là ai?”

Cố Trường Khanh thúc giục thần văn cản lại, lớn tiếng quát.

“Ba ba!”

Trong hư vô vang lên thanh âm non nớt, còn mang theo tươi cười hơi nghịch ngợm.

“Nghiên Nghiên? Sao con lại chạy tới nơi này làm gì?”

Cố Trường Khanh nghiêm giọng hỏi.

Không phải hắc giận bé chạy lung tung, mà là thần thức vừa rồi còn bình tĩnh, tại một tiếng gọi nhẹ nhàng của con gái đều rối loạn rồi!

Cố Nghiên Nghiên lại như nghĩ tới cái gì, hư ảnh Thập Điện Diêm La đồng thời hiện lên.

Sát khí âm trầm thối quết tới, Cố Trường Khanh phóng thích thần niệm, kinh ngạc phát hiện bản thể của Cố Nghiên Nghiên cũng không ở chỗ này, mà là ở trong nhà.

“Nghiên Nghiên, người vậy mà có thể thao tác thần văn lực như vậy!”

Cố Trường Khanh ngạc nhiên cảm thán.

“Ba ba, con chỉ muốn nói cho người biết, ma ma và tiểu di đều rất tốt, người cứ bận chuyện của người đi, con đi chơi đây!”

Hắc ám tiêu tán, trước mắt Cố Trường Khanh hiện ra thân ảnh của Từ Thi Tình.

Từ Thi Tình nâng lên đôi mắt trống rỗng, sắc mặt không chút thay đổi nói: “Đế quân, thần phù kỳ thực chỉ là một tập trận, chỉ cần tìm được mắt trận thì không phải không thể phá vỡ nó.”

Cố Trường Khanh đã sớm nghĩ tới.

Nhưng hắn đã tra xét qua vài lần, đều không tìm được vị trí mắt trận.

Ngược lại ở những điểm bạc nhược mở ra một thông đạo chạy trốn thì càng dễ dàng hơn một chút.

Cho nên hắn mới nghĩ tới để Từ Thi Tình chỉ điểm con đường.

Từ Thi Tình không đợi hắn mở miệng hỏi đã nói: “Đế quân, ngài chính là thiên cơ của Nam vũ trụ, ta tính không ra được số mệnh của ngài, cho nên chỉ có thể hạ thủ từ mệnh số của Đế Khâm Na Tịch và Thần Phù.”

Cổ Trường Khanh kinh ngạc nói: “Nói như vậy, chỉ cần ta không chết thì Nam vũ trụ vẫn còn có thể cứu?”

“Có thể nói như vậy!”

Từ Thi Tình nói xong thì trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, còn nói thêm: “Vốn dĩ Tần Đế giống với Đế quân ngài, nhưng ông ấy đã phong ấn bản thể, tự đoạn thiên cơ cơ duyên.”

Cổ Trường Khanh lạnh mặt xuống: “Cho dù ông ta có chết cũng không thể khiến uy lực của Thần Phù giảm bớt, nếu không ta có thể ra ngoài giết ông ta!”

Từ Thi Tình không nói gì, cô đã tìm được một phương pháp đặc biệt, chỉ cần đuổi theo điểm đó tiếp tục suy diễn ra, có lẽ có thể biết chỗ của mắt trận.

Nhưng cô cũng không nói ra.

Cổ Trường Khanh lại bỗng nhiên nói: “Có thể làm được không?”

Điều này khiến Từ Thi Tình chấn động trong lòng, nhưng vẫn gật đầu.

...

Tốc độ bành trướng của Nam vũ trụ liên tục giảm xuống, Y Toa Bối Nhĩ đo lường tính toán ra, không tới một ngày nữa, Nam vũ trụ sẽ tiến vào thời kỳ co lại.

Hành tinh không có kết giới, hoặc là kết giới không đủ mạnh, địa hình nội hạch rất có thể xảy ra cháy nổ, giải thể.

Nhân Tộc Lam Tinh không có bất cứ cảm giác gì hoàn toàn là do sự mạnh mẽ của kết giới, ngăn cách sự trùng kích của khí tức tới từ bên ngoài vũ trụ.

Tần Đế trở lại Côn Luân, trước tiên tìm được thuyền cứu nạn, mang theo Thần Vũ Tuyệt Oánh xuyên qua những tinh hệ gần đó.

Nhìn thuyền cứu nạn của vô số sinh linh kéo theo phần đuôi sáng chói đang bay về phía sát biên giới ngoài vũ trụ, Tần Đế tức giận trợn mắt, rít gào nói: “Ta nhất định phải tự tay đâm kỹ nữ Đế Khâm Na Tịch kia!”

Thần Vũ Tuyệt Oánh sợ đến toàn thân run rẩy, nhưng tưởng tượng đến mẹ mình đã tẩu hỏa nhập ma, đã tới tình trạng này, lưu lại bà ấy chỉ khiến cho sinh linh đồ thân.

Huống chi đại thủ lĩnh Khang Nạp của Đâu La cổ tộc cũng không phải thứ tốt lành.

Mẹ mình và hãn ta cùng một giuộc, đã không thể quay đầu!

Nghĩ như vậy, cô ta run giọng hỏi: “Tinh Đế bệ hạ, ta nguyện ý trợ giúp ngươi, Đế Khâm Na Tịch mặc dù khí tức pha tạp, nhưng khí tức huyết mạch trên người ta cùng bà ấy tương thông, ta có thể tìm được bà ấy.”

Tần Đế hồ nghi nhìn cô ta vài lần, gật đầu: “Trước đó là ta trách lầm ngươi, tất cả những lời hứa đều vẫn tính, đi theo ta, ta sẽ bảo vệ ngươi an toàn.”

Thần sắc Thần Vũ Tuyệt Oánh lộ rõ vẻ thống khổ.

Người mà cô ta khao khát muốn có trước kia đã không còn nữa.

Tần Đế trước mắt dung mạo uy nghiêm, khí thế mạnh hơn phân thân khi đó gấp mấy lần, nhưng trái tim Thần Vũ Tuyệt Oánh đã không còn cuồng nhiệt vì ông ta nữa.

Chương 412: Khó Khăn Vây Khốn Tứ Bề

Chương 412: Khó Khăn Vây Khốn Tứ Bề

Tần Đế khởi động thuyền cứu nạn, đi tới một tinh vực hải cốt trải rộng, phát hiện phía sau một cái tinh thể có dao động thần văn lực mạnh mẽ.

Mà phía xa, một luồng sáng chói mắt đang không ngừng biến lớn, hăng tinh kia giống như một lò luyện cực lớn bị người ta dùng lưỡi dao xẻ nứt ra, phun ra lửa cháy to lớn như suối dài đến vạn mét, đột phá lực hấp dẫn mà chạy tán loạn ra ngoài, bắn thẳng ra xung quanh hành tinh.

Tần Đế nghĩ thầm: “Không tốt!”

Nơi những thứ này đi tới, sinh linh nào cũng không thể sống sót!

Thần Vũ Tuyết Oánh kinh hoàng nói: “Phiên tinh hệ này cũng phải chết!”

Tần Đế toàn lực thúc giục thần văn, bản thể trở về, thần hồn hợp nhất, dưới sự tăng thêm của Hắc Ngục đế giáp 108 tầng, thực lực tăng vọt, chỉ số tiềm năng đã đột phá ba vạn.

Thuyền cứu nạn Côn Luân vòng đến phía sau tinh thể, nhìn mấy phi thuyền đụng vào nhau, ngàn vạn sinh linh đã mất đi dấu hiệu sinh mệnh.

Tần Đế vung tay lên, Hắc Ngục đế giáp thể như sấm chớp, bày ra tầng tầng lớp lớp kết giới bao trùm lên hiện trường tai nạn.

Thần Vũ Tuyết Oánh xông vào trong tìm kiếm người sống sót.

Cuối cùng ở trong một phi thuyền trên mặt đất phát hiện thần văn giả đang gia sức tự cứu bản thân.

Tần Đế thúc giục thần văn, cường phong hóa thành lợi kiếm, mở ra thân thuyền của phi thuyền đã rách nát, chuyển bọn họ lên thuyền cứu nạn Côn Luân.

Hơn nghìn người được cứu sống, phần lớn đã sợ hãi đến mất khả năng nói, bọn họ nhìn hằng tinh từng cung cấp ánh sáng và năng lượng cho bọn họ đã biến thành một hình dáng mông lung.

Tựa như một bậc trưởng giả thân mật đã nhắm mắt, ánh sáng ảm đạm, bắt đầu nhanh chóng co rút lại.

Tần Đế mang theo Thần Vũ Tuyệt Oánh bay vào thuyền cứu nạn Côn Luân, nhanh chóng rời khỏi.

Àm!

Àm Àm Àm!

Hằng tinh nổ mạnh, quê nhà bọn họ dựa vào, chớp mắt đã biến thành nghĩa địa mà khắp nơi đều có thể thấy trong vũ trụ.

Có vài người đã hồi thần, bắt đầu khóc lớn.

Nhưng quay đầu nhìn cảnh tượng bên ngoài, tiếng khóc của bọn họ đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt Tần Đế lóe lên lạnh lẽo, dùng hết khả năng cứu trợ những người chạy nạn vẫn còn hơi thở.

Thuyền cứu nạn Côn Luân là phi thuyền cho quần thể có quy mô lớn nhất Lam Tinh, vốn chính là phi hành khí tạo ra năm đó khi Tần Đế dẫn dắt Nhân Tộc Lam Tinh càn quét vũ trụ.

Chỉ là sau khi thức tỉnh thần văn lực, những thuyền cứu nạn này bị bỏ qua, để chất chồng trong Côn Luân mà thôi.

Không nghĩ tới ông ta lại lần nữa tỉnh lại, thứ rách nát năm đó không để vào mắt lại biến thành cọng rơm cứu mạng.

“Các ngươi muốn đi đâu?”

Tần Đế nhìn vô số sinh linh khác nhau đếm không hết, trầm giọng hỏi.

“Tình Đế bệ hạ, chúng ta muốn rời khỏi Nam vũ trụ!”

“Đúng, nền tảng Alpha đã thả ra tin tức, Nam vũ trụ chỉ còn tuổi thọ 49 ngày, chúng ta không muốn chết!”

“Tuy kết giới của Lam Tinh rất mạnh, nhưng một khi bị mở ra, Lam Tinh cũng sẽ không chống nổi!”

Tần Đế quay đầu, nhìn về phía dải đất trung tâm trong vũ trụ mờ mịt, nơi đó chính là nơi ông ta phải liều cả tính mạng để bảo vệ, nếu đã có người thay thế, vậy bản thân ông ta cũng không quan trọng nữa.

Nền tảng Alpha đo được thuyền cứu nạn của Côn Luân bỗng nhiên tăng tốc, Y Toa Bối Nhĩ vội vàng truyền tin tức đến quang não của Cố Trường Khanh.

“Tình Đế bệ hạ, Tần Đế hình như muốn tự ý hành động!”

A Nhĩ Nặc Hàn cũng không hiểu, Tần Đế vẫn luôn cứu viện, sao đột nhiên chuyển hướng bay về ranh giới của Nam vũ trụ?

Hai mắt Cố Trường Khanh nheo lại, trả lời: “Ông ta muốn đi thì để ông ta đi, Y Toa Bối Nhĩ, thử liên lạc với Trương Hồ và Ngục Ma xem.”

Hoàng Đế bất giác thở dài một hơi: “Tình Đế bệ hạ, chuyện phân thân làm cũng không thể toàn bộ trách ông ta, ít nhất ông ta muốn lập công bù lại, kết cục cũng không xem là quá xấu.”

Cố Trường Khanh không đáp lời, chỉ là phóng thích thần niệm, theo chỉ dẫn của Từ Thi Tình, liên tục tìm kiếm chỗ trận nhãn của Thần Phù.

Nghĩ tới con gái Nghiên Nghiên, vài ngày không gặp, bé vậy mà có thể thao túng tự nhiên Thập Điện Diêm La, nhất thời có chút vui mừng.

...

“Ha ha ha! Từ tình nhuệ Lam Tinh lưu lạc đến bước chó nhà có tang, quá buồn cười!”

Mấy người Trường Hồ vừa mới xác định phương hướng thì đã nghênh đón một đám thần văn giả khí tức pha tạp đi tới.

Thích Ngọc Na nhỏ giọng nhắc nhở: “Bọn chúng đều là thần văn giả hắc ám, xem ra là từ Bắc vũ trụ trở về.”

Ánh sáng đỏ trắng quanh thân Chu Tước đại thịnh, cô giận dữ quát: “Lũ cường đạo tinh tế các ngươi, ngay cả cầu cũng không bằng!”

Lai giả bất thiện, mấy người Trương Hồ đã sớm muốn phát tiết cơn phẫn nộ, bấy giờ cả đám vung tay, hai mắt đỏ ngầu phẫn nộ gầm lên: “Các huynh đệ, lên!”

Tiếng nói vừa dứt, y lập tức thúc giục thần văn, Thánh Hồ đen sẫm rít gào lao ra.

Rống!

Răng rắc!

Ma Thần Chi Chùy từ trên cao nện xuống, điện quang hỏa thạch trong bầu trời nhanh chóng bay lên.

Thần văn giả hắc ám toàn lực ngăn cản, gào thét nghênh đón.

Sau khi bọn chúng tìm được tinh thể giam cầm Tinh Không hung thú thì đại khai sát giới, cướp đoạt mảnh vỡ thần văn lực đến sạch sẽ không còn.

Nhưng bọn chúng không dự đoán được, những thứ này đều là Đấu La cổ tộc dự trữ nuôi dưỡng.

Tất cả mảnh vỡ thần văn lực trong cơ thể Tinh Không hung thú đều đã bị máu của Đấu La cổ tộc làm ô nhiễm, ai dung hợp những mảnh nhỏ này đều sẽ bị Đấu La cổ tộc điều khiển!

Ý chí bản thể của những thần văn giả hắc ám này đã mất, không khác gì với tang thi thời mạt thế!

Trước đó không lâu, Đâu La cổ tộc ẩn nấu dưới lòng đất nhìn đám ô hợp thế tới rào rạt, hoàn toàn không dám chống lại.

Đúng lúc đám thần văn giả hắc ám này tìm tới nơi nương tựa, vì vậy đã phát huy công dụng.

Đám bò sát bị Khang Nạp chơi một vỏ làm gì có ai là đối thủ của thần văn giả hắc ám, bọn họ bị đánh tới lung tung rối loạn, chạy trốn tứ phía.

Tộc đàn tinh anh của Đâu La cổ tộc coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra, trực xuất đám thần văn giả hắc ám này.

Đế Khâm Na Tịch tránh ở chỗ tối xem xong náo nhiệt ở Nam vũ trụ, bị Khang Nạp thuyết phục, hai người liền quyết định quay lại sào huyệt ở Đâu La cổ tộc trước rồi lại lên kế hoạch sau.

Không nghĩ tới trên đường lại gặp đàn tang thi tinh tế này.

Đế Khâm Na Tịch trêu tức cười lớn: “Cố Trường Khanh còn muốn cho Nam vũ trụ chút hy vọng, ha ha, nhưng lại bị ta biết được! Các người đi giết hết đám chó nhà co tang ở Nam vũ trụ đi, tương lai ta sẽ mang các người xưng bá vũ trụ!”

Cứ như vậy, đám thần văn giả hắc ám này thanh to thế lớn tiến đến, ngăn chặn đường đi của đám người Trương Hồ.

Chương 413: Giết Đi! Chiêu Hàng Vô Dụng!

Chương 413: Giết Đi! Chiêu Hàng Vô Dụng!

Ngày đầu tiên Nam vũ trụ co lại, thời không hỗn loạn.

Ngoại trừ số liệu trong quang não, thời gian ở Nam vũ trụ đã không còn tồn tại.

Sinh linh vũ trụ nhìn từng tinh hệ nổ tung rồi tiêu vong trong màn hình, không ai không run rẩy, bắt đầu lên án kẻ khởi xướng.

“Đế Khâm Na Tịch, sớm muộn gì cũng khiến cho tất cả vũ trụ chôn cùng!”

“Còn có Đâu La cổ tộc, bọn chúng mơ ước chỉ là Lam Tinh sao, bọn chúng là muốn thay thế Nhân Tộc có được lịch sử lâu đời nhất, thống trị ngũ phương vũ trụ!”

“Các người rút cuộc cũng nghĩ thông rồi, kỹ nữ thói tha này vì trả thù mà chuyện gì cũng làm được, ngay hôm nay của Nam vũ trụ có thể chính là ngày mai của chúng ta!”

“Hừ, các người đang nói cái gì, cơ hội tốt như vậy đưa đến cửa, chúng ta hẳn nên giết chết tất cả sinh linh Nam vũ trụ chạy ra ngoài, như vậy chúng ta mới có cơ hội xưng bá!”

“Đế Khâm Na Tịch không làm sai, kẻ mạnh làm vua, Nhân Tộc Lam Tinh lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao?”

“Nói cho cùng, chẳng qua tiện nữ này thủ đoạn có hơi nham hiểm, chúng ta đã chuẩn bị đuổi giết những Nhân Tộc chạy trốn!”

Lam Tinh, tòa nhà trung tâm.

Về mặt tất cả mọi người ngưng trọng, bọn họ không rảnh quan tâm đến trào phúng và thương hại của người ngoài, hết sức chăm chú duy trì hiện trạng của Lam Tinh!

...

Bên ngoài Nam vũ trụ, biển ngân hà bị lôi đình bổ ra một khe nứt, khí thế vô cùng khủng bố.

Thần văn giả hắc ám xông tới không kịp trốn tránh, trong chớp mắt đã hóa thành tro tàn.

Cảm xúc của Triệu Phong và Ngô Duệ đã phần nộ đến cực điểm.

Bởi vì thực lực của bọn họ mạnh mẽ như thế, nhưng lại không cách nào từ bên ngoài đánh nát Thần Phù kia.

Đàn tang thi tinh tế này tới vừa đúng lúc!

Trên người Triệu Phong hiện lên Bất Diệt Thần Hoàng để giáp, mảnh không gian này nhất thời bị ánh sáng đỏ sậm chiếu sáng.

Anh ta thúc giục Thiên Khung thần văn, đôi cánh ánh sáng cực lớn đột nhiên lớn lên mấy trăm lần, giống như một con phượng hoàng thần kỳ kêu lạnh lạnh, xuyên qua đám thần văn giả hắc ám, nơi đi qua, xác chết đầy trời!

Rống!

Thân hình Ngô Duệ chấn động, Long Thần để giáp phụ thể, Giao Long phía sau uy vũ khí phách phát ra một tiếng rùng rùng thật lớn.

Rầm Rầm!

Khí xoáy đảo ngược, đình tai nhưc óc!

Đàn tang thi kia giống như bị cố định lại, không thể nào thoát khỏi xiềng xích lực lượng của thần văn Tồn Phong.

Hầu Tử Đấu Chiến Ma Thần để giáp phụ thể, Tử Kim Quan phát sáng rực rỡ.

Nó há miệng điên cuồng gào thét phát tiết phần nộ một phen, cách ly đội ngũ thần văn giả hắc ám ra, khí thể toàn thân hóa thành khí thể thần hồn diệt thế, đánh cho bọn chúng thần hồn tiêu diệt.

Thao Thiết, Thích Ngọc Na, Chu Tước cũng giết đến điên cuồng!

Bọn họ ở trong bảo hộp thời gian dung hợp lâu như vậy, đã là tồn tại có thể hủy diệt cả một tinh hệ.

Chỉ là, một cái Âm Dạ Thần Phù này giống như bao trùm toàn bộ Nam vũ trụ, tất cả sát khí của bọn họ đánh vào nó đều bị Thần Phù hấp thu mà không hề sút mẻ.

“Lão đại, người cố chống đỡ!”

Ma Thần Chi Chùy của Trương Hổ lại đánh ra.

Oanh!

Răng rắc!

Khắp tinh vực kịch liệt chấn động, thần văn giả hắc ám bị đánh trúng trong nháy mắt ngã xuống.

Những cổ tộc khác của Nam vũ trụ cũng không cam chịu yếu thế, bọn họ toàn lực ứng phó, các loại thần văn cổ tộc bộc phát ra uy thế cường đại, thảo phạt những thần văn giả hắc ám này.

Nhưng vào lúc này, bốn phương tám hướng đột nhiên có khí tức cường đại tụ tập lại.

Không tốt!

Mấy người kinh hãi!

Thích Ngọc Na dùng ý niệm truyền âm: “Là quân đoàn thần văn giả của những phương vũ trụ khác, mọi người hãy tập trung nâng cao tinh thần!”

Hư không phía sau Ngô Duệ và Triệu Phong, một rùng một phương vòng ra một khu vực, thần văn giả hắc ám gần như toàn bộ chết thảm.

Nhưng cảm nhận được hơi thở có lai lịch không rõ, hai người đều ngăn ra.

Nghe được Thích Ngọc Na nhắc nhở, phi thân tới bên ngoài nơi những cô tộc khác đang tụ tập.

Cửu Dương đế giáp của Chu Tước phát ra ánh sáng chói mắt, cô cao giọng hét: “Là liên quân của Bắc vũ trụ và Tây vũ trụ.”

Thao Thiết xoay Chiến Thần Phủ, thần văn lực mạnh mẽ bùng nổ, phần nô quát: “Mẹ nó! Lại dám lợi dụng lúc người khác khó khăn, Giết!”

Nhưng mà, một màn quỷ dị xảy ra!

Những thần văn giả hắc ám đã chết kia, phần thi thể bị tách rời đang điên cuồng rung động, chớp mắt đã cùng nhau bay về một hướng.

“DM*, đây là cái gì!”

Trương Hồ nhìn cơ thể bị long tức nóng rực đốt trụi đã bay ra khỏi uy áp lôi đình bạo kích của chùy, trong lòng không khỏi kinh hãi!

Khắc khắc khắc!

Một thanh âm quỷ dị vang lên, thủ lĩnh của Cực Quy tộc xuất hiện trong hư không, cao giọng cười to: “Nhân Tộc sắp tiêu đời rồi! Các người còn cố giãy giụa cái rắm gì chứ?”

Một thủ lĩnh của Cực Ngoan tộc cũng đứng ra, liếc mắt nhìn mấy người Trương Hồ, cười quái dị nói: “Mấy người các người thực lực phi phàm, đến đâu cũng sẽ tỏa sáng, đi theo chúng ta thì thế nào?”

Ngạc Tích tộc cũng đứng ra mượn sức chiêu hàng: “Tương lai Nam vũ trụ hủy diệt, Bắc vũ trụ chính là bá chủ mạnh nhất, Nhân Tộc các người cũng còn có cơ hội quật khởi.”

Trương Hồ gọi quân đoàn của Nam vũ trụ ra phía sau, châm chọc cười lớn: “Các người biết Nhân Tộc nhất định sẽ bị

diệt? Cho dù Nhân Tộc có diệt, Nam vũ trụ vẫn còn nhiều cổ tộc cường đại như vậy, làm sao đến phiên một lũ sâu bọ dưới lòng đất như các ngươi lên làm lão đại?”

Mọi người cười vang.

Nhưng sắc mặt Trương Hồ đột ngột biến đổi, y lạnh lẽo quát to: “Giết bọn chúng!”

Chương 414: Quốc Bảo Tham Chiến!

Chương 414: Quốc Bảo Tham Chiến!

Trương Hồ gầm lên: “Giết bọn chúng!”

Thao Thiết đứng trong sương mù màu lam, khí thế Thần Thú để giáp bùng nổ, vô số hơi thở đến từ nơi hoang dã tận cùng hư không mạnh mẽ bổ nhào tới.

Người của Đấu La cổ tộc lại ẩn thân biến mất.

Xuất hiện trước mặt Thao Thiết lại là một thân thể hình người bị đánh nát.

Thì ra sau khi những thần văn giả hắc ám này bị gọi về thì đã bị Đấu La cổ tộc chấp vá lại với nhau, sau đó rót vào bên trong một luồng thần văn lực mới, bắt nó biến thành một con rối cao khoảng mười tầng lầu.

“Thật mẹ nó ghê tởm!”

“Cái đệt, mấy con sâu bọ này đều có suy nghĩ gì vậy!”

Những thần văn giả hắc ám bị bắt trở thành thứ kinh khủng này đều điên cuồng gào thét, giống như ác quỷ trong địa ngục âm u nhận lấy trừng phạt.

Thích Ngọc Na phi thân lên chắn trước mặt Thao Thiết.

Mi tâm tụ lại, cười thảm nói: “Tránh ra, lũ này giao cho ta!”

Dứt lời, Bách Quỷ Dạ Hành để giáp bao trùm cơ thể, lốc xoáy quỷ khí lạnh lẽo tụ lại, hư không phía sau cô có vô số quỷ ảnh hiện ra.

A!

A A!

Sắc mặt cô xanh mét, lòng bàn tay mở ra, trong hư không ánh sáng U Minh rung động, Tinh Hà Tỏa Liên giống như một con cự mãng quỷ dị uốn lượn khóa chặt cả mảnh không gian.

Trương Hồ tức khắc hạ lệnh: “Những người khác, giết cho ta!”

Song phương giao chiến, toàn bộ thân văn của cả vũ trụ đều gần như đồng thời bộc phát ra uy thế mạnh mẽ, không gian thay phiên nhau nứt ra không ngừng chấn động.

Đáng tiếc là, hình ảnh như vậy nền tảng Alpha đã không thể trực tiếp!

Bởi vì Nam vũ trụ đã bắt đầu co lại.

Ngao!

Rống rống rống!

Vài thân ảnh màu trắng đen không biết từ khi nào đã gia nhập chiến trường.

Thần văn giả của cổ tộc yếu ớt được chúng nó cứu lên, ném vào trong một không gian an toàn.

Rống!

Manh Lan gầm lên một tiếng, khiến cho thần văn giả Nhân Tộc kinh ngạc không thôi.

“Thất Tử!”

“A Bảo!”

“Còn có Hoa Hoa của ta!”

“Hòa Diệp!”

Mấy người Trương Hồ vui đến phát khóc!

“Phi Vân!”

Ngô Duệ hô to một tiếng, bay xuống thấp rồi xoay người, dừng ở phía sau Phi Vân.

Trương Hồ đột nhiên phấn chấn tinh thần, âm thanh như hồ gầm: “Ha ha ha! Lam Tinh sẽ không diệt! Các huynh đệ, giết sạch bọn chúng đi rồi chúng ta sẽ đi lấy đầu ả Đế Khâm Na Tịch!”

...

Vô số tinh hệ bị hủy, sinh linh trong lúc chạy trốn bị xé nát, ngay cả những tinh hệ xung quanh cũng trở thành phế tích.

Vào lúc một thông đạo cuối cùng khép kín, Tàn Đế toàn lực điều khiển thuyền cứu nạn Côn Luân chạy ra ngoài.

Ông ta vừa ra ngoài mới phát hiện, một tinh hệ khá xa xôi phía trước cũng theo lực lượng của Thần Phù mà đè ép về phía Nam vũ trụ.

Thân hình Thần Vũ Tuyết Oánh mềm nhũn, ngời phịch lên mặt đất.

Bởi vì tình huống bên trong Nam vũ trụ đều đã không nhìn thấy, chỉ cảm thấy có một luồng tử khí đang mạnh mẽ bao vây xung quanh.

Tất cả sinh linh đều che mặt khóc: “Chúng ta đã không còn nhà!”

Khuôn mặt Tàn Đế lạnh lẽo, nhìn chằm chằm phương hướng Tây vũ trụ, ông ta thả ra thần niệm, tìm kiếm khí tức của Đế Khâm Na Tịch ở xung quanh.

...

Bên ngoài Nam vũ trụ, thần văn lực không ngừng xé rách không gian.

Tinh Hà Tỏa Liên của Thích Ngọc Na chặt chẽ khóa cứng con rối do thần văn giả hắc ám tạo thành, thúc giục Thiên Cù thần văn câu ra thần hồn của bọn chúng.

Bách Quỷ Dạ Hành để giáp phóng ra sát khí lạnh lẽo, tạo ra một kích trí mạng đối với thần hồn của bọn chúng!

Rống!

Thân hình Hòa Diệp biến trở thành cực lớn, vung lên móng vuốt to lớn, bổ nhào lên, há miệng cắn lên đầu con rối, mạnh mẽ quăng nó lên.

Con rối kéo lê thân hình công kênh, hoàn toàn trốn không được.

Đầu bị Hòa Diệp mạnh mẽ xé đứt, máu tươi tanh hôi từ trong thân thể bắn ra, sương mù màu tím đen lan tràn về phía Hòa Diệp.

“Hòa Diệp, cẩn thận!”

Thích Ngọc Na khóa chặt không gian trong Tinh Hà Tỏa Liên, bay đến phía trên Hòa Diệp, bàn tay phát ra âm phong cường đại, đánh vào phần ngực của con rối khổng lồ.

Hòa Diệp nghe răng trợn mắt, lộ ra hàm răng sắc nhọn rít gào, trực tiếp cắn đứt cánh tay của con rối.

Tinh Hà Tỏa Liên quang mang sáng rực, hai chân con rối mở ra muốn chạy thoát, nhưng thần hồn của tất cả thần văn giả hắc ám đã bị phá hỏng.

Nó lao đảo vài bước, ầm một tiếng ngã xuống, phần chân tay còn lại tách rời ngay tại chỗ.

Ngô Duệ phóng long tức mạnh mẽ tới, đối bọn chúng thành tro bụi.

Thích Ngọc Na vuốt ve đầu Hòa Diệp: “Nhóc con, cảm ơn người đã tới giúp ta.”

Hòa Diệp cộ lên người Thích Ngọc Na, bay về phía Hoa Hoa.

Ngân Hà chấn động, trời cao run rẩy.

Rất nhiều hành tinh sinh cơ bùng bùng kiểm tra đo lường được biến hóa của Nam vũ trụ thì đều khởi động phòng ngự.

Phi thuyền tinh tế hào quang lóng lánh, liều mạng thoát đi tới những không gian khác của vũ trụ.

Cơ Giới Chi Tâm của Y Toa Bối Nhĩ đã toàn lực mở ra, cô biết, số liệu bên trong Nam vũ trụ đã không còn giá trị tham khảo gì.

A Nhĩ Nặc Hàn nói: “Y Toa Bối Nhĩ, rất vui vì được làm cộng sự với người lâu như vậy, người là một người lãnh đạo hoàn toàn đủ tư cách.”

Y Toa Bối Nhĩ hiềm thấy mà cười nói: “Hàn tiền bối, người là Bá Nhạc của ta, lời cảm ơn ta sẽ không nói nữa, hiện tại ta chuyển giao số liệu trong vũ trụ cho người, người hãy phụ trách công bố chúng.”

A Nhĩ Nặc Hàn nghi ngờ nói: “Vậy còn người?”

Hư không phía sau Y Toa Bối Nhĩ là một mảnh hắc ám, cô đi đến trước mặt quang não Tiểu Thứ, giống như đã hạ quyết tâm.

Quay đầu lại nhìn A Nhĩ Nặc Hàn một cái: “Hàn tiền bối, lần nguy cấp này không chỉ là cái Thần Phù kia, ta cần lợi dụng những quang não chưa bị gián đoạn để tính toán ra chỗ uy hiếp ở bên ngoài.”

A Nhĩ Nặc Hàn chấn động, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, vội đáp: “Được.”

Chương 415: Chuyện Còn Lại Đành Phải Giao Cả Cho Ngài

Chương 415: Chuyện Còn Lại Đành Phải Giao Cả Cho Ngài

Lúc này, thần văn giả của Lam Tinh phần lớn có thực lực trung, hạ đẳng.

Bởi vì siêu cường giả đều đi theo Trương Hồ gia nhập vào đội ngũ chinh phạt.

Bọn họ phân bố ở các nơi, theo chỉ thị của tòa nhà trung tâm mà lần lượt tu bổ tăng mạnh kết giới.

Nhưng số liệu mà nền tảng Alpha tuyên bố vẫn khiến lòng người hoảng sợ.

Hoàng Đế tự mình lộ mặt nói chuyện, lại nói thêm cả tiến triển của Cố Trường Khanh và Từ Thi Tình công bố bất cứ lúc nào.

Tuy còn chưa tìm được mắt trận, nhưng đối với Nhân tộc mà nói, tin tức gì của Cố Trường Khanh cũng là ủng hộ và an ủi tốt nhất với bọn họ.

Hoàng Đế còn nói: “Từ khi Nhân Tộc bắt đầu xuất hiện thì đã định sẽ không hủy diệt, các ngươi chẳng lẽ không cho rằng như vậy sao?”

“Nhân tộc tới nay đều không e ngại tai ương, tai ương càng lớn, Nhân Tộc chúng ta sẽ càng mạnh mẽ!”

“Nếu các ngươi cảm thấy trong lòng bất an, có thể gia nhập đội ngũ phòng ngự, mà không phải là giết hại đồng loại của mình, khiến cho người thân biến thành kẻ thù!”

Những người đang làm âm ỉ ở đường lớn thoáng chốc đã bình tĩnh trở lại.

Từ Thi Tình còn chưa uống giọt nước nào, khóe miệng đã chảy ra máu.

Cố Trường Khanh để Vương Dung dứt cho cô nhưng lại bị từ chối.

“Đế quân, một cửa này nếu còn không chống được, quốc sư như ta thật đáng chết!”

Nghe được ý niệm truyền âm của cô, Cố Trường Khanh liền trả lời: “Có ta ở đây, cửa nào cũng không có trở ngại, cần ta làm cái gì thì người cứ nói!”

Từ Thi Tình đã lâu không nói chuyện.

Thời gian trong mật thất giống như dừng lại, không hề trôi đi.

“Đế quân, ta cần ngài tới gần Thần Phù, lấy chính mình làm môi giới để truyền lại cho ta sóng ánh sáng của Thần Phù, kỹ năng bói toán của ta đã bị quấy nhiễu, mỗi lần bị cắt đứt đều phải làm lại từ đầu, rất lãng phí thời gian.”

Từ Thi Tình có chút suy yếu, nhưng lời nói lại vô cùng khẩn thiết như thể không cho phép đối phương từ chối.

Cố Trường Khanh đáp ứng: “Được. Có lẽ đích thân ta đi, không chừng có thể trực tiếp tìm ra mắt trận!”

Từ Thi Tình vội lắc đầu, trong đôi mắt trống rỗng tựa như có ánh sáng dao động lóe lên.

“Đế quân, ngài nhất định phải sống sót, ngài là điểm mấu chốt của cả Lam Tinh, thậm chí là cả Nam vũ trụ!”

Về mặt Cố Trường Khanh bình tĩnh, hấn trấn an: “Yên tâm, ta cũng không ngốc như Tần Đế, vì một cái Thần Phù mà làm

chuyện ngu xuẩn!”

Dứt lời, hắn trực tiếp bay ra khỏi Lam Tinh.

Biên giới của vũ trụ là nơi sự cố xảy ra lớn nhất, lúc này tất cả thông đạo đã hoàn toàn đóng lại, Cố Trường Khanh thử thúc giục tất cả thần văn cũng không thể mở ra được một khe hở.

Nhưng hắn mơ hồ cảm giác được, phía sau có thứ gì đó đang theo đuôi mình.

Ngưng thần phân biệt, khí tức kỳ quái kia lại không thấy nữa!

Cố Trường Khanh mở ra thần thức, cùng Từ Thi Tình kết nối, thần niệm của Từ Thi Tình nhanh chóng xoay chuyển.

Cùng lúc đó, cô vừa suy diễn số mệnh của Lam Tinh vừa tìm kiếm cửa đột phá trong năng lượng dày đặc của Thần Phù.

...

Đám Trương Hổ cuối cùng cũng diệt sạch toàn bộ đám liên quân Tây Bắc vũ trụ tới khiêu khích.

Thủ lĩnh Cự Quy tộc và Ngạc Tích tộc mang thương thế đào tẩu, thủ lĩnh các tộc khác và thủ hạ bị tiêu diệt toàn bộ.

Dư nghiệt của các tinh hà Tây vũ trụ quỳ xuống xin tha: “Chúng ta xin thề, vĩnh viễn không là kẻ địch với Nhân Tộc Lam Tinh, xin hay tha cho chúng ta!”

Manh Lan và Phi Vân phát ra tiếng gầm rung trời, mây đại quốc bảo vây quanh bọn chúng vào giữa.

Trong đôi mắt đen trong bắn ra ánh sáng thù hận.

Chúng nó dù không biết nói, nhưng đối với đám Tây vũ trụ không nói uy tín này đã sớm căm ghét tận xương!

Manh Lan vươn móng vuốt, tóm một tên nhìn như thủ lĩnh lên, ném về phía không trung.

Phi Vân và Thất Tử lập tức cắn tới, xé tên kia thành hai khúc.

“Hô Tử, ngươi còn do dự cái gì! Quốc bảo còn biết diệt cỏ tận gốc, ngươi còn mềm lòng!”

Một tiếng Thích Ngọc Na chất vấn khiến cho mọi người phần nộ tăng vọt.

Àm!

Nhưng lúc này, phương hướng Nam vũ trụ bỗng truyền đến một tiếng nổ.

Chu Tước và Ngô Duệ thả thần niệm ra để tra xét nhưng lại không thấy có gì khác thường.

Sắc mặt Trương Hồ âm trầm nói: “Vốn chúng ta vì ứng đối với tai ương mà muốn tha cho các người một mạng, nhưng không ngờ các người lại cấu kết với đám bò sát ở Bắc vũ trụ làm việc xấu, nếu đã chán sống rồi, vậy thì hãy chết đi!”

Thất Tử nhìn quanh thân chủ nhân cuộn cuộn sát khí, gầm lớn một tiếng rồi đại khai sát giới.

Những người khác cũng không do dự nữa, thời khắc báo thù đã tới!

Cổ Trường Khanh dùng thần văn lực đối kháng với áp lực cường đại của Thần Phù phát ra, rốt cuộc ở một mảnh tinh vân X cuối cùng phát hiện ra manh mối!

“Có phải nơi này hay không?”

Trong mật thất, ngực Từ Thi Tình đột nhiên nhói lên một cái cực kỳ đau đớn, cô phun ra một ngụm máu tươi, suy yếu

nói: “Đế quân, chuyện còn lại... đành phải giao hết cho ngài rồi!”

Chương 416: Nguy Hiểm Còn Chờ Ở Phía Sau

Chương 416: Nguy Hiểm Còn Chờ Ở Phía Sau

Phạm vi của Nam vũ trụ không ngừng thu nhỏ, một khi phản ứng tổng hợp hạt nhân trong hằng tinh của mỗi tinh hệ ngừng lại thì nó sẽ tiến vào quá trình co rút.

Cuối cùng sẽ xảy ra vụ nổ lớn, thế giới ba chiều sẽ sụp đổ, năng lượng suy giảm đến chỉ còn hai chiều, sau đó tiếp tục bị áp súc, cuối cùng trở thành một điểm kỳ dị không hề có năng lượng.

A Nhĩ Nặc Hàn lợi dụng mô hình mà Y Toa Bối Nhĩ suy diễn ra trước khi xảy ra chuyện, đã tính ra được kết cục của Lam Tinh.

Cách thời gian kết giới tan vỡ chỉ còn một ngày.

Nói cách khác, nếu trong một ngày này Thần Phù còn chưa bị phá thì tận thế sẽ thật sự ập tới.

Nền tảng Alpha trực tiếp lúc được lúc không, cho đến hiện tại đã không nhìn thấy bất cứ hình ảnh nào.

Những vũ trụ khác đều vang lên luận điệu bi quan, bọn họ liên tục đưa ra những dự đoán xấu về tương lai của Nam vũ trụ.

Điều này khiến cho rất nhiều sinh linh bình thường khó mà tiếp nhận.

“Nếu Nam vũ trụ cứ như vậy không còn, chúng ta sớm muộn cũng sẽ như vậy!”

“Ngày rớt cuộc là thứ gì, sao có thể dễ dàng mà hủy diệt cả một vũ trụ như vậy?”

“Ta vẫn tin tưởng vào số liệu của nền tảng Alpha, không hy vọng Nhân Tộc Lam Tinh bị hủy diệt.”

Y Toa Bối Nhĩ toàn lực điều khiển Cơ Giới Chi Tâm, cùng Tiểu Thứ hợp sức chế tạo ra toàn cảnh Thần Phù bao vây quanh Nam vũ trụ.

Tiểu Thứ chán nản nói: “Người lãnh đạo, ta đã so sánh tất cả kho số liệu thì phát hiện Thần Phù này không có năng lượng, vậy thì ánh sáng của Thần Phù từ đâu tới?”

Y Toa Bối Nhĩ bình tĩnh trả lời: “Tiểu Thứ, người so sánh chỉ là một phần bên trong, năng lượng của Thần Phù này đều ở phần bên ngoài, hơn nữa...”

Oanh!

Y Toa Bối Nhĩ còn chưa nói xong, kết giới của Lam Tinh bắt đầu buông lỏng.

Răng rắc!

Bên ngoài kết giới lại lần nữa chịu sự trùng kích nghiêm trọng!

Tiểu Thứ lập tức vang lên thanh âm cảnh báo, nơi lánh nạn tại các khu lớn của Lam Tinh mở ra toàn bộ.

Tất cả thần văn giả trên Lam Tinh đều xuất động tập thể, tập kết tại nơi tồn tại của kết giới.

...

Lúc bấy giờ, Lâm Nguyệt Dao cực kỳ bất an, cứ cầm điện thoại lên rồi lại do dự bỏ xuống, nàng rất muốn biết Cố Trường Khanh hiện tại như thế nào, có gặp phải nguy hiểm gì hay không.

“Bỏ đi, ta không thể làm hấn phân tâm.”

Lâm Thủy Dao đứng trước cửa sổ, sắc mặt sầu lo nói: “Tỷ tỷ, lần đại nạn này dường như kinh khủng hơn nhiều so với trước kia.”

Cố Nghiên Nghiên ra khỏi phòng ngủ, mỉm cười lên tiếng trấn an: “Ma ma, tiểu di, cứ yên tâm đi, ba ba đã tìm được biện pháp rồi, Lam Tinh sẽ không sao đâu! Cho dù có chuyện thì con cũng có thể khiến tất cả mọi người an toàn mà!”

Lâm Nguyệt Dao ôm bé vào trong lòng, nghe thế liền hỏi: “Nghiên Nghiên, ngươi vẫn luôn ở trong phòng ngủ, sao lại biết ba ba đã có cách?”

“Đúng vậy, Nghiên Nghiên, ba ba ngươi đến giờ cũng chưa từng gọi điện thoại về kia mà.”

Lâm Thủy Dao cũng đi tới, sờ đầu cô bé, không dám biểu lộ ra sợ hãi gì, sợ cô bé lúc này lại chịu phải kích thích.

Cố Nghiên Nghiên chỉ lên phía trên: “Mọi người không biết đấy thôi, hiện tại vẫn còn chưa tính là đáng sợ, thứ đáng sợ còn ở phía sau!”

Hai tỷ muội đều cho rằng Cố Nghiên Nghiên đang nói mê sảng.

Luống cuống tay chân mà đo nhiệt độ cơ thể và kiểm tra thân thể cho bé.

Nhưng Cố Nghiên Nghiên lại chạy ra ngoài, ừng ực uống hết một cốc nước, sau đó dậm chân chạy về phòng ngủ.

Trước khi đóng cửa còn nói: “Con lại muốn ngủ rồi, ma ma và tiểu di đừng làm phiền con!”

Lâm Thủy Dao xác định Nghiên Nghiên không sao thì mới thở phào một hơi, “Tỷ tỷ, có lẽ là Nghiên Nghiên nằm mơ thấy tỷ phụ, không cần quá lo lắng.”

...

Cùng một quãng thời gian.

Hoàng Đế và Tiểu Đoàn Đoàn đang tọa trấn trong phòng phát sóng trực tiếp.

Bọn họ đã tuyên bố với Nhân Tộc Lam Tinh và các sinh linh trên hành tinh xung quanh về tin tức tị nạn.

Tác dụng như vậy tuy rằng không lớn, nhưng ít ra cũng khiến cho họ hiểu rõ một chuyện, đó chính là chưa đến một khắc cuối cùng thì không được buông tha hy vọng.

...

Tinh vân biến hóa, Thần Phù uy áp kinh người!

Cố Trường Khanh đứng trên tầng mây, sắc mặt u ám, nghe được một câu cuối cùng của Từ Thi Tình khiến hắn thấy hơi xôn xang, nhưng bây giờ hắn nhất định phải thật bình tĩnh, sứ mệnh của hắn thật sự rất lớn.

Cố Trường Khanh thúc giục thần văn lực tự thân.

Cự tượng Tử Thần, Minh Thần, Cốt Đế, Tổ Kỳ Lân, Hắc Long, Bạch Hổ, còn có Ma Đồng đều đồng thời hiện thân, trong phút chốc hắc khí cuồng bạo đảo lộn một mảnh không gian.

Phá Không Chi Liêm cùng Ma Đồng Vũ Tiến đã chuẩn bị xong.

Những thần văn khác cũng đã vận sức, chờ thời phát động.

Đúng lúc này, quang não của Cố Trường Khanh thu được tin tức đến từ Y Toa Bồi Nhĩ.

“Tinh Đế bệ hạ, ba phút sau năng lượng của mắt trận sẽ suy giảm đến yếu nhất, bỏ qua cơ hội lần này thì chỉ sợ kết giới Lam Tinh sẽ vỡ nát, có thể chúng ta không còn cơ hội nữa.”

Cơ Giới Chi Tâm của Y Toa Bối Nhĩ dùng tốc độ nhanh nhất vận chuyển, cô thông qua sự phân bố năng lượng của Thần Phù mà phát hiện Âm Dạ Thần Phù này bản chất chính là một đại trận co rút.

Khác với những đại trận hộ pháp mà các hành tinh lớn khác bày ra, loại đại trận co rút này chính là vì hủy diệt mà sinh.

Nhưng không phải không có cách phá trận.

Bất cứ trận pháp gì đều có mắt trận, mắt trận là cơ quan, cũng là điểm có năng lượng không ổn định nhất, Từ Thi Tinh được Cố Trường Khanh giúp đỡ đã suy diễn ra mắt trận chuẩn xác.

Y Toa Bối Nhĩ tính toán ra được, là quy luật biến hóa của năng lượng!

Mắt trận của Thần Phù này chỉ có một lần suy giảm năng lượng, chính là ba phút sau.

Cố Trường Khanh liền đáp: “Được, người cứ tính toán thời gian đi, nơi này giao cho ta!”

A Nhĩ Nặc Hàn điều chỉnh góc độ, đưa thân ảnh Cố Trường Khanh vào trong màn hình trực tiếp.

Nhân Tộc lam Tinh cùng các cổ tộc còn lại may mắn sống sót đều che mặt mà khóc.

“Cổ Tinh chủ không bỏ rơi chúng ta!”

“Lam Tinh vẫn chưa bị hủy diệt thì chúng ta vẫn có hy vọng!”

“Tinh Đế bệ hạ, ngài đã tìm được phương pháp phá giải sao?”

“Thời gian đếm ngược đúng không? Mau nhìn đi, màn hình đang đếm ngược thời gian kìa!”

Tòa nhà trung tâm.

Mọi người đều đồng loạt gác lại công việc đang làm, ai nấy đều hồi hộp nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Cố Trường Khanh trên màn hình.

Hoàng Đế có được tin tức từ Y Toa Bối Nhĩ, nhanh chóng thông báo cho tất cả sinh linh.

“Thành bại chính vào lúc này, mong tất cả sinh linh hãy kiên định tin tưởng, Lam Tinh bất diệt, Nam vũ trụ bất diệt!”

Chương 417: Thành Công Rồi!

Chương 417: Thành Công Rồi!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tuy rằng chuyện này đã không còn nhiều ý nghĩa tham khảo, nhưng đối với Nhân Tộc Lam Tinh mà nói, chỉ cần thứ mình tin tưởng vững chắc, vậy thì nó nhất định có tồn tại.

Y Toa Bối Nhĩ nhanh chóng điều chỉnh hình ảnh, phóng to thân ảnh của Cố Trường Khanh lên toàn màn hình.

Lúc này, Cố Trường Khanh nhìn chăm chăm vào mắt trận, hắc vụ quanh thân cuồn cuộn, giống như chúa cứu thế thần bí giáng lâm, được mọi người cúng bái.

Nam vũ trụ lại mở ra thời gian đếm ngược.

Giống hệt như cảnh tượng trắng máu đột kích của năm đó.

“10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2...”

“Cố Tinh chủ, phải xem ngài rồi!”

Dưới vạn chúng chú mục, Cố Trường Khanh phi thân lên, tất cả cự tượng thần văn đều phóng thích ra lực lượng cuối cùng, tấn công về phía mắt trận.

Rầm! Rầm! Oanh!

Nam vũ trụ chấn động.

Kết giới Lam Tinh dưới sự đè ép bắt đầu vặn vẹo, thậm chí còn xuất hiện vài vết nứt.

Các thần văn giả toàn lực thúc giục thần văn tự thân, không tiếc dùng thân thể để bù vào!

Đây là phòng tuyến cuối cùng của Lam Tinh, bất kể thế nào cũng phải bảo vệ được!

“Không dừng lại?”

“Cố Tinh chủ thất bại rồi?”

“Nam vũ trụ xong đời rồi, không còn cơ hội nữa!”

Cố Trường Khanh thấy kim quang trong Thần Phù Trận Nhãn lưu chuyển, hấn không nhúc nhích, lại phát ra một kích, bỗng nhiên âm khí chợt dâng lên đầy trời.

Cự tượng Thập Điện Diêm La bay tới, cùng thần văn lực của Cố Trường Khanh hội tụ lại thành một lần xung kích vô cùng cường đại, Thần Phù Trận Nhãn bị đánh ra một vết nứt!

Nam vũ trụ lại chấn động không ngừng.

Cố Trường Khanh liếc mắt nhìn về phía sau, hồ thẹn nói: “Nghiên Nghiên, ba ba không bảo vệ tốt cho con!”

“Không có đâu, ba ba, người cứ bảo vệ một phương vũ trụ, còn con sẽ đến bảo vệ người!”

Giọng nói non nớt của Cố Nghiên Nghiên cùng Thập Điện Diêm La như hung thần hình thành đối lập rõ nét, Cố Trường

Khanh không hề cố kỵ, ấn ký trên tay quang mang đại thịnh, tất cả thần văn lực ngưng tụ lên một chữ.

“Phá!”

Cùng với một tiếng hét to, mắt trận bị đánh nát, kim quang của thần phú bắn ra tứ phía.

Nam vũ trụ đã ngừng co lại!

...

Lực lượng giam cầm Nam vũ trụ tan thành mây khói.

Những xác tinh thể sau khi bị hủy diệt bắt đầu tụ tập lại, dưới bầu trời cao vô ngần, chúng bay ra bên ngoài, dần dần hình thành từng cái lỗ xoáy lớn nhỏ khác nhau.

Tòa nhà trung tâm Lam Tinh.

Lúc này, tất cả quang não đều dần khôi phục vận chuyển.

Nhưng thời không đã hỗn loạn, Y Toa Bối Nhĩ và mọi người bắt tay vào vẽ ra tinh đồ mới nhất.

Sinh linh Lam Tinh và Nam vũ trụ kinh hãi đến bật khóc.

“Cố Tinh chủ làm được rồi!”

“Nguy cơ giải trừ, quá tốt rồi! Nhà của chúng ta vẫn còn!”

“Cảm tạ Cố Tinh chủ, không để cho nền văn minh của chúng ta biến mất!”

“Hiện tại nên đi tìm kẻ khởi xướng tính sở!”

Hình ảnh trong phòng trực tiếp thường xuyên chuyển đổi, từng hình ảnh lướt qua đều là hiện trạng của Nam vũ trụ lúc này.

Những tinh hệ ngoài rìa đã không còn lại chút gì, ngay cả tinh hệ đã giải thể cũng không biết đã lưu lạc về phương hướng nào.

Chỉ có vài tinh hệ ở gần Lam Tinh dưới sự hợp tác của các cổ tộc mới may mắn sống sót.

Phòng trực tiếp một mảnh vui mừng!

Sự vui sướng sống sót sau tai nạn hiện trên mặt mỗi người, bọn họ đều hướng về phía Lam Tinh, cung kính cúi đầu!

Trong các phương vũ trụ khác, tín hiệu của nền tảng Alpha lại lần nữa mở ra.

Sinh linh toàn vũ trụ đều bùng nổ!

“Cái gì! Cổ Tinh chủ ngay cả chuyện như vậy cũng có thể làm được?”

“Nam vũ trụ vậy mà giữ được rồi, cho dù chỉ còn lại một tinh hệ, một cổ tộc đi nữa đều chứng tỏ Nam vũ trụ không bị diệt, không phải sao?”

“Từ hình ảnh mà xem thì ít nhất vẫn còn đến bảy tám nghìn cái đấy!”

“Đáng sợ quá, không ngờ Cổ Tinh chủ lại có được lực lượng đối kháng cả vũ trụ!”

“Ám Dạ Thần Phù rốt cuộc là cái thứ gì, Đế Khâm Na Tịch sao lại có được vật hủy diệt như thế?”

“Bước tiếp theo là tính sổ kẻ địch đúng không? Ta rất muốn nhìn kết cục của Đế Khâm Na Tịch!”

Mấy người Trương Hồ dẫn đầu người của mình, đứng ở ranh giới của Nam vũ trụ.

Nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chương 418: Gurgon Đột Kịch - Chương 435: Truyền Thuyết Về Chủ Nhân Của Một Thời Đại Lịch Sử (Đại Kết Cục)

“Hổ Tử, lão đại đã thành công!”

“Đúng vậy, lão đại cho tới bây giờ cũng chưa từng khiến mọi người thất vọng!”

“Ta phải làm người phụ nữ của lão đại, sinh một đống bé con, để cho nòi giống của hắc trái rộng cả vũ trụ!”

“Người sinh khí con mới đúng!”

“Đừng có vũ nhục loài khí bọn ta, ta cũng có kiêu ngạo của loài khí.”

“Nên quay về rồi, về xem nhà của chúng ta!”

“Tâm lớn bao nhiêu thì vũ trụ lớn bấy nhiêu, các huynh đệ, cho dù hành tinh của các ngươi bị hủy, cuối cùng cũng có một ngày, các ngươi có thể thành lập nên một quê hương mới!”

Những cổ tộc khi đó quy hàng đối với Lam Tinh đều là cảm kích không nói nên lời.

Nếu không phải bọn họ hạ quyết tâm như vậy, chỉ sợ cổ tộc ngay cả gốc rễ cũng không còn, hiện tại ngấm lại vẫn còn nghĩ đến mà sợ!

Chương 418: Gurgon Đột Kịch

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong thắng lợi vui sướng.

Cố Trường Khanh quay về tòa nhà trung tâm, lộ mặt một lần rồi mới quay về nhà.

Mới vừa vào cửa, Lâm Nguyệt Dao và Lâm Thủy Dao đồng thời bỏ nhào vào lòng hắn.

“Lão công!”

“Tỷ phu!”

Hai người đều mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, nhất là Lâm Thủy Dao, đôi chân trắng dài chỉ thiếu chút nữa là quần lấy thất lưng Cố Trường Khanh.

Cố Trường Khanh ôm lấy cô, hôn lên mặt Lâm Nguyệt Dao một cái.

Sau đó buông hai người ra, ôm lấy con gái Cố Nghiên Nghiên vào lòng.

“Nghiên Nghiên, ba ba cảm ơn con rất nhiều.”

Cố Nghiên Nghiên cười khế bên tai hắn, nói: “Đây là bí mật giữa con và ba ba, ma ma và tiểu di đều không biết đâu!”

Cố Trường Khanh ôm chặt cô bé.

Bởi vì ngoại trừ những huynh đệ thủ hạ từng nói những lời bảo vệ mình ra thì cũng chỉ có con gái mình.

“Lão công, ta làm vài món ăn, một nhà cùng nhau ngồi xuống ăn cơm nói chuyện đi!”

Lâm Thủy Dao liếc mắt một cái, hờn dỗi nói: “Tỷ phu, sao ngay cả điện thoại cũng không gọi, chúng ta đều lo lắng chết mất.”

Cố Trường Khanh nhớ tới lời của Từ Thi Tình, mỉm cười đáp: “Lam Tinh còn thì ta còn, phương thức truyền tin tốt như vậy ở trước mắt ngươi, còn cần gọi điện thoại à?”

...

Ngoài Nam vũ trụ.

Thuyền cứu nạn Côn Luân cũng thu được tin tức trực tiếp đến từ nền tảng Alpha.

Người sống sót của các cỗ tộc ghen hòng nhìn trần trời.

“Nam vũ trụ vậy mà an toàn rồi!”

“Chúng ta không phải là người không có nhà để về nữa, có đúng không?”

“Tần Đế, chúng ta quay về đi, chúng ta không cần chạy nữa đâu!”

Bọn họ tận mắt nhìn thấy hành tinh mình từng sinh sống, từ một viên minh châu lấp lánh biến thành một viên cầu bị áp súc ra đủ loại màu sắc rồi thu nhỏ lại vô hạn, cho đến khi biến mất trong vũ trụ sâu thẳm.

Trong lòng nói không ra có bao nhiêu khổ sở.

Lúc này Thần Phù đã vỡ vụn, tất cả bọn họ đều nghĩ muốn trở về, cho dù trong các tinh hệ khác ở Nam vũ trụ đã không tìm thấy điểm dừng chân, bọn họ cũng không hy vọng mình và hành tinh mẹ mộ phần chia lìa.

Thần Vũ Tuyết Oánh nhìn Thần Phù trong không gian đã vỡ thành mảnh nhỏ, bất an nói với Tần Đế: “Thật sự đã kết thúc rồi sao?”

Tần Đế không trả lời cô ta.

Mà là phân phó người lái thuyền cứu nạn: “Các người dẫn bọn họ quay về tinh vực Lam Tinh trước, sẽ có người sắp xếp cho các người sau.”

“Tần Đế thì sao?”

Tất cả sinh linh đều nghi ngờ hỏi.

Trên đường đào vong, bọn họ cũng đã biết được thân phận của Tần Đế, lúc này thấy ông ta không có ý định trở về, tất cả mọi người có chút khó hiểu.

Tần Đế nói: “Lần này không phải là thiên tai, mà là nhân họa! Cho dù nguy cơ đã được giải trừ, độc thủ sau màn cũng phải bị kéo ra mới được.”

Ông ta giải thích như vậy, tất cả mọi người đều yên lòng.

Tần Đế dẫn theo Thần Vũ Tuyết Oánh rời khỏi thuyền cứu nạn, đuổi theo hướng Bắc vũ trụ.

...

Khi Đế Khâm Na Tịch đi theo Khang Nạp trở lại hành tinh của Đấu La cổ tộc, Nam vũ trụ đang trải qua sự co rút thể thảm nhất.

Khang Nạp vừa tiến vào thế giới dưới lòng đất đã đợi không kịp mà mây mưa với Đế Khâm Na Tịch một phen.

“Tiện nhân, kỹ nữ, khó trách những tên đàn ông đó nhìn thấy người thì hai mắt đều đại ra, người đáng bị như thế! Nói cho ta người muốn cái gì, ta đều cho người!”

Khang Nạp ý do vị tấn (1), ánh mắt hung ác tham lam, giống như một đôi bàn tay to lớn ở trên cơ thể nóng bỏng của bà ta vuốt ve.

Đế Khâm Na Tịch hừ lạnh nói: “Ta muốn nhiều lắm, ta muốn mấy tên đàn ông như Tần Đế và Cố Trường Khanh đều nghe ta sai khiến, người làm được không?”

Khang Nạp xoay người đặt bà ta dưới thân, cất tiếng cười to: “Một mình ta chấp mười bọn chúng, chờ Lam Tinh biến mất, toàn vũ trụ giống với nhân loại nhất cũng chỉ có Đấu La cổ tộc ta! Người hãy ngoan ngoãn đi theo ta, làm người phụ nữ của ta, tất cả đàn ông trong tộc tùy người lựa chọn!”

Đế Khâm Na Tịch cười nhạo: “Xem cái nơi không thể thấy ánh sáng mặt trời này của các ngươi, ta ở không nổi!”

“Được được được, ngươi thích hoàn cảnh như Lam Tinh, vậy chúng ta sẽ tìm một tinh hệ tương tự...”

Khang Nạp nổi lên hứng thú, đang muốn dùng sức mạnh hơn thì bên ngoài lớp vỏ hành tinh bỗng nhiên chấn động kịch liệt.

“Có chuyện gì vậy?”

Đám hầu hạ bên ngoài vội vàng vào báo lại: “Đại thủ lĩnh, Nam vũ trụ hình như đã dừng co rút!”

Đế Khâm Na Tịch vừa nghe thấy thì giật nảy mình, vội xé lấy một mảnh sa mỏng che đi thân hình yếu điệu, cả giận quát: “Không thể nào! Thần Phù kia không tiêu diệt hết một phương vũ trụ thì sẽ không dừng lại!”

Đường văn màu xanh sẫm trong đồng tử Khang Nạp lóe ra ánh sáng.

Lúc hần cobf đang muốn tự mình ra ngoài điều tra, một hơi thở tàn bạo cường đại đột nhiên quét tới.

Oanh!

Còn chưa kịp phản ứng lại, hành tinh này đã bị xé thành hai nửa.

Đế Khâm Na Tịch hoảng sợ trừng lớn hai mắt, không dám tin hô lên: “Cố Trường Khanh vậy mà di dời Thần Phù tới Bắc vũ trụ?”

“Không, tuyệt đối không có khả năng!”

Sau khi Thần Phù vỡ vụn sẽ trở thành rác rưởi tinh tế không còn tác dụng gì, sao có thể thu về để lợi dụng?

Lúc này, trong tòa nhà trung tâm đều lâm vào một mảnh kinh sợ.

Bởi vì lần uy hiếp này lại tới từ ngoại vực.

Nhìn thấy hình thể cuối cùng của quái vật được tính toán ra, Y Toa Bối Nhĩ thất kinh nói: “Gurgon, là bản thể của Gurgon đột kích!”

-::

(1) 意犹未尽 /yì yóu wèi jìn/ ý do vị tận = tiếc nuối, chưa cảm thấy đã,... Thường được sử dụng để mô tả cảm xúc sau khi làm việc gì đó kết thúc thì vẫn còn tiếc nuối, chưa đã ghiền.

Chương 419: Gurgon Đột Kích (2)

Chương 419: Gurgon Đột Kích (2)

Nền tảng Alpha vừa phát trực tiếp hình ảnh về tin tức quái vật ngoại vực tấn công, lập tức khiến vũ trụ nổi lên sóng to gió lớn.

“Rốt cuộc là thứ gì, không có hình ảnh trực tiếp sao?”

“Tín hiệu trực tiếp của Bắc vũ trụ vì sao lại bị cắt đứt, Gurgon có lai lịch gì?”

“Vì sao nền tảng Alpha phản ứng lớn như vậy? Lại xuất hiện thứ gì rất ghê gớm sao?”

Vào lúc sinh linh trên các hành tinh khác còn chưa phản ứng lại, nhưng quang não trực tiếp tại vô số tinh hệ ở Bắc vũ trụ đều bị cắt đứt liên hệ.

“Gurgon đổ bộ xuống Bắc vũ trụ!”

Nền tảng Alpha lại phát thông báo ra toàn vũ trụ, đồng thời cũng công bố càng nhiều thông tin về Gurgon hơn.

“Bên ngoài vũ trụ tồn tại rất nhiều quái vật, mục tiêu của những quái vật này chính là cả vũ trụ.”

“Bọn chúng lấy năng lượng của vũ trụ làm thức ăn, có thể sinh tồn vô số kỷ nguyên, trên thân thể khổng lồ của chúng nó sinh sôi ra các loại sinh vật.”

“Những sinh vật này chính là Thiên ma ngoại vực!”

“Thiên ma ngoại vực mỗi lần đối với vũ trụ phát động công kích đều là nhận sự chỉ thị của quái vật, chúng thăm dò các thể lực của vũ trụ.”

“Thời gian Vũ Trụ chỉ thành mở ra, mấy thành phố lớn đều từng bị Thiên ma ngoại vực tập kích, lúc ấy nền tảng Alpha cũng đã làm ra phân tích.”

...

“Hiện tại bản thể của quái vật đồ bộ, nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó chính là Nam vũ trụ co rút khiến cho nó thăm dò ra được năng lượng của vũ trụ này đột nhiên giảm mạnh, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để nó hạ thủ!”

“Bị ảnh hưởng bởi quy tắc vũ trụ, thân thể của Gurgon đã co lại rất nhiều, nhưng vẫn như cũ lớn bằng một phần mười của cả vũ trụ!”

Thông báo của nền tảng Alpha khiến các sinh linh của cổ tộc ở những phương vũ trụ khác còn đang đặc chí, nghe xong những điều này đều không khỏi ghen hòng nhìn trân trời.

“Bớt dọa người, cái gì Thiên ma ngoại vực chó má, còn lớn bằng một phần mười vũ trụ, đều là mảnh khoe Lam Tinh các ngươi cố ý chế tạo ra!”

“Cổ Tinh chủ cần dùng cái cơ sứt sẹo đó hù người sao? Chẳng qua ta rất tò mò, thông tin về quái vật này nền tảng Alpha làm sao biết được?”

“Tất cả mắt thấy mới là thật, nhưng mà không có hình ảnh trực tiếp, chúng ta làm sao mà tin được, không!!!”

“Lâu trên làm sao mà không nói chuyện nữa?”

“Đã xảy ra chuyện gì, sao nhiều sinh linh trong vũ trụ bị ngắt mạng như vậy?”

“Quái vật! Thật sự là quái vật!”

Vô số sinh linh nhìn lên trời sao, nhìn thấy một thân ảnh khổng lồ trong vũ trụ.

Không thể diễn tả bằng ngôn ngữ nó lớn bao nhiêu, bởi vì không có từ gì có thể miêu tả đầy đủ.

Cũng không có một sinh linh nào có thể nhìn thấy toàn bộ quái vật, thứ bọn họ có thể nhìn thấy ngay cả một chút da lông cũng không bằng.

“Toàn lực triệu tập thêm quang não, nhắm về Bắc vũ trụ!”

Y Toa Bồi Nhĩ vừa hạ lệnh vừa thúc giục Cơ Giới Chi Tâm.

Cùng lúc đó, mấy trăm triệu quang não tập hợp về phía Bắc vũ trụ, toàn cảnh một quái vật khổng lồ dưới sự bắt giữ hình ảnh của mấy trăm triệu quang não đã xuất hiện trước mặt những sinh linh vũ trụ đang xem trực tiếp.

Lớp da màu xám trắng tản ra ánh sáng tím đậm, ranh nanh dài trong miệng dựng thẳng, nó khuấy động tinh vân biến ảo, hai lợi trao dao động trong ngân hà, mỗi cái chớp mắt đều có vô số sinh linh tử vong.

Vô số tinh vực tựa như pháo hoa bị chôn vùi, thậm chí còn không thể ngăn cản một nửa động tác của nó.

Chỉ một động tác vung trao, vô số tinh hệ của Bắc vũ trụ đều hóa thành tro bụi.

“Tạo sao có thể như vậy!”

“Sao có thể có quái vật đáng sợ như vậy, nền tảng Alpha nói đều là sự thật?”

“Bắc vũ trụ, những sinh linh này sẽ biến mất như vậy sao?”

Sau phút chấn động ngắn ngủi, vô số sinh linh vô lực gào thét.

Vừa thấy một phương vũ trụ suýt nữa biến mất, hiện giờ lại tận mắt nhìn thấy vô số sinh linh ngay cả một hồi âm cũng không có, cứ như vậy mà biến mất.

Đả kích này đối với tất cả sinh linh trong vũ trụ không thể nói là không lớn.

Ở trước mặt quái vật đáng sợ này, có thể cảm nhận được chỉ có tuyệt vọng.

Thậm chí có vài thế lực trước đó còn vọng tưởng thay thế Lam Tinh, tranh đoạt một đời bá chủ vũ trụ mới.

Có cỗ tộc thậm chí còn kiểm kê xong cả quân đội xuất chinh tinh tế.

Nhưng hiện tại, bọn họ cũng là Bồ Tát qua sông, tự thân khó bảo toàn.

Thật buồn cười!

Nếu vũ trụ không còn tồn tại nữa, tranh đoạt bá chủ chó má gì đó, còn có ý nghĩa gì!

Lúc Cố Trường Khanh vội vàng tiến vào tòa nhà trung tâm, tất cả cao tầng đều đã kiễng chân trông ngóng.

Y Toa Bồi Nhĩ đã nói thông tin của Gurgon cho mọi người, nhưng cô cũng không ngờ tới.

Sau khi không chế được nền tảng Alpha, ứng theo yêu cầu của Cố Trường Khanh, vận dụng tất cả con đường tin tức có

thể vận dụng, rốt cuộc cũng tra xét ra được một chút tin tức trong quyển sách cổ bảy trang mà Cố Trường Khanh giao cho cô.

Vừa biết được tin tức con quái vật trong bức tranh ở trang thứ sáu đó thì con quái vật này đã xuất hiện rồi.

Trong phòng hội nghị là khăn trương trước nay chưa từng có.

Hoàng Đế mở miệng nói: “Tình Đế bệ hạ, không phải ta mềm yếu, mà là lần tai nạn này so với uy lực của Âm Dạ Thần Phù còn lớn hơn nhiều, dựa vào thần văn giả chúng ta căn bản không thể đối phó nổi.”

Lời này vừa ra, cả tầng lầu nhất thời yên tĩnh không tiếng động.

Lúc này, mấy người Trương Hồ mới hấp tấp chạy về.

Triệu Phong: “Lão đại, mở ra trùng động để chúng ta xông tới ngoại vực, giết chết Gurgon!”

Ngô Duệ cũng phụ họa nói: “Lão đại, Gurgon vẫn luôn canh giữ bên ngoài vũ trụ của chúng ta, ngày này sớm muộn cũng sẽ tới!”

Thao Thiết giọng nói như tiếng chuông vang: “Lão đại, để giáp mới của ta đối phó với dư nghiệt của Đấu La cổ tộc và Tây vũ trụ vẫn còn chưa phát huy ra uy lực, xé mở không gian đi đối phó với Gurgon vừa lúc có thể dùng!”

Hầu Tử cũng rất hưng phấn: “Lão đại, Gurgon là cái thá gì, hiện tại thực lực của chúng ta tăng cao, căn bản không sợ nó!”

Chu Tước thở ra một hơi, nhìn về phía Cố Trường Khanh.

Thích Ngọc Na không theo đến, cô vừa tiến vào tinh vực Nam vũ trụ đã cảm nhận được vô số đội ngũ oán linh, đáng

tiếc là cô chỉ có bản lĩnh giam giữ những oán linh này, ngoài ra thì không thể làm được gì cho chúng.

Chương 420: Gurgon Đột Kích (3)

Chương 420: Gurgon Đột Kích (3)

Sau khi Từ Thi Tình lâm vào hôn mê thì vẫn không tỉnh lại.

Lúc này một tia thần niệm truyền lời cho Cố Trường Khanh: “Đế Quân, ta vẫn là câu nói kia. Nếu như người mạnh khỏe, Lam Tinh sẽ không có chuyện gì! Mục tiêu của Gurgon nhất định vẫn là Lam Tinh, mong Đế quân nhất định phải cẩn thận!”

Lúc Cố Trường Khanh muốn nói chuyện thì thần niệm đã tiêu tán, bắt giữ không được nữa.

Lúc này Vương Dung đã đi tới, lo lắng nói: “Cũng không biết có chuyện gì, quốc sư không hề có vết thương nào, chỉ là không có phản ứng.”

Cố Trường Khanh dặn dò bà chăm sóc cô cho tốt, sau đó đưa ra quyết định.

“Hoàng Đế tiền bối, Lam Tinh vẫn cần người trấn thủ, ta dẫn bọn họ đi chiến đấu với Gurgon.”

Hoàng Đế vung tay lên, nói như chém đinh chặt sắt: “Tần Đế lão già kia ở ngay bên ngoài Nam vũ trụ, không bằng để ông ta đi thăm dò!”

Độ tín nhiệm của Hoàng Đế với Cố Trường Khanh vượt xa đối với Tần Đế.

Thật không phải nói thực lực Tần Đế không được, mà là ông ta làm việc không đáng tin, thời khắc mấy chót nếu lại bị ả đàn bà kia mê hoặc, cả Lam Tinh lại phải theo ông ta chôn cùng!

Cố Trường Khanh cũng không giấu giếm: “Tần Đế chắc là đuổi theo Đế Khâm Na Tịch, nếu không ngoài dự đoán của ta, Đế Khâm Na Tịch ở ngay tại Bắc vũ trụ, Ngục ma dẫn theo người của Hắc Ngục điện đường cũng giết qua đó, lần này Tần Đế sẽ không phạm sai nữa.”

Tuy Hoàng Đế không xác định, nhưng vẫn gật đầu, cung kính nói: “Tinh Đế bệ hạ, người chính là vận mệnh của Lam Tinh, ta không thể nhìn người đi mạo hiểm!”

Ông ta vừa dứt lời, một chiếc xe chậm rãi chạy vào trước mặt tòa nhà trung tâm, sau đó dừng lại.

Chỉ chốc lát sau, một đoàn hắc vụ xuất hiện ở trung tâm đại sảnh.

Tất cả thần văn giả cảnh giác phòng bị, nhưng khi hắc vụ tán đi lại lộ ra thân ảnh của Cố Nghiên Nghiên, họ đều cảm thấy không hiểu ra sao.

“Baba, thật nhiều người đang chờ ta!”

Cố Nghiên Nghiên chạy về phía Cố Trường Khanh, giọng nói trẻ con vừa cất lên lại khiến cho người ta không rét mà run.

Thích Ngọc Na đi cùng với hai tỷ muội Lâm Nguyệt Dao cũng qua đây.

Lâm Nguyệt Dao thấy mọi người như lâm đại địch, vội giải thích: “Lão công, là Nghiên Nghiên muốn tới, chúng ta không lay chuyển được bé.”

“Tới vừa lúc.” Thích Ngọc Na nhìn về phía Cố Trường Khanh, nghiêm túc nói: “Nghiên Nghiên, baba dạy người vận chuyển Lục Đạo Luân Hồi thể nào, người quen thuộc chưa?”

Cố Nghiên Nghiên gật đầu: “Baba, ta biết nên làm thế nào!”

Cố Trường Khanh ôm chặt bé, sau đó đi đến trước mặt Thích Ngọc Na, phân phó nói: “Thần văn lực của Thập Điện Diêm La phù hợp với ngươi, Ngọc Na, ngươi dẫn Nghiên Nghiên đi đi.”

Lâm Nguyệt Dao còn muốn ngăn cản, nhưng đối diện với ánh mắt của Cố Trường Khanh, lại lộ ra một nụ cười đồng ý.

...

Ánh mắt Hoàng Đế lạnh lùng, ngăn lại Cố Trường Khanh: “Tinh Đế bệ hạ, lần này đến lượt ta đi!”

Mấy người Trương hồ tuy rằng hy vọng cùng lão đại kề vai chiến đấu, nhưng thấy Hoàng Đế kiên quyết như vậy, cũng biết ông muốn tốt cho lão đại.

Đều khuyên nhủ: “Lão đại, nghe tiền bối đi.”

Cố Trường Khanh trầm nghĩ, như vậy cũng tốt, hắn có thể tìm hiểu thêm toàn bộ về Gurgon, nếu có thể tìm ra nhược điểm thì càng tốt.

“Được, Trương Hồ, chăm sóc tốt cho tiền bối.”

Cố Trường Khanh nói xong, xoay người đi về phía Y Toa Bối Nhĩ.

Chi đội ngũ báo thù do Trương Hồ dẫn dắt vừa vặn có thể phát huy công dụng.

Hoàng Đế đã lâu không hoạt động gân cốt, vừa tới hư không bên ngoài Lam Tinh, ông ta đã biểu hiện có chút hưng phấn.

“Hồ Tử, nếu Gurgon ở Bắc vũ trụ, chúng ta có thể giam cầm nó tại Bắc vũ trụ, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Lúc này mấy người Trương Hồ thực lực tăng vọt, căn bản không sợ bất cứ quái vật ngoại vực nào!

“Hoàng Đế tiền bối, người nói thật sự có đạo lý, đi, đi xem Gurgon!”

...

Tiểu Thứ “nhìn” thấy Cố Trường Khanh, hưng phấn nói: “Chủ nhân, thuyền cứu nạn Côn Luân đã trở lại!”

Thuyền cứu nạn Côn Luân?

Cố Trường Khanh nhíu mày, nhìn về phía Y Toa Bối Nhĩ.

A Nhĩ Nặc Hàn giải thích: “Là Tàn Đế, trước khi Thần Phù bị phá, ông ấy đã điều khiển thuyền cứu nạn xuyên qua tinh tế, cứu được không ít sinh linh.”

Y Toa Bối Nhĩ xuất ra hình ảnh của thuyền cứu nạn, chỉ thấy có khoảng mấy vạn sinh linh, trong đó còn không thiếu thần văn giả có chỉ số tiềm năng ngoài hai vạn điểm.

Cố Trường Khanh như có suy nghĩ, vội vàng phân phó: “Được, Vương Dung, người trước tiên sắp xếp cho bọn họ.”

Sinh linh vũ trụ có vô số, nhưng những người may mắn sống sót ở Nam vũ trụ thật sự không nhiều.

Nếu Gurgon đại khai sát giới, sinh linh vũ trụ sẽ càng ngày càng ít, cho dù chính mình có mạnh cũng không thể bảo hộ mỗi một phương vũ trụ.

Dưới tay Hoàng Đế, mấy người Trương Hổ và Triệu Phong cường đại vô cùng, còn có nhiều cổ tộc trợ trận như vậy, so chiêu với Gurgon, áp chế nó hẳn không có vấn đề.

Cố Trường Khanh nhìn số liệu trong quang não, trái tim treo cao cũng hơi buông xuống.

“Y Toa Bối Nhĩ, Ngục Ma hiện ở nơi nào?”

Chương 421: Gurgon Đột Kích (4)

Chương 421: Gurgon Đột Kích (4)

Bắc vũ trụ.

Khang Nạp chạy trốn dưới thảo của Gurgon, trơ mắt nhìn thế giới dưới lòng đất mà Đâu La cổ tộc ở hơn tỷ năm toàn bộ đều trở thành phế tích, hắn ta khiếp sợ không thôi.

Đâu La cổ tộc chỉ còn một vài tộc đàn tinh anh, không đủ nghìn người.

Vừa rồi bị chôn vùi bỏ mạng dưới đồng phế tích đã hơn nửa, cả Đâu La cổ tộc dưới sự dẫn dắt của hắn ta còn chưa tới một năm, đã chỉ còn lại bốn, năm trăm người.

Hắn ta một quyền đánh nát một khối thiên thạch bay nhanh tới, giận dữ hét: “Cố Trường Khanh, đuổi tận giết tuyệt tộc ta, hắn đáng chết!”

Đế Khâm Na Tịch đầu tóc tán loạn, kinh hồn chưa định: “Cố Trường Khanh lại nghĩ tới việc dẫn quái vật ngoại vực tới đối phó chúng ta?”

Chuyện này trong nhận thức của bà ta, không quá có khả năng.

Quái vật chuyên môn săn giết các vũ trụ sẽ không để bất cứ sinh linh nào sử dụng, Cố Trường Khanh rất mạnh, nhưng vẫn không mạnh đến mức khống chế được một ma vật ngoại vực làm theo lời hắn.

“Đại thủ lĩnh, đừng gấp gáp, chúng ta trước tiên tìm chỗ đặt chân, xem rõ tình thế rồi lại nói!”

Nhìn thấy lựa giận Khang Nạp đã lên cao ba trượng, hận không thể xông tới Lam Tinh báo thù.

Con người Đế Khâm Na Tịch xoay tròn, nghĩ ra một kế hoãn binh.

Dù sao chính mình còn muốn dựa vào Khang Nạp, cũng không dám để hắn ta dễ dàng đi chịu chết như vậy.

Bốn, năm trăm người của Đấu La cổ tộc quả thực không thể xưng là tộc lớn, nhưng vẫn mạnh hơn so với tự bản thân mình đối phó với Lam Tinh.

Hiện tại Khang Nạp nổi giận, hận không thể bóp nát Cố Trường Khanh trong lòng bàn tay, dùng một chùy phát tiết phần nộ của mình.

Nhưng nghe thấy Đế Khâm Na Tịch nhỏ nhẹ nói ra chủ ý, hắn tại lại từ bỏ, mang theo Đấu La cổ tộc tìm tới một hành tinh đang ở thời kỳ manh nha tại một góc ở Bắc vũ trụ,

“Đại thủ lĩnh, nếu các người cũng là người thì nên quen với cuộc sống của nhân loại, như vậy mới có thể có cơ hội thay thế bọn chúng!”

Đế Khâm Na Tịch nhìn mảnh Đấu La đại lục mới, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đẩy lên ngọn lửa hừng hực.

Bà ta phải lợi dụng Khang Nạp, lợi dụng Đấu La cổ tộc, cho Lam Tinh một kích trí mạng!

Nhưng mà trong hư không phía trước bỗng nhiên xuất hiện một cái lỗ xoáy, một tiếng cười khinh miệt truyền ra.

“Ha ha, Đế Khâm Na Tịch, đầu óc người thật sự là uống công sinh ra!”

Tần Đế lạnh mặt, cùng Thần Vũ Tuyết Oánh hiện thân.

Vô cùng có hứng thú mà đánh giá toàn thân bà ta và Khang Nạp.

“Các người... các người sao có thể tìm được nơi này, Lam Tinh không phải bị...”

Dưới tình thế cấp bách, Đế Khâm Na Tịch thiếu chút nữa tự lộ hành vi tội ác.

Nhưng những việc này đã không còn quan trọng, toàn vũ trụ đều đã biết cái Âm Dạ Thần Phù kia là do Đế Khâm Na Tịch giờ trò quý!

“Người đúng là kỹ nữ thôi, thật sự cho rằng ta sẽ giống như phân thân của ta, bị người đùa giỡn giống như một con chó sao?”

Ánh mắt Tần Đế đờ đờ sát khí, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Đế Khâm Na Tịch, giống như muốn đốt bà ta thành đất khô.

Ánh mắt thù hận này so với phân thân Tần Đế còn ác độc hơn không chỉ mấy vạn lần, dù nội tâm Đế Khâm Na Tịch mạnh mẽ cũng có chút không chịu nổi.

Khang Nạp kéo bà ta về phía sau mình, trào phúng trừng mắt nhìn Tần Đế.

“Tần Đế? Trực tiếp năm đó của người ta xem cũng rất hăng say, nhất là tiếng kêu khi người bị tháo mất một cánh tay kia, chắc chắn, nghe đến tâm thần ta cũng nhột nhạt!”

Hắc khí quanh thân Tần Đế tỏa ra, Hắc Ngục đế giáp 108 tầng bao trùm cơ thể, nâng lên một bàn tay đã đánh cho Khang Nạp không hề phòng bị bay thẳng ra ngoài.

Ông ta nháy mắt di chuyển bị trí, bàn tay đã bóp chặt cần cổ Đế Khâm Na Tịch, nhấc bà ta lên giữa không trung.

Đế Khâm Na Tịch điên cuồng giãy dụa cơ thể, lại phát hiện mệnh mạch đã bị bóp chặt, thân văn lực gì cũng không thể sử dụng.

Khang Nạp thấy thế, đang muốn cứu người.

Một bóng đen bao vây lấy hắn ta, công kích thẳng vào chính diện.

“Người là ai?”

Khang Nạp không nhìn thấy Tần Đế mang theo trợ thủ, Thần Vũ Tuyệt Oánh bên người ông ta căn bản không chịu nổi một kích.

Nhưng kẻ trước mắt một thân hắc y, thực lực cũng không thể khinh thường.

Ngục Ma lạnh giọng trả lời: “Khang Nạp, người bị Hắc Ngục điện đường theo dõi, trừ phi Hắc Ngục điện đường toàn bộ hi sinh, nếu không người chắc chắn phải chết.”

Khang Nạp nghe xong, hai trong mắt tràn đầy vẻ hung ác.

“Ha ha ha, không ngờ Hắc Ngục điện đường cũng làm tay sai cho Lam Tinh, Cố Trường Khanh cho người mấy cục xương mà người lại thay hẳn bán mạng như vậy? Ta cho người gấp đôi, người đi giết hắn, thế nào?”

Lúc này Khang Nạp còn chưa ý thức được sát tâm của Ngục ma, lúc chế giễu cũng không tạo ra phòng ngự gì.

Hắn ta không biết, người của Hắc Ngục điện đường đã sớm tiếp cận, một luồng sát khí rung chuyển thiên địa đánh tới phía sau lưng hắn ta, lúc này mới giật mình phát hiện.

” âm hiểm!”

“Dám đánh lên ta!”

Khang Nạp hét lớn một tiếng, Cự Tích thánh giáp lập tức hiện thân, sương mù xanh sẫm điên cuồng thổi quét.

“Giết chết con kỳ đà xấu xí này, ai cũng có thưởng!”

Ánh mắt Ngục Ma lạnh lẽo nhìn hắn ta, lời còn chưa dứt đã “oanh” một tiếng xông thẳng về phía hắn ta.

...

Đế Khâm Na Tịch không ngờ tới uy áp của Tần Đế lại bức người như thế, bên hông bà ta dùng lực, hai chân hai tay bắt

chéo sau lưng mới khó khăn mà giãy thoát được bàn tay to kia.

Nhưng bà ta còn chưa kịp xuất ra hàn băng lực thì đã bị Tần Đế đánh một chương lên đùi.

Hư ảnh Hắc Ngục đế giáp vây quanh bà ta chuyển động qua lại cực nhanh, máu tươi trên đùi lại bị nó hấp thu toàn bộ.

“Ngươi không thể làm vậy với ta”

Đế Khâm Na Tịch nhìn về phía Thần Vũ Tuyết Oánh, muốn cô ta thay mình cầu xin tha thứ.

Nhưng sắc mặt Thần Vũ Tuyết Oánh so với Tần Đế còn âm trầm hơn gấp trăm lần.

Thanh âm của cô ta rõ ràng như tiếng băng nứt ra: “Đế Khâm Na Tịch, ngươi dùng Ám Dạ Thần Phù dẫn xuất Gurgon ra ngoài, ngươi có biết không, cả vũ trụ đều sẽ bị hủy diệt!”

Chương 422: Gurgon Đột Kích (5)

Chương 422: Gurgon Đột Kích (5)

Gurgon phát ra một tiếng rống, xuyên qua tầng mây tinh hệ mà tới.

Cả Bắc vũ trụ lại lần nữa rơi vào địa ngục.

Đế Khâm Na Tịch hơi sửng sốt, sau đó lớn tiếng phản bác: “Không liên quan gì tới ta, ta chỉ muốn Nhân Tộc Lam Tinh cùng nhau đi chết, chưa từng muốn gây tai họa cho toàn vũ trụ!”

Vẻ mặt Tần Đế hung bạo, cười lạnh một tiếng: “Thứ ngu xuẩn nhà ngươi, làm việc nào có từng nghĩ tới hậu quả, năm nó lúc ngược đãi ta cũng chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ có hôm nay đi!”

Tần Đế vung tay lên, dây thừng trong tay Thần Vũ Tuyết Oánh tròng lên cổ Đế Khâm Na Tịch.

Đế Khâm Na Tịch sử dụng hàn băng lực, muốn đóng băng lại mảnh không gian này, sau đó nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng bà ta đã quên, lúc này Tần Đế chính là bản tôn, vô số băng nhận vừa mới xuất hiện đã bị Tần Đế dồn ép đến không còn lại gì, phương hướng thay đổi, không có cái nào chạm tới người ông ta!

A!

Đế Khâm Na Tịch phát ra một tiếng hét đau đớn.

Đau đớn này còn chưa qua đi, trên ngực lại bị mạnh mẽ đánh một chưởng!

“Ngươi cũng xứng được gọi là thần văn giả?”

Tần Đế thành thạo trói bà ta thành hình mai rùa.

Tứ chi bị Tần Đế chặn lại, ép chặt trên thân cây khô.

Bị trói kiểu mai rùa, thân hình diêm dúa nóng bỏng của Đế Khâm Na Tịch hiện ra rõ ràng, khiến cho người ta nhìn không được suy nghĩ bậy bạ, nhưng bà ta càng giãy dụa thì bộ phận xấu hổ lại bị dây thừng xiết lại càng chặt.

Tần Đế nhìn hai má đỏ bừng của bà ta, ngón tay nâng cằm bà ta lên, châm chọc nói: “Đế Khâm Na Tịch, ngươi thích như vậy chứ, vậy thì để ngươi cảm nhận một chút!”

Nói xong, hai tay vòng qua nách bà ta, dùng dây thừng còn thừa trói lại hai tay bà ta, buộc thắt nút lên thân cây.

Động tác của Tần Đế càng chậm rãi, Đế Khâm Na Tịch càng bi phần, nghiêng răng nghiêng lợi kêu gào.

“Tần Đế, ngươi là đồ hèn nhát! Thả ta ra! Ngươi dùng sức mạnh cũng vô dụng, ta căn bản xem thường ngươi, sẽ không

để người đung vào một đầu ngón tay của ta!”

Ba!

Ba! Ba!

Tần Đế hung hăng cho bà ta ba cái bạt tai.

Hai ngón tay sờ xuống nút thắt ở bụng dưới của bà ta.

Trên mặt lộ ra nụ cười chế giễu, ý tức nghiền ngẫm càng ngày càng đậm.

...

Y Toa Bối Nhĩ vừa mới tìm được khí tức của Ngục Ma thì để bắt được một màn này của Tần Đế và Đế Khâm Na Tịch.

Đế Khâm Na Tịch vốn có dáng người diêm dúa, thủ pháp trói chặt kiểu này càng làm cho sống lưng bà ta thẳng tắp, thân hình lồi lõm rõ ràng bị lộ ra không sót chút gì.

Cố Trường Khanh nhú mày, lạnh lùng nói: “Trực tiếp lên đi, Đế Khâm Na Tịch nên đền tội cho những việc bà ta đã làm!”

Trong nháy mắt, toàn bộ vũ trụ đều nhìn thấy màn biểu diễn của Tần Đế.

Trong tay ông ta cầm cốt đao, xẹt qua hai má mê người của Đế Khâm Na Tịch, dừng trên xương quai xanh của bà ta.

“Tên điên nhà người! Mau thả ta ra!”

Đế Khâm Na Tịch rút cuộc từ trên người người đàn ông này ngửi thấy hơi thở thị huyết và giết chóc.

Nhưng hiện tại Khang Nạp lại bị người của Hắc Ngục điện đường bao vây, căn bản không lo được cho mình.

Đế Khâm Na Tịch bắt đầu hạ thấp tư thái, dùng thanh âm mỉa mai nói: “Tần Đế, ta đáp ứng tất cả yêu cầu của người,

ngươi thả ta ra được không?”

Tần Đế tàn nhẫn nói: “Yêu cầu của ta? Chính là chơi chết ngươi!”

Cốt đao xuyên thấu qua da thịt ở xương quai xanh bên phải bà ta, máu tươi theo làn da trơn bóng nhẵn nhụi của bà ta chảy xuống ướt đầm quần áo mỏng manh.

Tần Đế thúc giục thần văn lực hóa thành dây thừng, xuyên qua da thịt bên trong phần xương quai xanh.

A A A!

Đế Khâm Na Tịch thúc giục hàn băng lực đông lại miệng vết thương, thở phì phò từng ngụm.

Đôi mắt xinh đẹp mang theo thần sắc thống khổ khiến người phát nguyền, tiếp tục cầu xin tha thứ: “Tần Đế, ngươi cũng muốn đoạt lại vị trí Lam Tinh để chủ đúng không? Ta giúp ngươi!”

Tần Đế lạnh mặt, cốt đao trong tay lại đâm thêm một nhát.

A A!

Đế Khâm Na Tịch suýt nữa đau đến ngất đi, nhưng bà ta còn chưa ý thức được, Tần Đế đối với bà ta ngoại trừ hận thì không còn hứng thú nào khác.

“Tần Đế, ngươi càng hận ta càng chứng minh trong tim ngươi có ta, thả ta ra, ta sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của ngươi!”

Khuôn mặt Tần Đế phát lạnh, nhếch miệng nở nụ cười, dùng cốt đao nhỏ máu chỉ về phía Thần Vũ Tuyết Oánh.

Không nhanh không chậm nói: “Đế Khâm Na Tịch, thứ rác rưởi như ngươi lại sinh ra được một cô con gái tốt, ta cần ngươi làm cái gì, con gái ngươi yêu ta đến thăm, ta thu nhận cô ta không phải tốt hơn thu ngươi sao?”

Đế Khâm Na Tịch nghe vậy, đôi mắt như nứt ra, trong mắt cơ hồ nhỏ ra máu.

Cho dù toàn vũ trụ đại nạn giáng lâm, nhưng dựa nên ăn thì vẫn phải ăn.

Tất cả sinh linh thấy Tần Đế nói vậy thì khiếp sợ đến trợn mắt há mồm.

“Sinh thời có thể nhìn thấy Tần Đế tự tay đâm Đế Khâm Na Tịch, ta sống không uổng phí!”

“Chắc chắn, Tần Đế thật hăng hái, nhìn trình độ thuần thục của kỹ xảo trói chặt này, bình thường chơi cũng không ít!”

“Nền tảng Alpha rất hăng hái, việc xấu trong nhà thật không sợ bị truyền ra ngoài, Tần Đế nói thế nào cũng là Lam Tinh đế chủ, cứ như vậy phát lên thích hợp không?”

“Xem mà ta cũng không sợ Gurgon nữa rồi, trời ạ, trùng trị Đế Khâm Na Tịch như vậy, cho dù là ‘chuyên gia não bổ’ như ta thì ta cũng không nghĩ tới!”

Chương 423: Gurgon Đột Kích (6)

Chương 423: Gurgon Đột Kích (6)

Đế Khâm Na Tịch lãnh đạm nhìn vài lần, thầm nghĩ Tần Đế này cuối cùng cũng xem như tìm về chút tôn nghiêm cho Lam Tinh.

Như vậy cũng tốt, hiện tại Gurgon ở ngay tại Bắc vũ trụ, nói không chừng Tần Đế làm xong việc này còn có thể cùng Hoàng Đế kẻ vai tác chiến.

Coi như là hạng mục hai đại đế chủ cũ của Lam Tinh hợp tác.

Tần Đế dùng thần văn lực vô hình xuyên thấu qua xương quai xanh máu tươi đâm đi, dính chặt bà ta lên cây.

Roi gió từng nhát từng nhát quất lên cơ thể bà ta, Đế Khâm Na Tịch thống khổ rên rỉ gào khóc, lê hoa đài vũ, nhìn qua lại điềm đằm đáng yêu!

Tần Đế không nương tay chút nào, một quyền đánh vào bụng bà ta, chất vấn nói: “Kỹ nữ nhà ngươi, cảm thấy sướng không?”

Khỏe miệng Đế Khâm Na Tịch chảy ra máu tươi, “ưm” một tiếng: “Tần Đế, tên liếm cầu nhà ngươi, ha ha ha, cho tới bây giờ cũng chưa từng có được ta, rất nuối tiếc đi?”

Tần Đế cầm cốt đao, khoét ở phần bụng dưới của bà ta một miếng thịt, nhét vào miệng bà ta.

Bồn cợt nói: “Có gì phải tiếc, giờ không phải là có rồi sai? Muốn chơi thế nào thì chơi như thế!”

Thần Vũ Tuyết Oánh quay lưng đi, căn bản không dám nhìn bộ dáng hiện tại của Đế Khâm Na Tịch.

Toàn vũ trụ đều hận Đế Khâm Na Tịch thấu xương, bất kể rơi vào tay ai, bà ta cũng sẽ không có kết cục tốt, phương pháp xử lý như vậy của Tần Đế cũng xem như là nhân từ rồi!

Hàn băng lực của Đế Khâm Na Tịch đã phé đi, phần bụng của bà ta bị đòn nghiêm trọng, tất cả thần vận lực đều nhanh chóng tán loạn.

Máu cũng giống như đã điên cuồng, bồi dưỡng cho Hắc Ngục đế giáp của người đàn ông nhưng hung thần trước mặt.

“Tần Đế, ngươi hận ta như vậy, ta rất vui vẻ!”

Ý thức Đế Khâm Na Tịch mơ hồ, bắt đầu nói nhảm.

Nhưng Tần Đế sẽ không mắc mưu, cốt đao trong tay bỗng nhiên nâng lên, bị một luồng hắc khí bao quanh, nhanh chóng xẹt qua trước mắt Đế Khâm Na Tịch.

Ngay sau đó, bà ta hoảng sợ trừng lớn hai mắt, phát ra tiếng kêu gào tê tâm liệt phế: “Không! Không!”

Cốt dao liên tục hạ xuống, gọt qua da thịt của bà ta, từng tấc da thịt bị cắt qua nhưng lại không rơi khỏi cơ thể, giống như vậy cả mà treo trên cơ thể bà ta.

Sự tàn bạo của Tần Đế cuối cùng được kích phát toàn bộ.

Người xem trực tiếp choáng váng!

“Vị đế chủ này của Lam Tinh thì ra một chút cũng không hèn nhát!”

Khi Ngục Ma tháo xuống một cánh tay của Khang Nạp, Tần Đế cũng đã chơi đủ, bàn tay ông ta bao phủ khuôn mặt của Đế Khâm Na Tịch, giam cầm thần hồn của bà ta rồi kéo ra.

Sau đó xoay người ôm lấy eo nhỏ của Thần Vũ Tuyết Oánh, không quay đầu lại mà rời khỏi tinh vực của Bắc vũ trụ.

Thần thể Đế Khâm Na Tịch ở trong gió lay động một lát, sau đó “bị” một tiếng vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, phần đầu nháy mắt biến thành xương khô.

“Tần Đế được lắm!”

Khi Hoàng Đế tới không gian Gurgon xuất hiện, từ trong trực tiếp nhìn thấy một màn này, khó có được mà cho một tiếng tán thưởng.

“Người trước kia không phải ta!”

Tần Đế lắc mình tới phía sau Hoàng Đế, mặt âm trầm nói.

Mấy người Trương Hồ đã nhìn ông ta với cặp mắt khác xưa, đang muốn trào phúng Đế Khâm Na Tịch vài câu, nhưng nhìn thấy khuôn mặt không có cảm xúc gì của Thần Vũ Tuyết Oánh, vẫn là nuốt lời sắp nói về.

...

Cơ thể của Gurgon không lờ, uốn lượn bên rìa Bắc vũ trụ.

Ở giữa ba ngón chân của nó là một hành tinh đang chấn động, một lát sau, hành tinh đột nhiên gia tốc bay về phía dưới bụng nó.

Mắt thấy hành tinh muốn chạy trốn, móng vuốt của Gurgon ngoắc một cái, hành tinh kia giống như khí cầu bị kim đâm rách, nham thạch nóng chảy như núi lửa bắn tung tóe.

Trong đó có một chút phun lên ngón chân của Gurgon, nó chỉ là nâng chân lên, đã nghiền nát hành tinh thành bột phấn.

Tinh hệ ở phụ cận chịu sự xung kích cực lớn này, giống như bị xé rách mà cấp tốc khuếch tán ra bên ngoài, mọi người trợn trừng mắt nhìn vài hành tinh va chạm vào nhau, nhưng lại không thể làm gì.

“Vãi! Thứ này mới động đây đầu ngón chân, vũ trụ cũng đã run rẩy rồi, chúng ta áp chế nó thế nào?”

Trương Hồ nhìn đến ngây người, vẻ mặt mờ mịt mà nhìn xung quanh hỏi.

Chu Tước ngửa đầu nhìn bầu trời, cô phát hiện ở góc nhìn này, ngay cả chân trái của Gurgon cũng không thấy hết, mắt tự nhiên mà nuốt nước miếng nói: “Ồ trong mắt nó, chúng ta còn không lớn bằng con kiến!”

Khuôn mặt Thao Thiết giật giật: “Chúng ta dù có thúc giục thần văn lực mới thì nhiều nhất cũng chỉ có hiệu quả như muỗi chích mà thôi!”

Ngô Duệ lắc đầu: “Nhìn một thân vảy kia của nó, mấy người chúng ta cộng vào chỉ sợ muốn đánh nát một mảnh cũng cực kỳ khó khăn!”

Triệu Phong nhún vai, nhíu mày nói: “Ý các người là cứ thế trở về chờ chết?”

Những cổ tộc khác cũng đồng loạt nghị luận.

Đều cảm thấy thừa dịp Gurgon không phát hiện thì vẫn nên trở về Nam vũ trụ, tìm vài tinh hệ hẻo lánh, trước tiên sắp xếp ổn thỏa rồi mới tính toán tiếp.

Hoàng Đế lướt qua đầu vai của Tần Đế, nhìn về đại quân các tộc không ngừng tập kết mà tới ở phía sau, hai mắt hơi nheo lại.

“Tần Đế, người thấy thế nào?”

Tần Đế mới vừa phát tiết ở chỗ Đế Khâm Na Tịch xong, tìm về được chút tự tôn, thấy mọi người đều nhìn qua, ông ta nhẹ nhàng nói.

“Gurgon có khổng lồ hơn nữa thì cũng là dựa vào năng lượng chống đỡ, chúng ta chỉ cần vây khốn nó, áp chế nó, cho dù không thể giết chết nó thì cũng có thể ngăn nó tiếp tục phá hủy vũ trụ.”

Hoàng Đế có chút do dự muốn nói.

Nhưng nghĩ đến lúc đó ở trước mặt Cố Trường Khanh đã nói quá tự tin, không xuất chiêu mà đã quay về thì cũng không được.

Hơn nữa phía sau còn có nhiều cổ tộc nhìn chằm chằm như vậy, Hoàng Đế cũng không tiện nói thêm gì.

Ngay sau đó ông vội phân phó mọi người bày trận, Bắc vũ trụ phong vân cuộn cuộn, lực lượng vô cùng mạnh mẽ phá vỡ cả tinh thể, đánh thẳng vào phần bụng yếu ớt nhất trên thú giáp của Gurgon.

Chương 424: Gurgon Đột Kích (7)

Chương 424: Gurgon Đột Kích (7)

Gurgon nóng này mà lẳng không nhảy lên, nó chuyển phương hướng, móng vuốt trắng kiêu bạo lực phóng ra, trực tiếp hủy diệt hơn nửa tinh hệ ở Bắc vũ trụ.

Thấy quy tắc vũ trụ ở nơi này cũng từ đó mà hoàn toàn bị đảo lộn, Tần Đế cùng Hoàng Đế bày ra kết giới thật lớn, bảo vệ nhánh quân đội có lực chiến đấu mạnh nhất ở Nam vũ trụ.

Nhìn thấy Gurgon nôn nóng bất an đi về hướng đông, ai cũng nghĩ mà sợ.

“Hoàng Đế tiền bối, con Gurgon này hình như có chút quái lạ!”

Hoàng Đế suy nghĩ một lát rồi nói: “Gurgon đang hút năng lượng của vũ trụ, nhất định là năng lượng nơi này khiến nó không hứng thú, vậy nên nó mới rời đi.”

Bởi vì vừa rồi ông ta tinh tường nhìn thấy, năng lượng của tất cả thần văn giả ngưng tụ với nhau để trùng kích Gurgon căn bản không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho nó.

Tần Đế có chút chán nản nói: “Đừng nói giết chết nó, muốn giam cầm nó trong một không gian cũng không thể nào!”

Bắc vũ trụ sinh linh đồ thán, cổ tộc trên mấy hành tinh may mắn còn tồn tại ý thức được có điều không ổn, cũng bắt đầu hốt hoảng chạy nạn.

Tuy vũ trụ rộng lớn, nhưng ai có thể giẫy giụa ở bên ngoài không gian để thật sự thoát đi?

Cảm xúc tuyệt vọng lan tràn trong toàn vũ trụ.

“Kẻ cười nhạo Nam vũ trụ đã gặp quả báo!”

“Buồn cười chính là Nhân Tộc Lam Tinh đến nay vẫn còn tốt đẹp, mấy phế vật ở Bắc vũ trụ này lại trở thành rác rưởi, xem ra quả báo tới càng lúc càng nhanh.”

“Đệt! Không thấy nữa rồi!”

“Mau nhìn, hướng đi của Gurgon là Đông vũ trụ!”

“Vì sao, Đông vũ trụ chúng ta đã không tham gia vào chuyện giang hồ rồi, cầu bỏ qua!”

“Gurgon là quái vật ngoại vực, hành động của nó không thay đổi dựa vào kỳ vọng của sinh linh vũ trụ, Đông vũ trụ, tự cầu nhiều phúc đi!”

...

Tòa nhà trung tâm Lam Tinh.

Y Toa Bối Nhĩ nhanh chóng truy tung tra xét ra Gurgon xuất hiện ở Đông vũ trụ, không khởi chân động.

“Tinh Đế bệ hạ, Gurgon không bị không gian hạn chế, có thể ở ngũ phương vũ trụ tùy ý di chuyển!”

Cố Trường Khanh nghe vậy, thản nhiên phân phó: “Tiếp tục theo dấu Gurgon, ngoài ra để Hoàng Đế và Tần Đế dẫn người trở về đi.”

A Nhĩ Nặc Hàn thuận miệng nói: “Lão đại, Gurgon cũng không phá hủy hết toàn bộ Bắc vũ trụ, chuyện này rất kỳ quái! Thợ săn vũ trụ đều lấy hủy diệt làm mục tiêu...”

Y Toa Bối Nhĩ phóng quỹ tích di chuyển của Gurgon trong không gian lên màn hình lớn, nhưng cũng không phân tích ra được cái gì.

“Nhìn qua giống như tùy tiện, tùy tâm mà đi!”

A Nhĩ Nặc Hàn niết cầm, không xác định nói một câu.

Ánh mắt Cố Trường Khanh càng ngày càng tối.

Hai đại đế chủ cũ của Lam Tinh đồng thời ra tay cũng không thể áp chết Gurgon chút nào, chứng minh phương hướng cố gắng đã sai ngay từ ban đầu.

“Tinh Đế bệ hạ, người nghĩ tới cái gì?”

Y Toa Bối Nhĩ miễn cảm nhận thấy đuôi lông mày của Cố Trường Khanh khẽ nhúc nhích, lập tức hỏi.

Cố Trường Khanh thân nhiên hỏi một nghi vấn: “Vì sao trước kia Gurgon không đến?”

Y Toa Bối Nhĩ và A Nhĩ Nặc Hàn liếc nhìn nhau, như lẽ đương nhiên trả lời: “Trước kia quy luật vận chuyển của Nam vũ trụ sẽ không khiến cả vũ trụ xuất hiện lỗ hổng yếu kém.”

A Nhĩ Nặc Hàn rất vừa lòng với đáp án này.

Quái vật ngoại vực đang rình mò tựa như hung lang ác độc phục kích, chú ý thời cơ để xuống tay với vũ trụ.

Cố Trường Khanh từ chối cho ý kiến.

Loại lý do này căn bản không có logic.

Đúng lúc này Ngục Ma hiện thân từ trong lốc xoáy trong hư không.

Hắn ta cung kính nói: “Tinh Đế bệ hạ, các huynh đệ Hắc Ngục điện phủ mang thân hồn của dư nghiệt Đẩu La cổ tộc về, nên xử trí thế nào, xin chỉ thị!”

Cố Trường Khanh nhướng mày, hỏi: “Khang Nạp cũng bị các người bắt?”

Ngục Ma vốn cúi đầu, lúc này đã cúi càng thấp, run giọng nói: “Là các huynh đệ tể ra thân hồ bản thân để đổi lấy!”

Cố Trường Khanh ngẩng phắt đầu lên, lòng bàn tay vỗ lên ngực hắn ta.

“Ngục Ma, phần tình này Cố Trường Khanh ta nhớ kỹ!”

Hắc Ngục điện phủ vì bắt Đấu La cổ tộc mà mọi người toàn bộ hy sinh, chỉ để lại một mình Ngục Ma.

Đây là chuyện Cố Trường Khanh không nghĩ tới.

Ngục Ma ghen ngào nói: “Các huynh đệ cảm kích Tinh Đế bệ hạ tín nhiệm, chết cũng không tiếc!”

Cố Trường Khanh nhìn thấy trong lòng bàn tay hắn ta bay ra tàn hồn hư ảo, sắc mặt xanh mét mà thu bọn họ vào trong tay áo.

Sau đó gọi Vương Dung, để bà sắp xếp người chiếu cố Ngục ma, còn mình phi thân đi tới bên dưới tinh không của Lam Tinh.

Chỉ thấy Cố Nghiên Nghiên mặc trên người quần áo hàn băng liệt diễm, bộ váy dài màu mực có huyết vực thần lôi đan xen, Diêm Thần đế giáp bọc phát ra khí thể âm dương lưu chuyển, lấy Lam Tinh làm trung tâm, đang độ hóa vạn giới sinh linh tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi.

Quanh thân Thích Ngọc Na quỷ khí dày đặc, chuyên tâm hộ pháp cho Cố Nghiên Nghiên.

Phương sao trời này tựa như luyện ngục, ánh sáng u lam thường xuyên lóe lên, khí thể phi phạm.

“Ba ba!”

“Lão đại!”

Qua hồi lâu, hai người mới nhìn thấy Cố Trường Khanh, không khỏi kinh hỉ hô lên.

Chương 425: Không Hổ Là Tiểu Công Chúa Của Nhân Tộc

Chương 425: Không Hổ Là Tiểu Công Chúa Của Nhân Tộc

Hư không phía sau Cổ Nghiên Nghiên, cự tượng Thập Điện Diêm La giống như bản tôn buông xuống, uy áp âm trầm khiến cho mảnh không gian này hoàn toàn trở thành âm gian.

Các Ty của Thập Điện Diêm La giống như một dây chuyền vận chuyển vô cùng trôi chảy.

Những khu vực có người chờ đợi xung quanh lấy Tinh Hà Tỏa Liên của Thích Ngọc Na làm tuyến đường, các loại sinh linh hoàn toàn không cần dùng năng lượng trong cơ thể trống rỗng của mình mà là xếp hàng theo thứ tự, đợi cho một đời tiếp theo mở ra.

Thích Ngọc Na chỉ vào đại sảnh làm việc kỳ lạ kia, cười nói: “Lão đại, ta cảm thấy ý tưởng của Nghiên Nghiên không tồi, làm như vậy hiệu suất cũng cao!”

“Người xem, kẻ bị cho vào chảo dầu kia, chỉ cần vớt ra là có thể đưa vào Hỏa Hình địa ngục, nướng xong thì có thể trực tiếp chuyển tới bên dưới cối xay xoay một vòng là có thể tiến vào hệ thống luân hồi, không chậm trễ chút nào!”

Thích Ngọc Na giới thiệu xong, Nghiên Nghiên cũng chạy tới.

Trong tay còn cầm một cái quang não lớn bằng bàn tay, bên trên có một cây bút phán quan đang lơ lửng, đang không ngừng mà viết viết vẽ vẽ.

Mỗi một bút hạ xuống, cánh cửa giới thành của Tinh Hà Tỏa Liên sẽ mở ra, phóng xuất ra một nhóm sinh linh tiến vào quy trình tiếp theo.

“Baba, người xem, làm như vậy hiệu quả cao nhất, chúng ta rất gọi đúng không!”

Cổ Nghiên Nghiên cười đáng yêu, đôi mắt cong như trăng khuyết, tinh quang lóng lánh, khiến cho người ta không đành lòng trách móc nặng nề.

Cố Trường Khanh dùng hai tay xoa mặt bé, không nói được gì.

Hắn thanh giọng, cuối cùng vẫn là đưa ra nghi vấn của mình.

“Tiếng Khóc của A Tì địa ngục là lớn nhất, Vãng Sinh đài phải có tiếng cười vang nhất, cái hệ thống này của các người sao lại yên tĩnh như vậy?”

Cố Nghiên Nghiên: “Hình thức yên tĩnh, trừ ta ra, ai cũng không nghe thấy. Baba, ta cao minh chứ?”

Thích Ngọc Na: “Lão đại, Nghiên Nghiên nói như vậy sẽ không làm phiền dân chúng, ha ha, ha ha ha!”

Cố Trường Khanh vậy mà không nói được lời nào.

Hắn nâng tay chỉ vào một hư ảnh đang lơ lửng, lại hỏi.

“Linh hồn sau khi tinh lọc phải đi luân hồi, những hư ảnh qua lại không ngớt này là có chuyện gì?”

Thích Ngọc Na: “Là công nhân tạm thời thôi, ta từ địa ngục kéo họ ra.”

Cố Nghiên Nghiên: “Baba yên tâm, đây là nhân viên ngoài biên chế 24 tiếng không ngừng nghỉ, không cần tiền lương.”

Trên đầu Cố Trường Khanh hiện lên một dấu hỏi chấm, như vậy cũng được?

Cố Nghiên Nghiên nhanh chóng bổ sung: “Baba, yên tâm đi, đợi hạng mục này hoàn thành, ta sẽ luận công đi ban thưởng, để cho bọn họ tự mình lựa chọn thân phận của kiếp sau.”

Thích Ngọc Na ở phía sau, nhật nhẽo cười gật đầu.

Cố Trường Khanh đã không biết nói cái gì mới tốt.

Hắn chỉ muốn cho con gái lợi dụng thần văn mà bé thức tỉnh để mau chóng độ hóa vạn giới sinh linh, miễn cho ảnh hưởng đến tiến độ luân hồi của vũ trụ.

Không nghĩ tới, hai người này, dưới hàng vạn ngân hà mà lại dám tự mình tạo ra một tòa địa ngục.

Mấu chốt là địa ngục này còn dùng phương thức làm việc siêu hiện đại hóa.

Không cần chi phí, tiền lời cao, không có khiếu nại, độ hài lòng cao tới trăm phần trăm!

Cố Trường Khanh cẩn thận quan sát tòa địa ngục này, thấy bên ngoài cửa vào có bảng hiệu viết “U Minh Chi Lam”, ngoài cửa ra của Vãng Sinh đài cũng viết “Mộng Chi Lam”, hắn lại lần nữa tràn đầy nghi hoặc.

Thích Ngọc Na dùng khuỷu tay đụng vào Cố Nghiên Nghiên, hất cằm vài cái.

Khuôn mặt núng nính thịt của Cố Nghiên Nghiên cười lên, trẻ con nói: “Đây là in ấn ký tôn trọng Lam Tinh lên linh hồn của bọn họ, baba, Lam Tinh chi mộng mộng chi Lam, đây không phải là điều người từng nói với ta sao?”

Cố Trường Khanh hoàn toàn không còn nóng nảy nữa.

Con gái quả thực thông minh, làm mọi chuyện cũng rất trẻ con, nhưng bản thân mình muốn tức giận lại hoàn toàn không tức được.

Thích Ngọc Na vỗ gáy, ngắt lời nói: “Lão đại, người tới đây để kiểm tra công việc sao? Đừng lo lắng, dây chuyền sản xuất này sẽ không có sai sót đâu!”

Cố Trường Khanh lúc này mới nhớ ra ý muốn của mình khi tới đây.

Mở bàn tay, thả ra tất cả tàn hồn của sát thủ Hắc Ngục điện đường, giao cho Cố Nghiên Nghiên.

“Hỗ trợ thêm một đội, trước tiên sắp xếp cho bọn họ, nơi giáng thế vẫn là Lam Tinh, đời đời kiếp kiếp đều là Nhân Tộc!”

Cố Nghiên Nghiên thấy Cố Trường Khanh không khiển trách mình, vui vẻ nhận lấy, nâng tay vung lên, nhân đạo lập tức quang mang đại thịnh, vài tia sáng trắng bay tới, tiếp bọn họ rời đi.

“Baba, người ở chỗ này không phát huy tốt được, người nhanh đi bận việc của mình đi!”

Cố Nghiên Nghiên thi triển lực lượng của Thập Điện Diêm La căn bản không tổn sức, hơn nữa tâm chơi đùa của bé nặng, thường xuyên chơi đùa với những thần hồn đã được qua tinh lọc này, in lên các loại ấn ký cho bọn họ.

Mấy thủ hạ yêu ma quỷ quái của Thích Ngọc Na cũng có tâm tranh thủ đường tắt để mình có thể chuyển thế làm người, không thể không vượt mộng ngựa.

Đây đâu phải là làm việc không có tạp âm, rõ ràng là hai người sợ những tên không quản được miệng mình lại lỡ miệng nói ra cái gì mà thôi.

Cố Trường Khanh quả thực có việc cần làm, hắn còn muốn đi thuyền cứu nạn Côn Luân để đưa các thần văn giả kia ra, chuẩn bị toàn lực ứng phó với sự gây hấn của Gurgon.

Chỉ là chân trước hắn vừa đi, cửa vào của U Minh Chi Lam lại bạo phát ra những tiếng tranh cãi kịch liệt.

Cố Trường Khanh ngưng thần nghe, thì ra là có vài sinh linh chen hàng, dẫn đến tranh chấp.

Tinh Hà Tỏa Liên vang lên leng keng, một thanh âm lạnh lạnh hô lên: “Còn muốn tiếp tục luân hồi không, không muốn làm người thì nhanh rút!”

Tiếng ồn ào lập tức yên tĩnh.

Thanh âm của Cổ Nghiên Nghiên vang lên: “Na Na a di, mau nhìn, cái kia đẹp đấy, ta muốn nó làm sủng vật của ta!”

Cổ Trường Khanh hé ra một khe nứt không gian nhỏ để nhìn, chỉ thấy Thích Ngọc Na té ra một đống án mặt cười đáng yêu, ẩn lên trên cái thần hồn kia.

Cổ Nghiên Nghiên vui vẻ vỗ tay khen ngợi: “Tộc bò sát là ghê tởm nhất, âm hiểm, còn muốn thay thế Nhân Tộc chúng ta, Na Na a di, tiêu hủy tất cả bọn chúng đi!”

Thích Ngọc Na vui vẻ cực kỳ, âm thanh tán thưởng vang lên: “Không hổ là tiểu công chúa Nhân Tộc, giống loài không hữu hảo đối với Lam Tinh chúng ta thì đều phải diệt sạch, ha ha, sướng, quá sung sướng!”

Chương 426: Vạn Linh Cùng Chung Sứ Mệnh

Chương 426: Vạn Linh Cùng Chung Sứ Mệnh

Lúc này, thân ảnh Tần Đế bỗng đột ngột xuất hiện.

“Địa ngục lâm thời” huyền não nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Thích Ngọc Na vội vàng khách sáo vài câu với Tần Đế.

Tần Đế thả thần hồn của Đế Khâm Na Tịch ra, nhìn thoáng qua Thần Vũ Tuyết Oánh, hạ quyết tâm nói với Cổ Nghiên Nghiên: “Công chúa, chỉ cần bà ta không thể trở thành con người nữa là được!”

Đây đã là giới hạn của Tần Đế.

Nếu không phải Thần Vũ Tuyết Oánh đã cứu phân thân của mình, Tần Đế sẽ không dễ dàng để thần hồn của Đế Khâm Na

Tịch lần nữa tiến vào vũ trụ.

Thần Vũ Tuyết Oánh cảm động rơi nước mắt, nhu thuận rúc vào bên người Tần Đế.

Cố Nghiên Nghiên bỗng nhiên vui vẻ kêu lên một tiếng: “Thần hồn này thật thú vị, rất có yêu khí, ta nhớ ra rồi!”

Không đợi Cố Trường Khanh nhìn rõ, thần hồn Đế Khâm Na Tịch đã bị Cố Nghiên Nghiên ném vào súc sinh đạo.

Cố Trường Khanh cười đến run vai, niềm vui của con gái ở chỗ này, trong một không gian hữu hạn, cứ để cô bé tận tình mà vui vẻ là tốt rồi.

Nếu là con trai mà dám làm như thế thì đã sớm bị hấn đánh cho một trận.

Tần Đế vừa đi ra, vừa vận dụng phải Cố Trường Khanh.

“Tĩnh Đế bệ hạ!” Tần Đế cung kính nói.

Cố Trường Khanh thu hồi nụ cười vui vẻ, lạnh lùng cất tiếng: “Mọi người đã trở lại? Dẫn ta qua đó đi.”

Nháy mắt lúc ba người phi thân lên, Cố Nghiên Nghiên đột nhiên thoải mái cười ha hả: “Na Na a di, ta đưa con thỏ cái kia lên hành tinh bên rìa của Bắc vũ trụ được chứ? Nơi đó có đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt, tương lai chính là đại lục thỏ!”

Thần Vũ Tuyết Oánh kinh hãi: “Tương lai mẹ ta chỉ có thể làm thỏ sao?”

Tần Đế và Cố Trường Khanh không trả lời.

Chỉ để lại tiếng cười trẻ con ngây thơ vang tận trời cao.

...

Những sinh linh chết trong vũ trụ sau khi được Cố Nghiên Nghiên độ hóa, năng lượng hắc ám tràn ngập trong không gian rõ ràng nhỏ đi rất nhiều.

Những thần văn giả từ thuyền cứu nạn Côn Luân đi ra, nhìn thấy Lam Tinh sức sống tràn trề thì đề rơi lệ lã chã.

Bọn họ thực hối hận, nếu sớm một chút hô hào các thế lực ở Nam vũ trụ lấy Lam Tinh làm chuẩn, làm sao đến nỗi để cho Đế Khâm Na Tịch chui vào chỗ trống.

Nhưng hiện tại nói gì cũng đã muộn.

Cố Trường Khanh cùng Tàn Đế vừa đến, trong đôi mắt bi thương của bọn họ hiện lên chút ánh sáng, đồng loạt hô to: “Cố Tinh chủ, Tàn Đế!”

Cố Trường Khanh khoát tay, trong hư không lập tức xuất hiện một màn hình quang não, bên trên xuất hiện chính là tư liệu về Gurgon.

“Chư vị, tộc nhân của các người đều đã tiến vào luân hồi, rồi sẽ có một ngày, các người có thể gặp nhau ở một thời không nào đó, chẳng qua...”

Về mặt Cố Trường Khanh lạnh lùng, trầm giọng nói: “Chẳng qua, trước tiên phải bảo vệ được vũ trụ này thì mới có thể thực hiện.”

Trong những người sống sót lập tức có người đứng ra.

“Cố Tinh chủ, nhà của chúng ta đã bị hủy, sau này toàn độ đều do Cố Tinh chủ sai khiến.”

“Cố Tinh chủ đối với chúng ta không tệ, chúng ta nguyện ý đi theo Cố Tinh chủ.”

“Còn có chúng ta, quái vật như Gurgon đã là uy hiếp của cả vũ trụ, cho dù còn nhà, chúng ta cũng phải xuất lực, hiện tại chúng ta đã không còn nỗi lo về sau!”

“Hạ lệnh đi Cố Tinh chủ! Để chúng ta xung phong cũng được!”

Người sống sót của những cổ tộc lúc này đã không còn hy vọng và ký thác để tiếp tục sống.

Sở dĩ bọn họ quyết định như vậy chẳng qua là muốn đốt tận hết nhiệt huyết cuối cùng của mình, trả cho Lam Tinh một phần ân tình mà thôi.

Một đời này nếu không sống cho trong sạch, ai còn trông cậy vào đời sau?

Bọn họ chỉ cầu được chết cho nhanh, lại không muốn thể hiện quá rõ mà chết trước mặt ân nhân, cho nên đều nhanh chóng yêu cầu đi chiến đấu với Gurgon.

Kỳ thật chính là ôm quyết tâm chắc chắn phải chết đi tặng đầu người.

Cổ Trường Khanh liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư bọn họ, mở ra ý niệm truyền âm cho mấy người Hoàng Đế, Trương Hổ.

Một lát sau, bọn họ dẫn theo các thần văn giả từng trở thành nhánh quân báo thù của Lam Tinh xuất hiện trong hư không của thuyền cứu nạn Côn Luân.

Trong đó không thiếu những đồng tộc may mắn sống sót, bọn họ nhìn lẫn nhau, cuối cùng vui quá mà khóc.

Cổ Trường Khanh bình tĩnh nói: “Vũ trụ chờ tới nay đều là một thể, nhất vinh cùng vinh, nhất tổn cùng tổn, một người tổn hại tất cả đều tổn hại, bất cứ cổ tộc nào cũng không thể độc lập tồn tại với thế gian.”

Những cổ tộc đánh mất thân nhân lúc này đã tự thân cảm nhận được, đồng loạt gật đầu.

Những sinh linh khác xem trực tiếp cũng cho rằng như vậy.

Nhưng theo bọn họ thấy, cho dù tất cả cổ tộc đều đã nhận thức được vũ trụ nội chiến là sai lầm lớn nhất, nhưng muốn đối phó với Gurgon phải làm thế nào!

Hoàng Đế cùng Tần Đế lần lượt đứng hai bên của Cổ Trường Khanh.

Trên người bọn họ, ngưng tụ ánh mắt chờ đợi của vũ trụ vạn giới sinh linh.

Hiện giờ trong ngũ phương vũ trụ, trừ Lam Tinh, bọn họ đã nghĩ không ra dê đầu đàn nào có thể đối phó với lần tai ương ngập đầu này.

Thân hình Tần Đế oai phong, khuôn mặt vuông vắn không giận tự uy, ánh mắt toát ra khí phách đế vương, tự nhiên là khí độ bất phàm.

Đây là lần đầu tiên ông ta dùng bản thể thật sự của mình lộ diện, hốc mắt sâu, mỗi lần chớp động đều giống như có thể làm rung động cả vũ trụ.

Dáng người Hoàng Đế cân xứng, mũi cao thẳng, sống mũi mướt mà đầy đặn chiếm cứ phạm vi tầm nhìn lớn nhất của ngũ quan, lông mày cong cong, long nhan có tướng đế vương, từ trong ra ngoài đều toát lên thiên tư lãnh tụ khoan nhân trị thế.

Thanh âm to lớn hữu lực của ông ta đã khiến vạn giới sinh linh quen thuộc, nhưng cứ như vậy xuất hiện trước mắt mọi người thì cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Cổ Trường Khanh mặc một thân quân trang của đế quốc, dáng người cao lớn thẳng tắp như tùng, thần uy hiển hách phảng phất như thần linh sừng sững giữa thiên địa, ánh mắt lóe lên quang mang u ám, khiến cho người ta chỉ cần liếc nhìn một cái cũng không tự chủ được mà sinh ra cảm giác kính sợ.

“Nhân Tộc đế chủ thật sự là trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy!”

“Chúng ta nếu như có được một vị trong này, cũng không đến mức trải qua vô số kỷ nguyên mà vẫn không ai biết đến!”

“Lam Tinh vậy mà một lần có được ba vị như vậy, thật sự là hâm mộ chết người ngoài!”

“Hy vọng đều ở trên người bọn họ, cổ tộc chúng ta ngay cả dũng khí chạy ra khỏi hành tinh của mình cũng không có!”

“Chúng ta cũng vậy...”

Ba ngôi sao cùng phát sáng, chỉ có Cố Trường Khanh là lấp lánh nhất.

Khí thế bá vương của Hoàng Đế và Tần Đế, ở trước sự nổi bật của Cố Trường Khanh đều trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Nhưng bản thân Cố Trường Khanh lại không hề hay biết, ngưng thần xem xét tin tức trong quang não, để Y Toa Bối Nhĩ truyền đạt ý thức vũ trụ vạn linh cùng chung vận mệnh.

Tất cả màn hình ánh sáng của nền tảng Alpha chỉ để lại một câu, không ngừng xuất hiện.

“Bảo vệ vũ trụ là trách nhiệm của vạn linh! Vạn linh cùng chung vận mệnh, quyết chiến thì sẽ chiến thắng tất cả!”

Trong nhất thời, trong ngũ phương vũ trụ phàm là người nào còn thở, tất cả đều hướng về nền tảng Alpha phát ra thanh âm thuộc về chính mình.

“Tuy rằng ta không muốn tiếp nhận, nhưng sự thực chính là như vậy!”

“Khẩu hiệu này đúng là cháy, kéo lên nhiệt huyết hùng hực trong lòng ta rồi!”

“Đánh xong trận này, vạn linh đều phải nhớ rõ trách nhiệm bảo vệ hòa bình vũ trụ là sứ mệnh của mỗi người!”

Chương 427: Bảo Vệ Lam Tinh

Chương 427: Bảo Vệ Lam Tinh

Tinh vực Lam Tinh, mây mù giăng kín.

U Minh Chi Vực càng lúc càng lớn, thân ảnh nho nhỏ của Cố Nghiên Nghiên như điện quang vòng quanh, thần văn Thập Điện Diêm La đã được toàn lực sử dụng, không ngừng dẫn độ vô số vong linh tiến vào luân hồi chuyển sinh.

Hắc khí của Bách Quỷ Dạ Hành để giáp của Thích Ngọc Na che phủ, Tinh Hà Tỏa Liên thi thoảng lại phát ra âm thanh đoạt mệnh, nơi đó là điểm cuối của tử vong, lại là khởi điểm của tân sinh, thật giống như quỷ khí âm trầm ở địa ngục.

Quỷ bí ám ảnh trùng trùng điệp điệp, vong linh chi diễm đen tối âm u.

Một màn này khiến cho vô số thần văn giả quyết tâm chịu chết sợ hãi, lại đồng thời cũng có tâm sinh hướng tới.

Cố Trường Khanh bay lên, đứng trong hư không, phát ra đạo đề chỉ đầu tiên của quân đoàn liên hợp vũ trụ: “Tất cả sinh linh nghe lệnh, không tiếc tất cả, giết chết quái vật ngoại vực Gurgon!”

Lúc này Gurgon so với trước đó càng thêm táo bạo.

Rống Rống Rống!

Nó rống giận nhảy dựng lên, xẹt qua mấy tinh hệ lớn dày đặc trong vũ trụ, điên cuồng đã bay, xét nát, ném đi...

Ngay sau đó, nó tàn bạo xé ra một khe nứt không gian, xuất hiện ngay dưới bầu trời của Nam vũ trụ!

Một nửa Nam vũ trụ giống như bị che lấp bởi một tấm màn, nháy mắt lâm vào hắc ám, thân thể đen thẫm chỉ chút cùng với tiếng gầm khủng bố, điên cuồng trấn sát.

Hai trong mắt đỏ tươi như nhỏ máu bắn ra hung quang như điện như đuốc, khinh thường mà nhìn phế tích đã thay hình đổi dạng sau khi bị co rút.

Khắc khắc khắc!

Rống! Rống!

Người sống sót của Nam vũ trụ thấy Cố Trường Khanh phi thân nghênh đón, sợ hãi trong lòng nhất thời tiêu tán.

“Giết!”

Cố Trường Khanh âm trầm hét to, toàn lực thúc giục tất cả thần văn tự thân, trong phút chốc, cự tượng Tử Thần, Minh Thần, Cốt Đế, Tổ Kỳ Lân, Ma Đồng, Hắc Long, Bạch Hồ từ hư không phía sau hắn bay lên, nhảy vọt vào không trung.

Oanh!

Tiếng sấm diên cuồng đình tai nhức óc, nửa vũ trụ đều kịch liệt chấn động.

“Tiểu Hắc, ngươi cũng đi!”

Rống!

Cố Trường Khanh vung tay lên, Hắc Long bành trướng lên thành mấy trăm vạn trượng, ngâm dài uốn lượn, không đợi mọi người phản ứng lại, long tức nóng rực như nham thạch đã phun thẳng tới mặt Gurgon.

Cạc cạc!

Gurgon nâng lên chân trước to như trụ chống trời, một trảo nện xuống kìm chặt lại, nó để tới trước mặt nhìn chăm chăm trong chốc lát, sau đó tiện tay vút tới một không gian phía sau.

Phá Không Chi Liêm của Tử Thần cắt rời không gian, bỏ về phía cự trảo của nó, chỉ nghe nổ “rắc” một tiếng, Phá Không Chi Liêm gãy thành hai đoạn.

...

Mắt thấy Gurgon lông tóc vô thương.

Trương Hồ, Triệu Phong, Ngô Duệ còn có Chu Tước, Thao Thiết đều nhanh chóng trở nên ăn ý, toàn lực thúc giục thần văn tự thân, thổi quét sát khí vô tận, xếp hàng đánh úp về phía mắt của Gurgon.

Tám tay của Ma Đồng đồng thời xuất hiện, vũ tiến chỉ nhắm vào đôi mắt của nó mà bắn, nhưng khiến người khác cảm thấy kỳ lạ chính là, Gurgon chỉ nhắm mắt lại, vũ tiến đã bị cản trở về.

“Chẳng lẽ thứ này không sợ hải thần văn lực?”

“Thần văn lực của Tinh Đế bệ hạ đều đạt tới 100% độ phù hợp với đồ đẳng, nếu ngay cả hắn cũng không được thì những người khác chẳng phải càng không chịu nổi một kích sao!”

Ngay khi tất cả sinh linh đang vô cùng kinh ngạc, mấy người Trương Hồ đã bị một cái hắt hơi của Gurgon đánh cho bay về.

Trương Hồ gầm lên giận dữ: “Đều tránh ra, nhìn ta đây!”

Tiếng nói vừa dứt, y đã thúc giục Ma Thần Chi Chùy, đưa nới tất cả lôi điện có trong một phương vũ trụ.

Ca ca!

Oanh! Âm! Âm!

Mũi nhọn của lôi điện trong vũ trụ đan vào nhau như mạng nhện, dưới sự lôi kéo từ Thần Phong Chi Dực của Triệu Phong, lấy khí thế vạn quân tấn công Gurgon.

Những thần văn giả khác cũng tận hết sức lực.

Vào lúc lôi đình màu tím đen áp tới, mọi người đồng loạt lui về sau, nghẹn họng nhìn trân trối mà chờ đợi hiệu quả một kích cuối cùng của Ma Thần Chi Chùy.

Không nghĩ tới Gurgon hé miệng ra, trực tiếp nuốt lời đình đủ để phá hủy mấy cái tinh hệ kia vào bụng.

Ừng ục!

Nó còn nấc lên một cái, tham lam mà nhìn về phía Trương Hồ.

“Mẹ nó! Cái quỷ gì! Ta còn cần cái chùy này làm gì!”

“Aiz! Hồ Tử, tránh ra, nhìn ta đây!”

Hầu Vương chân giẫm lên Bộ Vân Ủng, Đấu Chiến Ma Thần để giáp hào quang nở rộ bắn ra, giết về phía giữa trán của Gurgon.

Mọi người nín thở ngưng thần, cùng chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Không nghĩ tới Gurgon nhắc bàn tay lên, suýt chút nữa đã xem Hầu Vương như một con côn trùng mà đập nát trong lòng bàn tay.

Triệu Phong, Ngô Duệ, Chu Tước, Thao Thiết, ánh sáng thất thải đồng thời sáng lên.

“Đó là Bất Diệt Thần Hoàng để giáp, Thiên Khung thần văn, Thần Phong Chi Dực!”

“Long Thần để giáp, Tôn Phong thần văn, còn có Long Chi Nghịch Lân cũng đã sử dụng!”

“Chói mắt nhất chính là Cửu Dương để giáp, Kinh Vũ thần văn, dưới sự phụ trợ của Nghê Hoàng Vũ Y, chắc là sẽ có tác dụng!”

“Ma nhìn, đó là Chiến Thần Phủ! Uy lực của Thần Thú để giáp, lại thêm cả khí tức giết chóc của Hạo Thiên thần văn, đủ để khai thiên lập địa!”

Thủ hạ của Cố Trường Khanh là tứ đại chiến tướng, dưới ánh mắt chăm chú tha thiết của các sinh linh, hóa thân thành tứ đại sát thần, cuốn theo sát khí diệt thế khiếp người, đánh tới trước mặt Gurgon!

Loảng xoảng!

Oanh!

Mỗi một góc vũ trụ đều cảm nhận được rung động cực lớn.

Khí tức làm cuộn trào cả tinh hệ ầm ầm bắn ra tứ phía, Hoàng Đế và Tần Đế thấy thế thì đồng thời sùng sốt, Ngục Hoàng đế giáp và Hắc Ngục đế giáp đồng thời phụ thể.

Hai chiến đế cấp chín mươi chín bộc phát ra khí thể mạnh mẽ, khóa chặt những làn sóng không khí tại một phương không gian, sau đó ngưng tụ thành một bó, phản xạ quay về nơi cổ họng của Gurgon.

Sương mù các màu xuyên qua đan vào nhau, sóng lớn cuộn cuộn, mũi của Gurgon bị nổ ra một lỗ máu, máu phun ra tung tóe.

Gurgon nóng này nâng lên chi trước, gắt gao ngăn cản sự xung kích của hai đại đế chủ của Lam Tinh, phát ra tiếng kêu rên thông khổ.

Rống!

Ngao ngao!

Ngay sau đó, huyết đồng đỏ tươi của nó đột nhiên dừng lại, nhe răng xé mở hư không, vùng vẫy cơ thể khổng lồ, tách ra khỏi các thần văn giả ở bốn phương tám hướng.

Giống như một đứa trẻ có tâm trạng bùng nổ, giống như muốn tìm kiếm đồ chơi trong rương đồ chơi của mình, nó giãy giụa trong mấy cái tinh hệ vừa sùng sốt qua khỏi tai nạn của Nam vũ trụ, dùng lực mà khuấy động rồi quăng đi.

“Nó đang tìm cái gì?”

Cố Trường Khanh nghi ngờ giây lát, đáy lòng đột nhiên kinh hãi.

Hắn phi thân lên, đồng thời truyền âm của Từ Thi Tình cũng truyền tới thần hải.

“Bảo vệ Lam Tinh!”

“Bảo vệ Lam Tinh!”

Nhân Tộc Lam Tinh kinh hãi vạn phần, bí ẩn quanh quẩn trong đầu nhất thời đã có đáp án.

Chương 428: Hành Vi Tự Tìm Đường Chết Của Cố Trường Khanh

Chương 428: Hành Vi Tự Tìm Đường Chết Của Cố Trường Khanh

“Thần Phù khiến Nam vũ trụ co rút làm cho pháp tắc vũ trụ nguyên bản cách hủy hoại chỉ trong chốc lát, phương vị hỗn loạn, thời không phát sinh vương mặc.”

“Cho nên Gurgon mới không trực tiếp đổ bộ xuống Lam Tinh vào lúc Thần Phù vỡ nát, thời khắc ngăn ngui đó nó chần chừ là đang ở ngoại vực tìm kiếm vị trí của Lam Tinh, đáng tiếc lại không tìm được.”

“Bắc vũ trụ chệch về hướng nam hàng trăm triệu năm ánh sáng khiến nó lầm tưởng rằng Lam Tinh vẫn còn ở trong ranh giới Bắc vũ trụ, vì vậy Bắc vũ trụ trở thành mục tiêu đầu tiên của nó.

“Nó đi dạo quanh một vòng lớn, muốn tìm chính là... Lam Tinh!”

Toàn bộ vũ trụ đều thấy kinh sợ.

Một mặt là thờ dài sau khi sống sót sau tai nạn, một mặt lại vì Lam Tinh sắp bị hủy diệt mà tiếc nuối thờ dài.

“Không đúng, vì sao nó không trực tiếp hủy cả ngũ phương vũ trụ? Vậy thì Lam Tinh phải chết không thể nghi ngờ!”

Sinh linh toàn vũ trụ phát ra nghi vấn cuối cùng.

“Chỉ có một khả năng.”

Thanh âm Cố Trường Khanh, bất ngờ xuất hiện trong phòng trực tiếp của nền tảng Alpha.

Vạn chúng không dám thờ mạnh, nhìn chăm chăm vào hình ảnh đường cong dao động âm thanh tượng trưng cho Cố Tinh chủ trên màn hình.

Ngay lúc bọn họ nhần nại đến cực hạn, Cố Trường Khanh nói ra một đáp án không thể tranh luận.

“Bởi vì, gốc rễ của ngũ phương vũ trụ, chính là Lam Tinh!”

Tần Đế như bừng tỉnh đại ngộ, thanh âm như tiếng hổ gầm theo sát phía sau: “Nếu ngươi muốn hoàn toàn hủy diệt một cái cây, ngươi sẽ đi hái từng cái lá, cắt đi từng cành cây, sau đó mới nhổ nó từ bùn đất lên sao?”

Hoàng Đế thông thả nói: “Sẽ không, ta sẽ lung lay nó, làm dao động căn cơ của nó, sau đó hủy diệt bộ rễ của nó!”

Hai người nói xong, đồng thời nâng mắt nhìn về phía Cố Trường Khanh, bình tĩnh nói: “Tinh đế hiện hạ, gốc rễ của vũ trụ ở Lam Tinh, gốc rễ của Lam Tinh là ngươi!”

“Cho nên, ta không chết được!”

Cố Trường Khanh giả hoạt cười, quỷ văn quanh thân đồng thời hiện lên, thần văn lực hủy thiên diệt địa trong phút chốc thay đổi phương hướng, trong vẻ mặt nghi hoặc của mọi người, tấn công về phía Lam Tinh!

“Đây là...”

“Vì sao?”

“Cố Tinh chủ, người...”

Oanh!

Kết giới của Lam Tinh nháy mắt nổ tung, cùng lúc đó Gurgon đã khóa chặt vị trí của Lam Tinh, cười quái dị mà vung lên móng vuốt to lớn, đập về phía Lam Tinh.

Tòa nhà trung tâm của Lam Tinh phát ra chấn động kịch liệt.

Trên màn hình thật lớn, móng vuốt của Gurgon càng ngày càng phóng đại, phẳng phất như chỉ trong nháy mắt có thể đánh bay Lam Tinh như đánh bay một trái bóng.

Tính hiệu của nền tảng Alpha đứt đoạn liên tục.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc tất cả các sinh linh phát ra tiếng hò hét từ tận đáy lòng.

Bọn họ ở mỗi góc của vũ trụ đều đang phẫn nộ rít gào.

“Cố Tinh chủ, người che giấu đủ sâu!”

“Người vậy mà lại là chủ nhân của Gurgon?”

“Khó trách công kích lúc ban đầu lại không có uy hiếp gì với Gurgon, đáp án tới rồi!”

Khóe mắt của Y Toa Bôi Nhí ướt đầm, cô điên cuồng lắc đầu: “Không thể nào! Chuyện này không thể nào!”

Tín nhiệm của A Nhĩ Nặc Hàn sắp ở bên bờ vực sụp đổ: “Vì sao, Cố Tinh chủ, lập trường của người trước giờ đều đứng bên phía Nhân Tộc, vì sao!”

Tim vương Dung đau đớn, thì thào tự nói: “Thiếu gia, Cố thiếu gia, ta không tin!”

Từ Thi Tình nghiêng người sụ vào tường, trong miệng hộc ra máu đen, báo ứng khi cô tiết lộ thiên cơ đã tới, nhưng một câu nói cuối cùng muốn làm sáng tỏ cho Cố Trường Khanh, bất luận thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Tiêu Đoàn Đoàn lớn tiếng khóc: “Tình Đế bệ hạ, tại sao lại như vậy!”

Lâm Nguyệt Dao và Lâm Thủy Dao căn bản không rõ ràng lắm, trong nháy mắt đó Cố Trường Khanh sao lại trở thành kẻ địch của vạn linh.

Tần Đế cười trên nỗi đau của người khác: “Rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ, so với ta còn biết tìm đường chết hơn!”

Hoàng Đế cười nhạt: “Bị phụ nữ chơi đến nỗi thanh danh không ra gì như ngươi, nói ra lời này, mặt không đau sao?”

...

Hành vi “tìm đường chết” của Cố Trường Khanh nháy mắt khiến cho những thần văn giả ý chí không kiên định thay đổi phương hướng.

Trùng hợp hơn là, Cố Trường Khanh đứng ở phương hướng của Gurgon, như vậy nhìn lại, bất kể từ góc độ nào thì hẳn cũng giống như chủ nhân của Gurgon.

Chỉ có mấy người Trương Hổ và các trấn quốc thần thú là không hề phòng bị gì mà dựa sát vào bên cạnh Cố Trường Khanh.

Trương Hổ trêu chọc nói: “Lão đại, đây là chiến thuật gì, nói ra để chúng ta còn...”

Y còn chưa nói dứt lời, phía sau Lam Tinh đột nhiên có vô số đạo hồng mang phá không mà ra.

Lam Tinh như một viên ngọc trai có màu bầu trời xanh thẳm, nháy mắt bị bao phủ trong quang mang màu đỏ, bất luận

thân ở phương nào thì đều khó có thể nhìn thấy bất cứ phía nào của Lam Tinh.

“Đệt, đây là cái gì?”

“Vãi, Cổ Tinh chủ diệt Lam Tinh rồi?”

“Đảo ngược quá nhanh, nhanh như gió vậy, Lam Tinh thật sự không còn sao, ai nói cho ta biết đi!”

Nhưng mà khiến vạn giới sinh linh càng khó hiểu chính là, vì sao Gurgon lại bất chợt thu hồi móng vuốt, thất kinh mà lùi về phía sau?

Chương 429: Sự Đồng Lòng Của Vạn Linh

Chương 429: Sự Đồng Lòng Của Vạn Linh

“Là trắng máu?” Tần Đế kinh ngạc hô.

Hoàng Đế liếc ông ta một cái: “Huyết Nguyệt vẫn bị phong ấn đã bị lãng quên, không nghĩ tới hành động này của Cổ Tinh chủ vậy mà lại là...”

Hai người đấu võ mồm quy về đấu võ mồm, sau khi thấy rõ tình thế thì vẫn là trước tiên đứng ở bên người Cổ Trường Khanh.

Não bộ của vũ trụ vạn linh đều sắp bị đốt cháy rồi, ai cũng không phản ứng kịp.

Mắt thấy ánh sáng đỏ yếu đi, trắng máu lơ lửng giữa trời, giống như một vầng trăng cực lớn hấp thu máu tươi no đủ, lại giống như một con mắt thị huyết đang dò xét chúng sinh.

Trong khí tức quỷ dị, một hư ảnh u tối không rõ dần dần hiện ra.

Gurgon hung tợn trừng mắt nhìn Cổ Trường Khanh, đôi mắt thú vốn dĩ có màu đỏ của nó lúc này đã ảm đạm không

ánh sáng, nhưng thù hận so với lúc trước lại nhiều hơn vài phần.

Rống Rống Rống!

Trong chớp mắt nó dựng người lên, lại xé mở không gian, vươn ra móng vuốt không được tròn vẹn, chụp về phía Lam Tinh.

Nhưng ngay lúc nó tiếp xúc gần với ánh sáng màu đỏ thì lại đau đớn đến mức kêu ngao ngao, rút trở về.

Hư ảnh trong huyết nguyệt kia ngày càng rõ ràng, cuối cùng biến thành một bóng người mặc áo choàng, xông về phía Cổ Trường Khanh vẫn chưa giải trừ được nghi hoặc.

Khí thể quanh thân Cổ Trường Khanh tăng vọt, tăng thẳng tới Siêu Thoát chi cảnh đỉnh phong, chỉ số tiềm năng trong nháy mắt tăng lên bốn vạn điểm.

Hàng vạn hàng ngàn hòa quang hội tụ không ngừng biến hóa, cuối cùng biến thành những mũi nhọn không màu, chuyển động trên Quỷ văn đế giáp của hắn.

“Tinh Đế bệ hạ đây là! Cảnh giới mới! Như thần giáng lâm!”

Lời này của Hoàng Đế vừa dứt, bốn phía đều kinh ngạc!

Trương Hồ cười ra nước mắt, nghẹn ngào nói: “Lão đại, người dọa chúng ta như vậy coi có được không?”

Chu Tước nhéo lên cánh tay y một cái, trào phúng nói: “Hừ, lá gan còn không lớn bằng con gà, người là đàn ông sao?”

Cơ thể Triệu Phong mềm nhũn: “Không phải, lão đại, phương thức tu luyện tăng lên thực lực nhiều như vậy, vì sao người nhất định cứ phải chọn kiểu hắc hóa này?”

Thao Thiết chỉ chỉ trắng máu trước mắt, hỏi: “Đây không phải là đỏ hóa sao?”

Ngô Duệ vô tâm vô phê cười: “Đúng vậy, lão đại của chúng ta có một trái tim đỏ hướng về Lam Tinh, lúc nào thì hắc hắc?”

Hầu Vương lộ vẻ mặt hâm mộ, quý văn của Cố Trường Khanh đã đạt tới Tiên Thiên, bản thân muốn đuổi kịp hắn còn không biết phải tu luyện bao nhiêu kỷ nguyên!

Trái tim treo tới cuống họng của Nhân Tộc Lam Tinh, lúc này mới vững vàng rơi xuống trong ngực.

“Ta không hoài nghi Cố Tinh chủ!”

“Ta cũng vậy!”

“Vừa rồi ta còn sợ hắn bị mấy cổ tộc kia nhắm vào, hù chết ta.”

Tín hiệu trực tiếp của nền tảng Alpha có xu thế ổn định, tất cả sinh linh cũng không biết nói gì cho phải.

Cố Trường Khanh chậm rãi mở to mắt, cảm thụ được chỉ số tiềm năng vẫn còn đang tăng lên của mình, trong lòng đã có chút hiểu rõ.

Đột phá bốn vạn điểm chỉ số tiềm năng, giờ phút này hắn đã đột phá Siêu Thoát Chi Cảnh.

Tới cảnh giới kế tiếp. về phần cảnh giới này, Cố Trường Khanh gọi nó là Thần Lâm.

Khuôn mặt Cố Trường Khanh nghiêm nghị, hét to: “Giám cầm Gurgon lại! Giết nó! Báo thù rửa hận cho vạn linh đã chết!”

“Vâng!”

“Vâng!”

...

Mệnh lệnh chấn động vũ trụ xuyên qua trời cao, quanh quẩn trong thời không hỗn loạn, âm thanh này từng được rất nhiều cổ tộc xem như thần tích mà truyền thừa xuống.

Có người gọi là “Tiếng thở dài của thần”.

Có người nói là “Lôi đình phần nộ của thần”.

Còn có người cho là “Khu Ma Chú của thần.”

Cho đến giờ phút này, những người vẫn còn đang mơ màng màng mới hoàn toàn phản ứng lại, đây là lời kêu gọi thắng lợi của liên quân vũ trụ do Cố Trường Khanh dẫn đầu.

Con người của Y Toa Bối Nhĩ co lại, hét lớn: “Côn Luân có dị động!”

A Nhĩ Nặc Hàn nhìn thấy khí tức cường đại từ đỉnh Côn Luân đang khuếch tán ra bên ngoài, trực tiếp truyền tin cho Cố Trường Khanh.

Cùng lúc đó, Nam vũ trụ đột nhiên xuất hiện hai trùng động lớn.

Lần lượt liên kết với Bắc vũ trụ và Đông vũ trụ.

Y Toa Bối Nhĩ lại thúc giục Cơ Giới Chi Tâm, ngược hướng theo dõi, lần này tuyệt đối không thể xuất hiện thêm biến cố!

Khiến mọi người khiếp sợ chính là, trong trùng động không xuất hiện vật gì ở ngoại vực.

Mà là tinh bàn đến từ Bắc vũ trụ và kết tinh thần bí được cổ tộc Đông vũ trụ tôn sùng là chí bảo thần thánh.

Hai thánh vật này đồng thời bay về phương hướng Côn Luân, chốc lát sau, phương hướng Côn Luân xuất hiện thần quang chói mắt, thẳng hướng trời cao.

Oanh! Âm! Âm!

Thanh âm đình tai nhức óc, vang vọng toàn vũ trụ.

Trên Lam Tinh, tất cả sông ngòi đều điên cuồng gào thét, tinh thần lực của Nhân Tộc đột nhiên tăng vọt trong chớp mắt, trong ý thức giống như có thứ gì đó sinh sôi.

“Bí mật của Lam Tinh sắp được tiết lộ rồi sao?”

“Nơi đó là Côn Luân, là cấm địa Tổ Long của nhân tộc, nơi đó rốt cuộc ẩn giấu cái gì!”

“Minh châu trên vực tuyết, xuất hiện thần tích rồi!”

Vũ trụ vạn linh đều vô cùng khấn trương, kiễng chân trông ngóng!

Gurgon phát ra tiếng rống giận kịch liệt, lần lượt đánh vỡ không gian giam cầm.

Nhưng thần văn giả toàn vũ trụ tập kết lại lại tiếp tục giam cầm nó lần nữa, vố số máu thịt của mọi người bay tứ tung, cũng không có sinh linh nào lùi về sau một bước.

“Chết vinh còn hơn sống nhục, ta lúc sinh thời đã nhìn thấy được cảnh tượng tất cả sinh linh vũ trụ vạn người một lòng!”

“Chúng ta tập kết xong cũng sẽ hiến tế sinh mệnh của bản thân, chỉ vì để vũ trụ của chúng ta tiếp tục tồn tại!”

“Mục Vân cổ tộc báo cáo!”

“Dương Nhận cổ tộc trong một phút nữa sẽ tới chiến trường!”

“Một lượng lớn viện quân của Cô Tần cổ tộc trước tiên tới chi viện, hãy nhớ kỹ chúng ta!”

“Nơi có Cô Thần sao có thể thiếu được Quả Túc cổ tộc, xuất phát đi, vũ trụ!”

“Còn có chúng ta, còn sống cũng không nổi danh, bị diệt thì diệt đi, luôn có mọi người thay chúng ta sống tiếp!”

“Chúng ta là người vô danh, từng sống ở một góc của Bắc vũ trụ, bảo vệ vũ trụ cũng có một phần lực của chúng ta!”

“Làm người không chịu khuất nhục cuối cùng của Tây vũ trụ, không sợ chết với có thể hướng đến sống, chúng ta hy vọng đời sau sẽ làm một người!”

“Trung vũ trụ cũng không phải kẻ yếu, lưu lại hai người, những người khác toàn bộ tập hợp, ha ha, chúng ta có đủ hào khí không?”

“Cổ tộc rác rưởi tham sống sợ chết của Bắc vũ trụ đến rồi đây, qua trận chiến này, đừng có gọi chúng ta là sâu bọ nữa nghe chưa?”

“Có thể tác chiến cùng huynh đệ các tộc chưa từng gặp mặt, bảo vệ tất cả căn cơ của vũ trụ chúng ta, không có gì tủi hờn cả, toàn tộc tiếp lên, tuyệt đối không lùi bước!”

Lúc bấy giờ, toàn bộ vũ trụ sinh linh đều đang nỉ non...

Chương 430: Đau Lòng Nghiên Nghiên

Chương 430: Đau Lòng Nghiên Nghiên

Trên chiến trường chém giết, máu thịt bay tứ tung, hóa thành kỷ lục khi từng cổ tộc bị diệt sạch, vĩnh viễn chỉ lưu lại trong tài liệu của vũ trụ.

Phong ấn của Côn Luân hoàn toàn mở ra.

Mấy vạn hình tượng thần văn trên cột đá đồ đằng được đưa ra ánh sáng, trong đó từng cột sáng như mũi tên rời cung bay thẳng về phía vạn giới sinh linh trong hư không.

Trong hào quang đầy trời, đồ đằng phát ra tiếng gào thét rung trời, công khai biểu thị sự tồn tại của nó với ngũ phương

vũ trụ!

...

Đồ đảng, cho tới nay đều là ý chí ngưng tụ thành kết tinh.

Chúng nó có thể nháy mắt sụp đổ, cũng có thể nháy mắt dựng lên.

Chỉ cần từng được người trong vũ trụ tưởng niệm, nó sẽ tích tụ lực lượng của tín niệm, theo dòng sông dài lịch sử đi tới từng tiết điểm của thời gian, chuẩn bị nghe lời kêu gọi bất cứ lúc nào.

Ở thời đại của Cố Trường Khanh, mọi người đều xem hình xăm là thứ thời thượng, nhưng phía sau thời thượng là cái gì, xét đến cùng chính là do huyết mạch cổ tộc đang âm thầm triệu hoán.

Nhưng ý nghĩa chân chính của thân văn, vượt xa tác dụng dùng chỉ để khoe ra của hình xăm bình thường.

Người tùy tiện xăm bậy, vì sao lại gặp phải những chuyện quái lạ, có lẽ trong lòng rất nhiều người đã có đáp án.

...

U Minh Chi Vực của Lam Tinh tiếp đoán ngàn vạn sinh linh cổ tộc, Cố Nghiên Nghiên vừa khóc vừa làm theo ý nguyện của bọn họ, toàn lực thúc giục thân văn lực của Thập Điện Diêm La, đưa bọn họ tiến vào đạo luân hồi.

“Lam Tinh công chúa, tạm biệt!”

“Công chúa, hy vọng còn có cơ hội gặp lại người!”

“Lam Tinh công chúa, cảm ơn tất cả những gì người làm cho cổ tộc chúng ta!”

Những vong linh này dùng ngôn ngữ của các tộc nói cảm ơn và từ biệt Cố Nghiên Nghiên.

Điều này làm cho tâm linh còn nhỏ bé của cô bé phải chịu xúc động cực lớn, ngoại trừ khóc thì đã không biết dùng phương thức gì để biểu đạt rung động mà nội tâm phải thừa nhận.

Theo phong ấn của Côn Luân giải trừ, thần văn lực của Cố Nghiên Nghiên và Thích Ngọc Na tăng vọt, tùy theo đó mà thay đổi chính là U Minh Chi Vực cũng theo đó mà mở rộng.

Càng ngày càng nhiều vong linh dừng mãnh tiến vào, ngay cả Thích Ngọc Na xem nào nhiệt lúc này cũng khóc đến đỏ mũi.

Hung thần lệ quỷ bị cô lôi ra từ địa ngục làm việc cũng hướng ánh mắt cầu xin về phía cô.

Chỉ số tiềm năng của Thích Ngọc Na đã đột phá hai vạn năm ngàn điểm.

Cô kinh ngạc phát hiện, chỉ số tiềm năng của Cố Nghiên Nghiên lại tương đương với mình, ai có thể nghĩ tới một nhóc con mà lại có thực lực mạnh mẽ như vậy!

“Nghiên Nghiên, một mình ngươi làm được không?”

Thích Ngọc Na do dự một lát, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Cô sao lại không muốn cùng lão đại kề vai chiến đấu, nhưng cô biết nhiệm vụ bảo vệ Nghiên Nghiên của cô cũng quan trọng như vậy.

Chỉ là nhìn tình hình chiến đấu giằng co, cô không thể tiếp tục bình tĩnh đứng ở chỗ này nữa.

Sắc mặt Cố Nghiên Nghiên tái xanh, tử thân mà nuốt nước mắt trở lại, quật cường gật đầu.

“Nghiên Nghiên, chúng ta đều biết để ngươi trải qua những chuyện này quá tàn nhẫn, nhưng chỉ cần linh hồn vẫn còn,

cuối cùng sẽ có ngày bọn họ đều sẽ trở về.”

Thích Ngọc Na đau lòng xoa đầu cô bé.

Đề lại mấy trợ thủ đặc lực, lắt mình gia nhập chiến trường.

Gurgon cảm nhận được đồ đằng ở Côn Luân bùng nổ, thân hình bỗng nhiên biến lớn, gào thét vùng vẫy móng vuốt thật lớn.

Vô số thần văn giả chết dưới chân nó.

Thích Ngọc Na vừa xuất hiện, quý khí vô tận lập tức tràn ngập cả chiến trường.

Phía sau cô, quang mang Tinh Hà Tỏa Liên lấp lánh, nơi nó đi qua, vong linh đều liêu mạng tập kết lại.

Thích Ngọc Na điều chỉnh lại cảm xúc, thanh âm dứt khoát vang lên: “Tất cả vong linh của thần văn giả, nếu muốn tái chiến thì nghe ta chỉ huy! Nếu không còn sức tái chiến, hãy nhanh chóng đi về phía đông!”

Vong linh đã mất đi thân thể, nếu tiến vào luân hồi còn có thể sống lại.

Nhưng nếu lại tiếp tục chết trận thì sẽ tiến vào Quỷ Vực*, muốn sống lại sẽ cực kỳ khó khăn.

Vừa rồi ở U Minh Chi Môn Thích Ngọc Na thấy rất nhiều sinh linh không cam tâm muốn quay lại, cho nên mới ra quyết định như vậy.

Nhưng nếu chiêu mộ bọn họ gia nhập Quỷ Sát quân đoàn, trên vai mình sẽ gánh trọng trách ngàn cân, bởi vì bọn họ phải trả giá lại bằng cơ hội trùng sinh, chính cô sẽ phải bảo vệ bọn họ để lưu lại linh thể.

Chu Tước xuất hiện bên cạnh cô, nói: “Người bảo vệ bọn họ, ta bảo vệ người.”

Nói xong, hào quang của Cửu Dương để giáp bắn ra hào quang, đưa Thích Ngọc Na và Quỷ Sát quân đoàn phía sau cô tiến vào trong hư huyền.

Trong Hư Huyền Chi Cảnh giao nhau với thời không hiện thực có khí tức thần hồn của Gurgon, từ nơi này hạ thủ cũng có thể xem như một biện pháp lợi cả đôi đường.

“Cảm tạ!” U Minh để giáp đèn tuyền của Thích Ngọc Na phóng ra những ánh sáng u ám, dẫn theo những vong linh này giết về thần hồn của Gurgon.

Thần hồn của Gurgon mạnh vượt ngoài dự liệu.

Đây là thứ mà thiên ma ngoại vực không thể so sánh.

Nhóm vong linh đầu tiên vừa mới phóng thích thần văn lực thì toàn bộ đã bị tiêu diệt.

Bọn họ lại giống như điên cuồng, người chết thành quỷ, quỷ chết không thể chết hơn nữa, có hy vọng mới, hy vọng lại hóa bình yên, cuối cùng hóa thành hư vô, cuối cùng không còn vết tích.

Thích Ngọc Na rốt cuộc không chống đỡ được, cô nhìn không nổi những cổ tộc này như thiêu thân lao đầu vào lửa, dùng phương thức này để biểu đạt sự tồn tại của mình với vũ trụ.

Cô dùng Tinh Hà tỏa liên vây khốn họ, tất cả đều đưa vào U Minh Chi Môn, không cho bọn họ bất cứ cơ hội quay đầu nào.

Mấy người Trương Hồ đã giết đến đỏ mắt.

Lực lượng của Gurgon tự mang theo một loại uy áp, hơn nữa nó còn có năng lực cắn nuốt, bọn họ đều mang theo thần văn giả thực lực yếu tự động tránh khỏi chính diện.

Cho dù như vậy, vẫn có thần văn giả không ngừng chết đi.

-::

*raw là 甕 之域: sau người chết thành quỷ, quỷ tiếp tục chết lần nữa thì là 甕, mình không tra ra từ này nghĩa Việt là gì nên để tạm ý nghĩa như trên. Bạn nào hiểu rõ hơn thì để lại bình luận tư vấn giúp mình nha.

Chương 431: Dừng Máu Ghi Lại Lịch Sử Khắc Nghiệt

Chương 431: Dừng Máu Ghi Lại Lịch Sử Khắc Nghiệt

Chu Tước, Triệu Phong, Ngô Duệ cùng Hầu Tử đang lơ lửng trong không trung, không biết mệt mà liên tục phát ra công kích về phía Gurgon, phiến giáp trên người Gurgon, rốt cuộc cũng bị đánh ra một lỗ hổng.

Nhưng bọn họ ngạc nhiên phát hiện, miệng vết thương này là dùng tốc độ khó tin mà khép lại.

Thần văn giả do Hoàng Đế và Tàn Đế suất lĩnh cũng phát hiện ra điểm ấy.

Bọn họ bắt đầu phân công hợp tác.

Một tổ phụ trách đánh vỡ giáp phiến cứng rắn của Gurgon, một tổ khác phụ trách tìm đúng thời cơ, đâm xuyên qua thân thể của nó.

Nhưng sau khi phân tổ, thực lực một số tổ căn bản không đủ để phá giáp, còn nói gì mà xuyên qua thân thể nó.

Hai người lơ đãng nhìn bốn phía xung quanh, lúc này mới phát hiện, ngoại trừ thần văn giả cổ tộc còn đang kiên trì, những người khác đều đã hy sinh.

Thể lực của mấy người Trương Hồ cũng có chút theo không kịp, thần văn lực suy yếu rõ ràng.

Nhưng Gurgon lại càng ngày càng mạnh, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Phòng trực tiếp của nền tảng Alpha, hiếm thấy chỉ có một kiểu sinh linh, đó chính là đang cầu nguyện.

“Xem ra chỉ có thể ký thác kỳ vọng lên người Cố Tinh chủ!”

“Quang mang trên người hấn đã biến thành không màu, nhưng khí tức quanh thân lại mạnh nhất!”

“Quý văn so với bất kỳ đồ đẳng thần văn nào cũng mạnh hơn đi!”

“Vừa rồi có phải hấn lại thức tỉnh vài cái đồ đẳng thần văn hay không, vì ta nhìn thấy vẻ mặt hấn rất thống khổ.”

Cơ Giới Chi Tâm của Y Toa Bồi Nhĩ đã đạt tới độ phù hợp 100% với đồ đẳng thần văn, tất cả tốc độ vận hành của quang não lại tăng lên mấy lần.

Nhưng những thanh âm rập theo khuôn khổ này ngược lại cũng không có độ khó khi xử lý.

Cô ngoài ý muốn phát hiện, hy vọng đối với Cố Tinh chủ của những âm thanh đó, chúng ở trong quang não lại tụ thành một bức tượng đồ đẳng hư cầu!

Cô cảm động mà lệ nóng quanh tròng, run giọng nói: “Tiểu Thứ, chú ý thu lại đồ đẳng mới!”

A Nhĩ Nặc Hàn cùng mọi người trong tòa thành trung tâm nhìn thấy đồ đẳng hình người kia cũng đều sợ đến ngây người!

Nhưng vào lúc này, khí tức trên người Cố Trường Khanh bỗng nhiên bắt đầu tuôn ra, vô số thần văn lực ở trên đế giáp của hấn hiện ra ánh sáng thần vận vô hình vô trạng.

Quang não phụ trách phân tích và kiểm tra đo lường chỉ số tiềm năng của mỗi thần văn giả cường đại đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

Tiểu Thứ cũng lóe ra ánh sáng, kích động điên cuồng kêu: “Chỉ số tiềm năng của chủ nhân đột phá bốn vạn điểm, năm vạn điểm... sáu vạn điểm! Giá trị này vẫn còn đang tăng lên!

...

Sinh linh toàn vũ trụ đều che miệng, hai mắt hàm lệ nhìn chăm chăm vào thân ảnh chói mắt nhất trong màn hình trực tiếp.

“Cố Tinh chủ, người lại sáng tạo ra kỳ tích!”

“Nhưng chúng ta giác ngộ quá muộn, nếu không vũ trụ sẽ không gặp phải những khổ nạn này.”

“Trải qua cực khổ có gì đáng sợ? Đáng sợ chính là có vài cổ tộc lần nào cũng giẫm lên vết xe đổ.”

“Lần này trong lịch sử cổ tộc ta, ta muốn tự mình dùng máu viết, để đời đời về sau có thể hiểu rõ từ đầu đến cuối của lần tai nạn này!”

“Đúng, đây đã đủ để đưa vào đại chiến trong lịch sử vũ trụ!”

Theo chỉ số tiềm năng tăng vọt, hư không phía sau Cố Trường Khanh đã có một tinh hệ cực lớn.

Vô số đồ đẳng thần văn đều mang theo thần lực của mình hiện ra.

Cố Trường Khanh chậm rãi mở mắt, truyền âm cho Tàn Đế, Hoàng Đế và mấy người Trương Hồ: “Lui lại đi, các người chống đỡ đã đủ lâu rồi, chuyện còn lại cứ giao cho ta đi.”

Gurgon cảm nhận được công kích đã được rút về, lại mở ra không gian phong tỏa, giờ móng vuốt về phía Lam Tinh.

Nhưng lúc này, nó tính sai rồi!

Nghênh đón nó chính là phong tỏa và kích sát của tầng tầng lớp lớp đồ đảng xa xưa nhất tới từ Côn Luân.

Những đồ đảng thần văn tượng trưng cho ý niệm của vạn linh vũ trụ không cần đợi Cố Trường Khanh thúc giục, tất cả thần văn đã đồng thời ra tay, giết về phía Gurgon.

Trong đó, đồ đảng mười hai con giáp vừa mới thức tỉnh là có công kích mãnh liệt nhất.

Ngay cả Hắc Long bị quăng ra khỏi không gian, giờ hắc này cũng đi theo khí tức chỉ dẫn của đồ đảng, tự mình tìm trở lại.

Lực lượng chân chính của mười hai đồ đảng này tới từ một thời không tiết điểm nào đó, một đám phân tử trí thức vẽ ra mười hai cung hoàng đạo.

Những tinh thể đó hiện giờ đã là vật đổi sao dời, không còn tồn tại nữa, nhưng lấy hình tượng của động vật lưu truyền ở Nhân Tộc và thần văn lực trong nhiều cổ tộc, lực lược giết chóc vẫn như trước không thể khinh thường.

Long Thần đế giáp của Ngô Duệ cũng cùng phát ra tiếng hô ứng cùng Hắc Long.

Khoảnh khắc khi Kê đồ đảng thức tỉnh, Cửu Dương đế giáp của Chu Tước và Bất Diệt Thần Hoàng đế giáp của Triệu Phong đều phát ra ánh sáng kỳ dị.

Những thần văn giả lui về sau kinh ngạc nhìn hư ảnh của mười hai đồ đảng bạo phát ra uy lực kinh người, vì bảo vệ vũ trụ của bọn họ mà dốc hết sức lực nhằm vào Gurgon, sớm đã khóc không thành tiếng.

Giờ khắc này, những quần thể cổ tộc có đủ loại hình dạng và nguồn gốc khác nhau đã sớm nhìn lẫn nhau rồi tụ tập lại cùng một chỗ.

Còn có một loại đồ đằng, dưới sự thúc giục của Cố Trường Khanh, thần lực không kém gì mười hai con giáp.

Chúng nó chính là hai mươi tư tiết khí (*) được lưu truyền trong Nhân Tộc.

Tiết khí vốn dĩ được xác định dựa vào hướng của sao Bắc Đẩu, bất tri bất giác cũng hóa thành cột đá đồ đằng tồn tại trong cấm địa ở Côn Luân.

Thần lực ẩn chứa trong một tiết một khí đến từ sao Bắc Đẩu, lúc này cảm nhận được tinh hệ triệu hoán thì mới phát ra ánh sáng lúc sáng lúc tối trong vũ trụ mệnh mang.

Chỉ cần là tinh thể từng được luân trị, được Nhân Tộc và các cổ tộc khác đánh dấu, vô luận là cổ tinh đã chỉ còn lại man hoang, hay là hành tinh không trọn vẹn may mắn sống sót, tại một khắc này đều tể ra một tia thần hồn cuối cùng để gia nhập chiến trường.

Còn có một loại đồ đằng, đó chính là đồ đằng hình thú mà các tộc thường xem như là sủng vật hoặc đồng bạn.

-::

(*) Tiết khí là khái niệm dùng để chỉ vị trí quỹ đạo của trái đất xoay xung quanh mặt trời trong một năm, TQ có 24 tiết khí.

Chương 432: Thần Hồn Câu Diệt

Chương 432: Thần Hồn Câu Diệt

Manh Lan và Thất Tử nhấc chân trước lên, hướng về phía Côn Luân gào thét không ngừng.

Nhất là đồ đằng loại Chiến Lang Khuyển, thiết cốt leng keng, giống như chiến sĩ nghe được tín hiệu, lại lần nữa chuẩn bị nghênh chiến, đồng loạt xông về phía Gurgon, mở cái miệng lớn, dùng răng nanh sắc bén cắn xé.

Gurgon lúc này, quanh thân cơ hồ bị thần văn lực rực sáng chói mắt vây quanh, hai chân trước đã bị xé nát.

Trên cơ thể bao trùm giáp phiến cứng rắn như thép cũng bị cắn xé đến mức máu tươi đầm đìa.

Cốt Đế Chi Thuần để dưới mí mắt của Gurgon, Ma Đồng nhẹ nhàng lơ lửng trên không bắn tên, một vũ tiễn mang theo sát khí yêu dị của Ma Đồng bắn vào trong con người của nó.

Gurgon đau đớn, tàn bạo mà vùng vẫy thân thể, muốn nhào tới giết chết chủ nhân của thần văn lực.

Đáng tiếc, nó lại tính sai!

Cố Trường Khanh thúc giục chính là đồ đảng thần văn, lực lượng của bọn nó tuy rằng không đoán được, nhưng lại không có thực thể, cho dù có bị Gurgon đánh xuyên qua thì cũng có thể nhanh chóng ngưng tụ phục hồi như cũ.

Nhìn thân thể khổng lồ của Gurgon vỡ nát, vạn linh vũ trụ cuối cùng cũng thấy được một chút ánh sáng thắng lợi trong bóng đêm.

“Không hổ là Cố Tinh chủ được vạn linh kính ngưỡng, hẳn xứng được hưởng thái miếu!”

“Thái miếu là cái quỷ gì, phải nói đồ đảng của Cố Tinh chủ hẳn là đứng sừng sững trên đỉnh Côn Luân!”

“Thân hình Gurgon lớn như vậy, nếu nó ngã xuống, một đồng tinh hệ sẽ phải theo nó gặp tai họa!”

“Loại quái vật ngoại vực này nếu mất đi thần hồn thì dựa vào đâu để duy trì hình thể, dựa vào khí từ trong miệng thổi ra sao?”

“Mới vừa bắt tay giảng hòa, lại tới nữa!”

“Đúng thế, các người có thời gian ở đây sinh sự, còn không bằng viết đoạn lịch sử này xuống, đặt trên bàn thờ của mình để hậu nhân tới thờ bái cung phụng!”

Nhưng vào lúc này, Gurgon bỗng nhiên bạo phát, nhảy vào một cái không gian khác.

Thân thể khổng lồ của nó lúc này chỉ lớn bằng Nam vũ trụ sau khi co rút, cả ngân hà bên rìa Nam vũ trụ đều bị nó đâm cho hoàn toàn nát vụn, trở thành một mảnh phế tích.

“Gurgon đang muốn chạy trốn?”

“Đáng giận, để vũ trụ chúng ta tồn thất nặng như vậy, nó còn muốn trốn?”

“Nếu lần này nó chạy thoát, lần sau sẽ càng thêm tồi tệ hơn.”

“Đạo lý này ai không hiểu, người giỏi thì người lên đi!”

Tòa nhà trung tâm Lam Tinh, quang não lại phát ra tiếng cảnh báo.

Danh sách những tinh hệ chết đi lập tức được phân tích ra.

Nhìn thấy số liệu như vậy, sinh linh toàn vũ trụ khản trương không thôi.

Nếu cứ để cho Gurgon tiếp tục bạo động như vậy, cho dù nó có chạy không thoát thì tất cả tinh hệ sớm muộn gì cũng sẽ bị nó đâm thành phế tích.

“Tinh Đế bệ hạ, Gurgon muốn chạy!”

Y Toa Bối Nhĩ nhìn thấy Gurgon đột phá một mảnh không gian, dưới tình thế cấp bách, cô ghen ngào mà tiếng hét lo lắng.

Ấn ký màu xám trên tay phải Cố Trường Khanh bỗng nhiên sáng lên, hư không phía sau hắn, một tiếng cười hùng

hậu kinh khủng không ngừng truyền ra.

“Ha ha, ha ha ha ha!”

“Ha ha ha ha!”

Tiếng cười này còn kinh khủng hơn so với Tu La địa ngục, người nghe được âm thanh này, không ai không cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, sơn cả tóc gáy.

“Đây là đồ đảng gì?”

“Có phải là Cổ Tinh chủ thức tỉnh cái mới!?”

“Những đồ đảng ẩn giấu trong cấm địa Côn Luân, các ngươi biết là gì không, đó đều là những Nhân Tộc dũng mãnh thiện chiến, bọn họ đi ra ngoại vực, cho tới hôm nay chỉ để lại những lực lượng này, chúng vẫn vì bảo vệ Lam Tinh mà phát huy tác dụng.”

“Thật sự là một chủng tộc rất giỏi giang vĩ đại!”

“Thật không dám giấu, cổ tộc chúng ta có huyết thống Nhân Tộc!”

Cổ Trường Khanh không để ý tới tiếng cười kia, toàn lực thúc giục thần văn lực, trong khoảng khắc, trên đỉnh đầu hắn phóng lên một thanh trường thương toàn thân ngăm đen.

“Cửu Tiêu Phệ Hồn Thương, giết!”

Bàn tay Cổ Trường Khanh vận lực, tại lúc trường thương sát khí đằng đằng bay về phía Gurgon, một thanh âm khác cũng phát ra một tiếng hét to!

“Cửu Tiêu Phệ Hồn Thương, giết!”

Tất cả mọi người còn mình nghe lầm.

Nhưng quang não nền tảng Alpha đã quay lại được một thanh âm có cùng tần số với Cổ Trường Khanh.

Khởi nguồn của âm thanh này, đến từ ngoại vực.

Oanh!

Mọi người vô cùng kinh nghi, hai thanh Cửu Tiêu Phệ Hồn Thương như hình với bóng, hợp hai thành một, đâm xuyên vào mi tâm của Gurgon!

Ngao Ngao Ngao!

Cùng với từng đợt kêu gào thảm thiết, mảnh tinh vực nơi Gurgon tử vong lâm vào một mảnh tĩnh lặng.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, Gurgon thân hồn câu diệt, thân thể khổng lồ hóa thành hạt bụi, chỉ chốc lát sau đã bị những viên đá vụn bay qua bay lại mang theo, tiến vào quỹ đạo vận hành của tinh thể.

“Gurgon chết rồi?”

“Chúng ta thắng rồi!”

“Thắng rồi! Đây là chiến dịch đã phải bỏ ra hàng nghìn tỷ sinh mệnh của các sinh linh, cuối cùng cũng không phụ nguyện vọng của các anh linh!”

“Nhưng mà, thanh âm kia rốt cuộc là...”

Chương 433: Hành Tinh Mẹ

Chương 433: Hành Tinh Mẹ

Cửu Tiêu Phệ Hồn Thương của La Hầu phá không mà tới, tự mang sát khí huyết sắc vô tận, cùng với hư ảnh Phệ Hồn Thương mà Cố Trường Khanh thúc giục như hợp hai làm một, một kích trúng mục tiêu là mệnh môn của Gurgon.

Chỉ là tất cả mọi người đều cực kỳ khiếp sợ, trong hư không bỗng nhiên hiện ra bóng dáng một người đàn ông mặc

pháp bào màu đen, quanh thân sát khí cuộn cuộn, hơi thở giết chóc vô cùng mạnh mẽ.

Những thần văn giả yếu đuối không thể chống nổi, đều tránh né về bên cạnh tam đế của Lam Tinh.

Tần Đế kinh ngạc hô lên: “Người là La Hào?”

Hoàng Đế cũng có chút không bình tĩnh nổi: “Vô số kỷ nguyên trước đây, La Hào sớm đã rời khỏi Lam Tinh, không biết tung tích, sao bỗng dung lại xuất hiện ở chỗ này?”

Mấy người Trương Hồ cảnh giác mà nhìn hư ảnh xuất hiện trong hư không kia, thả ra thần niệm, tìm kiếm bản thể của La Hào ở chỗ nào.

Cố Trường Khanh lạnh nhạt nói: “Không cần tìm, hắn không ở trong ngũ phương vũ trụ này.”

“Ha ha ha!” La Hào cao giọng cười to, nói: “Thật sự là hậu sinh khả úy, rất tốt. Cố Trường Khanh, La Hào ta ở ngoại vực chờ ngươi, chờ ngươi dẫn dắt một nhóm Nhân Tộc mới giết đi ra, sau đó lại lập công lao khai thiên lập địa!”

Nói xong, hắn chuyển mắt nhìn về phía Tần Đế và Hoàng Đế, nở nụ cười có thân ý khác, sau đó biến mất.

Phòng trực tiếp của nền tảng Alpha một mảnh sôi trào.

“Đây là đồ đẳng thần bí nhất mà Cố Tinh chủ thức tỉnh đúng không?”

“Hắn chính là đại năng giết ra ngoài vũ trụ sớm nhất, thần lực xác thực không thể khinh thường!”

“Vừa rồi hắn nói cái gì, chờ Cố Tinh chủ giết ra ngoại vực, nói như vậy tầm mắt của Nhân Tộc từ trước tới nay đều không giới hạn trong ngũ phương vũ trụ này.”

“Còn tưởng rằng là ngũ phương vũ trụ, mau nhìn bản đồ vũ trụ mới mà nền tảng Alpha công bố đi!”

Sau khi vô số tinh hệ biến mất, vũ trụ này đang thành lập một quy tắc vận chuyển mới, những tinh hệ thất lạc đều được gom lại thành nhóm, trùng trùng điệp điệp mà kéo dài đến bên ngoài trời cao, hợp thành một ngân hà mới.

Trăng treo giữa trời, ánh sáng lạnh lẽo chiếu vào Lam Tinh.

Nhân Tộc dùng lễ nghia cao nhất tiếp đón những cổ tộc sinh linh đường xa mà đến, cũng vì Nhân Tộc bọn họ cử hành lễ tang.

Phần mộ tập thể của những cổ tộc dũng cảm ở ngay tại phụ cận Côn Luân, tất cả những phần mộ hình kim tự tháp ở Lam Tinh đều được sắp xếp theo vị trí của các cổ tộc trong vũ trụ, cúi người nhìn xuống, nghia trang khổng lồ này chính là một mô hình thu nhỏ của tinh đồ cũ.

Tam đế đích thân tới, lập bia cho những anh hùng bảo vệ vũ trụ.

Mấy ngày sau, Cố Trường Khanh ở trong sườn núi phía Tây của Lam Tinh mở ra một cấm địa khác, khắc đồ đẳng mà các cổ tộc sùng bái lên cột đá, đặt vào trong đó.

Những người may mắn sống sót của các cổ tộc đều ở đây trải qua nghỉ ngơi và hồi phục ngắn ngủi, sau đó đã kiên chế không được.

Bọn họ cùng nhau tìm tới Tam Đế của Lam Tinh, gửi lời tạm biệt cuối cùng.

“Cố Tinh chủ, Hoàng Đế, Tần Đế, chúng ta phải đi rồi.”

“Lam Tinh là điểm khởi đầu mới của chúng ta, chúng ta cũng phải đi tìm hành tinh thuộc về chúng ta.”

“Mặc dù vũ trụ vô tận, nhưng nói đến cùng ý chí của sinh linh cũng có hạn, huyết mạch cổ tộc cần cần chúng ta tiếp tục truyền thừa.”

“Chúng ta biết, Lam Tinh còn ở đây, vũ trụ sẽ không biến mất, chúng ta vẫn còn có hy vọng lần nữa quật khởi.”

“Đông phương Lam Tinh, vĩnh viễn là đồ đảng của hy vọng trong tim chúng ta!”

Hiện giờ pháp tắc vũ trụ đã hoàn toàn thay đổi, những dải tinh hệ lớn tựa hồ đã biến thành một mảnh hoang vu, chỉ còn lại Lam Tinh và số ít sinh linh còn sống sót.

Nhưng nền tảng Alpha kiểm tra đo lường ra được, lần tai ương này khiến cho không ít những hành tinh trong trạng thái ngủ say chậm rãi thức tỉnh.

Lấy Lam Tinh là điểm cơ sở xác định tọa độ, Cố Trường Khanh đưa vào tay bọn họ danh sách những hành tinh có thể sinh sống và đường bay tới đó.

“Chỉ cần không từ bỏ thì sẽ có hy vọng, chúc các người may mắn.”

Cố Trường Khanh để cho thủ hạ cải tạo lại phi thuyền vũ trụ rồi lái tới tinh không của Lam Tinh, lại tặng thêm lời chúc phúc chân thành thật.

Hoàng Đế cười nói: “Sinh đã là tử, từ làm sao không phải tân sinh, đi tìm ngôi nhà thuộc về các người đi, rồi sẽ có một ngày, Lam Tinh sẽ phát ra lời kêu gọi với các người.”

Tần Đế thở dài một tiếng: “Nói cho cùng, vị trí hiện tại của Lam Tinh vẫn có chút xấu hổ, nơi này vẫn chưa phải trung tâm vũ trụ đâu!”

Những sinh linh cổ tộc khác đều nở nụ cười.

“Nhân Tộc vĩnh viễn kiêu ngạo như vậy!”

“Bất kể vũ trụ luân hồi thế nào, sự thật Lam Tinh là trung tâm vũ trụ đã in dấu thật sâu trong lòng tất cả sinh linh!”

“Đi thôi, sau này còn gặp lại.”

Phi thuyền xuất phát, chúng nó chở vô số sinh linh kỳ vọng vào cuộc sống mới, rời đi Lam Tinh ngày càng xa, cuối cùng hóa thành một điểm sáng, biến mất trong vũ trụ mênh mông.

Mà trong tin tức bọn họ truyền lại, đều không hẹn mà cùng gọi Lam Tinh là “hành tinh mẹ”.

“Gọi hành tinh mẹ, giáp tự số 001 đã xuyên qua tinh vân R, tiến về phía Mục Mã vệ tinh.”

“Gọi hành tinh mẹ, quý tự số 103 đã tới một hoang tinh, hãy đo đạc tọa độ.”

“Gọi hành tinh mẹ, binh tự số 308 quyết định định cư tại tinh vực số hiệu $\beta 759$, đang thu thập số liệu, xin hãy cho chỉ đạo!”

Chương 434: Quảng Thời Gian Sau Đó...

Chương 434: Quảng Thời Gian Sau Đó...

Bảy ngày sau, Cố Nghiên Nghiên rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Cô bé mở mắt ra, khi nhìn thấy Cố Trường Khanh thì oa oa khóc lên, kêu một tiếng: “Ba ba!”

“Ngoan, đều đã qua cả rồi.”

Cố Trường Khanh ôm bé vào lòng, nhẹ giọng an ủi.

Cố Nghiên Nghiên chậm rãi hòa hoãn, ngẩng mặt hỏi: “Ba ba, bọn họ thật sự sẽ trở lại sao?”

Cố Trường Khanh gật đầu: “Đó là tất nhiên, bởi vì bọn họ đều không rời khỏi vũ trụ này, khi trở về, tộc nhân của họ sẽ cho bọn họ chỉ dẫn.”

Cố Nghiên Nghiên cái hiểu cái không, nhưng tưởng tượng đến động vật nhỏ đáng yêu mà bé đã chọn được, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Lâm Thủy Dao và tỷ tỷ không biết đang mưu đồ bí mật cái gì.

Những ngày Cố Trường Khanh ở nhà, thường xuyên thấy hai người cùng ra cùng vào, có đôi khi còn có thể nghe được hai người kịch liệt tranh cãi.

Nhưng khi hần tiến lên hỏi, hai người lại nở nụ cười đầy mặt, vô cùng thân thiết như ban đầu.

Cố Trường Khanh mơ hồ cảm thấy hai người đang tính kế mình, giả vờ tức giận mà hỏi: “Thần thần bí bí, rốt cuộc đang làm cái gì?”

Lâm Nguyệt Dao liếc mắt lắc đầu, Lâm Thủy Dao gục đầu xuống, cúi thấp đầu không nói chuyện.

Cố Trường Khanh cũng không truy hỏi, ra ngoài đi về phía Côn Luân.

Rất nhanh đã tới cấm khu phong ấn đồ đằng ở Côn Luân, hôm nay các tộc vũ trụ đều đồng loạt hướng về phía Côn Luân của Lam Tinh.

Tất cả thần văn giả thúc giục thần văn lực của bản thân, hô ứng đồ đằng tín ngưỡng.

Quanh thân Cố Trường Khanh hắc khí cuộn cuộn, ánh sáng thần vận không màu từ hư không chiếu xuống đỉnh Côn Luân.

Tần Đế và Hoàng Đế chia làm hai bên, đồ đằng trong cấm địa hào quang rực rỡ, phát ra tiếng rống lớn đất rung núi chuyển.

Rất lâu sau, Côn Luân giống như một con sư tử mệt mỏi, thu lại quang mang, chìm vào ngủ say.

Huyền y của Tần Đế tung bay, nghiêm mặt nói: “Ta ở lại nơi này phụ trách trấn thủ mảnh cấm địa này đi, Lam Tinh có Cố Trường Khanh người là đủ rồi.”

Tần Đế không nói gì nữa, mang theo Thần Vũ Tuyết Oánh biến mất trong vực tuyết.

Hoàng Đế tiện tay lấy từ hư không ra một bình rượu, dứt khoát uống một ngụm, nói: “Khôi phục trật tự của vũ trụ, cứ giao cho ta đi.”

Nói xong, thân ảnh Hoàng Đế biến mất ở Côn Luân.

Cố Trường Khanh ngẩng đầu, ánh mắt lãnh liệt, nhìn về phía hư không vô ngần.

Có lẽ, trong Vũ Trụ chi thành, chín tòa chủ thành còn lại sẽ tiết lộ được tất cả các bí mật.

Chỉ là lần tiếp theo Vũ Trụ chi thành giáng lâm sẽ là tỷ năm sau.

...

Vài năm sau.

Trong tinh không, hai thân ảnh nhàn nhã sải bước xẹt qua.

Đúng là Cố Trường Khanh và con gái Cố Nghiên Nghiên, hai người đang đi du lịch trong vũ trụ.

Khi đi ngang qua bên rìa Bắc vũ trụ, Cố Trường Khanh lưu lại mầm mống của Thương Vương cổ tộc ở nơi đó, nhìn thấy nó nhanh chóng cắm rễ, nghĩ thầm: “Ngu Thanh, đây coi như là để ăn nói với người.”

Nhưng lại không ngờ, một con thỏ trắng cực lớn từ trong rừng cây tươi tốt đột nhiên xông ra.

Nhìn thấy hai người thì bị dọa tới run cầm cập, quay đầu bỏ chạy.

Cố Nghiên Nghiên ghét bỏ nhìn thoáng qua con thỏ, nói với Cố Trường Khanh: “Baba, con thỏ này tên là Đại Vũ, ta làm ký hiệu cho nó đây!”

Đại Vũ?

Cố Trường Khanh nhìn thỏ hoang đầy khắp núi đồi, hỏi: “Nghiên Nghiên, thần hồn mà Tần Đế đưa cho ngươi, có phải ngươi đã đưa tới nơi này không?”

“Đúng nha, nơi này phong ấn Chí Tôn Chi Huyết của Đâu La cổ tộc, cây cỏ và nguồn nước màu mỡ nhất, thỏ ở đây sẽ càng ngày càng nhiều!”

Cố Nghiên Nghiên thấy Cố Trường Khanh như có chút suy tư, vượt lông thỏ, cười hì hì nói: “Ta dùng Linh Diễm Chi Hỏa tịnh hóa Cự Tích Chi Huyết rồi, baba ngươi yên tâm đi!”

Khi hai cha con nói chuyện, Đại Vũ lắc lắc mông, bỏ nhào về phía một con thỏ đực có hình thể cực lớn.

Hình ảnh thiếu nhi không nên xem, Cố Trường Khanh che mắt Cố Nghiên Nghiên lại, khi quay đầu lại thì phát hiện con thỏ đực còn đang hưng phấn đã bị Đại Vũ cắn đứt cổ.

Thật sự là tính xấu không đổi!

Cố Trường Khanh dẫn Cố Nghiên Nghiên bay trở về Lam Tinh.

Vừa lúc Y Toa Bối Nhĩ và Tiểu Thứ đang làm một mục tính toán.

Tiểu Thứ: “Thỏ cái không dung được thỏ cái nhỏ, sau khi giao phối thỏ đực lại bị nó cắn chết, phương pháp tính toán của ngươi không chuẩn xác.”

Cố Nghiên Nghiên tò mò hỏi: “Các ngươi đang tính cái gì?”

A Nhĩ Nặc Hàn tiến lên nghênh đón: “Tĩnh Đế bệ hạ, Nghiên Nghiên công chúa, bọn họ rảnh đến phát hoảng nên đang tính toán số lượng thổ ở Đâu La cổ tinh đấy!”

Mấy người ồn ào đến không can ngăn nổi.

Cổ Nghiên Nghiên xen vào một câu: “Đại Vũ một lần sinh mười con, cắn chết một nửa, một năm sinh ba lần, một năm có...”

Cổ Trường Khanh lắc lắc đầu, dẫn theo Cổ Nghiên Nghiên rời khỏi nơi đây.

...

Mấy năm sau, Từ Thi Tình khôi phục như ban đầu, cô dùng ý niệm truyền âm cho Cổ Trường Khanh: “Đa tạ Đế quân!”

Cổ Trường Khanh trả lời: “Không cần khách khí, ta cũng có tư tâm, Hoàng Đế còn cần người phụ tá, một lần nữa lập ra lịch sử mới.”

“Ta nhất định sẽ tận tâm.”

Từ Thi Tình nói xong thì tạm biệt Cổ Trường Khanh, bước vào trong biển sao trời.

Chương 435: Truyền Thuyết Về Chủ Nhân Của Một Thời Đại Lịch Sử (Đại Kết Cục)

Tỷ năm sau.

Vũ trụ đã khôi phục sinh cơ, địa vị bá chủ của Lam Tinh vẫn không ai có thể lay chuyển.

Một ngày này, Cổ Trường Khanh bế quan một thời gian đã bị Tiểu Thứ gọi tỉnh.

“Chủ nhân, Vũ Trụ chi thành giáng lâm!”

Cổ Trường Khanh lúc này đã tu luyện Thân Lâm chi cảnh đến đỉnh phong.

Cả vũ trụ đều ở trong đầu hắn.

Nói là làm, hắn chỉ cần nghĩ, nếu như muốn cứu vớt bất cứ hành tinh nào, chẳng qua chỉ là chuyện tùy tiện vung tay là có thể làm.

Cho dù Gurgon lại lần nữa dùng toàn cơ thể buông xuống, đối với Cố Trường Khanh mà nói cũng chẳng qua là giết một con súc sinh mà thôi.

Vù!

Cố Trường Khanh xuất hiện dưới trăng tròn.

Tần Đế dẫn theo mấy người Trương Hổ trước tiên tới cung nghênh hắn xuất quan.

Mấy cái miệng đồng thời hô lên: “Lão đại!”

Cố Trường Khanh thản nhiên nói: “Chư vị, Vũ Trụ chi thành sắp giáng lâm, chuẩn bị tốt chưa?”

“Chuẩn bị tốt rồi!”

Thích Ngọc Na có phong phạm ngự tử mười phần, một thân hắc y giống như một mẫu dạ xoa không dễ chọc.

Chu Tước một đầu tóc đỏ, dưới ánh trăng bay mua trong gió.

Trương Hổ trải qua tử năm mài giũa, tính tình đã trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng vẻ bất cần đời trên mặt lại càng ngày trông càng thiếu đánh.

Biến hóa của Triệu Phong và Ngô Duệ không lớn, Thao Thiết vẫn là hình tượng cao lớn vạm vỡ như thế.

Hầu Vương vẫn duy trì dáng vẻ như cũ.

Cố Trường Khanh nhìn bọn họ, gật đầu.

Tất cả mọi người đều ở đây, tất cả đều tốt đẹp!

Trong cảm địa đồ đằng Côn Luân, cột đá đồ đằng đứng sừng sững ở trước nhất bỗng nhiên bắn ra ánh sáng chói mắt.

Tần Đế ở phía trước thấy vậy, khóe miệng lộ ra nụ cười thán phục.

“Đế quân, tính toán của ngươi cho Nhân Tộc Lam Tinh quả nhiên còn sâu hơn so với ta!”

Tần Đế nhất thời có chút hồ thẹn.

Năm đó chính mình dẫn dắt tộc nhân quét ngang vũ trụ, đã cảm thấy là vô địch.

Lại nhìn Cố Trường Khanh, bức cục quá lớn rồi!

Thần Vũ Tuyết Oánh dựa vào bên cạnh ông ta, giống như một con chim nhỏ ngon ngoãn.

...

Giờ khắc này, ánh trăng so với bất cứ lúc nào cũng sáng hơn.

Mặt đất bắt đầu mơ hồ chấn động.

Lam Tinh trong kết giới giống như một ngôi sao băng, xuyên qua biến giới của vũ trụ, trực tiếp đi tới phía trên Vũ Trụ chi thành.

Nhân Tộc Lam Tinh còn đang trong giấc mộng, đã hoàn thành một lần di chuyển trước nay chưa từng thấy!

Cố Trường Khanh tùy tay mở ra phong ấn Vũ Trụ chi thành, trong thành lập tức bộc phát ra tiếng hét điên cuồng của Tinh Không hung thú và thiên ma ngoại vực.

Rống!

Sau khi Y Toa Bối Nhĩ quét hình thì truyền âm cho Cố Trường Khanh: “Đế quân, số lượng chúng nó rất nhiều, có cần điều động quân đội xử lý hay không?”

“Không cần.”

Cổ Trường Khanh ổn định Lam Tinh, thân hình như một vị thần, như quỷ mị, như gió cũng như điện, lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai, xẹt qua phí trên Vũ Trụ chi thành.

Uy áp chấn hồn nhiếp phách nặng nề bao phủ xung quanh mười hai chủ thành của Vũ Trụ chi thành.

“Phá!”

Hắn đang lơ lửng trong hư không, chỉ là phun ra một tia khí tức như có như không, những Tinh Không hung thú và Thiên ma ngoại vực tàn bạo kia đã nổ tan xác mà chết.

Lam Tinh dưới thần lực của Cổ Trường Khanh dẫn dắt, vòng quanh trên bầu trời của mười một tòa thành, cuối cùng dừng ở trung tâm chân chính của Vũ Trụ chi thành.

Nơi đó, là một trong mười hai tòa chủ thành của Vũ Trụ chi thành, Thành Trường An.

Trong thành Trường An, có một không gian hình tròn cực lớn.

Mà cái động hình tròn này, tựa như cùng Lam Tinh...

Nền tảng Alpha, vô số sinh linh vũ trụ đang xem trực tiếp, nhìn thấy một màn trước mắt thì đều khiếp sợ.

“Nói như vậy, nơi đó mới là quê hương của Lam Tinh?”

“Thì ra vũ trụ chi thành còn cất giấu một bí mật như vậy!”

“Thật thần kỳ, khó trách Lam Tinh được xưng là gốc rễ của vũ trụ, như vậy đã có thể giải thích rõ rồi!”

Oanh!

Cổ Trường Khanh mở ra kết giới của Lam Tinh, truyền tống tất cả mọi người ở Lam Tinh tới trong mười hai tòa chủ thành.

Trong ánh mắt sáng rực nín nhờ chờ đợi của tất cả mọi người, Lam Tinh mang theo hơi thở vô tận chậm rãi rơi vào trong cái động hình tròn thật lớn kia.

Oanh! Âm! Âm!

Vũ Trụ chi thành phát ra tiếng chấn động như sấm.

Giây tiếp theo, mười hai tòa chủ thành tỏa hào quang lóng lánh.

Lấy Lam Tinh làm trung tâm năng lượng, hình thành một đại trận Chu Thiên Tinh Đấu khí thể mạnh mẽ.

Cho tới tận giờ khắc này, bí mật cuối cùng của Vũ Trụ chi thành mới xem như được kéo lên màn che thần bí, lấy tư thái kiêu ngạo xuất hiện trước mặt vũ trụ vạn linh.

“Trận pháp này chỉ có Lam Tinh rơi xuống mới có thể mở ra!”

“Đúng vậy, thì ra trang cuối cùng của bản thiên thư kia muốn nói chính là cái này!”

“Vũ trụ mà chúng ta ở vốn là nên có dáng vẻ như vậy, điên cuồng bành trướng lung tung đều là biểu hiện giả dối!”

“Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, đây cũng là thiên đạo, ai có thể biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện sau này đúng là không biết, nhưng hiện tại và trước đây chúng ta đều rõ ràng, vào lúc ngươi tranh ta đoạt, vẫn nên nghĩ tới nguyên nhân mà Nhân Tộc cường đại đi!”

“Tài nguyên là hữu hạn, tranh đoạt cũng là vì để tộc mình sống càng tốt hơn!”

Trong phòng trực tiếp của nền tảng Alpha, mùi thuốc súng ngày càng đậm.

Bởi vì các cổ tộc lớn trải qua cuộc sống tỷ năm sinh sôi nảy nở, không ít kẻ đã xưng bá một phương.

Tuy rằng loại xưng bá này so với một góc của Lam Tinh Nhân Tộc mà nói thì là một chuyện ấu trĩ hết sức buồn cười.

Nhưng nếu yên thân yên phận, không tiến thì cũng sẽ lùi, chỉ có không ngừng tiếp tục tranh đấu mới có thể khiến cho bộ tộc giống như một thanh đao thép, mài ra lưỡi dao sắc bén, đứng ngạo nghễ trong một phương tinh hệ.

Loại đấu tranh mang bản chất tốt này, Cố Trường Khanh không lòng dạ can thiệp.

Bởi vì, cái này cũng giống như khi vũ trụ va chạm, là chuyện không thể tránh.

“Đế quân!”

Bảo hộ chi linh của mười tòa chủ thành đều đến bài kiến bá chủ của Vũ Trụ chi thành là Cố Trường Khanh.

Thanh âm hô lớn thông qua trang bị kỳ lạ, vang vọng đến từng góc trong Vũ Trụ chi thành.

Cố Trường Khanh nói: “Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã được mở lại, nhiệm vụ của các người đã xong, nếu còn muốn tiếp tục đảm nhiệm thì ta cũng vô cùng hoan nghênh, nhưng nếu các người có tính toán khác thì ta cũng sẽ không cưỡng cầu.”

Một thân ảnh bỗng nhiên bay lên trời, xông về phía Cố Trường Khanh, cười nói: “Tinh Đế bệ hạ, không, Đế quân, L9527 nguyện ý trở về thành Triều Ca!”

Cố Trường Khanh cũng nhận ra nó tới, lúc trước dẫn nó rời khỏi thành Triều Ca lại thả cho nó tự do rời đi, không nghĩ tới hôm nay lại dùng phương thức này gặp lại.

Dáng người Cố Trường Khanh cao ngất, gương mặt uy nghiêm khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn liếc mắt nhìn Hoàng Đế, phân phó: “Hoàng Đế tiền bối, sắp xếp người cho tốt, từ nay về sau các người cùng bảo hộ chi linh cùng nhau phụ trách trấn thủ mười hai tòa chủ thành, không được có sai sót.”

“Vâng!”

Hoàng Đế lĩnh mệnh, lập tức đi sắp xếp.

Trong mười hai tòa chủ thành, nhất thời thần quang rực rỡ, dân chúng thấy thế cũng không kìm được vui quá mà khóc.

Tất cả sắp xếp xong, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Ở phía sau hắn là Lâm Nguyệt Dao, Lâm Thủy Dao, Cố Nghiên Nghiên, còn có một người đàn ông trẻ tuổi.

Diện mạo và dáng người của người đàn ông đều có mấy phần tương tự Cố Trường Khanh.

Giờ phút này người đàn ông đứng ở bên người Lâm Thủy Dao, vẻ mặt có mấy phần kích động.

“Tỷ, có phải như ngươi nói, cha muốn chơi cái gì mà một kiếm mở vũ trụ?”

Người đàn ông nhìn Cố Trường Khanh, trong mắt mang theo sùng bái.

“Cha chưa bao giờ dùng kiếm! Ngốc nghếch!”

Vẻ mặt Cố Nghiên Nghiên ghét bỏ liếc nhìn người đàn ông một cái.

Không để ý đến cuộc đối thoại của người nhà ở phía sau, Cố Trường Khanh vung tay lên, ấn ký màu xám trong tay sáng lên.

Đó là lực lượng đến từ ngoại vực được La Hầu lưu lại, bị Cố Trường Khanh đoạt được. Hiện giờ Cố Trường Khanh gọi nó là “Thần Chi Lực”.

Một tia sáng màu xám trắng cắt qua không trung.

Ca!

Không gian vũ trụ nứt ra một khe nứt, mắt thường cũng thấy được nó càng lúc càng lớn.

Cố Trường Khanh không nhìn nó, hai mắt nheo lại, cảm nhận được hơi thở cường thế đến từ ngoại vực đang xâm nhập, vung tay lên, khí phách quát: “Xuất chinh!”

Một tiếng mệnh lệnh của Đế quân này, chỉ trong một thoáng đã truyền khắp cả vũ trụ.

Nhân Tộc Lam Tinh lại tập lết, xuất phát về phía khu vực càng rộng lớn hơn.

Cố Trường Khanh, chú định là một cái tên bất phàm!

Đồ đảng của hắn không chỉ đứng trong cấm khu của Côn Luân, trong vũ trụ chỉ cần nơi có sinh linh thì đều có cột đá đồ đảng của hắn.

Các cổ tộc quật khởi, trong truyền thừa của tộc mình đều có ghi lại, thậm chí không dám gọi thẳng tên thật của “Cố Trường Khanh”.

Mà là lấy tên “Đế Quân”, “Tôn Đế”, “Tôn Chủ” để thay thế.

Bên ngoài vũ trụ chắc chắn sẽ là tinh phong huyết vũ, mà lịch sử của Lam Tinh Nhân Tộc cũng sẽ mở ra một trang mới.

Khi ngơ ngác chìm sâu vào tuyệt vọng, khi có cảm giác tâm lực quá mệt mỏi, tứ cố vô thân, đừng ngại tìm một nơi nào đó

đêm khuya ít người, ngẩng đầu nhìn lên hàng vạn hàng ngàn
tinh hà.

Sâu trong vũ trụ mênh mông, có lẽ, đã lưu lại dấu chân và
truyền thuyết về người!

[Hết]